
ORDET FRAMTRÄDER I KÖTTET

Allsmäktige Guds Kyrka

Förord

Trots att många människor tror på Gud är det få som förstår vad förtröstan på Gud innebär och vad de måste göra för att följa Guds vilja. Det beror på att fastän folk är väl bekanta med ordet "Gud" och uttryck som "Guds verk" känner de inte Gud och än mindre känner de till hans verk. Det är alltså inte undra på att alla dessa som inte känner Gud är virriga i sin tro på honom. Folk tar inte tron på Gud på allvar och det beror helt och hållet på att Gud är alltför obekant, alltför främmande för dem. På så sätt uppfyller de inte Guds krav. Om folk inte känner Gud och inte känner hans verk, är de med andra ord inte lämpliga att användas av Gud och än mindre i stånd att lyda hans vilja. Att "tro på Gud" innebär att tro att det finns en Gud; det här är den mest elementära innebörden av begreppet gudstro. Dessutom är inte tron att det finns en Gud detsamma som att verkligen tro på honom; snarare är det en sorts enkel förtröstan med starka religiösa övertoner. Sann förtröstan på Gud innebär följande: Med utgångspunkt från tron på att Gud härskar över allting upplever man hans ord och hans verk, renar sitt fördärvade sinne, följer Guds vilja och lär känna honom. Endast en resa av det här slaget kan kallas att "förtrösta på Gud". Likväl ser folk ofta tro på Gud som någonting enkelt och ytligt. Människor som tror på Gud på det viset har tappat bort vad det betyder att tro på Gud, och även om de fortsätter att tro ända till slutet kommer de aldrig att vinna Guds gillande, för de befinner sig på fel väg. Än i dag finns det de vars tro på Gud baserar sig på bokstavstro och tomma lärosatser. De vet inte att de saknar gudstrons innersta kärna och de kan inte få Guds gillande. Likväl ber de Gud välsigna dem med trygghet och tillräcklig nåd. Låt oss stanna upp, stilla vårt hjärta och fråga oss själva: Är det så att tro på Gud verkligen är det enklaste i världen? Är det så att tro på Gud inte handlar om mer än att ta emot mycket nåd från Gud? Är människor som tror på Gud utan att känna honom eller som tror på Gud och ändå går emot honom verkligen i stånd att tillfredsställa Guds vilja?

Det går inte att tala om Gud och människan som jämbördiga. Guds väsen och hans verk är fullständigt ofattbara och obegripliga för människan. Om inte Gud personligen utförde sitt verk och talade sitt ord i människans värld skulle hon aldrig kunna förstå Guds vilja. Och då skulle inte ens de som gett hela sitt liv åt Gud kunna vinna hans gillande. Om inte Gud skred till verket skulle allt vara förgäves – oavsett hur bra människan skötte sig – eftersom Guds tankar alltid kommer att vara högre än

---

människans tankar och Guds visdom övergår människans förstånd. Och därför säger jag att de som påstår sig "till fullo förstå" Gud och hans verk är en oduglig samling; de är förmätna och okunniga allihop. Det är inte människans sak att definiera Guds verk, och för övrigt kan hon inte göra det. I Guds ögon är människan obetydlig som en myra, så hur skulle hon kunna förstå Guds verk? De som gärna hasplar ur sig att "Gud verkar inte på det eller det viset" eller att "Gud är si eller så" — talar de inte i övermod? Vi ska alla veta att människan, som är av köttet, har fördärvats av Satan. Det ligger i mänsklighetens natur att opponera sig mot Gud. Människan kan inte jämföras med Gud, än mindre kan hon hoppas på att ge Gud råd angående hans verk. När det gäller Guds vägledning av människan så är det ett verk som Gud själv utför. Det är lämpligt att människan underkastar sig utan att komma med den ena eller andra synpunkten, för människan är bara stoft. Eftersom det är vår avsikt att söka Gud ska vi inte häva våra föreställningar på hans verk och mena att Gud ska ta dem i beaktande, än mindre ska vi anstränga vårt fördärvade sinnelag till det yttersta för att medvetet gå emot Guds verk. Skulle inte det göra oss till antikrister? Hur skulle sådana människor kunna tro på Gud? Eftersom vi tror att det finns en Gud och eftersom vi vill behaga honom och se honom, måste vi söka sanningens väg och söka efter ett sätt att vara i samklang med Gud. Vi får inte stå i styvnackad opposition mot honom. Vad skulle det rimligen kunna komma för gott ur ett sådant agerande?

Idag har Gud utfört nytt verk. Du kanske inte kan acceptera dessa ord, och de kanske verkar underliga, men jag skulle råda dig att inte blotta din naturlighet, för det är bara de som verkligen hungrar och törstar efter rättfärdighet inför Gud som kan vinna sanningen, och det är bara de som är verkligt gudfruktiga som kan bli upplysta och vägleda av honom. Resultat når man genom att söka sanningen med allvarsamt lugn, inte genom gräl och strider. När jag säger att "idag har Gud gjort nytt verk" syftar jag på att Gud har återvänt till köttet. De här orden kanske inte bekymrar dig, du kanske avskyr dem eller också är de kanske av stort intresse för dig. Oavsett vilket hoppas jag att alla dessa som verkligen längtar efter att Gud ska framträda kan ta emot detta faktum och inte drar förhastade slutsatser om det utan ägnar det sin omsorgsfulla granskning. Det är vad en vis människa bör göra.

Det är inte svårt att undersöka en sådan sak, men det kräver att var och en av oss är medveten om denna enda sanning: Han som är Gud inkarnerad måste besitta Guds

---

väsen, och han som är Gud inkarnerad måste besitta Guds uttryck. Eftersom Gud blir kött måste han frambringa det verk han avser att frambringa, och eftersom Gud blir kött måste han uttrycka vad han är och kunna skänka människan sanningen, ge henne liv och visa henne vägen. Kött som inte har Guds väsen är absolut inte den inkarnerade Guden; den saken råder det inget tvivel om. Om människan har för avsikt att undersöka huruvida någon är Guds inkarnerade kött måste hon avgöra detta utifrån det sinnelag han uttrycker och de ord han talar. För att avgöra huruvida det är Guds inkarnerade kött eller inte, och huruvida det är den sanna vägen eller inte, måste man alltså göra bedömningen med utgångspunkt från hans väsen. När man ska fastställa huruvida det är den inkarnerade Gudens kött, ligger således nyckeln i hans väsen (hans verk, hans uttalanden, hans sinnelag och många andra aspekter) snarare än hans yttre skepnad. Om människan bara granskar hans yttre och därmed förbiser hans väsen, visar det att hon är oupplyst och okunnig. Den yttre skepnaden kan inte säga något om någons väsen, och vad mer är — Guds verk kan aldrig anpassa sig efter människans föreställningar. Stred inte Jesu yttre helt mot människans föreställningar? Gav hans ansikte och kläder några som helst ledtrådar angående hans verkliga identitet? Opponerade sig inte de tidigaste fariséerna mot Jesus just därför att de bara såg till hans yttre och inte tog hans ord till sitt hjärta? Det är min förhoppning att varje broder och syster som söker Guds framträdande inte ska upprepa historiens tragedi. Ni får inte bli den moderna tidens fariséer och spika upp Gud på korset igen. Ni måste noga begrunda hur ni ska välkomna Guds återkomst och ni ska vara helt på det klara med hur man blir någon som underkastar sig sanningen. Det här är något som alla som väntar på att Jesus ska återvända på ett moln måste göra. Vi måste gnugga våra andliga ögon så vi ser klart och inte fastnar i överdrivna fantasier. Vi ska tänka på Guds praktiska arbete och ta en titt på Guds praktiska sida. Låt er inte ryckas med eller förlora er själva i dagdrömmar och ständigt längta efter den dag då Herren Jesus plötsligt kommer på ett moln, stiger ner bland er och tar till sig er som aldrig känt eller sett honom och som inte vet hur ni ska göra hans vilja. Det är bättre att tänka på mer praktiska saker!

Du må ha öppnat den här boken i forskningssyfte eller i avsikt att acceptera den; oavsett vilken inställning du har hoppas jag att du ska läsa den till slutet och inte lättvindigt lägga den åt sidan. Efter att ha läst de här orden kanske din inställning förändras, men det beror på din motivation och graden av din förståelse. En sak ska du

---

emellertid veta: Guds ord kan inte göras till människans ord, och än mindre kan man göra människans ord till Guds ord. En människa som används av Gud är inte den inkarnerade Guden, och den inkarnerade Guden är inte en människa som används av Gud. Det är en väsentlig skillnad. Efter att ha läst dessa ord kanske du inte accepterar dem som Guds ord utan bara som den upplysning som människan har vunnit. I så fall är du förblindad av okunnighet. Hur skulle Guds ord kunna vara desamma som upplysning som människan har vunnit? Den inkarnerade Gudens ord inleder en ny tidsålder, vägleder hela mänskligheten, uppenbarar hemligheter och visar människan den riktning hon ska gå i den nya tidsåldern. Den upplysning människan fått är inget mer än enkla praktiska instruktioner eller kunskaper. De kan inte vägleda hela mänskligheten in i en ny tidsålder eller uppenbara Guds egna hemligheter. Till syvende och sist är Gud Gud och människan människa. Gud har Guds väsen och människan har människans väsen. Om människan betraktar de ord Gud talar som enkla upplysningar från den helige Ande och tar apostlarnas och profeternas ord som om de vore Guds egna, så misstar hon sig. Vad du än gör så ska du aldrig förväxla rätt och fel, göra högt till lågt eller missta det djupa för det grunda; vad du än gör så ska du aldrig medvetet vederlägga vad du vet är sanningen. Alla som tror att det finns en Gud bör undersöka problem från rätt utgångspunkt och acceptera Guds nya verk och nya ord ur hans skapade varelses perspektiv; i annat fall kommer du att elimineras av Gud.

Efter Jehovas verk blev Jesus kött för att utföra sitt verk bland människorna. Han utförde inte sitt verk som någonting isolerat utan det baserade sig på Jehovas verk. Det var ett verk för en ny tidsålder som Gud utförde sedan han avslutat lagens tidsålder. När Jesu verk avslutats fortsatte Gud på samma sätt med sitt verk för den följande tidsåldern, eftersom hela Guds förvaltning alltid fortskrider framåt. När den gamla tidsåldern är förbi ersätts den av en ny tidsålder, och så snart det gamla verket är fullbordat följer nytt verk som fortsätter Guds förvaltning. Den här inkarnationen är Guds andra inkarnation och den följer på Jesu verk. Naturligtvis är inte denna inkarnation helt fristående; den utgör verkets tredje etapp som följer på lagens tidsålder och nådens tidsålder. Varje gång Gud initierar en ny etapp av sitt verk måste det bli en ny början och den måste alltid föra med sig en ny tidsålder. Likaså finns det motsvarande förändringar i Guds sinnelag, i hans sätt att arbeta, i platsen för hans verk och i hans namn. Det är alltså inte undra på att det är svårt för människan att acceptera

---

Guds verk i den nya tidsåldern. Men oavsett människans motstånd utför Gud alltid sitt verk och leder alltid hela mänskligheten framåt. När Jesus kom in i människans värld, inledde han nådens tidsålder och avslutade lagens tidsålder. I de sista dagarna tog Gud kroppslig gestalt än en gång, och med denna inkarnation avslutade han nådens tidsålder och inledde rikets tidsålder. Alla dessa som är i stånd att acceptera Guds andra inkarnation kommer att ledas in i rikets tidsålder och kommer dessutom att bli i stånd att personligen ta emot Guds vägledning. Även om Jesus utförde mycket arbete bland människorna, fullbordade han bara hela mänsklighetens återlösning och blev människans syndoffer; han befriade inte människan från hela hennes fördärvade sinnelag. Att rädda människan helt och hållet från Satans inflytande krävde inte bara att Jesus blev syndoffret och tog på sig människans synder, utan det krävde också att Gud utförde ännu större verk för att befria människan fullständigt från hennes sataniskt fördärvade sinnelag. Därför har Gud nu, när människan fått sina synders förlåtelse, återvänt i köttet för att leda henne in i den nya tidsåldern och påbörjat arbetet med tuktan och dom. Det här arbetet har fört människan in i en högre sfär. Alla dessa som underkastar sig Guds herravälde kommer att få åtnjuta högre sanningar och motta större välsignelser. De kommer verkligen att leva i ljuset och de kommer att vinna sanningen, vägen och livet.

Om folk förblir fast i nådens tidsålder kommer de aldrig att bli fria från sitt fördärvade sinnelag, än mindre lära känna Guds inneboende sinnelag. Om folk alltid lever mitt i ett överflöd av nåd, men inte känner till den livsväg som låter dem lära känna Gud eller behaga honom, kommer de aldrig att verkligen vinna honom i sin tro på honom. Den sortens tro är sannerligen beklagansvärd. När du har läst ut den här boken, när du har erfarit alla steg i den inkarnerade Gudens verk i rikets tidsålder, kommer du att känna att den längtan du burit på i många år äntligen har förverkligats. Du kommer att känna att du först nu verkligen har skådat Gud ansikte mot ansikte; först nu har du sett hans anlete, hört hans personliga uttalanden, insett visheten i hans verk och på allvar känt hur verklig och allsmäktig han är. Du kommer att känna att du har fått mycket som folk i gångna tider aldrig sett eller ägt. Nu kommer du att veta precis vad det är att tro på Gud och vad det är att följa Guds vilja. Om du klamrar dig fast vid gamla föreställningar och avvisar eller förnekar Guds andra inkarnations realitet, kommer du naturligtvis att förbli tomhänt, du kommer inte att uppnå någonting och i sista änden

---

kommer du att förklaras skyldig till att ha satt dig upp emot Gud. De som är i stånd att lyda sanningen och underkasta sig Guds verk kommer att infordras i Guds andra inkarnations namn — den Allsmäktige. De kommer att kunna ta emot Guds personliga vägledning, vinna fler och högre sanningar såväl som verkligt liv. De kommer att skåda den vision som gångna tiders människor aldrig sett: ”Jag vände mig om för att se den röst som talade med mig och när jag vände mig såg jag sju gyllene lamphållare, och mitt bland de sju lamphållarna en som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, hans ögon var som eldslågor och hans fötter liknade skinande brons, som om det glödgades i en smältugn, och hans röst var som dånet av stora vatten. I sin högra hand hade han sju stjärnor, från hans mun kom ett skarpt tveeggat svärd och hans ansikte var som solen, när den skiner med all sin kraft” (Upp 1:12–16). Denna vision är uttrycket för Guds hela sinnelag, och uttrycket för hela hans sinnelag är också uttrycket för Guds verk i hans nuvarande inkarnation. I strömmarna av tuktan och domar ger Människosonen uttryck för sitt inneboende sinnelag med hjälp av yttranden, och han låter alla dessa som accepterar hans tuktan och domar se Människosonens sanna ansikte som är en trogen framställning av det Människosonens ansikte som Johannes såg. (Allt detta kommer naturligtvis att vara osynligt för dem som inte accepterar Guds verk i rikets tidsålder.) Guds sanna ansikte kan inte beskrivas fullt ut med mänskligt språk, och därför visar han sitt sanna ansikte för människan genom att använda de metoder han uttrycker sitt inneboende sinnelag med. Alla dessa som har förstått Människosonens inneboende sinnelag har alltså sett hans sanna ansikte, för Gud är alltför stor och kan inte beskrivas helt och hållet med hjälp av människans språk. När människan väl har upplevt alla steg i Guds verk i rikets tidsålder kommer hon att förstå den sanna innebörden i Johannes ord då han talade om Människosonen bland lamphållarna: ”Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, hans ögon var som eldslågor och hans fötter liknade skinande brons, som om det glödgades i en smältugn, och hans röst var som dånet av stora vatten. I sin högra hand hade han sju stjärnor, från hans mun kom ett skarpt tveeggat svärd och hans ansikte var som solen, när den skiner med all sin kraft.” Den dagen kommer du att veta bortom allt tvivel att detta ordinära kött som har sagt så mycket obestridligen är Guds andra inkarnation. Dessutom

---

kommer du verkligen att känna hur välsignad du är och uppleva dig själv som världens lyckligaste. Vill du inte ta emot denna välsignelse?

Den första delen av denna bok är "Kristi yttranden i begynnelsen". Dessa ord betecknar övergången från slutet av nådens tidsålder till början av rikets tidsålder, och de är den helige Andes offentliga vittnesbörd om Människosonen till församlingarna. De är också uppfyllelsen av dessa ord i Uppenbarelsboken: "Den som har ett öra, låt honom höra vad Anden säger till församlingarna." Dessa ord betecknar det inledande stadiet av det arbete som Gud påbörjade i rikets tidsålder. Den andra delen av boken består av de ord som Människosonen själv talade sedan han uppenbarat sig officiellt. Den innehåller flera typer av uttalanden och ord såsom profetior, uppenbarelsor av hemligheter och livets väg, vars innehåll är väldigt rikt — här finns förutsägelser om rikets framtid, uppenbarelsor av Guds förvaltningsplans hemligheter, analyser av människans natur, uppmaningar och varningar, stränga domsord, innerliga ord av tröst, diskussion om livet, samtal om inträde och så vidare. Kort sagt, allt vad Gud har och vad han är, liksom hans sinnelag, kommer till uttryck i hans verk och hans ord. Guds verk i den nuvarande inkarnationen syftar naturligtvis till att uttrycka hans sinnelag i första hand genom tuktan och dom. På denna grundval förser han människan med mer sanning och visar henne ytterligare sätt att omsätta denna i praktiken. På så sätt uppnår han sin målsättning att erövra människan och rädda henne från hennes eget fördärvade sinnelag. Detta är vad som ligger bakom Guds verk i rikets tidsålder. Vill du träda in i den nya tidsåldern? Vill du befria dig från ditt fördärvade sinnelag? Vill du förvärva högre sanning? Vill du se Människosonens sanna ansikte? Vill du göra detta liv meningsfullt? Vill du bli fullkomliggjord av Gud? Hur kommer du då att välkomna Jesu återkomst?

Innehåll

Del ett Kristi yttranden i begynnelsen: Den Helige Andes ord till kyrkorna (11 februari 1991 till 20 november 1991)

Introduktion

Kapitel 1

Kapitel 2

Kapitel 3

Kapitel 4

Kapitel 5

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 12

Kapitel 13

Kapitel 14

Kapitel 17

Kapitel 25

Kapitel 34

Kapitel 39

Kapitel 44

Kapitel 65

Kapitel 88

Kapitel 92

Kapitel 94

Kapitel 95

Kapitel 100

Kapitel 101

Kapitel 104

Kapitel 108

Kapitel 109

Kapitel 111

Kapitel 112

Kapitel 113

Kapitel 120

Del två Guds ord till hela universum (20 februari 1992 till 1 juni 1992)

Inledning

Kapitel 1

Kapitel 2

Kapitel 4

Kapitel 5

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Rikets hymn

Kapitel 11

Kapitel 12

Kapitel 13

Kapitel 14

Kapitel 15

Kapitel 17

Kapitel 16

Kapitel 19

Kapitel 20

Kapitel 21

Kapitel 22

Kapitel 23

Kapitel 24

Kapitel 25

Gläd er, alla människor!

Kapitel 26

Kapitel 27

Kapitel 28

Kapitel 29

Kapitel 35

Kapitel 37

Kapitel 38

Kapitel 46

Bilaga: Tolkningar av mysterierna i Guds ord till hela universum (Tolkningar av några av kapitlen)

Kapitel 1

Kapitel 4

Om Petrus och hans liv

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Kapitel 11

Kapitel 12

Kapitel 13

Kapitel 15

Kapitel 17

Kapitel 20

Kapitel 21

Kapitel 24 och 25

Kapitel 27

Kapitel 35

Kapitel 38

Kapitel 44 och 45

Kapitel 46

Del tre Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna (augusti 1992 till augusti 2014)

Inledning

Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna I (augusti 1992 till oktober 1992)

Vägen ... (1)

Vägen ... (2)

Vägen ... (3)

Vägen ... (4)

Vägen ... (5)

Vägen ... (6)

Vad troende bör ha för perspektiv

Den fördärvade människan är oförmögen att representera Gud

Religiösa gudstjänster måste bort

I din tro på Gud skall du lyda Gud

Det är mycket viktigt att upprätta en normal relation till Gud

Ett normalt andligt liv leder människor in på rätt spår

Löften till dem som gjorts fullkomliga

De onda måste bli bestraffade

Hur man träder in i ett normalt tillstånd

Hur man tjänar Gud i harmoni med hans vilja

Hur man känner verkligheten

Angående ett normalt andligt liv

Diskussion om kyrkolivet och verkliga livet

Om att alla utför sina uppgifter

Angående Guds användning av människan

Så snart du förstår sanningen måste du omsätta den i praktiken

En person som uppnår frälsning är en som är villig att omsätta sanningen i praktiken

Vad en fullgod herde bör vara utrustad med

Om upplevelse

Den nya tidsålderns bud

Tusenårsriket har anlänt

Hur är ditt förhållande till Gud

Fokusera mer på verkligheten

Att hålla buden och praktisera sanningen

Du bör veta att den praktiske Guden är Gud själv

Endast att omsätta sanningen i praktiken är att besitta verklighet

Att känna Guds verk idag

Är Guds verk så enkelt som människan föreställer sig?
Du borde leva för sanningen eftersom du tror på Gud
De sju åskorna mullrar – profeterar att evangeliet om riket skall spridas över hela universum

Den väsentliga skillnaden mellan den inkarnerade Guden och de människor som används av Gud

Befria dig från mörkrets inflytande och du kommer att vinnas av Gud
Tro måste fokusera på verkligheten – att ägna sig åt religiösa ritualer är inte tro
Endast de som känner till Guds verk i dag kan tjäna Gud
Genuin kärlek till Gud är spontan
Angående praktiserandet av bön
Känn till Guds senaste verk och följ i hans fotspår
Människor vars sinnelag har förändrats är dessa som har trätt in i Guds ords verklighet

Om att stilla sitt hjärta inför Gud
Var uppmärksam på Guds vilja för att uppnå fullkomning
Gud fullkomnar dem som är efter hans eget hjärta
De som lyder Gud med ett sant hjärta kommer helt säkert att vinnas av Gud
Rikets tidsålder är ordens tidsålder
Allt uppnås genom Guds ord
De som ska göras fullkomliga måste genomgå förädling
Endast genom att uppleva smärtsamma prövningar kan ni lära känna Guds skönhet
Bara att älska Gud är att verkligen tro på Gud
Ett kort tal om ”Tusenårsriket har anlänt”
Endast de som känner Gud kan vittna om Gud
Hur Petrus lärde känna Jesus
Endast genom att uppleva förfining kan människan uppriktigt älska Gud
De som älskar Gud kommer för evigt att leva i hans ljus
Den Helige Andes verk och Satans verk
En varning till dem som inte praktiserar sanningen
Du bör bevara din hängivenhet för Gud
Har du kommit till liv?

Att ha ett oförändrat sinne är att vara i fiendskap med Gud

Alla som inte känner Gud är Guds motståndare

Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna II (november 1992 till juni 1993)

Arbete och inträde (1)

Arbete och inträde (2)

Arbete och inträde (3)

Arbete och inträde (4)

Arbete och inträde (8)

Arbete och inträde (8)

Visionen av Guds verk (1)

Visionen av Guds verk (2)

Visionen av Guds verk (3)

Angående Bibeln (1)

Angående Bibeln (2)

Angående Bibeln (3)

Angående Bibeln (4)

Trosutövning (2)

Inkarnationens hemlighet (1)

Inkarnationens hemlighet (2)

Inkarnationens hemlighet (3)

Inkarnationens hemlighet (4)

De två inkarnationerna fullbordar inkarnationens betydelse

Existerar treenigheten?

Trosutövning (3)

Trosutövning (4)

Trosutövning (5)

Trosutövning (6)

Tjäna som israeliterna gjorde

Trosutövning (8)

Höja kalibern i syfte att ta emot Guds frälsning

Petrus upplevelser: hans kunskap om tuktan och dom

Ni måste förstå verket: Följ inte förvirringens väg!

Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna III (juli 1993 till december 1993)

Hur ska du sköta din framtida uppgift?

Syftet med att förvalta mänskligheten

Människans väsen och identitet

Människans medfödda identitet och hennes värde: Hur är de egentligen?

Vad är er förståelse av välsignelser?

Vad förstår du när det gäller Gud?

Vad det innebär att vara en verklig människa

Vad vet du om tro?

Ingen som är av köttet kan undkomma vredens dag

Frälsaren har redan återvänt på ett "vitt moln"

Arbetet med att sprida evangeliet är också arbetet med att frälsa människorna

Ni har allesamman så usel karaktär!

Verket under lagens tidsålder

Den sanna historien bakom verket under återlösningens tidsålder

Ord till de unga och de gamla

Ni bör veta hur hela mänskligheten har utvecklats fram till i dag

Om beteckningar och identitet

Endast de som fullkomnats kan leva ett meningsfullt liv

Du bör lägga bort statusens välsignelser och förstå Guds vilja att skänka människan frälsning

Hur kan människan som har begränsat Gud i sina föreställningar få uppenbarelserna av Gud?

Endast de som känner Gud och hans verk kan tillfredsställa Gud

Skillnaden mellan den inkarnerade Gudens verksamhet och människans plikt

Gud är hela skapelsens Herre

Var står du när det gäller de tretton breven?

Framgång eller misslyckande beror på vilken väg människan går

Guds verk och människans verk

Att känna till de tre stadierna i Guds verk är vägen till att känna Gud

Den fördärvade mänskligheten är i större behov av den inkarnerade Gudens frälsning

---

Köttets inre väsen bebos av Gud
Guds verk och människans trosutövning
Kristi substans utgörs av lydnad mot den himmelske Faderns vilja
Att återställa människans normala liv och ta henne till ett underbart slutmål
Gud och människan ska träda in i vila tillsammans
Gud fullkomnar dem som är efter hans eget hjärta
Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna IV (1996 till 1997, 2003 till 2005)
När du skådar Jesu andliga kropp har Gud förnyat himmel och jord
De som är oförenliga med Kristus är garanterat motståndare till Gud
Många är kallade men få utvalda
Du bör söka vägen mot förenlighet med Kristus
Är du en sann Gudstroende?
Kristus utför domens verk med sanningen
Visste du? Gud har uträttat något stort bland människorna
Endast de sista dagarnas Kristus kan ge människan det eviga livets väg
Du bör bereda goda gärningar så det räcker för ditt slutmål
Mot vem är du lojal?
Om slutmål
Tre förmaningar
Det är väldigt viktigt att förstå Guds sinnelag
Hur man lär känna Gud på jorden
Ett mycket allvarligt problem: Svek (1)
Ett mycket allvarligt problem: Svek (2)
De tio administrativa förordningar som Guds utvalda folk i rikets tidsålder måste
lyda
Ni borde överväga era gärningar
Gud är källan till människans liv
Den Allsmäktiges suckande
Guds framträdande har inlett en ny tidsålder
Gud styr över hela mänsklighetens öde
Människan kan endast bli räddad under Guds förvaltning

Kristi ord när han gick omkring i församlingarna (Fortsättning) (17 oktober 2013
till 18 augusti 2014)

Att känna Gud är vägen till att frukta Gud och undvika det onda

Hur man lär känna Guds sinnelag och de resultat hans verk ska uppnå

Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv I

Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv II

Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv III

Gud själv, den unike I

Gud själv, den unike II

Gud själv, den unike III

Gud själv, den unike IV

Gud själv, den unike V

Gud själv, den unike VI

Gud själv, den unike VII

Gud själv, den unike VIII

Gud själv, den unike IX

Gud själv, den unike X

Bilaga: Att skåda Guds framträdande i hans dom och tuktan

Efterord

Del ett
Kristi yttranden i begynnelsen:
Den Helige Andes ord till kyrkorna
(11 februari 1991 till 20 november 1991)

Introduktion

Den 11 februari 1991 gjorde Gud sitt första yttrande i kyrkan och detta yttrande hade en sällsam effekt på varenda människa som då levde i den helige Andes ström. Detta yttrande nämnde "Guds boning har visat sig" och "Universums högste, de sista dagarnas Kristus – han är den strålande solen". Med dessa djupt meningsfulla ord fördes alla människor in i en ny sfär. Alla som läste detta yttrande upplevde en aning av det nya verket, det stora verk som Gud var på väg att sätta i gång. Det var detta vackra, ljuva och koncisa yttrande som förde hela mänskligheten in i Guds nya verk och en ny tidsålder, och lade grunden och förberedde allt för Guds arbete i denna inkarnation. Man skulle kunna säga att det yttrande som Gud gjorde vid det här tillfället var ett yttrande som överbryggade tidsåldrarna, att det var första gången sedan början på nådens tidsålder som Gud talade offentligt till människosläktet, att det var första gången han talade efter att ha hållit sig dold i tvåtusen år, och dessutom att det var en inledning, en avgörande startpunkt, för det arbete Gud var på väg att ta itu med i rikets tidsålder.

Första gången Gud yttrade något var det i form av en lovprisning i tredje person, på ett språk som var både elegant och enkelt, såväl som en livsnäring som man snabbt och lätt förstod. Med detta yttrande tog han denna lilla skara människor, som bara visste hur de skulle åtnjuta Guds nåd medan de ivrigt väntade på Herren Jesu återkomst, och förde dem tyst in i ett nytt verksamhetssteg i Guds förvaltningsplan. Under dessa omständigheter visste inte mänskligheten – och vågade än mindre fantisera om – vad för sorts verk Gud slutligen skulle utföra eller vad som väntade längre fram på vägen. Därefter fortsatte Gud att göra fler yttranden för att steg för steg föra mänskligheten in i den nya tidsåldern. Förvånande nog är alla Guds yttranden olika till innehåll och använder dessutom olika former av lovprisning och uttryckssätt. Dessa yttranden, som är lika ifråga om tonfall men skiljer sig åt i fråga om innehåll är utan undantag fyllda av Guds känslor av omsorg och omtanke, och nästan alla innehåller livsnäring med olika innehåll, såväl som påminnelser och förmanande och tröstande ord från Gud till människan. I dessa yttranden förekommer stycken som detta upprepade gånger: "Den ende sanne Guden har blivit kött ... han är universums huvud, som befaller allt"; "Den segerrike kungen sitter på sin härlighets tron"; "Han håller universum i sina händer"; och så vidare. I de här styckena förmedlas ett budskap, eller man skulle kunna säga att dessa stycken sänder ett budskap till människosläktet: Gud har redan kommit in i

---

människans värld, Gud ämnar starta ett ännu större verk, Guds rike har redan kommit ner bland en viss skara människor, och Gud har redan vunnit härlighet och besegrat sina fienders väldiga skara. Vart och ett av Guds yttranden griper tag i varenda människas hjärta. Hela mänskligheten väntar ivrigt på att Gud ska ge röst åt ännu flera nya ord, ty varje gång Gud talar skakar han människans hjärta i dess rötter, och dessutom administrerar och upprätthåller han människans alla rörelser och känslor, så att mänskligheten börjar förlita sig på och, än mer, beundra Guds ord.... Nu hade alltså väldigt många människor utan att veta det i hög grad glömt Bibeln och hade inte heller något till övers för gammaldags predikningar och skrifter av andliga personer, eftersom de inte kunde finna någon grund för dessa Guds ord i de gamla skrifterna och inte heller någonstans kunde upptäcka Guds syfte med att göra dessa yttranden. Därför var det desto viktigare för mänskligheten att medge att dessa yttranden var Guds röst som varken setts eller hörts sedan tidens begynnelse, att de låg utom räckhåll för varje individ som tror på Gud, och att de inte bara övergick allt som sagts av någon andlig person i gångna tidsåldrar utan även Guds tidigare yttranden. Sporrade av vart och ett av dessa yttranden trädde mänskligheten utan att veta det in i auran av den helige Andes verk, in i livet i den nya tidsålderns främsta led. Sporrade av Guds ord smakade mänskligheten förväntansfullt på sötman i att ledas personligen av Guds ord. Jag tror att denna flyktiga period var en tid som alla människor kommer att blicka tillbaka på och aldrig glömma, fastän det som mänskligheten åtnjöt under denna period i själva verket bara var en aura av den helige Andes verk, eller man skulle kunna kalla det den söta smaken av sockerskiktet utanpå karamellen. Från den stunden leddes mänskligheten – fortfarande vägled av Guds ord och fortfarande i auran av den helige Andes verk – ovetande in i en annan fas av Guds ord, vilket var det första steget av Guds verk och yttranden i rikets tidsålder – prövningen av tjänstgörarna.

De ord som yttrades före prövningen av tjänstgörarna hade mest formen av anvisningar, förmaningar, tillrättavisningar och bestraffningar, och på vissa ställen använde de det gamla tilltalsord som användes i nådens tidsålder – de använde uttrycket ”mina söner” för dessa som följde Gud i syfte att göra det lättare för mänskligheten att komma nära Gud, eller för att den skulle kunna betrakta sin relation till Gud som nära. Vilken dom Gud än fällde över mänsklighetens egenkärlek, arrogans och andra fördärvade sinnelag, skulle människan följaktligen kunna hantera och

---

acceptera den i sin identitet som ”son” och inte känna någon fientlighet gentemot ”Gud Faderns” yttranden, och dessutom rådde det aldrig något tvivel angående ”Gud Faderns” löfte till sina ”söner”. Under den här perioden var hela mänsklighetens tillvaro lika bekymmersfri som ett spädbarns, och därmed uppfylldes Guds syfte som var att när de blev ”vuxna” så skulle han börja döma dem. Det här lade också grunden till det arbete med att döma människosläktet som Gud formellt startar i rikets tidsålder. Eftersom Guds verk i denna inkarnation främst består i att döma och erövra hela människosläktet, gick Gud genast in i sitt verksläge – det verk där han dömer människan och tuktar henne – så snart hon satte fötterna stadigt på marken. Tydligt gjordes alla yttrandena före prövningen av tjänstgörarna i syfte att komma genom förvandlingen, vilket innebar att det verkliga syftet var ett annat än det verkade vara. Guds ivriga avsikt var att så snart som möjligt kunna starta sitt verk i rikets tidsålder formellt. Han önskade absolut inte fortsätta att locka mänskligheten framåt genom att mata den med sockrade karameller; tvärtom var han ivrig att se varenda människas sanna anlete inför sitt domarsäte, och än ivrigare önskade han se den verkliga inställning som hela mänskligheten skulle ha mot honom efter att ha mist hans nåd. Han ville bara se resultat, inte processen. Men på den tiden var det ingen som förstod Guds ivriga avsikt, för människohjärtat brydde sig bara om sitt slutmål och sina framtidsutsikter. Inte undra på att Gud gång på gång riktat sin dom mot hela människosläktet. Det var först när mänskligheten under Guds vägledning började leva människans normala liv som Guds inställning till människan förändrades.

År 1991 var ett ovanligt år; låt oss kalla det ett ”gyllene år”. Gud startade rikets tidsålders nya verk och riktade sina yttranden till hela människosläktet. Samtidigt åtnjöt mänskligheten en värme utan motstycke och, än mer, upplevde smärtan som följer på Guds oöverträffade dom över människan. Människosläktet smakade en sötma som den aldrig tidigare känt, och upplevde även en dom och övergivenhet som aldrig förr, som om den hade vunnit Gud och sedan förlorat honom igen. Att lida i ägande och lida i umbäranden – det här är känslor som bara den som personligen erfarit dem känner till; de är något som människan varken har förmåga eller medel att beskriva. Sår av detta slag är vad Gud skänkte varje människa som en form av ogripbar erfarenhet och tillgång. Innehållet i de yttranden Gud gjorde detta år kan faktiskt delas in i två kategorier: Den första är då Gud steg ner i människornas värld för att bjuda in mänskligheten att

---

komma inför hans tron som gäster; den andra är då mänskligheten efter att ha ätit och druckit sig mätt anlidades av Gud som tjänstgörare. Det behöver knappast sägas att den första kategorin rymmer mänsklighetens käraste och mest enträgna önskan, i synnerhet som människorna sedan länge har vant sig vid att tro på Gud i syfte att kunna åtnjuta allt han har. Det var därför mänskligheten, så snart Gud började ge röst åt sina yttranden, var fullt redo att träda in i riket och vänta där på att Gud skulle skänka dem olika belöningar. Under de här omständigheterna betalade folk helt enkelt inte det vederbörliga priset genom att förändra sitt sinnelag, försöka behaga Gud, ta hänsyn till Guds vilja och så vidare. Vid en hastig blick verkade det som om människorna ständigt flängde omkring medan de offrade sig själva och arbetade för Gud, medan de i själva verket i de hemliga djupen av sitt hjärta räknade ut vilket steg de borde ta närmast för att vinna välsignelser eller regera som kungar. Man skulle kunna säga att samtidigt som människohjärtat åtnjöt Gud var det beräknande mot honom. När mänskligheten är i detta tillstånd betraktar Gud den med djupaste vämjelse och avsky; Guds sinnelag tolererar inte att någon människa bedrar eller utnyttjar honom. Men Guds visdom är ouppnåelig för alla människor. Det var mitt under det att han uthärdade alla dessa lidanden som han uttalade den första gruppen av sina yttranden. Ingen människa kan föreställa sig hur mycket lidande Gud utstod och hur mycket omsorg och omtanke han gav den gången. Syftet med den första kategorin av dessa yttranden är att avslöja de alla olika former av fulhet som människan visar när hon ställs inför position och profit, och att avslöja människans girighet och föraktfullhet. Trots att Gud uttalar sina ord med samma uppriktiga och allvarliga tonfall som en kärleksfull moder, brinner vreden i hans innersta hjärta som middagssolen, som om den är riktad mot hans fiender. Gud vill inte på några villkor tala till en skara människor som saknar normal likhet med människosläktet, så var gång han talar undertrycker han vreden i sitt hjärta samtidigt som han lägger band på sig för att ge uttryck åt sina yttranden. Dessutom talar han till en mänsklig art som saknar normal mänsklighet, som har förlorat förnuftet, är extremt fördärvad med girighet ingrodd som en naturlig egenskap och är olydig och upprorisk mot Gud intill det bittra slutet. Det är lätt att föreställa sig hur djupt människosläktet har fallit och vilken avsky och vämjelse Gud känner mot människosläktet; vad som är svårt för människosläktet att föreställa sig är vilken smärta den vållat Gud – den är omöjlig att beskriva i ord. Men det var just mot denna bakgrund – att ingen kunde

---

upptäcka hur Guds hjärta plågades, och dessutom att ingen upptäckte hur oförnuftigt och oförbättrligt människosläktet var – som varenda människa utan minsta skam eller skrupler tog för givet att hade rätt att som Guds söner få alla de belöningar han förberett åt människan, så till den grad att de tävlade med varandra och ingen ville hamna på efterkälken och alla var livrädda för att komma sist. Vid det här laget bör du veta vilken ställning människorna på den tiden intog i Guds ögon. Hur kan ett människosläkte som detta bli belönat av Gud? Men det som människan får av Gud är alltid de dyrbaraste skatter, medan det som Gud får av människan tvärtom är den största smärta. Ända sedan relationen mellan Gud och människan inleddes är detta vad hon alltid har fått av Gud, och detta är vad hon alltid gett Gud i gengäld.

Även om Gud brann av oro när han såg detta in i mörkret fördärvade människosläkte hade han inget annat val än att kasta det i eldsjön så att det skulle bli förädlad. Det här är den andra gruppen av Guds yttranden då Gud anlidade mänskligheten att bli hans tjänstgörare. I den här delen gick Gud från mild till barsk och från få till många, både i fråga om metod och längd, och använde "Guds persons" position som lockbete för att avslöja människans fördärvade natur och samtidigt knuffa fram de olika kategorierna av[a] tjänstgörare, Guds folk och Guds söner så att mänskligheten kunde välja bland dem. Mycket riktigt, precis som Gud förutsagt var det ingen som valde att bli tjänstgörare åt Gud utan i stället strävade alla efter att bli Guds person. Trots att Gud under denna period talade med ett allvar människorna aldrig väntat sig och än mindre hört talas om, var de så överdrivet bekymrade över status och ovanpå detta febrilt upptagna med att vinna välsignelser, att de inte hade tid att bilda sig en uppfattning om Guds tonfall och hans sätt att tala, utan allt de tänkte på var sin egen status och vad framtiden kunde bära i sitt sköte. Utan att människorna var medvetna om det förde Guds yttranden dem in i "labyrinten" han hade planerat åt dem. Förledda, obeslutsamma, lockade av framtiden och sitt öde visste människorna att de var otillräckliga för att bli Guds person, men samtidigt tvekade de att fungera som hans tjänstgörare. Slitna mellan dessa motstridiga mentaliteter accepterade de omedvetet en dom och tuktan utan motstycke som Gud hade utmätt åt mänskligheten. Denna typ av dom och förädling var naturligtvis någonting som mänskligheten absolut inte var villig att acceptera. Men endast Gud har visdomen och endast han har makten att avkräva detta fördärvade människosläkte ödmjuk underkastelse, så vare sig de ville eller inte så

---

gav allesamman med sig till slut. Mänskligheten hade inget val. Endast Gud har sista ordet och endast Gud kan använda en metod som denna för att skänka människan sanningen och livet och visa henne vägen. Den här metoden är oundvikligheten i Guds arbete med människan, och den är också otvivelaktigt och odiskutabelt människans oundgängliga nödvändighet. Gud talar och verkar på det här viset för att förmedla detta faktum till mänskligheten: När Gud frälser mänskligheten gör han det av kärlek och barmhärtighet och för sin förvaltnings skull; när människosläktet tar emot Guds frälsning gör den det därför att den har fallit till den punkt där Gud inte kan göra annat än tala personligen. När människan tar emot Guds frälsning är det den största nåd och även en speciell ynnest; om Gud inte personligen hade gett röst åt sina yttranden skulle människosläktets öde nämligen ha varit att förintas. Samtidigt som Gud avskyr människosläktet är han redo och villig att betala vilket pris som helst för människans frälsning. Och samtidigt som människan talar om sin kärlek till Gud och hur hon viger allt åt Gud, gör hon uppror mot honom och avtvingar honom alla sorters välsignelser medan hon sårar honom och vållar hans hjärta outhärlig smärta. Sådan är den skarpa kontrasten mellan Guds och människans osjälviskhet och själviskhet!

När Gud verkar och talar är han inte bunden att följa någon viss metod, utan hans mål är att uppnå resultat. Därför var Gud, i denna del av sina yttranden, noga med att inte visa sin egen identitet tydligt, utan bara avslöja några få begrepp som exempelvis "de sista dagarnas Kristus", "Universums överhuvud" och så vidare. Det här påverkar på intet sätt Kristi verksamhet eller mänsklighetens kunskap om Gud, i synnerhet som mänskligheten i dessa tidiga dagar var fullständigt okunnig rörande begreppen "Kristus" och "inkarnationen", varför Gud var tvungen att ödmjuka sig och bli en person med en "speciell uppgift" för att uttrycka hans yttranden. Detta var Guds noggranna omsorg och tanke eftersom folk på den tiden endast kunde acceptera denna form av tilltal. Oavsett vilket form av tilltal Gud använder påverkas inte resultaten av hans verk, eftersom Guds syfte med allt han gör är att möjliggöra för människan att ändra sig, möjliggöra för människan att uppnå Guds frälsning. Oavsett vad Gud gör har han alltid människans behov i tankarna. Detta är avsikten bakom Guds ord och handlingar. Även om Gud är grundligt noga med att överväga alla aspekter av mänsklighet och är fullkomligt vis i allt han gör, så kan jag säga så här: Om inte Gud vittnade om sig själv skulle det inte finnas en enda människa som var kapabel att känna

---

igen Gud själv eller att stå upp för att vittna om honom. Om Gud hade fortsatt att använda ”en person med en speciell uppgift” som tilltalsord i sitt verk, skulle det inte ha funnits en enda människa som kunnat betrakta Gud som Gud – detta är mänsklighetens sorg. I släktet av skapade människor finns det alltså ingen som är i stånd att känna Gud, än mindre finns det någon som kan älska honom, bry sig om honom och komma nära honom. Människan tror enbart i syfte att vinna välsignelser. Guds identitet som en person med en speciell uppgift har gett varenda människa en vink: Mänskligheten har lätt att uppfatta Gud som en medlem av släktet skapade mänskliga varelser; den största smärta och förödmjukelse som människan vållar Gud är just att människan avvisar och till och med glömmer honom även när han framträder eller verkar öppet. Gud utstår den största förödmjukelse för att rädda den mänskliga arten; han ger allt i syfte att frälsa mänskligheten och erhålla mänsklighetens erkännande. Det pris Gud har betalat för allt detta är något som alla med ett samvete borde värdesätta. Den mänskliga arten har fått Guds yttranden och verk och har fått Guds frälsning. Samtidigt har det inte fallit någon in att ställa frågan: Vad har Gud fått av mänskligheten? Vartenda yttrande som Gud uttalat har gjort att mänskligheten vunnit sanningen, lyckats ändra sig och funnit en inriktning i livet; men det enda Gud har fått är ord som mänskligheten använder för att uttrycka sin tacksamhetsskuld till Gud och några tyst viskade lovprisningar. Förvisso är inte detta vad Gud begär att få i gengäld av människan.

Vid det här laget har många av Guds yttranden uttryckts, men vad gäller kunskapen om och förståelsen av Gud står de allra flesta människor stilla på det stadium som representeras av Guds ord i begynnelsen, och därifrån har de inte rört sig framåt – detta är verkligen ett smärtsamt ämne. Denna del av ”Kristi yttranden i begynnelsen” är bara en nyckel för att låsa upp människohjärtat; att stanna kvar här är allt annat än att fullgöra Guds avsikt. Guds målsättning med att uttala denna del av sina yttranden var enbart att föra mänskligheten från nådens tidsålder in i rikets tidsålder; han önskar på inga villkor att mänskligheten ska bli kvar i denna del av hans yttranden eller ens uppfatta denna del av hans yttranden som en riktlinje, för i så fall skulle Guds framtida yttranden varken vara nödvändiga eller meningsfulla. Om det är någon som ännu inte är i stånd att träda in i vad Gud i denna del av sina yttranden kräver att människan ska uppnå, då förblir den personens inträde okänt. Denna del av Guds yttranden utgör det mest grundläggande krav som Gud ställer på människan i rikets tidsålder, och det är

---

enda sättet varigenom mänskligheten kommer att träda in på rätt spår. Om du är en person som inte förstår någonting, då gör du bäst i att börja läsa orden i denna del!

Fotnoter:

a. Originaltexten innehåller inte frasen ”de olika kategorierna av”.

Kapitel 1

Lovprisningar har kommit till Sion och Guds boning har visat sig. Det härliga heliga namnet, som prisas av alla folk, sprider sig. Åh, Allsmäktige Gud! Universums högste, de sista dagarnas Kristus – han är den strålande solen som har stigit upp på Sions berg som tornar upp sig i majestät och prakt över hela universum ...

Allsmäktige Gud! Vi ropar till dig i segerjubel; vi dansar och sjunger! Du är i sanning vår förlossare, universums store konung! Du har skapat en grupp av segrare och fullbordat Guds förvaltningsplan. Alla folk ska strömma till detta berg. Alla folk ska falla på knä inför tronen! Du är den ende sanne Guden och du förtjänar ära och vördnad. All ära, pris och makt åt tronen! Livets källa strömmar ut från tronen och vattnar och ger näring åt Guds folk väldiga hop. Förändringar uppstår dagligen i livet; nytt ljus och nya uppenbarelser följer oss och skänker ständigt nya insikter om Gud. Genom erfarenhet når man visshet om Gud. Hans ord manifesteras ständigt, manifesteras i dem som har rätt. Vi är verkligen alltför välsignade som dagligen får möta Gud ansikte mot ansikte, samtala med Gud om allt och ge Gud överhöghet över allt! Vi begrundar noga Guds ord, våra hjärtan blir lugna i Gud och på detta sätt kommer vi in i Guds närvaro där vi tar emot hans ljus. Varje dag i vårt liv, i handlingar, ord, tankar och åsikter, lever vi i Guds ord och har alltid omdömesförmåga. Guds ord leder tråden genom nålen; de ting som varit dolda i vårt inre kommer oväntat fram i ljuset, det ena efter det andra. Gemenskap med Gud tål inget velande. Gud blottlägger våra tankar och åsikter. I varje ögonblick lever vi inför Kristi domarsäte där vi blir bedömda. Fortfarande besitter Satan varenda del av vår kropp. I dag måste Guds tempel renas så att Gud kan återställa sin suveränitet. För att bli fullständigt ägda av Gud måste vi ge oss in i en kamp på liv och död. Först när vårt gamla jag har blivit korsfäst kan Kristi uppståndna liv härska oinskränkt.

Nu inleder den Helige Ande ett stormanfall in i varenda vrå av oss för att kämpa för vår återerövring! Så länge vi är redo att förneka oss själva och villiga att samarbeta med Gud, kommer Gud helt visst alltid att upplysa och rena oss inifrån och återerövra det som Satan tagit i besittning, så att vi ska kunna fulländas av Gud så snart som möjligt. Ödsla ingen tid, utan lev varje ögonblick i Guds ord. Låt er uppbyggas tillsammans med de heliga, låt er föras in i riket och träd in i härlighet tillsammans med Gud.

Kapitel 2

Denna filadelfiakyrka har tagit form, vilket är helt och hållet tack vare Guds nåd och barmhärtighet. Kärlek till Gud uppstår i hjärtat hos de otaliga heliga som inte vacklar på sin andliga resa. De håller fast vid sin trosuppfattning att den ende sanne Guden har blivit kött, att han är universums överhuvud som är herre över allt skapat: Det här bekräftas av den helige Ande, det är lika orubbligt som bergen! Och det ska aldrig förändras!

O, Allsmäktige Gud! I dag är det du som har öppnat våra andliga ögon, låtit de blinda se, de lama gå och de spetälska bli botade. Det är du som har öppnat himlens fönster, låtit oss förnimma den andliga sfärens hemligheter, bli genomsyrade av dina heliga ord och räddade från vår mänsklighet, som fördärvades av Satan – detta är ditt oändligt stora verk och din oändligt stora nåd. Vi är dina vittnen!

Länge har du varit dold, i ödmjukhet och i stillhet. Du har gått igenom uppståndelsen från döden, lidandet på korset, människolivets glädje och sorg liksom förföljelse och motgång; du har upplevt och smakat människovärldens smärta och du har övergetts av generationer. Den inkarnerade Guden är Gud själv. För Guds viljas skull har du räddat oss från gödselstacken, hållit oss upprätta med din högra hand och frikostigt gett oss din nåd. Utan att bespara dig någon möda har du ingjutit ditt liv i oss; priset som du har betalat med ditt blod, din svett och dina tårar utkristalliserar sig i de heliga. Vi är resultatet av^[a] dina omsorgsfulla ansträngningar; vi är det pris du har betalat.

O, Allsmäktige Gud! Det är tack vare din underbara nåd och barmhärtighet, din rättfärdighet och ditt majestät, din helighet och ödmjukhet som alla folk ska böja knä för dig och dyrka dig i all evighet.

I dag har du fullkomnat alla kyrkor – Filadelfiakyrkan – och därmed uppfyllt din sextusenåriga förvaltningsplan. De heliga kan komma till dig i ödmjuk underkastelse och förenade i ande följa dig i kärlek, anslutna till springbrunnens källa. Livets levande vatten strömmar fram utan uppehåll, tvättar bort och rensar bort all gyttja och allt smutsvatten ur kyrkan och renar återigen ditt tempel. Vi har lärt känna den sanne praktiske Guden, vandrat i hans ord, insett våra egna uppgifter och plikter och gjort allt vi kan för att uppoffra oss för kyrkans skull. Vi måste hörsamma den helige Andes verk i ständig stillhet inför dig, så att inte din Ande blir blockerad i oss. Bland de heliga finns

---

ömsesidig kärlek och styrkan hos en del kommer att kompensera bristerna hos andra. De kan alltid vandra i anden, upplysta och belysta av den helige Ande. De omsätter genast sin tro i praktiken när de förstår den. De håller jämna steg med det nya ljuset och följer Guds fotspår.

Samarbeta aktivt med Gud; att låta honom ta kontrollen är att vandra med honom. Alla våra egna idéer, uppfattningar, åsikter och världsliga förvecklingar går upp i rök. Vi låter Gud härskas allena rådande i vår ande, vandrar med honom och uppnår på så vis transcendens, vi övervinner världen och vår ande flyger fritt och uppnår befrielse: Det här blir utfallet när Allsmäktige Gud blir kung. Hur kan vi låta bli att dansa och sjunga lovsånger, uppsända vårt pris och sjunga nya psalmer?

Det finns verkligen många sätt att prisa Gud: ropa hans namn, närma sig honom, tänka på honom, läsa böner, engagera sig i gemenskap, betrakta och begrunda, bedja och lovsjunga. I de här formerna för lovpris finns glädje och smörjelse; det finns kraft i lovprisning och det finns också en börda. Det finns tro i lovprisning och det finns ny insikt.

Samarbeta aktivt med Gud, samverka i tjänande och bli ett, uppfyll Allsmäktige Guds avsikter, skynda att bli en helig, andlig kropp, trampa Satan under fötterna och gör slut på Satans öde. Filadelfiakyrkan har ryckts upp till Guds närhet och manifesteras i hans härlighet.

Fotnoter:

a. Den ursprungliga texten innehåller inte orden "resultatet av".

Kapitel 3

Den segerrike kungen sitter på sin härlighets tron. Han har fullbordat återlösningen och lett allt sitt folk till att träda fram i härlighet. Han håller universum i sina händer och med sin gudomliga visdom och makt har han byggt och befäst Sion. Med sitt majestät dömer han den onda världen; han dömer alla nationer och alla folk, marken och haven och allt levande som finns där, liksom dem som är berusade av lösaktighetens vin. Gud ska sannerligen döma dem och han ska sannerligen vredgas på dem och däri ska Guds majestät bli uppenbarad. Denna dom ska vara ögonblicklig och verkställas utan dröjsmål. Guds vredes eld ska förbränna deras avskyvärda brott och när som helst ska de drabbas av katastrof; de ska inte veta av någon flyktväg och inte ha någonstans att gömma sig, de ska gråta och gnissla tänder och de ska dra förstörelse över sig själva.

Guds älskade segerrika söner kommer helt visst att stanna i Sion för att aldrig lämna berget. Massorna ska lyssna uppmärksamt till Guds röst, de ska beakta hans handlingar noggrant och deras lovsång till honom ska aldrig upphöra. Den ende sanne Guden har framträtt! Vi kommer att vara säkra på honom i anden, följa honom noga och göra vårt bästa för att skynda framåt utan att tveka. Världens undergång utspelas inför våra ögon; ett riktigt kyrkligt liv liksom människorna, angelägenheterna och tingen runt omkring oss förstärker vår träning. Låt oss skynda oss att ta tillbaka våra hjärtan som älskar världen så! Låt oss skynda oss att ta tillbaka vår syn som är så dunkel! Vi ska inte vandra vidare så att vi inte överträder gränserna, vi ska tåga så att vi kan leva efter Guds ord, och vi ska inte längre käbbla om våra vinster och förluster. Gör dig av med din förkärlek för den sekulära världen och rikedomar! Ack, frigör er från detta – era hårt fästa band till make och döttrar och söner! Ta avstånd från dina åsikter och fördomar! Vakna, för tiden är kort! Låt din ande blicka upp, blicka upp och låt Gud ta kontroll. Låt dig inte bli som Lots hustru. Det är så ömkligt att bli förkastad! Ja, verkligen ömkligt! Vakna!

Kapitel 4

I varje ögonblick ska vi vaka och vänta, stilla i anden och sökande med ett rent hjärta. Vad som än händer oss får vi inte blint söka gemenskap. Vi behöver bara vara stilla inför Gud och ha ständig gemenskap med honom, och då kommer hans avsikter att med visshet uppenbaras för oss. I anden måste vi alltid vara redo att särskilja och vi måste ha en ande som är stark och orubblig. Vi måste ösa ur det levande vattnet inför Gud – det vatten som ger näring och som fyller vår förtorkade ande på nytt. Vi måste vara redo att när som helst rena oss från vårt djävulska sinnelag som är självrättfärdigt, arrogant, fåfängt och självbelåtet. Vi måste öppna våra hjärtan för att ta emot Guds ord och agera utifrån hans ord. Vi måste uppleva och vara säkra på hans ord, samt uppnå en insikt om hans ord och låta hans ord bli vårt liv. Det här är vårt gudasända kall! Det är bara när vi lever efter Guds ord som vi kan segra!

Nu är våra uppfattningar alltför klumpiga och vi talar lättvindigt och agerar förhastat, oförmögna att agera i harmoni med Anden. I dag är det inte som det var förr. Den helige Andes arbete går mycket snabbt framåt. Vi måste uppleva Guds ord i detalj; vi måste klart kunna urskilja varenda idé och tanke, varenda rörelse och reaktion i vårt hjärta. Inget vi gör framför någon eller bakom dennes rygg kan undgå domen inför Kristi domarsäte. Den helige Ande håller på att vägleda oss in i en djupare upplevelsesfär, där vi kommer allt närmare att vara förvissade om den Allsmäktige.

Universums Gud har öppnat våra andliga ögon och andliga hemligheter uppenbaras ständigt för oss. Sök med ett rent hjärta! Var villiga att betala priset, gå enade framåt, var redo att förneka er själva, var inte längre giriga, följ den helige Ande och njut av Guds ord, och då ska hela den universella nya människan framträda. Stunden är inne då Satan ska möta sitt slut, Guds vilja ska uppfyllas, alla världens nationer ska bli Kristi rike och Kristus ska regera som kung på jorden i evigheters evighet!

Kapitel 5

Berg och floder förändras, strömmande vatten följer sitt lopp och människans liv är långt ifrån att kunna bestå så som jorden och himlen gör. Endast Allsmäktige Gud är det evigt uppståndna livet som fortsätter generation efter generation i all evighet! Alla ting och händelser är i hans händer och Satan är under hans fot.

I dag är det tack vare Guds förutbestämda urval som han har räddat oss ur Satans grepp. Han är verkligen vår återlösare. Kristi eviga, uppståndna liv har verkligen åstadkommit inom oss, ämnat oss att förenas med Guds liv så att vi verkligen kan möta honom ansikte mot ansikte, äta honom, dricka honom och åtnjuta honom. Det här är den osjälviska offergåva som Gud har burit fram genom att betala priset med sitt hjärtas blod.

Allteftersom årstiderna kommer och går, passerar genom vind och frost, förminskas varken Guds tro eller beslutsamhet oavsett hur mycket lidande i livet, förföljelse, prövning, förkastande och förtal i världen eller hur många falska anklagelser från regeringar han möter. Gud sätter sitt eget liv åt sidan, helhjärtat hängiven sin vilja, sin förvaltning och sin plan, för att dessa ska kunna utföras. Han besparar sig ingen möda när han omsorgsfullt livnär och vattnar sitt folks väldiga hop. Det spelar ingen roll hur oupplysta eller besvärliga vi är – vi behöver bara böja oss inför honom så kommer Kristi uppståndna liv att förändra vår gamla natur. ... Han arbetar outtröttligt och försakar mat och vila för alla dessa förstfödda söner. Han vakar helhjärtat i Sion under otaliga dagar och nätter, i brännande hetta och isande kyla.

Världen, hemmet, arbetet och allt annat försakar han helt och hållet, glatt och villigt; och världsliga nöjen berör honom inte. ... Orden från hans mun borrar sig in i oss och blottlägger sådant som är gömt djupt i våra hjärtan. Hur kan vi undgå att övertygas? Varenda mening som kommer ur hans mun kan besannas i oss när som helst. Vad vi än gör, i hans närvaro eller dolt för honom, finns det ändå inget som han inte vet, inget som han inte förstår, utan allt kommer i själva verket att vara synligt för honom, trots våra egna planer och arrangemang.

Att sitta framför honom, njuta i vår ande, obesvärade och lugna, men med en ständig tomhetskänsla inombords och verklig tacksamhetsskuld till Gud: Detta är ett under som är ofattbart och omöjligt att uppnå. Den helige Ande är bevis nog på att Allsmäktige Gud är den ende sanne Guden! Det är obestriddligt bevisat! Vår grupp är

---

obeskrivligt välsignad! Om det inte vore för Guds nåd och barmhärtighet skulle vi bara kunna bli förtappade och följa Satan. Endast Allsmäktige Gud kan frälsa oss!

O! Allsmäktige Gud, den praktiske Guden! Det är du som har öppnat våra andliga ögon och låtit oss skåda den andliga världens hemligheter. Rikets framtidsutsikter är gränslösa. Låt oss vara vaksamma medan vi väntar. Dagen kan inte vara alltför långt borta.

Krigets lågor virvlar omkring, röken från kanoneld fyller luften, vädret blir varmt, klimatet växlar, en farsot kommer att sprida sig och människorna kan bara dö utan hopp om att kunna överleva.

O! Allsmäktige Gud, den praktiske Guden! Du är vår ointagliga borg. Du är vår tillflykt. Vi kurar ihop oss under dina vingar och olyckorna kan inte nå oss. Sådant är ditt gudomliga beskydd och din gudomliga omvårdnad.

Vi höjer alla våra röster i sång, vi lovprisar med sång och ljudet av vår lovsång skallar genom hela Sion! Allsmäktige Gud, den praktiske Guden, har berett detta underbara slutmål åt oss. Var vaksamma – o, var vaksamma! Ty timmen är ännu inte alltför sen.

Kapitel 6

Allsmäktige Gud, alltings överhuvud, utövar sin kungliga makt från sin tron. Han härskar över universum och alla ting, och han är i full färd med att vägleda oss över hela jorden. Vi ska vara nära honom i varje stund och komma inför honom i stillhet, utan att förlora ett enda ögonblick, och alltid med lärdomar att lära oss. Allting – från den omgivande miljön till människor, angelägenheter och ting – existerar med tillstånd från hans tron. Låt på inga villkor några klagomål komma upp i ditt hjärta, för då kommer Gud inte att skänka dig sin nåd. När sjukdom drabbar dig är det Guds kärlek och hans goda avsikter ligger helt visst däri. Hys inte några tankar från Satan även om din kropp får utstå lite lidande. Prisa Gud när du är sjuk och gläds åt Gud när du lovprisar honom. Tappa inte modet när sjukdom möter, utan fortsatt söka gång på gång och ge inte upp, så kommer Gud att lysa upp dig med sitt ljus. Hurdan var Jobs tro? Allsmäktige Gud är en allsmäktig läkare! Att leva i sjukdom är att vara sjuk, men att leva i anden är att vara frisk. Så länge du har ett andetag kvar kommer Gud inte att låta dig dö.

Inom oss har vi Kristi uppståndna liv. Det går inte att förneka att vi saknar tro i Guds närvaro: Måtte Gud placera sin sanna tro i oss. Guds ord är i sanning ljuvligt! Guds ord är en verksam medicin. Det drar skam över djävlarne och Satan. Vi får stöd genom att hålla fast vid Guds ord. Hans ord agerar snabbt för att rädda våra hjärtan! Det fördriver allt och återställer friden. Tro är som en spångbro: De som ynkligt klamrar sig fast vid livet kommer att ha svårt att ta sig igenom det, men de som är redo att uppoffra sig kan ta sig genom det, stadiga på foten och bekymmersfria. Om människan hyser blyga och räddhågsna tankar beror det på att Satan har lurat dem, rädd att vi ska ta oss över trons bro och träda in hos Gud. Satan försöker på alla tänkbara vis att sända oss sina tankar. Vi bör ständigt be att Gud ska lysa upp oss med sitt ljus, ständigt förlita oss på att han ska befria oss från Satans gift, ständigt öva oss i vår ande att komma närmare Gud och låta Gud få herravälde över hela vår varelse.

Kapitel 7

Vår tillflykt till anden påskyndas när olika förhållanden uppstår omkring oss. Agera inte med ett förhärdat hjärta som ignorerar huruvida den helige Ande är orolig eller ej, och försök inte vara smart. Var inte självgod och självbelåten, och gör inte heller för stor affär av dina egna umbäranden. Det enda du ska göra är att tillbe Gud i ande och sanning. Du får inte lämna Guds ord bakom dig eller slå dövörat till dem; du måste fundera ut dem grundligt, upprepa dina böneläsningar och begripa livet inuti orden. Ägna dig inte åt meningslösheter genom att sluka dem utan att ge dig tid att smälta dem. Förtröstar du på Guds ord i allt du gör? Tala inte skrytsamt som ett barn för att sedan bli alldeles förvirrad närhelst ett problem dyker upp. Du måste träna din ande varje timme, varje dag; slappna inte av ens för ett ögonblick. Din ande måste vara på alerten. Om du kommer inför Gud kommer du att ha en väg att följa oavsett vem eller vad du möter. Du måste äta och dricka av Guds ord varje dag, fundera ut vad de betyder utan att slarva, anstränga dig mer, se till att saker och ting blir rätt ända ner i minsta detalj och utrusta dig med den fullständiga sanningen så att du undviker att missförstå Guds vilja. Du måste bredda omfånget av din erfarenhet och fokusera på att uppleva Guds ord. Genom erfarenhet kommer du att kunna bli mer säker på Gud; utan erfarenhet är det bara en hop tomma ord om man påstår att man är säker på honom. Vi måste vara klartänkta! Vakna upp! Var inte längre slapp; om du hanterar saker och ting på ett slarvigt sätt och inte strävar efter att göra framsteg så är du verkligen blind. Du måste fokusera på den helige Andes verk, lyssna noga på den helige Andes röst, öppna dina öron för Guds ord, värdesätta den tid du har kvar och betala priset, vad det än må vara. När du har stål, använd det där det räknas – till att göra en stark klinga; ta ett fast grepp om det som är avgörande och fokusera på att omsätta Guds ord i praktisk handling. Om du har lämnat Guds ord spelar det ingen roll hur bra det går utåt sett, det tjänar ändå ingenting till. Att utöva sin tro enbart genom läpparnas bekännelse är oacceptabelt för Gud; förändringen måste komma genom ditt beteende och sinnelag, din tro, ditt mod och din insikt.

Stunden är nära! Även det bästa in den här världen måste läggas bort. Inget mått av svårigheter eller faror får skrämma oss, och vi får inte heller bli överväldigade ens om himlen skulle falla ner. Utan denna sorts beslutsamhet kommer det helt enkelt att bli för

---

svårt för dig att bli en människa av betydelse. De som är räddhågsna och som fegt klamrar sig fast vid livet är inte värdiga att stå inför Gud.

Allsmäktige Gud är en praktisk Gud. Oavsett hur okunniga vi är kommer han ändå att förbarma sig över oss, hans händer kommer helt visst att rädda oss och han kommer fortfarande att fullända oss. Så länge vi har hjärtan som verkligen vill ha Gud, så länge vi noggrant följer och inte tappar modet, och så länge vi söker med en känsla av brådska, kommer han absolut inte att behandla någon utav oss orättvist; han kommer att kompensera för det vi saknar och han kommer att göra oss nöjda. Allt det här är Allsmäktige Guds godhet.

Om någon frossar och är lat, lever ett liv som går ut på att alltid fylla magen och är likgiltig för allting, kommer denne att finna det svårt att inte lida förlust. Allsmäktige Gud dominerar över alla ting och händelser! Så länge vi alltid ser upp till honom i våra hjärtan och träder in i anden och gemenskapen med honom kommer han att visa oss allt det vi söker och hans vilja kommer helt visst att uppenbaras för oss. Våra hjärtan kommer då att känna glädje och frid, stadiga med fullkomlig klarhet. Det är avgörande att kunna agera i enlighet med hans ord. Endast när man förmår begripa hans vilja och leva i förtröstan på hans ord räknas det som sann erfarenhet.

Endast om vi förstår Guds ord kommer sanningen i dem att kunna träda in i oss och bli vårt liv. Utan praktisk erfarenhet, hur kan du träda in i Guds ords verklighet? Om du inte kan ta emot Guds ord som ditt liv, då kommer ditt sinnelag inte att kunna förändras.

Den helige Andes verk framåtskrider med stormsteg. Om du inte noggrant följer och får träning kommer det att vara svårt för dig att hålla jämna steg med den helige Andes takt när han arbetar sig framåt. Skynda dig och gör en radikal förändring så att Satan inte trampar dig under fötterna och du träder in i den sjö av eld och svavel som du inte kan fly ifrån. Gå nu och sök så väl du kan så att du inte blir förkastad.

Kapitel 8

Alltsedan tiden då Allsmäktige Gud – rikets kung – bevittnades har omfattningen av hans förvaltning utvecklats i sin fullhet genom hela universum. Inte nog med att Guds framträdande omvittnats i Kina, utan namnet Allsmäktige Gud har omvittnats i alla länder och på alla platser. De ropar alla hans heliga namn, söker gemenskap med honom på alla sätt, förstår Allsmäktige Guds vilja och hjälps åt att tjäna honom i kyrkan. Det här är det förunderliga sättet varpå den helige Ande fungerar.

Språken i olika länder skiljer sig från varandra, men det finns bara en Ande. Den här Anden förenar kyrkor i hela universum och är fullständigt ett med Gud, utan minsta avvikelse. Det här är något som står utom all tvekan. Nu kallar den helige Ande på dem och hans röst väcker dem. Det är Guds barmhärtighets röst. De ropar alla Allsmäktige Guds heliga namn! De lovprisar och sjunger också. Det får aldrig finnas någon avvikelse i den helige Andes verk; de här personerna gör vad som helst för att gå framåt på den rätta vägen, de backar inte ur – underverk hopas på underverk. Det här är något som folk tycker är svårt att föreställa sig och omöjligt att spekulera om.

Allsmäktige Gud är kung över livet i universum! Han sitter på sin härlighets tron och dömer världen, härskar över allt och regerar över alla länder; alla folk böjer knä inför honom, tillber honom, närmar sig honom och kommunicerar med honom. Oavsett hur länge ni har trott på Gud, hur hög status eller tjänsteålder ni har, om ni går emot Gud i era hjärtan måste ni bli dömda och lägga er raklånga på marken inför honom och utstöta ljud av smärtsam, enträgen bön; det här är sannerligen att skörda frukterna av sina egna gärningar. Det här klagoljudet är ljudet av pina i sjön av eld och svavel och det är skriket när man tuktas av Guds järnspira: det här är domen inför Kristi domarsäte.

Somliga människor fruktar, somliga har dåligt samvete, somliga är alerta, somliga är noga med att lyssna uppmärksamt, somliga omvänder sig och börjar om eftersom de känner oerhörd ånger, somliga gråter bittert i smärta, somliga avstår från allt och söker desperat, somliga rannsakar sig själva och vågar inte längre agera lössläppt, somliga söker ivrigt att komma nära Gud, somliga rannsakar sina egna samveten och frågar sig varför deras liv inte gör framsteg. Somliga förblir förvirrade, somliga lossar bojorna från sina fötter och rycker modigt framåt, greppar tag om nyckeln och skyndar sig att ta itu med sina liv. Somliga tvekar fortfarande och har inga klara visioner – bördan de bär i sina hjärtan är sannerligen tung.

Om inte ditt sinne är klart har den helige Ande ingen möjlighet att verka i ditt inre. Allt som du fokuserar på, vägen du vandrar och allt ditt hjärta längtar efter är fyllt med dina uppfattningar och din självrättfärdighet! Jag brinner av otålighet – vad jag önskar att jag kunde fullända er alla genast så att ni snart kan bli användbara för mig och så att min tunga börda kan lättas. Men när jag ser er på det här viset, inser jag att det inte är lönt att eftersträva snabba resultat. Jag kan bara vänta tålmodigt, gå långsamt och sakta stödja och leda er. Ack, ni borde rensa era tankar! Vad borde försakats, vilka är dina skatter, vilka är dina livshotande svagheter, vilka är dina hinder? Begrunda de här frågorna ytterligare i din ande och ha gemenskap med mig. Det jag vill är att era hjärtan ska blicka upp till mig i tystnad; jag vill inte ha era tomma ord. Till dem av er som verkligen söker inför mig – jag ska uppenbara allt för dig. Min takt ökar; så länge ditt hjärta ser upp till mig och du alltid följer mig, så kan jag när som helst ge min vilja till dig genom inspiration och uppenbara den för dig. De som är noga med att vänta kommer att få näring och en väg framåt. De som är tanklösa kommer att finna det svårt att förstå mitt hjärta och de kommer att vandra in i en återvändsgränd.

Jag önskar att ni alla ska resa er snabbt och samarbeta med mig och alltid vara mig nära, inte bara en dag och en natt. Min hand måste alltid dra er med och driva på er, övertala er att fortsätta och vädja till er att rycka framåt. Ni förstår helt enkelt inte min vilja. Hindren som era egna föreställningar utgör och hindren från världsliga snaror är alltför allvarliga och ni är oförmögna att få en djupare närhet till mig. Ärligt talat, ni kommer till mig när ni har ett problem, men när ni inte har några problem blir era hjärtan oroliga. Era hjärtan blir som en fri marknad och fylls med sataniska sinnelag; de blir upptagna med världsliga ting och ni vet inte hur ni ska umgås med mig. Hur skulle jag kunna undgå att oro mig för er? Men det tjänar ingenting till att vara orolig. Tiden är alltför knapp och uppgiften alltför ansträngande. Mina steg flyger framåt; ni måste hålla fast vid allt som ni har, se upp till mig i varje stund och umgås mycket nära med mig. Då kommer min vilja med säkerhet att uppenbaras för er när som helst. När ni förstår mitt hjärta har ni en väg framåt. Ni får inte tveka längre. Ha sann gemenskap med mig och ta varken till svek eller försök vara alltför fiffiga; det vore bara att lura er själva och det skulle avslöjas vilket ögonblick som helst inför Kristi domarsäte. Äkta guld fruktar inte att provas i elden – det är sant! Ha inte dåligt samvete och var inte modlös eller svag. Umgås oftare direkt med mig i anden och vänta tålmodigt, så ska jag

---

helt visst ge dig uppenbarelse när det passar mig bäst. Du måste absolut vara försiktig och inte låta min möda förslösas på dig; förlora inte en sekund. När ditt hjärta ständigt umgås med mig, när ditt hjärta ständigt lever inför mig, då kan ingen, inget som händer, ingenting, ingen make, ingen son eller dotter, störa ditt umgänge med mig i ditt hjärta. När ditt hjärta ständigt begränsas av den helige Ande och när du umgås med mig i varje stund, kommer min vilja helt visst att uppenbaras för dig. När du ständigt närmar dig mig på det här sättet kommer du inte att bli förvirrad oavsett vilka omgivningar eller personer, händelser eller ting du möter, utan du kommer att ha en väg framåt.

Om du i vanliga fall inte låter någonting passera vare sig det är stort eller smått, om alla dina tankar och idéer är renade och om du är stilla i din ande, då kommer mina ord, närhelst du stöter på något problem, att genast väckas inom dig, som en tydlig spegel som du kan kontrollera dig i, och sedan kommer du att ha en väg framåt. Det här kallas för att anpassa medicinen efter sjukdomen! Och sjukdomen kommer helt visst att botas – sådan är Guds allmakt. Jag kommer helt visst att kasta ljus över och upplysa alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet och som söker uppriktigt. Jag ska visa er allesamman den andliga världens hemligheter och vägen framåt, få er att så snart som möjligt överge era gamla fördärvade sinnelag, så att ni kan uppnå livsmognad och bli användbara för mig, och så att evangeliets verk snart kan fortsätta utan hinder. Först då kommer min vilja att ha uppfyllts, först då kommer Guds sextusenåriga förvaltningsplan att fullbordas på kortast möjliga tid. Gud kommer att erhålla riket och komma ner på jorden, och tillsammans kommer vi att träda in i härligheten!

Kapitel 9

Jag vill påminna dig om att du inte får vara det minsta lilla otydlig när det gäller mitt ord och alla former av oaktsamhet är oacceptabla. Du måste uppmärksamma mitt ord och åtygda det, och hantera saker och ting i enlighet med mina avsikter. Du måste alltid vara vaksam och aldrig ha ett sinnelag som är arrogant och självrättfärdigt, och du måste alltid lita på mig för att förkasta det naturliga gamla sinnelaget som bor i dig. Du bör alltid kunna bevara din normala beskaffenhet inför mig och ha ett stabilt sinnelag. Ditt tänkande måste vara nyktert och klart och bör inte påverkas eller kontrolleras av någon annan människa, händelse eller sak. Du bör alltid vara lugn i min närvaro och alltid bibehålla en kontinuerlig närhet till och gemenskap med mig. Du ska visa orubbligt mod och stå fast vid ditt vittnesbörd om mig. Stå upp och tala för min sak och frukta inte vad andra säger. Fokusera på att tillfredsställa mina avsikter och låt dig inte kontrolleras av andra. Vad jag uppenbarar för dig måste göras i enlighet med mina avsikter och får inte skjutas på framtiden. Hur känner du dig inombords? Är du orolig? Du kommer att förstå. Varför kan du inte stå upp och tala för min sak och visa omtanke om min börda? Du ägnar dig hela tiden åt futtiga intriger, men jag ser allt klart. Jag är din hjälp och din sköld och allt är i mina händer, så vad är du rädd för? Är inte det att vara överkänslig? Du måste snabbt förkasta dina känslor – jag tar inte hänsyn till känslor och jag utövar rättfärdighet. Om det inte är till någon nytta för kyrkan, då är din egen mor och far inte heller något undantag! Mina avsikter har blivit uppenbarade för dig och du får inte bortse från dem. Du måste tvärtom lägga all din uppmärksamhet på dem och förkasta allting annat för att följa mig helhjärtat. Jag kommer alltid att hålla dig i mina händer. Var inte blyg och låt dig inte kontrolleras av din man eller hustru – låt min vilja ske.

Ha tillit! Ha tillit! Jag är din Allsmäktige Gud. Det här är kanske något som du på något vis inser, men du måste ändå vara vaksam. För kyrkans, min viljas och min förvaltnings skull måste du vara fullständigt hängiven och på så sätt kommer alla mysterier och slut att klart visas för dig. Det kommer inte att dröja länge och dagarna håller på att nå sitt slut. Så vad tänker du göra? Hur kan du få ditt liv att mogna fortare? Hur kommer du snabbt att göra dig nyttig för mig? Vad kommer du att göra för att låta min vilja ske? För detta krävs det noga eftertanke och en djupare gemenskap med mig. Lita på mig, tro på mig, var aldrig oaktsam och förmå att hantera saker och ting i

---

enlighet med min ledning. Det måste finnas goda förutsättningar för sanningen och du måste äta och dricka den oftare. Varje sanning måste omsättas i praktiken innan den helt och hållet kan förstås.

Känner du nu att tiden inte räcker till? Känner du också att du är annorlunda inombords i jämförelse med tidigare och att din börda känns väldigt tung? Mina avsikter med dig är att du måste tänka klart, inte bryta med mina avsikter och alltid vara i kontakt med mig. Stå mig alltid nära, kommunicera med mig, visa omtanke om mitt hjärta och var redo att tjäna i samverkan så att mina avsikter alltid är uppenbara för er. Var alltid mycket uppmärksam! Mycket uppmärksam! Var inte det minsta slapp – det är din plikt och mitt verk bor i den.

I det här läget kanske du har lite förståelse och känner att det är alltför underbart. Tidigare kanske du har tvivlat och tänkt att det var helt annorlunda mot människans uppfattningar, idéer och tankar, men nu förstår du i grunden. Det här är mitt underbara verk och det är också Guds underbara verk. Du måste vara alldeles klarvaken och avvakta och gå in i det. Tiden ligger i mina händer – slösa inte bort den och var inte vårdslös ens för ett ögonblick. Om du slösar tid fördröjer det mitt verk och hindrar min vilja i dig. Du måste tänka efter och ofta kommunicera med mig. Du måste föra alla handlingar, rörelser, tankar, idéer, familj, make, söner och döttrar inför mig. Lita inte på jaget i din praktik för då kommer jag att bli rasande och dina förluster kommer att vara dyrbara.

Tyglå dina egna steg och var alltid redo att gå i mina ord. Det låter sig bara göras om du har min visdom. Kom inför mig om du stöter på svårigheter så ska jag leda dig. Tramsa inte och kommunicera inte obetänksamt. Om ditt liv inte får någon nytta är det för att du saknar kunskap och inte kan skilja mellan goda och onda ord. Du inser inte det här förrän du lidit skada, är i dåligt skick och står utan den Helige Andes närvaro. Då är det för sent. Tiden är så knapp nu att ditt liv inte får hamna efter det minsta lilla – du måste följa tätt i mina fotspår. När svårigheter uppstår ska du ofta tänka efter genom att hålla dig nära mig och kommunicera direkt med mig. Om du håller fast vid den här vägen kommer ditt inträde att bli lätt då du rör dig framåt.

Mina ord är inte bara riktade till dig. Alla i kyrkan har brister i olika utsträckning. Ni måste kommunicera mer, kunna äta och dricka självständigt under era egna andakter och kunna förstå vilka de viktigaste sanningarna är som bör tillämpas omgående. Du

---

måste få en känsla för verkligheten i mitt ord. Greppa dess innersta kärna och dess principer – var inte vårdslös. Begrunda alltid mitt ord och kommunicera alltid med mig, så kommer det gradvis att uppenbaras. Du får inte närma dig Gud för ett ögonblick för att sedan, innan ditt hjärta kan stillas inför Gud, bli störd när något annat händer dig. Du är alltid förvirrad och osäker på saker och ting och kan inte se mitt ansikte, så du kan inte tydligt förstå mitt hjärta. Även om du kan förstå en del känner du dig inte säker och tvivlar fortfarande. Till dess att jag äger ditt hjärta fullständigt och ditt sinne inte längre störs av alla världsliga ting och när du väntar med klart och stilla sinne – det är först då jag kommer att uppenbara för er steg för steg i enlighet med mina avsikter. Ni bör greppa den här vägen för att vara nära mig. Vem som än slår till eller förbannar dig eller hur fina saker folk än erbjuder dig, är det oacceptabelt om de avhåller dig från att vara nära Gud. Låt ditt hjärta vara i mitt grepp och lämna mig aldrig. Med den här sortens närhet och gemenskap kommer alla att driva bort, oavsett om det är dina föräldrar, din man, dina barn, andra familjerelationer, eller den sekulära världens bojar. Du kommer att njuta av en nästan obeskrivlig sötma i ditt hjärta och uppleva en aromatisk och utsökt smak, och du ska sannerligen vara oskiljaktig från mig. Om det alltid är så här så kommer ni att förstå vad som finns i mitt hjärta. Ni kommer aldrig att gå vilse medan ni fortsätter framåt för jag är er väg och allting existerar tack vare mig. Hur moget ditt liv är, när du kommer att kunna bryta med den sekulära världen, när du kommer att kunna förkasta dina känslor, när du kommer att kunna lämna din man och dina barn bakom dig, när ditt liv kommer att mogna ... alla dessa ting är i enlighet med min plan. Det finns ingen anledning att oroa sig.

Du måste träda in från den positiva sidan. Om du väntar passivt är det fortfarande negativt. Du bör vara förutseende i ditt samarbete med mig – var flitig och aldrig lat. Stå alltid i gemenskap med mig och ha en djupare förtrolighet med mig. Om du inte förstår, var inte otålig efter snabba resultat. Det är inte så att jag inte kommer att berätta för dig – jag vill se om du litar på mig när du befinner dig i min närvaro och huruvida du är tillitsfullt beroende av mig. Du ska alltid vara nära mig och lägga alla dina frågor i mina händer. Återvänd inte förgäves. Sedan du varit nära mig under en tid utan att du vetat om det ska mina avsikter uppenbaras för dig. Om du greppar dem kommer du sannerligen att stå ansikte mot ansikte med mig. Du kommer att vara mycket säker och stadig inombords och ha något du litar på, och du kommer också att ha både makt och

---

självförtroende. Du kommer också att ha en väg framåt och allt kommer att gå lätt för dig.

Kapitel 12

Om du har ett instabilt sinnelag, är temperamentsfull som vinden eller regnet, om du inte kan fortsätta framåt, kommer min käpp inte att sparas på dig. När du hanteras, ju mer negativ miljön är och ju mer du förföljs, desto mer ökar din kärlek till Gud och du slutar att hålla dig fast vid det världsliga. Utan någon annan väg kommer du till mig och du återvinner din styrka och ditt självförtroende. Men i enkla miljöer, skulle du hanka dig fram. Du måste träda in med en positiv inställning, vara aktiv – inte passiv. Du ska inte låta dig rubbas av någon eller något i någon situation, och du får inte påverkas av någons ord. Du måste ha ett stabilt sinnelag, och oavsett vad folk må säga ska du genast praktisera det du vet är sanningen. Du måste alltid låta mina ord verka inuti dig, oavsett vem du står inför, du måste kunna stå fast i ditt vittnesbörd om mig och visa hänsyn till mina bördor. Du får inte bli förvirrad, blint hålla med andra utan att ha dina egna idéer; tvärtom måste du ha modet att stå upp och invända mot sådant som inte kommer från mig. Om du vet med säkerhet att något är fel och ändå håller tyst, då är du inte någon som praktiserar sanningen. Om du vet att något är fel och byter samtalsämne, men Satan blockerar din väg — du talar utan någon effekt och kan inte fortsätta ända till slutet — i så fall bär du fortfarande rädsla i hjärtat, och är ditt hjärta då inte fortfarande fyllt med tankar från Satan?

Vad är en övervinnare? Kristi goda soldater måste vara modiga och lita på mig för att vara andligt starka, de måste slåss för att bli krigare och kämpa till döds mot Satan. Du måste alltid hålla dig vaken, och det är därför jag ber dig att ständigt samarbeta aktivt med mig och lära dig att komma nära mig. Om du, när som helst och i alla situationer, kan förbli tyst inför mig, lyssna på vad jag säger och vara uppmärksam på mina ord och handlingar, då kommer du inte att vackla och förlora terräng. Allt du får från mitt inre kan användas i praktiken. Vartenda ett av mina ord är riktat till din situation. De genomborrar ditt hjärta, och även om du förnekar dem med din mun kan du inte förneka dem med ditt hjärta, och om du överväger mina ord kommer du att dömas. Mina ord är alltså sanningen, livet, vägen och ett vasst tveeggat svärd som kan besegra Satan. De som förstår och har en väg att praktisera mina ord är välsignade, och de som inte praktiserar dem kommer otvivelaktigt att dömas; det här är väldigt praktiskt. Nu har omfattningen av dem som jag dömer vidgats. Jag kommer inte bara att döma inför mig dem som känner mig, utan de som inte tror på mig och som gör sitt

---

yttersta för att stå emot och hindra den Helige Andes arbete kommer också att dömas. Alla som går i mina fotspår inför mig ska se att Gud är en rasande eld! Gud är den högste! Han utfärdar sina domar och dömer dem till döden. De i kyrkan som inte bryr sig om att följa den Helige Andes verksamhet, som stör den Helige Andes verksamhet, som skryter med sig själva, som har orättfärdiga avsikter och målsättningar, som inte anstränger sig för att äta och dricka Guds ord, som är virriga och misstänksamma och som ifrågasätter den Helige Andes verk – domens ord kommer till dem när som helst. Alla människors gärningar ska avslöjas. Den Helige Ande utforskar människans innersta hjärta, så var inte tanklös; var noggrann och försiktig, agera inte blint på egen hand. Om inte dina handlingar följer mina ord kommer du att dömas. Det duger inte att imitera, att låtsas eller att inte riktigt förstå – du måste komma inför mig och samtala med mig ofta.

Vad du än tar från mitt inre kommer det att ge dig en väg att praktisera och du kommer att åtföljas av mina krafter, du kommer att ha min närvaro och alltid vandra i mina ord. Du kommer att överglänsa allt i världen och besitta uppståndelsens kraft. Om inte mina ord och min närvaro finns i dina ord, ditt beteende och dina handlingar, om du håller dig på avstånd från mig och lever inom dig själv, lever i sinnets föreställningar, lever i lärosatser och regler, då är det bevis på att ditt sinne är inriktat på synd. Med andra ord fortsätter du att hålla fast vid ditt gamla jag och låter inte andra skada ditt jag det allra minsta eller skada din själ. Den sortens människa har alltför dålig kaliber och är alltför befängd, och hon kan inte se Guds nåd eller känna igen Guds välsignelser. När ska du kunna låta mig verka i ditt inre om du fortsätter att undvika mig! När jag har talat färdigt lyssnar du, men du minns inte, och du blir extra svag när dina problem verkligen pekas ut. Vad är det för mognad! När ska jag kunna göra dig fullständig om du alltid måste trugas! Om du är rädd för blåmärken och skrapsår bör du skynda dig att varna andra: ”Jag tänker inte låta någon ta itu med mig, jag kan göra mig av med mitt gamla naturliga sinnelag på egen hand”. På så sätt kommer ingen att kritisera dig eller röra dig och du är fri att tro på vilket sätt du vill utan att någon bryr sig om dig. Kan du gå i mina fotspår på det viset? Det är tomma ord att säga att du är övertygad om att jag är din Gud och din Herre. Om du verkligen inte hyser något tvivel kommer de här sakerna inte att vara något problem och du kommer att tro att det är Guds kärlek och

---

Guds välsignelse över dig. När jag talar är det till mina söner och mina ord ska tas emot med tack och lovprisning.

Kapitel 13

I er nuvarande situation är ni alltför bundna till föreställningarna om jaget, och det finns mycket allvarliga religiösa störningar hos er. Ni är oförmögna att handla i anden, ni kan inte förstå den helige Andes verk, och ni förkastar det nya ljuset. Ni kan inte se solen om dagen eftersom ni är blinda, ni känner inte människor, ni kan aldrig lämna era "föräldrar", ni saknar andlig urskilningsförmåga, ni känner inte igen den helige Andes verk och ni har ingen aning om hur ni ska äta och dricka av mitt ord. Det är ett problem att ni inte vet hur ni ska äta och dricka av det på egen hand. Den helige Andes verk fortskrider med en förbluffande hastighet dag efter dag; det finns nytt ljus varje dag, och det finns också något nytt och friskt varje dag. Men ni förstår inte. I stället tycker ni om att utforska, ni betraktar saker och ting genom era personliga preferensers lins utan att överväga dem noga, och ni lyssnar förvirrade. Ni ber inte ihärdigt i anden, och ni vänder er inte heller till mig eller begrundar mina ord längre. Därför är ordagranna tolkningar, regler och lärosatser det enda ni har. Ni måste få en klar uppfattning om hur ni ska äta och dricka av mitt ord, och ni måste föra fram mitt ord inför mig oftare.

Nuförtiden är folk oförmögna att släppa taget om sig själva; de tror alltid att de har rätt. De sitter fast i sin egen lilla värld, och de är inte rätt slags människor. De har felaktiga avsikter och mål, och om de fortsätter på det viset kommer de garanterat att dömas och i allvarliga fall kommer de att utplånas. Ni måste anstränga er mer för att bibehålla en ständig gemenskap med mig, och inte bara en gemenskap med vem ni vill. Ni måste förstå de människor som ni delar gemenskap med, och ni måste samlas kring andliga livsfrågor; endast då kan ni förse andra människor med liv och kompensera deras brister. Ni ska inte tala med dem med ett uppläxande tonfall; det är en fundamentalt felaktig attityd. När ni delar gemenskap måste ni ha förståelse av andliga ting, ni måste äga vishet och ni måste kunna förstå vad som finns i folks hjärtan. Om ni ska kunna tjäna andra måste ni vara rätt sorts individer, och ni måste dela med er av allt ni har.

Det som är avgörande nu är att ni kan dela gemenskap med mig, samtala ingående med mig, äta och dricka på egen hand och komma nära Gud. Ni måste lära er att förstå andliga ting så snabbt som möjligt, och ni måste kunna få en klar bild av er miljö och vad som har arrangerats i er omgivning. Är ni kapabla att förstå vad jag är? Det är avgörande att ni äter och dricker utifrån vad ni saknar och att ni lever av mitt ord! Känn

---

igen mina händer och klaga inte. Om du klagar och sliter er loss kanske ni går miste om tillfället att ta emot Guds nåd. Börja med att komma nära mig: Vad är det du saknar, och hur ska du göra för att komma nära mig och förstå mitt hjärta? Det är svårt för folk att komma nära mig i och med att de inte kan släppa taget om sitt jag. Deras sinnelag är alltid vacklande, det velar hit och dit, och de här människorna blir högfärdiga och självbelåtna i samma ögonblick som de får en liten smak av sötma. Somliga har inte vaknat än; hur mycket av det du säger är ett uttryck för vad du är? Hur mycket av det är självförsvar, hur mycket består i att härma andra och hur mycket handlar om att följa reglerna? Orsaken till att du inte kan greppa eller förstå den helige Andes verk är att du inte vet hur du ska göra för att komma nära mig. Utåt sett tänker du alltid igenom saker och förlitar dig på jagets och sinnets uppfattningar; i hemlighet utforskar du och ägnar dig åt futtiga planer, och du kan inte ens visa dem öppet. Detta visar att du faktiskt inte förstår den helige Andes verk. Om du verkligen vet att någonting inte kommer från Gud, varför är du då rädd för att stå upp och avvisa det? Hur många skulle kunna stå upp och tala för mig? Ni har inte ens det lilla uns av karaktärsstyrka som en liten pojke har.

Syftet med allting som arrangeras för närvarande är att träna er så att ni kan växa i livet, så att er ande blir ivrig och skarp och era andliga ögon öppnas så att ni inser vad som kommer från Gud. Det som kommer från Gud gör det möjligt för er att tjäna dugligt och ansvarsfullt och vara orubbliga i anden. Allt som inte kommer från mig är tomt; det ger er ingenting, det skapar ett tomrum i er ande och får er att förlora tron och komma bort från mig genom att ni fastnar i ert eget sinne. Nu har ni möjlighet att överskrida allting i den sekulära världen när ni lever i anden, men att leva i sinnet är att låta sig luras av Satan; det är en återvändsgränd. Det är väldigt enkelt nu: Se på mig med ditt hjärta så kommer din ande genast att växa sig stark. Du kommer att ha en väg att utöva din tro, och jag kommer att leda dig för varje steg du tar. Mitt ord kommer att uppenbaras för dig, ständigt och överallt. Oavsett plats eller tidpunkt eller hur fientlig omgivningen är, så ska jag få dig att se klart, och mitt hjärta ska uppenbaras för dig om ditt hjärta vänder sig till mig; på det här sättet kommer du att löpa vägen fram och aldrig komma vilse. Somliga människor försöker känna sig fram utifrån, men de gör det aldrig inifrån sin ande. Ofta kan de inte greppa den helige Andes verk. När de delar gemenskap med andra blir de bara mer förvirrade, eftersom de inte har någon väg att följa och inte vet vad de ska ta sig till. De här människorna vet inte vad som fattas dem;

---

de må äga mycket och vara rikligt mättade inombords, men är det till någon nytta? Har du verkligen en väg att följa? Har du något ljus eller någon insikt? Har du fått några nya insikter? Har du gjort framsteg eller har du gått bakåt? Kan du hålla jämna steg med det nya ljuset? Du visar ingen underkastelse; den underkastelse du ofta nämner är inget annat än prat. Har du levt ut ett liv i lydnad?

Hur stort hinder utgör folks självrättfärdighet, likgiltighet, självbelåtenhet och arrogans? Vem bär skulden om du inte kan träda in i verkligheten? Du måste rannsaka dig själv ordentligt för att se om du är en felfri person. Har du haft mig med i tankarna när du bestämt dina mål och intentioner? Säger och gör du allting i min närvaro? Jag granskar alla dina tankar och åsikter. Känner du dig inte skyldig? Du visar upp en falsk fasad inför andra och tar lugnt på dig en självrättfärdig attityd; du gör det här för att skydda dig själv. Du gör det för att dölja din ondska, och du tänker till och med ut olika sätt att föra över denna ondska till någon annan. Så mycket svekfullhet det finns i ditt hjärta! Tänk på allt du har sagt. Var det inte för att gynna dig själv som du, av rädsla för att din själ skulle ta skada, dolde Satan och sedan med våld berövade dina bröder och systrar deras ätande och drickande? Vad har du att säga till ditt försvar? Tror du att du nästa gång ska kunna gottgöra för det ätande och drickande som Satan har tagit bort den här gången? Nu ser du det alltså klart; är det här någonting som du kan ersätta? Kan du ta igen tiden som gått förlorad? Ni måste rannsaka er själva noga för att se varför det inte skedde något ätande och drickande vid de senaste mötena och vem det var som orsakade det här problemet. Du måste tala med dem en efter en tills det står klart. Om en sådan människa inte hålls ordentligt i schack kommer inte dina bröder och systrar att förstå, och då kommer det bara att hända igen. Era andliga ögon är slutna; alltför många av er är blinda! De som faktiskt ser är dessutom likgiltiga för det. De reser sig inte upp och tar till orda, och de är också blinda. De som ser men inte tar till orda är stumma. Det finns många handikappade här.

En del människor begriper inte vad sanningen är, vad livet är och vad vägen är, och de förstår inte anden. De betraktar mitt ord som enbart formler. Det är alldeles för stelbent. De förstår inte vad äkta tacksamhet och lovprisning är. En del människor är oförmögna att fatta det som är avgörande och primärt; de fattar bara det som är sekundärt. Vad innebär det att störa Guds förvaltning? Vad innebär det att kullkasta uppförandet av kyrkan? Vad innebär det att avbryta den helige Andes verk? Vad är en

---

Satans lakej? Man måste verkligen förstå de här sanningarna och inte bara ha en svag aning om dem. Vad var skälet till att man inte åt och drack någonting den här gången? En del människor känner att de borde prisa Gud högt idag, men hur ska de prisa honom? Ska de göra det genom att sjunga hymner och dansa? Räknas inte andra metoder som lovprisning? Somliga kommer till möten med uppfattningen att rätta sättet att prisa Gud är med jublande lovsång. Folk har de här föreställningarna och de tar ingen hänsyn till den helige Andes verk; slutresultatet blir att det fortfarande förekommer störningar. Man åt och drack inte på det här mötet; ni säger allesamman att ni tar hänsyn till Guds börda och kommer att försvara kyrkans vittnesbörd, men vem av er har verkligen brytt sig om Guds börda? Fråga dig själv: Har du tagit hänsyn till hans börda? Kan du utöva rättfärdighet för honom? Kan du resa dig upp och tala för mig? Kan du orubbligt omsätta sanningen i praktiken? Är du modig nog att slåss mot alla Satans gärningar? Skulle du kunna lägga dina känslor åt sidan och avslöja Satan för min sannings skull? Kan du låta mina avsikter förverkligas i dig? Har du erbjudit ditt hjärta i det mest avgörande stunderna? Är du en person som gör min vilja? Ställ dig de här frågorna och tänk på dem ofta. Satans gåvor finns inom dig och det är ditt fel – du förstår nämligen inte människorna och du känner inte igen Satans gift; du leder dig själv mot döden. Satan har bedragit dig så grundligt att du är fullständigt förvirrad; du är berusad på lösaktighetens vin och vinglar fram och tillbaka, oförmögen att ha en fast ståndpunkt, och du har ingen väg för din trosutövning. Ni äter och dricker inte på rätt sätt, ni slåss och grälar vilt, du kan inte skilja mellan rätt och fel och ni följer vilken ledare som helst. Besitter ni någon sanning över huvud taget? En del människor försvarar sig och ägnar sig till och med åt bedrägeri. De delar gemenskap med andra men det leder dem bara in i en återvändsgränd. Är det från mig dessa människor får sina avsikter, mål, motivationer och källor? Tror du att du kan kompensera dina bröder och systrar för det faktum att deras mat och dryck togs bort? Leta reda på några personer att prata med och fråga dem; låt dem tala för sig själva: Har de försetts med någonting? Eller har de fått magen fylld med smutsvatten och sopor som lämnat dem utan någon väg att följa? Skulle inte det förstöra församlingen? Var finns kärleken mellan bröder och systrar? Du undersöker i hemlighet vem som har rätt och vem som har fel, men varför tar du inte ansvar för församlingen? I vanliga fall är du bra på att ropa ut klyschor, men när det verkligen händer någonting, då är du osäker på dem. En del människor förstår men

---

mumlar bara tyst, medan andra säger högt vad de förstår när ingen annan säger ett ord. De vet inte vad som kommer från Gud och vad som är Satans verk. Var finns era inre känslor om livet? Ni kan helt enkelt inte fatta den helige Andes verk, ni känner inte igen det, och ni har svårt för att acceptera det som är nytt. Ni accepterar bara sådana religiösa och sekulära ting som stämmer med folks föreställningar. Resultatet blir att ni kämpar godtyckligt. Hur många människor kan greppa den helige Andes verk? Hur många har faktiskt tagit ansvar för församlingen? Förstår du? Att sjunga hymner är ett sätt att prisa Gud, men du har inget klart begrepp om vad det innebär att prisa Gud. Dessutom är du stelbent i ditt sätt att prisa honom. Är inte det här en uppfattning du har? Du klamrar dig alltid envist fast vid dina egna uppfattningar, och du kan inte fokusera på vad den helige Ande kommer att göra idag. Du är oförmögen att känna vad dina bröder och systrar känner och oförmögen att söka Guds vilja i stillhet. Du handlar i blindo; du kanske sjunger sångerna bra, men resultatet är en fullkomlig röra. Är det verkligen att äta och dricka? Ser du vem det faktiskt är som orsakar störningarna? Du lever absolut inte i anden; tvärtom håller du fast vid olika uppfattningar. Är det ett sätt att ta ansvar för församlingen? Ni måste inse att den helige Andes verk går ännu snabbare framåt nu. Då är ni väl blinda om ni klamrar er fast vid era egna uppfattningar och motarbetar den helige Andes verk? Är inte det som när en fluga studsar mot väggar och surrar omkring? Om ni fortsätter på det här viset kommer ni att förkastas.

De som har fullkomnats före katastrofen är lydiga mot Gud. De lever i förtröstan på Kristus, de vittnar om honom och de upphöjer honom. De är de segerrika gossebarnen och Kristi goda soldater. Nu är det extremt viktigt att du lugnar ner dig, kommer nära Gud och samtalar med honom. Om du inte kan komma nära Gud riskerar du att tillfångatas av Satan. Om du kan komma nära mig och tala med mig, kommer alla sanningar att uppenbaras för dig och du kommer att ha en måttstock att följa i liv och handling. Eftersom du är nära mig kommer mitt ord aldrig att vika från din sida, och du kommer heller aldrig i hela ditt liv att irra bort från mitt ord; Satan kommer inte att ha någon möjlighet att utnyttja dig, utan i stället kommer han att skämmas, besegras och fly. Om du utifrån tittar efter vad som saknas inom dig, kan du ibland hitta en del av det, men mycket av det du hittar kommer att vara regler och sådant som du inte behöver. Du måste släppa taget om dig själv, äta och dricka mer av mina ord och veta hur du ska begrunda dem. Om det är något du inte förstår, kom då nära mig och tala med mig

---

oftare; på det sättet kommer det du förstår att vara verkligt och sant. Du måste börja med att vara nära mig. Det är helt avgörande! Annars kommer du inte att veta hur du ska äta och dricka. Du kan inte äta och dricka på egen hand; din mognad är verkligen alltför ringa.

Kapitel 14

Tiden är utan tvekan knapp nu. Den Helige Ande använder många olika sätt för att leda oss in i Guds ord. Du måste vara utrustad med hela sanningen, vara helgad, stå i sann närhet och förbund med mig; du medges inget utrymme för egna val. Den Helige Andes verk rymmer inga känslor och tar ingen hänsyn till vilken slags person du är. Så länge som du är villig att söka och följa efter — inte för att komma med ursäkter, inte för att diskutera om dina vinster och förluster utan för att söka med hunger och törst efter rättfärdighet — då kommer jag att upplysa dig. Hur dåraktig och okunnig du än är så ser jag inte sådant. Jag tar i beaktande hur hårt du arbetar i positiv bemärkelse. Om du fortfarande håller fast vid din självuppfattning och går i cirklar i din egen lilla värld, då tror jag att du är i fara ... Vad är uppryckande? Vad betyder det att bli övergiven? Hur bör du leva inför Gud idag? Hur bör du samarbeta aktivt med mig? Gör dig av med dina egna uppfattningar, granska dig själv noga, ta av dig masken, se ditt verkliga jag klart, avsky dig själv, sök efter rättfärdighet med ett hungrigt och törstande hjärta, inse att du själv verkligen inte är någonting värd, var villig att överlämna dig själv, se till att du kan sluta med alla dina sätt att göra saker och ting, stilla dig själv inför mig, be oftare, förlita dig uppriktigt på mig, se upp till mig och sluta inte komma nära mig och skapa gemenskap med mig — detta är nyckeln. Folk blir ofta uppslukade av sig själva och är inte inför Gud.

Den Heliga Andes nuvarande verk är sannerligen svårt för folk att föreställa sig och allt träder in i verkligheten — det duger verkligen inte för dig att vara tanklös. Om inte era hjärtan och sinnen är rätt kommer det inte att finnas någon utväg för er. Ni måste vara vaksamma hela tiden från början till slut och se till att skydda er mot försumlighet. Saliga är de som ständigt är vaksamma och väntar och som är stilla inför mig! Saliga är de vars hjärtan ständigt ser upp till mig, som är angelägna om att lyssna noga till min röst, som uppmärksammar mina handlingar och omsätter mina ord i praktiken. Tiden tål verkligen inte några fördröjningar. Alla möjliga plågor kommer att härja vilt och öppna sina grymma blodiga munnar för att sluka er alla som en störtflod. Mina söner! Tiden är kommen! Det finns inget mer utrymme för funderingar. Den enda utvägen som kommer att ta er under mitt beskydd är att återvända till mig. Ni måste ha gossebarnets karaktärsstyrka — var inte svaga eller modlösa. Ni måste hålla jämna steg med mig, inte säga nej till det nya ljuset, och när jag berättar för er hur ni ska äta och dricka ska ni lyda

---

och äta och dricka på rätt sätt. Finns det fortfarande tid att kämpa och utmana varandra godtyckligt? Kan ni föra krig om ni inte äter er mätta och inte är fullt utrustade med sanningen? Om ni vill övervinna religionen måste ni vara fullt utrustade med sanningen. Ät och drick mer av mina ord och begrunda dem oftare. Ni måste äta och dricka mina ord självständigt och börja med att komma nära Gud. Låt detta vara en varning till er! Du måste lyssna noga! De som är kloka bör snabbt vakna upp och höra sanningen! Gör er av med allt detta som ni inte vill skiljas ifrån. Jag säger dig än en gång att de här företeelserna verkligen är till skada för ditt liv och inte till någon nytta! Jag hoppas att du kan förlita dig på mig i ditt agerande, för annars kommer den enda vägen framåt att vara dödens väg — och vart ska du då gå för att söka efter livets väg? Dra tillbaka ditt hjärta som älskar att sysselsätta sig med yttre ting! Dra tillbaka ditt hjärta som inte lyder andra människor! Om ditt liv inte kan mogna och du blir övergiven, är det då inte du själv som har satt krokben för dig? Den Helige Andes verk i dag är inte som du föreställer dig det. Om du inte är kapabel att överge dina föreställningar kommer du att lida en stor förlust. Skulle din gamla natur och dina gamla föreställningar kunna komma i dagen om verket stämde överens med människans föreställningar? Skulle du då kunna lära känna dig själv? Du kanske fortfarande tror att du inte har några föreställningar, men den här gången kommer alla dina olika fula sidor tydligt att komma i dagen. Fråga dig själv allvarligt:

Är du en som lyder mig?

Är du villig och beredd att ge upp ditt jag och följa mig?

Är du en som söker mitt ansikte med ett rent hjärta?

Vet du hur du ska komma nära mig och dela gemenskap med mig?

Kan du stilla dig själv inför mig och söka min vilja?

Omsätter du de ord som jag uppenbarar för dig i praktisk handling?

Kan du upprätthålla en normal beskaffenhet inför mig?

Är du i stånd att genomskåda Satans listiga ränker? Vågar du avslöja dem?

På vilket sätt är du hänsynsfull med tanke på Guds börda?

Är du en som är hänsynsfull med tanke på Guds börda?

Hur uppfattar du den Helige Andes verk?

Hur tjänar du vad gäller samordning i Guds familj?

Hur vittnar du kraftfullt om mig?

Hur utkämpar du den goda kampen för sanningen?

Du måste ta dig tid att begrunda de här sanningarna ordentligt. De fakta som finns räcker för att bevisa att dagen är så nära. Ni måste fulländas innan katastroferna kommer – det här är en väldigt viktig sak som ni måste reda ut omgående! Jag önskar göra er fulländade, men jag ser att ni verkligen är aningen otyglade. Ni har kurage men ni använder det inte på bästa sätt, och ni har inte fattat det viktigaste utan allt ni fattar är oväsentligheter. Vad är det för nytta med att fundera över dessa ting? Är inte det slöseri med tid? Jag visar er godhet på det här viset men ni visar ingen tacksamhet och strider bara sinsemellan – så har då inte allt mitt mödosamma slit varit förgäves? Om ni fortsätter på det här sättet tänker jag inte ägna någon tid åt att övertala er att följa med! Jag säger er att om ni inte vaknar upp till sanningen kommer den Helige Andes verk att dras bort från er! Ni kommer inte att få mer att äta och ni kan tro precis som ni har lust. Mina ord har uttalats fullständigt – lyssna eller låt bli, det är upp till er. När tiden är inne, när ni är förvirrade och inte har någon väg framåt och inte kan se det sanna ljuset – kommer ni att lägga skulden på mig då? Vilken okunnighet! Vad skulle konsekvensen bli om ni klamrar er fast vid era jag och vägrar släppa taget? Skulle inte ert arbete ha varit helt förgäves då? Hur sorgligt är det inte att bli bortkastad när katastrofer härjar!

Den avgörande fasen i byggandet av kyrkan är nu. Om ni inte kan samarbeta proaktivt med mig och offra er helhjärtat till mig, om ni inte kan försaka allting, då kommer ni att lida någon förlust skada – kan ni trots det ha andra avsikter? Jag hade overseende med er genom att vänta på att ni skulle ångra er och börja om på nytt. Men tiden tillåter verkligen inte det nu och jag måste tänka på helheten. För Guds förvaltningsplans syftes skull går allting vidare och mina steg marscherar framåt dag för dag, timme för timme, ögonblick för ögonblick, och de som inte kan hålla jämna steg kommer att överges. Varje dag kommer nytt ljus, varje dag utförs nya gärningar, det kommer nya ting varje dag, och de som inte kan se ljuset är blinda! De som inte följer efter kommer att elimineras ...

Kapitel 17

Kyrkan är under uppbyggnad och Satan gör sitt yttersta för att riva ner den. Satan vill radera min byggnad med alla medel, och därför måste kyrkan renas snabbt. Inte minsta gnutta ondska får finnas kvar; kyrkan måste renas så att den blir fläckfri och fortsätter att vara lika ren som den var förr. Ni måste ständigt vaka och vänta och ni måste be till mig mer. Ni måste känna igen Satans olika intriger och listiga planer, känna igen andarna, känna igen människor, och kunna skilja mellan alla sorters människor, händelser och saker. Dessutom måste ni äta och dricka mer av mina ord, och vad som är ännu viktigare är att ni måste kunna äta och dricka dem på egen hand. Rusta er med hela sanningen och kom till mig så att jag kan öppna era andliga ögon och låta er se alla hemligheter som finns i anden ... När kyrkan går in i sin uppbyggnadsfas, går de heliga ut i strid. Ni möts av Satan i hans olika fasansfulla skepnader: Stannar ni upp och ryggar tillbaka eller rätar ni på er, förlitar er på mig och fortsätter att rycka framåt? Blotta Satans fördärvade och fula anlete helt och hållet, ta ingen hänsyn och visa ingen barmhärtighet! Kämpa till döden mot Satan! Jag är ditt stöd, och du måste ha gossebarnets mod! Satan far ut i sina sista dödsryckningar, men han kan ändå aldrig undkomma min dom. Satan är under mina fötter och han förtrampas också under era egna fötter —detta är ett faktum!

Alla dessa religiösa söndrare, och dessa som vill radera kyrkans uppbyggnad, kan inte visas den minsta tolerans utan kommer att dömas omedelbart; Satan kommer att blottställas, förtrampas, förgöras och till slut inte ha någonstans att gömma sig. Alla slags demoner och gästar kommer att visa sin rätta gestalt för mig, och jag kommer att kasta dem alla i den bottenlösa avgrunden som de aldrig kommer att bli fria från; allesamman kommer att vara under våra fötter. Om ni vill kämpa den goda kampen för sanningen måste ni först och främst se till att inte ge Satan någon chans att verka – därför måste ni vara eniga och kunna tjäna samordnat, överge alla era egna idéer, åsikter, uppfattningar och sätt att göra saker på, stilla ert hjärta i mig, fokusera på den helige Andes röst, vara uppmärksamma på den helige Andes arbete och ta till er Guds ord i detalj. Ni måste ha en enda intention, nämligen att min vilja ska ske. Ni får inte ha några andra intentioner än denna. Ni måste förtrösta på mig av hela ert hjärta, noga iaktta mina handlingar och hur jag gör saker och ting och aldrig någonsin vara slarviga. Er ande måste vara klar och era ögon öppna. När det gäller dessa vars intentioner och

---

syften inte är de rätta, liksom när det gäller dessa som älskar att bli sedda av andra, som är ivriga att göra saker, som har en benägenhet att störa, som är bra på att spotta ur sig religiösa lärosatser, som är Satans lakejer och så vidare — när dessa människor reser sig upp blir de vanligtvis problem för kyrkan och det gör att deras bröders och systrars ätande och drickande av Guds ord inte leder någonvart. När du stöter på sådana människor som kör sina charader, fördöm dem omedelbart. Om de trots upprepade förmaningar inte ändrar sig kommer de att få lida mycket. Om dessa som envist fortsätter med sitt beteende försöker försvara sig och dölja sina synder, bör kyrkan omedelbart utesluta dem och inte ge dem något manöverutrymme. Förlora inte mycket genom att försöka rädda lite, utan se till helheten.

Nu måste era andliga ögon öppnas och ni måste kunna känna igen flera typer av människor i kyrkan.

Vilket slags människor förstår andliga ting och känner anden?

Vilket slags människor förstår inte andliga ting?

Vilket slags människor har en ond ande?

Vilket slags människor har Satans verk i sig?

Vilket slags människor är benägna att störa?

Vilket slags människor har den helige Andes verk inom sig?

Vilket slags människor visar hänsyn till Guds bördor?

Vilket slags människor kan göra min vilja?

Vilka är mina lojala vittnen?

Ni ska veta att den högsta visionen i dag är den upplysning som den helige Ande bringar kyrkorna. Var inte förvirrade angående dessa ting – ta er i stället tid att reda ut dem ordentligt. Detta är av yttersta vikt för era framsteg i livet! Om ni inte förstår dessa ting som finns rakt framför era ögon, så kommer ni inte att kunna gå vägen som ligger framför er – ni kommer ständigt att riskera att falla för frestelser och hamna i fångenskap, och ni kan bli uppslukade. Det viktigaste just nu är att ni fokuserar på att kunna komma nära mig i ert hjärta och samtala mer med mig. Allt du saknar eller söker kommer att delas i dig genom denna närhet och kommunikation. Ditt liv kommer sannerligen att sörjas för, och du kommer att bli mer upplyst. Jag ser aldrig till hur okunnig du var tidigare, och inte heller dröjer jag mig kvar vid dina tidigare överträdelser. Jag ser till hur du älskar mig: Kan du älska mig mer än du älskar något

---

annat? Jag vill se om du kan vända åter och förlita dig på att jag ska undanröja din okunskap. En del människor sätter sig emot mig, trotsar mig öppet och dömer andra. De känner inte mina ord och de kommer sannolikt inte att finna mitt anlete. Alla de framför mig som ärligt söker efter mig, de som har hjärtan som hungrar och törstar efter rättfärdighet – jag kommer att upplysa dig, visa dig, låta dig se mig med dina egna ögon och personligen förstå min vilja. Mitt hjärta kommer med visshet att uppenbaras för dig så att du ska kunna förstå. Du måste utöva det som jag ger dig upplysning om i ditt inre med mina ord, annars kommer du att bli dömd. Följ min vilja, så kommer du inte att gå vilse.

Alla dessa som försöker träda in i mina ord kommer att få dubbel nåd och välsignelse, de kommer att få ny upplysning och vinna nya insikter varje dag, och de kommer att känna sig uppfreskade av att dagligen äta och dricka mina ord. De kommer att känna deras smak i sin mun: Så ljuv den är! ... Du måste vara försiktig och inte vara nöjd när du har fått lite insikt och ett smakprov av det ljuva. Nyckeln är att fortsätta söka! En del människor anser att den helige Andes verk är verkligt underbart och sant – det är i sanning Allsmäktig Guds person som uppenbaras för alla, och större tecken och under ligger framför oss. Var ständigt varsam och vaken, håll ögonen på källan, var tyst inför mig, ta dig i akt och lyssna noga och du kan vara säker på mina ord. Det får inte finnas någon oklarhet – om du tvivlar det minsta är jag rädd att du kommer att förkastas utanför portarna. Ha tydliga visioner, stå på fast mark, följ denna livsström och följ den tätt vart den än flyter. Du får på inga villkor hysa någon mänsklig tvekan. Bara ät, drick och lovprisa; sök med rent hjärta och ge aldrig upp. Vänd dig ofta till mig med det du inte förstår, och se till att inte bära på några tvivel, så kan du undvika att drabbas av stora förluster. Fortsätt! Fortsätt! Håll dig nära! Gör dig av med alla dina hinder och undvik utsvävningar. Fortsätt sträva framåt av hela ditt hjärta och rygga aldrig tillbaka. Du måste ständigt erbjuda ditt hjärta och aldrig förlora ett enda ögonblick. Den helige Ande har ständigt nya uppgifter att utföra, utför nya ting varje dag och har även ny upplysning att erbjuda varje dag; förklaringen på berget, Guds heliga andliga kropp har uppenbarat sig! Rättfärdighetens sol ger fortfarande ljus och strålar fram; alla länder och alla folk har sett ditt härliga anlete. Mitt ljus ska skina på alla dessa som kommer inför mig. Mina ord är ljus som leder er framåt. Ni kommer inte att vika av åt vänster eller höger där ni går, utan ni kommer att gå i mitt ljus och er vandring ska

---

inte vara fruktlös möda. Du måste se den helige Andes verk tydligt; min vilja finns där i det. Alla hemligheter är dolda men kommer gradvis att uppenbaras för dig. Ha alltid mina ord i tankarna och kom inför mig för att samtala mer med mig. Den helige Andes verk går framåt. Gå i mina fotspår; stora under väntar och de kommer att uppenbaras för dig, ett efter ett. Bara de som är varsamma, som väntar och är vakna kommer att se dem. Se till att inte slappna av. Guds förvaltningsplan närmar sig sin slutliga etapp; byggandet av kyrkan kommer att lyckas, de segrandes antal är redan fastställt, det segerrika gossebarnet kommer att skapas och de ska träda in i riket tillsammans med mig, inta kungavärdigheten tillsammans med mig, styra alla folk med järnspiran och vara tillsammans i härlighet!

Kapitel 25

Allsmäktige Gud, Evige fader, Fridsfurste, vår Gud härskar! Allsmäktige Gud sätter ner sina fötter på Olivberget. Så underbart det är! Lyssna! Vi väktare höjer våra röster och sjunger tillsammans, för Gud har återvänt till Sion. Med egna ögon ser vi Jerusalems ödeläggelse. Brist ut i glädje och sjung tillsammans, för Gud har gett oss tröst och återlöst Jerusalem. Gud har visat sin heliga arm inför alla folkens ögon, Guds verkliga person har framträtt! Alla jordens ändar har sett frälsningen från vår Gud.

O Allsmäktige Gud! De sju andarna har sänts ut från din tron till alla församlingar för att uppenbara alla dina hemligheter. Du sitter på din härlighets tron och har förvaltat ditt rike och befäst och vidmakthållit det med rätt och rättfärdighet; du har lagt alla folk under dig. O Allsmäktige Gud! Du har berövat kungarna deras värn, du har fått stadens portar att öppnas inför dig och de ska aldrig mer stängas. För ditt ljus är här och din härlighet strålar. Mörker täcker jorden och töcken omger folken. O Gud! Men du har framträtt för oss, du har låtit ditt ljus lysa över oss och din härlighet visar sig över oss; alla folk ska komma till ditt ljus och kungar till din glans. Du lyfter din blick och ser dig omkring: Dina söner kommer från fjärran och samlas inför dig, dina döttrar bärs fram på armen. O Allsmäktige Gud! Din stora kärlek griper oss; det är du som leder vår vandring framåt på vägen till ditt rike och det är dina heliga ord som genomsyrar oss.

O Allsmäktige Gud! Vi tackar och vi prisar dig! Låt oss se upp till dig, bevittna dig, upphöja dig och sjunga för dig med ett uppriktigt, stilla och hängivet hjärta. Låt oss ha ett enda sinne och byggas upp tillsammans, och må du snart göra oss till sådana som är efter ditt hjärta, sådana som tas i bruk av dig. Vi önskar att din vilja ska genomföras obehindrad över hela jorden.

Kapitel 34

Allsmäktige Gud är allsmäktig, åstadkommer allt och är den fullständige, sanne Guden! Han inte bara bär de sju stjärnorna, bär de sju andarna, har sju ögon, bryter de sju sigillen och öppnar skriftrullen, utan dessutom utdelar han de sju plågorna och de sju skålarna och öppnar de sju åskorna; för länge sedan lät han de sju basunerna ljuda! Allt som skapats och fulländats av honom bör prisa honom, ära honom och upphöja hans tron. O, Allsmäktige Gud! Du är allt, du har åstadkommit allt och med dig är alla fulländade, alla strålande, alla befriade, alla fria, alla starka och kraftfulla! Det finns inget dolt eller förborgat, med dig uppenbaras alla hemligheter. Dessutom dömer du dina fienders skaror, du visar ditt majestät, visar din rasande eld, visar din vrede och än mer visar du din exempellösa, eviga, helt oändliga härlighet! Alla folk bör vakna och med jubel och sång utan förbehåll lovprisa den allsmäktige, den alltigenom sanne, alltigenom levande, överflödande, härlige och sanne Guden som är från evighet till evighet. Hans tron bör hela tiden upphöjas, hans heliga namn prisas och förhärligas. Detta är min — Guds — eviga vilja och de oändliga välsignelser som han uppenbarar för och skänker till oss! Vem av oss ärver inte detta? För att ärva Guds välsignelser måst man upphöja Guds heliga namn och komma för att tillbe genom att omsluta tronen. Alla de som kommer inför honom med andra motiv och andra avsikter ska förvandlas till rök av hans rasande eld. Idag är den dag då hans fiender ska dömas och denna dag ska de också förgås. Än mer är detta den dag då jag, Allsmäktige Gud, ska uppenbaras och motta ära och härlighet. O, alla folk! Res er snabbt för att lovprisa och välkomna Allsmäktige Gud som i evigheters evighet ger oss kärlek och frälsning, skänker välsignelser till oss, gör sina söner fullkomliga och framgångsrikt åstadkommer sitt rike! Detta är Guds underbara gärning! Detta är Guds eviga förutbestämmelse och arrangemang, att han själv kommer för att frälsa oss, för att fullända oss och föra oss in i härligheten.

Alla som inte står upp och vittnar är de blindas förfäder, okunnighetens kungar, och de ska bli de evigt okunniga, de eviga dårarna och de evigt blinda döda. Därför måste våra andar vakna! Alla människor måste stå upp! Jubla, prisa och lovsjung evinnerligen härlighetens Konung, barmhärtighetens Fader, återlösningens Son, de överflödande sju andarna och den Allsmäktige Gud som kommer med majestätisk rasande eld och rättfärdig dom, som är alltillräcklig, överflödande, allsmäktig och fullständig. Hans tron

---

ska upphöjas för evigt! Alla människor bör se att detta är Guds visdom, hans underbara sätt att frälsa och fullbordandet av hans härliga vilja. Om vi inte står upp och vittnar så finns det ingen återvändo när ögonblicket väl är förbi. Huruvida vi får välsignelser eller olycka avgörs på denna nuvarande etapp av vår resa, utifrån vad vi gör, tänker och lever ut just nu. Så hur bör ni agera? Vittna om och upphöj Gud för evigt, upphöj den allsmäktige — den evige, unike, sanne Guden!

Från och med nu bör ni tydligt se att alla de som inte vittnar om Gud, som inte vittnar om den unike, sanne Guden, som hyser tvivel om honom, allesamman är sjuka, döda och sådana som trotsar Gud! Guds ord har redan bevisats ända sedan antiken: alla de som inte samlar med mig skingrar och de som inte är med mig är emot mig; det är en oföränderlig sanning huggen i sten! De som inte vittnar för Gud är Satans lakejer. Dessa människor kommer för att störa och vilseleda Guds barn, för att avbryta Guds förvaltning, och de måste överlämnas åt svärdet! Vem som än visar dem goda avsikter söker sin egen förgörelse. Ni måste höra och tro Guds Andes tal, vandra Guds Andes väg och leva efter Guds Andes ord och än mer upphöja den allsmäktige Gudens tron för evigt!

Allsmäktige Gud är de sju andarnas Gud! Han är också de sju ögonens och sju stjärnornas Gud[a], han bryter de sju sigillen och skriftrullen öppnas helt av honom! Han har låtit de sju basunerna ljuda och han håller de sju skålarna och sju plågorna i sin hand, redo att släppas lösa efter hans vilja. O, de sju åskorna som alltid har varit förseglade! Tiden är inne för att öppna dem! Han som kommer att öppna de sju åskorna har redan framträtt inför våra ögon!

Allsmäktige Gud! Med dig är alla befriade och fria, det finns inga svårigheter och allt flyter på smidigt! Inget vågar blockera eller hindra dig, alla underkastar sig dig. Alla som inte underkastar sig dör!

Allsmäktige Gud, Guden med sju ögon! Allt är fullkomligt klart, allt är strålande och blottlagt, allt är uppenbart och avtäckt. Med honom är allt kristallklart och det är inte bara Gud själv som är sådan utan även hans söner. Inför honom och hans söner kan inte någon människa, något föremål eller någon företeelse döljas!

Allsmäktige Guds sju stjärnor är strålande! Kyrkan har fullkomnats av honom, han fastställer sina kyrkosändebud och hela kyrkan är inom hans försorg. Han bryter alla de

---

sju sigillen och han fullbordar själv sin förvaltningsplan och sin vilja. Skriftrullen är hans förvaltnings fördolda andliga språk och han har öppnat och uppenbarat det!

Alla människor ska höra hans sju ljudande basuner. Med honom är allt tillkännagivet för att aldrig mer vara dolt eller sorgset. Allt är uppenbarat och allt är segerrikt!

Allsmäktige Guds sju basuner är öppna, härliga och segerrika basuner! De är också de basuner som dömer hans fiender! Mitt i hans seger är hans horn upphöjt! Han härskar över hela universum!

Han har förberett de sju skålarna med plågor och de töms till fullo över hans fiender till den yttersta gränsen, och dessa kommer att förtäras i lågorna av hans rasande eldar. Allsmäktige Gud visar sin myndighets makt och alla hans fiender förgås. De sista sju åskorna är inte längre förseglade inför Allsmäktige Gud, utan alla är öppna! Alla är öppna! Han dödar sina fiender med de sju åskorna, stabiliserar jorden och får den att tjäna honom, för att aldrig mer läggas öde!

Rättfärdige Allsmäktige Gud! Vi upphöjer dig för evigt! Du förtjänar ändlös pris, ändlös hyllning och upphöjelse! Dina sju åskor är inte bara till för din dom, utan är mer till för din härlighet och myndighet, för att fullända allting!

Alla folk lovprisar inför tronen, de jublar och upphöjer glatt Allsmäktige Gud! Deras röster genljuder likt åska! Absolut allting existerar tack vare honom och uppstår tack vare honom. Vem vågar låta bli att helt tillskriva honom all härlighet, ära, myndighet, visdom, helighet, seger och alla uppenbarelser? Detta är verkställandet av hans vilja och det slutliga fullbordandet av hans förvaltnings uppbyggnad!

Fotnoter:

a. Den ursprungliga texten innehåller inte ordet "Gud".

Kapitel 39

Öppna era ögon och titta, så kan ni se min stora makt överallt! Ni kan vara säkra på att jag är överallt. Kosmos och himlavalvet sprider min stora makt. De ord jag har talat har besannats i uppvärmningen av vädret, i klimatförändringen, i människors missbildningar, i den sociala dynamikens oordning och i falskheten i människornas hjärtan. Solen bleknar och månen blir röd; allt är ur balans. Är det möjligt att ni fortfarande inte ser dessa ting?

Guds stora makt uppenbaras i detta. Han är utan tvekan den ende sanne Guden – den Allsmäktige – som människor har försökt nå i många år! Vem kan skapa något genom att bara yttra ord? Endast Allsmäktige Gud. I samma stund som han talar, visar sig sanningen. Hur kan man säga att han inte är den sanne Guden?

Jag vet djupt inom mig att ni alla är villiga att samarbeta med mig och jag tror att mina utvalda, mina älskade bröder och systrar, alla har denna strävan men helt enkelt inte klarar av att träda in eller faktiskt utöva och hålla sig lugna och sansade när de stöter på sådant som händer i verkligheten. Ni tar aldrig hänsyn till Guds avsikter och ni sätter era egna intressen främst och handlar på egen hand utan att vänta. Låt mig då säga er att den vägen aldrig kommer att uppfylla mina avsikter! Kära barn! Ge mig bara ditt hjärta helt och hållet. Var tydlig! Jag vill inte ha dina pengar eller ägodelar och jag vill inte heller att du kommer inför mig på ett nitiskt, svekfullt eller trångsynt sätt för att tjäna. Var stilla och renhjärtad, vänta och sök när problem uppstår, så ska jag ge dig ett svar. Tvivla inte! Varför tror du aldrig att mina ord är sanna? Varför kan du inte tro på mina ord? Du är så extremt envis, och till och med i en sådan här stund är du fortfarande sådan; du är för okunnig och helt enkelt inte alls upplyst! Hur mycket av den livsviktiga sanningen minns ni? Har ni verkligen upplevt den? Ni blir virriga och handlar obetänksamt och hastigt när ni stöter på problem! Det viktigaste i dag är att ni träder in i anden och har mer gemenskap med mig, på samma sätt som ert eget hjärta ofta begrundar frågor. Förstår ni? Det här är nyckeln! Fördröjd tillämpning är verkligen ett problem. Skynda er och dröj inte! Människor som hör mina ord och inte dröjer utan genast tillämpar dem ska bli rikligt välsignade! Jag ska belöna er dubbelt! Oroa er inte! Gör som jag säger, utan att dröja en sekund! Era mänskliga föreställningar är ofta på det viset och ni är benägna att skjuta upp saker och ting, att alltid vänta med det som borde göras i dag till i morgon. Att vara så lat och klumpig kan inte beskrivas med ord! Jag

---

överdriver inte – så är det. Om ni inte tror det, rannsaka då er själva noga och se på er egen situation, så ska ni upptäcka att det är så det faktiskt är!

Kapitel 44

Jag är rättfärdig, jag är trovärdig och jag är den Gud som skärskådar människans innersta hjärta! Jag kommer genast att avslöja vem som är sann och vem som är falsk. Bli inte förskräckt; allting fungerar enligt min tid. Vem vill verkligen ha mig, och vem vill inte – jag ska tala om det för er, en efter en. Ni ska bara vara noga med att äta upp, dricka upp och komma tätt intill mig när ni kommer i min närhet, och jag ska själv utföra mitt verk. Var inte alltför ivriga att se snabba resultat; mitt verk är inget som kan genomföras allt på en gång. Mitt verk rymmer mina steg och min visdom, och det är därför min visdom kan uppenbaras. Jag ska låta er se vad mina händer gör – bestraffar det onda och belönar det goda. Jag gynnar absolut inte någon. Du som i sanning älskar mig, dig kommer jag i sanning att älska, och dessa som inte älskar mig i sanning kommer för evigt att ha min vrede över sig, så att de aldrig i evighet glömmar att jag är den sanne Guden, den Gud som skärskådar människans innersta hjärta. Handla inte på ett sätt framför människors ansikten och på ett annat sätt bakom deras ryggar; jag ser tydligt allt du gör och även om du må lura andra kan du inte lura mig. Jag ser alltsamman tydligt. Det är omöjligt för dig att dölja något; allt ligger i mina händer. Tro dig inte om att vara väldigt slipad för att du får dina futtiga små beräkningar att ge resultat som är till din fördel. Jag säger dig: Hur många planer människan än må tänka ut, de må vara tusen eller tiotusen, kan hon i sista änden inte fly från min hand. Alla ting och alla föremål kontrolleras av mina händer, för att inte tala om varenda människa! Försök inte undkomma mig eller gömma er, försök inte lirka eller förtiga. Är det möjligt att du fortfarande inte inser att mitt härliga anlete, min vrede och min dom har uppenbarats offentligt? Var och en som inte i sanning vill ha mig kommer jag att döma dem omedelbart och utan nåd. Min medömkan har nått sitt slut; det finns ingen mer kvar. Var inte skenheliga längre och sluta med er vilda och vårdslösa vandel.

Min son, ta dig i akt; tillbringa mer tid i min närvaro och jag ska ta hand om dig. Känn ingen fruktan, ta fram mitt skarpa tveeggade svärd och kämpa mot Satan till det bittra slutet, allt enligt min vilja. Jag ska skydda dig; känn ingen oro. Allt som är fördolt ska öppnas upp och uppenbaras. Jag är solen som sänder ljus och obarmhärtigt lyser upp allt mörkret. Min dom har fallit i sin helhet; kyrkan är ett slagfält. Ni måste alla göra er redo och ägna hela ert väsen åt det slutliga avgörande slaget; jag ska helt visst skydda er så att ni kan utkämpa den goda, segerrika kampen åt mig.

Ta er i akt – nuförtiden är människors hjärtan svekfulla och oförutsägbara, och de har ingen möjlighet att vinna andra människors tillit. Jag är den ende som stöder er fullt ut. I mig finns inget svek; bara luta er mot mig! Mina söner kommer med visshet att vinna seger i den slutliga avgörande kampen, och Satan kommer helt visst att komma ut för denna kamp till döds. Känn ingen fruktan! Jag är din styrka och jag är ditt allt. Grubbla inte över saker om och om igen, ni kan inte hantera så många tankar. Jag har sagt det tidigare att jag inte längre kommer att släpa er fram längs vägen, för det brådskar. Jag hinner inte längre hålla er i örat och varna er för varje steg – det är omöjligt! Gör dig bara klar för striden. Jag tar det fulla ansvaret för dig; allting vilar i mina händer. Detta är en kamp till döds och den ena eller andra sidan kommer med visshet att förgås. Men detta måste du vara klar över: Ja är för evigt segerrik och obesegrad och Satan kommer helt visst att förgås. Detta är mitt angreppssätt, mitt verk, min vilja och min plan.

Det är fullbordat! Allt är fullbordat! Var inte försagd eller rädd. Jag tillsammans med dig och du tillsammans med mig ska vara kungar i all evighet! När mina ord en gång är sagda ändras de aldrig, och snart ska saker hända er. Var på er vakt! Begrunda noga varje rad; var inte längre osäkra rörande mina ord. Ni måste vara klara över dem! Ni måste komma ihåg – tillbringa så mycket tid ni kan i min närvaro!

Kapitel 65

Mina ord träffar alltid en öm punkt, det vill säga, de pekar ut era ödesdigra svagheter; i annat fall skulle ni fortfarande släpa fötterna efter er utan en aning om vad klockan är slagen. Detta ska ni veta! Jag använder kärlekens väg för att rädda er. Oavsett hur ni agerar så kommer jag med säkerhet att fullborda det som jag har stadfäst och inte göra några som helst misstag. Skulle jag, den rättfärdige Allsmäktige Gud, kunna göra ett misstag? Är inte det en mänsklig föreställning? Säg mig, är inte allt jag gör och säger för er skull? En del människor kommer ödmjukt att säga: "O, Gud! Du gör allt för vår skull, men vi vet inte hur vi ska handla i harmoni med dig." Vilken okunnighet! Ni går till och med så långt att ni säger att ni inte vet hur ni ska samarbeta med mig! Allt detta är skamliga lögnar! När ni nu säger sådana här saker, hur kommer det sig att ni i själva verket gång på gång tar hänsyn till köttet? Det ni säger låter bra, men ni handlar inte på ett lättsamt och trevligt sätt. Ni måste förstå detta: Jag begär inte mycket av er i dag, och mina krav är inte heller utom räckhåll för er; tvärtom är de uppnåeliga för människor. Jag överskattar er inte det minsta. Är jag inte medveten om människans kapacitet? Jag har den fullständigt klar för mig.

Mina ord upplyser er ständigt, men era hjärtan är alltför förhårdade och ni är oförmögna att ta in min vilja i er ande! Säg mig, hur många gånger har jag inte påmint er om att inte fokusera på mat, kläder eller ert utseende utan i stället koncentrera er på ert inre liv? Men ni lyssnar bara inte. Jag är utled på att säga det. Har ni blivit så avtrubbade? Har ni helt tappat förståndet? Är det så att jag har talat mina ord förgäves? Har jag sagt någonting felaktigt? Mina söner! Ta hänsyn till mina uppriktiga avsikter! När era liv väl har mognat kommer det inte att finnas någon anledning till oro längre, och ni kommer att få allting. Det är ingen mening med att fokusera på dessa ting just nu. Mitt rike har förverkligats i grunden och det har kommit ner till världen offentligt; det visar ännu tydligare att min dom har fallit helt och hållet. Har ni upplevt det? Det bär mig emot att döma er, men ni visar inte mitt hjärta någon hänsyn över huvud taget. Jag önskar att ni ständigt ska få ta emot min kärleks omsorg och skydd och inte skoningslös dom. Kan det vara så att ni vill bli dömda? Om inte, varför kommer ni då inte nära mig om och om igen, skapar gemenskap och umgås med mig? Du behandlar mig så kyligt, men när Satan ger dig idéer då känner du dig upprymd och tänker att de stämmer

---

överens med vad du själv vill – men ingenting du gör är för min skull. Vill ni alltid behandla mig så hjärtlöst?

Det är inte så att jag inte vill ge dig något, utan att ni inte är villiga att betala priset. Därför är ni tomhänta, ni har ingenting alls i era händer. Ser ni inte hur snabbt den helige Andes verk fortskrider? Ser ni inte att mitt hjärta brinner av otålighet? Jag ber er att samarbeta med mig, men ni förblir ovilliga. Alla sorters katastrofer kommer att inträffa, den ena efter den andra; alla länder och alla platser kommer att drabbas av stora olyckor: farsoter, hungersnöd, översvämningar, torka och jordbävningar inträffar överallt. De här katastroferna sker inte bara på en eller två platser, inte heller kommer de att vara över på en eller två dagar, utan tvärtom kommer de att breda ut sig över ett större och större område och bli allt svårare. Under den här tiden kommer alla slags insektsplågor att avlösa varandra och kannibalism är något som kommer att förekomma överallt. Detta är min dom över alla länder och folk. Mina söner! Ni får inte drabbas av katastrofernas smärta och umbäranden. Det är min önskan att ni snart ska bli vuxna och så fort som möjligt tar på er den börda som ligger på mina axlar. Varför förstår ni inte vad jag vill? Det arbete som väntar kommer att bli mer och mer ansträngande. Är ni så hårdhärtade att ni lämnar mig med händerna fulla, tvungen att arbeta så hårt på egen hand? Jag ska uttrycka mig tydligare: De vars liv mognar kommer att finna skydd och inte drabbas av smärta eller umbäranden; de vars liv inte mognar måste lida smärta och skada. Mina ord är tydliga nog, eller hur?

Mitt namn måste breda ut sig åt alla håll och till alla platser, så att alla kan få kunskap om mitt heliga namn och lära känna mig. Människor i alla samhällsställningar i USA, Japan, Kanada, Singapore, Sovjetunionen, Macau, Hongkong och andra länder kommer omedelbart att tillsammans tränga sig in i Kina på jakt efter den sanna vägen. De har redan hört vittnas om mitt namn, och jag väntar bara på att ni ska mogna så fort som möjligt så att ni ska kunna valla och leda dem. Det är därför jag säger att det återstår ännu mer arbete som ska utföras. Mitt namn kommer att cirkulera vida omkring i katastrofernas kölvatten, och om ni inte är försiktiga kommer ni att gå miste om er rättmätiga andel. Är ni inte rädda? Mitt namn når ut till alla religioner, alla samhällsklasser, alla länder och alla samfund. Detta är mitt verk som utförs på ett ordnat sätt, som tätt sammankopplade länkar; alltsamman sker enligt mitt kloka

---

arrangemang. Jag önskar bara att ni ska kunna komma framåt för varje steg och följa tätt i mina spår.

Kapitel 88

Människor kan helt enkelt inte föreställa sig i vilken grad min takt har ökat. Detta är ett under som har skett som är ofattbart för människan: Min takt har fortsatt sedan världen skapades, och mitt arbete har aldrig slutat. Hela världen förändras från dag till dag, och även människor förändras ständigt. Detta är mitt verk, min plan och min förvaltning. Ingen människa vet eller förstår dessa saker. Bara när jag själv berättar för er, bara när jag talar med er ansikte mot ansikte kommer ni kunna ha en aning, annars kan över huvud taget ingen förstå utkastet till min förvaltningsplan. Sådan är min stora makt och mina underbara gärningar. Ingen kan förändra dessa saker, så det jag säger idag är det som gäller. Mänskliga föreställningar rymmer inte den minsta lilla kunskap om mig – de är bara gagnlöst pladder! Tro inte att du har fått tillräckligt eller kan vara nöjd! Jag säger dig detta: Du har fortfarande en lång väg kvar att gå! Ni känner bara till en bråkdel av hela min förvaltningsplan, så ni måste lyssna på vad jag säger och göra vadhelst jag ber er. Handla enligt mina önskemål i allt, och ni ska säkerligen få mina välsignelser; den som tror kan få ta emot, medan för den som inte tror ska den "avsaknad" som han redan har föreställt sig gå i fullbordan. Detta är min rättfärdighet, och ännu mer min majestät, min vrede och min tuktan. Jag ska inte låta någon komma undan ens med en enda tanke eller handling.

De flesta människor darrar av rädsla och rynkar oroligt pannan efter att ha hört mina ord. Har jag verkligen behandlat dig orättvist? Kan det vara så att du inte är ett barn till den stora röda draken? Du låtsas till och med att vara bra! Du låtsas rentav vara min förstfödde son! Tror du jag är blind? Tror du att jag inte kan skilja mellan människor? Jag är den Gud som rannsakar människors innersta hjärtan; det är vad jag säger till mina söner och även till er, den stora röda drakens barn. Jag ser allting tydligt och gör inte det minsta misstag. Hur skulle jag inte kunna veta vad jag gör? Det är kristallklart för mig vad jag gör! Varför säger jag att jag själv är Gud, universums och alla tings skapare? Varför säger jag att jag är den Gud som rannsakar människors innersta hjärtan? Jag är väl medveten om varje persons situation. Tror ni att jag inte vet vad jag ska göra eller säga? Det är inte era bekymmer. Var försiktiga så att ni inte dödas av min hand; det skulle vara en förlust. Mina administrativa förordningar är oförsonliga. Hör på! Allt som har sagts ovan är delar av mina administrativa förordningar. Ni har

---

inte förstått dem tidigare, men om ni begår ytterligare överträdelser från den dag jag delger dem till er, så kommer ni att straffas.

Nu meddelar jag mina administrativa förordningar till er (som gäller från den dag de utfärdas och anger olika former av tuktan till olika människor):

Jag håller mina löften, och allting är i mina händer. De som tvivlar kommer att dö. Det finns inget utrymme för något övervägande; de kommer utrotas omedelbart så att mitt hjärta rensas från hat. (Från och med nu bekräftas det att den som dödas inte får vara medlem av mitt rike, utan måste vara en avkomma till Satan.)

Som förstfödda söner bör ni behålla era befattningar och nogga uppfylla era skyldigheter, utan att vara förvetna. Hänge er åt min förvaltningsplan, och vittna om att jag är god och prisa mitt namn vart ni än går. Utför inga skamliga handlingar utan var förebilder för alla mina söner och mitt folk. Var inte utsvävande ens för ett ögonblick; ni måste alltid framträda inför alla som förstfödda söner och inte vara inställsamma. Gå istället vidare med huvudet högt. Jag ber er att prisa mitt namn och inte skända det. De som är förstfödda söner har alla sina individuella uppgifter och kan inte göra allt. Detta är ansvaret som jag har gett er och det får inte försummas. Ni måste engagera er helhjärtat, med hela er själ och all er styrka, för att fullfölja det som jag har anförtrott er.

Över hela världen kommer från och med denna dag mina förstfödda söner att få förtroendet att fullfölja plikten att leda alla mina söner och allt mitt folk, och jag kommer att tukta dem som inte kan ge hela sitt hjärta och sin själ åt att fullfölja den. Detta är min rättfärdighet. Jag kommer varken skona eller göra det lätt ens för mina förstfödda söner.

Om det finns någon bland mina söner eller bland mitt folk som hånar eller förolämpar en av mina förstfödda söner, kommer jag att straffa dem hårt, för mina förstfödda söner representerar mig själv; vad någon gör mot dem, gör den också mot mig. Detta är den strängaste av mina administrativa förordningar. Jag kommer att tillåta mina förstfödda söner att, enligt deras önskemål, verkställa min rättfärdighet mot dem bland mina söner och mitt folk som bryter mot min förordning.

Jag kommer stegvis överge dem som tittar lättsinnigt på mig och som bara fokuserar på min mat, klädsel och sömn och bara bryr sig om mina yttre angelägenheter utan hänsyn till min börda och inte har en tanke på att sköta sina egna uppgifter på tillbörligt vis. Detta riktar sig till alla som har öron.

Den som slutar att tjänstgöra åt mig måste lydigt dra sig undan utan att göra väsen av sig. Var försiktig, annars kommer jag att sortera ut dig. (Detta är en kompletterande förordning.)

Mina förstfödda söner ska härmed plocka upp järnstången och börja utöva min auktoritet för att styra alla nationer och folk, för att vandra bland alla nationer och folk. Mina verkställa min dom, rättfärdighet och storhet bland alla nationer och folk. Mina söner och mitt folk ska frukta mig, prisa mig, hylla mig och lovorda mig utan uppehåll, för min förvaltningsplan är fullbordad och mina förstfödda söner kan regera med mig.

Detta är en del av mina administrativa förordningar och jag kommer att delge er mer av dem under arbetets gång. Från de administrativa förordningarna ovan kan ni se i vilken takt jag utför mitt arbete, såväl som vilket steg mitt arbete har nått. Detta är en bekräftelse.

Jag har redan dömt Satan. Eftersom min vilja är obehindrad och eftersom mina förstfödda söner har förhärligats tillsammans med mig, så har jag redan utövat min rättfärdighet och storhet över världen och allt som tillhör Satan. Jag lyfter inte ett finger och fäster ingen uppmärksamhet vid Satan alls (för han förtjänar inte ens att prata med mig). Jag fortsätter bara att göra det jag vill göra. Mitt arbete fortsätter smidigt, steg för steg, och min vilja är obehindrad över hela jorden. Detta har fått Satan att stå med skam till en grad, och han har blivit fullständigt förstörd, men detta i sig har inte uppfyllt min vilja. Jag tillåter också mina förstfödda söner att verkställa mina administrativa förordningar. Å ena sidan låter jag Satan se min vrede mot honom, å andra sidan låter jag honom se min härlighet (se att mina förstfödda söner är de mest genljudande vittnena av Satans förnedring). Jag straffar inte honom själv, i stället låter jag mina förstfödda söner verkställa min rättfärdighet och storhet. Eftersom Satan brukade skymfa mina söner, förfölja mina söner, och förtrycka mina söner, ska jag idag låta mina mogna förstfödda söner ställa saker till rätta efter att hans tjänst är slut. Satan har varit maktlös mot fallet. Att alla nationer i världen har förklamats är det bästa vittnesbördet; folk som slåss och länder som krigar är tydliga yttringar av att Satans rike har fallit. Anledningen till att jag inte visade några tecken eller underverk i det förflutna är att Satan steg för steg skulle förödmjukas och att mitt namn skulle hedras. När Satan är helt tillintetgjord ska jag börja visa min makt. Det jag säger ska framstå och de övernaturliga sakerna som inte överensstämmer med mänskliga föreställningar kommer att

---

förverkligas (dessa hänvisar till de välsignelser som snart kommer). Eftersom jag själv är den levande Guden som inte har några regler, och eftersom jag talar enligt förändringar i min förvaltningsplan, är det som jag tidigare har sagt inte nödvändigtvis applicerbart på nuet. Håll inte fast vid era egna föreställningar! Jag är inte en gud som följer regler. Hos mig är allt fritt och transcendent och fullständigt obehindrat. Det som sades igår är kanske föråldrat idag och borde kanske upphävas (mina administrativa förordningar kommer dock aldrig förändras när de har utfärdats). Detta är stegen i min förvaltningsplan. Håll inte fast vid regler. Varje dag kommer nytt ljus och nya uppenbarelser, och det är min plan. Varje dag uppenbaras mitt ljus i dig och min röst släpps ut i världen. Förstår du? Det här är din skyldighet, det ansvar som jag har anförtrott dig. Du får inte försumma det ens för en stund. Jag kommer att använda de människor som jag godkänner ända till slutet, och detta kommer aldrig förändras. Eftersom jag är den allsmäktige Guden, så vet jag vilka slags personer som ska göra olika saker och vilka som kan göra dem. Detta är min allmakt.

Kapitel 92

Varje människa kan se min allsmäktighet och visdom i mina ord och handlingar. Vart jag än går, så är mitt verk där. Mina fotspår finns inte bara i Kina; det som är av större betydelse är att de finns i alla världens nationer. De första som får det här namnet är emellertid bara de sju nationer jag talade om tidigare, eftersom det är ordningsföljden i mitt verk; inom överskådlig framtid kommer ni att ha fått det här klart för er och förstå det ingående. Om jag berättar det för er nu, är jag rädd för att majoriteten av er kommer att falla omkull till följd därav, för jag har tidigare sagt att jag talar till er och låter er höra min röst i enlighet med er mognad, och allt jag gör bär på min oändliga visdom som ingen kan förstå; det enda sättet är att berätta det för er lite i taget. Detta ska ni veta! Ni är för alltid barn i mina ögon; i varje steg ni tar måste ni ledas av mig och undervisas av mig. Ni människor – det är bara genom min vägledning som ni kan leva ert liv; utan den skulle ingen kunna fortsätta leva. Hela universums värld är i mina händer och ändå ser man mig inte jäkta omkring. Tvärtom är jag avslappnad och glad. Folk känner inte till min allsmäktighet och skulle oro sig för mig – så lite ni själva vet! Ni stoltserar fortfarande med era värdelösa bagateller inför mig och beundrar er själva! Jag genomskådade det för länge sedan. Och ni ägnar er åt lurendrejeri rakt framför mig, era usla kräk! Försvinn ur mitt hus omedelbart! Jag vill inte ha usla varelser som er. Jag skulle hellre se att det inte fanns någon alls i mitt rike än att ha er sort där – usla kräk! Vet ni om att jag redan har slutat bearbeta er, fastän ni fortfarande äter och klär er som vanligt? Men vet ni om att ni lever för Satan och att ni tjänar Satan? Och trots det har ni mage att stå inför mig! Ni är verkligen skamlösa!

Förr i tiden sa jag ofta: ”De stora katastroferna kommer snart; de stora katastroferna har redan fallit från mina händer.” Vad syftar ”stora katastrofer” på och hur ska man förklara ordet ”fallit”? Ni tror att de här stora katastroferna syftar på oundvikliga katastrofer som skadar människans ande, själ och kropp, och ni tror att ”jordbävningarna, hungersnöden och pesten” som jag talar om är dessa stora olyckor. Men ni vet inte att ni har misstolkat mina ord. Och ni tror att ”fallit” betyder att de stora katastroferna har börjat – det är skrattretande! Det är faktiskt så ni tolkar det och efter att ha hört era förklaringar blir jag uppriktigt arg. Hemligheten som människorna inte har kunnat avslöja (som är den bäst dolda hemligheten) är också den hemlighet som har blivit allvarligast misstolkad genom alla tider, och det är en hemlighet som ingen har

---

haft personlig erfarenhet av (eftersom den bara utvecklas i de sista dagarna, och det bara är i den sista tiden människan kan se den, fastän hon då inte kommer att känna igen den), eftersom jag förseglar den ytterst noggrant så att ingen människa kan tränga in i den (för att ens se den minsta skymt av den). Nu när mitt verk har genomförts fram till det här stadiet upplyser jag er enligt mitt verks behov; annars skulle människorna inte ha någon möjlighet att förstå. Nu börjar jag hålla samkväm; alla ska vara uppmärksamma, för den som inte är försiktig – och det gäller även mina förstfödda söner – kommer att drabbas av min dom, och i de allvarligare fallen kommer de att slås till marken av min hand (vilket betyder att deras ande, själ och kropp ska tas). Vi talar om de stora katastroferna i relation till vart och ett av mitt rikes administrativa påbud, och vartenda ett av mina administrativa påbud är en del av de stora katastroferna. (Mina administrativa påbud har inte uppenbarats för er i sin helhet, men bekymra eller oroa er inte för det; det finns en del saker som gagnar er föga om ni skulle få vetskap om dem för tidigt. Kom ihåg det här! Jag är en vis Gud.) Så vad är då den andra delen? De stora katastroferna består av två delar: Mina administrativa påbud och min vrede. Den tid då de stora katastroferna kommer är även den tid då min vrede börjar flamma och jag börjar verkställa mina administrativa påbud. Ni får inte urarta på grund av det här. Har ni glömt att allting har förutbestämts av mig? Mina söner, frukta inte! Jag ska helt visst skydda er; ni ska åtnjuta goda välsignelser hos mig för alltid och skall vara tillsammans med mig i evighet. Eftersom ni är mina älskade kommer jag inte att överge er. Jag gör inget dåraktigt, och om jag rev ner något som genomförts med så stor svårighet, vore det väl att skjuta mig själv i foten? Jag vet vad ni tänker i era hjärtan. Har ni kommit ihåg det här? Vad vill ni mer att jag ska säga? Jag ska tala mer om de stora katastroferna. När de stora katastroferna kommer, blir det en ytterst skrämmande tid och de kommer att avslöja människans fulhet i högsta grad. Alla slags demoniska ansikten kommer att blottas i skenet från mitt ansikte, och de kan inte gömma sig någonstans eller söka skydd någonstans; de kommer att vara fullständigt exponerade. Effekten av de stora katastroferna blir att alla som inte är mina utvalda eller förutbestämda kommer att knäböja inför mig och under gråt och tandagnisslan be om förlåtelse. Det här är min dom över Satan, min vredesfyllda dom. Jag ägnar mig för närvarande åt detta verk och det finns kanske vissa som vill låtsas ha kvalifikationer och

---

bluffa sig fram; ju mer de gör det, desto mer kommer Satan att bearbeta dem tills, vid en viss tidpunkt, deras ursprungliga former avslöjas.

Jag har ingen brådska att utföra mitt verk och jag orkestrerar personligen varje människa (det här är ett hån mot dem, vilket bevisar att de är den stora röda drakens ättlingar, och jag tar ingen hänsyn till dem, så det är ingen överdrift att använda ordet "orkestrera") och utför personligen varje gärning! Allting går bra för mig och det är en trygg och säker framgång; allt jag gör är redan arrangerat, steg för steg. Jag berättar för er om min vilja och min börda, lite i taget. Från och med nu börjar mitt ord nå fram till alla nationer och alla folk. Eftersom mina förstfödda söner redan är fulltaliga (mina ord fokuserar på mina söner och mitt folk) har mitt arbetssätt börjat förändras igen. Ser ni detta tydligt? Har ni lagt märke till tonfallet i mina ord de här senaste dagarna? Jag tröstar mina förstfödda söner för varje steg på vägen, men eftersom mina förstfödda söner redan är fulltaliga bär jag från och med nu en kniv i min hand ("kniv" betyder "ytterst stränga ord"). Vad gäller dem som jag för ett ögonblick ser ogynnsamt på (då syftar jag på dem som inte har blivit förutbestämda eller utvalda, och därför finns det ingen motsägelse), så bryr jag mig inte om ifall de tjänstgör åt mig eller om de är något annat; jag kommer att förkasta dem omedelbart. Jag är den allsmäktige Guden och jag kan få alla människor att betjäna mig. Jag tvekar inte ett dugg att göra mig av med sådana människor; om jag säger att jag inte vill ha dem, så vill jag inte ha dem. Nu när den här stunden har kommit behöver jag bara se någon som misshagar mig, så kommer jag att förkasta honom direkt, utan någon undersökning, för jag är Guden som står vid mitt ord. När det gäller dem som jag har förutbestämt ska vara i min tjänst så spelar det ingen roll hur goda ni är – om ni har gjort något som misshagar mig kommer jag att sparka ut er. Jag är inte rädd för framtida problem. Jag har mina administrativa påbud, jag står vid mitt ord och mina ord ska uppfyllas. Skulle jag låta Satan bli kvar? Hör mig, ni människor! Ni behöver inte vara rädda; ni måste ta er ut närhelst jag säger åt er att ta er ut. Kom inte med några ursäkter; jag har inget att säga er! För jag har haft sådant tålamod och nu är tiden för att verkställa mina administrativa påbud inne och er sista dag har också kommit. Ni levde lössläppt i tusentals år och gjorde alltid saker och ting på ett envist och oresonligt sätt, men jag var alltid tolerant (eftersom jag är storsint och tillåter ert fördärv i viss utsträckning): Men nu är min fördragsamhet slut och tiden

---

är inne för er att bli gripna och kastade i sjön av eld och svavel. Skynda er att komma ur vägen. Jag börjar formellt att verkställa min dom och jag börjar släppa lös min vrede.

I alla länder och på alla platser i världen inträffar ofta jordbävningar, svält, epidemier och alla slags katastrofer. Medan jag utför mitt verk i alla länder och på alla platser kommer de här katastroferna att bli allt svårare än de någonsin varit sedan världens skapelse. Det här är början till min dom över alla människor, men mina söner kan vara lugna; ingen katastrof kommer att drabba er, och jag ska beskydda er. (Det innebär att ni efteråt kommer att leva i kroppen, men inte i köttet, så ni kommer inte att lida smärtan av någon katastrof.) Ni kommer helt enkelt att regera som kungar tillsammans med mig, döma alla länder och folk och åtnjuta goda välsignelser hos mig för alltid i universum och jordens ändar. Alla dessa ord kommer att uppfyllas och de kommer snart att förverkligas inför era egna ögon. Jag dröjer varken en enda timme eller en enda dag; jag gör saker och ting otroligt snabbt. Var inte bekymrade eller oroliga; den välsignelse jag ger er är något som ingen kan ta ifrån er – detta är mitt administrativa påbud. Alla människor kommer att lyda mig på grund av mina gärningar; de kommer att jubla oavbrutet och än mer kommer de att hoppa av glädje i all evighet.

Kapitel 94

Jag återvänder till Sion med mina förstfödda söner – förstår ni verkligen den sanna innebörden av dessa ord? Som jag gång på gång har påmint er, vill jag att ni ska växa upp snabbt och regera med mig. Kommer ni ihåg? Detta har ett direkt samband med min inkarnation: Från Sion kom jag till världen i köttet, för att genom köttet vinna en grupp människor som har samma sinnelag som jag, och när jag har gjort det, kommer jag att återvända till Sion. Detta betyder att vi fortfarande behöver återvända från köttet till den ursprungliga kroppen. Det är den sanna innebörden av att "återvända till Sion". Det är också den sanna innebörden och kärnan i hela min förvaltningsplan, och än mer, det är den viktigaste delen i min förvaltningsplan, som ingen kan förhindra och som kommer att genomföras omedelbart. När man är i köttet, kan man aldrig frigöra sig från mänskliga föreställningar och mänskligt tänkande, än mindre kan man göra sig kvitt jordens luft och damm, och man kommer alltid att vara lera; bara i kroppen kan man vara berättigad att åtnjuta välsignelser. Vad är välsignelser? Kommer ni ihåg? I köttet kan det inte bli tal om välsignelser, så vägen från köttet till kroppen är den varje förstfödd son måste följa. I köttet är ni förtryckta och förföljda av den stora röda draken (och det är därför ni inte har någon kraft och inte har vunnit någon härlighet), men i kroppen kommer det att vara mycket annorlunda och ni kommer att vara stolta och jublande glada. Förtryckets dagar kommer att vara över för gott, och ni kommer att vara befriade och fria för alltid. Bara på detta sätt kan jag foga in vad jag är och vad jag har i er. Annars kommer ni bara att ha min kvalitet. Oavsett hur mycket en person efterliknar en annan till det yttre, kan de inte vara identiska. Bara i den heliga andliga kroppen (det vill säga kroppen) kan vi vara exakt likadana (vilket innebär att vi har samma egenskaper, samma väsen, besitter samma saker och är av samma sinne, förenade, enade och inte åtskilda, för allt är den heliga andliga kroppen).

Varför har ni nu börjat hata världen, känna avsmak för mat, kläder och alla sådana irriterande saker, och dessutom, bara längtar efter att bli kvitt dem? Detta är ett tecken på att ni kommer att inträda i den andliga världen (kroppen). Ni har allesamman förningar om detta (om än i olika hög grad). Jag kommer att använda olika människor, olika händelser och olika saker, allt för att tjäna mitt mest avgörande steg, och alla dessa ska göra tjänst för mig. Jag måste göra så. (Naturligtvis kan jag inte åstadkomma detta i köttet, och bara min ande själv kan utföra detta verk, eftersom tiden inte är inne än.)

Detta är det slutgiltiga syfte som hela universum tjänar. Alla kommer att prisa mig och hälsa mig med glädje. Mitt stora verk är fullbordat. De sju skålarna med plågor töms ut från min hand, de sju åskorna dånar, de sju basunerna ljuder och de sju sigillen öppnas – för hela universum, för alla nationer och alla folk och för bergen, floderna och allting. Vad är de sju skålarna med plågor? Vad är deras exakta mål? Varför säger jag att de kommer att hållas ut från min hand? Det kommer att gå lång tid innan alla är helt övertygade, innan alla förstår fullkomligt. Även om jag sade det till er nu, skulle ni bara förstå en liten del. I människornas föreställning riktas de sju skålarna med plågor mot alla länder och folk i världen, men så är det faktiskt inte. ”Sju skålar med plågor” syftar på djävulen Satans inflytande och på den stora röda drakens sammansvärjning (det objekt jag använder för att göra tjänst åt mig). I den stunden kommer jag att släppa lös Satan och den stora röda draken för att tukta sönerna och folket, och därigenom kommer det att uppenbaras vilka som är sönerna och vilka som är folket. De bedragna är de som inte var målen för min förutbestämmelse, medan mina förstfödda söner vid den tiden kommer att regera med mig. På detta sätt kommer jag att göra sönerna och folket fulltaliga. Det som hålls ut ur de sju skålarna med plågor kommer inte att gälla alla nationer och alla folk, utan bara mina söner och folket. Välsignelser kommer inte lätt; ett fullt pris måste betalas. När sönerna och folket växer upp, kommer de sju skålarna med plågor att undanröjas helt, och efteråt kommer de inte att existera. Vad är ”de sju åskorna som dånar”? Det är inte svårt att förstå. I den stund då jag och mina förstfödda söner blir kroppen, kommer de sju åskorna att dånar. Detta kommer att skaka hela universum, som om himmel och jord vänds upp och ned. Alla kommer att veta detta; ingen kommer att förbli okunnig om det. Vid den tiden kommer jag och mina förstfödda söner att vara tillsammans i härlighet och inleda nästa steg i verket. På grund av de sju åskornas dån kommer många människor att böja knä för att få barmhärtighet och förlåtelse. Men det kommer inte längre att vara nådens tidsålder: Det kommer att vara vredens tid. När det gäller dem som gör det onda (de som bedriver otukt, gör olagliga affärer, har oklara gränser gentemot det motsatta könet; avbryter eller skadar min förvaltning, inte förstår andliga ting, är besatta av onda andar, och så vidare – alla utom mina utvalda) kommer ingen att slippa undan eller bli förlåten, utan varenda en kommer att kastas ned i Hades, där de kommer att förgås för alltid! ”De sju basunerna som ljuder” syftar inte på en stor, fientlig omgivning och inte heller på något uttalande

---

till världen; detta är helt och hållet mänskliga föreställningar. ”De sju basunerna” syftar på mitt vredgade yttrande. När min röst (majestätisk dom och vredgad dom) hörs, ljuder de sju basunerna. (I situationen just nu, i mitt hem, är detta det strängaste, och ingen kan undgå det.) Och alla demoner i Hades och helvetet, stora och små, kommer att fly hals över huvud åt alla håll, under gråt och tandagnisslan, skamsna och utan någonstans att gömma sig. För ögonblicket är det inte de sju basunerna som börjar ljuda utan min rasande vrede och min strängaste dom, som ingen kan undgå och alla måste drabbas av. Det som har uppenbarats hittills är inte innehållet i de sju sigillen. De sju sigillen är de välsignelser ni kommer att åtnjuta i framtiden. ”Öppnandet” syftar bara på att ni blir informerade om dem, men ni har ännu inte åtnjutit dessa välsignelser. När ni åtnjuter dessa välsignelser, då kommer ni att veta innehållet i de sju sigillen. Idag snuddar ni bara vid en del som inte är fullbordad än. Jag kan bara berätta om varje enskilt steg allteftersom det sker i det framtida verket, så ni kommer att erfara det personligen och uppleva en ojämförlig härlighet, och ni kommer att befinna er i ett tillstånd av oändlig extas.

Att kunna åtnjuta förstfödda söners välsignelser är varken någonting lätt eller någonting som en vanlig människa kan uppnå. Jag vill åter framhålla och säga med större kraft att jag måste ställa stränga krav på mina förstfödda söner. Annars skulle de inte kunna förhärlika mitt namn. Jag avvisar bestämt var och en som har dåligt rykte i världen, och ännu mer avvisar jag den som är promiskuös. (De har ingen del i att bli Guds folk - detta betonar jag särskilt.) Och tro inte att vad ni har gjort tidigare är ur världen – det vore ju väldigt bra! Men så enkelt är det inte att få ställningen som förstfödd son! På samma sätt avvisar jag alla som är emot mig, alla som inte erkänner mig i mitt kött, alla som hindrar mig när jag gör min vilja och alla som förföljer mig – så sträng är jag (för jag har återtagit min makt fullständigt)! Slutligen avvisar jag på samma sätt alla som aldrig har haft några motgångar i livet. Jag vill ha dem som liksom jag har rest sig ur sitt lidande, även om det varit ett litet lidande. Om de inte har gjort det, då är de den sortens människor som jag kommer att sparka ut. Var inte fräck och gör dig till inför mig för att du vill bli min förstfödde son. Försvinn bort från mig, snabbt! Du har tidigare berättat triviala saker för mig och försökt vinna min bevågenhet! Detta är blindhet! Vet du inte att jag hatar dig, ditt värdelösa kräk? Tror du inte att jag känner till dina hemliga affärer? Du gömmer dig gång på gång! Vet du inte att du har visat ditt

---

djävulsansikte? Tror du inte att jag kan se det även om inte människor kan? De som gör tjänst åt mig är inte goda; de är en skock värdelösa kräk. Jag måste ta itu med dem. Jag ska kasta dem i den bottenlösa avgrunden och bränna upp dem!

Du talar på ett ogudaktigt sätt, du handlar trolöst och du samarbetar inte som du bör med andra; och en sådan person vill ändå bli kung – drömmer du, eller? Vad inbillar du dig? Ser du inte vad du är? Du är ett värdelöst kräk! Kan en sådan person vara till någon användning? Skynda dig bort ur min åsyn! Var och en måste förstå vad jag säger klart och tydligt, inspireras av mina ord, erkänna min allmakt och känna min visdom. Det har ofta sagts att den heliga andliga kroppen har visat sig. Slutligen, skulle ni säga att den heliga andliga kroppen har visat sig eller inte? Är det jag säger tomt prat? Vad är den heliga andliga kroppen? Under vilka omständigheter existerar den heliga andliga kroppen? För människor är den omöjlig att föreställa sig, och de kan inte förstå den. Jag säger er: Jag är felfri, i mig är allting öppet och allting är befriat (därför att jag handlar vist och jag talar fritt). Ingen av mina handlingar är skamlig och allt sker i ljuset så att alla kan bli helt övertygade. Dessutom kan ingen människa utgå från någonting inom sig och använda det mot mig. Detta är en förklaring av det ”heliga” i ”den heliga andliga kroppen”. Därför har jag upprepade gånger betonat att jag inte vill ha några som gör skamliga ting. Detta är en punkt i mina administrativa förordningar, och det ingår också i mitt sinnelag. ”Den andliga kroppen” syftar på mina yttranden. Vad jag säger har alltid ett syfte, det har alltid vishet men det går inte att styra. (Jag säger vad jag vill säga, och det är min ande som talar med sin röst, och det är min person som talar.) Vad jag säger yttras fritt, och när det inte motsvarar människors föreställningar är det dags att avslöja människorna. Detta är mitt rätta arrangemang. Närhelst den person jag är talar eller handlar är det följaktligen alltid ett bra tillfälle att avslöja Satans väsen. När den person jag är har blivit smord, framträder den heliga andliga kroppen. I framtiden kommer ”den heliga andliga kroppen” att syfta på kroppen, och denna betydelse har två aspekter. Det finns en betydelseaspekt idag och en annan betydelseaspekt i framtiden. Men i framtiden kommer den heliga andliga kroppen att vara mycket annorlunda än den nuvarande – skillnaden kommer att vara som skillnaden mellan himmel och jord. Ingen kan förstå det, och jag kommer att bli tvungen att personligen avslöja det för er.

Kapitel 95

Människor föreställer sig att allting är ytterst enkelt, men i själva verket är det inte så. Det finns dolda hemligheter i allting, och dessutom min vishet och mina föranstaltningar. Jag förbiser inga detaljer, och jag arrangerar allting själv. Den stora dagens dom drabbar alla dem som inte älskar mig uppriktigt (kom ihåg att den stora dagens dom är riktad mot varje person som får detta namn) och får dem att gråta och skära tänder. Denna klagolåt kommer från Hades och från helvetet; det är inte människor som gråter utan demoner. Det är min dom som åstadkommer denna klagan och som leder till min förvaltningsplans slutliga frälsning för människorna. Jag hade vissa förhoppningar om en del människor. Men när jag nu ser situationen, måste jag överge dessa människor en efter en, för det här är det skede som mitt verk har nått, och det är något som ingen kan ändra. Alla de som inte är mina förstfödda söner eller mitt folk måste överges och gå bort från mig! Ni måste förstå att i Kina är alla utom mina förstfödda söner och mitt folk avkommor till den stora röda draken och måste förkastas. Ni måste alla förstå att Kina trots allt är en nation som jag förbannat, och några av mitt folk där är bara sådana som tjänar mitt framtida verk. Med andra ord finns det inga andra där förutom mina förstfödda söner – de måste alla förgås. Tänk inte att jag handlar alltför extremt – det här är mitt administrativa påbud. De som drabbas av min förbannelse är föremål för mitt hat, och detta är hugget i sten. Jag gör inga misstag; om jag ser några som misshagar mig, kommer jag att sparka ut dem; det är bevis nog för att jag har förbannat dig och att du är en avkomling till den stora röda draken. Låt mig inskräpa det igen – det finns bara mina förstfödda söner i Kina (förutom mitt folk som gör tjänst) och detta är mitt administrativa påbud. Men mina förstfödda söner är så få och har alla förutbestämts av mig – jag vet vad det är jag gör. Jag är inte rädd för din negativa hållning, och jag är inte rädd att du ska vända dig om och bita mig, för jag har mina administrativa påbud och jag har vrede. Jag har alltså de stora katastroferna i min hand och jag fruktar inte någonting eftersom jag betraktar allt som redan uppnått, och när den dagen kommer ska jag ta itu med er ordentligt. Man kan inte fullkomnas eller formas av människan till att bli en av mina förstfödda söner – detta är helt och hållet avhängigt min förutbestämmelse. Den jag säger är en förstfödd son är en förstfödd son; försök inte tävla om det eller bemäktiga er det. Allting avgörs av mig, den allsmäktige Guden själv.

En dag ska jag tillåta er alla att se vilka mina administrativa påbud är och vad min vrede är (alla kommer att dyrka mig, alla kommer att be mig om förlåtelse och alla kommer att fortsätta att lyda; nu tillåter jag bara mina förstfödda söner att se en del av det). Jag ska visa alla den röda drakens avkommor att jag har utvalt många till att offras (alla utom mina förstfödda söner) för att fullkomna mina förstfödda söner, och att jag har gjort så att den stora röda draken faller offer för sina egna listiga ränker. (I min förvaltningsplan skickar den stora röda draken bort dem som tjänar mig – alla utom mina förstfödda söner – för att störa min förvaltningsplan; ändå har den fallit offer för sina egna listiga ränker, och de tjänar alla mitt verk. Detta är en del av den sanna innebörden av att jag tar alla i anspråk för att tjäna mig.) Idag, när allting har uppnåtts, ska jag göra mig av med dem alla, krossa dem under mina fötter, och genom detta ska jag förödmjuka den stora röda draken och få den att känna djup skam (de försöker bluffa sig fram för att vinna välsignelser, men de trodde aldrig att de skulle tjäna mig) – detta är min vishet. När människor hör detta tror de att jag saknar känslor och barmhärtighet, och att jag inte har någon mänsklig natur. Jag har förvisso varken känslor eller barmhärtighet gentemot Satan, och dessutom är jag Gud själv som går utöver den mänskliga naturen. Hur kan du säga att jag är en Gud med mänsklig natur? Vet du inte att jag inte är av denna världen? Vet du inte att jag står över allting? Bortsett från mina förstfödda söner finns det ingen som jag, ingen som har mitt sinnelag (ett sinnelag som inte är mänskligt utan gudomligt) och ingen som besitter mina egenskaper.

När porten till den andliga världen öppnas, kommer ni att se alla hemligheter, så att ni helt och fullt kan träda in i ett fritt rike, träda in i min kärleksfulla omfamning och mina välsignelser som varar för evigt. Mina händer har alltid stött mänskligheten. Men det finns en del av mänskligheten som jag kommer att rädda och en del som jag inte kommer att rädda. (Jag säger "stött", för utan mitt stöd skulle hela världen för länge sedan ha fallit ner i Hades.) Ni måste inse detta! Det här är min förvaltningsplan. Och vad är min förvaltningsplan? Jag skapade mänskligheten, men jag planerade aldrig att vinna varenda enskild individ, utan bara att vinna en liten del av mänskligheten. Varför skapade jag då så många människor? Jag har tidigare sagt att hos mig är allting frihet och befrielse, och jag gör precis vad jag vill. När jag skapade mänskligheten var det bara för att de skulle kunna leva ett normalt liv och sedan skulle det kunna uppstå en liten del av mänskligheten som skulle bli mina förstfödda söner, mina söner och mitt folk. Man

---

kan säga att alla människor, händelser och föremål – med undantag av mina förstfödda söner, mitt folk och mina söner – är tjänstgörare som alla måste förgås. På detta sätt kommer hela min förvaltningsplan att fullbordas. Detta är min förvaltningsplan, det är mitt verk och det är de steg jag tar när jag handlar. När allting är över, kommer min vila att vara fullkomlig. Då kommer allting att vara gott; allt kommer att vara fridfullt och tryggt.

Tempot i mitt verk är så högt att ingen människa kan föreställa sig det. Det förändras dag för dag och den som inte kan hålla jämna steg kommer att lida förlust; man kan bara hålla fast vid det nya ljuset varje dag (även om det aldrig sker någon förändring i mina administrativa påbud eller i de visioner och den sanning jag omhuldar). Varför talar jag varje dag? Varför upplyser jag dig ständigt? Förstår ni den sanna innebörden? De flesta människor skrattar och skämtar fortfarande och kan inte vara allvarliga. De visar helt enkelt inte något intresse för mina ord, utan känner bara en övergående oro när de hör dem. Sedan är mina ord snart glömda, och de är snart omedvetna om sin egen identitet och blir vårdslösa. Vet du hur din situation är? Huruvida någon tjänar mig eller är förutbestämd och utvald av mig styrs helt av mina händer; ingen kan ändra detta – jag måste göra detta själv, jag måste själv utvälja och förutbestämma dem. Vem vågar säga att jag är en ovis Gud? Varje ord jag säger och allting jag gör uttrycker min vishet. Vem vågar ännu en gång störa min förvaltning eller förstöra mina planer? Jag kommer förvisso inte att förlåta dem! Tiden vilar i mina händer och jag fruktar inte något dröjsmål; är jag inte den som bestämmer tidpunkten när min förvaltningsplan ska sluta? Är inte allt detta avhängigt en enda tanke hos mig? När jag säger att den är utförd, så är den utförd, och när jag säger att den slutar, så slutar den. Jag har inte bråttom och jag kommer att vidta lämpliga åtgärder. Människorna får inte lägga sig i mitt verk, och de får inte göra saker åt mig efter eget behag. Jag förbannar den som lägger sig i – det här är ett av mina administrativa påbud. Jag gör mitt arbete själv och jag behöver ingen hjälp (jag tillåter dessa tjänstgörare att handla: annars skulle de inte våga handla oöverlagt eller i blindo). Allt arbete styrs av mig, och beslutas av mig, för jag är den ende Guden själv.

Alla nationer i världen tävlar med varandra om makt och profit och de slåss om land, men var inte oroliga, för allt detta är i min tjänst. Och varför säger jag att det är i min tjänst? Jag handlar utan att lyfta ett finger. För att döma djävlar ser jag först till att

---

de grälar inbördes, och slutligen ser jag till att de går under och faller offer för sina egna listiga ränker (de vill tävla med mig om makten, men det slutar med att de tjänar mig). Jag talar bara och ger mina order, och alla gör vad jag säger åt dem att göra för annars kommer jag att förgöra dem omedelbart. Allt detta är en del av min dom, för jag styr över allting och allting bestäms av mig. Ingen gör någonting frivilligt utan gör det enligt min egen plan. Jag hoppas att ni kan vara fyllda av min vishet under de händelser som snart kommer att inträffa. Förhåll er inte lättsinnigt, utan kom oftare närmare mig när olika händelser drabbar er; var försiktigare och varsammare i alla avseenden för att inte kränka min tuktan och för att inte falla offer för Satans listiga ränker. Ni bör vinna insikt genom mina ord, veta vem jag är och se vad jag har. Ni måste handla enligt mina meningsfulla anvisningar och ni får inte handla obetänksamt. Gör vad jag gör, och säg vad jag säger. Jag säger detta till er i förväg, så att ni kan undvika att göra misstag och undvika att bli frestade. Vad är "mitt väsen" och "mina ägodelar"? Vet ni verkligen det? Den smärta jag utstår är en del av mitt väsen eftersom det är en del av min normala mänskliga natur, och mitt väsen finns också i min fullkomliga gudomlighet – vet ni detta? Mitt väsen består av två sidor: en sida är min mänskliga natur och den andra är min fullkomliga gudomlighet. Endast en kombination av dessa två sidor gör Gud fullkomlig. Min fullkomliga gudomlighet inbegriper också många saker: Jag begränsas inte av någon person, något tillstånd eller något ting; jag når utöver allt; jag begränsas inte av tid eller rum eller geografi; jag känner alla människor, tillstånd och ting grundligt, som min egen handrygg; och likväl är jag fortfarande kött och ben, och jag existerar i påtaglig form; jag är fortfarande denna individ i folks ögon, men naturen har förändrats – den är inte kött utan kropp. Detta är bara en liten del av den. Alla mina förstfödda söner kommer också att vara sådana i framtiden; detta är den väg man måste gå, och de som har dömts kan inte undkomma. Medan jag gör detta kommer alla dessa som inte har förutbestämts att sparkas ut (det här är nämligen Satan som prövar mig för att se om mina ord är riktiga). De som är förutbestämda kan inte undkomma oavsett vart de tar vägen, och därigenom ser ni principerna bakom denna min handling. "Mina ägodelar" syftar på min visdom, min kunskap, min rådighet och varje ord jag säger. Både min mänskliga natur och min gudomlighet besitter detta. Det betyder att allt som görs av min mänskliga natur likaväl som det som görs av min gudomliga natur är mina ägodelar; ingen kan ta bort det eller avlägsna det; det är i min ägo, och ingen kan

---

förändra det. Detta är mitt strängaste administrativa påbud (för i människornas föreställningar överensstämmer mycket som jag gör inte med deras föreställningar och överstiger människans förstånd; detta är det påbud som varenda människa lättast bryter mot, och det är också det strängaste. Därför drabbas deras liv av förlust). Jag upprepar, ni måste ha en samvetsgrann inställning till det jag uppmanar er att göra – ni får inte vara vårdslösa!

Kapitel 100

Jag avskyr alla dessa som inte förutbestämts och valts ut av mig. Därför måste jag få ut dessa människor ur mitt hus, en efter en, så mitt tempel blir heligt och fläckfritt, så mitt hus blir ständigt nytt och aldrig gammalt, så mitt heliga namn kan spridas i evighet och mitt heliga folk kan bli mina älskade. Den här sortens anblick, den här sortens hus, den här sortens rike är mitt mål och min boning; det här är grundvalen för min skapelse av allt. Ingen kan rubba eller förändra det. Endast jag själv och mina älskade söner kommer att leva där tillsammans och ingen kommer att tillåtas trampa det under sina fötter, ingenting kommer att tillåtas besätta det och än mindre kommer någonting otrevligt tillåtas ske. Allt kommer att vara pris och jubel och allt kommer att vara en anblick som människan inte kan föreställa sig. Jag önskar bara att ni erbjuder mig all er kraft av hela ert hjärta och hela ert förstånd och efter bästa förmåga. Oavsett om det sker idag eller i morgon, oavsett om du är någon som utför tjänster åt mig eller någon som blir välsignad, måste ni alla uppbjuda alla era krafter för mitt rike. Detta är en skyldighet som alla skapade människor måste ta itu med, och det måste utföras och verkställas på det här sättet. Jag kommer att uppbjuda allting att tjäna så att mitt rikes skönhet ständigt förnyas och så att mitt hus blir harmoniskt och enat. Ingen tillåts trotsa mig och den som gör det måste dömas och förbannas. Nu börjar mina förbannelser drabba alla länder och alla folk, och mina förbannelser är ännu allvarligare än min dom. Nu är det dags att börja fördöma alla folk, så det sägs vara förbannelser. Det beror på att det nu är den sista tidsåldern och inte skapelsens tid. Eftersom tidsåldrarna har skiftat är takten i mitt verk helt annorlunda nu. På grund av mitt verks behov är de människor jag behöver också av annat slag; de som ska överges kommer att överges; de som ska bli avskurna kommer att bli avskurna; de som ska dödas kommer att dödas, och de som ska lämnas kvar måste lämnas kvar. Detta är en oundviklig trend som är oberoende av människans vilja och ingen människa kan förändra den. Det måste ske i enlighet med min vilja! Jag överger dem jag vill överge och utplånar dem jag vill utplåna; ingen ska handla godtyckligt. Jag lämnar kvar dem jag önskar lämna kvar och jag älskar dem jag önskar älska; det här måste ske i enlighet med min vilja! Jag agerar inte utifrån känslor; hos mig finns endast rättfärdighet, dom och vrede – där finns ingen känsla alls. Där finns inte minsta spår av människan i mig, för jag är Gud själv, Guds person. Alla

---

människor ser den aspekt av mig som är min mänsklighet och de inte har sett den aspekt som är min gudomlighet. De är i sanning blinda och förvirrade!

Ni måste bevara det jag säger er i era hjärtan, ni måste förstå mitt hjärta genom mina ord och ta hänsyn till min börda. Då kommer ni att lära känna min allsmäktighet och se min person. För mina ord är visdomsord och ingen kan greppa principerna eller lagarna bakom mina ord. Folk tänker att jag agerar svekfullt och oärligt och de känner mig inte genom mina ord utan tvärtom hädar de mig. De är så blinda och okunniga! De har inte ens den allra minsta urskilningsförmåga. Varje mening jag yttrar bär på myndighet och dom och ingen kan förändra mina ord. Så snart mina ord uttalas kommer saker och ting med visshet att verkställas i enlighet med mina ord; detta är mitt sinnelag. Mina ord är myndighet och de som ändrar dem kränker min tuktan och jag måste slå dem till marken. I allvarliga fall bringar de fördärv över sitt liv och de hamnar i Hades eller i den bottenlösa avgrunden. Det här är enda sättet jag hanterar människan på, och hon har ingen möjlighet att ändra det – detta är min administrativa förordning. Kom ihåg detta! Ingen tillåts bryta mot min förordning; allt måste ske i enlighet med min vilja! Förr var jag alltför mild mot er och ni kom bara i kontakt med mina ord. Det jag sa om att slå folk till marken har ännu inte blivit verklighet. Men från och med idag kommer alla katastroferna (de som har samband med mina administrativa förordningar) att inträffa, en efter en, för att straffa alla dessa som inte följer min vilja. Det måste komma något påtagligt – annars kan inte folk se min vrede utan kommer att upprepa sina lösaktiga handlingar om och om igen. Det här är ett steg i min förvaltningsplan och det är på det här sättet jag utför nästa steg i mitt verk. Jag säger detta till er i förväg så att ni kan undvika att begå överträdelser och drabbas av evigt fördärv. Från och med idag kommer jag alltså att se till att alla människor utom mina förstfödda söner intar sina vederbörliga platser i enlighet med min vilja, och jag ska tukta dem en efter en. Jag ska inte låta ens en enda en av dem slippa av kroken. Ni skulle bara våga vara lösaktiga igen! Ni skulle bara våga vara upproriska igen! Jag har sagt förut att jag är rättfärdig mot alla, att jag saknar varje tillstymmelse till sentimentalitet, och det här kommer att visa att mitt sinnelag inte får kränkas. Det här är min person. Ingen kan ändra detta. Alla människor hör mina ord och alla människor ser mitt härliga anlete. Alla människor måste lyda mig fullständigt och absolut – detta är min administrativa förordning. Alla människor i hela universum och till jordens ändar ska lovprisa och förhärliga mig, för

---

jag är den unike Gud själv, jag är Guds person. Ingen kan ändra mina ord och yttranden, mitt tal och mitt uppträdande, eftersom detta är sådant som bara berör mig, och det är sådant jag ägt sedan urminnes tider och som ska vara för evigt.

Folk hyser avsikten att pröva mig och de vill hitta någonting i mina ord som de kan använda mot mig, för att förtala mig. Ska jag förtalas av dig? Ska jag bedömas godtyckligt? Ska mina angelägenheter diskuteras godtyckligt? Ni är verkligen en skock som inte vet vad som är bra för er! Ni känner mig inte över huvud taget! Vad är Sions berg? Vad är min boning? Vad är Kanaans goda land? Vad är skapelsens grundval? Varför har jag nämnt dessa ord gång på gång de senaste dagarna? Sions berg, min boning, det goda landet Kanaan och skapelsens grundval – allt det här sägs med hänsyftning på min person (med hänsyftning på kroppen). Alla människor tror att det här är platser som har en fysisk existens. Min person är Sions berg; det är min boning. Var och en som träder in i den andliga världen kommer att bestiga Sions berg och träda in i min boning. Jag skapade allting inuti min person; allting skapades alltså inuti kroppen och därför utgör den grundvalen. Varför säger jag att ni kommer att återvända in i kroppen tillsammans med mig? Däri ligger den ursprungliga innebörden. Precis som benämningen ”Gud” har de här substantiven ingen mening i och av sig själva, utan det är olika benämningar som jag ger till olika platser. Så fäst er inte för mycket vid deras ordagranna betydelse, utan fokusera bara på att höra mina ord. Ni måste se dem på detta sätt och då kommer ni att kunna förstå min vilja. Varför påminner jag er gång på gång om att det finns visdom i mina ord? Hur många av er har försökt komma underfund med meningen bakom detta? Ni analyserar i blindo och är oförnuftiga allesamman!

Ni förstår fortfarande inte det mesta av det jag har sagt i det förflutna. Ni befinner er fortfarande i ett tillstånd av tvivel och kan inte behaga mitt hjärta. Den dag ni blir förvissade om att varje mening jag yttrar är sann, det är den dag då ert liv mognar. För mig är en dag som tusen år och tusen år som en dag; hur tänker ni angående den tid som jag talar om? Hur skulle ni förklara den? Ni misstolkar den! Och dessutom tjafsar de flesta människor med mig om detta och hoppas hitta någonting de kan använda mot mig – ni vet inte vad som är bra för er! Var försiktig, för annars kommer jag att slå dig till marken! När den dagen kommer då allting klargörs kommer ni att förstå fullständigt. Jag berättar fortfarande inte för er (idag är tiden att avslöja folk; alla måste vara

---

noggranna och försiktiga för att kunna uppfylla min vilja). Jag kommer att avslöja alla människor genom mina ord och deras ursprungliga gestalter kommer att uppenbaras för att visa om de är sanna eller inte. Om någon är en hora eller slyna måste jag avslöja henne. Jag har sagt det tidigare att jag gör saker utan att lyfta ett finger och att jag avslöjar folk enbart med hjälp av mina ord. Jag oroar mig inte för några förklädnader; så snart mina ord har yttrats måste du avslöja din ursprungliga gestalt, och oavsett hur väl du förklarar dig så kommer jag att genomsöka dig. Det här är min handlingsprincip – att enbart använda yttranden och inte bruka någon styrka över huvud taget. Folk blir alldeles svettiga av nervositet över huruvida mina ord kommer att bli verklighet, och de blir bekymrade för min skull och oroar sig för mig, men de här ansträngningarna är verkligen inte nödvändiga; de är ett pris som inte behöver betalas. Du oroar dig för mig, men har ditt eget liv mognat? Hur är det med ditt eget öde? Ställ dig den frågan ofta och slarva inte. Alla människor måste ta mitt verk i betraktande – genom mina handlingar och mina ord – och se min person, få större kunskap om mig, lära känna min allsmäktighet, lära känna min visdom och de sätt och metoder med vilka jag skapade allt och därmed prisa mig i evighet. Jag ska se till att alla ser vem jag lägger mina administrativa förordningars händer på, vem jag bearbetar, vad det är jag vill göra och vad det är jag vill fullborda. Det här är någonting som varenda människa måste uppnå, för det här är min administrativa förordning. Jag kommer att genomföra det jag säger. Ingen ska analysera mina ord godtyckligt; alla måste se principerna bakom mina gärningar genom mina ord, och av mina ord veta vad min vrede är, vad min förbannelse är och vad min dom är. Allt detta vilar på mina ord och är sådant som varenda människa ska se i vartenda ett av mina ord.

Kapitel 101

Jag kommer inte att ha det minsta överseende med någon som stör min förvaltning eller försöker förstöra mina planer. Alla måste fatta innebörden i de ord jag yttrar och ha en klar förståelse av vad jag talar om. När det gäller den nuvarande situationen, måste var och en av er rannsaka sig själv: Vilket slags roll spelar du? Lever du för min skull eller tjänar du Satan? Har varenda handling du utför sin rot i mig eller i djävulen? Du måste ha allt detta klart för dig så att du inte kränker mina administrativa förordningar och därigenom väcker min rasande vrede. När man tänker tillbaka på gångna tider har människorna alltid varit illojala och olydiga mot mig; de har varit respektlösa och dessutom har de svikit mig. Därför står dessa människor inför min dom idag. Även om jag förefaller vara enbart en människa, kommer jag att utplåna alla dem som jag inte godkänner (ni bör förstå vad jag menar genom följande: Det handlar inte om hur bra du ser ut eller hur charmerande du är, utan det handlar om huruvida jag har förutbestämt och utvalt dig). Detta är fullständigt sant. Det beror på att jag kanske förefaller mänsklig till det yttre, men du måste se bortom min mänsklighet för att uppfatta min gudomlighet. Som jag har sagt många gånger, ”Normal mänsklighet och fullständig gudomlighet är två oskiljaktiga delar av den fullkomlige Gud själv”. Ändå förstår ni mig fortfarande inte; ni nöjer er med er vaga Gud. Ni är människor som inte förstår andliga ting. Ändå vill sådana människor fortfarande vara mina förstfödda söner. Så skamlöst! De inser inte sin egen verkliga status! De har inte ens status att tjäna som mitt folk, så hur skulle de kunna vara mina förstfödda söner och vara kungar vid min sida? Sådana människor känner inte sig själva; de är av samma sort som Satan, och de är inte värdiga att vara pelare i mitt hus, än mindre att göra tjänst inför mig. Därför ska jag utplåna dem en efter en, och jag kommer att avslöja deras sanna ansikten ett efter ett.

Mitt verk fortskrider steg för steg, obehindrat och utan det minsta lilla hinder, därför att jag har vunnit seger och därför att jag har regerat som kung i hela universum. (Vad jag syftar på är att sedan jag besegrade djävulen Satan har jag återtagit min makt.) När jag vinner alla de förstfödda sönerna, kommer segerbaneret att resas på Sions berg. Mina förstfödda söner är alltså mitt segerbaner, min härlighet, och det jag är stolt över; de är ett tecken på att jag har förödmjukat Satan och de är den metod jag arbetar med. (Genom en grupp människor som fördärvades av Satan efter att jag hade förutbestämt dem, men som återvände till min sida, förödmjukar jag den stora röda draken och

---

regerar över alla de upproriska sönerna.) Det är hos mina förstfödda söner min allmakt finns; de är min stora framgång, oföränderlig och oomtvistad. Det är genom dem jag ska fullborda min förvaltningsplan. Detta är vad jag menade tidigare, när jag sade, ”Det är genom er jag ska få alla nationer och alla folk att återvända inför min tron.” Det är också vad jag syftade på när jag talade om ”den tunga bördan på era axlar”. Är detta klart? Förstår ni? De förstfödda sönerna är utkristalliseringen av hela min förvaltningsplan; därför har jag aldrig behandlat denna grupp milt, och jag har alltid fostrat dem strängt (denna stränga fostran består av de kval som världen får lida, motgångar i familjen och att överges av föräldrar, makar, hustrur och barn – kort sagt, att överges av världen och av tidsåldern), och det är därför ni har lyckan att komma inför mig idag. Detta är svaret på den fråga ni grubblat över så ofta: ”Varför accepterade inte andra människor detta namn, när jag gjorde det?” Nu vet ni!

Idag är ingenting som förr. Min förvaltningsplan har infört nya metoder, mitt verk är ännu mer annorlunda än tidigare och mina yttranden är ännu mer enastående. Därför har jag gång på gång betonat att ni måste tjäna mig på rätt sätt (detta säger jag till tjänstgörarna). Behandla inte er själva negativt, utan fortsatt sträva uppriktigt. Är det inte behagligt att vinna lite nåd? Det är långt bättre än att lida i världen. Jag ska säga dig en sak! Om Du inte tjänar mig helhjärtat utan klagar över att jag har varit orättfärdig, då kommer du i morgon att fara ner i Hades och helvetet. Ingen människa vill ha en tidig död – eller hur? Till och med en enda dag till i livet är en dag som räknas, och därför ska du offra dig helt och hållet för min förvaltningsplan och sedan invänta min dom av dig och vänta på att min rättfärdiga tuktan ska drabba dig. Tro inte att det jag säger är tomt prat; jag talar utifrån min rättfärdighet och mitt sinnelag. Dessutom handlar jag med mitt majestät och min rättfärdighet. Att människor säger att jag inte är rättfärdig beror på att de inte känner mig; det är ett tydligt uttryck för deras upproriska läggning. När det gäller mig finns ingen känsla; tvärtom finns hos mig bara rättfärdighet, majestät, dom och vrede. Ju längre tiden går, desto mer kommer ni att se mitt sinnelag. Det som råder nu är ett övergångsstadium och ni kan bara se en liten del av detta; ni kan bara se vissa ting som märks utåt. När mina förstfödda söner framträder ska jag låta er se allting och förstå alltihop. Alla kommer att vara övertygade i sina hjärtan och i sina ord. Jag ska få er att vittna öppet om mig, att för alltid prisa mig och lovsjunga mig.

Detta är oundvikligt och kan inte ändras av någon. Människorna kan knappast föreställa sig det, än mindre tro det.

De som är de förstfödda sönerna vinner allt större klarhet i fråga om visionerna, och deras kärlek till mig växer sig allt starkare. (Det här är inte någon romantisk kärlek, som är Satans försök att fresta mig och något man måste genomskåda. Därför har jag tidigare nämnt att det finns människor som visar upp sin charm framför mig. Dessa människor är Satans lakejer, som tror att jag skulle tilltalas av deras utseende. Skamligt! De är de uslaste av uslingar!) Men de ord jag har talat under den här perioden har gjort att människor, som inte själva är de förstfödda sönerna, blivit alltmer oklara när det gäller visionerna och har förlorat tron på den person jag är. Sedan blir de mer och mer likgiltiga tills de slutligen faller. De här människorna kan inte hjälpa sig själva. Detta är målet för vad jag säger under denna period; alla måste inse detta (jag talar till de förstfödda sönerna), och genom mina yttranden och handlingar skåda hur underbar jag är. Varför säger man att jag är fridsfursten, den evige fadern, att jag är den underbare och att jag är rådgivaren? Att förklara detta utifrån min identitet, mina yttranden eller vad jag gör skulle vara alltför ytligt; det vore inte ens värt att nämna, Att man kallar mig fridsfurste beror på min makt att göra de förstfödda sönerna fulltaliga, min dom över Satan och de oändliga välsignelser jag har förlänat de förstfödda sönerna. Med andra ord är det bara de förstfödda sönerna som är kvalificerade att kalla mig fridsfurste, för jag älskar mina förstfödda söner, och epitetet "fridsfurste" måste komma från deras munnar. För dem är jag fridsfursten. För mina söner och mitt folk är jag känd som den evige fadern. På grund av mina förstfödda söners existens och på grund av att de kan utöva den kungliga makten tillsammans med mig och regera över alla nationer och alla folk (det vill säga sönerna och folket), ska sönerna och folket kalla mig evig fader – vilket betyder Gud själv, som står över de förstfödda sönerna. Jag är den underbare för dem som inte tillhör sönerna, folket eller de förstfödda sönerna. Eftersom mitt verk är underbart, kan icke-troende inte se mig alls (för jag har beslöjat deras ögon) och de har ingen klar bild av mitt verk. För dem är jag därför den underbare. För alla djävlar och för Satan är jag rådgivaren, därför att allt jag gör tjänar till att dra skam över dem; alla mina handlingar utför jag för mina förstfödda söners skull. Varje steg jag tar för mig jämnt framåt, och jag vinner seger för varje steg. Dessutom kan jag genomskåda alla Satans ränker och utnyttja dem för att tjäna mig, genom att göra dem till verktyg som

---

tjänar mina syften från den negativa sidan. Detta är vad som menas med att jag är "rådgivaren", något som ingen kan ändra och heller ingen kan fullt förstå. Men när det gäller min person är jag såväl fridsfursten och den evige fadern som rådgivaren och den underbare. Det finns inget i detta som inte är sant. Det är en ovedersäglig och oföränderlig sanning.

Jag har så mycket att säga; det finns helt enkelt ingenting liknande att hänvisa till. Därför kräver jag att ni visar tålamod och väntar. Vad ni än gör, gå inte bara för att ni får ett infall. Det ni förstod förr är nämligen föråldrat, det är inte tillämpligt längre, och i dag är en tid av förändring – som en övergång mellan dynastier. Därför måste ni ändra ert tänkande och göra er kvitt era gamla föreställningar. Detta är den sanna betydelsen av "att ikläda sig rättfärdighetens heliga skrud". Bara jag kan förklara mina egna ord, och bara jag själv vet vad jag har föresatt mig att göra. Därför är endast mina ord utan orenhet och helt och hållet vad jag avser, och därför är det att ikläda sig rättfärdighetens heliga skrud. Det mänskliga sinnets förståelse är blott och bart fantasi; den mänskliga förståelsen är oren och kan inte uppnå mina syften. Därför talar jag själv, och jag förklarar själv, och detta är vad jag menade när jag sade: "Jag utför verket själv". Det är en oundgänglig del av min förvaltningsplan, och alla människor måste förhållande och lovprisa mig. När det gäller att förstå mina ord, har jag aldrig gett människorna den makten och de saknar dessutom helt förmåga till det. Det här är en av mina metoder att förödmjuka djävulen. (Om människorna förstod mina yttranden och kunde utrannsaka mina avsikter för varje steg, då skulle Satan kunna få makt över människorna närhelst han önskade, och det skulle leda till att de vände sig emot mig och gjorde det omöjligt för mig att uppnå mitt mål att välja ut de förstfödda sönerna. Om jag förstod varje hemlighet och den person som jag är kunde yttra ord som ingen förstod, då skulle även jag kunna vara besatt av Satan. Det här är anledningen till att jag inte är det minsta övernaturlig medan jag är i köttet.) Det är nödvändigt att alla har en klar förståelse av dessa ords betydelse och att följa min ledning. Försök inte förstå djupa ord och lärosatser helt på egen hand.

Kapitel 104

Alla människor, händelser och ting utanför mig ska bli till intet, medan alla människor, händelser och ting i mig ska vinna allting från mig och träda in i min härlighet, stiga upp på mitt berg, Sion, komma in i min boning och existera tillsammans med mig för alltid. Jag skapade allting i begynnelsen, och i slutet ska jag fullborda mitt verk. Jag kommer också att existera och härska som kung för alltid. Under mellanperioden leder jag också och behärskar hela universum. Ingen kan ta ifrån mig min myndighet, för jag är Gud själv, den ende. Dessutom har jag makten att överföra min myndighet till mina förstfödda söner så att de kan regera vid min sida. Detta kommer att bestå för alltid och kan aldrig ändras. Detta är mitt administrativa påbud (Överallt när jag diskuterar mitt administrativa påbud, syftar jag på vad som händer i mitt rike och vad som kommer att bestå för alltid och aldrig kan ändras.) Alla måste vara helhjärtat övertygade och se min stora makt i dem som jag älskar. Ingen får dra vanära över mitt namn; var och en som gör det måste bort härifrån! Det är inte det att jag är obarmhärtig, utan att du är orättfärdig. Om du inte underkastar dig min tuktan, kommer jag att ta itu med dig och se till att du förgås för all evighet. (Allt detta är naturligtvis riktat till människor som inte är mina förstfödda söner.) Sådana sopor är inte välkomna i mitt hus, så skynda dig och försvinn härifrån! Dröj inte en minut, inte ens en sekund! Du måste göra vad jag säger, annars kommer jag att förgöra dig med ett enda ord. Det är säkrast för dig att inte fortsätta tveka, och det är säkrast för dig att inte längre försöka bedra mig. När du står framför mig hittar du på trams och ljuger mig rakt upp i ansiktet. Skynda dig och ge dig iväg! Den tid jag har för sådant är begränsad. (När det är dags att göra tjänst, kommer de här människorna att göra tjänst, och när det är dags att ge sig iväg, kommer de att ge sig iväg. Jag handlar med vishet, aldrig en minut eller ens en sekund i otid; aldrig det minsta för tidigt eller för sent. Alla mina handlingar är rättfärdiga och fullständigt exakta.) Men när det gäller mina förstfödda söner är jag oändligt tolerant och min kärlek till er är evig. Tack vare den kan ni för evigt åtnjuta goda välsignelser och evigt liv hos mig. Till dess kommer ni aldrig att drabbas av några motgångar eller tvingas genomgå min dom. (Detta syftar på när ni börjar åtnjuta välsignelser.) Detta är den oändliga välsignelse och det löfte som jag gav till mina förstfödda söner när jag skapade världen. Ni bör se min rättfärdighet i detta: Jag älskar

---

dessas som jag har förutbestämt, och jag hatar dessa som jag har övergett och förintat, i evigheters evighet.

Som mina förstfödda söner bör ni alla sköta era egna plikter och stå fasta var och en på sin plats. Var förstlingsfrukten som rycks upp till mig och acceptera min personliga granskning, så att ni kan leva ut min ärorika bild och så att ljuset av min härlighet kan skina genom era ansikten, så att mina ord kan spridas från era munnar, så att mitt rike kan regeras av er, och så att mitt folk kan styras av er. Här nämner jag "förstlingsfrukten" och även en sådan term som att "ryckas upp". Vad är "förstlingsfrukten"? Enligt folks uppfattning är de den första gruppen människor som rycks upp, övervinnarna, eller människor som är förstfödda söner. Allt detta är villfarelser och feltolkningar av mina ord. Förstlingsfrukten är de människor som har mottagit en uppenbarelse från mig och som har tillerkänts myndighet av mig. Ordet "förstling" syftar på att de är i min ägo och att de har förutbestämts och utvalts av mig. "Förstling" betyder inte "de första i en följd". "Förstlingsfrukten" är inte något materiellt som mänskliga ögon ser. Denna så kallade "frukt" syftar på ting som utsöndrar väldoft (detta är en symbolisk innebörd); det syftar alltså på människor som kan leva ut mig, manifestera mig och leva med mig för evigt. När jag talar om "frukt" syftar jag på alla mina söner och människor, medan "förstlingsfrukten" syftar på de förstfödda söner som ska regera som kungar vid min sida. Därför bör "förstlingen" förklaras med att man har myndighet; detta är uttryckets sanna innebörd. Att "ryckas upp" betyder inte att man förflyttas från en låg plats till en hög plats, vilket folk kanske föreställer sig; detta är ett enormt missförstånd. Att "ryckas upp" syftar på att jag förutbestämmer och sedan utväljer. Det är riktat till alla dem som jag har förutbestämt och utvalt. Alla de som rycks upp är människor som har vunnit ställning som förstfödda söner eller som tillhör Guds folk. Detta är fullkomligt oförenligt med människors uppfattning. De som vill ha del i mitt hus i framtiden är alla sådana som har ryckts upp till mig. Detta är absolut sant, oföränderligt och ovedersägligt. Det är en motattack mot Satan. Var och en som jag har förutbestämt ska ryckas upp till mig.

Hur förklarar man den "heliga basunen"? Hur uppfattar ni detta? Varför sägs det att den är helig och att den redan har ljudit? Detta måste förklaras utifrån stegen i mitt verk och förstås utifrån min arbetsmetod. Den stund då min dom förkunnas offentligt är när mitt sinnelag uppenbaras för alla nationer och folk. Det är då den heliga basunen

---

ljuder. Jag säger alltså ofta att mitt sinnelag är heligt och okränkbart och det är därför "basunen" beskrivs med ordet "helig". Härav framgår det tydligt att "basunen" syftar på mitt sinnelag och står för vad jag är och har. Man kan också säga att min dom pågår varje dag, min vrede utlöses varje dag och min förbannelse drabbar allt som inte dagligen överensstämmer med mitt sinnelag. Man kan således säga att den stund då min dom börjar är den stund då den heliga basunen ljuder, och den fortsätter att ljuda varje dag, utan att tystna ett ögonblick och utan att upphöra ens för en minut eller en sekund. Från och med nu ska den heliga basunen ljuda högre och högre samtidigt som allt fler stora katastrofer inträffar. Med andra ord kommer mitt sinnelag att bli alltmer känt samtidigt som min rättfärdiga dom uppenbaras, och mina förstfödda söner kom i allt högre grad att fyllas av vad jag är och har. Så här kommer jag att verka i framtiden: Å ena sidan kommer jag att upprätthålla och frälsa dem jag älskar, å andra sidan kommer jag att använda mina ord för att avslöja alla dem som jag föraktar. Kom ihåg! Detta är min arbetsmetod, stegen i mitt verk, och det är fullkomligt sant. Jag har planerat detta sedan skapelsen och det kan inte ändras av någon.

Det finns fortfarande många stycken i mina ord som är svåra för folk att förstå, så därför har jag ytterligare förbättrat mitt sätt att tala och de metoder som jag uppenbarar hemligheter med. Mitt sätt att tala förändras och förbättras alltså varje dag, med nya former och metoder dagligen. Detta är stegen i mitt verk, och de kan inte ändras av någon. Folk kan bara tala och handla i överensstämmelse med vad jag säger. Detta är ett absolut faktum. Jag har vidtagit lämpliga åtgärder i både min person och mitt kött. I alla mina handlingar och gärningar som människa finns en aspekt av min gudomliga vishet. (Mänskligheten äger ju ingen vishet alls, så när jag säger att de förstfödda sönerna har min vishet syftar jag på det faktum att de har mitt gudomliga sinnelag i sig.) När förstfödda söner gör dåraktiga ting beror det på att ni fortfarande har mänskliga egenskaper i er. Därför måste ni göra er kvitt denna mänsklig dårskap och göra vad jag älskar och förkasta vad jag hatar. Var och en som kommer från mig måste återvända och vara i mig, och var och en som har fötts av mig måste återvända för att vara i min härlighet. De jag hatar måste överges och avlägsnas från mig, en efter en. Det här är stegen i mitt verk; det är min förvaltning och det är planen för min sextusenåriga skapelse. Dessa som jag överger bör alla underkasta sig och lydigt lämna mig. De som jag älskar bör alla, på grund av de välsignelser som jag har beskärmt dem, lovprisa mig så

---

att mitt namn kan förhärligas än mer, så att mitt härliga ansikte kan stråla av härligt ljus, så att de kan fyllas av min vishet i min härlighet och än mer förhärliga mitt namn i mitt strålande ljus!

Kapitel 108

I mig kan alla finna ro och vinna frihet. De som är utanför mig kan varken uppnå frihet eller glädje eftersom min Ande inte är hos dem. Sådana människor kallas andligt döda, medan jag däremot kallar dem som är i mig för "levande varelser fyllda av ande". De tillhör mig och de ska återvända till min tron. De som tjänar och de som tillhör djävulen är de andligt döda och de måste alla utplånas och bli till intet. Det här är en av min förvaltningsplans hemligheter och en del av denna förvaltningsplan som människan inte kan förstå; samtidigt har jag emellertid tillkännagett den för alla. De som inte tillhör mig är emot mig; de som tillhör mig är de som är förenliga med mig. Detta är helt odiskutabelt och det är principen bakom hur jag dömer Satan. Den här principen bör alla känna till så att de kan se min rättfärdighet och rättvisa. Alla som kommer från Satan kommer att dömas, brännas och förvandlas till aska. Även detta är min vrede och genom detta blir mitt sinnelag ännu mer uppenbart. Från och med nu kommer mitt sinnelag att förkunnas öppet; det kommer successivt att uppenbaras för alla folk och alla nationer, religioner, samfund och samhällsgrupper. Inget kommer att vara dolt; allt kommer att uppenbaras. Eftersom mitt sinnelag och principen bakom mitt agerande är bland de mest dolda hemligheterna för människan, måste jag göra detta (så att de förstfödda sönerna inte ska bryta mot mina administrativa påbud och för att kunna använda mitt uppenbarade sinnelag till att döma alla folk och nationer). Det här är min förvaltningsplan och dessa är stegen i mitt verk. Det ska ingen lättvindigt ändra på. Jag har redan levt ut min gudomlighets sinnelag i dess fullhet inom min mänsklighet, så jag tillåter inte att någon kränker min mänsklighet. (Allt som jag lever ut är det gudomliga sinnelaget; det är anledningen till att jag tidigare har sagt att jag är Gud själv som har överskridit normal mänsklighet.) Jag kommer absolut inte att förlåta någon som kränker mig, utan jag kommer att låta honom gå evigt förlorad! Kom ihåg! Det här är vad jag har bestämt; med andra ord är det en outhärlig del av mina administrativa påbud. Alla borde inse detta: Den person jag är är Gud, och dessutom Gud själv. Det borde stå helt klart vid det här laget! Jag säger inget som inte är övertänkt. Jag yttrar och påpekar allting tydligt och klart tills du har fått fullkomlig insikt.

Situationen är mycket spänd; jag kräver, inte bara i mitt hem utan ännu mer utanför mitt hus, att ni vittnar om mitt namn, lever ut mig och vittnar om mig på alla sätt. Eftersom detta är den yttersta tiden är allting nu redo och bibehåller sitt

---

ursprungliga utseende och inget av detta kommer någonsin att förändras. De som bör förkastas kommer att förkastas och de som bör behållas kommer att behållas. Försök inte att med all kraft hålla kvar eller skjuta bort; försök inte rubba min förvaltning eller förstöra min plan. Sett ur ett mänskligt perspektiv är jag alltid kärleksfull och medkännande mot mänskligheten, men sett ur mitt perspektiv skiftar mitt sinnelag beroende på mitt verks olika stadier, för jag är den praktiske Guden själv; jag är Gud själv, den unike! Jag är både oföränderlig och ständigt föränderlig. Detta är något som ingen kan förstå. Det är först när jag berättar det för er och förklarar det för er som ni kommer att ha en klar insikt om det och kunna förstå det. Mot mina söner är jag kärleksfull, medkännande, rättfärdig och fostrande, men inte dömande (och med det menar jag att jag inte förgör de förstfödda sönerna). Mot individer som inte är mina söner förändras jag när som helst beroende på hur tiderna förändras: Jag kan vara kärleksfull, barmhärtig, rättfärdig, majestätisk, dömande, vredgad, förbannande, brännande och slutligen det som tillintetgör deras kött. De som tillintetgörs kommer att förintas liksom deras andar och själar. Men vad gäller dem som utför tjänster kommer bara deras andar och själar att bevaras (och när det gäller detaljer om hur jag genomför det, så kommer jag att berätta det för er senare, så att ni kan förstå). De kommer emellertid aldrig att vara fria och kommer aldrig att friges eftersom de står under mitt folk och är under mitt folks kontroll. Anledningen till att jag avskyr tjänsteutövarna så intensivt är att de alla är avkomlingar till den stora röda draken, och de som inte är tjänsteutövare är också avkomlingar till den stora röda draken. Med andra ord är alla människor som inte är förstfödda söner avkomlingar till den stora röda draken. När jag säger att de som är förtappade prisar mig för evigt menar jag att de kommer att tjäna mig i all evighet. Det är hugget i sten. De människorna kommer alltid att vara slavar, boskap och hästar. Jag kan slakta dem närsomhelst och jag kan behärska dem som jag behagar, eftersom de är den stora röda drakens avkomlingar och inte har mitt sinnelag. Eftersom de är den stora röda drakens avkomlingar har de dessutom dess sinnelag; det vill säga, de har samma sinnelag som vilda djur. Det här är fullständigt sant och evigt oföränderligt! Det beror på att alltsamman var förutbestämt av mig. Ingen kan ändra på det (jag menar, jag kommer inte att tillåta att någon handlar emot den här regeln); om du försöker, kommer jag att slå dig till marken!

Ni bör betrakta de hemligheter jag har uppenbarat för att se vilken etapp min förvaltningsplan och mitt verk har nått. Se vad jag gör med mina händer och se vilket folk som mina domar och min vrede drabbar. Detta är min rättfärdighet. Jag lägger fram mitt verk och förvaltar min plan i enlighet med de hemligheter jag har uppenbarat. Ingen kan ändra på det; det måste ske stegvis, enligt min önskan. Hemligheter utgör den väg längs med vilken mitt verk leds, och de är tecken som betecknar stegen i min förvaltningsplan. Ingen ska lägga till eller dra ifrån något från mina hemligheter, för om hemligheten är fel så är vägen fel. Varför uppenbarar jag mina hemligheter för er? Vad är anledningen? Vilka av er kan säga det med säkerhet? Dessutom har jag sagt att hemligheterna är vägen, så vad syftar då vägen på? Den syftar på den process man går igenom från köttet in i kroppen och det här är ett viktigt steg. När jag har uppenbarat mina hemligheter försvinner folks egna uppfattningar successivt och deras tankar försvagas successivt. Det här är processen för att träda in i den andliga sfären. Därför säger jag att mitt verk sker stegvis och att det inte är vagt; detta är verkligheten och mitt sätt att arbeta på. Ingen kan ändra på det, och inte heller kan någon annan uppnå det, för jag är Gud själv, den unike! Mitt verk fullbordas av mig personligen. Hela universums värld kontrolleras enbart av mig och styrs av mig. Vem vågar låta bli att lyssna på mig? (Med "enbart mig" menar jag Gud själv, därför att den person jag är är Gud själv – så håll inte fast så hårt vid era egna föreställningar.) Vilka vågar trotsa mig? De kommer att straffas hårt! Ni har sett hur det ska gå för den stora röda draken! Det är slutet för den, men också en oundviklighet. Jag måste göra arbetet själv för att dra skam över den stora röda draken. Den kan aldrig någonsin resa sig igen utan den kommer att vara tillintetgjord i all evighet! Nu börjar jag uppenbara hemligheter. (Kom ihåg! De flesta uppenbarade hemligheterna är sådant man ofta talar om men som ingen förstår.) Jag har sagt att allt det som folk ser som oavslutat redan är fullbordat i mina ögon, och det som jag anser bara vara påbörjat ser för människorna ut att redan vara färdigt. Är det paradoxalt? Det är det inte. Folk tänker på det viset eftersom de har sina egna uppfattningar och tankar. De saker jag planerar genomförs genom mina ord (de upprättas när jag säger det och fullbordas när jag säger det). Men i mina ögon verkar det inte som att de ting jag har sagt har fullbordats. Det beror på att det finns en tidsgräns för de ting jag gör. Därför ser jag de här sakerna som ofullbordade, fast de i folks köttliga ögon (på grund av deras annorlunda tidsuppfattning) redan har fullbordats.

Nuförtiden är de flesta misstänksamma mot mig på grund av de hemligheter jag uppenbarar. På grund av verklighetens påtryckningar och att mina avsikter inte motsvarar folks uppfattningar gör de motstånd mot mig och förnekar mig. Detta är Satan som snärjer sig själv med sina egna snaror. (De vill få välsignelser men de förväntade sig inte att Gud i så hög grad skulle avvika från deras egna uppfattningar, så de retirerar.) Detta är också en effekt av mitt verk. Alla människor borde prisa mig, jubla för mig och ge mig ära. Precis allt är i mina händer och precis allt är under min dom. När alla folk flockas till mitt berg och när de förstfödda sönerna återvänder i triumf blir det slutpunkten för min förvaltningsplan. I den stunden fullbordas min sextusenåriga förvaltningsplan. Allt arrangeras av mig personligen; jag har redan sagt det flera gånger. Eftersom ni fortfarande lever i era egna föreställningar måste jag betona det här gång på gång så att ni inte gör några misstag här som kan rubba min plan. Människor kan varken hjälpa mig eller delta i min förvaltning eftersom ni fortfarande är av kött och blod (även om ni tillhör mig lever ni fortfarande i köttet). Därför säger jag att de som är av kött och blod inte kan få mitt arv. Det är också det främsta skälet till att få er att träda in i den andliga sfären.

I världen är jordbävningar början på katastrofen. Först får jag världen – det vill säga jorden – att förändras och därefter kommer plågor och svält. Det här är min plan och det här är mina steg och jag ska få allting att tjäna mig så att min förvaltningsplan fullbordas. Hela universums värld kommer alltså att förstöras, till och med utan mitt direkta ingripande. Första gången jag blev kött och spikades fast på korset skakade jorden väldigt, och det kommer att vara likadant när slutet kommer. Jorden kommer att börja skälva i den stund då jag lämnar köttet och träder in i den andliga sfären. Följaktligen kommer de förstfödda sönerna inte att drabbas av någon katastrof alls, medan de som inte är förstfödda söner kommer att lämnas att lida i katastrofernas mitt. Ur ett mänskligt perspektiv är därför alla villiga att vara förstfödda söner – inte för att åtnjuta välsignelser utan för att slippa drabbas av katastrofer. Detta är den stora röda drakens plan. Men jag kommer aldrig att låta den komma undan; jag ska låta den lida mitt hårda straff och därefter få den att stå upp och betjäna mig (detta syftar på att göra mina söner och mitt folk fullständiga) och göra så att den för evigt luras av sina egna planer, tvingas att acceptera min dom för evigt och blir bränd av mig i evighet. Detta är den sanna innebörden i att få tjänsteutövare att prisa mig (det vill säga, använda dem

---

till att uppenbara min stora makt). Jag kommer inte att tillåta den stora röda draken att smyga sig in i mitt rike eller ge den rätten att lovprisa mig! (Eftersom den inte är värdig; den kommer aldrig att bli värdig!) Jag kommer bara att tvinga den stora röda draken att betjäna mig in i evigheten! Jag kommer bara att låta den besegrad kasta sig till marken framför mig. (De som tillintetgörs får det bättre än de som är förtappade; tillintetgörelse är bara en typ av tillfällig hård bestraffning, medan de som är förtappade kommer att lida hårda straff i all evighet. Därför använder jag uttrycket "kasta sig till marken". Eftersom de här individerna smyger sig in i mitt hus och åtnjuter en stor del av min nåd och besitter viss kunskap om mig, så tillämpar jag hårda straff. Vad gäller dem som är utanför mitt hus kan man säga att de okunniga inte kommer att lida.) Folk föreställer sig att de människor som tillintetgörs drabbas hårdare än de som är förtappade, men tvärtom måste de senare straffas i all evighet medan de som tillintetgörs återvänder till intet för all evighet.

Kapitel 109

Varje dag gör jag yttranden, talar och uppenbarar mina stora tecken och under. Allt detta utgörs av min Andes verk. I folks ögon är jag bara en människa, men det är just i denna människa jag uppenbarar mitt allt såväl som min väldiga makt.

Eftersom folk ignorerar den människa jag är och förbiser mina handlingar, drar de slutsatsen att detta är saker som utförs av en människa. Men varför stannar du inte upp och undrar om en människa skulle vara kapabel att göra det jag gör? Folk känner mig inte så här; de förstår inte mina ord och inte heller begriper de mina gärningar. Onda, fördärvade människor! När ska jag svälja dig? När ska jag begrava dig i sjön av eld och svavel? Så många gånger har jag drivits bort från er grupp, så många gånger har folk förolämpat, förlöjligen och svärtat ner mig, och så många gånger har människor öppet dömt och trotsat mig. Blinda människor! Vet ni inte att ni bara är en handfull lera i min handflata? Vet ni inte att ni bara är ting jag skapat? Min vrede släpps lös nu, och ingen kan försvara sig mot den. Folk kan bara vädja om nåd, gång på gång. Men eftersom mitt verk har nått denna omfattning kan ingen förändra det. De som har skapats måste åter bli till lera. Det är inte så att jag är orättfärdig, utan det är ni som är alltför fördärvade och hämningslösa, och det beror på att ni har gripits av Satan och blivit hans redskap. Jag är den helige Gud själv; jag får inte bli besudlad och inte heller kan jag äga ett orent tempel. Från och med nu kommer mitt våldsamma raseri (allvarligare än vrede) att börja gjutas över alla nationer och folk och tukta allt det avskum som kommer från mig men som inte känner mig. Jag hatar människorna till det yttersta och jag kommer inte att visa någon mer barmhärtighet; tvärtom kommer jag att låta alla mina förbannelser regna ner. Det ska absolut inte bli någon mer medkänsla och kärlek, allting kommer att förbrännas till intet och endast mitt rike kommer att återstå, så att mitt folk kommer att prisa mig i mitt hus, förhärliga mig och jubla åt mig för evigt (det är mitt folks uppgift). Min hand kommer att officiellt börja tukta dessa både inuti och utanför mitt hus. Inga ogärningsmän ska kunna undkomma mitt grepp och min dom; alla måste genomgå denna pina och dyrka mig. Detta är mitt majestät och dessutom är det en administrativ förordning som jag förkunnar för ogärningsmän. Ingen kan rädda någon annan. Folk kan bara ta hand om sig själva, men oavsett vad de gör kommer de inte att kunna undkomma min tukande hand. Häri uppenbaras skälet till att det sagts att mina

---

administrativa förordningar är hårda; detta är ett faktum som alla människor kan se med egna ögon.

När jag börjar bli arg kommer alla demoner, stora som små, att fly i kaos, livrädda att min hand ska slå ihjäl dem – men ingen kan undkomma min hand. Jag håller alla straffanordningar i min hand; min hand styr allt, allt är i mitt grepp och ingen kan bryta sig fri. Detta är min visdom. När jag kom till den mänskliga världen hade jag redan fullgjort alla sorters förberedelsearbeten och lagt grunden till början av mitt arbete bland människorna (det beror på att jag är den vise Guden och jag tar på vederbörligt sätt itu med det som ska göras och det som inte ska göras). Efter det att allt blivit ordentligt arrangerat blev jag kött och kom till människornas värld. Men ingen kände igen mig. Bortsett från dessa som jag har upplyst, trotsar alla upprorets söner mig, förödmjucar mig och ger mig kalla handen. Men till slut kommer jag att göra dem väluppfostrade och undergivna. Även om det i människans ögon kan verka som om jag inte gör mycket, har mitt stora verk redan avslutats. (Alla människor lyder till fullo den människa jag är, både i ord och hjärta; detta är ett tecken.) I dag reser jag mig upp och tuktar alla sorters onda andar som trotsar mig. Oavsett hur länge de har följt mig måste de lämna min sida. Jag vill inte ha någon som är emot mig (dit hör dessa som saknar andlig förståelse, dessa som är tillfälligt besatta av onda andar och dessa som inte känner mig). Jag vill inte ha en enda en av dem! Alla kommer att avlägsnas och bli fördärvets söner! Efter att ha tjänat mig i dag måste de allesamman ge sig av! Dräll inte omkring i mitt hus; sluta med ert ständiga skamlösa snyltande! Alla dessa som tillhör Satan är djävulens söner och kommer att förgås för evigt. Alla som trotsar mig kommer tyst att lämna min sida så att mitt verks takt ska hämmas mindre och inte drabbas av ytterligare avbrott. Allt kommer att ske på min befallning, utan några spärrar eller hinder. Alla kommer att falla inför min blick och förgöras i min förintande eld. Detta visar min allmakt och min fullkomliga visdom (vad jag gjorde i mina förstfödda söner). Det kommer att förhärliga mitt namn ytterligare och förhärliga mig ytterligare. Ni kan alla se av det jag gör och av tonfallet i min röst att jag har fullbordat mitt arbete i mitt hus och att jag har börjat vända mig till de hedniska folken. Jag påbörjar nu mitt arbete där och verkställer nästa steg i mitt verk.

Det mesta av mina ord stämmer inte överens med era föreställningar – men ge er inte av, mina söner. Att de inte stämmer med mänskliga uppfattningar betyder inte att

---

de inte är mina yttranden. Tvärtom är det just detta som visar att det verkligen var jag som yttrade dem. Om mina ord var i linje med mänskliga uppfattningar, då vore de onda andars verk. Därför måste ni lägga mer möda i mina ord, göra det jag gör och älska det jag älskar. Denna avslutande tidsålder är också den tidsålder då alla katastrofer uppstår igen, och dessutom är det den tidsålder då jag uppenbarar alla mina sinnelag. När alla mina heliga basuner börjar ljuda kommer folk att bli rädda på allvar; ingen kommer att våga göra något ont, utan tvärtom kommer man att kasta sig ner framför mig och inse min visdom och min allmakt. Jag är trots allt den vise Guden själv! Vem kan motbevisa mig? Och vem vågar resa sig upp mot mig? Vem vågar låta bli att erkänna min visdom? Vem vågar förneka min allmakt? När min Ande utför väldiga verk på alla platser inser alla min allmakt, men mitt mål är ännu inte uppnått. Jag vill att min vrede ska få folk att inse min allmakt, min visdom och min persons härlighet. (Allt detta manifesteras i de förstfödda sönerna; detta är absolut sant. Ingen mer än de kan bli en del av min person; detta har jag föreskrivit.) I mitt hus finns oändliga hemligheter som folk inte fattar. När jag talar säger folk att jag är alltför obarmhärtig. De säger att det är så många människor som redan älskar mig till viss grad. Varför påpekar jag då att dessa är ättlingar till den stora röda draken? Och varför kommer jag dessutom att överge dem en efter en? Är det inte bättre att ha fler människor i mitt hus? Likafullt fortsätter jag att agera på detta sätt. Det får varken finnas en mer eller en mindre än det antal jag förutbestämt. (Det här är min administrativa förordning. Inte nog med att den inte kan förändras av någon människa, utan jag kan inte ens förändra den själv eftersom jag inte få ge efter för Satan. Detta är tillräckligt för att min visdom och mitt majestät ska framstå klart. Jag är den ende Guden själv. Människor böjer sig ner för mig; jag ger inte efter för människor.) Det här är just det som förödmjucar Satan mest. Alla de människor jag har utvalt är ödmjuka, undergivna, lydiga och ärliga, och de kan tjäna mig med ödmjukhet och i obemärkthet. (Satan önskade använda detta faktum för att förödmjuka mig, men jag slog tillbaka honom.) I de här människorna kan man se mitt sinnelag. När jag har återvänt efter att ha varit segerrik i strid kommer jag att smörja mina förstfödda söner till kungar i mitt rike, och först då ska jag börja vila eftersom de kommer att regera som kungar vid min sida. Mina förstfödda söner representerar mig och uttrycker mig. I sin ödmjuka och obemärkta tjänst är de underställda mig; ärliga verkställer de mina ord; ärliga säger de vad jag säger; ödmjuka förhärligar de mitt namn

---

(utan vare sig förmäthenhet eller grymhet, men med majestät och vrede). Mina förstfödda söner! Det är dags att döma universum! Jag skänker er min välsigne, jag ger er myndighet och jag belönar er med en andel av välsignelser! Allting är redan genomfört och det styrs och ordnas av er, för jag är er Fader; jag är er starka fästning, jag är ert skydd och jag är ert stöd. Dessutom är jag er Allsmäktige; jag är ert allt! Allting är i mina händer, och allting är i era händer med. Detta inbegriper inte bara denna dag, utan även gårdagen och morgondagen! Är inte detta värt att fira? Är inte detta värt era jubelrop? Ni alla, ta emot av mig den del ni förtjänar! Jag ger er mitt allt, utan att spara en enda bit för egen del, för allt jag äger är ert och mina rikedomar är era. Detta är skälet till att jag sa att ”det är mycket gott” när jag skapat er.

Vet ni vem som styr vad ni gör, tänker och säger idag? Vad är syftet med era handlingar? Jag frågar er: Hur deltar ni i Lammets bröllopsmåltid? Är den idag? Eller är den i framtiden? Vad är Lammets bröllopsmåltid? Ni vet inte, eller hur? Nåväl, jag ska förklara det för er: När jag kom till människornas värld hade jag förberett alla sorters människor, företeelser och ting som skulle tjäna den människa jag är idag. Nu när allting är fullbordat kastar jag tjänstgörarna åt sidan. Vad har det med bröllopsmåltiden att göra? När de här människorna tjänar mig – alltså när jag förvandlas till Lammet – känner jag smaken av bröllopsmåltiden. All den smärta jag har lidit, allt jag har gjort, allt jag har sagt, alla jag har mött och allt jag har gjort under min livstid har med andra ord inbegripit bröllopsmåltiden. Efter det att den människa jag är hade blivit smord, började ni följa mig (och i den stunden blev jag Lammet); under mitt ledarskap har ni således upplevt alla sorters smärta och katastrofer, övergetts och baktalats av världen, övergetts av familjen och levt under mina välsignelser. Allt detta ingår i Lammets bröllopsmåltid. Jag använder ”bröllopsmåltiden” därför att syftet med allt som jag leder er att göra är att vinna er. Alltsamman är emellertid en del av festmåltiden. I framtiden – eller man skulle kunna säga idag – är allt ni åtnjuter, allt ni får och all den kungliga makt ni delar med mig en del av festmåltiden. Min kärlek kommer till alla dessa som älskar mig. Dessa som jag älskar kommer att bli kvar för evigt, de kommer aldrig att avlägsnas och kommer för evigt att omslutas av min kärlek. Den varar för evigt!

Kapitel 111

Alla nationer ska helt visst bli välsignade på grund av dig; alla folk ska hylla och lovprisa mig tack vare dig. Mitt rike ska blomstra och utvecklas och bestå för evigt. Ingen ska tillåtas förtrampa det och inget ska tillåtas existera som inte rättar sig efter mig, för jag är den majestätiske Gud själv, som inte har fördrag med några överträdelser. Jag tillåter inte någon att döma mig, och jag tillåter inte någon är oenig med mig. Detta är tillräckligt för att visa mitt sinnelag och mitt majestät. När någon gör motstånd mot mig ska jag straffa honom vid lägligt tillfälle. Varför har ingen sett mig straffa någon? Det beror bara på att min tid inte är inne än och min hand har inte ingripit på riktigt. Även om det har regnat stora katastrofer har detta bara bestått av att jag talat om vad stora katastrofer innebär, medan de stora katastroferna inte har drabbat någon människa i verkligheten. Har ni förstått något över huvud taget av mina ord? I dag ska jag börja släppa lös de stora katastroferna i verkligheten. Efter detta kommer den som gör motstånd mot mig att slås till marken av min hand. Det enda jag har gjort tidigare har varit att avslöja några få människor; hittills har ingen stor katastrof infunnit sig. I dag är det som det var förr. Eftersom jag har sagt er allt om vad stora katastrofer innebär, ska jag när tiden är inne tillkännage stora katastrofers verklighet för allmänheten. Dessförinnan har ingen berörts av en stor katastrof, så de flesta människor (alltså sönerna till den stora röda draken) har fortsatt att agera vårdslöst och godtyckligt. När verkligheten infinner sig kommer dessa usla varelser att bli fullständigt övertygade. Annars skulle alla känna sig osäkra på mig och ingen skulle vara på det klara vad gäller mig. Detta är min administrativa förordning. Det här visar att mitt sätt att arbeta (och då syftar jag på mitt sätt att verka i alla människorna) har börjat förändras: Jag visar min vrede, min dom och min förbannelse genom ättlingarna till den stora röda draken, och min hand har börjat tukta alla som motsätter sig mig. Jag visar min barmhärtighet och min godhet genom de förstfödda sönerna. Och vad mer är, genom de förstfödda sönerna visar jag mitt heliga sinnelag som inte tål någon överträdelse; jag visar min myndighet och jag visar min person. Tjänstgörare har börjat tjäna mig och successivt offentliggörs mina förstfödda söner. Genom att slå ner dem som motarbetar mig låter jag tjänstgörarna se min skoningslösa hand, så att de tjänar mig darrande av fruktan. Jag låter också mina förstfödda söner se min myndighet och förstå mig bättre så att de växer i livet. De ord jag talar i den sista perioden (inklusive administrativa förordningar,

---

profetior och domar över alla sorters människor) börjar fullbordas i tur och ordning; det vill säga, folk kommer att se mina ord förverkligas inför sina ögon och inse att inga av mina ord är fruktlösa utan att vartenda ett av dem blir verklighet. Innan mina ord går i fullbordan kommer många människor att ge sig av därför att de inte har uppfyllts. Det är på det sättet jag arbetar – det handlar inte bara om min järnstavs funktion utan i än högre grad om visdomen i mina ord. Av dem kan man se min allmakt och mitt hat mot den stora röda draken. (Detta kan bara ses efter det att jag börjat mitt verk. Nu avslöjas en del människor – det är bara en liten del av min tuktan men den får inte inkluderas i de stora katastroferna. Det här är inte svårt att förstå. Härav kan man se att från och med nu kommer mitt arbetssätt att vara ännu svårare för folk att förstå. Idag berättar jag för er, så att ni inte ska vara svaga på grund av detta när tiden är inne. Detta är vad jag anförtror er, för det kommer att hända saker som människor inte har skådat sedan urminnes tider, och saker som kommer att göra det svårt för folk att lägga sina känslor och sin självrättfärdighet åt sidan.) Anledningen till att jag använder olika sätt att straffa den stora röda draken är att den är min fiende och min motståndare. Jag måste förgöra alla dess ättlingar – först då kan jag verkligen förödmjuka den stora röda draken. Endast detta förgör den stora röda draken fullständigt och kastar den i sjön av eld och svavel, ner i den bottenlösa avgrunden.

Det var inte bara igår som jag lät mina förstfödda söner regera tillsammans med mig och ansluta sig till mig i styrandet av alla nationerna och i att åtnjuta välsignelser; jag gör det även idag och än viktigare, jag kommer att göra det i morgon också. Jag har framgångsrikt genomfört mitt verk – det har jag sagt hela tiden och det kan också sägas att jag började säga det i skapelsens början, men människorna förstår inte vad jag säger. Från skapelsen till i dag har jag inte verkat personligen; min Ande har med andra ord aldrig helt och hållet sänkt sig ner över mänskligheten för att tala och verka. Men idag är det annorlunda än förr: Min Ande verkar personligen överallt i universum. I de sista dagarna vill jag vinna en skara människor som ska regera i makt tillsammans med mig, och därför måste jag först få tag på en person som är ett sinne med mig, en som kan visa hänsyn till min börda. Efteråt kommer min Ande att sänka sig ner fullständigt över honom för att uttrycka min röst och offentliggöra mina administrativa förordningar och uppenbara mina hemligheter för universum. Min Ande ska personligen fullkomna honom; min Ande ska personligen fostra honom. Eftersom han lever i normal

---

mänisklighet kan ingen se tydligt. När mina förstfödda söner träder in i kroppen kommer det att stå helt klart huruvida det jag gör nu är verklighet. I mänskliga ögon, enligt mänskliga uppfattningar, är det naturligtvis ingen som tror och ingen kan vara lydig. Men sådan är min tolerans med folk. Eftersom verkligheten ännu inte infunnit sig kan folk inte tro eller förstå. Det har aldrig funnits någon som, mitt bland sina mänskliga åsikter, skulle hysa tro till mina ord. Alla människor är så här: Antingen tror de bara på vad mitt köttsliga jag säger, eller också tror de bara på den helige Andes röst. Det här är det som är svårast att göra något åt hos folk. Om de inte ned egna ögon har sett någonting hända kan de inte släppa taget om sina åsikter och tro vad jag säger. Det är därför jag använder mina administrativa förordningar för att straffa dessa olydnadens söner.

Jag har sagt det förr: Jag är den förste och den siste och jag är ansvarig för allt från början till slut. I de sista dagarna kommer jag att ha 144 000 segerrika gossebarn. Ni har en viss, bokstavlig förståelse av dessa ord – ”segerrika gossebarn” – men talet 144 000 är ni inte klara över. Enligt människors uppfattning måste talet avse ett antal människor eller ett antal ting. Angående de ”144 000” som modifierar ”segerrika gossebarn” – ”144 000 segerrika gossebarn” – tror folk att det finns 144 000 segerrika gossebarn. Vidare finns det somliga som menar att talet har en symbolisk innebörd, och de delar upp det i 140 000 och 4 000. Men båda dessa tolkningar är felaktiga. Talet syftar inte på något faktiskt antal och än mindre har det någon symbolisk innebörd. Det finns ingen människa som kan tränga in i detta – gångna generationers människor trodde alla att det kunde ha någon symbolisk innebörd. Talet ”144 000” är förknippat med de segerrika gossebarnen. De 144 000 syftar således på den skara människor i de sista dagarna som kommer att regera och som jag älskar. De 144 000 ska alltså tolkas som den skara människor som kom från Sion och som kommer att återvända till Sion. Den fullständiga förklaringen av de 144 000 segerrika gossebarnen är denna: De är de människor som kom från Sion till världen och fördärvades av Satan, och det är de som slutligen kommer att återvinnas av mig och kommer att återvända till Sion med mig. Av mina ord kan man se stegen i mitt verk, vilket innebär att det inte är så lång tid kvar tills ni ska träda in i kroppen. Det är därför jag har förklarat denna aspekt för er gång på gång och påmint er om den. Ni ska se klart och av mina ord ska ni upptäcka hur ni ska praktisera; av mina ord ska ni upptäcka takten i mitt verk. För att få reda på takten i den helige Andes verk

---

måste ni se på hemligheterna jag avslöjar (för ingen kan se och ingen kan tränga in i den helige Andes verk). Det är därför jag avslöjar hemligheterna i de sista dagarna.

I mitt hem får det inte finnas något som inte rättar sig efter mig, och från och med nu kommer jag att börja rensa bort och rena, sakta men säkert. Det finns ingen människa som kan ingripa och ingen som kan göra detta arbete. Detta uppenbarar varför jag är personligen verksam i de sista dagarna. Och det här är skälet till att jag har sagt till er många gånger att ni bara behöver njuta och inte behöver röra ett finger. Det är genom detta som min makt uppenbaras, liksom min rättfärdighet, mitt majestät och alla mina hemligheter som folk inte kan utröna. (Eftersom folk aldrig har vetat något om min förvaltningsplan eller förstått något om stegen i mitt verk, kallas de "hemligheter".) Vad jag kommer att uppnå och vad jag kommer att göra i de sista dagarna är hemligheter. Innan jag skapade världen gjorde jag aldrig det som jag gör idag och jag visade aldrig mitt härliga anlete eller någon del av min person för människorna; det var bara min Ande som bearbetade en del människor. (Eftersom ingen ända sedan tiden för skapelsen har varit i stånd att manifesteras mig, och ingen har varit i stånd att uttrycka mig, har jag aldrig låtit folk se min person, men min Ande har bearbetat en del människor.) Inte förrän idag har jag uppenbart min härliga gestalt och min person för människor; inte förrän nu har de sett dessa saker. Men vad ni ser idag är fortfarande ofullständigt och det är fortfarande inte vad jag vill att ni ska se. Det jag vill att ni ska se finns bara i kroppen, och just nu är det ingen som uppfyller detta villkor. Ingen kan med andra ord se min person förrän de träder in i kroppen. Därför säger jag att jag kommer att uppenbara min person för universum på Sions berg. Av detta framgår att den sista delen av mitt projekt är inträdet i Sions berg. Vid tiden för inträdet i Sions berg kommer mitt rike att vara framgångsrikt upprättat. Min person är med andra ord riket. I den stund då de förstfödda sönerna träder in i kroppen kommer riket att bli verklighet, och det är skälet till att jag gång på gång har talat om vikten av att de förstfödda sönerna träder in i Sions berg. Detta är den centrala punkten i hela min förvaltningsplan som ingen någonsin tidigare har begripit.

När jag ändrar mitt arbetssätt kommer det att finnas ännu mer som är utom räckhåll för den mänskliga tanken, så var försiktig i det avseendet. Det finns saker som människans tänkande inte kan nå, men det innebär inte att det jag säger är fel. Det innebär bara att det är ännu mer nödvändigt att folk lider och ännu mer nödvändigt att

---

de samarbetar med mig. Var inte lättsinnigt tygellösa och följ inte bara era egna uppfattningar, för de flesta av dem som tjänar mig faller ner i detta avseende. Jag använder mina ord för att blottlägga människans natur och avslöja hennes föreställningar. (Men de som tjänar mig faller bara ner eftersom jag inte ändrar deras uppfattningar, medan jag däremot ändrar uppfattningarna hos dem som är mina förstfödda söner och därigenom avlägsnar deras tänkande.) I slutänden kommer följaktligen alla mina förstfödda söner att bli fullkomliggjorda på grund av de hemligheter jag har uppenbarat.

Kapitel 112

Att "ord och verklighet vandrar sida vid sida" är en del av mitt rättfärdiga sinnelag. Av dessa ord ska jag förvisso låta alla se mitt sinnelag i dess helhet. Folk tror inte att det är genomförbart, men för mig är det enkelt och behagligt och kräver ingen ansträngning. Så snart mina ord kommer ut ur min mun finns där omedelbart en verklighet som alla kan se. Detta är mitt sinnelag. Eftersom jag har talat om vissa saker kommer dessa saker med säkerhet att bli verklighet. I annat fall skulle jag inte tala. Enligt människors uppfattning gäller ordet "frälsning" alla människor, men det stämmer inte med min avsikt. Förr sa jag: "Jag frälser alltid dem som är okunniga och ivriga sökare." Här användes ordet "frälsa" om dessa som tjänar mig, och innebörden var att jag skulle behandla dessa tjänstgörare på ett speciellt sätt. Jag skulle med andra ord mildra straffet för de här personerna. De tjänstgörare som är oärliga och svekfulla skulle emellertid vara bland dem som förgörs, vilket innebär att jag skulle utsätta dem för sträng bestraffning. (Även om de tillhör dem som ska bli föremål för förgörelse, skiljer de sig mycket från dem som ska förgöras: De ska erhålla ett evigt hårt straff, och det straff de här människorna kommer att få är djävulens, Satans, straff. Detta är också vad jag verkligen menade när jag sa att dessa människor är den stora röda drakens ättlingar.) Men jag använder inte den här sortens ord när det gäller mina förstfödda söner; när det gäller dem säger jag att jag kommer att hämta tillbaka mina förstfödda söner och att de kommer att återvända till Sion igen. Därför har jag alltid sagt att mina förstfödda söner är mina förutbestämda och utvalda. Mina förstfödda söner tillhörde ursprungligen mig och kom från mig, så de måste komma tillbaka till mig. Att jämföra sönerna och folket med de förstfödda sönerna – det är verkligen som skillnaden mellan himmel och jord: Även om sönerna och folket är mycket bättre än tjänstgörarna, är det absolut inte de som tillhör mig. Man kan också säga att sönerna och folket är ytterligare utvalda ur människosläktet. Därför har jag alltid fokuserat min energi på de förstfödda sönerna, och sedan ska jag låta de förstfödda sönerna göra dessa söner och folket fulltaliga. Det här är mina framtida arbetssteg. Nu är det ingen idé att berätta för er, så jag har knappast nämnt det för sönerna och folket, men för de förstfödda sönerna har jag talat om och nämnt de här sakerna flera gånger. Det här är mitt sätt att tala och verka. Det är något som ingen kan förändra – jag har det sista ordet i fråga om allting.

Varje dag slår jag tillbaka mot era föreställningar, och dag efter dag analyserar jag var och en av er. När jag har talat till en viss punkt återfaller ni och skiljer än en gång min mänsklighet från min gudomlighet. I det läget är tiden inne för människor att uppenbaras: Folk tror att jag fortfarande lever i köttet och inte alls är Gud själv, att jag fortfarande är människa och att Gud fortfarande är Gud, och att Gud inte har något att göra med den person jag är. Denna fördärvade mänsklighet! Jag har talat så många ord tidigare, men ni har sedan länge behandlat dem som om de inte existerade, och det fyller mig med ett hat mot er som är inetsat ända in i märgen på mig! Det här får mig verkligen att avsky er! Vem vågar kränka mig godtyckligt, jag som är den fullkomlige Gud själv, jag som besitter både mänsklighet och fullkomlig gudomlighet? Vem vågar sätta sig upp mot mig i sina tankar? När min förödande katastrof börjar sänka sig ner ska jag straffa dem en efter en och inte låta någon komma undan utan straffa alla hårt. Min Ande verkar personligen. Detta betyder inte att jag inte är Gud själv; tvärtom betyder det i än högre grad att jag är den allsmäktige Gud själv. Folk känner mig inte – allesamman motarbetar mig och ser inte min allmakt i mina ord, utan försöker i stället att finna någonting i mina ord som de kan använda mot mig och att hitta fel hos mig. När jag en dag framträder med mina förstfödda söner i Sion, kommer jag att börja ta itu med dessa usla varelser. I den här perioden utför jag i första hand detta verk. När jag har talat till en viss punkt kommer ett stort antal tjänstgörare att ha dragit sig tillbaka och de förstfödda sönerna kommer också att ha drabbats av alla slags umbäranden. I och med att de här två stegen framskrider kommer mitt verk att nå sitt slut. Samtidigt kommer jag att ta med mina förstfödda söner tillbaka till Sion. Det här är stegen i mitt verk.

Mina förstfödda söner är en oundgänglig del av mitt rike, och det visar att min person i själva verket är riket – mitt rikes födelse följer på mina förstfödda söners födelse. Mitt rike har med andra ord funnits ända sedan världens skapelse, och att vinna mina förstfödda söner (alltså återvinna mina förstfödda söner) är detsamma som att återupprätta mitt rike. Av detta kan ni se att de förstfödda sönerna är särskilt viktiga. Det är först när mina förstfödda söner existerar som riket blir till, regeringsmakten blir verklighet, nytt liv framträder och den gamla eran kan avslutas helt och hållet. Detta är den oundvikliga utvecklingen. Eftersom de förstfödda sönerna har denna ställning symboliserar de världens ödeläggelse, Satans undergång, avslöjandet av tjänstgörarnas

---

sanna färger, och det faktum att den stora röda draken inte kommer att ha några ättlingar utan kommer att sänkas ner i sjön av eld och svavel – därför ägnar sig dessa som utövar makt och alla dessa som är ättlingar till den stora röda draken gång på gång åt att förhindra, göra motstånd och förstöra. Samtidigt upphöjer jag mina förstfödda söner, vittnar om dem och uppenbarar dem om och om igen. För de enda som är berättigade att vittna om mig är dessa som är komna från mig; de är de enda som är kvalificerade att leva ut mig och de enda som har grunden för att kämpa i strid och vinna den underbara segern åt mig. De som är skilda från mig är inte mer än lite lera i min hand – skapade ting, varenda en av dem. Dessa som är sönerna och folket är inget mer än de bättre som valts ut bland skapelsens varelser, men de tillhör inte mig. Det är alltså väldigt stor skillnad mellan de förstfödda sönerna och sönerna. Sönerna är inte kvalificerade att jämföras med de förstfödda sönerna över huvud taget – de styrs och behärskas av de förstfödda sönerna. Nu måste det här vara helt kristallklart för er! Vartenda ord jag har sagt är sant och inte falskt på något vis. Allt detta är en del av uttrycket för min person, och det är mitt yttrande.

Jag har sagt att jag inte talar tomma ord och jag gör inte några misstag; detta är tillräckligt för att visa mitt majestät. Men folk är oförmögna att skilja mellan gott och ont och enda gången de blir helt övertygade är när min tuktan drabbar dem; annars förblir de upproriska och orubbliga. Det är därför jag använder tuktan för att slå tillbaka mot hela mänskligheten. Eftersom det bara finns Gud själv, varför är det enligt människans uppfattning så många förstfödda söner som kommer från mig? Jag skulle kunna uttrycka det så här: När det gäller mina egna angelägenheter så talar jag om dem på vilket sätt jag vill. Vad skulle människan kunna göra mig? Jag skulle också kunna uttrycka det så här: Även om jag och de förstfödda sönerna inte har samma skepnad så är vi av samma Ande, så de kan alla vara av ett sinne med mig då de samarbetar med mig. Skälet till att vi inte har en och samma skepnad är att alla människor ska kunna se varenda del av min person med utomordentlig klarhet. Det var därför jag lät mina förstfödda söner härskas över alla nationer och alla folk tillsammans med mig. Detta är den sista noten i mina administrativa förordningar (denna ”sista not” jag talar om betyder att mitt tonfall är milt och att jag har börjat tala till sönerna och folket). De flesta människor tvivlar när det gäller denna aspekt men det finns ingen anledning för dem att fylla sig med så mycket tvivel. Jag ska blottlägga alla människors föreställningar

---

en efter en för att få folk att skämmas och inte ha någonstans att gömma sig. Jag färdas tvärs över universum och till jordens ändar och iakttar universums hela utseende. Jag granskar varje slags människa – det finns ingen som kan fly från min hand. Jag deltar i allt och det finns inget som jag inte tar itu med personligen. Vem vågar förneka min allmakt? Vem vågar låta bli att kasta sig till marken framför mig? Alla himlarna ska förändras på grund av mina förstfödda söner, och vad mer är, hela jorden ska skaka våldsamt på grund av mig och mina förstfödda söner. Alla människor ska knäböja framför min person och allting ska med visshet komma i mina händers kontroll – utan det minsta fel. Alla måste bli absolut övertygade och vartenda ting ska komma till mitt hem och tjäna mig. Detta är den sista delen av mina administrativa förordningar. Från och med nu kommer alla de olika artiklarna i mina administrativa förordningar, som riktar in sig på olika människor, att börja ge resultat (i och med att mina administrativa förordningar offentliggörs helt och hållet, och lämpliga arrangemang har gjorts för varje slags person och vartenda ting. Alla människor ska vara på sin rätta plats och varje slags persons sanna färger ska blottläggas på grund av mina administrativa förordningar). Så ska de sanna, faktiska administrativa förordningarnas ankomst bli.

Nu säger jag vad jag vill säga i enlighet med stegen i mitt verk, och alla måste ta mina ord på allvar. I alla tider har alla heliga talat om det ”nya Jerusalem” och alla känner till begreppet men ingen förstår vad det egentligen betyder. Eftersom dagens verk har nått fram till detta stadium kommer jag att uppenbara den verkliga innebörden i detta begrepp för er, så att ni ska förstå det. Men det finns en gräns för vad jag uppenbarar – oavsett hur jag förklarar det och oavsett hur tydligt jag säger det, så kan ni aldrig förstå det helt och fullt eftersom ingen människa kan röra vid det här begreppets verklighet. Förr syftade Jerusalem på min boning på jorden, alltså den plats där jag går och rör mig. Men ordet ”nya” förändrar det här begreppet och idag är inte innebörden alls vad den en gång var. Folk fattar den inte över huvud taget. Somliga tror att det syftar på mitt rike; andra tror att det är den person jag är; vissa tror att det är en ny himmel och jord; och en del människor tror att det är den nya värld som ska komma efter det att jag utplånat den här världen. Även om människans psyke är oerhört komplext och i stånd till rik fantasi, kan hon ändå inte begripa någonting om det. I alla tider har folk hoppats få veta eller förstå den sanna innebörden i det här begreppet, men det har inte kunnat få sina önskningar uppfyllda – alla har blivit besvikna och dött och

---

lämnat sin längtan bakom sig; eftersom min tid inte var inne än, kunde jag inte bara utan vidare berätta för någon. Eftersom mitt verk har genomförts fram till det här stadiet kommer jag att berätta allt för er. Det nya Jerusalem omfattar dessa fyra saker: Min vrede, mina administrativa förordningar, mitt rike och de oändliga välsignelser jag skänker mina förstfödda söner. Anledningen till att jag använder ordet "nya" är att de här fyra delarna är dolda. Eftersom ingen känner min vrede, känner mina administrativa förordningar, har sett mitt rike eller har åtnjutit mina välsignelser, syftar "nya" på det som är dolt. Ingen kan till fullo förstå vad jag har sagt, för det nya Jerusalem har sänkt sig ner till jorden men ingen har personligen erfarit det nya Jerusalems verklighet. Oavsett hur utförligt jag talar om det kommer folk inte att förstå det till fullo. Även om någon förstår är denna förståelse begränsad till deras ord, deras psyke och deras föreställningar. Detta är den oundvikliga gången; det är den enda vägen framåt och ingen kan frigöra sig från den.

Kapitel 113

Min visdom finns i allt jag gör, men människan är totalt oförmögen att fatta denna visdom; människan kan bara se mina handlingar och mina ord, inte min härlighet eller min hur min person ser ut, eftersom människan saknar den förmågan helt och hållet. Så utan att jag förändrar människan kommer jag och mina förstfödda söner att återvända till Sion och ändra form så att människan ska kunna se min visdom och min allmakt. Min visdom och allmakt, som människan nu ser, är bara en liten del av min härlighet – inte ens värd att nämna. Av det här kan man se att min visdom och min härlighet är oändlig – omätligt djup – och människans sinne är totalt oförmöget att tänka sig eller begripa det. Att konstruera riket är de förstfödda sönerns plikt, och det är mitt jobb också. Det är alltså något som ingår i min förvaltningsplan. Byggandet av riket är inte detsamma som byggandet av kyrkan; eftersom jag och mina förstfödda söner är min person och riket, kommer byggandet av riket att ha uppnåtts när jag och mina förstfödda söner träder in i Sions berg. För att uttrycka det på ett annat sätt – byggandet av riket är ett steg i verket, det steg som består i att träda in i den andliga världen. (Allt jag har gjort sedan jag skapade världen har emellertid skett för detta stegs skull. Även om jag säger att det är ett steg, så är det i verkligheten inte alls något steg.) Därför använder jag alla tjänstgörarna i det här stegets tjänst och följaktligen kommer stora antal människor att dra sig tillbaka i de sista dagarna; de tjänar allesamman de förstfödda söner. Den som visar vänlighet mot dessa tjänstgörare kommer mina förbannelser att döda. (Alla tjänstgörarna representerar den stora röda drakens intriger och är Satans lakejer, så de som visar dem vänlighet är medbrottslingar till den stora röda draken och tillhör Satan.) Jag älskar alla som jag älskar och avskyr alla måltavlorna för mina förbannelser och brännande eld. Är ni också kapabla att göra detta? Jag kommer verkligen inte att förlåta vemhelst som står emot mig, och jag kommer inte att skona dem heller! Genom att göra varje gärning ordnar jag så att stora antal tjänstgörare tjänar mig. Således kan man se att genom historien har alla profeter och apostlar tjänat för dagens stegs skull, och att de inte är efter mitt hjärta, inte från mig. (Även om de flesta av dem är lojala mot mig, tillhör ingen av dem mig. Således är syftet med deras flängande att skapa grundvalen för detta avslutande steg åt mig, men för deras egen del är alla deras ansträngningar fåfänga.) I de sista dagarna kommer det följaktligen att bli ännu större antal människor som drar sig tillbaka. (Att jag

---

säger ”stora antal” beror på att min förvaltningsplan har nått sitt slut, byggandet av mitt rike har varit framgångsrikt och de förstfödda sönerna har satt sig på tronen.) Allt detta beror på de förstfödda sönerns framträdande. Eftersom de förstfödda sönerna har framträtt använder den stora röda draken alla tänkbara metoder för att skada och uttömmar alla vägar. Den sänder alla slags onda andar som kommer för att tjäna mig, onda andar som har visat sina sanna färger i den senaste perioden och försökt att störa min förvaltning. De kan inte ses med blotta ögat; allesamman tillhör den andliga världen. Därför tror inte folk på att det kommer att bli stora antal människor som drar sig tillbaka, men jag vet vad jag ska göra, jag förstår min förvaltning; det här är skälet till att inte låta människan lägga sig ni. (Det kommer en dag när alla sorters avskyvärda onda andar kommer att avslöja sina sanna jag och alla människor kommer att bli uppriktigt övertygade.)

Jag älskar mina förstfödda söner, men dessa som är ättlingar till den stora röda draken och älskar mig innerligt älskar jag inte alls; faktum är att jag avskyr dem desto mer. (De här människorna är inte komna från mig, och fastän de visar goda avsikter och säger behagliga ord, så är alltsamman en av den stora röda drakens intriger och därför hatar jag dem ända in i märgen.) Detta är mitt sinnelag och detta är min rättfärdighet i dess helhet. Människan kan inte fatta det över huvud taget. Varför avslöjas min rättfärdighet i sin helhet här? Av detta kan man skönja mitt heliga sinnelag som inte tolererar några överträdelser. Jag kan älska mina förstfödda söner och avsky alla dessa som inte är mina förstfödda söner (även om de är lojala människor). Detta är mitt sinnelag. Förstår ni inte? Folk föreställer sig att jag alltid är en barmhärtig Gud som älskar alla som älskar mig; är inte denna tolkning hädelse mot mig? Skulle jag kunna älska djur och vilddjur? Skulle jag kunna ta Satan som min förstfödd son och glädjas åt det? Dumheter! Mitt verk utförs på mina förstfödda söner, och förutom mina förstfödda söner har jag inget annat att älska. (Sönerna och folket är ett tillskott, men inget viktigt sådant.) Folk säger att jag gjorde så mycket meningslöst arbete förr, men enligt min åsikt var det arbetet faktiskt det mest värdefulla, det mest meningsfulla. (Detta syftar helt på det arbete som utfördes under de två inkarnationerna; eftersom jag vill uppenbara min makt måste jag bli kött för att fullborda mitt verk.) Anledningen till att jag säger att min Ande kommer för att verka personligen är att mitt verk fullbordas i köttet. Det vill säga, jag och mina förstfödda söner börjar träda in i vila. Krig mot Satan i

---

köttet är våldsammare än krig mot Satan i den andliga världen; det kan ses av alla människor, så till och med Satans ättlingar kan bära underbart vittnesbörd om mig och är ovilliga att ge sig av; detta är själva meningen med att jag verkar i köttet. Det är huvudsakligen i syfte att få djävulens ättlingar att vanhedra djävulen själv; detta är den värsta skam som drabbar djävulen Satan, den är så oerhörd att han inte kan dölja sin skam någonstans och tigger mig om nåd gång på gång. Jag har segrat, jag har vunnit över allting, jag har brutit genom den tredje himlen och nått Sions berg för att njuta familjelycka tillsammans med mina förstfödda söner och för evigt vara fördjupad i himmelrikets stora festmåltid!

För de förstfödda sönerna har jag betalat varje pris och tagit alla smärtor i min ansträngning. (Människan vet helt enkelt inte att allt jag gjort, allt jag sagt, det faktum att jag genomskådar alla slags onda andar och det faktum att jag har förvisat alla slags tjänstgörare – allt detta har varit för de förstfödda sönerns skull.) Men i mycket av mitt verk är mitt arrangemang metodiskt; verket utförs verkligen inte i blindo. I mina ord ska du varje dag kunna se min arbetsmetod och dess steg; i mina handlingar ska du varje dag se min visdom och mina principer när jag tar itu med olika angelägenheter. Som jag sagt har Satan sänt dessa som tjänar mig i syfte att störa min förvaltning. Dessa tjänstgörare är ogräs, men ordet ”vete” syftar likväl inte på de förstfödda sönerna utan på alla sönerna och folket som inte är förstfödda söner. ”Vete kommer alltid att vara vete och ogräs kommer alltid att vara ogräs”; med detta menas att dessas natur som är av Satan aldrig kan förändras. Så kort sagt förblir de Satan. ”Vete” syftar på sönerna och folket, för jag ingöt min kvalitet i dessa människor innan världen skapades. Jag har redan sagt att människans natur inte förändras och det är därför vete alltid kommer att förbli vete. Vad är då de förstfödda sönerna? De förstfödda sönerna kommer från mig; de är inte skapade av mig, så de kan inte kallas vete (varje gång vete nämns är det alltid knutet till orden ”att så”, och ”att så” innebär ”att skapa”; allt ogräs sås i hemlighet av Satan, för att fungera som tjänstgörare). Man kan bara säga att de förstfödda sönerna är den fullständiga och frikostiga manifestationen av min person; de kan representeras av guld och silver och dyrbara stenar. Detta berör det faktum att min ankomst är som när en tjuv kommer, och jag har kommit för att stjäla guld och silver och dyrbara stenar (för detta guld och silver och dessa dyrbara stenar tillhörde ursprungligen mig och jag vill ta tillbaka dem till mitt hus). När jag och de förstfödda sönerna återvänder tillsammans till

---

Sion kommer jag att ha stulit detta guld, detta silver och dessa dyrbara stenar. Under denna tid kommer Satan att hindra och störa, och då kommer jag att ta guld, silvret och de dyrbara stenarna och starta en avgörande kamp mot Satan. (Det är verkligen ingen saga jag berättar för er; det här är en händelse i den andliga världen, så folk är helt okunniga om det och kan bara höra det som en saga. Men det är er sak att se av mina ord vad min sextusenåriga förvaltningsplan är, och ni får absolut inte ta det som ett skämt. I annat fall kommer min Ande att lämna hela mänskligheten.) I dag är denna kamp helt och hållet över och jag kommer att ta med mig mina förstfödda söner (som tar med guld, silvret och de dyrbara stenarna som tillhör mig) tillbaka till Sions berg. Eftersom det finns så lite guld, silver och dyrbara stenar, och eftersom det är värt så mycket, prövar Satan alla tänkbara metoder för att slita till sig det, men jag säger gång på gång att det som kommer från mig måste återvända till mig, och innebörden i det nämns ovan. Att jag säger att de förstfödda söner kommer från mig och tillhör mig är en kungörelse till Satan. Ingen förstår detta och det är helt och hållet en händelse i den andliga världen. Därför förstår inte människan varför jag upprepade gånger betonar att de förstfödda söner tillhör mig; idag måste ni förstå! Jag har sagt att mina ord har syfte och visdom, men ni förstår bara detta till det yttre – inte en enda människa kan se detta klart i anden.

Jag talar mer och mer och ju mer jag talar, desto strängare blir mina ord. När det når en viss grad kommer jag att använda mina ord till att bearbeta människor till en viss grad, så att folk inte bara ska bli övertygade i hjärtat och av ord, utan mer än så, för att få dem att sväva mellan liv och död; detta är min arbetsmetod och det är så mitt verk framskrider stegvis. Det måste vara så; endast så kan det skämma ut Satan och göra de förstfödda söner fulltaliga (använda mina ord för att slutligen fullkomna de förstfödda söner, för att låta dem göra sig fria från köttet och träda in i den andliga världen). Människan förstår inte mina ords metod och tonfall. Min förklaring bör ha gett er allesamman en viss insikt, och ni måste alla följa mina ord för att slutföra det arbete ni har att göra. Detta är vad jag har anförtrott er. Ni måste vara medvetna om detta och inte bara från världen utanför, utan än viktigare, från den andliga världen.

Kapitel 120

Sion! Fröjdas! Sion! Sjung ut! Jag har återvänt i triumf, jag har återvänt segerrik! Alla folk! Skynda att ställa upp er i ordning! Allt skapat! Stanna nu upp, för min person står inför hela universum och framträder i världens Öster! Vem vågar låta bli att böja knä i tillbedjan? Vem vågar låta bli att kalla mig den sanne Guden? Vem vågar låta bli att blicka upp i vördnad? Vem vågar låta bli att lovprisa? Vem vågar låta bli att glädjas? Mitt folk kommer att höra min röst och mina söner kommer att överleva i mitt rike! Berg, floder och alla ting kommer att jubla i oändlighet och oupphörligt hoppa omkring. Nu kommer ingen att våga retirera och ingen kommer att våga resa sig och göra motstånd. Detta är min underbara gärning och ännu mer än så, det är min stora styrka! Jag ska få allt att dyrka mig i sitt hjärta och långt mer än så, jag ska få allt att lovprisa mig! Detta är det yttersta målet för min sextusenåriga förvaltningsplan och det är vad jag har föreskrivit. Inte en enda människa, ett enda ting eller en enda händelse vågar resa sig för att motarbeta mig eller göra motstånd mot mig. Hela mitt folk kommer att strömma till mitt berg (alltså den värld jag senare ska skapa) och de kommer att underkasta sig inför mig, för jag har majestät och urskillningsförmåga och jag har auktoritet. (Här åsyftas då jag är i kroppen. Jag har auktoritet i köttet också, men eftersom tidens och rummets begränsningar inte kan överskridas i köttet, kan man inte säga att jag har uppnått fullständig härlighet. Fastän jag vinner de förstfödda sönerna i köttet, kan man inte säga att jag har uppnått härlighet. Det är först när jag återvänder till Sion och förändrar mitt utseende som jag kan sägas ha auktoritet – alltså att jag har uppnått härlighet.) Inget kommer att vara svårt för mig. Genom min muns ord ska allt förintas, och genom min muns ord ska allt bli till och fulländas. Sådan är min stora makt och sådan är min auktoritet. Eftersom jag är full av makt och full av myndighet skulle ingen människa våga stå i vägen för mig. Jag har redan triumferat över allt och jag har redan vunnit seger över alla upprorets söner. Jag tar med mig mina förstfödda söner för att återvända till Sion. Jag återvänder inte till Sion ensam. Därför kommer alla att se mina förstfödda söner och sålunda utveckla ett hjärta av aktning för mig. Det här är min målsättning med att vinna de förstfödda sönerna, och det har varit min plan sedan världens skapelse.

När allt är klart, den dagen återvänder jag till Sion, och den dagen kommer alla folk att fira minnet av. När jag återvänder till Sion kommer allt på jorden att vara tyst och

---

alla på jorden kommer att leva i fred. När jag återvänder till Sion kommer allt att återta sitt ursprungliga utseende. Då ska jag inleda mitt arbete i Sion. Jag ska straffa de onda och belöna de goda, jag ska låta min rättfärdighet träda i kraft och jag ska verkställa min dom. Jag kommer att använda mina ord för att genomföra allt och få alla människor och alla ting att erfara min tuktande hand, och jag ska få alla människor att se min fulla härlighet, min fulla visdom och min fulla rikedom. Ingen människa kommer att våga resa sig upp till doms, för i mig är allting fullbordat; och här, må varje människa se min fulla värdighet och smaka min fulla seger, för i mig är allting manifesterat. Av detta är det möjligt att se min stora makt och min myndighet. Ingen kommer att våga kränka mig och ingen kommer att våga hindra mig. I mig sker allting öppet. Vem skulle våga dölja något? Jag kommer med visshet inte att visa den personen någon nåd! Sådana uslingar måste få mitt hårda straff och sådant avskum måste rensas bort ur min åsyn. Jag ska styra dem med en stav av järn och använda min myndighet för att döma dem, utan ett uns barmhärtighet och utan att skona deras känslor det minsta, för jag är Gud själv som är känslolös och majestätisk och inte får kränkas. Alla måste förstå och inse detta för att inte slås till marken och utplånas av mig ”utan orsak eller skäl”, för min stav kommer att slå ner alla som kränker mig. Jag bryr mig inte om huruvida de känner till mina administrativa förordningar; det har ingen betydelse för mig eftersom min person inte tolererar att kränkas av någon. Det här är skälet till att jag sa att jag är ett lejon; vemhelst jag rör vid, slår jag ner. Det är därför det sägs att det nu är hädelse att säga att jag är medkänslans och godhetens Gud. Jag är inget lamm utan ett lejon till mitt väsen. Ingen vågar kränka mig; den som kränker mig bestraffar jag med döden, omedelbart och utan förbarmande. Detta är nog för att visa mitt sinnelag. Därför kommer en stor skara människor att dra sig tillbaka i den sista tidsåldern, och detta kommer att bli svårt för folk att uthärda, men själv är jag avslappnad och glad och jag ser inte detta som någon svår uppgift alls. Detta är mitt sinnelag.

Jag hoppas att alla människor ska ha ett undergivet hjärta som lyder allt som är av mig; om de gör det kommer jag att välsigna mänskligheten storligen, för som jag sagt, de som är förenliga med mig kommer att bevaras medan de som är fientliga mot mig kommer att förbannas. Jag har föreskrivit detta och ingen kan förändra det. Det jag har beslutat har jag också genomfört, och den som går emot dem kommer omedelbart att tuktas. Jag har allt jag behöver och allt jag önskar i Sion. I Sion finns inget spår av

---

världen och jämfört med världen är det ett rikt och praktfullt palats; men ingen har någonsin trätt in i det, så i människans fantasi finns det inte över huvud taget. Livet i Sion är inte som livet på jorden; på jorden handlar livet om mat och kläder, om att roa sig och söka efter njutning, men i Sion är helt annorlunda. Det är Faderns och sönerns liv där de omslutna av glädje alltid fyller hela universums rymd men också alltid kommer samman i fullkomlig harmoni. Nu när det blivit så här ska jag berätta för er var Sion är beläget. Sion är där jag bor; det är där min person är. Därför måste Sion vara en helig plats och den måste vara långt bort från jorden. Det är därför jag säger att jag föraktar jordens människor, ting och förhållanden, och jag avskyr hur köttet äter och dricker, leker och jagar nöjen, för hur angenäma de jordiska nöjena än är så kan de inte jämföras med livet i Sion; det är som skillnaden mellan himmel och jord och det är omöjligt att jämföra dem. Skälet till att det finns många gåtor på jorden som människan inte kan lösa är att folk inte har hört någonting om Sion. Nå, exakt var ligger då Sion? Är det på en annan planet som folk föreställer sig? Nej! Det är bara en fantasi som människan har. Den tredje himlen, som jag nämnt, anses av människan ha en förebildlig innebörd, men folks uppfattning är rena motsatsen till vad jag menar. Den tredje himlen som nämns här är inte det minsta oriktig. Det är därför jag säger att jag inte kommer att förinta solen, månen, stjärnorna och himlakropparna, och jag kommer inte att utplåna himmel och jord. Skulle jag förstöra min boning? Skulle jag förinta Sions berg? Det är ju skrattretande! Den tredje himlen är min boning; den är Sions berg och detta är absolut sant. (Varför säger jag att det är absolut sant? Därför att människan inte kan förstå det jag säger nu över huvud taget; hon kan bara höra det. Människans tänkande kan helt enkelt inte greppa det, så därför kommer jag nu inte att säga mer om Sion, så att inte folk ska uppfatta det som en fiktion.)

När jag återvänt till Sion kommer de som finns på jorden att fortsätta lovsjunga mig som i gångna tider. Dessa lojala tjänstgörare kommer som alltid att vänta på att tjäna mig, men deras uppgift kommer att ha nått sitt slut. Det bästa de kan göra är att begrunda omständigheterna kring min närvaro på jorden. Den dagen kommer jag att börja sända ner katastrofer över dessa som kommer att drabbas av olycka; likväl tror alla att jag är en rättfärdig Gud. Jag kommer definitivt inte att bestraffa de lojala tjänstgörarna utan bara låta dem ta emot min nåd. Jag har nämligen sagt att jag ska straffa alla ogärningsmän och att dessa som gör goda gärningar ska få motta den

---

materiella njutning som jag skänker, vilket visar att jag är rättfärdighetens och trofasthetens Gud själv. Efter min återkomst till Sion kommer jag att börja vända mig till varje nation i världen; jag ska bringa israeliterna till frälsning och tukta egyptierna. Detta är mitt verks nästa steg. Då kommer mitt verk inte att vara detsamma som det är i dag; det kommer inte att vara verksamhet i köttet, utan det kommer att överskrida köttet fullständigt – och som jag har talat, så kommer det att ske; så som jag befallt, så kommer det att vara. Vad som än sägs, så kommer det omedelbart att bli verklighet om det talas från min mun; detta är den verkliga innebörden i att mina ord går i fullbordan samtidigt som de sägs, för mitt ord är auktoritet i sig självt. Nu talar jag om en del allmänna saker, som ett sätt att ge folk på jorden några ledtrådar så att de inte ska treva vilt omkring sig. När stunden är inne kommer jag att arrangera allt, och om någon handlar självsvåldigt kommer han att slås ner av min hand. Människan har föreställningen att allt jag talar om är vagt, och det beror på att hennes tänkande trots allt är begränsat och hennes tanke är lika långt från det jag talat om som jorden är från himlen. Därför kan ingen fatta det. Det enda man kan göra är att komma i linje med det jag säger; detta är det oundvikliga förloppet. Jag har sagt: ”I de sista dagarna kommer vilddjuret att framträda för att förfölja mitt folk, och de som fruktar döden kommer att märkas med ett sigill för att föras bort av vilddjuret. De som har sett mig kommer att dödas av vilddjuret.” ”Vilddjuret” i dessa ord syftar utan tvivel på Satan, mänsklighetens bedragare. När jag återvänder till Sion kommer således en stor skara tjänstgörare att försvinna; de kommer alltså att föras bort av vilddjuret. Alla dessa varelser kommer att hamna i den bottenlösa avgrunden för att tuktas av mig i evighet. ”Dessa som har sett mig” syftar på de lojala tjänstgörare som jag har erövrat. ”Som har sett mig” syftar på att de har erövrats av mig. ”Dödas av vilddjuret” syftar på Satan, som efter att ha erövrats av mig inte vågar resa sig och göra motstånd mot mig. Satan kommer med andra ord inte att våga göra något med dessa tjänstgörare och därför kommer de här människornas själar att ha blivit frälsta; detta sägs på grund av deras förmåga att vara lojala mot mig, och det innebär att dessa lojala tjänstgörare kommer att kunna ta emot min nåd och min välsignelse. Därför säger jag att deras själar kommer att ha blivit frälsta. (Det här syftar inte på uppstigning till den tredje himlen, vilket bara är en mänsklig uppfattning.) Men de onda tjänarna kommer att bindas igen av Satan och

---

sedan kastas i den bottenlösa avgrunden. Det här är min bestraffning av dem; det här är deras straff och lönen för deras synder.

När mitt verk ökar takten krymper min tid på jorden successivt. Stunden då jag ska återvända till Sion närmar sig. När mitt arbete på jorden är slut, är det dags för mig att återvända till Sion. Jag vill inte leva på jorden alls, men för min förvaltnings skull, för min plans skull, har jag utstått allt lidande. I dag är stunden redan inne. Jag ska skynda på och ingen kommer att kunna hålla jämna steg med mig. Oavsett om människan kan förstå det eller ej, så ska jag berätta i detalj allt som människan är oförmögen att begripa men som ni måste känna till på jorden. Därför säger jag att jag är Gud själv som övergår tid och rum. Om det inte vore för att mitt syfte var att vinna de förstfödda sönerna och därmed besegra Satan, skulle jag redan ha återvänt till Sion; i annat fall skulle jag helt enkelt aldrig ha skapat mänskligheten. Jag föraktar människans värld och jag avskyr folk som är skilda från mig, så till den grad att jag funderat på att förinta hela mänskligheten i ett enda svep. Men mitt verk har ordning och struktur, en känsla av proportionalitet och måttlighet, och det är inte slumpartat. Allt jag gör syftar till att besegra Satan och ännu mer syftar det till att jag så snart som möjligt ska kunna vara tillsammans med mina förstfödda söner. Detta är min målsättning.

Del två
Guds ord till hela universum
(20 februari 1992 till 1 juni 1992)

Inledning

”Guds ord till hela universum” är den andra delen av uttalanden gjorda av . I denna del använder sig av Guds egen identitet. Den omfattar perioden från 20 februari 1992 till 1 juni 1992 och består av totalt fyrtiosju kapitel. Guds ords utformning, innehåll och perspektiv i dessa uttalanden skiljer sig helt från ”Uttalanden av i begynnelsen”. ”Uttalanden av i begynnelsen” blottställer och vägleder människors yttre beteende och deras enkla andliga liv. Till sist avslutas den med ”tjänstgörarnas prövning”. ”Guds ord till hela universum” inleds däremot med avslutandet av människors identitet som tjänstgörare och början på deras liv som Guds folk. Den vägleder människor in i Guds verks andra höjdpunkt under vars förlopp de genomgår eldsjöns prövning, dödens prövning och tider av kärlek till Gud. Dessa olika steg avslöjar tillfullo människans fulhet inför Gud och hennes sanna ansikte. Gud slutar med ett kapitel där han lämnar människan och därmed avslutar alla steg i sin nuvarande inkarnations erövrande av den första gruppen människor.

I ”Guds ord till hela universum” talar Gud sina ord ur Andens perspektiv. Hans sätt att tala är ouppnåeligt för den skapade mänskligheten. Dessutom är vokabulären och stilen i hans ord vacker och gripande, och de skulle inte kunna ersättas av någon form av mänsklig litteratur. De ord han blottlägger människan med är träffsäkra, de kan inte vederläggas av någon filosofi och de för alla människor till underkastelse. De ord han dömer människan med hugger som ett skarpt svärd rakt in i djupet av människors själar och ger dem ingenstans att gömma sig. De ord han tröstar människor med rymmer barmhärtighet och godhet, de är varma som en kärleksfull moders famn och får människor att känna sig trygga som aldrig förr. Det största enskilda kännetecknet för dessa uttalanden är att Gud i detta stadium inte använder sig av Jehovas eller Jesu Kristi identitet, och inte heller av de sista dagarnas Kristi identitet, då han talar. I stället använder han sin egen inneboende identitet — Skaparen — då han talar till och undervisar alla dessa som följer honom eller ännu inte börjat följa honom. Man kan med rätta säga att det här var första gången sedan skapelsen som Gud riktade sig till hela mänskligheten. Aldrig tidigare har Gud talat så detaljerat och systematiskt till den skapade mänskligheten. Det här var naturligtvis också första gången han talade så mycket och under så lång tid till hela mänskligheten. Det hade aldrig tidigare hänt. Dessutom var dessa uttalanden de första ord Gud uttryckte bland människorna där han

---

avslöjade dem, vägledde dem, dömde dem och talade med dem hjärta-till-hjärta. Därmed var de också de första uttalanden där Gud lät människor få kunskap om hans steg, den plats där han vistas, Guds sinnelag, vad Gud har och är, Guds tankar och hans omtanke om mänskligheten. Man kan säga att det här var de första uttalanden Gud gjort till mänskligheten från den tredje himlen sedan skapelsen, och den första gången som Gud använt sin inneboende identitet för att framträda och bland ord uttrycka sitt hjärtas röst för mänskligheten.

Dessa yttranden är djupa och outgrundliga; de är inte lätta att förstå och det är inte heller lätt att greppa Guds ords ursprung och syften. Så för att förtydliga större delen av uttalandena har efter varje kapitel lagt till en förklaring på ett språk som är lätt för människan att förstå. Detta i kombination med själva uttalandena gör det lättare för alla att förstå och lära känna Guds ord. Vi har sammanställt dessa ord i ett appendix till "Guds ord till hela universum". I detta ger förklaringar där han använder ett väldigt lättbegripligt ordval. Kombinationen av dessa båda är den perfekta föreningen mellan gudomlighet och Gud i mänsklig gestalt. Även om Gud talar ur tredje persons perspektiv i detta appendix, kan ingen förneka att Gud personligen yttrade dessa ord. Ingen människa kan nämligen förklara Guds ord tydligt; endast Gud själv kan klargöra sina ords ursprung och syften. Även om Gud använder många metoder då han talar förändras alltså aldrig målsättningen för hans verk och inte heller ändras någonsin syftet med hans plan.

Även om "Guds ord till hela universum" slutar med ett kapitel där Gud lämnar människan, var detta i själva verket när Guds erövrings- och frälsningsverk bland människorna och hans arbete med att fullkomna människor officiellt avtäcktes. Därför är det lämpligare för oss att se "Guds ord till hela universum" som profetian om Guds verk i de sista dagarna. Det var nämligen först efter denna tidpunkt som den inkarnerade Människosonen officiellt började verka och tala med Kristi identitet, gå omkring bland församlingarna och skänka liv och vattna och leda hela sitt folk i vall – vilket gav upphov till de många uttalandena i "Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna".

Kapitel 1

De som har sett mina ord, accepterar de dem verkligen? Känner ni mig verkligen? Har ni verkligen lärt er att lyda? Uppoffrar ni er uppriktigt för mig? Har ni verkligen burit ett starkt och orubbligt vittnesbörd om mig inför den stora röda draken? Drar er hängivenhet verkligen skam över den stora röda draken? Endast genom mina ords prövning kan jag uppnå mitt mål att rena kyrkan och välja ut dem som uppriktigt älskar mig. Skulle någon kunna lära känna mig om jag inte arbetade på det sättet? Vilka skulle komma att lära känna mitt majestät, min vrede och min visdom genom mina ord? Eftersom jag har påbörjat mitt verk kommer jag helt visst att avsluta det, men det är ändå jag som lodar människornas hjärtan på djupet. Uppriktigt sagt finns det ingen bland människorna som känner mig helt och hållet, så jag använder ord för att vägleda alla människor, för att leda dem allesamman in i en ny era. I slutändan kommer jag att använda ord till att fullborda hela mitt verk och få alla som uppriktigt älskar mig att återvända i underkastelse till mitt rike, för att leva inför min tron. Situationen i dag är inte som den en gång var och mitt verk har kommit fram till en ny startpunkt. Därför kommer ett nytt tillvägagångssätt att tillämpas: Alla som ser mitt ord och accepterar det som sitt liv är folk i mitt rike, och eftersom de är i mitt rike är de mitt rikes folk. Även om de blir kallade mitt folk är den titeln på inget vis sämre än att bli kallade mina ”söner”, eftersom de accepterar mitt ords vägledning. Eftersom de har blivit ett Guds folk måste de alla tjäna med fullständig hängivenhet och uppfylla sina plikter i mitt rike. Den som bryter mot mina administrativa påbud måste ta emot mitt straff. Det här är mitt råd till alla.

Ett nytt tillvägagångssätt har nu införts och det förra behöver inte nämnas igen. Men, precis som jag har sagt förut: Jag står fast vid det jag säger och det jag står fast vid slutför jag alltid och ingen kan ändra på det – det är en absoluthet. Vare sig det är ord jag har sagt förr i tiden eller ord jag kommer att säga i framtiden, kommer jag att se till att alla besannas, ett efter ett, och låta hela mänskligheten se dem besannas. Det här är principen bakom mina ord och mitt verk. Eftersom uppförandet av kyrkan redan har utförts är det inte längre kyrkobyggandets era utan i stället den era då riket framgångsrikt ska byggas. Men så länge ni är kvar på jorden kommer människornas församlingar på jorden att fortsätta kallas ”kyrkan”. Trots det är kyrkans innersta natur inte likadan som den en gång var – den är en kyrka som framgångsrikt har byggts upp.

Därför säger jag att mitt rike redan har kommit ner till jorden. Ingen kan begripa roten till mina ord, och inte heller vet de varför jag uttalar dem. Utifrån det sätt jag talar på i dag kommer ni att uppleva en gudomlig uppenbarelse. En del kanske brister ut i högljudd och bitter gråt; en del kanske är rädda att det är så här jag talar; en del kanske klamrar sig fast vid sina konservativa åsikter medan de iakttar vartenda steg jag tar; en del kanske ångrar att de klagade eller gjorde motstånd mot mig på den tiden; en del kanske i all tysthet gläds över att få nytt liv eftersom de aldrig har avvikit från mitt namn. Det kanske finns några som, efter att för länge sedan ha "plågats" av mina ord tills de var halvdöda, modfälda och nedslagna, inte längre kan förmå sig att hörsamma orden jag talar, även om jag har förändrat mitt uttryckssätt; eller andra som eftersom de har tjänat mig hängivet fram till en viss punkt, utan att klaga eller tvivla, i dag är så lyckligt lottade att de får erhålla befrielse och känna obeskrivlig tacksamhet mot mig i sina hjärtan. Alla omständigheter ovan gäller för varje människa i olika hög grad. Men eftersom det förflutna är förflutet och nuet redan är här finns det ingen anledning längre att nostalgiskt längta efter gårdagen eller att grubbla över framtiden. Vemhelst som går emot verkligheten och inte gör saker och ting enligt min vägledning kan inte nå ett gott slut utan kommer bara att dra olycka över sig själv, eftersom hon är mänsklig. Av allt som sker i universum finns det inget som jag inte får sista ordet över. Finns det något som inte ligger i mina händer? Allt jag säger sker, och vem av alla människor kan få mig att ändra mig? Kan det vara förbundet jag slöt på jorden? Inget kan hindra min plan från att gå framåt; jag är ständigt närvarande i mitt verk liksom i planen för min förvaltning. Vem av alla människor kan lägga näsan i blöt? Är det inte jag som personligen har arrangerat det här? Att träda in i denna sfär i dag avviker inte från min plan eller från det jag har förutsett; alltsamman var bestämt av mig för länge sedan. Vilka av er kan begripa det här steget i min plan? Mitt folk kommer utan tvekan att lyssna till min röst, och varenda en av dem som uppriktigt älskar mig ska utan tvekan komma åter inför min tron.

20 februari 1992

Kapitel 2

I och med inträdet i det nya tillvägagångssättet införs nya steg i mitt verk. Då jag nu trätt in i riket kommer jag att handla direkt genom min gudomlighet och leda vartenda steg på vägen, exakt in i minsta detalj, fullständigt oförvanskat av mänskliga avsikter. Vad som följer är en sammanfattning av vad det innebär i praktiken: Eftersom det är genom umbäranden och förädling som "mitt folk" har förtjänat denna benämning, och eftersom de är mitt rikes folk, måste jag kräva att de uppfyller strikta fordringar med högre normer än i de metoder jag använde i mitt verk under tidigare generationer. Det handlar inte bara om vad man säger, utan vad som är viktigare är vad man faktiskt gör. Detta är det första de måste uppnå. I alla ord och gärningar måste de uppfylla de krav som ställs på rikets folk, och eventuella överträdare måste omedelbart avlägsnas innan de drar vanära över mitt namn. De som varken kan se klart eller förstå är emellertid ett undantag. När ni bygger upp mitt rike ska ni koncentrera er på att äta och dricka mina ord, värdesätta min visdom och finna bekräftelse genom mitt verk. Jag accepterar absolut inte någon som lägger vikt vid andra böcker än de som innehåller mina ord; sådana människor är skökor som trotsar mig. Som apostel får man inte vistas hemma för länge. Jag kommer inte att tvinga någon som gör det, utan jag kommer att förkasta honom och inte använda honom mer. Eftersom apostlar inte är hemma någon längre tid tillbringar de långa perioder i församlingen för att få uppbyggelse. Apostlar måste delta i åtminstone vartannat kyrkomöte. Därför måste medarbetarsammankomsterna (vilket inkluderar alla apostlamöten liksom alla församlingsledarmöten och alla möten för heliga med klar insikt) hållas ofta. Åtminstone några av er måste närvara vid varje sammankomst, och apostlar måste fokusera enbart på att vaka över församlingarna. Kraven som ställs på heliga är nu mer djupgående än tidigare. Vad gäller dessa som hade begått överträdelser innan jag vittnade om mitt namn, så kommer jag, på grund av deras kärlek till mig, ändå att använda dem sedan jag provat dem. Vad gäller dessa som har begått ytterligare överträdelser efter mitt vittnesbörd men är beslutna att vinnlägga sig om att visa ånger och börja på nytt, så ska de helt enkelt bli kvar inom kyrkan. Men de får inte vara slarviga och lättsinniga utan måste tvärtom vara mer strikta än andra. Vad gäller dessa som inte bättrar sig efter det att jag talat, så kommer min ande att omedelbart lämna dem och kyrkan kommer att ha rätt att verkställa min dom och utesluta dem. Detta är tvingande, och det finns inget utrymme för överväganden. Om

---

någon bryter samman under prövningarna – alltså om någon lämnar kyrkan – då ska ingen bry sig om den personen för att inte sätta mig på prov och låta Satan storma in som en vansinnig i församlingen. Detta är min dom över en sådan person. Om någon agerar utan rättfärdiga skäl och av empati för en person som lämnar kyrkan, då kommer inte bara den som gav sig av att förlora sin plats, utan även den senare kommer att kastas ut ur mitt folk. En annan av apostlarnas uppgifter är att fokusera på att sprida evangeliet. Naturligtvis kan även heliga utföra det här arbetet, men de måste göra det på ett klokt sätt och de måste undvika att skapa problem. Vad som beskrivits här är de förfaringssätt som gäller numera. Sedan vill jag påminna er om att ni måste lägga omsorg på att göra era predikningar djupare så att alla kan träda in i mina ords verklighet. Ni måste följa mina ord noga och se till att alla människor kan förstå dem klart och otvetydigt. Detta är ytterst viktigt. De bland mitt folk som hyser svekfulla tankar måste uteslutas och får inte tillåtas stanna länge i mitt hus, så de inte bringar vanära över mitt namn.

21 februari, 1992

Kapitel 4

Alla i mitt folk som gör tjänst inför mig bör tänka tillbaka på det förflutna: Var er kärlek till mig besudlad av orenhet? Var er lojalitet mot mig ren och helhjärtad? Var er kunskap om mig sann? Hur stort utrymme hade jag i era hjärtan? Fyllde jag era hjärtan helt? Hur mycket åstadkom mina ord i er? Tro inte att jag är en dåre! Detta står fullständigt klart för mig! Idag, när min frälsnings röst hörs, har det skett någon ökning av er kärlek till mig? Har någon del av er lojalitet mot mig blivit ren? Har er kunskap om mig fördjupats? Lade gångna tiders lovprisning en solid grund för er kunskap idag? Hur mycket av er är uppfyllt av min ande? Hur stort utrymme har min avbild i er? Har mina ord träffat rätt i er? Känner ni verkligen att ni inte kan gömma er skam någonstans? Tror ni verkligen att ni inte är kvalificerade att vara mitt folk? Om ni är fullständigt omedvetna om ovanstående frågor så visar det att ni fiskar i grumligt vatten, att ni är närvarande enbart för att ni ska vara tillräckligt många, och vid den tidpunkt som jag bestämt på förhand kommer ni med visshet att förgöras och kastas i den bottenlösa avgrunden en andra gång. Detta är mina varningsord, och den som tar lätt på dem kommer att träffas av min dom och vid den fastställda tiden drabbas av katastrof. Är det inte så? Måste jag fortfarande komma med exempel för att förtydliga detta? Måste jag uttrycka mig tydligare för att ge er ett typiskt exempel? Sedan skapelsen och fram till idag har många människor vägrat lyda mina ord och därför kastats ut och utplånats ur min återhämtningsström; till slut förgås deras kroppar och deras andar kastas ner i Hades, och än idag utsätts de för plågsam bestraffning. Många människor har följt mina ord, men de har gått emot min upplysning och mitt ljus och därför har jag sparkat undan dem och de har fallit under Satans välde och blivit sådana som motarbetar mig. (Alla de som direkt motarbetar mig idag lyder mina ord enbart på ytan och bryter mot essensen i mina ord.) Det har även varit många som bara har lyssnat till de ord jag talade igår, som har hållit fast vid det förgångnas ”skräp” och inte satt värde på dagens ”frukt”. Dessa människor har inte bara blivit Satans fångar utan de har blivit eviga syndare och mina fiender, och de motarbetar mig direkt. Dessa människor drabbas av min dom när min vrede är som störst, och idag är de fortfarande blinda, kvar i de mörka fängelsehålorna (vilket betyder att sådana människor är ruttna, stela lik som styrs av Satan; eftersom jag har beslöjat deras ögon säger jag att de är blinda). Det kan vara bra att ge er ett exempel som referens, så att ni kan lära er av det:

Om jag nämner Paulus, kommer ni att tänka på hans historia och på några av de berättelser om honom som är felaktiga och inte stämmer med verkligheten. Han undervisades av sina föräldrar från tidig ålder och tog emot mitt liv, och som resultat av min förutbestämmelse var han av den kaliber som jag kräver. Vid 19 års ålder läste han olika böcker om livet; sålunda behöver jag inte gå in i detalj på hur han, tack vare sin kaliber och på grund av min upplysning och mitt ljus, inte bara kunde tala med viss insikt om andliga ting utan också kunde förstå mina avsikter. Detta utesluter naturligtvis inte kombinationen av inre och yttre faktorer. Icke desto mindre var hans enda brist att han, på grund av sina talanger, ofta var lättsinnig och skrytsam. Följden blev att han — på grund av sin olydnad som delvis direkt representerade ärkeängeln — gjorde allt för att trotsa mig första gången jag blev kött. Han var en av dessa som inte känner mina ord, och min plats i hans hjärta hade redan försvunnit. Sådana människor motarbetar direkt min gudomlighet och slås ned av mig, och först i själva slutet böjer de sig och bekänner sina synder. Så efter att jag hade utnyttjat hans starka sidor — det vill säga efter det att han hade arbetat för mig en tid — föll han tillbaka i sina gamla vanor igen, och även om han inte direkt bröt mot mina ord, bröt han mot min inre ledning och upplysning, och därmed var allt han hade gjort i det förflutna gagnlöst; den härlighetens krona han talade om hade följaktligen blivit tomma ord, en produkt av hans egen fantasi, för än idag är han underkastad min dom inom min fångenskaps bojar.

Av ovanstående exempel framgår det att den som motarbetar mig (genom att inte bara motarbeta mitt köttsliga jag utan, än viktigare, mina ord och min ande — alltså min gudomlighet), drabbas av min dom i sitt kött. När min ande lämnar dig, sjunker du och stiger direkt ned i Hades. Och även om din köttsliga kropp är på jorden är du som en psykiskt sjuk: Du har mist ditt förnuft och känner dig genast som om du var ett lik, och du bönfaller mig att göra slut på ditt kött utan dröjsmål. De flesta av er som är i besittning av anden känner väl till denna situation, så jag behöver inte beskriva det mer detaljerat. Förr när jag var verksam i en normal mänsklig gestalt hade de flesta människor redan mätt sina krafter mot min vrede och mitt majestät och visste redan lite om min vishet och mitt sinnelag. Idag talar och handlar jag direkt i gudomlighet, och det finns fortfarande en del människor som kommer att få se min vrede och dom med egna ögon; vidare är det viktigaste verket i den andra delen av domens era att få hela mitt folk att direkt känna mina gärningar i köttet och att få er alla att direkt skåda mitt sinnelag.

Men eftersom jag är i köttet, tar jag hänsyn till era svagheter. Min förhoppning är att ni inte behandlar er ande, själ och kropp som leksaker och tanklöst ägnar dem åt Satan. Det är bättre att värdesätta allt ni har och inte behandla det som en lek, för det har med ert slutliga öde att göra. Kan ni verkligen förstå den sanna innebörden i mina ord? Är ni verkligen i stånd till att ta hänsyn till mina sanna känslor?

Är ni villiga att åtnjuta mina välsignelser på jorden, välsignelser som är besläktade med dem i himlen? Är ni villiga att sätta värde på att förstå mig, att njuta av mina ord och att känna mig som det mest värdefulla och meningsfulla i era liv? Är ni verkligen i stånd till att helt underkasta er mig utan tanke på era egna framtidsutsikter? Kan ni verkligen låta er dödas av mig och ledas av mig som ett får? Finns det några bland er som klarar detta? Kan det vara så att alla som jag accepterar och som tar emot mina löften är de som får mina välsignelser? Har ni förstått något av dessa ord? Om jag prövar er, kan ni verkligen överlämna er åt min barmhärtighet och under dessa prövningar söka efter mina avsikter och förnimma mitt hjärta? Jag vill inte att ni ska kunna tala en massa gripande ord eller berätta många spännande historier; nej, jag vill att ni ska kunna bära gott vittnesbörd om mig och att ni ska kunna träda in i verkligheten helt och fullt. Skulle ni kunna försaka allt omkring er och låta mig använda er om jag inte talade direkt? Är inte detta den verklighet jag begär? Vem kan förstå innebörden i mina ord? Ändå ber jag att ni inte längre ska tyngas av farhågor, att ni ska vara förutseende i ert inträde och fatta essensen i mina ord. Det kommer att förhindra att ni missförstår mina ord och är osäkra om min avsikt och därigenom bryter mot mina administrativa påbud. Jag hoppas att ni förstår mina avsikter med er i mina ord. Tänk inte mer på era egna framtidsutsikter, utan handla som om ni har beslutat inför mig att underkasta er Guds iscensättning i allt. Alla de som hör till mitt hus bör göra så mycket de överhuvudtaget kan; ni bör offra det bästa av er själva för den sista delen av mitt verk på jorden. Är ni verkligen villiga att göra något sådant?

23 februari 1992

Kapitel 5

Min andes röst uttrycker hela mitt sinnelag. Förstår ni(pl)? Att inte ha detta klart för sig vore detsamma som att göra direkt motstånd mot mig. Har ni(pl) verkligen förstått hur viktigt detta är? Inser ni(pl) verkligen hur mycket möda, hur mycket energi, jag offrar på er(pl)? Vågar ni verkligen visa öppet vad ni har gjort och hur ni har betett er mitt framför mig? Och ni(pl) har mage att kalla er själva för mitt folk inför mitt ansikte – ni har ingen skam i kroppen och än mindre något vett! Förr eller senare kommer människor som ni att kastas ut ur mitt hus! Försök inte smita undan era plikter och låtsas att ni har vittnat för mig! Är det här något som mänskligheten är kapabel till? Om ingenting återstod av dina(s) avsikter och dina mål skulle du(s) för länge sedan ha slagit in på en annan väg. Tror du inte att jag vet hur mycket det mänskliga hjärtat kan rymma? Från och med nu måste du träda in i trosutövandets verklighet i allt du gör; du kommer inte längre att klara dig med att bara låta läpparna fladdra, så som du(s) har gjort hittills. Tidigare lyckades de flesta av er leva som parasiter under mitt tak; det faktum att ni kan stå ståndaktiga i dag beror helt och hållet på mina ords stränghet. Tror du(s) att jag uttalar mig slumpmässigt och utan syfte? Omöjligt! Jag blickar ner på allt från min upphöjda position och utövar min makt över allt från min upphöjda position. På samma sätt har jag infört min frälsning på jorden. Det finns inte ett ögonblick då jag inte följer vartenda steg människor tar och allt de säger och gör från min hemliga plats. Människor är som öppna böcker för mig: Jag ser och känner varenda en av dem. Den hemliga platsen är min boning, och hela himlavalvet är den bädd jag vilar på. Satans styrkor kan inte nå mig, för jag flödar över av majestät, rättfärdighet och omdöme. I mina ord finns en utesäglig hemlighet. När jag talar blir ni totalt förvirrade som fåglar som just har kastats i vattnet, eller som spädbarn som just blivit skrämda och inte tycks veta någonting, därför att erer ande har hamnat i chock. Varför säger jag att den hemliga platsen är min boning? Förstår du den djupare innebörden i (s)mina ord? Vilka människor är kapabla att lära känna mig? Vilka är kapabla att lära känna mig så som de känner sin egen far och mor? Jag följer dem noga där jag vilar i min boning: Alla människor på jorden flänger omkring, ”reser världen runt” och jäktar fram och tillbaka, allt för sitt ödes och sin framtids skull. Men inte en enda en har kraft att avvara för att bygga mitt rike, inte ens så mycket som den ansträngning som krävs för att andas. Jag skapade människorna och har räddat dem från vedermödor många gånger; men alla

---

dessa människor är otacksamma: Inte en enda en av dem kan räkna upp alla tillfällen då jag räddat dem. Det har gått så många år – så många århundraden – från världens skapelse fram till våra dagar; jag har gjort så många under och uppenbarat min visdom så många gånger. Trots det är människorna lika rubbade och avtrubbade som psykiskt sjuka, ja ibland till och med som vilda djur som rusar omkring i skogen, och har inte minsta avsikt att bry sig om mina angelägenheter. Många gånger har jag avkunnat dödsdomar mot människor och dömt dem att dö, men min förvaltningsplan kan inte ändras av någon. Och därför fortsätter människorna att i mina händer avslöja de gamla företeelser de klamrar sig fast vid. På grund av stegen i mitt verk har jag än en gång räddat er(pl) varelser som föddes in i en stor degenererad, depraverad, smutsig och lumpen släkt.

Mitt planerade verk fortskrider framåt utan ett ögonblicks avbrott. Efter att ha kommit in i rikets tidsålder och fört er in i mitt rike som mitt folk kommer jag att ställa andra krav på er;(pl) det vill säga, jag kommer att börja kungöra för er den konstitution som jag ska styra denna era med:

Eftersom ni kallas mitt folk, ska ni kunna förhärliga mitt namn, alltså vittna mitt uppe i prövningar. Om några försöker föra mig bakom ljuset och dölja sanningen för mig eller ägnar sig åt vanhedrande affärer bakom min rygg, kommer de utan undantag att jagas ut och avlägsnas från mitt hus för att vänta till dess jag tar itu med dem. De som varit otrogna eller olydiga mot mig i gångna tider och nu reser sig upp igen för att döma mig offentligt – även de kommer att jagas ut ur mitt hus. De som är mitt folk måste ständigt ta hänsyn till mina bördor och söka kunskap om mina ord. Endast sådan människor kommer jag att upplysa, och de kommer helt visst att leva under min vägledning och upplysning och aldrig utsättas för tuktan. De som inte tar hänsyn till mina bördor utan koncentrerar sig på att planera för sin egen framtid – alltså de som inte siktar på att behaga mitt hjärta med sina handlingar utan tvärtom väntar sig nådegåvor – dessa tiggartliknande krakar vägrar jag absolut använda, för sedan de föddes har de inte vetat något om vad det innebär att ta hänsyn till mina bördor. De är människor som saknar normalt förnuft; sådana människor lider av ”näringsbrist” i hjärnan och behöver gå hem och få lite ”näring” i sig. Jag har ingen användning för sådana människor. Bland mitt folk, kommer alla att vara skyldiga att betrakta kunskap om mig som en obligatorisk plikt som ska följas fram till slutet, precis som att äta, klä

---

sig och sova, något man inte glömmet för ett ögonblick, så att det slutligen blir lika välbekant att känna mig som att äta — något man gör utan ansträngning med van hand. När det gäller de ord jag talar, måste vartenda ett intas med största möjliga tro och tas upp helt och hållet; det duger inte med några oengagerade halvmesyrrer. Om någon inte bryr sig om mina ord kommer det att betraktas direkt motstånd mot mig; om någon inte äter av mina ord eller försöker lära känna dem kommer att betraktas som någon som inte bryr sig om mig och kommer omedelbart att sopas ut genom dörren från mitt hus. Som jag har sagt tidigare är skälet att vad jag vill ha inte är en massa människor utan ett fåtal utvalda. Om så inte mer än en av hundra klarar av att lära känna mig genom mina ord, så kastar jag villigt bort alla de andra för att fokusera på att ge denna enda människa upplysning och insikt. Av detta förstår ni att det inte nödvändigtvis är så att enbart större antal kan uppenbara mig och leva ut mig. Vad jag vill ha är vete (även om axen kanske inte är fulla av korn) och inte ogräs (även om axen är fulla nog att väcka beundran). När det gäller dem som inte bryr sig om att söka utan betar sig slött och slappt så bör de ge sig iväg självmant. Jag vill inte se dem mer, för i så fall är risken att de fortsätter att bringa skam över mitt namn. Angående vad jag kräver av mitt folk nöjer jag mig tills vidare med de här föreskrifterna och väntar med att införa ytterligare sanktioner, beroende på hur omständigheterna förändras.

Förr trodde de flesta människor att jag var visdomens Gud, att jag var den Gud som blickade djupt in i människornas hjärtan; men det var bara ytligt prat. Om människorna verkligen hade känt mig, skulle de inte ha vågat dra några förhastade slutsatser utan skulle istället ha fortsatt att försöka lära känna mig genom mina ord. Först när de nått det stadium där de verkligen såg mina gärningar skulle de ha varit värdiga att kalla mig vis och underbar. Er(pl) kunskap om mig är alltför ytlig. Genom tiderna har så många människor tjänat mig under så många år och verkligen lärt känna något om mig när de sett mina gärningar. Därför hade de alltid ha ett undergivet hjärta gentemot mig och vågade inte ens tänka tanken att sätta sig upp mot mig, på grund av svårigheten att söka upp mina fotspår. Om de här människorna inte hade min vägledning skulle de inte våga agera förhastat. Efter att ha levt igenom många år av erfarenheter generaliserade de slutligen en del av det de visste om mig och kallade mig klok, underbar och rådgivare, så att mina ord är som ett tveeggat svärd, att mina gärningar är väldiga, enastående och förunderliga, att jag är klädd i majestät, att min visdom når högre än himlavalvet och

---

andra insikter. Idag är dock er(pl) kunskap om mig endast baserad på den grund de har lagt, så de allra flesta av er rabblar bara som papegojor de ord som de har sagt. Det är enbart därför att jag tar hänsyn till hur ytlig er kunskap om mig är och hur fattig er "utbildning" är, som jag har besparat er(pl) så mycket tuktan. Ändå känner de allra flesta av er fortfarande inte er själva, eller också tror ni att ni redan har strävat efter min vilja i era gärningar och att ni därför har undgått dom. Eller också tror ni att jag har tappat mänsklighetens gärningar ur sikte helt och hållet sedan jag blivit kött, och att ni därför också har undgått tuktan. Eller så tror ni att den Gud ni tror på inte existerar i universums vidsträckta rymder, och därför har ni reducerat detta att lära känna Gud till en syssla som får skötas på fritiden snarare än något som bärs i hjärtat som en plikt som måste uppfyllas och använder tron på Gud som ett sätt att fördriva tiden ni annars skulle ägnat åt att göra ingenting. Om jag inte tyckte synd om er för er(pl) brist på kvalifikationer, förnuft och insikter skulle ni alla förgås i min tuktan och utplånas ur tillvaron. Men till dess att mitt verk på jorden är avslutat kommer jag att fortsätta att ha överseende med mänskligheten. Det här är något ni(pl) alla måste känna till, så sluta blanda ihop gott och ont.

Kapitel 6

I andliga frågor bör du vara känsligt lyhörd; när det gäller mina ord bör du vara grundligt uppmärksam. Du bör ta sikte på det tillstånd där du ser min Ande och mitt köttsliga jag, mina ord och mitt köttsliga jag, som en odelbar helhet, så att hela mänskligheten kommer att kunna tillfredsställa mig i min närvaro. Jag har trampat universum med mina fötter, blickat ut över hela dess vidd, och jag har vandrat i mänsklighetens mitt och smakat den mänskliga erfarenhetens söta, sura, bittra och beska smaker, men människan kände aldrig riktigt igen mig och lade inte heller märke till mig då jag vandrade vida omkring. Just eftersom jag var tyst och inte utförde några övernaturliga gärningar var det aldrig någon som verkligen såg mig. I dag är inte saker och ting som de var en gång: Jag kommer att göra saker som världen aldrig skådat sedan skapelsens begynnelse, och jag kommer att tala ord som människorna aldrig genom tidsåldrarna hört, för jag begär att hela mänskligheten ska lära känna mig i köttet. Det här är steg i min förvaltning som mänskligheten inte har den ringaste aning om. Även när jag talar öppet om dem är människan fortfarande så förvirrad i sitt sinne att det är omöjligt att uttrycka dem för henne i varje detalj. Häri ligger människans största underlägsenhet, eller hur? Det är exakt detta som jag önskar rätta till hos henne, eller hur? Under alla dessa år har jag inte bearbetat människan på något sätt; under alla dessa år har inte ens dessa som varit i direkt beröring med mitt inkarnerade kött någonsin hört rösten som kommer direkt från min gudomlighet. Följaktligen är det ofrånkomligt att människor brister i sin kunskap om mig, men enbart detta förhållande har inte påverkat mänsklighetens kärlek till mig genom tiderna. Nu har jag emellertid både utfört oräkneliga mirakulösa och ofattbara verk bland er och talat många ord till er. Och likväl, även under förhållanden som dessa är det så många människor som motarbetar mig mitt framför mina ögon. Låt mig ge dig några exempel:

Dagligen ber ni till en vag Gud och försöker få grepp om mina avsikter och finna livskänslan. Men när mina ord faktiskt kommer ner, ser ni annorlunda på dem: Mina ord och min ande behandlar ni som en odelbar enhet, men människan sparkar ni åt sidan och tänker att den människa som jag är helt enkelt inte är kapabel att tala ord av det här slaget, utan att de snarare är resultatet av min Andes arrangemang? Hur skulle du kunna känna till en situation som den här? Du tror på mina ord i viss mån, men när det gäller det kött jag tar på mig hyser du i större eller mindre utsträckning dina egna

---

åsikter som du funderar på dag efter dag och säger: ”Varför gör han saker på det där viset? Kan det här komma från Gud? Omöjligt! Enligt min uppfattning är han ungefär likadan som jag — en normal, vanlig person.” Än en gång, hur skulle ni kunna förklara en situation som den här?

Angående vad jag sa ovan, finns det någon bland er som inte är utrustad med detta? Några som inte äger det? Det kan tyckas som att det är något du håller fast vid som en personlig ägodel och som du hela denna tid har varit ovillig att släppa taget om. Än mindre har du varit villig att göra någon aktiv insats; i stället väntar du på att jag ska göra arbetet själv. Sanningen är att det inte finns en enda människa som lätt och enkelt lär känna mig utan att söka efter mig. Det här är sannerligen inte några ytliga ord som jag använder för att predika en lärdom för er, för jag kan lyfta fram ett exempel ur en annan vinkel som du kan referera till:

Så snart Petrus nämns är alla fulla av lovord och påminns ögonblickligen om alla de här berättelserna om Petrus — om hur han tre gånger förnekade att han kände Gud och dessutom gjorde Satan en tjänst och därigenom provade Gud, men slutligen spikades fast upp och ned på korset för hans skull, och så vidare. Nu lägger jag stor vikt vid att berätta för er om hur Petrus kom att lära känna såväl mig som sitt slutliga öde. Den här mannen Petrus var av utomordentlig kaliber, men hans situation skilde sig från Paulus. Hans föräldrar förföljde mig, de tillhörde demoner som var besatta av Satan, och därför kan man inte säga att de vidarebefordrade vägen till Petrus. Petrus var snabbtänkt, begåvad med medfödd intelligens och avgudad av sina föräldrar från barndomen; men när han vuxit upp blev han deras fiende, för han sökte alltid lära känna mig och det fick honom att vända sina föräldrar ryggen. Det berodde först och främst på att han trodde att himlarna och jorden och alla ting är i den Allsmäktiges händer och att allt positivt har sitt ursprung i Gud och kommer direkt från honom utan att däremellan ha genomgått någon bearbetning av Satan. Med sina föräldrars motsatta exempel som kontrast, gjorde detta honom i stånd att ännu lättare känna igen min kärlek och barmhärtighet och därmed väcka i honom en ännu större passion att söka efter mig. Han gav noga akt på att inte bara äta och dricka mina ord utan i än högre grad på att fatta mina intentioner, och han var ständigt klok och försiktig i sina tankar så att han alltid var synnerligen skarpsinnig i sin ande, och därför kunde han behaga mig i allt han gjorde. I vardagslivet gav han noga akt på att införliva lärdomarna av de som kommit till

---

korta i gångna tider för att sporra sig själv framåt mot större ansträngningar, livrädd att han skulle falla i misslyckandenas nät. Han gav också noga akt på att ta till sig den förtröstan och kärlek som hysts av alla dessa som genom tiderna älskat Gud. På så sätt påskyndade han sin tillväxt, inte bara i fråga om negativa aspekter utan – vilket var mycket viktigare – positiva aspekter, tills han i min närvaro blev den människa som kände mig bäst. Därför är det inte svårt att föreställa sig hur han kunde lägga allt han hade i mina händer, så att han inte längre var sin egen herre ens i fråga om mat, kläder, sömn eller var han bodde, utan gjorde min tillfredsställelse i alla avseenden till den grundval på vilken han åtnjöt min frikostighet. Så många gånger satte jag honom på prov, vilket naturligtvis lämnade honom halvdöd, men inte ens mitt under dessa hundratals prövningar förlorade han tron på mig eller blev besviken på mig en enda gång. Inte ens när jag sa att jag redan hade kastat honom åt sidan blev han modfärdig eller greps av misströstan, utan han fortsatte att som innan tillämpa sina principer för att älska mig på ett praktiskt sätt. Jag sa till honom att trots att han älskade mig, lovordade jag honom inte utan tänkte till sist kasta honom i Satans händer. Mitt under dessa prövningar, som inte nådde hans kött utan var prövningar genom ord, bad han fortfarande till mig: ”O, Gud! Finns det bland himlarna och jorden och de otaliga tingen någon människa, någon varelse eller något ting som inte är i dina, den Allsmäktiges, händer? När du vill visa mig barmhärtighet, gläds mitt hjärta storligen över din barmhärtighet; när du vill verkställa dom över mig, även om jag må vara ovärdig, känner jag än mer dina gärningars djupa mysterium, för du är full av myndighet och visdom. Även om mitt kött må plågas känner jag tröst i min ande. Hur skulle jag kunna låta bli att prisa din visdom och dina gärningar? Om jag så dör efter att ha lärt känna dig skulle jag ändå alltid vara redo och villig. O, du Allsmäktige! Inte är det väl så att du faktiskt inte önskar låta mig se dig? Inte är det väl så att jag faktiskt är ovärdig att motta din dom? Kan det möjligen vara så att det finns något i mig som du inte önskar se?” Mitt under dessa sorters prövningar är det uppenbart att Petrus, fastän han inte var i stånd att greppa mina intentioner exakt, ansåg det vara en fråga om stolthet och personlig ära att användas av mig (om så bara för att ta emot min dom så att mänskligheten skulle kunna se mitt majestät och min vrede), och var allt annat än nedslagen över att sättas på prov. På grund av sin trohet i min närvaro, och på grund av de välsignelser jag gav honom, har han blivit ett exempel och en förebild för mänskligheten i tusentals år. Är

---

inte detta precis det exempel som ni bör följa? Nu bör ni tänka efter noga och försöka räkna ut varför jag har hållit en så lång framställning om Petrus. Detta borde tjäna som en uppförandekod för er.

Trots att det är väldigt få människor som känner mig, kommer jag inte att för den skull låta min vrede få utlopp över mänskligheten, för människor har så många brister att det är svårt för dem att uppnå den nivå som jag begär av dem. Därför har jag haft överseende med mänskligheten i tusentals år, ända fram till denna dag. Men jag hoppas att ni inte, på grund av min fördragsamhet, ska vara alltför redo att slå er lösa; snarare bör ni genom Petrus lära känna mig och söka efter mig, och genom alla berättelserna om Petrus ta emot uppenbarelse på aldrig tidigare skådade sätt och på så vis nå fram till en värld som mänskligheten aldrig tidigare nått. Över hela universum och himlavalvets gränslösa vidder, bland alla ting i himlen och på jorden, viger vartenda ett av de oräkneliga tingen på jorden och de oräkneliga tingen i himlen all sin kraft åt det sista stadiet i mitt verk. Inte önskar ni väl förbli iakttagare på åskådarplatserna, drivna hit och dit av Satans krafter? Satan slukar ständigt den kunskap om mig som människor har i sina hjärtan, och med blottade tänder och utspärrade klor är han ständigt inbegripen i sin dödskamps sista kval. Vill ni fångas av hans bedrägliga knep i detta ögonblick? Vill ni göra slut på ert eget liv i det ögonblick då den sista fasen av mitt verk är fullbordat? Inte väntar ni väl fortfarande på att jag ska ha överseende med er än en gång? Att söka lära känna mig är nyckeln, men ni ska inte heller försumma att ägna uppmärksamhet åt faktiskt praktiserande. Jag uppenbarar insikter för er direkt i mina ord i hopp om att ni ska kunna underkasta er min vägledning och sluta att hysa egna ambitioner och planer.

27 februari 1992

Kapitel 7

Alla de västliga områdena ska lyssna till min röst:

Har ni varit trogna mot mig i gångna tider? Har ni lyssnat till mina utomordentliga råd? Är era förhoppningar realistiska och inte vaga och osäkra? Mänsklighetens lojalitet, mänsklighetens kärlek, mänsklighetens tro — det finns inget förutom det som kommer från mig, inget förutom det jag skänker. Mitt folk, förstår ni min vilja när ni lyssnar till mina ord? Ser ni mitt hjärta? Visste ni att fastän ni tidigare, då ni befann er på tjänandets väg, mötte med- och motgångar, framsteg och bakslag och tillfällen då ni riskerade att falla ner och till och med svika mig, så räddade jag er ständigt, i vartenda ögonblick? Visste ni att jag i varje ögonblick oavbrutet upphävde min röst för att kalla och rädda er? Så många gånger har ni fallit i Satans nät; så många gånger har ni varit insnärjda i mänsklighetens snaror; så många gånger har ni inte kunnat släppa taget om er själva utan hemfallit åt ändlösa ordstrider med varandra. Så många gånger har era kroppar varit i mitt hus medan era hjärtan inte stått att finna någonstans. Så många gånger har jag trots det sträckt ut min frälsande hand för att hålla er uppe, och så många gånger har jag kastat ut barmhärtighetens frön bland er. Så många gånger har jag inte hårdat ut med att se er förtvivlan sedan ni lidit; så många gånger ... Är ni medvetna om detta?

Men i dag, i min vård, har ni äntligen övervunnit alla svårigheter och jag fröjdas tillsammans med er; det här är utkristalliseringen av min visdom. Men lägg ändå detta noga på minnet! Vem har fallit medan ni själva förblev starka? Vem har varit stark utan att någonsin ha haft ögonblick av svaghet? Vem bland människorna har åtnjutit någon välsignelse som inte kom från mig? Vem har upplevt någon olycka som inte kom från mig? Kan det vara så att alla som älskar mig endast mottar välsignelser? Kan det vara så att Job drabbades av olyckor därför att han inte älskade mig utan valde att i stället göra motstånd mot mig? Kan det vara så att Paulus lyckades tjäna mig troget i min närvaro därför att han verkligen kunde älska mig? Ni må hålla fast vid mitt vittnesbörd, men finns det några bland er vars vittnesbörd är lika fritt från orenheter som rent guld? Kan människor hysa sann lojalitet? Att ert vittnesbörd skänker mig glädje strider inte mot er ”lojalitet”, för jag har aldrig ställt några stora krav på någon. Om man ser till den ursprungliga avsikten bakom min plan så är ni allesamman ”defekta varor” – bristfälliga.

Är inte det ett exempel på vad jag sa till er om att "kasta frön av barmhärtighet"? Är det ni ser min frälsning?

Ni bör alla tänka tillbaka och minnas: Har någon av er, sedan ni återvände till mitt hus, kommit att lära känna mig så som Petrus gjorde, utan att fundera över era vinster eller förluster? Ni har lärt er de ytliga delarna av Bibeln utantill, men har ni tagit till er dess andemening? I det avseendet håller du fortfarande fast vid ditt "kapital" och vägrar att på allvar släppa taget om dig själv. När jag yttrar något, när jag talar till er ansikte mot ansikte, vem av er har någonsin lagt ner er stängda skriftrulle för att ta emot de livets ord som jag uppenbarar? Ni hyser ingen aktning för mina ord, och ni håller inte heller fast vid dem. Tvärtom använder ni dem för att skjuta på era fiender som med en kulspruta för upprätthålla er egen ställning; inte i den minsta grad försöker ni acceptera min dom för att lära känna mig. Varenda en av er riktar ett vapen mot någon annan; ni är allesamman "osjälviska" och "tänker på andra" i varje situation. Är inte det exakt vad ni gjorde i går? Och i dag? Er "lojalitet" har ökat lite grand och ni är alla lite mer härdade och lite mer mogna; därför har er "fuktan" för mig ökat något och ingen "agerar tanklöst". Varför lever ni i detta tillstånd av ständig passivitet? Hur kommer det sig att man aldrig kan finna de positiva aspekterna någonstans i er? Å, mitt folk! Det som varit är borta för länge sedan; ni får inte klamra er fast vid det längre. Eftersom du stod stadigt i går, bör du ge mig din uppriktiga lojalitet i dag; dessutom bör du vittna med kraft om mig i morgon, och du kommer att ärva min välsignelse i framtiden. Det här är något ni måste förstå.

Även om jag inte är närvarande framför er, kommer min ande helt visst att skänka er nåd. Jag hoppas att ni ska sätta värde på mina välsignelser och genom att lita på dem kunna lära känna er själva. Betrakta dem inte som ert kapital, utan använd i stället mina ord för att fylla det som saknas i er och från detta erhålla era positiva element. Detta är det budskap jag efterlämnar till er!

28 februari 1992

Kapitel 8

När mina uppenbarelser når sin höjdpunkt, och när min dom närmar sig slutet, då är den tid inne när allt mitt folk uppenbaras och fulländas. Jag färdas till alla universums hörn i ständigt sökande efter dem som är eniga med mitt hjärta och är lämpliga för mig att använda. Vem kan resa sig och samarbeta med mig? Människornas kärlek till mig är minimal och deras tro på mig är också ömkligt liten. Om jag inte riktade mina ords udd mot människors svagheter, skulle de skryta och överdriva, uttala sig pompöst och lägga fram bombastiska teorier som om de var allvetande och visste allt som rör jordiska ting. Vilka av dem som var ”lojala” med mig i det förgångna och vilka av dem som i dag ”står fast” inför mig vågar fortfarande tala skrytsamt? Vem är inte i hemlighet förtjust över sina egna framtidsutsikter? När jag inte avslöjade människor omedelbart hade de ingenstans att gömma sig och de plågades av skam. Hur mycket mer skulle det inte vara så, om jag talade på ett annat sätt? Människor skulle ha en ännu större känsla av att stå i skuld, tro att ingenting kunde bota dem, och de skulle alla vara fjätrade av sin passivitet. När människor förlorar hoppet ljuder formellt rikets salut, vilket, såsom människor har sagt, är ”den tid då den sjufalt stärkta Anden börjar verka.” Detta är med andra ord den tid då rikets liv officiellt börjar på jorden; det är då min gudomlighet framträder för att handla direkt (utan någon mental ”bearbetning”). Alla människor rusar febrilt omkring som om de hade återupplivats eller väckts ur en dröm, och häpnar över att se vilka omständigheter de befinner sig i. Förr talade jag mycket om att bygga kyrkan; jag uppenbarade många hemligheter, men när det verket nådde sin höjdpunkt tog det tvärt slut. Med byggandet av riket är det emellertid annorlunda. Först när kriget i den andliga världen når sitt sista stadium, börjar jag på nytt mitt verk på jorden. Det vill säga, det är först när alla människor är på gränsen till reträtt som jag formellt börjar och sätter upp mitt nya verk. Skillnaden mellan att bygga riket och att bygga kyrkan är att när jag byggde kyrkan arbetade jag genom en mänsklighet som styrdes av gudomlighet; jag tog omedelbart itu med människors gamla natur, avslöjade direkt hur fula de var och blottlade deras inre väsen. Resultatet blev att de med detta som grund lärde känna sig själva och blev övertygade i sina hjärtan och i sina ord. När jag bygger riket agerar jag direkt genom min gudomlighet och låter alla människor få veta vad jag har och är på grundval av deras kunskap om mina ord, och jag låter dem slutligen få kunskap om mig som inkarnerad i köttet. Därmed upphör mänsklighetens

---

jagande efter den vage Guden och därmed slutar de att hålla en plats i sina hjärtan för Guden i himlen; det vill säga, jag låter mänskligheten få känna till de gärningar jag utför medan jag är inkarnerad i köttet, och sedan ska jag avsluta min tid på jorden.

Byggandet av riket riktar sig direkt mot den andliga världen. Det vill säga, den andliga världens tillstånd av strid tydliggörs direkt bland allt mitt folk, och detta räcker för att visa att varje individ ständigt befinner sig i krig, inte bara inom kyrkan utan även och i högre grad i rikets tidsålder. Trots deras fysiska kroppar uppenbaras det andliga riket direkt och människorna kommer i kontakt med livet i den andliga världen. Så när ni börjar vara trogna, måste ni förbereda er ordentligt för nästa del av mitt verk. Ni måste överlämna hela ert hjärta; först då kan ni tillfredsställa mitt hjärta. Jag bryr mig inte ett dugg om vad som har hänt tidigare i kyrkan; i dag är den i riket. I min plan har Satan hela tiden smugit bakom varje steg och som en kontrast till min visdom alltid försökt att finna sätt och medel att störa min ursprungliga plan. Men skulle jag kunna ge efter för hans svekfulla ränker? Allt i himlen och på jorden tjänar mig; skulle det kunna vara annorlunda med Satans svekfulla ränker? Det är precis här som min vishet korsar hans planer; det är precis detta som är så underbart med mina gärningar och det är principen för verksamheten i hela min förvaltningsplan. Medan riket är under uppbyggnad undviker jag ändå inte Satans svekfulla ränker utan fortsätter att göra det arbete jag måste göra. Bland alla ting i universum har jag valt Satans gärningar som minkontrast. Är inte detta ett utslag av min visdom? Är inte detta exakt vad som är underbart med mitt verk? Vid tillfället för inträdet i rikets tidsålder förvandlas allt i himmel och på jord fullständigt och de firar och fröjdas. Är ni på något sätt annorlunda? I vems hjärta finns inte en sötma av honung? Vem är inte sprängfylld av glädje? Vem dansar inte av förtjusning? Vem talar inte ord av lovprisning?

Fattar ni målsättningarna och ursprunget till allt jag talat om och diskuterat ovan, eller gör ni inte det? Om jag inte ställde den frågan skulle de flesta människor tro att jag bara pladdrade på, och de skulle inte kunna utgrundakällan till mina ord. Om ni begrundar dem noga, kommer ni att förstå deras betydelse. Du skulle göra klokt i att läsa dem noga: Vilka av mina ord är inte till nytta för dig? Vilka är inte avsedda att få ditt liv att växa? Vilka talar inte om den andliga världens verklighet? De flesta människor tror att det inte är någon rim och reson i mina ord, att de saknar förklaring och tolkning. Är mina ord verkligen så abstrakta och outgrundliga? Underkastar ni er

---

verkligen mina ord? Godtar ni verkligen mina ord? Behandlar ni dem inte som leksaker? Använder du dem inte som beklädnad för att dölja ditt fula utseende? Vem i denna vida värld har personligen granskats av mig? Vem har personligen hört min andes ord? Det är så många människor som famlar och söker i mörkret, så många som ber i elände, så många hungriga och frusna som vakar förhoppningsfullt, och så många som är bundna av Satan — och ändå är det så många som inte vart de ska vända sig, som bedrar mig mitt i sin lycka, som är otacksamma och som är lojala mot Satans svekfulla ränker. Vem av er är Job? Vem är Petrus? Varför har jag nämnt Job gång på gång? Varför har jag hänvisat till Petrus så många gånger? Har ni någonsin tagit reda på vad jag har för förhoppningar om er? Ni borde använda mer tid till att begrunda sådana här saker.

Petrus var trogen mot mig i många år, och ändå knorrade han aldrig eller hade något klagomål; inte ens Job var hans like och alla helgon genom tiderna har legat långt efter Petrus. Han försökte inte bara lära känna mig, utan han kom även att känna mig under en tid när Satan iscensatte sina svekfulla ränker. Detta fick Petrus att tjäna mig i många år, alltid i linje med min vilja, och därför blev han aldrig utnyttjad av Satan. Petrus tog lärdom av Jobs tro men uppfattade även tydligt Jobs brister. Fastän Job hade haft en stark tro, saknade han kunskap om förhållanden i den andliga världen, och därför sa han mycket som inte stämde med verkligheten; detta visar att Jobs kunskap var ytlig och inte kunde bli fullkomlig. Därför fokuserade Petrus alltid på att få en känsla av anden och var alltid noga med att iaktta dynamiken i den andliga världen. Följden blev att han inte bara kunde få reda på en del om mina önskemål, utan dessutom hade han en viss kunskap om Satans svekfulla ränker. Det gjorde att hans kunskap om mig växte och blev större än någon annans genom tiderna.

Av Petrus exempel är det inte svårt att se att om människor vill känna mig, måste de fokusera noga på sitt andliga liv. Jag begär inte att du ytligt sett ska ”tillägna” mig en viss del; det är av sekundärt intresse. Om du inte känner mig är all den tillit, kärlek och lojalitet som du talar om endast illusioner; de är tomt prat och du kommer utan tvekan att bli en som skrävlar stort inför mig men inte känner sig själv. Som sådan kommer du att snärjas av Satan igen och inte kunna göra dig fri; du kommer att bli en förtappad son och föremål för förintelse. Men om du är kall och inte bryr dig om mina ord, så sätter du dig utan tvekan upp mot mig. Detta är ett faktum, och det skulle vara bra för dig att blicka in genom porten till den andliga världen och se på alla olika andar som jag har

---

tuktat. Vilka av dem var inte passiva, likgiltiga och ogillande när de ställdes inför mina ord? Vilka av dem var inte cyniska när det gällde mina ord? Vilka av dem försökte inte hitta fel i mina ord? Vilka av dem använde inte mina ord som "försvarsvapen" att "skydda" sig med? De använde inte innehållet i mina ord som ett sätt att känna mig på utan bara som leksaker att leka med. Gjorde de då inte direkt motstånd mot mig? Vilka är mina ord? Vem är min ande? Jag har ställt de här frågorna till er så många gånger, men har ni någonsin kommit till någon högre och klarare insikt om dem? Har ni någonsin verkligen upplevt dem? Jag påminner er än en gång: Om ni varken känner mina ord, accepterar dem eller omsätter dem i praktisk handling kommer ni oundvikligen att bli föremål för min tuktan! Ni kommer med säkerhet att bli offer för Satan!

29 februari 1992

Kapitel 9

Då du är en av personerna i min familj och då du är trofast i mitt rike måste allt du gör uppfylla den standard som jag kräver. Jag begär inte att du inte ska vara mer än ett svävande moln, utan att du ska vara skimrande snö och äga dess substans och än mer dess värde. Eftersom jag kommer från det heliga landet är jag inte som lotusblomman som bara har ett namn och ingen essens, för den kommer från träsket och inte det heliga landet. Den tid då en ny himmel sänker sig över jorden och en ny jord sprider sig över skyn är också just den tid då jag officiellt verkar bland människor. Vem bland människorna känner mig? Vem uppmärksammade stunden för min ankomst? Vem har sett att jag inte bara har ett namn utan att jag dessutom äger en substans? Jag sveper undan de vita molnen med min hand och betraktar ingående skyn; i rymden finns det inget som inte är tillrättalagt av min hand och nedanför rymden finns det ingen människa som inte med sin ringa ansträngning bidrar till utförandet av mitt mäktiga företag. Jag ställer inga betungande krav på jordens folk, eftersom jag alltid har varit den praktiske Guden och för att jag är den Allsmäktige som skapade människan och känner henne väl. Alla människor står inför den Allsmäktiges ögon. Hur skulle ens de i jordens mest avlägsna hörn kunna undgå granskningen av min Ande? Trots att människan "känner" min Ande förolämpar hon min Ande. Mina ord blottlägger alla människors fula ansikten liksom deras innersta tankar och får alla på jorden att tydliggöras i mitt ljus och falla ner mitt under min granskning. Men trots att människan faller ner vågar inte hennes hjärta ströva långt bort från mig. Vem i hela skapelsen kommer inte att älska mig på grund av mina gärningar? Vem längtar inte efter mig som ett resultat av mina ord? I vem väcks inte hängivna känslor till följd av min kärlek? Det är bara på grund av Satans fördärv som människan inte kan nå riket så som jag kräver. Även den lägsta standard som jag kräver väcker betänkligheter hos henne, för att inte tala om idag, den tidsperiod då Satan löper amok och är galet despotisk, eller den tid då människan har blivit så nertrampad av Satan att hela hennes kropp är täckt med smuts. När har inte människans brist på omsorg för mitt hjärta till följd av hennes lastbarhet vållat mig sorg? Kan det vara så att jag tycker synd om Satan? Kan det vara så att jag tar miste i min kärlek? När människan är olydig mot mig gråter mitt hjärta i hemlighet; när människan motsätter sig mig tuktar jag henne; när människan blir frälst av mig och uppstår från de döda livnär jag henne med den största omsorg; när människan lyder

---

mig är jag lätt om hjärtat och upplever genast stora förändringar i allt i himlen och på jorden. Hur skulle jag inte kunna glädjas när människan lovprisar mig? Hur skulle jag inte kunna bli ärad när människan åser mig och blir vunnen av mig? Skulle det kunna vara så att allt som människan gör inte styrs och tillhandahålls av mig? När jag inte ger vägledning är människor lättjefulla och overksamman och ägnar sig åt dessa "berömvärda" smutsiga affärer bakom min rygg. Tror du att det kött jag iklär mig inte vet något om dina handlingar, ditt beteende och dina ord? I många år har jag utstått vinden och regnet och jag har också upplevt bitterheten i människornas värld; men vid närmare eftertanke kan inget mått av lidande få den köttsliga människan att förlora sitt hopp till mig, än mindre kan någon mildhet få köttsliga människor att bli kyliga, missmodiga eller avfärdande mot mig. Är deras kärlek till mig verkligen begränsad till antingen avsaknad av lidande eller avsaknad av mildhet?

Idag bor jag i köttet och har börjat att officiellt utföra det verk som jag måste göra, men trots att människan fruktar min Andes röst är hon olydig mot min Andes substans. Jag behöver inte utveckla hur svårt det är för människan att känna mitt köttsliga jag i mina ord. Som jag har sagt förut är jag inte fordrande i mina krav och ni behöver inte uppnå en fullständig kunskap om mig (för människan är bristfällig; det är ett medfött tillstånd och förvärvade tillstånd kan inte kompensera för det). Ni behöver bara veta allt som görs och sägs av mig i köttslig form. Eftersom mina krav inte är stränga är det min förhoppning att ni ska komma att veta och att ni kan uppnå. Ni måste göra er av med era orenheter i denna usla värld, sträva efter att nå framgång i denna bakvända "kejsarfamilj" och inte vara för släpphänta mot er själva. Ni bör inte vara det minsta överseende mot er själva: Du skulle behöva ägna mycket tid och möda för att kunna det som jag yttrar på en enda dag, och kunskapen i ens en enda mening som uttalas av mig motsvarar en livstid av erfarenheter. De ord jag talar är inte vaga och abstrakta, de är inte tomt prat. Många människor hoppas på att vinna mina ord men jag bryr mig inte om dem; många längtar efter mitt överflöd men jag ger dem inte ett dugg; många vill se mitt ansikte, men det har jag alltid dolt, många lyssnar uppmärksamt på min röst, men jag sluter mina ögon och lutar huvudet bakåt, oberörd av deras längtan; många fruktar ljudet av min stämma, men mina ord är alltid på offensiven; många är rädda för att se mitt ansikte men jag får det avsiktligt att verka som att jag dödar dem. Människan har aldrig verkligen sett mitt ansikte och aldrig verkligen hört min röst, för hon känner mig

---

egentligen inte. Trots att jag dödar henne, trots att om hon lämnar mig, trots att hon tuktas av min hand vet hon ändå inte om allt det hon gör verkligen är efter mitt hjärta, och hon är fortfarande okunnig om exakt vem mitt hjärta uppenbaras för. Från världens skapelse och fram till idag har ingen verkligen känt mig eller verkligen sett mig och trots att jag har blivit kött idag så känner ni mig fortfarande inte. Är inte det ett faktum? Har du någonsin skådat ett uns av mina handlingar och mitt sinnelag i köttet?

Himlen är där jag lägger mig ned och under himlen är där jag finner vila. Jag har någonstans att uppehålla mig och det finns en tid då jag visar min makt. Om jag inte vore på jorden, om jag inte dolde mig inuti kött och om jag inte vore ödmjuk och gömd, skulle då inte himmel och jord redan ha förändrats för länge sedan? Skulle inte ni, mitt folk, redan ha använts av mig? Men det finns visdom i mina handlingar och trots att jag är fullt medveten om människans falskhet följer jag inte hennes exempel utan byter det mot något annat. Min visdom i den andliga världen är outtömlig, medan min visdom i köttet varar för evigt. Är inte detta just den tid då mina gärningar visas tydligt? Jag har förlåtit och benådat människan många gånger, ända fram till idag, i Rikets Tidsålder. Kan jag verkligen skjuta upp min tid längre? Kan jag ändå, fastän jag har varit lite mer barmhärtig mot den sköra människan, orsaka mig själv mer bekymmer genom att uträtta gammalt verk, när mitt verk väl är fullbordat? Kan jag med vett och vilja tillåta Satan att anklaga? Jag kräver inte att människan gör något annat än accepterar mina ords verklighet och mina ords ursprungliga mening. Även om mina ord är enkla så är de komplexa till sin substans, för ni är för små och har blivit för avtrubbade. När jag avslöjar mina hemligheter direkt och tydligt visar min vilja i köttet uppmärksammar ni inte det; ni lyssnar på ljudet men förstår inte innebörden. Jag är överväldigad av sorg. Fastän jag är i köttet är jag oförmögen att uträtta köttets verksamhet.

Vem har lärt känna mina gärningar i köttet bland mina ord och handlingar? När jag avslöjar mina mysterier i skrift eller talar om dem högt blir alla människor förstummade och sluter sina ögon i tystnad. Varför är det jag säger obegripligt för människan? Varför är mina ord outgrundliga för henne? Varför är hon blind för mina gärningar? Vem kan se mig och aldrig glömma? Vem kan höra min röst och inte låta den passera? Vem kan förnimma min vilja och behaga mitt hjärta? Jag lever och rör mig bland människor, jag har kommit för att uppleva deras liv och även om jag kände att allt var gott när jag hade skapat dem åt människorna har jag ingen glädje av livet bland människorna och blir inte

---

glad av deras lycka. Jag avskyr och avvisar inte människan men jag är inte heller sentimental mot henne – för hon känner mig inte, hon har svårt att se mitt ansikte i mörkret och har svårt att höra min röst och kan inte urskilja mina ord mitt i bullret. Så ytligt sett är allt ni gör i lydnad mot mig, men i era hjärtan är ni fortfarande olydiga mot mig. Hela mänsklighetens gamla natur kan sägas vara sådan. Vem är ett undantag? Vem är inte föremål för min tuktan? Men vem lever inte inom ramen för min tolerans? Om mänskligheten förgjordes av min vrede, vad vore då meningen med min skapelse av himlar och jord? En gång varnade jag många människor och förmanade många människor och dömde öppet många människor – är det inte mycket bättre än att direkt förgöra människor? Mitt syfte är inte att ta livet av människan utan att få henne att förstå alla mina gärningar under min dom. När ni stiger upp ur den bottenlösa avgrunden, det vill säga när ni befriar er från min dom, kommer alla era personliga överväganden och planer att försvinna, och alla människor kommer att sträva efter att tillfredsställa mig. Och kommer jag inte i detta att ha uppnått mitt syfte?

1 mars 1992

Kapitel 10

Rikets tidsålder är, när allt kommer omkring, annorlunda än gångna tider. Det har inte att göra med hur mänskligheten handlar; snarare är det så, att jag har stigit ner på jorden för att personligen utföra mitt verk, som är något som människor varken kan tänka ut eller genomföra. I så många år, ända sedan världens skapelse, har det bara handlat om att bygga kyrkan, men man hör aldrig talas om att bygga riket. Fastän jag talar om detta med min egen mun – är det någon som känner till vad det verkligen innebär? En gång steg jag ner till människornas värld och upplevde och iakttog deras lidande, men jag gjorde det utan att uppfylla syftet med min inkarnation. När väl byggandet av riket kom igång började mitt inkarnerade kött formellt att utföra min verksamhet; det vill säga rikets konung tillägnade sig formellt sin oinskränkta makt. Av detta framgår det klart att rikets nedstigande i människornas värld är långt ifrån bara en manifestation av ord och föreställningar – det är en faktiskt verklig händelse; detta är en sida av innebörden i ”praktiserandet av verkligheten.” Människorna har aldrig sett en enda av mina handlingar eller någonsin hört ett enda av mina yttranden. Och även om de hade sett mina handlingar, vad skulle de ha upptäckt? Och om de hade hört mig tala, vad skulle de ha förstått? Alla människor i hela världen existerar i min barmhärtighet och kärlek, men på så sätt ligger hela mänskligheten under min dom och är på samma sätt föremål för mina prövningar. Jag har varit barmhärtig och kärleksfull mot människor, även när alla hade fördärvats till en viss grad; jag har utmätt tuktan till dem, även när alla underkastat sig inför min tron. Men finns det någon människa som inte är mitt uppe i det lidande och den förädling som jag har sänt? Så många människor famlar genom mörkret efter ljuset och så många kämpar bittert under sina prövningar. Job hade tro, men sökte han inte en utväg för sig själv? Även om mitt folk kan stå fast inför prövningar, finns det någon som, utan att säga det högt, djupt i sitt inre också har tro? Är det inte snarare så, att människor ger uttryck för sin tro men ändå hyser tvivel i sina hjärtan? Det finns inga människor som har stått fasta när de prövats eller som uppriktigt underkastar sig när de sätts på prov. Om jag inte täckte mitt ansikte för att undvika att titta på denna värld, skulle hela mänskligheten falla över ända under min brännande blick, för jag begär ingenting av människorna.

När fanfaren för riket ljuder – vilket också är när de sju åskorna mullrar – skakar detta ljud om himmel och jord, skakar om himlavalvet och sätter varje människas

---

innersta strängar i dallring. Hymnen till riket ljuder högtidligt i den stora röda drakens land och visar att jag har tillintetgjort den nationen och upprättat mitt rike. Ännu viktigare är att mitt rike har upprättats på jorden. I detta ögonblick börjar jag sända ut mina änglar till varenda en av världens nationer så att de kan leda mina söner, mitt folk; detta sker också för att uppylla kraven i nästa steg av mitt verk. Själv beger jag mig emellertid till den plats där den stora röda draken ligger hopringlad och tar upp kampen med den. När väl hela mänskligheten lär känna mig i köttet och kan se mina gärningar i köttet kommer den stora röda drakens håla att förvandlas till aska och försvinna utan minsta spår. Eftersom ni, i egenskap av mitt rikets folk, hatar den stora röda draken som pesten, måste ni handla så att ni behagar mitt hjärta och därmed bringar skam över draken. Känner ni genuint att den stora röda draken är förhatlig? Känner ni verkligen att den är fiende till rikets konung? Har ni verkligen tro, så att ni kan bära underbart vittnesbörd om mig? Är ni faktiskt säkra på att ni kan besegra den stora röda draken? Detta är vad jag begär av er; allt jag behöver är att ni ska kunna nå detta steg. Kommer ni att kunna göra detta? Har ni tro, så att ni kan åstadkomma detta? Exakt vad är människor kapabla att göra? Är det inte snarare så, att jag gör det själv? Varför säger jag att jag personligen stiger ner på den plats där slaget står? Vad jag vill ha är er tro, inte era gärningar. Alla människor är oförmögna att ta emot mina ord på ett rättframt sätt utan sneglar bara på dem. Har detta hjälpt er att nå era mål? Har ni lärt känna mig på detta sätt? Uppriktigt sagt, det finns inte en enda människa på jorden som kan se mig rakt i ansiktet, och inte en enda kan ta emot den rena och oförvanskade innebörden i mina ord. Därför har jag startat ett förut aldrig skådat projekt på jorden för att nå mina mål och skapa den sanna bilden av mig i människors hjärtan. På det här sättet kommer jag att avsluta den epok där föreställningar utövar makt över människorna.

I dag stiger jag inte bara ner till den stora drakens nation, utan jag vänder mig också om för att möta hela universum och får hela universum att skaka. Finns det en enda plats någonstans som inte är föremål för min dom? Finns det en enda plats som inte träffas av olyckor som jag låter regna ner över den? Vart jag än begett mig har jag spridit ut alla slags "frön till katastrofer". Detta är ett av de sätt jag arbetar på, och det är utan tvivel en frälsningshandling för mänskligheten och vad jag ger dem är ändå en slags kärlek. Jag vill låta ännu fler människor lära känna mig och kunna se mig och på detta sätt komma att vörda en Gud som de inte har kunnat se under så många år, men

---

som just nu är verklig. Av vilken anledning skapade jag världen? Varför tillintetgjorde jag inte människorna fullständigt när de hade blivit fördärvade? Av vilken anledning lever hela den mänskliga rasen mitt uppe i katastrofer? Vad var mitt syfte med att ikläda mig köttet? När jag utför mitt verk lär sig mänskligheten inte bara hur det bittra smakar utan även det söta. Vem av alla människor i världen lever inte i min nåd? Om jag inte hade försett människorna med materiella välsignelser, vem i hela världen skulle då kunna åtnjuta välstånd? Kan det vara så, att det är en välsignelse att låta er inta platsen som mitt folk? Om ni inte var mitt folk, utan tjänstgörare, skulle ni då inte leva i mina välsignelser? Inte en enda av er är kapabel att fatta vidden av mina ord. Långt från att uppskatta de benämningar som jag har gett människorna hyser många av dem harm i sina hjärtan på grund av titeln ”tjänstgörare”, samtidigt som så många odlar kärlek till mig i sina hjärtan på grund av benämningen ”mitt folk”. Ingen ska försöka lura mig; mina ögon ser allt! Vem av er tar villigt emot, vem av er ger fullständig lydnad? Skulle ni verkligen kunna underkasta er till slutet om inte saluten till riket ljöd? Vad människor är kapabla att göra och tänka och hur långt de kan gå – allt detta har jag förutbestämt för länge sedan.

Den stora majoriteten av människorna accepterar att brännas av mig i ljuset av mitt anlete. Inspirerade av min uppmuntran sätter den stora majoriteten av människorna igång att kämpa sig fram i sitt sökande. När Satans styrkor attackerar mitt folk är jag där för att driva tillbaka dem; när Satan planer ställer till det i deras liv, jagar jag honom på flykten så att han försvinner för att aldrig komma tillbaka. På jorden stryker alla slags onda andar ständigt omkring på jakt efter en plats där de kan vila, och de söker oupphörligt efter mänskliga lik som de kan förtära. Hör, mitt folk! Ni måste stanna i min vård och mitt beskydd. Var aldrig otyglade! Uppför er aldrig vårdslöst! Du måste erbjuda din lojalitet i mitt hus, för det är bara med lojalitet du kan gå till motangrepp mot djävulens knep. Du får under inga omständigheter bete dig som du gjorde förr, hadla på ett sätt framför mig och på ett annat sätt bakom min rygg; om du gör på det viset är du redan bortom all räddning. Har jag inte yttrat mer än tillräckligt många ord av det slaget? Det är just för att mänsklighetens gamla natur är oförbätterlig som jag har varit tvungen att påminna människorna gång på gång. Bli inte uttråkade! Allt som jag säger syftar till att säkerställa ert öde! En stinkande och smutsig plats är exakt vad Satan behöver; ju mer hopplöst oförbätterliga ni är och ju mer lastbara ni är och ovilliga att

---

låta er tyglas, desto mer kommer dessa orena andar att utnyttja varje tillfälle att nästla sig in hos er. Om ni har kommit till denna punkt, då är er lojalitet inget annat än tomt prat utan någon som helst verklighetsförankring, och de orena andarna kommer att sluka er beslutsamhet och förvandla den till olydnad och sataniska ränker i syfte att avbryta mitt verk. Därefter kan du när som helst förgöras av mig. Ingen förstår allvaret i denna situation; alla människor slår helt enkelt dövörat till mot det de hör och är inte det minsta försiktiga. Jag minns inte vad som gjordes i det förgångna; väntar du verkligen fortfarande på att jag ska visa överseende mot dig och "glömma" en gång till? Fastän människor har motarbetat mig, ska jag inte lägga dem det till last, för de är för omogna och därför har jag inte ställt alltför höga krav på dem. Allt jag begär är att de inte är lastbara och att de låter sig tyglas. Det är väl ändå inte för mycket begärt att ni ska klara av detta enda villkor? De flesta människor väntar på att jag ska uppenbara ännu fler hemligheter som de ska kunna låta sina ögon njuta av. Men även om du kom att förstå alla himlens hemligheter, vad exakt skulle du kunna göra med den kunskapen? Skulle den öka din kärlek till mig? Skulle den väcka din kärlek till mig? Jag underskattar inte människorna och inte heller dömer jag dem lättvindigt. Om inte det här var människornas faktiska omständigheter skulle jag aldrig kröna dem med sådana etiketter så lättvindigt. Tänk tillbaka på det som varit: Hur många gånger har jag förtalat er? Hur många gånger har jag underskattat er? Hur många gånger har jag betraktat er utan hänsyn till era faktiska omständigheter? Hur många gånger har mina yttranden misslyckats med att vinna över er helhjärtat? Hur många gånger har jag talat utan att slå an en djupt klangfull sträng i ert inre? Vem av er har läst mina ord utan att frukta och darra, livrädd att jag ska kasta ner er i den bottenlösa avgrunden? Vem utstår inte prövningar från mina ord? Mina yttranden bär på myndighet, men syftet är inte att fälla en lättvindig dom över människor; medveten om deras faktiska omständigheter visar jag dem i stället den innebörd som finns i mina ord. Är det någon som faktiskt kan känna igen min allsmäktiga kraft i mina ord? Finns det någon som kan ta emot det renaste guld som mina ord är gjorda av? Hur många ord har jag egentligen talat? Har någon någonsin satt värde på dem?

3 mars 1992

Rikets hymn

Människorna hyllar mig, människorna prisar mig. Allas munnar uttalar den ende sanne Gudens namn, alla människor lyfter blicken för att skåda mina gärningar. Riket sänker sig ned över världen; min person är rik och överflödande. Vem skulle inte jubla över detta? Vem skulle inte dansa av glädje över detta? O Sion! Höj ditt segerbanér för att hylla mig! Sjung din triumferande segersång och sprid mitt heliga namn! Alla ting på jorden! Rena nu er själva som offer till mig! Stjärnor i skyn! Skynda tillbaka till era platser och visa min väldiga makt på himlafästet! Jag lyssnar till rösterna från människorna på jorden som utgjuter oändlig kärlek och vörndnad för mig i sång! Denna dag, när hela skapelsen får liv igen, kommer jag ner i människornas värld. I denna stund slår blommorna ut, fåglarna sjunger och alla ting är fyllda av jubel! Till ljudet av rikets salut störtar Satans rike samman, förintat till den genljudande refrängen i rikets hymn. Och det kommer aldrig mer att uppstå!

Vem på jorden vågar stå upp och göra motstånd? När jag stiger ned till jorden kommer jag med brand, med vrede, med alla katastrofer. Nu är de jordiska rikena mitt rike! Uppe på himlen störtar och väller molnen fram; under himlen svallar sjöar och floder och piskar fram en gripande melodi. Vilande djur kommer fram ur sina hålor och alla folk som sover väcks av mig. Den dag alla folk har väntat på är äntligen här! De sänder upp de vackraste sånger till mig!

I denna underbara stund, i denna gripande tid,
prisar nu himlarna ovan och allt under himlen. Vem skulle inte vara entusiastisk över detta?

Vem skulle inte glädjas över detta? Vem skulle inte gråta vid denna tilldragelse?

Himlen är inte samma himmel, nu är den rikets himmel.

Jorden är inte den jord som var, utan är nu helig jord.

Sedan ett kraftigt regn dragit förbi är den smutsiga gamla världen fullständigt förvandlad.

Bergen förändras ... vattnen förändras ...

också människorna förändras ... allting förändras ...

Tysta berg! Dansa för mig!

Stillastående vatten! Strömma fritt!

Sovande människor! Stå upp i era strävanden!

Jag har kommit ... och jag härskar ...
Alla kommer att med egna ögon se mitt ansikte, alla kommer att med egna öron
höra min röst,
och själva uppleva livet i riket ...
Så ljuvt ... så underbart ...
Oförglömligt ... oförglömligt ...
I min vredes lågor kämpar den stora röda draken;
i min majestätiska dom visar djävlar sina sanna skepnader;
vid mina stränga ord skäms alla och vågar inte visa sina ansikten.
De minns det förflutna, hur de hånade mig,
hur de alltid framhävde sig själva och alltid trotsade mig.
Vem kommer inte att gråta i dag? Vem känner ingen ånger?
Hela universum är fullt av tårar ...
fullt av fröjdeljud ... fullt av skratt ...
Ojämförlig glädje ... ojämförlig glädje ...
Lätt regn som smattrar ... tung snö som dalar ner ...
Människor som blandar sorg och glädje ... somliga skrattar ...
somliga gråter ... och somliga jublar ...
Som om människor har glömt ... om det är en mulen och regnig vår,
en sommar med utslagna blommor, en höst med riklig skörd
eller en vinter kall som is och frost, ingen vet ...
I skyn driver molnen, på jorden rörs haven upp.
Sönerna viftar med armarna ... människorna rör på fötterna i dans ...
Änglarna är verksamma ... änglarna vakar och vallar ...
Jordens människor skyndar omkring, allting på jorden förökar sig.

Kapitel 11

Varenda mänsklig individ borde acceptera min andes skärskådning, granska alla sina ord och handlingar ingående och dessutom se på mina förunderliga gärningar. Hur känner ni er när riket anländer på jorden? När mina söner och mitt folk strömmar till min tron påbörjar jag formellt domen inför den stora vita tronen. Det vill säga, när jag personligen inleder min verksamhet på jorden och domens era närmar sig sitt slut, börjar jag rikta mina ord till hela universum och släppa fri min andes röst till hela universum. Med mina ord kommer jag att tvätta alla människor och ting bland allt som finns i himlen och på jorden rena, så att landet inte längre är smutsigt och tygellöst utan ett heligt rike. Jag kommer att förnya alla ting så att de är beredda för mitt bruk, så att de inte längre bär den jordiska andedräkten och inte längre är fläckade av markens smak. På jorden har människan famlat efter mina ords mål och ursprung, och hon har iakttagit mina gärningar, men ingen har någonsin verkligen känt till mina ords ursprung och ingen har någonsin verkligen skådat det förunderliga i mina gärningar. Det är först i dag, när jag personligen kommer bland människorna och talar mina ord, som människan har lite kunskap om mig, tar bort platsen för sin "Gud" ur sina tankar och i stället skapar en plats för den praktiske Guden i sitt medvetande. Människan har föreställningar och är full av nyfikenhet — vem skulle inte vilja se Gud? Vem skulle inte vilja möta Gud? Ändå är det enda som upptar en bestämd plats i människans hjärta en Gud som människan känner är diffus och abstrakt. Vem skulle inse detta om jag inte sa det till dem rent ut? Vem skulle på allvar tro, med all säkerhet och utan minsta antydan till tvivel, att jag verkligen existerar? Det är en väldig skillnad mellan den "Gud" som finns i människans hjärta och verklighetens Gud, och det går inte att jämföra dem. Om jag inte blev kött skulle människan aldrig lära känna mig, och även om hon lärde känna mig, skulle inte denna kunskap ändå vara en föreställning? Varje dag går jag mitt i en aldrig sinande ström av människor, och varje dag är jag verksam i varje människas inre. När människan verkligen ser mig kommer hon att kunna känna igen mig i mina ord och begripa genom vilka medel jag talar, liksom vilka mina avsikter är.

Vad, bland alla ting, är inte tyst när riket formellt anländer till jorden? Vem bland alla människor är inte rädd? Jag vandrar överallt i hela universums värld och jag arrangerar personligen allting. Vem vet inte nu att mina gärningar är underbara? Mina händer upprätthåller allt och ändå är jag samtidigt över allting. Är inte min inkarnation

---

och min personliga närvaro bland människorna i dag det sanna syftet med min ödmjukhet och doldhet? Utåt sett applåderar många människor mig som god och prisar mig som vacker, men vem känner mig verkligen? Varför begär jag i dag att ni ska känna mig? Är inte mitt mål att få den stora röda draken att skämmas? Jag vill inte tvinga människan att prisa mig, utan få henne att känna mig, och därigenom kommer hon att älska mig och därmed prisa mig. En sådan lovprisning är värd sitt namn och är inte tomt prat; den sortens lovprisning är den enda som kan nå min tron och stiga upp i skyarna. Eftersom människan har frestats och fördärvats av Satan, eftersom hon har tagits över av föreställningar och tankar, har jag blivit kött i syfte att personligen erövra hela mänskligheten, avslöja alla människans föreställningar och slita sönder hennes tankegångar. Resultatet har blivit att människan inte längre stoltserar framför mig och inte längre tjänar mig efter sina egna föreställningar, och därmed är den "Gud" som människan föreställt sig fullkomligt fördriven. När riket kommer börjar jag först av allt det här stadiet av mitt verk och det gör jag bland mitt folk. Eftersom ni är mitt folk och ni är födda i den stora röda drakens land, finns det självklart inte bara lite, eller en del, av den stora röda drakens gift i er. Därför är detta stadium av mitt verk i första hand fokuserat på er och detta är en viktig aspekt av min inkarnation i Kina. De flesta människor är oförmögna att fatta ens en bråkdel av de ord jag talar, och när de gör det är deras förståelse dunkel och rörig. Det här är en vändpunkt i den metod jag talar med. Vilken människa skulle kunna bli frälst och undgå att kastas ner i Hades om alla var i stånd att läsa mina ord och förstå deras innebörd? Det är när människan väl känner mig och lyder mig som jag kommer att vila, och det är just då som människan är i stånd att fatta innebörden i mina ord. I dag är er mognad alltför liten – den är nästan ömkansvärt liten, inte ens värdig att lyftas upp – för att inte tala om er kunskap om mig.

Fastän jag säger att änglarna har börjat sändas ut för att ledsaga mina söner och mitt folk, är det ingen som är kapabel att förstå innebörden i mina ord. Samtidigt som jag personligen kommer bland människorna börjar änglarna arbetet med att ledsaga, och under tiden som änglarnas ledsagande pågår mottar alla söner och allt folket inte bara provningar och ledsagande, utan de kan också med egna ögon skåda förekomsten av alla sorters visioner. Eftersom jag verkar direkt i gudomlighet träder allting in i en ny begynnelse, och eftersom denna gudomlighet verkar direkt är den inte det minsta begränsad av det mänskliga tillståndet, och i människans ögon tycks den arbeta fritt

---

under övernaturliga förhållanden. Men för mig är det helt normalt (människan tror att det är övernaturligt därför att hon aldrig har haft någon direkt kontakt med gudomlighet); den äger inga av människans föreställningar och är obefläckad av mänskliga idéer. Folk kommer inte att inse detta förrän de alla kommer in på rätt spår; eftersom vi nu befinner oss i början har människan många brister när det gäller hennes inträde, och fel och oklarheter kan knappast undvikas. Eftersom jag har lett er till denna punkt har jag i dag gjort lämpliga arrangemang och har mina egna målsättningar. Om jag skulle berätta för er om dem i dag, skulle ni då verkligen kunna förstå dem? Jag är väl bekant med människosinnets tankar och människohjärtats önskningar: Vem har aldrig letat efter en lösning åt sig själv? Vem har aldrig tänkt på sina egna framtidsmöjligheter? Men trots att människan besitter ett rikt och bländande intellekt — vem kunde förutspå att denna tid, efter de tidsåldrar som varit, skulle bli så som den blivit? Är det här verkligen frukten av dina egna subjektiva ansträngningar? Är det här lönen för din oförtröttliga idoghet? Är det här den vackra tablå som ditt sinne föreställt sig? Om jag inte vägledde hela mänskligheten, vem skulle då kunna frigöra sig själv från mina arrangemang och finna en annan utväg? Är det människans fantasier och önskningar som har fört henne fram till denna dag? Många människor går ett helt liv utan att få sina önskningar uppfyllda. Beror det verkligen på ett fel i deras tänkande? Många människors liv är fyllda av oväntad lycka och tillfredsställelse. Beror det verkligen på att de förväntar sig alltför lite? Vem i hela mänskligheten är inte omvårdad i den Allsmäktiges ögon? Vem lever inte mitt i den Allsmäktiges förutbestämmelse? Vilkas liv och död kommer av deras egna val? Kontrollerar människan sitt eget öde? Många människor ropar efter att få dö, men döden är långt borta; många vill vara sådana som är starka i livet och fruktar döden, men utan att de vet det närmar sig dagen för deras bortgång då de kastas ner i dödens avgrund; många människor blickar upp mot himlen och suckar djupt; många storgråter med klagande snyftningar; många faller mitt under provningar och många blir frestelsers fångar. Även om jag inte framträder personligen för att människan ska kunna se mig tydligt, fruktar många att se mitt ansikte, livrädda för att jag ska slå ner dem, att jag ska släcka deras liv. Känner människan mig verkligen eller gör hon inte det? Ingen kan säga säkert. Är det inte så? Ni fruktar både mig och min tuktan, men samtidigt står ni upp och motarbetar mig öppet och dömer mig. Visst är det på det viset? Att människan aldrig har känt mig beror

---

på att hon aldrig har sett mitt ansikte eller hört min röst. Så fastän jag finns i människans hjärta, finns det någon i vars hjärta jag inte är diffus och otydlig? Finns det någon i vars hjärta jag är fullkomligt tydlig? Jag vill inte att de som är mitt folk också ska se mig diffust och dunkelt, och därför sätter jag i gång detta stora verk.

Jag kommer stilla bland människorna och jag ger mig av i tysthet. Har någon någonsin sett mig? Är solen kapabel att se mig på grund av sina brinnande lågor? Är månen kapabel att se mig på grund av sin strålade klarhet? Kan stjärnbilderna se mig på grund av sina platser på himlavalvet? När jag kommer vet inte människan det och alla ting förblir ovetande, och när jag ger mig av är människan fortfarande omedveten. Vem kan vittna om mig? Skulle det kunna vara de jordiska människornas lovprisning? Kan det vara liljorna som blommar i vildmarken? Är det fåglarna som flyger i luften? Är det lejonen som ryter i bergen? Ingen kan tillfullo vittna om mig! Ingen kan göra det arbete som jag kommer att göra! Även om de gjorde det – vilken effekt skulle det få? Varje dag iakttar jag varenda handling som många människor utför, och varje dag söker jag många människors hjärtan och sinnen; ingen har någonsin undgått min dom, och ingen har någonsin frigjort sig själv från min doms verklighet. Jag står över skyarna och blickar bort i fjärran: Oräkneliga människor har slagits ner av mig, men otaliga människor lever också mitt i min barmhärtighet och kärlek. Lever inte ni också under sådana villkor?

5 mars 1992

Kapitel 12

När blixten ljungar från Östern – vilket också är exakt det ögonblick då jag börjar tala – i det ögonblick då blixten ljungar lysas hela himlavalvet upp och alla stjärnorna börjar förvandlas. Hela människosläktet tycks genomgå en veritabel rening och utsortering. I skenet från denna ljusstråle från Östern blottas hela mänskligheten i sin ursprungliga form, förblindad och hämmad av förvirring; än mindre är de i stånd att dölja sina fula anletsdrag. Än en gång är de som djur som flyr bort från mitt ljus för att ta sin tillflykt i bergsgrottor; men inte en enda bland dem kan undkomma mitt ljus. Alla människor är förbluffade, alla väntar, alla iakttar; vid mitt ljus ankomst fröjdar sig alla över den dag de föddes, och likaså förbannar alla den dag de föddes. Motstridiga känslor är omöjliga att uttrycka i ord; tårar av självkritik bildar floder som förs bort med den svepande forsen och försvinner på ett ögonblick utan spår. Än en gång tränger sig min dag på människosläktet, väcker det på nytt och ger det en punkt att göra en nystart från. Mitt hjärta bultar och bergen hoppar och vattnen dansar av glädje i takt med mitt hjärtas slag, och vågorna håller takten där slår mot de steniga reven. Det är svårt att uttrycka vad som finns i mitt hjärta. Jag vill att allt orent ska brinna upp och bli till aska under min blick, jag vill att alla olydnadens söner ska försvinna ur min åsyn för att inte längre fortleva. Jag har inte bara skapat en ny början i den stora röda drakens boning, utan jag har även påbörjat nytt verk i universum. Snart kommer jordens riken att bli mitt rike; snart kommer jordens riken att för evigt upphöra att existera på grund av mitt rike, på grund av att jag redan har segrat, på grund av att jag har återvänt i triumf. Den stora röda draken har uttömt alla upptänkliga metoder för att rubba min plan i hopp om att radera ut mitt verk på jorden, men kan dess bedrägliga lister få mig att tappa modet? Kan dess hot skrämma mig att förlora min tillförsikt? Det har aldrig funnits en enda varelse varken i himlen eller på jorden som jag inte håller i min hand; hur mycket mer gäller inte detta den stora röda draken, denna figur som tjänar som kontrast till mig? Är den inte också ett föremål som ska hanteras av mina händer?

Vid tiden för min inkarnation i mänsklighetens värld, nådde människan ovetande fram till denna dag med hjälp av min vägledande hand och kom omedvetet att lära känna mig. Men när det gäller hur hon ska gå den väg som ligger framför henne har ingen någon aning, ingen vet, och än mindre har någon ett hum om i vilken riktning vägen kommer att föra henne. Endast med den Allsmäktige vakande över sig kommer

---

någon att kunna vandra vägen till slutet; endast vägleda av blixten i Östern kommer någon att kunna stiga över tröskeln som leder till mitt rike. Bland människor har det aldrig funnits någon som har sett mitt ansikte, sett blixten i Östern; än mindre finns det väl då någon som har hört den röst som utgår från min tron? Faktum är att sedan forna tider har inte en enda människa kommit i direkt kontakt med min person; först i dag när jag har kommit in i världen har människor möjlighet att se mig. Men de känner mig fortfarande inte; de ser bara mitt ansikte och hör bara min röst, men utan att förstå vad jag menar. Alla människor är på det viset. Som en av mitt folk – känner du inte djup stolthet när du ser mitt ansikte? Och känner du inte eländig skam över att du inte känner mig? Jag vandrar bland människor och jag lever bland människor, för jag har blivit kött och jag har kommit in i människans värld. Mitt mål är inte bara att göra det möjligt för mänskligheten att se på mitt kött, utan att göra det möjligt för mänskligheten att känna mig, vilket är viktigare. Genom mitt inkarnerade kött kommer jag dessutom att döma mänskligheten för dess synder; genom mitt inkarnerade kött kommer jag att besegra den stora röda draken och trampa sönder dess håla.

Fastän de människor som befolkar jorden är lika talrika som stjärnorna, känner jag dem alla lika väl som jag känner min egen hand. Och fastän människorna som "älskar" mig också är oräkneliga som havets sand är det bara några få som är utvalda av mig: endast dessa som strävar efter det klara ljuset och skiljer sig från dem som "älskar" mig. Jag överskattar inte människan och jag underskattar henne inte heller; snarare ställer jag krav på människan alltefter hennes naturliga egenskaper, och vad jag har behov av är alltså den sortens människa som söker uppriktigt efter mig – allt i syfte att uppnå mitt mål i urvalet av människor. Det finns otaliga vilddjur i bergen men inför mig är de alla tama som får; ofattbara hemligheter vilar under havet, men de visar sig för mig lika tydligt som allt på jordens yta; i himlarymden ovan finns världar som människan aldrig kan nå, men jag vandrar fritt omkring i dessa onåbara världar. Människan har aldrig känt igen mig i ljuset utan bara sett mig i mörkrets värld. Är ni inte i samma situation i dag? Det var när den stora röda drakens vilda framfart var som värst som jag formellt tog på mig köttet för att utföra mitt verk. Det var när den stora röda draken för första gången uppenbarade sin sanna form som jag vittnade om mitt namn. När jag vandrade omkring på mänskligheten vägar var det inte en enda varelse, inte en enda individ, som blev klarvaken, och när jag så inkarnerades i människans värld var det ingen som visste

---

det. Men när jag i mitt inkarnerade kött började ägna mig åt mitt verk, då väcktes mänskligheten med ett ryck ur sina drömmar av min dånande röst och inledde därmed sitt liv under min ledning. Jag har än en gång påbörjat nytt verk bland mitt folk. Jag har sagt att mitt verk på jorden inte är avslutat och det räcker för att visa att de människor jag talade om tidigare inte är de jag hade föreställt mig att jag skulle behöva, men trots det räknar jag fortfarande utvalda bland dessa människor. Av detta är det uppenbart att jag inte gör detta enbart för att göra det möjligt för mitt folk att känna den inkarnerade Guden, utan också i syfte att rena mitt folk. På grund av skärpan i mina administrativa påbud riskerar en stor majoritet människor fortfarande att bli eliminerade av mig. Om du inte gör allt du kan för att ta itu med dig själv och kuva din egen kropp, om du inte gör det kommer du utan tvivel att bli något jag föraktar och förkastar, som blir nedkastat i helvetet, på samma sätt som Paulus tuktdes direkt av mina händer, en tuktan det var omöjligt att undfly. Har ni kanske upptäckt någonting i mina ord? Det är fortfarande min avsikt att rentvå kyrkan, att fortsätta att rena det folk jag behöver, för jag är Gud själv som är alltigenom helig och obefläckad. Jag ska inte bara få mitt tempel att skimra i regnbågens färger, utan också göra det skinande rent med ett inre som överensstämmer med dess yttre. I min närvaro bör ni alla och envar tänka tillbaka på vad ni har gjort i det förflutna och bestämma er för om ni i dag kan fatta beslutet att ge mig fullkomlig tillfredsställelse i mitt hjärta.

Det är inte bara det att människan inte känner mig i mitt kött; vad som är ännu värre är att hon har misslyckats att förstå sitt eget jag som bor i en köttslig kropp. Hur många år har inte gått då människor hela tiden har bedragit mig och behandlat mig som en utomstående gäst? Hur många gånger har de inte utestängt mig från sitt hem? Hur många gånger har de inte stått inför mig utan att bry sig om mig? Hur många gånger har de inte tagit avstånd från mig mitt bland andra människor? Hur många gånger har de inte förnekat mig inför djävulen? Och hur många gånger har de inte angripit mig med sina gnabbande munnar? Trots det håller jag inte räkning på människans svagheter, och inte heller kräver jag tand för tand för hennes olydnad. Allt jag har gjort är att ge henne medicin mot hennes åkommor i syfte att bota hennes obotliga sjukdomar och på så sätt ge henne hälsan åter, så att hon till sist kan lära känna mig. Har inte allt jag gjort varit för människans överlevnads skull, för att ge mänskligheten en chans att leva? Många gånger kom jag in i människans värld, men eftersom jag kom in i världen i min egen

---

person brydde sig inte människorna om mig; i stället agerade var och en som de ville och sökte en utväg för sig själva. Föga vet de att varenda väg under himlen kommer ur mina händer! Föga vet de att allting under himlen är förordnat av mig! Vem av er vågar hysa förbittring i sitt hjärta? Vem av er vågar utan vidare komma till en uppgörelse? Jag har bara stilla utfört mitt verk mitt bland människorna, det är allt. Om jag inte hade brytt mig om människans skröplighet under tiden för min inkarnation, skulle hela mänskligheten – enbart på grund av min inkarnation – ha blivit skrämd från vettet och därmed fallit ner i Hades. Det är endast på grund av att jag ödmjukade mig och gömde mig som mänskligheten har undvikit katastrof, räddats undan min tuktan och på så sätt nått fram till i dag. Medveten om hur svårt det var att nå fram till i dag, borde du inte ännu mer uppskatta den morgondag som ska komma?

8 mars 1992

Kapitel 13

I de tillkännagivanden som min röst gör är ett antal av mina avsikter dolda. Men människan vet och förstår ingenting av dessa. Hon fortsätter att ta emot mina ord utifrån och följa dem utifrån, utan att kunna lägga märke till mitt hjärta eller förnimma min vilja, som finns i mina ord. Även om jag har förtydligat mina ord, har någon förstått? Jag kom till mänskligheten från Sion. Eftersom jag har tagit på mig en vanlig människas mänskliga natur och klätt mig i en människas hud, lär människor bara känna mitt yttre och känner inte det liv som finns inom mig. De lägger inte heller märke till Andens Gud, utan känner bara till den köttsliga människan. Kan det vara så att den verkliga Gud själv inte förtjänar att ni försöker lära känna honom? Kan det vara så att den verkliga Gud själv inte förtjänar att ni anstränger er för att försöka ”dissekera” honom? Jag avskyr hela det mänskliga släktets fördärv, men jag hyser medkänsla med dess svaghet. Jag hanterar också hela människosläktets gamla natur. Är inte också ni — som en del av mitt folk i Kina — en del av det mänskliga släktet? Bland allt mitt folk, bland alla mina söner, det vill säga bland dem som jag har utvalt ur hela det mänskliga släktet, tillhör ni den lägsta gruppen. Därför har jag lagt ner mest energi – mest möda – på er. Uppskattar ni fortfarande inte det välsignade liv som ni åtnjuter idag? Förhärdat ni fortfarande era hjärtan för att göra uppror mot mig och upprätta era egna planer? Om det inte vore för att jag fortfarande hyser medlidande med och kärlek till er, så skulle hela mänskligheten för länge sedan ha hamnat i Satans fångenskap och förvandlats till ”läckerbitar” i hans mun. De som idag, mitt ibland alla människor, verkligen offrar sig för mig och verkligen älskar mig, är fortfarande så sällsynta att de kan räknas på ena handens fingrar. Kan det vara så att benämningen[a] ”mitt folk” har blivit er personliga egendom redan i dag? Har ditt samvete helt enkelt blivit iskallt? Är du verkligen värdig att bli en del av det folk som jag behöver? När ni tänker tillbaka på det förgångna och sedan ser på dagens situation igen, vem av er har tillfredsställt mitt hjärta? Vem av er har visat äkta omsorg om mina avsikter? Om jag inte hade drivit på er, skulle ni inte ha vaknat än, utan ni skulle fortfarande ha varit som nedfrusna och dessutom som om ni vore i dvala.

Mitt i de upprörda vågorna ser människan min vrede; i det tumlande virrvarret av mörka moln skräms människor från vettet och vet inte vart de ska fly, som om de fruktar att åskan och regnet ska skölja bort dem. Sedan, efter att den virvlande snöstormen har dragit förbi, blir de på lättsamt och glatt humör när de njuter av

---

naturens vackra landskap. Men vilken av dem har någonsin, i sådana stunder, upplevt den gränslösa kärlek jag hyser till mänskligheten? I deras hjärtan finns bara min gestalt, men inte min Andes väsen. Kan det verkligen vara så att människan inte öppet trotsar mig? När stormen blåst över är hela mänskligheten som förnyad, som om den har återfått ljus och liv efter att ha förädlats genom vedermödor. Hade inte också ni, efter att ha uthärdat slagen jag gav, den goda lyckan att nå fram till idag? Men kommer ni att kunna behålla den renhet som följde på skyfallet när den här dagen är över och morgondagen anländer? Kommer ni att kunna behålla den hängivenhet som följde på er förädling? Kommer ni att kunna behålla den lydnad ni har idag? Kan er hängivenhet förbli orubblig och oföränderlig? Det är inte bortom människans förmåga att uppfylla detta krav, eller hur? Dag för dag lever jag bland människor, och agerar tillsammans med människor, i mänsklighetens mitt, men ingen har någonsin lagt märke till detta. Vem i hela det mänskliga släktet skulle fortfarande existera i den nuvarande tidsåldern om det inte vore för min Andes vägledning? Kan det vara så att jag överdriver när jag säger att jag lever och agerar tillsammans med människor? I det förgångna sa jag: ”Jag skapade mänskligheten, visade hela mänskligheten vägen och ledde hela mänskligheten”. Var det egentligen inte så? Kan det möjligen vara så att er erfarenhet av dessa ting är otillräcklig? Blotta frasen ”tjänsteutövare” borde vara nog för att ni ska ägna en livstids möda åt att förklara. Utan faktisk erfarenhet skulle en människa aldrig lära känna mig, skulle aldrig kunna lära känna mig genom mina ord. Men idag har jag personligen kommit mitt ibland er: kommer inte det göra det lättare för er att lära känna mig? Kan det verkligen vara så att min inkarnation inte också innebär frälsning för er? Om jag inte stigit ner i mänskligheten i min egen person, skulle hela människosläktet för länge sedan ha genomsyrats av uppfattningar, det vill säga ha blivit Satans ägodelar, för det ni tror på är bara Satans avbild och har inget som helst att göra med Gud själv. Är inte detta min frälsning?

När Satan kommer inför mig, ryggas jag inte undan för hans rasande vildsinthet och jag är inte heller rädd för hans avskyvärdhet: jag struntar helt enkelt i honom. När Satan frestar mig, genomsådar jag hans knep och får honom att smyga bort i skam och förnedring. När Satan kämpar med mig och försöker rycka bort mitt utvalda folk, satsar jag allt i mitt kött mot honom; och i mitt kött upprätthåller och vallar jag mitt folk, så att de inte lätt ska falla ned eller gå vilse, och jag leder dem varje steg på vägen. Och när

---

Satan besegrad drar sig tillbaka kommer jag att ha förhärligats i mitt folk och mitt folk kommer att ha avgett klart och rungande vittnesbörd om mig. Därför ska jag ta hindren i min förvaltningsplan och kasta dem i den bottenlösa avgrunden en gång för alla. Detta är min plan, detta är mitt verk. Det kan komma en dag i era liv när du hamnar i den här sortens situation. Skulle du då villigt låta dig tas till fånga av Satan eller kommer du att låta mig vinna dig? Detta är ditt eget öde, och du måste tänka över det noggrant.

Livet i riket är folkets och Guds eget liv. Hela mänskligheten står under min omsorg och mitt beskydd, och alla är indragna i en kamp till döden med den stora röda draken. För att vinna denna sista strid, för att göra slut på den stora röda draken, bör alla människor ge upp hela sin varelse till mig i mitt rike. När jag säger ”rike” menar jag det liv som levs direkt under det gudomligas beskydd, där hela mänskligheten vallas direkt av mig och tränas direkt av mig, så att alla människornas liv är som om de vore i himlen fastän de fortfarande är på jorden — ett sant förkroppsligande av livet i den tredje himlen. Trots att jag är i mitt kött, lider jag inte köttets begränsningar. Hur många gånger har jag inte kommit in i människornas mitt för att lyssna till deras böner och hur många gånger har jag inte njutit av deras lovprisningar medan jag vandrat bland människorna? Även om de aldrig har varit medvetna om min existens, utför jag ändå mitt verk på detta sätt. I min boning, som är den plats där jag är dold, i denna min boning, har jag icke desto mindre besekrat alla mina fiender. I min boning har jag fått verklig erfarenhet av att leva på jorden. I min boning iakttar jag människans varje ord och handling, och vakar över och styr hela det mänskliga släktet. Om mänskligheten kunde känna omsorg om mina avsikter och därigenom tillfredsställa mitt hjärta och ge mig glädje, då skulle jag helt säkert välsigna hela mänskligheten. Är inte detta vad jag avser för mänskligheten?

Eftersom mänskligheten ligger medvetslös, är det endast genom dånet av min åska som människor väcks ur sina drömmar. Och när de öppnar ögonen bländas många av dessa stötar av kylig strålgång, så till den grad att de förlorar orienteringen och inte vet varifrån de kommer eller vart de är på väg. De flesta människor träffas av de laserliknande strålarna och kollapsar i en hög under stormen, deras kroppar sveps bort av de forfarande strömmarna och lämnar inga spår efter sig. I ljuset kan de överlevande till sist se mitt ansikte tydligt och först då kommer de att veta något om mitt yttre utseende, till den grad att de inte längre vågar se mig direkt i ansiktet, livrädda att jag än

---

en gång ska låta min tuktan och mina förbannelser hemsöka deras kött. Hur många människor bryter samman i okontrollerad gråt? Hur många drabbas av förtvivlan? Hur många skapar floder med sitt blod? Hur många blir lik som driver hit och dit, utan mål? Hur många människor känner ett plötsligt styng av hjärtesorg och gråter över sina många olyckliga år sedan de hittat sin egen plats i ljuset? Hur många människor bekänner sin orenhet under ljusets olycksbådande sken och beslutar sig för att bättra sig? Hur många förblindade människor har redan förlorat livsglädjen och vill därför inte uppmärksamma ljuset utan fortsätter att stagnera och vänta på sitt slut? Och hur många människor hissar livets segel och väntar ivrigt, under ledning av ljuset, på sin morgondag? ... Vem i mänskligheten befinner sig inte i detta tillstånd idag? Vem befinner sig inte i mitt ljus? Även om du är stark eller tror att du är svag, hur ska du kunna undvika ankomsten av mitt ljus?

10 mars 1992

Fotnoter:

a. Den ursprungliga texten innehåller inte ordet "titeln".

Kapitel 14

Ingen människa har någonsin under alla tidsåldrar trätt in i riket och således har ingen heller åtnjutit rikets tidsålders nåd eller sett rikets konung. Många människor har profeterat om rikets skönhet under min Andes upplysning, men de känner bara till dess yttre betydelse, inte dess inre. När riket idag formellt etableras på jorden vet de flesta människor fortfarande inte riktigt vad som skall uppnås under rikets tidsålder, vilken värld människan slutligen skall föras in i. Jag är rädd att alla människor befinner sig i ett förvirrat tillstånd när det gäller den här frågan. Eftersom dagen för rikets fullständiga förverkligande inte har anlant till fullo, är alla människor förvirrade och oförmögna att se det tydligt. Mitt gudomliga verk inleds formellt med rikets tidsålder. I och med rikets tidsålders officiella inledning börjar mitt sinnelag successivt manifestera sig för människan. I detta ögonblick börjar alltså den heliga basunen formellt att ljuda och förkunna för alla. När jag officiellt tar makten och regerar som konung i riket skall allt mitt folk med tiden fulländas av mig. Det är just när världens alla nationer upplöses som mitt rike kommer att etableras och formas, och det är också då jag kommer att förvandlas och vända mig till hela universum. Vid den tiden skall alla människor se mitt härliga ansikte, se mitt sanna anlete. Ända sedan världens skapelse har mänskligheten fördärvats av Satan till den grad som förekommer i dag. I och med människans fördärv har jag blivit mer och mer dold för människorna och alltmer obegriplig för dem. Människan har aldrig sett mitt sanna ansikte och aldrig interagerat direkt med mig. Det är bara i hörsägnar och myter som det har funnits ett "jag" sprunget ur människans fantasi. Därför förlikar jag mig med människans fantasi, alltså med hennes föreställningar, för att ta itu med det "jag" som finns i människornas sinne, så att jag kan förändra den bild av "mig" som de hyst under otaliga år. Det här är min arbetsprincip. Inte en enda människa har varit förmögen att ha fullständig kunskap om detta. Människor har prostrerat inför mig och kommit inför mig för att tillbe mig, men sådana handlingar ger mig ingen glädje eftersom de inte har min bild i sitt hjärta, utan en bild som står utanför mig. Eftersom deras sinne saknar mitt sinnelag vet de ingenting om mitt sanna ansikte. Så när de tror att de har gjort motstånd mot mig eller brutit mot mina administrativa påbud, låtsas jag inte se. Och därför minns de mig som en Gud som hellre visar människor barmhärtighet än tuktar dem, eller som Gud själv som inte

---

menar vad han säger. Allt det här är fantasier som fötts ur människors tänkande och inte stämmer med verkligheten.

Jag står ovan universum dag efter dag och iakttar, och jag gömmer mig ödmjukt i min boning för att uppleva människornas liv och ingående studera allt människorna gör. Ingen har någonsin på allvar överlämnat sig till mig. Ingen har någonsin strävat efter sanningen. Ingen har någonsin varit plikttrogen mot mig. Ingen har någonsin avgett löften inför mig och hållit fast vid sin plikt. Ingen har någonsin låtit mig bo i honom. Ingen har värdesatt mig lika mycket som sitt eget liv. Ingen har någonsin sett min gudomlighets hela väsen i praktiken. Ingen har någonsin varit villig att stå i kontakt med den praktiske Guden själv. När vattnen slukar människor hela, räddar jag dem ur det stillastående vattnet och ger dem en chans till nytt liv. När människor förlorar sin tro på livet, drar jag dem upp från dödens rand och ger dem mod att leva, så att de betraktar mig som grundvalen för sin existens. När människor inte lyder mig, får jag dem att lära känna mig i sin olydnad. Mot bakgrund av människans gamla natur och min barmhärtighet, låter jag människor ångra sig och börja om på nytt i stället för att döda dem. När människor drabbas av svält rycker jag dem från döden så länge de har ett andetag kvar och hindrar dem från att falla offer för Satans knep. Hur många gånger har inte människor sett mina händer? Hur många gånger har de inte sett mitt vänliga anlete, sett mitt leende ansikte? Och hur många gånger har de inte sett mitt majestät, sett min vrede? Även om mänskligheten aldrig har känt mig, utnyttjar jag inte dess svaghet för att skapa onödiga problem. När jag upplever mänsklighetens umbäranden sympatiserar jag därför med människans svaghet. Det är bara som svar på människors olydnad, deras otacksamhet, som jag utmäter tuktan i varierande grad.

Jag döljer mig själv när människorna är upptagna och uppenbarar mig på deras lediga tid. Mänskligheten föreställer sig att jag är allvetande och den Gud själv som bifaller alla böner. Därför kommer de flesta bara inför mig för att söka Guds hjälp, inte på grund av en längtan att lära känna mig. När människor kämpar mot sjukdomar vädjar de enträget om min hjälp. När de drabbas av motgångar anförtror de mig med all sin kraft sina svårigheter för att bli befriade från sitt lidande. Men inte en enda människa har kunnat älska mig även när hon inte har haft några bekymmer. Inte en enda människa har sträckt ut en hand i tider av frid och lycka så att jag kunnat ta del av hennes glädje. När hennes lilla familj är lycklig och välmående slänger hon snabbt

---

undan mig eller slår igen dörren framför mig och hindrar mig från att komma in och ta del av familjens välsignade lycka. Det mänskliga sinnet är för trångt, för trångt för att ens rymma en Gud som är så kärleksfull, barmhärtig och lättillgänglig som jag. Hur många gånger har jag inte blivit avvisad av människor i stunder av glädjefulla skratt? Hur många gånger har inte stapplande människor använt mig som en krycka? Hur många gånger har inte sjuka människor tvingat in mig i rollen som läkare? Mänskligheten är verkligen grym! Fullständigt oförnuftig och omoralisk. Man kan inte ens skönja de känslor som människor förmodas vara utrustade med. De saknar nästan varje spår av mänsklighet. Begrunda det förflutna och jämför det med hur det är i dag. Sker det förändringar i ditt inre? Är mindre av det förflutna aktivt i nuet? Eller har detta förflutna inte ersatts än?

Jag har färdats över berg och genom dalar och upplevt världens upp- och nedgångar. Jag har vandrat bland människorna och levt bland människorna i många år, men deras sinnelag tycks inte ha förändrats mycket. Det är som om människans gamla natur har slagit rot och spirat i dem. De lyckas aldrig förändra den där gamla naturen utan bara förbättra den lite grand på den ursprungliga grunden. Som man brukar säga — på ytan har mycket förändrats men innehållet är detsamma. Det verkar som om alla försöker lura mig och blanda mig så att de kanske ska kunna glida förbi och vinna min uppskattning. Jag varken beundrar eller ägnar något intresse åt människors knep. I stället för att få ett raseriutbrott intar jag en inställning där jag tittar men inte ser. Jag planerar att ge människorna ett visst mått av slapphet och sedan ta itu med mänskligheten som helhet. Varför skulle jag ens behöva visa människorna förnyad barmhärtighet och kärlek när de är värdelösa stackare som helt saknar självrespekt och inte uppskattar sig själva? Människor — utan undantag — känner inte sig själva och vet inte vad de väger. De borde placera sig själva på en våg för att vägas. Mänskligheten bryr sig inte om mig och därför tar jag inte den på allvar heller. Människorna fäster ingen uppmärksamhet vid mig, så därför behöver jag inte ägna dem någon möda heller. Är inte det här den bästa av båda världar? Är inte det här en beskrivning av er, mitt folk? Vem har inte avgett löften inför mig och sedan övergett dem? Vem har inte fattat långsiktiga beslut inför mig i stället för att fatta beslut löpande om det ena och det andra? Människor ger alltid löften inför mig i sorglösa tider men avfärdar allihop i tider av motgångar. Senare fattar de samma beslut igen och lägger fram det inför mig. Är jag så

---

föraktlig att jag utan vidare skulle acceptera skräpet som människan har plockat upp från sophögen? Det är få människor som håller fast vid sina löften, få som är tuktade och få som bär fram det de värdesätter mest som sitt offer till mig. Är ni inte sådana allesamman? Om du, som en av mitt folk i riket, inte kan hålla fast vid din plikt kommer jag att avsky dig och förkasta dig!

12 mars 1992

Kapitel 15

Alla människor är varelser som saknar självkännedom, och de är inte i stånd att lära känna sig själva. Trots det känner de alla andra – det är något som de kan på sina fem fingrar – som om allting alla har gjort och sagt först har ”inspekterats” av dem, precis framför dem, och fått deras godkännande innan det görs. Följaktligen är det som om de har genomskådat alla andra, till och med när det gäller deras psykiska tillstånd. Alla människor är sådana. Även om de idag har inträtt i rikets tidsålder, förblir deras natur oförändrad. De gör fortfarande vad jag gör när de befinner sig framför mig, men bakom min rygg börjar de ägna sig åt sina egna unika ”sysslor”. Men efteråt, när de kommer inför mig, är de som helt andra människor, till synes lugna och oförskräckta, med samlat ansiktsuttryck och stadig puls. Är det inte just detta som gör människor så ömkliga? Så många människor har två helt olika ansikten – ett när de står framför mig och ett annat när de är bakom min rygg. Så många av dem beter sig som nyfödda lamm när de står inför mig, men när de är bakom min rygg, förvandlas de till vilda tigrar och senare uppför de sig som små fåglar som glatt flyger omkring över kullarna. Så många visar målmedvetenhet och goda föresatser inför mitt ansikte. Så många kommer inför mig och söker mina ord med törst och längtan, men när de är bakom min rygg, tröttnar de på dem och tar avstånd från dem, som om det jag säger vore en belastning. Så många gånger när jag har sett hur människorna har fördärvats av min fiende, har jag slutat sätta mitt hopp till dem. Så många gånger när jag har sett dem komma inför mig och med tårar i ögonen be om förlåtelse, har jag ändå på grund av deras brist på självaktning och deras envisa oförbätterlighet med vrede blundat för deras handlingar, till och med när deras hjärtan är äkta och deras avsikter ärliga. Så många gånger har jag sett människor trygga nog för att samarbeta med mig, människor som när de står inför mig verkar vara i min famn och njuta av dess värme. Så många gånger har jag bevittnat mitt utvalda folks oskuldsfullhet, livlighet och älskvärdhet; hur skulle jag kunna annat än känna stor glädje över detta? Människorna vet inte hur de ska njuta av sina förutbestämda välsignelser i min hand, för de förstår inte exakt vad som menas med vare sig ”välsignelser” eller ”lidande”. Av den anledningen är människorna långt ifrån uppriktiga i sitt sökande efter mig. Om morgondagen inte existerade, vilka av er som står inför mig skulle då vara lika rena som nyfallen snö och lika fläckfria som jade? Kan det tänkas att er kärlek till mig bara är någonting som kan bytas ut mot en lækker måltid,

---

stiliga kläder eller en hög tjänst med frikostiga löneförmåner? Kan den bytas ut mot den kärlek andra hyser till er? Skulle det i själva verket kunna vara så att de prövningar människor utsätts för driver dem till att överge sin kärlek till mig? Kommer lidande och vedermödor att leda till att de klagar på mina åtgärder? Ingen har någonsin fullt ut förstått det skarpa svärd som finns i min mun: De vet bara dess ytliga betydelse utan att verkligen fatta vad det innebär. Om människorna verkligen kunde se hur skarpt mitt svärd är skulle de få bråttom, likt råttor som rusar in i sina hålor. På grund av sin känslolöshet förstår människorna ingenting av den sanna innebörden i mina ord, och därför kan de inte heller förstå hur fruktansvärda mina ord är och precis hur mycket de avslöjar om den mänskliga naturen och hur mycket av deras eget fördärv som har dömts av dessa ord. Som en följd av sina omogna tankar om mina ord har de flesta människor lagt sig till med en ljum inställning. Inom riket är det inte bara ord som kommer från min mun, utan det är också så att mina fötter högtidligt beträder marken överallt i alla länder. På detta sätt har jag triumferat över alla orena och smutsiga platser, så att inte bara himlen förändras, utan också så att även jorden är i en omvandlingsprocess och sedan förnyas.

Inom kosmos glänser allting som nytt i strålglansen från min härlighet och ger en värmande anblick som hänför sinnena och förhöjer människornas sinnesstämning, som om den nu existerar i en himmel bortom himlarna, så som den uppfattas i människornas fantasi, oantastad av Satan och fri från angrepp av yttre fiender. Ovan universum intar myriaden av stjärnor sina utsedda platser på min befallning och låter sitt ljus skina genom stjärnhimlarna under mörkrets timmar. Inte en enda varelse vågar hysa tankar på att spjärna emot, och i enlighet med andemeningen i mina förvaltningsbeslut är därför hela universum väl reglerat och i perfekt ordning. Ingen störning har någonsin uppstått, och kosmos har heller aldrig splittrats. Jag rör mig snabbt ovanför stjärnorna, och när solen sänder ut sina strålar, utplånar jag deras värme och sänder jättelika snöflingor, stora som gåsfjädrar, som glider ner från mina händer. Men när jag ändrar mig, smälter all denna snö till en flod, och på ett ögonblick har våren spirat överallt under skyarna, och den smaragdgröna färgen har förvandlat hela landskapet på jorden. Jag vandrar ovanför firmamentet, och genast höljs jorden i becksvart mörker på min befallning: Utan förvarning har "natten" kommit, och överallt i världen blir det så mörkt att man inte kan se sin hand framför sitt ansikte. När ljuset väl

---

har utplånats, utnyttjar människorna tillfället till vild framfart till ömsesidigt fördärv, till att bestjäla och plundra varandra. Jordens länder hamnar då i kaotisk oenighet och går in i ett tillstånd av förvirring och oro, tills de är räddningslöst förlorade. Människor kämpar i plågor och lidande, suckar och stönar av smärta och jämrar sig ömkligt i sin vanda; de längtar efter att ljuset plötsligt ska komma tillbaka till människornas värld och därigenom göra slut på mörkrets dagar och återställa den livskraft som en gång fanns. Men jag har sedan länge lämnat mänskligheten, med en enkel handrörelse, för att aldrig mer tycka synd om dem för missförhållandena i världen: Jag har länge avskytt och förkastat människorna på hela jorden, blundat för förhållandena där, vänt bort mitt ansikte från alla mänsklighetens göranden och låtanden, och jag gläder mig inte längre över människornas omognad och enfald. Jag har inlett en annan plan för att förnya jorden, så att denna nya värld ska kunna återfödas tidigare för att aldrig mer gå under. Mitt bland människorna finns det så många besynnerliga tillstånd som väntar på att jag ska ställa allt till rätta, det finns så många misstag som jag personligen måste förhindra att de sker, det finns så mycket damm som jag måste sopa undan, och det finns så många mysterier som jag måste avslöja. Hela mänskligheten väntar på mig och längtar efter min ankomst.

På jorden är jag den praktiske guden själv som bor i människornas hjärtan; i himlen är jag hela skapelsens herre. Jag har klättrat upp på berg och vadat genom floder, och jag har strövat ut och in bland människorna. Vem vågar öppet göra motstånd mot den praktiske guden själv? Vem vågar bryta sig loss från den Allsmäktiges överhöghet? Vem vågar påstå att jag, utan skuggan av tvivel, befinner mig i himlen? Och dessutom, vem vågar påstå att jag är på jorden oåterkalleligen? Det finns ingen i hela mänskligheten som kan redogöra i detalj för de platser där jag bor. Kan det vara så att närhelst jag är i himlen, så är jag den övernaturlige guden själv, och att närhelst jag är på jorden, så är jag den praktiske guden själv? Om jag är den praktiske guden själv eller inte kan inte avgöras av att jag är hela skapelsens härskare eller av att jag upplever mänsklighetens lidanden, eller hur? Om det vore så, skulle människorna då inte vara hopplöst okunniga? Jag är i himlen, men jag är också på jorden; jag är bland skapelsens myriad av föremål, men också bland massorna. Människorna kan röra vid mig varje dag; dessutom kan de se mig varje dag. När det gäller mänskligheten, verkar jag ibland vara dold och ibland synlig; det verkar som jag faktiskt existerar, ändå verkar det också som

---

jag inte existerar. I mig finns mysterier som är obegripliga för mänskligheten. Det är som om alla människor kikar på mig genom mikroskop för att upptäcka ännu fler mysterier i mig och därigenom hoppas bli kvitt denna obehagliga känsla i sina hjärtan. Men hur skulle människorna kunna upptäcka någon av mina hemligheter, även om de använde ett fluoroskop?

I samma stund som mitt folk, som ett resultat av mitt verk, förhärligas jämsides med mig, kommer den stora röda drakens gömställe att avslöjas, all gytta och smuts kommer att röjas undan, och allt det förorenade vatten som har ansamlats under otaliga år kommer att torka bort i mina brinnande eldar så att det inte längre finns. Sedan kommer den stora röda draken att förintas i sjön av eld och svavel. Är ni uppriktigt villiga att stå kvar i min kärleksfulla vård så att ni inte rycks bort av draken? Hatar ni verkligen drakens bedrägliga knep? Vem kan vara pålitlig och vittna om mig? För mitt namns skull, för min andes skull och för hela min förvaltningsplans skull, vem kan erbjuda all sin styrka? Idag, när riket är i människornas värld, är det den tid då jag själv har kommit in bland människorna. Om det inte vore så, finns det någon som skulle våga sig ut på slagfältet för min skull utan att darra? Så att riket kan ta form, så att mitt hjärta kan vara nöjt, och dessutom så att min dag kan komma, så att den tid kan komma då skapelsens myriad av föremål återföds och växer i överflöd, så att människorna kan räddas från sitt hav av lidande, så att morgondagen kan komma och så att den kan vara underbar och blomstra och frodas, och dessutom så att framtidens njutningar kan förverkligas, så att alla människor strävar av allt de förmår och inte sparar någon möda när de offrar sig för mig. Är inte detta ett tecken på att segern redan är min? Är det inte ett bevis för att min plan har fullbordats?

Ju längre människorna existerar i de sista dagarna, desto mer kommer de att känna av världens tomhet och desto mindre levnadsmod kommer de att ha. Därför har otaliga människor dött i besvikelse, otaliga andra har blivit besvikna i sina strävanden och otaliga andra lider själva av att manipuleras av Satans hand. Jag har räddat så många människor och stött så många av dem, och mycket ofta, när människor har förlorat ljuset, har jag flyttat tillbaka dem till en ljus plats, så att de kan känna mig i ljuset och njuta av min närvaro mitt uppe i sin lycka. På grund av mitt ljus ankomst växer tillbedjan i hjärtat hos de människor som bor i mitt rike, för jag är en Gud som människorna ska älska – en Gud som människorna håller fast vid med innerlig

---

hängivenhet – och de uppfylls av ett orubbligt intryck av min gestalt. Icke desto mindre, när allt har sagts och gjorts, finns det ingen som förstår om detta är Andens verk eller om det härrör från köttet. Det skulle krävas en hel livstid för att människor skulle kunna uppleva detta enda i detalj. Människorna har aldrig föraktat mig i djupet av sitt hjärta; snarare håller de fast vid mig i djupet av sin själ. Min vishet väcker deras beundran, de under jag gör är en fest för deras ögon. De skyggar för mina ord, ändå älskar de dem innerligt. Min verklighet gör människorna villrådiga, mållösa och förvirrade, och ändå är de villiga att acceptera den. Är inte detta just ett mått på människorna som de verkligen är?

13 mars 1992

Kapitel 17

Mina yttranden ljuder som åskan, kastar ljus åt alla håll och över hela jorden, och mitt bland åska och blixtar slås mänskligheten till marken. Ingen människa har någonsin kunnat stå orubblig mitt bland åska och blixtar; de flesta blir fullständigt skräckslagna när mitt ljus kommer och vet inte vad de ska ta sig till. När en svag ljusglimt börjar synas i öster väcks många människor genast ur sina illusioner, påverkade av detta svaga sken. Ändå har ingen någonsin insett att dagen har kommit då mitt ljus sänker sig ner över jorden. De flesta människor blir förstummade när ljuset plötsligt blir synligt, och en del följer nyfiket fascinerade ljusets rörelser och från vilket håll det närmar sig, medan andra står redo när de möter ljuset så att de kanske bättre ska kunna förstå dess källa. Hur det än ligger till, har någon någonsin upptäckt hur dyrbart dagens ljus är? Har någon någonsin vaknat upp till det unika med dagens ljus? De flesta människor blir bara förbryllade; de får ont i ögonen och ljuset kastar ner dem i gyttjan. Man kan säga att under detta oklara ljus är jorden höljd i förvirring, en outhärdligt sorglig syn som träffar en med överväldigande melankoli om man granskar den närmare. Av detta inser man att när ljuset är som starkast kommer jordens tillstånd att vara mindre kapabelt att låta människosläktet stå framför mig. Mänskligheten ligger i ljusets strålgång; ja, hela mänskligheten ligger i ljusets frälsning, men också i dess sårande: Finns det någon som inte befinner sig mitt i ljusets dödande slag? Finns det någon som kan undfly det brännande ljuset? Jag har vandrat över hela universum och strött min Andes frön med mina händer, så att hela mänskligheten på jorden ska bli berörd av mig i det här avseendet. Från himlens högsta höjd blickar jag ner på hela jorden och iakttar de groteska och underliga varelserna på jorden. Havsytan ser ut som om den drabbas av ett jordskalv: Sjöfåglar flyger hit och dit och söker efter fisk att sluka. Samtidigt förblir havets botten i okunskap och förhållandena på ytan är totalt oförmögna att väcka den till medvetande, för havets botten är lika stilla som den tredje himlen: Här existerar allt levande, stort som smått, tillsammans i harmoni utan att en enda gång inlåta sig i ”läppars och tungors konflikter”. Av alla myriader bisarra och egendomliga fenomen är det mänskligheten som har svårast att behaga mig. Det beror på att den ställning jag gett människan är alltför hög, och därmed är också hennes ambition för hög, och i hennes ögon finns det alltid ett mått av ”olydnad”. Det har funnits mycket i min fostran och min dom av människan som är noggrant och mycket

---

som är välvilligt, men vad gäller de här tingen har människorna inte minsta aning. Jag har aldrig behandlat någon människa hårt; jag har bara utdelat lämpliga tillrättavisningar när mänskligheten varit olydig, och bara erbjudit lämplig hjälp när den varit svag. Men när mänskligheten håller sig borta från mig och dessutom använder Satans bedrägliga knep för att göra uppror mot mig kommer jag genast att utrota människosläktet och lämna dem utan någon mer möjlighet att stoltsera framför mig med sina färdigheter, så att de inte längre kan svassa uppblåsta omkring på jordens yta och mobba andra.

Jag brukar min myndighet på jorden och utvecklar mitt verk i dess helhet. Allt som finns i mitt verk återspeglas på jordens yta; människosläktet på jorden har aldrig kunnat begripa mina rörelser i himlen eller fullständigt begrunda min Andes kretslopp och banor. De flesta människor börjar bara begripa de minsta detaljerna som ligger utanför anden, oförmögna att förstå andens faktiska tillstånd. De krav jag ställer på mänskligheten kommer varken från mitt vaga jag som finns i himlen eller från mitt obestämbara jag på jorden; jag ställer passande krav utifrån människans mognad på jorden. Jag har aldrig försatt någon i svårigheter eller bett någon att ”pressa fram sitt blod” för mitt nöjes skull – skulle mina krav kunna vara begränsade enbart till sådana villkor? Vilken av alla myriader varelser på jorden är det som inte underkastar sig min muns ords sinnelag? Vilken av dessa varelser som kommer inför mig förbränns inte till aska av mina ord och min brännande eld? Vilken av dessa varelser vågar ”spatsera omkring” framför mig i stolt triumf? Vilken av dessa varelser bugar sig inte inför mig? Är jag den Gud som bara tvingar skapelsen till tystnad? Av skapelsens myriader väljer jag dem som tillfredsställer min avsikt; av människosläktets myriader människor väljer jag dem som bryr sig om mitt hjärta. Jag väljer de bästa av alla stjärnorna och fogar därmed ett svagt ljussken till mitt rike. Jag beger mig ut på vandring på jorden, sprider min väldoft överallt och lämnar kvar min skepnad på varje plats. Överallt ekar ljudet av min röst. Överallt dröjer sig folk kvar vid gårdagens vackra scener, för hela mänskligheten minns den tid som var ...

Hela människosläktet längtar efter att se mitt ansikte, men när jag personligen stiger ner på jorden är allesamman avogt inställda till min ankomst, och de förvisar ljusets ankomst som om jag vore människans fiende i himlen. Människan hälsar mig med en defensiv blick och är ständigt på sin vakt, livrädd att jag ska hysa andra planer

---

för henne. Eftersom människorna ser på mig som en främmande vän har de känslan av att jag har för avsikt att döda dem urskillningslöst. I människans ögon är jag en livsfarlig motståndare. Fastän människan har fått smaka min värme mitt under katastroferna är hon omedveten om min kärlek och fortfarande fast besluten att hålla mig borta och trotsa mig. I stället för att utnyttja hennes tillstånd för att ingripa emot henne, omsluter jag henne i en varm omfamning, fyller hennes mun med sötma och hennes mage med nödvändig föda. Men när mitt vredesfyllda raseri får bergen och floderna att skälva kommer jag, på grund av människans feghet, inte längre att skänka henne dessa olika sorters stöd. I det här ögonblicket kommer jag att bli rasande och vägra allt levande en möjlighet att omvända sig. Jag kommer att överge alla mina förhoppningar om människan och utmäta det straff hon så rikligt förtjänar. Nu ljungar blixterna och åskan dånar som när havets vågor rasar vredgade, som när tiotusen berg störtar samman. Människan slås till marken av åskan och blixterna för sin upproriskhet, andra varelser sopas bort av tryckvågorna från åskan och blixterna, hela universum sjunker plötsligt ner i kaos och skapelsen kan inte återhämta den ursprungliga livsandan. De myriader skarorna av människor kan inte undfly åskans rytande; omgivna av blixtar störtar de i horder ner i den strida strömmen för att svepas bort av störtfloderna som forsar ner från bergen. Plötsligt löper "människans" värld samman på platsen för människans "slutmål". Kroppar driver omkring på havets yta. Hela mänskligheten beger sig långt bort från mig på grund av min vrede, för människan har syndat mot min Andes innersta väsen och hennes uppror har kränkt mig. Men på de platser som är tomma på vatten njuter andra människor skrattande och sjungande av de löften jag har förunnat dem.

När alla människor är tysta sänder jag ut en stråle av ljus framför deras ögon. Det gör dem klartänkta och klarsynta, och de vill inte längre hålla tyst; på så sätt framkallas omedelbart andliga känslor i deras hjärtan. När det händer uppstår hela mänskligheten. Alla människor kastar undan sina outtalade klagomål och kommer inför mig; de har vunnit en ny möjlighet att överleva genom de ord jag förkunnar. Det här beror på att alla människor önskar leva på jordens yta. Men vem av dem har någonsin haft för avsikt att leva för min skull? Vem av dem har någonsin blottat storslagna ting inom sig själv och erbjudit mig dem till mitt behag? Vem av dem har någonsin känt min lockande doft? Alla människor är grova och oslipade varelser: På ytan verkar de bländande, men deras inre väsen älskar mig inte uppriktigt, för i människohjärtats djup har det aldrig funnits

---

något av mig. Människan saknar alltför mycket: Att jämföra henne med mig tycks blotta en klyfta lika vid som den mellan himmel och jord. Trots det slår jag inte mot människans svaga och sårbara punkter, och inte heller hånar jag henne för hennes ofullkomligheter. Mina händer har varit verksamma på jorden i tusentals år och hela tiden har mina ögon vakat över hela mänskligheten. Ändå har jag aldrig i förbigående tagit upp ett enda människoliv för att leka med det som om det vore en leksak. Jag iakttar den möda människan har lagt ner och jag förstår det pris hon har betalat. När hon står inför mig vill jag inte överrumpla henne för att kunna tukta henne, jag vill inte heller skänka henne oönskade ting. I stället har jag hela tiden bara sört för människan och gett till henne. Så allt människan åtnjuter är min nåd, det är hela den lön som kommer ur min hand. Eftersom jag är på jorden har människan aldrig behövt plågas av hunger. Tvärtom låter jag människan få de ting i mina händer som hon kan njuta av, och jag låter människosläktet leva i mina välsignelser. Lever inte hela människosläktet under min tuktan? På samma sätt som det finns rikedom i bergens djup och ett överflöd av ting att njuta av i vattnen, har inte de människor som lever i mina ord i dag så mycket mer föda att uppskatta och smaka? Jag är på jorden och människosläktet åtnjuter mina välsignelser på jorden. När mitt verk är slutfört och jag lämnar jorden bakom mig, kommer jag inte längre att ha overseende med människosläktet på grund av dess svagheter.

16 mars 1992

Kapitel 16

Det är så mycket jag vill säga till människan, så många saker jag måste berätta för henne. Men människans förmåga att acceptera är alltför bristfällig; hon är oförmögen att till fullo ta till sig mina ord angående det jag erbjuder och förstår bara en aspekt medan hon förblir okunnig om den andra. Ändå dödar jag inte människan på grund av hennes maktlöshet, och inte heller blir jag kränkt av hennes svaghet. Jag utför bara mitt arbete och talar så som jag alltid har gjort trots att människan inte förstår min vilja; när dagen är inne kommer folk att känna mig i djupet av sitt hjärta och minnas mig i sina tankar. När jag lämnar den här jorden kommer det att vara i exakt samma stund som jag bestiger tronen i människans hjärta — det kommer alltså att ske när alla människor känner mig. Så kommer det också att vara när mina söner och mitt folk styr över jorden. De som känner mig kommer med säkerhet att bli pelarna i mitt rike, och inga andra än de kommer att vara kvalificerade för att styra och utöva makt i mitt rike. Alla de som känner mig äger min ande och har förmågan att leva ut mig bland alla människor. Jag bryr mig inte om hur väl människan känner mig: ingen kan förhindra mitt arbete på något sätt, och människan kan inte erbjuda mig någon hjälp och kan inte göra något för mig. Människan kan endast följa min vägledning i mitt ljus och söka min vilja i detta ljus. Idag har människor blivit kvalificerade och tror att de kan svassa omkring framför mig, skratta och skämta med mig utan några hämningar och tilltala mig som om jag vore en jämlike. Men människan känner mig inte. Hon tror att vi är av samma väsen, att vi båda är av kött och blod och båda vistas i den mänskliga världen. Hennes vördnad för mig är för torftig; hon vördar mig när hon står framför mig men är oförmögen att tjäna mig inför Anden. Det är som om Anden inte existerar över huvud taget för människan. Det resulterar i att ingen människa någonsin har känt Anden; i min inkarnation ser människor bara en kropp av kött och blod och uppfattar inte Guds ande. Kan min vilja verkligen uppnås på ett sådant sätt? Folk är experter på att föra mig bakom ljuset; de verkar ha blivit specialtränade av Satan för att lura mig. Men Satan bekymrar inte mig. Jag kommer att fortsätta att använda min visdom för att erövra hela mänskligheten och besegra mänsklighetens fördärvare så att mitt rike ska kunna etableras på jorden.

Det finns människor som har försökt fastslå stjärnornas storlek eller rymdens omfattning. Men deras forskning har aldrig visat sig vara fruktbar och det enda de kan göra är att bestörta hänga med huvudet och erkänna sitt misslyckande. När jag tittar

---

upp bland alla människor och iakttar dynamiken hos människorna som misslyckats, ser jag ingen som är helt och hållet övertygad om mig, ingen som lyder mig och överlämnar sig åt mig. Så vanvettiga människans ambitioner är! När hela djupet var höljt i mörker började jag smaka på världens bitterhet bland människorna. Min ande färdas över hela världen och betraktar alla människors hjärtan, men samtidigt erövrar jag mänskligheten i min inkarnerade gestalt. Människan ser mig inte eftersom hon är blind; människan känner mig inte eftersom hon har blivit avtrubbad; människan opponerar sig mot mig eftersom hon är olydig; människan kommer och bugar sig inför mig, eftersom hon blivit besegrad av mig; människan kommer för att älska mig eftersom jag är naturligt förtjänt av människans kärlek; människan lever ut mitt jag och manifesterar mig, eftersom min makt och visdom formar henne efter mitt hjärta. Jag har en plats i människans hjärta, men jag har aldrig mottagit människans kärlek i hennes ande. Det finns absolut ting i en människas ande som hon älskar över allt annat, men jag är inte ett av dem, och således är människans kärlek som en såpbubbla: när vinden blåser spricker den och försvinner för att aldrig synas till igen. Jag har alltid varit fast och oföränderlig i min attityd till människan. Hade någon bland människorna kunnat göra samma sak? I människans ögon är jag ogripbar och osynlig som luft, och av den anledningen söker större delen av mänskligheten bara i den oändliga rymden, på det böljande havet, på den lugna och stilla sjön eller bland intetsägande bokstäver och läror. Det finns inte en enda person som känner till mänsklighetens innersta väsen, än mindre finns det någon som kan säga något om hemligheten inom mig, så därför begär jag inte att människan ska uppnå den högsta standard som hon föreställer sig att jag kräver av henne.

Mina ord får berg att störta samman, floder att strömma baklänges, människan att bli undergiven och sjöar att börja svämma över mer och mer. De stormiga haven må svalla rasande mot himlen, men mina ord gör dessa hav lika stilla som ytan på en sjö. Minsta rörelse med min hand och rasande stormvindar upplöses omedelbart och lämnar mig och människans värld återfår sitt lugn. Men när jag släpper lös min vrede slits bergen omedelbart isär, marken börjar genast skaka, vattnen torkar ögonblickligen och människan drabbas genast av katastrof. På grund av min vrede bryr jag mig inte om människans skrik, erbjuder ingen hjälp som svar på hennes rop, för min ilska stiger. Aldrig har stjärnorna gripits av panik av min närvaro när jag är bland himlarna. Istället lägger de ner hela sitt hjärta i sitt arbete för mig, och därför skänker jag dem mer ljus

---

och får dem att lysa starkare så att de vinner än större härlighet för mig. Ju mer himlen strålar desto mörkare är världen under den; så många människor har klagat på att mina arrangemang är olämpliga, så många har lämnat mig för att skapa sitt eget rike, som de använder sig av för att svika mig och förvandla mörkret till ljus. Men vem har uppnått detta genom sitt beslut? Och vem har lyckats med sitt beslut? Vem kan kasta om det som jag har arrangerat med min hand? När våren breder ut sig över landet sänder jag i hemlighet och stillhet ljus till världen så att människan på jorden plötsligt får en känsla av friskhet i luften. Men i exakt samma ögonblick fördunklar jag människans blick så att hon endast ser en dimma som höljer marken och alla människor och ting blir otydliga. Människorna kan bara sucka för sig själva: Varför varade ljuset endast ett ögonblick? Varför ger Gud människan bara dis och dimma? Mitt under folkets förtvivlan förviner dimman plötsligt, men när de skymtar en glimt av ljus släpper jag lös en stormflod av regn över dem, och deras trumhinnor sprängs av åskan medan de sover. De grips av panik och hinner inte söka skydd utan uppslukas av skyfallet. På ett ögonblick blir allt under himlen rentvättat under mitt rasande vredesmod. Människorna klagar inte längre på det häftiga regnet och inom dem alla väcks vördnad. På grund av detta plötsliga störtregn dränks större delen av mänskligheten av vattnet som öser ner från skyn och blir till lik i vattnet. Jag betraktar hela jorden och ser att många vaknar upp, att många ångrar sig, att många letar efter källan till vattnet i små båtar, att många bugar sig för mig för att be om min förlåtelse, att många har sett ljuset, att många har sett mitt ansikte, att många har modet att leva och att hela världen har förvandlats. Efter detta väldiga skyfall har alla ting återgått till vad de var i mina tankar och är inte längre olydiga. Snart är hela landet fyllt av ljudet av skratt, överallt på jorden finns en atmosfär av lovord och det finns ingen plats där inte min härlighet finns. Min visdom finns överallt på jorden och i hela universum. Bland alla ting finns frukten av min visdom, bland alla människor sprudlar min visdoms mästerverk; allt är som alla ting i mitt rike och alla människor lever i ro under min himmel likt fåren på mina betesmarker. Jag rör mig över alla människor och jag iakttar allt. Ingenting ser någonsin gammalt ut och ingen människa är som förut. Jag vilar på tronen, jag lutar mig tillbaka över hela universum och jag är fullständigt tillfredsställd, för allt har återfått sin helighet och jag kan åter bo i frid i Sion och människorna på jorden kan leva i lugn och förnöjsamhet under min vägledning. Alla människor sköter allting i min hand, alla människor har

---

återfått sin tidigare intelligens och sitt ursprungliga utseende; de är inte längre täckta av damm utan i mitt rike är de rena som jade, var och en med ett anlete likt den helige i människans hjärta, för mitt rike har upprättats bland människorna.

14 mars 1992

Kapitel 19

Det är en passande sysselsättning för mänskligheten att ha mina ord som utgångspunkten för sin överlevnad. Människan måste fastställa sin individuella del i varje del av mina ord; att inte göra det vore att söka sin egen undergång inbjuda till förakt. Mänskligheten känner mig inte, och på grund av det är allt hon gör, i stället för att föra sitt liv till mig för att erbjuda det i utbyte, att paradera framför mig med sopor i händerna, och därmed försöka tillfredsställa mig. Men långt ifrån att vara tillfredsställd med hur saker och ting är, fortsätter jag att ställa krav på mänskligheten. Jag älskar människans hyllning, men jag hatar hennes utpressning. Alla människor har hjärtan fyllda med girighet; det är som om det mänskliga hjärtat är slav under djävulen och människan inte är i stånd att bryta sig loss och frambära sitt hjärta till mig. När jag talar, lyssnar människan mycket uppmärksam till min röst, men när jag slutar tala, börjar hon återigen med sin egen ”verksamhet” och slutar helt att lyssna till mina ord, som om mina ord var ett tillbehör till hennes verksamhet. Jag har aldrig varit eftergiven gentemot mänskligheten, och ändå har jag samtidigt varit tålmodig och storsint gentemot mänskligheten. Och därmed, på grund av mitt overseende, överskattar alla människor sig själva och är oförmögna till självkännedom och självreflektion; de utnyttjar min fördragsamhet för att vilseleda mig. Inte en enda av dem bryr sig verkligen om mig, och inte ett enda värdesätter mig verkligen som ett objekt som ligger henne varmt om hjärtat; endast när de har en ledig stund över visar de mig rutinmässig hänsyn. Den möda jag har ödslat på människan är redan omätbar. Jag har utträttat ett verk utan motstycke på människan, och förutom det har jag gett henne en ytterligare börda, för att människan, utifrån vad jag har och vad jag är, ska kunna öka sin kunskap och genomgå en förändring. Jag ber inte människan att bara vara en ”konsument”, utan jag ber henne att vara en ”producent” som kan tillfoga Satan ett nederlag. Fastän jag inte kan kräva något av människan, har jag icke desto mindre normer för de krav som jag ställer, för det finns ett syfte i vad jag gör, liksom en grund för mitt handlande: Jag roar mig inte på måfå, som människan inbillar sig, och jag formar inte heller himmel och jord och skapelsens otaliga ting med egensinnig godtycklighet. Genom min verkan bör människan kunna se något, få något. Hon bör inte slösa bort sin ungdoms vår, eller behandla sitt eget liv såsom ett klädesplagg som genom vårdslöshet samlar damm; hon bör istället strängt bevaka sig själv, ta emot min belöning för sin egen njutning tills hon,

---

för min skull, inte kan vända tillbaka till Satan, och för min skull går till attack mot Satan. Är inte det jag ber människan om så här enkelt?

När en svag strimma av ljus börjar visa sig i östern, kommer alla människor i universum av den anledningen för stunden att rikta sin uppmärksamhet mot ljuset i öster. Mänskligheten, som inte längre är sömndrucken, ger sig av för att undersöka källan till ljuset från östern, men på grund av den mänskliga kraftens begränsningar, kan ingen se den plats varifrån ljuset kommer. När alla i universum är fullt upplysta kommer människan att vakna upp från sömn och dröm, och först då kommer hon inse att min dag långsamt håller på att komma in i världen. Hela mänskligheten firar på grund av ljusets ankomst, och på grund av detta sover hon inte längre djupt och är inte längre medvetlös. Under strålglansen från mitt ljus blir hela mänskligheten klar i sinnet och synen, och plötsligt vaknar hon till av levnadsglädje. Dold av en täckande dimma blickar jag ut över världen. Alla djur vilar; på grund av att en svag ljusstrimma syns blir allt i skapelsen medvetet om att ett nytt liv närmar sig. Av den anledningen smyger också djuren ut ur sina grottor, och söker efter mat. Växter är naturligtvis inget undantag, och i ljusets strålglans gnistrar deras gröna blad med ett glänsande sken, och väntar på att viga sin individuella del till mig vid den tid då jag är på jorden. Alla människor hoppas på att ljuset ska komma, men alla fruktar de dess ankomst, oroliga att deras egen fulhet inte längre kommer att kunna gömmas undan, för människan är helt naken, och saknar beklädnad. Så många människor har hamnat i panik på grund av att ljuset kommer, och befinner sig i ett chocktillstånd på grund av att ljuset har visat sig. Så många människor fylls med gränslös ånger när de ser ljuset, och avskyr sin egen orenhet, men är maktlösa att ändra på fullbordat faktum, och kan bara vänta på att jag ska fälla domen. Så många människor, som har förfinats av lidande i mörkret, drabbas plötsligt av ljusets djupa mening när de ser det, och kramar sedan ljuset tätt mot sitt bröst, livrädda att mista det igen. Så många människor fortsätter helt enkelt med sitt dagliga arbete, i stället för att få sina cirklar rubbade av ljusets plötsliga framträdande, på grund av att de har varit blinda under många år, och därför märker de inte att ljuset har kommit och gläds inte heller åt det. I människors hjärtan befinner jag mig varken högt upp eller långt ner. För människornas vidkommande är det likgiltigt om jag existerar eller inte, som om människans liv inte skulle bli mer ensamt om jag inte existerade, och om jag gjorde det, inte skulle öka i välbehag. Eftersom människorna inte

---

uppskattar mig, är de glädjeämnen som jag bereder dem få. Men så snart som mänskligheten ger mig så mycket som ett uns vördnad, då kommer också jag att förändra den inställning jag har gentemot mänskligheten. Av den anledningen är det först när mänskligheten begriper denna lag som människorna kommer att vara så lyckosamma att de ägnar sig åt mig och kräver de ting som jag håller i min hand. Inte är väl människans kärlek till mig enbart knuten till hennes egna intressen? Inte är väl hennes tro på mig enbart knuten till de saker som jag ger? Kan det vara så att om hon inte ser mitt ljus, kan människan inte verkligen älska mig genom sin tro? Inte är väl människans styrka och vigör verkligen begränsade till dagens villkor? Kan det vara så att människan behöver mod för att älska mig?

I förlitan på min existens, underkastar sig skapelsens otaliga ting lydigt, på de platser där de bor, och de frossar inte, i min tuktans frånvaro, i lössläppt hämningslöshet. Därför blir bergen till gränser mellan nationerna på land, vattnen blir till hinder för att hålla isär människorna mellan landområdena, och luften blir till det som strömmar från människa till människa i tomrummen på jorden. Endast mänskligheten är oförmögen att verkligen följa min viljas krav; det är därför jag säger att människan, ensam i hela skapelsen, tillhör de olydigas kategori. Människan har aldrig verkligen underkastat sig mig, och av den anledningen har jag hela tiden hållit henne i sträng fostran. Om det i mänsklighetens mitt skulle inträffa att min härlighet sträcker sig över hela universum, då kommer jag helt säkert att ta hela min härlighet och uppenbara den för mänskligheten. Eftersom människan i sin befläckelse inte är lämpad att se min härlighet, har jag under tusentals år aldrig trätt fram i det öppna, utan har förblivit dold; av den anledningen har min härlighet aldrig uppenbarats för mänskligheten, och människan har alltid varit försjunken i syndens djupa avgrund. Jag har förlåtit mänsklighetens orättfärdighet, men människor vet inte hur de ska bevara sig själva, och istället öppna de sig hela tiden för synden, och låter synden skada dem. Är inte detta människans bristande självrespekt och kärlek till sig själv? Finns det någon, i mänsklighetens mitt, som verkligen kan älska? Hur många uns kan människans hängivenhet väga? Har inte förvanskade varor blandats in i hennes så kallade äkthet? Består inte hennes hängivenhet helt av ett hopkok? Vad jag kräver är människans odelade kärlek. Människan känner inte mig, och även om hon kan försöka lära känna mig, kommer hon inte att ge mig sitt sanna och uppriktiga hjärta. Jag kräver inte något

---

av människan som hon inte är villig att ge. Om hon skänker mig sin hängivenhet, kommer jag att acceptera det utan någon artig invändning; men om hon inte litar på mig, och vägrar att ge upp ett uns av sig själv till mig kommer jag, snarare än bli mer irriterad av den anledningen, helt enkelt att göra mig av med henne på något annat sätt och ordna ett passande slutmål för henne. Åskan som rullar över himlen slår människan till marken; höga berg begraver henne när de störtar samman; vilddjuren slukar upp henne i sin hunger och världshaven svallar och sluter sig över hennes huvud. När mänskligheten inlåter sig i dödlig familjekonflikt kommer alla människor att söka sin egen undergång i de katastrofer som uppstår i mänsklighetens mitt.

Riket expanderar i mänsklighetens mitt, det bildas i mänsklighetens mitt, det står upp i mänsklighetens mitt; det finns ingen kraft som kan förstöra mitt rike. Av mitt folk som finns i riket i dag, vem av er är inte en människa bland människor? Vem av er omfattas inte av människans villkor? Hur kommer mänskligheten att reagera när min nya utgångspunkt tillkännages för massan? Du har sett mänsklighetens tillstånd med egna ögon; du hyser väl inte fortfarande hopp om att för evigt uthärda här i världen? Jag vandrar nu ute mitt ibland mitt folk; jag bor mitt ibland mitt folk. Idag är människor likt de som hyser en äkta kärlek till mig saliga; saliga är de som underkastar sig mig, de kommer helt säkert att bo i mitt rike; saliga är de som känner mig, de kommer helt säkert att utöva makt i mitt rike; saliga är de som söker efter mig, de kommer helt säkert att undkomma satans bojar och njuta välsignelsen i mig; saliga är de som kan försaka sig själva, de kommer helt säkert att träda in i min besittning, och ärva mitt rikedom. De som far omkring för min skull ska jag minnas, de som lägger ut för min skull ska jag glatt omfamna, åt de som offrar till mig ska jag ge förnöjelser. De som finner nöje i mina ord ska jag välsigna; de kommer helt säkert att utgöra pelarna som håller upp taknocken i mitt rike, de kommer helt säkert att få överlägsen rikedom i mitt hus, och ingen kan jämföra sig med dem. Har ni någonsin accepterat de välsignelser som ni fick? Har ni någonsin sökt de löften som ni fick? Ni kommer helt säkert, vägleda av mitt ljus, bryta er ur mörkrets krafters strypgrepp. Ni kommer helt säkert inte, mitt i mörkret, att mista det ljus som vägleder er. Ni kommer helt säkert att bli hela skapelsens herrar. Ni kommer helt säkert att bli övervinnare inför Satan. Ni kommer helt säkert, när den stora röda drakens rike faller, att resa er upp i de otaliga folkmassorna för att vittna om min seger. Ni kommer helt säkert att vara beslutsamma

---

och ihärdiga i sineernas land. Genom de lidanden ni uthärdar, kommer ni att ärva den välsignelse som kommer från mig, och ni kommer helt säkert att få hela universum att lysa upp av min härlighet.

19 mars 1992

Kapitel 20

Mitt hushålls rikedomar är omätliga och ofattbara, men ändå har människan aldrig kommit till mig för att njuta av dem. Hon kan inte njuta av dem på egen hand eller skydda sig själv av egen kraft; i stället har hon alltid förlitat sig på andra. Ingen av alla dem jag betraktar har någonsin sökt mig avsiktligt och direkt. Allesamman kommer inför mig på uppmaning av andra, de följer majoriteten och de vill varken betala priset eller ägna tid åt att berika sina liv. Alltså har ingen människa någonsin levt i verkligheten, och alla människor lever liv som saknar mening. På grund av mänsklighetens gamla seder och bruk är alla människors kroppar genomsyrade av lukten av jord. Till följd av det har människan blivit känslolös, okänslig för världens ödslighet, och sysselsätter sig i stället med att förlusta sig på denna frusna jord. Det finns inte den minsta värme i människans liv och det saknar varje spår av mänsklighet eller ljus – men likväl har hon alltid varit njutningslysten och väntar ett helt liv som förlorat allt värde och jäktar omkring utan att åstadkomma något. På ett ögonblick närmar sig dödens dag, och människan dör en bitter död. Hon har aldrig åstadkommit något eller vunnit något i den här världen – hon bara kommer hit i hast och ger sig av i hast. Ingen av dessa har i mina ögon någonsin tagit med sig något hit eller härifrån och därför tycker människan att världen är orättvis. Men ändå är ingen villig att skynda sig härifrån. De bara väntar på den dag då mitt löfte från himlen plötsligt ska infinna sig bland människorna och låta dem – vid en tid då de har gått vilse – än en gång få skåda det eviga livets väg. Därför fixerar sig människan vid varenda en av mina gärningar och aktiviteter för att se om jag verkligen har hållit mitt löfte till henne. När hon befinner sig i nöd, har extrema smärtor eller drabbas av provningar och är på väg att falla, förbannar hon den dag hon föddes så att hon snabbare ska kunna fly bort från sina problem och komma till en annan, idealisk plats. Men när provningarna är förbi fylls människan av glädje. Hon firar den dag hon föddes till jorden och ber att jag ska välsigna den dag hon föddes; då nämner människan inte längre sina tidigare eder, skräckslagen för att döden ska drabba henne en andra gång. När mina händer lyfter upp världen dansar människor av glädje, de är inte längre sorgsna och alla förlitar sig på mig. När jag täcker mitt ansikte med mina händer och pressar ner människor under marken, tappar de omedelbart andan och det är knappt att de överlever. Alla ropar till mig, livrädda att jag ska förgöra dem, för allesamman vill skåda den dag då jag blir förhärligad. Människan

---

betraktar min dag som sin tillvaros kapital, och det är enbart tack vare att folk längtar efter den dag då min härlighet kommer som mänskligheten har överlevt till idag. Den välsignelse som min mun har påbjudit är att dessa som föds i den yttersta tiden är lyckosamma nog att få skåda all min härlighet.

Genom tiderna har många lämnat denna värld motvilligt och besvikna, och många har kommit till den med hopp och förtröstan. Jag har ordnat så att många har kommit, och jag har skickat bort många. Otaliga människor har passerat genom mina händer. Många andar har kastats ner i Hades, många har levt i köttet, och många har dött och återfötts på jorden. Men ingen av dem någonsin fått möjligheten att åtnjuta rikets välsignelser idag. Jag har gett människan så mycket och ändå har hon vunnit väldigt lite, för Satans krafter angrepp har gjort henne oförmögen att njuta av alla mina rikedomar. Hon har bara haft turen att se på men aldrig kunnat njuta till fullo. Människan har aldrig upptäckt skattkammaren i sin kropp så att hon kunnat ta emot himlens rikedomar, och därför har hon förlorat de välsignelser jag skänkt henne. Är inte människans ande just det verktyg som ansluter henne till min ande? Varför har människan aldrig låtit sin ande ta kontakt med mig? Varför närmar hon sig mig i köttet men är oförmögen att göra det i anden? Är mitt sanna ansikte köttsligt? Varför känner inte människan mitt väsen? Har det verkligen aldrig funnits något spår av mig i människans ande? Har jag försvunnit helt från människans ande? Hur ska människan kunna fatta mina avsikter om hon inte träder in i den andliga världen? Många gånger har jag ropat till människan med min ande, men människan beter sig som om hon blivit knivhuggen av mig. Hon betraktar mig på avstånd, livrädd för att jag ska leda in henne i en annan värld. Många gånger har jag hänvänt mig till människans ande, men hon förblir fullkomligt omedveten, skräckslagen att jag ska komma in i hennes hem och passa på att ta ifrån henne allt hon äger. Så hon stänger mig ute, och allt jag möts av är en kall, tillbommad dörr. Många gånger har människan fallit och jag har räddat henne, men när hon vaknat lämnar hon mig omedelbart och ger mig en vaksam blick, oberörd av min kärlek; aldrig har jag varmt människans hjärta. Människan är ett känslolöst, kallblodigt djur. Trots att hon värms av min omfamning har hon aldrig blivit djupt berörd av den. Människan är som en bergsvilde. Aldrig har hon uppskattat hur dyr jag håller mänskligheten. Hon är ovillig att komma till mig och föredrar att hålla till i bergen, där hon är utsatt för hotet från vilda djur – men ändå är hon ovillig att ta sin

---

tillflykt till mig. Jag tvingar ingen människa – jag gör bara mitt verk. Den dag ska komma då människan simmar till min sida från det väldiga havets mitt, så att hon ska kunna njuta alla jordens rikedomar och inte längre riskera att slukas av havet.

Allteftersom mina ord går i fullbordan tar riket successivt form på jorden och människan återförs successivt till sitt normala tillstånd, och därmed upprättas på jordenriket i mitt hjärta. I riket återfår allt Guds folk den normala människans liv. Borta är den kalla vintern, ersatt av en värld av vårliga städer där det är vår hela året om. Folk möter inte längre människans dystra och eländiga värld och lider inte längre av den kalla kylan i människans värld. Folk slåss inte med varandra, länder börjar inte kriga med varandra, det sker inte längre några massmord och inget blod spills längre i massakrer; hela jorden är fylld av glädje och överallt har människor varma känslor för varandra. Jag rör mig över hela världen, jag njuter från min höga tron, jag lever bland stjärnorna. Och änglarna framför nya sånger och nya danser för mig. Deras egen bräcklighet får inte längre tårarna att rinna nedför deras ansikten. Jag hör inte längre ljudet av änglar som gråter inför mig, och ingen klagar längre hos mig över umbäranden. Idag lever ni alla inför mig; i morgon kommer ni alla att vara i mitt rike. Kan jag skänka människan en större välsignelse? Tack vare det pris ni betalar idag kommer ni att ärva framtidens välsignelser och leva omgivna av min härlighet. Vill ni fortfarande inte ha kontakt med min andes väsen? Vill ni fortfarande ta död på er själva? Folk är villiga att sträva efter de löften som de kan se trots att de är kortlivade, men ingen är villig att acceptera löfterna om morgondagen trots att de varar i evighet. Det som är synligt för människan är det som jag kommer att utplåna, och det som är ogripbart för henne är det som jag ska åstadkomma. Detta är skillnaden mellan Gud och människa.

Människan har beräknat när min dag ska komma, men ingen har någonsin känt till det exakta datumet, och därför kan människan bara leva mitt i en dvala. Människans längtan genljuder över de gränslösa skyarna för att sedan försvinna, och därför har hon gång på gång förlorat hoppet i sådan grad att hon sjunkit till de omständigheter hon lever i idag. Målet med mina yttranden är inte att få människan att sträva efter datum och inte heller att driva henne till att förgöra sig själv i förtvivlan. Jag vill få människan att acceptera mitt löfte, och jag önskar att människor i hela världen ska ha en andel av mitt löfte. Vad jag vill ha är levande varelser som är fulla av liv, inte kadaver som har dränkts i död. Eftersom jag vilar vid rikets bord kommer jag att befalla alla människor

---

på jorden att ta emot min granskning. Jag tillåter inte närvaron av någonting orent inför mig. Jag tål inte att någon människa stör mitt verk; alla som stör mitt verk kastas i fängelsehålor, och när de har släppts fria drabbas de fortfarande av katastrofer och plågas av jordens brännande lågor. Jag kommer att avsky den som debatterar mitt verk med mitt kött när jag är i min köttsliga inkarnation. Jag har många gånger påmint alla människor om att jag saknar anhängare på jorden, och den som betraktar mig som en jämlike och drar mig till sig för att kunna prata med mig om gångna tider kommer att förgöras. Detta är vad jag befäller. När det gäller de här sakerna har jag inte det minsta överseende med människan. Alla som stör mitt verk och erbjuder mig råd tuktas av mig och får aldrig min förlåtelse. Om jag inte talar rent ut kommer människan aldrig att ta sitt förnuft till fånga utan kommer ovetande att falla i min tuktan – för människan känner mig inte i mitt kött.

20 mars 1992

Kapitel 21

Människan faller mitt i mitt ljus och står stadigt tack vare min frälsning. När jag skänker frälsning till hela universum försöker hon hitta sätt att träda in i strömmen av mitt återställande, men det är ändå många som sköljs bort spårlöst i denna återställandets störtflod; Många dränks och slukas av de forsande vattnen, men det finns också många som står orubbliga mitt i störtfloden, som aldrig har förlorat orienteringen och som följaktligen har följt störtfloden till idag. Jag går framåt i takt med människan men trots det har hon aldrig känt mig; hon känner bara de yttre dräkter jag bär och vet inget om de rikedomar som döljs inom mig. Även om jag sörjer för människan och ger till henne varje dag är hon oförmögen att verkligen acceptera, oförmögen att ta emot alla de rikedomar hon får av mig. Inget av människans fördärv undgår min uppmärksamhet; för mig är hennes inre värld lika klar som månljuset på vattnet. Jag varken leker med henne eller låtsas vara intresserad av henne; det är bara det att människan är ur stånd att ta ansvar för sig själv och därför har hela mänskligheten alltid varit depraverad och kan fortfarande inte frigöra sig från detta moraliska förfall. Stackars beklagansvärda mänsklighet! Hur kommer det sig att människan älskar mig men inte kan följa min andes intentioner? Har jag verkligen inte uppenbarat mig för mänskligheten? Har mänskligheten verkligen aldrig sett mitt ansikte? Är det möjligt att jag har visat för lite barmhärtighet mot människosläktet? Åh, alla mänsklighetens upprorsmän! De måste förgöras under mina fötter, de måste försvinna under min tuktan, och den dag då mitt stora företag är fullbordat måste de kastas ut ur mänskligheten så att hela mänskligheten känner igen deras fula ansikten. Att människan sällan ser mitt ansikte eller hör min röst beror på att hela världen är alltför dunkel och dess larm alltför starkt, och så är människan alltför lat för att söka efter mitt ansikte och försöka förstå mitt hjärta. Är inte det här orsaken till människans fördärv? Är inte det här skälet till att människan är i nöd? Jag har alltid sörjt för hela mänskligheten; vem skulle ha överlevt till idag om jag inte gjort det, om jag inte varit barmhärtig? Rikedomarna i mig saknar motstycke, men jag håller också all olycka i mina händer — och vem är kapabel att undfly olyckor när han så önskar? Gör människans böner det möjligt för henne? Eller tårarna i hennes hjärta? Människan har aldrig verkligen bett till mig, och därför har heller ingen i hela mänskligheten någonsin

---

levt hela sitt liv i sanningens ljus. Folk lever bara i nyckfulla glimtar av ljuset. Det är detta som har lett till mänsklighetens nöd idag.

Alla är ivriga att sätta i gång, villiga att göra sitt yttersta för mig i syfte att få någonting av mig, och helt i linje med människans psykologi ger jag henne följaktligen löften för att väcka sann kärlek i henne. Är det verkligen människans sanna kärlek som ger henne styrka? Är det människans trohet mot mig som har rört min ande i himlen? Himlen har aldrig påverkats det minsta av människans handlingar, och om jag skulle behandla människan med utgångspunkt från allt hon gör så skulle hela mänskligheten leva under min tuktan. Jag har sett många människor med tårar strömmande nedför kinderna, och jag har sett många människor ge sitt hjärta i utbyte mot mina rikedomar. Trots denna "fromhet" har jag aldrig villigt gett mitt allt till människan som resultat av hennes plötsliga böner, för människan har aldrig varit glad och villig att hänge sig åt mig. Jag har plockat av alla människor deras masker och kastat dessa masker i eldsjön, och resultat har blivit att människans förmodade lojalitet och vädjanden aldrig stått fast inför mig. Människan är som ett moln i skyn: När vinden tjuvar fruktat hon dess väldiga styrka och skyndar sig att följa med den, livrädd att hon ska slås ner för sin olydnad. Är inte detta människans fula ansikte? Är inte detta människans så kallade lydnad? Är inte detta människans "sanna känsla" och falska samförstånd? Många människor vägrar att låta sig övertygas av alla yttranden från min mun, andra accepterar inte min utvärdering och därför avslöjar deras ord och handlingar deras upproriska avsikter. Strider det jag säger mot människans gamla natur? Har jag inte gett människan en passande definition enligt "naturens lagar"? Människan lyder mig inte på allvar; om hon sökte uppriktigt efter mig skulle jag inte behöva säga så mycket. Människan är värdelöst skräp och jag är tvungen att använda min tuktan för att tvinga henne framåt; hur skulle hennes hjärta kunna påverkas — trots att de löften jag ger henne är nog för att glädja henne — om jag inte gjorde det? Människan har levt i smärtsam kamp under så många år; man skulle kunna säga att hon alltid har levt i förtvivlan. Följden har blivit att hon är missmodig och fysiskt och psykiskt utmattad, och därför tar hon inte lycklig emot de rikedomar jag ger henne. Än idag är ingen kapabel att ta emot allt det ljuva från min ande. Folk kan bara förbli fattiga och invänta den yttersta dagen.

Många människor vill älska mig uppriktigt, men eftersom deras hjärta inte är deras eget har de ingen kontroll över sig själva; många människor älskar mig uppriktigt under

---

de provningar jag ger dem, men de är oförmögna att begripa att jag verkligen existerar, och de älskar mig bara i tomhet och inte på grund av min faktiska existens. Många människor bryr sig inte om sitt hjärta efter att ha lagt det framför mig, och därför rycker Satan bort deras hjärta närhelst han får en chans och sedan lämnar de mig. Många människor älskar mig uppriktigt när jag skänker dem mina ord, men de bevarar inte mina ord i sin ande utan i stället använder de dem nonchalant som allmän egendom och kastar tillbaka dem varifrån de kom närhelst de känner för det. Människan söker efter mig mitt i smärtan och hon vänder sig till mig under provningar. Under tider av frid gläds hon åt mig, när hon är hotad förnekar hon mig, när hon är upptagen glömmer hon mig och när hon är sysslolös ägnar hon sig oengagerat åt mig — men ingen har någonsin älskat mig hela sitt liv. Jag vill att människan ska vara uppriktig mot mig: Jag begär inte att hon ska ge mig någonting, utan bara att alla människor ska ta mig på allvar, att de inte ska vilseleda mig utan i stället låta mig föra tillbaka människans ärlighet. Min upplysning, mitt ljus och kostnaden för mina ansträngningar genomsyrar alla människor, men även det sanna faktum av människans varje handling genomsyrar alla människor, och det gör även deras svekfullhet mot mig. Det är som om ingredienserna till människans svek har funnits hos henne sedan hon låg i livmodern, som om hon kunnat konsten att bluffa och bedra sedan födseln. Vad mer är — hon har aldrig avslöjat sig; ingen har någonsin genomskådat källan till dessa svekfulla färdigheter. Följden har blivit att människan lever i bedrägeri utan att inse det, och det är som om hon förlåter sig själv, som om det är Guds arrangemang snarare än hennes avsiktliga svek mot mig. Är inte detta själva källan till människans svek mot mig? Är inte detta hennes listiga plan? Jag har aldrig blivit duperad av människans inställsamhet och knep, för jag kom underfund med hennes väsen för länge sedan. Vem vet hur mycket orenhet det finns i hennes blod och hur mycket av Satans gift det finns i hennes märm? Människan blir mer och mer van vid det för varje dag som går, så hon är okänslig för Satans plåga och har följaktligen inte något intresse av att ta reda på “en hälsosam tillvaros konst”.

När människan är långt från mig och när hon testar mig gömmer jag mig för henne bland molnen. Följden blir att hon inte hittar ett spår av mig utan bara lever bara som de onda vill och gör allt de begär. När människan är nära mig framträder jag för henne och gömmer inte mitt ansikte för henne, och då ser människan mitt vänliga anlete. Plötsligt kommer hon till besinning och fastän hon inte inser det föds kärleken till mig i

---

henne. Plötsligt känner hon en enastående ljuvhet i sitt hjärta och undrar hur hon kunnat vara okunnig om min existens i världsalltet. Så har människan en större känsla av hur underbar och dessutom hur dyrbar jag är. Resultatet blir att hon aldrig mer vill lämna mig, hon ser mig som sin överlevnads ljus och kramar mig hårt, livrädd för att jag ska överge henne. Jag blir inte rörd av människans iver, men jag är barmhärtig mot henne på grund av hennes kärlek. Nu lever människan genast mitt i mina prövningar. Mitt ansikte försvinner från hennes hjärta och hon känner omedelbart att hennes liv är tomt och tänker på att fly. I detta ögonblick blottas människans hjärta. Hon omfamnar mig inte på grund av mitt sinnelag utan ber att jag ska skydda henne på grund av min kärlek. Men när min kärlek biter ifrån sig mot människan ändrar hon sig genast; hon river upp sitt förbund med mig och bryter sig loss från min dom, ovillig att se på mitt barmhärtiga ansikte igen, och så ändrar hon sin uppfattning om mig och säger att jag aldrig har frälst människan. Omfattar sann kärlek verkligen inget annat än barmhärtighet? Älskar människan mig bara om hon lever under mitt strålande ljus? Hon ser tillbaka på gårdagen men lever i nuet — är inte detta människans omständigheter? Kommer ni verkligen att fortfarande vara så här i morgon? Vad jag vill är att människan ska ha ett hjärta som längtar efter mig i sina största djup, inte ett som är nöjt med ytligheter.

21 mars 1992

Kapitel 22

Människan lever omgiven av ljuset och likväl är hon omedveten om hur dyrbart ljuset är. Hon är okunnig om ljusets väsen, dess källa och vem ljuset tillhör. När jag sänder ljuset bland människorna granskar jag genast förhållandena bland människorna: Ljuset gör att alla människor förändras och växer, och de har lämnat mörkret. Jag ser på universums alla hörn och ser att bergen är höljda i dimma och att vattnen har frusit i kylan. Ljusets ankomst får folk att rikta blicken mot Öst i hopp om att de kanske ska upptäcka någonting dyrbarare – men människan är oförmögen att urskilja en klar riktning i diset. Eftersom hela världen är täckt av dimma upptäcker människan aldrig min existens när jag ser på uppifrån molnen. Människan söker på jorden efter något; hon verkar leta; det verkar som om hon tänker invänta min ankomst – men hon vet inte min dag och kan bara titta ofta på det skimrande ljuset i öster. Jag söker bland alla folk efter dem som verkligen harmonierar med mitt eget hjärta. Jag vandrar bland alla folk och lever bland alla folk, men människan på jorden är frisk och trygg och därför finns det ingen som verkligen harmonierar med mitt eget hjärta. Folk vet inte hur de ska ta hänsyn till min vilja, de kan inte se mina handlingar och de kan inte röra sig i ljuset och bli belysta av ljuset. Även om människan alltid värdesätter mina ord är hon oförmögen att genomskåda Satans bedrägliga intriger; eftersom människan är alltför omogen kan hon inte att göra vad hennes hjärta önskar. Människan har aldrig älskat mig på allvar. När jag upphöjer henne känner hon sig ovärdig, men det får henne inte att försöka behaga mig. Hon bara håller den ”status” jag har gett henne i sina händer och granskar den; okänslig för min ljuvlighet envisas hon i stället med att frossa i de välsignelser hennes status innebär. Är inte detta människans ofullkomlighet? När bergen rör sig, skulle de kunna göra en omväg för din status skull? När vattnen strömmar, skulle de kunna upphöra inför människans status? Skulle människans status kunna kasta om himlarna och jorden? En gång i tiden var jag barmhärtig mot människan, om och om igen – likväl är det ingen som uppskattar eller värdesätter detta. De bara lyssnade på det som en berättelse eller läste det som en roman. Berör mina ord verkligen inte människans hjärta? Har mina yttranden verkligen ingen effekt? Kan det vara så att ingen tror på min existens? Människan älskar inte sig själv; i stället gör hon gemensam sak med Satan för att angripa mig och använder Satan som en ”tillgång” att tjäna mig med. Jag kommer att tränga genom alla Satans bedrägliga intriger och stoppa jordens

---

folk från att acceptera Satans bedrägerier så att de inte hans existens får dem att sätta sig upp mot mig.

I riket är jag kung – men i stället för att behandla mig som dess kung behandlar människan mig som ”Frälsaren som har kommit ner från himlen”. Resultatet har blivit att hon inte strävar efter kunskap om mig utan längtar efter att jag ska skänka henne allmosor. Så många har vädjat framför mig likt tiggare: så många har öppnat sina ”säckar” framför mig och bönfallit mig att ge dem mat så att de ska överleva; så många har fixerat sina giriga ögon på mig likt hungriga vargar och önskat att de kunde sluka mig och äta sig mätta; så många har böjt ner sitt huvud i tystnad på grund av sina överträdelser och känt skam, bett om min nåd eller villigt accepterat min tuktan. När jag utfärdar mina yttranden tycks människans olika dårskaper absurda och hennes sanna form uppenbaras i ljuset; och i det strålande ljuset är människan oförmögen att förlåta sig själv. Därför skyndar hon till mig för att böja knä och bekänna sina synder. Människans ”ärlighet” får mig att än en gång dra upp henne på frälsningens vagn, och därför är hon tacksam mot mig och kastar mig en kärleksfull blick. Men hon förblir ovillig att verkligen ta sin tillflykt till mig och hon har inte gett mig sitt hjärta helt och hållet. Hon bara skryter om mig, men hon älskar mig inte på allvar, för hon har inte vänt sitt sinne till mig; hennes kropp är framför mig men hennes hjärta är bakom mig. Eftersom människans förståelse när det gäller regler är alltför dålig och hon inte har något intresse av att komma inför mig, förser jag henne med lämpligt stöd så att hon ska kunna vända sig om från sin envetna okunnighet och vända sig till mig. Det här är exakt den barmhärtighet jag visar människan och den metod jag använder i min strävan att frälsa henne.

Runtom i hela universum firar människor min dags ankomst och änglar vandrar bland mitt folk. Genom sin tjänst i himlen hjälper änglarna alltid mitt folk när Satan ställer till bekymmer. De låter sig inte bedras av djävulen på grund av någon mänsklig svaghet, utan mörkrets makters angrepp får dem att anstränga sig ännu mer för att uppleva människans liv genom dimman. Hela mitt folk underkastar sig mitt namn och aldrig någonsin reser sig någon upp för att öppet motarbeta mig. Tack vare änglarnas arbete accepterar människorna mitt namn och alla befinner sig mitt i mitt verks ström. Världen störtar samman! Babylon är förlamat! O, denna religiösa värld! Hur skulle den kunna undgå att förstöras av min auktoritet på jorden? Vem vågar fortsätta att göra

---

motstånd mot mig och vägra lyda? De skriftlärdar? Alla religiösa tjänstemän? Jordens härskare och myndigheter? Änglarna? Finns det någon som inte hyllar min kropps fullkomlighet och fullständighet? Finns det någon bland alla folk som inte oupphörligt sjunger min lov och är ständigt lycklig? Jag lever i det land där den stora röda draken har sin håla, men det får mig varken att darra eller fly min väg, för hela dess folk har redan börjat avsky den. Aldrig har någonting gjort sin ”plikt” inför draken för drakens skull: tvärtom agerar alla ting som de behagar och vart och ett går sin egen väg. Hur kan jordens länder undgå att förgöras? Hur kan jordens länder undgå att falla? Hur kan mitt folk annat än jubla? Hur kan de annat än sjunga av glädje? Är det här människans förtjänst? Jag gav människan roten till hennes existens och försåg henne med materiella ting, men hon är inte nöjd med sina nuvarande förhållanden utan ber att få träda in i mitt rike. Men hur skulle hon kunna träda in i mitt rike så lätt, utan att behöva betala något pris och utan att vilja erbjuda sin osjälviska kärlek? I stället för att fordra något av människan, ställer jag krav på henne så att mitt rike på jorden ska kunna fyllas av härlighet. Jag har väglett människan in i den nuvarande tidsåldern, hon existerar i detta tillstånd och hon lever vägled och omsluten av mitt ljus. Vem bland människorna på jorden skulle annars känna till sina framtidsutsikter? Vem skulle förstå min vilja? Jag fogar mina villkor till kraven på människan; är inte detta i linje med naturens lagar?

I går levde ni i blåst och regn; i dag har ni trätt in i mitt rike och blivit dess folk; och i morgon kommer ni att åtnjuta mina välsignelser. Vem kunde någonsin föreställa sig detta? Hur mycket motgångar och umbäranden kommer ni att få vara med om i ert liv – vet ni det? Jag tränger fram i blåst och regn och har tillbringat år efter år bland människorna och har kommit i tid till denna dag. Är inte det här exakt stegen i min förvaltningsplan? Vem har någonsin fogat något till min plan? Vem kan slita sig fri från stegen i min plan? Jag lever i hundratals miljoner människors hjärtan, jag är kung bland hundratals miljoner människor och jag har förkastats och baktalats av hundratals miljoner människor. Min bild finns inte på allvar i människans hjärta. Människan anar bara mitt härliga anlete i mina ord, men hennes störande tankar får henne att tvivla på sina egna känslor; jag är bara en vag skepnad i hennes hjärta, och den blir inte kvar där länge. Och därför är också hennes kärlek till mig sådan: Den kärlek hon visar tycks nyckfull, som om varje människa älskar mig beroende på sitt temperament, som om hennes kärlek blinkar fram då och då under ett disigt månsken. I dag är det endast på

---

grund av min kärlek som människan består och har haft turen att överleva. Vem bland dessa människor skulle annars kunna undgå att skäras ner av lasern då deras kroppar är så utmärklade? Människan känner fortfarande inte sig själv. Hon visar sig på styva linan framför mig och skrävar bakom min rygg, men ingen vågar opponera sig mot mig inför mina ögon. Människan vet emellertid inte vad den opposition jag talar om innebär; i stället fortsätter hon att försöka lura mig och fortsätter att upphöja sig själv – men innebär inte det att hon öppet opponerar sig mot mig? Jag tolererar människans svaghet, men när det gäller hennes medvetna opposition är jag inte det minsta fördragsam. Även om hon vet vad det innebär vill hon inte agera därefter utan gör bara vad hon behagar och bedrar mig. Jag klargör alltid mitt sinne i mina ord, men människan finner sig inte i att lida nederlag – samtidigt avslöjar hon sitt sinne. Under min dom kommer hon att bli fullkomligt övertygad, och under min tuktan kommer hon slutligen att leva ut min avbild och bli min manifestation på jorden!

22 mars 1992

Kapitel 23

Min röst ljuder och mina ögon slungar ut eld medan jag vakar över hela jorden och iakttar hela universum. Hela mänskligheten ber till mig och riktar sina blickar upp mot mig, bönfaller mig att mildra min vrede och svär att aldrig mer göra uppror mot mig. Men det här är inte längre det förflutna; det är nu. Vem kan få min vilja att vända tillbaka? Garanterat inte böerna i människors hjärtan eller orden i deras munnar? Vem har kunnat överleva till i dag om det inte varit tack vare mig? Vem överlever förutom genom orden i min mun? Vem övervakas inte av mitt öga? Jag utför mitt nya verk på hela jorden och vem har någonsin kunnat fly från det? Kan bergen komma undan det tack vare sin höjd? Kan vattnen avvärja det tack vare genom sin väldiga vidsträckthet? I min plan har jag aldrig låtit någonting slippa lindrigt undan, och därför har det aldrig funnits någon människa eller något ting som har flytt ur mina händers grepp. I dag upphöjer människor överallt mitt namn, men samtidigt protesterar människor överallt mot mig, och berättelser om min närvaro på jorden cirkulerar överallt. Jag tolererar inte att folk kritiserar mig, jag tolererar inte heller att de delar upp min kropp, och än mindre tolererar jag att de smädar mig. Eftersom människan aldrig verkligen känt mig har hon alltid motarbetat och bedragit mig och aldrig hållit fast vid min Ande eller satt värde på mina ord. Jag ger människan den lön hon är värd för alla sina gärningar och handlingar och sin attityd mot mig. Och därför agerar alla människor med ett öga på lönen, och hittills har ingen någonsin gjort något som inneburit självuppooffring. Människorna vill inte visa osjälvisk hängivenhet utan och njuter i stället av belöningar som de kan få för ingenting. Petrus vigde sitt liv åt mig, men det var inte för morgondagens löns skull, utan för dagens kunskaps skull. Mänskligheten har aldrig umgåtts riktigt förtroligt med mig, utan hela tiden behandlat mig ytligt och tänkt sig att hon ska vinna min uppskattning utan ansträngning. Jag har blickat djupt in i människans hjärta, och i dess innersta vrår har jag funnit ”en gruva med många rikedomar”, någonting som inte ens människan själv är medveten om än, men som jag upptäckt på nytt. Och först då, när människorna har sett ”fysiskt bevis”, slutar de med sin skenheliga självförnedring, sträcker fram handflatorna och erkänner sin orenhet. Det finns mycket mer bland människorna som är nytt och väntar på att jag ska ”hämta fram” det till hela mänsklighetens nöje. I stället för att avbryta mitt verk på grund av människans handlingsförklamation beskär jag henne i enlighet med min ursprungliga

---

plan. Människan är som ett fruktträd: Utan beskärning kommer inte trädet att bära frukt och till slut ser man inget mer än förtorkade grenar och fallna löv och ingen frukt faller till marken.

Dag för dag inreder mitt rikes "inre kammare" och det har aldrig hänt att någon plötsligt rusat in i mitt "arbetsrum" och stört mig. Alla människor gör sitt yttersta för att samarbeta med mig, livrädda för att "bli avskedade" eller "förlora sin ställning" och därmed hamna i en återvändsgränd i livet, där de till och med kan falla ner i den "öken" som Satan har tagit i besittning. Människans rädsla gör att jag tröstar henne varje dag och får henne att älska varje dag, och dessutom undervisar jag henne mitt uppe i hennes vardagsliv. Alla människor är som nyfödda spädbarn; om de inte får mjölk kommer de snart att lämna den här jorden och aldrig synas till mer. Mitt under mänsklighetens åkallan kommer jag in i människornas värld, och genast lever de i en värld av ljus och är inte längre inlåsta i ett "rum" där de ropar ut sina böner till himlen. Så snart människorna ser mig börjar de enträget lägga fram de "klagomål" de har upplagrade i hjärtat, och de gapar framför mig och tigger om att jag ska släppa ner mat i munnen på dem. Men när deras rädsla har stillats och de har lugnat sig, begär de inte längre någonting av mig utan somnar gott, eller också förnekar de min existens och ger sig av för att ägna sig åt sina egna angelägenheter. Människornas sätt att "överge" mig visar tydligt hur de utan någon "känsla" utsätter mig för sin "opartiska rättvisa". När jag ser denna otrevliga sida hos människan ger jag mig följaktligen tyst iväg och kommer inte längre beredvilligt ner igen vid hennes enträgna böner. Utan att människan vet det växer hennes problem för varje dag, och när hon så mitt i sitt slit och knog plötsligt upptäcker min existens, accepterar hon inte mitt "nej" utan grabbar tag i mina rockslag och drar in mig i sitt hus som en gäst. Men även om hon har dukat fram en storslagen måltid åt mig att njuta av, har hon inte en enda gång betraktat mig som en anhörig utan tvärtom behandlat mig som gäst i syfte att få lite hjälp av mig. Och nu visar så människan helt bryskt upp sitt ömkansvärda tillstånd för mig i hopp om att få min "underskrift", och likt en som behöver låna pengar till sitt företag "attackerar" hon mig med all sin kraft. I varenda gest och rörelse fångar jag en hastig skymt av hennes uppsåt: Det är som om hon tror att jag inte kan avläsa innebörden som döljer sig bakom en människas ansiktsuttryck eller ligger undanstoppad bakom hennes ord, eller att jag inte kan blicka djupt in i en människas hjärta. Och så anförtroar hon mig varenda

---

upplevelse i vartenda möte hon någonsin haft, helt felfritt och utan att utelämna något, och sedan radar hon upp sina krav på mig. Jag avskyr och föraktar alla människans gärningar och handlingar. Ingen enda människa har någonsin gjort något arbete som jag älskar; det är som om människorna avsiktligt motarbetar mig och medvetet lockar till sig min vrede: Allesamman paraderar de fram och tillbaka framför mig och gör precis vad de själva vill framför ögonen på mig. Det finns inte en människa som lever för min skull, och därför saknar människosläktets existens både värde och mening, vilket gör att mänskligheten lever i ett tomrum. Trots det vägrar människorna att vakna upp och fortsätter att sätta sig upp mot mig och framhärda i sin fåfänglighet.

Under alla de prövningar människor har genomgått har de aldrig någonsin glatt mig. På grund av sin grymma ondska har inte mänskligheten som målsättning att vittna om mitt namn; i stället "springer de den andra vägen" samtidigt som de förlitar sig på att få näring av mig. Människans hjärta vänder sig inte helt och hållet till mig, och därför skövlar Satan henne tills hon är full av sår och hennes kropp är täckt av smuts. Men människan inser ändå inte hur motbjudande hennes anlete är: Hon har dyrkat Satan bakom min rygg hela tiden. Därför kastar jag vredgad ner henne i den bottenlösa avgrunden och ser till att hon aldrig kommer att kunna göra sig fri. Människan skriker ömkligt men vägrar fortfarande att ändra sitt sinne, fast besluten att in i det sista sätta sig upp mot mig, och därmed hoppas hon avsiktligt väcka min vrede ännu mer. På grund av vad hon gjort behandlar jag henne som den syndare hon är och nekar henne värmen i min famn. Sedan begynnelsen har änglarna tjänat och hörsammat mig oavbrutet och oförändrat, men människan har alltid gjort precis tvärtom, som om hon inte kom från mig utan var född av Satan. Alla änglarna, var och en på sin plats, ger mig sin yttersta kärlek; de rubbas inte av Satans styrkor utan gör bara sin plikt. Ammade och matade av änglarna växer sig mina söner och mitt folk, denna väldiga skara, starka och friska, och inte en enda av dem är svag eller kraftlös. Det här är mitt verk, mitt underverk. Medan det ena kanonskottet efter det andra tillkännager grundandet av mitt rike, går änglarna i takt med det rytmiska ackompanjemanget fram till min tribun för att inspekteras av mig, för deras hjärtan är fria från orenheter och avgudar och de drar sig inte undan min inspektion.

Medan stormen tjuter pressar sig himlarna ner på ett ögonblick och kväver alla människorna så att de inte längre kan kalla på mig efter behag. Utan att veta det har

---

hela mänskligheten kollapsat. Träden vajar fram och tillbaka i blåsten, då och då hör man grenar knäckas och alla de torra löven blåser bort. Plötsligt känns jorden kall och öde och människorna kurar ihop sig och bereder sig på att när som helst drabbas av den katastrof som följer på hösten. Fåglarna på kullarna flyger hit och dit som om de ropar ut sin sorg till någon; i bergens grottor ryter lejonen och ljudet skrämmer människorna så att de blir iskalla in i märgen och håret reser sig, och det råder en olycksbådande stämning, ett varsel om slutet för mänskligheten. Människorna vill inte invänta att jag ska ta itu med dem efter behag, och de ber allesamman tyst till den högste Herren i himlen. Men inte kan väl en stormvind hejdas av ljudet av vatten som rinner i en liten bäck? Inte kan den väl plötsligt stoppas av ljudet av människors böner? Inte kan väl raseriet i åskknallens hjärta stillas för människans försagdhets skull? Människan vajar fram och tillbaka i vinden; hon springer hit och dit för att få skydd undan regnet; och omgivna av min vrede skakar och darrar människor, livrädda att jag ska lägga mina händer på dem, som om jag vore en pistolmynning som ständigt riktas mot människans bröst, som om hon vore min fiende och ändå är hon min vän. Människan har aldrig upptäckt mina verkliga avsikter för henne, aldrig förstått mina verkliga målsättningar, och därför kränker hon mig omedvetet; utan att förstå det sätter hon sig upp mot mig; och ändå har hon oavsiktligt även sett min kärlek. Det är svårt för människan att se mitt ansikte mitt under min vrede. Jag döljer mig i min ilskas svarta moln och medan åskan dånar runt omkring höjer jag mig över hela universum och sänder ner min nåd till människan. Eftersom hon inte känner mig tuktar jag henne inte för att hon inte har förstått min avsikt. I människornas ögon ger jag utlopp för min vrede då och då och visar mitt leende då och då, men även när hon sett mig har hon aldrig verkligen sett hela mitt sinnelag och fortfarande kan hon inte höra stridssignalens ljuva ljud, för hon har blivit alltför bedövad och okänslig. Det är som om min bild finns i människans minnen och min gestalt i hennes tankar. Men under hela människans utveckling fram till i dag har det inte funnits en enda människa som verkligen har sett mig, för människans hjärna är alltför utarmad. Hur mycket människan än har "analyserat" mig har hennes vetenskapliga forskning ännu inte gett något resultat, vilket beror på att hennes vetenskap är så otillräckligt utvecklad. Därför har ämnet "min bild" alltid varit helt tomt – ingen har kunnat fylla det, ingen har kunnat slå världsrekord, så redan

---

människosläktets förmåga att behålla fotfästet i nutiden är en ovärderlig tröst mitt i all olycka.

23 mars 1992

Kapitel 24

Min tuktan kommer över alla människor, men den förblir också fjärran från alla människor. Varenda individs hela liv är fyllt av kärlek och hat mot mig, och ingen har någonsin känt mig — och därför är människans attityd mot mig varm och kall och kan inte vara normal. Likväl har jag alltid varit mån om människan och skyddat henne, och det är endast på grund av sin tröghet som hon är oförmögen att se alla mina gärningar och förstå mina ivriga intentioner. Jag är den ledande bland alla länder och den högste bland alla folk; det är bara det att människan inte känner mig. I många år har jag levt bland människorna och upplevt livet i människans värld, men hon har ändå alltid ignorerat mig och behandlat mig som en varelse från yttre rymden. Som en följd av detta, på grund av skillnaderna i sinnelag och språk, behandlar folk mig som en främling på gatan. Det verkar som om min klädsel också är egenartad vilket gör att människan saknar tillförsikt att nalkas mig. Först då känner jag hur ödsligt livet bland människorna är, och först då anar jag orättvisan i människans värld. Jag går bland människorna och iakttar alla ansikten på dem som passerar förbi. Det är som om de lever mitt i en sjukdom som fyller deras anleten med melankoli, och bland tuktan som hindrar dem från att bli fria. Människan fjättrar sig själv och spelar anständig. De flesta människor skapar ett falskt intryck av sig själva inför mig så att jag kanske ska applådera dem; de flesta människor gör medvetet sig själva att verka ömkansvärda inför mig så att de kanske ska kunna få min hjälp. Bakom min rygg lurar alla människor mig och lyder mig inte. Har jag inte rätt? Är inte detta människans överlevnadsstrategi? Vem har någonsin levt ut mitt jag i sitt liv? Vem har någonsin upphöjt mig bland andra? Vem har någonsin varit bunden inför Anden? Vem har någonsin stått fast i sitt vittnesbörd om mig inför Satan? Vem har någonsin fogat sannfärdighet till deras "lojalitet" mot mig? Vem har någonsin kastats ut av den stora röda draken på grund av mig? Folk har gjort gemensam sak med Satan och nu vältrar de sig med den i gyttjan; de är experter på att trotsa mig, de uppfinner olika sätt att motarbeta mig och de är "högutbildade" när det gäller att uppträda mot mig på ett rutinmässigt sätt. Människan söker här och där på jorden för sitt eget ödes skull; när jag kallar på henne förblir hon likgiltig för min dyrbarhet och fortsätter att "förtrösta" på sin tillit till sig själv, ovillig att vara en "börda" för andra. Människans "ambitioner" är dyrbara, men ändå har aldrig någons strävanden fått högsta betyg: De faller alla sönder inför mig, rasar samman utan ljud.

Varje dag talar jag och varje dag gör jag också nya ting. Om inte människan mobiliserar all sin styrka kommer hon att ha svårt att höra min röst och kommer att finna det svårt att se mitt ansikte. Den älskade må vara extremt fin och hans tal ytterst vänligt, men människan är oförmögen att utan svårighet skåda hans härliga ansikte och höra hans röst. Genom tidsåldrarna har ingen någonsin med lätthet skådat mitt ansikte. Jag talade en gång med Petrus och "framträdde" för Paulus, men ingen annan – med undantag för israeliterna – har någonsin verkligen sett mitt ansikte. I dag har jag personligen kommit bland människorna för att leva tillsammans med dem. Känns det verkligen inte sällsamt och dyrbart för er? Önskar ni inte använda er tid på bästa möjliga sätt? Vill ni låta den passera er förbi på detta sätt? Skulle timvisarna i människornas sinnen plötsligt kunna stanna? Eller skulle tiden kunna flöda bakåt? Eller skulle människan kunna bli ung igen? Skulle dagens välsignade liv någonsin kunna komma igen? Jag ger inte människan en passande "lön" för hennes "skräp". Jag fortsätter bara att göra mitt verk, avskild från allt annat, och stoppar inte tidens flöde på grund av att människan är upptagen eller på grund av ljudet av hennes skrik. I åtskilliga tusen år har ingen varit förmögen att dela min styrka och ingen har varit förmögen att kullkasta min ursprungliga plan. Jag kommer att överstiga rymden och sträcka mig över tidsåldrarna och ta itu med kärnan i hela min plan både över och bland alla ting. Inte en enda människa har varit kapabel att få specialbehandling av mig eller ta emot "belöningar" ur mina händer trots att de har öppnat munnen och bett om dessa ting, och trots att de sträcker ut sina händer, glömmer allt annat, och kräver dessa ting av mig. Inte en enda av dessa människor har någonsin påverkat mig och de har allesamman knuffats tillbaka av min "hjärtlösa" röst. De flesta människor tror fortfarande att de är "för unga" och därför väntar de på att jag ska visa stor barmhärtighet, vara medkännande mot dem en andra gång, och de ber att jag ska låta dem ta bakdörren. Men hur skulle jag helt apropå kunna fingra på min plan? Skulle jag kunna stoppa jordens rotation för människans ungdoms skull, så att hon kan leva ytterligare några få år på jorden? Människans hjärna är så komplex och ändå verkar det som om det också finns saker den saknar. Följden blir att det ofta uppträder "underbara vägar" i människans sinne som avsiktligt stör mitt verk.

Även om jag många gånger har förlåtit människan hennes synder och visat henne särskild ynnest på grund av hennes svaghet, har jag också många gånger gett henne

---

passande behandling på grund av hennes okunnighet. Det är helt enkelt så att människan aldrig har vetat hur hon ska uppskatta min vänlighet, i sådan grad att hon slutligen har sjunkit till sitt nuvarande tillstånd: täckt av damm, med kläderna i trasor, håret som en ogrästuva på huvudet, ansiktet täckt av smuts, fötterna skodda i grova, hemmagjorda skor och händerna hängande kraftlösa längs sidorna som klorna på en död örn. När jag öppnar mina ögon och tittar är det som om människan just har stigit upp ur den bottenlösa avgrunden. Jag kan inte låta bli att bli arg; jag har alltid varit tolerant mot människan, men hur kunde jag låta djävulen komma och gå som han behagar från mitt heliga rike? Hur kunde jag låta en tiggare äta gratis i mitt hus? Människan har alltid varit "sträng mot sig själv" och "överseende mot andra", men hon har aldrig varit det minsta tillmötesgående mot mig, för jag är Gud i himlen och därför behandlar hon mig annorlunda och har aldrig hyst den minsta kärlek till mig. Det är som om människans ögon är särskilt sluga: Så snart hon stöter på mig förändras genast hennes ansiktsuttryck och hennes kalla, uttryckslösa anlete får lite mer liv. Jag påtvingar inte människan lämpliga sanktioner på grund av hennes inställning till mig, utan betraktar bara skyarna från ovan universum och därifrån utför jag mitt verk på jorden. Enligt vad människan minns har jag aldrig visat godhet mot någon individ, men jag har heller aldrig behandlat någon illa. Eftersom människan inte lämnar en "ledig plats" åt mig i sitt hjärta, tvingar hon helt sonika ut mig när jag låter all försiktighet fara och tar plats i henne, och sedan använder hon fagert tal och smicker för att ursäkta sig och säger att hon är alltför otillräcklig och inkapabel att ge sig själv för att behaga mig. Medan hon talar fördunklas hennes ansikte ofta av "mörka moln", som om människorna när som helst kan drabbas av katastrof. Men ändå ber hon mig ge mig av utan att bry sig om vilka risker det innebär. Trots att jag ger människan mina ord och värmen i min omfamning, verkar hon inte ha något hörselorgan och därför fäster hon inte den minsta uppmärksamhet vid min röst, utan håller sig i stället om huvudet och lägger benen på ryggen. Jag lämnar människan och känner mig smått besviken men också lite vred. Samtidigt försvinner människan omedelbart i anstormningen av våldsamma vindar och mäktiga vågor. Snart därefter ropar hon till mig, men hur skulle hon kunna påverka vindens och vågornas rörelser? Successivt försvinner alla spår av människan tills hon inte kan återfinnas någonstans.

Innan tidsåldrarna blickade jag ner över alla landområden från ovan universum. Jag planerade ett stort projekt på jorden: att skapa en mänsklighet som var efter mitt eget hjärta, upprätta ett rike på jorden likt det som finns i himlen och låta min makt fylla skyarna och min visdom sprida sig ut genom hela universum. Och så i dag, tusentals år senare, fortsätter jag med min plan, men ändå känner ingen till min plan eller min förvaltning på jorden, och än mycket mindre ser de mitt rike på jorden. Därför jagar människan skuggor och kommer inför mig för att försöka lura mig och vill betala ett "tyst pris" för mina välsignelser i himlen. Följden blir att hon väcker min vrede och jag sänder min dom över henne, men hon vaknar ändå inte. Det är som om hon arbetar under jorden, fullständigt okunnig om det som är ovan jord, och inte strävar efter annat än sina egna framtidsmöjligheter. Bland alla människor har jag aldrig sett någon som lever under mitt strålande ljus. De lever i en värld av mörker och tycks ha blivit vana vid att leva mitt i dunklet. När ljuset kommer stannar de långt borta från det, och det är som om ljuset har stört deras arbete; som resultat ser de lite förnärmade ut, som om ljuset har förstört all deras frid och lämnat dem oförmögna att sova gott. Följden blir att människan uppbådar alla sina krafter för att jaga bort ljuset. Ljuset tycks också sakna medvetande och väcker så människan ur hennes sömn, och när hon vaknar sluter hon ögonen, utom sig av ilska. Hon är smått missnöjd med mig, men i mitt hjärta vet jag vad det rör sig om. Jag intensifierar gradvis ljuset och får alla människor att leva mitt i mitt ljus, och det dröjer inte länge förrän de blir skickliga på att liera sig med ljuset, och alla dessutom värdesätter ljuset. Nu har mitt rike kommit bland människorna, alla dansar av glädje och firar, jorden är plötsligt fylld av jubel och flera tusen år av tystnad skingras av ljusets ankomst ...

26 mars 1992

Kapitel 25

Tiden går och på ett ögonblick är denna dag inne. Alla människor i mitt ljus, ledda av min ande, och ingen tänker längre på det förflutna eller bryr sig om gårdagen. Vem har inte någon gång levt i nutiden? Vem har inte tillbringat underbara dagar och månader i riket? Vem har inte levt under solen? Fastän riket har sänkt sig ner bland människorna har ingen verkligen erfarit dess värme; människan betraktar det bara från utsidan, utan att förstå dess väsen. Vem gläds inte på grund av mitt rike under den tid då det formas? Kan länderna på jorden verkligen fly undan? Är den stora röda draken verkligen kapabel att fly tack vare sin slughet? Mina administrativa påbud förkunnas genom hela universum, de inför min myndighet bland alla folk och träder i kraft i hela kosmos; likväl har människan aldrig verkligen vetat detta. När mina administrativa påbud uppenbaras för universum är också när mitt verk på jorden är på väg att avslutas. När jag härskar och utövar makt bland alla människor och när jag erkänns som den ende Guden själv, kommer mitt rike att tillfullo sänka sig ner till jorden. I dag har alla människor en ny början på en ny väg. De har börjat ett nytt liv, men ingen har någonsin på allvar upplevt ett liv på jorden besläktat med livet i himlen. Lever ni verkligen mitt i mitt ljus? Lever ni verkligen i mina ord? Vilka tänker inte på sina egna framtidsmöjligheter? Vilka oroar sig inte över sitt eget öde? Vilka kämpar inte mitt i bedrövelsens hav? Vilka önskar inte befria sig själva? Är rikets välsignelser en kompensation för människans hårda slit på jorden? Skulle alla människans önskningar kunna uppfyllas precis så som hon önskar? En gång presenterade jag den vackra synen av riket inför människan, men hon tittade bara på det med giriga ögon och det fanns ingen som verkligen längtade efter att träda in i det. En gång "rapporterade" jag den sanna situationen på jorden till människan, men hon gjorde inte mer än lyssnade och tog inte emot orden som kom från min mun i sitt hjärta; en gång berättade jag för människan om omständigheterna i himlen, men hon behandlade mina ord som underbara sagor och accepterade inte på allvar det som min mun beskrev. I dag blixtrar scener av riket bland människorna, men har någon någonsin "korsat berg och dal" i sökandet efter det? Utan mina enträgna uppmaningar skulle människan fortfarande inte ha vaknat ur sina drömmar. Är hon verkligen så trollbunden av sitt liv på jorden? Finns det verkligen inga höga normer i hennes hjärta?

Dessa som jag har förutbestämt att vara mitt folk är i stånd att viga sig själva åt mig och leva i harmoni med mig. De är dyrbara i mina ögon och strålar av kärlek till mig i mitt rike. Vilka bland dagens människor uppfyller dessa villkor? Vilka är kapabla att bli godkända enligt mina krav? Ställer mina krav verkligen till svårigheter för människan? Får jag avsiktligt henne att begå misstag? Jag är överseende mot alla människor och ger dem förmånsbehandling. Men detta gäller bara mitt folk i Kina. Det är inte så att jag underskattar er, och inte heller att jag ser välvilligt på er, utan att jag är praktisk och realistisk mot er. Folk möter oundvikligen motgångar i livet, vare sig det handlar om deras familjer eller den vidare världen. Men vilka har själva orsakat sina umbäranden? Människan är oförmögen att känna mig. Hon har viss kunskap om mitt yttre, men hon är okunnig om mitt väsen; hon vet inte ingredienserna i den föda hon äter. Vem är kapabel att noga begripa mitt hjärta? Vem är kapabel att verkligen förstå min vilja inför mig? När jag kommer ner till jorden är den höljd i mörker och människan ”sover djupt”. Jag vandrar bland alla platser och allt jag ser är sönderslitet och i trasor och outhärdligt att se. Det är som om människan bara är villig att njuta och inte har någon önskan att bry sig om ”ting från världen utanför”. Utan att någon människa vet det överblickar jag hela jorden, men jag ser ingen plats som är fylld med liv. Genast strålar jag ut ljuset och värmen och ser på jorden från den tredje himlen. Fastän ljuset faller på landet och värmen sprider sig över det, tycks endast ljuset och värmen glädjas; de väcker inte någonting i människan som festar om i behag. När jag ser detta skänker jag omedelbart bland människorna den ”käpp” som jag har förberett. När käppen faller skingras ljuset och värmen successivt och jorden blir omedelbart öde och mörk — och på grund av mörkret griper människan möjligheten att fortsätta roa sig. Människan har en vag känsla av min käpps ankomst, men hon reagerar inte utan fortsätter att njuta av sina välsignelser på jorden. Därefter förkunnar min mun att alla människor ska tuktas, och runtom i hela universum spikas människor fast upp och ner vid korset. När min tuktan infinner sig skakas människan av oväsendet från bergen som störtar samman och marken som slits isär. Efter att ha vaknat med förskräckelse är hon häpen och skräckslagen och vill fly bort, men det är för sent. Samtidigt som min tuktan faller sänker sig mitt rike ner till jorden och alla länder krossas i bitar och försvinner utan spår och lämnar ingenting kvar.

Varje dag betraktar jag universums ansikte och varje dag utför jag mitt nya verk bland människorna. Men alla människor "arbetar osjälviskt" och ingen fäster någon uppmärksamhet vid dynamiken i mitt verk eller tar notis om hur det står till med något utöver dem själva. Det är som om folk lever i en ny himmel och en ny jord som de själva skapat och inte vill att någon annan ska lägga sig i. De är alla engagerade i att roa sig och alla beundrar sig själva alltmedan de ägnar sig åt sina "fysiska övningar". Finns det verkligen ingen plats för mig i människans hjärta? Är jag verkligen oförmögen att vara härskare över människans hjärta? Har människans ande verkligen lämnat henne. Vem har någonsin noga begrundat orden från min mun? Vem har någonsin förstått mitt hjärtas önskan? Har människans hjärta verkligen tagits över av någonting annat? Många är de gånger då jag har ropat ut till människan, men har någon någonsin känt medlidande? Har någon någonsin levt som verklig människa? Människan må leva i köttet, men hon saknar mänsklighet. Föddes hon i djurriket? Eller föddes hon i himlen och äger gudomlighet? Jag ställer mina krav på människan, men det är som om hon inte förstår mina ord, som om jag är ett onåbart monster som är helt främmande för henne. Så många gånger har jag varit missnöjd med människan, så många gånger har jag blivit rasande över hennes dåliga prestationsförmåga, och så många gånger har jag blivit kränkt av hennes svaghet. Varför väcker jag inte den andliga känslan i människans hjärta? Varför tänder jag ingen kärlek i människans hjärta? Varför vill inte människan behandla mig som sin ögonsten? Är inte människans hjärta hennes eget? Har något annat bosatt sig i hennes ande? Varför klagar människan utan uppehåll? Varför är hon olycklig? Varför ignorerar hon min existens när hon är sorgsen? Hugger jag henne? Har jag medvetet övergett henne?

I mina ögon är människan härskare över allting Jag har inte gett henne något litet mått av auktoritet då jag låtit henne härska över allt på jorden – över gräset på bergen, djuren i skogarna och fiskarna i vattnet. Men i stället för att vara lycklig på grund av detta är människan ansatt av bekymmer. Hela hennes liv är ett liv av vända och stress, nöje kombinerat med tomhet, och det finns inga nya uppfinningar och skapelser i hela hennes liv. Ingen är kapabel att göra sig fri från detta intetsägande liv, ingen har någonsin upptäckt ett meningsfullt liv, ingen har någonsin erfarit ett verkligt liv. Trots att människorna i dag alla lever under mitt strålande ljus vet de ingenting om livet i himlen. Om jag inte är barmhärtig mot människan och räddar mänskligheten har alla

---

människor kommit förgäves, deras liv på jorden saknar mening och de kommer att lämna den förgäves utan någonting att vara stolta över. Varenda människa av alla religioner, samhällsområden, nationer och samfund är medveten om tomheten på jorden, och allesamman söker mig och väntar på min återkomst – men vem är kapabel att känna igen mig när jag kommer? Jag gjorde allt, jag skapade mänskligheten och i dag har jag stigit ner bland människorna. Men människan slår tillbaka mot mig och hämnas på mig. Är det verk jag utför i människan inte till någon nytta för henne? Är jag verkligen oförmögen att tillfredsställa människan? Varför avvisar hon mig? Varför är hon så kall och likgiltig mot mig? Varför är jorden täckt med lik? Är detta verkligen tillståndet i den värld jag skapade åt människan? Hur kommer det sig att fastän jag har gett människan enastående rikedomar, erbjuder hon mig två tomma händer i gengäld? Varför älskar inte människan mig på allvar? Varför kommer hon aldrig inför mig? Har alla mina ord verkligen varit bortkastade? Har mina ord försvunnit som värme från vatten? Varför är människan ovillig att samarbeta med mig? Är min dags ankomst verkligen lika med ögonblicket för människans död? Skulle jag verkligen förgöra människan i samma stund som mitt rike tar form? Varför har ingen under hela min förvaltningsplan någonsin fattat mina avsikter? Varför avskyr och förkastar människan yttranden från min mun i stället för att ta vara på dem? Jag fördömer inte någon utan får alla människor att stilla sig och reflektera över sig själva.

27 mars 1992

Gläd er, alla människor!

I mitt ljus ser människor ljuset igen. I mitt ord finner människor de ting som de gläder sig åt. Jag har kommit från Östern, jag är kommen från Östern. När min härlighet strålar fram blir det ljust i alla länder, allt förs in i ljuset och ingenting blir kvar i mörker. I riket är det liv som Guds folk lever med Gud fyllt av omätlig glädje. Vattnen dansar av lycka över folkets välsignade liv och bergen fröjdas tillsammans med folket över mitt överflöd. Alla människor bemödar sig, arbetar hårt och visar sin lojalitet i mitt rike. I riket finns inte längre någon upproriskhet, inte längre något motstånd; himlarna och jorden är beroende av varandra, och jag och människorna lutar oss mot varandra och finner närhet i en djup känsla av livets ljuva sällhet ... I denna stund börjar jag formellt mitt liv i himlen. Satan orsakar inte längre oro och folket går in i vila. I hela universum lever mitt utvalda folk inneslutna i min härlighet, enastående välsignade, inte som människor som lever bland människor, utan som människor som lever med Gud. Hela mänskligheten har genomgått Satans fördärv och druckit livets bittra och ljuva kalk till dräggen. Hur kan man annat än glädjas nu då man lever i mitt ljus? Skulle väl någon kunna försaka detta underbara ögonblick i obetänksamhet och låta det försvinna bort? Mitt folk! Sjung sången i era hjärtan och dansa av glädje för mig! Lyft era sannfärdiga hjärtan och bär fram dem som offer till mig! Slå på era trummor och spela glatt för mig! Jag låter min förtjusning stråla ut i hela universum! Jag uppenbarar mitt underbara ansikte för folket! Jag ska ropa med hög röst! Jag ska höja mig över världsalltet! Jag härskar redan bland människorna! Människorna upphöjer mig! Jag svävar i den blåa himlarymden ovan och människorna vandrar fram med mig. Jag går bland människorna och mitt folk omger mig! Människornas hjärtan är glada, deras sånger får världsalltet att skälva och himlen att brista! Universum är inte längre höljt i dimma; det finns inte längre någon dy, inga samlingar av avloppsvatten. Universums heliga folk! När jag granskar er visar ni ert sanna anlete. Ni är inte människor täckta av smuts utan helgon rena som jade, ni är alla mina älskade, ni är alla min fröjd! Allting får liv igen! Alla de heliga har återvänt för att tjäna mig i himlen och de sluts i min varma omfamning, de gråter inte längre, de oroar sig inte längre, de bär fram sig själva som offer till mig, de återvänder till mitt hem och i sitt hemland kommer de aldrig upphöra att älska mig! Det förändras inte i all evighet! Var är sorgen? Var är tårarna? Var är köttet? Jorden förgår men himlarna består för evigt. Jag visar mig för alla folk och alla

---

folken prisar mig. Detta liv, denna skönhet, sedan urminnes tider till tidens slut, ska inte förändras. Det här är livet i riket.

Kapitel 26

Vem har förblivit i mitt hem? Vem har stått upp för min skull? Vem har lidit för mig? Vem har gett sitt ord inför mig? Vem har följt mig tills nu utan att – än så länge – ha blivit likgiltig? Varför är alla människor kalla och likgiltiga? Varför har mänskligheten övergett mig? Varför har mänskligheten tröttnat på mig? Varför finns det ingen värme i den mänskliga världen? När jag var i Sion smakade jag på den värme som finns i himlen, och när jag var i Sion gladde jag mig åt välsignelsen som finns i himlen. Återigen, jag har levt mitt i mänskligheten, jag har fått smaka den mänskliga världens bitterhet, jag har med mina egna ögon sett alla de olika tillstånd som existerar bland människorna. Omedvetet har människan förändrats tillsammans med mina förändringar, och endast på detta sätt har hon kommit fram till i dag. Jag kräver inte att människan ska kunna göra något för min skull, och jag kräver inte heller att hon växer till för min skull. Jag vill bara att hon skall kunna instämma i min plan, varken trotsa mig eller bli en skamfläck för mig, och ge ett genljudande vittnesbörd om mig. Bland människorna har det funnits de som har gett ett bra vittnesbörd om mig och förhärligat mitt namn, men hur kan människans vanor, människans beteende över huvud taget tillfredsställa mitt hjärta? Hur kan hon över huvud taget uppfylla min önskan eller min vilja? Av de berg och det vatten som finns på jorden, och av jordens blommor, gräs och träd, visar inte en enda upp något annat än mina händers verk, inte en enda existerar för något annat än mitt namn. Varför kan ändå inte människan leva upp till den kvalitet som jag kräver? Kan detta bero på hennes usla ynkighet? Kan det bero på min hänförelse över henne? Kan det vara så att jag är för grym mot henne? Varför är människan alltid rädd för mina krav? Varför är det så bland massorna i riket idag att man bara lyssnar till min röst, men inte vill se mitt ansikte? Varför ser man bara på mina ord, utan att försöka jämföra dem med min Ande? Varför särskiljer man mellan mig i himlen och på jorden nedanför? Kan det vara så att jag, när jag är på jorden, inte är samma jag som jag är i himlen? Kan det vara så att jag, när jag är i himlen, inte kan komma ned på jorden? Kan det vara så att jag, när jag är på jorden, är ovärdig att lyftas upp till himlen? Det är som om jag är en ynklig varelse när jag är på jorden, som om jag är en upphöjd varelse när jag är i himlen, och som om det finns en oöverstiglig klyfta mellan himmel och jord. Men i människornas värld tycks de inte veta någonting om dessa tings ursprung, utan de har hela tiden varit tvärt emot mig, som om mina ord bara har ljud och ingen innebörd. Alla

---

människor lägger ner möda på mina ord och utför sina egna undersökningar av min yttre skepnad, men alla misslyckas de, de har inga resultat att visa upp, utan de slås i stället till marken av mina ord och vågar inte ta sig upp igen.

När jag sätter mänsklighetens tro på prov, har inte en enda människa förmågan att bära äkta vittnesbörd, inte en enda är i stånd att offra sitt allt; människan fortsätter snarare gömma sig och vägrar öppna sig, som om jag skulle röva bort hennes hjärta. Inte ens Job bestod någonsin riktigt prövningen, han utstrålade inte heller någon sötma under lidandet. Alla människor åstadkommer en svag grön nyans i vårvärmen; de förblir aldrig gröna i vinterns kalluft. Med sin beniga och utmärklade mognad kan inte människan förverkliga min avsikt. I hela mänskligheten finns det inte någon som kan fungera som förebild för andra, eftersom människor i stort sett är likadana och inte utmärker sig från varandra, med föga som särskiljer dem från varandra. Av detta skäl har människor fortfarande inte fullt ut lärt känna mina verk. Först när min tuktan sänker sig över hela mänskligheten kommer människor, utan att de själva vet det, att bli medvetna om mina verk, och utan att jag gör någonting eller tvingar någon, kommer människor att lära känna mig, och därmed få se mina verk. Detta är min plan, det är den aspekt av mitt verk som är uppenbar, och det är vad människan bör känna till. I riket börjar skapelsens otaliga ting att återupplivas och återfå sin livskraft. På grund av ändringar i jordens tillstånd, börjar även gränserna mellan ett land och ett annat att flyttas. Tidigare har jag profeterat: När land delas från land, och land förenas med land, kommer det att vara den tid då jag kommer att slå sönder nationerna i småbitar. Vid denna tid kommer jag att förnya hela skapelsen och åter dela upp hela universum, och därmed ordna upp universum och förvandla dess gamla tillstånd till ett nytt. Detta är min plan. Dessa är mina verk. När världens alla nationer och folk återvänder inför min tron, kommer jag därefter att ta himlens hela rikedom och dela ut den över den mänskliga världen, så att den, tack vare mig, blir fylld till brädden med makalös rikedom. Men så länge som den gamla världen fortsätter att existera, kommer jag att slunga ut min ilska över dess nationer, öppet förkunna mina administrativa förordningar i hela universum, och sända tuktan till vemhelst som kränker dem:

När jag vänder mitt ansikte mot universum för att tala, hör hela mänskligheten min röst, och ser därefter alla de verk som jag har format i hela universum. De som går emot min vilja, det vill säga som motsätter sig mig med mänskliga gärningar, kommer att falla

---

under min tuktan. Jag kommer att ta de talrika stjärnorna på himlen och skapa dem på nytt, och tack vare mig kommer solen och månen att förnyas – skyarna är inte längre som de var; jordens otaliga ting kommer att förnyas. Alla kommer att bli fullkomnade genom mina ord. Universums många nationer kommer att delas upp på nytt och ersättas av min nation, så att nationerna på jorden försvinner för evigt och blir till en nation som tillber mig; alla jordens nationer kommer att förstöras, och upphöra att existera. Av människorna i universum kommer alla de som tillhör djävulen att utrotas; alla som tillber Satan kommer att slås ned av min brinnande eld, det vill säga alla förutom de som nu befinner sig i strömmen, resten kommer att förvandlas till aska. När jag tuktar de många folken, kommer de i den religiösa världen i varierande utsträckning att återvända till mitt rike, erövrade av mina verk, eftersom de kommer att ha sett ankomsten av den Helige som kommer på ett vitt moln. Hela mänskligheten kommer att följa sin egen sort, och kommer att tuktas utifrån vad de har gjort. De som har tagit ställning mot mig kommer alla att förgås; vad gäller de vars gärningar på jorden inte har involverat mig, kommer de, på grund av hur de har klarat sig, att fortsätta existera på jorden under mina söners och mitt folks styre. Jag kommer att uppenbara mig för de otaliga folken och de otaliga nationerna, låta min egen röst ljuda ut över jorden för att tillkännage fullbordandet av mitt fantastiska verk, så att hela mänskligheten kan se det med egna ögon.

Medan min röst fördjupas i intensitet, iakttar jag samtidigt universums tillstånd. Genom mina ord görs skapelsens otaliga saker på nytt. Himlen förändras och även jorden förändras. Mänskligheten är utsatt i sin ursprungliga form och, långsamt, var och en enligt sitt slag, hittar människor omedvetet sin väg tillbaka in i sina familjers famn. Jag kommer att vara mycket nöjd med detta. Jag är fri från avbrott, och helt omärkligt fullbordas mitt stora verk, och skapelsens otaliga ting förvandlas helt omedvetet. När jag skapade världen, formade jag allt efter vart och ens slag, och placerade allt med former tillsammans med sitt slag. Medan slutet på min förvaltningsplan närmar sig, kommer jag att återställa skapelsens tidigare tillstånd; jag kommer att återställa allt som det ursprungligen var, genom att förändra allt på djupet, så att allt kommer att återvända till min plans famn. Tiden har kommit! Det sista skedet av min plan håller på att uppfyllas. Å, orena gamla värld! Du skall helt säkert falla ihop under mitt ord! Du skall helt säkert brytas ned till intet av min plan! Å, skapelsens otaliga ting! Ni kommer alla

---

att få nytt liv genom mina ord, ni ska få er enväldige Herre! Å, rena och fläckfria nya värld! Du skall helt säkert återupplivas genom min härlighet! Å, berget Sion! Tig inte längre. Jag har återvänt i triumf! Jag granskar hela jorden från skapelsens mittpunkt. Människan har börjat ett nytt liv på jorden, har fått nytt hopp. Å, mitt folk! Hur kan du inte återvända till livet i mitt ljus? Hur kan du inte hoppa av glädje under min vägledning? Länderna ropar i glädjeyra, vattnen bullrar av förtjusta skratt! Å, det uppståndna Israel! Hur kan du inte känna stolthet över min förutbestämmelse? Vem har gråtit? Vem har jämrat sig? Det gamla Israel har upphört att existera, och dagens Israel har rest sig i världen, upprätt och reslig, har rätat upp sig i hela mänsklighetens hjärta. Dagens Israel skall helt säkert nå existensens källa genom mitt folk! Å, hatiska Egypten! Ni tar väl inte fortfarande ställning mot mig? Hur kan ni utnyttja min nåd och försöka undfly min tuktan? Hur kan ni inte existera inom min tuktan? Alla de som jag älskar kommer helt säkert att leva för evigt, och alla de som tar ställning mot mig kommer helt säkert att tuktas av mig i evighet. Jag är en nitälskande Gud, jag kommer inte lättvindigt att skona människor för allt de har gjort. Jag kommer att vaka över hela jorden, och när jag framträder i de östra delarna av världen med rättfärdighet, majestät, vrede och tuktan, kommer jag att uppenbara mig själv för mänskligheten otaliga härskaror!

29 mars 1992

Kapitel 27

Människans uppförande har aldrig vidrört mitt hjärta och det har aldrig heller tyckts mig vara oskattbart. I människans ögon behandlar jag henne alltid mycket strängt, och jag utövar alltid auktoritet över henne. I alla människans handlingar finns det knappt något som utförs för min skull, knappt något som håller måttet inför min blick. Till sist har allt som hör till människan omärkligt smulats sönder inför mig, och först efteråt visar jag mina handlingar tydligt och låter alla känna mig genom sina egna misslyckanden. Den mänskliga naturen förblir oförändrad. Det som finns i människors hjärtan är inte i enlighet med min vilja – det är inte vad jag behöver. Det jag avskyr mest är människans förhärdelse och tendens till återfall, men vad är det för kraft som får mänskligheten att ständigt misslyckas med att känna mig, alltid hålla mig på avstånd och aldrig handla enligt min vilja inför mig utan istället motarbeta mig bakom min rygg? Är detta deras lojalitet? Är detta deras kärlek till mig? Varför kan de inte ångra sig och bli födda på nytt? Hur kan människor vara beredda att för alltid leva i träskmarkerna och inte på en plats utan lera? Kan det vara så att jag har behandlat dem illa? Kan det vara så att jag har pekat ut fel riktning åt dem? Kan det vara så att jag för dem till helvetet? Alla är beredda att leva i "helvetet". När ljuset kommer blir de genast förblindade, eftersom allt de har inom sig kommer från helvetet. Men mänskligheten är ovetande om det och åtnjuter "helvetiska välsignelser". De trycker dem till och med som skatter mot sitt bröst och fruktar kanske att jag ska tvinga dessa ifrån dem så att de står utan "källan till sin tillvaro". Människor fruktar mig, och det är därför de håller sig långt borta från mig när jag kommer till jorden och avskyr att närma sig mig, för de är inte beredda att "ställa till det för sig" utan önskar istället bevara harmonin inom familjen så att de kan få åtnjuta "lycka på jorden". Men jag kan inte tillåta mänskligheten att göra som den vill, för splittra människans familj är just vad jag är här för att göra. I samma stund som jag kommer försvinner friden från deras hem. Jag kommer att slå alla nationer i flisor, för att inte tala om människans familj. Vem kan undkomma mitt grepp? Kan det vara så att de som får välsignelser kan undkomma i kraft av sin ovilja? Kan det någonsin vara så att de som utstår tuktan kan vinna min medkänsla i kraft av sin rädsla? I alla mina ord har människor sett min vilja och mina handlingar, men vem kan någonsin bryta sig loss från sina egna invecklade tankar? Vem kan någonsin finna en väg ut, antingen inifrån eller utifrån mina ord?

Mänskligheten upplevde min värme, den tjänade mig uppriktigt och den lydde mig i uppriktighet och gjorde allt för mig när jag var där. Men människor idag lyckas av en eller annan orsak inte nå fram till det sättet att vara och de kan bara sörja i sin ande, som om de blivit bortförda med våld av en glupsk varg. De kan bara titta hjälplöst på mig, oupphörligen ropa till mig på hjälp, men i slutänden kan de inte undkomma sin besvärliga belägenhet. Jag tänker tillbaka på hur människor i det förflutna avlade löften i min närvaro, svor på himmel och jord i min närvaro för att återgälda min välvilja med sin tillgivenhet. De grät förtvivlat inför mig, och ljudet av deras gråt var hjärtskärande och svårt att utstå. Jag gav ofta mänskligheten hjälp på grund av deras beslutsamhet. Oräkneliga gånger har människor kommit inför mig för att underkasta sig mig, på ett oemotståndligt sätt som är svårt att glömma. Oräkneliga gånger har de älskat mig med orubblig lojalitet, och deras uppriktiga känsla har varit beundransvärd. Vid oräkneliga tillfällen har de älskat mig till den grad att de till och med har offrat sina liv, de har älskat mig mer än sitt eget jag, och när jag sett deras uppriktighet har jag accepterat deras kärlek. Vid oräkneliga tillfällen har de framburit sig själva i min närvaro, likgiltiga inför döden för min skull, och jag har strukit bort oron från deras panna och noggrant mönstrat deras anleten. Det har funnits oräkneliga gånger då jag har älskat dem som min egen skatt och det har funnits oräkneliga gånger då jag har hatat dem som min egen fiende. Sådan är jag – människan kan aldrig begripa vad jag har i sinnet. När människor är ledsna kommer jag och tröstar dem, och när de är svaga kommer jag och hjälper dem vidare. När de har gått vilse visar jag vägen. När de gråter torkar jag deras tårar. Men när jag är ledsen, vem kan trösta mig ur djupet av sitt hjärta? När jag är sjuk av oro, vem tar hänsyn till mina känslor? När jag är fylld av sorg, vem kan uppväga såren i mitt hjärta? När jag behöver någon, vem skulle villigt erbjuda sig att agera i samförstånd med mig? Kan det vara så att människors tidigare inställning till mig har gått förlorad, för att aldrig komma tillbaka? Varför är det så att inte en gnutta lever kvar i deras minne? Hur kommer det sig att människor har glömt allt det här? Beror det inte helt och hållet på att mänskligheten har blivit fördärvad av fienden?

När änglarna spelar för att lovprisa mig kan det inte annat än väcka min sympati för människan. Ögonblickligen fylls mitt hjärta med vemod, och det är omöjligt för mig att bli av med denna plågsamma sinnesstämning. I glädjen och sorgen över att ha blivit avskilda från och sedan återförenade med människan kan vi inte utbyta känslor.

Åtskilda uppe i himlen och nere på jorden kan människan och jag inte mötas regelbundet. Vem kan frigöra sig från nostalgin över tidigare förnimmelser? Vem kan sluta minnas det förflutna? Vem skulle inte hoppas på att känslorna från förr bestod? Vem skulle inte längta hett efter min återkomst? Vem skulle inte längta efter min återförening med människan? I mitt hjärta är jag djupt bekymrad, och människans ande är djupt orolig. Även om vi är lika i anden kan vi sällan vara tillsammans, och vi kan sällan mötas. Därför är hela mänsklighetens liv fyllt av sorg och saknar vitalitet, för människan har alltid längtat efter mig. Det är som om människorna vore föremål som auktioneras bort ur himlen. De ropar ut mitt namn över jorden och lyfter sina blickar mot mig från marken – men hur kan de undkomma den glupska vargens käftar? Hur kan de befria sig från dess hot och frestelser? Hur kan människor låta bli att offra sig genom att lyda åtgärderna i min plan? När de högljutt ber vänder jag bort mitt ansikte från dem, jag står inte ut med att titta längre; men hur kan jag undgå deras tårfyllda klagan? Jag ska korrigera orättvisorna i människornas värld. Jag ska uträtta mitt verk med egna händer i hela världen och förbjuda Satan att skada mitt folk igen, förbjuda fienderna att göra som de vill igen. Jag ska bli kung på jorden och flytta dit min tron, och få alla mina fiender att falla till marken och bekänna sina brott inför mig. Min sorg är blandad med ilska och jag ska trampa hela universum platt, inte skona någon, och sätta skräck i hjärtat på mina fiender. Jag ska lägga hela jorden i ruiner och få mina fiender att falla ner i ruinerna så att de därefter inte kan fördärva mänskligheten längre. Min plan är redan fastlagd och ingen, oavsett vem, kommer att kunna ändra på den. När jag far i majestätisk prakt över universum kommer hela mänskligheten att bli ny och allting kommer att återupplivas. Människan ska inte längre gråta och hon ska inte längre ropa på mig om hjälp. Då ska mitt hjärta fröjdas och människor återvända i lovprisning av mig. Hela universum, från ena änden till den andra, ska röras upp i jubel ...

Idag uträttar jag, bland alla världens nationer, det verk som jag har planerat att utföra. Jag tar mig runt bland alla människor och uträttar allt arbete i min plan, och hela mänskligheten upplöser de olika nationerna i enlighet med min vilja. Människorna på jorden har uppmärksamheten riktad mot sitt eget slutmål, för dagen närmar sig och änglarna blåser i sina trumpeter. Det kommer inte att bli några fler fördröjningar, och hela skapelsen ska därpå börja dansa i jubel. Vem kan förlänga min dag efter eget

---

godtycke? En jordvarelse? Eller stjärnorna på himlen? Eller änglarna? När jag kommer med ett yttrande för att inleda frälsningen av Israels folk, tränger sig min dag närmare hela mänskligheten. Varje människa fruktar Israels återkomst. När Israel återvänder blir det en härlighetens dag för mig, och det kommer också att vara den dag då allting förändras och blir nytt. När en rättfärdig dom är nära förestående och närmar sig hela universum blir alla människor blyga och rädda, för i människornas värld har man inte hört talas om rättfärdighet. När rättfärdighetens sol träder fram kommer östern att lysas upp, och sedan kommer den i sin tur att lysa upp hela universum och nå ut till alla. Om människan verkligen kan utföra min rättfärdighet, vad skulle det då finnas att frukta? Mitt folk väntar alla på ankomsten av min dag, de längtar alla efter att min dag ska komma. De väntar på att jag ska komma med vedergällning till hela mänskligheten och organisera människans slutmål i min roll som rättfärdighetens sol. Mitt rike håller på att ta form över hela universum, och min tron har herraväldet i hundratals miljoner människors hjärtan. Med bistånd från änglarna kommer min stora insats snart att förverkligas. Alla mina söner och mitt folk ser fram emot min återkomst i andlös förväntan, och längtar efter att jag ska återförenas med dem och aldrig skiljas från dem igen. Hur kan de oändliga massorna i mitt rike undgå att rusa varandra till mötes i ett glädjefullt firande av att jag finns hos dem? Kan det vara så att det inte behöver betalas något pris för denna återförening? Jag är ärofull i alla människors ögon, de förkunnar mig alla med sina ord. När jag återvänder ska jag erövra alla fiendens trupper ännu mer. Tiden är inne! Jag ska sätta mitt verk i rörelse, jag ska regera som kung bland människor! Jag är på gränsen till att återvända! Och jag är på väg att ge mig av! Det här är vad alla hoppas på, det är vad de önskar. Jag ska låta hela mänskligheten få se ankomsten av min dag och låta dem välkomna med glädje att den kommer!

2 april 1992

Kapitel 28

När jag kom från Sion var jag efterlängtnad av alla ting och när jag återvände till Sion blev jag hälsad av alla människor. När jag kom och gick, hindrades aldrig mina steg av ting som stod i fiendskap till mig och därför framskred mitt verk smidigt. Idag, när jag kommer bland alla varelser, hälsar alla ting mig med tystnad, i djup fruktan över att jag än en gång ska ge mig av och ta ifrån dem deras stöd. Alla ting följer min vägledning, och alla tittar i den riktning som min hand pekar ut. Orden ur min mun har fullkomnat många varelser och tuktat många av olydnadens söner. Alla människor stirrar alltså uppmärksamt på mina ord, och lyssnar noga på uttalanden från min mun, och är djupt rädda för att missa detta goda tillfälle. Det är av denna anledning som jag har fortsatt att tala, så att mitt verk kan utföras snabbare och så att angenäma förhållanden kan framträda tidigare på jorden och avhjälpa scenerna av förödelse på jorden. När jag ser på himlen är när jag än en gång vänder mig till mänskligheten; alla länder fylls ögonblickligen med liv, stoft hänger inte längre i luften och smuts täcker inte längre marken. Mina ögon skiner på en gång fram och får människor i alla länder att se upp till mig och ta sin tillflykt till mig. Vilka av människorna i dagens värld – inklusive alla dem som finns i mitt hushåll – tar verkligen sin tillflykt till mig? Vem ger sitt hjärta i utbyte för det pris jag har betalat? Vem har någonsin bott i mitt hushåll? Vem har någonsin verkligen framburit sig själv inför mig? När jag ställer krav på människan, stänger hon omedelbart sitt ”lilla förråd”. När jag ger till människan, öppnar hon snabbt sin mun för att obemärkt ta mina rikedomar, och hon darrar ofta i sitt hjärta, djupt oroad att jag ska slå tillbaka mot henne. Därmed är människans mun till hälften öppen och till hälften stängd, och hon är oförmögen att riktigt njuta av de rikedomar som jag skänker. Jag fördömer inte människan lättvindigt, men hon tar mig alltid vid handen och ber mig att visa barmhärtighet mot henne. Endast när människan bönfaller mig visar jag återigen ”barmhärtighet” mot henne, och jag ger henne de hårdaste orden i min mun så att hon omedelbart känner skam, och då hon inte klarar av att direkt ta emot min ”barmhärtighet” får hon istället andra att vidarebefordra det till henne. När hon grundligt har greppat alla mina ord, står människans mognad i proportion till mina önskningar, och hennes vädjanden bär frukt och är inte förgäves eller meningslösa; jag välsignar de av mänsklighetens vädjanden som är uppriktiga och inte svepskäl.

Jag har handlat och talat i alla tider, men aldrig har människan hört sådana uttalanden som jag talar i dag, och aldrig har hon fått smaka på mitt majestät och min dom. Även om människor i det förflutnas värld hörde legender om mig, har ingen någonsin riktigt upptäckt omfattningen av mina rikedomar. Trots att dagens människor hör orden från min mun, förblir de okunniga om hur många mysterier som finns i min mun, och därmed betraktar de den som ett ymnighetshorn. Alla människor vill komma över något från min mun. Oavsett om det är statshemligheter, himmelska mysterier, den andliga världens dynamik eller mänsklighetens slutmål, vill alla människor få sådana ting. Så om jag skulle kalla samman människor och berätta "sagor" för dem, skulle de omedelbart resa sig från sina "sjuksängar" för att lyssna till min väg. Alltför mycket saknas inom människan. Hon behöver inte bara "näringstillskott", utan dessutom "psykiskt stöd" och en "andlig försörjning". Detta är vad som saknas i alla människor; detta är alla människors "sjukdom". Jag tillhandahåller ett botemedel för människans sjukdom i syfte att uppnå bättre effekter, så att alla kan återfå sin hälsa och så att de, tack vare min bot, kan återgå till sitt normala tillstånd. Hatar du verkligen den stora röda draken? Hatar du den verkligen, uppriktigt? Varför har jag frågat dig så många gånger? Varför fortsätter jag att ställa dig den här frågan om och om igen? Vad har du för bild av den stora röda draken i ditt hjärta? Har den verkligen tagits bort? Betraktar du den verkligen inte som din fader? Alla människor bör uppfatta min avsikt i mina frågor. Den är inte att provocera fram folkets ilska, inte att egga till uppror bland människor och inte heller att människan ska kunna hitta sin egen väg ut, utan att ge alla människor möjligheten att befria sig själva från den stora röda drakens slaveri. Men ingen ska känna oro. Allt kommer att åstadkommas genom mina ord; ingen människa kan delta, och ingen människa kan göra det arbete som jag ska utföra. Jag ska rensa luften i alla länder och utplåna alla spår av demonerna på jorden. Jag har redan börjat, och jag ska inleda det första steget av mitt tuktnas verk i den stora röda drakens boning. Därmed kan man se att min tuktan har drabbat hela universum, och att den stora röda draken och alla sorters orena andar kommer att vara maktlösa att undkomma min tuktan, för jag ser på alla länder. När mitt verk på jorden är fullbordat, det vill säga när domens era kommer till ett slut, ska jag tukta den stora röda draken i allas åsyn. Mitt folk ska se min rättfärdiga tuktan av den stora röda draken, utgjuta lovord på grund av min rättfärdighet och för alltid upphöja mitt heliga namn på grund av min rättfärdighet.

Sedan ska ni utföra er plikt officiellt, och lovorda mig officiellt i alla länder, i evigheters evighet!

När domens era når sin höjdpunkt, ska jag inte skynda att avsluta mitt verk, utan jag ska integrera beviset på tuktans era med det och låta detta bevis ses av hela mitt folk; och i detta ska större frukt födas fram. Detta bevis är det sätt genom vilket jag tuktar den stora röda draken, och jag ska få mitt folk att skåda det med egna ögon, så att de ska lära känna mer av mitt sinnelag. Den tid som mitt folk gläds åt mig är när den stora röda draken är tuktrad. Att få den stora röda drakens folk att resa sig och revoltera mot den är min plan och den metod genom vilken jag gör mitt folk fullkomligt, och det är ett utmärkt tillfälle för hela mitt folk att växa till i livet. När den klara månen går upp splittras med ens den lugna natten. Trots att månen är i spillror, är människan på gott humör och sitter fridfullt i månskenet och beundrar den vackra scenen i ljust. Människan kan inte beskriva sina känslor; det är som om hon vill slunga sina tankar tillbaka till det förflutna, som om hon vill se in i framtiden, som om hon njuter av nutiden. Ett leende dyker upp i hennes ansikte, och i den behagliga luften sprider sig en frisk doft; när en stilla bris börjar blåsa upptäcker människan den rika vällukten, och hon tycks som berusad av den, oförmögen att väcka sig själv. Detta är just den tidpunkt då jag personligen har kommit bland människor, och människan har en förstärkt förnimmelse av den rika aromen, och därmed lever alla människor mitt i denna väldoft. Jag har fred med människan; hon lever i harmoni med mig, är inte längre avvikande i sin aktning för mig; jag beskär inte längre människans brister, det finns inte längre en dyster uppsyn i människans ansikte, och döden hotar inte längre hela mänskligheten. I dag rycker jag fram tillsammans med människan, in i tuktans era, och går framåt sida vid sida med henne. Jag gör mitt verk, det vill säga, jag slår ner min stav bland människorna och den faller över det som är upproriskt i människan. I människans ögon tycks min stav ha särskilda krafter: Den drabbar alla dem som är mina fiender och skonar dem inte lättvindigt; bland alla som motsätter sig mig, utför staven sin inneboende funktion; alla de som är i mina händer gör sin plikt enligt min ursprungliga avsikt, och de har aldrig trotsat mina önskemål eller ändrat sin substans. Som ett resultat ska vattnen dåna, bergen störta samman och de stora floderna upplösas. Människan ska för evigt vara hemfallen åt förändring. Solen ska fördunklas och månen mörkna, människan ska inte ha fler dagar då hon lever i fred, det ska vara slut på tider

---

av lugn i landet, himlarna ska aldrig igen förbli lugna och tysta, och ska aldrig igen bestå. Allting ska förnyas och återfå sitt ursprungliga utseende. Alla hushåll på jorden ska splittras och alla jordens nationer slitas i stycken. De dagar då man och hustru återförenades ska vara över, mor och son ska aldrig träffas igen, far och dotter ska aldrig komma samman igen. Allt som brukade finnas på jorden ska krossas av mig. Jag ger inte människor möjlighet att släppa ut sina känslor, för jag saknar känslor och har kommit att i viss mån avsky människors känslor. Det är på grund av känslorna mellan människor som jag har kastats åt sidan och på så sätt har jag blivit ”en annan” i deras ögon. Det är på grund av känslorna mellan människor som jag har blivit glömd. Det är på grund av sina känslor som människan tar tillfället i akt att plocka fram sitt ”samvete”. Det är på grund av sina känslor som hon alltid är trött på min tuktan. Det är på grund av sina känslor som hon kallar mig orättvis och orättfärdig och säger att jag är likgiltig för människans känslor i min hantering av ting. Har jag också släktingar på jorden? Vem har någonsin, som jag, arbetat dag och natt utan tanke på mat eller sömn för hela min förvaltningsplans skull? Hur skulle människan kunna vara jämförbar med Gud? Hur skulle hon kunna vara förenlig med Gud? Hur skulle Gud, som skapar, kunna vara av samma slag som människan, som är skapad? Hur skulle jag alltid kunna leva och agera tillsammans med människan på jorden? Vem bekymrar sig för mitt hjärta? Gör människans böner det? Jag samtyckte en gång till att ansluta mig till människan och vandra tillsammans med henne – och ja, ända till denna dag har människan levt under min omsorg och mitt beskydd, men när kommer den dag då människan kan skilja sig från min omsorg? Trots att människan aldrig har brytt sig om mitt hjärta – vem kan fortsätta leva i ett land utan ljus? Det är bara på grund av mina välsignelser som människan har levt till idag.

4 april 1992

Kapitel 29

Den dagen då allting återuppstod kom jag bland människorna, och jag har tillbringat underbara dagar och nätter bland dem. Först nu anar människan lite av hur tillmötesgående jag är och när hennes samspel med mig blir mer frekvent ser hon en del av vad jag har och är – och resultatet blir att hon får en viss kunskap om mig. Jag höjer mitt huvud bland alla människor och tittar, och allesamman ser mig. Men när världen drabbas av katastrofer blir de genast ängsliga och min bild försvinner ur deras hjärtan; när katastrofen är ett faktum grips de av panik och struntar i mina förmaningar. Jag har vandrat bland människorna i många år, men de har förblivit omedvetna och har aldrig lärt känna mig. I dag säger jag henne detta med min egen mun, och jag får alla människor att komma inför mig för att få någonting av mig, men de håller sig ändå på avstånd och därför känner de mig inte. När mina fötter vandrar genom universum och till jordens ändar kommer människan att börja fundera över sig själv, och då kommer alla att komma till mig och böja knä framför mig och tillbe mig. Detta blir dagen för mitt förhärlikande, dagen för min återkomst och även dagen för min avfärd. Nu har jag inlett mitt arbete bland människorna och formellt gett mig ut i hela universum för att avsluta min förvaltningsplan. Från och med nu kan alla som inte är försiktiga komma att slungas in i obarmhärtig tuktan, och det kan hända vilket ögonblick som helst. Det beror inte på att jag är hjärtlös, utan tvärtom är det ett steg i min förvaltningsplan; allt måste fortsätta i enlighet med stegen i min plan och det kan ingen människa ändra på. När jag formellt inleder mitt verk, rör sig alla människor så som jag rör mig, så att folk runtom i hela universum agerar i takt med mig, det hörs ”segerjubil” överallt i universum och jag sporrar människan framåt. Som en följd av detta piskar jag den stora röda draken till vanvett och förvirring, och den tjänar mitt verk, och fastän den inte vill är den oförmögen att följa sina egna önskemål och har inget annat val än att underkasta sig min kontroll. I alla mina planer är den stora röda draken min kontrast, min fiende och även min tjänare; därför har jag aldrig mildrat mina ”fordringar” på den. Därför fullbordas det avslutande stadiet av min inkarnations verk i dess boning, där den stora röda draken är mer kapabel att tjäna mig ordentligt, och därigenom kommer jag att besegra den och fullborda min plan. Medan jag verkar ger sig alla änglar ut till den avgörande striden med mig, fast beslutna att uppfylla mina önskemål i det slutliga stadiet så att människorna på jorden ger efter för min vilja likt änglarna och inte har

---

någon önskan att sätta sig upp mot mig och inte gör någonting som innebär uppror mot mig. Det här är mitt verks dynamik överallt i hela universum.

Syftet och meningen med min ankomst bland människorna är att frälsa hela mänskligheten, att återföra hela mänskligheten till mitt hus, att återförena himmel och jord och få människan att överföra "signalerna" mellan himmel och jord, eftersom detta är människans medfödda funktion. När jag skapade människan hade jag förberett allting för henne, och senare lät jag henne ta emot de rikedomar jag gav henne i enlighet med mina krav. Därför säger jag att det är under min vägledning som hela mänskligheten har nått fram till denna dag. Och allt det här är min plan. Oräkneliga människor lever beskyddade av min kärlek och oräkneliga människor lever tuktrade av mitt hat. Även om alla människor ber till mig kan de inte förändra sin nuvarande situation; när de väl har förlorat hoppet kan de bara låta naturen ha sin gång och sluta att bryta mot min vilja, för det är allt som människan kan åstadkomma. När det gäller människans liv återstår det fortfarande för människan att finna det verkliga livet, hon har fortfarande inte genomskådat orättvisan, förtvivlan och de eländiga förhållandena i världen – så om inte katastrofen infunnit sig skulle de flesta människor fortfarande omfamna Moder natur och skulle fortfarande fördjupa sig i "livets" smaker. Är inte detta verkligheten i världen? Är inte detta frälsningens röst som jag talar till människan? Varför har ingen i mänskligheten någonsin verkligen älskat mig? Varför älskar människorna mig bara när de utsätts för tuktan och prövningar, men aldrig när de befinner sig under mitt beskydd? Jag har skänkt mänskligheten min tuktan många gånger. De tar de en titt på den men sedan struntar de i den, och de varken studerar eller begrundar den, så det enda som kommer över människan är skoningslös dom. Det här är bara en av mina arbetsmetoder, men syftet är fortfarande att förändra människan och få henne att älska mig.

Jag härskar i riket och dessutom härskar jag i hela universum; jag är både rikets kung och universums överhuvud. Från och med nu kommer jag att samla alla dessa som inte tillhör de utvalda och börja mitt verk bland hedningarna, och jag kommer att tillkännage mina administrativa förordningar till hela universum så att jag kan inleda nästa steg i mitt verk med framgång. Jag kommer att sprida mitt verk bland hedningarna med hjälp av tuktan, vilket innebär att jag kommer att använda makt mot alla dessa som är hedningar. Det här arbetet kommer naturligtvis att utföras samtidigt

---

som mitt verk bland de utvalda. Den dag då mitt folk härskar och utövar sin makt på jorden, det är också den dag då alla människor på jorden har blivit erövrade och det kommer dessutom att vara då jag vilar – och först då kommer jag att framträda för alla dessa som har blivit erövrade. Jag framträder för det heliga riket och döljer mig för smutsens land. Alla som har erövrats och blivit lydiga inför mig kommer att kunna se mitt ansikte med sina egna ögon och höra min röst med sina egna öron. Detta är välsignelsen för dessa som föds i de sista dagarna, detta är välsignelsen som förutbestämts av mig, och detta kan ingen människa ändra på. I dag verkar jag på detta sätt för det framtida verkets skull. Hela mitt verk hänger ihop, i hela verket finns en kallelse och ett gensvar: Inget steg har någonsin plötsligt stannat upp, och inget steg har någonsin genomförts oberoende av något annat. Är det inte så? Utgör inte det förgångnas verk grundvalen för verket i dag? Är inte det förgångnas ord föregångare till dagens ord? Är inte det förgångnas steg ursprunget till dagens steg? När jag formellt öppnar skriftrullen, det är när folk i hela universum tuktas, när människor i hela världen drabbas av prövningar, och det är mitt verks höjdpunkt; alla människor lever i ett land utan ljus, och alla människor lever omgivna av de hot som deras miljö utgör. Det här är med andra ord ett liv som människan aldrig har upplevt sedan skapelsen fram till i dag, och ingen har någonsin "åtnjutit" denna sorts liv, och därför säger jag att jag har utfört verk som aldrig utförts tidigare. Detta är det verkliga förhållandet och detta är den inre innebörden. Vem kan undgå att känna rädsla när min dag närmar sig hela mänskligheten och inte bara syns i fjärran utan mitt framför människans ögon? Och vem kan undgå att glädjas över detta? Äntligen är det slut med den smutsiga staden Babylon; människan har mött en splitter ny värld igen och himmel och jord har förvandlats och förnyats.

När jag framträder för alla nationer och alla människor böljar de vita molnen i skyn och sveper mig. Fåglarna på jorden sjunger ut och dansar för mig av glädje, lyser upp atmosfären på jorden och får på så sätt alla ting att börja leva och inte längre "sakta dala ner" utan i stället leva i en livfull atmosfär. När jag är bland molnen anar människan svagt mitt ansikte och mina ögon, och då känner hon sig lite rädd. Hon har hört berättas historiska legender om mig, och därför är hon bara till hälften troende och till hälften tvivlande gentemot mig. Hon vet inte var jag är eller exakt hur stort mitt ansikte är – är det lika brett som havet eller lika gränslöst som de gröna betesmarkerna? Ingen vet. Det

---

är först när människan i dag ser mitt ansikte bland molnen som hon känner att den som legenden talar om är verklig, och därmed blir hon lite mer positivt inställd till mig, och det är bara på grund av mina gärningar som hennes beundran av mig blir lite större. Men människan känner mig fortfarande inte och hon ser bara en del av mig bland molnen. Därefter sträcker jag ut mina armar och visar dem för människan. Människan slår häpen händerna för munnen, rädd att slås till marken av min hand, och så fogar hon lite vördnad till sin beundran. Människan följer min minsta rörelse med blicken, livrädd att jag ska slå henne till marken när hon inte är uppmärksam – men jag hämmas inte av att människan iakttar mig, utan jag fortsätter att göra det verk jag har för händer. Det är endast på grund av alla de gärningar jag gör som människan blir lite välvilligt inställd till mig och därför successivt kommer allt närmare mig för att förena sig med mig. När jag uppenbaras för människan i min helhet kommer hon att se mitt ansikte och från den stunden kommer jag inte längre att gömma eller dölja mig själv för människan. Jag kommer att framträda öppet för alla människor i hela universum, och alla dessa som är av kött och blod kommer att skåda alla mina gärningar. Alla dessa som är av anden kommer sannerligen att leva i frid i mitt hus och kommer med säkerhet att åtnjuta underbara välsignelser tillsammans med mig. Alla dessa som jag månar om kommer garanterat att undfly tukten och kommer med säkerhet att undvika andens smärta och köttets pina. Jag kommer att framträda offentligt för alla folk och härska och utöva makt, så att stanken av lik inte längre kommer att fylla universum; i stället kommer min friska vällukt att sprida sig i hela världen, för min dag nalkas, människan håller på att vakna, allting på jorden är i ordning och jordens överlevnads dagar är förbi, för jag har kommit!

6 april 1992

Kapitel 35

Jag har börjat utföra mitt verk bland mänskligheten och låter människorna leva i samma ström som jag. När jag fullbordar mitt verk, kommer jag fortfarande att vara bland människorna, för det är de som förvaltas alltigenom hela min förvaltningsplan, och det är min vilja att de ska bli herrar över allting. Därför fortsätter jag att vandra bland människorna. När människorna och jag inträder i den nuvarande eran, känner jag mig helt lugn, för tempot i mitt verk har ökat. Hur kan människorna hålla jämna steg? Jag har utfört mycket arbete bland känslolösa och trögtänkta människor, ändå har de i stort sett inte vunnit någonting på grund av att de inte håller fast vid mig. Jag har bott bland alla människor och iakttagit alla deras förehavanden oavsett var de befinner sig, både ovan jord och under. Alla dessa som betecknas som "människor" motarbetar mig, som om "motarbeta mig" vore människans uppdrag, som om de skulle bli kringflackande föräldralösa barn som ingen adopterar ifall de inte utförde detta uppdrag. Men jag dömer inte människor godtyckligt utifrån deras handlingar och uppträdande. Tvärtom stöder jag dem och drar försorg om dem enligt deras kaliber. Eftersom människorna har huvudrollen i hela min förvaltningsplan, ger jag mer vägledning till dem som har tilldelats rollen som "mänskliga", så att de ska kunna spela den rollen helhjärtat och så gott de kan, och så att denna pjäs som jag regisserar ska bli en dundrande succé. Detta är min vädjan till mänskligheten. Om jag inte bad för människorna, skulle de inte vara oförmögna att spela sin roll? Skulle det då inte vara så att jag kan åstadkomma vad människorna ber mig om medan de inte kan åstadkomma vad jag ber dem om? Man kan säga att jag inte utnyttjar min makt till att förtrycka mänskligheten. I stället är detta min slutliga begäran, som jag bönfaller dem om med allvar och uppriktighet. Är de verkligen oförmögna att göra vad jag ber dem om? Jag har gett till människorna i många år, men jag har inte fått någonting i gengäld. Vem har någonsin gett mig någonting? Ska mitt blod, min svett och mina tårar vara som dimma över bergen? Jag har "vaccinerat" människor många gånger och sagt till dem att mina krav på dem inte var stränga. Varför undviker då människorna mig ständigt? Är det av rädsla för att jag ska behandla dem som små kycklingar som dödas så snart de har fångats? Är jag verkligen så brutal och inhuman? Människor bedömer mig alltid utifrån sina egna föreställningar. Är jag densamme i deras föreställningar som jag är i himlen? Jag betraktar inte människors föreställningar som någonting för mig att njuta av.

Tvärtom ser jag deras hjärtan som något som ska uppskattas. Men jag känner mig helt förtvivlad över deras samveten, för enligt dem har jag själv inte något samvete. Därför har jag många fler åsikter om deras samveten. Men jag vägrar att kritisera deras samveten direkt; i stället fortsätter jag att vägleda dem tålmodigt och systematiskt. Människorna är trots allt svaga och oförmögna att utföra något arbete.

Idag stiger jag officiellt in i den gränslösa tuktans rike, som jag åtnjuter jämsides med mänskligheten. Med min hand utfärdar jag också befallningar, och under mitt kommando uppför sig mänskligheten väl; ingen vågar motarbeta mig. Alla står under min ledning och utför det arbete jag har anvisat dem, för detta är deras "jobb". Vem bland allt som finns i himlen och under himlen underkastar sig inte mina planer? Vem befinner sig inte i mitt grepp? Vem lovprisar och berömmar inte mina ord och mitt verk? Människorna beundrar mina gärningar och handlingar, och därför kastar de sig ner i mitt verks ström på grund av varje åtgärd jag gör. Vem kan göra sig fri? Vem kan undkomma det verk jag har planerat? Mitt administrativa påbud tvingar människorna att stanna; utan det skulle de alla ha smugit sig tillbaka från "frontlinjen" och blivit "desertörer". Vem fruktar inte döden? Kan människorna verkligen sätta sina liv på spel? Jag tvingar inte någon, för jag fick en grundlig insikt i den mänskliga naturen för länge sedan. Därför har jag alltid tagit mig an projekt som människor aldrig tidigare utfört. Eftersom ingen kunde utföra mitt verk, har jag själv ställt mig på slagfältet för att utkämpa en strid på liv och död med Satan. Nuförtiden är Satan ytterst våldsam. Varför utnyttjar jag inte detta tillfälle till att visa vad som är fokus för mitt verk och uppenbara min makt? Som jag har sagt förut utnyttjar jag Satans list som kontrast till mig; är inte detta det bästa tillfället? Först nu uppvisar jag ett belåtet leende, för jag har nått mitt mål. Jag kommer inte längre att springa omkring och be människor om "hjälp". Jag har slutat flänga omkring och lever inte längre som en landstrykare. Från och med nu kommer jag att leva i fred. På samma sätt kommer människorna att vara trygga och friska, för min dag är inne. På jorden har jag levt en människas upptagna liv, ett liv som tycks ha rymt många orättvisor. I människornas ögon har jag delat deras glädjeämnen och sorger liksom deras motgångar. Även jag har levt på jorden och under himlen, precis som människorna. Därför har de alltid sett mig som en skapad varelse. Eftersom människorna inte har sett mig sådan som jag är i himlen, har de aldrig gjort några större ansträngningar när det gäller mig. Men dagens situation gör att människorna inte har

---

något annat val än att erkänna att jag är herre över deras öde och den som talar från molnen. Därför har människorna vidrört marken med sina huvuden i tillbedjan inför mig. Är inte det beviset för min segerrika återkomst? Är det inte en bild av min seger över alla fientliga krafter? Alla människor har haft föraningar om att världen går mot sitt slut, att mänskligheten kommer att genomgå ett stort reningsbad. Men de kan förvisso inte göra vad jag ber dem om medvetet, så de har inget annat val än att gråta under min tuktan. Vad kan göras? Vem uppmanade människorna att vara olydiga? Vem sa åt dem att träda in i den slutliga tidsåldern? Varför föddes de in i människornas värld i den yttersta tiden? Allting, precis allting, ordnar och planerar jag personligen. Vem kan komma med klagomål?

Alltsedan världens skapelse har jag strövat omkring bland människorna och hållit dem sällskap i deras jordiska tillvaro. Men under tidigare generationer utvaldes inte en enda person någonsin av mig; alla avvisades av min tystnad. Detta beror på att människorna i gångna tider inte uteslutande tjänade mig, och i gengäld älskade jag därför inte uteslutande dem. De tog emot Satans "presenter" och vände sig sedan om och erbjöd mig dem. Var detta inte en kränkning mot mig? Men när de bar fram sina gåvor, avslöjade jag inte min avsky; i stället utnyttjade jag deras tilltag till min egen fördel genom att låta dessa "presenter" ingå som material i min förvaltning. Senare, när de väl hade maskinbearbetats, brände jag upp avfallet. I den nuvarande tidsåldern har människorna inte erbjudit mig många "presenter", men jag klandrar dem inte för det. Dessa människor har alltid varit utfattiga och tomhänta; därför har jag, efter att ha iakttagit deras faktiska situation, aldrig ställt några orimliga krav på dem sedan jag kom till människornas värld. Tvärtom har jag gett dem "material" och sedan sökt den "färdiga produkt" som jag vill ha, för det är gränsen för vad människor kan åstadkomma. Jag tillbringade så många år i umbäranden och lärde mig vad det innebär att leva som människa, innan jag ställde ett lämpligt krav. Hur skulle jag ha kunnat förstå de frågor som människor tycker det är svårt att diskutera om jag inte hade upplevt ett liv som människa? Icke desto mindre ser människorna inte så på saken; de säger att jag är den allsmäktige, övernaturlige Gud själv. Är inte det exakt den föreställning som alla människor har haft genom historien och har än idag? Jag sade att det inte finns någon på jorden som kan känna mig helt och fullt. Detta påpekande har sina konsekvenser; det är inte bara tomt prat. Jag har upplevt och sett detta själv, så jag

---

förstår detaljerna. Vem skulle haft en chans att lära känna mig om jag inte hade kommit ner till människornas värld? Vem hade kunnat lyssna till mina ord personligen? Vilka hade kunnat se min gestalt bland dem? I alla tidsåldrar har jag ständigt varit dold bland molnen. Redan tidigt gjorde jag en förutsägelse: "Jag ska komma ner till människornas värld i de sista dagarna för att tjäna som föredöme för dem." Detta är anledningen till att bara dagens människor har lyckan att kunna vidga sina horisonter. Är inte detta en godhet som jag har visat dem? Kan de verkligen inte förstå min nåd över huvud taget? Varför är människorna så känslolösa och trögtänkta? De har kommit så långt; varför har de fortfarande inte vaknat? Jag har varit i den här världen i många år, men vem känner mig? Inte undra på att jag tuktar folk. Det verkar som om de är de föremål jag ska utöva min myndighet mot; det verkar som om de är kulorna i mitt gevär som alla "undkommer" när skottet har avlossats. Det är vad människor föreställer sig. Jag har alltid respekterat människorna; jag har aldrig utnyttjat dem godtyckligt eller handlat med dem som slavar. Det beror på att jag inte kan lämna dem och att de inte heller kan lämna mig. Därför har det skapats ett band på liv och död mellan oss. Jag har alltid omhuldat mänskligheten. Även om människorna aldrig har omhuldat mig, har de alltid räknat med mig, och därför fortsätter jag att anstränga mig för deras skull. Jag älskar människorna som min egen dyrbara skatt, därför att de är "kapitalet" som jag förvaltar på jorden; därför kommer jag förvisso inte att förinta dem. Min inställning till människorna kommer aldrig att förändras. Kan de verkligen lita på min ed? Hur kan de behaga mig för min skull? Det är den uppgift som har tilldelats hela mänskligheten; det är den "hemläxa" jag har gett dem. Det är mitt hopp att allesamman ska arbeta hårt för att genomföra den.

23 april 1992

Kapitel 37

I alla tider har jag använt mina noga anpassade arbetsmetoder i varenda etapp av allt det verk jag utfört. På så sätt har mitt älskade folk blivit renare och renare och mer och mer lämpat för min användning. Men det “olyckliga” är att det inneburit att samtidigt som mina arbetsmetoder blir allt fler minskar antalet människor, och det får dem att försjunka i djup begrundan. Det verk som pågår i dag är naturligtvis inget undantag, och de flesta människor har än en gång försjunkit i begrundan; i och med förändringarna i mina metoder finns det därför fortfarande en del som blir tvungna att dra sig tillbaka. Man kan beskriva det så här: Det här var något jag förutbestämde men inte något jag gjorde. Sedan skapelsen har många människor fallit och många gått vilse på grund av mina arbetsmetoder. Men jag bryr mig inte om vad folk gör – om de tycker att jag är kärlekslös eller alltför grym; jag ger dem inte någon förklaring oavsett om deras förståelse är korrekt eller inte. Låt oss börja med att samtala om huvudpunkten i den här diskussionen så att alla kan få en grundlig förståelse, för att förhindra att de inte begriper varför de lider. Jag kommer inte att tvinga folk att lida i tysthet som om de vore stumma; tvärtom ska jag beskriva allting tydligt och klart så de inte ska kunna klaga över mig. En dag ska jag få alla att uppriktigt lovprisa mig medan de tuktas. Passar den här metoden er? Uppfyller den folks krav?

I inledningen till tuktagens era ska jag först berätta för folk om den generella betydelsen med denna “era” så att de inte syndar mot mig. Jag ska nämligen göra förberedelser för mitt verk som ingen får ändra på, och jag tänker verkligen inte låta den som förändrar dem komma lindrigt undan: jag kommer att fördöma honom. Läger ni det på minnet? Allt det här är “vaccinationer”. De nya metoderna innebär att alla människor först måste fatta att det första och främsta mål man ska uppnå är att förstå sina egna aktuella förutsättningar. Ingen kommer att tillåtas tala ogenomtänkt i församlingen förrän man har fått lite självinsikt, och den som bryter mot denna regel kommer jag sannerligen att tukta. Från och med nu kommer alla apostlar att vara listade i församlingarna och inte tillåtas flytta hit och dit efter behag — sådant bär inte mycket frukt. Allesamman verkade fullgöra sina åligganden men i själva verket svek de mig. Trots det som hände tillhör alltihop numera det förflutna och ska inte dras upp igen. I fortsättningen ska benämningen “apostel” vara avskaffad och aldrig användas mer, så att alla människor kan komma ner från sina “positioner” och lära känna sig

---

själva. Detta är naturligtvis för deras frälsnings skull. En “position” är inte en krona; det är bara ett tilltalsord. Förstår ni vad jag menar? De som leder församlingarna kommer fortfarande att delta i församlingslivet i sina respektive församlingar, även om det naturligtvis inte är någon orubblig regel. När så är nödvändigt kan de besöka församlingar i samverkan med andra före detta apostlar. Det allra viktigaste är att gemenskapen i församlingarna utökas — såvida det inte är så att ingen av deras medlemmar faktiskt deltar i församlingslivet. Trots det måste jag understryka att ni alla måste vara enade i fråga om självkännedom och upproriskhet mot den stora röda draken: Detta är min vilja. Hur mycket människor säger är inte viktigt, men det är ytterst viktigt att hela mitt folk kan komma samman som ett, för det är enda sättet att verkligen vittna. Förr sa alla människor att de skulle komma att lära känna sig själva, men jag har yttrat otaliga ord och hur mycket har ni lärt er att förstå av er själva? Ju högre position man har, desto svårare är det att åsidosätta sig själv, desto större förhoppningar har man och desto mer kommer man att lida när man tuktas. Det är så här jag räddar mänskligheten. Förstår ni? Lita inte bara blint på det här — att göra det vore alldeles för ytligt och skulle inte ha något värde. Förstår ni de underliggande bibetydelseerna här? Om kyrkomedlemmar verkligen är kapabla att förstå sig själva, så visar det att de där typerna av människor verkligen älskar mig. Det vill säga, om ni inte bryter bröd med människorna kommer ni inte att förstå deras umbäranden. Hur tolkar ni dessa ord? Till slut kommer jag att få alla människor att lära känna sig själva medan de tuktas och få dem att sjunga och skratta under tiden. Kommer ni verkligen att ha tro nog att tillfredsställa mina krav? Vad ska ni då göra rent praktiskt? Från och med nu kommer varje församlings angelägenheter att handhas av lämpliga personer i den församlingen, och apostlar kommer bara att delta i församlingslivet. Detta kallas att “erfara liv”. Förstår ni?

Innan tuktan officiellt har drabbat mänskligheten ska jag utföra “hälsningsverket” på folk så att de slutligen allesamman ska kunna behaga mig. Även de som kommer att dra sig tillbaka måste lida och sluta att vittna innan de ger sig av, för annars kommer jag inte att låta dem slippa lindrigt undan. Det här visar min benägenhet att inte tolerera människors överträdelser, liksom min benägenhet att genomföra vad jag säger. På så sätt kommer jag att ha infriat mitt löfte att “jag menar vad jag säger, vad jag säger ska ske, och vad jag gör ska vara för evigt”. När orden lämnar min mun inleder min ande sitt

---

arbete. Vilka skulle våga leka helt självsvåldigt med de "leksaker" de håller i händerna? Alla måste acceptera min tuktan, vördnadsfullt och lydigt. Vem skulle kunna undfly den? Kan det finnas någon annan väg än min? I dag har jag låtit dig vara på jorden och du fröjdas; i morgon ska jag låta dig komma in i himlen, och du ska lova Gud. I övermorgon ska jag lägga dig under jorden där du kommer att tuktas. Är inte allt detta sådant som mitt verk kräver? Vem lider inte olycka och mottar välsignelser på grund av mina krav? Skulle ni vara undantagna? Vad ska ni, i egenskap av mitt folk på jorden, göra för att uppfylla mina krav och min vilja? Kan det vara så att ni prisar mitt heliga namn med era läppar medan ni föraktar mig i ert hjärta? Att arbeta för mig och tillfredsställa mitt hjärta, liksom att förstå er själva och göra uppror mot den stora röda draken, det är inga enkla uppgifter och ni måste betala priset för att ni gör det. När jag säger "priset", vad tror ni jag menar då? Jag tänker inte avhandla detta nu och jag tänker inte ge folk några direkta svar. I stället låter jag dem fundera över det på egen hand och sedan svara på mina frågor i praktiken genom sina handlingar och sitt uppträdande. Är ni i stånd att göra det?

27 april 1992

Kapitel 38

Det har aldrig funnits något spår av mig, det har aldrig funnits någon ledning genom mina ord, i det som människan upplever. Därför höll jag alltid människan på avstånd och längre fram lämnade henne. Jag föraktar människans olydnad. Jag vet inte varför; det verkar som om jag har hatat människan sedan begynnelsen, och ändå känner jag djup sympati för henne. Sålunda har folk alltid haft två inställningar till mig – för jag älskar människan, och jag hatar henne också. Vem bland människorna bryr sig verkligen om min kärlek? Och vem bryr sig om mitt hat? I mina ögon är människan ett dött ting, utan liv, som en lerstaty mitt ibland så mycket annat. Gång på gång väcker människan min vrede på grund av sin olydnad. När jag lever bland människorna ler de svagt när jag plötsligt dyker upp, för de ”söker” alltid medvetet efter mig som om jag leker med mänskligheten på jorden. De tar mig aldrig på allvar, och deras inställning till mig gör att jag inte har något annat val än att ”pensionera” mig från ”uppdrag människan”. Men jag vill påpeka att även om jag ”pensionerar” mig får det inte saknas ett enda öre i min ”pension”. Eftersom jag är ”äldst till tjänsteåren” i ”uppdrag människan” fortsätter jag att kräva dem på den lön de fortfarande är skyldiga mig. Även om de har lämnat mig – hur skulle de kunna ta sig ur mitt grepp? En gång lossade jag på mitt grepp om människorna till en viss grad och lät dem hänge sig fritt åt sina köttliga begär – och resultatet blev att de vågade uppföra sig otyglat, utan några hämningar. Det visar att de inte hyser någon sann kärlek till mig, för de lever alla i köttet. Är det verkligen så att sann kärlek ges som lön för köttet? Är det verkligen så att allt jag begär av människan är köttets ”kärlek”? Vad skulle människan vara värd om det vore på det viset? Mänskliga varelser är värdelösa sopor allihop! Om det inte vore för min ”extraordinära uthållighet” skulle jag ha övergett mänskligheten för länge sedan – varför bry sig om att stanna hos dem för att bli ”mobbad”? Men jag hårdar ut. Jag vill gå till botten med människornas ”angelägenheter”. Så snart mitt verk på jorden är avslutat kommer jag att stiga högt upp i skyn för att döma alltings ”herre”; detta är min primära uppgift, för mitt förakt för människorna har redan nått en viss nivå. Vem skulle inte hata sin fiende? Vem skulle inte utplåna sin fiende? I himlen är Satan min fiende; på jorden är människan min ovän. På grund av föreningen mellan himlen och jorden anser jag dem alla skyldiga, till nionde släktled, och inte en enda av dem kommer att bli förlåten. Vem sa åt dem att göra motstånd mot mig? Vem sa åt dem att inte lyda mig?

Hur kommer det sig att folk är oförmögna att bryta de kvarvarande banden till sin gamla natur? Hur kommer det sig att deras kött alltid tränger fram i dem? Allt detta är bevisunderlag för min dom över människan. Vem vågar annat än att underkasta sig fakta? Vem vågar säga att min dom är känslomässigt färgad? Jag är annorlunda än människan, och därför lämnar jag henne, för jag tillhör helt enkelt inte människosläktet.

Det finns en bas, en grundval, för allt jag gör; när människan med sin mun "avslöjar" för mig "hur det verkligen ligger till", leder jag henne till "avrättningsplatsen", för mänsklighetens brott är tillräckligt för att förtjäna min tuktan. Jag utmäter alltså inte tuktan i blindo utan tuktar folk med utgångspunkt från de verkliga omständigheterna kring deras brott. I annat fall skulle människornas upproriskhet göra att de aldrig skulle böja sig och erkänna sin skuld för mig. Det är enbart tack vare att folk har kommit fram till dagens förhållanden som alla motvilligt böjer sina huvuden – men i sina hjärtan är de fortfarande inte övertygade. Jag har gett människorna "barium" att dricka och därför syns deras inre organ klart och tydligt under "fluoroskopet". Smutsen och orenheten har inte avlägsnats från människornas bukar; all slags smutsiga ting strömmar genom deras ådror, och på så sätt växer giftet i deras kroppar till ännu mer. Eftersom människorna har levt under dessa förhållanden i så många år har de vant sig vid dem och tycker inte längre att de är konstiga. Följden blir att bakterierna i deras kroppar mognar och blir deras natur, och alla lever under deras herravälde. Det är därför människorna springer omkring överallt som vildhästar. Men det här erkänner de aldrig fullt ut, utan de bara nickar för att visa sitt instämmande. Sanningen är att mänskligheten inte tar mina ord till sitt hjärta. Om de tog mina ord som ett bra botemedel skulle de "följa doktors ordinationer" och låta detta botemedel bota sjukdomen i deras inre. Men deras sätt att uppföra sig kan enligt min mening inte uppfylla denna önskan, och därmed kan jag inte göra annat än "bita ihop" och fortsätta att tala till dem vare sig de lyssnar eller ej: Jag gör bara min plikt. Mänskligheten är inte villig att njuta av mina välsignelser, utan skulle hellre utstå hellre helvetets plågor, så allt jag kan göra är att gå med på deras begäran. Men för att inte mitt namn och min ande ska bli utskämda i helvetet ska jag först fostra dem och sedan "ge efter" för deras önskningar och göra det så att de blir "överlyckliga". Jag tänker inte tillåta människan att oavsett tid eller plats skämma ut mig medan hon står under mitt banér, och det är skälet till att jag fostrar henne om och om igen. Hur skulle människan ha kunnat

---

fortsätta att stå inför mig ända till idag om hon inte varit bunden av mina stränga ord? Avstår inte människorna från synd bara därför att de fruktar att jag ska gå min väg? Stämmer det inte att enda skälet att de inte klagat är att de är rädda för tuktan? Finns det någon som fattar beslut enbart för min plans skull? Alla människor menar att min natur är en gudomlig sådan som saknar "intellektuell förmåga", men vem inser att jag i min mänsklighet är i stånd att genomskåda allting? Som folk säger: Varför använda en slägga för att träffa en spik? Människor "älskar" mig, inte därför att deras kärlek till mig är medfödd utan därför att de fruktar tuktan. Vilken människa föddes med kärlek till mig? Finns det någon som behandlar mig så som de behandlar sitt eget hjärta? Och följaktligen sammanfattar jag detta med en maxim för mänskligheten: Bland människorna finns det ingen som älskar mig.

Att jag har ökat takten i mitt verk beror bara på att jag vill slutföra mitt verk på jorden, för annars är det fara värt att jag slungar iväg folk långt bort, så långt bort att de hamnar i det oändliga havet. Det är just på grund av att jag har förklarat det verkliga förhållandet för dem i förväg som de är lite på sin vakt. Skulle någon annars hissa segel när det blåser upp till storm? Alla är fullt sysselsatta med att vidta försiktighetsåtgärder. Det är som om har blivit en rånare i deras ögon. De fruktar att jag ska lägga beslag på allt som finns i deras hem, och därför trycker de sig mot sina dörrar med all kraft de kan uppbåda, livrädda för att jag plötsligt ska storma in. När jag ser dem uppföra sig som fega råttor ger jag mig tyst iväg. I folks fantasi verkar det som om världen är på väg att drabbas av en apokalyptisk katastrof, och därför flyr de alla om varandra, fullkomligt vettskrämda. Det är bara det att den här gången ser jag gastarna vandra omkring överallt på jorden. Jag kan inte låta bli att skratta, och när människan hör ljudet av mitt skratt blir hon chockad och skräckslagen. Först då inser jag det verkliga förhållandet och jag slutar le, upphör att iaktta det som händer på jorden och återgår till att arbeta enligt min ursprungliga plan. Jag betraktar inte längre mänskligheten som en förlaga som fungerar som provexemplar i min forskning, för människorna inte är något annat än skräp. När jag väl kasserar dem fyller de ingen funktion längre – de är avfall. I det ögonblicket förintar jag dem och kastar dem i elden. I mänsklighetens tankar ryms min barmhärtighet och nåd i min dom, mitt majestät och min vrede. Men föga vet de att jag länge har bortsett från deras svagheter och att jag för länge sedan har dragit tillbaka min barmhärtighet och nåd, och det är därför de befinner sig i sitt nuvarande tillstånd. Ingen

---

är kapabel att känna mig, och inte heller kan de förstå mina ord, se mitt ansikte eller begripa min vilja. Är det inte de här tillstånden människan befinner sig i nu? Hur kan jag då sägas vara barmhärtig och nådig? Jag tar ingen hänsyn till människans svaghet, och inte heller ”bryr jag mig om” hennes brister. Kan detta fortfarande vara min barmhärtighet och nåd? Eller kan det fortfarande vara min kärlek till mänskligheten? Alla människor tror att jag talar ”tomma artigheter”, och därför tror de inte på vad jag säger. Men finns det någon som vet detta: ”Det är en annan era nu och därför existerar inte min barmhärtighet och nåd idag; icke desto mindre är jag för evigt en Gud som gör vad han säger att han ska göra”? När jag är mitt bland människorna ser de mig som den allra Högste, och därför tror de att jag älskar att tala utifrån min visdom. Det får dem att alltid ta mitt ord med en nypa salt. Men finns det någon som kan fatta principerna bakom mitt tal? Eller mina ords ursprung? Finns det någon som kan utgrunda vad det är jag egentligen vill åstadkomma? Eller som kan tränga in i detaljerna i fullbordandet av min förvaltningsplan? Vem är kapabel att bli min förtrogne? Vem mer än jag – bland allt som finns - kan veta exakt vad jag gör? Och vem kan veta vad mitt yttersta syfte är?

30 april 1992

Kapitel 46

Jag vet inte hur väl människor klarar av att göra mina ord till grunden för sin existens. Jag har alltid känt ängslan över människans öde, men människor tycks inte känna så – och därför har de aldrig varit uppmärksamma på mina handlingar och aldrig utvecklat någon tillbedjan på grund av min inställning till människor. Det är som om de skakade av sig känslor för länge sedan för att tillfredsställa mitt hjärta. Ställd inför sådana omständigheter blir jag återigen tyst. Varför är mina ord inte värda människors åtanke, inte värda ytterligare inträde? Är det för att jag "inte är verklig" och för att jag försöker hitta något jag kan använda emot människor? Varför ger man mig alltid "specialbehandling"? Är jag en invalid i en egen, särskild sjukhusavdelning? Varför, när saker och ting har nått den punkt där de är idag, ser människor fortfarande annorlunda på mig? Finns det något fel i min inställning till människor? Idag har jag påbörjat ett nytt verk ovanför världarna. Jag har gett människorna på jorden en ny början och bett dem alla att flytta ut ur mitt hus. Och eftersom människor alltid gillar att skämma bort sig, råder jag dem att ha självinsikt och inte alltid störa mitt verk. I det "gästhus" jag har öppnat finns det inget som väcker min avsky mer än människan, därför att människor alltid ställer till problem för mig och gör mig besviken. Deras uppförande drar skam över mig och jag har aldrig kunnat "hålla mitt huvud högt". Därför talar jag lugnt till dem och ber dem att lämna mitt hus så snart som möjligt och sluta äta min mat utan att betala. Om de vill stanna kvar, måste de genomgå lidande och uthärda min tillrättavisning. De ser mig som helt omedveten och okunnig om vad de gör, och därför har de alltid stått rakryggade framför mig utan några tecken på att falla och bara låtsats vara mänskliga för att fylla ut leden. När jag ställer krav på människor blir de förbluffade – de hade aldrig trott att Gud, som har varit välvillig och snäll i så många år, skulle kunna säga sådana ord, ord som är hjärtlösa och oberättigade, så de är mållösa. Vid sådana tillfällen ser jag att hatet mot mig i människors hjärtan återigen har vuxit, för de har återigen börjat klaga. Alltid anklagar de jorden och förbannar himlen. Men i deras ord finner jag inget som fördömer dem själva, för deras kärlek till sig själva är så stor. Så sammanfattar jag meningen med det mänskliga livet: Eftersom människor älskar sig själva för mycket är hela deras liv ångestfyllda och tomma, och de bringar ödeläggelse över sig själva på grund av sitt hat mot mig.

Det finns ändlös "kärlek" till mig i människors ord, men när jag tar de orden till "laboratoriet" för att testa och iaktta dem under mikroskop, avslöjas allt som finns i dem med fullständig klarhet. Just nu kommer jag till människorna en gång till för att låta dem titta på sina "sjukjournaler", för att göra dem uppriktigt övertygade. När människor ser dem fylls deras ansikten med sorgsenhet, de känner ånger i sina hjärtan – och de är till och med så ängsliga att de ivrigt vill överge sina onda vanor och återvända till den rätta vägen för att göra mig lycklig. När jag ser deras beslutsamhet blir jag ytterst förtjust och överväldigas av glädje: "Vem på jorden utom människan kan dela glädje och sorg med mig? Är inte människan den enda?" Men när jag går, river människorna sönder sina sjukjournaler och slänger dem på golvet innan de stoltserande går sin väg. Under den tid som gått sedan dess har jag inte sett mycket i människors handlingar som är i mitt tycke. Men deras föresatser inför mig har blivit avsevärt fler, och när jag ser på deras föresatser blir jag äcklad, för det finns inget i dem som kan lyftas fram för att glädja mig. De är för besudlade. När människor ser mitt avfärdande av deras föresatser blir de kyliga. Sedan lämnar de bara sällan någon "ansökan" eftersom människans hjärta aldrig har prisats inför mig och alltid bara avvisats av mig – det finns inte längre något andligt stöd i människors liv, och så försvinner deras nitiskhet, och jag känner inte längre att vädret är "brännhet". Människor genomlider mycket i sina liv, så mycket att de i dagens situation är så "plågade" av mig att de svävar mellan liv och död; därför dämpas ljuset från deras ansikten och de förlorar sin "livlighet", för de har alla "vuxit upp". Jag står inte ut med att se människors ömkliga tillstånd när de förfinas genom tuktan – men vem kan gottgöra mänsklighetens eländiga nederlag? Vem kan rädda människan från det eländiga människolivet? Varför har människor aldrig kunnat ta sig ur avgrunden i lidandets hav? Snarar jag människor med flit? Människor har aldrig förstått mitt humör, och sålunda beklagar jag mig inför universum att bland alla ting i himlen och på jorden finns inget som någonsin har varseblivit mitt hjärta, inget som verkligen älskar mig. Än idag vet jag fortfarande inte varför människor är oförmögna att älska mig. De kan ge mig sina hjärtan, de kan offra sitt öde för mig, men varför kan de inte ge mig sin kärlek? Äger de inte det som jag frågar efter? Människor kan älska allt utom mig – så varför kan de inte älska mig? Varför är deras kärlek alltid dold? Varför har jag aldrig sett deras kärlek när de har stått inför mig, ända fram till idag? Är detta något de saknar? Gör jag det svårt för människor med flit? Har de

---

fortfarande skrupler i sina hjärtan? Är de rädda för att älska fel person och inte kunna rätta till det? Det finns oräkneliga outgrundliga mysterier i människor, och därför är jag alltid ”timid och rädd” inför människan.

Idag, när det är dags att gå till rikets port, börjar alla människor kämpa sig framåt – men när de kommer fram till porten stänger jag den, jag stänger människorna ute och kräver att de visar sina tillträdespass. En så underlig åtgärd liknar inget som människorna hade förväntat sig och de är alla förbluffade. Varför har porten – som alltid har stått vidöppen – plötsligt bommats igen idag? Människor stampar med fötterna och vankar omkring. De tänker sig att de kan fiffla sig in, men när de ger mig sina falska tillträdespass kastar jag dem i eldgropen där och då – och när de ser sina egna ”omsorgsfulla mödor” i lågor, förlorar de hoppet. De tar sig för huvudet och gråter, när de ser de sköna scenerierna i riket men inte kan komma in. Men jag släpper ändå inte in dem på grund av deras ömkliga tillstånd – vem får rucka min plan efter behag? Ges framtidens välsignelser i utbyte mot människors nit? Ligger den mänskliga tillvarons mening i att träda in i mitt rike som man behagar? Är jag så obetydlig? Om det inte vore för mina hårda ord, skulle inte människorna ha trätt in i riket för länge sedan? Så människor hatar mig alltid på grund av allt besvär som min existens orsakar dem. Om jag inte fanns skulle de kunna njuta av rikets välsignelser den dag som idag är – och varför skulle de behöva uthärda det här lidandet? Så då säger jag till människor att det vore bättre för dem att gå sin väg, att de borde dra nytta av hur bra allt går just nu för att hitta en väg ut; de borde dra nytta av nuet medan de fortfarande är unga och lära sig några färdigheter. Annars kommer det att vara för sent för det i framtiden. I mitt hus har ingen någonsin mottagit välsignelser. Jag säger åt människor att skynda sig iväg, att inte hålla fast vid att leva i ”fattigdom”; i framtiden blir det för sent att ångra sig. Var inte för hårda mot er själva – varför bekymra sig? Men jag säger också till människor att när de misslyckas med att vinna välsignelser, så får ingen klaga på mig. Jag har inte tid att slösa mina ord på människan. Jag hoppas att detta fastnar i människors sinnen, att de inte glömmer det – dessa ord är den obekväma sanningen från mig. Jag har för länge sedan förlorat förtröstan på människan, jag har för länge sedan förlorat hoppet om människor, för de saknar ambition, de har aldrig kunnat ge mig ett hjärta som älskar Gud utan ger mig alltid sina motiv i stället. Jag har sagt mycket till människan, och eftersom människor än idag ignorerar mina råd berättar jag hur jag ser det så att de inte

---

ska missförstå mitt hjärta i framtiden; om de lever eller dör i tiderna som kommer är deras ensak, jag har ingen kontroll över det. Jag hoppas att de finner sin egen väg till överlevnad, och jag är maktlös i detta. Eftersom människan inte älskar mig uppriktigt går vi helt enkelt skilda vägar; i framtiden utväxlas inte längre några ord mellan oss, vi har inte längre något att tala om, vi beblandar oss inte med varandra, var och en går sin egen väg, människor får inte komma och leta efter mig, aldrig mer kommer jag att be människan om "hjälp". Detta är något som är mellan oss, och vi har talat utan tvetydighet för att det inte ska bli några problem i framtiden. Gör inte detta saker och ting enklare? Var och en går sin egen väg och vi har inget med varandra att göra – vad är fel med det? Jag hoppas att människor ägnar detta några tankar.

28 maj 1992

Bilaga:
Tolkningar av mysterierna i Guds ord till hela
universum
(Tolkningar av några av kapitlen)

Kapitel 1

Precis som Gud har sagt kan ”ingen ... begripa roten till mina ord, och inte heller vet de varför jag uttalar dem”; om det inte vore för Guds Andes vägledning eller för att hans yttranden kom skulle alla människor förgås under hans tuktan. Varför har Gud tagit så lång tid på sig att pröva alla människor? Och så länge som fem månader? Just det här är fokus för vår gemenskap såväl som en central punkt i Guds visdom. Vi kan anta följande: Vad skulle resultatet ha blivit om byggandet av kyrkan hade fortsatt fram till i dag, men utan den här perioden av att pröva människan och utan att Gud häftigt slog, dödade och hackade bort från det fördärvade människosläktet? Gud går alltså rakt på sak redan i den första meningen och påpekar genast den önskade effekten av alla dessa månaders arbete – han slår verkligen huvudet på spiken! Det här räcker för att visa visdomen i Guds gärningar under de här månaderna. De har gjort det möjligt för alla att lära sig genom provningar hur man uppriktigt underkastar sig och uppoffrar sig, samt hur man lär känna Gud bättre genom smärtsam förädling. Ju större förtvivlan folk upplever desto bättre lär de känna sig själva. Och sanningen att säga, så ju mer de ställs inför förädling som innebär lidande, desto mer lär de känna sitt eget fördärv, tills de inser att de till och med är ovärdiga att vara tjänsteutövare åt Gud och att när man tjänar är det samma sak som att bli upphöjd av honom. Så när det här resultatet har uppnåtts, när människan har uttömt varenda del av sig själv, ger Gud genast röst åt barmhärtighetens ljud, utan att gömma undan något. Efter de här månaderna kan man lätt se att Guds arbetssätt är att ta ”i dag” som startpunkt; han har gjort det uppenbart för alla att se. Eftersom Gud tidigare ofta har sagt att ”det inte är lätt att förtjäna rätten att bli kallad Guds folk” har han besannat de här orden i de människor som kallas tjänsteutövare, vilket räcker för att visa att Gud är pålitlig bortom alla tvivel. Allt vad Gud säger kommer att besannas, i varierande grad, och det är på inget vis tomt prat.

När alla människor fylls till vanvett av bedrövelse och smärta träffar sådana här ord från Gud helt rätt och ger dem nytt liv mitt i deras hopplöshet. För att eliminera allt ytterligare tvivel från människornas sinnen lade Gud till följande: ”Även om de blir kallade mitt folk är den titeln på inget vis sämre än att bli kallade mina ’söner’.” Det här räcker för att visa att endast Gud kan skydda sin egen auktoritet, och när väl människorna har läst det här kommer de att tro ännu fastare på att det är ett faktum, långt ifrån att vara en arbetsmetod. För att gå ett steg längre, så att folks visioner förblir

---

ogrumlade, blir allas identitet tydliggjord i Guds nya tillvägagångssätt. Det här räcker för att visa Guds visdom och det gör det möjligt för människor att bättre förstå att Gud kan se in i människornas hjärtan; människor är som marionettdockor i sina tankar och handlingar, med Gud som drar i trådarna, och detta är ett som är säkert och höjt över allt tvivel.

För att ta det från början, så har Gud ända från begynnelsen varit tydlig med att påvisa att det första steget i hans verk, nämligen att ”rena kyrkan”, redan har avslutats. ”Situationen i dag är inte som den en gång var och mitt verk har kommit fram till en ny startpunkt.” Utifrån det här uttalandet kan man se att Guds verk har kommit fram till en ny startpunkt, varefter han genast har visat oss planen för nästa steg i hans verk – när uppbyggandet av kyrkan väl är avslutat börjar livet i rikets tidsålder, för ”det [är] inte längre kyrkobyggandets era utan i stället den era då riket framgångsrikt ska byggas”. Dessutom har han sagt att så länge människorna är på jorden ska deras församlingar fortsätta kallas för kyrkan och undviker på så sätt att förverkliga ett orealistiskt ”rike” så som alla har föreställt sig det. Härnäst samlas vi kring frågan om visioner.

Hur kommer det sig att alla församlingar fortfarande kallas för kyrkan även om det nu är eran för rikets byggande och slutet för byggandet av kyrkan? Förr i tiden var det en förutsättning att man talade om kyrkan när man skulle tala om riket, eftersom man inte skulle kunna tala om riket utan kyrkan. Början av rikets tidsålder är början av Guds verksamhet i köttet, och rikets tidsålder inleds av Gud i köttet. Det han för med sig är rikets tidsålder och inte rikets officiella nedstigning. Det här är inte svårt att föreställa sig; det jag menar med Guds folk är rikets tidsålders folk och inte själva rikets folk. Det är därför det är logiskt att säga att församlingarna på jorden fortfarande kan benämnas som kyrkan. Tidigare agerade Gud i sin vanliga mänsklighet då vittnesbördet ännu inte hade burits om honom som Gud själv, och därför hade rikets tidsålder då ännu inte påbörjats bland människorna; det vill säga, som jag har sagt, min Ande hade ännu inte officiellt börjat verka i mitt inkarnerade kött. Eftersom det nu har burits vittnesbörd om Gud själv, har riket blivit verkligt bland människorna. Det är ett tecken på att jag ska börja arbeta i min gudomlighet och därmed ska de människor som kan uppskatta de ord jag talar och de gärningar jag utför i min gudomlighet bli kända som mitt folk i rikets tidsålder. Det är utifrån det här som ”Guds folk” kom till. På det här stadiet är det

---

främst min gudomlighet som agerar och talar. Människan kan helt enkelt varken hindra eller störa min plan. När Gud väl har nått ett visst stadium av sitt yttrande blir hans namn bevitnat, och från den punkten tar hans prövning av människan sin början. Detta är höjden av visdomen i Guds verk. Den utgör en fast grundval och ger rotfäste åt början av nästa steg såväl som slutet av det senaste steget. Detta är något som ingen, som människa, möjligen kan ha förutsett; detta är punkten där den första och andra delen av domens era möts. Utan de månaderna då jag förädlade människan skulle min gudomlighet inte ha haft något sätt att verka på. Alla dessa månader av förädling öppnade vägen för nästa steg i mitt verk. Upphörandet av de här månadernas arbete är ett tecken på att nästa arbetsfas kommer att bli mer djupgående. Om man verkligen förstår Guds ord, då kan man begripa att han använder den här perioden på flera månader till att påbörja nästa steg i sitt verk, och därmed möjliggöra att det når ännu bättre resultat. Eftersom blockerandet av min mänsklighet har skapat ett hinder för nästa steg i mitt verk har därför båda sidor blivit uppbyggda och dragit betydande nytta av de senaste månadernas förädling genom lidande. Som ett resultat av detta börjar människan först nu värdesätta hur jag talar om henne. När Gud därför i ett enda penseldrag sa att han inte längre skulle kalla människorna för "tjänsteutövare" utan i stället "Guds folk" blev de alla överväldigade av glädje. Detta var människans akilleshäla. Det var just för att få grepp om den här väsentliga svagheten hos människan som Gud talade som han gjorde.

För att bättre kunna vinna över alla människor och vinna deras helhjärtade tro, och för att kunna påvisa det faktum att vissa människors hängivenhet är fördärvad av orenhet, har Gud vidtagit den extra åtgärden att rikta uppmärksamheten mot alla sorters mänsklig fulhet, och genom att göra det har han uppfyllt sina ord: "Hur många är uppriktiga i sin kärlek till mig? Vem agerar inte utifrån omsorgen om sin egen framtid? Vem har aldrig klagat under sina prövningar?" I ord som dessa kan alla känna igen sin egen olydnad, illojalitet och brist på barnets hängivenhet, och därmed komma att förstå att Guds barmhärtighet och nåd följer alla som söker honom, varje steg på vägen. Det åskådliggörs i följande ord: "När en del är på randen till reträtt, när alla som hoppas att jag ska ändra mitt sätt att tala har förlorat hoppet, då ska jag ge röst åt frälsningens ljud och föra tillbaka alla som uppriktigt älskar mig till mitt rike, inför min tron." Orden "de som uppriktigt älskar mig" och den retoriska frågan "Hur många älskar mig uppriktigt?"

---

motsäger inte varandra här. De illustrerar hur ”uppriktighet” i det här sammanhanget innehåller orenheter. Det är inte för att Gud inte vet något, utan just för att Gud kan se in i människornas hjärtans innersta som han använder ord som ”uppriktighet”, vilket är en sarkasm riktad mot det fördärvade människosläktet, för att få alla att känna djupare tacksamhetsskuld till Gud och förebrå sig hårdare, samt inse faktumet att klagomålen i deras hjärtan kommer helt och hållet från Satan. Alla blir förvånade när de ser ett ord som ”hängivenhet” och tänker för sig själva: ”Jag har många gånger rasat mot himlen och jorden och många gånger velat gå min väg, men eftersom jag fruktade Guds administrativa påbud tog jag ändå itu med saker och ting bara för att få dem ur vägen och följa strömmen, i väntan på att Gud skulle ta itu med mig, eftersom jag tänkte att om saker och ting blev riktigt hopplösa så skulle det fortfarande finnas tid för mig att långsamt backa undan. Men nu kallar Gud oss sitt hängivna folk. Kan Gud verkligen vara en Gud som ser in i människornas hjärtans innersta? Det var för att undvika sådana missförstånd som Gud först i slutet riktade uppmärksamheten på de psykiska tillstånden hos olika typer av människor, vilket ledde till att alla övergick från ett stadie där de tvivlade inombords samtidigt som de utåt uttryckte glädje, till ett stadie där de är övertygade av hjärta, ord och syn. På det här sättet har människans intryck av Guds ord fördjupats som en naturlig konsekvens av att människan har blivit lite räddare, lite mer vördnadsfull och därtill fått en bättre insikt om Gud. Slutligen sa Gud, för att lätta på människans bekymmer: ”Men eftersom det förflutna är förflutet och nuet redan är här finns det ingen anledning längre att nostalgiskt längta efter gårdagen, eller att grubbla över framtiden.” Det här spännande, harmoniska och samtidigt kärnfulla sättet att tala på får en ännu större effekt och får alla som läser hans ord att se ljuset igen mitt i förtvivlan över det förgångna, tills de ser Guds visdom och gärningar, förvärvar benämningen ”Guds folk”, rensar bort tvivlets skuggor från sina hjärtan och sedan lär känna sig själva utifrån de skiftande mönstren av sina psykiska tillstånd. De här tillstånden avtar och tilltar omväxlingsvis och ger upphov till sorg och smärta, glädje och lycka. I det här kapitlet har Gud tecknat en skiss av människorna som är så verklighetstrogen och levande i varje detalj att den har nått fulländning. Det är i sanning något som människan inte kan åstadkomma, något som verkligen blottlägger hemligheterna som ligger i det mänskliga hjärtats djupaste skrymslen. Kan detta vara något som människan har förmåga att göra?

Direkt efter detta, och vilket är av ännu större vikt, kommer avsnittet nedan som uppenbarar Guds administrativa påbud direkt för människan och som dessutom är den viktigaste delen: "Vemhelst som går emot verkligheten och inte gör saker och ting enligt min vägledning kan inte nå ett gott slut utan kommer bara att dra olycka över sig själv, eftersom hon är mänsklig. Av allt som sker i universum finns det inget som jag inte får sista ordet över." Är inte detta Guds administrativa påbud? Det här räcker för att visa att det finns oräkneliga exempel på personer som handlar emot det här administrativa påbudet. Grundat på ovanstående fortsätter Gud att mana alla till att inte grubbla över sitt eget öde. Om man skulle våga bryta sig loss från Guds orkestrering skulle konsekvenserna bli hemskare än man kan föreställa sig. Det här gör det alltså möjligt för alla, som upplever att de har fått insikt och upplysning av dessa ord, att bättre förstå Guds administrativa påbud och att förstå att hans majestät inte får kränkas, och därigenom bli mer vana och stabila, lika grönskande som en fura som förvittrats av vind och frost men som ändå trotsar hotet från den bittra kylan och som fortsätter bidra till naturens frodiga, gröna vitalitet. De flesta som läser det här avsnittet känner sig lite förvirrade, som om de hade förirrat sig in i någon sorts labyrint. Det beror på att innehållet i Guds ord förändras relativt snabbt, så att nio av tio ger sig in i en labyrint när de försöker förstå sitt eget fördärvade sinnelag. För att arbetet ska gå smidigare i framtiden, för att tvivlen i alla människors hjärtan ska avlägsnas och för att alla ska kunna gå ett steg vidare i sin tro på Guds trofasthet, betonar han i slutet av det avsnittet: "Varenda en av dem som uppriktigt älskar mig ska utan tvekan komma åter inför min tron." På så vis får sinnet hos människor som har genomgått hans verk under flera månader, lättnad från en del av sin ängslan på ett ögonblick. Dessutom återgår deras hjärtan som har svävat i ovisshet till vad de en gång var, som om en tung sten hade fallit till marken. De behöver inte längre grubbla över sitt öde; de tror att Gud inte längre ska tala tomma ord. Eftersom människan är självrättfärdig finns det inte en enda som inte tror att hon visar Gud den allra största hängivenhet; det är därför som Gud avsiktligt betonar "uppriktigt" – för att nå ett bättre slutresultat. Detta ska bana vägen och lägga grunden till nästa steg i hans verk.

Kapitel 4

För att förhindra att alla människor tappar fattningen och blir alldeles till sig efter att ha övergått från negativitet till positivitet ger Gud dem — i det sista kapitlet av sitt yttrande, efter att ha talat om sina största krav på sitt folk, efter att ha berättat för folk om sin vilja i detta skede av sin förvaltningsplan – möjlighet att begrunda hans ord för att hjälpa dem att till slut bestämma sig för att tillfredsställa Guds vilja. När människornas situation är positiv börjar Gud genast ställa frågor till dem om den andra sidan av saken. Han ställer en rad frågor som är svåra för människor att svara på: ”Var er kärlek till mig besudlad av orenhet? Var er lojalitet mot mig ren och helhjärtad? Var er kunskap om mig sann? Hur stort utrymme hade jag i era hjärtan?” Och så vidare. Med undantag av två tillrättavisningar består första halvan av detta stycke enbart av frågor. Särskilt en fråga - ”Har mina ord träffat rätt i er?” - är mycket passande. Den träffar verkligen det allra hemligaste i djupen av människors hjärtan och får dem att omedvetet fråga sig själva: ”Är jag verkligen lojal i min kärlek till Gud?” I sina hjärtan tänker människorna omedvetet tillbaka på sina tidigare erfarenheter av tjänande: De var uppfyllda av overseende med sig själva, självrättfärdighet, självbelåtenhet, egenkärlek och stolthet. De var som en stor fisk som fastnat i ett nät – efter att ha hamnat i nätet var det inte lätt för dem att komma loss. Dessutom var de ofta obehärskade, de bedrog ofta Guds normala mänsklighet och satte sig själva främst i allt de gjorde. Innan de kallades ”tjänstgörare” var de som nyfödda tigerungar, fulla av energi. Även om de i viss mån fokuserade på livet arbetade de ibland mekaniskt; likt slavar betedde de sig rutinmässigt gentemot Gud. Under den tid då de var utsatta som tjänstgörare var de negativa, hamnade på efterkälken, var fyllda av bedrövelse, klagade på Gud, hängde missmodigt med huvudet och så vidare. De minns vartenda steg i sina egna underbara, gripande historier. De får till och med svårt att sova och tillbringar dagarna i halvdvala. Det är som om Gud har utplånat dem en andra gång, som om de fallit ner i Hades och är ur stånd att fly. Även om det enda Gud gjorde var att ställa några svåra frågor i det första stycket, om man läser noga – visar de att Guds mål är mer än att bara ställa dessa frågor för frågandets skull; de innehåller en djupare innebörd, som måste förklaras mer i detalj.

Varför sade Gud en gång att idag trots allt är idag, och eftersom gårdagen redan är förbi finns det inget behov av nostalgi – medan han i den första meningen här ställer

---

frågor till folk och får dem att tänka tillbaka på det som varit? Tänk efter: Varför ber Gud att människorna inte ska längta tillbaka till det som varit men också att de ska tänka tillbaka på det som varit? Kan det finnas något misstag i Guds ord? Kan källan till dessa ord vara felaktig? De som inte bryr sig om Guds ord skulle naturligtvis inte ställa sådana djupa frågor. Men just nu behöver vi inte tala om detta. Låt mig först förklara den första frågan ovan – frågan om “varför”. Alla är naturligtvis medvetna om att Gud har sagt att han inte talar tomma ord. Om ord yttras från Guds mun finns det ett syfte och en mening med dem – det här berör själva kärnan i frågan. Folks största brist är att de inte kan ändra sina onda vanor och sin gamla naturs motspänstighet. För att få alla människor att lära känna sig själva mer grundligt och realistiskt leder Gud dem först till att tänka tillbaka på det som varit så att de ska kunna reflektera djupare över sig själva och på så sätt inse att inte ett enda ord från Gud är tomt och att alla Guds ord uppfylls i olika hög grad hos olika människor. Förr hanterade Gud folk på ett sätt som gav dem lite kunskap om honom och gjorde deras uppriktighet mot honom lite innerligare. Ordet “Gud” upptar inte mer än 0,1 procent av människorna och deras hjärtan. Att ha uppnått så mycket visar att Gud har utfört ett enormt mått av frälsning. Det är rimligt att säga att när Gud har åstadkommit så mycket i denna skara människor – en skara som utnyttjas av den stora röda draken och är besatt av Satan – vågar de inte bara göra vad de har lust till. Det beror på att det är omöjligt för Gud att uppta hundra procent av hjärtat hos dessa som är besatta av Satan. För att öka människornas kunskap om Gud under nästa steg jämför Gud situationen för tjänarna i det förflutna med situationen för Guds folk av idag och visar på en tydlig kontrast som får människorna att skämmas ännu mer. Precis som Gud sade, kan ni inte ”gömma er skam någonstans”.

Varför sa jag då att Gud inte ställer frågor bara för frågandets skull? Om man läser noga från början till slut visar det sig att även om de frågor Gud har ställt av Gud inte har förklarats grundligt, handlar de alla om omfattningen av människornas lojalitet mot Gud och kunskap om Gud; de handlar med andra ord om folks faktiska förhållanden som är beklagansvärda och svåra för dem att tala öppet om. Det här visar att människornas mognad är alltför ringa, att deras kunskap om Gud är alltför ytlig och deras lojalitet mot honom alltför besudlad och oren. Som Gud sade, nästan alla människor fiskar i grumligt vatten och är närvarande bara för att man ska vara tillräckligt många. När Gud säger ”Tror ni verkligen att ni inte är kvalificerade att vara

---

mitt folk?, är den sanna innebörden i dessa ord att inga människor är lämpade att vara Guds folk. Men för att uppnå större effekt använder Gud metoden att ställa frågor. Denna metod är långt mer effektiv än orden i det förflutna, som häsynslöst angrep, hackade på och dödade människor så till den grad att de nästan genomborrade deras hjärtan. Antag att Gud direkt hade sagt någonting banalt som ”Ni är inte lojala mot mig och er lojalitet är besudlad. Jag har inte någon fast plats i era hjärtan .... Jag ska se till att det inte finns någon plats där ni kan gömma er för er själva, för ingen av er håller måttet för att tillhöra mitt folk.” Ni kan jämföra de två meningarna – innebörden är densamma men tonen är olika. Att använda frågor är mycket mer effektivt. Därför använder den vise Guden den första tonen, vilket visar hur konstfärdigt han talar. Det här är ouppnåeligt för en människa och därför är det inte underligt att Gud sade: ”Människor är bara redskap som jag använder. Enda skillnaden mellan dem är att några är oansenliga medan andra är värdefulla.”

Fortsätt att läsa, Guds ord kommer i en strid ström och ger nätt och jämnt människorna chans att hämta andan, så Gud gör det verkligen inte lätt för människan. När folk känner djup ånger varnar Gud dem igen: ”Om ni är fullständigt omedvetna om ovanstående frågor så visar det att ni fiskar i grumligt vatten, att ni är närvarande bara för att ni ska vara tillräckligt många, och vid den tidpunkt som jag bestämt på förhand kommer ni med visshet att förgöras och kastas i den bottenlösa avgrunden en andra gång. Detta är mina varningsord, och var och en som tar lätt på dem kommer att träffas av min dom och vid den fastställda tiden drabbas av katastrof.” När folk läser sådana ord kan de inte låta bli att tänka på när de kastades ned i den bottenlösa avgrunden: Hotade av katastrof, styrda av Guds administrativa påbud, i väntan på sitt eget slut kände de sig länge bedrövade, nedslagna, illa till mods och oförmögna att uttrycka melankolin i sina hjärtan – i jämförelse med detta var det bättre när deras kött renades ... När deras tankar når denna punkt kan de inte låta bli att känna sig bedrövade. När de tänker på hur de hade det förr, hur de har det idag och hur de kommer att ha det i morgon, växer sorgen i deras hjärtan och de börjar omedvetet darra och bli mer och mer rädda för Guds administrativa påbud. När det går upp för dem att uttrycket ”Guds folk” kanske också bara är ett talesätt, förbyts glädjen i deras hjärtan omedelbart i bedrövelse. Gud utnyttjar deras ödesdigra svaghet till att slå mot dem, och vid denna punkt inleder han nästa steg i sitt verk. Han gör så att människornas nerver utsätts för

---

ständiga stimuli och förstärker deras känsla av att Guds gärningar är ofattbara, att Gud är ouppnåelig, att Gud är helig och ren och att de inte är lämpade att tillhöra Guds folk. Resultatet blir att de fördubblar sina ansträngningar att bli bättre och inte vågar hamna på efterkälken.

Därnäst inleder Gud sin nya plan för att lära människorna en läxa och få dem att lära känna sig själva, vörda Gud och frukta honom: "Sedan skapelsen och fram till idag har många människor vägrat lyda mina ord och därför kastats ut och utplånats ur min återhämtningsström; till slut förgås deras kroppar och deras andar kastas ner i Hades, och än idag utsätts de för plågsam bestraffning. Många människor har följt mina ord, men de har gått emot min upplysning och mitt ljus ... och några ..." Det här är verkliga exempel. I dessa ord ger Gud inte bara hela sitt folk en verklig varning för att göra dem medvetna om hans gärningar i alla tider, utan indirekt ger han också en beskrivning av en del av det som händer i den andliga världen. Detta gör det möjligt för folk att förstå att det inte kan komma något gott av deras olydnad mot Gud. De kommer att bli en evig skamfläck och de kommer att bli ett förkroppsligande av Satan och en kopia av honom. I Guds hjärta är denna aspekt av sekundär betydelse, för de här orden har redan lett till att folk darrar och inte vet vad de ska ta sig till. Den positiva sidan av detta är att när människor darrar av fruktan får de också kännedom om en del detaljer i den andliga världen – men bara en del, så jag måste komma med en liten förklaring. Från porten till den andliga världen kan man se att det finns alla slags andar, men några är i Hades, några i helvetet, några i eldsjön och några i den bottenlösa avgrunden. Här vill jag tillägga en sak. Om man talar ytligt, kan dessa andar indelas efter plats, men om man talar specifikt drabbas några direkt av Guds tuktan medan några är i Satans slaveri, vilket Gud utnyttjar. Mera specifikt skiljer sig deras tuktan beroende på hur allvarlig deras situation är. Låt mig här förklara lite mer. De som direkt tuktas av Guds hand har ingen ande på jorden, vilket betyder att de inte har någon chans att återfödas. Andarna under Satans domän – de fiender Gud talar om när han säger "blivit mina fiender" - är förbundna med det jordiska. Alla de olika onda andarna på jorden är Guds fiender, Satans tjänare, och syftet med deras existens är att tjäna, att tjänstgöra så att de utgör en kontrast till Guds gärningar. Därför säger Gud: "Dessa människor har inte bara blivit Satans fångar utan de har blivit eviga syndare och mina fiender, och de motarbetar mig direkt." Därnäst berättar Gud för människorna vilket slags slut som väntar detta slags

---

ande: ”Dessa människor drabbas av min dom när min vrede är som störst.” Gud förtydligar också deras nuvarande situation: ”Idag är de fortfarande blinda, kvar i de mörka fängelsehålorna.”

För att visa människorna att Guds ord är sanna använder han ett verkligt exempel som bevis (fallet Paulus som han talar om) så att hans varning ska göra ett djupare intryck på människorna. För att få människor att sluta behandla vad som sägs om Paulus som en berättelse, och för att hindra dem från att tänka på sig själva som åskådare – och dessutom för att få dem att sluta skryta om sådant som hände för tusentals år sedan och som de lärt sig av Gud, koncentrerar sig Gud inte på de upplevelser Paulus hade under sitt liv. I stället fokuserar Gud på följderna för Paulus och på vilket slags död han fick, anledningen till att Paulus satte sig upp emot Gud och hur det kom sig att Paulus slutade så som han gjorde. Vad Gud fokuserar på är att framhålla hur han till sist gäckade Paulus ivriga förhoppningar och direkt avslöjade Paulus situation i den andliga världen: ”Paulus tuktas direkt av Gud.” Eftersom folk är känslolösa och oförmögna att fatta någonting av Guds ord, lägger Gud till en förklaring (nästa del av yttrandet) och börjar tala om en fråga som gäller en annan aspekt: ”Den som motarbetar mig (genom att inte bara motarbeta mitt köttsliga jag utan, än viktigare, mina ord och min ande – alltså min gudomlighet) drabbas av min dom i sitt kött.” Bli inte panikslagna även om dessa ord på ytan verkar sakna samband med de ovanstående och det inte verkar finnas någon korrelation mellan dem: Gud har sina egna mål; de enkla orden ”ovanstående exempel bevisar att” förenar på ett organiskt sätt två till synes orelaterade ämnen – detta är det geniala med Guds ord. Folk blir alltså upplysta genom berättelsen om Paulus, så på grund av sambandet mellan texten ovan och texten nedan – genom den läxa de lär sig genom Paulus – fortsätter de sträva efter att lära känna Gud ännu mer, vilket är exakt den effekt Gud önskade uppnå när han sa dessa ord. Därefter talar Gud några ord som ger människorna hjälp och upplysning för att kunna träda in i livet. Det är inte nödvändigt att jag pratar om detta; du kommer att känna att de här sakerna är lätta att förstå. Vad jag däremot måste förklara är när Gud säger: ”När jag var verksam i en normal mänsklig gestalt hade de flesta människor redan mätt sina krafter mot min vrede och mitt majestät och visste redan lite om min vishet och mitt sinne. Idag talar och handlar jag direkt i gudomlighet, och det finns fortfarande en del människor som kommer att få se min vrede och dom med egna ögon; vidare är det

---

viktigaste verket i den andra delen av domens era att få hela mitt folk att direkt känna mina gärningar i köttet och att få er alla att direkt skåda mitt sinnelag.” Dessa få ord avslutar Guds verksamhet i normal mänsklig gestalt och inleder officiellt den andra delen av Guds verk i domens era. Domen utförs i gudomlighet och förutsäger slutet för ett antal människor. Här är det värt att förklara att Gud inte talade om för folk att detta var den andra delen av domens era när de blev Guds folk. I stället förklarar han bara att detta är den andra delen av domens era efter att först ha berättat för dem om Guds vilja, om de mål som Gud önskar uppnå under denna period och om det sista steget i Guds verk på jorden. Självfallet finns också Guds vishet i detta. Det enda människor bryr sig om när de just har stigit upp från sina sjukbäddar, är huruvida de kommer att dö eller inte, eller huruvida deras kropp kan bli fri från sjukdomen eller inte. De bryr sig inte om huruvida de kommer att gå upp i vikt eller huruvida de klär upp sig i rätt kläder. Det är sålunda först när människorna blivit helt och fullt övertygade om att de tillhör Guds folk som Gud berättar om sina krav, steg för steg, och talar om för människorna vilken era som gäller idag. Det beror på att folk bara har energi att koncentrera sig på stegen i Guds förvaltning några dagar efter det att de har tillfrisknat och därför är det den lämpligaste tidpunkten att berätta för dem. Först när människor förstått börjar de analysera: Eftersom detta är den andra delen av domens era, har Guds krav blivit strängare, och jag har blivit medlem av Guds folk. Det är rätt att analysera på det sättet, och detta sätt att analysera är möjligt för människan; det är därför Gud använder denna metod när han talar.

När människorna väl förstår lite grand, träder Gud än en gång in i den andliga världen för att tala, och så råkar de än en gång i ett bakhåll. Under denna serie av frågor kliar sig alla i huvudet, förvirrade, utan att veta var Guds vilja finns, utan att veta vilka av Guds frågor de ska besvara och dessutom utan att veta vilket språk de ska använda när de svarar på Guds frågor. Man undrar om man ska skratta eller gråta. För människor verkar det som om de här orden kanske innehåller mycket djupa mysterier – men i själva verket är det precis tvärtom. Jag kan lika väl lägga till en liten förklaring för dig här – den kommer att ge din hjärna vila, för du kommer att känna att det här är en enkel sak som inte kräver så mycket tankeverksamhet. Även om det finns många ord, innehåller de bara ett mål från Guds sida: att vinna människors lojalitet genom dessa frågor. Men det är inte ändamålsenligt att säga detta direkt, så Gud använder sig av

---

frågor igen. Men när han talar är tonfallet särskilt mjukt och mycket olikt tonfallet i början. Även om människorna blir utfrågade av Gud ger den här kontrasten dem en viss lättnad. Du kan lika gärna läsa alla frågorna en efter en; har inte de här sakerna nämnts ofta i det förflutna? I dessa få enkla frågor finns ett rikt innehåll. Några är en beskrivning av folks mentalitet: "Är ni villiga att åtnjuta ett liv på jorden som är besläktat med det i himlen?" Några är den "soldated" som människor avlägger inför Gud: "Kan ni verkligen låta er dödas av mig och ledas av mig som ett får?" Och några av dem är Guds krav på människan: "Skulle ni kunna försaka allt omkring er och låta mig använda er om jag inte talade direkt? Är inte detta den verklighet jag begär? ..." De innehåller också Guds förmaningar och uppmuntran till människan: "Ändå ber jag att ni inte längre ska tyngas av farhågor, att ni ska vara förutseende i ert inträde och fatta essensen i mina ord. Det kommer att förhindra att ni missförstår mina ord och är osäkra om min avsikt och därigenom bryter mot mina administrativa påbud." Slutligen talar Gud om sina förhoppningar vad gäller människan: "Jag hoppas att ni förstår mina avsikter med er i mina ord. Tänk inte mer på era egna framtidsutsikter, utan handla som om ni har beslutat inför mig att underkasta er Guds iscensättning i allt." Den avslutande frågan har en djup mening. Den är tankeväckande, den inskräps i människornas hjärtan och är svår att glömma, den ljuder utan uppehåll, som en klocka nära deras öron ...

Det ovanstående är några förklarande ord som du kan använda som referens.

Om Petrus och hans liv

Petrus var Guds föredöme för mänskligheten, en fixstjärna, känd av alla. Hur kommer det sig att någon så ordinär upphöjdes som förebild av Gud och hyllades av efterföljande generationer? Det är självklart att detta helt hängde samman med den kärlek till Gud han gav uttryck för liksom hans beslutsamhet att älska Gud. När det gäller hur Petrus kärlek till Gud manifesterade sig, och hur hans livserfarenheter faktiskt såg ut, måste vi gå tillbaka till nådens tidsålder och återigen titta på den tidens seder och iaktta Petrus i den tidsåldern.

Petrus föddes i ett vanligt judiskt bondhushåll. Hans föräldrar försörjde hela familjen med sitt jordbruk och han var äldst av barnen, med fyra bröder och systrar. Detta är förstås inte den centrala delen av historien – Petrus är huvudpersonen. När Petrus var fem år gammal började hans föräldrar lära honom läsa. Vid denna tid var judarna riktigt lärda, och särskilt kunniga på områden som jordbruk, industri och handel. Tack vare sin sociala omgivning hade båda Petrus föräldrar fått högre utbildning. Trots att de var från landsbygden var de välutbildade och jämförbara med genomsnittliga universitetsstudenter av idag. Det var helt uppenbart en välsignelse för Petrus att ha fötts in i så gynnsamma sociala förhållanden. Han var intelligent, ivrig att lära och tog snabbt till sig nya idéer. När han inlett sina studier listade han ut saker med lätthet under lektionerna. Hans föräldrar var stolta över att ha en så klipsk son och gjorde allt de kunde för att han skulle få gå i skolan, i förhoppningen om att han skulle kunna utmärka sig och uppnå någon sorts officiell post i samhället. Utan att inse det hade Petrus blivit intresserad av Gud, vilket gjorde att han som fjortonåring, under den senare skoltiden, fick nog av den kursplan om antik grekisk kultur som han studerade, särskilt vad gällde de fiktiva människorna och påhittade händelserna i den grekiska forntidshistorien. Från och med då började Petrus, som just hade kommit in i sin ungdomsvår, försöka ta reda på mer om det mänskliga livet och den större världen. Hans samvete tvingade honom inte att återgälda den möda hans föräldrar lagt ner, för han såg tydligt att alla människor levde i ett tillstånd av självbedrägeri, de levde alla i en meningslös tillvaro och förstörde sina egna liv i kamp för rikedom och erkännande. Hans insikt hade till stor del att göra med den sociala miljö han vistades i. Ju mer kunskap människor har, desto mer komplexa är deras inre världar och deras relationer med andra människor, och därför lever de ännu mer i ett tomrum. Under dessa

---

omständigheter ägnade Petrus sin lediga tid åt att göra vittomfattande besök, i de flesta fall hos religiösa gestalter. I hans hjärta tycktes det finnas en vag känsla av att religion skulle kunna redogöra för allt som var oförklarligt i den mänskliga världen, så han gick ofta till en närbelägen synagoga för att delta i gudstjänster. Hans föräldrar kände inte till detta och snart började Petrus, som alltid hade varit en duktig yngling och en mönsterelev, hata att gå till skolan. Under sina föräldrars handledning slutförde han nätt och jämnt sin skolgång. Han simmade iland från kunskapens hav och tog ett djupt andetag; från och med nu skulle ingen längre undervisa eller begränsa honom.

När han slutat skolan började han läsa alla slags böcker, men vid sjutton års ålder hade han fortfarande inte mycket erfarenhet av den större världen. När han gått ut skolan försörjde han sig med jordbruk samtidigt som han ägnade så mycket tid som möjligt åt att läsa böcker och medverka i gudstjänster. Hans föräldrar, som hade haft höga förhoppningar om honom, förbannade ofta himlen för sin "upproriske son", men inte ens detta kunde stå i vägen för hans hunger och törst efter rättfärdighet. Petrus drabbades av en hel del bakslag under sina erfarenheter, men hans hjärta var glupskt och han växte som gräs efter regn. Det dröjde inte länge förrän han hade "turen" att möta några ledande personer i religionens värld, och eftersom hans längtan var så stark började han umgås med dem allt oftare, tills han tillbringade nästan all sin tid bland dem. I all sin förnöjsamhet och lycka insåg han plötsligt att de flesta av dessa människor trodde med läpparnas bekännelse och inte hade gett sina hjärtan till sin tro. Hur kunde Petrus, vars själ var upprätt och ren, klara en sådan motgång? Han insåg att nästan alla människor han umgicks med var bestar i mänsklig förklädnad – djur med mänskliga ansikten. Vid den tiden var Petrus mycket naiv, så han vädjade till dem från hjärtat flera gånger. Men varför skulle dessa förslagna och listiga religiösa figurer lyssna på vädjanden från denne passionerade unge man? Det var då som Petrus kände den sanna tomheten i det mänskliga livet: Vid sitt första steg på livets scen hade han misslyckats ... Ett år senare lämnade han synagogan och började leva självständigt.

Detta bakslag gjorde den artonårige Petrus mycket mer mogen och sofistikerad. Det fanns inga spår kvar av hans ungdomliga naivitet. Ungdomens oskuldsfulla och okonstlade natur hade hänsynslöst krossats av det bakslag han hade utsatts för, och han började leva som fiskare. Därefter såg man människor lyssna på honom när han predikade på sin båt. Medan han försörjde sig som fiskare spred han budskapet vart han

---

gick, och alla som han predikade för blev hänförda av hans tal, för det han sade slog an en sträng i enkla människors hjärtan och de blev alla djupt rörda av hans uppriktighet. Han lärde ofta människor att behandla andra från hjärtat, att vända sig till härskaren över himlarna och jorden och alla ting, att inte ignorera sina samveten och begå skamliga handlingar, att i alla hänseenden behaga den Gud som de älskade i sina hjärtan ... Människor var ofta djupt tagna efter att ha lyssnat till hans predikningar, de kände sig alla inspirerade av honom och ofta rörda till tårar. Vid den tiden beundrades han storligen av alla sina följare, som alla var utfattiga och naturligtvis, med tanke på hur dåtidens samhälle såg ut, mycket få till antalet. Petrus förföljdes dessutom av samhällets religiösa element vid denna tid. Allt detta ledde till att han under två år flyttade från plats till plats och levde ett ensamt liv. Under dessa två år av extraordinära upplevelser vann han många insikter och lärde sig mycket om saker som han tidigare inte haft någon kunskap om, så att han blev oigenkännlig jämfört med sitt fjortonåriga jag, som han nu inte tycktes ha något gemensamt med. Under dessa två år mötte han alla slags människor och såg alla möjliga sanningar om samhället, och det ledde till att han gradvis började frigöra sig från alla slags ritualer från den religiösa världen. Han berördes också djupt av utvecklingen i den Helige Andes verk vid denna tid; vid det laget hade Jesus varit verksam i många år, så Petrus verk påverkades också av den Helige Andes verk vid denna tid, trots att han ännu inte hade mött Jesus. När Petrus predikade vann han därför många saker som tidigare generationers heliga aldrig hade haft. Han var förstas marginellt medveten om Jesus vid denna tid, men hade ännu aldrig fått tillfälle att möta honom personligen. Han bara hoppades och längtade efter att få se den himmelska gestalten som fötts av den Helige Ande.

En kväll i skymningen fiskade Petrus från sin båt (nära stranden av vad som då kallades Galileiska sjön). Han hade ett metspö i sina händer, men andra saker i tankarna. Den sjunkande solen belyste vattnets yta som en enorm ocean av blod. Ljuset speglades i Petrus unga men lugna och samlade ansikte – han tycktes djupt försjunken i tankar. I det ögonblicket kom en bris, och han kände plötsligt ensamheten i sitt liv, som genast gav honom en känsla av dysterhet. Medan havets vågor glittrade i ljuset stod det klart att han inte var på humör att fiska. Förlorad i sina tankar hörde han plötsligt någon bakom sig säga: ”Juden Simon, son av Jona, ditt livs dagar är ensamma. Vill du följa mig?” Petrus tappade överraskad metspöt han höll i, och det sjönk genast till sjöns

---

botten. Petrus vände sig snabbt om och såg en man som stod i hans båt. Han granskade honom uppifrån och ner: Mannens hår, som hängde ner till axlarna, var lätt gyllengult i solljuset, han bar grå kläder, var av medellängd och var från topp till tå klädd som en judisk man. I det falnande ljuset såg mannens grå kläder nästan svarta ut, och hans ansikte tycktes ha en svag glans. Många gånger hade Petrus försökt träffa Jesus men aldrig lyckats. I det ögonblicket kände Petrus djupt i sin själ att detta måste vara den helige i hans hjärta, så han kastade sig framstupa i fiskebåten och sade: "Är det så att du är Herren som har kommit för att predika evangeliet om himmelriket? Jag har hört om dina upplevelser men jag har aldrig sett dig. Jag har velat följa dig, men jag kunde inte hitta dig." Vid det laget hade Jesus gått till båtens hytt där han lugnt satt ner. "Res dig upp och sätt dig bredvid mig!" sade han. "Jag är här för att söka efter dem som sannerligen älskar mig. Jag har kommit särskilt för att sprida evangeliet om himmelriket och jag ska resa genom länderna för att söka dem som är av samma sinne som jag. Är du villig?" Petrus svarade: "Jag måste följa honom som är sänd av den himmelske Fadern. Jag måste erkänna honom som är utvald av den Helige Ande. Jag älskar den himmelske Fadern, så hur skulle jag kunna vara ovillig att följa dig?" Fast Petrus ord var späckade med religiösa begrepp, så log Jesus och nickade nöjt. I det ögonblicket växte en känsla av faderlig kärlek till Petrus i hans inre.

Petrus följde Jesus i flera år och såg mycket hos honom som inte fanns hos andra människor. När Petrus hade följt honom i ett år valde Jesus ut honom bland de tolv apostlarna. (Givetvis sa inte Jesus detta högt, och ingen annan var medveten om det.) Petrus tog allt Jesus gjorde som måttstock för sig själv i sitt liv. I synnerhet ertsades de budskap som Jesus förkunnade in i hans hjärta. Han var ytterst hängiven och lojal mot Jesus och klagade aldrig på honom. Därför blev han Jesu trogna kompanjon vart Jesus än begav sig. Petrus lyssnade till Jesu undervisning, hans milda ord, och iakttog vilken mat han åt, hans kläder, hans bostad och hur han färdades. Han sökte efterlikna Jesus på alla sätt. Han var aldrig självrättfärdig utan förkastade allt som var förlegat och följde Jesu exempel i både ord och handling. Det var då som Petrus kände att himlarna och jorden och alla ting låg i den Allsmäktiges händer och att han följaktligen saknade egna valmöjligheter. Petrus tog också till sig allt Jesus var och använde det som en förebild. Jesu liv visar att han inte var självrättfärdig i sina handlingar; i stället för att skryta om sig själv berörde han människor med kärlek. Olika saker visade vad Jesus var, och

---

därför sökte Petrus efterlikna allt hos honom. Petrus upplevelser gav honom en allt starkare känsla av Jesu ljuvlighet, och han sade sådana saker som: "Jag har sökt efter den Allsmäktige i hela universum och jag har sett himlarnas och jordens och alla tings förunderligheter, och på så sätt har jag fått en djup känsla av hur ljuvlig den Allsmäktige är. Men jag hade aldrig känt äkta kärlek i mitt hjärta, och jag hade aldrig sett den Allsmäktiges ljuvlighet med egna ögon. Idag har den Allsmäktige betraktat mig med gillande och jag har äntligen känt Guds ljuvlighet. Jag har äntligen upptäckt att det inte bara är för att Gud har skapat allting som mänskligheten älskar honom; jag har funnit hans gränslösa ljuvlighet i mitt dagliga liv. Hur skulle den rimligen kunna vara begränsad till det som kan ses just nu?"[a] Med tiden växte mycket som var ljuvligt fram även hos Petrus. Han blev oerhört lydig mot Jesus och naturligtvis drabbades han också av en hel del motgångar. När Jesus tog med honom till olika platser där han skulle predika, ödmjukade sig Petrus alltid och lyssnade till Jesu förkunnelse. Han blev aldrig överlägsen för att han hade följt Jesus i många år. När Jesus berättat för Petrus att han hade kommit för att bli korsfäst så att han kunde fullborda sitt verk, kände Petrus ofta vända i sitt hjärta och grät ensam i hemlighet. Till slut kom dock den där "olycksaliga" dagen. När Jesus hade gripits grät Petrus ensam i sin fiskebåt och bad många böner om detta. Men i sitt hjärta visste han att detta var Gud Faderns vilja och att ingen kunde ändra det. Han förblev ångestfylld och tårögd bara på grund av sin kärlek. Det är naturligtvis en mänsklig svaghet. Så när han fick veta att Jesus skulle spikas upp på korset, frågade han honom: "När du har lämnat oss, kommer du då tillbaka för att vara hos oss och vaka över oss? Kommer vi fortfarande att kunna se dig då?" Dessa ord var väldigt naiva och fulla av mänskliga föreställningar, men Jesus visste hur bittert Petrus lidande var, så av kärlek tog han hänsyn till Petrus svaghet: "Petrus, jag har älskat dig. Vet du det? Det finns inget förnuft bakom det du säger, men Fadern har lovat att jag ska framträda för människor i fyrtio dagar efter min uppståndelse. Tror du inte att min Ande ofta kommer att skänka nåd till er alla?" Även om Petrus fann viss tröst i detta kände han ändå att det var något som fattade. Så framträdde Jesus öppet för Petrus för första gången efter sin uppståndelse. För att hindra Petrus från att fortsätta klamra sig fast vid sina föreställningar tackade Jesus emellertid nej till den överdådiga måltid som Petrus hade lagt till åt honom och i nästa ögonblick var han försvunnen. Från den stunden hade Petrus äntligen en djupare förståelse av Herren Jesus och älskade honom

---

ännu mer. Jesus framträdde ofta för Petrus efter sin uppståndelse, och han visade sig för honom ytterligare tre gånger efter det att de fyrtio dagarna gått och han hade stigit upp till himmelen. Varje gång han framträdde var precis när den helige Andes verk var på väg att fullbordas och ett nytt verk var på väg att påbörjas.

I hela sitt liv försörjde sig Petrus på fiske, men framför allt levde han för att predika. Under sina senare levnadsår skrev han det första och andra Petrusbrevet samt flera brev till församlingen i dåtidens Filadelfia. Hans samtida blev starkt berörda av honom. I stället för att läxa upp människor med stöd av sina egna meriter, försåg han dem med ett passande tillskott av liv. Han glömde aldrig den undervisning Jesus gav innan han lämnade jorden, och han inspirerades av den i hela sitt liv. Medan Petrus följde Jesus beslutade han att återgälda Herrens kärlek med sin död och följa hans exempel i alla avseenden. Jesus gick med på detta, så när Petrus var femtiotre år gammal (mer än tjugo år efter Jesu himmelfärd) framträdde Jesus för honom för att hjälpa honom att uppfylla sin önskan. Under de följande sju åren ägnade Petrus livet åt att lära känna sig själv. En dag i slutet av dessa sju år blev han korsfäst upp och ner, och så slutade hans extraordinära liv.

Kapitel 8

När Gud talar ur Andens perspektiv, är hans ton riktad till hela mänskligheten. När Gud talar ur ett mänskligt perspektiv, är hans ton riktad till alla som följer hans andes vägledning. När Gud talar i tredje person (ur vad man brukar kalla en iakttagares perspektiv), visar han sina ord till folk direkt, så att de betraktar honom som en kommentator, och det tycks dem som att det från hans mun kommer fram gränslösa ting som människorna inte har någon kunskap om och som de inte kan förstå vidden av. Visst är det så? När Gud talar ur Andens perspektiv blir hela mänskligheten. ”Människors kärlek till mig är minimal och deras tro på mig är också ömkligt liten. Om jag inte riktade mina ords udd mot människors svagheter, skulle de skryta och överdriva, uttala sig pompöst och lägga fram bombastiska teorier som om de var allvetande och visste allt som rör jordiska ting.” De här orden avslöjar inte bara mänskligheten som den faktiskt är och vilken plats Gud har i människornas hjärtan, utan de blottlägger även mänsklighetens hela liv. Varje individ tror att han är något märkvärdigt men vet inte ens att det finns ett sådant ord som ”Gud”. Därför lägger de fram bombastiska teorier. Men att ”lägga fram bombastiska teorier” är inte att ”tala” i den mening som människor förstår det. Tvärtom betyder det att människor har fördärvats av Satan. Allt de gör, varje handling de utför, strider mot Gud och gör direkt motstånd mot honom; själva grunden i deras handlingar kommer från Satan och står i opposition mot Gud och är avsedd att uppnå självständighet, tvärtemot Guds vilja. Det är därför Gud säger att alla människor lägger fram bombastiska teorier. Varför säger Gud att udden i hans ord är riktad mot mänskliga svagheter? Därför att om han inte — i enlighet med sin intention — uppenbarade det som doldes djupt i människors hjärtan, skulle ingen underordna sig; då skulle folk inte förstå sig själva och de skulle inte hålla Gud i ära. Med andra ord, om inte människors avsikter blottläggs kommer de att våga göra vad som helst — kanske till och med rikta förbannelser mot himlen eller mot Gud. Detta är mänsklighetens svagheter. Därför talar Gud på detta sätt: ”Jag färdas till alla universums hörn i ständigt sökande efter dem som är eniga med mitt hjärta och är lämpliga för mig att använda.” Detta yttrande, i kombination med vad som senare sägs om att rikets salut ringer ut formellt, gör det uppenbart att Guds Ande är engagerad i ny verksamhet på jorden; det är bara det att människor inte kan se det med sina fysiska ögon. Eftersom det sägs att Anden är på jorden och utför ett nytt verk genomgår också

---

hela universums värld en betydelsefull förändring: Guds söner och Guds folk börjar acceptera vittnesbördet om Guds inkarnation, men inte nog med det, varje religion och samfund, varje samhällsklass och plats accepterar det också i varierande grad. Det pågår en väldig andlig omvälvning i universums värld. Den skakar om hela den religiösa världen i grunden, vilket delvis är vad den tidigare nämnda "jordbävningen" syftar på. Härnäst börjar änglarna formellt sin verksamhet och Israels folk återvänder till sitt hem för att aldrig mer vandra, och alla som omfattas accepterar att bli ledda. Egyptierna börjar däremot bryta sig loss från omfattningen av min frälsning; det vill säga, de tar emot min tuktan (men den har ännu inte börjat formellt). Så när världen genomgår alla dessa stora förändringar samtidigt, då är det också stunden inne då rikets salut formellt ringer ut, en tid som människor har kallat "den tid då den sjufalt stärkta Anden börjar verka." Varje gång Gud genomför sitt återhämtningsverk är det ingen som kan ana den helige Andes verksamhet i dessa faser (eller i dessa övergångsperioder). Därför klingar Guds ord, "[n]är människor förlorar hoppet," sant. Under var och en av dessa övergångsfaser, när människorna förlorar hoppet eller när de känner att detta är fel ström, då börjar Gud dessutom om och sätter i gång med nästa steg i sitt verk. Från tiden för skapelsen till nu har Gud återvunnit sitt verk och ändrat sina arbetsmetoder på detta sätt. Fastän de flesta människor i varierande grad kan fatta någon aspekt av detta verk, sveps de ändå slutligen bort av en störtflod av vatten, för deras mognad är alltför ringa; de är oförmögna att fatta stegen i Guds verk, och därför elimineras de. Det är emellertid också så här Gud renar människor på, och detta är Guds dom över mänsklighetens föråldrade föreställningar. Ju mer av en grundval människor har, desto mer omfattande är deras religiösa föreställningar om Gud, och det är svårt för dem att åsidosätta dessa; de klamrar sig alltid fast vid det gamla och det är svårt för dem att ta emot nytt ljus. Om man ska stå, måste man å andra sidan ha någon grund att stå på, men likväl har de flesta människor svårt att släppa taget om sina uppfattningar. Det gäller i synnerhet deras uppfattningar om den inkarnerade Guden av i dag, något som är tydligt att se.

I dagens ord talar Gud mycket om visioner, och det finns inget behov av att utveckla detta. Gud talar i första hand om hur byggandet av kyrkan lägger grunden för byggandet av riket. Närmare bestämt, medan kyrkan höll på att byggas var huvudmålet att övertyga människor både i hjärta och i ord trots att de inte har känt den inkarnerade

---

Guden med egna ögon. Fastän de hade tro i hjärtat kände de inte Gud i köttet, för på det här stadiet var det omöjligt att skilja honom från en människa. I rikets tidsålder måste alla visa övertygelse i sitt hjärta, sitt tal och sina ögon. Det här räcker för att visa att för att alla ska kunna visa övertygelse i sitt hjärta, sitt tal och sina ögon, måste de tillåtas lära känna Gud i mänsklig gestalt med hjälp av sina fysiska ögon – inte under tvång eller med endast lättvindig tro, utan med kunskap som kommer från en hjärtats och munnarnas övertygelse. Därför råder ingen strid och inget dödande på det här stadiet av byggandet. I stället kommer folk att föras till upplysning genom Guds ord, och därigenom kan de söka och utforska så att de undermedvetet lär känna den inkarnerade Guden. Därför är detta stadium av verket mycket enklare för Gud i och med att det låter naturen ha sin gång och inte går på tvärs mot mänskligheten. I sista änden kommer det att naturligt leda människor till kunskap om Gud, så var inte oroliga eller ängsliga. När Gud sade att ”den andliga världens tillstånd av strid tydliggörs direkt bland allt mitt folk,” menade han att när människor slår in på rätt spår och börjar lära känna Gud, så frestas varje människa inte bara i sitt inre av Satan, utan hon kan också frestas av Satan i själva kyrkan. Men det här är en väg som alla måste ta, så ingen behöver bli förskräckt. Satans frestelser kan ta sig åtskilliga former. Någon kanske försummar eller struntar i vad Gud säger, och säger kanske negativa saker för att dämpa andra människors positiva attityd; Men en sådan människa kommer vanligtvis inte att vinna över andra till sin sida. Detta är svårt att urskilja. Den främsta orsaken till det är att sådana människor fortfarande kan vara proaktiva genom att gå på möten, men de är otydliga i fråga om visioner. Om kyrkan inte är på sin vakt mot sådana människor riskerar hela kyrkan att sättas i gungning av deras negativa attityd så att den reagerar ljummet mot Gud och därmed inte fäster avseende vid Guds ord – och det vore att falla rakt in i Satans frestelse. Sådana människor kanske inte direkt gör uppror mot Gud, men eftersom de inte förstår vidden av Guds ord och inte känner Gud, kan de gå så långt som till att klaga eller har hjärtat fullt av förbittring. De kanske säger att Gud har övergett dem och att de därför är oförmögna att ta emot insikt och upplysning. De kanske vill lämna kyrkan och säger kanske att Guds verk inte kommer från Gud utan att det tvärtom är onda andars verk.

Varför nämner Gud Petrus så ofta? Och varför säger han att inte ens Job kom i närheten av att vara hans like? Genom att säga så får han inte människor att bara fästa

---

uppmärksamhet vid Petrus gärningar, utan han får dem också att bortse från alla de exempel de har i sina hjärtan, något som inte ens exemplet med Job – som hade den starkaste tro – kan åstadkomma. Det här är enda sättet att uppnå ett bättre resultat som innebär att människor kan lägga allt åt sidan i en strävan att efterlikna Petrus och därigenom tar ett steg framåt i sin kunskap om Gud. Gud visar människor den handlingsväg som Petrus tog för att lära känna Gud, och syftet med det är att ge människor en referenspunkt. Gud fortsätter sedan med att förutspå ett av de sätt som Satan kommer att fresta människor på, när han säger: ”Men om du är kall och inte bryr dig om mina ord, så sätter du dig utan tvekan upp mot mig. Detta är ett faktum.” Med dessa ord förutspår Gud de listiga ränker som Satan kommer att försöka använda; de står som en varning. Det är inte möjligt att alla skulle kunna vara likgiltiga inför Guds ord, men icke desto mindre kommer en del människor att fångas av denna frestelse. Därför säger Gud till slut än en gång med eftertryck: ”Om ni varken känner mina ord, accepterar dem eller omsätter dem i praktisk handling kommer ni oundvikligen att bli föremål för min tuktan! Ni kommer med säkerhet att bli offer för Satan!” Detta är Guds råd till mänskligheten – men som Gud förutsagt kommer ändå en del människor oundvikligen att i slutändan falla offer för Satan.

Kapitel 9

Gud är Gud och människor är människor – det är så folk föreställer sig det. Gud talar inte människornas språk och de kan inte heller tala Guds språk. För Gud är det en enkel sak att uppfylla mänsklighetens krav på honom – en sak i taget – medan Guds fordringar på mänskligheten är ouppnåeliga och otänkbara för människorna. Sanningen är dock raka motsatsen: Gud begär endast ”0,1 procent” av människorna. Det här gör inte bara folk förvånade utan får dem också att känna sig helt förvirrade, som om allesamman var till sjöss. Det är bara tack vare Guds upplysning och nåd som folk har fått lite kunskap om hans vilja. Men den 1 mars blev alla människor förvirrade igen och kliade sig i huvudet; Gud bad att hans folk skulle vara som skimrande snö och inte som drivande moln. Så vad syftar den här ”snön” på? Och vad antyder ”drivande moln”? I det här läget uppenbarar Gud avsiktligt inget om de här ordens djupare innebörd. Det här gör människorna förvirrade och ökar på så vis deras tro när de söker kunskap – det här är nämligen ett specifikt krav på Guds folk och inget annat; därför upptäcker alla människor att de utan att tänka på det ägnar mer tid åt att begrunda de här oförståeliga orden. Resultatet blir att olika idéer tar form i deras hjärnor, snöflingor yr framför deras ögon och i deras tankar dyker det genast upp förbidrivande moln i skyn. Varför begär Gud att hans folk ska vara som snö och inte som drivande moln? Vad är den sanna innebörden häri? Vad syftar de här orden på rent specifikt? ”Snö” får inte bara naturen att se vacker ut, utan den är även bra för åkermarken; den dödar effektivt bakterier. Efter ett kraftigt snöfall täcks alla bakterier av skimrande snö och hela trakten sjuder genast av liv. På samma sätt måste Guds folk inte bara lära känna den inkarnerade Guden, utan också fostra sig själva med utgångspunkt från Guds inkarnations verklighet; därigenom kommer de att leva ut normal mänsklighet. Det är så här snön får naturen att se vacker ut; Guds folks mognad ska slutligen göra slut på den stora röda draken genom att upprätta Guds rike på jorden och sprida och prisa Guds heliga namn så att hela riket på jorden fylls av Guds rättfärdighet, strålar med hans strålgans och glittrar av hans härlighet. Scener av frid och belåtenhet, glädje, tillfredsställelse och ständigt förnyad skönhet kommer att utspela sig överallt. Alla de olika farsoter som finns i dag – fördärvade sataniska sinnelag såsom orättfärdighet, oärlighet och svekfullhet, onda begär och så vidare – kommer att utrotas och på så vis kommer både himmel och jord att förnyas. Det är den sanna innebörden av ”efter ett kraftigt snöfall”. De människor

---

som är som drivande moln är besläktade med den sortens människa som följer hjorden som Gud nämner; vid minsta frestelse från Satan eller prövning från Gud drar de genast bort och finns inte mer. Inte ens deras inre väsen kommer att överleva, eftersom det har försvunnit för länge sedan. Om människor är som drivande moln är de inte bara oförmögna att leva ut Guds avbild, utan de drar dessutom skam över hans namn, för sådana människor riskerar att ryckas bort när och var som helst; de är den föda som Satan förtär – och när Satan tar dem till fånga kommer de att svika Gud och tjäna Satan. Det här drar helt klart skam över Guds namn och är det som förbittrar honom mest av allt; dessa människor är Guds fiender. Därför saknar båda normala människors väsen och allt praktiskt värde. Det är därför Gud ställer sådana krav på sitt folk. Men när människorna har förstått en del av de här orden vet de inte vad de ska göra därefter. Ämnet för Guds ord har nämligen övergått till att handla om Gud själv, vilket sätter dem i en svår sits: ”Eftersom jag kommer från det heliga landet är jag inte som lotusblomman som bara har ett namn och ingen essens, för den kommer från träsket och inte det heliga landet.” Varför beskriver Gud sin egen födelse efter att ha talat om sina fordringar på sitt folk? Kan det vara så att det finns en koppling däremellan? Faktum är att det finns en naturlig koppling mellan dem; annars skulle Gud inte säga det till människorna. Lotusblomman vajar fram och tillbaka bland gröna blad i den milda brisen. Den är vacker att se på och mycket uppskattad. Folk kan helt enkelt inte få nog av den och de längtar efter att simma ut i vattnet för att plocka en och titta närmare på den. Men Gud säger att lotusen kommer från träsket och bara har ett namn och ingen essens; det verkar som om Gud inte fäster någon vikt vid lotusblommor och hans ord gör det uppenbart att han hyser en viss avsky för dem. I alla tider har många öst lovord över lotusblommorna eftersom de kommer upp obefläckade ur smutsen, och de verkar till och med antyda att lotusen är helt unik och obeskrivligt vacker. Men i Guds ögon är lotusar värdelösa – och det är precis det som är skillnaden mellan Gud och människor. På så sätt kan man se att skillnaden mellan Gud och människor är lika väldig som avståndet mellan himlavalvet och jordens själva grundval. Eftersom lotusen kommer från träsket kommer även alla de näringsämnen den behöver därifrån. Det är bara så att lotusen kan förklä sig och på så sätt ge ögat något att njuta av. Många människor ser bara lotusens vackra yttre, men ingen ser att livet som döljs i den är smutsigt och orent. Därför säger Gud att den bara har ett namn och ingen essens – vilket är fullständigt sant

---

och riktigt. Är det inte precis så Guds folk är i dag? Deras underkastelse under och tro på Gud är bara ytlig. De fjäskar och visar upp sig inför Gud för att han ska bli nöjd med dem; men inombords är de fyllda av ett fördärvat, sataniskt sinnelag och deras magar är fyllda med orenheter. Det är därför Gud ställer frågor till människorna och frågar om deras lojalitet till honom är befläckt med orenheter eller om den är ren och helhjärtad. Många människor prisade Gud med ord när de var tjänstgörare men förbannade honom i sina hjärtan. Med sina ord underkastade de sig Gud, men i hjärtat lydde de honom inte. Deras läppar yttrade negativa ord och i hjärtat hyste de motstånd mot Gud. Det fanns till och med de som agerade samordnat: De vräkte ur sig oanständigheter med sina läppar och gestikulerade med händerna, fullständigt tygellösa, och visade upp ett levande och naturtroget uttryck för den stora röda drakens sanna ansikte. Sådana människor är verkligen värda att kallas den stora röda drakens yngel. Men i dag står de på de lojala tjänstgörarnas plats och uppträder som om de vore Guds lojala folk – det är skamlöst! Men inte undra på det; de kommer ju från träsket så de kan inte undgå att visa sina rätta jag. Eftersom Gud är helig och ren, äkta och verklig, kommer hans kött från Anden. Detta är ett absolut och obestridligt faktum. Han kan inte bara vittna om Gud själv, utan är också i stånd att ägna sig helt åt att göra Guds vilja: det här representerar en sida av Guds essens. Att köttet kommer från Anden med en avbild innebär att det kött som Anden ikläder sig i allt väsentligt skiljer sig från människans kött och den här skillnaden ligger främst i deras ande. Vad ”Anden med en avbild” syftar på är hur gudomligheten, i och med att den är höljd i en normal mänsklighet, kan verka normalt inifrån denna. Detta är inte det minsta övernaturligt och begränsas inte av den mänskliga naturen. ”Andens avbild” syftar på fullständig gudomlighet och begränsas inte av mänskligheten. Därför kan Guds inneboende sinnelag och sanna avbild levas ut helt och hållet i det inkarnerade köttet, som inte bara är normalt och stabilt utan även besitter majestät och vrede. Det första inkarnerade köttet kunde bara presentera den Gud som människorna kunde föreställa sig; det vill säga, han kunde bara göra tecken och under och profetera. På så vis levde han inte ut Guds verklighet helt och hållet och var därmed inte Anden förkroppsligad med en avbild; han var bara gudomlighetens direkta yttre sken. Eftersom han överträffade normal mänsklighet kallades han vidare inte den fullständiga praktiska Guden själv, utan hade lite av den himmelske Gudens

---

vaghet över sig; han var den Gud som fanns i människornas föreställningar . Detta är den väsentliga skillnaden mellan de två inkarnerade kötten.

Från den högsta punkten i universum vakar Gud över allt som mänskligheten företar sig och över allt som folk säger och gör. Han iakttar till och med alla deras innersta tankar med fullständig klarhet och de undgår honom aldrig; därför skär hans ord människorna rakt i hjärtat, träffar varenda tanke, och Guds ord är skarpsinniga och utan fel. ”Trots att människan ’känner’ min ande förolämpar hon min ande. Mina ord blottlägger alla människors fula ansikten liksom deras innersta tankar och får alla på jorden att falla ner mitt under min granskning.” Av detta framgår det klart att fastän Guds fordringar på mänskligheten inte är särskilt krävande, är människorna ändå oförmögna att uthärda Guds andes granskning. ”Men trots att människan faller ner vågar inte hennes hjärta ströva långt bort från mig. Vem i hela skapelsen kommer inte att älska mig på grund av mina gärningar?” Det här vittnar ännu mer om Guds fullständiga visdom och allmakt, och uppenbarar därmed allt som Guds folk tänkte när de befann sig i tjänstgörarnas position: Efter en ”affär” som slutade i misslyckande, rann de där ”hundratusentalen” eller ”miljonerna” i deras huvuden ut i sanden. Men på grund av Guds administrativa påbud och hans majestät och vrede fortsatte de – trots att de hängde med huvudena i sorg – att tjäna Gud med en negativ inställning och all deras tidigare trosutövning blev bara till tomt prat och glömdes bort totalt. För att roa sig, fördriva eller slösa bort tiden, gjorde de i stället allt de hade lust med som glädde dem själva och alla andra. ... Det var det här som egentligen pågick bland människorna. Så Gud öppnar sig för människosläktet och säger: ”Vem längtar inte efter mig som ett resultat av mina ord? I vem väcker inte min kärlek känslor av tillgivenhet?” Uppriktigt sagt är alla människor villiga att acceptera Guds ord och det finns inte en enda bland dem som inte tycker om att läsa Guds ord; det är bara det att de inte kan omsätta Guds ord i praktisk handling därför att deras natur hindrar dem. Efter att ha läst Guds ord är det många människor som inte står ut med att vara åtskilda från dem, och deras kärlek till Gud väller upp inom dem. På så vis förbannar Gud Satan på nytt och blottar än en gång hans fula ansikte. ”[Denna] tidsperiod då Satan löper amok och är galet despotisk” är också just den tid då Gud påbörjar sitt officiella stora verk på jorden. Därefter påbörjar han verket med att tillintetgöra världen. Med andra ord, ju mer Satan löper amok, desto snarare kommer Guds dag att infinna sig. Så ju mer Gud talar om Satans

---

tygellöshet, desto närmare kommer dagen då Gud ska tillintetgöra världen. Detta är Guds budskap till Satan.

Varför sa Gud upprepade gånger att de "[dessutom] ägnar sig åt dessa 'berömvärda' smutsiga affärer bakom min rygg. Tror du att det kött jag iklär mig inte vet något om dina handlingar, ditt beteende och dina ord?" Han sade inte dessa ord bara en eller två gånger. Varför inte? Därför att när människorna väl har blivit tröstade av Gud och är medvetna om hans sorg över människosläktet, blir det lätt för dem att glömma det förgångna när de kämpar sig framåt. Ändå är Gud inte det minsta eftergiven mot människorna: Han fortsätter att rikta in sig på deras tankar. Därför uppmanar han dem gång på gång att lära känna sig själva, upphöra med sina utsvävningar, sluta ägna sig åt dessa berömvärda smutsiga affärer och aldrig mer bedra Gud i köttet. Även om människornas natur inte förändras finns det fördelar med att påminna dem några gånger. Efter det här talar Gud ur ett mänskligt perspektiv för att uppenbara hemligheterna hos dem: "I många år har jag utstått vinden och regnet och jag har också upplevt bitterheten i människornas värld; men vid närmare eftertanke kan inget mått av lidande få den köttsliga människan att förlora sitt hopp till mig, än mindre kan någon mildhet få köttsliga människor att bli kyliga, missmodiga eller avfärdande mot mig. Är deras kärlek till mig verkligen begränsad till antingen avsaknad av lidande eller avsaknad av mildhet?" "Allt under solen är tomhet" – de här orden har verkligen en djupare innebörd. Gud säger alltså att inget kan få människorna att förlora sitt hopp till honom eller att bli kyliga mot honom. Om inte människorna älskar Gud kan de lika gärna vara döda; om de inte älskar Gud är deras lidande förgäves och den glädje de åtnjuter är tom och läggs till deras synder. Eftersom inte en enda individ verkligen älskar Gud säger han: "Är deras kärlek till mig verkligen begränsad till antingen avsaknad av lidande eller avsaknad av mildhet?" Hur kan någon existera utan smärta eller mildhet i människans värld? Gång på gång säger Gud: "Ingen människa har någonsin verkligen sett mitt ansikte eller verkligen hört min röst, för människorna känner mig egentligen inte." Gud säger att människorna egentligen inte känner honom, men varför begär han att människorna ska känna honom? Är det inte en motsägelse? Vartenda ett av Guds ord har ett särskilt syfte. Eftersom människorna har blivit okänsliga tillämpar Gud principen att göra 100% av sitt verk genom människorna för att slutligen äga 0,1 procent av vars och ens hjärta. Det är Guds arbetsmetod och han måste

---

göra på det viset för att uppnå sina mål. Det här är också precis det som är visdomen i Guds ord. Har ni begripit det här?

Gud säger: "När jag avslöjar mina hemligheter direkt och tydligt visar min vilja i köttet uppmärksammar ni inte det; ni lyssnar på ljudet men förstår inte innebörden. Jag är överväldigad av sorg. Fastän jag är i köttet är jag oförmögen att uträtta köttets verksamhet." I ett avseende får de här orden människorna att på grund av sin känslolöshet ta initiativet att samarbeta med Gud; i ett annat avseende uppenbarar Gud sin gudomlighets sanna ansikte i köttet. Eftersom människorna är alltför omogna kommer gudomligheten under den period då Gud är i köttet endast att uppenbaras i den mån de förmår acceptera den. I det här skedet av verket förblir de flesta människor oförmögna att helt acceptera den fullt ut, vilket tillräckligt väl visar hur oemottagliga de är. Under det här verket utför gudomligheten alltså inte hela sin ursprungliga funktion utan bara en liten del av den. Det visar att i det framtida arbetet kommer gudomligheten att uppenbaras gradvis allt efter hur mänskligheten återhämtar sig. Gudomligheten växer emellertid inte gradvis; tvärtom är den vad den inkarnerade Guden i grunden består av och skiljer sig från människans mognad.

Det fanns ett syfte och en mening med Guds skapelse av människorna, och det var därför han sa: "Om mänskligheten förgjordes av min vrede, vad vore då meningen med min skapelse av himlar och jord?" När människan blivit fördärvad planerade Gud att vinna en del av dem till sitt behag; det var inte hans avsikt att alla människor skulle tillintetgöras eller att de skulle utrotas vid minsta överträdelse av hans administrativa påbud. Det är inte Guds vilja; som Gud sa så skulle det vara meningslöst. Det är just på grund av denna "meningslöshet" som Guds visdom tydliggörs. Har det inte ännu större betydelse att Gud talar och arbetar med många medel för att tukta, döma och slå alla människor för att slutligen bara välja ut dem som verkligen älskar honom? Det är just på det här viset som Guds gärningar uppenbaras, och på så vis blir skapelsen av människorna ännu viktigare. De flesta av Guds ord blir alltså uttalade för att helt enkelt sväva förbi dem; det sker i syfte att uppnå ett mål och just det här är ett faktum när det gäller en del av hans ord.

Kapitel 10

Under tiden för kyrkans uppbyggnad nämnde Gud knappt byggandet av riket. Och när han tog upp det gjorde han det på den tidens språk. När väl rikets tidsålder hade anlönt avskrev Gud vissa metoder och bekymmer från tiden för kyrkans uppbyggnad med ett enda penndrag och yttrade därefter aldrig ens ett enda ord om dem. Detta är precis den grundläggande innebörden av "Gud själv" som alltid är ny och aldrig gammal. Hur väl saker och ting än har gjorts i det förgångna tillhör de trots allt en förgången tid, så Gud betecknar den tid då detta hände som tiden före Kristus, medan vår tid är känd som tiden efter Kristus. Härav kan man förstå att uppbyggnaden av kyrkan var en förutsättning för byggandet av riket; det lade grunden för Gud att utöva sin oinskränkta makt i riket. Uppbyggnaden av kyrkan är en ögonblicksbild av i dag; Guds verk på jorden är framför allt koncentrerat till denna del, nämligen uppbyggnaden av riket. Innan han avslutade uppbyggnaden av kyrkan hade han redan vidtagit förberedelser för allt det arbete som skulle utföras, och när tiden var inne började han formellt sitt arbete. Det är därför som Gud sade: "Rikets tidsålder är, när allt kommer omkring, annorlunda än gångna tider. Det har inte att göra med hur mänskligheten handlar; snarare är det så, att jag har stigit ner på jorden för att personligen utföra mitt verk, som är något som människor varken kan tänka ut eller genomföra." Detta arbete måste verkligen utföras av Gud personligen – ingen människa är kapabel att göra sådant arbete; hon klarar helt enkelt inte av det. Vem, förutom Gud, skulle kunna utföra ett så stort verk bland människorna? Vem mer är kapabel att "plåga" hela mänskligheten halvt till döds? Skulle människor på något sätt kunna iscensätta ett sådant verk? Vad beror det på att han säger: "Jag har stigit ner på jorden för att personligen utföra mitt verk"? Skulle Guds ande verkligen ha kunnat försvinna från hela rymden? Raden "Jag har stigit ner på jorden för att personligen utföra mitt verk" syftar både på att Guds ande är inkarnerad i köttet för att verka och på det faktum att Guds ande helt klart verkar genom mänskligheten. Genom att personligen utföra sitt verk tillåter han många människor att se Gud själv med blotta ögat; de behöver inte leta grundligt efter honom i sin egen ande. Dessutom låter han alla människor se andens verksamhet med sina egna ögon och visar dem att det är en väsentlig skillnad mellan människans kött och Guds kött. Samtidigt är Guds ande verksam i hela rymden, i hela universum. Hela Guds folk som är upplyst och har accepterat Guds namn ser hur hans ande verkar och lär på så sätt känna den

---

inkarnerade Guden ännu bättre. Det är alltså bara om Guds gudomlighet verkar direkt – det vill säga, bara när Guds gudomlighet kan verka utan den minsta störning – som mänskligheten kan lära känna den praktiske Guden själv. Detta är kärnpunkten i byggandet av riket.

Hur många gånger har Gud inkarnerats i köttet? Vad betyder det som Gud har påpekat flera gånger: ”En gång steg jag ner till människornas värld och upplevde och iakttog deras lidande, men jag gjorde det utan att uppfylla syftet med min inkarnation”? Betyder det att Gud har inkarnerats många gånger men att människorna inte har känt igen honom en enda gång? Det är inte vad det här uttalandet betyder. Första gången som Gud inkarnerades hade han faktiskt inte som målsättning att människorna skulle lära känna honom; tvärtom var det så att han utförde sitt verk och sedan försvann utan att någon märkte det eller ens hade en chans att lära känna honom. Han lät inte människorna lära känna honom ordentligt, inte heller ägde han till fullo inkarnationens innebörd; därför man kan inte säga att han varit till fullo inkarnerad. Vid sin första inkarnation använde Gud bara en fysisk kropp som var fri från en syndfull natur för att utföra det verket; när det var fullbordat fanns det inget behov att nämna det ytterligare. När det gäller de människor som Gud har använt genom tiderna är de fallen än mindre värda att kallas ”inkarnationer”. Det är enbart den praktiske Guden själv i dag, som är förklädd till en vanlig människa men i sitt inre är fullständigt gudomlig och vars målsättning är att låta mänskligheten lära känna honom, som helt och fullt kan kallas för en ”inkarnation”. Innebörden av Guds första besök i den här världen är en aspekt av vad det som kallas inkarnationen i dag betyder – men detta besök omfattar inte på något vis den fullständiga innebörden i det som nu är känt som inkarnationen. Det var därför Gud sade: ”Utan att uppfylla meningen med min inkarnation.” Orden ”upplevde och iakttog deras lidande” syftar på Guds ande och de två inkarnationerna. Av den anledningen sade Gud: ”När väl byggandet av riket kom igång började mitt inkarnerade kött formellt att utföra min verksamhet; det vill säga rikets konung tillägnade sig formellt sin oinskränkta makt.” Fastän byggandet av kyrkan var ett vittnesbörd om Guds namn hade verket ännu inte påbörjats officiellt; först i dag kan man säga att byggandet av riket pågår. Allt som gjordes förut var bara en försmak; det var inte den sanna verkligheten. Även om det sades att riket hade börjat, förekom det ingen verksamhet i det än. Först i dag, när Guds gudomlighet är verksam och Gud officiellt har inlett sitt

---

verk, har mänskligheten slutligen trätt in i riket. Alltså: "Rikets nedstigande i människornas värld är långt ifrån bara en bokstavlig manifestation – det är en faktisk, verklig händelse; detta är en sida av innebörden i 'praktiserandet verklighet.'" Detta utdrag är en träffande sammanfattning av ovanstående framställning. Efter att ha lämnat denna beskrivning fortsätter Gud med att karakterisera mänsklighetens allmänna tillstånd och ser till att folk är ständigt sysselsatta. "Alla människor i hela världen existerar i min barmhärtighet och kärlek, men på så sätt ligger hela mänskligheten under min dom och är på samma sätt föremål för mina prövningar." Människornas liv styrs enligt vissa principer och regler som Gud har fastställt, nämligen följande: Det kommer att rymma stunder av lycka, ögonblick av frustration och dessutom perioder av förädling genom prövningar som man måste uthärda. Därför kommer ingen att leva ett liv av enbart lycka eller enbart lidande, utan allas liv kommer att innehålla sina med- och motgångar. Om man ser på hela mänskligheten syns inte bara Guds nåd och barmhärtighet tydligt, utan även hans dom och hela hans sinnelag. Man kan säga att alla människor lever mitt uppe i Guds prövningar, inte sant? I hela vida världen är människor fullt sysselsatta med att finna en egen utväg. De är osäkra på vilken roll de spelar, och en del skadar eller till och med förspiller sitt liv för ödets skull. Inte ens Job utgjorde något undantag: Även om också han uthärdade Guds prövningar, sökte han likväl en utväg för sig själv. Ingen har någonsin kunnat stå orubblig under Guds prövningar. Människans girighet och natur gör att ingen är helt nöjd med sin situation och ingen står stadigt genom prövningar; alla faller samman under Guds dom. Om Gud skulle mena allvar med mänskligheten, och om han fortfarande skulle ha dessa stränga krav på människorna, då skulle det vara precis som han sade: "[Då] skulle hela mänskligheten falla över ända under min brännande blick."

Trots att byggandet av riket har börjat officiellt, har fanfaren till riket ännu inte uttryckligen ljudit; än så länge är den bara en profetia om vad som ska komma. När alla människor har fullkomnats och alla jordens nationer blir Kristi rike, då är det dags för de sju åskorna att mullra. I dag tas ett stort steg mot det stadiet; framryckningen mot den dagen har inletts. Detta är Guds plan och i en nära framtid kommer den att förverkligas. Men Gud har redan åstadkommit allt han har yttrat. Således är det uppenbart att jordens nationer inte är annat än sandslott som skakar när högvattnet närmar sig: Den sista dagen är nära och den stora röda draken kommer att falla över

---

ända under Guds ord. Himlens änglar har stigit ner på jorden för att se till att Guds plan utförs med framgång, och de gör sitt yttersta för att behaga Gud. Den inkarnerade Guden själv har tagit plats på slagfältet för att strida mot fienden. Överallt där inkarnationen framträder kommer fienden att tillintetgöras. Kina blir det första landet som förintas; det kommer att ödeläggas av Guds hand. Gud kommer inte att ge någon som helst pardon där. Beviset på den stora röda drakens successiva sammanbrott kan ses i folkets fortsatta mognad; detta är uppenbart och synligt för vem som helst. Folkets mognad är ett tecken på fiendens fall. Detta är en del av förklaringen till vad som menas med "tar upp kampen med den.". Därför har Gud vid åtskilliga tillfällen påmint folket om att ge vackra vittnesbörd om honom för att omintetgöra den status som föreställningar – vilket är den stora röda drakens fulhet – har i människors hjärtan. Gud använder dessa påminnelser för att ge nytt liv åt människors tro och uppnår på så sätt kunskap om sitt verk. Det är därför Gud har sagt: "Exakt vad är människor kapabla att göra? Är det inte snarare så, att jag gör det själv?" Alla människor är sådana; inte nog med att de saknar förmåga utan dessutom blir de lätt modfälda och besvikna. Därför kan de inte lära känna Gud. Gud inte bara återupplivar mänsklighetens tro; i hemlighet ingjuter han också ständigt styrka i människorna.

Därefter började Gud tala till hela universum. Gud har inte påbörjat sitt nya verk enbart i Kina utan han har börjat utföra vår tids nya verk i hela universum. Eftersom Gud vill uppenbara alla sina gärningar i hela världen så att alla människor som har svikit honom åter ska komma och underkasta sig inför hans tron, kommer Guds dom i det här stadiet av verket fortfarande att rymma hans barmhärtighet och omtanke. Gud använder aktuella händelser världen över som tillfällen att få människor att känna panik och sporras att söka Gud, så att de kan strömma tillbaka för att vara inför honom. Därför säger Gud: "Detta är ett av de sätt jag arbetar på, och det är utan tvivel en frälsningshandling för mänskligheten och vad jag ger dem är ändå en slags kärlek." Här blottlägger Gud mänsklighetens sanna natur med en precision som är genomträngande, enastående och obesvärad. Detta får människor att djupt förödmjukade dölja sitt ansikte i skam. Varje gång som Gud talar lyckas han på något sätt peka ut någon aspekt av mänsklighetens skamliga beteende, så att inte folk slappnar av och glömmar bort att känna sig själva och tänker att det där med att känna sig själv inte är aktuellt längre. Människornas natur är sådan att om Gud ens för ett ögonblick skulle sluta att peka ut

---

deras brister, så skulle de med ha en benägenhet att bli tygellösa och arroganta. Därför säger Gud återigen i dag: ”Långt från att uppskatta de benämningar som jag har gett människorna hyser många av dem harm i sina hjärtan på grund av titeln ’tjänstgörare’, samtidigt som så många odlar kärlek till mig i sina hjärtan på grund av benämningen ’mitt folk’. Ingen ska försöka lura mig; mina ögon ser allt!” Så snart människor läser detta yttrande blir de genast osäkra. De känner att deras tidigare gärningar var alldeles för omogna – precis den sortens skrupelfria agerande som kränker Gud. På senare tid har de velat behaga Gud, men även om de är mer än villiga saknar de kraft att göra det och vet inte vad de ska ta sig till. Omedvetet fylls de med förnyad beslutsamhet. Det är resultatet av att läsa dessa ord när man har börjat slappna av.

Å ena sidan säger Gud att Satan är i högsta grad galen, medan han å andra sidan påpekar att den gamla natur som de flesta människor delar inte har förändrats. Härav framgår tydligt att Satans handlingar manifesteras genom mänskligheten. Därför påminner Gud ofta människorna om att inte sväva ut i tygellöshet eftersom de i så fall riskerar att bli uppslukade av Satan. Det här är inte bara förutsägelser om att en del människor kommer att göra uppror; det är också en väckarklocka som ringer för att uppmana alla människor att skynda sig att lägga det förflutna åt sidan och söka nutiden. Ingen vill vara besatt av demoner eller betvingad av onda andar, så Guds ord är än mer en varning och förmaning till dem. Men när de flesta människor rör sig till den motsatta ytterligheten och fäster stor vikt vid vartenda ett av Guds senaste ord, säger Gud i sin tur: ”De flesta människor väntar på att jag ska uppenbara ännu fler hemligheter som de ska kunna låta sina ögon njuta av. Men även om du kom att förstå alla himlens hemligheter, vad exakt skulle du kunna göra med den kunskapen? Skulle den öka din kärlek till mig? Skulle den väcka din kärlek till mig?” Detta visar tydligt att människor inte använder Guds ord för att lära känna Gud och älska honom, utan snarare för att öka förråden i sitt ”lilla förrådshus”. Således använder Gud frasen ”låta sina ögon njuta av” för att beskriva mänsklighetens extrema sätt att vara, vilket återspeglar att människors kärlek till Gud fortfarande inte är fullständigt ren. Om inte Gud avslöjade hemligheter skulle folk inte fästa någon större vikt vid hans ord utan snarare bara kasta en hastig blick på dem, ungefär som när en ryttare beundrar blommorna han jagar förbi på hästryggen. De skulle inte ta sig tid att verkligen reflektera eller grubbla över Guds

---

yttranden. De flesta människor håller inte uppriktigt fast vid hans ord. De anstränger sig inte särskilt mycket för att äta och dricka av hans ord; i stället skummar de bara igenom dem slentrianmässigt. Varför talar Gud på ett annat sätt nu än han gjorde i gångna tider? Varför är alla hans ord så outgrundliga? Några exempel är ordet "kröna" i "skulle jag aldrig kröna dem med sådana etiketter så lättvindigt", "guld" i "Finns det någon som kan ta emot det renaste guld som mina ord är gjorda av?", hans tidigare omnämnande av "bearbetning" i "utan att ha genomgått någon bearbetning av Satan" och andra sådana fraser. Människor förstår inte varför Gud talar på detta sätt; de kan inte begripa varför han talar på ett så skämtsamt, humoristiskt och utmanande sätt. Det är exakt så som syftet med Guds tal yttrar sig. Ända från första början har människor alltid varit oförmögna att begripa Guds ord och det har förefallit som om hans yttranden verkligen är allvarliga och stränga. Genom att lägga till en liten ton av humor – några gliringar här och där – kan han lätta upp stämningen med sitt ord och låta människorna slappna av lite grand. På så sätt kan han nå en ännu större effekt och tvinga varenda människa att begrunda Guds ord.

Kapitel 11

För människans nakna öga tycks det inte vara någon förändring i Guds yttranden under denna period, vilket beror på att folk inte är kapabla att greppa de lagar som Gud talar genom och inte förstår sammanhanget i hans ord. Efter att ha läst Guds ord tror inte folk att det finns några nya hemligheter i dessa ord; därför är de oförmögna att leva ett liv som är riktigt fräscht och i stället lever de ett liv som är stillastående och livlöst. Men i Guds yttranden ser vi att det finns en djupare innebörd som är både obegriplig och onåbar för människan. I dag är det för människan den största av alla välsignelser att vara lyckosam nog att läsa sådana gudsord. Om ingen läste dessa ord skulle människan för evigt förbli arrogant, självgod, okunnig om sig själv och omedveten om hur många fel hon faktiskt har. Efter att ha läst Guds outgrundliga, ofattbara ord beundrar folk dem i hemlighet, och det finns en sann övertygelse i deras hjärtan, obefläckad av lögn; deras hjärtan blir äkta vara, inte något oäkta. Det här är vad som verkligen händer i folks hjärtan. Alla har sin egen historia i hjärtat. Det är som om de säger till sig själva: Med största sannolikhet var det Gud själv som sa detta — vem mer än Gud skulle kunna uttala sådana ord? Varför kan inte jag tala så? Varför är jag oförmögen att utföra ett sådant arbete? Det verkar som om den inkarnerade Gud som Gud talar om verkligen finns och är Gud själv! Jag kommer inte att tvivla mer. I annat fall kan det mycket väl vara så att det är för sent att ångra sig när Guds hand anländer! ... Det här är vad de flesta människor tänker i sina hjärtan. Man kan med rätta säga att från den stund då Gud började tala fram till i dag skulle alla människor ha fallit ifrån utan stödet från Guds ord. Varför sägs det att allt detta arbete utförs av Gud själv och inte av människan? Om Gud inte använde ord för att stödja kyrkans liv skulle alla försvinna utan ett spår. Är inte det här Guds makt? Beror det här verkligen på människans vältalighet? Beror det här på människans unika talanger? Absolut inte! Utan en noggrann undersökning skulle inga människor veta vilken blodtyp som strömmar genom deras ådror, de skulle vara omedvetna om hur många hjärtan eller hjärnor de har, och de skulle alla tro att de känner Gud. Vet de inte att deras kunskap fortfarande rymmer motstånd? Inte undra på att Gud säger: "Varenda individ i mänskligheten borde acceptera min andes iakttagelse, granska alla sina ord och handlingar ingående och dessutom se på mina förunderliga gärningar." Härav framgår att Guds ord inte är planlösa och grundlösa. Gud har aldrig behandlat någon människa orättvist; inte ens Job, med all sin tro, slapp undan — han

---

blev också noga granskad och lämnad utan någonstans att gömma sig från sin skam. För att inte tala om dagens människor. Därför fortsätter Gud genast med att fråga: ” Hur känner ni er när riket anländer på jorden?” Den här frågan spelar ingen större roll, men folk blir förbryllade: Vad känner vi? Vi vet fortfarande inte när riket ska komma, så hur skulle vi kunna tala om vad vi känner? Dessutom har vi inte den ringaste aning. Om jag var tvungen att känna något så vore det ”förvåning” och inget annat. Faktum är att den här frågan inte är syftet med Guds ord. Framför allt sammanfattar denna enda mening — ” När mina söner och mitt folk strömmar till min tron påbörjar jag formellt domen inför den stora vita tronen” — landvinningarna i hela den andliga världen. Ingen vet vad Gud önskar göra i den andliga världen under den här tiden, och det är först sedan Gud sagt dessa ord som folk börjar vakna så smått. Eftersom Guds verk omfattar olika steg varierar också Guds verk i hela universum. Under den här tiden frälser Gud först och främst Guds söner och folk — det vill säga, ledda av änglarna börjar Guds söner och folk acceptera att bli åtgärdade och tämjda, de börjar officiellt fördriva sina tankar och föreställningar och ta farväl av alla spår av denna värld; nu börjar med andra ord ”domen inför den stora vita tronen” som Gud talat om officiellt. Eftersom det är Guds dom måste Gud ta till orda — och även om innehållet skiftar är målsättningen alltid densamma. Att döma av den ton Gud talar med tycks det som om hans ord i dag är riktade till en viss grupp människor. Faktum är att dessa ord framför allt vänder sig till hela mänsklighetens natur. De skär rakt in i människans ryggmärg, skonar inte hennes känslor och uppenbarar Guds väsen i dess helhet utan att utelämna något och utan att låta något passera. Från och med i dag avslöjar Gud officiellt människans sanna ansikte och ”släpper därmed fri min andes röst till hela universum.” Det resultat som slutligen uppnås är: ”Med mina ord kommer jag att tvätta alla människor och ting bland allt som finns i himlen och på jorden rena, så att landet inte längre är smutsigt och tygellöst utan ett heligt rike.” Dessa ord representerar framtiden för riket, som är helt och hållet Kristi rike, precis som Gud sa: ”Allt är god frukt, alla är arbetsamma odlare.” Naturligtvis kommer detta att inträffa överallt i universum och är inte begränsat enbart till Kina.

Det är först när Gud börjar tala och handla som människor har lite kunskap om honom i sina föreställningar. I början existerar denna kunskap enbart i deras föreställningar, men allt eftersom tiden går börjar folk i allt högre grad känna att deras egna tankar är meningslösa och inte har med saken att göra; därmed kommer de att tro

---

på allt Gud säger, i så hög grad att de ”skapar en plats för den praktiske Guden i sitt medvetande”. Det är bara i sitt medvetande som folk har en plats för den praktiske Guden. I verkligheten känner de inte Gud och talar inget annat än tomma ord. Men jämfört med gångna tider har de ändå gjort oerhörda framsteg — även om de fortfarande befinner sig långt från den praktiske Gud själv. Varför säger Gud alltid: “Varje dag går jag mitt i en aldrig sinande ström av människor, och varje dag är jag verksam i varje människas inre”? Ju mer Gud säger sådana saker, desto mer kan folk jämföra dem med de handlingar som utförs av den praktiske Gud själv av i dag, och på så sätt kan de bättre lära känna den praktiske Guden i verkligheten. Eftersom Guds ord talas ur köttets perspektiv och yttras med mänskliga språk, är folk kapabla att förstå Guds ord genom att jämföra dem med materiella ting, och på så sätt uppnås en större effekt. Dessutom talar Gud om och om igen om bilden av “Gud” i människors hjärtan och verklighetens Gud, vilket gör folk mer villiga att rensa bort gudsbilden de har i sina hjärtan och därmed villiga att lära känna och få kontakt med den praktiske Gud själv. Detta är visdomen i Guds ord. Ju mer Gud talar om dessa saker, desto mer gynnar det människors kunskap om Gud, och därför säger Gud: “Om jag inte blev kött skulle människan aldrig lära känna mig, och även om hon lärde känna mig, skulle inte denna kunskap ändå vara en föreställning?” Ja, om det krävdes av folk att de skulle lära känna Gud sådan de föreställer sig honom vore det verkligen lätt för dem, de skulle vara avslappnade och lyckliga, och därmed skulle Gud för evigt förbli vag och inte praktisk i människors hjärtan, vilket skulle bevisa att Satan och inte Gud har herraväldet över hela universum; då skulle Guds ord att “jag har tagit tillbaka min makt” för evigt förbli tomma ord.

När gudomligheten börjar agera direkt är också den stund då riket officiellt sänker sig ner till människans värld. Men vad som sägs här är att riket sänker sig ner till människorna, inte att riket tar form bland människorna — och vad det talas om i dag är således rikets uppbyggnad och inte hur det tar form. Varför säger Gud alltid att “allting tystnar”? Kan det vara så att allting stannar upp? Kan det vara så att de stora bergen verkligen tystnar? Men varför har då folk ingen aning om detta? Kan det vara så att Guds ord är felaktigt? Eller överdriver Gud? Eftersom allt som Gud gör utförs inom en viss miljö är ingen medveten om det eller kapabel att uppfatta det med sina egna ögon, utan allt folk kan göra är att lyssna då Gud talar. På grund av det majestät som Gud

---

agerar med, är det när Gud kommer som om det har skett en oerhörd förändring i himlen och på jorden; och för Gud verkar det som om alla iakttar detta ögonblick. I dag har fakta ännu inte anlänt. Folk har bara lärt sig lite av en del av den bokstavliga innebörden i Guds ord. Den verkliga innebörden inväntar den stund då de renar sig själva från sina föreställningar; först då kommer de att bli medvetna om vad den inkarnerade Guden gör på jorden och i himlen i dag. I Guds folk i Kina finns inte bara den stora röda drakens gift. Dessutom uppenbaras den stora röda drakens natur rikligare och tydligare i dem. Men Gud talar inte om detta direkt utan nämner bara lite om den stora röda drakens gift. På så sätt blottar han inte människans ärr direkt, vilket är gynnsammare för människans framåtskridande. Den stora röda drakens yngel tycker inte om att bli kallade avkomlingar till den stora röda draken inför andra. Det är som om orden "stora röda draken" får dem att skämmas; ingen av dem vill tala om dessa ord, och därför säger Gud bara att "detta stadium av mitt verk är i första hand fokuserat på er och detta är en viktig aspekt av min inkarnation i Kina". Mer precist, Gud har främst kommit för att erövra de arketyfiska representanterna för den stora röda drakens yngel, vilket är syftet med Guds inkarnation i Kina.

"Samtidigt som jag personligen kommer bland människorna börjar änglarna arbetet med att ledsaga." Faktum är att det inte tas bokstavligt att Guds ande kommer till människans värld först när änglarna inleder sitt arbete bland alla folk. Men dessa två verksamheter — gudomlighetens arbete och änglarnas ledsagande — utförs samtidigt. Därefter talar Gud lite om änglarnas ledsagande. När han säger att "alla sönerna och allt folket mottar inte bara prövningar och ledsagande, utan de kan också med egna ögon skåda förekomsten av alla sorters visioner", har de flesta människor rikligt med vanföreställningar om ordet "visioner". Visioner syftar på de övernaturliga tilldragelserna i människors fantasier. Men innehållet i verket förblir den praktiske Gudens kunskap. Visioner är de medel som änglar arbetar med. De kan ge människor känslor eller drömmar och låta dem förnimma änglarnas existens. Men änglarna förblir osynliga för människan. Den metod med vilken de verkar bland Guds söner och folk är att direkt upplysa och belysa dem, förutom att åtgärda och tämja dem. De håller sällan några predikningar. Gemenskap mellan människor är naturligtvis undantaget: detta är vad som händer i länder utanför Kina. I Guds ord finns uppenbarelsen av hela mänsklighetens levnadsvillkor — naturligtvis är detta i första hand riktat till den stora

---

röda drakens avkomma. Av hela mänsklighetens olika andliga tillstånd väljer Gud ut dessa som är representativa för att tjäna om förebilder. Därmed klär Guds ord av människor nakna och de känner ingen skam, eller har åtminstone ingen tid att gömma sig för det strålande ljuset, och går i sin egen fälla. Människans många beteenden är ett överflöd av bilder som Gud har målat från forna tider till i dag och som han ska måla från i dag till i morgon. Allt han målar är människans fulhet: Somliga gråter i mörkret och tycks sörja över den syn deras ögon förlorat, somliga skrattar, somliga kastas hit och dit av stora vågor, somliga vandrar på kuperade bergsvägar, somliga söker mitt i den vidsträckta vildmarken, skälvande av rädsla, likt en fågel som skräms av blotta klangen från en bågsträng, livrädd att bli uppäten av vilda djur i bergen. I Guds händer blir alla dessa otäcka beteenden gripande, realistiska tablåer, de flesta av dem alltför hemska att se på, eller åtminstone nog för att håret ska resa sig på folks huvuden och de ska bli förbryllade och förvirrade. I Guds ögon är allt som manifesteras i människan inget annat än fulhet, och även om det kan väcka medkänsla är det likväl fulhet. Vad som skiljer människan från Gud är att hennes svaghet ligger i hennes tendens att visa vänlighet mot andra. Gud har däremot alltid varit densamme mot människan, vilket innebär att han alltid har haft samma inställning. Han är inte alltid så godhjärtad som folk föreställer sig, lik en erfaren mor vars barn alltid är i förgrunden i hennes tankar. Om Gud i själva verket inte ville använda sig av en uppsättning metoder för att besegra den stora röda draken, skulle han absolut inte låta sig utsättas för sådan förödmjukelse och underkastas människans begränsningar. Guds natur gör att allt människor gör och säger väcker Guds vrede och de bör tuktas. I Guds ögon håller ingen av dem måttet och var och en är målet för Guds angrepp. På grund av principerna för Guds verk i Kina och även på grund av den stora röda drakens natur — vartill kommer det faktum att Kina är den stora röda drakens land och det land där den inkarnerade Guden bor — måste Gud svälja sin vrede och erövra alla den stora röda drakens yngel; men han kommer alltid att avsky den stora röda drakens avkomma, han kommer alltså alltid att avsky allt som kommer från den stora röda draken — och detta kommer aldrig att förändras.

Ingen har någonsin varit medveten om Guds handlingar, och inte heller har något någonsin sett hans handlingar. Vem var till exempel medveten om när Gud återvände till Sion? Ord som "jag kommer stilla bland människorna och jag ger mig av i tysthet. Har någon någonsin sett mig?" visar därför att människan sannerligen saknar förmåga

---

att acceptera den andliga världens händelser. I det förflutna sa Gud att “solen brinner, månen strålar” under hans återkomst till Sion. Eftersom folk fortfarande är helt upptagna med Guds återkomst till Sion — eftersom de ännu inte släppt taget om detta — yttrar Gud direkt ord som “solen brinner, månen strålar” för att vara förenlig med människors föreställningar. Resultatet blir att när folks föreställningar träffas av Guds ord ser de att Guds handlingar är så förunderliga och att hans ord är djupa och outgrundliga och otydbara för alla; därmed lägger de denna sak fullständigt åt sidan och känner lite klarhet i sin ande, som om Gud redan har återvänt till Sion, och så ägnar folk inget större intresse åt denna fråga. I fortsättningen accepterar de Guds ord med ett hjärta och ett sinne, och oroar sig inte längre för att drabbas av katastrof efter Guds återkomst till Sion. Först då kan folk med lätthet acceptera Guds ord, koncentrera sig helt på Guds ord och inte hysa någon önskan att tänka på någonting annat.

Kapitel 12

När alla människor lyssnar uppmärksam, när allt är förnyat och återupplivat, när varje person underkastar sig Gud utan betänkligheter och är villig att axla Guds bördas tunga ansvar — det är då österns blixtnar ljungar och lyser upp allt från öst till väst och förfärrar hela jorden med ankomsten av detta ljus. Och i detta ögonblick börjar Gud åter sitt nya liv. Det vill säga, i detta ögonblick börjar Gud det nya verket på jorden och förkunnar för människorna i hela universum att "När blixten ljungar från Östern — vilket också är exakt det ögonblick då jag börjar tala — i det ögonblick då blixten ljungar lyses hela himlavalvet upp och alla stjärnorna börjar förvandlas." När är då den tid då blixten ljungar från Östern? När himlarna mörknar och jorden fördunklas är också när Gud gömmer sitt ansikte för världen och exakt den stund då allt under himlen är på väg att drabbas av ett väldigt oväder. I den stunden drabbas alla människor av panik, rädda för åskan, rädda för blixtns sken och ännu mer skräckslagna inför störtflodens anstormning, så till den grad att de flesta av dem blundar och väntar på att Gud ska släppa lös sin vrede och slå dem till marken. Och i samma stund som allt detta sker ljungar österns blixtnar. Det vill säga, i världens öster, från den stund då vittnesbördet om Gud själv börjar till dess han inleder sitt verk och till dess att det gudomliga börjar utöva suverän makt över hela jorden — detta är den lysande strålen från österns blixtnar som alltid har lyst ut till hela universum. När länderna på jorden blir Kristi rike är när hela universum är upplyst. Nu är den stund då österns blixtnar ljungar: den inkarnerade Guden börjar verka och talar dessutom direkt i gudomlighet. Man kan säga att när Gud börjar tala på jorden, det är då österns blixtnar ljungar. Mer exakt, när levande vatten strömmar från tronen — när yttrandena från tronen börjar — det är just då som de sju Andarnas yttranden formellt börjar. I denna stund börjar österns blixtnar ljunga och på grund av dess varaktighet varierar graden av upplysning och likaså finns det en gräns för strålglandsens utbredning. Men medan Guds verk rör sig, medan hans plan förändras — medan verket på Guds söner och folk skiftar — fyller blixten i allt högre grad sin inneboende funktion så att hela universum blir upplyst och inget grums eller skräp finns kvar. Detta är utkristallisierandet av Guds sextusenåriga förvaltningsplan och just den frukt som Gud åtnjuter. "Stjärnorna" syftar inte på stjärnorna i skyn utan på alla Guds söner och folk som arbetar för Gud. Eftersom de vittnar om Gud i Guds rike och representerar Gud i Guds rike, och eftersom de är skapade varelser, kallas de "stjärnorna". "Förvandla"

---

syftar på förändringar i identitet och ställning: De förändras från folk på jorden till rikets folk, och dessutom är Gud med dem och hans härlighet är i dem. Därför utövar de suverän makt i Guds ställe, och giftet och orenheterna i dem tvättas bort genom Guds verk, så att de slutligen blir lämpade att användas av Gud och efter Guds hjärta — vilket är en aspekt av dessa ords innebörd. När ljusstrålen från Gud lyser upp hela landet kommer allt i himlen och på jorden att förändras i olika grad, och stjärnorna i skyn kommer också att förändras, solen och månen kommer att förnyas och därefter kommer människorna på jorden att bli förnyade — och allt detta är de verk Gud utfört mellan himmel och jord och ingen överraskning.

När Gud frälser människor — vilka naturligtvis inte inbegriper dessa som inte tillhör de utvalda — är just den tid då Gud renar och dömer människor, och alla människor gråter bittert eller faller slagna på sina sängar eller slås till marken och kastas i dödens helvete på grund av Guds ord. Det är endast tack vare Guds yttranden som de börjar lära känna sig själva. Om inte skulle deras ögon vara som på en padda som tittar upp — ingen är övertygad, ingen av dem känner sig själv och ingen vet hur många kilo de väger. Folk är verkligen oerhört fördärvade av Satan. Det är just på grund av Guds allmakt som människans fula ansikte är avbildat så levande och får människan att, efter att ha läst det, jämföra det med sitt eget sanna ansikte. Alla människor vet att det är kristallklart för Gud hur många hjärnceller de har i sitt huvud, för att inte tala om deras fula ansikten eller innersta tankar. Av orden ”Det är som om hela mänskligheten blivit uppsorterad. I skenet från denna ljusstråle från Östern blottas hela mänskligheten i sin ursprungliga form, förblindad och hämmad av förvirring” framgår det att en dag, när Guds verk är över, kommer hela mänskligheten att ha dömts av Gud. Ingen kommer att kunna fly, Gud kommer att ta itu med varenda mänsklig individ, en efter en, inte överse med en enda av dem, och först därefter ska Guds hjärta vara nöjt. Och så säger Gud: ”Än en gång är de som djur som flyr bort från mitt ljus för att ta sin tillflykt i bergsgrottor; men inte en enda bland dem kan undkomma mitt ljus.” Människor är simpla och underlägsna djur. De lever i Satans händer och det är som om de har tagit sin tillflykt i urskogar djupt inne bland bergen — men eftersom inget kan undgå att förbrännas av Guds lågor, inte ens när de står under Satans krafter ”beskydd”, hur skulle då Gud kunna glömma dem? När de accepterar Guds ords ankomst avbildas alla människors olika bisarra former och groteska tillstånd av Guds penna; Gud talar så som

---

människans behov och mentalitet anstår. För folk verkar Gud därför väl insatt i psykologi. Det är som om Gud är en psykolog, men också som om han är specialist på invärtesmedicin — inte undra på att han har sådan förståelse av den ”komplexa” människan. Ju mer människor tänker så, desto större blir deras känsla av Guds dyrbarhet och desto mer känner de att Gud är outgrundlig och ofattbar. Det är som om det finns en himmelsk gräns mellan människa och Gud som ingen kan korsa, men också som om de betraktar varandra från varsin sida av Chufloden^[a] utan att någon av dem kan gör mer än att iaktta den andre. Det vill säga, människorna på jorden ser bara på Gud med sina ögon, de har aldrig haft en chans att studera honom nära, och allt de har är en känsla av tillgivenhet. I sina hjärtan har de alltid haft en känsla av att Gud är ljuvlig, men eftersom Gud är så hjärtlös och okänslig” har de aldrig haft möjligheten att tala inför honom om kvalen i sina hjärtan. De är som en vacker ung hustru inför sin make — som på grund av sin makes redlighet aldrig har haft möjlighet att avslöja sina sanna känslor. Människor är självföraktande krakar, så mitt hat mot människan ökar omedvetet något, på grund av deras skröplighet, på grund av deras brist på självaktning, och raseriet i mitt hjärta bryter fram. I mitt sinne är det som om jag har råkat ut för något traumatiskt. Jag har för länge sedan förlorat hoppet om människan, men på grund av att ”min dag än en gång tränger sig på människosläktet, väcker det på nytt och ger det en punkt att göra en nystart från”, tar jag än en gång mod till mig att erövra hela mänskligheten, att tillfångata och besegra den stora röda draken. Guds ursprungliga avsikt var som följer: att inte göra någonting mer än att erövra den stora röda drakens yngel i Kina; endast detta kunde betraktas som den stora röda drakens nederlag, den stora röda drakens förlust, och endast detta skulle vara tillräckligt för att bevisa att Gud härskar som kung över hela jorden, vilket bevisar att Guds stora företag har fullbordats och att Gud har en ny början på jorden och är förhärligad på jorden. På grund av den slutliga vackra scenen kan Gud inte låt bli att uttrycka lidelsen i sitt hjärta: ”Mitt hjärta bultar och bergen hoppar och vattnen dansar av glädje i takt med mitt hjärtas slag, och vågorna håller takten där slår mot de steniga reven. Det är svårt att uttrycka vad som finns i mitt hjärta.” Av detta kan man se att det som var planerat av Gud är vad Gud redan har genomfört, att det var förutbestämt av Gud och är precis vad Gud får människor att uppleva och skåda. Utsikten över riket är vacker, rikets kung är segraren, från topp till tå finns det inte ett spår av kött och blod, hela han är helig. Hela hans

---

kropp strålar av helig härlighet, fullständigt obefläckad av mänskliga åsikter, hela hans kropp är, från topp till tå, fylld till brädden av rättfärdighet och himlens utstrålning, och den utsöndrar en hänförande väldoft. Likt den älskade i Höga visan är han ännu skönare än alla de heliga, högre än forna tiders heliga, han är förebilden bland alla folk och ingen människa kan jämföras med honom; människor är inte lämpade att se direkt på honom. Ingen kan mäta sig med Guds härliga anlete, Guds utseende eller Guds bild, ingen kan tävla och ingen kan med lätthet prisa dem med sin mun.

Guds ord har inget slut, likt vatten som forsar fram ur en källa sinar de aldrig, och därför kan ingen fatta hemligheterna i Guds förvaltningsplan — men för Gud är sådana hemligheter ändlösa. Med hjälp av olika metoder och språk har Gud talat många gånger om sin förnyelse och fullständiga förvandling av hela universum, varje gång mer ingående än den förra: ”Jag vill att allt orent ska brinna upp och bli till aska under min blick, jag vill att alla olydnadens söner ska försvinna ur min åsyn för att inte längre fortleva.” Varför säger Gud sådana saker upprepade gånger? Är han inte rädd att människor ska tröttna på dem? Människor bara trevar sig fram mitt bland Guds ord och önskar lära känna Gud på detta sätt, men de kommer aldrig ihåg att undersöka sig själva. Därför använder Gud den här metoden för att påminna dem, för att få dem att känna sig själva, så att de av sig själva kan lära känna människans olydnad och på så sätt utrota sin olydnad inför Gud. När de läser att Gud vill ”rena och sortera ut dem” blir de genast ängsliga i sinnet och det är som om även deras muskler slutar röra sig. De återvänder omedelbart inför Gud för att kritisera sig själva och lär så känna Gud. Därefter — när de har beslutat sig — utnyttjar Gud möjligheten att visa dem den stora röda drakens innersta väsen; därmed tar folk upp kampen direkt med den andliga världen, och på grund av den roll som deras beslut har spelat börjar deras sinnen också spela en roll, vilket ökar sinnesstämningen mellan människa och Gud — vilket är av större nytta för Guds verk i köttet. På så sätt vill människor omedvetet blicka tillbaka på gångna tider: Förr trodde människor i många år på den vaga Guden, i många år var de aldrig frigivna i sina hjärtan, de var oförmögna att känna stor glädje, och fastän de trodde på Gud var det ingen ordning på deras liv. Det var som om allt var likadant som innan de blev troende, deras liv kändes fortfarande tomma och hopplösa, det var som om deras tro på den tiden var en slags trasslig härva och som om det hade varit bättre för dem att inte tro. Sedan de skådade den praktiske Guden själv av i dag är det som om himmel och

---

jord har förnyats; deras liv har blivit strålande, de saknar inte längre hopp, och på grund av den praktiske Gudens ankomst känner de sig orubbliga i sitt hjärta och rofyllda i sin ande. De jagar inte längre det ouppnåeliga och griper inte längre efter skuggor i allt de gör, deras strävan är aldrig mer planlös och de flackar aldrig mer omkring. Livet i dag är ännu vackrare, människor har oväntat trätt in i riket och blivit en del av Guds folk, och efteråt ... Ju mer människor tänker, desto ljuvare är sötman i deras hjärtan, ju mer de tänker desto lyckligare är de och desto mer inspirerade att älska Gud. Utan att de inser det förstärks så vänskapen mellan Gud och människa. Människor älskar Gud mer, känner Gud bättre och Guds verk i människan blir allt enklare, det pressar eller tvingar inte längre människor utan följer naturens gång, och människan fyller sin egen unika funktion — först då kommer hon gradvis att kunna lära känna Gud. Endast detta är Guds visdom – det medför inte den minsta ansträngning, och det genomförs så som det passar människans natur. Därför säger Gud i detta ögonblick: ”Vid tiden för min inkarnation i mänsklighetens värld, nådde människan ovetande fram till denna dag med hjälp av min vägledande hand och kom omedvetet att lära känna mig. Men när det gäller hur hon ska gå den väg som ligger framför henne har ingen någon aning, ingen vet, och än mindre har någon ett hum om i vilken riktning vägen kommer att föra henne. Endast med den Allsmäktige vakande över sig kommer någon att kunna vandra vägen till slutet; endast vägleda av blixten i Östern kommer någon att kunna stiga över tröskeln som leder till mitt rike.” Är inte detta en sammanfattning av vad jag har beskrivit i människans hjärta här ovan? Häri vilar Guds ords hemlighet. Vad människan tänker i sitt hjärta är exakt vad Gud talar med sin mun, och vad han talar med sin mun är exakt det som människan längtar efter. Det är precis här som Gud är allra bäst på att blottlägga människans hjärta; hur skulle annars alla kunna bli uppriktigt övertygade? Är inte detta den effekt som Gud önskar att uppnå genom att besegra den stora röda draken?

Faktum är att det finns många ord där Gud inte har för avsikt att visa deras ytliga innebörd. I många av sina ord förändrar Gud helt enkelt medvetet människors uppfattningar och avleder deras uppmärksamhet. Gud fäster inte någon vikt vid dessa ord och följaktligen är många ord inte värda att förklara. När Guds ords erövring av människan har nått den punkt det har i dag, har människors styrka nått en viss punkt, så Gud yttrar därefter fler varningsord — den förordning han utfärdar till Guds

---

folk: "Fastän de människor som befolkar jorden är lika talrika som stjärnorna, känner jag dem alla lika väl som jag känner min egen handflata. Och fastän människorna som "älskar" mig också är oräkneliga som havets sand är det bara några få som är utvalda av mig: endast dessa som strävar efter det klara ljuset och skiljer sig från dem som "älskar" mig." Det finns förvisso många som säger att de älskar Gud, men det är få som älskar honom i sitt hjärta — vilket torde kunna ses tydligt även med slutna ögon. Detta är den verkliga situationen i hela världen för dem som tror på Gud. Härav ser vi att Gud nu har övergått till verket att "sortera ut människor", vilket visar att vad Gud vill, och vad som tillfredsställer honom, inte är dagens kyrka utan riket efter uppsorterandet. I detta ögonblick varnar han allt "farligt gods" ytterligare en gång: Om inte Gud agerar, kommer dessa människor att utplånas från riket så snart Gud börjar agera. Gud gör aldrig någonting slentrianmässigt, utan han handlar alltid enligt principen att "ett är ett och två är två", och om det finns sådana som han inte vill se gör han allt för att utradera dem så att de inte ska orsaka bekymmer i framtiden. Detta kallas att "ta ut soporna och städa ordentligt". När Gud tillkännager de administrativa påbuden för människan är precis det ögonblick då han uppvisar sina mirakulösa gärningar och allt som är i honom, och därefter säger han sålunda: "Det finns otaliga vilddjur i bergen men inför mig är de alla tama som får; ofattbara hemligheter vilar under havet, men de visar sig för mig lika tydligt som allt på jordens yta; i himlarymden ovan finns världar som människan aldrig kan nå, men jag vandrar fritt omkring i dessa onåbara världar." Guds mening är denna: Fastän människans hjärta är bedrägligare än allt annat och till synes lika oändligt gåtfullt som helvetet i människors föreställningar, känner Gud människans verkliga tillstånd som sin egen ficka. Av alla ting är människan ett djur som är mer våldsamt och brutalt än ett vilddjur, men Gud har erövrat människan till den grad att ingen vågar resa sig upp och göra motstånd. Faktum är, vilket är Guds mening, att vad människor tänker i sina hjärtan är mer komplext än alla ting bland alla ting, det är ofattbart, men Gud bryr sig ändå inte om människans hjärta, utan han behandlar det som en liten mask inför sina ögon; med ett ord från hans mun erövrar han den närhelst han så önskar, han slår ner den med minsta rörelse av sin hand, han tuktar den och han fördömer det efter behag.

I dag lever alla människor i mörker, men på grund av Guds ankomst kommer de att lära känna ljusets väsen som ett resultat av att de har sett Gud. I hela världen är det som

---

om en stor svart kittel har vänts upp och ner över jorden; ingen kan ta ett andetag, alla vill ändra på situationen men likväl har ingen någonsin lyft bort den svarta kitteln. Det är endast på grund av Guds inkarnation som människors ögon plötsligt har öppnats och de har skådat den praktiske Guden, och därför säger Gud med frågande tonfall: "Människan har aldrig känt igen mig i ljuset utan bara sett mig i mörkrets värld. Är ni inte i samma situation i dag? Det var när den stora röda drakens vilda framfart var som värst som jag formellt tog på mig köttet för att utföra mitt verk." Gud döljer inte vad som pågår i den andliga världen, och inte heller döljer han vad som händer i människans hjärta, och sålunda påminner han gång på gång människan: "Jag gör inte detta enbart för att göra det möjligt för mitt folk att känna den inkarnerade Guden, utan också i syfte att rena mitt folk. På grund av skärpan i mina administrativa påbud riskerar en stor majoritet människor fortfarande att bli eliminerade av mig. Om du inte gör allt du kan för att ta itu med dig själv och tygla din egen kropp, om du inte gör det kommer du utan tvivel att bli något jag föraktar och förkastar, som blir nedkastat i helvetet, på samma sätt som Paulus tukrades direkt av mina händer, en tuktan det var omöjligt att undfly." Ju mer Gud säger sådana saker, desto försiktigare är människor med sina egna fotsteg, och desto räddare är de för Guds administrativa påbud, och först då kan Guds auktoritet utövas och hans majestät bli tydliggjord. Här nämns Paulus än en gång i syfte att få folk att förstå Guds vilja: De får inte vara dessa som tuktas av Gud, utan måste vara dessa som är uppmärksamma på Guds vilja. Endast detta kan få folk att mitt i sin fruktan se tillbaka på sin tidigare oförmåga att uppfylla sitt beslut inför Gud att fullständigt tillfredsställa honom, vilket framkallar ännu större ånger och ger dem mer kunskap om den praktiske Guden, och först då kan de således undgå att tvivla på Guds ord.

"Det är inte bara det att människan inte känner mig i mitt kött; vad som är ännu värre är att hon har misslyckats att förstå sitt eget jag som bor i en köttslig kropp. I så många år har människor bedragit mig och behandlat mig som en utomstående gäst? Så många gånger ...." Dessa "Hur många gånger" är en förteckning över människans faktiska motstånd mot Gud och visar folk verkliga exempel på tuktan; detta är bevis på synd och ingen kan vederlägga det igen. Alla människor använder Gud som ett vardagsföremål, som om han är någon nödvändig hushållsartikel som de kan använda som de vill. Ingen uppskattar Gud; ingen har försökt lära känna hans skönhet eller hans

---

härliga anlete, och än mindre har någon för avsikt att underkasta sig Gud. Inte heller har någon någonsin sett på Gud som någon de älskar i sitt hjärta; allesamman släpar fram honom när de behöver honom och slänger bort honom när de inte gör det. Det är som om människan ser Gud som en marionettdocka, någon som hon kan manipulera efter behag och ställa krav på oavsett vad det är hon vill eller önskar. Men Gud säger: ”Om jag inte hade haft medkänsla med människans skröplighet under tiden för min inkarnation, skulle hela mänskligheten — enbart på grund av min inkarnation — ha blivit skrämd från vettet och därmed fallit ner i Hades”, vilket visar precis hur viktig Guds inkarnation är: Han har kommit i köttet för att erövra mänskligheten istället för att förgöra hela mänskligheten från den andliga världen. Därför visste ingen om det när Ordet blev kött. Om Gud inte hade brytt sig om människans skröplighet, om himmel och jord vänts upp och ner när han blev kött, skulle alla människor ha förintats. Eftersom det ligger i människors natur att tycka om det nya och avsky det gamla, och då de ofta glömmer de dåliga tiderna när saker och ting går bra, och ingen av dem vet hur välsignade de är, därför påminner Gud dem gång på gång att de måste värdesätta vilken svår utmaning denna dag är; för morgondagens skull måste de värdesätta dagen ännu mer, och får inte som ett djur klättra högt upp och inte känna igen husbonden och vara okunniga om de välsignelser som omger dem. På så sätt blir de väluppfostrade och är inte längre skrytsamma eller arroganta, och de inser att det inte är så att människans natur är god utan att Guds barmhärtighet och kärlek har kommit över henne; de fruktar tuktan och därför vågar de inte göra något mer.

Fotnoter:

a. På kinesiska är ”Chufloden” ett begrepp från en historisk händelse som används med hänsyftning på ett lands gränser eller stridslinjer.

Kapitel 13

Gud hatar alla ättlingar till den stora röda draken och han hatar den stora röda draken ännu mer. Detta är roten till vreden i Guds hjärta. Det verkar som om Gud vill kasta allt som tillhör den stora röda draken i sjön av eld och svavel för att förbränna det fullständigt. Det finns tillfällen då det till och med verkar som om Gud vill sträcka ut sin hand för att personligen tillintetgöra den – endast det skulle kunna utplåna hatet i hans hjärta. Varenda person i den stora röda drakens hus är ett odjur som brister i fråga om mänsklighet, vilket är orsaken till att Gud kraftfullt kväste sin ilska för att säga följande: ”Bland allt mitt folk, bland alla mina söner, det vill säga bland de som jag har utvalt ur hela det mänskliga släktet, tillhör ni den lägsta gruppen. ...” Gud har påbörjat en avgörande strid mot den stora röda draken i dess eget land och när hans plan förverkligas kommer han att förgöra den, inte längre låta den fördärva mänskligheten eller sarga deras själar. Det går inte en dag utan att Gud ropar till sitt sovande folk för att rädda det, men alla är tröga som om de hade tagit sömntabletter. Om han ens för ett ögonblick underlåter att ruska på dem återvänder till sitt sovande tillstånd, omedvetna om allt. Det verkar som om hela hans folk är i stort sett förlamat. De känner inte sina egna behov eller sina brister och vet inte ens vad de ska ha på sig eller vad de ska äta. Det visar att den stora röda draken har lagt ner mycket möda på att fördärva människor. Dess otäckhet sträcker sig över Kinas alla regioner. Den har till och med gjort människor irriterade och ovilliga att stanna kvar i detta dekadenta, vulgära land. Vad Gud hatar mest är den stora röda drakens väsen och det är därför han varje dag påminner människor med sin vrede och människor varje dag lever under hans vredes öga. Trots det vet de flesta människor fortfarande inte att söka Gud, utan de sitter bara där och tittar och väntar på att blir matade. Även om de höll på att svälta ihjäl skulle de inte vara villiga att gå och leta upp sin egen mat. Människors samveten fördärvades för länge sedan av Satan och förändrades till sin kärna till att bli hjärtlösa. Inte undra på att Gud sade: ”Om jag inte hade drivit på er, skulle ni inte ha vaknat än, utan ni skulle fortfarande ha varit som nedfrusna och dessutom som om ni vore i dvala.” Det är som om människor var som övervintrande djur i dvala som inte bad om något att äta eller dricka; just sådant är det rådande tillståndet för Guds folk, vilket är skälet till att Gud bara kräver att människor ska känna igen den inkarnerade Guden själv i ljuset. Han ställer inga krav på att människor ska förändra en hel del eller att de ska ha stor tillväxt i

---

sitt liv. Det skulle räcka för att besegra den smutsiga, oanständiga stora röda draken och på så vis bättre manifesteras Guds stora makt.

När människor läser Guds ord är den bokstavliga betydelsen allt de kan förstå; de är oförmögna att förstå ordens andliga innebörd. De tre orden ”de upprörda vågorna” har förbryllat varenda en av hjältarna. När Guds vrede förevisas, är då inte hans ord, hans handlingar och hans sinnelag de upprörda vågorna? När Gud dömer hela mänskligheten, är inte det en uppenbarelse av hans vrede? Är det inte då som de upprörda vågorna får sin verkan? Finns det någon som inte lever mitt i de upprörda vågorna på grund av människans fördärv? Det vill säga, vem lever inte mitt i Guds vrede? När Gud vill utmäta en katastrof över mänskligheten, är inte vad folk ser ett ”tumlande virrvarr av mörka moln”? Finns det någon bland människorna som inte flyr från katastrofen? Guds vrede utgjuts över människor som ett tungt regn och blåser omkring dem som en våldsam vind. Människor renas helt genom Guds ord, som om de hade mötts av en virvlande snöstorm. Det är Guds ord som är mest outgrundliga för mänskligheten. Det är med sina ord som han skapade världen och även med sina ord som han leder och renar hela mänskligheten. Och till sist kommer han att återställa hela universums renhet med sina ord. I varje del av hans ord kan man se att Guds Andes tillvaro inte är ihålig. Det är bara i Guds ord som människor kan se ett stycke av vägen mot överlevnad. Alla människor kan värdesätta hans ord eftersom de innehåller livets uppehälle. Ju mer människan fokuserar på hans ord, desto fler frågor kommer han att framställa för henne – det gör människan helt förvirrad och hon hinner inte svara. Guds upprepade ifrågasättande, för att inte tala om resten av hans ord, är tillräckligt för att få människor att begrunda saker och ting för en tid. I Gud är allt fullt och rikligt och inget saknas. Men människor är inte kapabla att njuta mycket av det; de känner bara den ytliga sidan av hans ord, som om de bara kunde se kycklingskinnet och inte kunde äta kycklingköttet. Detta visar att människors välsignelser är alltför begränsade och att de faktiskt är oförmögna att njuta av Gud. I människors föreställningar har var och en av dem en viss Gud i sitt hjärta, vilket är anledningen till att ingen har någon aning om vad en vag Gud är, eller vad Satans avbild är. Så när Gud sa ”för det ni tror på är bara Satans avbild och har inget som helst att göra med Gud själv” blev alla häpnad över att de hade varit troende i så många år, men ändå inte hade insett att vad de trodde på var Satan och inte Gud själv. De kände en plötslig tomhet men de visste inte vad de skulle säga.

Vid den tiden började de bli förvirrade igen. Endast genom att arbeta på detta sätt kan människor bättre acceptera nytt ljus och därmed förneka det gamla. Oavsett hur bra de tycks vara, kommer de inte att duga. Detta är till större hjälp för människor för att förstå den praktiske Guden själv och för att därmed kunna befria sig från den ställning som människors uppfattningar har i deras hjärtan och låta Gud själv besitta människor. Endast på detta sätt kan inkarnationens innebörd uppnås och människor känna den praktiske Guden själv med sina fysiska ögon.

Gud har många gånger berättat för människor om den andliga världens omständigheter: "När Satan kommer inför mig, ryggar jag inte undan för hans rasande vildsinthet och jag är inte heller rädd för hans avskyvärdhet: jag struntar helt enkelt i honom." Vad människor har förstått av detta är bara situationen i verkligheten; de känner inte till sanningen i den andliga världen. Eftersom Gud har blivit kött har Satan tagit till alla slags metoder för att anklaga honom, för han vill attackera Gud på det här sättet. Men Gud retirerar inte på grund av detta — han bara talar och verkar bland människorna och låter människor känna honom genom hans inkarnerade kött. Satan ser rött av ursinne och har lagt ned en hel del ansträngning på att göra Guds folk negativt och få det att retirera och till och med gå vilse. Men på grund av Guds ords effekt har Satan misslyckats, vilket förstärker hans hänsynslöshet. Det är därför Gud har påmint alla: "Det kan komma en dag i era liv när du hamnar i den här sortens situation. Skulle du då villigt låta dig tas till fånga av Satan eller kommer du att låta mig vinna dig?" Även om människor inte är medvetna om de saker som sker i den andliga världen, blir de försiktiga och rädda så snart de hör ord som dessa från Gud — detta slår tillbaka Satans angrepp, vilket är tillräckligt för att visa Guds härlighet. Trots att de trädde in i en ny arbetsmetod för länge sedan, har människor fortfarande inte klarhet i fråga om livet i riket — även om de förstår, så saknar de klarhet. Sedan Gud utfärdat en varning till människor presenterade han därför essensen i livet i riket för dem: "Livet i riket är folkets och Guds eget liv." Eftersom Gud själv är inkarnerad har ett liv som i den tredje himlen uppnåtts här på jorden. Detta är inte bara Guds plan, utan Gud har också fullbordat det. Med tiden lär människor känna Gud själv mer och mer och därmed blir de mer kapabla att smaka livet i himlen, eftersom de verkligen har känt att Gud är på jorden, att han inte är en vag Gud i himlen. Livet på jorden liknar alltså det i himlen. Verkligheten är att Gud blir kött och smakar på den mänskliga världens bitterhet, och ju

---

mer han kan smaka på denna bitterhet i köttet, desto mer bevisar det att han är den praktiske Guden själv. Det är därför som följande ord är tillräckliga för att bevisa den praktiska läggningen hos dagens Gud: ”I min boning, som är den plats där jag är dold, i denna min boning, har jag icke desto mindre besegrat alla mina fiender. I min boning har jag fått verklig erfarenhet av att leva på jorden. I min boning iakttar jag människans varje ord och handling, och vakar över och styr hela det mänskliga släktet.” Att faktiskt leva i köttet, faktiskt erfara människans liv i köttet, faktiskt förstå hela mänskligheten från insidan av köttet, faktiskt erövra mänskligheten i köttet, faktiskt utkämpa den avgörande striden med den stora röda draken i köttet och att utföra allt Guds verk i köttet – är inte detta exakt vad den praktiske Gudens tillvaro innebär? Men det är mycket sällsynt att människor kan se skickligheten i dessa alldagliga ord från Gud. De passerar bara snabbt genom dem och känner inte hur värdefulla eller sällsynta Guds ord är.

Guds ord kan överföras mycket bra – frasen ”eftersom mänskligheten ligger medvetlös ” gör beskrivningen av Gud själv till en beskrivning av hela mänsklighetens tillstånd. Då representerar ”stötter av kylig strålgång” inte Österns blix, utan det är Guds ord, det vill säga hans nya arbetssätt. I detta kan man följaktligen se alla typer av mänsklig dynamik: efter att ha trätt in i den nya metoden, förlorar alla sin orientering och vet inte varifrån de kommer eller vart de är på väg. ”De flesta människor träffas av de laserliknande strålarna” syftar på de människor som elimineras med den nya metoden, de som inte kan uthärda prövningarna eller utstå förfiningen i lidandena och som därför än en gång kastas i den bottenlösa avgrunden. Guds ord avslöjar mänskligheten till en viss grad – det verkar som om människor blir rädda när de ser Guds ord och de vågar inte säga något, som om de såg gevärspipan riktad direkt mot deras hjärta. Men de känner också att det finns goda saker i Guds ord. Deras hjärtan är mycket klivna och de vet inte vad de ska göra, men på grund av sin tro är allt de gör att stålsätta sig själva och gräva djupare i hans ord av rädsla för att Gud ska överge dem. Precis som Gud sade: ”Vem befinner sig inte i mitt ljus? Även om du är stark eller tror att du är svag, hur ska du kunna undvika ankomsten av mitt ljus?” Om Gud använder några kommer han, även om de är svaga, ändå att kasta ljus över och upplysa dem i sin tuktan, så ju mer människor läser Guds ord, desto mer förstår de honom, desto mer vördnad har de för honom och desto mindre vågar de vara obetänksamma. Att

---

människor har tagit sig hit i dag beror helt på Guds stora makt. Det är på grund av hans ords myndighet, alltså på grund av Anden i hans ord, som människor fruktar Gud. Ju mer Gud avslöjar mänsklighetens sanna ansikte, desto mer känner de vördnad för honom och desto säkrare är de på att han verkligen existerar. Detta är Guds fyrbåk på mänsklighetens väg till att förstå Gud; detta är den stig som Gud har gett dem att följa. Om du tänker över det noga, visst är det så?

Är inte det ovarsagda fyrbåken på vägen framför mänskligheten?

Kapitel 15

Den största skillnaden mellan Gud och människan är att Guds ord alltid går rakt på sak, utan att dölja någonting. Denna egenskap hos Gud kan alltså ses i dagens första mening. Den visar på en gång människans sanna färger och avslöjar öppet Guds sinnelag. Det är upphovet till flera aspekter av Guds ords förmåga att nå resultat. Men människor fattar inte detta; de kommer alltid bara för att lära känna sig själva genom Guds ord, utan att ha "dissekerat" Gud. Det är som om de är skräckslagna för att såra honom och för att han ska döda dem för deras "seriositet". När de flesta människor äter och dricker av Guds ord, gör de det i själva verket utifrån ett negativt perspektiv, inte något positivt. Man kan säga att människor nu har börjat "inrikta sig på ödmjukhet och underkastelse" under hans ords ledning. Härav framgår det tydligt att människor har börjat gå till en annan ytterlighet – från att inte ägna hans ord någon uppmärksamhet till att ägna dem överdriven uppmärksamhet. Men ingen enda människa har trätt in från ett positivt perspektiv, och ingen har heller verkligen förstått Guds mål med att få människor att fästa uppmärksamhet vid hans ord. Det framgår av vad Gud säger att han inte behöver uppleva kyrkans liv personligen för att kunna förstå, exakt och utan misstag, i vilket tillstånd allt kyrkans folk faktiskt befinner sig. Eftersom de just har kommit in på en ny metod, måste människorna nu helt frigöra sig från sina negativa drag; likstanken finns fortfarande i luften överallt i kyrkan. Det är som om människorna just har intagit medicin och fortfarande är vimmelkantiga och ännu inte har kommit till fullt medvetande. Det är som om de fortfarande hotas av döden så att de, fortfarande skräckslagna, inte kan gå utanför sig själva. "Alla människor är varelser som saknar självkänedom": Så som detta yttrande är formulerat har det fortfarande sin grund i uppbyggandet av kyrkan. Trots att människorna i kyrkan alla riktar sin uppmärksamhet mot Guds ord, är deras natur fortfarande djupt oförbätterlig, hopplös. Detta är anledningen till att Gud talade som han gjorde i det tidigare skedet för att döma människorna, för att de skulle acceptera att träffas av hans ord mitt i sin stolthet. Även om människorna genomgick fem månaders förfining i den bottenlösa avgrunden, är deras faktiska tillstånd fortfarande att de inte känner Gud. De är fortfarande liderliga; de har helt enkelt blivit lite mer på sin vakt mot Gud. Detta steg är det första riktiga steget som människor tar på vägen till att lära känna Guds ord; med tanke på Guds ords innersta natur är det alltså inte svårt att se att den tidigare delen av verket banade väg

---

för idag och att allting först nu har normaliserats. Människornas fatala svaghet är deras tendens att skilja Guds Ande från hans köttsliga jag för att vinna personlig frihet och undvika ständigt tvång. Det är därför som Gud beskriver människorna som små fåglar ”som glatt flyger omkring”. Detta är det faktiska tillståndet i hela mänskligheten. Det är detta som gör det enklast att stjälpå alla människor, och det är platsen där det är mest troligt att de går vilse. Det är uppenbart i detta att Satans verk bland människorna inte är något annat än detta verk. Ju mer Satan utför av sitt verk i människorna, desto strängare är Guds krav på dem. Han kräver att människorna ska ägna sin uppmärksamhet åt hans ord, medan Satan arbetar hårt för att bryta sönder dem. Men Gud har alltid påmint människorna om att ägna mer uppmärksamhet åt hans ord; detta är höjdpunkten på det krig som rasar i den andliga världen. Man kan säga på följande sätt: Vad Gud vill göra i människan är exakt vad Satan vill förstöra, och vad Satan vill förstöra kommer till uttryck genom människan, helt ohöljt. Det finns tydliga exempel på vad Gud gör i människorna: Deras förhållanden blir bättre och bättre. Det finns också tydliga uttryck för Satans fördärvliga verk bland människorna: De blir mer och mer depraverade, och deras förhållanden sjunker lägre och lägre. När deras situation väl har blivit tillräckligt hemsk är de benägna att fångas av Satan. Detta är det faktiska tillståndet i kyrkan, så som det framställs i Guds ord, och det är också den faktiska situationen i den andliga världen. Det är en återspeglning av den andliga världens dynamik. Om människorna inte har förtroende att samarbeta med Gud, då löper de risk att fångas av Satan. Det är ett faktum. Om någon verkligen vill erbjuda sitt hjärta till boning för Gud, då är det precis så som Gud har sagt: ”som när de står inför mig verkar vara i min famn och njuta av dess värme.” Detta visar att Guds krav på mänskligheten inte är höga; Han kräver bara att de ska resa sig och samarbeta med honom. Är inte detta en enkel och lycklig sak? Är detta det enda som har gäckat varje hjälte och stor man? Det är som om generalerna hade ryckts bort från ett slagfält och satts att sticka istället – dessa ”hjältar” har blivit handlingsförlamade genom umbäranden, och de vet inte vad de ska göra.

Oavsett i vilket hänseende Guds krav på människorna är störst, så är det i detta hänseende som Satans angrepp på mänskligheten kommer att vara mest våldsamt, och följaktligen avslöjas alla människors tillstånd utifrån detta. ”Vilka av er som står inför mig skulle då vara lika rena som nyfallen snö och lika fläckfria som jade?” Alla

---

människor lurar fortfarande Gud och döljer saker för honom; de bedriver fortfarande sina egna speciella projekt. De har inte lagt sina hjärtan helt och fullt i Guds händer för att tillfredsställa honom, ändå vill de vinna hans belöningar genom att vara entusiastiska. När människor äter en läcker måltid, skjuter de undan Gud och låter honom stå där och vänta på att "vidröras"; när människor har vackra kläder, står de där framför spegeln och njuter av sin egen skönhet, och djupt i sina hjärtan tillfredsställer de inte Gud. När de har status eller njuter av lyxiga ting, sitter de på toppen av sin höga ställning och börjar njuta av den, men de blir inte ödmjuka inför Guds upphöjdhet. I stället står de i sina höga positioner och talar högräddande ord och fäster ingen uppmärksamhet vid Guds närvaro, inte heller försöker de lära känna hans dyrbara väsen. När människor har en avgud i sina hjärtan, eller när deras hjärtan har fångats av någon annan, betyder det att de redan har förnekat Guds närvaro, som om han bara var en inkräktare i deras hjärtan. De är skräckslagna för att Gud ska stjäla andras kärlek till dem och att de då kommer att känna sig ensamma. Guds ursprungliga avsikt är att ingenting på jorden ska förmå människorna att strunta i honom, och även om det kan finnas kärlek mellan människor, kan Gud inte drivas bort från denna "kärlek". Alla jordiska ting är tomma - till och med känslor mellan människor som inte kan ses eller vidröras. Utan Guds existens skulle alla varelser göras omintet. På jorden har alla människor saker som de älskar, men ingen har någonsin tagit till sig Guds ord som det de älskar. Detta avgör i vilken grad människor förstår hans ord. Även om hans ord är stränga, såras ingen av dem, för människorna ägnar ingen verklig uppmärksamhet åt dem; snarare betraktar de dem som om de betraktade en blomma. De behandlar inte Hans ord som frukt som de själva kan smaka, så de känner inte Guds ords verkliga innebörd. "Om människorna verkligen kunde se hur skarpt mitt svärd är skulle de få bråttom, likt råttor som rusar in i sina hålor." En människa i ett normalt tillstånd skulle efter att ha läst Guds ord bli överväldigad, fyllas av skam och inte kunna se andra i ögonen. Men nuförtiden är människorna raka motsatsen – de använder Guds ord som vapen för att rikta slag mot andra. De känner verkligen ingen skam.

Genom Guds ord har vi kommit in i detta tillstånd: "Inom riket är det inte bara ord som kommer från min mun, utan det är också så att mina fötter högtidligt beträder marken överallt i alla länder." I kriget mellan Gud och Satan vinner Gud vid varje steg på vägen. Han utbreder sitt verk i stor skala överallt i hela universum, och man skulle

---

kunna säga att överallt finns hans fotspår och tecknen på hans seger. Satan hoppas genom sina planer förstöra Guds förvaltning genom att bryta isär länder, men Gud har dragit fördel av denna splittring för att omorganisera hela universum – men inte för att utplåna det. Gud gör någonting nytt varje dag, men människorna har inte lagt märke till det. De ägnar ingen uppmärksamhet åt den andliga världens dynamik, och därför kan de inte se Guds nya verk. ”Inom kosmos glänser allting som nytt i strålglansen från min härlighet och ger en värmande anblick som hänför sinnena och förhöjer människornas sinnesstämning, som om den existerar i en himmel bortom himlarna, så som den uppfattas i människans fantasi, oantastad av Satan och fri från angrepp av yttre fiender.” Detta förebådar den glädjefyllda scenen med Kristi rike på jorden, och den presenterar också situationen i den tredje himlen för mänskligheten: Bara de heliga ting som tillhör Gud existerar där, utan några av angreppen från Satans styrkor. Men vad som är viktigast är att människorna får se hur Gud själv utför sitt verk på jorden: Himlen är en ny himmel, och sedan är även jorden förnyad. Eftersom detta är liv under Guds egen ledning, är människorna omåttligt lyckliga. I deras medvetande är Satan mänsklighetens ”fånge”, och de är inte alls rädda eller skräckslagna som ett resultat av hans existens. På grund av direkt instruktion och vägledning från det gudomliga har alla Satans planer kommit på skam, och detta räcker till och med för att bevisa att Satan inte längre existerar, sedan han utplånats genom Guds verk. Det är därför det sägs ”existerar i en himmel bortom himlarna.” När Gud sade, ”Ingen störning har någonsin uppstått, och kosmos har heller aldrig splittrats” syftade han på tillståndet i den andliga världen. Detta är bevis för att Gud förkunnar seger över Satan, och det är tecknet på Guds slutliga seger. Ingen människa kan ändra Guds sinnelag, och ingen kan heller känna till det. Även om människorna har läst Guds ord och granskat dem seriöst är de fortfarande oförmögna att uttrycka deras innersta mening. Gud sade till exempel: ”Jag rör mig snabbt ovanför stjärnorna, och när solen sänder ut sina strålar, utplånar jag deras värme och sänder jättelika snöflingor, stora som gåsfjädrar som glider ner från mina händer. Men när jag ändrar mig, smälter all denna snö till en flod, och på ett ögonblick har våren spirat överallt under skyarna, och den smaragdgröna färgen har förvandlat hela landskapet på jorden.” Även om människor kanske kan föreställa sig dessa ord i sina sinnen, är Guds avsikt inte så enkel. När alla under himlen är vimmelkantiga, kommer Gud med frälsningens röst och väcker därigenom människornas hjärtan. Men eftersom

---

alla slags olyckor drabbar dem, känner de dysterheten i världen, och därför söker de alla döden och existerar i kalla, isiga grottor. De blir frusna av källden i väldiga snöstormar, så mycket att de inte kan överleva av brist på värme på jorden. Det är på grund av människornas fördärv som de dödar varandra allt grymmare. Och i kyrkan kommer de flesta människorna att slukas på en gång av den stora röda draken. När alla prövningar är över, kommer följderna av Satans nedbrytande verksamhet att avlägsnas. Mitt under omvandlingen kommer hela världen alltså att genomsyras av vår, jorden kommer att täckas av värme och världen bli full av energi. Allt detta är steg i hela förvaltningsplanen. Den "natt" som Gud talade om syftar på när Satans vansinne når sin kulmen, vilket kommer att inträffa under natten. Är det inte detta som händer just nu? Även om alla människor överlever under Guds ljus ledning, drabbas de av nattmörkets elände. Om de inte kan undfly Satans bojor, kommer de att för evigt leva mitt i en mörk natt. Titta på länderna på jorden: Jordens länder "irrar omkring" på grund av stegen i Guds verk, och varje land "söker sitt eget lämpliga slutmål". Eftersom Guds dag ännu inte har kommit, förblir allt på jorden i ett tillstånd av grumlig turbulens. När han öppet framträder för hela universum, kommer hans härlighet att uppfylla berget Sion, och allting kommer att vara ordnat och prydligt, eftersom allt kommer att ställas i ordning av hans händer. Guds ord talar inte bara till den dag som är idag utan förutsäger också morgondagen. Dagen idag är grunden för morgondagen, och som läget är idag, kan ingen helt förstå vad Gud säger. Först sedan Hans ord helt har gått i uppfyllelse, kommer människorna att kunna förstå dem helt och fullt.

Guds Ande uppfyller hela rymden i universum, ändå verkar han också inom alla människor. I människornas hjärtan är det som om Guds gestalt är överallt och varje plats innehåller hans Andes verk. Syftet med Guds framträdande i köttet är i själva verket att besegra dessa representanter för Satan och till slut att vinna dem. Men medan den verkar i köttet samarbetar Anden också med köttet för att förvandla dessa människor. Man kan säga att Guds gärningar sträcker sig över hela världen och att hans Ande uppfyller hela universum, men på grund av stegen i hans verk har de som gör det onda inte blivit straffade, medan de som gör det goda inte har blivit belönade. Hans gärningar har alltså inte uppskattats av alla människor på jorden. Han är både ovanför och inom alla ting; dessutom är han bland alla människor. Detta räcker för att visa att Gud faktiskt existerar. Eftersom Han inte har framträtt öppet för alla människor, har de

---

utvecklat illusioner som "När det gäller mänskligheten, verkar det som jag faktiskt existerar, ändå verkar det också som om jag inte existerar." Av alla dem som nu tror på Gud är ingen ytterst, till hundra procent, säker på att Gud verkligen existerar; det finns alltid tre delar tvivel och två delar tro. Detta är mänskligheten i dess nuvarande tillstånd. Alla människor befinner sig numera i följande situation: De tror att det finns en Gud, men de har inte sett honom; eller de tror inte att det finns en Gud, men de har många svårigheter som mänskligheten inte kan lösa. Det verkar som om det alltid finns någonting som snärjer dem, något som de inte kan undgå. Även om de tror på Gud, verkar det som om de alltid känner en smula obestämthet. Men om de inte tror, är de rädda för att bli förlorare om han faktiskt finns. Detta är deras ambivalens.

"För mitt namns skull, för min Andes skull och för hela min förvaltningsplans skull, vem kan erbjuda all sin styrka?" Gud har också sagt, "Idag, när riket är i människornas värld, är det den tid då jag själv har kommit in bland människorna. Finns det någon som skulle våga sig ut på slagfältet för min skull utan att darra?" Målet för Guds ord är detta: Om Gud inte utförde sitt gudomliga verk direkt i köttet, eller om han inte vore inkarnerad utan istället verkade genom förmedlare, då skulle Gud aldrig kunna besegra den stora röda draken, och han skulle inte heller kunna regera som kung bland människorna. Mänskligheten skulle inte kunna känna Gud själv i verkligheten, så Satans välde skulle fortfarande bestå. Detta skede i verket måste alltså utföras av Gud personligen, genom inkarnationen. Om köttet förändrades, då skulle detta skede i planen aldrig kunna fullbordas, därför att betydelsen och den verkliga innebörden av olika kött inte skulle vara densamma. Människorna kan bara fatta den bokstavliga innebörden i dessa ord, eftersom det bara är Gud som fattar grunden. Gud sade, "Icke desto mindre, när allt har sagts och gjorts, finns det ingen som förstår om detta är Andens verk eller om det härrör från köttet. Det skulle krävas en hel livstid för att människor skulle kunna uppleva detta enda i detalj." Människorna har fördärvats av Satan i så många år, och de har sedan länge förlorat sin medvetenhet om andliga ting. Av den anledningen är bara en mening av Guds ord som en fest för människornas ögon. På grund av avståndet mellan Anden och andarna känner alla de som tror på Gud en längtan efter honom, och de är alla villiga att komma närmare honom och utgjuta sina hjärtan. Men de vågar inte komma i kontakt med honom, och i stället förblir de bara i sin vördnad. Detta är Andens attraktionskraft. Eftersom Gud är en Gud för

---

människorna att älska och det i honom finns oändligt mycket för dem att älska, älskar alla honom och alla vill förlita sig på honom. Alla hyser förvisso kärlek till Gud i sitt hjärta – men Satans söndrande verksamhet har hindrat känslolösa, trögtänkta och ömkansvärda människor från att lära känna Gud. Det är därför Gud talade om de äkta känslor som människorna hyser för honom: ”Människorna har aldrig föraktat mig i djupet av sitt hjärta; snarare håller de fast vid mig i djupet av sin själ. ... Min verklighet gör människorna villrådiga, mållösa och förvirrade, och ändå är de villiga att acceptera den.” Detta är det faktiska tillståndet djupt i hjärtat hos dem som tror på Gud. När människor verkligen känner Gud, förändras naturligtvis deras inställning till honom, och de kan prisa Gud från djupet av sitt hjärta eftersom deras ande verkar. Gud finns där i djupet av alla människors andar, men på grund av Satans fördärv har människorna förväxlat Gud med Satan. Guds verk börjar idag med just detta problem, och i den andliga världen har det varit det viktigaste i kampen från början till slut.

Kapitel 17

Sanningen att säga är alla yttranden som utgår från Guds mun okända för människorna; de är alla språk som folk inte har hört. Därför kan man säga att Guds ord själva är en hemlighet. De flesta människor tror felaktigt att hemligheterna bara innefattar sådant som människorna inte kan komma fram till rent begreppsmässigt, himmelska företeelser som Gud nu låter människorna lära känna, eller sanningen om vad Gud gör i den andliga världen. Utifrån detta är det uppenbart att människorna varken behandlar alla Guds ord lika eller värdesätter dem; tvärtom fokuserar de på vad de själva tror är "hemligheter". Det här bevisar att människorna inte vet vad vare sig Guds ord eller hemligheter är; de läser bara hans ord inom ramen för sina egna föreställningar. Verkligheten är att det inte finns en enda person som uppriktigt älskar Guds ord, och det är själva roten till att han säger att "[f]olk är experter på att föra mig bakom ljuset". Det är inte det att Gud säger att människorna saknar förtjänster eller är helt hopplösa, utan det här beskriver människosläktets faktiska situation. Folk vet själva inte särskilt väl hur mycket utrymme Gud egentligen upptar i deras hjärtan; endast Gud själv vet detta till fullo. Därför är folk för tillfället som dibarn. De har ingen aning om varför de dricker mjölk och varför de bör överleva. Endast en mor förstår ett spädbarns behov; hon låter det varken svälta ihjäl eller äta sig till döds. Gud känner folks behov bäst, så ibland förkroppsligas hans kärlek i hans ord, ibland uppenbaras hans dom i dem, ibland sårar de folk i djupet av deras hjärtan och ibland är de uppriktiga och allvarliga. Det här gör det möjligt för människorna att känna Guds godhet och tillgänglighet, och känna att han inte är någon inbillad, påträngande figur som man inte kan ta på. Han är inte heller himlens Son som folk tänker sig, som man inte kan se rakt i ansiktet, och än mindre är han en bödel som slaktar oskyldiga, som folk inbillar sig. Hela Guds sinnelag uppenbaras i hans verk; Guds sinnelag i köttet i dag förkroppsligas fortfarande genom hans verk. Hans verk är alltså ett ordens verk och inte något han gör eller hur han ser ut till det yttre. Slutligen kommer alla att bli uppbyggda av Guds ord och fulländas tack vare dem. Under sin upplevelse, vägleda av Guds ord, kommer folk att finna vägen till att utöva sin tro och lära känna hela hans sinnelag genom orden från hans mun. Tack vare Guds ord kommer alla hans verk att fullbordas, människor kommer att få liv och alla fiender kommer att bli besegrade. Det här är det främsta verket som ingen kan ignorera. Låt oss se på hans ord: "Mina yttranden ljuder som åskan, kastar ljus åt alla

---

håll och över hela jorden, och mitt bland åska och blixtar slås mänskligheten till marken. Ingen människa har någonsin kunnat stå orubblig mitt bland åska och blixtar; de flesta blir fullständigt skräckslagna när mitt ljus kommer och vet inte vad de ska ta sig till.” Så fort Gud öppnar munnen kommer det ut ord. Han åstadkommer allt genom ord, allt omdanas av dem och alla förnyas genom dem. Vad syftar ”åska och blixtar” på? Och vad syftar ”ljus” på? Ingenting kan undkomma Guds ord. Han använder dem för att avslöja människornas tankar och framställa deras fulhet; han använder ord för att åtgärda deras gamla natur och göra hela sitt folk fulltaligt. Är det inte det här som är det verkligt viktiga med Guds ord? Utan Guds stöd och förstärkning skulle alla människor i hela universum för länge sedan ha blivit fullständigt utplånade. Det här är principen för Guds handlande och hans arbetsmetod under hans sextusenåriga förvaltningsplan. Det här visar hur viktiga Guds ord är. De skär rakt in i djupet av folks själar. Så fort folk ser hans ord blir de förbluffade och skräckslagna och skyndar sig att fly. De vill undkomma verkligheten i hans ord, vilket är anledningen till att man kan se de här ”flyktingarna” överallt. Så snart Guds ord ljuder lägger folk benen på ryggen. Det här är en aspekt av den bild av människans fulhet som Gud framställer. Just nu vaknar alla människor successivt ur sin dvala; det är som om de alla tidigare hade drabbats av demens – och när de nu ser Guds ord verkar de lida sviterna av den sjukdomen och de är oförmögna att bli som de var förut. Det är så här alla människor faktiskt är och det är också en sann återgivning av de här orden: ”[M]ånga människor [väcks] genast ur sina illusioner, påverkade av detta svaga sken. Ändå har ingen någonsin insett att dagen har kommit då mitt ljus sänker sig ner över jorden.” Det var därför som Gud sa: ”De flesta människor blir förstummade när ljuset plötsligt blir synligt.” Det är mycket träffande att formulera det så. Guds beskrivning av människosläktet har inga hål, inte ens för att rymma en nålspets, och han har verkligen formulerat det korrekt och felfritt, vilket är orsaken till att alla människor blir helt övertygade. Utan att de vet om det har dessutom deras kärlek till Gud börjat byggas upp i djupet av deras hjärtan. Det är endast på det viset som Guds ställning där blir alltmer verklig, och det här är också ett sätt som Gud verkar på.

”De flesta människor blir bara förbryllade; de får ont i ögonen och ljuset kastar dem ner i gyttjan.” Eftersom sådana människor går emot Guds vilja (det vill säga, de gör motstånd mot Gud) när hans ord kommer, blir de tuktade på grund av sin upproriskhet;

---

det är därför det är sagt att de får ont i ögonen av ljuset. Dessa människor har redan lämnats över till Satan; så när de träder in i det nya verket har de varken upplysning eller ljus. Alla som inte har den helige Andes verk har intagits av Satan och det finns ingen plats för Gud djupt i deras hjärtan. Därför sägs det om dessa människor att ljuset "kastar dem ner i gytjan". Alla som är i det här skicket befinner sig i ett oordnat tillstånd. De kan varken komma in på rätt spår eller bli normala igen; alla deras tankar är motsträviga. Alla på jorden har blivit extremt fördärvade av Satan. Folk har ingen livskraft och stinker av liklukt. Jordens alla folk överlever mitt i en epidemi av baciller som ingen kan undkomma. De vill inte överleva på jorden men de känner hela tiden att något större kommer att hända så att folk ska få se med egna ögon; därför tvingar alla människor sig själva att fortsätta leva. De har inte haft någon styrka i sina hjärtan på väldigt länge; de använder bara sina osynliga förhoppningar som en andlig stöttepelare och på det viset stöttar de upp huvudet för att ge sken av att vara människor och hankar sig fram genom sina dagar på jorden. Det är som om alla människor var den inkarnerade djävulens söner. Det var därför Gud sa: "[J]orden [är] höljd i förvirring, en outhärdligt sorglig syn som träffar en med överväldigande melankoli om man granskar den närmare." När den här situationen uppstod började Gud "strö min Andes frön" över hela universum och han började utföra sitt frälsningsverk på hela jorden. Det var för att driva sitt verk framåt som Gud började sända ner alla slags katastrofer och därigenom rädda hårdhjärtade människor. Under de olika faserna av Guds verk tar frälsningen fortfarande formen av olika katastrofer, och ingen som är dömd kan undkomma dem. Först i slutet kommer det att vara möjligt att uppnå en situation på jorden som är "lika stilla som den tredje himlen: Här existerar allt levande, stort som smått, tillsammans i harmoni utan att en enda gång inlåta sig i 'läppars och tungors konflikter'." En sida av Guds verk är att erövra hela människosläktet och vinna det utvalda folket genom hans ord; en annan är att erövra alla upproriska söner med hjälp av olika katastrofer. Det här är en del av Guds storskaliga verk. Endast på det här sättet kan det rike på jorden som Gud vill ha uppnås till fullo, och det här är den del av hans verk som är rent guld.

Gud kräver ständigt att människorna ska begripa himlens dynamik. Kan de verkligen lyckas med det? Baserat på det faktum att folk har fördärvats av Satan i mer än 5 900 år, så är sanningen den att de inte kan jämföras med Petrus – och därför kan de helt enkelt inte klara det. Det här är en av Guds verks metoder. Han vill inte att folk

---

ska vänta passivt; han vill att de ska söka aktivt i stället. Det är bara då som Gud har möjlighet att verka i folk. Det vore bra att förklara det lite mer ingående, för annars kommer folk bara att ha en ytlig kunskap. När Gud hade skapat människorna och gett dem ande förklarade han för dem att om de inte ropade till honom skulle de inte kunna få kontakt med hans Ande och därmed skulle "satellit-tv-sändningen" från himlen vara omöjlig att ta emot på jorden. När Gud inte längre finns i människans ande uppstår ett tomrum och då tar Satan tillfället i akt att ta sig in. När folk kontaktar Gud med sina hjärtan får Satan genast panik och skyndar sig att fly. Genom människosläktets rop ger Gud dem vad de behöver, men till en början "bor" han inte hos dem. Han ger dem helt enkelt konstant hjälp på grund av deras rop, och den inre styrkan gör människorna hårdiga så att Satan inte vågar komma in och "leka" som han behagar. Så om folk håller oavbruten kontakt med Guds Ande vågar inte Satan komma och störa. Utan Satans störningar är alla människors liv normalt och då har Gud möjlighet att verka obehindrat i deras inre. Det som Gud vill uppnå kan då utföras av människor. Av detta förstår man varför Gud alltid har krävt att folk ska öka sin tro och också har sagt: "Jag ställer passande krav utifrån människans mognad på jorden. Jag har aldrig försatt någon i svårigheter eller bett någon att 'pressa fram sitt blod' för mitt nöjes skull." De flesta människor är förvirrade över Guds krav. De undrar varför Gud fortsätter ställa krav på dem om det är så att folk inte har den förmågan och har blivit ohjälpligt fördärvade av Satan. Sätter Gud dem inte i en svår situation då? Man kan inte låta bli att skratta när man ser deras allvarliga ansikten och sedan ser deras generade blickar. Det mest skrattretande är folks olika fula utseenden: Ibland är de som barn som älskar att leka, och ibland är de som en liten flicka som leker "mamma". Ibland är de som en hund som äter en mus. Man vet inte om man ska skratta eller gråta åt alla deras fula tillstånd, och ofta är det så att ju sämre folk förstår Guds vilja, desto mer benägna är de att få problem. Så Guds följande ord – "Är jag den Gud som bara tvingar skapelsen till tystnad?" – räcker för att visa precis hur dåraktiga folk är och att ingen människa kan förstå Guds vilja. Även om han uttrycker vad hans vilja är, är de oförmögna att ta hänsyn till den. De gör bara Guds arbete i enlighet människans vilja. Hur kan de då begripa hans vilja? "Jag beger mig ut på vandring på jorden, sprider min väldoft överallt och lämnar kvar min skepnad på varje plats. Överallt ekar ljudet av min röst. Överallt dröjer sig folk kvar vid gårdagens vackra scener, för hela mänskligheten minns den tid som var ..." Så kommer

---

situationen att vara när riket bildas. På flera platser har Gud faktiskt redan profeterat om skönheten då riket förverkligas och sammantaget ger alla dessa profetior en komplett bild av riket. Men folk bryr sig inte om det; de tittar bara på det som om det var en tecknad serie.

På grund av årtusenden av Satans fördärv har folk alltid levt i mörker, så de varken besväras av det eller längtar efter ljuset. Det har därför lett till att när ljusen anländer i dag "är allesamman avogt inställda till min ankomst, och de förvisar ljusets ankomst som om jag vore människans fiende i himlen. Människan hälsar mig med en defensiv blick." Även om de flesta människor försöker älska Gud uppriktigt är han ändå inte nöjd utan fortsätter att fördöma människosläktet. Det förbryllar folk. Eftersom de lever i mörkret tjänar de fortfarande Gud som de gjorde i ljusets frånvaro. Det vill säga, alla människor tjänar Gud utifrån sina egna föreställningar, och när han kommer är detta deras tillstånd och de är oförmögna att tjäna honom genom att ta emot nytt ljus; i stället tjänar de honom med all den erfarenhet de själva har fått. Gud har inget nöje av mänsklighetens "tillgivenhet", så ljuset kan inte prisas av människor i mörkret. Det var därför som Gud sa orden ovan; det här är absolut inte i strid med verkligheten och det handlar inte om att Gud vare sig behandlar människorna illa eller förorättar dem. Ända sedan världens skapelse har inte en enda människa någonsin fått smaka Guds värme på riktigt; alla människor har gått i försvarsställning mot Gud, livrädda att han ska slå ned dem och tillintetgöra dem. Så under de här sextusen åren har Gud alltid gett människor värme i utbyte mot deras uppriktighet och fortsatt att tålmodigt vägleda dem vid varje steg. Det beror på att folk är så svaga, och de är oförmögna att helt förstå Guds vilja eller att älska honom helhjärtat eftersom de inte kan undgå att utsättas för Satans manipulation. Trots det förblir Gud tolerant och efter att ha varit så tålmodig kommer han en dag – det vill säga, när han förnyar världen – inte längre att ta hand om folk som en mor. I stället kommer han att ge människorna de straff de är förtjänta av. Därför kommer detta att utspela sig: "Kroppar driver omkring på havets yta", och samtidigt "på de platser som är tomma på vatten njuter andra människor skrattande och sjungande av de löften jag har förunnat dem." Det här är en jämförelse mellan slutmålen för dem som straffas och dem som belönas. "[H]avets yta" syftar på den bottenlösa avgrunden av människosläktets tuktan som Gud har talat om. Det här är Satans slutmål och det är den "viloplats" som Gud har berett åt alla som motarbetar honom. Gud har alltid velat

---

ha mänsklighetens äkta kärlek, men folk vet inte om detta och är likgiltiga inför det, så de fortsätter att göra sitt eget verk. På grund av det här ber Gud i alla sina ord alltid människorna om saker, påpekar deras brister och pekar ut trosutövningens väg åt dem så att de kan omsätta de här orden i praktiken. Han har visat folk sin egen inställning: "Ändå har jag aldrig i förbigående tagit upp ett enda människoliv för att leka med det som om det vore en leksak. Jag iakttar den möda människan har lagt ner och jag förstår det pris hon har betalat. När hon står inför mig vill jag inte överrumpla henne för att kunna tukta henne, jag vill inte heller skänka henne oönskade ting. I stället har jag hela tiden bara sorjt för människan och gett till henne." När folk läser de här orden från Gud känner de genast hans värme och tänker: Ja, jag har verkligen betalat ett pris för Gud förut, men jag har också behandlat honom likgiltigt och beklagat mig för honom ibland. Gud har alltid väglett mig med sina ord och han bryr sig så mycket om mitt liv, men ändå leker jag ibland med det som om det vore en leksak. Det borde jag verkligen inte göra. Gud älskar mig så mycket, så varför kan jag då inte sträva tillräckligt ihärdigt? När folk slås av sådana tankar har de god lust att ge sig själva en örfil, och en del rynkar till och med på näsan och skriker högt. Gud förstår vad de tänker och talar i enlighet därmed, och de här fåtaliga orden – som varken är hårda eller mjuka – väcker folks kärlek till honom. Slutligen profeterade Gud om förändringen i sitt verk när riket har upprättats på jorden: När Gud är på jorden kommer folk att kunna bli fria från katastrofer och olyckor och de kommer att kunna bada i nåd; men den stora dagens dom kommer han att inleda då han uppenbarar sig bland alla folk och hela hans verk på jorden är fullbordat. Då, när den dagen har kommit, kommer det att vara precis som det står i Bibeln: "Låt den som är orättfärdig fortsätta vara orättfärdig ... och den som är helig fortsätta vara helig." De orättfärdiga kommer att tuktas och de heliga kommer att komma inför tronen. Gud kommer inte att ha overseende med en enda individ; inte ens med rikets söner och folk. Allt det här är Guds rättfärdighet och en uppenbarelse av hans sinnelag. Han kommer inte att visa omsorg om människans svagheter en gång till.

Kapitel 20

Gud skapade hela mänskligheten och har lett hela mänskligheten fram till idag. Gud vet alltså allt som händer bland människorna. Han känner till bitterheten i människans värld, förstår det ljuva i människans värld och beskriver sålunda varje dag hela mänsklighetens livsvillkor, och tar dessutom itu med hela mänsklighetens svaghet och fördärv. Det är inte Guds önskan att hela mänskligheten ska kastas i den bottenlösa avgrunden eller att hela mänskligheten ska bli frälst. Det finns alltid en princip för Guds agerande, men trots det är ingen kapabel att fatta lagarna för allt han gör. När människor blir medvetna om Guds majestät och vrede ändrar han omedelbart tonen till barmhärtighet och kärlek, men när människor lär känna Guds barmhärtighet och kärlek ändrar han omedelbart tonfall igen och gör sina ord lika svårsmälta som om de var en levande höna. Aldrig någonsin har begynnelsen upprepats i alla Guds ord, och aldrig har hans ord talats enligt den princip som gällde för gårdagens yttranden. Inte ens tonfallet är detsamma och det finns inget samband innehållsmässigt – och allt detta får människor att känna sig ännu mer förvirrade. Det här är Guds visdom och uppenbarelsen av hans sinne. Han använder sitt tonfall och sitt sätt att tala för att skingra människors förutfattade meningar, i syfte att förvirra Satan och beröva honom tillfället att förgifta Guds gärningar. Det förunderliga i Guds agerande gör att hans ord gör människor vimmelkantiga. De hittar knappt sin egen ytterdörr och vet inte ens när det är dags att äta eller vila, och på så sätt lyckas de verkligen ”gå utan sömn och mat för att offra sig för Gud”. Men även då är Gud missnöjd med de rådande omständigheterna, och han är ständigt arg på människan och tvingar henne att plocka fram sitt sanna hjärta. Om han inte gjorde det skulle folk omedelbart ”lyda” och bli lättsinniga så snart Gud visade minsta mildhet. Så låg är människan: det går inte att övertala henne, utan hon måste piskas eller släpas för att börja röra sig. ”Ingen av alla dem jag betraktar har någonsin sökt mig avsiktligt och direkt. Allesamman kommer inför mig på uppmaning av andra, de följer majoriteten och de vill varken betala priset eller ägna tid åt att berika sina liv.” Det här gäller alla på jorden. Så utan apostlarnas och ledarnas arbete skulle alla människor ha skingrats för länge sedan, och därför har det inte rått någon brist på apostlar och profeter genom tiderna.

I dessa yttranden ägnar Gud särskild uppmärksamhet åt att sammanfatta hela mänsklighetens livsvillkor. Ord som ”Det finns inte den minsta värme i människans liv

---

och det saknar varje spår av mänsklighet eller ljus – men likväl har hon alltid varit njutningslysten och väntar ett helt liv som förlorat allt värde och jäktar omkring utan att åstadkomma något. På ett ögonblick närmar sig dödens dag, och människan dör en bitter död” är alla av detta slag. Hur kommer det sig att Gud har väglett mänsklighetens liv tills idag, men samtidigt avslöjar hur tomt livet är i människans värld? Och varför beskriver han alla människors hela liv som att de ”kommer hit i hast och ger sig av i hast”? Man kan säga att det här är Guds plan helt och hållet, alltsamman är beslutat av Gud, och därmed återspeglar det, ur en annan aspekt, hur Gud föraktar allt utom det gudomliga livet. Även om Gud skapade hela mänskligheten har han aldrig funnit något verkligt nöje i människornas liv, och därför låter han dem helt enkelt existera under Satans fördärv. När mänskligheten har gått igenom den här processen kommer Gud att antingen utplåna eller rädda människorna, och därmed kommer människan att uppnå ett liv på jorden som inte är tomt. Allt det här ingår i Guds plan. Därför finns det ständigt en önskan i människans medvetande vilket har lett till att ingen med glädje dör en oskyldig död – men de enda som kommer att få denna önskan uppfylld är de sista dagarnas människor. Idag lever folk fortfarande mitt i en oåterkallelig tomhet och väntar fortfarande på den där osynliga önsknigen: ”När jag täcker mitt ansikte med mina händer och pressar ner människor under marken, tappar de omedelbart andan och det är knappt att de överlever. Alla ropar till mig, livrädda att jag ska förgöra dem, för allesamman vill skåda den dag då jag blir förhärligad.” Det här är situationen för alla människor idag. De lever allesamman i ett ”vakuum”, utan ”syre”, vilket gör det svårt för dem att andas. Gud använder denna önskan i människans medvetande för att främja hela mänsklighetens överlevnad. Utan den skulle alla ”ge sig av hemifrån och gå i kloster”, och då skulle mänskligheten dö ut och möta sitt slut. Det är alltså tack vare Guds löfte till människan som hon har överlevt fram till idag. Detta är sanningen, men människan har aldrig upptäckt den här lagen och därför vet hon inte varför hon är ”skräckslagen för att döden ska drabba henne en andra gång”. Ingen människa har modet att fortsätta leva, men ingen har heller någonsin haft modet att dö, och därför säger Gud att människor ”dör en bitter död”. Det här är den verkliga situationen för människan. En del människor kanske har sett sina framtidsplaner grusas och velat dö, men de här tankarna har aldrig förverkligats. Vissa kanske har tänkt på att ta sitt liv på grund av familjekonflikter, men de hyser omsorg om sina närmaste och förmår inte göra

---

verklighet av sin önskan. Andra kanske har önskat dö på grund av äktenskapliga prövningar men vill inte löpa linan ut. Därför dör människor med missnöje eller oändlig ånger i hjärtat. Sådana är de olika tillstånd alla människor befinner sig i. När man blickar ut över människans vida värld ser man folk komma och gå i en ändlös ström, och fastän de känner att det vore mer glädje i döden än i livet fortsätter de att bekänna med sina läppar, och aldrig har någon föregått med gott exempel genom att dö och komma tillbaka och berätta för de levande hur man njuter av glädjen i döden. Människor är föraktliga stackare: de har ingen skam eller självrespekt och de håller aldrig ord. I sin plan förutbestämde Gud ett antal människor som skulle njuta av hans löfte, och därför säger Gud: "Många andar har levt i köttet, och många har dött och återfötts på jorden. Men ingen av dem har någonsin fått möjligheten att åtnjuta rikets välsignelser idag." Alla som åtnjuter rikets välsignelser idag har varit förutbestämda av Gud sedan han skapade världen. Gud ordnade så att dessa andar skulle leva i köttet under de sista dagarna, och till slut kommer Gud att vinna denna skara människor och ordna så att de är i sineernas land. Eftersom dessa människors andar är änglar till sitt väsen, säger Gud: "Har det verkligen aldrig funnits något spår av mig i människans ande?" Faktum är att när människor lever i köttet förblir de okunniga om vad som sker i den andliga världen. Av dessa enkla ord – "människan ger mig en vaksam blick" – kan man se Guds humör. I dessa enkla ord uttrycks Guds komplexa psykologi. Ända sedan skapelsen har det alltid funnits sorg i kombination med vrede och dom i Guds hjärta, för människorna på jorden är oförmögna att ge akt på Guds önskan, precis som Gud säger: "Människan är som en bergsvilde." Trots det säger Gud också: "Den dag ska komma då människan simmar till min sida från det väldiga havets mitt, så att hon ska kunna njuta alla jordens rikedomar och inte längre riskerar att slukas av havet." Detta är uppfyllelsen av Guds vilja och det kan också beskrivas som en oundviklig trend och symboliserar fullbordandet av Guds verk.

När riket i sin helhet kommer ner på jorden kommer alla människor att återfå sitt ursprungliga utseende. Således säger Gud: "Jag njuter från min höga tron, jag lever bland stjärnorna. Och änglarna framför nya sånger och nya danser för mig. Deras egen bräcklighet får inte längre tåra att rinna nedför deras ansikten. Jag hör inte längre ljudet av änglar som gråter inför mig, och ingen klagar längre hos mig över umbäranden." Detta visar att den dag då Gud vinner fullkomlig ära är den dag då

---

människan njuter sin vila. Människor jäktar inte längre omkring på grund av Satans störande påverkan, världens framåtskridande upphör och människorna lever i vila – för de otaliga stjärnorna på himlavalvet har förnyats, och solen, månen, stjärnorna och så vidare, liksom alla berg och floder i himlen och på jorden, har förändrats. Och eftersom människan har förändrats och Gud har förändrats kommer också alla ting att förändras. Detta är det slutliga målet med Guds förvaltningsplan och det som slutligen ska uppnås. Guds syfte med att tala alla dessa ord är främst att människan ska lära känna honom. Folk begriper inte Guds administrativa förordningar. Allt som Gud gör har iscensatts och arrangerats av honom själv, och han vill inte låta någon lägga sig i; i stället låter han människor se att allt har arrangerats av honom och är ouppnåeligt för människan. Fast människan kan se det, eller har svårt att föreställa sig det, styrs allt av Gud ensam och han vill inte att det ska befläckas av den minsta mänskliga tanke. Gud kommer sannerligen inte att förlåta någon som lägger sig i ens det allra minsta; Gud är den Gud som är svartsjuk på människan, och det verkar som om Guds Ande är särskilt känslig i detta avseende. Därför kommer den som har minsta avsikt att störa omedelbart att drabbas av Guds förtärande lågor som förvandlar dem till aska i elden. Gud tillåter inte människor att visa upp sina förmågor som de behagar, för alla som är begåvade saknar liv; dessa förmodade förmågor tjänar endast Gud och kommer från Satan, och därför föraktas de särskilt av Gud som inte gör några eftergifter när det gäller detta. Ändå är det ofta människor utan liv som tenderar att delta i Guds verk, och till råga på allt avslöjas inte deras medverkan eftersom den döljs bakom deras förmågor. Genom tiderna har de som är begåvade aldrig stått fast, för de saknar liv och därmed har de ingen motståndskraft. Så ”om jag inte talar rent ut kommer människan aldrig att ta sitt förnuft till fånga utan kommer ovetande att falla i min tuktan – för människan känner mig inte i mitt kött”, säger Gud. Alla som är av kött och blod vägleds av Gud men lever samtidigt i trældom under Satan, och därför har människor aldrig haft normala relationer med varandra, antingen på grund av lust eller tillbedjan eller förhållandena i deras miljö. De här onormala relationerna är vad Gud avskyr mest av allt, och det är på grund av sådana relationer som Gud yttrar ord som: ”Vad jag vill ha är levande varelser som är fulla av liv, inte kadaver som är genomdränkta av död. Eftersom jag vilar vid rikets bord kommer jag att befalla alla människor på jorden att ta emot min granskning.” När Gud är ovanför hela universum iakttar han varje dag varenda handling

---

som utförs av dessa som är av kött och blod, och han har aldrig förbisett en enda av dem. Det här är Guds gärningar. Och därför uppmanar jag alla människor att granska sina egna tankar, åsikter och handlingar. Jag begär inte att ni ska vara ett skammens tecken för Gud, utan en manifestation av Guds härlighet, att ni i alla era handlingar, ord och liv inte blir föremål för Satans skämt. Det här är vad Gud kräver av alla människor.

Kapitel 21

I Guds ögon är människor som djuren i djurvärlden. De kämpar mot varandra, dödar varandra och samspelar med varandra på märkliga sätt. I Guds ögon är de också som apor som intrigerar mot varandra oavsett ålder eller kön. Som sådana har inget som hela mänskligheten gör och ger uttryck för någonsin varit efter Guds hjärta. Den tid då Gud skyler sitt ansikte är exakt när människor över hela världen provas. Alla människor stönar av smärta, de lever alla under hotet om katastrof och inte en enda av dem har någonsin lyckats fly undan Guds dom. Faktum är att Guds främsta syfte med att inkarneras är att i köttet bedöma och döma människan. I Guds sinne beslutades för länge sedan vilka som, enligt deras innersta väsen, ska räddas eller förgöras, och detta kommer att klargöras successivt under den sista fasen. Allt eftersom dagarna och månaderna går förändras människor och deras ursprungliga form avslöjas. Huruvida det är en kyckling eller anka i ägget visar sig när det kläcks. Det ögonblick då ägget kläcks är just det ögonblick då katastroferna på jorden kommer att upphöra. Av detta framgår det att för att veta om det är en "kyckling" eller en "anka" i "ägget", måste det kläckas. Detta är planen i Guds hjärta och den måste genomföras.

"Stackars beklagansvärda mänsklighet! Hur kommer det sig att människan älskar mig men inte kan följa min andes intentioner?" Eftersom människans tillstånd är sådant måste hon underkastas åtgärder för att uppfylla Guds vilja. Och den leda Gud känner för mänskligheten har gjort att han många gånger deklarerat: "Åh, alla mänsklighetens upprorsmän! De måste förgöras under mina fötter, de måste försvinna under min tuktan, och den dag då mitt stora företag är fullbordat måste de kastas ut ur mänskligheten så att hela mänskligheten känner igen deras fula ansikten." Gud talar till hela mänskligheten i köttet men han talar också till Satan i den andliga världen, alltså bortom hela universum. Detta är Guds vilja och vad som ska uppnås genom hans sextusenåriga plan.

Gud är verkligen synnerligen normal och det finns en del saker som bara kan genomföras om han utför dem personligen och ser dem med sina egna ögon. Det är inte som folk föreställer sig, att Gud bara ligger där medan allt går som han vill; detta är konsekvensen av Satans orosstiftan i människorna som gör att de inte förstår Guds sanna ansikte. Därför har Gud i den sista tidsåldern blivit kött för att uppenbara sin realitet för människan utan att dölja någonting. En del beskrivningar av Guds sinnelag

---

är rena överdrifter, som till exempel när det sägs att Gud kan förrinta världen med ett enda ord eller minsta tanke. Följden blir att de flesta människor säger saker som: Om Gud är allsmäktig, hur kommer det sig då att han inte slukar Satan i en enda munbit? De här orden är absurda och visar att folk fortfarande inte känner Gud. Om Gud ska eliminera sina fiender krävs det en process, men det är ändå korrekt att säga att Gud alltid segrar: Gud kommer slutligen att besegra sina fiender. Det är precis som när ett starkt land besegrar ett svagt — det måste vinna seger, steg för steg, ibland genom att använda stridskrafter, ibland genom att använda strategi. Det är en process, men man kan inte säga att eftersom det starka landet har senaste generationens kärnvapen och det svaga landet är långt underlägset, så kommer det svaga landet att ge upp utan strid. Att påstå det vore absurt. Däremot är det rimligt att säga att det starka landet med säkerhet kommer att segra och att det svaga landet med säkerhet kommer att förlora, men det är först när det starka landet verkligen intar det svaga landet som det kan sägas ha större makt. Gud har alltså alltid sagt att människan inte känner honom. Är då det som sagts här ovan en del av förklaringen till varför människan inte känner Gud? Är det här människans uppfattningar? Varför begär Gud bara att människan ska känna till hans realitet och för den skull själv blir kött? De flesta människor dyrkade gudfruktigt himlen, men ”Himlen har aldrig påverkats det minsta av människans handlingar, och om jag skulle behandla människan med utgångspunkt från allt hon gör så skulle hela mänskligheten leva under min tuktan.”

Gud ser in i människans innersta väsen. I sina yttranden verkar han så ”plågad” av människan att han inte har något intresse av att bry sig om henne mer och inte heller hyser det minsta hopp för henne; det tycks som om människan är bortom räddning.” Jag har sett många människor med tårar strömmande nedför kinderna, och jag har sett många människor ge sitt hjärta i utbyte mot mina rikedomar. Trots denna ”fromhet” har jag aldrig villigt gett mitt allt till människan som resultat av hennes plötsliga böner, för människan har aldrig varit glad och villig att hänge sig åt mig.” När Gud avslöjar människans natur skäms hon över sig själv, men det här är bara en ytlig kunskap och hon är oförmögen att verkligen känna igen sin natur i Guds ord; därför förstår de flesta människor inte Guds vilja, de kan inte finna en väg för sitt liv i Guds ord, och ju mer tjockskalliga de är desto mer förlöjligar Gud dem. På så sätt träder de omedvetet in i uppgiften som ohygglighet — och följden blir att de kommer att lära känna sig själva när

---

de genomborras av det "mjuka svärdet". Guds ord tycks berömma och uppmuntra människans gärningar — och ändå har folk alltid en känsla av att Gud förlöjligar dem. Så när de läser Guds ord rycker musklerna i deras ansikten gång på gång som om de hade kramper. Detta är orenheten i deras samvete, och det är på grund av den som de får dessa ofrivilliga ryckningar. Deras smärta är av det slaget att de vill skratta men inte kan — och inte heller kan de gråta, för folks komiskhet spelas upp på den fjärrstyrda "videobandspelaren" och de kan inte stänga av den utan kan bara härda ut. På alla medarbetarmöten predikas det om "fokusering på Guds ord", men alla vet väl hurdana den stora röda drakens yngel är? Ansikte mot ansikte är de lydiga som lamm, men när man vänder ryggen till är de grymma som vargar, vilket uttrycks i Guds ord som att "många människor älskar mig uppriktigt när jag skänker dem mina ord, men de bevarar inte mina ord i sin ande utan i stället använder de dem nonchalant som allmän egendom och kastar tillbaka dem varifrån de kom närhelst de känner för det." Varför har Gud alltid blottställt människan? Det här visar att människas gamla natur aldrig har gett vika en tum. Den tornar upp sig i hundratals miljoner människors hjärtan likt berget Taishan, men den dagen kommer när Yu Gong^[a] flyttar det där berget och det är Guds plan. Det finns inte ett ögonblick i Guds yttranden då han inte ställer krav på människan, varnar henne eller pekar på människans natur som uppenbaras i hennes liv: "När människan är långt från mig och när hon testat mig gömmer jag mig för henne bland molnen. Följden blir att hon inte hittar ett spår av mig utan bara lever bara som de onda vill och gör allt de begär." I verkligheten har folk sällan möjlighet att leva i Guds närhet eftersom de har alltför lite längtan efter att söka; följderna blir att människorna, trots att de flesta av dem älskar Gud, lever under den ondes hand och allt de gör styrs av den onde. Om folk verkligen levde i Guds ljus och sökte Gud vartenda ögonblick under dagen, skulle Gud inte behöva tala på det här viset, eller hur? När folk lägger texten åt sidan lägger de genast Gud åt sidan tillsammans med boken, och så ägnar de sig åt sina egna angelägenheter varefter Gud försvinner ur deras hjärtan. Men när de plockar upp boken igen, går det plötsligt upp för dem att de stuvat undan Gud längst bak i hjärnan. Sådant är människans liv "utan minne". Ju mer Gud talar, desto mer upphöjda är hans ord. När de når sin höjdpunkt är hela verket avslutat och följderna blir att Gud upphör med sina yttranden. Den princip Gud följer i sitt arbete är att han avslutar sitt verk när

---

det når sin höjdpunkt; han fortsätter inte arbeta när det når sin höjdpunkt, utan slutar tvärt. Han gör aldrig något som är onödigt.

Fotnot:

a. Yu Gong var en mytologisk gammal man som kunde förflytta berg.

Kapitel 24 och 25

Om man inte läser noga är det omöjligt att upptäcka någonting i de här två dagarnas yttranden; egentligen skulle de ha uttalats under en och samma dag, men Gud fördelade dem på två dagar. De här två dagarnas yttranden utgör alltså en helhet, men för att göra det lättare för folk att ta till sig dem delade Gud upp dem på två dagar så att folk skulle få en chans att andas. Sådan omtanke har Gud om människan. I alla Guds verk fyller alla människor sin funktion och utför sin plikt på sin egen plats. Det är inte bara de människor som har en ängels ande som samarbetar: de som har en demons ande "samarbetar" också, liksom alla Satans andar. I Guds uttalanden ses Guds vilja och hans krav på människan. Orden "Min tuktan kommer över alla människor, men den förblir också fjärran från alla människor. Varje individs hela liv är fyllt av kärlek och hat mot mig" visar att Gud använder tuktan för att hota alla människor och få dem att skaffa sig kunskap om honom. På grund av Satans fördärv och änglarnas bräcklighet använder Gud enbart ord och inte administrativa påbud för att tukta människor. Ända sedan skapelsen fram till i dag har detta varit Guds arbetsprincip när det gäller änglarna och alla människor. Eftersom änglarna är av Gud kommer de en dag med visshet att bli invånare i Guds rike, och Gud kommer att ta vara på dem och skydda dem. Alla andra kommer däremot att delas upp efter sitt slag, alla Satans olika onda andar kommer att tuktas, och alla som saknar andar kommer att behärskas av Guds söner och folk. Sådan är Guds plan. Därför sa Gud en gång: "Är min dags ankomst verkligen lika med ögonblicket för människans död? Skulle jag verkligen förgöra människan i samma stund som mitt rike tar form??" Även om det här är två enkla frågor, utgör de Guds arrangemang för hela mänsklighetens slutmål. När Gud kommer är den stund då "människor runtom i hela universum spikas fast upp och ner vid korset." Detta är målsättningen med att Gud framträder för alla människor och använder tuktan för att få dem att inse Guds existens. Eftersom den tid då Gud stiger ner på jorden är den sista tidsåldern och den tid då förhållandena i länderna på jorden är som mest turbulenta, säger Gud alltså: "När jag kommer ner till jorden är den höljd i mörker och människan 'sover djupt'." I dag är det bara en handfull människor – knappast några alls - som är i stånd att känna den inkarnerade Guden. Eftersom det nu är den sista tidsåldern har ingen någonsin verkligen känt den praktiske Guden, och folk har bara en ytlig kunskap om Gud. Och det beror på att folk lever mitt i den smärtsamma

---

förädlingen. När folk lämnar förädlingsprocessen är också när de börjar tuktas – det är den tid då Gud framträder fr alla människor så att de personligen ska kunna skåda honom. På grund av den inkarnerade Guden faller människor i olycka och är oförmögna att frigöra sig själva – vilket är Guds straff av den stora röda draken och hans administrativa påbud. När vårens värme kommer och blommorna slår ut, när allt under himlen är täckt av grönska och allt på jorden är på plats, då kommer alla människor och ting att successivt träda in i Guds tuktan, och då kommer hela Guds verk på jorden att nå sitt slut. Gud ska inte längre vara verksam eller leva på jorden, för Guds stora verk kommer att ha fullbordats. Är folk oförmögna att lägga sitt kött åt sidan denna korta tid? Vad kan splittra kärleken mellan människa och Gud? Vem kan dra isär kärleken mellan människa och Gud? Kan föräldrar, makar, systrar, hustrur eller smärtsam förädling göra det? Kan samvetskvalen sopa bort gudsbilden i människans inre? Är folks skuld och agerande mot varandra deras eget fel? Kan människan råda bot på dem? Vem är i stånd att skydda sig själv? Är människor kapabla att sörja för sig själva? Vilka är de starka i livet? Vilka är kapabla att lämna mig och leva för sig själva? Varför uppmanar Gud gång på gång alla människor att ägna sig åt självbetraktelse? Varför säger Gud: ”Vilka har själva orsakat sina umbäranden?”

För närvarande är det mörk natt i hela universum och människor är avtrubbade och tröga, men timvisarna rör sig ständigt framåt, minuterna och sekunderna stannar inte upp, och jorden, solens och månens rotation blir allt snabbare. I sina känslor tror människor att dagen inte är långt borta, som om de har sin sista dag framför sina ögon. Människor förbereder oupphörligt allt för sin egen dödsstund så att den ska tjäna ett syfte då de dör; om inte, skulle de ha levt till ingen nytta – och nog vore väl det beklagligt? När Gud förintar världen börjar han med förändringar i länders inre angelägenheter, och detta resulterar i statskupper: på så sätt mobiliserar Gud människors tjänster i hela universum. Landet där den stora röda draken ligger hopslingrad är en demonstrationszon. Eftersom det har slitits isär internt har dess nationella angelägenheter kastats in i kaos, alla ägnar sig åt självförsvar och förbereder sig för att fly till månen – men hur skulle de kunna fly undan Guds hands herravälde? Precis som Gud sa att folk kommer att ”dricka ur sin egen bittra kalk”. Denna tid av interna stridigheter är exakt när Gud lämnar jorden; Gud kommer inte att stanna kvar i den stora röda drakens land utan ska omedelbart avsluta sitt verk på jorden. Man kan

---

säga att tiden flyger iväg och det är inte mycket tid kvar. Av tonen i Guds ord framgår det att Gud redan har talat om slutmålet för alla i hela universum och att han inte har något att säga till restens försvar. Detta är vad Gud uppenbarar för människan. Det är på grund av Guds målsättning med människans skapelse som han säger: "I mina ögon är människan härskare över allting Jag har inte gett henne något litet mått av auktoritet då jag låtit henne härska över allt på jorden – över gräset på bergen, djuren i skogarna och fiskarna i vattnet." När Gud skapade människan förutbestämde han att människan skulle vara herre över allting – men människan fördärvades av Satan och därför kan hon inte leva så som hon skulle önska. Detta har lett till världen i dag där människorna inte är olika vilddjuren och bergen har blandat sig med floderna, med resultatet att "hela hennes liv är ett liv av vanda och stress, nöje kombinerat med tomhet." Eftersom människans liv inte har någon mening och eftersom detta inte var Guds mål då han skapade henne, har hela världen blivit grumlig. När Gud ställer hela universum i ordning kommer alla människor officiellt att börja uppleva mänskligt liv, och först då kommer deras liv att börja ha en mening. Folk kommer att börja utnyttja den myndighet Gud gett dem, de kommer officiellt att framträda inför alla ting som deras herre, och de kommer att acceptera Guds ledning på jorden och inte längre gå emot Gud utan lyda honom. Men människorna av i dag har långt dit. Allt de gör är att använda sig av Gud för att "fylla sina fickor" och därför ställer Gud en rad frågor som: "Är det verk jag utför i människan inte till någon nytta för henne?" Om Gud inte ställde dessa frågor skulle ingenting hända; men när han frågar om sådana saker är en del människor oförmögna att stå fast, för det finns skuldkänslor i deras samveten, och de är inte helt och hållet för Gud utan för sig själva. Allt är tomt; därför är dessa människor och "människor av alla religioner, samhällsområden, nationer och samfund medvetna om tomheten på jorden, och allesamman söker mig och väntar på min återkomst". Alla människor längtar efter Guds återkomst så att han ska kunna sätta punkt för den gamla innehållslösa eran, men samtidigt fruktar de att drabbas av katastrof. Hela den religiösa världen kommer omedelbart att lämnas öde och övergiven av alla; de saknar verklighet och de kommer att inse att deras tro på Gud är vag och abstrakt. Människor från alla samhällsområden kommer också att skingras och varje nation och samfund kommer att börja falla i kaos. Kort sagt, alltings regelbundenhet ska slitas sönder, allt kommer att förlora sitt normala tillstånd och dessutom kommer folk att avslöja sina sanna ansikten. Därför säger

---

Gud: "Många är de gånger då jag har ropat ut till människan, men har någon någonsin känt medlidande? Har någon någonsin levt som verklig människa? Människan må leva i köttet, men hon saknar mänsklighet. Föddes hon i djurriket?" Även bland människorna sker förändring och på grund av denna förändring klassificeras var och en efter sitt slag. Detta är Guds verk under de sista dagarna, och det resultat som ska uppnås av de sista dagarnas verk. Gud talar allt klarare om människans innersta väsen, och det bevisar att slutet på hans verk närmar sig. Likaså att Gud är mer dold för folk, vilket får dem att känna sig mer oroade. Ju mindre människorna följer Guds vilja, desto mindre uppmärksamhet fäster de vid Guds verk de sista dagarna; detta hindrar dem från att störa och således utför Gud det arbete han avser att göra när ingen märker det. Detta är en princip för Guds verk genom tiderna. Han tar allt mindre hänsyn till människors svagheter, och på så sätt framgår det att Guds gudomlighet är mer framträdande, och så närmar sig Guds dag.

Kapitel 27

Idag har Guds ord nått sin höjdpunkt, något som är liktydigt med att andra delen av domens tidsålder har nått sin topp. Men det är inte högsta toppen. Den här gången är Guds ton förändrad, den är varken hånfull eller humoristisk, den slår och förbannar inte; Gud har dämpat tonen i sina ord. Nu börjar Gud "utbyta känslor" med människan. Gud fortsätter sitt verk i domens tidsålder samtidigt som han öppnar vägen för verkets nästa avsnitt, så att alla avsnitt av hans verk är sammanflätade med varandra. Å ena sidan talar han om "människans förhårdelse och tendens till återfall", å andra sidan talar han om "glädjen och sorgen över att ha blivit avskild från och sedan återförenad med människan" – och alltsamman väcker en reaktion i människors hjärtan och berör även de mest känslolösa människohjärtan. Guds syfte med att säga dessa ord är främst att få alla människor att falla ner inför Gud, utan en viskning, alldeles i slutet, och först efteråt "visar jag mina handlingar tydligt och låter alla känna mig genom sina egna misstag". Kunskapen om Gud hos människorna i denna period är fortfarande alldeles ytlig, det är ingen sann kunskap. Trots att de försöker så mycket de förmår kan de inte nå Guds vilja. Idag står Guds ord i zenit, men folk lever kvar i de tidiga stadierna och saknar därför förmåga att ta till sig yttranden här och nu – något som visar att Gud och människan är så olika som man kan tänka sig. Mot bakgrund av det kommer människor endast uppnå Guds lägsta normer när Guds ord upphör. Det är det sätt på vilket Gud verkar i de människor som har blivit ytterst fördärvade av den stora röda draken, och Gud måste arbeta så för att uppnå den optimala effekten. Människor i kyrkan ägnar lite större uppmärksamhet åt Guds ord, men Gud har för avsikt att de skulle kunna känna Gud i hans ord – är det inte en skillnad? Men som situationen är ger inte Gud längre akt på människans svaghet utan fortsätter tala, oberoende av om människor kan acceptera hans ord eller inte. Hans avsikt är att hans ord ska upphöra när hans verk på jorden är fullföljt. Men det verket skiljer sig från det tidigare. När Guds yttranden upphör ska ingen veta, när Guds verk upphör ska ingen veta och när Guds skepnad förändras ska ingen veta. Sådan är Guds vishet. För att undvika anklagelser från Satan och inblandning av fientliga krafter verkar Gud utan någons vetskap, och den gången kommer inga reaktioner från människor på jorden. Även om man en gång talade om tecknen på Guds förvandling kan ingen förnimma det, för människan har glömt den frågan och ägnar den ingen uppmärksamhet. Och på grund av angreppen både inifrån

---

och utifrån – katastroferna i den yttre världen och brännandet och utrensningen av Guds ord – är människor inte längre beredda att arbeta hårt för Gud, för de är alltför engagerade i sina egna förehavanden. När alla människor förnekar kunskapen och strävan i det förgångna, när alla människor har sett sig själva tydligt, kommer de att misslyckas och deras eget jag ryms inte längre i deras hjärtan. Först då kommer människor att längta uppriktigt efter Guds ord, först då kommer Guds ord verkligen att ha en plats i deras hjärtan, och först då kommer dessa ord ha blivit upphovet till deras existens – och i den stunden ska Guds vilja ha blivit fullbordad. Men dagens människor befinner sig långt ifrån det. Vissa av dem har knappt rört sig en tum, och därför kallar Gud detta en ”tendens till återfall”.

Alla Guds ord innehåller många frågor. Varför fortsätter Gud att ställa sådana frågor? ”Varför kan de inte ångra sig och bli födda på nytt? Hur kan människor vara beredda att för alltid leva i träskmarkerna och inte på en plats utan lera?” I det förgångna verkade Gud genom att påpeka saker direkt eller genom direkt exponering. Men efter att människor hade lidit svårt talade Gud inte lika direkt. Å ena sidan ser människor sina egna brister i dessa frågor, å andra tar de fasta på vägen till praktik. Eftersom alla människor gärna äter vad som finns lätt tillgängligt, talar Gud så som det passar deras krav och förser dem med ämnen att begrunda, så att de kan begrunda dem. Detta är en aspekt av betydelsen av Guds frågor. Naturligtvis är detta inte betydelsen av vissa av hans frågor, som till exempel: Kan det vara så att jag har behandlat dem illa? Kan det vara så att jag har visat dem i fel riktning? Kan det vara så att jag leder dem till helvetet? Frågor som dessa visar på föreställningarna djupt i människors hjärtan. Även om deras munnar inte säger det, finns det tvivel i de flestas hjärtan, och de menar att Guds ord framställer dem som att de inget duger till. Naturligtvis känner sådana människor inte sig själva, men till sist kommer de att erkänna sig besegrade av Guds ord – det är oundvikligt. Som en följd av dessa frågor säger Gud också: ”Jag kommer att slå alla nationer i flisor, för att inte tala om människans familj.” När människor accepterar Guds namn kommer alla nationer att skälva som resultat, människor kommer successivt att förändra sin mentalitet, och inom familjen ska relationerna mellan far och son, mor och dotter eller man och hustru upphöra att existera. Dessutom kommer människor att bli ännu mer främmande för varandra i sina relationer inom familjen, de ska förena sig med den stora familjen och rutinerna i nästan alla familjers liv kommer att rivas upp.

Och på grund av det kommer begreppet familj att bli allt dimmigare i människors hjärtan.

Varför har så mycket i Guds ord av idag ägnats åt att "utbyta känslor" med människor? Syftet är naturligtvis också att uppnå en viss effekt, av vilken man kan se att Guds hjärta fylls med oro. Gud säger: "när jag är ledsen, vem kan trösta mig ur djupet av sitt hjärta?" Gud säger de orden för att hans hjärta är överväldigat av sorg. Människor saknar nämligen förmåga att bry sig om Guds vilja, och de är alltid omoraliska och kan inte hålla sig i styr – de gör som de behagar, eftersom de är för opretentiösa och alltid förlåter sig själva och inte ger akt på Guds vilja. Men eftersom människor har blivit fördärvade av Satan ända fram till idag och saknar förmåga att frigöra sig själva, säger Gud: "Hur kan de undkomma den ylande vargens käftar? Hur kan de befria sig från dess hot och frestelser?" Människor lever i köttet – i den glupska vargens gap. På grund av det, och för att människor inte har någon självmedvetenhet och alltid ger sig hän och ger efter för utsvävningar, kan Gud inte annat än känna oro. Så ju mer Gud påminner människor, desto bättre känner de sig i sina hjärtan och desto villigare blir de att inlåta sig med Gud. Först då ska människan och Gud komma väl överens utan att skiljas åt eller distansera sig från varandra. Nuförtiden väntar hela mänskligheten på ankomsten av Guds dag, och därför har mänskligheten aldrig rört sig framåt. Ändå säger Gud: "När rättfärdighetens sol träder fram kommer östern att lysas upp, och sedan kommer den i sin tur att lysa upp hela universum och nå ut till alla." Med andra ord, när Gud byter skepnad kommer öster först att lysas upp och landet i öster blir det första som ersätts och efter det ska de övriga länderna förnyas från söder till norr. Det är ordningen, och allt kommer att ske i enlighet med Guds ord, och när väl den fasen är slutförd ska alla människor se. Det är enligt den ordningen som Gud verkar. När människor skådar den dagen ska de bli utom sig av glädje. Det märks på Guds brådskande avsikter att den dagen inte är långt borta.

I dagens ord framkallar det andra och tredje avsnittet tårar av vända hos alla dem som älskar Gud. Deras hjärtan blir genast höljda i skuggor, och från och med nu och framåt är alla människor fyllda av en enorm sorg på grund av Guds hjärta – först när Gud avslutar sitt verk på jorden kommer de att känna en lättnad. Det är den allmänna trenden. "Ilska väcks i mitt hjärta och följs av en känsla av sorg som dyker upp. När mina ögon ser människors gärningar och alla deras ord och handlingar som orena väller

---

mitt raseri fram och i mitt hjärta växer en känsla av orättvisor i den mänskliga världen vilket gör mig ännu mer sorgsen. Jag längtar efter att göra slut på människans kött omedelbart. Jag vet inte varför människan saknar förmåga att rena sig i köttet, varför människan inte kan älska sig själv i köttet. Kan det vara så att köttets 'funktion' är så omfattande?" I Guds ord av idag har Gud blottlagt all oro i sitt hjärta offentligt för människan utan att hålla något tillbaka. När änglarna i tredje himlen spelar för Gud längtar han fortfarande efter människorna på jorden, och det är därför han säger: "När änglarna spelar för att lovprisa mig kan det inte annat än väcka min sympati för människan. Ögonblickligen fylls mitt hjärta med vemod, och det är omöjligt för mig att bli av med denna plågsamma sinnesstämning." Det är av den anledningen som Gud säger följande: "Jag ska korrigera orättvisorna i människornas värld. Jag ska uträtta mitt verk med egna händer i hela världen och förbjuda Satan att skada mitt folk igen, förbjuda fienderna att göra som de vill igen. Jag ska bli kung på jorden och flytta dit min tron, och få alla mina fiender att falla till marken och bekänna sina brott inför mig." Guds vemod förstärker hans hat mot demonerna och därför avslöjar han slutet på dem för folket i förväg. Det är Guds verk. Gud har alltid velat återförenas med alla människor och låta den gamla tidsåldern komma till ett slut. Alla människor över hela universum börjar röra på sig – vilket innebär att alla människor i kosmos börjar följa Guds vägledning. Resultatet blir att deras tankar vänder sig i uppror mot deras härskare. Snart kommer kaos att bryta ut bland världens människor och de styrande i alla länder ska fly åt alla håll och slutligen tvingas till giljotinen av sina folk. Det blir slutet för demonernas kungar, till sist ska ingen undkomma, allt måste gå den vägen. Idag har de som är "kloka" börjat backa. De märker att det inte ser lovande ut och tar tillfället i akt för att backa och undkomma katastrofens prövningar. Men jag säger tydligt att det verk som Gud uträttar de sista dagarna huvudsakligen blir att tukta människan, så hur ska dessa människor kunna undkomma? Idag är första steget. En dag ska hela universum hamna i krigets tumult, människor på jorden ska inte ha några ledare längre, hela världen ska bli som en hög med lös sand som ingen styr över och människor kommer bara att bry sig om sina egna liv, obekymrade om alla andra, för allt kontrolleras av Guds hand – och det är därför Gud säger: "hela mänskligheten upplöser de olika nationerna i enlighet med min vilja". "Änglarnas trumpeter" som Gud talar om nu är ett tecken, de låter väckarklockan ringa för människan, och när trumpeterna ljuder igen är

---

världens sista dag kommen. I den stunden ska all Guds tuktan drabba världen i sin helhet, det kommer att bli en skoningslös dom och den officiella inledningen på tuktans tid. Bland israeliterna kommer Guds röst ofta att finnas och leda dem genom olika omgivningar, och änglarna ska också visa sig för dem. Israeliterna ska fulländas på bara några månader, för de kommer inte att behöva genomgå steget med att förjaga den väldiga röda drakens gift, det blir enkelt för dem att slå in på rätt spår under olika former av vägledning. Av utvecklingen i Israel kan man avläsa tillståndet i hela universum, och det visar bara hur hastiga stegen är i Guds verk. "Tiden är inne! Jag ska sätta mitt verk i rörelse, jag ska regera som kung bland människor!" I det förgångna regerade Gud endast i himlen. Idag regerar han på jorden; Gud har återkallat all sin auktoritet och det förutsägs att hela mänskligheten aldrig mer ska ha en normalt mänskligt liv, för Gud ska återställa himmel och jord och ingen människa har rätt att ingripa. Således påminner Gud ofta människan om att "tiden är inne." När israeliterna alla har återvänt till sitt land – den dag då landet Israel har återvunnits helt – kommer Guds stora verk att vara fullbordat. Utan att någon inser det kommer folk över hela universum att göra uppror och länder i hela universum kommer att falla som stjärnorna på himlen. På ett ögonblick blir de ruiner. Och efter att ha tagit itu med dessa ska Gud bygga det rike han älskar i sitt hjärta.

Kapitel 35

För närvarande har alla människor, i varierande grad, inträtt i tuktan. Precis så som Gud sade: ”Jag går sida vid sida med människan.” Detta är absolut sant, ändå kan människorna fortfarande inte förstå det helt. Följden har blivit att en del av det arbete de har utfört har varit onödigt. Gud sade: ”Tvärtom stöder jag dem och drar försorg om dem enligt deras kaliber. Eftersom människorna har huvudrollen i hela min förvaltningsplan, ger jag mer vägledning till dem som har tilldelats rollen som ”mänskliga”, så att de ska kunna spela den rollen helhjärtat och så gott de kan”, och dessutom: ”Men jag vägrar att kritisera deras samveten direkt; i stället fortsätter jag att vägleda dem tålmodigt och systematiskt. Människorna är trots allt svaga och oförmögna att utföra något arbete.” Gud tänker så här: Även om han skulle utplåna alla dessa människor i slutet, skulle hans verk på jorden ändå fortsätta i enlighet med hans ursprungliga plan. Gud utför inte något meningslöst arbete; allt vad Gud gör är gott. Som Petrus sade: ”Även om Gud lekte med människorna som om de vore leksaker, vad skulle människorna ha att klaga på? Vilken rätt skulle de ha?” Är inte detta vad Gud idag åstadkommer med mänskligheten? Kan människorna verkligen ha en sådan uppfattning? Hur kunde Petrus, som levde för flera tusen år sedan, säga något sådant medan dagens ”Petrusar”, som lever i denna högteknologiska och moderna era, inte kan gör det. Jag kan inte säga med säkerhet om historien går framåt eller bakåt, och ingen kan ännu besvara frågan om huruvida vetenskapen rör sig framåt eller bakåt. Allt som Gud har gjort bland människorna har syftat till att göra dem positiva och göra det möjligt för deras liv att mogna. Kan inte folk begripa detta? Allting som gör er negativa är en svaghet hos er, en mycket sårbar punkt som Satan kommer att angripa. Inser ni detta klart? Varför talade Gud på detta sätt? ”Jag bönfaller dem [...] med allvar och uppriktighet. Är de verkligen oförmögna att göra vad jag ber dem om?” Vad betyder dessa ord? Varför ställde Gud denna fråga? Den visar att mänskligheten har alltför många negativa sidor, och en enda negativ faktor är tillräcklig för att få människor på fall. Ni kan lika gärna se efter och se vad det leder till om man fortsätter att vara negativ. Allt vad Gud gör, gör han för att fullkomliggöra mänskligheten. Kräver dessa ord någon ytterligare förklaring? Nej – som jag ser det behövs det inte! Man kan säga att människorna har varit besatta av Satan, men det vore mycket bättre att säga att människorna har varit besatta av negativism. Det är en manifestation av mänskligheten,

---

något som hänger samman med människans kött. Därför hamnar alla människor omedvetet i negativism, och därefter i tuktan. Det här är en fälla som Gud har förberett för mänskligheten, och det är vid denna tid människorna lider som mest. Eftersom folk lever i negativism är det svårt för dem att undgå tuktan. Är det inte precis på detta sätt nuförtiden? Men hur kan människorna ignorera Guds ord: "Nuförtiden är Satan ytterst våldsam. Varför utnyttjar jag inte detta tillfälle till att visa vad som är fokus för mitt verk och uppenbara min makt?" Jag säger några ord som en påminnelse, och genast träder folk från kyrkorna in i tuktan. Det beror på att människorna ännu efter två månader av Guds verk inte har förändrats i sitt innersta. De analyserar helt enkelt Guds ord med sitt intellekt, men deras inställning faktiskt inte förändrats alls. De är fortfarande negativa. Eftersom det är så blir människorna genast bedrövade när Gud nämner att tiden för tuktan är nära, och de tänker: "Jag vet inte om jag är förutbestämd av Gud, och jag vet inte heller om jag kan stå fast under denna tuktan. Det är ännu svårare att veta vilka metoder Gud kommer att använda för att tukta människorna." Alla människor är alla rädda för tuktan och ändå är de oförmögna att ändra sig. De lider helt enkelt i tysthet, men samtidigt är de rädda för att de inte ska kunna stå fasta. Under dessa omständigheter, utan att tuktan drabbar dem och utan plågsamma ord, har människorna omedvetet trätt in i tuktan. Därför är de alla nervösa och oroliga. Detta kallas "att skörda vad de har sått", för människorna förstår inte Guds verk över huvud taget. Gud har inte lust att slösa fler ord på dessa människor; det tycks som om han anammat ett annat sätt att ta itu med dem, ett sätt som inte är sann tuktan. Det är som när någon fångar en kyckling och tar upp den för att se om det är en höna eller en tupp; det kanske inte verkar vara så viktigt, men den lilla kycklingen blir ändå så skrämmd att den kommer att kämpa för att komma loss, som om den är rädd att ägaren ska döda den och äta upp den. Detta beror på att kycklingen inte har någon kunskap om sig själv. Varför skulle någon döda och äta upp en kyckling som bara väger några gram? Vore inte det meningslöst? Det är precis så som Gud sade: "Varför undviker då människorna mig ständigt? Är det av rädsla för att jag ska behandla dem som små kycklingar som dödas så snart de har fångats?" Därför är allt mänskligt lidande "osjälvisk" hängivenhet, och det kan ses som ett onödigt pris att betala. Att människorna känner sig rädda beror på att de inte känner sig själva; följden blir att de inte kan riskera sina liv. Detta är mänsklighetens svaghet. Är orden som Gud talar – "I slutet, låt människorna lära känna

---

sig själva. Detta är mitt slutmål” – föräldrade? Vilka känner verkligen sig själva? Om människorna inte känner sig själva, vad ger dem då rätten att tuktas? Tag lamm som exempel. Hur kan de slaktas, om de inte har vuxit och blivit får? Hur kan människor njuta av ett träd som inte har burit frukt? Alla lägger alltför stor vikt vid ”vaccinerande”. Därför fastar människorna, och de går omkring hungriga. Detta är ett exempel på att de skördar vad de har sått, på att de skadar sig själva, och inte på Guds brutalitet eller omänsklighet. Om människorna en dag plötsligt lär känna sig själva och darrar av fruktan inför Gud, då kommer Gud att börja tukta dem. Bara på detta sätt kommer människorna att villigt utstå umbäranden, lydiga i hjärta och tal. Men hur är det idag? Alla människor tuktas mot sin vilja, som barn som tvingas laga mat. Hur kan de då undgå att vara illa till mods? Alla tänker: Ja, ja! Så länge jag tuktas kan jag lika gärna böja ner huvudet och erkänna mig skyldig! Vad kan jag göra? Även om jag gråter måste jag behaga Gud, så vad kan jag göra? Vem var det som sade åt mig att slå rakt in på denna väg? Nåja! Jag antecknar det bara på mitt oturskonto!” Är det inte så människor tänker?

Som Gud har sagt: ”Mänskligheten uppför sig väl; ingen vågar motarbeta mig. Alla står under min ledning och utför det ’arbete’ jag har anvisat dem”. Detta räcker för att visa att ingen enda människa låter sig tuktas villigt, och dessutom att denna tuktan kommer från Gud, för alla människor vill leva i lugn och ro hellre än i tumult och kaos. Gud sade, ”Vem fruktar inte döden? Kan människorna verkligen sätta sina liv på spel?” Detta är absolut rätt; alla är rädda för att dö, naturligtvis förutom då de förtärs av vrede eller förtvivlan. Detta är människans väsen, och det är ytterst svårt att finna en lösning det problemet. Idag har Gud kommit just för att finna en lösning på detta predikament. Alla människor är maktlösa, och därför har Gud specifikt inrättat ett specialistsjukhus bland dem där de kan botas från denna sjukdom. Människorna kan inte själva göra sig fria från denna sjukdoms snaror, och det är orsaken till att de alla är så oroliga att deras munnar inflammeras och deras magar sväller. Med tiden växer mängden gas i deras bukar, vilket leder till ökat tryck, och till sist brister deras tarmar och alla dör. Därför kommer Gud då att ha botat denna allvarliga mänskliga sjukdom, för alla kommer att ha dött. Är inte detta ett botemedel för människornas tillstånd? Gud har kommit med avsikt för att utföra detta verk. Eftersom människorna är väldigt rädda för döden har Gud själv kommit för att utföra detta verk tillsammans med människorna; eftersom de

---

har så litet mod har han först gett dem en demonstration som de kan iaktta. Människorna är inte villiga att lyda förrän de har sett vad Gud har gjort tidigare. Därför sade Gud: "Eftersom ingen kunde utföra mitt verk, har jag själv ställt mig på slagfältet för att utkämpa en strid på liv och död med Satan." Detta är en avgörande strid, så antingen dör fisken eller också brister nätet. Så mycket är säkert. Eftersom anden kommer att triumfera i slutet, måste köttet oundvikligen drabbas av döden. Förstår ni vad det innebär? Var ändå inte alltför känsliga. Kanske ovanstående mening är enkel, eller kanske den är komplex. Oavsett vilket så kan människorna i alla fall inte förstå den – så mycket är säkert. När människorna lider, kan de acceptera förädlingen genom Guds ord, vilket man skulle kunna kalla deras smala lycka, eller också skulle man kunna kalla det deras olycka. Ändå skulle jag vilja påminna er om att Guds avsikt trots allt är den rätta – till skillnad från människornas avsikter, för de planerar och arrangerar alltid för sin egen skull. Detta bör vara fullständigt klart; hemfall inte åt evigt grubbel. Är inte just detta människornas svaghet? De är likadana allihop; hellre än att älska Gud älskar de sig själva. Han är en Gud som är mån om människorna, och därför ställer han alltid krav på dem. Ju mer människorna älskar sig själva, desto mer kräver Gud att de ska älska honom och desto hårdare krav ställer han på dem. Det är som om Gud retar människorna med avsikt. Om människorna verkligen älskar honom så verkar han inte kännas vid dem. Därför kliar sig människorna i huvudet och faller i djupa tankar. Detta är en berättelse om Guds sinne, bara ett kort omnämnande av ett eller annat. Detta är Guds vilja. Det är vad Gud kräver att människorna ska veta, och det är oavvisligt. Det är en ny uppgift, och människorna måste arbeta hårt med den för att övervinna hinder och göra nya framsteg. Förstår ni detta? Behöver jag säga mer i ämnet?

Om tidigare eror sade Gud att då "utvaldes inte en enda person någonsin av mig; alla avvisades av min tystnad. Detta beror på att människorna i gångna tider inte uteslutande tjänade mig, och i gengäld älskade jag därför inte uteslutande dem. De tog emot Satans "presenter" och vände sig sedan om och erbjöd mig dem. Var detta inte en kränkning mot mig?" Hur kan dessa ord förklaras? Det är som Gud sade: "Alla gåvor härstammar från Satan." Tidigare generationer av apostlar och profeter var helt beroende av gåvor för att kunna utföra sitt arbete, och genom tiderna har Gud använt deras gåvor för att utföra sitt verk. Det är därför man säger att den tjänst som alla begåvade människor utför kommer från Satan. Men, som Gud säger: "Jag utnyttjar

---

Satans list som kontrast till mig”, och det här är på grund av hans visdom. Därför har Gud kallat begåvade människors tjänster för ”presenter från Satan”, och det är enbart därför att de tillhör Satan som Gud kallar denna handling ”förtal”. Detta är inte någon grundlös anklagelse mot människorna; tvärtom är det en välgrundad och passande förklaring. Därför sade han: ”Jag avslöjade inte min avsky; i stället drog jag nytta av deras tilltag för egen del genom att låta dessa ”presenter” ingå som material i min förvaltning. Senare, när de väl hade maskinbearbetats, brände jag upp avfallet.” Det är detta som är så underbart med Guds verk. Detta stämmer minst av allt med människors föreställningar, för ingen skulle väl tänka sig att de som regerar som kungar inte är begåvade människor eller att de är obegåvade människor som Gud älskar. Som man kan se har alla Witness Lees och Watchman Nees idéer och förhoppningar gått om intet, och detsamma gäller dagens begåvade människor. Nu har Gud inlett detta verk, och han drar successivt tillbaka allt den helige Andes verk i människor som tjänar som kontrast till hans verk. När Guds verk är fullbordat, kommer alla dessa människor att återvända till sin ursprungliga plats. Men jag vädjar till människorna att inte handla vårdslöst på grund av mina ord. Ni bör följa tingens naturliga förlopp i enlighet med stegen i Guds verk, så att ni inte avbryter det. Förstår ni detta? Det här är nämligen stegen och metoden i Guds verk. När Gud ”bearbetar” dessa ”presenter” till ”färdiga produkter” kommer alla hans avsikter att bli uppenbara, och alla de presenter som tjänar honom kommer att utplånas; men Gud kommer att kunna njuta av de färdiga produkterna. Förstår ni detta? Vad Gud vill ha är färdiga produkter, inte det överflöd av presenter som människorna erbjuder honom. Först när alla har intagit sin rätta plats, alltså när Gud har återvänt till sin ursprungliga position och när även djävulen har intagit sin egen plats, liksom änglarna, utan undantag – först då kommer ett belåtet leende att synas i Guds ansikte, för då har han förverkligat sina avsikter och uppnått sitt mål. Gud kommer inte längre att söka ”assistans” från ”djavulen”, för Guds avsikter har uppenbarats för människorna och människorna kommer aldrig mer att tvingas förmedla dem. Då kommer människornas köttsliga kropp att bli ett med deras ande. Detta är vad Gud uppenbarar för människorna; detta är det slutliga målet för anden, själen och kroppen. Det är en sammanfattning av den ursprungliga innebörden i ordet ”mänsklighet”. Det här behöver inte utforskas i detalj; det räcker att veta lite grand om det. Förstår ni?

Kapitel 38

Med tanke på mänsklighetens inneboende karaktärsdrag, mänsklighetens sanna ansikte, har det förvisso inte varit lätt att kunna fortsätta tills nu och endast genom detta har Guds stora makt blivit verkligt uppenbar. Med tanke på köttets innersta väsen och även det faktum att människan hittills har fördärvats av den stora röda draken — hur skulle hon ha klarat sig fram till idag om inte genom Guds Andes ledning? Människan är inte värdig att komma inför Gud, men för sin förvaltnings skull och för att snart kunna genomföra sitt stora verk, älskar Gud mänskligheten. Sanningen att säga, Guds kärlek till mänskligheten är något som ingen människa någonsin skulle kunna återgälda under sin livstid. Kanske finns det några som önskar återgälda Guds nåd genom att offra sina liv, men jag säger dig: Människan är inte värdig att dö inför Gud, och därför skulle hennes död vara förgäves. Det beror på att för Gud är en människas död inte ens värd att nämna, inte värd ett enda öre, i likhet med en myras död på marken. Jag råder människorna att inte tillmäta sig själva ett alltför högt värde och att inte tro att det har lika stor betydelse för Gud som berget Taishan om någon dör. En människas död väger faktiskt lika lite som en fjäder, inte ens värd att nämnas. Men å andra sidan är människans kött av naturen dömt att dö, och därför måste den fysiska kroppen till slut upphöra att existera på jorden. Detta är ett faktum som ingen kan förneka. Det är en ”naturlag” som jag härleder från människolivets samlade erfarenhet, och följaktligen har Gud bestämt människans slut på detta sätt, utan att man inser det. Förstår du? Det är inte underligt att Gud säger: ”Jag föraktar människans olydnad. Jag vet inte varför; det verkar som om jag har hatat människan sedan begynnelsen, och ändå känner jag djup sympati för henne. Sålunda har folk alltid haft två inställningar till mig — för jag älskar människan, och jag hatar henne också.”

Vem lovprisar inte Gud för hans närvaro eller hans framträdande? Just nu är det som om jag fullständigt har glömt den orenhet och orättfärdighet som finns i människan. Jag tar mänsklighetens självrättfärdighet, självtillräcklighet, olydnad, trotsighet och all dess upproriskhet och stugar undan den längst bak i mitt medvetande och glömmer allt. Gud hindras inte av de här exemplen på hur mänskligheten är. Eftersom jag ”delar samma smärta” som Gud, befriar jag mig också från detta besvär för att jag inte ska begränsas ytterligare av människan. Varför göra sig allt detta besvär? Eftersom människan inte är villig att ansluta sig till Guds familj tillsammans med mig — hur

---

skulle jag kunna använda min makt till att tvinga dem? Jag gör ingenting som förtrycker människan, och det är inte underligt, för jag föddes in i Guds familj och därför är naturligtvis människan och jag alltid olika. Detta har gjort att hon hamnat i det tillstånd av yttersta nederlag som hon befinner sig i idag. Men jag fortsätter att inte göra något åt människans svagheter; vad har jag för val? Beror det inte på att jag är maktlös? Inte undra på att Gud vill "pensionera" sig från "uppdrag människan" och dessutom kräver att få en "pension". När jag talar utifrån en människas perspektiv lyssnar hon inte, men har människan någonsin upphört med sin olydnad ens när jag talar utifrån Guds perspektiv? Kanske kommer den dagen när Gud plötsligt "pensionerar" sig från "uppdrag människan", och när den tiden kommer då kommer Guds ord att bli ännu skarpare. Idag är det kanske på grund av mig som Gud talar på det, och om den dagen kommer Gud inte att vara som jag och vänligt och tålmodigt "berätta sagor för daghemsbarn". Det jag säger är kanske inte helt passande, men Gud är villig att lossa sitt grepp om människan en aning enbart på grund av den inkarnerade Guden; annars skulle utsikterna vara alltför hemska för att ens våga tänka. Precis som Gud sade, "En gång lossade jag på mitt grepp om människorna till en viss grad och lät dem hänge sig fritt åt sina köttsliga begär – och resultatet blev att de vågade uppföra sig otyglat, utan några hämningar. Det visar att de inte hyser någon sann kärlek till mig, för de lever alla i köttet." Varför säger Gud "hänge sig åt sina köttsliga begär" och "leva i köttet" här? Sanningen att säga så kommer människan naturligtvis att förstå ord som dessa utan min tolkning. Det kanske finns några som kommer att säga att de inte förstår, men jag menar att det i så fall handlar om att ställa en fråga som man redan vet svaret på, att låtsas. Några ord som påminnelse: Varför säger Gud att "allt jag begär av människan är att hon samarbetar med mig"? Varför säger Gud också att den mänskliga naturen är svår att förändra? Varför föraktar Gud den mänskliga naturen? Och exakt vad ingår i den mänskliga naturen? Vad är det som står utanför den mänskliga naturen? Är det någon som har frågor? Det här kanske är ett nytt ämne för människan, men jag vädjar ändå till henne att begrunda det noga, för annars kommer hon alltid att förolämpa Gud med sådana fraser som att "den mänskliga naturen är svår att förändra". Vad är det för mening med att gå emot honom på det? När allt kommer omkring — är det inte bara att tiggas om problem? Kommer det inte att sluta på samma sätt som om man kastar ett ägg mot en sten?

Alla de provningar och frestelser som människan utsätts för är förvisso läxor som Gud kräver att människan ska lära sig. Enligt Guds ursprungliga avsikt är människan kapabel att lyckas med det även om hon måste offra det hon älskar, men eftersom hon alltid älskar sig själv, klarar hon inte att verkligen samarbeta med Gud. Gud begär inte mycket av människan. Allt han begär av människan är tänkt att hon ska klara lätt och glatt; problemet är bara att människan inte är villig att utstå några umbäranden. Precis som barn kan göra sin plikt genom att leva enkelt och spara pengar för att kunna ta hand om sina föräldrar. Ändå är de rädda för att inte få äta tillräckligt bra, eller för att deras kläder är för enkla, så av den ena eller andra anledningen glömmar de fullständigt bort den skuld de har till sina föräldrar för deras kärleksfulla omsorg, som om arbetet med att ta hand om dem kan anstå tills de själva har blivit förmögna. Jag ser i detta att människorna inte har barnets sanna kärlek till sina föräldrar i hjärtat – de sviker sin plikt mot sina föräldrar. Jag kanske uttrycker mig alltför extremt, men så som det ligger till kan jag inte säga något banalt. Jag kan inte "ta efter andra" och göra motstånd mot Gud för att tillfredsställa mig själv. Det är just därför att ingen på jorden har ett plikttroget barns hjärta som Gud sade: "I himlen är Satan min fiende; på jorden är människan min ovän. På grund av föreningen mellan himlen och jorden anser jag dem alla skyldiga, till nionde släktled." Satan är Guds fiende; anledningen till att Gud säger så är att han inte återgäldar Gud för hans stora ynnest och godhet utan tvärtom "paddlar mot strömmen", och när han gör det uppfyller han inte sin plikt att visa barnets kärlek till Gud. Är inte människorna också sådana? De visar ingen barnets aktning för sina "föräldrar" och de återgäldar aldrig sin skuld till "föräldrar" för deras kärleksfulla omsorg. Det räcker för att visa att människorna på jorden är släkt med Satan i himlen. Människan och Satan Är helt eniga i sitt motstånd mot Gud, så det är inte underligt att Gud kommer att skuldbelägga dem in till nionde led och inte förlåta någon. Förr lät Gud sin ödmjuka tjänare i himlen ta hand om mänskligheten, med den löd inte utan gav i stället efter för sitt eget sinnelag och gjorde uppror. Är inte upproriska människor också med långa kliv på väg framåt längs denna stig? Hur mycket Gud än drar i "tömmarna", kommer folk helt enkelt inte att låta sig rubbas och de kan inte vika av från den inslagna vägen. Jag anser att om mänskligheten fortsätter på detta sätt kommer den att orsaka sin egen undergång. Nu kanske ni förstår den sanna innebörden i dessa Guds ord: "[F]olk är oförmögna att bryta de kvarvarande banden till sin gamla natur." Gud

---

har påmint människan vid flera tillfällen: "På grund av människans olydnad lämnar jag henne". Varför säger Gud detta om och om igen? Kan Gud verkligen vara så hjärtlös? Varför säger Gud också: "Jag tillhör helt enkelt inte människosläktet"? Är det någon som under alla dessa dagar av överksamhet verkligen har tänkt igenom de här frågorna jag redogjort för? Jag uppmanar mänskligheten att ägna sig åt Guds ord med större engagemang och att inte behandla dem slentrianmässigt; att göra det vore inte till någon nytta, varken för dig eller för andra. Det är bäst att inte säga det som inte behöver sägas och att inte tänka på det som man inte behöver fundera över. Skulle inte det vara enklare? Vilket kan bli fel om man gör på det viset? Innan Gud förkunnar slutet på sitt verk på jorden, ska ingen sluta "röra sig"; ingen ska frångå sin plikt. Tiden är inte inne än; understå er inte att agera vägvisare eller förtrupp åt Gud. Jag menar att det är alltför tidigt att göra halt nu och sluta att rycka framåt – vad anser ni?

Gud låter människorna omslutas av tuktan, och han låter dem känna en stämning av död, men vad skulle Gud annars låta människan göra på jorden? Människans syfte är sannerligen inte att fungera som klädkammare i Guds hus – någonting som varken kan ätas eller bäras utan bara beskådas. Om så varit fallet, varför då använda så många komplicerade processer för att få människorna att lida så mycket i köttet? Gud säger: "[Jag leder] henne till 'avrättningsplatsen', för mänsklighetens brott är tillräckligt för att förtjäna min tuktan." Låter Gud människorna gå till avrättningsplatsen på egen hand den här gången? Varför är det ingen som "vädjar om nåd"? Hur ska då människan samarbeta? Kan hon verkligen agera som Gud gör när han fäller sina omdömen, utan att påverkas av känslor? Effektiviteten i dessa ord beror främst på hur människan agerar. Hur skulle det se ut i ett hem om kvinnan inte visste hur hon skulle sköta hushållet eller inte kunde samarbeta med sin man, när han kom hem med pengar som han har tjänat? Titta på tillståndet i kyrkan nu: Vad anser ni som ledare om det? Ni borde hålla ett möte och diskutera era personliga reflektioner. Om kvinnan har förstört förhållandena i hemmet, hur kommer då barnen i familjen att se ut? Som föräldralösa? Eller tiggare? Gud sa: "Alla människor menar att min natur är en gudomlig sådan som saknar 'intellektuell förmåga', men vem inser att jag i min mänsklighet är i stand att genomskåda allting?" I en sådan uppenbar situation behöver Gud inte tala utifrån sin gudomlighet. Som Gud har sagt: "Det är inte nödvändigt att använda en slägga för att träffa en spik." Kanske finns det människor idag som har praktisk erfarenhet av Guds

---

maxim: "Bland människorna finns det ingen som älskar mig". Då är det precis som Gud har sagt: "Det är enbart tack vare att folk har kommit fram till dagens förhållanden som alla motvilligt böjer sina huvuden – men i sina hjärtan är de fortfarande inte övertygade." Dessa ord är som ett teleskop. Inom en inte alltför avlägsen framtid, kommer människan att ha försatt sig i en annan situation. Det kallas oförbätterlighet. Förstår ni? Det är svaret på de här två frågorna som Gud ställer: "Avstår inte människorna från synd bara därför att de fruktar att jag ska gå min väg? Stämmer det inte att enda skälet att de inte klagat är att de är rädda för tuktan?" Faktum är att för närvarande är människorna en aning slöa, som om de hade överväldigats av trötthet. De är inte alls på humör att bry sig om Guds verk, utan ägnar sig uteslutande åt att styra och ställa för att gynna sitt eget kött. Visst är det så?

Kapitel 44 och 45

Sedan den gången då Gud berättade för människan om ”kärleken till Gud” – den mest djupgående av alla lektioner – har han fokuserat på att tala om detta ämne i ”de sju andarnas yttranden” och fått alla människor att försöka känna det mänskliga livets tomhet och på så sätt gräva fram den sanna kärleken i sitt inre. Hur mycket kärlek till Gud har de som lever i det nuvarande steget? Vet ni det? Det finns inga gränser för lektionen om att ”älska Gud”. Vad har alla människor för uppfattning om livet som människa? Vad är deras inställning till att älska Gud? Är de villiga eller ovilliga? Följer de de stora massorna eller avskyr de köttet? Allt det här är sådant som ni måste vara klara över och förstå. Finns det verkligen ingenting i folk? ”Jag vill att människan ska älska mig uppriktigt; men i dag släpar folk fortfarande fötterna efter sig och är oförmögna att ge mig sin sanna kärlek. De inbillar sig att om de ger mig sin sanna kärlek så har de ingenting kvar.” Exakt vad innebär egentligen den ”sanna kärlek” som nämns i de här orden? Varför ber Gud fortfarande om människors sanna kärlek i denna era när ”alla människor älskar Gud”? Guds avsikt är att be människan skriva ner innebörden av sann kärlek på ett papper, så det är precis den hemläxa Gud har förberett för människan. När det gäller dagens steg så har folk, trots att Gud inte ställer stora krav på människan, ännu inte uppfyllt Guds ursprungliga krav på henne; de har med andra ord fortfarande inte gått in för att älska Gud med all sin kraft. Mitt under folks ovilja ställer Gud alltså fortfarande sina krav på dem, ända till dess att detta verk har fått effekt och han förhärligas i detta verk. Verket på jorden avslutas verkligen genom kärlek till Gud. Därför är det först när Gud slutför sitt verk som han berättar för människan om det viktigaste verket av alla. Vad skulle det bli av människan, vad skulle det bli av Gud och vad skulle det bli av Satan om han gav människan döden då hans verk avslutas? Först när jordmänniskans kärlek har väckts kan man säga att ”Gud har erövrat människan”. Om inte, skulle folk säga att Gud mobbar människan, och då skulle Gud få skämmas. Gud skulle inte vara så dum att han slutför sitt verk utan en viskning. Så när verket närmar sig sitt slut uppstår det följaktligen en våg av iver att älska Gud, och att älska Gud blir ämnet för dagen. Naturligtvis är inte denna kärlek till Gud befläckt av människan; det är en ren kärlek, lik en trofast kvinnas kärlek till sin make eller Petrus kärlek. Gud vill inte ha Jobs eller Paulus kärlek, utan Jesu kärlek till Jehova, kärleken mellan Fadern och Sonen: ”endast tänka på Fadern, utan att beakta personlig förlust

---

eller vinst, älska enbart Fadern och ingen annan och inte begära någonting annat”. Är människan kapabel till detta?

Om vi jämför er med vad Jesus gjorde, han som inte var av fullständig mänsklighet, vad ser vi då? Hur långt har ni kommit i er fullständiga mänsklighet? Kan ni uppnå en tiondel av vad Jesus uppnådde? Är ni kvalificerade att gå till korset för Gud? Kan er kärlek till Gud dra vanära över Satan? Och hur mycket av er kärlek till människan har ni gjort er av med? Har den ersatts av kärlek till Gud? Uthärdar ni verkligen allt av kärlek till Gud? Tänk ett ögonblick på Petrus som levde för länge sedan, och ta sedan en titt på er själva som lever idag – det är verkligen stor skillnad; ni är inte lämpade att stå inför Gud. Finns det mer kärlek till Gud eller mer kärlek till djävulen inom er? Det här borde läggas i vänstra och högra vågskålen så att man kan se vilket som väger tyngst – hur mycket kärlek till Gud det egentligen finns i er. Är ni beredda att dö inför Gud? Att Jesus kunde stå på korset berodde på att hans upplevelser på jorden var tillräckliga för att dra vanära över Satan, och det var endast därför som Gud Fadern dristade sig till att låta honom fullborda det steget i verket; det var på grund av de umbäranden han lidit och hans kärlek till Gud. Men ni är inte så kvalificerade. Därför måste ni fortsätta att uppleva, nå fram till att ha Gud i ert hjärta och ingenting mer – kan ni göra det? Av detta kan man se hur mycket du hatar Gud och hur mycket du älskar Gud. Det handlar inte om att Gud kräver för mycket av människan, utan att människan inte anstränger sig tillräckligt. Är det inte så det faktiskt ligger till? Om inte, hur mycket som är älskvärt skulle du upptäcka i Gud och hur mycket som är avskyvärt skulle du finna i dig själv? Det är något du ska fundera noga över. Man kan med rätta säga att det bara är ett fåtal under himlen som älskar Gud – men kan du inte bli en pionjär, slå världsrekordet och älska honom? Gud begär ingenting av människan. Kan inte människan ge honom lite ära för detta? Kan du inte ens åstadkomma det? Vad finns det mer att säga?

Kapitel 46

Bland alla dessa ord är inga mer oförglömliga än dagens. Guds ord har tidigare uppenbarat människans tillstånd eller himlens mysterier, men det här yttrandet liknar inte de föregående. Det är inte ett hån eller ett skämt, men det är något helt oväntat: Gud satte sig ner och talade lugnt med människor. Vad är hans avsikt? Vad ser du när Gud säger: "Idag har jag påbörjat ett nytt verk ovanför världarna. Jag har gett människorna på jorden en ny början och bätt dem alla att flytta ut ur mitt hus. Och eftersom människor alltid gillar att skämma bort sig, råder jag dem att ha självisikt och inte alltid störa mitt verk." Och vad är denna "nya början" som Gud talar om? Gud har sagt till människor att lämna honom förut, men Guds avsikt då var att pröva deras tro. Så idag, när han talar med en annan ton – är han äkta eller falsk? Förr kände människor inte till de prövningar som Gud talade om. Det var bara genom tjänstgörarnas verkssteg som deras ögon såg, och de personligen upplevde, Guds prövningar. Så från den tiden och framåt, tack vare förebilden som var Petrus hundratals prövningar, gjorde människor ofta misstaget att tro att "det var prövningen från Gud". Dessutom förekom fakta endast sällan i Guds ord. Därför sjönk folk ner ännu djupare i blind tro på Guds prövningar, och i alla ord som Gud talade trodde de aldrig att detta var ett faktiskt verk som Gud utförde; i stället trodde de att Gud, utan något annat att göra, specifikt använde ord för att pröva människor. Det var under sådana prövningar, som var hopplösa men ändå tycktes erbjuda hopp, som människor följde Gud, och efter att Gud sade "alla som stannar kvar kommer troligen att drabbas av motgångar och inte ha mycket tur", ägnade människor ändå sin uppmärksamhet åt att följa honom och hade alltså ingen avsikt att lämna honom. Människor följde Gud bland sådana illusioner och ingen enda vågade vara säker på att det inte fanns något hopp – vilket är en del av beviset för Guds seger. Guds synvinkel visar att han manövrerar allt för att tjäna honom. Människors illusioner uppmuntrar dem att inte lämna Gud, oavsett tid och plats, och under det här steget använder Gud människors ofullkomliga motiv för att få dem att vittna om honom, vilket är den djupa innebörden av när Gud säger: "Jag har vunnit en andel av människor." Gud använder människans motiv för att få henne att tjäna – vilket är den sanna innebörden av Guds ord att "De tänker sig att de kan fiffla sig in, men när de ger mig sina falska tillträdespass kastar jag dem i eldgropen där och då – och när de ser sina egna 'omsorgsfulla mödor' i lågor, förlorar de hoppet." Gud manövrerar alla ting

---

för att få dem att tjäna, så han undviker inte människans olika åsikter utan säger rättframt åt människor att lämna honom; detta är förunderligheten och visdomen i Guds verk, som kombinerar ärliga ord och metoden i ett så att människor blir yra och desorienterade. Av detta kan man se att Gud verkligen säger åt människor att flytta ut ur hans hem, att detta inte är någon sorts prövning, och Gud tar tillfället i akt att säga: ”Men jag säger också till människor att när de misslyckas med att vinna välsignelser, så får ingen klaga på mig.” Ingen kan fatta om Guds ord är äkta eller falska, men Gud utnyttjar detta tillfälle att stabilisera människor, att ta bort deras önskan att lämna honom. Om de en dag blir fördömda har de alltså förvarnats av Guds ord, precis som folk säger att ”de ord som är otrevliga att höra är de bra orden”. Idag är människors kärlek till Gud ärlig och uppriktig, så de erövrades och kom att älska Gud med ord som de inte visste om de var äkta eller falska, och det är därför som Gud säger: ”Jag har redan fullbordat mitt stora verk.” När Gud säger: ”Jag hoppas att de finner sin egen väg till överlevnad, och jag är maktlös i detta”, så är det verkligheten bakom Guds yttrande av alla dessa ord – men människor tror inte det utan har alltid följt Gud utan att ägna den minsta uppmärksamhet åt hans ord. När Gud alltså säger ”i framtiden utväxlas inte längre några ord mellan oss, vi har inte längre något att tala om, vi beblandar oss inte med varandra, var och en går sin egen väg”, så är dessa ord verklighet och inte på minsta sätt besudlade. Sådan är Guds ”irrationalitet”, vad människor än tror. Gud har redan vittnat inför Satan, och Gud sade att han ska få alla människor att stanna hos honom oavsett tid och plats – och så har detta verkssteg fullbordats, och Gud lyssnar inte till människans klagomål. Men Gud har klargjort detta från början, så människor lämnas där hjälplösa och tvingas bita i det sura äpplet. Kampen mellan Gud och Satan är helt baserad på människan. Människor har ingen kontroll över sig själva, de är i verklig mening marionetter, medan Gud och Satan är de som drar i dockornas snören bakom scenen. När Gud använder människor för att vittna om honom gör han allt han kan komma på, allt som är möjligt, för att använda människor i Guds tjänst. Det gör att människor manipuleras av Satan och därtill dirigeras av Gud. Och när det vittnesbörd som Gud vill ska lämnas har fullbordats, kastar han människor åt sidan och låter dem lida, medan Gud agerar som om han inte har något med dem att göra. När han vill använda människor igen tar han återigen upp dem och sätter dem i arbete – och människor har inte minsta aning om detta. De är bara som en oxe eller en häst som dess

---

ägare använder som han önskar, ingen av dem har någon kontroll över sig själva. Det här kan låta lite sorgligt, men oavsett om människor har någon kontroll över sig själva eller inte så är det en ära att tjäna Gud, inte något att bli upprörd över. Det är som om Gud borde agera så här. Att kunna tillfredsställa vad den Allsmäktige behöver, är det inte något att vara stolt över? Så vad tror du? Har du någonsin föresatt dig att tjäna Gud? Kan det vara så att du fortfarande vill hålla fast vid rätten att söka din egen frihet?

Oavsett allt detta så är alla Guds handlingar goda och förtjänar att efterliknas, och människan och Gud är trots allt olika. Med detta som grund bör du älska Gud med ett mänskligt hjärta oavsett om Gud har någon aktning för din kärlek eller inte. Guds ord visar att det också finns stor sorgsenhet i Guds hjärta. Det är bara på grund av Guds ord som människor är förfinade. Men detta verk skedde trots allt igår – så exakt vad tänker Gud göra härnäst? Än så länge är det en hemlighet, så människor har inte förmåga att förstå eller utgrunda det, utan kan bara sjunga i takt med Guds musik. Men allt Gud säger är verkligt och allt blir besannat – om detta finns det inget tvivel!

Del tre
Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna
(augusti 1992 till augusti 2014)

Inledning

Denna del av Guds ord innehåller totalt fyra sektioner som alla uttrycktes av Kristus mellan juni 1992 och september 2005. Majoriteten baseras på inspelningar av Kristi predikningar och gemenskaper då han reste bland församlingarna. De har inte modifierats på något sätt och Kristus har inte heller ändrat dem i efterhand. De övriga sektionerna skrevs personligen av Kristus (när han skriver gör han det i en enda sittning utan att stanna upp för att tänka eller göra någon redigering, och hans ord är helt och hållet den helige Andes uttryck – detta är bortom allt tvivel). I stället för att skilja dessa två typer av yttranden åt har vi presenterat dem tillsammans i den ordning som de ursprungligen uttryckte; detta gör det möjligt för oss att av Guds yttranden i sin helhet se stegen i Guds verk och förstå hur han arbetar under varje fas, vilket är till gagn för folks kunskap om stegen i Guds verk och Guds visdom.

De första åtta kapitlen i "Kristi ord när han gick omkring i församlingarna I" – gemensamt omnämnda som "Vägen" – är en liten del av de ord Kristus talade när han stod på jämställd fot med människan. Trots att de kan synas banala är de fyllda till brädden av Guds kärlek och omtanke om mänskligheten. Tidigare talade Gud ur den tredje himlens perspektiv, vilket öppnade upp ett stort avstånd mellan honom och människan och gjorde folk rädda att nalkas Gud, för att inte tala om att be honom sörja för deras liv. I "Vägen" talade Gud därför till människan som en jämlike och pekade ut vägriktningen. Därigenom återupprättade han människans relation till Gud så att den blev som den ursprungligen varit; folk tvivlade inte längre på huruvida Gud fortfarande använde sig av ett sätt att tala och plågades inte längre av skräcken för dödens prövning. Gud steg ner från tredje himlen till jorden och folk kom inför hans tron från sjön av eld och svavel, de kastade av sig "tjänstgörarnas" vålnad och likt nyfödda kalvar tog de officiellt emot dopet i Guds ord. Först då kunde Gud tala förtroligt med dem och fortsätta arbetet med att förse dem med liv. Syftet med att Gud ödmjukade sig som en person var att han skulle komma närmare människorna, minska avståndet mellan dem och honom, låta honom vinna folks erkännande och tillit och väcka en beslutsamhet hos människorna att sträva efter liv och följa Gud. De åtta kapitlen i "Vägen" kan sammantaget beskrivas som de nycklar med vilka Gud öppnar dörrarna till folks hjärtan, och tillsammans bildar de ett sockerdragerat piller som han ger till människan. Genom att Gud gör detta blir folk kapabla att vara uppmärksamma på hans upprepade

---

undervisning och tillrättavisningar. Man skulle kunna säga att det var först därefter som Gud officiellt inledde arbetet med att tillhandahålla liv och uttrycka sanningen i det här stadiet av verket, då han fortsatte att tala: "Vad troende bör ha för perspektiv" och "Om stegen i Guds verk" ... Visar inte denna metod Guds visdom och hans allvarliga avsikter? Detta är allra första början av Kristi livsförsörjning, så sanningarna är lite ytligare än i följande sektioner. Principen bakom detta är mycket enkel: Gud arbetar utifrån mänsklighetens behov. Han varken handlar eller talar blint; Gud är den ende som till fullo förstår mänsklighetens behov, och ingen annan har större kärlek till och förståelse av människan.

I yttrandena ett till och med tio i "Arbete och inträde" kommer Guds ord in i en ny fas. Därför placeras dessa yttranden i början. Därefter kom "Kristi ord när han gick omkring i församlingarna II" till. Under denna fas ställde Gud mer detaljerade krav på sina efterföljare, krav som inkluderade kunskap om folks livsstilar, vad som krävdes av deras kaliber och så vidare. Eftersom dessa människor var fast beslutna att följa Gud och inte längre hyste några tvivel rörande Guds identitet och väsen, började Gud också formellt behandla dem som medlemmar av sin egen familj och han berättade om Guds verks inre sanning från tiden för skapelsen till i dag, avslöjade sanningen bakom Bibeln och undervisade dem om den sanna innebörden i Guds inkarnation. Guds yttranden i denna sektion gav folk en bättre förståelse av Guds väsen och kärnan i hans verk, och gjorde att de kunde förstå att vad de vunnit från Guds frälsning överträffade vad de hade vunnit av profeter och apostlar i alla gångna tider. Från varje rad med Guds ord kan du förnimma vart enda jota av hans visdom liksom av hans sorgfälliga kärlek och omtanke gentemot människan. Förutom att uttrycka dessa ord avslöjade Gud offentligt människans tidigare åsikter och villfarelser, en efter en, liksom sådant som folk aldrig någonsin föreställt sig och den väg som människan skulle gå i framtiden. Kanske är detta exakt den begränsade "kärlek" som människan är kapabel att uppleva! Gud hade trots allt gett människorna allt de behövde och allt de bad om utan att hålla tillbaka något eller begära någonting i gengäld.

Flera speciella kapitel i denna sektion behandlar Bibeln. Bibeln har varit en del av människans historia i flera tusen år. Dessutom behandlar folk den som Gud, så till den grad att den i de sista dagarna har intagit Guds plats vilket väcker Guds förtret. Så när tiden tillät kände Gud sig tvungen att klargöra Bibelns inre historia och ursprung; om

---

han inte gjorde det skulle Bibeln fortsätta att hålla Guds plats i folks hjärtan och folk skulle använda Bibelns ord för att bedöma och fördöma Guds gärningar. Att Gud förklarade Bibelns kärna, sammansättning och brister betydde inte på något vis att han förnekade Bibelns existens eller att han fördömde den; snarare tillhandahöll han en lämplig, passande beskrivning som återupprättade den ursprungliga bilden av Bibeln, inriktade sig på folks missuppfattningar angående Bibeln och gav dem en korrekta syn på den, så att de inte längre dyrkade Bibeln och inte längre var vilsna; det vill säga, så att de inte längre skulle missta sin blinda tro på Bibeln för tro på Gud och tillbedjan av Gud, rädda för att ens konfrontera dess sanna bakgrund och bristfälligheter. Så snart folk har en oförfalskad förståelse av Bibeln kan de kasta den åt sidan utan samvetsbetänkligheter och modigt acceptera Guds nya ord. Det är Guds målsättning med dessa kapitel. Den sanning Gud önskar tala om för folk här är att ingen teori och inget faktum kan ersätta Guds verk och ord av i dag och att ingenting kan ta Guds plats. Om folk inte kan ta sig ur Bibelns fälla kommer de aldrig att kunna komma inför Gud. Om de önskar komma inför Gud måste de först rena sina hjärtan från allt som skulle kunna ersätta honom; sedan kommer Gud att vara nöjd med dem. Glöm inte att även om Gud bara förklarar Bibeln här så finns det många andra felaktiga saker som folk faktiskt tillber förutom Bibeln; det enda de inte tillber är det som verkligen kommer från Gud. Gud använder bara Bibeln som exempel för att påminna folk om att inte ta fel väg och inte gå till ytterligheter igen och falla offer för förvirring medan de tror på Gud och accepterar hans ord.

De ord som Gud ger människan går från ytliga till djupa. Ämnena för hans yttranden utgör följer kontinuerligt på varandra, från människors yttre beteende och handlingar till deras fördärvade sinnelag, och därifrån riktar Gud spetsen på sitt lingvistiska spjut mot människosjälens djupaste del: människans natur. Under den period då "Kristi ord när han gick omkring i församlingarna III" uttrycktes betonar Guds yttranden människans väsen och identitet och vad det innebär att vara en verklig människa – dessa de djupaste sanningarna och väsentligaste frågorna rörande folks inträde i livet. När man tänker tillbaka på de sanningar som Gud förser människan med i "Kristi ord när han gick omkring i församlingarna I" är naturligtvis innehållet i "Kristi ord när han gick omkring i församlingarna III" jämförelsevis otroligt djupt. Orden i denna sektion berör människornas framtida väg och hur de kan bli fullkomliggjorda; de berör också mänskligheten framtida slutmål och hur Gud och människa kommer att

---

träda in i vila tillsammans. (Man skulle kunna säga att av de ord som Gud hittills har uttryckt till människorna angående deras natur, deras uppgift och deras slutmål, är det här de ord som är lättast att förstå.) Det är Guds förhoppning att de människor som läser dessa ord är de som har separerat sig från mänskliga åsikter och föreställningar, som är kapabla att hysa en äkta förståelse av alla Guds ord i djupet av sina hjärtan. Vidare hoppas han att alla de som läser dessa ord kan ta hans ord som sanningen, vägen och livet samt att de inte behandlar Gud lättsinnigt eller lurar honom. Om folk läser de här orden med inställningen att de ska granska Gud eller syna honom i sömmarna, då kommer dessa yttranden att vara som en stängd bok för dem. De enda som är kvalificerade att acceptera dessa ord är de som strävar efter sanningen, inte hyser tillstymmelsen till tvivel rörande Gud och är fast beslutna att följa honom.

”Kristi ord när han gick omkring i församlingarna IV” är en annan kategori gudomliga yttranden som följer på ”Guds ord till hela universum”. Denna sektion omfattar Guds uppmaningar, undervisning och uppenbarelser till människorna i kristna samfund, som exempelvis: ”När du skådar Jesu andliga kropp har Gud förnyat himmel och jord” och ”De som är oförenliga med Kristus är garanterat motståndare till Gud”. Den omfattar även Guds mest specifika krav på mänskligheten, såsom: ”Förbered tillräckligt med goda gärningar för ditt slutmål”, ”Tre förmaningar” och ”Överträdelser kommer att leda människan till helvetet”. Här behandlas många aspekter som exempelvis uppenbarelser och domar över alla slags människor och ord om hur man lär känna Gud. Man skulle kunna säga att den här sektionen utgör själva kärnan i Guds dom över mänskligheten. Den mest oförglömliga delen av denna sektion av Guds yttranden är att, när Gud var på väg att dra ner ridån för sitt verk, blottlade han vad som finns i människors innersta märm: svek. Hans målsättning är att folk slutligen ska inse följande faktum och bränna in det i sina hjärtans djupaste vrår: Det spelar ingen roll hur länge du har varit Guds efterföljare – det ligger fortfarande i din natur att svika Gud. Det ligger med andra ord i människans natur att svika Gud, för folk är oförmögna att uppnå fullkomlig mognad i livet, och det kan bara ske relativa förändringar i deras sinnelag. Även om dessa två kapitel, ”Svek (1)” och ”Svek (2)”, träffar människor som ett slag, utgör de sannerligen Guds mest trogna och välvilliga varningar till folk. När självbelåtna och inbiliska människor har läst dessa två kapitel kommer åtminstone deras egen ondska att dämpas och de kommer att lugna sig. Med de här två kapitlen påminner

---

Gud alla människor om att oavsett hur moget ditt liv än är, hur djupa dina upplevelser än är, hur stor din tillförsikt än är, var du än föddes och vart du än beger dig, så har din natur av svek mot Gud en benägenhet att uppenbara sig när och var som helst. Vad Gud vill säga varenda individ är detta: Det ligger i varenda människas medfödda natur att svika Gud. Guds avsikt med att uttrycka dessa två kapitel är naturligtvis inte att finna ursäkter att eliminera eller fördöma mänskligheten, utan att göra människorna mer medvetna om sin natur så att de alltid kan leva aktsamt inför Gud och ta emot hans vägledning, vilket kommer att förhindra att de mister Guds närvaro och börjar vandra vägen utan återvändo. De här två kapitlen utgör en väckarklocka för alla som följer Gud. Förhoppningsvis kommer folk att förstå Guds allvarliga avsikter; alla dessa ord är trots allt odiskutabla fakta – så varför behöver människan grubbla över när och hur Gud uttryckte dem? Om Gud behöll alltihop för sig själv och väntade tills folk ansåg att det var lämpligt för honom att yttra dem, skulle det inte vara för sent då? När skulle den lämpligaste tiden vara?

Gud använder sig av många metoder och perspektiv i de här fyra sektionerna. Ibland använder han till exempel satir och ibland använder han metoden med direkt tillhandahållande och undervisning; ibland använder han exempel och ibland använder han kärva tillrättavisningar. Totalt sett använder han mängder av olika metoder och syftet är att tillgodose folks olika tillstånd och smaker. Det perspektiv han talar ur förändras allt efter typen av metod och innehållet i hans yttranden. Ibland använder han till exempel orden ”jag” eller ”mig”; han talar alltså till folk ur Guds eget perspektiv. Ibland talar han i tredje person och säger att ”Gud” är si eller så, och vid andra tillfällen talar han ur en människas perspektiv. Men oavsett ur vilket perspektiv han talar förändras inte hans väsen, för oavsett hur han talar är allt han uttrycker Guds eget väsen – alltsamman är sanningen och det är vad mänskligheten behöver.

Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna I (augusti 1992 till oktober 1992)

Vägen ... (1)

Det finns ingen som under sitt liv vet vilka bakslag hon kommer att möta, eller som vet vilken sorts förfining hon kommer att bli föremål för. För några är det i arbetet, för andra i framtidsutsikterna, för åter andra i deras ursprungsfamilj, och för vissa i äktenskapet. Men det som är skillnaden mellan oss och dem är att idag lider vi, den här gruppen, för Guds ords skull. Det vill säga, som människor som tjänar Gud har vi drabbats av bakslag på vägen av tro på honom, och det är en väg som alla troende tar, och det är den väg som vi alla har under fötterna. Det är utifrån detta läge som vi officiellt påbörjar vår bana som Gudstroende, lyfter slöjan från våra liv som människor, och slår in på den rätta livsvägen. Det vill säga, det är när vi kommer in på den rätta vägen där Gud lever sida vid sida med människan, som vanliga människor tar. Som någon som står inför Gud och tjänar honom, det vill säga, någon som bär prästdräkt i ett tempel, som besitter gudomlig värdighet och Guds auktoritet och majestät, förkunnar jag följande för alla människor. För att uttrycka det tydligare: Guds strålande anlete är min härlighet, hans förvaltningsplan är min kärna. Jag strävar inte efter att få hundrafalt mer i den värld som ska komma, utan bara efter att göra Guds vilja i den här världen, så att han kan åtnjuta en liten del av sin härlighet på jorden på grund av de blygsamma insatser jag gör i köttet. Det är min enda önskan. Enligt min uppfattning är detta min enda andliga näring – jag anser att detta bör vara de sista orden från någon som lever i köttet och är full av känslor. Detta är vägen under mina fötter idag. Jag anser att mitt perspektiv är mina slutgiltiga ord i köttet, och jag hoppas att människor inte har andra föreställningar eller tankar om mig. Trots att jag har gett mitt allt har jag ändå inte kunnat tillfredsställa viljan hos Gud i himlen. Jag är oändligt ledsen – varför är detta köttets väsen? Så på grund av det jag gjort i det förflutna, och på grund av det erövringsverk som Gud har utfört på mig, har jag först nu fått en djupare förståelse för människans väsen. Först därefter har jag satt den mest grundläggande normen för mig själv: att endast söka göra Guds vilja, att ge det mitt allt och att inte ha någonting som tynger mitt samvete. Jag bryr mig inte om vilka krav andra som tjänar Gud har på sig själva. Kort sagt har jag riktat in mitt hjärta på att göra hans vilja. Det här är min beaktelse som en del av hans skapelse som tjänar inför honom – någon som har blivit räddad och älskad av Gud, och som har uthärdat hans slag. Det här är beaktelsen av någon som har vakats över, beskyddats, älskats och storligen använts av Gud. Från och

---

med nu ska jag fortsätta på den här vägen tills jag har avslutat den viktiga uppgift som anförtrotts mig av Gud. Men enligt min uppfattning är vägens ände nära, eftersom hans verk har avslutats, och idag har människorna gjort allt de kan göra.

Ända sedan Fastlandskina kom in i återhämtningens ström har de lokala kyrkorna som var grundade på den Helige Andes verk gradvis utvecklats. Gud har outtröttligt verkat i dessa lokala kyrkor, för de har blivit Guds kärna i den fallna kejsarfamiljen. Eftersom Gud har grundat lokala kyrkor i en sådan familj är han utan tvekan överväldigad av glädje – det är en glädje som står bortom all beskrivning. Efter att ha grundat lokala kyrkor i Fastlandskina och efter att ha spridit de goda nyheterna till bröder och systrar i andra lokala kyrkor världen över var Gud mycket upprymd – detta var det första steget han ville ta i sitt verk i Fastlandskina. Man kan säga att detta var första åtgärden, att Gud har kunnat påbörja första åtgärden i sitt verk på en plats som är som en demonernas stad, omöjlig att angripa för någonting, för någon människa – är detta inte Guds stora makt? Det står klart att för detta verks återhämtning har oräkneliga bröder och systrar blivit martyrer, dött under djävulens slaktarkniv. Att ta upp det nu väcker stor sorg, men till största delen är dessa lidandets dagar nu förbi. Nu kan jag arbeta för Gud, och jag har kunnat ta mig dit där jag befinner mig idag enbart på grund av Guds makt. Jag känner stark beundran för dem som Gud valde ut som martyrer – de kunde göra Guds vilja och offra sig för Gud. För att tala uppriktigt, om det inte vore för Guds nåd och barmhärtighet skulle jag ha fallit samman i smutsen för länge sedan. Tack gode Gud! Jag är villig att tillskriva Gud all härlighet, att låta honom vila. En del människor frågar mig: ”På grund av din ställning borde du inte dö, så varför blir du så glad när Gud nämner döden?” Jag ger inget rakt svar, utan jag ler bara lite och svarar: ”Det här är den väg som jag måste vandra, som jag absolut måste följa.” Människor förstår inte mitt svar utan ger mig bara en förvånad blick. De blir lite förbryllade av mig. Men jag anser att eftersom detta är den väg jag har valt och det också är den beslutsamhet jag visat inför Gud, så spelar det ingen roll hur stora svårigheterna är – jag arbetar bara hårt på att fortsätta på samma väg. Jag anser att det är ett löfte som bör hållas av någon som tjänar Gud. De kan inte svika sitt ord det minsta. Detta är också en regel, en föreskrift som lades fram för länge sedan, i Lagens Tidsålder, vilket någon som tror på Gud bör förstå. Min egen erfarenhet är att min kunskap om Gud inte är storartad och att min praktiska erfarenhet är försumlig, inte ens värd att nämna, så

---

jag kan inte uttala mig med alltför högdragna åsikter. Men Guds ord måste upprätthållas, och de får man inte göra uppror mot. Om sanningen ska fram är mina egna praktiska upplevelser futtiga, men vad kan jag göra när Gud vittnar om mig och folk alltid tror blint på den person som jag är? Men jag hoppas ändå att människor korrigerar sin syn på detta att älska Gud. Den person jag är, är ingenting; för jag strävar också efter vägen av förtröstan på Gud, och den väg jag vandrar är ingenting annat än vägen av tro på Gud. En människa må vara god, men hon ska inte vara föremål för dyrkan – han eller hon kan bara fungera som en förebild att följa. Jag bryr mig inte om vad andra gör, men jag förkunnar för människor att jag också tillskriver Gud härligheten – jag tillskriver inte köttet Andens härlighet. Jag hoppas att alla kan förstå min känsla inför detta. Det handlar inte om att smita undan mitt ansvar, men det är helt enkelt hela saken. Detta är något som bör vara fullständigt klart, och det kommer inte att behöva nämnas mer i fortsättningen.

Idag blev jag upplyst inför Gud. Guds verk på jorden är frälsningens verk. Det är fritt från allt annat. En del människor kanske tycker annorlunda, men jag har alltid känt att den Helige Ande bara utför ett stadium av frälsningsverket, och inte något annat verk. Detta bör stå helt klart. Först nu har den helige Andes verk i Fastlandskina blivit tydligt – varför skulle Gud vilja öppna alla vägar och verka på den här platsen, där demonerna ohejdat härjar överallt? Ur detta kan man utläsa att det verk Gud utför främst är frälsningsverket. För att uttrycka det mer exakt, det handlar framför allt om erövrands verk. Från början ropades Jesu namn ut. (Kanske har några inte upplevt det, men jag menar att detta var ett steg i den Helige Andes verk.) Detta var för att lämna Nådens Tidsålders Jesus, så en del av människorna valdes ut på förhand, och senare inskränktes urvalet ytterligare. Därefter ropades namnet "Witness Lee" ut i Fastlandskina – detta utgjorde den andra delen av den Helige Andes återhämtningsverk i Fastlandskina. Det var det första steget av verk i vilket den Helige Ande började välja ut människor, vilka först skulle samla människor, vänta på herden skulle ta sig an dem, och namnet "Witness Lee" användes för att utföra denna tjänst. Gud utförde personligen sitt verk under bevittnandet av namnet "den mäktiga", och dessförinnan befann det sig i ett förberedande stadium. Så det spelar ingen roll om det var rätt eller fel, och det är inte den viktigaste frågan inom Guds plan. Efter bevittnandet av namnet "den mäktiga" började Gud officiellt att personligen utföra sitt eget verk, och därefter påbörjades

---

officiellt hans gärningar som Gud i köttet. Genom namnet "den mäktiga Herren" tog han kontrollen över alla dem som var upproriska och olydiga. De började likna människor, precis som folk börjar likna vuxna när de fyller tjugotre eller tjugofyra; det vill säga, människor hade just börjat leva som normala människor. Genom tjänstgörarnas prövning övergick Guds verk naturligt till en fas av att utföra gudomligt verk. Man skulle kunna säga att enbart denna fas av verket utgör kärnan i så mycket av hans verk, och att det är det främsta steget i hans verk. Människor känner sig själva, och avskyr sig själva. De har kommit till en punkt där de kan förbanna sig själva, de ger villigt upp sitt eget liv, och de har en svag känsla av Guds ljuvlighet. Det är på den grundvalen som de kan förstå livets verkliga mening. Detta är att åstadkomma Guds vilja. Guds verk i Fastlandskina närmar sig sitt slut. Gud har gjort sina förberedelser i detta smutsens land i många år, men människor har aldrig tidigare kommit till den punkt där de är nu. Detta betyder att Gud först nu formellt har påbörjat sitt eget verk. Det finns ingen anledning att förklara detta tydligare eller mer detaljerat. Det är helt rätt att säga att detta verk sker direkt genom Guds gudomlighet, men det utförs genom människan. Ingen kan förneka det. Det är med säkerhet på grund av Guds stora makt på jorden som hans verk har kunnat nå den nivå som det just nu har hos människorna i detta utsvävningarnas land. Frukterna av detta verk skulle kunna tas med vart som helst för att övertyga människor. Ingen skulle våga döma detta lättsinnigt och förneka det.

Vägen ... (2)

Kanske har våra bröder och systrar fått ett slags skiss av händelseförloppet, stegen och metoderna i Guds verk i Fastlandskina, men jag upplever alltid att det är bättre att göra en tillbakablick, eller en liten summering, för våra bröder och systrar. Jag tar bara det här tillfället i akt att uttrycka lite av det jag har på hjärtat; jag talar inte om någonting utanför detta verk. Jag hoppas att bröderna och systrarna kan förstå hur jag känner, och jag ber också ödmjukt att alla de som läser mina ord förstår och förlåter min ringa mognad, att mina livserfarenheter är i sanning otillräckliga och att jag verkligen inte kan hålla huvudet högt inför Gud. Men jag känner ändå alltid att detta bara är objektiva skäl. Kort sagt, oavsett vad som händer, så kan inga människor, händelser eller ting lägga hinder i vägen för vår gemenskap i Guds närvaro, och jag hoppas att våra bröder och systrar kan arbeta hårdare inför Gud tillsammans med mig. Jag skulle vilja frambära följande bön: "O Gud! Visa oss barmhärtighet så att jag och mina bröder och systrar kan kämpa tillsammans under herraväldet av våra gemensamma ideal, vara dig trogen intill döden och aldrig svika vårt löfte!" Dessa ord är vad jag föresatt mig inför Gud, men man kan också säga att det är mitt motto som en man av köttet som Gud använder. Jag har många gånger delat denna bön i gemenskapen med mina bröder och systrar vid min sida, och jag har förmedlat den som ett budskap till dem som stått intill mig. Jag vet inte vad människor tycker om den, men oavsett vilket tror jag att de inte bara har en aspekt av subjektiv ansträngning, utan än mer, att de också innehåller någon aspekt av en objektiv teori. På grund av det är det möjligt att en del människor har vissa åsikter, och du kan ta dessa ord som ditt motto och se hur stark din drift blir att älska Gud. En del människor bildar sig en viss föreställning när de läser de här orden, och de tänker: "Hur kan något så vardagligt, vanligt att säga ge människor en stark drift att älska Gud intill döden? Och det har ju inget att göra med ämnet vi diskuterar, 'Vägen.'" Jag medger att dessa ord inte är så tilltalande, men jag har alltid ansett att de kan leda människor in på rätt spår och göra att de genomgår alla möjliga prövningar längs vägen av tro på Gud, utan att tappa modet eller vända om. Det är därför jag alltid behandlar detta som mitt motto, och jag hoppas att människor kan fundera noga över det. Men det är inte min avsikt att tvinga alla att acceptera mina synsätt – det är bara ett förslag. Oavsett vad andra människor tycker om mig, tror jag att Gud kommer att förstå den inre dynamiken hos var och en av oss. Gud arbetar ständigt

---

med oss alla, och hans arbete är outtröttligt. Det beror på att vi alla föddes i den stora röda drakens land – det är därför han verkar på det sätt han gör i oss. De som föddes i den stora röda drakens land har turen att få den här sortens verk av den Helige Ande. Som en av dem känner jag starkt hur kär, respektabel och ljuvlig Gud är. Detta är Guds omsorger om oss. Ett sådant underutvecklat, konservativt, feodalt, vidskepligt och lastbart imperium av proletariatet vinner den här sortens verk från Gud. Utifrån detta står det klart för mig att vi, denna grupp människor i den sista tidsåldern, är mycket välsignade. Jag tror att alla bröder och systrar vars andliga ögon har öppnats för att se detta verk kommer att fälla tårar av glädje över detta, och när den tiden är kommen, kommer du inte att uttrycka det inför Gud genom att dansa av glädje? Kommer du inte att erbjuda Gud sången i ditt hjärta? Och när den tiden är kommen, kommer du inte att visa Gud din beslutsamhet och göra upp en ny plan inför honom? Jag anser att allt detta är vad en verkligt Gudstroende person bör göra. Som människor anser jag att var och en av oss bör uttrycka sig på något sätt inför Gud. Det är vad en person med känslor bör göra. När vi betraktar kalibern hos alla i omgivningen och vår födelseplats så ser vi hur mycket förödmjukelse Gud har utstått för att kunna komma in ibland oss. Även om vi har viss kunskap om Gud inom oss, utifrån vad vi känner till, är Gud så stor, så suverän och så ärbar att det är tillräckligt för att vi ska förstå hur stort hans lidande bland människorna har varit i jämförelse. Men detta är fortfarande ett vagt uttalande, och människor kan bara se det som ord och dogmer. Det beror på att människorna ibland oss är alltför bedövade och avtrubbade. Jag kan bara lägga mer energi på att förklara det här problemet för alla de bröder och systrar som skulle acceptera det, så att våra andar kan beröras av Guds Ande. Må Gud öppna våra andliga ögon så att vi kan se det pris han har betalat, den ansträngning han har gjort och den energi han har lagt ner för vår skull.

Som en av dem i Fastlandskina som har accepterat Guds Ande känner jag djupt inom mig att vår kaliber verkligen är bristfällig. (Jag hoppas att våra bröder och systrar inte känner sig negativa på grund av detta – det är bara verkligheten.) I mitt praktiska liv har jag tydligt sett att allt det vi har och är, är så bakvänt. I det större sammanhanget handlar det om hur vi uppför oss i livet och i vår relation till Gud, och i det mindre sammanhanget handlar det om varje idé och tanke. Allt detta är ting som existerar objektivt, och de är svåra att dölja med ord eller illusoriska ting. Så när jag säger detta nickar de flesta och medger det, och de är övertygade om det om de inte brister i förnuft.

Sådana personer kan inte ta till sig mitt perspektiv. Kanske vet jag verkligen inte vad artighet är, utan hänvisar till den sortens person utan omskrivningar, som ett veritabelt djur. Det beror på att den sortens person står lägst på totempålen i den stora röda drakens land – de är som grisar, eller hundar. Den sortens person har de starkaste bristerna i sin kaliber, och de är inte värdiga att stå inför Gud. Kanske är det så att mina ord är alltför oförskämda. Jag representerar Guds Ande som verkar genom mig och jag förbannar denna djuriska, smutsiga varelse, och jag hoppas att mina bröder och systrar inte försvagas av detta. Det är möjligt att vi inte har några sådana personer ibland oss, men oavsett hur det ligger till med det anser jag att det är så den typen av personer ska hanteras. Vad tycker du?

Den stora röda drakens imperium har varit lastbart i många tusen år, ända till nu, och eftersom det konsekvent har motsatt sig Gud har Gud förbannat detta land och behandlat det med vrede, och efter det har han utmätt sin tuktan. Detta land som förbannats av Gud har utsatts för rasdiskriminering, och det befinner sig fortfarande i ett underutvecklat tillstånd. Det land som vi föddes i är samlingsområde för många orena andar, och därför härjar de här och söker dominans i landet. Detta har lett till att de som fötts här har blivit besudlade. Människors vanor, seder, föreställningar och begrepp är bakåtsträvande och gammaldags, så de bildar sig alla möjliga föreställningar om Gud som de än så länge inte lyckats skaka av sig. I synnerhet beter de sig på ett sätt inför Gud och på ett annat sätt bakom ryggen på honom, och de tror felaktigt att de tjänar Gud när de avgudar Satan. Detta är en uppvisning i att vara mest bakåtsträvande. Gud har utfört så mycket verk i Fastlandskina och har talat så många av sina ord, men människorna förblir ändå ytterligt bedövade och likgiltiga. De gör fortfarande samma arbete som de gjorde tidigare, och de har ingen förståelse för Guds ord överhuvudtaget. När Gud kungjorde att det inte fanns någon framtid och inget hopp blev det omedelbart den kallaste vinter i en kyrka som varit levande i sommarvärmen. Människors sanna jag blottades i dagens ljus, och deras tidigare självförtroende, kärlek och styrka försvann spårlöst. Och nu har ingen av dem återfått sin vitalitet. De säger med ord att de älskar Gud, och även om de inte vågar klaga i hjärtat så har de helt enkelt inte den kärleken, oavsett vad de gör. Vad beror det på? Jag tror att våra bröder och systrar kommer att erkänna detta faktum. Må Gud upplysa oss, så att vi alla kan lära känna hans ljuvlighet, älska vår Gud i djupet av vårt hjärta, och uttrycka den kärlek vi alla har för Gud i olika

---

positioner; må Gud skänka oss ett hjärta som är orubbligt i sin uppriktiga kärlek till honom – det är vad jag hoppas på. Med det sagt känner jag viss sympati för mina bröder och systrar som också lever i detta smutsiga land, så jag har utvecklat ett hat mot den stora röda draken. Den förhindrar vår kärlek till Gud och lockar fram vår girighet efter framtidsutsikter. Den frestar oss att vara negativa, att göra motstånd mot Gud. Det har varit den stora röda draken som har lurat oss, fördärvat oss och hemsökt oss fram till idag, till den punkt där vi inte längre kan återbetala Guds kärlek med våra hjärtan. Vi har drivkraften i hjärtat, men trots att vi vill göra det är vi maktlösa. Vi är alla drakens offer. Av den anledningen hatar jag den från djupet av mitt hjärta, och jag längtar efter att förgöra den. Men när jag tänker en gång till vore det meningslöst, och det skulle bara ge Gud bekymmer, så jag återvänder till dessa ord – jag beslutar mig i hjärtat för att göra hans vilja – att älska Gud. Det är den väg jag tar – det är den väg som jag, en av hans skapelser, bör gå. Det är det jag bör ägna mitt liv åt. Dessa ord kommer från mitt hjärta, och jag hoppas att mina bröder och systrar ska känna sig uppmuntrade av att läsa dessa ord, så att mitt hjärta kan få lite frid. För mitt mål är att göra Guds vilja och därmed leva ett liv fullt av mening och strålgans. I detta kommer jag att kunna dö utan ånger, med hjärtat fullt av tillfredsställelse och tröst. Skulle du vilja göra det? Är du någon som har den sortens beslutsamhet?

Att Gud kan verka i dessa så kallade ”sjuka män i östra Asien” är hans stora makt. Det är hans ödmjukhet och fördoldhet. Oavsett hans hårda ord eller hans tuktan av oss bör vi prisa honom från djupet av vårt hjärta för hans ödmjukhet, och älska honom till slutet för detta. Människor som fjätrats av Satan i många tusen år har fortsatt att leva under hans inflytande, och de har inte kastat av sig honom. De har fortsatt sitt bittra famlande och kämpande. I det förflutna brände de rökelse, och de bugade sig för Satan och avgudade honom, och de fjätrades av familjen och andra sekulära konstellationer och sociala interaktioner. De kunde inte kasta av sig dem. I den sortens rovgiriga samhälle, var kan någon hitta ett meningsfullt liv? Det som folk berättar om är ett liv av lidande, och lyckligtvis har Gud räddat dessa oskyldiga människor och tagit oss under sin omsorg och sitt beskydd, så att våra liv är glädjrika och inte längre fulla av oro. Vi har fortsatt att leva under hans nåd ända fram till nu. Är inte detta Guds välsignelse? Hur kan någon ha mage att ställa överdrivna krav på Gud? Har han gett oss så lite? Är ni inte nöjda än? Jag tror att det är dags för oss att återbetala Gud för hans kärlek. Även

---

om vi fortfarande är föremål för åtskilligt hån, förtal och förföljelse för att vi följer vägen att tro på Gud, så tror jag att det har en mening. Det är en ära, ingen skam, och oavsett vilket så är det inga små välsignelser vi får ta emot. I oräkneliga stunder av besvikelse har Guds ord skänkt tröst, och innan vi vetat ordet av har sorg vänts i glädje. I oräkneliga stunder av brist har Gud skänkt oss välsignelser, och vi har sörjts för genom hans ord. I oräkneliga stunder av sjukdom har Guds ord skänkt oss liv – vi har befriats från faror och förts från fara till trygghet. Du har redan fått så många sådana saker utan att inse det. Kan det möjligen vara så att du inte minns?

Vägen ... (3)

I mitt eget liv är jag alltid beredd att överlämna mig fullständigt till Gud till både kropp och sinne. På det viset läggs ingen skuld på mitt samvete och jag får en smula frid. En person som söker livet måste först lämna över sitt hjärta helt och hållet till Gud. Det är en förutsättning. Jag skulle vilja att mina bröder och systrar bad till Gud med mig: "O Gud! Må din Ande i himlen skänka människorna på jorden nåd, så att mitt hjärta kan vändas helt och fullt till dig, så att min ande kan röras av dig och så att jag kan se din ljuvlighet i mitt hjärta och min ande, så att de på jorden välsignas med att se din skönhet. Gud! Må din ande återigen röra våra andar så att vår kärlek blir varaktig och aldrig förändras!" Vad Gud gör med oss alla är att först prova vårt hjärta, och när vi låter vårt hjärta smälta in i honom kan han sedan börja röra vår ande. Det är först i anden som vi kan se Guds ljuvlighet, överhöghet och storhet. Det är den Helige Andes väg inom människan. Har du ett sådant liv? Har du upplevt den Helige Andes liv? Har din ande rörts av Gud? Har du sett hur den Helige Ande verkar i människor? Har du överlämnat ditt hjärta helt till Gud? När du överlämnar ditt hjärta fullständigt kan du direkt uppleva den Helige Andes liv, och hans verk kan fortlöpande avslöjas för dig. Då kan du bli någon som används av den Helige Ande. Är du villig att bli den sortens person? Som jag minns det, när jag rördes av den Helige Ande och först gav mitt hjärta till Gud, föll jag ner inför honom och utropade: "O Gud! Det är du som har öppnat mina ögon så att jag kan förstå din frälsning. Jag är villig att överlämna mitt hjärta helt till dig, och allt jag ber är att din vilja ska ske. Allt jag önskar är att mitt hjärta får ditt godkännande i din närvaro, och att göra din vilja." Den bönen är helt oförglömlig för mig; jag var djupt rörd, och jag grät bittert inför Gud. Det var min första framgångsrika bön i Guds närvaro som en person som blivit frälst, och det var min första ambition. Efter det blev jag ofta rörd av den Helige Ande. Har du upplevt något sådant? Hur har den Helige Ande verkat i dig? Jag tror att alla människor som söker älska Gud får den typen av upplevelse, i högre eller lägre grad, men människor glömmer bort dem. Om någon säger att han eller hon inte haft någon sådan upplevelse, så visar det att de ännu inte blivit frälsta utan fortfarande står under Satans domän. Det verk som den Helige Ande utför i alla är den Helige Andes väg, och det är också vägen för någon som tror på och söker Gud. Det första steget i den Helige Andes verk är att röra människors ande. Därefter kommer de att börja älska Gud och söka livet; alla på den vägen är inneslutna i

---

den Helige Andes flöde. Detta är inte bara den dynamik som Guds verk har haft i Fastlandskina, utan i hela universum. Han gör detta med hela mänskligheten. Om någon inte blivit rörd ens en enda gång, så visar detta att den personen står utanför denna ström av återhämtning. Jag ber till Gud oupphörligt i mitt hjärta att han ska röra alla människor, att alla under solen ska röras av honom och gå hans väg. Kanske är detta en ytterst liten anhängan jag gör hos Gud, men jag tror att han kommer att göra detta. Jag hoppas att alla mina bröder och systrar ska be om samma sak, och att Guds vilja ska ske, och att hans verk snart må vara till ända så att hans Ande i himlen kan vila. Detta är min egen lilla förhoppning.

Jag tror att eftersom Gud utför sitt verk i demonernas stad kan han definitivt utföra samma sak i oräkneliga demonstäder i universum. De av oss som lever i den slutgiltiga tidsåldern kommer med säkerhet att se dagen för Guds härlighet. Detta kallas "att följa med till slutet ger frälsning". Ingen kan ersätta Gud i det här skedet av hans verk – det är bara Gud själv som kan göra det. Det beror på att det är extraordinärt – det är ett erövrande skede i verket, och människor kan inte erövra andra människor. Det är bara orden från Guds egen mun och det han gör personligen som kan erövra mänskligheten. Gud använder den stora röda drakens land som testområde. Därefter påbörjar han sitt verk i hela universum. Det betyder att Gud kommer att utföra ännu större verk i hela universum, och alla universums människor kommer att ta emot Guds erövrande verk. Människor av alla religioner och samfund måste acceptera detta skede i verket. Det är en väg som man måste vandra – ingen kan undkomma den. Är du beredd att acceptera detta som anförtros dig av Gud? Jag känner alltid att det är något ärorikt att acceptera någonting som anförtrotts mig av den Helige Ande. Som jag ser det är detta det största förtroende som mänskligheten kan få av Gud. Jag hoppas att mina bröder och systrar ska arbeta hårt vid min sida med att ta emot detta från Gud, så att Gud kan förhärligas genom hela universum och vi inte ska ha levt förgäves. Vi bör göra någonting för Gud, eller avlägga en ed. Om någon tror på Gud men inte strävar efter någonting, då blir det ingenting av den personens liv, och när tiden är kommen för honom eller henne att dö finns bara den blå himlen eller den dammiga jorden där för personen att betrakta. Är det ett meningsfullt liv? Om du kan leva upp till Guds krav medan du lever, är inte detta fantastiskt? Varför söker du alltid problem, och varför är du så nedslagen? Vinner du något alls från Gud på det sättet? Och kan Gud vinna någonting från dig? Med det löfte

---

jag avlagt till Gud överlämnar jag helt enkelt mitt hjärta till honom, och jag lurar honom inte med mina ord. Jag skulle inte göra något sådant – jag är bara beredd att trösta den Gud som jag älskar i hjärtat, så att hans Ande i himlen kan bli tröstad. Hjärtat kanske är värdefullt, men kärleken är ännu dyrbarare. Jag är villig att ge mitt hjärtas mest dyrbara kärlek till Gud, så att det han får är det vackraste jag har, och han kan uppfyllas av den kärlek jag erbjuder honom. Är du villig att ge din kärlek till Gud så att han kan åtnjuta den? Är du villig att göra detta till ditt eget överlevnadskapital? Det jag ser i mina egna erfarenheter är att ju mer kärlek jag ger Gud, desto mer känner jag att jag lever med glädje, att jag har obegränsad styrka, jag är villig att offra hela min kropp och hela mitt sinne, och jag känner alltid att jag omöjligen kan älska Gud tillräckligt högt. Så är din kärlek en försumbar kärlek, eller är den oändlig, omätbar? Om du verkligen vill älska Gud så kommer du alltid att ha mer kärlek att ge tillbaka till honom. Om det är så, vilken människa, eller vilken sak, skulle någonsin kunna stå i vägen för din kärlek till Gud?

Gud ser all mänsklighetens kärlek som dyrbar; han överöser dem som älskar honom med ännu fler välsignelser. Det beror på att människans kärlek är så svår att få, det finns så lite av den att den nästan inte står att finna. Genom hela universum har Gud försökt kräva att människor ger kärleken tillbaka till honom, men genom alla tidsåldrar fram till idag är det få som har gett genuin kärlek tillbaka till Gud – ett litet antal. Såvitt jag kan minnas var Petrus en, men han fick personlig vägledning av Jesus, och det var först när han stod inför döden som han gav Gud sin fullständiga kärlek, som avslutade hans liv. Därför är det under dessa slags oförmånliga villkor som Gud har begränsat omfattningen av sitt verk i universum och valt att använda den röda drakens land som exempel. Han fokuserar all sin energi och ansträngning på en plats. Detta kommer att ge positiva resultat, och det blir mer fördelaktigt för hans vittne. Det är under dessa två förutsättningar som Gud har flyttat sitt verk från hela universum till dessa människor av lägsta tänkbara kaliber i Fastlandskina, och börjat sitt kärleksfulla erövrande verk så att han, när dessa människor kan älska honom, kan fortsätta med nästa steg i sitt verk. Det är Guds plan. Frukten av hans verk blir som störst på det viset. Omfattningen av hans verk är både centrerad och samlad. Det står klart vilket högt pris Gud har betalat och hur stor ansträngning han har gjort genom att utföra sitt verk i oss, så att vår dag kommit. Detta är vår välsignelse. Så det som inte stämmer överens med mänskliga

---

föreställningar är att västerlänningarna avundas oss för att vi fötts på ett fint ställe, men vi ser oss själva som lägre och ödmjuka. Är detta inte Gud som lyfter oss? Den röda drakens ättlingar, som man alltid trampat på, ser västerlänningarna idag upp till – det är i sanning vår välsignelse. När jag tänker på det uppfylls jag av Guds välvilja, av hans kärlek och närhet. Utifrån detta kan man se att det Gud gör inte stämmer överens med människans föreställningar, och även om alla dessa människor är förbannade är Gud inte bunden av lagen utan har avsiktligt centrerat sitt verk omkring den platsen på jorden. Det är därför jag gläder mig, därför jag känner mig så ofattbart glad. Som någon som tagit en ledande roll i verket, precis som överstepräster bland israeliterna, kan jag direkt utföra Andens verk och tjäna direkt under Guds Ande; detta är min välsignelse. Vem skulle våga tänka sig någonting sådant? Men idag har detta oväntat nått oss. Det är verkligen en enorm glädje som förtjänar att firas av oss. Jag hoppas att Gud fortsätter att välsigna oss och lyfta oss, så att de av oss som står på dynghögen kan tas i storartat bruk av Gud och vi därmed får möjligheten att återgälda hans kärlek.

Att återgälda Guds kärlek är den väg jag nu vandrar, men jag känner att det inte är Guds vilja, och inte den väg jag borde gå. Guds vilja är att jag ska stå i hans storslagna tjänst – det är det som är den Helige Andes väg. Kanske har jag fel. Jag tror att det är den vägen jag går sedan jag klargjorde min föresats för Gud för länge sedan. Jag är villig att låta Gud vägleda mig, så att jag kan gå den väg jag borde gå så snart som möjligt och tillfredsställa Guds vilja så snart som möjligt. Oavsett vad andra kanske tycker, tror jag att det är av yttersta vikt, och det viktigaste i mitt liv, att göra Guds vilja. Det finns ingen som kan beröva mig den rätten – det är min personliga övertygelse, och kanske finns det människor som inte kan förstå den, men jag tror inte att jag måste rättfärdiga det för någon. Jag ska ta den väg som jag borde ta – när jag väl ser vägen jag borde vandra ska jag ta den, och inte slå till reträtt. Jag kommer tillbaka till dessa ord: Mitt hjärta är inställt på att göra Guds vilja. Jag förväntar mig att mina bröder och systrar inte ska vara kritiska mot mig! Överlag, som jag personligen ser det, kan människor säga vad de vill – men jag känner att det är av yttersta vikt att göra Guds vilja, och jag borde inte utsättas för begränsningar därvidlag. Jag kan inte göra fel när jag gör hans vilja, och att göra det kan inte planeras utifrån mina egna intressen. Jag tror att Gud har sett insidan av mitt hjärta! Så hur bör du förstå detta? Är du beredd att överlämna dig själv till Gud? Är du villig att användas av Gud? Är du fast besluten att göra Guds vilja? Jag hoppas att

---

mina bröder och systrar alla kan få något mått av hjälp av mina ord. Även om min egen syn är alltför ytlig säger jag ändå det jag kan, så att vi kan tala hjärta till hjärta, fria från alla barriärer, så att Gud kan förbli ibland oss för evigt. Dessa ord kommer från mitt hjärta. Så! Detta är alla mitt hjärtas ord för idag. Jag hoppas att mina bröder och systrar fortsätter arbeta hårt, och jag hoppas att Guds Ande alltid vakar över oss!

Vägen ... (4)

Att människor kan upptäcka Guds ljuvlighet och söka vägen till att älska Gud i vår tid, och att de är beredda att acceptera träningen inför dagens rike – allt detta är Guds nåd och, än mer, hans upplyftande av mänskligheten. Närhelst jag tänker på detta känner jag Guds ljuvlighet starkt. Det betyder verkligen att Gud älskar oss. Vem skulle annars kunna upptäcka hans ljuvlighet? Det är bara utifrån detta som jag ser att allt detta arbete utförs personligen av Gud själv, och människor ledsagas och vägleds av Gud. Jag tackar Gud för det, och jag skulle vilja att mina bröder och systrar lovprisar honom med mig: "All ära till dig, den store Guden själv! Må din härlighet mångfaldigas och avslöjas inom dem som har utvalts och vunnits av dig." Gud upplyste mig: han visade mig att vi blivit förutbestämda för många tidsåldrar sedan och att han ville vinna oss i de sista dagarna, så att universum och alla ting skulle kunna skåda Guds härlighet i dess helhet genom oss. Därmed är vi kristalliseringen av sextusen år av Guds förvaltningsplan – vi är förebilderna, exemplen på Guds verk i hela universum. Inte förrän nu har jag upptäckt hur mycket kärlek Gud verkligen har till oss, och det verk han utför inom oss och de saker han säger överträffar alla dem från förflutna tidsåldrar, en miljon gånger. Inte ens i Israel och på Petrus utförde Gud personligen så mycket verk eller talade så mycket. Det visar att vi, den här gruppen människor, verkligen är otroligt välsignade – ojämförligt mer välsignade än helgonen från svunna tider. Det är därför Gud alltid har sagt att människorna i den slutgiltiga tidsåldern är välsignade. Oavsett vad andra säger tror jag att vi är de som är högst välsignade av Gud. Vi borde ta emot de välsignelser som Gud skänker oss; kanske finns det några som vill klaga inför Gud, men jag tror att välsignelser kommer från Gud och att det bevisar att de är vad vi förtjänar. Även om andra klagar eller inte gläds med oss tror jag alltid att ingen kan ta emot eller beröva oss de välsignelser som Gud gett oss. Eftersom Guds verk utförs på oss och han talar till oss, öga mot öga – till oss, inte till andra – gör Gud vad han vill, och om människor inte är övertygade, är inte det bara att be om problem? Är inte det att bjuda in förödmjukelse? Varför säger jag så? Det är för att jag har djupgående erfarenheter av detta. Precis som det verk Gud utför på mig, som bara jag kan ta emot – kan någon annan göra det? Jag är lyckligt lottad över som anförtros detta av Gud – kan någon annan bara göra det, urskillningslöst? Men jag hoppas att mina bröder och systrar kan förstå mitt hjärta. Det är inte det att jag vill framhålla mina egna bedrifter och skryta

---

inför människor, utan jag vill förklara ett problem. Jag är beredd att ge all härlighet till Gud och låta honom iaktta vart och ett av våra hjärtan, så att våra hjärtan kan renas inför Gud. Jag skulle vilja önska något, från djupet av mitt hjärta: Jag hoppas att Gud ska inta mig fullständigt, att jag ska bli en ren oskuld som offras på altaret, och än mer att vara lydig som ett lamm, framträda för hela mänskligheten som en helig, andlig kropp. Det är mitt löfte, den ed jag avlagt inför Gud. Jag är villig att hålla det löftet och återgälda Guds kärlek på det sättet. Är du beredd att göra det? Jag tror att mitt löfte kan styrka yngre bröder och systrar och ge hopp åt fler unga människor. Jag känner att det tycks som om Gud lägger en särskild tonvikt vid unga människor. Kanske är det min egen partiskhet, men jag har alltid känt att unga människor har hopp om framtiden; det verkar som om Gud utför extra verk på unga människor. Även om de brister i insikt och visdom och alla är alltför översvallande och hetlevrade, som en nyfödd kalv, tror jag inte att de unga är helt utan meriter. Man kan se ungdomens oskuld hos dem, och de har lätt för att ta till sig nya saker. Även om unga tenderar att vara arroganta, våldsamma och impulsiva påverkar inte det deras möjlighet att ta emot nytt ljus. Det beror på att unga människor generellt sett inte är lika benägna att hålla fast vid förlegade saker. Det är därför jag ser så obegränsade möjligheter hos de unga och deras livskraft; det är på grund av detta som jag känner så varmt för dem. Jag ogillar inte äldre bröder och systrar, men jag är inte intresserad av dem heller. Jag vill framföra min uppriktiga ursäkt till de äldre bröderna och systrarna. Kanske är det jag säger här opassande eller taktlöst, men jag hoppas att ni alla kan förlåta min vårdslöshet, för jag är alltför ung och fäster inte särskilt stor vikt vid hur jag uttrycker mig. Men för att säga sanningen har de äldre bröderna och systrarna, när allt kommer omkring, sina funktioner att fylla – de är inte helt oanvändbara. Det beror på att de har erfarenhet av att hantera angelägenheter, de är stabila i sitt sätt att sköta saker och ting, och de begår inte lika många misstag. Är inte detta deras styrkor? Jag skulle vilja att vi alla sa inför Gud: ”Åh Gud! Må vi alla fylla våra egna funktioner i våra olika befattningar, och må vi alla göra vårt allra bästa för din vilja!” Jag tror att detta måste vara Guds vilja!

Utifrån vad jag sett i mina egna erfarenheter har många som öppet gjort motstånd mot den här strömmen, det vill säga, många som direkt motsatt sig Guds Ande, varit äldre människor. De religiösa föreställningar de har är mycket starka, och de jämför i alla aspekter ålderdomliga saker med Guds ord. De tillämpar alltid saker som de själva

---

accepterat i det förflutna på Guds ord. Är de inte absurda? Skulle dessa människor kunna utföra det verk som Gud anförtrott dem? Skulle Gud kunna använda dessa människor i sitt verk? Den Helige Ande har en metod för samtliga dagar i sitt verk; om människor klamrar sig fast vid det gamla så kommer det en dag då de knuffas av historiens scen. I varje stadium av sitt verk använder Gud alltid nya människor. Om man skulle föreläsa för andra med föråldrade saker, vore det inte bara att förstöra människor? Vore det inte att bromsa hans verk? Så när kan Guds verk fullbordas? Kanske finns det några som har föreställningar om det jag just sagt. Kanske blir de inte övertygade. Men jag hoppas att du inte är orolig; många sådana här saker kommer att ske inom den nära framtiden, och detta kan bara förtydligas genom fakta. Vi kan lika gärna besöka några viktiga personer, några prestigefyllda pastorer eller bibelutläggare, och predika den här strömmen för dem. Till att börja med kommer de helt säkert inte att göra öppet motstånd, men de kommer att dra fram sin Bibel för att tävla med dig. De kommer att be dig citera Jesajas bok och Daniels bok, och de kommer till och med att be dig förklara Uppenbarelseboken. Och om du inget har att säga kommer de att avvisa dig och kalla dig en falsk Kristus, säga att du sprider en absurd väg. Efter en timme kommer de att börja falskeligen anklaga dig till den grad att du tappar andan. Är inte detta öppet motstånd? Men det är bara början. De kan inte hindra nästa steg i Guds verk, och inom kort kommer den Helige Ande att tvinga dem att acceptera det. Det är så den allmänna trenden ser ut – det är något som människor inte kan göra och någonting som folk inte ens kan föreställa sig. Jag tror att Guds verk kommer att spridas obehindrat genom hela universum. Det är Guds vilja, och ingen kan förhindra det. Må Gud upplysa oss och få oss att acceptera mer nytt ljus och inte avbryta Guds förvaltning av saken. Må Gud vara oss nådig, så att vi alla kan se hans härlighets dag komma. När Gud förhärligas över hela universum kommer det också en tid när vi vinner härlighet vid hans sida. Det tycks också bli den tidpunkt då jag skiljs från dem som vandrat med mig. Jag hoppas att mina bröder och systrar ska höja sina röster med min i en bön till Gud: Må Guds stora verk fullbordas snart, så att vi får se hans härlighets dag under min livstid. Jag hoppas fortfarande uppnå Guds vilja under min livstid, och jag hoppas att Gud fortsätter att utföra sitt verk inom oss och att det aldrig uppstår några hinder. Det är min eviga strävan. Må Gud alltid finnas vid vår sida, och må hans kärlek bygga broar mellan oss så att vår vänskap blir mer värdefull. Jag hoppas att kärleken skapar ytterligare förståelse

---

mellan oss och att kärleken kan föra oss närmare varandra, ta bort avståndet mellan oss, och att kärleken mellan oss må bli djupare, bredare och ljuvare. Jag tror att detta måste vara Guds vilja. Jag hoppas att mina bröder och systrar må bli mer förtrogna med mig, och att vi alla må värdesätta de få dagar vi har tillsammans och att de kan ge oss vackra minnen.

Guds verk har haft fler steg i Fastlandskina, men de är inte alls komplicerade. När man tänker på alla de där stegen är de inte orimliga – de har alla fullbordats av Gud själv, och alla människor spelar ett flertal roller i hans verk. Varje akt i den här pjäsen ter sig lustig för människor, och överraskande nog har alla en roll att spela i den. I varje prövning är människors uppträdanden livet trogna, och var och en har tecknats livfullt och grundligt med Guds penna. Alla har mycket som avslöjas i dagens ljus. Jag säger inte att Gud gör narr av människor genom sitt verk; det vore det ingen mening med. Allt Guds verk har sitt syfte – han gör absolut ingenting utan betydelse och värde. Allt han gör är för att fullkomliggöra och vinna mänskligheten. Det är bara utifrån detta som jag i sanning har sett att Guds hjärta enbart har människans bästa i sikte. Även om det kan kallas en pjäs kan det också sägas att denna pjäs är ett exempel på det verkliga livet – men för Gud, dramats huvudregissör, samarbetar alla människor för att fullborda detta verk. Å andra sidan vinner Gud människor genom detta och får människor att älska honom mer. Är det inte hans vilja? Så jag hoppas att ingen oroar sig. Vet du inte något om Guds vilja? Jag har sagt så mycket – jag hoppas att mina bröder och systrar alla kan förstå och inte missförstår mitt hjärta. Jag tror att Gud absolut kommer att vinna er. Alla har sin egen väg. Jag hoppas att vägen under era fötter är den som Gud öppnat, och att ni alla må be och säga: ”Åh Gud! Må du vinna mig så att min ande kan återvända till dig.” Är du redo att söka Guds vägledning i djupet av din ande?

Vägen ... (5)

Det brukade vara så att ingen kände till den Helige Ande, och de var särskilt okunniga när det gällde vad den Helige Andes väg är. Det är därför folk alltid gjort bort sig inför Gud. Man kan säga att Anden är okänd för nästan alla människor som tror på Gud, och därför har de en förvirrad typ av tro. Utifrån detta står det klart att de inte förstår Gud, och även om de säger att de tror på honom så är det, i fråga om dess essens, utifrån deras handlingar, sig själva de tror på, inte Gud. Utifrån mina personliga, faktiska erfarenheter kan jag se att Gud bevittnar Gud i köttet, och utifrån tvingas alla människor erkänna hans vittnesbörd – och man kan med knapp nöd påstå att de tror att Guds Ande är fullständigt ofelbar. Men jag menar att vad människor tror på inte är den personen, och det är synnerligen inte Guds Ande – utan vad de tror på är sin egen känsla. Är inte det detsamma som att de bara tror på sig själva? Alla dessa ord som jag säger är sanna. Det handlar inte om att sätta etiketter på människor, men jag måste klargöra en sak: att människor kunnat föras till denna dag, vare sig de är klara eller förvirrade, är den Helige Andes verk, och ingenting som människan kan bestämma. Detta är ett exempel på vad jag nämnt tidigare om att den Helige Ande forcerar människans tro. Det är så den Helige Ande verkar, och det en väg som den Helige Ande tar. Oavsett vem människor tror på i kärnan, ger den Helige Ande kraftfullt ett slags känsla till människor, så att de tror på Gud i sitt eget hjärta. Är det inte den sortens tro du har? Tycker du inte att din tro på Gud är underlig? Tycker du inte att det är underligt att du inte kan undkomma den här strömmen? Har du inte lagt ner någon möda på att reflektera över detta? Är inte detta det största tecknet och underverket? Även om du många gånger har haft impulsen att fly finns det alltid en stark livskraft som drar dig till sig och gör dig ovillig att gå din väg. Och varje gång du möter den får du en klump i halsen och börjar snyfta, och du vet inte vad du ska göra. Och några av er försöker ge er av, men när du försöker ger dig av känns det som en kniv i ert hjärta, det känns som om din själ hade tagits ifrån dig av något jordiskt spöke och lämnat hjärtat rastlöst och utan frid. Efter det kan du inte annat än att stålsätta dig och återvända till Gud ... Har du inte upplevt det? Jag tror att de unga bröderna och systrarna som kan öppna sitt hjärta kommer att säga: ”Jo! Jag har upplevt det så många gånger, och jag skäms så över att tänka på det!” I mitt eget dagliga liv blir jag alltid glad när jag ser mina unga bröder och systrar som mina närstående, för de är så oskuldsfulla – de är så rena och älskvärda. Det

---

är som om de är mina egna följeslagare. Det är därför jag alltid söker en möjlighet att sammanföra mina närstående, att tala om våra ideal och planer. Må Guds vilja utföras i oss, så att vi alla blir som kött och blod, utan murar och utan avstånd. Må vi alla be till Gud: "Åh Gud! Om det är din vilja ber vi dig att du ger oss en passande miljö för att vi ska kunna förverkliga våra hjärtans önskningar. Må du vara barmhärtig med dem av oss som är unga och brister i förnuft, så att vi kan använda varje droppe av styrka i våra hjärtan!" Jag tror att detta måste vara Guds vilja då jag för länge sedan frambar följande bön inför Gud: "Fader! Vi på jorden åkallar dig ständigt, och hoppas att din vilja snart ska kunna fullbordas på jorden. Jag är villig att söka din vilja. Må du göra som du vill och avsluta det du anförtrott mig så snart som möjligt. Så länge som din vilja kan utföras snarast är jag till och med villig att du öppnar en ny väg ibland oss. Mitt enda hopp är att ditt verk skall fullbordas snart. Jag tror inte att det finns några regler som kan hålla ditt verk tillbaka!" Detta är det verk som Gud utför nu. Har du inte sett den väg som den Helige Ande tar? När jag träffar äldre bröder och systrar finns det alltid en känsla av förtryck där som jag inte riktigt kan sätta fingret på. Det är först när jag är tillsammans med dem som jag kan se att de osar av samhället, och deras religiösa föreställningar, erfarenheter av att hantera saker och ting, deras sätt att tala, orden de använder och så vidare – allt detta är irriterande. Det är som om de är fulla av visdom, och jag håller mig alltid undan dem eftersom min personliga livsfilosofi är mycket bristfällig. När jag är tillsammans med dem känner jag mig alltid utmattad och överansträngd, och ibland blir det så allvarligt, så betryckande att jag knappt kan andas. Så i dessa farofyllda tider ger Gud mig den bästa utvägen. Kanske är det en missuppfattning hos mig. Jag bryr mig bara vad som gagnar Gud; att göra Guds vilja är det viktigaste. Jag håller mig långt bort från dessa människor, men om Gud kräver att jag ska möta dem så lyder jag ändå. Det är inte det att de är avskyvärda, men deras "visdom", föreställningar och livsfilosofier är så irriterande. Jag är här för att avsluta det som Gud har anförtrott mig att göra, inte för att lära mig av deras erfarenheter av hur man hanterar saker och ting. Jag minns att Gud en gång sa följande till mig: "På jorden, sök Faderns vilja och fullborda det som han har anförtrott åt dig att göra. Allt annat är irrelevant för dig." När jag tänker på det känner jag en smula frid. Det beror på att jag alltid upplever att jordiska ting är alltför komplicerade och att jag inte förstår mig på dem – jag vet aldrig vad jag ska göra. Så jag vet inte hur många gånger jag

---

varit upprörd över detta och hatat mänskligheten – varför är människor så komplicerade? Vad är det för fel med att vara lite enklare? Att försöka vara smart – varför anstränga sig? När jag möter folk, för det mesta på grund av Guds uppdrag åt mig, och även om det har funnits några tillfällen då detta inte varit fallet, vem kan möjligen veta vad som finns gömt djupt i hjärtat på mig?

Det har funnits många gånger då jag rått de bröder och systrar som är med mig att de borde tro på Gud utifrån sitt eget hjärta och inte skydda sina egna intressen, att de borde ta hänsyn till hans vilja. Jag har gråtit bittert inför Gud många gånger – varför bryr sig inte människor om Guds vilja? Kan det vara så att Guds verk bara skulle försvinna, utan ett spår, helt utan anledning? Jag vet inte varför, och det verkar som om det har blivit mitt hjärtas gåta. Jag vet inte heller – detta har nästan blivit en gåta i mitt sinne – varför folk aldrig känner igen den väg som den helige Ande går, och ändå håller fast vid de onormala relationer de har till andra? Jag mår illa när jag ser sådana personer. De ser inte den Helige Andes väg, utan de tittar bara på vad människor gör. Kan Guds hjärta bli tillfredsställt på det sättet? Detta gör mig ofta ledsen. Det tycks ha blivit min börda att bära. Den Helige Ande är också bekymrad över detta – känner du ingen skuld i ditt hjärta? Må Gud öppna våra andars ögon. Många gånger har jag, som vägleder människor att träda in i Guds verk, bett inför Gud: ”Åh Fader! Må jag göra din vilja till min kärna och söka din vilja. Må jag vara trogen det du har anförtrott mig, så att du vinner den här gruppen av människor. Må du leda oss in i en fri värld, så att vi alla kan få kontakt med dig genom vår ande. Må du väcka alla andliga känslor i hjärtat på oss!” Jag hoppas att Guds vilja blir fullbordad, så jag ber outhärligt till honom att hans Ande må fortsätta att upplysa oss och tillåta oss att ta den väg som leds av den Helige Ande. Det beror på att den väg jag går är den Helige Andes väg. Vem skulle annars kunna gå den vägen i mitt ställe? Det är detta som gör min börda ännu tyngre. Det känns som om jag ska falla omkull, men jag tror absolut inte att Gud kommer att skjuta upp sitt verk. Kanske skiljs våra vägar när det som han anförtrott åt mig är fullbordat. Så kanske är det på grund av effekten av Guds Ande som jag alltid har känt mig annorlunda jämfört med andra. Det är som om Gud vill utföra ett visst verk, och jag har fortfarande inte fått grepp om det. Men jag tror att ingen på jorden är bättre än mina närstående, och jag tror att mina närstående kommer att be för mig inför Gud. I så fall kommer jag att vara oändligt tacksam för detta. Jag hoppas att mina bröder och systrar

---

kan säga tillsammans med mig: "Åh Gud! Må din vilja avslöjas fullständigt för oss i den slutgiltiga tidsåldern, så att vi må välsignas med andens liv och se Guds Andes gärningar och hans sanna ansikte!" När vi väl har nått det steget kommer vi verkligen att leva under Andens vägledning, och först då kommer vi att kunna se Guds sanna ansikte. Det vill säga, människor kommer att kunna förstå den verkliga meningen i all sanning. Den förstås eller begrips inte genom mänskliga föreställningar, utan upplysningen sker utifrån Guds Andes vilja. Det är helt och hållet Gud själv som verkar där, utan ett uns av människans uppfattning inblandat. Detta är hans verkningsplan för de gärningar han vill uppenbara på jorden, och det är hans slutgiltiga bit verk på jorden. Är du beredd att delta i detta verk? Vill du vara en del av detta verk? Har du viljan att fulländas av den Helige Ande och åtnjuta andens liv?

Det nödvändiga verket just nu är att gå djupare från vår ursprungliga grund. Vi måste gå djupare i de olika aspekterna av sanningen, visionen och våra liv. Men jag måste först påminna mina bröder och systrar om att för att kunna träda in i detta verk måste ni lägga bort era tidigare föreställningar. Det vill säga, du måste förändra din tidigare livsstil, göra en ny plan och börja om på nytt. Om du fortsätter att upprätthålla det som varit värdefullt för dig tidigare kommer den Helige Ande inte att kunna röra sig i dig; han kommer knappt att kunna hålla dig vid liv. Om en person undviker att söka, träda in eller göra upp en plan, kommer den Helige Ande att överge personen helt och fullt. Det kallas för en person som avvisas av tidsåldern. Jag hoppas att mina bröder och systrar alla kan förstå mitt hjärta, och jag hoppas också att fler "nya rekryter" kan ställa sig upp och arbeta med Gud för att fullborda detta verk tillsammans. Jag tror att Gud kommer att välsigna oss, och jag tror också att Gud kommer att mig fler och fler närstående, så att jag kan resa till jordens ände och vi kan ha ännu mer kärlek mellan oss. Jag är mer övertygad om att Gud kommer att utvidga sitt rike på grund av våra ansträngningar, och jag hoppas att vårt hårda arbete når aldrig tidigare skådade nivåer, så att Gud kan börja vinna ännu fler unga människor. Må vi alla be mer för detta och bönfalla Gud oupphörligen, så att vårt liv levs inför honom och vi står honom nära. Må det inte finnas några murar mellan oss, och må vi alla svära denna ed inför Gud: "Att arbeta enigt! Hängivenhet till slutet! Aldrig skiljas åt, alltid vara tillsammans!" Må mina bröder och systrar hysa denna avsikt inför Gud, så att våra hjärtan inte går vilse och vår

---

vilja är oförändrad! För att uppnå Guds vilja skulle jag återigen vilja säga: Arbeta hårt!
Ge det ditt allt! Gud kommer absolut att välsigna oss!

Vägen ... (6)

Det är på grund av Guds verk som vi har förts in i denna dag. Vi är alltså alla de överlevande i Guds förvaltningsplan, och att vi kan bevaras till denna dag är en stor upphöjelse från Gud. Enligt Guds plan borde den stora röda drakens land förstöras, men jag tror att han kanske har inrättat en annan plan, eller så vill han utföra en annan del av sitt verk. Fram till idag har jag därför inte kunnat förklara det tydligt – det är som om det är en olöslig gåta. Men på det hela taget har denna vår grupp varit förutbestämd av Gud, och jag fortsätter att tro att Gud har annat verk i oss. Må vi alla bönfälla himlen på detta sätt: ”Må din vilja ske och må du än en gång framträda för oss och inte dölja dig själv, så att vi tydligare får se din härlighet och ditt anlete.” Jag känner alltid att den väg som Gud leder oss på inte går rakt uppåt, utan det är en krokig väg som är full av gropar, och Gud säger att ju stenigare vägen är desto mer kan den avslöja våra älskande hjärtan, men ingen av oss kan öppna upp den här sortens väg. I min erfarenhet har jag vandrat många steniga, förrädiska vägar och jag har fått utstå mycket lidande; ibland har jag till och med varit fullständigt överväldigad av sorg till den punkt att jag ville skrika, men jag har vandrat denna väg till denna dag. Jag tror att detta är den väg som Gud leder, så jag uthärdar plågan i allt lidande och fortsätter framåt. För detta är vad Gud har bestämt, så vem kan undgå det? Jag ber inte att få några välsignelser; allt jag ber om är att jag kan vandra den väg som jag bör vandra i enlighet med Guds vilja. Jag försöker inte imitera andra eller vandra den väg som de vandrar – allt jag söker är att jag skall kunna fullfölja min hängivenhet att vandra min utsedda väg till slutet. Jag ber inte om hjälp av andra; för att vara ärlig kan jag inte heller hjälpa någon annan. Det verkar som jag är oerhört känslig vad det gäller denna fråga. Jag vet inte vad andra tycker. Det beror på att jag alltid har trott att hur mycket en individ måste lida och hur långt de måste vandra på sin väg är bestämt av Gud och att ingen egentligen kan hjälpa någon annan. Kanske en del av våra entusiastiska bröder och systrar kommer säga att jag lider brist på kärlek. Men detta är bara vad jag tror. Människor vandrar sina vägar och förlitar sig på Guds vägledning, och jag tror att de flesta av mina bröder och systrar kommer att förstå mitt hjärta. Jag hoppas också att Gud förser oss med mycket större upplysning i detta avseende, så att vår kärlek kan bli renare och vår vänskap kan bli mer värdefull. Må vi inte bli förvirrade över detta ämne, utan bara bli klarare, så att våra mellanmänniskliga relationer kan fastställas på grundval av Guds ledarskap.

Gud har verkat i Fastlandskina i ett antal år, och han har betalat ett betydande pris i alla människor för att äntligen föra oss dit där vi är idag. Jag tror att för att leda alla in på rätt väg, måste detta verk börja där alla är svagast – endast på detta sätt kan det första hindret övervinnas så att det kan fortsätta röra sig framåt. Är inte det bättre? Den kinesiska nationen som har fördärvats under tusentals år har fortskridit fram till idag. Alla sorters ”virus” fortsätter att breda ut sig och sprids överallt som pesten; bara att se på människors relationer är tillräckligt för att inse hur många virus det finns i människor. Det är extremt svårt för Gud att utveckla sitt verk i ett sådant tätt förslutet och virusinfekterat område. Människors personligheter, vanor, sättet de gör saker på, allting de uttrycker i sina liv och sina mellanmännskliga relationer är ofattbart trasigt och till och med alla deras kunskaper och deras kulturer har fördömts av Gud. För att inte nämna de olika erfarenheter som de lärt sig från sina familjer och samhället – alla dessa har blivit dömda i Guds ögon. Det beror på att de som bor i detta land har ätit för många virus. Det framstår som helt normalt för människor, och de tänker inte ens på det. Ju större fördärv av människorna på en plats, desto mer felaktiga kommer därför deras mellanmännskliga relationer att vara. Det finns maktkamper i mänskliga relationer – de intrigerar mot och mördar varandra som om den platsen var en kannibalisk demonstad. Det är otroligt svårt att utföra Guds verk på den här sortens plats som är så skrämmande, där spöken härjar. När jag har med människor att göra, vädjar jag alltid outhärligt till Gud. Det är därför jag alltid är rädd för att ha med människor att göra, och jag är verkligen rädd att jag kommer att förnärma andras ”värdighet” med mitt sinnelag. I mitt hjärta är jag alltid rädd att dessa orena andar kommer att agera obetänksamt, så jag bönfaller alltid Gud om att skydda mig. Alla sorters opassande relationer går att se mellan dessa människor bland oss. Jag ser alla dessa saker och det finns hat i mitt hjärta. Det beror på att folk alltid har mänskliga ”förehavanden” mellan sig och aldrig tar hänsyn till Gud. Jag hatar dessa människors handlingar ända in i märgen. Vad man kan se hos människorna i Fastlandskina är ingenting annat än fördärvade sataniska sinnelag, så att det nästan är omöjligt, i Guds verk i dessa människor, att hitta något värt besväret inom dem; allt verk utförs av den Helige Ande, och det är bara att den Helige Ande berör människor mer och verkar i dem. Det är nästan omöjligt att använda sig av dessa människor; det vill säga, verket med att beröras av den Helige Ande, i kombination med människors samarbete, kan inte utföras. Den

---

Helige Ande sliter bara för att beröra människor, men trots det är människor bara avtrubbade och okänsliga, och har ingen aning om vad det är som Gud gör. Guds verk i Fastlandskina är därmed jämförbart med hans verk med att skapa världen. Han får alla människor att födas på nytt och förändrar allt hos dem, eftersom det inte finns något värt mödan hos dessa människor. Det är så hjärtskärande. Jag ber ofta en bedrövad bön för dessa människor: "Gud, må din stora kraft uppenbaras i dessa människor, så att din Ande berör dem stort, och så att dessa avtrubbade och trögfattade lidande kan vakna, inte längre sova och se din härlighets dag." Må vi alla be inför Gud och säga: O Gud! Må du än en gång ha nåd och omsorg om oss, så att våra hjärtan helt kan vända sig till dig och vi kan undfly detta smutsiga land, stå upp och slutföra vad du har anförtrott åt oss. Jag hoppas att Gud än en gång skall beröra oss så att vi kan få hans upplysning, och att han skall ha förbarmade över oss, så att våra hjärtan successivt kan vända sig till honom och han skall vinna oss. Detta är den önskan som vi alla delar.

Den väg som vi följer är helt bestämd av Gud. På det hela taget tror jag att jag förvisso kan vandra denna väg till slutet, och det beror på att Gud alltid ler mot mig, och det är som om Guds hand alltid vägleder mig. Det är alltså inte utspätt med något annat i mitt hjärta – jag är alltid upptagen med Guds verk. Jag försöker mitt bästa för att hängivet slutföra allt som Gud har anförtrott mig, och jag lägger mig absolut inte i uppgifter han inte har tilldelat mig, och jag lägger mig inte heller i det arbete som någon annan utför. Det beror på att jag anser att varje människa måste vandra sin egen väg utan att störa varandra. Det är så jag ser det. Kanske är det på grund av min egen personlighet, men jag hoppas att mina bröder och systrar förstår och förlåter mig eftersom jag aldrig vågar gå emot min Faders förordningar. Jag vågar inte trotsa himlens vilja. Kan du möjligen ha glömt att "himlens vilja inte kan trotsas"? Vissa kanske tycker att jag är alltför egoistisk, men jag tror att jag har kommit särskilt för att utföra en del av Guds förvaltningsverk. Jag har inte kommit för mellanmänskliga relationer. Jag kan helt enkelt inte lära mig hur jag skall ha bra relationer med andra personer. Men jag har Guds vägledning om vad han anförtrott mig, och jag har förtroendet och uthålligheten att utföra detta verk väl. Det är möjligt att jag är alltför "självisk". Jag önskar att alla kunde ta initiativ till att känna Guds osjälviska kärlek och till att samarbeta med honom. Vänta inte på ankomsten av Guds andra majestät – det är inte bra för någon. Jag tror alltid att något vi borde överväga är

---

detta: ”Vi måste göra allt som är möjligt för att göra det vi borde för att tillfredsställa Gud. Gud har anförtrott varje individ med något annorlunda; hur borde vi åstadkomma det?” Du bör vara medveten om vad den väg du tar egentligen är – det är mycket viktigt att du är klar över detta. Eftersom ni är alla villiga att tillfredsställa Gud, varför hänger ni er inte till honom? Första gången jag bad till Gud, gav jag mitt hjärta helt till honom. Människorna runt omkring mig – föräldrar, systrar, bröder eller kollegor – de pressades långt bak i mitt sinne av min beslutsamhet, och det var som om de inte alls existerade för mig. Det berodde på att jag alltid tänkte på Gud, hans ord eller hans visdom – dessa ting var alltid främst och i fokus i mitt hjärta och de blev de dyrbaraste tingen i mitt hjärta. Så för människor som är fulla av livsfilosofier är jag en känslolös, kallblodig varelse. Hur jag uppför mig, hur jag gör saker, min varje rörelse – alla dessa genomborrar deras hjärtan. De kastar konstiga blickar på mig som om jag personligen hade blivit en olöslig gåta. Människor granskar mig i hemlighet i sina hjärtan – de vet inte vad jag skall göra. Hur skulle jag kunna sluta röra mig framåt på grund av varje rörelse hos dessa människor? De är kanske avundsjuka, eller äcklade eller häcklande – jag ber fortfarande ivrigt inför Gud som om det bara var han och jag i samma värld, och det inte fanns någon annan. Yttre krafter förtrycker mig hela tiden tätt inpå, men känslan av att beröras av Gud väller också fram i mig. I detta dilemma böjde jag mig ner inför Gud. ”O Gud! Jag är aldrig ovillig att verka för din vilja. I dina ögon är jag hedervärd och betraktas som rent guld, men jag kan inte fly från mörkrets krafter. Jag är beredd att lida för din skull under en livstid, jag är beredd att göra ditt verk till mitt livsverk; jag ber dig att ge mig en lämplig viloplats för att ägna mig åt dig. O Gud! Jag är villig att ge upp mig själv för dig. Du känner väl människans svaghet, så varför döljer du dig själv från mig?” Just då kände jag att jag var en bergslilja som släpper ut sin doft i en mild bris, men ingen visste om det. Himlen grät och mitt hjärta fortsatte gråta som om jag hade ännu mer smärta i mitt hjärta. Alla krafter och belägringen av mänskligheten var som en blixtpå en klar dag. Vem kan förstå mitt hjärta? Så jag trädde åter fram inför Gud och sade: ”O Gud! Finns det inte något sätt att utföra ditt verk i detta smutsiga land? Varför är det så att andra är trygga i en miljö som är stöttande och fri från förföljelse, men ändå inte kan vara omtänksamma om ditt hjärta? Även om jag skulle breda ut mina vingar, varför kan jag inte flyga iväg? Samtycker du inte?” Jag tillbringade flera dagar med att gråta över detta, men jag trodde alltid att Gud skulle trösta mitt bedrövade

---

hjärta. Från början till slut kunde ingen förstå min bekymrade sinnesstämning. Det kanske var en direkt förnimmelse från Gud – jag brinner alltid för hans verk och jag har knappt tid att ta ett andetag. Till denna dag ber jag fortfarande: ”O Gud! Om det är din vilja, må du leda mig till att genomföra ditt ännu större verk, så att det kan bredas ut över hela universum, öppna upp sig för varje nation, varje samfund i världen, så att mitt hjärta kan få en smula frid, så att jag kan leva för dig på viloplatsen, och så att jag får verka för dig utan störningar och kan stilla mitt hjärta för att tjäna dig under min livstid.” Detta är önskan i mitt hjärta. Kanske kommer mina bröder och systrar att säga att jag är arrogant, att jag är högdragen. Jag erkänner det eftersom det är ett faktum – vad unga människor besitter är helt enkelt arrogans. Jag säger alltså sanningen utan att säga emot fakta. I mig kan du se alla personligheter hos en ung person, men du kan också se var jag skiljer mig från andra unga människor – det vill säga min stillhet och mitt lugn. Jag tänker inte göra ett ämne av detta; jag tror att Gud känner mig bättre än jag känner mig själv. Dessa ord kommer från mitt hjärta, och jag hoppas att mina bröder och systrar inte tar anstöt. Må vi uttala de ord som finns i våra hjärtan, se på varje föremål för vår strävan, jämföra våra hjärtan som älskar Gud, lyssna till orden vi viskar till Gud, sjunga de vackraste sångerna i våra hjärtan, och uttrycka våra känslor av stolthet, så att våra liv blir vackrare. Glöm det förflutna, och blicka mot vår framtid. Gud kommer att öppna en väg för oss!

Vad troende bör ha för perspektiv

Vad är det människan har fått sedan hon började tro på Gud? Vad har du fått veta om Gud? Hur mycket har du förändrats genom din tro på Gud? I dag vet ni alla att människans tro på Gud inte bara handlar om själens frälsning och köttets välmående, och det handlar inte heller om att berika sitt eget liv genom att älska Gud, och så vidare. Det ligger till så att om du älskar Gud för att må bra i köttet eller känna tillfälligt välbehag, så kan du visserligen nå höjden av din kärlek till Gud och inte behöva be om någonting längre, men den kärlek du söker är då ändå en oren kärlek och behagar inte Gud. De som använder kärleken till Gud för att berika sina tråkiga liv och fylla en tomhet i sina hjärtan är de som strävar efter att leva bekvämt, inte de som verkligen strävar efter att älska Gud. Den sortens kärlek är emot ens vilja, en jakt på känslomässigt välbehag, och Gud behöver inte den sortens kärlek. Av vilket slag är då den kärlek du har? Varför älskar du Gud? Hur mycket sann kärlek har du till Gud just nu? De flesta av er har just den kärlek vi talade om. Den sortens kärlek kan bara behålla status quo – den kan inte bli en sådan kärlek som varar för evigt, inte slå rot i människan. Den sortens kärlek är som en blomma som blommar och vissnar utan att bära frukt. Med andra ord: När du en gång har älskat Gud på det sättet och det inte finns någon som kan leda dig på vägen framåt, så kommer du att falla. Om du bara kan älska Gud under den tid då du älskar Gud, och inte efteråt ändrar någonting av ditt livssinneslag, så kommer du att fortsätta vara innesluten i mörker, där du inte kan fly och fortfarande inte slipper manipuleras och luras av Satan. Ingen sådan människa kan helt och hållet vinnas av Gud; i slutändan tillhör hennes ande, själ och kropp alltjämt Satan. Det är ingen tvekan om det. De som inte helt kan vinnas av Gud kommer alla att återgå till sin ursprungliga plats, det vill säga tillbaka till Satan, och de kommer att hamna i sjön som brinner av eld och svavel och få finna sig i nästa steg i straffet från Gud. De som vinnas av Gud är de som gör uppror mot Satan och flyr från hans överhöghet. Sådana människor kommer officiellt att räknas in i rikets folk. Det är så rikets folk blir till. Är du villig att bli en sådan människa? Är du villig att vinnas av Gud? Är du villig att fly undan Satans överhöghet och återvända till Gud? Tillhör du Satan eller är du inräknad i rikets folk? Sådana saker borde stå helt klart och inte behöva förklaras vidare.

Förr i tiden var det många som framlevde med mänskliga ambitioner och föreställningar, för mänskliga förhoppningars skull. Detta ska inte diskuteras nu.

Nyckeln är att hitta en trosutövning som gör det möjligt för var och en av er att behålla ett normalt tillstånd inför Gud och att gradvis bryta er loss från de bojor som Satans inflytande utgör, så att ni kan vinnas av Gud, och leva ut det som Gud begär av er här på jorden. Det är bara det som uppfyller Guds önskan. Många tror på Gud, men vet ändå varken vad det är Gud önskar eller vad det är Satan önskar. De tror på ett dåraktigt sätt och följer blint andra, och har därför aldrig haft ett normalt kristet liv; de har inga normala personliga relationer, än mindre en normal relation mellan människa och Gud. Av detta kan man se att människans bekymmer och felsteg, och andra faktorer som kan omintetgöra Guds vilja, är många. Det räcker för att bevisa att människan ännu inte har kommit in på rätta spår vad gäller tron på Gud och inte heller har trätt in i den verkliga upplevelsen av livet som människa. Vad innebär det då att komma på rätt spår i fråga om tron på Gud? Att komma på rätt spår innebär att du alltid kan stilla ditt hjärta inför Gud, samtala normalt med honom, gradvis inse vad som saknas hos människan och långsamt vinna en djupare kunskap om Gud. På så vis får du varje dag ny blick och upplysning i din ande; din längtan växer, och du strävar efter att komma in i sanningen. Varje dag får du nytt ljus och ny förståelse. På den här vägen bryter du dig gradvis loss från Satans inflytande, och ditt liv växer sig större. En sådan människa har trätt in på rätt spår. Bedöm dina egna faktiska erfarenheter och undersök den väg du har tagit i din tro på Gud jämfört med vad som sagts ovan. Är du en som är inne på rätt spår? På vilka sätt har du brutit dig loss från Satans bojor och inflytande? Om du inte har kommit in på rätt spår än, så har inte dina band till Satan kapats. Och kan en sådan strävan efter kärlek till Gud leda till en kärlek som är äkta, hängiven och ren? Du säger att din kärlek till Gud är orubblig och att du känner den i hjärtat, men ändå har du inte brutit dig loss från Satans bojor. Driver du då inte med Gud? Om du vill få en ren kärlek till Gud, vinnas helt och hållet av Gud och bli inräknad i rikets folk, då måste du först se till att komma in på rätt spår vad gäller tron på Gud.

Den fördärvade människan är oförmögen att representera Gud

Människan har levt höljdd i mörkrets inflytande, i slaveri under Satans inflytande, utan möjlighet att undkomma. Och efter att ha bearbetats av Satan blir människans sinnelag alltmer fördärvat. Man skulle kunna säga att människan alltid har levt med sitt fördärvade sataniska sinnelag, oförmögen att verkligen älska Gud. Om människan vill älska Gud måste därför hennes självrettfärdighet, självupptagenhet, arrogans, inbilskhet och liknande, som alltsamman tillhör Satans sinnelag, skalas av henne. Om inte, är hennes kärlek en oren kärlek, en satanisk kärlek, en kärlek som absolut inte kan få Guds godkännande. Ingen kan verkligen älska Gud utan att direkt fullkomliggöras, åtgärdas, krossas, beskåras, tillrättavisas eller förfinas av den helige Ande. Om du säger att en del av ditt sinnelag representerar Gud och att du därför verkligen kan älska Gud, då är du en som talar arroganta ord och en befängd människa. Och sådana människor är ärkeängeln! Människans medfödda natur kan inte direkt representera Gud. Människan måste kasta av sig sin medfödda natur med hjälp av Guds fullkomnande, och sedan – genom att hon endast bryr sig om Guds vilja, uppfyller Guds vilja och dessutom genomgå den helige Andes verk – kan hennes utlevande få Guds godkännande. Ingen som lever i köttet kan representera Gud direkt, såvida hon inte är en människa som används av den helige Ande. Men inte ens en sådan människas sinnelag och vad hon lever ut kan sägas alltigenom representera Gud; man kan bara säga att det hon lever ut styrs av den helige Ande. En sådan människas sinnelag kan inte representera Gud.

Även om människans sinnelag har bestämts av Gud – det är obestriddligt och kan betraktas som något positivt – har det bearbetats av Satan. Därför är hela människans sinnelag Satans sinnelag. Någon kanske säger att Gud, på grund av sitt sinnelag, handlar uppriktigt och att även hon beter sig på detta sätt och har denna slags karaktär, och därför menar hon att detta hennes sinnelag representerar Gud. Vad för slags människa är detta? Kan det fördärvade sataniska sinnelaget representera Gud? Den som hävdar att hans sinnelag är representativt för Gud, den personen hädar Gud och förolämpar den helige Ande! Med utgångspunkt från hur den helige Ande verkar, består Guds verk på jorden enbart av att erövra. Det är därför mycket av människans fördärvade sataniska sinnelag ännu inte har renats och det som människan lever ut fortfarande är Satans avbild. Det är vad människan tror är gott och representerar människans köttliga

---

handlingar, eller för att uttrycka det mer precist, det representerar Satan och kan absolut inte representera Gud. Även om en människa redan älskar Gud så mycket att hon är förmögen att njuta av ett himmelskt liv på jorden, kan säga saker som ”Å Gud! Jag kan inte älska dig nog” och har nått den högsta sfären, kan man ändå inte säga att hon lever ut Gud eller representerar Gud, för människans substans är inte lik Guds. Människan kan aldrig leva ut Gud, än mindre bli Gud. Vad den helige Ande har styrt människan att leva ut är bara i samklang med vad Gud begär av människan.

Alla Satans handlingar och gärningar manifesteras i människan. Alla människans handlingar och gärningar är ett uttryck för Satan och kan därför inte representera Gud. Människan är Satan förkroppsligad, och människans sinnelag kan inte representera Guds sinnelag. Vissa människor har god karaktär; Gud kan till viss del verka genom sådana människors karaktär, och det verk de utför styrs av den helige Ande. Men deras sinnelag är oförmöget att representera Gud. Det verk Gud utför på dem består bara av att arbeta med och utveckla det som redan finns inuti. Det må vara profeter eller män som Gud använde i forna tider – ingen kan direkt representera honom. Ingen människa börjar älska Gud annat än under omständigheternas tvång och inte en enda strävar självmant efter att samarbeta. Vad är positiva saker? Allt som kommer direkt från Gud är positivt. Men människans sinnelag har bearbetats av Satan och kan inte representera Gud. Endast den inkarnerade Guden – hans kärlek, hans vilja att lida, hans rättfärdighet, underkastelse, ödmjukhet och doldhet – allt detta representerar Gud direkt. Det beror på att när han kom hade han inte någon syndig natur och han kom direkt från Gud utan att ha bearbetats av Satan. Jesus är endast en avbild av syndigt kött och representerar inte synden; därför är alla hans handlingar, gärningar och ord, fram till den stund då han fullbordade verket genom korsfästelsen (inklusive det ögonblick då han korsfästes) direkt representativa för Gud. Jesu exempel räcker för att bevisa att ingen människa med en syndig natur kan representera Gud, och människans synd representerar Satan. Det vill säga, synd representerar inte Gud, och Gud är syndfri. Även det verk som den helige Ande utfört i människan kan endast anses ha styrts av den helige Ande och kan inte sägas vara utfört av människan å Guds vägnar. Men vad människan beträffar representerar varken hennes synd eller hennes sinnelag Gud. Om man tittar på det verk som den helige Ande utfört i människan från gångna tider fram till i dag, ser man att människan har det hon lever ut enbart tack vare att den helige Ande har verkat i henne.

Mycket få är i stånd att leva ut sanningen efter att ha blivit åtgärdade och fostrade av den helige Ande. Det vill säga, endast den helige Andes verk är närvarande och det finns inget samarbete från människans sida. Ser du detta klart nu? Vad skall du i så fall göra för att ge ditt yttersta för att arbeta i samförstånd med honom medan den helige Ande är verksam och därigenom fullgöra din plikt?

Religiösa gudstjänster måste bort

Ända sedan Gud inledde sitt verk i hela universum, har Gud förutbestämt många människor att tjäna honom, och inkluderat människor från alla samhällsskikt. Hans syfte är att fullborda sin egen vilja och säkerställa att hans verk på jorden realiseras på ett smidigt sätt. Detta är Guds syfte när han väljer ut människor att tjäna honom. Varje människa som tjänar Gud måste förstå denna Guds vilja. Genom detta hans verk kan människor bättre se Guds visdom och Guds allmakt, och se principerna för hans verk på jorden. Gud kommer faktiskt till jorden för att utföra sitt verk, och kommer i kontakt med människor, så att de kan känna hans gärningar tydligare. Idag är ni i den här gruppen lyckliga nog att få tjäna den praktiske Guden. Detta är en oöverskådlig välsignelse för er. Det är i sanning Gud som upphöjer er. När Gud väljer ut en människa att tjäna honom har han alltid sina egna principer. Att tjäna Gud handlar absolut inte bara om entusiasm, som folk föreställer sig. Idag ser ni att var och en som tjänar Gud i hans närvaro gör det med Guds ledning och den Helige Andes verk; de är människor som eftersträvar sanningen. Det är de minimikrav som alla som tjänar Gud måste ha.

Att tjäna Gud är ingen enkel uppgift. De vars fördärvade sinnelag förblir oförändrade kan aldrig tjäna Gud. Om ditt sinnelag inte har blivit dömt och tuktat av Guds ord, då företräder ditt sinnelag fortfarande Satan. Detta räcker för att bevisa att din tjänst för Gud ligger utanför din egen goda avsikt. Den är tjänst som bygger på din sataniska natur. Du tjänar Gud med din naturliga beskaffenhet, och efter dina egna personliga preferenser; dessutom fortsätter du tänka att Gud gläder sig åt allt du önskar göra, och hatar vadhelst du inte önskar göra, och du vägleds helt av dina egna preferenser i ditt verk. Kan detta kallas att tjäna Gud? I slutändan kommer ditt livs sinnelag inte att ha förändrats ett dugg; snarare kommer du att bli ännu mer envis eftersom du har tjänat Gud, och genom detta kommer ditt fördärvade sinnelag att bli djupt ingrott. På så sätt kommer du att inåt sett ta fram regler för att tjäna Gud som i första hand grundar sig på din egen beskaffenhet, och den erfarenhet du fick när du tjänade utifrån ditt eget sinnelag. Detta är lärdomar från mänsklig erfarenhet. Det är människans livsfilosofi. Sådana människor tillhör fariseerna och de religiösa ledarna. Om de aldrig vaknar och omvänder sig, kommer de garanterat att förvandlas till de falska kristusgestalter och antikrister som ska bedra människorna i de sista dagarna. De falska kristusgestalter och de antikrister som nämnts kommer att träda fram från detta

---

slags personer. Om de som tjänar Gud följer sin egen beskaffenhet och handlar enligt sin egen vilja, då löper de risk att kastas ut när som helst. De som använder sig av sin mångåriga erfarenhet av att tjäna Gud för att vinna andras hjärtan, för att läxa upp dem och undertrycka dem, och sätta sig på höga hästar – och som aldrig ångrar sig, aldrig bekänner sina synder, aldrig avstår från fördelarna med en hög befattning – dessa människor kommer att falla ned inför Gud. De är människor av samma typ som Paulus, som utnyttjar sin höga tjänsteålder och briljerar med sina kvalifikationer. Gud kommer inte att föra sådana människor till fullkomlighet. Den sortens tjänst stör Guds verk. Människor älskar att hålla fast vid det gamla. De håller fast vid föreställningar från det förflutna, vid saker och ting från det förflutna. Detta är ett stort hinder för deras tjänst. Om du inte kan kasta av dig sådana ting, kommer de att kväva hela ditt liv. Gud kommer inte att berömma dig, inte det minsta, inte ens om du bryter benen av att springa eller ryggen av att arbeta, inte ens om du blir martyr i din tjänst för Gud. Snarare det motsatta: Han kommer att säga att du är en missdådare.

I dagens läge kommer Gud formellt att göra dem fullkomliga som inte har några religiösa föreställningar, som är redo att lägga sina gamla jag åt sidan, och som lyder Gud på ett öppenhjärtigt sätt, och han gör dem fullkomliga som längtar efter Guds ord. Dessa människor bör stå upp och tjäna Gud. I Gud finns det ändlöst överflöd och gränslös visdom. Hans fantastiska verk och dyrbara ord väntar på att ännu fler människor skall få åtnjuta dem. Som det är nu har de med religiösa föreställningar, de som tar på sig hög rang, och de som inte kan lägga sig själva åt sidan, svårt att godta dessa nya ting. Det finns ingen chans för den Helige Ande att göra dessa människor fullkomliga. Om en människa inte är inställd på att lyda, och inte törstar efter Guds ord, då kommer hon inte att kunna ta emot dessa nya ting. Hon blir bara mer och mer upprorisk, mer och mer bakslug, och hamnar på fel väg. Genom att utföra sitt verk just nu kommer Gud att låta fler människor uppstå som verkligen älskar honom och som kan ta till sig det nya ljuset. Och han kommer att fullständigt slå ner de religiösa ledare som utnyttjar sin höga tjänsteålder. De som envist motsätter sig förändring: Han vill inte ha en enda av dem. Vill du vara en av dessa människor? Utför du din tjänst utefter dina egna preferenser, eller gör du vad Gud kräver? Detta är något du måste känna till själv. Är du en av de religiösa ledarna, eller är du ett nyfött spädbarn som görs fullkomligt av Gud? Hur mycket av din tjänst får beröm av den Helige Ande? Hur

---

mycket av den kommer Gud ens att bry sig om att minnas? Hur mycket har ditt liv förändrats efter många års tjänst? Är du på det klara med allt det här? Om du har sann tro, då kommer du att kasta åt sidan alla gamla religiösa föreställningar från förr, och tjäna Gud bättre på ett nytt sätt. Det är inte för sent att stå upp nu. Gamla religiösa föreställningar kommer att strypa en människas liv. Den erfarenhet en människa förvärvar kommer att leda henne bort från Gud, till att göra saker och ting på hennes eget sätt. Om du inte lägger ner dessa ting, så kommer de att bli en stötesten för din tillväxt i livet. Gud har alltid gjort dem som tjänar honom fullkomliga. Han kastar inte ut dem lättvindigt. Det är bara om du verkligen godtar domen och tuktan i Guds ord, om du kan lägga undan dina gamla religiösa seder och regler, och upphör att använda gamla religiösa föreställningar som måttet på Guds ord av idag, först då kommer det att finnas en framtid för dig. Men om du håller fast vid gamla ting, om du fortfarande värdesätter dem, då finns det inget sätt för dig att bli räddad. Gud tar ingen notis om sådana människor. Om du verkligen vill bli fullkomlig, då måste du föresätta dig att helt överge allting från förut. Även om det som gjordes förut var rätt, även om det var Guds verk, måste du ändå kunna lägga det åt sidan och sluta hålla fast vid det. Även om det uppenbart var den Helige Andes verk, direkt utfört av den Helige Ande, måste du idag lägga det åt sidan. Du får inte hålla fast vid det. Det är vad Gud kräver. Allting måste förnyas. I Guds verk och i Guds ord hänvisar han inte till det gamla som skedde förut, och han gräver inte i gammal historia. Gud är en Gud som alltid är ny och aldrig gammal. Han klamrar sig inte ens fast vid sina egna ord från det förflutna, vilket tydligt medför att Gud inte följer några regler. I detta fall, om du som människa alltid klamrar dig fast vid tingen från det förflutna, vägrar att släppa dem och strängt tillämpar dem på ett schablonartat sätt, samtidigt som Gud inte längre verkar på de sätt han gjorde förut, är inte då dina ord och handlingar splittrande? Har du inte blivit en fiende till Gud? Är du villig att låta hela ditt liv gå i spillror och förstöras genom dessa gamla ting? De gamla tingen kommer att göra dig till en människa som förhindrar Guds verk. Är det den sortens människa du vill vara? Om du verkligen inte vill det, sluta då upp med vad du gör och vänd dig om; börja om från början igen. Gud kommer inte ihåg din tidigare tjänst.

I din tro på Gud skall du lyda Gud

Varför tror du på Gud? De flesta människor blir förbryllade av denna fråga. De har alltid två vitt skilda synsätt när det gäller den praktiske Guden och Gud i himmelriket, vilket visar på att de inte tror på Gud för att lyda honom, utan för att få vissa fördelar eller för att undkomma lidandet vid katastrofen. Det är endast då de visar spår av lydnad, men denna lydnad är villkorlig, den uppkommer endast genom deras egna personliga framtidsutsikter och har tvingats på dem. Frågan kvarstår: varför tror du på Gud? Om det endast är för dina framtidsutsikters skull och ditt öde så är det bättre att du inte tror. En tro som denna är självbedrägeri, självuppmuntran och självuppskattning. Om din tro inte bygger på grunden att du lyder inför Gud, så kommer du till slut att straffas för att du motsätter dig Gud. Alla som inte försöker lyda Gud i sin tro motsätter sig Gud. Gud förväntar sig att människorna söker sanningen, att de törstar efter Guds ord, att de äter och dricker Guds ord och praktiserar dessa så att de kan klara av att lyda Gud. Om din motivation verkligen är sådan, kommer Gud med säkerhet att upphöja dig och kommer att vara dig nådig. Ingen kan tvivla på eller förändra detta. Om din motivation inte handlar om lydnad gentemot Gud och du har andra syften, så kommer allt det du säger och gör – dina böner inför Gud, och till och med alla handlingar – att stå i opposition mot Gud. Du kan vara tystlåten och försynt, din varje handling och ansiktsuttryck kan verka rätt, du kan tyckas vara en som lyder, men när det gäller din motivation och dina åsikter om tron på Gud, står allt det du gör i opposition mot Gud, och är ont. Människor som förefaller vara lydiga som får, men vars hjärtan har onda avsikter, är ulvar i fårakläder; de bryter genast mot Gud och Gud kommer inte att skona någon av dem. Den Helige Ande kommer att avslöja var och en av dem, så att alla kan se att var och en som är skenhelig med all säkerhet kommer att hatas och avvisas av den Helige Ande. Oroa dig inte: Gud kommer att ta itu med detta och lösa varje enskilt fall i tur och ordning.

Om du inte kan acceptera Guds nya ljus, inte kan förstå allt det som Gud gör idag, och inte söker det, eller annars tvivlar på det, dömer det eller granskar och analyserar det, då tänker du inte heller lyda. Om du, nu när det nya ljuset framträder, fortfarande värdesätter gårdagens ljus och motsätter dig Guds nya verk, då är du bara ett skämt, du är en av dem som medvetet motsätter sig Gud. Det viktigaste när det gäller att lyda Gud är att uppskatta det nya ljuset, att kunna acceptera det och använda det i praktiken.

Endast detta är sann lydnad. De som inte har viljan att törsta efter Gud kan inte bestämma sig för att lyda Gud. De kan endast motsätta sig Gud, som ett resultat av att de är nöjda med den rådande situationen. Att människan inte kan lyda Gud beror på att hon är besatt av vad som hänt tidigare. De saker som hänt tidigare har gett människor alla möjliga slags föreställningar och illusioner om Gud, som har blivit deras Gudsbild. Det som de tror på är därmed deras egen föreställning, skapad av normerna i deras egen fantasi. Om du jämför Guden som utför det verkliga arbetet idag med Guden som finns i din fantasi, kommer din tro från Satan och anpassar sig efter dina egna preferenser – Gud vill inte se denna typ av tro. Oavsett hur upphöjda referenser de har och oavsett hur engagerade de är – även om de har ägnat en livstid åt hans verk, och har blivit martyrer – så godkänner inte Gud en tro som denna. Han visar dem bara en smula nåd och låter dem njuta av det ett tag. Denna typ av människor är oförmögna att praktisera sanningen, den Helige Ande verkar inte inom dem och Gud kommer att eliminera var och en av dem i tur och ordning. De som inte lyder Gud i sin tro och som har felaktiga motivationer, är de som motsätter sig och stör, oavsett om de är gamla eller unga, och sådana människor kommer utan tvivel att elimineras av Gud. De som över huvud taget inte lyder Gud, de som endast erkänner Guds namn och som har en viss uppfattning om Guds hjärtlighet och skönhet, men som fortfarande inte håller jämna steg med den Helige Ande, och som inte följer den Helige Andes nutida verk och ord – dessa människor lever i Guds nåd, men de kommer inte att vinnas och bli fullkomliggjorda av Gud. Gud gör så att människor uppnår perfektion genom deras lydnad, genom att de äter, dricker och njuter av Guds ord, och genom lidandet och förädlingen i sina liv. Endast genom en tro som denna kan människors sinnelag förändras. Endast då kan de besitta den sanna kunskapen om Gud. Att inte vara nöjd med att leva bland Guds nådegåvor, att aktivt törsta efter sanningen och att söka efter den, och att eftersträva att vinnas av Gud – det är vad det innebär att medvetet lyda Gud. Detta är just den typ av tro som Gud vill se. Människor som endast njuter av Guds nådegåvor kan inte bli fullkomnad – eller förändras – och deras lydnad, fromhet, kärlek och tålamod är ytligt. De som endast njuter av Guds nådegåvor känner inte Gud. Även om de skulle känna Gud, är deras kunskap ytlig och de säger saker som att Gud älskar människan, eller att Gud hyser medkänsla gentemot människan. Detta representerar inte människans liv och bevisar inte att människor verkligen känner Gud. Om människor inte kan lyda Gud

---

när Guds ord förädlar dem, eller när hans prövningar drabbar dem – om de istället känner tvivel och faller – då är de inte det minsta lydiga. Inom dem finns det många regler och begränsningar i tron på Gud, gamla erfarenheter som är resultatet av många års tro, eller av olika läror som baseras på Bibeln. Kan människor som dessa lyda Gud? Dessa människor är fyllda av mänskliga ting– hur skulle de kunna lyda Gud? Alla lyder de utifrån sina egna personliga preferenser – skulle Gud kunna önska en sådan lydnad? Detta är inte att lyda Gud utan att leva efter en lära; det handlar om att tillfredsställa och trösta dig själv. Om du anser att detta är att lyda Gud, hädar du då inte gentemot honom? Du är en egyptisk farao, du gör något ont och du engagerar dig uttryckligen i att motsätta dig Gud – skulle Gud kunna vilja ha en tjänst som denna? Det är bäst att du snabbt omvänder dig och blir mer självmedveten. Om inte, är det bäst du går hem: det skulle vara bättre för din egen skull, än att du tjänar Gud. Då skulle du inte avbryta och störa, utan veta din plats och leva ett bra liv - skulle inte det vara bättre? På så sätt skulle du undvika att motsätta dig Gud och att bli straffad!

Det är mycket viktigt att upprätta en normal relation till Gud

Människor tror på Gud, älskar Gud, och tillfredsställer Gud genom att röra vid Guds Ande med sina hjärtan, och på det sättet uppnår de hans tillfredsställelse. När de engagerar sig i Guds ord med sina hjärtan, rörs de också av Guds Ande. Om du önskar uppnå ett normalt andligt liv och etablera en normal relation till Gud, måste du först ge ditt hjärta till honom. Först när du har stillat ditt hjärta inför honom och låtit hela ditt hjärta flöda in i honom kommer du att gradvis kunna utveckla ett normalt andligt liv. Om människor inte ger sitt hjärta till Gud i sin tro på honom, om deras hjärtan inte är i honom, och om de inte betraktar hans börda som sin egen, då är allt de gör att bedra Gud. Detta är helt det beteende som finns hos religiösa människor, och detta kan inte få Guds beröm. Gud kan inte få något från en sådan person; en sådan person kan enbart fungera som kontrast till Guds verk, som en dekoration i Guds hus, något som tar upp utrymme men inte duger något till. Gud använder inte en sådan person. Det är inte bara så att den helige Ande inte har någon möjlighet att utföra sitt verk i en sådan person, utan, än viktigare, finns det inget fullkomlighetsvärde; den här sortens personer är de verkliga "levande döda". De har inga beståndsdelar som kan användas av den helige Ande. De har alla övertagits av Satan, de har blivit ytterst fördärvade av Satan, och de är föremål för Guds eliminering. När den helige Ande i dag använder människor tar han inte enbart deras dygder i bruk, utan dessutom fullkomliggör och förändrar han deras tillkortakommanden. Om ditt hjärta kan flöda in i Gud och vara stilla inför honom, då har du möjligheten och kvalifikationerna för att bli använd av den helige Ande, att få den helige Andes upplysning och belysning, och framför allt: du får möjlighet att låta den helige Ande kompensera för dina brister. När du ger ditt hjärta till Gud, på den positiva sidan, kan du uppnå djupare inträde och en högre nivå av insikt. I den negativa aspekten, kommer du att förstå mer av dina egna fel och brister, du kommer att vara mer ivrig att söka tillfredsställa Guds vilja, du kommer inte att vara passiv och du kommer aktivt att träda in. Detta kommer att innebära att du är en korrekt person. Utifrån förutsättningen att ditt hjärta har ro inför Gud, ligger nyckeln till huruvida du får beröm från den helige Ande eller inte, och huruvida du behagar Gud eller inte i huruvida du aktivt kan träda in. När den helige Ande upplyser en person och använder en person, gör den honom aldrig negativ, utan får honom alltid att aktivt utvecklas.

Även om han har svagheter, har han förmågan att inte leva enligt dem. Han har förmågan att avstå från att försena tillväxten i liv, och han har förmågan att fortsätta att försöka tillfredsställa Guds vilja. Det här är en standard. Om du kan uppnå den är det tillräckligt bevis för att du har fått den helige Andes närvaro. Om en person alltid är negativ, och fortsätter vara negativ och passiv även efter att han har blivit upplyst så att han känner sig själv, och inte kan stå upp och agera i samklang med Gud, då tar den här sortens person endast emot Guds nåd, men den helige Ande är inte med honom. När en person är negativ, betyder det att hans hjärta inte har vänts till Gud, och att hans ande inte har blivit rörd av Guds Ande. Detta är något alla bör förstå.

Erfarenheten visar att något av det viktigaste är att stilla sitt hjärta inför Gud. Det är en fråga som berör människors andliga liv och deras livs tillväxt. Det är bara om ditt hjärta har frid inför Gud som din strävan efter sanning och förändringar i ditt sinnelag kommer att bära frukt. Det beror på att du kommer med bördor inför Gud och du upplever alltid att du är alltför bristfällig, att det finns många sanningar som du behöver känna till, mycket verklighet som du behöver uppleva och att du verkligen bör lägga dig vinn om Guds vilja. Du tänker alltid på de här sakerna och det är som om de trycker så hårt på dig att du inte kan andas, och därmed känner du dig tunghjärtad (men inte i ett negativt tillstånd). Det är bara sådana människor som är kvalificerade att ta emot Guds ords upplysning och röras av Guds Ande. Det är på grund av deras bördor, på grund av att de är tunghjärtade, och det kan också sägas att det är på grund av det pris de har betalt och den plåga de har lidit inför Gud som de kan ta emot hans upplysning och belysning, för Gud ger ingen särbehandling åt någon. Han är alltid rättvis i sin hantering av människor, men han är inte heller godtycklig i sin försörjning av människor, och han ger inget till dem villkorslöst. Detta är en aspekt av hans rättfärdiga sinnelag. I verkliga livet har de flesta människor ännu inte nått denna sfär. Deras hjärtan har under alla omständigheter ännu inte helt vänt sig till Gud, och därför har det ännu inte blivit någon genomgripande förändring i deras livs sinnelag. Det beror på att de endast lever mitt i Guds nåd, och de har ännu inte vunnit den helige Andes verk. Kriterierna för hur Gud använder människor är som följer: Deras hjärtan vänds till Gud, de bördan av Guds ord, de har ett hjärta som längtar, och de har beslutsamheten att söka sanningen. Endast sådana människor kan vinna den helige Andes verk och ofta vinna upplysning och belysning. De människor som Gud använder framstår utifrån som irrationella och

---

tycks sakna normala relationer till andra, även om de talar hövligt, inte talar vårdslöst och alltid förmår att bevara ett stilla hjärta inför Gud. Men det är just en sådan person som är tillräcklig att användas av den helige Ande. Dessa "irrationella" personer som Gud talar om tycks inte ha normala relationer till andra och de har ingen påklistrad kärlek eller ytliga praktiker, men när de kommunicerar andliga ting kan de öppna sitt hjärta och osjälviskt förse andra med den belysning och upplysning som de har fått av sin verkliga erfarenhet inför Gud. Det är så de uttrycker sin kärlek till Gud och tillfredsställer Guds vilja. När andra hånar och förlöjligar dem, klarar de av att inte kontrolleras av andra personer, händelser eller ting, och kan förbli stilla inför Gud. En sådan person tycks ha sina egna unika insikter. Oberoende av andra, lämnar deras hjärtan aldrig Gud. När andra småpratar lättsinnigt och humoristiskt, förblir deras hjärtan stilla inför Gud, och reflekterar över Guds ord eller ber tyst till Gud i sitt hjärta, medan de söker Guds intentioner. De lägger aldrig någon vikt vid att upprätthålla normala relationer till andra människor. Dessa människor tycks sakna en livsfilosofi. Utåt sett framstår en sådan här person som livlig, älskvärd och oskyldig, men han besitter också en känsla av lugn. Sådan framstår en person som Gud använder. Företeelser som livsfilosofi eller "normalt förnuft" fungerar helt enkelt inte i den här typen av person; en sådan person har ägnat hela sitt hjärta till Guds ord, och tycks bara ha Gud i sitt hjärta. Det är en sådan person som Guds refererar till som en person "utan förnuft" och precis en sådan person som används av Gud. Kännetecknet för en person som används av Gud är: Oavsett när eller var, är dennes hjärta alltid inför Gud, och oavsett hur utsvävande andra är, hur mycket de än hänger sig åt lust, hänger sig åt köttet, lämnar dennes hjärta aldrig Gud, och följer aldrig med strömmen. Endast denna sorts person är lämpad att användas av Gud, och det är precis denne som görs fullkomlig av den helige Ande. Om du inte kan nå den här nivån, då är du inte kvalificerad att bli vunnen av Gud, eller att göras fullkomlig av den helige Ande.

Om du vill ha en normal relation till Gud, måste ditt hjärta vändas till Gud. Med det som grund kommer du också att ha en normal relation till andra människor. Om du saknar en normal relation till Gud, spelar det ingen roll vad du gör för att upprätthålla dina relationer till andra människor, inte heller hur hårt du arbetar eller hur mycket energi du använder, den kommer fortfarande att tillhöra en mänsklig livsfilosofi. Du upprätthåller din ställning bland människor utifrån ett mänskligt perspektiv och en

---

mänsklig filosofi så att folk ska berömma dig, Men du följer inte Guds ord för att bygga normala relationer till människor. Om du inte fokuserar på dina relationer till människor utan upprätthåller en normal relation till Gud, om du är beredd att ge ditt hjärta till Gud och lära dig att lyda honom, då kommer dina relationer till alla människor helt naturligt att bli normala. På så sätt bygger inte dessa relationer på köttet, utan på den grund som utgörs av Guds kärlek. Det finns nästan ingen interaktion som baseras på köttet, men i anden finns det såväl gemenskap som kärlek, bekvämlighet och ombesörjande om varandra. Allt detta kommer ur den grund som utgörs av ett hjärta som tillfredsställer Gud. Dessa relationer upprätthålls inte genom att man förlitar sig på en mänsklig livsfilosofi, utan de kommer mycket naturligt genom bördan för Gud. Det kräver ingen mänsklig ansträngning. Du behöver bara handla i enlighet med Guds ords principer. Är du villig att ta hänsyn till Guds vilja? Är du villig att vara en person "utan förnuft" inför Gud? Är du villig att helt ge ditt hjärta till Gud, utan att bry dig om din ställning bland människor? Av alla människor som du har kontakt med, vilka av dem har du de bästa relationerna till? Vilka av dem har du de sämsta relationerna till? Är dina relationer till människor normala? Behandlar du alla människor likvärdigt? Upprätthåller du relationer till andra i enlighet med din livsfilosofi, eller bygger de på den grund som är Guds kärlek? När någon inte ger sitt hjärta till Gud, blir hans ande slö; den blir förlamad och förlorar medvetandet. En sådan person kan aldrig förstå Guds ord och kommer aldrig att ha en riktig relation till Gud. En sådan person kommer aldrig att förstå Guds ord och kommer aldrig att ha en normal relation till honom; den här sortens människas sinnelag kommer aldrig att förändras. Att förändra sitt sinnelag är en process av att ge sitt hjärta helt till Gud, och att ta emot upplysning och belysning från Guds ord. Guds verk kan förmå en att aktivt träda in, men också förmå en person att göra sig av med sina negativa aspekter efter att han vunnit kunskap. När du förmår ge ditt hjärta till Gud, kommer du att förstå varje subtil beröring i din ande, och du kommer att förstå varje upplysning och belysning du får från Gud. Håll fast vid detta, så kommer du gradvis att träda in på den stig där du blir fullkomliggjord av den helige Ande. Ju mer stilla ditt hjärta kan vara inför Gud, desto känsligare och skörare kommer din ande att vara, och desto mer kommer din ande att kunna uppfatta hur den aktiveras av den helige Ande, och då kommer din relation till Gud att bli alltmer normal. En normal relation människor emellan byggs på grunden av att man ger sitt hjärta till Gud

---

och uppnås inte genom mänskliga ansträngningar. Om man inte har Gud i sina hjärtan blir relationer mellan människor enbart köttsliga relationer. De är inte normala, utan snarare en eftergift för lusten. Det är relationer som Gud hatar, som han avskyr. Om du säger att din ande har blivit berörd, samtidigt som du alltid vill ha gemenskap med människor som du tycker om, med vem som helst som du högaktar, och inte tänker ha någon kontakt med någon som söker men som du ogillar eller till och med har fördomar om, då är detta ytterligare bevis på att du är slav under dina känslor och inte har någon normal relation till Gud över huvud taget. Du försöker bedra Gud och täcka över din egen fulhet. Även om du kan dela en viss förståelse, men bär på felaktiga avsikter, är allt du gör bara gott enligt mänskliga normer. Gud kommer inte att ge dig beröm – du agerar i enlighet med köttet, inte i enlighet med Guds börda. Det är bara om du förmår stilla ditt hjärta inför Gud och har normala interaktioner med alla dem som älskar Gud, som du är lämpad att användas av Gud. Oavsett hur du relaterar till andra, kommer det i så fall inte att ske utifrån en livsfilosofi, utan det kommer att vara att leva inför Gud, med hans börda i åtanke. Hur många sådana människor finns det bland er? Är dina relationer till andra riktigt normala? På vilken grund bygger de? Hur många livsfilosofier finns det inom dig? Har de kastats ut? Om ditt hjärta inte helt kan vändas till Gud, tillhör du inte Gud; då kommer du från Satan, och i slutändan kommer du att återföras till Satan. Du är inte värdig att tillhöra Guds folk. Allt detta kräver ditt noggranna övervägande.

Ett normalt andligt liv leder människor in på rätt spår

Ni har bara gått en mycket liten del av vägen som troende på Gud, och ni har ännu inte trätt in på rätt spår, så ni är fortfarande långt ifrån att uppnå Guds norm. Just nu är ni inte tillräckligt mogna för att uppfylla hans krav. På grund av såväl er kaliber som er medfödda fördärvade natur, behandlar ni alltid Guds verk vårdslöst och tar det inte på allvar. Detta är er största brist. Dessutom är ni oförmögna att finna den Helige Andes väg. De flesta av er förstår den inte och kan inte se den tydligt. De flesta av er uppmärksammar inte heller den här frågan, och tar den än mindre på allvar. Om ni fortsätter att bete er så här och inte känner den Helige Andes verk, så kommer den väg ni tar som troende på Gud att vara lönlös. Detta är för att ni inte gör allt i er makt för att försöka uppfylla Guds vilja, och för att ni inte samarbetar väl med Gud. Det är inte det att Gud inte har verkat på dig, eller att den Helige Ande inte har rört dig. Det är att du är så vårdslös att du inte tar den Helige Andes verk på allvar. Du måste genast vända på saker och ting och gå den väg som den Helige Ande leder. Detta är huvudämnet för idag. Denna ”väg som den Helige Ande leder” innebär att människor vinner upplysning i sin ande, de har kunskap om Guds ord, de vinner klarhet om den väg som ligger framför dem, och de kan träda in i sanningen steg för steg och komma till förståelse om Gud mer och mer. Den väg som den Helige Ande leder innebär huvudsakligen att människor har en tydligare förståelse av Guds ord, fri från avvikelser och missuppfattningar, så att de kan gå i det. För att uppnå denna effekt behöver ni verka i harmoni med Gud, hitta en rätt väg att omsätta i praktiken, och gå den väg som den Helige Ande leder. Detta gäller samarbete från människans sida, det vill säga vad ni gör för att uppfylla Guds krav på er, och hur ni betar er för att träda in på rätt spår.

Det låter ganska komplicerat att gå den väg som den Helige Ande leder, men du kommer att märka att denna process är mycket enklare om praktikens väg är kristallklar för dig. Sanningen är att människor är kapabla till allt som Gud begär av dem – han försöker inte lära en gris att sjunga. I alla situationer strävar Gud efter att lösa människors problem och stilla deras oro. Ni måste alla förstå detta; missförstå inte Gud. Den Helige Andes väg använder Guds ord för att vägleda människor. Som nämnts tidigare måste ni ge ert hjärta till Gud. Detta är en förutsättning för att gå den väg som den Helige Ande leder. Ni måste göra detta för att komma in på rätt spår. Hur ger man

---

sitt hjärta till Gud med avsikt? När ni upplever Gud och ber till honom i ert dagliga liv, gör ni det vårdslöst – ni ber till Gud medan ni arbetar. Kan detta kallas för att ge sitt hjärta till Gud? Ni tänker på frågor i hushållet eller köttets angelägenheter; ni har alltid tankarna på två håll. Kan detta anses som att stilla sitt hjärta inför Gud? Detta är för att ditt hjärta alltid är fixerat vid yttre angelägenheter, och inte kan vända sig till Gud. Om ni eftertraktar att verkligen göra ert hjärta fridfullt inför Gud, måste ni avsiktligt utföra samarbetets verk. Det innebär att var och en av er måste ta sig tid åtskilt från varje person, angelägenhet och föremål, för er personliga andliga andakt, där ni kommer att kunna föra in frid i hjärtat och bli stilla inför Gud. Ni bör ha era egna individuella andaktsanteckningar där ni kan dokumentera er kunskap om Guds ord och hur er ande har berörts, oavsett om det ni skriver är djupgående eller ytligt. Stilla avsiktligt ert hjärta inför Gud. Om du kan ägna en eller två timmar om dagen åt ett sant andligt liv, då kommer ditt liv den dagen att kännas berikat och ditt hjärta blir ljust och klart. Om du lever detta slags andliga liv dagligen, då kommer du att kunna ge ditt hjärta till Gud mer och mer, din ande kommer att bli starkare och starkare, du kommer att bli mer kapabel att gå den väg som den Helige Ande leder, och Gud kommer att skänka dig fler och fler välsignelser. Syftet med ert andliga liv är att avsiktligt söka och vinna den Helige Andes närvaro. Det är inte att följa regler eller utföra religiösa ritualer, utan att verkligen handla i samklang med Gud och kuva din kropp. Detta är vad människan bör göra, så ni måste ge allt för att göra det. Ju bättre du samarbetar och ju mer ansträngning du lägger ner, desto mer kommer du att kunna vända ditt hjärta mot Gud, och desto mer kommer du att kunna stilla ditt hjärta inför honom. När du har nått ett visst tillstånd, kommer Gud att kunna vinna ditt hjärta helt och hållet. Ingen kommer att kunna vinna över eller fänga ditt hjärta, och du kommer helt att tillhöra Gud. Om du går den här vägen kommer Guds ord alltid att uppenbara sig för dig och upplysa dig om allting du inte förstår – allt detta kan uppnås på grund av ditt samarbete. Det är därför Gud alltid säger: ”Alla som handlar i samklang med mig kommer jag att belöna dubbelt.” Ni måste se den här vägen klart. Om ni önskar gå den rätta vägen, då måste ni göra allt ni kan för att tillfredsställa Gud. Ni måste göra allt ni kan för att uppnå ett andligt liv. I början kan du kanske inte åstadkomma så mycket i detta avseende, men du får inte tillåta dig att gå tillbaka eller vältra dig i negativitet – du måste fortsätta arbeta hårt! Ju mer du lever ett andligt liv, desto mer kommer ditt hjärta att upptas av Guds ord, alltid befatta sig med

---

dessas frågor och alltid bära denna börda. Efter detta kan du avslöja din innersta sanning för Gud genom ditt andliga liv, tala om för honom vad du vill göra, vad du har tänkt på, din uppfattning om och ditt eget sätt att se Guds ord. Håll inte tillbaka någonting, inte ens lite grann! Praktisera att tala orden inom ditt hjärta till Gud, berätta sanningen för honom, och tveka inte att säga vad som finns i ditt hjärta. Ju mer du gör detta, desto mer kommer du att känna Guds ljuvlighet, och ditt hjärta kommer att dras mer och mer mot Gud. När detta händer, kommer du att känna att Gud är dig kärare än någon annan. Du kommer aldrig att lämna Guds sida, vad som än händer. Om du praktiserar detta slags andliga andakt dagligen och inte tar det ur tankarna, utan behandlar det som din kallelse i livet, så kommer Guds ord att inta ditt hjärta. Det är detta det innebär att vidröras av den Helige Ande. Det blir som om ditt hjärta alltid har varit intaget av Gud, som om det alltid har funnits kärlek i ditt hjärta. Ingen kan ta detta från dig. När detta händer kommer Gud verkligen att leva inom dig och ha en plats inne i ditt hjärta.

Löften till dem som gjorts fullkomliga

Hur går Gud till väga för att göra människan fullkomlig? Vilka aspekter ingår? Är du villig att fullkomnas av Gud? Är du villig att acceptera Guds dom och tuktan? Vad svarar du på dessa frågor? Om du inte kan säga att du vet, visar det att du fortfarande inte känner till Guds verk och inte blivit det minsta upplyst av den Helige Ande. Den sortens människor kan inte bli fullkomliggjorda. De kan bara ta emot ett litet mått av nåd som de kan njuta av en kort tid men som inte varar i längden. Den som enbart åtnjuter Guds nåd kan inte bli fullkomnad av Gud. Somliga kanske nöjer sig med köttets lugn och välbefinnande, ett behagligt liv utan motgång eller missöde, att leva i ro med sin familj utan bråk eller gräl. De kanske till och med tror att detta är Guds välsignelse, men sanningen är att det bara är Guds nåd. Ni kan inte nöja er med att enbart åtnjuta Guds nåd. Att tänka på det viset är alltför simpelt. Även om du läser Guds ord dagligen, ber varje dag, och din ande känner osedvanlig glädje och frid, kan du när allt kommer omkring inte säga dig ha någon kunskap om Gud och hans verk eller någon erfarenhet av det. Och det spelar ingen roll hur mycket av Guds ord som du ätit och druckit, om du enbart känner frid och glädje i din ande och att Guds ord är ljuvligare än någonting annat och att du inte kan få nog av det, samtidigt som du varken har någon riktig erfarenhet eller sann bild av Guds ord - vad kan du få ut av den sortens gudstro? Om du inte kan leva ut essensen i Guds ord handlar ditt ätande och drickande av Guds ord och dina böner enbart om religion. Den sortens människa kan inte fullkomnas och kan inte vinnas av Gud. Alla dessa som vinnas av Gud är de som strävar efter sanningen. Det som Gud vinner är inte människans kött eller hennes ägodelar, utan den del inuti henne som tillhör Gud. Därför fullkomnar inte Gud människans kött utan hennes hjärta, så att människans hjärta kan vinnas av Gud. Med andra ord är andemeningen i uttrycket "Gud gör människan fullkomlig" att Gud fullkomnar hennes hjärta så att det vänder sig till Gud och älskar honom.

Människans kött är dödligt. Det är meningslöst för Gud att vinna människans kött, eftersom det är det som oundvikligen förgås. Det kan inte ta emot Guds arv eller hans välsignelser. Om Gud enbart vann människans kött och behöll människans kött i denna ström, skulle människan finnas i denna ström till namnet men hennes hjärta skulle tillhöra Satan. Då skulle människan inte bara vara oförmögen att bli en manifestation av Gud utan dessutom bli en börda för honom. Då skulle det vara meningslöst för Gud att

---

utvälja människor. De som kommer att fullkomnas av Gud är de som kommer att ta emot Guds välsignelser och hans arv. De tar alltså in vad Gud har och är, så att det blir vad de har inom sig; de blir fullständigt genomsyrade av alla Guds ord; hur Guds vara än är så kan ni ta in alltsamman precis så som det är och därigenom leva ut sanningen. Det här är den sortens människa som fullkomnats av Gud och vunnits av Gud. Endast den sortens människa är berättigad att ärva de välsignelser som Gud skänker:

1. Att ta emot hela Guds kärlek.
2. Att i allting handla enligt Guds vilja.
3. Att ta emot Guds vägledning, leva i Guds ljus och bli upplyst av Gud.
4. Att leva ut den avbild som Gud älskade på jorden; att verkligen älska Gud som Petrus gjorde, korsfäst för Gud och värdig att dö för att återgälda Guds kärlek; att uppnå samma härlighet som Petrus.
5. Att bli älskad, respekterad och beundrad av alla på jorden.
6. Att övervinna dödens och Hades alla bojor, att inte ge Satans verk någon chans, att ägas av Gud, leva med en frisk och livlig ande och inte känna någon trötthet.
7. Att känna en utesäglig glädje och entusiasm under alla perioder i livet, som om man har sett Guds härlighets dag bli verklighet.
8. Att motta härlighet med Gud och bli lik Guds älskade heliga.
9. Att bli det som Gud älskar på jorden, det vill säga, Guds älskade son.
10. Att ändra form, lämna köttet bakom sig och tillsammans med Gud stiga upp till den tredje himlen.

De enda som är i stånd att ärva Guds välsignelser är dessa som fullkomnats av Gud och vunnits av Gud. Har du vunnit någonting? I vilken utsträckning har Gud fullkomnat dig? Gud fullkomnar inte människan på måfå. Det finns villkor och tydliga resultat som människan kan se. Det är inte som människan tror, att om hon bara förtröstar på Gud så kan hon bli fullkomnad och vunnit av honom och motta Guds välsignelser och arv på jorden. Sådana saker är utomordentligt svåra, och ännu svårare är det när det gäller formförändringen. Det ni för närvarande i första hand bör sträva efter är att bli fullkomnade av Gud i allt, och att bli fullkomnade av Gud genom alla människor, frågor och företeelser som ni ställs inför, så att mer av vad Gud är införlivas i er. Ni måste först erhålla Guds arv på jorden innan ni är berättigade att ärva fler och större välsignelser från Gud. Allt sådant är vad ni bör eftersträva och vad ni först bör förstå. Ju mer ni

---

strävar efter att bli fullkomnade av Gud i allt, desto mer kommer ni att kunna se Guds hand i allt och därigenom aktivt söka att träda in i Guds ords vara och hans ords verklighet ur olika perspektiv och i olika situationer. Ni kan inte nöja er med sådana negativa tillstånd som att bara låta bli att synda eller att inte ha några uppfattningar, någon livsfilosofi och någon mänsklig vilja. Gud gör människan fullkomlig på olika sätt och i alla situationer är det möjligt för dig att bli fullkomnad som resultat. Du kan bli fullkomnad inte bara vad beträffar det positiva utan också det negativa och därigenom berika vad du vinner. Varje dag finns det tillfällen att bli fullkomnad och tid att bli vunnit av Gud. Efter en period av sådan erfarenhet kommer du att vara ordentligt förvandlad. Du kommer nu att naturligt vara i stånd att skaffa dig insikt i mycket som du tidigare inte förstod; omedvetet och utan att behöva undervisas av andra kommer du att bli upplyst av Gud, så att du har upplysning i allt och alla dina erfarenheter går in på detaljer. Gud kommer att vägleda dig så att du inte viker av åt någondera sida. Då kommer du att ha slagit in på vägen mot att göras fullkomlig av honom.

Att fullkomnas av Gud kan inte begränsas till fullkomning genom att äta och dricka Guds ord. Att erfara på det sättet är alltför ensidigt och omfattar inte tillräckligt; det bara begränsar människan till en väldigt liten sfär. I det här fallet saknar människan nödvändig andlig näring. Om ni önskar bli fullkomnade av Gud måste ni lära er att erfara allt och bli upplyst i allt ni möter. Närhelst du ställs inför någonting, det må vara bra eller dåligt, ska du ha nytta av det och det ska inte få dig att bli passiv. Oavsett vad ska du kunna betrakta det genom att stå vid Guds sida och inte analysera eller studera det utifrån människans perspektiv (detta är en avvikelse i din erfarenhet). Om det är på det här sättet du erfar, då kommer ditt hjärta att övertas av bördorna för ditt liv; du kommer ständigt att leva i ljust från Guds anlete och kommer inte att med lätthet avvika i din praktik. Den sortens människa har stora utsikter. Det finns så många möjligheter att bli fullkomnad av Gud. Alltsamman hänger på huruvida ni är sådana som verkligen älskar Gud och huruvida ni har beslutsamheten att bli fullkomnade av Gud, vunnit av Gud och ta emot hans välsignelser och arv. Det kommer inte att räcka för er att bara ha beslutsamhet. Ni måste ha mycket kunskap, annars kommer ni alltid att avvika i er praktik. Gud är villig att fullkomna var och en av er. Nu är det så att fastän de flesta redan sedan länge har accepterat Guds verk, har de begränsat sig själva till att enbart njuta av Guds nåd och är bara villiga att ta emot lite köttets välbefinnande från

---

honom. De vill inte ta emot fler och högre uppenbarelser, vilket visar att människans hjärta fortfarande ständigt är på utsidan. Människans arbete, hennes tjänande och hennes hjärta som älskar Gud har färre orenheter, men vad människans väsen och hennes oupplysta tänkande anbelangar, söker människan fortfarande ständigt köttets frid och njutning och bryr sig inte om vilka villkoren för och syftena med Guds fullkomnande av människan är. Så de flestas liv är fortfarande vulgära och dekadenta utan den minsta lilla förändring. De betraktar helt enkelt inte tro på Gud som någon viktig fråga. Snarare är det som om de bara tror för någon annans skull; de agerar utan uppriktighet eller engagemang och hankar sig fram med absolut minimum där de driver vind för våg i en meningslös tillvaro. Få är dessa som strävar efter att träda in i Guds ord i allt, vinna mer berikande ting, bli innehavare av större rikedomar i Guds hus i dag och ta emot fler av Guds välsignelser. Om du söker att bli fullkomnad av Gud i allt och är i stånd att ärva Guds löften på jorden; om du söker att bli upplyst av Gud i allt och inte låter åren passivt glida förbi, så är detta den ideala vägen att aktivt träda in. Endast på det här sättet är du värdig och berättigad att fullkomnas av Gud. Är du verkligen en som strävar efter att fullkomnas av Gud? Är du verkligen en som är uppriktig i allt? Har du samma anda av kärlek till Gud som Petrus? Har du viljan att älska Gud så som Jesus gjorde? Du har förtröstat på Jesus i många år; har du insett hur det kommer sig att Jesus älskade Gud? Är det verkligen Jesus som du tror på? Du tror på den praktiske Guden av i dag; har du sett hur den praktiske Guden i köttet älskar Gud i himlen? Du förtröstar på Herren Jesus Kristus; det beror på att Jesu korsfästelse för att friköpa mänskligheten liksom de underverk han utförde är allmänt accepterade sanningar. Människans tro kommer emellertid inte av kunskap och sann förståelse av Jesus Kristus. Du tror bara på Jesu namn men förtröstar inte på hans Ande, för du visar ingen respekt för hur Jesus älskade Gud. Din tro på Gud är alltför omogen. Fastän du har förtröstat på Jesus under många år vet du inte hur du ska älska Gud. Gör inte det dig till världens största dåre? Det visar att du i årtal har ätit Herren Jesu Kristi mat förgäves. Inte nog med att jag tycker illa om den sortens människa, utan jag är förvissad om att Herren Jesus Kristus som du tillber också gör det. Hur kan en sådan människa bli fullkomliggjord? Rodnar du inte? Skäms du inte? Har du fortfarande mage att se din Herre Jesus Kristus i ögonen? Förstår ni alla innebörden i mina ord?

De onda måste bli bestraffade

De som tror på Gud lever efter principerna att granska om de är rättfärdiga i allt de gör och att alla deras handlingar observeras av Gud. Ni kommer att kallas rättfärdiga, eftersom ni har förmågan att göra Gud nöjd och då ni tar emot Guds omsorg och beskydd. I Guds ögon är alla de som tar emot Guds omsorg, beskydd och fulländning, och som vinnas av honom, rättfärdiga och Gud ser på dem med ömhet. Ju mer du accepterar Guds ord här och nu, desto bättre kan du ta emot och förstå Guds vilja, och därmed även i högre grad leva ut Guds ord och leva upp till hans krav. Detta är Guds uppdrag till er och det som ni behöver uppnå. Om ni använder er av föreställningar för att rita upp och avgränsa Gud, som om Gud var en oföränderlig lerstaty, och om ni begränsar Gud till Bibeln och binder honom till ett begränsat område av verk, då bevisar det att ni har fördömt Gud. I sina hjärtan göt judarna på Gamla testamentets tid nämligen Gud i en avguds form, som om Gud endast kunde kallas Messias och som om endast han som kallades Messias var Gud. Och eftersom de tjänade och tillbad Gud som om han var en (livlös) lerstaty spikade de fast den tidens Jesus på korset och dömde honom till döden — de dömde den oskyldige Jesus till döden. Gud hade inte begått något brott, och ändå skonade människan inte Gud, utan dömde honom orubbligt till döden. Följaktligen korsfästes Jesus. Människan tror alltid att Gud är oföränderlig och definierar honom enligt Bibeln, som om människan har sett igenom Guds förvaltning, som om allt Gud gör är i människans händer. Folk är extremt löjligen, de besitter en enorm arrogans och har alla en svaghet för svulstig värtalighet. Oberoende av hur stor din kunskap om Gud är, hävdar jag fortfarande att du inte känner Gud, att det inte finns någon som starkare motsätter sig Gud, och att du fördömer Gud eftersom du är fullständigt oförmögen att lyda Guds verk och följa den väg som leder till att du fullkomnas av Gud. Varför är Gud aldrig nöjd med människans handlingar? Därför att människan inte känner Gud, därför att hon har alltför många föreställningar och därför att hennes kunskap om Gud inte överensstämmer med verkligheten utan monotont upprepar samma tema utan variation och använder samma sätt att nalkas alla situationer. Så efter att ha kommit till jorden i dag, spikas Gud än en gång upp på korset av människan. Grymma, brutala mänsklighet! Konspirationerna och intrigerandet, knuffandet, jakten på kändisskap och rikedom, slakten av varandra — när skall det någonsin ta slut? Gud har talat hundratusentals ord och ändå har ingen kommit till sans.

De agerar för sina familjers skull, för söner och döttrar, för karriärer, förhoppningar, status, fåfänga och pengar, för kläder, för mat och för köttet — vilken människas handlingar är verkligen för Guds skull? Även bland dem vars handlingar sker för Guds skull är det få som känner Gud. Hur många handlar inte utifrån sina egna intressen? Hur många förtrycker eller diskriminerar inte andra bara för att få behålla sin egen status? Alltså har Gud med våld blivit dömd till döden otaliga gånger, otaliga barbariska domare har dömt Gud och än en gång spikat fast honom på korset. Hur många kan kallas för rättfärdiga för att de verkligen handlar för Guds skull?

Är det så enkelt att fulländas och bli en helig eller rättfärdig människa inför Gud? Det är ett vedertaget faktum att ”det inte finns några rättfärdiga på denna jord; de rättfärdiga finns inte i den här världen.” När ni kommer inför Gud, tänk på vad ni har på er, tänk på alla era ord och handlingar, alla era tankar och idéer, och till och med på drömmarna ni drömmer varje dag — de är alla för er egen skull. Är det inte så det verkligen ligger till? ”Rättfärdighet” handlar inte om att ge allmosor, om att älska din nästa som dig själv och det handlar inte om att inte strida, gräla, råna eller stjäla. Rättfärdighet handlar om att ta Guds uppdrag som sin plikt och lyda Guds ledning och plan som ett kall sänt från himlen, oberoende av tid och plats, precis som allt som gjordes av Herren Jesus. Det här är den rättfärdighet som Gud talar om. Att Lot kunde kallas rättfärdig berodde på att han räddade de två änglarna som Gud hade sänt utan att bry sig om vad han hade att vinna eller förlora; man kan inte säga annat än att det han gjorde då var rättfärdigt, men han kan inte kallas för en rättfärdig man. Det var enbart för att Lot hade sett Gud som han gav sina två döttrar i utbyte mot änglarna. Men hela hans beteende i det förflutna motsvarar inte rättfärdighet och det är därför Jag säger att ”det inte finns några rättfärdiga på denna jord.” Inte ens bland dem som tillhör återhämtningens ström kan någon kallas rättfärdig. Det spelar ingen roll hur goda dina handlingar är, hur mycket du tycks lovprisa Guds namn, att du inte slår och svär åt andra, eller tjuvar och stjälar från dem, du kan fortfarande inte kallas rättfärdig, för vilken normal människa som helst kan klara av sådana saker. Det viktigaste i dag är att du inte känner Gud. Det kan endast sägas att du i dag har liten, normal mänsklighet, men att du ändå är berövad på den rättfärdighet som uttalas av Gud, och följaktligen är ingenting du gör bevis på din kunskap om Gud.

Tidigare, när Gud var i himlen, försökte människan lura Gud med sina handlingar. I dag har Gud framträtt bland människorna — ingen vet för hur länge — och ändå låtsas människan inför Gud och försöker lura Gud. Visst tänker människan bak och fram? Det var likadant med Judas: Innan Jesus kom brukade Judas ljuga för sina bröder och systrar, och när Jesus hade kommit ändrade han sig fortfarande inte. Han visste ingenting om Jesus och i slutändan förrådde han också Jesus. Berodde inte det på att han inte kände Gud? Om ni fortfarande inte känner Gud i dag, då är det möjligt att ni kan bli en annan Judas, och följderna kan bli att tragedin med Jesu korsfästelse i nådens tidsålder för tvåtusen år sedan utspelas på nytt. Tror ni inte på det här? Det är ett faktum! I dag lever de flesta under sådana omständigheter — det är möjligt att jag säger det här lite för tidigt — och sådana människor spelar Judas roll. Jag talar inte lättvindigt utan utifrån fakta — och du måste tro. Även om många människor låtsas vara ödmjuka är deras hjärta inte fyllda av något annat än stillastående, stinkande vatten. Just nu finns det alldeles för många i kyrkan som är på det här sättet, och ni tror att jag är helt omedveten om det. I dag fattar min ande besluten i mitt ställe och vittnar om mig. Tror du att jag inte vet någonting? Tror du inte att jag förstår någonting om de oärliga tankarna i era hjärtan och de saker ni gömmer i era hjärtan? Är det så enkelt att bedra Gud? Tror ni att ni kan behandla honom som ni vill? Tidigare oroade jag mig för att ni var i bojor och därför fortsatte jag ge er fria tyglar, men ingen insåg hur väl jag behandlade dem. Jag gav dem ett lillfinger och de tog hela handen. Fråga varandra: Jag har nästan inte tagit itu med någon och har inte varit snabb att tillrättavisa någon — ändå är jag väldigt klar över människans drivkrafter och föreställningar. Tror du att Gud själv, som Gud vittnar om, är en däre? Då vill jag säga till dig att du är alltför blind! Jag kommer inte att blotta dig, utan låt oss se hur depraverad du kan bli. Vi får se om dina knep kan rädda dig eller om du kan bli räddad genom att göra ditt bästa för att älska Gud. Jag kommer inte att fördöma dig i dag, låt oss i stället vänta till Guds tid för att se hur han vedergäller dig. Jag har inte tid med meningslöst småprat med dig nu och jag är inte beredd att skjuta upp mitt större verk för din skull. Det är inte lämpligt att Gud ägnar tid åt att ta hand om en liten mask som du — så vi får se hur mycket du kan unna dig. Sådana människor strävar inte efter minsta lilla kunskap om Gud och de har ingen kärlek till Gud, men de vill ändå kallas rättfärdiga av Gud — visst är det ett skämt? För det finns nämligen en liten grupp människor som är ärliga och jag ägnar mig bara åt att

---

ge människan liv. Jag kommer endast att slutföra det som ska göras i dag, och senare kommer var och en att få sin vedergällning efter sitt beteende. Jag har sagt vad det är meningen att jag ska säga, för det här är det verk jag utför. Jag gör det som jag bör göra och gör inte det som jag inte bör göra, men jag hoppas fortfarande att ni tillbringar mer tid med att reflektera över: Exakt hur mycket av din kunskap om Gud är sann? Är du en av dem som än en gång har spikat upp Gud på korset? Slutligen säger jag detta: Ve över dem som korsfäster Gud.

Hur man träder in i ett normalt tillstånd

Ju mer mottagliga människor är för Guds ord, desto mer upplysta blir de och desto mer hungrar och törstar de efter kunskap om Gud. Endast de som tar emot Guds ord kan få djupare och mer rikhaltiga erfarenheter; de är de enda vars liv blommar mer och mer. Alla som strävar efter liv måste behandla detta som om det var deras jobb, och bör känna att de inte kan leva utan Gud, att det inte finns någon som helst framgång utan Gud, och att allt är tomhet utan Gud. De bör vara beslutsamma i att inte ta sig för någonting utan den Helige Andes närvaro, och ara ovilliga att göra något om inte deras läsning av Guds ord bär frukt. De bör inte agera för sin egen tillfredsställelse. Livserfarenheter kommer genom Guds upplysning och vägledning, och de är också frukten av era subjektiva ansträngningar. Ni bör ha som krav att ni inte ursäktar er själva i er livserfarenhet.

Ibland är ditt tillstånd inte normalt – du förlorar Guds närvaro och känner honom inte när du ber; det är normalt att bli rädd vid sådana tillfällen. Du bör omedelbart sträcka dig ut i ditt sökande; annars kommer Gud att komma allt längre från dig, och du kommer inte att ha den Helige Ande med dig för en dag eller två, eller rentav en månad eller två och du kommer än mer att vara utan hans verk. När du hamnar i en situation av detta slag blir du i viss mån bedövad; du har än en gång tagits som gisslan av Satan, och kommer till och med att kunna hemfalla åt vad som helst – älska och längta efter pengar, bedra bröder och systrar, titta på filmer och videor, spela mahjong, till och med röka och dricka utan att bli föremål för någon fostran. Ditt hjärta fjärrar sig från Gud, du försöker fördolt att bli självständig och du gör efter eget gottfinnande dina egna bedömningar av hans verk. Ibland är det så illa att människor syndar med det motsatta könet utan några känslor av skam eller förlägenhet. Sådana människor är övergivna av den Helige Ande och har i själva verket varit utan den Helige Andes verk under lång tid. Allt du kan se i dem är att de blir alltmer fördärvade, att de sträcker ut sina onda händer längre och längre, och till sist förnekar de denna vägs existens – genom sina synder blir de Satans fångar. Om du upptäcker att du har den Helige Andes närvaro, men inte hans verk, befinner du dig redan i ett mycket farligt tillstånd. När du inte kan känna den Helige Andes närvaro står du på dödens rand. Om du fortfarande inte ångrar dig kommer du till fullo att återbördas till Satan och vara en av dem som elimineras. Så när du inser att du är i ett tillstånd där du bara har den Helige Ande närvarande (och inte

---

begår synder, ägnar dig åt utsvävningar eller uppenbarligen motsätter dig Gud), men du saknar den Helige Andes verk (du blir inte berörd när du ber, du erhåller ingen tydlig upplysning när du äter och dricker Guds ord, du är lat i att äta och dricka Guds ord, saknar alltid tillväxt i livet, får inte någon betydande upplysning under en längre tid), vid dessa tillfällen måste du vara mer försiktig. Du kan inte längre hänge dig eller vara självsvåldig; gör du det kan den Helige Andes närvaro försvinna när som helst, så i dessa situationer råder riskfyllda tider. Om du råkar ut för detta slags tillstånd, måste du snabbt rätta till ett och annat. För det första skall du be i ånger, be Gud om barmhärtighet, be mer uppriktigt; dessutom måste du stilla ditt hjärta för att än mer äta och dricka Guds ord, och du måste be mer på denna grundval. Ansträng dig ytterligare när du sjunger lovsånger, ber, äter och dricker Guds ord och utför din plikt. När du är som svagast intas ditt hjärta som lättast av Satan; om så sker tas ditt hjärta bort från Gud och återbördas till Satan; därefter har du inte längre den Helige Andes närvaro och det blir extremt svårt för dig att återfå den Helige Andes verk. Det är bättre att söka den Helige Andes verk medan du fortfarande har hans närvaro, be Gud att upplysa dig mer, och inte låta honom avvika från dig. Du bör be, sjunga lovsånger, utföra dina uppgifter, och äta och dricka Guds ord så att Satan inte får möjlighet att utföra sitt arbete. På så sätt kommer du att vinna den Helige Andes verk. Om du inte återställer detta sätt utan bara väntar kommer det, när du förlorar den Helige Andes närvaro, att bli svårt att återvinna det, såvida den Helige Ande inte särskilt berör, belyser och upplyser dig; och även om så sker kommer det inte att vara möjligt att återvinna ditt tillstånd inom loppet av en till två dagar, eller ens ett halvår. Allt detta för att människor drar fötterna efter sig och inte är kapabla att på rätt sätt gå vidare i erfarenhet; de överges därför av den Helige Ande. Även om du har blivit återställd, kommer du inte att vara särskilt klar över Guds nuvarande verk därför att du ligger så mycket efter i din livserfarenhet, som om den har rasat utför. Är inte detta livshotande? Men jag säger till sådana människor: Det är inte för sent för dig att ångra dig, men det finns ett villkor, vilket är att du måste arbeta hårdare och inte kan lata dig. Om andra människor ber fem gånger om dagen, bör du be tio gånger; om andra människor äter och dricker Guds ord under två timmar om dagen, bör du ägna fyra till sex timmar; om andra människor lyssnar på lovsånger i två timmar, måste du åtminstone spendera en halv dag. Still dig ofta inför Gud, och tänk på Guds kärlek; inte förrän du har berörts, ditt hjärta har vänt sig till honom och du inte längre

---

vågar avvika från honom kommer det att finnas frukt. Endast genom detta praktiserande kan du återvinna ett tidigare normalt tillstånd.

Vissa människor söker enträget, men kan inte träda in på rätt väg. Detta beror på att de är alltför slarviga och inte alls ägnar andliga frågor någon uppmärksamhet. De vet inte alls hur man upplever Guds ord, de känner inte den Helige Andes närvaro eller vad den Helige Andes verk är. Dessa människor är entusiastiska men förvirrade; de strävar inte efter livet. För de känner inte Anden det minsta, eller känner dynamiken hos den Helige Andes verk, och de är inte bekanta med sitt eget andliga tillstånd. Är inte det en slags förvirrad tro? Sådana människor kommer inte att vinna något även om de söker ända till slutet. Den springande punkten i människans tro på Gud och i att ha tillväxt i livet ligger i att förstå vilket verk Guds utför genom din erfarenhet, se hur älskvärd Gud är, och förstå hans vilja så att du kan underkasta dig alla Guds arrangemang, få hans ord formade i dig för att bli ditt liv, och tillfredsställa Gud. Om du bara har en förvirrad typ av tro, om du inte ägnar någon uppmärksamhet åt andliga frågor eller frågor som rör förändringar i livets sinnelag och du inte ägnar krafter åt sanningen, kommer du då att kunna greppa hans vilja? Om du inte förstår Guds krav, kommer du inte att kunna ha erfarenhet och du kommer inte att hitta en väg för praktiken. Fokus på att uppleva Guds ord är till för att betona effekten som Guds ord åstadkommer i dig och för att känna Gud genom den. Om du endast läser Guds ord men inte vet hur man upplever dem, visar inte det att du inte har en andlig förståelse? Eftersom de flesta människor inte kan uppleva Guds ord nu, känner de inte till hans verk; är inte detta en brist i praktiserandet? Om det fortsätter, när kan man då uppnå berikande erfarenheter och tillväxt i livet? Vore inte det tomt prat? Det finns många bland er som ägnar uppmärksamhet åt dogmer; ni har ingen förståelse för andliga ting, men vill fortfarande att Gud använder er för något stort och att han välsignar er. Detta är inte alls realistiskt! Därför skall ni kompensera för denna brist så att ni alla kan träda in på rätt väg i ert andliga liv, kan ha sann erfarenhet och i sanning träda in i Guds ords verklighet.

Hur man tjänar Gud i harmoni med hans vilja

Idag ska jag främst tala om hur människor bör tjäna Gud i sin tro på honom, vilka villkor som bör vara uppfyllda, vad den som tjänar Gud bör förstå och vilka avvikelser som finns i ert tjänande. Ni bör förstå allt detta. Dessa frågor berör hur ni tror på Gud, hur ni slår in på vägen med den Helige Andes vägledning och hur hela er värld är ordnad av Gud, och de kommer att hjälpa er att förstå varje steg i Guds verk inom er. När ni når den punkten kommer ni att ha förståelse för vad tro på Gud innebär, hur man tror på Gud på rätt sätt och vad man bör göra för att handla i överensstämmelse med Guds vilja. På det viset kommer ni att kunna lyda Guds verk fullständigt och hängivet, och ni kommer inte att ha några invändningar, ni kommer inte att döma, eller analysera, och än mindre undersöka. Dessutom kommer ni att kunna lyda Gud ända in i döden, tillåta Gud att styra er och slakta er som ett får, så att ni kan bli 1990-talets Petrusar och kan älska Gud till det yttersta, till och med på korset, utan minsta klagan. Först då kommer ni att kunna leva som Petrusar på 1990-talet.

Alla som beslutat sig för att göra det kan tjäna Gud – men det måste vara så att enbart de som noggrant värnar om Guds vilja, och som förstår Guds vilja, är kvalificerade för och berättigade att tjäna Gud. Era erfarenheter kanske säger att många tror att man tjänar Gud genom att idogt sprida evangeliet åt Gud, ge sig ut på vägarna för Guds skull, offra för Gud, och så vidare – till och med de mycket religiösa människorna tror att man tjänar Gud genom att springa runt med en Bibel i händerna, sprida evangeliet om himmelriket och frälsa människor genom att få dem att ångra sig och bekänna. Många religiösa företrädare tror att tjäna Gud innebär att predika i kyrkor efter att ha studerat vid prästseminariet och att undervisa människor genom att läsa kapitel ur Bibeln för dem, och många medbröder och -systrar tror att tjäna Gud innebär att aldrig gifta sig eller skaffa familj och att i stället överlämna hela sitt väsen till Gud. Det finns också människor i fattiga områden som tror att tjäna Gud innebär att hela de sjuka och driva ut demoner, eller be för sina bröder och systrar, eller tjäna dem. Bland er finns det många som tror att tjäna Gud innebär att äta och dricka Guds ord, be till Gud varje dag, och besöka kyrkor överallt, likväl som det finns människor som säger att leva kyrkans liv innebär att tjäna Gud. Men det är få människor som vet vad det faktiskt innebär att tjäna Gud. Även om det finns lika många som tjänar Gud som det finns stjärnor på himlen är antalet människor som kan tjäna direkt, och som förmår tjäna

---

Guds vilja, ynkligt – obetydligt litet. Varför säger Jag det? Jag säger det för att ni inte förstår substansen i frasen ”tjäna Gud”, och ni förstår så lite av hur man tjänar Guds vilja. Idag kommunicerar jag främst om hur man tjänar i överensstämmelse med Guds vilja och hur man tjänar för att uppfylla Guds vilja.

Om ni vill tjäna Guds vilja måste ni först förstå vilken sorts människor som Gud älskar, vilken sorts människor som Gud avskyr, vilken sorts människor som Gud fullkomnar och vilken sorts människor som är kompetenta att tjäna Gud. Denna kunskap är det minsta som ni bör vara utrustade med. Dessutom bör ni känna till syftet med Guds verk, och det verk som Gud kommer att utföra här och nu. Först när ni förstått det, och genom vägledning från Guds ord, kommer ni att träda in och ta emot Guds uppdrag. När ni faktiskt upplever utifrån Guds ord, och när ni i sanning förstår Guds verk, då kommer ni att vara kvalificerade att tjäna Gud. Och det är när ni tjänar honom som Gud upplyser era andliga ögon och låter er få en större förståelse för hans verk och se det klarare. När du träder in till den verkligheten blir dina upplevelser djupare och mer verkliga, och alla som har gjort den erfarenheten kommer att kunna röra sig mellan kyrkorna och försörja sina bröder och systrar, så att båda sidor får hjälp av den andra sidans styrkor att kompensera sina egna tillkortakommanden och så att ni får en rikare kunskap i anden. Först därefter kommer ni att kunna tjäna Guds vilja och fullkomnas av Gud i ert tjänande.

De som tjänar Gud bör vara Guds närstående, de bör vara älskade av Gud och kapabla till den yttersta lojaliteten gentemot Gud. Oavsett om du handlar bakom människor eller framför dem kan du vinna Guds glädje inför Gud och kunna stå fast inför Gud, och oavsett hur andra behandlar dig går du alltid din egen väg och engagerar dig verkligen i Guds börda. Endast en sådan människa står Gud nära. Att människor som står Gud nära kan tjäna honom direkt beror på att de har fått Guds stora uppdrag, och Guds börda, och kan ta Guds hjärta som sitt eget och Guds börda som sin egen. De bryr sig inte om huruvida de själva vinner eller förlorar i fråga om framtidsutsikter: Till och med om de helt saknar framtidsutsikter och det inte finns något att vinna för dem, tror de alltid på Gud, med kärleksfullt hjärta. Och därför står de Gud nära. De som står Gud nära är också hans förtrogna; bara hans förtrogna kan dela hans rastlöshet och hans tankar, och även om deras kött är smärtande och svagt kan de uthärda smärta och försaka sådant de älskar för att göra Gud nöjd. Gud ger fler bördor till sådana

---

människor, och det som Gud önskar göra bärs fram i dessa människors vittnesbörd. Därför är de älskade av Gud, de är Guds tjänare efter hans hjärta, och bara sådana människor kan styra tillsammans med Gud. När du i sanning står Gud nära, då kommer du också att börja styra tillsammans med Gud.

Jesus kunde avsluta Guds uppdrag –hela mänsklighetens försoningsverk – för att han överlämnade alla bekymmer till Guds vilja, utan några personliga önskningar eller överväganden. Därför stod även han nära Gud – Gud själv, något som ni alla förstår mycket väl. (I själva verket var han Gud själv, som Gud vittande om. Jag nämner det här för att använda Jesus som illustration för det vi talar om.) Han kunde sätta Guds förvaltningsplan i centrum, och han bad alltid till den himmelske Fadern och sökte den himmelske Faderns vilja. Han bad, och han sa: ”Gud Fader! Låt Din vilja ske, och handla inte i enlighet med mina önskningar; jag ber dig handla enligt din plan. Människan må vara svag, men varför skulle du bry dig om henne? Hur skulle människan kunna vara värd din omsorg när hon är som en myra i din hand? I mitt hjärta önskar jag att bara utföra din vilja, och jag ber dig göra vad du vill göra med mig, i enlighet med dina avsikter.” På vägen till Jerusalem var Jesus ångestfylld, som om någon vridit om en kniv i hjärtat på honom, men ändå hade han inte minsta tanke på att svika sitt ord, utan det fanns hela tiden en kraft inom honom som drev honom framåt, mot korsfästelsen. Till sist spikades han upp på korset och blev en sinnebild för syndigt kött, och därmed avslutade han människans försoningsverk och lyftes över dödens och Hades bojar. Inför honom förlorade dödlighet, helvete och Hades sin kraft, och de besegrades av honom. Han levde i trettiofyra år, under vilka han alltid gjorde sitt yttersta för att uppfylla Guds vilja, i enlighet med Guds verk vid den tiden, utan att någonsin reflektera över personlig vinning eller förlust och enbart med tankar på Gud Faders vilja. Därför sa Gud, när han döpts: ”Detta är min älskade Son, i vilken jag har stor glädje.” På grund av hans tjänande inför Gud, som överensstämde med Guds vilja, lade Gud den tunga bördan att försona hela mänsklighetens på hans axlar och fick honom att fortsätta och avsluta verket, och han var kompetent och berättigad till att slutföra denna viktiga uppgift. Genom hela sitt liv uthärdade han omätligt lidande för Guds skull, och han frestades av Satan oräkneliga gånger, men han blev aldrig nedslagen. Gud gav honom en sådan uppgift eftersom han litade på honom och älskade honom, och därför sa Gud själv: ”Detta är min älskade Son, i vilken jag har stor glädje.” Vid den tidpunkten var det

---

bara Jesus som kunde klara detta uppdrag, och det utgjorde en del av Guds avslutande av sitt arbete med mänsklighetens försoning i Nådens Tidsålder.

Om ni, som Jesus, kan överlämna alla bekymmer till Guds börda och vända er bort från ert eget kött, då kommer Gud att anförtro er sitt viktiga uppdrag, så att ni uppfyller villkoren för att tjäna Gud. Endast under sådana omständigheter kommer ni att våga säga att ni utför Guds vilja och fullgör hans uppdrag, och endast då kommer ni att våga säga att ni verkligen tjänar Gud. Jämfört med Jesu förebild, vågar du påstå att du står Gud nära? Vågar du säga att du utför Guds vilja? Vågar du säga att du i sanning tjänar Gud? Idag förstår du inte hur du ska tjäna Gud — dristar du dig då till att säga att du står honom nära? Om du påstår att du tjänar Gud, är det inte att häda mot honom? Tänk efter: Tjänar du Gud, eller dig själv? Du tjänar Satan, men ändå vidhåller du envist att du tjänar Gud – men är detta då inte en hädelse mot Gud? Många bakom mig eftertraktar den välsignelse som hög status ger, de frossar i mat, de älskar att sova och tillfredsställa köttet, alltid rädda att det inte ska finnas någon väg ut ur köttet. De utför inte sina avsedda uppgifter i kyrkan utan parasiterar på den, eller så förmanar de sina bröder och systrar med mina ord och använder sina maktpositioner för att spela herrar över andra. De säger hela tiden att de utför Guds vilja, de säger alltid att de står Gud nära – är det inte befängt? Om du har rätt drivkrafter men inte klarar av att tjäna Guds vilja, då är du dåraktig – men om dina drivkrafter inte är rätt och du ändå påstår dig tjäna Gud, då är du en person som går emot Gud, och du borde få Guds straff! Jag hyser ingen sympati för sådana människor! I Guds hus parasiterar de och traktar ständigt efter köttets bekvämligheter utan att tänka det minsta på Guds intressen. De söker alltid det som är bra för dem själva och bryr sig inte om Guds vilja. De accepterar inte Guds Andes granskning av något de gör. De manövrerar och bedrar ständigt sina bröder och systrar, de är falska, som en räv i en vingård, som alltid stjälar vindruvor och trampar ner plantor. Kan sådana människor stå Gud nära? Är du värdig att ta emot Guds välsignelser? Du tar inte ansvar för ditt liv eller för kyrkan – är du redo att ta emot Guds uppdrag? Vem skulle våga lita på någon som dig? När du tjänar så här, skulle Gud våga anförtro dig en större uppgift? Försenar du inte saker och ting?

Jag säger detta för att ni ska känna till vilka villkor som måste vara uppfyllda för att ni ska kunna tjäna i överensstämmelse med Guds vilja. Om ni inte överlämnar ert hjärta till Gud, om ni inte överlämnar alla era bekymmer till Guds vilja, som Jesus, då kan Gud

---

inte lita på er, och ni kommer till sist att bli dömda av Gud. Kanske hyser du idag, i ditt tjänande av Gud, alltid avsikten att föra Gud bakom ljuset – men Gud ser dig ändå. Kort sagt, oavsett allting annat: Om du bedrar Gud kommer du att dömas hjärtlöst. Ni bör alltid dra fördel av att just ha kommit in på den rätta vägen att tjäna Gud, och först lämna över ert hjärta till Gud, utan någon delad lojalitet. Oavsett om du står framför Gud eller framför andra människor, bör ditt hjärta alltid vara vänt mot Gud, och du bör vara fast besluten att älska Gud som Jesus. På det sättet kommer Gud att fullkomna dig, så att du blir en Guds tjänare som passar hans hjärta. Om du verkligen vill att Gud ska fullkomna dig bör du ändra din tidigare uppfattning om tron på Gud och ändra det sätt på vilket du brukat tjäna Gud, så att mer av dig fullkomnas av Gud. På det viset kommer Gud inte att överge dig, och du kommer, precis som Petrus, att vara med i förtruppen bland dem som älskar Gud. Om du förblir förhärdad så kommer du att möta samma öde som Judas. Detta bör förstås av alla som tror på Gud.

Hur man känner verkligheten

Gud är en praktisk Gud: Alla hans verk är praktiska, alla ord han säger är praktiska och alla sanningar han uttrycker är praktiska. Allt som inte är hans ord är intetsägende, obefintligt och osunt. I dag är den Helige Ande till för att vägleda människor in i Guds ord. Om människor ska kunna sträva efter att träda in i verkligheten, måste de söka verkligheten och känna verkligheten; därefter måste de erfara verkligheten och leva ut verkligheten. Ju mer människor lär känna verkligheten, desto bättre kan de avgöra om andras ord är verkliga. Ju mer människor lär känna verkligheten, desto färre föreställningar har de. Ju mer människor upplever verkligheten, desto bättre känner de gärningarna som verklighetens Gud utför och desto lättare är det för dem att bryta sig fria från sina fördärvade, sataniska sinnelag. Ju mer verklighet människor har, desto bättre känner de Gud och desto mer avskyr de köttet och älskar sanningen. Och ju mer verklighet människor har, desto närmare kommer de normerna hos Guds krav. Människor som vinns av Gud är de som besitter verkligheten, som känner verkligheten och som har lärt känna Guds verkliga gärningar genom att erfara verkligheten. Ju mer faktiskt du samarbetar med Gud och kuvar din kropp, desto mer kommer du att tillägna dig den Helige Andes verk, desto mer kommer du att vinna verkligheten och desto mer kommer du att bli upplyst av Gud – och därmed, desto större är din kunskap om Guds verkliga gärningar. Om du kan leva i den Helige Andes nuvarande ljus, blir den nuvarande vägen till utövande tydligare för dig och du blir mer i stånd att avskilja dig från gångna tiders religiösa föreställningar och gamla bruk. Idag står verkligheten i fokus: ju mer verklighet människor har, desto klarare blir deras kunskap om sanningen och desto större deras förståelse av Guds vilja. Verkligheten kan övervinna alla bokstäver och lärosatser, den kan övervinna all teori och expertis, och ju mer verklighet människor fokuserar på, desto mer älskar de verkligen Gud och hungrar och törstar efter hans ord. Om du alltid fokuserar på verkligheten, kommer din livsfilosofi, dina religiösa föreställningar och naturliga personlighet självfallet att utplånas i spåren av Guds verk. De som inte strävar efter verkligheten och inte har någon kunskap om verkligheten kommer sannolikt att sträva efter det övernaturliga och de kommer att vara lättlurade. Den Helige Ande har inga möjligheter att verka i sådana människor och de känner sig därmed tomma och att deras liv saknar mening.

Den Helige Ande kan bara verka i dig när du faktiskt övar, faktiskt söker, faktiskt ber och är beredd att lida för att söka sanningen. De som inte söker sanningen har inget annat än bokstäver, lärosatser och tom teori, och de som saknar sanningen har naturligtvis många föreställningar om Gud. Sådana människor längtar bara efter att Gud ska förvandla deras köttsliga kropp till en andlig kropp, så att de kan stiga upp till tredje himlen. Så dåraktiga dessa människor är! Alla som säger sådana saker saknar helt kunskap om Gud, eller om verkligheten; sådana människor kan omöjligen samarbeta med Gud och kan bara vänta passivt. Om människor ska förstå sanningen, tydligt se sanningen och om de dessutom ska träda in i sanningen och omsätta den i praktiken, måste de faktiskt öva, faktiskt söka och faktiskt hungra och törsta. När du hungrar och törstar, och när du faktiskt samarbetar med Gud, kommer Guds Ande helt säkert att röra dig och verka inom dig, så att du får mer upplysning, mer kunskap om verkligheten och större hjälp i ditt liv.

Om människor ska lära känna Gud, måste de först veta att Gud är en praktisk Gud och de måste känna till Guds ord, Guds praktiska framträdande i köttet och Guds praktiska verk. Först när du har förstått att hela Guds verk är praktiskt kommer du att faktiskt kunna samarbeta med Gud och endast på denna väg kommer du att kunna uppnå tillväxt i ditt liv. Alla som inte har kunskap om verkligheten saknar möjlighet att erfara Guds ord, de är fångade i sina egna föreställningar, de lever i sin fantasi och därmed saknar de kunskap om Guds ord. Ju mer kunskap du har om verkligheten, desto närmare Gud är du och desto mer förtrolig är du med honom. Ju mer du söker det vaga och abstrakta, och lärosatser, desto längre från Gud kommer du att irra och desto mer kommer du då att känna att det är ansträngande och svårt att erfara Guds ord, och att du inte klarar av att träda in. Om du vill träda in i Guds ords verklighet och in på rätt spår i ditt andliga liv måste du först känna verkligheten och avskilja dig från vaga och övernaturliga ting – först måste du med andra ord förstå hur den Helige Ande faktiskt upplyser och vägleder dig inifrån. På detta sätt, om du verkligen kan greppa den Helige Andes äkta verk inom dig, kommer du att ha trätt in på rätt spår mot att fulländas av Gud.

Idag börjar allt med verkligheten. Guds verk är det mest verkliga och människor kan ta på det; det är vad människor kan erfara och uppnå. Det finns mycket i människor som är vagt och övernaturligt, vilket hindrar dem från att känna Guds aktuella verk.

Därför avviker de alltid i sina erfarenheter och känner alltid att det är svårt, något som orsakas av deras föreställningar. Människor är oförmögna att fatta principerna för den Helige Andes verk, de känner inte verkligheten, så de är alltid negativa på sin väg mot att träda in. De betraktar Guds krav på avstånd, oförmögna att uppnå dem; de ser bara att Guds ord verkligen är goda, men kan inte hitta vägen till att träda in. Den Helige Ande verkar utifrån denna princip: genom människors samarbete, genom att de aktivt ber, söker och kommer närmare Gud, kan resultat uppnås och de kan bli upplysta och informerade av den Helige Ande. Det är inte så att den Helige Ande agerar ensidigt, eller att människan agerar ensidigt. Båda är nödvändiga och ju mer människor samarbetar och ju mer de strävar efter att uppnå normerna hos Guds krav, desto större är den Helige Andes verk. Det är bara individers verkliga samarbete som, när de läggs till den Helige Andes verk, kan åstadkomma verkliga erfarenheter och betydande kunskap om Guds ord. Genom att erfara på detta sätt kan en fullkomlig individ till sist gradvis åstadkommas. Gud gör inte övernaturliga ting; i människors föreställningar är Gud allsmäktig och allt utförs av honom – resultatet av det är att människor väntar passivt, inte läser Guds ord eller ber, och bara väntar på den Helige Andes beröring. De som har en riktig förståelse tror emellertid så här: Guds handlingar kan bara sträcka sig så långt som mitt samarbete och den effekt som Guds verk har i mig beror på hur jag samarbetar. När Gud talar borde jag göra allt jag kan för att söka och sträva mot Guds ord; det är vad jag borde uppnå.

Hos Petrus och Paulus kan du tydligt se att det var Petrus som ägnade mest uppmärksamhet åt verkligheten. Utifrån vad Petrus gick igenom, kan man konstatera att hans erfarenheter sammanfattade lärdomarna från dem som hade misslyckats i det förgångna och att han fångade upp styrkor från gångna tiders heliga. Utifrån detta kan man notera hur verkliga Petrus upplevelser var, att de var tillräckliga för att låta människor ta på dem och faktiskt kunna göra det, och att de var uppnåeliga för människor. Paulus var emellertid annorlunda: allt han talade om var vagt och osynligt, som att färdas till tredje himlen, uppstigandet till tronen och rättfärdighetens krona. Han fokuserade på det som var yttre: på status, att tillrättavisa människor, på att visa upp sin ledande ställning, att bli rörd av den Helige Ande och så vidare. Inget av det han eftersträvade var verkligt och mycket av det var fantasi, och därför kan man konstatera att allt som är övernaturligt – såsom hur mycket den Helige Ande berör människor, den

---

stora glädjen som människor njuter av, att färdas till tredje himlen, regelbunden övning och att njuta av det till en viss grad, läsa Guds ord och njuta av dem till en viss grad – inget av detta är verkligt. Hela den Helige Andes verk är normalt och verkligt. När du läser Guds ord och ber är du lysande och orubblig inombords; den yttre världen kan inte störa dig, inombords är du villig att älska Gud, villig att ta del av positiva ting och du avskyr den onda världen; detta är att leva i Gud. Det är inte så mycket njutande, som folk säger – sådant tal är inte verkligt. Idag ska allt börja utifrån verkligheten. Allt Gud gör är verkligt och i dina erfarenheter bör du ägna särskild uppmärksamhet åt att verkligen känna Gud och åt att söka efter fotspåren av Guds verk och de sätt på vilka den Helige Ande berör och upplyser människor. Om du äter och dricker Guds ord, ber, samarbetar på ett sätt som är mer verkligt, tillgodogör dig det som var bra från svunna tider och likt Petrus förkastar det som var dåligt, om du lyssnar med dina öron och tittar med dina ögon, och ofta ber och begrundar i ditt hjärta, och gör allt du kan för att samarbeta med Guds verk, så kommer Gud helt säkert att vägleda dig.

Angående ett normalt andligt liv

En troende måste ha ett normalt andligt liv – detta är grunden för att uppleva Guds ord och träda in i verkligheten. Kan för närvarande alla böner, att komma nära Gud, sången, prisandet, meditationen och försöken att räkna ut vad Guds ord betyder som ni ägnar er åt att uppfylla normerna för ett normalt andligt liv? Ingen av er har detta väldigt klart för sig. Ett normalt andligt liv är inte begränsat till bön, sång, kyrkligt liv, att äta och dricka Guds ord eller andra sådana utövningar, utan det betyder att man lever ett andligt liv som är fräscht och livfullt. Det handlar inte om metoden, utan om resultatet. De flesta människor tror att man för att ha ett normalt andligt liv måste be, sjunga, äta och dricka Guds ord eller försöka räkna ut vad Guds ord betyder. Dessa människor fokuserar, oavsett om de uppnår något resultat eller en sann förståelse, på att mekaniskt följa ytliga rutiner, och fokuserar inte på resultatet – de är människor som lever i religionens ritualer och inte människor som ha sin hemvist i kyrkan, och än mindre tillhör riket. En sådan persons böner, sånger, och ätandet och drickandet av Guds ord, följer i allt reglerna; de är tvingade att göra dessa saker, och de görs för att följa trenderna; de görs inte villigt och de görs inte från hjärtat. Oavsett hur mycket dessa människor ber eller sjunger, blir det inte alls några resultat, för allt de tillämpar är religiösa regler och ritualer, och de tillämpar inte Guds ord. En sådan person tillämpar inte Guds ord genom att endast fokusera på metoden och ta Guds ord som regler som skall följas, utan tillfredsställer köttet och gör saker för att visa upp för andra. Den här sortens religiösa ritualer och regler kommer från människan, inte från Gud. Gud följer inte regler, och följer inte några lagar; han gör nya saker varje dag och han utför praktiskt verk. Oavsett hur mycket dessa människor gör – såsom människorna i tresjälvs-kyrkan, vilka är begränsade till daglig morgonvaka, aftonböner, tacksägelse före måltid, att uttrycka tack i allt, och andra sådana utövningar – eller hur länge de utövar, så kommer de inte att få den Helige Andes verk. Den Helige Ande har inget sätt att verka på om människor lever sina liv inom reglerna, med sina hjärtan ägnade åt utövning, för människors hjärtan är upptagna med regler, de är upptagna av mänskliga föreställningar; Gud har därför inget sätt att utföra sitt verk; människor kommer alltid att bara leva under lagens kontroll, och en person av det slaget kommer aldrig att kunna ta emot Guds beröm.

Ett normalt andligt liv är att leva ett liv inför Gud. När man ber kan man tysta sitt hjärta inför Gud, och genom bönen kan man söka den Helige Andes upplysning, lära känna Guds ord och förstå Guds vilja. När man äter och dricker Guds ord kan man klarare och tydligare förstå vad Gud vill göra just nu, och man kan få en ny väg att följa i sin utövning och inte vara konservativ, så att all ens utövning sker i syfte att åstadkomma framsteg i livet. Syftet med ens bön är till exempel inte att man skall säga några vackra ord, eller att man skall böla inför Gud för att uttrycka sin skuld, utan snarare att praktisera sin ande, att stilla sitt hjärta inför Gud, att praktisera att söka vägledning i allt, att göra sitt hjärta till ett hjärta som dras mot nytt ljus varje dag, varken passivt eller lättjefullt, och att slå in på rätt spår att utöva Guds ord. De flesta människor fokuserar för närvarande på metoder, och eftersträvar inte sanningen för att uppnå framsteg i livet; det är här människor avviker. Det finns också vissa människor vars metoder är oföränderliga, även om de kan ta emot nytt ljus; de integrerar förflutna religiösa föreställningar för att ta emot Guds ord idag, och det de tar till sig är fortfarande dogmen som bär med sig religiösa föreställningar, och de tar inte enbart till sig dagens ljus. Deras utövningar är därför orena – de gör samma sak under ett nytt namn, och oavsett hur bra deras utövningar är, så är det ändå skenheligt. Gud vägleder dagligen människor till att göra nya saker, och kräver att människorna varje dag får nya insikter och ny förståelse, och inte stannar vid det gammalmodiga eller monotona. Om man har trott på Gud under många år, men ens metoder inte alls har förändrats, om man fortfarande är nitisk och flitig på utsidan, men inte kommer inför Gud för att njuta av hans ord med ett stilla hjärta, kommer man inte heller att erhålla någonting. Om man inte utformar en ny plan, om man inte utövar på ett nytt sätt, om man inte söker en ny förståelse när man tar emot Guds nya verk, utan istället håller fast vid gamla saker från det förflutna och endast tar emot en begränsad mängd nytt ljus utan att ändra sättet man utövar på, då är man, trots att man till namnet befinner sig inom denna ström, i realiteten en religiös farisé utanför den Helige Andes ström.

Om du vill leva ett normalt andligt liv, måste du dagligen ta emot nytt ljus, söka verklig förståelse av Guds ord, och uppnå en klarsynthet mot sanningen. Du behöver ha en väg för att utöva i allt, och du kan hitta nya frågor och upptäcka dina egna brister genom att varje dag läsa Guds ord. Detta kommer i sin tur frambringa ett hjärta som törstar och söker, som kommer att sätta hela din varelse i rörelse, och du kommer att

---

kunna vara stilla inför Gud när som helst, och hysa en djup fruktan för att halka efter. Om en människa kan ha detta törstande hjärta, detta sökande hjärta, och också är villig att oavbrutet träda in, då är hon på rätt spår för ett andligt liv. Alla de som kan acceptera att röras av den Helige Ande och som önskar att göra framsteg, de som är villiga att söka bli fulländade av Gud, de som längtar efter en djupare förståelse av Guds ord, och som inte söker efter övernaturliga saker utan som betalar ett praktiskt pris, visar praktisk hänsyn till Guds vilja, som träder in på ett praktiskt sätt, gör sin erfarenhet mer sann och mer realistisk, som inte söker dogmers tomma ord, och som inte heller söker en övernaturlig känsla, och inte heller dyrkar någon stor man – den sortens personer har trätt in i ett normalt andligt liv, och allt de gör är i syfte att uppnå större framsteg i livet, att hålla sin ande fräsch så att den inte stagnerar, och att alltid kunna träda in på ett positivt sätt. Ta till exempel när de ber före måltider, då gör de inte det för att de känner ett tvång att göra så, utan de stillar istället sitt hjärta inför Gud, tackar Gud i sitt hjärta, är villiga att leva för Gud, att lägga sin tid i Guds händer, och de är villiga att samarbeta med Gud och uppoffra sig för Gud. Om deras hjärtan inte kan stillas inför Gud skulle de snarare fortsätta sin utövning istället för att äta; då är detta inte att följa reglerna, utan att utöva Guds ord. När en del människor ber före måltiden, poserar de medvetet för att ge sken av att vara väldigt fromma, men de undrar i sina sinnen: ”Varför behöver jag utöva på detta sätt? Är inte saker och ting bra utan bön? Saker och ting är fortfarande likadana efter bönen, så varför bry sig?” Denna typ av personer följer regler, men även om deras ord säger att de är villiga att tillfredsställa Gud, så har deras hjärta inte kommit inför Gud. De ber inte på detta sätt för att stilla sitt hjärta inför Gud, utan gör det snarare för att lura andra och för att andra skall se det. En person av detta slag är en rent skenhelig person, som en religiös pastor som bara kan be för andra men inte själv träda in; den typen av person är en religiös befattningshavare, inifrån och ut! Varenda dag säger Gud nya saker, gör nya saker, men om du varenda dag följer regler och försöker lura Gud, och slentrianmässigt ägnar dig åt Gud, är du då inte en som trotsar Gud? Kan du ta emot välsignelser samtidigt som du följer regler och trotsar Gud? Kommer du inte att tuktas av Gud?

Guds verk utvecklas snabbt, religionsutövare i olika fraktioner och kändisar som firar gudstjänst förkastas långt, långt bort, och de av er som särskilt älskar att följa regler sprids också för vindarna. Guds verk väntar inte, det beror inte av något och det

---

släpar inte fötterna efter sig. Det varken drar eller släpar någon med sig; om du inte kan hålla jämna steg kommer du att bli övergiven, oavsett hur många år du har följt med. Oavsett hur kvalificerad du är som veteran, så måste du elimineras om du följer regler. Jag rekommenderar denna typ av person att skaffa sig en viss självkänedom, att frivilligt stå tillbaka och inte hålla fast vid det gamla; att göra så att andra utövar Guds ord enligt dina handlingsprinciper – är inte det att försöka vinna över människors hjärtan? Ditt utövande är att lyda regler och lära människor att fira gudstjänst. När du alltid får människor att göra saker enligt dina önskemål, är det då inte att bilda en klick? Är det inte att splittra kyrkan? Hur har du mage att säga att du tar hänsyn till Guds vilja? Vad kvalificerar dig att säga att detta är att fullända andra? Om du fortsätter att leda på detta sätt, är det inte att leda människor in i religiösa ritualer? Om en människa har ett normalt andligt liv, om hon får frigörelse och frihet i sin ande varje dag, då kan hon fritt utöva Guds ord för att tillfredsställa honom och, inte ens när hon ber, ägnar hon sig åt formaliteter eller följer en process, och hon kan hålla jämna steg med det nya ljuset varje dag. När hon praktiserar att stilla sitt hjärta inför Gud kan hon göra sitt hjärta verkligt stilla inför Gud, och inget kan störa henne, och ingen person, händelse eller sak kan lägga band på hennes normala andliga liv. Utövning av sådant slag sker i syfte att uppnå ett resultat, inte bara för att ge människor några regler att följa. Utövning av sådant slag följer inte reglerna, utan avancerar människors framsteg i livet. Om du bara är en håller regler, kommer ditt liv aldrig att förändras; även om andra kan utöva på detta sätt, så som du gör, i slutändan kan andra följa med i den Helige Andes verks tempo, medan du elimineras från den Helige Andes ström. Så lurar du inte dig själv? Syftet med dessa ord är att låta människor stilla sina hjärtan inför Gud och att vända sig till Gud, att låta Guds verk genomföras obehindrat på människor och uppnå resultat.

Diskussion om kyrkolivet och verkliga livet

Människor känner att de bara kan förvandlas inom kyrkolivet. Om de inte befinner sig i kyrkolivet känner de att de är oförmögna att förvandlas, som om förvandling inte kan uppnås i det verkliga livet. Kan ni se vad det här är för problem? Jag har talat om att ta med Gud in i verkliga livet, och det här är vägen för de som tror på Gud att träda in i Guds ords verklighet. Kyrkolivet är faktiskt bara en begränsad väg att göra människor fullkomliga. Den huvudsakliga miljön för att göra människor fullkomliga är fortfarande det verkliga livet. Det här är den faktiska praktik och träning som jag pratade om, vilken gör att människor kan åstadkomma ett normalt mänskligt liv och kan leva ut likheten av en sann person i sitt dagliga liv. En aspekt är att man måste utbildas för att kunna höja sin egen utbildningsnivå, kunna förstå Guds ord, och att uppnå förmågan att förstå. En annan aspekt är att man måste vara utrustad med de grundläggande kunskaper som krävs för att leva som en människa för att kunna åstadkomma den vanliga mänsklighetens insikt och förnuft, eftersom människor saknar nästan allt inom dessa områden. Vidare måste man avnjuta Guds ord genom kyrkolivet, och gradvis få en tydligare förståelse av sanningen.

Varför sägs det att om man tror på Gud så måste man ta med Gud in i det verkliga livet? Kyrkolivet kan inte bara förvandla människor, utan än viktigare borde människor träda in i verkligheten i verkliga livet. Ni brukade alltid prata om ert andliga tillstånd och andliga frågor medan ni försummade träning i många saker i verkliga livet, samt försummade ert inträde i dem. Ni skrev varje dag, ni lyssnade varje dag och ni läste varje dag. Ni bad medan ni lagade mat: "Åh Gud! Må du bli mitt liv inom mig. Hur ska jag spendera den här dagen? Snälla, välsigna mig, upplys mig. Oavsett vad du upplyser mig om idag, låt mig förstå det i denna stund, så att dina ord kan agera som mitt liv." Ni bad även när ni åt middag: "Åh Gud! Du har skänkt oss denna måltid. Må du välsigna oss. Amen! Snälla låt oss förlita oss på dig för våra liv. Må du vara med oss. Amen!" När ni hade ätit färdigt och stod och diskade era tallrikar, började ni svamla igen: "Åh Gud, jag är den här skålen. Vi har fördärvats av Satan och är som skålar som har blivit använda och måste diskas med vatten. Du är vattnet, dina ord är det levande vattnet som tillgodoser mitt liv." Innan ni förstod det var det dags att gå till sängs och ni började svamla igen: "Åh Gud! Du har välsignat och lett mig genom dagen. Jag är dig sannerligen tacksam..." Det var så här du spenderade din dag och trädde in i din sömn.

De flesta människor levde på det här sättet varje dag, och till och med tills nu har de inte uppmärksammat faktiskt inträde, utan fokuserar bara på att ge läpparnas bekännelse i sina böner. Det här är människans tidigare liv – det här är deras gamla liv. De flesta människor är på det här sättet, saknar någon riktig träning, och de har väldigt få verkliga förvandlingar. De ger bara läpparnas bekännelse i sina böner, närmar sig Gud genom sina ord men saknar fördjupning i sin förståelse. Låt oss ta det enklaste exemplet – städa ditt hem. Ni ser att ert hem är stökigt, så ni sitter där och ber: ”Åh Gud! Se på det fördärv som Satan har åstadkommit i mig. Jag är lika smutsig som det här hemmet. Åh Gud! Jag prisar och tackar dig. Utan din frälsning och upplysning skulle jag inte ha insett detta faktum.” Ni bara sitter där och svamlar, ber länge, och sedan beter ni er som om inget har hänt, uppför er som en svamlade gammal kvinna. Ni spenderar era andliga liv på det här sättet utan något alls äkta inträde i verkligheten, med alldeles för många ytliga praktiker! Att träda in i faktisk träning involverar människors verkliga liv och deras praktiska svårigheter – det är enda sättet de kan förändras. Utan verkligt liv, kan människor inte förvandlas. Vad tjänar det till att ge läpparnas bekännelse i sina böner? Utan förståelse för människornas natur, är allt ett slöseri med tid, och utan en väg för praktik, är allt ett slöseri med möda! Ordentliga böner kan bibehålla ett ordentligt tillstånd inom människor, men det kan inte fullständigt förvandla dem. Kunskap om mänsklig självrättfärdighet, arrogans, fåfänga, hybris och fördärvat sinnelag – kunskap om dessa företeelser kommer inte genom böner, utan de upptäcks genom att avnjuta Guds ord, och de är kända genom den Helige Andes upplysning i verkliga livet. Nu för tiden kan alla människor tala väl, och de har lyssnat till den mest upphöjda predikan, mer upphöjd är någon annan genom tidsåldrarna, men det är fortfarande väldigt lite av det som tillämpas i deras verkliga liv. Det betyder att i människors verkliga liv finns det ingen Gud, och de saknar en ny människas liv efter förvandling. Det finns inget utlevande av sanningen i verkliga livet, och det finns inget medtagande av Gud in i verkliga livet. Människors liv levs som om de vore helvetets söner. Är inte detta en uppenbar avvikelser?

För att kunna återställa likheten av en normal människa, det vill säga åstadkomma en normal mänsklighet, kan människor inte bara behaga Gud med sina ord. De skadar sig själva när de gör det och det gynnar inte deras inträde och förvandling. Därför måste människor gradvis praktisera för att uppnå förvandling, stegvis söka och utforska, träda

---

in från det positiva och leva ett praktiskt liv av sanning, ett liv som de heliga. Från och med nu involverar det verkliga frågor, verkliga ting och verkliga miljöer, och möjliggöra för människor att få praktisk träning. Det kräver inte av dem att ge läpparnas bekräftelse; det kräver istället träning i verkliga miljöer. Människor kommer till insikten att de är av dålig kaliber, och sedan har de det riktiga ätandet och drickandet av Guds ord, riktigt inträde och riktig praktik; det är på det här viset de erhåller verklighet, och det är på det här viset som inträde kan ske ännu snabbare. För att förvandla människor, måste det finnas någon praktiskhet, de måste praktisera med verkliga frågor, verkliga ting och verkliga miljöer. Är det möjligt att åstadkomma äkta träning genom att bara förlita sig på kyrkolivet? Skulle människan kunna träda in i verkligheten? Nej. Om människan är oförmögen att träda in i verkliga livet, då är hon oförmögen att förvandla sina gamla sätt att göra saker på och leva livet. Det beror inte helt och hållet på människans lathet eller hennes starka beroende, utan snarare på att människan helt enkelt inte har förmågan att leva, och än mer saknar hon förståelse för den norm för likhet med en normal människa som Gud kräver. I det förflutna pratade alltid människorna, de talade, hade gemenskap och blev till och med "talare", men ingen av dem sökte förvandlingar i fråga om livssinneslag; de insisterade bara på att söka efter djupsinniga teorier. Därför måste ni idag ändra på detta religiösa liv att tro på Gud. Ni måste träda in i och praktisera genom att rikta in er på en sak, en fråga, en person. Ni måste göra saker med fokus – det är bara då som ni kan uppnå resultat. För att förvandla människor måste det börja med deras substans. Verket måste vara inriktat på människors substans, deras liv, latheten, beroendet och slaviskheten hos människor, och bara på detta sätt kan de förvandlas.

Även om kyrkolivet kan ge resultat inom vissa områden, är nyckeln fortfarande att verkliga livet kan förvandla människor, och deras gamla natur kan inte förvandlas utan verkliga livet. Låt oss se på Jesu verk under Nådens Tidsålder. När Jesus avskaffade de tidigare lagarna och fastställde den nya tidsålderns budord, talade han med exempel från verkliga livet. När Jesus ledde sina lärjungar genom veteåkern på en sabbat, när lärjungarna blev hungriga och plockade och åt axen, såg fariseerna detta och sade att de inte höll sabbaten. De sade även att människorna inte hade tillåtelse att rädda kalvarna som ramlat ned i ett hål på sabbaten, och sade att inget arbete får utföras under sabbaten. Jesus använde dessa händelser för att gradvis utfärda den nya tidsålderns

---

budord. På den tiden använde han sig av många praktiska frågor för att få människor att förstå och förvandlas. Det här är principen med vilken den Helige Ande utför sitt verk, och det är bara det här sättet som kan förvandla människor. I brist på praktiska frågor kan människor bara få teoretisk förståelse och de är bara förmögna att förstå saker och ting intellektuellt – detta är inte ett effektivt sätt att förvandla människor. På tal om att tillägna sig visdom och insikt genom träning, hur kan detta åstadkommas? Kan människan tillägna sig visdom och insikt genom att helt enkelt lyssna, läsa och utveckla sin kunskap? Hur leder detta till tillägnandet av visdom och insikt? Människan måste sträva efter att förstå och uppleva genom verkliga livet. Därför kan man inte ha bristfällig träning och man kan inte avvika från verkliga livet. Människan måste vara uppmärksam på olika aspekter och ha inträde i olika aspekter: utbildningsnivå, uttrycksfullhet, förmågan att se saker, omdöme, förmågan att förstå Guds ord, sunt förnuft och mänsklighetens regler samt andra saker relaterade till mänskligheten som människan måste vara utrustad med. Efter att ha tillägnat sig förståelse, måste människan fokusera på inträde, och först då kan hon tillägna sig förvandling. Om människan har tillägnat sig förståelse men försummat praktik, hur kan då förvanlig äga rum? Människan har visserligen förstått mycket, men hon lever inte ut verkligheten, därför är hon bara förmögen att ha en liten faktisk förståelse av Guds ord. Du har bara blivit marginellt upplyst; du har fått lite upplysning från den Helige Ande, men du har inget inträde i verkliga livet, eller kanske bryr du dig inte ens om inträde, och kommer därmed bara ha lite förvandling. Människor har förstått mycket efter en så långt tid och de kan prata mycket om sina kunskaper om teorier, men deras externa sinnelag förblir detsamma, och deras ursprungliga kaliber dröjer sig kvar utan den minsta upphöjning. Om så är fallet, när kommer du då äntligen att träda in?

Kyrkolivet är bara ett sorts liv där människor samlas och avnjuter Guds ord, och det tar bara upp en liten strimla av en persons liv. Om en persons verkliga liv kunde vara som hans kyrkoliv, med ett riktigt andligt liv, att på rätt sätt avnjuta Guds ord, be och vara nära Gud på rätt sätt, leva ett verkligt liv där allt utförs i enlighet med Guds vilja, leva ett verkligt liv där allting utförs i enlighet med sanningen, leva ett verkligt liv av att praktisera böner och vara tyst inför Gud, av att praktisera lovsång och dans; bara ett sådant liv skulle kunna föra människan in i ett liv av Guds ord. De flesta människor fokuserar bara på de flertal timmar som utgör deras kyrkoliv utan att ”vårda” sina liv

---

utanför dessa timmar, som om det inte påverkar dem. Det finns även många människor som bara träder in i de heligas liv när de äter och dricker Guds ord, sjunger lovsånger eller ber, och sedan återgår de till sina gamla jag utanför dessa tider. Sådana liv kan inte förvandla människor, och de kommer inte att få dem att känna Gud. I tron på Gud, om människan önskar förvandling i sitt eget sinne, då får hon inte avlägsna sig själv från verkliga livet. I verkliga livet, måste du känna dig själv, försaka dig själv, praktisera sanningen likväl som att lära dig principerna, sunt förnuft och regler för det egna beteendet i alla ting innan du kan åstadkomma gradvis förvandling. Om du bara fokuserar på kunskapen i teorier och bara lever bland religiösa ceremonier utan att gå djupt in i verkligheten, utan att träda in i verkliga livet, då kommer du aldrig att träda in i verkligheten, du kommer aldrig att känna dig själv, sanningen, eller Gud och du kommer alltid att vara blind och okunnig. Syftet med att Gud arbetar människan är inte att låta henne ha ett riktigt mänskligt liv några timmar av dagen och leva i köttet resten av tiden. Och det är inte för att förvandla människans kunskap om teorier. Det är snarare att förändra hennes gamla sinne, att förändra hela hennes gamla liv, att förändra alla hennes föråldrade tankegångar och hennes mentala inställning. Att bara fokusera på kyrkolivet kommer inte att ändra människans gamla vanor eller ändra de gamla sätten som han har levt efter under lång tid. Oavsett vad som händer, får människan inte bli avskild från verkliga livet. Gud begär att människorna lever ut normal mänsklighet i verkliga livet, inte bara i kyrkolivet; att de lever ut sanningen i verkliga livet, inte bara i kyrkolivet; att de fullgör sina uppgifter i verkliga livet, inte bara i kyrkolivet. För att träda in i verkligheten, måste man rikta allting mot verkliga livet. Om de som tror på Gud inte kan lära känna sig själva genom inträde i det verkliga livet, och om de inte kan leva ut normal mänsklighet i verkliga livet, då kommer de att misslyckas. Alla de som inte lyder Gud är människor som inte kan träda in i verkliga livet. De är alla människor som pratar om mänsklighet men lever ut demoners natur. De är alla människor som pratar om sanningen men istället lever ut lärosatser. De som inte kan leva ut sanningen i verkliga livet är de som tror på Gud men föraktas och avvisas av honom. Du måste praktisera ditt inträde i verkliga livet, känna till dina egna brister, din olydnad och okunnighet, och känna till din onormala mänsklighet och svagheter. På så vis kommer alla din kunskap att integreras in i din faktiska situation och dina

---

svårigheter. Endast denna slags kunskap är verklig och kan låta dig att verkligen greppa ditt eget tillstånd och åstadkomma en förvandling av ditt sinne.

Nu när fullkomligandet av mänskligheten formellt har börjat, måste man träda in i verkliga livet. För att åstadkomma förvandling måste man därför börja från inträdet i verkliga livet, och förvandlas lite i taget. Om du undviker människans normala liv och bara pratar om andliga saker, då blir saker och ting torra och avslagna, de blir orealistiska, och hur skulle människan då kunna förvandlas? Nu blir du tillsagd att träda in i verkliga livet för att praktisera, för att kunna upprätta en grund för att träda in i sann upplevelse. Det är en av de saker som människan borde göra. Den Helige Andes verk är främst vägledning, medan resten beror på människornas praktik och inträde. Alla kan tillägna sig inträde i verkliga livet genom olika vägar, så att de kan ta med Gud in i verkliga livet, och leva ut en verklig normal mänsklighet. Endast detta är ett liv med mening!

Om att alla utför sina uppgifter

I den nuvarande strömmen har varje människa som verkligen älskar Gud möjligheten att bli fullkomliggjord av honom. Oavsett om de är gamla eller unga, så länge de har lydnad till Gud i sina hjärtan, och visar vördnad för honom, kommer de att fullkomliggöras av honom. Gud gör människor fullkomliga utifrån deras olika funktioner. Så länge du har gjort allt i din makt och underkastar dig Guds verk, kommer du kunna bli fullkomliggjord av honom. Just nu är inga av er fullkomliga. Ibland har ni möjlighet att utföra en funktion och ibland kan ni utföra två. Så länge ni ger all er styrka för att offra er själva för Gud, kommer ni till slut bli fullkomliggjorda av Gud.

Unga människor har färre livsfilosofier, och de saknar visdom och insikt. Gud kommer för att göra människans visdom och insikt fullkomlig, och Guds ord gottgör för de saker de saknar. Unga människors sinnelag är emellertid instabila och detta kräver omvandling av Gud. Unga människor har färre religiösa föreställningar och färre livsfilosofier. De tänker i enkla termer, och deras överväganden är inte komplexa. Detta är aspekten där deras mänsklighet ännu inte har formats och det är en önskvärd aspekt, men unga människor är obildade och saknar visdom, och detta är ett område som behöver göras fullkomligt av Gud. Genom att ni görs fullkomliga av Gud kan ni utveckla omdöme och bli i stånd att förstå många andliga ting, och gradvis bli någon som passar för Guds användning. Äldre bröder och systrar har också förmåga att utföra vissa funktioner och de är inte övergivna av Gud. Äldre bröder och systrar har också vissa önskvärda aspekter och vissa oönskade aspekter. De äldre bröderna och systrarna har fler livsfilosofier, de har fler religiösa föreställningar, deras handlingar har fastnat i ett rigoröst ramverk, de följer regler som robotar, tillämpar dem mekaniskt och är inte flexibla. Detta är inte en önskvärd aspekt. Äldre bröder och systrar är emellertid lugna och samlade inför vad som än väntar. Deras sinnelag är stabila. De har inga stormiga sinnesstämningar utan är alltid uthålliga. De accepterar bara saker långsamt men detta är inte någon allvarlig defekt. Så länge ni har förmågan att underkasta er och acceptera Guds nuvarande ord, om ni inte granskar Gud ord, om ni inte tvekar att underkasta er och att följa med, om ni med alla medel undviker att döma eller har andra dåliga tankar, och om ni accepterar hans ord och omsätter dem i praktiken – om ni uppfyller dessa villkor – kommer ni att kunna bli fullkomliga.

Oavsett om du är en yngre eller äldre broder eller syster, känner du till funktionen du ska utföra. De som är unga är inte arroganta. De som är äldre är inte passiva och återgår inte. Och de har förmågan att använda varandras styrkor för att kompensera för sina svaga punkter, och de har förmågan att tjäna varandra utan fördomar. En vänskapsbro är upprättad mellan yngre och äldre bröder och systrar. Tack vare Guds kärlek har ni förmågan att bättre förstå varandra. Yngre bröder och systrar ser inte ner på äldre bröder och systrar, och de äldre bröderna och systrarna är inte självgoda. Är inte detta ett harmoniskt partnerskap? Om ni har all denna beslutsamhet, kommer Guds vilja sannerligen åstadkommas i din generation.

I framtiden kommer det att avgöras utifrån de handlingar du utför idag, om du blir välsignad eller fördömd. Om ni ska bli fullkomliggjorda av Gud kommer det ske just nu under denna era. Det kommer ingen annan möjlighet i framtiden. Just nu vill Gud verkligen göra er fullkomliga, och detta är inte något talesätt. I framtiden, oavsett vilka prövningar som drabbar er, vilka händelser som äger rum, eller vilka katastrofer som drabbar er, kommer Gud att göra er fullkomliga – detta är ett definitivt och obestridligt faktum. Hur kan man märka detta? Från det faktum att Guds ord genom tidsåldrar och generationer aldrig har uppnått sådan stor höjd som idag – det har trätt in i den högsta världen, och den Helige Andes verk bland människorna idag har tidigare ej skådats. Knappast någon från tidigare generationer har fått smaka detta. Inte ens under Jesus tid fanns dagens uppenbarelser. Stora höjder har nåtts i orden som talas till er, de saker ni förstår och saker ni upplever. Ni ger er inte av mitt i prövningarna och tuktan och detta är tillräckligt för att bevisa att Guds verk har uppnått aldrig tidigare skådad prakt. Detta är inte något som människan är förmögen att göra och inte något som människan upprätthåller, utan snarare är det Guds eget verk. Så från många av Guds verks fakta kan man se att Gud vill fullkomliggöra människan, och han är sannerligen förmögen att fullända er. Om ni har förmågan att se detta, om ni är förmögna att göra denna nya upptäckt, kommer ni inte att vänta på Jesu andra återkomst, utan istället låter ni Gud fullända er i denna tidsålder. Sålunda ska ni alla göra ert yttersta och inte spara på några ansträngningar så att ni kan bli fullkomliggjorda av Gud.

Dessa dagar får du inte uppmärksamma de negativa tingen. Du måste först sätta åt sidan och bortse från allt som kan få dig att känna dig negativ. När du hanterar frågor måste du bevara ett sökande och trevande hjärta, och du måste bevara ett lydigt hjärta

---

gentemot Gud. När ni upptäcker en svaghet inom er själva men ni inte är under dess kontroll och ni utför funktionen ni borde, är detta en positiv rörelse framåt. Till exempel: Äldre bröder och systrar har religiösa föreställningar men du har förmåga att be, och du är förmögen att underkasta dig, äta och dricka Guds ord, och sjunga lovsånger... Med andra ord, vad du än är förmögen att göra, vilken funktion du än kan utföra, utför den fullt ut med all styrka du kan uppbåda. Vänta inte passivt. Att vara förmögen att utföra dina uppgifter till Guds belåtenhet är det första steget. Sedan, när du är förmögen att förstå sanningen och träda in i Guds ords verklighet, kommer du att bli fullkomliggjord av Gud.

Angående Guds användning av människan

Ingen kan leva självständigt, utom de som ges särskild styrning och vägledning av den Helige Ande, för de kräver pastoral omsorg och herdeskap av dem som används av Gud. Därför upphöjer Gud i varje tidsålder olika människor som flänger och gnor för att valla kyrkorna för hans verks skull. Vilket betyder att Guds verk måste utföras genom dem som han ser välvilligt på och godkänner; den Helige Ande måste använda den del inom dem som är värdig att användas för att verka, och de görs redo att användas av Gud genom att de görs fullkomliga av den Helige Ande. Eftersom människans förmåga att förstå är alltför bristfällig, måste hon vallas av dem som används av Gud; det var samma sak när Gud använde Mose, hos vilken han fann mycket som var lämpligt att använda vid den tiden, och som han använde för att göra Guds verk i det stadiet. I det här stadiet använder Gud en människa och utnyttjar samtidigt också den del av henne som kan användas av den Helige Ande för att verka, och den Helige Ande både styr henne och gör den återstående, obrukbara, delen fullkomlig på samma gång.

Det verk som utförs av den som används av Gud är till för att samverka med Kristi eller den Helige Andes verk. Den här människan är upphöjd av Gud bland människorna, hon är på plats för att leda alla Guds utvalda, och hon är också upphöjd av Gud för att utföra verket som gäller mänskligt samarbete. Med en sådan människa, som kan utföra det verk som tillhör det mänskliga samarbetet, kan fler av Guds krav på människan och det verk som den Helige Ande måste utföra bland människorna uppnås. Ett annat sätt att uttrycka detta är så här: Guds mål med att använda denna människa är att alla som följer Gud ska kunna förstå Guds vilja bättre och kunna uppfylla fler av Guds krav. Eftersom människorna är oförmögna att förstå Guds ord eller Guds vilja direkt, har Gud upphöjt någon som används för att utföra ett sådant verk. Den här personen som används av Gud kan också beskrivas som en förmedlare genom vilken Gud vägleder människorna, som den "översättare" som kommunicerar mellan Gud och människorna. En sådan människa är alltså olik någon av dem som arbetar i Guds hushåll eller som är hans apostlar. Liksom de kan hon sägas vara en som tjänar Gud, men ändå skiljer hon sig i hög grad från de andra arbetarna och apostlarna i fråga om substansen i sitt verk och bakgrunden till Guds användning av henne. Beträffande substansen i hennes verk och bakgrunden till hennes användning så upphöjs den människa som används av Gud av honom, hon förbereds av Gud för Guds verk och hon samverkar i Guds eget verk.

Ingen människa skulle någonsin kunna utföra detta verk i hans ställe – det här handlar om mänsklig samverkan som är oundgänglig för det gudomliga verket. Det arbete som under tiden utförs av andra arbetare och apostlar är bara överförande och genomförande av de många aspekter av de arrangemang som hör till kyrkorna under varje skede, eller också arbetet med något enkelt ombesörjande av livet för att upprätthålla kyrkans liv. Dessa arbetare och apostlar är inte tillsatta av Gud, än mindre kan de sägas vara någon av dem som används av den Helige Ande. De är utvalda av kyrkorna, och efter att de har utbildats och danats under en tid behålls de som är lämpade, medan de som inte är lämpade skickas tillbaka till den plats de kom från. Eftersom dessa människor väljs ut bland kyrkorna, visar en del sin rätta färg sedan de blivit ledare, och en del utför till och med många onda gärningar och elimineras till slut. Den som å andra sidan används av Gud, är någon som har förberetts av Gud och som besitter en särskild kaliber och är mänsklig. Han har förberetts och gjorts fullkomlig i förväg av den Helige Ande och leds helt och hållet av den Helige Ande, och, i synnerhet när det gäller hans arbete, styrs han och får befallningar av den Helige Ande – som ett resultat av detta finns det inte något avsteg på den stig där Guds utvalda leds, för Gud tar sannerligen ansvar för sitt eget verk och Gud utför sitt eget verk i alla tider.

Så snart du förstår sanningen måste du omsätta den i praktiken

Guds verk och ord är avsedda att medföra en förändring i ert sinnelag; hans mål är inte bara att få er att förstå eller känna hans verk och ord. Det räcker inte. Ni är människor som har förmågan att fatta, så ni borde inte ha någon svårighet att förstå Guds ord, eftersom det mesta av Guds ord är skrivet på ett mänskligt språk och han talar mycket enkelt. Ni kan till exempel veta vad Gud vill att ni ska förstå och praktisera; detta är något som en normal person med fattningsförmåga ska klara. De ord som Gud säger i det nuvarande stadiet är särskilt tydliga och klara, och Gud pekar ut många saker som människor inte har tänkt på, liksom allehanda mänskliga tillstånd. Hans ord är allomfattande och lika klara som fullmånens sken. Så människor förstår nu många frågor; vad de saknar är att omsätta hans ord i praktiken. Människor måste uppleva alla aspekter av sanningen i detalj, och utforska och söka upp den mer i detalj, inte bara vänta på att ta in vad som beredvilligt ges åt dem; i annat fall blir de inte mycket mer än snyltgäster. De känner Guds ord, men omsätter det inte i praktiken. En sådan person har ingen kärlek till sanningen, och kommer till slut att undanröjas. Att ha en stil som 1990-talets Petrus innebär att var och en av er bör praktisera Guds ord, träda in i livet genom era erfarenheter och vinna ännu mer och ännu större upplysning i ert samarbete med Gud, så att ni får ännu mer hjälp i ert liv. Om ni läser massor av Guds ord men bara förstår textens mening och inte har förstahandskunskap om Guds ord genom era praktiska erfarenheter, så kommer ni inte att känna Guds ord. Vad dig beträffar är Guds ord inte liv utan bara livlösa bokstäver. Och om du bara håller fast vid livlösa bokstäver, så kan du inte få grepp om Guds ords väsen, och inte heller kommer du att förstå hans vilja. Det är bara när du erfar hans ord i dina faktiska erfarenheter som den andliga innebörden av Guds ord öppnar sig för dig, och det är bara i erfarenheten som du kan få grepp om den andliga innebörden med många sanningar, och bara genom erfarenhet som du kan frigöra mysterierna hos Guds ord. Om du inte omsätter det i praktiken, så är det enda du har greppat, oavsett hur tydligt hans ord är, dess tomma bokstäver och lärosatser, som har blivit religiösa föreskrifter för dig. Var det inte detta som fariseerna gjorde? Om ni praktiserar och erfar Guds ord, så blir det praktiskt för er; om ni inte strävar efter att praktisera det, så är Guds ord till dig inte mycket mer än legenden om den tredje himlen. Faktum är att processen att tro på Gud är processen där ni erfar hans

---

ord och även vinns av honom, eller för att uttrycka det tydligare, att tro på Gud är att ha kunskapen om och förståelsen av hans ord och att erfara och leva ut hans ord; det är verkligheten med er tro på Gud. Om ni tror på Gud och hoppas på evigt liv utan att eftersträva att praktisera Guds ord som något ni har inom er, då är ni dåraktiga. Det vore som att gå på en fest och bara titta på maten och lägga alla delikatesser på minnet utan att faktiskt smaka på dem. Är inte en sådan person dåraktig?

Den sanning som människan behöver besitta finns i Guds ord, en sanning som är den mest förmånliga och hjälpsamma för mänskligheten. Det är den medicin och den fasthet som er kropp behöver, något som hjälper människan att återupprätta sin normala mänsklighet, en sanning som människan bör vara utrustad med. Ju mer ni praktiserar Guds ord, desto snabbare kommer ert liv att blomstra; ju mer ni praktiserar Guds ord, desto tydligare blir sanningen. När ni växer i mognad kommer ni att se saker och ting i den andliga världen klarare, och ni får mer makt att triumfera över Satan. Mycket av sanningen som ni inte förstår kommer att klargöras när ni praktiserar Guds ord. De flesta människor är nöjda med att bara förstå Guds ords text och rikta in sig på att förse sig med lärosatser i stället för att fördjupa sin erfarenhet i praktiken, men är det inte fariseernas metod? Hur kan då frasen "Guds ord är liv" vara sann för dem? Det är bara när människan praktiserar Guds ord som hennes liv verkligen kan blomstra; det kan inte växa bara genom att man läser hans ord. Om det är din tro att allt som behövs för att få liv, för att få mognad, är att förstå Guds ord, då är din förståelse skev. Att verkligen förstå Guds ord är något som sker när du praktiserar sanningen, och du måste förstå att "endast genom att praktisera sanningen går det någonsin att förstå den". Idag, efter att ha läst Guds ord, kan du rätt och slätt säga att du känner Guds ord, men du kan inte säga att du förstår det. Vissa säger att det enda sättet att praktisera sanningen är att först förstå den, men detta är bara till hälften riktigt och inte helt korrekt. Innan du har kunskap om en sanning har du inte erfarit den sanningen. Att känna att du förstår vad du hör är inte samma sak som att verkligen förstå. Att utrusta dig med sanningen så som den syns i texten är inte samma sak som att förstå den sanna meningen däri. Bara för att du har en ytlig kunskap om sanningen innebär inte det att du verkligen förstår den eller känner igen den; den sanna innebörden av sanningen kommer av att ha erfarit den. Därför är det bara när du erfar sanningen som du kan förstå den, och bara när du erfar sanningen kan du greppa de dolda delarna av den. Att erfara den på djupet är det

---

enda sättet att få grepp om sanningens konnotationer, att förstå dess väsen. Därför kan du gå vart som helst med sanningen, men om det inte finns någon sanning i dig, tänk då inte ens på att försöka övertyga din familj, än mindre religiösa människor. Du kommer att bli som kringfladdrande snö utan sanningen, men med sanningen kan du vara lycklig och fri, där ingen kan angripa dig. Hur stark en teori än är, kan den inte övervinna sanningen. Med sanningen kan själva världen sättas i gungning och berg och hav flytta sig, medan en brist på sanning kan leda till att maskar förvandlar starka stadsmurar till rasmassor. Detta är ett uppenbart faktum.

Det som är viktigt nu är att först känna sanningen, sedan omsätta den i praktiken, och att vidare utrusta sig med den sanna innebörden av sanning. Det borde vara det du siktar på, inte bara att få andra att följa dina ord utan få dem att följa dina handlingar, och bara i detta kan du finna något meningsfullt. Oavsett vad som händer dig, oavsett vem du stöter på, så kan du bara stå stadigt med sanningen. Guds ord är det som för liv till människan, inte död. Om du efter att ha läst Guds ord inte kommer till liv, utan fortfarande är död, då är det något fel med dig. Om du efter en tid har läst mycket av Guds ord och har hört många praktiska predikningar, men fortfarande är i ett tillstånd av död, är det bevis på att du inte är en som värdesätter sanningen, och inte heller en person som eftersträvar sanningen. Om ni verkligen sökte efter att vinna Gud, så skulle ni inte fokusera på att utrusta er med lärosatser och använda imponerande lärosatser för att undervisa andra, utan istället fokusera på att erfara Guds ord och omsätta sanningen i praktiken. Är inte detta vad ni borde söka att träda in i nu?

Gud har begränsad tid på sig att utföra sitt verk i människan, så vilket resultat kan det bli om du inte samarbetar med honom? Hur kommer det sig att Gud alltid vill att ni praktiserar hans ord så snart ni förstår det? Det är för att Gud har uppenbarat sina ord för er, och ert nästa steg är att verkligen praktisera dem, och Gud kommer att utföra upplysningens och vägledningens verk medan ni praktiserar dessa ord. Det är så det är. Guds ord är avsett att göra det möjligt för människan att blomstra i livet utan att orsaka avsteg eller negativitet. Du säger att du har läst Guds ord och praktiserat det, men du har fortfarande inte fått något verk av den Helige Ande – det du säger skulle bara kunna lura ett barn. Människan vet inte om dina avsikter är de rätta, men tror du att Gud inte skulle veta? Hur kommer det sig att andra praktiserar Guds ord och får den Helige Andes upplysning, och ändå praktiserar du hans ord och mottar inte den Helige Andes

---

upplysning? Är Gud känslös? Om dina avsikter verkligen är de rätta och du är samarbetsvillig, då kommer Guds Ande att vara med dig. Hur kommer det sig att vissa människor alltid vill sätta ner sin egen flagga, och ändå låter inte Gud dem resa sig upp och leda kyrkan? Varför är det så att vissa människor bara fullföljer sin uppgift och utan att inse det vinner Guds bifall? Hur kan det komma sig? Gud rannsakar det innersta i människans hjärta, och människor som eftersträvar sanningen måste göra det med de rätta avsikterna – människor som inte har de rätta avsikterna kan inte hålla ut. Ert mål är i det väsentliga att låta Guds ord få effekt inom er. Med andra ord är det att ha en sann förståelse av Guds ord i ert praktiserande av det. Kanske har ni dålig förmåga att ta emot Guds ord, men när ni praktiserar Guds ord, så kan han fylla ut er brist på förmåga att ta emot, så ni måste inte bara känna till många sanningar, utan ni måste också praktisera dem. Detta är det största fokus som inte kan ignoreras. Jesus led också mycket under sina trettiofyra och ett halvt år eftersom han praktiserade sanningen. Varför står det alltid i dokumenten att han blev förföljd? Det är för att förklara att han led mycket. Det var för att han praktiserade sanningen och gjorde Guds vilja som han led mycket. Lidande som han inte skulle ha genomgått om han hade känt till sanningen utan att praktisera den. Om Jesus hade följt judarnas undervisning, följt fariseerna, så skulle han inte ha lidit. Ni kan lära er av Jesu praktik att effektiviteten hos Guds verk i människan kommer av hennes samarbetsförmåga, och detta är något som ni måste inse. Skulle Jesus ha lidit som han gjorde på korset om han inte hade praktiserat sanningen? Kunde han ha bett en så sorgsen bön om han inte hade handlat i enlighet med Guds vilja? Detta innebär alltså att det är den sortens lidande en människa borde utstå.

En person som uppnår frälsning är en som är villig att omsätta sanningen i praktiken

Behovet av att ha ett riktigt kyrkoliv nämns ofta i predikningar. Hur kommer det då sig att kyrkans liv ännu inte har förbättrats och att det fortfarande är samma gamla visa? Varför finns där inte något helt nytt och annorlunda sätt att leva? Kan det vara normalt för en person på nittioalet att leva som en kejsare i gångna tider? Även om det som folk äter och dricker numera är läckerheter man sällan smakade förr i tiden har det inte skett några större förändringar inom kyrkolivet. Det har varit som att hälla gammalt vin i en ny flaska. Vad är det då för nytta med att Gud säger så mycket? Kyrkorna har inte förändrats alls på de flesta platserna. Jag har sett detta med mina egna ögon och det är tydligt i mitt hjärta; även om jag själv inte har upplevt livet i kyrkan känner jag till beskaffenheter för kyrkliga sammankomster som min egen hand. De har inte gjort många framsteg. Det går tillbaka till det talesättet – det är som att hälla gammalt vin i en ny flaska. Ingenting har förändrats! När någon vallar dem flammar de upp som eld, men när det inte finns någon där som stöttar dem är de som ett isblock. Inte många kan tala om praktiska ting och ytterst sällan kan någon ta rodret. Även om predikningarna är högdragna, är det sällan någon har något inträde. Få människor vårdar Guds ord. De blir gråtmilda när de tar sig an Guds ord, muntra när de lägger det åt sidan; banala och glåmiga när de avlägsnar sig från det. Uppriktigt sagt, ni vårdar helt enkelt inte Guds ord och ni ser inte orden från hans egen mun i dag som en skatt. Ni blir bara ängsliga när ni läser hans ord och känner att det är ansträngande att memorera det, och när det gäller att omsätta Guds ord i praktiken så är det som att försöka pumpa upp vatten ur en brunn genom att dra i handtaget med ett tagelstrå från en hästsvans – hur mycket man än försöker så får man inte tillräcklig kraft. Ni blir alltid stärkta när ni läser Guds ord, men glömska när ni praktiserar dem. Faktum är att de här orden inte behöver yttras så omsorgsfullt och upprepas så tålmodigt; folk lyssnar bara men omsätter dem inte i praktiken, därför har det blivit ett hinder för Guds verk. Jag kan inte låta bli att föra dem på tal, jag kan inte låta bli att tala om dem. Jag är tvingad att göra det; det är inte så att jag tycker om att blotta andras svagheter. Ni tycker att er praktik är hjälpligt tillfredsställande och ni tycker att när uppenbarelserna har nått en kulmen har ni också trätt in i den kulmen? Är det så enkelt? Ni undersöker aldrig den grund på vilken era erfarenheter slutligen bygger. Från och med detta ögonblick kan era sammankomster

---

absolut inte kallas för ett passande liv för kyrkan och de utgör inte heller alls ett passande andligt liv. Det är en sammankomst av en hop människor som tycker det är roligt att prata och sjunga. Strängt taget ligger det inte mycken verklighet i det. För att säga det än tydligare, om du inte praktiserar, var finns då verkligheten? Är det inte att skryta att säga att du har verklighet? De som alltid utför ett arbete är arroganta och självgoda medan de som alltid lyder håller tyst och sänker sina huvuden, utan något tillfälle till övning. Människor som utför arbetet gör inte annat än pratar och håller oavbrutet på med sina högtravande tal och anhängarna bara lyssnar. Det finns ingen förvandling att tala om; det här är bara det förflutnas sätt! Att du idag kan underkasta dig och inte vågar ingripa eller bete dig egensinnigt beror på att Guds administrativa förordningar har kommit; det är ingen förändring du genomgått genom erfarenheter. Det faktum att du inte längre vågar göra vissa saker som bryter mot de administrativa förordningarna i dag beror på att Guds ordverk har haft en tydlig effekt och erövrat människor. Låt mig fråga någon, hur mycket av din prestation i dag förtjänades med svett från ditt eget hårda arbete? Hur mycket av det sades dig direkt av Gud? Hur skulle du svara? Skulle du bli förbluffad och mållös? Hur kommer det sig att andra kan tala ut om många av sina erfarenheter för att nära dig medan du bara njuter av måltider som andra har tillagat? Skäms du inte? Ni kan göra en faktaundersökning och granska dem som är förhållandevis bra: Hur mycket sanning förstår du? Hur mycket omsätter du till slut i praktiken? Vem älskar du mest, Gud eller dig själv? Ger du oftare eller tar du oftare emot? När din avsikt varit orätt, hur ofta har du då övergivit ditt gamla jag och tillfredsställt Guds vilja? Just dessa få frågor kommer att förvirra många människor. De flesta människor handlar medvetet fel, även om de inser att deras uppsåt är felaktigt, och de är inte i närheten av att överge sitt eget kött. De flesta människor låter synden löpa amok inom sig och låter synden styra varje sin handling. De är oförmögna att övervinna sina synder och fortsätter att leva i synd. Vem vet inte hur många ondskefulla dåd han begått när han nått detta nuvarande stadium? Om du säger att du inte vet så ljuger du. Uppriktigt sagt handlar allt om en ovilja att överge ditt gamla jag. Vad är det för nytta med att säga så många botfärdiga "ord från hjärtat" som är värdelösa? Skulle det hjälpa dig att växa i livet? Att lära känna sig själv är ditt heltidsarbete. Jag gör människor fullkomliga genom deras underkastelse och deras praktiserande av Guds ord. Om du bara bär Guds ord på samma sätt som du skulle bära dina kläder, bara för att du

---

skall se snygg och tjugig ut, lurar du inte dig själv och andra? Om allt du har är prat och du aldrig omsätter det i praktiken, vad uppnår du då?

Många människor kan tala en del om praktiserande och de kan tala om sina personliga intryck, men det mesta är det ljus de fått från andras ord. Det inbegriper inte alls något från deras egna personliga praktiker, och det inbegriper inte heller vad de ser utifrån sina erfarenheter. Jag har tidigare dissekerat den här frågan; tro inte att jag inte vet någonting. Du är bara en papperstiger men ändå talar du om att besegra Satan, om att bära segrande vittnesbörd och om att leva ut Guds avbild? Detta är helt och hållet dumheter. Tror du att alla ord som Gud talar i dag är till för dig att beundra? Din mun talar om att överge ditt gamla jag och omsätta sanning i praktiken, ändå utför dina händer andra gärningar och ditt hjärta planerar andra intriger – vad för en slags människa är du? Varför är ditt hjärta och dina händer inte desamma? Så mycket predikande har blivit tomma ord; är inte detta hjärtslitande? Om du är oförmögen att omsätta Guds ord i praktiker, bevisar det att du ännu inte har slagit in på den väg som den Helige Ande verkar, du har ännu inte haft den Helige Andes verk inom dig och du har ännu inte fått hans vägledning. Om du säger att du bara kan förstå Guds ord men inte kan omsätta det i praktiken, då är du en person som inte älskar sanningen. Gud kommer inte för att rädda en person av det slaget. Jesus led svåra plågor när han korsfästes för att rädda syndarna, för att rädda de fattiga och för att rädda alla dessa ödmjuka människor. Hans korsfästelse fungerade som ett syndoffer. Om du inte kan praktisera Guds ord bör du ge dig av så fort du kan; dröj inte kvar i Guds hus som en snyltgäst. Många människor finner det till och med svårt att hindra sig själva från att göra saker som klart motsätter sig Gud. Ber de inte om döden? Hur kan de tala om att träda in i Guds rike? Skulle du ha fräckheten att se hans ansikte? Att äta den mat han förser dig med, göra ohederliga saker som motarbetar Gud, vara ondskefull, lömsk och beräknande till och med när Gud låter dig njuta av de välsignelser han har skänkt dig – känner du inte hur de bränner dina händer när du tar emot dem? Känner du inte att du rodnar? Känner du dig inte rädd när du gjort något som står i strid med Gud, att ha genomfört planer på att "leva rövare"? Om du inte känner något, hur kan du tala om någon framtid? Redan för länge sedan saknade du framtid, så vilka större förväntningar kan du fortfarande ha? Om du säger något skamligt men ändå inte känner någon skam och ditt hjärta inte har någon medvetenhet, innebär det då inte att du redan har

---

övergivits av Gud? Att tala och agera hämningslöst har blivit din natur; hur skall du någonsin kunna göras fullkomlig av Gud på det här sättet? Skulle du kunna vandra världen över? Vem skulle bli övertygad av dig? De som känner din sanna natur skulle hålla avstånd. Är inte det Guds straff? Allt sammantaget, om det pratas utan att praktiseras, sker ingen tillväxt. Även om den Helige Ande kanske verkar på dig medan du talar, om du inte praktiserar skall den Helige Ande sluta verka. Om du fortsätter på det här sättet, hur kan det då vara tal om framtiden eller om att skänka hela ditt vara till Guds verk? Du kan bara tala om att ge hela ditt väsen och likväl har du inte gett Gud din sanna kärlek. Allt han får av dig är vördnad i form av ord. Han får inte din avsikt att omsätta sanningen i praktiken. Kan detta vara din sanna mognad? Om du fortsätter på det här sättet, när skall du då bli fullkomliggjord av Gud? Oroas du inte över din mörka och dystra framtid? Känner du inte att Gud har förlorat hoppet om dig? Vet du inte att Gud vill göra fler och nyare människor fullkomliga. Kunde gamla saker hävda sig? Du uppmärksammar inte Guds ord i dag: Väntar du på morgondagen?

Vad en fullgod herde bör vara utrustad med

Du måste förstå de många omständigheter som människor kommer att befinna sig i när den Helige Ande bearbetar dem. I synnerhet måste de som samverkar för att tjäna Gud ha ännu bättre förståelse av de många omständigheter som skapas genom det arbete som den Helige Ande utför med människor. Om du bara talar om många erfarenheter och många sätt att träda in, visar detta att din erfarenhet är alltför ensidig. Utan att känna till sitt sanna tillstånd eller fatta sanningens principer är det inte möjligt att åstadkomma en förändring av sinnelaget. Utan att känna till principerna för den Helige Andes verk eller förstå dess frukter, blir det svårt att urskilja vad som är onda andars verk. Du måste avslöja onda andars verk och människors föreställningar och gå rakt på problemets kärnpunkt; du måste också påpeka många avsteg i människors praktik eller problem med att tro på Gud så att de kan bli medvetna om dem. Men du får absolut inte göra så de känner sig negativa eller passiva. Du måste förstå de sakliga svårigheter som de flesta människor har; du får inte vara oresonlig eller ”försöka lära en gris att sjunga” — att göra det är dåraktigt. För att kunna skingra människors många svårigheter måste du förstå dynamiken i den Helige Andes verk, förstå hur den Helige Ande verkar med olika människor, förstå människors svårigheter och tillkortakommanden, urskilja problemets avgörande frågor och nå fram till problemets källa utan avsteg eller misstag. Endast den här sortens människa är kvalificerad att samverka för att tjäna Gud.

Huruvida du kan förstå de centrala frågorna och se många saker klart beror på dina personliga erfarenheter. Hur du upplever saker och ting påverkar hur du leder andra. Om du förstår texters ordagranna innebörd och lärosatser så leder du andra till att förstå texters ordagranna innebörd och lärosatser. Så som du upplever Guds ords verklighet, så leder du andra att träda in i Guds ords verklighet. Om du kan förstå många sanningar och se många saker tydligt i Guds ord, så kan du leda andra till att förstå många sanningar och de som du leder kommer att ha en klar förståelse av visionerna. Om du fokuserar på att greppa övernaturliga känslor så kommer de som du leder också att fokusera på övernaturliga känslor. Om du försummar praktik och betonar prat så kommer de som du leder också att fokusera på prat utan någon praktik, utan att deras sinnelag förvandlas på något sätt, och de kommer inte att praktisera några sanningar utan bara vara entusiastiska på ytan. Alla människor förser andra med

---

vad de själva har. Vilken typ av människa man är bestämmer vilken väg man leder in andra på, och vilken typ av människa man är avgör vilken typ av människor man leder. För att verkligen vara lämpade att användas av Gud behöver ni inte bara ha ambition, utan ni behöver också mycket upplysning från Gud, vägledning av Guds ord, åtgärder från Guds sida och förfining genom hans ord. Med detta som grund bör ni ge akt på era iakttagelser, tankar, funderingar, slutsatser samt vad ni tar till er eller förkastar i vardagen. Allt detta är vägar för ert inträde i verkligheten och alltsamman är oundgängligt – det är så här Gud verkar. Om du träder in i denna metod genom vilken Gud verkar, kommer du att ha möjlighet att fullkomnas av Gud varenda dag. Och när som helst – oberoende av om omgivningen är ogästvänlig eller gynnsam, oavsett om du prövas eller frestas, oavsett om du arbetar eller inte och oavsett om du lever ditt liv som individ eller kollektiv – kommer du att finna möjligheter att fullkomnas av Gud, utan att missa ett enda tillfälle. Du kommer att kunna upptäcka allesamman och på så sätt kommer du att ha funnit hemligheten med hur man erfar Guds ord.

Om upplevelse

Genom alla Petrus upplevelser möttes han av hundratals prövningar. Även om dagens människor är medvetna om begreppet ”prövning”, så är de förvirrade när det gäller dess verkliga mening och omständigheter. Gud härdar människors beslutsamhet, förfinar deras självförtroende, och fulländar varje del av dem – och detta åstadkoms främst genom prövningar, vilket även är den Helige Andes dolda verk. Det verkar som att Gud har övergett människorna, och om de inte är försiktiga, så kommer de därför att se dessa prövningar som Satans frestelser. Många prövningar kan faktiskt anses vara frestelser, och det är den principen och den regeln som Gud verkar efter. Om människor verkligen lever i Guds närvaro, så kommer de att se sådana ting som prövningar från Gud, och kommer inte att låta dem komma undan. Om någon säger att eftersom Gud är med dem så kommer Satan säkerligen inte att närma sig dem, så är detta är inte helt rätt; hur kan man i sådana fall förklara varför Jesus ställdes inför frestelser i vildmarken när han hade fastat i fyrtio dagar? Så om människor verkligen rättar till sin syn på tron på Gud så kommer de att se många saker mycket tydligare, och deras förståelse kommer inte att vara förvrängd och felaktig. Om någon är fast besluten om att fulländas av Gud så måste hon bemöta de frågor som hon ställs inför från många olika vinklar, och varken svänga till vänster eller höger. Om du inte har någon kunskap om Guds verk så kommer du inte att veta hur man samverkar med Gud. Om du inte har kunskap om Guds verks principer, och är ovetande om hur Satan verkar i människorna, så kommer du inte ha någon väg till praktiken. Endast nitisk strävan kommer inte att låta dig att uppnå de resultat som krävs av Gud. Ett sådant upplevelsesätt liknar det som Laurentius hade: gör ingen som helst skillnad och fokuserar bara på upplevelse, ytterst ovetande om vad Satans verk är, om vad den Helige Andes verk är, hurdan människan är utan Guds närvaro, och vilken sorts människor som Gud vill fullända. Hur man uppför sig gentemot olika typer av människor, hur man får grepp om Guds vilja i nuet, hur man kan veta Guds sinnelag, och mot vilken sorts människor, omständigheter och ålder som Guds nåd, majestät och rättfärdighet är riktade – han har ingen urskillning med någon av dessa. Om människor inte har ett flertal visioner som grund, som ett fundament för sina upplevelser, så är liv uteslutet, och upplevelse ännu mer; de kan dåraktigt fortsätta att underkasta sig och uthärda allt. Sådana människor är väldigt svåra att fullända. Man kan säga att om du inte har någon av de visioner som nämns ovan, så är det övertygande

---

bevis på att du är en kretin, du är som en saltstod som alltid står i Israel. Sådana människor är till ingen nytta, odugliga! Somliga människor underkastar sig bara helt blint, de känner alltid sig själva och använder sig alltid av sina egna sätt att föra sig när de hanterar nya frågor, eller så använder de sig av "visdom" för att ta itu med triviala frågor som är ovärdiga att nämnas. Sådana människor saknar urskillningsförmåga, det är som om det ligger i deras natur att ge upp och låta sig bli retade, och de är alltid desamma, de ändras aldrig. Människor som dessa är dårar som saknar det minsta urskillning. De försöker aldrig vidta lämpliga åtgärder mot omständigheterna eller mot olika människor. Sådana människor har ingen upplevelse. Jag har sett några människor som är så bundna i sin kunskap om sig själva att när de konfronteras av människor som är besatta av onda andars verk, så sänker de sina huvuden och bekänner sina synder, de vågar inte ställa sig upp och fördöma dem. Och när de sedan möts av den Helige Andes uppenbara verk så vågar de inte lyda. De tror att även dessa onda andar också är i Guds händer och har inte det minsta mod att ställa sig upp och göra motstånd. Dessa människor drar vanära över Gud och är fullkomligt oförmögna att kunna bära en tung börda för honom. Sådana dumskallar gör inga som helst sorters skillnader. Ett sådant upplevelsesätt bör därför rensas bort, för det är ohållbart i Guds ögon.

Gud verkar sannerligen mycket i människor, provar dem ibland, skapar ibland miljöer för att härda dem och uttalar ibland ord för att leda dem och ändra deras tillkortakommanden. Ibland leder den Helige Ande människor till miljöer som är förberedda av Gud så att de ovetande kan upptäcka många saker som de saknar. Genom vad människor säger och gör, sättet som människor behandlar andra och hur de hanterar saker, utan deras vetskap, upplyser den Helige Ande dem om många saker som de tidigare inte förstod, så att de kan se många ting och människor klarare, och kan se in i mycket av det som de tidigare var omedvetna om. När du engagerar dig med världen börjar du gradvis urskilja tingen från världen, och innan du går döden till mötes, kan du dra slutsatsen: "Det är verkligen svårt att vara en person." Om du tillbringar lite tid med att uppleva inför Gud, och förstår Guds verk och hans sinnelag, kommer du omedvetet att erhålla mycket insikt, och din mognad kommer gradvis att växa. Du kommer att förstå många andliga ting bättre, och du kommer ha större klarhet om Guds verk i synnerhet. Du kommer att acceptera Guds ord, Guds verk, alla Guds handlingar, Guds sinnelag och vad Gud är och har som ditt eget liv. Om allt du gör är att vandra runt i

---

världen, så kommer dina vingar att växa sig hårdare och ditt motstånd mot Gud kommer bli ännu större; Gud kommer att ha svårigheter med att använda dig. Eftersom det finns alldeles för mycket "enligt min mening" i dig så är det svårt för Gud att hitta en användning för dig. Ju mer du är i Guds närvaro, desto fler upplevelser kommer du att ha. Om du fortfarande är som ett odjur i världen, och din mun bekänner tro på Gud men ditt hjärta är någon annanstans, och fortfarande lär dig världsliga livsfilosofier, har då inte alla dina tidigare mödor varit förgäves? Det betyder att ju mer människorna är i Guds närvaro, desto lättare är de att fulländas av Gud. Det här är vägen genom vilken den Helige Ande utför sitt verk. Om du inte förstår detta, så kommer det vara omöjligt för dig att komma in på rätt spår, och att fulländas av Gud kommer att vara uteslutet. Du kommer inte att kunna ha ett vanligt andligt liv, det kommer att vara som om du är handikappad, du kommer bara att ha ditt eget hårda verk och inget av Guds verk. Är inte detta ett misstag i din upplevelse? Du behöver nödvändigtvis inte be för att vara i Guds närvaro; ibland är det när du funderar över Gud eller begrundar hans verk, ibland när du tar itu med något, och ibland genom att din varelse uppenbaras i en händelse kommer du in i Guds närvaro. Det är många som säger: "Jag ber ofta, betyder inte det att jag är i Guds närvaro?" Många människor ber ändlöst "i Guds närvaro". Bönerna kanske alltid finns på deras läppar, men de lever inte i Guds närvaro på riktigt. Det här är det enda sättet som sådana människor kan behålla sin beskaffenhet i Guds närvaro; de är fullkomligt oförmögna att använda sina hjärtan för att alltid engagera sig med Gud, de är inte heller förmögna att ställa sig framför Gud genom upplevande, oavsett genom att begrunda, att tyst betänka, eller genom att använda sitt förstånd för att engagera sig med Gud i sina hjärtan genom att vara medvetna om Guds börda. De ber upp till himlen med sina munnar. De flesta människors hjärtan är berövade Gud, Gud är bara där när de börjar närma sig honom; för det mesta är Gud inte där alls. Är inte detta uttrycket för att inte ha Gud i sitt hjärta? Om de verkligen hade Gud, skulle de kunna göra de saker som tjuvar och odjur gör? Om någon verkligen vördar Gud, så kommer hon att föra sitt sanna hjärta i kontakt med Gud, och hennes tankar och idéer kommer alltid att besittas av Guds ord. Hon kommer sannolikt inte att göra misstag i de utåtriktade ting som människor är förmögna att åstadkomma, och kommer inte att göra något som uppenbart motsätter sig Gud. Sådan är normen för att vara en troende.

Den nya tidsålderns bud

När ni upplever Guds verk måste ni läsa Guds ord noga och rusta er med sanningen. Men oavsett vad ni vill göra eller hur ni vill göra det, så behövs inga uppriktiga eller ödmjuka böner från er sida – och sådana saker är faktiskt lönlösa. Men de problem ni står inför i dag är att ni inte vet hur ni ska uppleva Guds verk och att det är mycket passivitet i er. Ni kan många lärosatser, men ni har inte mycket verklighet. Är inte det ett tecken på att något är fel? Många felaktigheter kan ses hos er, i den här gruppen. Idag saknar ni förmåga att uppnå sådana prövningar som ”tjänstgörare”, och ni saknar förmåga att föreställa er eller åstadkomma andra prövningar och förädlingar med avseende på Guds ord. Ni måste hålla fast vid allt det som ni ska omsätta i praktiken. Det innebär att människor måste hålla fast vid alla plikter de ska uträtta. Det är det som människor bör hålla fast vid och det som de måste utföra. Låt den Helige Ande göra vad den Helige Ande måste göra, det kan ingen människa vara delaktig i. Människan bör hålla fast vid det som människan ska göra, vilket inte har någon koppling till den Helige Anden. Det är inget annat än vad människan ska göra, och hon bör hålla fast vid det som bud, precis som man håller fast vid lagen i Gamla testamentet. Även om inte Lagens Tidsålder är nu är det fortfarande många ord som man bör hålla fast vid som överensstämmer med Lagens Tidsålder, och de tillämpas inte bara genom att man förlitar sig på att bli vidrörd av den Helige Anden, utan utgör det som människan bör hålla fast vid. Till exempel: Du ska inte döma den praktiska Gudens verk. Du ska inte motsätta dig den människa som är omvittnad av Gud. Inför Gud ska du hålla dig på din plats och inte ägna dig åt utsvävningar. Du ska tala med måtta och dina ord och handlingar ska överensstämma med planerna hos den människa som är omvittnad av Gud. Du ska vörda Guds vittnesbörd. Du ska inte ignorera Guds verk och orden från hans mun. Du ska inte härma tonen och syftet i Guds yttranden. Utåt sett ska du inte göra något som uppenbarligen strider mot den människa som är omvittnad av Gud. Och så vidare. Detta är vad varje människa bör hålla fast vid. I varje tidsålder anger Gud många regler som är besläktade med lagarna och som människan ska hålla fast vid. Genom detta stävjar han människans sinnelag och ser om hon är uppriktig. Ta till exempel orden ”Hedra din far och din mor” från Gamla testamentets tid. De orden gäller inte idag. På den tiden stävjade de bara en del av människans yttre sinnelag, användes för att visa allvaret i människans tro på Gud och var ett kännetecken på de

---

som trodde på Gud. Även om det nu är Rikets Tidsålder finns det fortfarande många regler som människan måste hålla fast vid. Reglerna från förr gäller inte längre; idag finns det många, mer lämpliga, tillämpningar som människan ska följa och som är nödvändiga. De involverar inte den Helige Andes verk, utan ska tillämpas av människan.

Under Nådens Tidsålder övergavs många av tillämpningarna från Lagens Tidsålder, för dessa lagar var inte särskilt effektiva för arbetet på den tiden. När de hade övergivits infördes flera tillämpningar som ägnade sig väl för den tidsåldern, och som har blivit till dagens många regler. När dagens Gud kom kunde man undvara dessa regler och behövde inte längre hålla fast vid dem, och många tillämpningar infördes som ägnade sig väl för arbetet idag. Dessa tillämpningar är inte regler idag, men är till för att uppnå en effekt: de är lämpade för idag – och imorgon blir de kanske regler. Kort sagt bör du hålla fast vid det som är fruktbart för arbetet idag. Fäst inget avseende vid morgondagen. Det som görs idag är till för idag. Kanske finns det bättre tillämpningar i morgon som du kommer att vara tvungen att följa – men fundera inte för mycket över det, håll fast vid det som bör hållas fast vid idag för att undgå att sätta dig upp mot Gud. Idag finns det inget mer avgörande för människan att hålla fast vid än detta: Du får inte försöka lura den Gud som står inför dina ögon eller dölja något för honom. Du ska inte tala oanständigt eller arrogant inför Gud som står inför dig. Du ska inte bedra den Gud som du står inför med vackra ord och fagert tal för att vinna hans förtroende. Du ska inte agera respektlöst inför Gud. Du ska lyda allt som kommer från Guds mun och inte motsätta dig, opponera dig mot eller bestrida hans ord. Du ska inte tolka, på det vis som du anser lämpligt, orden som kommer från Guds mun. Du bör vakta din tunga så att den inte gör dig till ett byte för de ogudaktigas svekfulla intriger. Du bör vakta dina steg så att du inte överträder de gränser som Gud har utstakat för dig. Om du gör det kommer du att tala ord som i Guds perspektiv är inbiliska och uppblåsta och följaktligen bli avskydd av Gud. Du ska inte sprida orden som kommer från Guds mun vårdslöst, för att inte andra ska håna dig och djävlarne gör sig lustiga över dig. Du ska lyda allt som dagens Gud gör. Även om det är något du inte förstår ska du inte fälla ditt omdöme om det, det enda du kan göra är att söka och skapa gemenskap. Ingen ska inkräkta på Guds ursprungliga position. Du kan inte göra annat än att tjäna dagens Gud utifrån människans ställning. Du kan inte undervisa om dagens Gud från människans ställning – att göra det är omdömeslöst. Ingen får ställa sig på det plats som hör till den

---

människa som omvittnas av Gud. Med dina ord, handlingar och innersta tankar står du i människans ställning. Det bör man stå fast vid, det är människans ansvar, det kan ingen ändra på och gör man det så bryter man mot de administrativa förordningarna. Det bör alla hålla i minnet.

Den långa period som Gud har ägnat åt att tala och yttra sig har fått människan att betrakta det som sin främsta uppgift att läsa och memorera Guds ord. Ingen ägnar sig åt tillämpning och ni står inte ens fast vid det ni bör stå fast vid, och det har medfört många svårigheter och problem för er tjänst. Om du inte har hållit fast vid det som du bör hålla fast vid innan du tillämpar Guds ord är du en av dem som blir avskydda och förkastade av Gud. När du håller fast vid dessa tillämpningar bör du vara uppriktig och ärlig. Du bör inte betrakta dem som bojor, utan hålla fast vid dem som bud. Idag bör du inte bekymra dig om vilka effekter som ska uppnås. Detta är kort sagt hur den Helige Ande verkar och den som begår en kränkning måste straffas. Den Helige Ande saknar känslor och är oberörd av din nuvarande förståelse. Om du kränker Gud idag kommer han att straffa dig. Om du kränker honom inom ramen för hans rättskipningsområde kommer han inte att skona dig. Han bryr sig inte om hur seriöst du håller fast vid Jesu ord. Om du gör fel idag kommer du att drabbas av dödsstraff. Hur skulle det kunna vara möjligt för dig att inte stå fast? Du måste stå fast – även om det innebär att utstå lite smärta! I framtiden kommer alla, oavsett religion, område, nation eller samfund, att vara tvungna att hålla fast vid dessa tillämpningar. Ingen är undantagen och ingen kommer att skonas! För de är vad den Helige Ande kommer att göra idag och ingen får bryta mot dem. Även om de inte är så märkvärdiga måste de utövas av var och en, och de är de bud till människan som gavs av Jesus, som väcktes från de döda och steg upp till himlen. Står det inte i "Vägen ... (7)" att Jesu definition av huruvida du är rättfärdig eller syndig är beroende av din inställning till Gud idag? Ingen får förbise den poängen. I lagens tidsålder trodde generation efter generation av fariseer på Gud, men när nådens tidsålder kom kände de inte igen Jesus, utan motsatte sig honom. Så kom det sig att det inte blev något av allt de gjorde, det var förgäves och accepterades inte av Gud. Om du kan genomskåda det kommer du inte så lätt att synda. Många människor kanske har mätt sig själva mot Gud. Hur smakar det att motsätta sig Gud, är det beskt eller sött? Du bör förstå detta – låtsas inte som att du inte vet. I sina hjärtan kanske vissa människor inte är övertygade ännu. Ändå vill jag råda dig att försöka det och se – se hur det smakar.

Det kommer att hindra många människor från att alltid vara misstänksamma mot det. Många läser Guds ord, men motsätter sig i hemlighet honom i sina hjärtan. När du har motsatt dig honom på det sättet, känns det då inte som om en kniv har vridits om i ditt hjärta? Om det inte är en oharmonisk familj är det ett fysiskt obehag eller söners och döttrars plågor. Även om din kropp besparas döden kommer Guds hand aldrig att lämna dig. Tror du att det kan vara så enkelt? Framför allt är det viktigt för de många som är nära Gud att fokusera på det här. Med tiden kommer du att glömma det och utan att märka det kastas in i frestelser, du kommer att bli likgiltig för allt och det blir början på att du syndar. Låter det banalt för dig? Om du klarar det väl har du chansen att bli fullkomnad – att få ta emot ledning från Guds egen mun inför Gud. Om du inte tycker att det är viktigt kommer du att få problem – du kommer att trotsa Gud, dina ord och handlingar kommer att bli utsvävande och förr eller senare kommer du att föras bort av kraftiga stormar och väldiga vågor. Det här är sådant som ni alla bör uppmärksamma. Den människa som är omvittnad av Gud kanske inte dömer dig, men Guds Ande är inte färdig med dig, han kommer inte att skona dig. Kan du stå ut med följderna av din kränkning? Följaktligen måste du, vad än Gud säger, omsätta hans ord i handling och hålla fast vid dem till varje pris. Det är inte enkelt!

Tusenårsriket har anlänt

Har ni sett vad Gud skall åstadkomma bland dessa människor? Gud sade att även i tusenårsriket måste människor fortfarande följa hans ord, och i framtiden kommer Guds ord att vägleda människans liv i Kanaans goda land. Då Mose vandrade i öknen vägledde Gud honom och talade direkt till honom. Från himlen skickade Gud mat, vatten och manna som människorna kunde njuta av, och så är det fortfarande i dag: Gud har personligen sänt ner mat och dryck som människor kan njuta gott av, och han har personligen sänt förbannelser för att tukta människor. Varje enskilt steg i hans verk utförs därmed av Gud personligen. I dag längtar människor efter att fakta skall dyka upp, de försöker skönja tecken och mirakel, och kanske kommer dessa människor att överges, för Guds verk blir mer och mer verkligt. Ingen vet att Gud har stigit ner från himlen, man är fortfarande inte medvetna om att Gud har skickat ner mat och stärkande drycker från himlen – men Gud finns verkligen, och de hjärtliga scener från tusenårsriket som människor föreställer sig är också Guds egna ord. Detta är fakta, och endast detta är att härska med Gud på jorden. Att Gud härskar på jorden handlar om köttet. Det som inte är kött finns inte på jorden, och därför gör alla de som söker nå den tredje himlen det förgäves. En dag, när hela universum återvänder till Gud, kommer kärnan av hans verk i hela kosmos att följa Guds röst. På andra platser kommer människor att ringa, stiga på plan, färdas med fartyg över haven, och några kommer att använda laser för att motta Guds ord. De kommer alla att tillbe, längtansfulla, och de kommer att närma sig Gud, samlas kring Gud. Alla kommer att tillbedja Gud – och allt detta är Guds gärningar. Kom ihåg detta! Gud kommer aldrig att börja om på nytt någon annanstans. Gud kommer att fullborda detta faktum: han kommer få alla människor i universum att komma inför honom och tillbe Gud på jorden. Hans verk på andra platser kommer att upphöra och människorna kommer att tvingas söka den sanna vägen. Det kommer att vara som för Josef: Alla kom till honom för att få mat, och bugade sig inför honom, för han hade mat att äta. För att undkomma svält kommer människor att tvingas söka den sanna vägen. Hela den religiösa församlingen lider av svår svält, och det är bara vår tids Gud som är källan till livgivande vatten. Den är en ständigt flödande källa som kan skänka människan vederkvickelse, och människor kommer att komma och vara beroende av honom. Det är den tid då Guds gärningar uppenbaras, och Gud äras. Alla människor i hela universum kommer att tillbe denna alldeles vanliga ”människa”.

Kommer inte detta att vara Guds härlighets dag? En dag kommer gamla pastorer att skicka telegram och söka vatten från det levande vattnets källa. De må vara gamla, men de kommer i alla fall för att tillbe denna man som de en gång föraktade. Med sina röster kommer de att erkänna honom och i sina hjärtan kommer de att förlita sig på honom – och är inte detta ett tecken och ett mirakel? När hela riket fröjdas är det Guds härlighets dag, och alla de som söker sig till er och får ta del av Guds glada budskap kommer att välsignas av Gud, och dessa länder och folk kommer att välsignas och tas om hand av Gud. Framtiden kommer att se ut så här: De som vinner Guds ord hittar en väg att vandra på jorden. De som står utan Guds ord, vare sig de är affärsmän eller vetenskapsmän, lärare eller industrimagnater, kommer att få det svårt att ta ens ett enda steg. De kommer att tvingas söka den sanna vägen. Det är innebörden av talesättet ”med sanningen kan du färdas över hela världen; utan sanningen kommer du ingenstans.” Detta är fakta: Gud använder vägen (det vill säga alla sina ord) för att härska över hela universum och för att styra och erövra mänskligheten. Människor hoppas alltid på en stor förändring av Guds sätt att verka. För att tala klarspråk, Gud kontrollerar människor med hjälp av ord, och du måste göra det han säger^[a] vare sig du vill det eller ej. Detta är ett objektivt faktum – alla måste böja sig för det, det är oavvisligt och allmänt känt.

Den Helige Ande ger människor en känsla. När de har läst Guds ord är de beslutsamma och lugna i hjärtan, medan de som inte skaffar sig Guds ord känner sig tomma. Sådan är kraften i Guds ord – man måste läsa dem. Efter att man har läst dem får man näring och kan inte klara sig utan dem. Det är som när någon använder opium: Det ger styrka och utan dem känner man sig desperat och blir kraftlös. Sådan är tendensen bland människor idag. Att läsa Guds ord ger människor styrka. Läser de inte hans ord känner de sig håglösa, men så snart de läst dem kan de resa sig från sin sjukbädd. Detta är innebörden av Guds (Ordets) styre på jorden. Det finns människor som vill lämna, eller har tröttnat på Guds verk. Men de kan ändå inte lämna Guds ord. Hur svaga de än är, är de beroende av Guds ord för att leva, och hur upproriska de än är vågar de ändå inte överge Guds ord. Guds ord visar sin sanna styrka när Gud härskar och använder sin makt, det är så Gud verkar. Det är på detta sätt som Gud verkar, och ingen kan överge det. Guds ord kommer att spridas i otaliga hem, alla kommer att känna till dem, först då kommer hans verk att spridas genom hela universum. Det vill säga att

---

om Guds verk skall kunna spridas genom hela universum så måste hans ord spridas. På Guds härlighets dag kommer Guds ord att visa sin kraft och auktoritet. Vartenda av hans ord från tidernas begynnelse och fram till i dag kommer att uppfyllas och besannas. Därmed kommer Gud att förhärligas på jorden, det vill säga hans ord kommer att härska på jorden. Alla de syndiga kommer att tuktas av orden ur Guds mun; alla de rättfärdiga kommer att välsignas av orden ur hans mun. Allt kommer att fastställas och fullbordas av orden ur hans mun. Han kommer inte att visa några tecken eller mirakel. Allt kommer att fullbordas av hans ord, och hans ord kommer att ge upphov till fakta. Alla på jorden kommer att prisa Guds ord, antingen de är vuxna eller barn, män eller kvinnor, gamla eller unga, alla kommer de att foga sig under Guds ord. Guds ord kommer att förkroppsligas, de kommer att framstå levande och livskraftiga för människorna på jorden. Detta är innebörden av att Ordet blir kött. Gud har kommit till jorden i första hand för att fullborda det faktum att "Ordet blir kött", det vill säga att han har kommit så att hans ord kan framgå ur köttet (och inte som på Mose tid i Gamla testamentet, då Gud talade direkt från himlen). Därefter kommer vart och ett av hans ord att fullbordas under tusenårsriket. De kommer att bli till synliga fakta inför människors ögon, och människor kommer att kunna se dem med sina egna ögon, utan någon förvrängning. Detta är den djupaste innebörden av Guds inkarnation. Det vill säga att Andens verk fullbordas genom köttet, och med hjälp av ord. Detta är den innersta innebörden av "Ordet blir kött" och "Ordets framträdande i köttet". Endast Gud kan uttrycka Andens vilja, och endast den inkarnerade Guden kan tala å Andens vägnar. Guds ord blir tydliga hos den inkarnerade Guden, och alla vi andra får ledning av dem. Ingen är undantagen, alla existerar inom dessa ramar. Endast genom dessa yttranden kan människor komma till insikt. De som inte tar lärdom på detta sätt är dagdrömmare om de tror att de kan vinna yttranden direkt från himlen. Sådan är den inkarnerade Gudens auktoritet: den gör att alla tror. Inte ens de mest ärevördiga experter och religiösa ledare kan yttra dessa ord. De måste alla underkasta sig dem, och ingen kan starta om från början ännu en gång. Gud kommer att använda ord för att erövra universum. Han kommer inte att göra det genom sin köttsliga inkarnation, men genom att använda orden från den inkarnerade Gudens mun för att erövra universums alla människor. Endast detta är Ordet som blir kött, och endast detta är Ordets framträdande i köttet. Det finns kanske människor som tycker att Gud inte har utträttat

---

stora verk – men Gud behöver endast yttra sina ord för att människor skall bli innerligt övertygade, djupt berörda. När de saknar tillgång till fakta skriker och gormar människor; med Guds ord tystnar de. Gud kommer säkerligen att förverkliga detta, för det är Guds plan sedan länge: att realisera Ordets ankomst till jorden. Jag behöver egentligen inte förklara detta – när tusenårsriket anländer till jorden så är det Guds ord som anländer till jorden. Det nya Jerusalem som kommer ner till oss från himlen är Guds ord som kommer för att leva bland människorna, för att ledsaga alla deras handlingar och deras innersta tankar. Detta är också det faktum som Gud kommer att genomföra, och förverkliga scenen med det underbara tusenåriga riket. Detta är Guds plan: hans ord skall uppträda på jorden i tusen år, och de kommer att tydliggöra alla hans gärningar och avsluta hans verk på jorden, varefter detta stadium av mänskligheten skall komma till vägs ände.

Fotnoter:

a. Originaltexten saknar motsvarighet till ”det han säger”.

Hur är ditt förhållande till Gud

I tron på Gud måste du åtminstone lösa problemet med att ha ett normalt förhållande till Gud. Utan ett normalt förhållande till Gud så förlorar tron på Gud sin betydelse. Att upprätta ett vanligt förhållande till Gud uppnås helt och hållet genom att tysta ditt hjärta i Guds närvaro. Ett normalt förhållande till Gud betyder förmågan att inte tvivla på eller förneka något av Guds verk och underkasta sig det, och vidare betyder det att ha rätt avsikter i Guds närvaro, att inte tänka på sig själv, att oavsett vad du gör alltid sätta Guds familjs intressen i första rummet, acceptera Guds observation och underkasta sig Guds arrangemang. Du har förmågan att tysta ditt hjärta i Guds närvaro närhelst du gör något. Även om du inte förstår Guds vilja så måste du ändå uppfylla dina plikter och ansvar efter bästa förmåga. Det är inte för sent för att vänta på att Guds vilja skall uppenbara sig för dig och sedan omsätta denna i praktiken. När ditt förhållande till Gud har blivit normalt, då kommer du även ha ett normalt förhållande till människor. Allt är inrättat med Guds ord som grund. Genom att äta och dricka Guds ord, praktisera i enlighet med Guds krav, anpassa dina synvinklar och inte göra något som motarbetar Gud eller stör kyrkan. Gör inte något som inte gagnar brödernas och systrarnas liv, säg inte saker som inte tillför något till andra människor, gör inga skamliga saker. Var rättvis och hederlig i allt du gör och gör dem presentabla inför Gud. Även om köttet ibland är svagt, kan du fästa största vikt på vad som gynnar Guds familj, inte eftertrakta det som gynnar dig själv, och utföra rättfärdighet. Om du kan praktisera på det här viset, kommer ditt förhållande till Gud att vara normalt.

Närhelst du gör något måste du undersöka om du har rätt motiveringar. Om du kan agera enligt Guds krav, då är ditt förhållande till Gud normalt. Detta är minimikriteriet. Om, när du undersöker dina motiveringar, det uppstår sådana som är fel och om du kan vända ryggen mot dessa och agera i enlighet med Guds ord, då kommer du att bli någon som är rätt inför Gud, vilket kommer visa att ditt förhållande till Gud är normalt och att allt du gör är för Guds skull och inte gör dig själv. Närhelst du gör eller säger någonting måste du ha hjärtat på rätt ställe, vara rättfärdig, och inte styras av dina känslor eller agera av egen vilja. Dessa är principerna som de som tror på Gud följer. En persons motiv och mognad kan uppenbaras i en liten sak, därför måste människor som följer stigen mot att bli fullkomliggjord av Gud först lösa sina motiv och sitt förhållande till Gud. Först när ditt förhållande till Gud är normalt kommer du att kunna bli

---

fullkomliggjord av Gud, och först då kommer Guds behandling, beskärning, disciplin och förfining i dig att kunna nå dess önskade effekt. Det innebär att människor kan ha Gud i sina hjärtan, inte söka egna fördelar, inte tänka på sin egen framtid (hänvisar till att tänka på köttet), utan de bär snarare bördan av att träda in i livet, göra sitt bästa att sträva efter sanningen och underkasta sig Guds verk. På detta sätt är målen du söker korrekta och ditt förhållande till Gud är normalt. Man kan säga att rätta till sitt förhållande till Gud är det första steget på ens andliga resa. Även om människans öde ligger i Guds händer, och har blivit förutbestämt av Gud, och inte kan ändras av dem själva, huruvida du kan bli fulländad eller inte eller vunnen av Gud beror på om ditt förhållande till Gud är normalt eller inte. Kanske finns det delar av dig som är svaga eller olydiga, men så länge din inställning är rätt och dina motiv korrekta och så länge du har rättat till ditt förhållande till Gud och gjort det normalt, då kommer du vara kvalificerad att bli fulländad av Gud. Om du inte har rätt förhållande till Gud och agerar för köttets skull, eller din familjs, då kommer det, oavsett hur hårt du arbetar, att vara förgäves. Om ditt förhållande till Gud är normalt, då kommer allt annat att falla på plats. Gud ser inte till något annat, utan han ser bara till om dina åsikter om tron på Gud är rätt: vem du tror på, för vems skull du tror och varför du tror. Om du tydligt kan se allt detta, och kan rätta till dina åsikter och praktiker, då kommer ditt liv att göra framsteg och du kommer säkert att slå in på rätt spår. Om ditt förhållande till Gud inte är normalt och dina åsikter om tron på Gud är förvridna, då kommer det att förhindra allt annat. Oavsett hur du tror på Gud, kommer du inte att erhålla något. Bara om ditt förhållande till Gud är normalt kommer du att godkännas av Gud när du vänder ryggen åt köttet, ber, lider, uthärdar, lyder, hjälper dina bröder och systrar, helgar mer möda åt Gud och så vidare. Huruvida något du gör har värde och betydelse eller inte beror på om dina avsikter är rätt och om dina synvinklar är korrekta. Nu för tiden liknar många människors tro på Gud att titta på en klocka med huvudet vridet åt ett håll - deras synvinklar är förvridna. Allt kommer att bli bra om ett genombrott kan åstadkommas här, allt kommer att bli bra när det här är ordnat, medan allt kommer att omintetgöras om det här ej blir fastställt. Vissa människor uppför sig väl i min närvaro, men bakom min rygg gör de inget annat än motstånd. Dessa är förvrängda och bedrägliga manifestationer och den här sortens person är Satans tjänare, de är det typiska förkroppsligandet av Satan för att pröva Gud. Du är bara en rätt person om du kan

---

underkasta dig mitt verk och mina ord. Så länge du kan äta och dricka Guds ord, så länge allt du gör är presentabelt framför Gud, allt du gör är rättvist och hedervärt, så länge du inte utför skamliga gärningar, inte utför gärningar som kan skada andra människors liv, så länge du lever i ljuset och inte utnyttjas av Satan så kommer ditt förhållande till Gud att rättas till.

I tron på Gud måste dina avsikter och synvinklar rättas till, du måste ha en rätt förståelse och rätt bemötande av Guds ord, Guds verk, de miljöer som arrangerats av Gud, människan som omvittnas av Gud och av den praktiska Guden. Du får inte praktisera enligt dina egna tankar eller göra upp egna små planer. Du måste kunna söka sanningen i allt och stå upprätt som en Guds skapelse och underkasta dig alla Guds verk. Om du vill sträva efter att bli fullkomliggjord av Gud och träda in på rätt spår i livet, då måste ditt hjärta alltid leva i Guds närvaro, aldrig vara liderlig, aldrig följa Satan, aldrig möjliggöra för Satan att utföra sitt verk och aldrig låta Satan utnyttja dig. Du måste ge dig själv, helt och fullt, till Gud och låta Gud härska över dig.

Är du villig att tjäna Satan? Är du villig att bli utnyttjad av Satan? Tror du på Gud och strävar efter Gud så att du kan bli fullkomliggjord av honom, eller har du blivit en kontrast i Guds verk? Är du villig att bli erhållen av Gud och leva ett meningsfullt liv, eller är du villig att leva ett värdelöst och tomt liv? Är du villig att bli använd av Gud eller utnyttjad av Satan? Är du villig att låta dig fyllas av Guds ord och sanning eller låta synd och Satan fylla dig? Betrakta och överväg detta. I ditt dagliga liv måste du greppa att de ord du säger och de saker du gör som kommer att få ditt förhållande till Gud att bli onormalt; korrigerar då dig själv och träd in i det korrekta sättet. Granska hela tiden dina ord, dina handlingar, varenda rörelse och dina tankar och idéer. Greppa ditt sanna tillstånd och träd in på den Helige Andes verks väg. Endast på detta vis kan du ha ett normalt förhållande till Gud. Genom att överväga om ditt förhållande till Gud är normalt kommer du kunna korrigerar dina avsikter, förstå människans essens och förstå dig själv. Genom detta kommer du kunna träda in i verkliga upplevelser, helt och hållet överge dig själv och uppnå avsiktlig underkastelse. I sådana frågor som när du upplever om ditt förhållande till Gud är normalt eller ej kommer du kunna finna möjligheter att fulländas av Gud, du kommer kunna förstå många situationer där den Helige Ande verkar och du kommer kunna se igenom många av Satans konster och konspirationer. Endast genom den här vägen kan du bli fulländad av Gud. Du rättar ditt förhållande till

---

Gud så att du kommer underkasta dig alla Guds arrangemang. Det är så du kommer träda djupt in i verkliga upplevelser och erhålla mer av den Helige Andes verk. När du praktiserar att ha ett normalt förhållande till Gud så kommer du för det mesta att uppnå detta genom att överge köttet och genom ditt verkliga samarbete med Gud. Du bör förstå att "utan ett hjärta som samarbetar, så är det svårt att motta Guds verk; om köttet inte lider svårigheter, finns det inga välsignelser från Gud; om anden inte kämpar, kommer Satan inte att skämmas." Om du praktiserar och tydligt förstår dessa principer så kommer dina synvinklar på tron på Gud att rättas till. I era nuvarande praktiker måste ni avfärda synvinkeln att "söka bröd för att tillfredsställa hunger", ni måste avfärda synvinkeln att "allting görs av den Helige Ande och människor är oförmögna att ingripa." Människor som talar på detta vis tänker "människor kan göra vad de vill, och när tiden är kommen kommer den Helige Ande att verka och människor kommer inte att ha något behov av att övervinna köttet, de kommer inte att ha något behov av att samarbeta och behöver bara den Helige Ande för att röra dem." Alla dessa synvinklar är absurda. Under dessa omständigheter kan den Helige Ande inte verka. Det är den här typen av synvinkel som utgör ett stort hinder för den Helige Andes verk. Ofta uppnås den Helige Andes verk genom människors samarbete. Utan samarbete och beslutsamhet, är det extravaganta tankar att vilja ändra sitt sinne, erhålla den Helige Andes verk och erhålla upplysning och belysning från Gud, detta kallas "att tillfredsställa sig själv och benåda Satan." Sådana människor har inte ett normalt förhållande till Gud. Du har hittat många manifestationer av Satan i dig själv, och i dina tidigare handlingar finns det många saker som strider emot Guds nuvarande krav. Är du nu redo att överge dem? Uppnå ett normalt förhållande till Gud, agera enligt Guds avsikter, bli en ny person och ha ett nytt liv, se inte tillbaka på gamla överträdelser, var inte överdrivet ångerfull, förmå att stå upp och samarbeta med Gud och uppfyll de plikter du bör fullgöra. På det här viset kan ditt förhållande till Gud bli normalt.

Om du bara accepterar dessa ord muntligen efter att du läst dem, men inte berörs i hjärtat, och inte är seriös med att ha ett normalt förhållande till Gud, då bevisar det att du inte fäster någon vikt vid ditt förhållande till Gud, dina synvinklar har ännu inte rättats, dina avsikter är ännu inte inriktade på att låta Gud erhålla dig, och låta Gud få äran, utan de är snarare inriktade på att låta Satans konspirationer få härska och på att erhålla dina egna syften. Den här typen av person har fel avsikter och synvinklar.

Oavsett vad Gud har sagt eller hur det är sagt, är de likgiltiga och utan förvandling i sikte. Deras hjärtan känner ingen rädsla och de skäms inte. Den här typen av person är en förvirrad person utan ande. För varje av Guds yttranden, efter att du har läst det och förstått, ska du omsätta det i praktiken. Oavsett hur du har praktiserat tidigare – förut var kanske ditt kött svagt, du var upprorisk, och du gjorde motstånd – det är ingen stor sak och det kan inte hindra ditt liv från att växa idag. Så länge som du kan ha ett normalt förhållande till Gud idag, så finns det hopp. Om du förändras varje gång du läser Guds ord, och låter andra människor se att ditt liv har förändrats till det bättre, då visar det att du har ett normalt förhållande till Gud och att det har rättats till. Gud behandlar inte människor utifrån deras överträdelser. Så länge du är i stånd att inte göra uppror igen och att inte göra motstånd igen efter du har förstått och är medveten, då kommer Gud fortfarande att visa dig nåd. När du har den här förståelsen och viljan att sträva efter att bli fullkomliggjord av Gud så kommer ditt tillstånd i Guds närvaro att vara normalt. Oavsett vad du gör, tänk på: Vad kommer Gud att tycka om detta? Hur kommer det att påverka bröderna och systrarna? Granska dina avsikter i din bön, gemenskap, tal, arbete och kontakt med människor och undersök om ditt förhållande till Gud är normalt eller inte. Om du inte kan särskilja dina avsikter och tankar, då har du ingen urskiljning, vilket bekräftar att du vet för lite om sanningen. Ha en tydlig förståelse av allt som Gud gör, se saker i enlighet med Guds ord och se saker genom att stå på Guds sida. På så sätt kommer dina synvinklar att vara rätt. Därför måste byggandet av ett bra förhållande till Gud vara högsta prioritet för alla som tror på Gud. Alla borde se denna uppgift som sin viktigaste och största livshändelse. Allt du gör bör vägas mot huruvida du har ett normalt förhållande till Gud eller inte. Om ditt förhållande till Gud är normalt och dina avsikter är korrekta, gör då det. För att upprätthålla ett normalt förhållande till Gud, kan du inte vara rädd för att förlora egna intressen, kan du inte låta Satan segra, kan du inte låta Satan att hitta något emot dig, kan du inte låta Satan att göra dig till åtlöje. En sådan avsikt är en manifestation av att ditt förhållande till Gud är normalt. Den är inte till för köttet, utan den är snarare till för andlig frid, den är till för att erhålla den Helige Andes verk och för att tillfredsställa Guds vilja. Om du ska träda in i ett korrekt tillstånd så måste du bygga ett bra förhållande till Gud, du måste rätta till dina synvinklar om tron på Gud. Det innebär att låta Gud erhålla dig, att låta Gud uppenbara frukterna av sina ord i dig, och att upplysa

---

och belysa dig ännu mer. På det här viset kommer du att träda in i det korrekta sättet. Fortsätt att oavbrutet äta och dricka Guds nuvarande ord, träd in i det nuvarande sättet hos den Helige Andes verk, agera enligt Guds nuvarande krav, följ inte gammalmodiga tillämpningar, klamra inte fast vid gamla sätt att uträtta saker och träd snabbt in i dagens sätt att verka. På så sätt kommer ditt förhållande till Gud att vara fullkomligt normalt och du kommer att träda in på rätt spår av tro på Gud.

Fokusera mer på verkligheten

Varje person har möjligheten att bli fulländad av Gud, alla bör därför känna till vilken tjänst för Gud som bäst passar Guds avsikter. De flesta vet inte vad det betyder att tro på Gud och har ingen aning om varför de borde tro på Gud. Det vill säga, de flesta människor har ingen förståelse av Guds verk eller syftet med Guds förvaltningsplan. Även nu för tiden tror de flesta människor att tron på Gud handlar om att komma till himlen och att rädda sina själar. De har fortfarande ingen aning om den särskilda betydelsen av att tro på Gud, och vidare har de ingen som helst förståelse av Guds viktigaste verk i sin förvaltningsplan. Av alla möjliga egna olika anledningar visar människor inget intresse av Guds verk och skänker inte en tanke åt Guds avsikter eller Guds förvaltningsplan. Som en individ i den här strömmen bör varje person känna till syftet med Guds hela förvaltningsplan, de fakta som Gud redan har uppfyllt, varför Gud har valt den här gruppen av människor, vad dess mål och betydelse är, och vad Gud vill uppnå i den här gruppen. I den stora röda drakens land har Gud lyckats låta en sådan grupp av oansenliga människor uppstå, och han har fortsatt att verka fram tills nu, provat och fulländat dem på alla möjliga vis, talat ett oräkneligt antal ord, utfört mycket verk och skickat så många tjänande objekt. Man kan se den storartade betydelsen av Guds verk genom Guds åstadkommande av sådana enorma verk. Man kan ännu inte se in i det helt och hållet. Du bör därför inte behandla verket som Gud har utfört på dig som en enkel sak; det här är ingen liten sak. Bara det som Gud har visat dig idag är tillräckligt för dig att begrunda och förstå. Bara om du sannerligen och fullständigt förstår det kan du ha djupare upplevelser och göra framsteg i ditt liv. Det människor förstår och gör i nuläget är verkligen alldeles för lite och kan inte helt tillfredsställa Guds avsikter. Det här är människans otillräcklighet och misslyckandet att uppfylla sin plikt. Det här är orsaken till varför resultaten som skulle ha åstadkommit inte har blivit det. Den helige Ande har ingen möjlighet att verka i många människor på grund av att de har en så ytlig förståelse av Guds verk och är ovilliga att betrakta arbetet med Guds hus som någonting värdefullt när de utför det. De går konstant halvhjärtat genom processen för att få det gjort, eller följer flertalet eller arbetar bara låtsas. Varje person i den här strömmen ska idag erinra sig ifall vad de har gjort verkligen var allt de kunde göra, och om ni verkligen har gett ert allt. Människor har inte alls uppfyllt sina plikter. Det handlar inte om att den helige Ande inte utför sitt verk utan att människorna inte utför

---

sina, vilket gör det omöjligt för den helige Ande att utföra sitt verk. Gud är färdig med att uttala sina ord, men de har inte hunnit med alls och har halkat långt efter, oförmögna att hålla sig tätt bakom i varje steg, oförmögna att tätt följa i lammets fotsteg. De har inte rättat sig efter det de borde ha rättat sig efter, de har inte omsatt i praktiken det de borde ha omsatt i praktiken, de har inte bett det de borde ha bett, de har inte förkastat det de borde ha förkastat. De har inte gjort något av detta. Därför är detta samtal om att gå till banketten tomt och har ingen verkligen betydelse alls. Det ligger i människornas egen fantasi. I nuläget kan man säga att människorna inte alls har uppfyllt sina plikter. Allt hänger på att Gud gör och säger saker själv medan människornas funktion verkligen har varit alldeles för liten. De är alla oanvändbart skräp som inte vet hur man samverkar med Gud. Gud har talat hundratusentals ord, men människorna har inte alls tillämpat dem i praktiken, från att försaka köttet, avfärda föreställningar, utöva lydnad mot Gud i allt samtidigt som de utvecklar omdöme och vinner insikt, inte ge människor någon plats i sitt hjärta, eliminera avgudarna i sitt hjärta, göra uppror mot sina felaktiga avsikter, inte handla känslomässigt, handla rättvist utan fördomar, tänka mer på Guds intressen och sitt inflytande på andra när de talar, göra mer som gynnar Guds verk, tänka på att gynna Guds hus i allt vad de gör, inte låta sina känslor avgöra sitt beteende, avfärda det som behagar sitt eget kött, eliminera själviska, gamla föreställningar och så vidare. Människor förstår faktiskt några saker bland alla dessa ord som Gud kräver av dem, men de är helt enkelt inte villiga att omsätta dem i praktiken. På vilket annat sätt kan Gud verka och driva dem? Hur kan de som är rebeller i Guds ögon fortfarande ha mage att plocka upp Guds ord för att beundra dem? Hur kan de ha mage att äta Guds mat? Var är folks samvete? De har inte uppfyllt de minsta av de plikter som de borde, så att prata om att göra allt de kan är meningslöst. Är de inte drömmare? Det kan inte finnas någon diskussion om verklighet utan praktik. Det är ett faktum!

Ni bör studera fler verkliga lektioner nu. Det finns inget behov för det där högtravande, tomma pratet som människor ser upp till. När det handlar om kunskap, är varje person högre än den andre, men de har fortfarande inte vägen till praktiken. Hur många människor har förstått principerna för praktiken? Hur många har dragit faktiska lärdomar? Vem kan skapa gemenskap om verkligheten? Att kunna prata om kunskap om Guds ord motsvarar inte din äkta mognad. Det bevisar bara att du föddes intelligent

---

och begåvad. Det är fortfarande meningslöst om du inte kan peka ut vägen, och du är bara oanvändbart skräp! Låtsas du inte bara om du inte kan säga något om en faktisk väg till praktiken? Låtsas du inte om du inte kan erbjuda dina egna personliga upplevelser till andra, och därmed ge dem lektioner som de kan lära sig av eller en väg till praktiken? Är du inte bara en förfalskning? Vad har du för värde? En sådan person kan bara spela rollen som "uppfinnare av den socialistiska teorin", inte "medverkare till inrättandet av socialism". Att vara utan verklighet är att inte ha någon sanning. Att vara utan verklighet är vara oduglig. Att vara utan verklighet är att vara levande död. Att vara utan verklighet är att vara en "marxist-leninistisk tänkare", utan värde som referens. Jag uppmanar varje person att hålla tyst om teorier och prata om något verkligt, något äkta och väsentligt, studera lite "modern konst", prata om något realistiskt, bidra med lite verklighet och ha lite hängivenhet. Se verkligheten i vitögat när du talar; hänge dig inte åt orealistiskt och överdrivet tal för att folk ska bli glada eller räta på sig och lägga märke till dig. Vad har det för värde? Vad är poängen med att få folk att behandla dig med värme? Var lite "konstnärlig" i ditt tal, var lite mer rättvis i ditt uppträdande, var lite mer förnuftig i ditt sätt att hantera saker och ting, var lite mer praktisk i det du säger, tänk på att gynna Guds hus med allt du gör, lyssna till ditt samvete när du blir rörd, återgälda inte vänlighet med hat, var inte otacksam för vänlighet, och var inte en hycklare, så att du inte blir ett dåligt inflytande. När du äter och dricker Guds ord, koppla dem närmare till verkligheten, och när du delar gemenskap, tala oftare om realistiska saker. Var inte nedsättande; det kommer inte att tillfredsställa Gud. Var lite mer tolerant, lite mer eftergiven, lite mer storsint i ditt samspel med andra, och lär dig av "statsministerns anda"^[a]. När du tänker dåliga tankar, praktisera att försaka köttet mer. När du arbetar, prata mer om realistiska vägar och bli inte för högdragen för i så fall kommer det du säger att vara ouppnåeligt för folk. Mindre njutning, mer bidrag – visa din osjälviska hängivenhet. Var mer hänsynsfull mot Guds avsikter, lyssna mer på ert samvete och håll saker i åtanke mer och glöm inte att Gud förmanar er dagligen utav omsorg om er. Läs den "gamla almanackan" oftare. Be mer och skapa gemenskap oftare. Fortsätt inte att vara så förvirrad, utan visa mer vett och skaffa lite insikt. När din syndiga hand sträcker sig ut, dra tillbaka den och låt den inte sträcka sig så långt. Det är värdelöst! Vad ni får från Gud är förbannelser, var försiktiga. Låt ert hjärta känna medlidande för andra och attackera inte alltid med vapen i hand. Dela mer gemenskap

---

om sanningen och tala mer om livet, samtidigt som ni bibehåller en anda av att hjälpa andra. Gör mer och prata mindre. Omsätt mer i praktiken och mindre i efterforskning och analys. Låt er drivas mer av den helige Ande och ge Gud fler möjligheter att fullända er. Eliminera fler mänskliga element – det finns fortfarande alldeles för många mänskliga sätt att göra saker på. Ytligt uppförande och beteende är fortfarande motbjudande. Eliminera dem mer. Era mentala tillstånd är fortfarande helt avskyvärda. Rätta till dem mer. Den status människor har i era hjärtan är fortfarande alldeles för hög. Ge högre status åt Gud och var inte så oresonlig. För det första tillhör "templet" Gud och ska ej ockuperas av människor. Sammanfattningsvis, fokusera mer på rättfärdighet och mindre på känslor, och det är bäst att eliminera köttet; prata mer om verkligheten och mindre om kunskap, och det är bäst att vara tyst; prata mer om vägen till praktiken och ha mindre meningslöst och självbelåtet tal, och det är bäst att påbörja praktiken redan nu.

Guds krav på människorna är inte högdragna. Om människor bara ansträngde sig lite så skulle de kunna erhålla ett "godkänt betyg". Det är egentligen mer komplicerat att förstå, känna till och begripa sanningen än att praktisera den. Att känna till och begripa sanningen kommer först efter att praktisera sanningen. Dessa är stegen och metoderna för den helige Andes verk. Hur kan du inte lyda det? Kommer du kunna erhålla den helige Andes verk genom att göra saker på ditt sätt? Verkar den helige Ande efter ditt behag, eller utifrån brister enligt Guds ord? Det är meningslöst om du inte tydligt kan se detta. Hur kommer det sig att de flesta människor har lagt ned så mycket möda på att läsa Guds ord men bara besitter kunskap och inte kan säga något om en verklig väg efteråt? Tror du att besitta kunskap betyder att besitta sanningen? Är inte det en förvirrad synvinkel? Du kan prata om kunskap lika mycket som det finns sand på stranden, men inget av det innehåller en verklig väg. Lurar du inte människor på det här sättet? Låtsas du inte bara utan att ha någon substans som kan styrka det? Allt sådant beteende är skadligt för människor! Ju högre teorin är, desto mer saknar den verklighet och desto mer är den oförmögen att ta med människor in i verkligheten; ju högre teorin är desto mer gör den att du trotsar och motsätter dig Gud. Betrakta inte de högsta teorierna som värdefulla skatter; de är skadliga och tjänar ingen nytta! Somliga kanske kan prata om de mest upphöjda teorierna, men sådana teorier innehåller inget av verkligheten, för dessa människor har inte personligen upplevt dem, och därför har de

---

ingen väg till praktiken. Sådana människor är oförmögna att föra in människor på rätt spår och kommer bara att vilseleda människor. Är inte det här skadligt för människor? Du måste åtminstone vara förmögen att lösa aktuella problem och tillåta människor att kunna träda in; bara detta räknas som hängivenhet och bara då kommer du vara kvalificerad att arbeta för Gud. Använd inte bara storslagna, nyckfulla ord, och bind inte fast och tvinga människor att lyda dig med dina många opassande praktiker. Det kommer inte att ha någon effekt och kan bara öka människors förvirring. Att leda människor på det här sättet kommer att producera många förordningar som kommer få människor att avsky dig. Det här är mänsklighetens tillkortakommande och det är verkligen förödmjukande. Tala därför mer om aktuella problem. Behandla inte andra människors upplevelser som privat egendom genom att nämna dem för andra så att de kan beundra dem. Du måste söka efter din egen, individuella väg ut. Det här är vad varje person bör omsätta i praktiken.

Om det du delar gemenskap om kan ge människor en väg att gå, då betyder det att du besitter verkligheten. Oavsett vad du säger så måste du föra in människor i praktiken och ge alla en väg att följa. Det handlar inte bara om att se till att människor besitter kunskap utan ännu viktigare handlar det om att ha vägen att gå. För att människor ska tro på Gud så måste de vandra den väg som leds av Gud i sitt verk. Det vill säga, processen att tro på Gud är processen att vandra den väg som leds av helige Ande. Du måste alltså oavsett ha en väg du kan vandra och du måste slå in på vägen som leder till att bli fullkomnad av Gud. Hamna inte för långt på efterkälken och engagera dig inte i alltför många saker. Du kan bara ta emot den helige Andes verk och besitta vägen till inträde om du vandrar den väg som leds av Gud utan att orsaka avbrott. Bara detta räknas som passande för Guds avsikter och uppfyller människans plikt. Som en individ i den här strömmen bör varje person uppfylla sin plikt på ett passande sätt, göra mer av vad människor bör göra och inte handla egensinnigt. Människor som utför verk måste tala tydligt, människor som följer måste fokusera på att uthärda svårigheter och lyda och varje person måste hålla sig på sin kant och inte missköta sig. Det bör vara tydligt i varje människas hjärta hur de bör praktisera och vilken funktion de bör fylla. Ta vägen som leds av den helige Ande; låt dig inte vilseledas eller ta fel. Ni måste se dagens verk tydligt. Inträde i dagens verkningsmetod är vad ni bör praktisera. Det är den första sak ni måste träda in i. Ödsla inte mer ord på andra saker. Det är ert ansvar idag att utföra

---

Guds hus verk, att träda in i dagens verkningsmetod är er plikt och att praktisera dagens sanning är er börda.

Fotnoter:

a. "Statsministerns anda" är ett klassiskt kinesiskt uttryck som används för att beskriva en person som är vidsynt och generös.

Att hålla buden och praktisera sanningen

I praktiken bör buden vara sammanlänkade med praktiserandet av sanningen. I det att man håller buden bör man praktisera sanningen. När man praktiserar sanningen bör man inte bryta mot budens principer eller gå emot buden. Gör det som Gud begär att du ska göra. Att hålla buden och att praktisera sanningen är inte varandras motsatser utan hör samman. Ju mer du praktiserar sanningen, desto mer håller du budens andemening. Ju mer du praktiserar sanningen, desto bättre kommer du att förstå Guds ord som det uttrycks i buden. Att praktisera sanningen och att hålla buden är inte oförenliga handlingar, utan snarare sammanflätade. I början kan människan praktisera sanningen och nå upplysning från den Helige Ande först när hon håller buden. Men detta är inte Guds ursprungliga avsikt. Gud fordrar att du dyrkar honom med hjärtat, inte bara att du praktiserar gott uppförande. Men du måste hålla buden åtminstone ytligt. Genom erfarenhet vinner människan undan för undan en klarare förståelse av Gud. Hon slutar att protestera och göra motstånd mot Gud, och hon slutar att ifrågasätta Guds verk. På detta sätt kan människan hålla sig till budens andemening. Att bara hålla buden utan att praktisera sanningen är därför otillräckligt och utgör inte någon verklig dyrkan av Gud, eftersom du ännu inte har uppnått verklig mognad. Om du håller buden utan att bry dig om sanningen innebär detta att du bara stelbent följer reglerna. Genom att du gör detta blir buden din lag, vilket inte kommer att hjälpa dig att växa i livet. Tvärtom kommer de att bli en börda för dig och binda dig hårt likt lagen i Gamla testamentet och göra att du förlorar den Helige Andes närvaro. Följaktligen är det bara genom att praktisera sanningen som du kan hålla buden effektivt. Man håller buden för att praktisera sanningen. Du praktiserar till och med fler sanningar genom att hålla buden. Du vinner till och med mer förståelse för budens praktiska innebörd genom att praktisera sanningen. Syftet med och innebörden av Guds påbud om att människan bör hålla buden är inte att hon ska följa föreskrifter, vilket människan kanske tror, utan har snarare att göra med människans inträde i livet. Ju mer du växer i livet, i desto högre grad kommer du att kunna hålla buden. Även om buden är till för att människan ska hålla dem, blir budens andemening tydlig endast genom människans livserfarenhet. De flesta människor tror att om man håller buden väl, betyder det att "allt är klart, allt som återstår är att fångas upp". Detta är en alltför livlig fantasi och inte Guds vilja. De som säger sådana saker vill inte göra framsteg och har begär till köttet. Detta är dumheter!

Det stämmer inte med verkligheten! Det är inte Guds vilja att man bara ska praktisera sanningen utan att verkligen hålla buden. De som gör det är krymplingar; de är som människor som saknar ett ben. Att bara följa buden och stelbent hålla fast vid dem utan att besitt sanningen är inte heller att göra Guds vilja; folk som gör det lider också av ett slags handikapp, precis som den som saknar ett öga. Man kan säga att om du håller buden väl och vinner en tydlig förståelse av den praktiske Guden, då kommer du att ha sanning. Sett ur ett relativt perspektiv kommer du att ha uppnått verklig mognad. Du praktiserar sanningen och håller buden på samma gång utan inbördes motsättning. Att praktisera sanningen och hålla buden är två system som båda är integrerade delar av ens livserfarenhet. Ens erfarenhet bör innefatta en kombination av att hålla buden och att praktisera sanningen, inte en uppdelning. Det finns emellertid både skillnader och samband mellan dessa båda företeelser.

Förkunnandet av buden i den nya tidsåldern är ett vittnesbörd om det faktum att alla människor i denna ström och alla dessa som hör Guds röst i dag har trätt in i en ny tidsålder. Detta är en ny början för Guds verk och det början på den sista delen av arbetet i Guds sextusenåriga förvaltningsplan. Den nya tidsålderns bud symboliserar att Gud och människa har trätt in i den nya himlens och den nya jordens rike och att Gud, precis som Jehova verkade bland israeliterna och Jesus verkade bland judarna, kommer att utföra mera praktiskt arbete samt fler och större verk på jorden. De symboliserar också att denna grupp människor kommer att motta fler och större uppdrag från Gud, och motta praktisk försörjning, bespisning, stöd, omsorg och skydd av Gud. Dessutom kommer de att få genomgå mer praktisk träning och behandlas, knäckas och av Guds ord. Innebörden i den nya tidsålderns bud är mycket djup. De vittnar om att Gud verkligen kommer att framträda på jorden och att Gud kommer att erövra hela universum på jorden och uppenbara all sin härlighet i köttet. De vittnar också om att den praktiske Guden kommer att utföra mer praktiskt verk på jorden för att fullkomna alla som han har utvalt. Vidare kommer Gud att åstadkomma allt med ord på jorden och kungöra påbudet att ”den inkarnerade Guden uppstiger till det högsta och blir prisad, och alla folk och alla nationer böjer knä för att tillbe Gud – som är stor”. Fastän den nya tidsålderns bud är till för att människan ska hålla dem, och även om det är människans plikt och skyldighet, är den innebörd de representerar alltför djup för att kunna uttryckas helt med ett eller ett par ord. Den nya tidsålderns bud ersätter Gamla

---

testamentets lagar och Nya testamentets påbud såsom de förkunnades av Jehova och Jesus. Detta är en djupare lärdom, inte något så enkelt som människan kanske föreställer sig. Den nya tidsålderns bud har en sida med praktisk innebörd: De tjänar som en förbindelselänk mellan Nådens Tidsålder och Rikets Tidsålder. Den nya tidsålderns bud avslutar alla den gamla tidsålderns bruk och föreskrifter och avslutar även alla bruk från Jesu tidsålder och de som föregått den nya tidsåldern.^[a] De för människan till den mer praktiske Gudens närvaro och låter henne börja fullkomliggöras av honom personligen; de utgör början på vägen till fullkomning. Därför ska ni ha en korrekt inställning vad gäller den nya tidsålderns bud och inte följa dem då och då eller ringakta dem. Den nya tidsålderns bud betonar en sak: att människan ska tillbe den praktiske Guden själv av i dag, vilket innebär att underordna sig Andens innersta väsen på ett mera praktiskt sätt. De betonar också den princip enligt vilken Gud ska döma människan skyldig eller rättfärdig sedan han framträtt som rättfärdighetens Sol. Det är lättare att förstå buden än att praktisera dem. Om Gud vill göra människan fullkomlig måste han alltså göra det genom sina egna ord och sin egen ledning. Människan kan inte nå fullkomlighet enbart genom sin egen medfödda intelligens. Huruvida människan kan hålla den nya tidsålderns bud eller ej är relaterat till människans kunskap om den praktiske Guden. Huruvida du kan hålla buden eller ej är alltså inte en fråga som kommer att avgöras på några dagar. Detta är en djup lärdom.

Att praktisera sanningen är en väg genom vilken människans liv kan växa. Om ni inte praktiserar sanningen, kommer ni bara att ha teori kvar och ni kommer inte att ha något verkligt liv. Sanningen är symbolen för människans mognad. Huruvida du praktiserar sanningen eller ej är knutet till uppnåendet av verklig mognad. Om du inte praktiserar sanningen, inte handlar rättfärdigt eller om du behärskas av känslor och bryr dig om köttet, så är du långt ifrån att hålla buden. Detta är den djupaste lärdomen. Det finns många sanningar för människan att träda in i och förstå i varje tidsålder. Men i varje tidsålder är det olika bud som följer med sanningarna. Den sanning som människan praktiserar har att göra med tidsåldern, och de bud som människan håller har också att göra med tidsåldern. Varje tidsålder har sina egna sanningar som ska praktiseras och bud som ska hållas. Målet för och resultatet av människans praktiserande av sanningen skiljer sig emellertid proportionerligt, baserat på de olika bud som förkunnas av Gud, alltså baserat på de olika tidsåldrarna. Man kan säga att

---

buden tjänar sanningen och sanningen existerar för att upprätthålla buden. Om det bara finns sanning, kommer det inte att finnas några förändringar i Guds verk att tala om. Men genom att vända sig till buden kan människan känna igen den dynamiska omfattningen hos det verk som utförs av den Helige Ande och hon kan känna den tidsålder som Gud verkar i. Inom religionen finns det många människor som kan praktisera de sanningar som praktiserats av människan i Lagens Tidsålder. De har emellertid inte den nya tidsålderns bud och kan inte hålla den nya tidsålderns bud. De håller fast vid det gamla och förblir primitiva människor. De åtföljs inte av det nya sättet att verka och kan inte se den nya tidsålderns bud. På så sätt är Guds verk frånvarande. De är som en människa som håller i ett tomt äggskal: Det finns ingen ande om det inte finns någon fågelunge inuti. Mer exakt uttryckt, det finns inget liv. Sådana människor har inte trätt in i den nya tidsåldern och har kommit många steg på efterkälken. Därför är det av intet värde om människor har gamla tidsåldrars sanning men inte har den nya tidsålderns bud. Många av er praktiserar denna tids sanning men håller inte denna tids bud. Ni kommer inte att få någonting – den sanning ni praktiserar kommer att vara värdelös och meningslös och Gud kommer inte att prisa den. Sanningen måste praktiseras på ett sätt genom vilket den Helige Ande verkar i dag; det måste göras i lydnad mot den praktiske Gudens röst i dag. Utan detta är allt av intet värde – som att hämta upp vatten med en bambukorg. Detta är den praktiska innebörden i förkunnelsen av den nya tidsålderns bud. Om folk ska hålla sig till buden måste de åtminstone känna den praktiske Guden som framträder i köttet, utan förvirring. Folk måste med andra ord förstå principerna med att hålla sig till buden. Att hålla sig till buden innebär inte att man följer dem tillfälligt eller godtyckligt, utan att man håller sig till dem med en förutsättning, med ett syfte och med principer. De första du måste uppnå är att dina visioner blir tydliga. Om du har en djup förståelse av den Helige Andes verk idag och om du träder in i dagens arbetsmetoder, kommer du helt naturligt att få en klar förståelse av vad det innebär att hålla buden. Om den dagen kommer när du ser in i andemeningen med den nya tidsålderns bud och du kan hålla buden, då kommer du vid den tiden att ha blivit fullkomnad. Detta är den verkliga meningen med att praktisera sanningen och hålla buden. Huruvida du kan praktisera sanningen eller inte beror på hur du uppfattar andemeningen i den nya tidsålderns bud. Den Helige Andes verk kommer fortlöpande att framträda för människan och Gud kommer att fordra mer och mer av människan.

Därför kommer de sanningar som människan faktiskt praktiserar att bli fler och större och resultaten av att hålla buden kommer att bli djupare. Därför ska ni praktisera sanningen och samtidigt hålla buden. Ingen ska försumma denna fråga. Låt ny sanning och nya bud börja samtidigt i denna nya tidsålder.

Fotnot:

a. I den ursprungliga texten står det ”före denna”.

Du bör veta att den praktiske Guden är Gud själv

Vad bör du veta om den praktiske Guden? Anden, Personen och Ordet utgör den praktiske Guden själv, och detta är den sanna betydelsen av den praktiske Guden själv. Om du bara känner Personen – om du känner till hans vanor och personlighet – men inte känner till Andens verk eller vad Anden gör i köttet, och om du bara ägnar uppmärksamhet åt Anden och Ordet, och bara ber inför Anden, omedveten om Guds Andes verk i den praktiske Guden, då bevisar det likväl att du inte känner den praktiske Guden. Kunskap om den praktiske Guden inbegriper att känna till och uppleva hans ord, och att förstå reglerna och principerna för den Helige Andes verk och hur Guds Ande verkar i köttet. Det inbegriper dessutom kunskapen att varje handling som utförs av Gud i köttet styrs av Anden, och att de ord han talar är ett direkt uttryck för Anden. Så om du vill känna den praktiske Guden måste du först och främst veta hur Gud verkar i det mänskliga och i det gudomliga. Det handlar i sin tur om uttrycken för Anden, som alla människor engagerar sig i.

Vad omfattar Andens uttryck? Ibland verkar Gud i mänsklighet och ibland i gudomlighet, men i båda fallen är det Anden som har kontrollen. Vilken ande människor än har inom sig, är det den som kommer till uttryck utåt. Anden verkar normalt, men hans ledning genom Anden sker i två delar. En del är hans verk i det mänskliga, och den andra är hans verk genom det gudomliga. Du bör tydligt känna till detta. Andens verk varierar beroende på omständigheterna: När hans mänskliga verk behövs leder Anden detta mänskliga verk och när hans gudomliga verk behövs, framträder gudomligheten direkt för att utföra det. Eftersom Gud är verksam i köttet och framträder i köttet, verkar han både i det mänskliga och i det gudomliga. Hans verk i det mänskliga styrs av Anden och syftar till att tillgodose människors köttliga behov, underlätta deras kommunikation med honom, låta dem se Guds verklighet och normalitet och låta dem se att Guds Ande har kommit i köttet och finns bland människorna, lever tillsammans med människorna och kommunicerar med dem. Hans verk i det gudomliga har som syfte att sörja för människors liv och vägleda människor i allt från den positiva sidan, ändra människors sinnelag och låta dem verkligen skåda Andens framträdande i köttet. Tillväxten i människans liv uppnås huvudsakligen direkt genom Guds verk och ord i det gudomliga. Endast om människor accepterar Guds verk i det gudomliga kan de åstadkomma förändringar i sitt sinnelag och endast då kan de bli

---

mättade i sin ande; endast om man till detta lägger verket i det mänskliga – Guds vallning, stöd och försörjning i det mänskliga – kan resultaten av Guds arbete uppnås tillfullo. Den praktiske Guden själv som det talas om i dag är verksam både i det mänskliga och i det gudomliga. Genom den praktiske Gudens framträdande, uppnås hans normala mänskliga arbete och liv, liksom hans alltigenom gudomliga verk. Hans mänsklighet och gudomlighet är förenade till ett, och båda verkar genom ord. Oavsett om han verkar i det mänskliga eller det gudomliga, yttrar han ord. När Gud verkar i det mänskliga talar han mänsklighetens språk så att människor kan kommunicera och förstå. Hans ord talas tydligt, och de är lätta att förstå, så att de kan skänkas till alla människor. Oavsett om de besitter kunskap eller är dåligt utbildade kan de alla ta emot Guds ord. Guds verk i det gudomliga utförs också genom ord, men det är fullt av försörjning, det är fullt av liv, det är obefläckat av mänskliga idéer, det handlar inte om vad människor föredrar och det saknar mänskliga begränsningar – det ligger utanför varje normal mänsklighets gränser. Även det utförs i köttet, men det är Andens direkta uttryck. Om folk endast accepterar Guds verk i mänskligheten kommer de att begränsa sig till en viss omfattning, och därmed kommer de att behöva ständiga åtgärder, beskärning och fostran för att de ska förändras det minsta. Men utan den Helige Andes verk eller närvaro kommer de alltid att återgå till sina gamla vanor; det är endast genom gudomlighetens verk som dessa sjukdomar och brister kan åtgärdas, och endast då kan människor bli fulländade. I stället för konstanta åtgärder och beskärning krävs det positiv försörjning, som använder ord för att kompensera för alla brister, som använder ord för att avslöja människors varje tillstånd, som använder ord för att styra deras liv, deras varje yttrande, deras varje handling, för att blottlägga deras avsikter och motiv. Detta är den praktiske Gudens riktiga verk. Och därmed bör du i din inställning till den praktiske Guden underkasta dig hans mänsklighet, känna igen och erkänna honom, och dessutom bör du också acceptera och lyda det gudomliga verket och orden. Guds framträdande i köttet innebär att allt verk och alla ord av Guds Ande utförs genom hans normala mänskliga natur och genom hans inkarnerade kött. Med andra ord, Guds Ande både leder hans mänskliga verk och utför gudomlighetens verk i köttet, och i den inkarnerade Guden kan du se både Guds verk i mänsklighet och hans alltigenom gudomliga verk. Detta är den verkliga betydelsen av den praktiske Gudens framträdande i köttet. Om du kan se detta klart, kommer du att kunna förena alla Guds

---

olika delar, sluta sätta alltför stort värde på hans verk i det gudomliga och vara alltför avvisande mot hans verk i det mänskliga, och du kommer inte att gå till ytterligheter eller ta några omvägar. På det hela taget är betydelsen hos den praktiske Guden att hans mänskliga och gudomliga naturs verk, så som det leds av Anden, kommer till uttryck genom hans kött så att folk kan se att han lever och är verklig och äkta.

Guds Andes verk i den mänskliga naturen har övergångsfaser. Genom att fullända det mänskliga gör han det möjligt för sin mänsklighet att ta emot Andens ledning, varefter hans mänsklighet kan försörja och valla kyrkorna. Detta är ett uttryck för Guds normala verksamhet. Så om du kan se principerna för Guds verk i det mänskliga tydligt, kommer du troligen inte att ha felaktiga föreställningar om Guds verk i det mänskliga. Oavsett allt annat kan inte Guds Ande ha fel. Han har rätt och är felfri; han skulle inte göra någonting oriktigt. Det gudomliga verket är det direkta uttrycket för Guds vilja, utan inblandning av det mänskliga. Det genomgår inte fullkomning, utan kommer direkt från Anden. Att han trots det kan verka i det gudomliga beror på hans normala mänsklighet; den är inte på något sätt övernaturlig och verkar utövas av en normal person. Gud kom från himlen till jorden i första hand för att uttrycka Guds ord genom köttet, för att fullborda Guds Andes verk med hjälp av köttet.

I dag är människors kunskap om den praktiske Guden fortfarande alltför ensidig, och deras förståelse av inkarnationens betydelse är fortfarande alltför dålig. När det gäller Guds kött ser människor genom hans verk och ord att Guds Ande innefattar så mycket, att han är så rik. Men i slutänden kommer Guds vittnesbörd trots allt från Guds Ande: vad Gud gör i köttet, utifrån vilka principer han verkar, vad han gör i det mänskliga och vad han gör i det gudomliga. Människor måste ha kunskap om detta. I dag kan du tillbe den här personen, men i själva verket tillber du Anden. Detta är det allra minsta som borde uppnås i människors kunskap om Gud inkarnerad: att känna Andens väsen genom köttet, att känna Andens gudomliga verk i köttet och mänskliga verk i köttet, att acceptera Andens alla ord och yttranden i köttet och att se hur Guds Ande leder köttet och uppvisar sin makt i köttet. Människan lär alltså känna Anden i himlen genom köttet; att den praktiske Guden själv har framträtt bland människorna har undanröjt den vaga Guden själv i människors föreställningar; människors tillbedjan av den praktiske Guden själv har ökat deras lydnad mot Gud, och genom Guds Andes gudomliga verk i köttet och mänskliga verk i köttet, tar människan emot uppenbarelse

---

och vallning, och hennes livs sinnelag förändras. Detta är den enda verkliga meningen med Andens ankomst i köttet, och det handlar i första hand om att människor ska kunna kommunicera med Gud, lita på Gud och nå fram till kunskapen om Gud.

På det hela taget, vilken inställning bör människor ha till den praktiske Guden? Vad vet du om inkarnationen, om Ordets framträdande i köttet, om Guds framträdande i köttet, om den praktiske Gudens gärningar? Och vad talas det framför allt om idag? Inkarnationen, Ordets ankomst i köttet, och Guds framträdande i köttet – alla de här frågorna måste man förstå. Baserat på er mognad, och den era ni lever i, måste ni under era upplevelser i livet successivt komma till insikt om dessa saker och få en klar kunskap om dem. Den process genom vilken människor upplever Guds ord är densamma som den process genom vilken de känner till Guds ords framträdande i köttet. Ju mer människor upplever Guds ord, desto bättre känner de Guds Ande. Genom att uppleva Guds ord förstår människor principerna för Andens verksamhet och lär känna den praktiske Guden själv. Faktum är att när Gud fullkomnar människor och vinner dem, får han dem att lära känna den praktiske Gudens gärningar. Han använder den praktiske Gudens verk för att visa dem inkarnationens verkliga betydelse, och för att visa dem att Guds Ande faktiskt har framträtt inför människan. När människor vinns av Gud och fullkomnas av Gud, har den praktiske Gudens uttryck erövrat dem, den praktiske Gudens ord har förändrat dem och gett dem hans liv i deras inre, fyllt dem med vad han är (oavsett om det är vad han är som människa eller vad han är som Gud), och han fyller dem med sina ords innersta väsen och får människor att leva ut hans ord. När Gud vinner människor, gör han det främst genom att använda den praktiske Gudens ord och yttranden för att åtgärda människornas brister och för att bedöma och avslöja deras upproriska sinnelag, vilket får dem att vinna vad de behöver, och visa dem att Gud har kommit bland människorna. Viktigast av allt: det verk den praktiske Guden utför räddar varenda människa från Satans inflytande, och för dem bort från smutsens land och fördriver deras fördärvade sinnelag. Den mest genomgripande betydelsen av att vinnas av den praktiske Guden är att kunna använda den praktiske Guden som ett exempel, som en förebild, och leva ut normal mänsklighet och kunna praktisera i enlighet med den praktiske Gudens ord och krav utan minsta avvikelse eller avsteg, praktisera vad han än säger och kunna utföra vadhelst han begär. På detta sätt kommer du att ha vunnits av Gud. När du har vunnits av Gud äger du inte bara den Helige Andes verk,

---

utan framför allt kan du leva ut den praktiske Gudens krav. Att enbart ha den Helige Andens verk betyder inte att du har liv. Vad som är avgörande är om du är i stånd att handla i enlighet med den praktiske Gudens krav på dig, vilket hör samman med huruvida du är i stånd att vinnas av Gud. De här sakerna är den viktigaste meningen med den praktiske Gudens verk i köttet. Gud vinner alltså en grupp människor genom att verkligen och bokstavligen framträda i köttet och vara livslevande, genom att ses av människorna, faktiskt utföra Andens verk i köttet och fungera som en förebild för människor i köttet. Syftet med Guds ankomst i köttet är främst att göra det möjligt för människor att se Guds verkliga gärningar, att uppenbara den formlösa Anden i köttet och låta människor se och röra vid honom. På detta sätt kommer de som fulländas av honom att leva ut honom, de kommer att vinnas av honom och de kommer att vara efter hans hjärta. Om Gud enbart talade i himlen och inte faktiskt kom till jorden, då skulle människorna fortfarande vara oförmögna att känna Gud. De skulle bara kunna predika Guds gärningar med hjälp av tom teori och Guds ord skulle inte vara verklighet för dem. Gud har kommit till jorden främst för att utgöra ett exempel och en förebild för dem som ska vinnas av Gud. Endast på detta sätt kan människor verkligen känna Gud, röra vid Gud och se honom, och först då kan de verkligen vinnas av Gud.

Endast att omsätta sanningen i praktiken är att besitta verklighet

Att högljutt kunna förklara Guds ord betyder inte att man är i besittning av verklighet – saker och ting är inte så enkla som du kanske har föreställt dig. Huruvida du äger verklighet eller inte baserar sig inte på vad du säger; det baserar sig snarare på vad du lever ut. När Guds ord blir ditt liv och ditt naturliga uttryck, räknas endast detta som verklighet, och endast detta räknas som att du besitter förståelse och verklig mognad. Du måste tåla granskning under en lång tid, och du måste kunna leva ut den likhet som Gud kräver av dig; det får inte bara vara posering, utan måste flöda naturligt ut ur dig. Först då kommer du att i sanning ha verklighet, och först då kommer du att ha vunnit livet. Låt mig ta exemplet med prövningen av tjänsteutövarna som alla är bekanta med: Vem som helst kan lägga fram de mest storslagna teorier angående tjänsteutövarna, och alla har en hygglig förståelse av detta ämne; de talar om det och varje tal överträffar det förra som om det vore en tävling. Men om människan inte har genomgått en stor prövning, är det svårt att säga att hon har ett gott vittnesbörd. Kort sagt, människans utlevande är fortfarande mycket bristfälligt, och det är inte i samklang med hennes förståelse. Därför har det ännu inte blivit människans verkliga mognad, och det är ännu inte människans liv. Eftersom människans förståelse inte har förverkligats, är hennes mognad fortfarande som ett slott byggt på sand, vingligt och på gränsen till kollaps. Människan har för lite av verkligheten; det är nästan omöjligt att hitta någon verklighet i människan. Det flödar för lite verklighet på ett naturligt sätt från människan och all verklighet i hennes liv har forcerats, vilket är anledningen till att jag säger att människan inte besitter någon verklighet. Tro inte för mycket på människor som säger att deras kärlek till Gud aldrig förändras – det är bara vad de säger innan de står inför prövningar. När de plötsligt står inför prövningar, kommer de saker som de talar om återigen att bli oförenliga med verkligheten, och det kommer återigen att bevisa att människor inte besitter någon verklighet. Man kan säga att närhelst du stöter på saker och ting som inte passar in i dina föreställningar och kräver att du lägger dig själv åt sidan, då är dessa dina prövningar. Innan Guds vilja uppenbaras, finns det ett rigoröst test för varje människa, en ofantlig prövning för alla – kan du se denna sak klart? När Gud vill pröva människor, låter han dem alltid fatta sina val innan sanningen avslöjas. Det här betyder att när Gud utsätter människan för prövningar, talar han aldrig om

---

sanningen för dig; det är på det sättet människor avslöjas. Det här är ett sätt på vilket Gud utför sitt verk, för att se om du förstår dagens Gud och för att se om du besitter någon verklighet. Är du verkligen fri från tvivel om Guds verk? Kommer du att kunna stå fast när en stor prövning drabbar dig? Vem vågar säga ord som "Jag garanterar att det inte kommer att bli några problem"? Vem vågar säga ord som "Andra kanske tvivlar, men jag skall aldrig tvivla"? Precis som de gånger Petrus utsattes för prövningar – han talade alltid stort innan sanningarna hade avslöjats. Detta är inte en personlig svaghet som är unik för Petrus; detta är den största svårighet som varje människa nu står inför. Om jag skulle besöka flera platser, eller om jag skulle besöka flera bröder och systrar, för att se på er förståelse av Guds verk av idag, skulle ni säkert kunna tala om många av era förståelser, och det skulle verka som om ni inte har några tvivel. Om jag skulle fråga dig: "Kan du verkligen fastställa att dagens verk utförs av Gud själv? Utan något tvivel?" skulle du säkert svara: "Det är utan tvekan det verk som utförs av Guds Ande." När du har svarat på ett sådant sätt, skulle du säkert inte ha en tillstymmelse till tvivel och du kanske till och med skulle känna stor glädje – kanske skulle du känna att du har vunnit en bit av verkligheten. De som tenderar att förstå saker på detta sätt är de som besitter mindre verklighet; ju mer man anser att man har vunnit det, desto mer kan man inte stå fast vid prövningar. Ve dem som är arroganta och högdragna, och ve dem som inte har någon kunskap om sig själva. Sådana människor är bäst på att prata, men klarar sig sämst i sina handlingar. Vid minsta tecken på problem, börjar dessa människor att tvivla och tanken på att ge upp träder in i deras sinne. De besitter inte någon verklighet; allt de har är teorier än mer storslagna än religiösa sådana, utan något av den verklighet som Gud nu kräver. Jag är mest äcklad av dem som bara talar om teorier och inte har någon verklighet. De ropar högst när de utför sitt arbete, men de faller samman så snart de konfronteras med verkligheten. Visar inte det att dessa människor inte har någon verklighet? Oavsett hur häftiga vindarna och vågorna är, om du kan förbli stående utan att en tillstymmelse till tvivel träder in i ditt sinne, och du kan stå fasta och inte vara i ett tillstånd av förnekelse ens när det inte finns någon annan kvar, då räknas det som att du har sann förståelse och att du verkligen besitter verklighet. Om du följer vart än vinden blåser, om du följer majoriteten och lär dig att säga vad andra säger, oavsett hur väl du säger sådana saker, är det inte något bevis på att du besitter verkligheten. Därför föreslår jag att du inte förhastar dig och ropar ut tomma ord. Känner du till det verk som

---

Gud kommer att utföra? Bete dig inte som ytterligare en Petrus, så att du drar skam över dig själv och inte längre kan hålla huvudet högt – det är inte bra för någon. De flesta människor har ingen verklig mognad. Gud har utfört en hel del verk, men han har inte fått verkligheten att komma över människor; för att vara mer exakt, Gud har aldrig personligen tuktat någon. En del människor har avslöjats genom sådana prövningar, då deras syndiga händer har sträckt sig längre och längre ut i tron att det är lätt att få övertaget över Gud och att de kan göra vad de vill. Eftersom de inte ens kan tåla denna slags prövning, är de mer utmanande prövningarna uteslutna, och verkligheten är också utesluten. Är inte detta att försöka lura Gud? Att ha verklighet är inte något som man kan låtsas, och det är inte heller något som du kan uppnå utifrån din kunskap om den. Verklighet baseras på din sanna mognad, och det baseras på om du kan tåla alla prövningar. Förstår du nu?

Guds krav på människor är inte bara att kunna tala om verkligheten. Skulle inte det vara alltför lätt? Varför talar då Gud om inträde i livet? Varför talar han om förvandling? Om man bara klarar av tomt prat om verkligheten, kan en förvandling av sinnelaget åstadkommas? Att träna en grupp av rikets goda soldater är inte samma sak som att träna människor som bara kan tala om verkligheten eller människor som bara skryter, utan det är att träna människor som hela tiden kan leva ut Guds ord som är orubbliga oavsett vilka motgångar de står inför, och som hela tiden lever i enlighet med Guds ord, och inte går tillbaka till världen. Detta är den verklighet som Gud talar om, och detta är Guds krav på människor. Se därför inte på den verklighet som Gud talar om som alltför enkel. Blott upplysning av den Helige Ande motsvarar inte att besitta verkligheten: Detta är inte människors mognad, utan Guds nåd, och innefattar inte några människors framsteg. Varje människa måste uthärda Petrus lidande, och än mer ha Petrus härlighet, vilken är vad människor lever ut efter att de har vunnit Guds verk. Endast detta kan kallas verklighet. Tro inte att du kommer att besitta verkligheten på grund av att du kan tala om verkligheten. Det är ett felslut, det passar inte med Guds vilja, och det har ingen egentlig betydelse. Säg inte sådana saker i framtiden; utplåna sådana talesätt! Alla dessa med en falsk förståelse av Guds ord är icke-troende. De har inte någon verklig kunskap, än mindre någon verklig mognad; de är okunniga människor utan verklighet. Det vill säga, alla de som lever utanför Guds ords substans är icke-troende. De som betraktas som icke-troende av människor är monster i Guds ögon, och de som betraktas som icke-

---

troende av Gud är de som inte har Guds ord som sitt liv. De som inte besitter Guds ords verklighet och som inte lyckas att leva ut Guds ord är icke-troende. Guds avsikt är att göra det så att alla lever ut Guds ords verklighet. Det handlar inte bara om att alla kan tala om verkligheten, utan än viktigare är att alla kan leva ut Guds ords verklighet. Den verklighet som människan uppfattar är alltför ytlig, den saknar värde, den kan inte uppfylla Guds vilja, den är alltför ringa, är inte ens värd att nämna, saknar alltför mycket och är alltför långt bort från Guds krav. Var och en av er kommer att bli föremål för en omfattande granskning för att se vilka av er som bara vet hur ni skall prata om er förståelse men inte kan peka ut vägen, och för att se vilka av er som är onyttigt skräp. Kom ihåg det i framtiden! Tala inte om tom förståelse; tala bara om praktikens väg, och om verkligheten. Övergå från verklig kunskap till faktisk praktik, och övergå därefter från att praktisera till att leva ut verkligheten. Undervisa inte andra, och tala inte om verklig kunskap. Om din förståelse är en väg, då kan du tillkännage den; om den inte är en väg, håll då vänligen munnen och sluta prata. Vad du säger är värdelöst. Det är bara några ord för att lura Gud och för att få andra att avundas dig. Är inte det dina ambitioner? Är inte det att medvetet leka med andra? Finns det något värde i det? Tala bara om förståelse efter att du har upplevt den; då kommer du inte längre att skryta. Annars är du bara någon som säger arroganta ord. Du kan inte ens övervinna många ting eller göra uppror mot ditt eget kött i din faktiska upplevelse, och du gör alltid vadhelst dina begär driver dig till, och tillfredsställer inte Guds vilja, men du har ändå mage att tala om teoretiska insikter – du är skamlös! Du har ändå mage att tala om din förståelse av Guds ord – så fräckt av dig! Det har blivit er natur att orera och skryta, och ni har blivit vana att göra detta. Närhelst ni vill prata gör ni det med lätthet, men när det gäller att praktisera så frossar ni i utsmyckningar. Är inte det att lura andra? Ni må kunna lura människor, men Gud låter sig inte luras. Människor vet inte och har ingen urskiljning, men Gud är allvarlig med sådana frågor, och han kommer inte att skona dig. Dina bröder och systrar kan tala för dig, prisa din förståelse och beundra dig, men om du inte har någon verklighet, kommer den Helige Ande inte att skona dig. Kanske kommer den praktiske Guden inte att klaga på dina brister, men Guds Ande kommer inte att ägna dig någon uppmärksamhet, och det kommer att vara nog för dig att uthärda. Tror du på detta? Tala mer om praktikens verklighet; har du redan glömt? Tala mer om de praktiska vägarna; har du redan glömt? ”Tala mindre om de storslagna

---

teorierna eller värdelöst uppblåst tal, och det är bäst att börja praktisera redan nu.” Har du glömt dessa ord? Förstår du inte något av detta? Har du inte någon förståelse av Guds vilja?

Att känna Guds verk idag

Att känna Guds verk i dessa tider innebär till största delen att känna till vilket det huvudsakliga ämbetet är för den inkarnerade Guden under de sista dagarna och vad han har kommit för att göra på jorden. Jag har tidigare nämnt i mina ord att Gud har kommit till jorden (under de sista dagarna) för att vara en förebild innan han ger sig av. Hur är Gud den förebilden? Genom att tala ord, genom att verka och tala överallt. Detta är Guds verk under de sista dagarna. Han talar bara, så att jorden blir en värld av ord, så att varje person blir försörjd och upplyst av hans ord, så att människans ande väcks och hon är på det klara med visionerna. Under de sista dagarna har den inkarnerade Guden kommit till jorden främst för att tala. När Jesus kom spred han evangeliet om himmelriket och fullbordade korsfästelsens försoningsverk. Han satte punkt för Lagens Tidsålder och avskaffade allt det gamla. Jesu ankomst avslutade Lagens Tidsålder och inledde Nådens Tidsålder. Ankomsten av de sista dagarnas inkarnerade Gud har satt punkt för Nådens Tidsålder. Han har kommit främst för att tala sina ord, använda ord för att göra människan fullkomlig, upplysa och kasta ljus över människan och undanröja den vaga Gudens plats i människans hjärta. Det är inte det stadium av verket som Jesus utförde när han kom. När Jesus kom gjorde han många mirakel, han helade sjuka och drev ut demoner och utförde korsfästelsens försoningsverk. Som en konsekvens tror människan i sina föreställningar att det är sådan Gud bör vara. När Jesus kom utförde han nämligen inte verket med att ta bort avbilden av den vaga Guden ur människans hjärta. När han kom blev han korsfäst, han helade de sjuka och drev ut demoner och han spred evangeliet om himmelriket. I ett avseende tar Guds inkarnation under de sista dagarna bort den plats som den vaga Guden har i människans föreställningar, så att det inte längre finns en avbild av den vaga Guden i människans hjärta. Gud får människan att lära känna hans verklighet och avlägsnar den vaga Gudens plats i människans hjärta genom sina faktiska ord och sitt faktiska verk, sina förflyttningar över alla riken och det osedvanligt verkliga och normala verk som han utför bland människor. I ett annat avseende använder Gud de ord som talas av hans kött till att göra människan fullständig och till att fullborda allt. Det är det verk som Gud kommer att fullborda under de sista dagarna.

Vad ni behöver veta:

1. Guds verk är inte övernaturligt och ni bör inte hysa några föreställningar om det.

---

2. Ni måste förstå det huvudsakliga verk som den inkarnerade Guden har kommit för att utföra den här gången.

Han har inte kommit för att hela sjuka, driva ut demoner eller göra mirakel, och han har inte kommit för att sprida evangeliet om ånger eller för att skänka människan försoning. Det beror på att Jesus redan har utfört det verket och Gud upprepar inte samma verk. Idag har Gud kommit för att sätta punkt för Nådens Tidsålder och kasta ut alla praktiker från Nådens Tidsålder. Den praktiske Guden har kommit främst för att visa att han är verklig. När Jesus kom talade han inte många ord. Han visade i första hand mirakel, utförde tecken och under, helade sjuka och drev ut demoner eller uttalade profetior i syfte att övertyga människan och få människan att inse att han verkligen var Gud och en opartisk Gud. Han fullbordade slutligen korsfästelsens verk. Dagens Gud visar inga tecken och under och helar inte heller sjuka eller driver ut demoner. När Jesus kom representerade verket som han gjorde en del av Gud, men den här gången har Gud kommit för att genomföra det stadium av verket som väntar, för Gud upprepar inte samma verk. Han är den Gud som alltid är ny och aldrig gammal, så allt ni ser idag är den praktiske Gudens ord och verk.

De sista dagarnas inkarnerade Gud har kommit främst för att tala sina ord, förklara allt som är nödvändigt för människans liv, poängtera vad människan bör träda in i, visa människan Guds gärningar och visa människan Guds visdom, allmakt och förunderlighet. Genom de många sätt som Gud talar på kan människan skåda Guds suveränitet, Guds storhet och även Guds ödmjukhet och fördoldhet. Människan inser att Gud är suverän men att han är ödmjuk och fördold och kan bli den minste av alla. Vissa av hans ord talas direkt ur Andens perspektiv, vissa direkt ur människans perspektiv och vissa ur en tredje persons perspektiv. Därav kan man se att Gud verkar på väldigt skiftande sätt och det är med hjälp av ord som han låter människan inse det. Guds verk i de sista dagarna är både normalt och verkligt, så de sista dagarnas grupp människor utsätts för de svåraste av alla provningar. På grund av Guds normalitet och verklighet har alla människor trätt in i sådana provningar. Att människan har stigit in i Guds provningar beror på Guds normalitet och verklighet. Under Jesu tidsålder fanns det inga föreställningar eller provningar. Eftersom större delen av det verk som Jesus uträttade överensstämde med människans föreställningar följde man honom och hade inga föreställningar om honom. Dagens provningar är de svåraste som människan

---

någonsin har mött, och när det sägs att de här människorna har kommit ut ur den stora vedermödan är det denna vedermöda man syftar på. Idag talar Gud för att skapa förtröstan, kärlek, tolerans och lydnad hos dessa människor. De ord som talas av de sista dagarnas inkarnerade Gud är i enlighet med substansen i människans natur, i enlighet med människans beteende och i enlighet med det som människan bör träda in i idag. Hans ord är både verkliga och normala: Han talar inte om morgondagen och han ser inte heller tillbaka på gårdagen. Han talar bara om det man bör träda in i, omsätta i praktiken och förstå idag. Om det idag skulle dyka upp en person som har förmågan att göra tecken och under, driva ut demoner, bota sjuka och göra många mirakel, och om den personen påstod sig vara Jesus som har kommit, då skulle det vara en förfälskning som åstadkommit av onda andar som härmar Jesus. Kom ihåg det här! Gud upprepar inte sitt verk. Jesu stadium av verket är redan fullbordat och Gud kommer aldrig att genomföra det stadiet av verket igen. Guds verk är oförenligt med människans föreställningar. Gamla testamentet förutsade till exempel att det skulle komma en Messias, och Jesu ankomst var uppfyllelsen av denna profetia, så därför skulle det vara fel om en annan Messias kom igen. Jesus har redan kommit en gång och det skulle vara fel om Jesus kom igen den här gången. Det finns ett namn för varje tidsålder och varje namn kännetecknas av den tidsåldern. I människans föreställningar måste Gud alltid göra tecken och under, alltid bota sjuka och driva ut demoner och han måste alltid vara precis som Jesus. Men den här gången är Gud inte alls sådan. Om Gud under de sista dagarna fortsatte att göra tecken och under och fortsatte att driva ut demoner och bota sjuka – om han gjorde precis detsamma som Jesus – då skulle Gud upprepa samma verk och Jesu verk skulle sakna betydelse eller värde. Därför genomför Gud ett stadium av verket i varje tidsålder. Så snart ett stadium av hans verk har fullbordats efterrapar de onda andarna det, och när Satan börjat följa Gud i härlarna byter Gud till en annan metod. Så snart Gud har fullbordat ett stadium av sitt verk börjar onda andar efterrapa det. Det här måste ni ha klart för er. Varför är Guds verk i dag annorlunda än Jesu verk? Varför gör inte Gud tecken och under, driver ut demoner och botar sjuka i dag? Om Jesu verk hade varit detsamma som det verk som utfördes under lagens tidsålder, skulle han då ha kunnat företräda nådens tidsålders Gud? Hade han kunnat fullborda korsfästelsens verk? Om Jesus hade gått in i templet och firat sabbaten, som under lagens tidsålder, skulle han inte ha blivit förföljd av någon utan accepterad av alla. Om

---

det varit så, hade han då blivit korsfäst? Hade han kunnat fullborda återlösningens verk? Vad skulle det vara för mening med att de sista dagarnas inkarnerade Gud gjorde tecken och under som Jesus? Endast om Gud genomför en ny del av sitt verk de sista dagarna, en som representerar en del av hans förvaltningsplan, kan människan vinna en djupare kunskap om Gud, och först då kan Guds förvaltningsplan fullbordas.

Under de sista dagarna har Gud kommit främst för att tala sina ord. Han talar ur Andens perspektiv, ur människans perspektiv och ur en tredje persons perspektiv. Han talar på olika sätt och använder ett visst sätt för en viss tidsperiod och använder sätten att tala till att förändra människans föreställningar och undanröja avbilden av den vaga Guden ur människans hjärta. Det är det huvudsakliga verk som utförs av Gud. Eftersom människan tror att Gud har kommit för att hela sjuka, driva ut demoner, göra mirakel och skänka materiella välsignelser till människan, genomför Gud detta stadium av verket – tukta och domens verk – i syfte att undanröja sådant ur människans föreställningar, så att människan kan känna Guds verklighet och normalitet, och så att avbilden av Jesus kan undanröjas ur hennes hjärta och ersättas med en ny avbild av Gud. Så snart avbilden av Gud inom människan blir gammal blir den en avgud. När Jesus kom och genomförde det stadiet av verket representerade han inte Gud i sin helhet. Han utförde tecken och under, talade några ord och blev slutligen korsfäst, och han representerade en del av Gud. Han kunde inte representera allt som finns av Gud, men representerade Gud genom att göra en del av Guds verk. Det beror på att Gud är så stor och så underbar och outgrundlig och på att Gud endast uträttar en del av sitt verk i varje tidsålder. Det verk som Gud uträttar i den här tidsåldern innebär främst att förse människans liv med ord, blotta människans fördärvade sinnelag och substansen i hennes natur, eliminera religiösa föreställningar, feodalt tänkande, föråldrat tänkande, såväl som människans kunskap och kultur. Allt detta måste blottläggas och rensas bort genom Guds ord. Under de sista dagarna använder Gud ord, inte tecken och under, för att göra människan fullkomlig. Han använder sina ord till att blotta människan, döma människan, tukta människan och göra henne fullkomlig, så att människan i Guds ord börjar se Guds vishet och ljuvlighet och börjar förstå Guds sinnelag, så att människan skådar Guds gärningar genom hans ord. I Lagens Tidsålder ledde Jehova Mose ut ur Egypten med sina ord och talade några ord till israeliterna. Den gången manifesterades delar av Guds gärningar, men då människans kaliber var begränsad och inget kunde

---

göra hennes kunskap fullständig, fortsatte Gud att tala och verka. I Nådens Tidsålder fick människan än en gång se delar av Guds gärningar. Jesus hade förmågan att göra tecken och under, hela sjuka och driva ut demoner och bli korsfäst och uppstå tre dagar senare och framträda i köttet för människan. Om Gud visste människan inte mer än så. Människan vet så mycket som visas för henne av Gud och om Gud inte skulle visa något mer för henne skulle människans begränsning av Gud bli av samma omfattning. Därför fortsätter Gud att verka, så att människans kunskap om honom fördjupas och så att hon successivt lär känna Guds substans. Under de sista dagarna använder Gud sina ord till att göra människan fullkomlig. Ditt fördärvade sinnelag avslöjas av Guds ord och dina religiösa föreställningar byts ut mot verkligheten om Gud. De sista dagarnas inkarnerade Gud har kommit främst för att uppfylla orden att "Ordet blir kött, Ordet kommer in i köttet och Ordet framträder i köttet", och om du inte har en grundlig kunskap om detta kommer du fortfarande att sakna förmåga att stå stadigt. Under de sista dagarna avser Gud i första hand att genomföra ett stadium av verk där ordet framträder i köttet, och det är en del av Guds förvaltningsplan. Därför måste er kunskap vara tydlig; oavsett hur Gud verkar tillåter han inte att människan begränsar honom. Om inte Gud uträttade detta verk de sista dagarna skulle inte människans kunskap om honom kunna sträcka sig längre. Du skulle bara veta att Gud kan bli korsfäst och att han kan förstöra Sodom och att Jesus kan uppstå från de döda och framträda för Petrus ... Men ni skulle aldrig säga att Guds ord kan åstadkomma allt och erövra människan. Endast genom att erfara Guds ord kan ni tala om sådan kunskap och ju mer ni erfar av Guds verk desto grundligare blir er kunskap om honom. Först då kommer ni sluta att begränsa Gud i era föreställningar. Människan lär känna Gud genom att erfara hans verk och det finns inget annat rätt sätt att känna Gud. Idag är det många som bara väntar på att få se tecken och under och katastrofens tid. Tror du på Gud eller tror du på de stora katastroferna? När de stora katastroferna kommer är det för sent, och om Gud inte sänder ner de stora katastroferna, är han inte Gud då? Tror du på tecken och under eller tror du på Gud själv? Jesus visade inte tecken och under när han hånades av andra; var han då inte Gud? Tror du på tecken och under eller tror du på Guds substans? Människans åsikter om tron på Gud är felaktiga! Jehova talade många ord i Lagens Tidsålder, men idag återstår många av dem att fullborda. Kan ni säga att Jehova inte var Gud?

Idag bör det stå klart för er alla att det, under de sista dagarna, huvudsakligen är det faktum att "ordet blir kött" som åstadkoms av Gud. Genom sitt faktiska verk på jorden får han människan att känna honom och inlåta sig med honom och se hans faktiska gärningar. Han får människan att tydligt inse att han har förmågan att visa tecken och under och det händer också att han inte kan göra det, och det har att göra med på tidsåldern. Av det kan du se att Gud inte saknar förmåga att visa tecken och under, utan istället ändrar sitt sätt att verka beroende på verket och beroende på tidsåldern. I verkets nuvarande stadium visar han inga tecken och under. Att han visade tecken och under i Jesu tidsålder berodde på att hans verk var annorlunda i den tidsåldern. Gud verkar inte så idag och vissa tror att han inte kan visa tecken och under, eller så tror de att om han inte visar tecken och under, då är han inte Gud. Är inte det ett felslut? Gud har förmåga att visa tecken och under, men nu är han verksam i en annan tidsålder och därför utför han inget sådant verk. Eftersom det nu är en annan tidsålder och det nu är ett annat stadium av Guds verk är också de gärningar som manifesteras av Gud annorlunda. Människans tro på Gud är inte tron på tecken och under, inte heller tron på mirakel utan tron på hans konkreta verk i den nya tidsåldern. Människan lär känna Gud genom Guds sätt att verka och denna kunskap ger upphov till tron på Gud hos människan, det vill säga tron på Guds verk och gärningar. I det här stadiet av verket talar Gud i första hand. Förvänta dig inte att få se tecken och under, det kommer du inte att göra! För du föddes inte i Nådens Tidsålder. Om du hade gjort det kunde du fått se tecken och under, men du föddes under de sista dagarna och därför kan du bara se Guds verklighet och normalitet. Förvänta dig inte att få se den övernaturliga Jesus under de sista dagarna. Du har bara förmåga att se den praktiska inkarnerade Guden som inte skiljer sig från en vanlig människa. I varje tidsålder manifesterar Gud olika gärningar. I varje tidsålder manifesterar han delar av Guds gärningar och verket i varje tidsålder representerar en del av Guds sinnelag, och det representerar en del av Guds gärningar. De gärningar som han manifesterar varierar med den tidsålder han verkar inom, men de ger alla människan en kunskap om Gud som är djupare, en tro på Gud som är mer jordnära och mer sann. Människan tror på Gud på grund av alla Guds gärningar och på grund av att Gud är så underbar, så stor, för att han är allsmäktig och outgrundlig. Om du tror på Gud för att han kan utföra tecken och under och hela sjuka och driva ut demoner, då är er inställning felaktig och några skulle säga till er: "Har inte de onda

---

andarna också förmåga att göra sådana saker?” Är det inte att förväxla bilden av Gud med bilden av Satan? Idag beror människans tro på Gud på hans många gärningar och den väldiga mängd arbete han utför och de många sätt han talar på. Gud använder sina uttalanden till att erövra människan och göra henne fullkomlig. Människan tror på Gud på grund av hans många gärningar, inte för att han kan visa tecken och under och människan förstår honom bara för att de ser hans gärningar. Endast genom att känna till Guds faktiska gärningar, hur han verkar, vilka kloka metoder han använder, hur han talar och hur han gör människan fullkomlig – endast genom att känna till de aspekterna – kan du greppa Guds verklighet och förstå hans sinnelag, veta vad han tycker om, vad han avskyr, hur han verkar i människan. Genom att förstå Guds sympatier och antipatier kan ni skilja det positiva från det negativa och genom er kunskap om Gud får ni framgång i era liv. Ni måste kort sagt vinna kunskap om Guds verk och rätta till era åsikter om tron på Gud.

Är Guds verk så enkelt som människan föreställer sig?

Som en som tror på Gud bör du förstå att du i dag, genom att ta emot Guds verk under de sista dagarna och Guds plans hela verk i dig, verkligen har tagit emot stor upphöjelse och frälsning från Gud. Allt Guds verk i hela universum har fokuserats på denna grupp människor. Han har satt in alla sina ansträngningar för er och offrat allt för er; han har återvunnit och gett till er allt verk av Anden i hela universum. Det är därför som jag säger att det är ni som är de lyckliga. Dessutom har han flyttat sin härlighet från Israel, sitt utvalda folk, till er för att göra syftet med sin plan helt uppenbar genom den grupp av människor som ni är. Därför är det ni som ska ta emot Guds arv, och än mer vara arvtagare till Guds härlighet. Kanske ni alla minns dessa ord: "För vårt ringa lidande, som bara är tillfälligt, utverkar en mycket mer överträffande och evig tyngd av härlighet åt oss." Ni har alla hört detta ordspråk i det förflutna, och ändå förstod ingen ordens sanna mening. I dag känner ni väl till den verkliga innebörden i dem. Dessa ord är vad Gud ska uppfylla under de sista dagarna. Och de kommer att uppfyllas för dem som på ett grymt sätt är drabbade av den stora röda draken i det land där den ligger. Den stora röda draken förföljer Gud och är Guds fiende, så i detta land är de som tror på Gud underkastade förödmjukelse och förföljelse. Det är därför som dessa ord ska bli verklighet i den grupp av människor som ni är. När verket utförs i ett land som vänder sig mot Gud, möts allt hans verk av omåttligt hinder, och många av hans ord kan inte uppfyllas i god tid; därför förfinas människor på grund av Guds ord. Även detta är en form av lidande. Det är mycket mödosamt för Gud att utföra sitt verk i den stora röda drakens land, men det är genom en sådan svårighet som Gud gör ett stadium av sitt verk för att uppenbara sin visdom och sina underbara gärningar. Gud utnyttjar detta tillfälle till att fullända denna grupp människor. På grund av människors lidande, deras kaliber och allt det sataniska sinnelaget hos människor i detta orena land utför Gud sitt renings- och erövringsverk, så att han utifrån detta kan vinna ära och vinna dem som vittnar om hans gärningar. Detta är den fulla innebörden av alla de offer som Gud har gjort för denna grupp människor. Det vill säga, Gud utför erövringens verk just genom dem som vänder sig mot honom. Bara på detta sätt kan Guds stora makt manifesteras. Med andra ord, bara de som är i det orena landet är värda att ärva Guds härlighet, och bara detta kan sätta Guds stora makt i förgrunden. Det är därför som jag säger att Guds härlighet vinnas i det orena landet och av dem som

---

lever i det. Detta är Guds vilja. Detta är precis som under det stadium då Jesus verkade; han kunde bara bli förhärligad bland de fariséer som förföljde honom. Om det inte hade varit för sådan förföljelse och Judas förräderi skulle Jesus inte ha förlöjligats eller förtalats, än mindre korsfästs, och han kunde alltså aldrig ha vunnit ära. Varhelst Gud verkar i varje tidsålder och varhelst han utför sitt verk i köttet vinner han ära, och där vinner han dem som han avser att vinna. Detta är Guds verks plan och detta är hans förvaltning.

I Guds plan över många tusen år är det verk som görs i köttet indelat i två delar: Först är det korsfästelsens verk, för vilket han äras; det andra är erövransens och fullkomnansens verk i de sista dagarna, varigenom han kommer att vinna ära. Detta är Guds förvaltning. Betrakta därför inte Guds verk eller Guds uppdrag till er som för enkla. Ni är alla arvtagare till den mycket mer oerhörda och eviga tyngden som finns i Guds härlighet, och detta påbjöds särskilt av Gud. Av de två delarna i hans härlighet är en uppenbarad i er; en del av Guds härlighet är i sin helhet skänkt till er, så att den kan vara ert arv. Detta är upphöjelsen från Gud och hans plan som förutbestämts för länge sedan. Givet storheten i det verk som Gud har gjort i det land där den stora röda draken vistas hade ett sådant verk, om det flyttats någon annanstans, för länge sedan burit storslagen frukt och lätt accepterats av människan. Och ett sådant verk skulle vara alldeles för lätt att acceptera för de präster i Västerlandet som tror på Gud, för stadiet av Jesu verk tjänar som ett föregående exempel. Därför kan han inte uppnå detta stadium av förhärligandets verk någon annanstans; det vill säga eftersom det finns stöd av alla människor och erkännande av alla nationer, så finns det ingen plats för Guds härlighet att vila på. Och detta är exakt den enastående betydelse som detta stadium av verket har i detta land. Bland er finns det inte en människa som får skydd av lagen; det är snarare så, att ni straffas av lagen, och den större svårigheten är att ingen människa förstår er, vare sig det är era släktingar, era föräldrar, era vänner eller era kolleger. Inga förstår er. När Gud förkastar er, finns det inget sätt för er att fortsätta leva på jorden. Men ändå kan människor inte stå ut med att lämna Gud; detta är innebörden av Guds erövring av människor, och detta är Guds ära. Vad ni har ärvt denna dag överträffar det som alla tidigare apostlar och profeter har ärvt och är till och med större än Mose och Petrus arv. Välsignelser kan inte tas emot på en eller ett par dagar; de måste förtjänas genom mycket offer. Det vill säga, ni måste ha förfinad kärlek, stor tro och de många sanningar

---

som Gud ber er att nå fram till; dessutom måste ni kunna vända ert ansikte mot rättvisan och aldrig bli skrämnda eller underkasta er, och ni måste ha en ständig och oförtröttlig kärlek till Gud. Beslutsamhet krävs av er, liksom en förändring av ert livs sinnelag; ert fördärv måste botas, och ni måste acceptera Guds hela iscensättning utan klagomål, och till och med vara lydiga intill döden. Detta är vad ni bör åstadkomma. Detta är det slutliga målet för Guds verk och de krav som Gud ställer på denna grupp människor. Så som han ger till er, så måste han också begära av er i gengäld och ställa passande krav på er. Därför sker allt Guds verk inte utan orsak och utifrån detta kan man se varför Gud om och om igen utför sitt med höga normer och stränga krav försedda verk. Därför bör ni vara uppfyllda av tro på Gud. Kort sagt, allt Guds verk görs för er skull, så att ni blir värda att ta emot hans arv. Detta är inte så mycket för Guds egen äras skull utan för er frälsnings skull och för att göra denna grupp människor som är svårt drabbad i det orena landet fullkomlig. Ni måste förstå Guds vilja. Och därför uppmanar jag de många okunniga människor som saknar insyn eller förnuft: Sätt inte Gud på prov och gör inte motstånd längre. Gud har redan uthärdat allt lidande som människan aldrig har uthärdat och han har för länge sedan lidit mer förödmjukelse i människans ställe. Vad mer kan ni inte släppa? Vad skulle kunna vara viktigare än Guds vilja? Vad skulle kunna stå över Guds kärlek? Det är redan en dubbelt mödosam uppgift för Gud att utföra sitt verk i detta orena land. Om människan medvetet och självsvåldigt gör överträdelser, kommer Guds verk att behöva förlängas. I vilket fall som helst är detta inte i någons intresse och det är inte till nytta för någon. Gud är inte bunden av tiden; hans verk och hans härlighet kommer först. Hur lång tid det än tar kommer han därför inte att spara någon möda om det är hans verk. Detta är Guds sinnelag: Han kommer inte att vila förrän hans verk är utfört. Först när den tiden kommer att han erhåller den andra delen av sin ära kan hans verk avslutas. Om Gud inte skulle kunna avsluta verket med den andra delen av sin ära, så kommer aldrig hans dag att inträffa, hans hand kommer aldrig att avvika från hans utvalda, hans härlighet kommer aldrig att komma över Israel och hans plan kommer aldrig att slutföras. Ni bör se Guds vilja och se att Guds verk inte är så enkelt som skapelsen av himlarna och jorden och alla ting. För verket av i dag är att förvandla dem som har fördärvats, som blivit ytterst känslolösa, och att rena dem som skapades men sedan bearbetades av Satan. Det är inte skapelsen av Adam eller Eva, än mindre skapelsen av ljuset eller skapelsen av alla växter och djur.

Hans verk nu är att rena alla som har fördärvats av Satan så att de kan vinnas tillbaka och komma att tillhöra honom och bli hans ära. Ett sådant verk är inte så enkelt som människan föreställer sig att skapelsen av himlarna och jorden och alla ting är, och det har ingen likhet med att fördöma Satan till den bottenlösa avgrunden, som människan föreställer sig. Det är snarare att förvandla människan, att vända negativt till positivt och att ta i besittning det som inte tillhör honom. Detta är den inre berättelsen om detta stadium i Guds verk. Ni måste inse det, och ni bör inte förenkla saker och ting på ett överdrivet sätt. Guds verk är olikt allt vanligt arbete. Dess under kan inte förstås av människans sinne, och dess visdom kan inte nås av detta. Under detta stadium av sitt verk skapar Gud inte alla ting, och han förstör dem inte. Det är snarare så, att han förändrar hela sin skapelse och renar allt som har orenats av Satan. Därför ska Gud påbörja ett verk av stor vikt, och detta är den fullständiga betydelsen av Guds verk. Tror du, utifrån dessa ord, att Guds verk är så enkelt?

Du borde leva för sanningen eftersom du tror på Gud

Det vanliga problemet för alla människor är att de förstår sanningen men inte kan omsätta den i praktiken. En faktor är att människan är ovillig att betala priset, och den andra är att människans urskillningsförmåga är för otillräcklig; hon kan inte se förbi många av de svårigheter som finns i det verkliga livet och vet inte hur man praktiserar på lämpligt sätt. Eftersom människan har för lite erfarenhet, dålig kaliber och begränsad förståelse av sanningen, är hon oförmögen att lösa de svårigheter hon träffar på i livet. Hon kan bara ge läpparnas bekännelse till sin tro på Gud, men kan inte föra in Gud i sitt dagliga liv. Med andra ord, Gud är Gud och livet är livet, som om människan inte har någon relation med Gud i sitt liv. Det är vad alla människor tror. Med ett sådant sätt att tro på Gud kan människan inte vinnas och göras fullkomlig av honom i verkligheten. Det är sannerligen inte att Guds ord är ofullständigt, utan snarare att människans förmåga att ta emot hans ord helt enkelt är otillräcklig. Man kan säga att nästan ingen människa handlar efter Guds avsikter. Snarare är deras tro på Gud efter deras egna avsikter, etablerade religiösa föreställningar och seder. Få är de som genomgår en förvandling efter att ha accepterat Guds ord och börjar handla efter hans vilja. Snarare framhärdar de i sina missuppfattade övertygelser. När människan börjar tro på Gud, gör hon det utifrån religionens konventionella regler, och lever och samverkar med andra helt grundat på sin egen livsfilosofi. Så är fallet för nio av tio människor. Mycket få är de som utformar en annan plan och vänder ett nytt blad efter att ha börjat tro på Gud. Ingen ser på eller omsätter i praktiken Guds ord som sanningen.

Ta tron på Jesus, till exempel. Oavsett om en människa var nybörjare i tron eller hade tillhört tron under en mycket lång tid, så började alla helt enkelt använda vad de nu hade för "talanger" och visade upp vad det nu var för "förmågor" de hade. Människor lade helt enkelt bara till "tro på Gud", dessa tre ord, i sina vanliga liv, men ändrade inte något på sitt sinne, och deras tro på Gud växte inte det minsta. Människans strävan var varken varm eller kall. Hon sade inte att hon inte trodde, men hon gav sig inte heller fullt ut åt Gud. Hon hade aldrig på riktigt älskat Gud eller lytt Gud. Hennes tro på Gud var både äkta och låtsad, och hon blundade och var inte uppriktig i praktiserandet av sin tro. Hon fortsatte i ett sådant omtöcknat tillstånd ända från början fram till tiden för sin död. Vad är meningen i detta? Idag måste du komma in på rätt spår eftersom du tror på den praktiske Gud. När du har tro på Gud bör du inte bara söka välsignelser, utan söka

---

att älska Gud och känna Gud. Genom hans upplysning och din egen strävan kan du äta och dricka hans ord, utveckla en sann förståelse av Gud, och ha en sann kärlek till Gud som kommer från ditt hjärta. Med andra ord är din kärlek till Gud den mest äkta, så att ingen kan förstöra eller stå i vägen för din kärlek till honom. Då är du på rätt spår i tron till Gud. Det bevisar att du tillhör Gud, för ditt hjärta har tagits i besittning av Gud och då kan du inte besittas av någonting annat. På grund av din erfarenhet, det pris du betalat och Guds verk, kan du utveckla en oombedd kärlek till Gud. Då befrias du från Satans inflytande och lever i ljuset av Guds ord. Först när du har brutit dig fri från mörkrets inflytande kan du bedömas ha vunnit Gud. I din tro på Gud måste du söka detta mål. Detta är plikten för var och en av er. Ingen bör vara tillfreds med saker och ting som de är. Du kan inte vara tvehågsen gentemot Guds verk eller ta lätt på det. Du bör tänka på Gud i alla avseenden och vid alla tillfällen, och göra allting för hans skull. Och när du talar eller gör saker, bör du sätta Guds hus intressen först. Bara detta är i enlighet med Guds vilja.

Det största felet med människan som har tro på Gud är att hennes tro bara är i ord, och Gud finns inte alls i hennes praktiska liv. Alla människor tror sannerligen på Guds existens, ändå är inte Gud en del av deras vardagliga liv. Många böner till Gud kommer från människans mun, men Gud har liten plats i hennes hjärta, och därmed provar Gud människan om och om igen. Eftersom människan är oren har Gud inget annat alternativ än att pröva människan, så att hon kan känna skam och lära känna sig själv i provningarna. I annat fall skall alla människor bli ärkeängels barn, och bli allt mer fördärvad. Under människans tro på Gud kastas många personliga motiv och mål åt sidan medan hon oupphörligen renas av Gud. I annat fall kan ingen människa användas av Gud, och Gud har inget sätt att göra det verk i människan som han borde. Gud renar först människan. I den processen kan människan komma till vetskap om sig själv och Gud kan förändra människan. Först efter det kan Gud arbeta in sitt liv i människan, och bara på det sättet kan människans hjärta vändas helt och hållet till Gud. Att tro på Gud är alltså inte så enkelt som människan kanske säger. Om du bara har kunskap men inte har hans ord som liv; om du är begränsad endast till din egen kunskap men inte kan praktisera sanningen eller leva ut Guds ord, då är detta som Gud ser det desto mer bevis för att du inte har ett hjärta av kärlek till Gud, och det visar att ditt hjärta inte tillhör Gud. Att lära känna Gud genom att tro på honom; detta är det slutliga målet och det

---

som människan skall söka. Du måste anstränga dig för att leva ut Guds ord så att de kan förverkligas i din praktik. Om du bara har dogmatisk kunskap, kommer din tro på Gud att bli till intet. Bara om du också praktiserar och lever ut hans ord kan din tro anses vara fullständig och i enlighet med Guds vilja. På den här vägen kan många människor tala om mycket kunskap, men i deras dödsstund svämmas deras ögon över av tårar, och de hatar sig själva för att ha slösat bort en livstid och levt för ingenting till hög ålder. De förstår bara dogmer men kan inte omsätta sanningen i praktiken och vittna om Gud, utan springer istället bara hit och dit, flitiga som myror; när de står vid dödens rand ser de till sist att de saknar sant vittnesbörd, att de inte känner Gud alls. Är det inte för sent då? Varför fångar du inte dagen och söker den sanning som du älskar? Varför vänta till i morgon? Om du inte lider för sanningen i livet eller försöker vinna den, kan det vara så att du önskar känna ånger i dödens timme? Varför tror du i så fall på Gud? I själva verket finns det många områden där människan, om hon bara sätter till lite ansträngning, kan omsätta sanningen i praktiken och därmed tillfredsställa Gud. Människans hjärta är ständigt besatt av demoner och därför kan hon inte handla för Guds skull. Snarare färdas hon ständigt fram och tillbaka för köttet, och vinner ingenting i slutänden. Det är av dessa skäl som människan jämt har bekymmer och bedrävelser. Är inte de plågor från Satan? Är detta inte köttets fördärv? Du borde inte lura Gud genom att bara ge läpparnas bekännelse. Snarare måste du vidta konkreta åtgärder. Lura inte dig själv; vad är det för mening med det? Vad kan du vinna på att leva för köttets skull och slita för berömmelse och rikedom?

De sju åskorna mullrar – profeterar att evangeliet om riket skall spridas över hela universum

Jag sprider mitt verk bland de hedniska nationerna. Min härlighet blixtrar genom hela universum; min vilja är förkroppsligad i stjärna-stjärna-prick-prick-folket, som alla styrs av min hand och tar itu med de uppgifter jag har gett dem. Från och med nu har jag trätt in i en ny tidsålder, och för alla människor in i en annan värld. När jag återvände till mitt ”hemland”, påbörjade jag ännu en del av verket i min ursprungliga plan, så att människan skulle lära känna mig djupare. Jag betraktar universum i dess helhet och ser att^[a] det är en lämplig tidpunkt för mitt verk, så jag skyndar fram och tillbaka, och utför mitt nya verk på människan. Detta är en ny tidsålder, trots allt, och jag har fört med mig ett nytt verk för att leda fler människor in i den nya tidsåldern och förkasta fler av dem jag skall göra slut på. I den stora röda drakens nation har jag genomfört en fas i verket som är obegriplig för människor, vilket får dem att vaka i vinden, varefter många stillsamt driver bort med vinden. Detta är sannerligen den ”tröskplats” som jag håller på att röja; det är vad jag längtar efter och det är också min plan. För många ogudaktiga har smugit sig in medan jag utför mitt verk, men jag har inte bråttom att driva bort dem. Istället skall jag skingra dem när tiden är mogen. Först efter det skall jag vara livets källa, och låta dem som verkligen älskar mig ta emot fikonsträdets frukt och liljans doft från mig. I det land där Satan vistas, stoftets land, finns inget rent guld kvar, bara sand, och därmed, i mötet med dessa omständigheter, utför jag en fas i verket. Du ska veta att det jag vinner är äkta, förfinat guld, inte sand. Hur kan de ogudaktiga stanna kvar i mitt hus? Hur kan jag låta rävar vara parasiter i mitt paradiset? Jag använder alla tänkbara medel för att driva ut dessa ting. Innan min vilja avslöjas, vet ingen vad jag skall göra. Jag tar detta tillfälle i akt och driver ut dessa ogudaktiga, och de tvingas lämna min närvaro. Detta är vad jag gör med de ogudaktiga, men det kommer fortfarande att komma en dag då de kan tjäna mig. Människans begär efter välsignelser är alltför stark; därför vänder jag på min kropp och visar mitt strålande anlete för hedningarna, så att alla människor kan leva i sin egen värld och döma sig själva, medan jag fortsätter att säga de ord jag vill säga, och förser människor med vad de behöver. När människorna kommer till sans, kommer jag för länge sedan att ha spritt mitt verk. Jag skall därefter uttrycka min vilja för människorna och påbörja den andra delen av mitt verk på människan, att låta alla människor följa mig noga för att

---

samordnas med mitt verk, och låta människorna göra allt de kan för att tillsammans med mig utföra det verk som jag måste göra.

Ingen har en sådan tro att de kommer att få se min härlighet, och jag tvingar dem inte, utan avlägsnar snarare min härlighet från mänsklighetens mitt och för den till en annan värld. När människan åter igen ångrar sig, så skall jag ta min härlighet och visa den för ännu fler av dem som tillhör tron. Det är utifrån denna princip jag verkar. För det finns en tid då min härlighet lämnar Kanaan, och det finns också en tid då min härlighet lämnar de utvalda. Det finns dessutom en tid då min härlighet lämnar hela jorden, får den att mattas av och störtar den i mörkret. Inte ens Kanaans land kommer att se solljuset; alla människor kommer att förlora sin tro, men ingen kan uthärda att överge doften av Kanaans land. Först när jag träder in i den nya himlen och jorden skall jag ta den andra delen av min härlighet och först uppenbara den i Kanaans land, och få en strimma av ljus att lysa över hela jorden, som är försjunken i nattens becksvarta mörker, för att låta hela jorden komma till ljuset. Låt människor över hela jorden komma för att hämta kraft i ljusets styrka, så att min ära växer till och visas på nytt för varje nation. Låt hela mänskligheten inse att jag för länge sedan har kommit till den mänskliga världen och för länge sedan förde min härlighet från Israel till östern, för min härlighet lyser från öster, dit den fördes från Nådens Tidsålder till denna dag. Men det var från Israel som jag gav mig av och därifrån kom jag till östern. Först när ljuset från öster gradvis blir vitt kommer mörkret över jorden att börja förvandlas till ljus, och först då kommer människan att upptäcka att jag för länge sedan har lämnat Israel och att jag på nytt träder fram i öster. Eftersom jag har nedstigit till Israel en gång och senare lämnat det, kan jag inte födas på nytt i Israel, för mitt verk leder hela universum, och dessutom far blixten rakt från öster till väster. Av denna anledning har jag nedstigit i öster och fört Kanaan till folken i öst. Jag vill föra människor från hela jorden till Kanaans land, och därför fortsätter jag att sända ut yttranden i Kanaans land för att styra hela universum. Vid denna tid finns det inget ljus på hela jorden förutom Kanaan, och alla människor hotas av hunger och kyla. Jag gav min härlighet till Israel och tog sedan bort den, och därefter förde jag israeliterna till östern, och hela mänskligheten till östern. Jag har fört dem alla till ljuset så att de kan återförenas med det och vara förbundna med det, och inte längre behöva söka efter det. Jag skall låta alla som söker se ljuset igen och se den härlighet som jag hade i Israel; jag skall låta dem se att jag för

---

länge sedan kom ned på ett vitt moln till mänsklighetens mitt, låta dem se otaliga vita moln och frukter i överflödande klasar, och, än mer, låta dem se Jehova, Israels Gud. Jag skall låta dem skåda judarnas Herre, den länge efterlängtrade Messias, och det fulla framträdandet av mig, som har förföljts av kungar genom tiderna. Jag skall verka över hela universum och jag skall utföra ett stort verk, uppenbara all min härlighet och alla mina gärningar för människan under de sista dagarna. Jag skall visa mitt strålande ansikte i sin fullhet för dem som har väntat i många år på mig, för dem som har längtat efter att jag skall komma på ett vitt moln, för Israel som har längtat efter att jag än en gång skall framträda, och för hela den mänsklighet som förföljer mig, så att alla skall veta att jag för länge sedan tagit bort min härlighet och fört den till östern, så att den inte längre finns i Judeen. För de sista dagarna har redan kommit!

Över hela universum utför jag mitt verk, och i öster väller dundrande skrällar oavbrutet fram, som ruskar om alla nationer och samfund. Det är min röst som har lett alla människor in i nuet. Jag skall låta alla människor erövrats av min röst, falla in i denna ström och underkasta sig mig, för jag har sedan länge återtagit min härlighet från hela jorden och sänt ut den på nytt i öster. Vem längtar inte efter att se min härlighet? Vem väntar inte spännt på min återkomst? Vem törstar inte efter att jag ska visa mig igen? Vem längtar inte efter min ljuvlighet? Vem skulle inte vilja komma till ljuset? Vem skulle inte vilja skåda Kanaans rikedomar? Vem längtar inte efter Försonarens återkomst? Vem dyrkar inte den store Allsmäktige? Min röst skall spridas över hela jorden; jag vill, vänd mot mitt utvalda folk, tala fler ord till dem. Likt de mäktiga åskor som skakar berg och floder, säger jag mina ord till hela universum och till mänskligheten. Därför har orden i min mun blivit människans skatt, och alla människor vårdar mina ord. Blixten far från östern hela vägen till väst. Mina ord är sådana att människan ogärna vill ge upp dem och samtidigt tycker hon att de är obegripliga, men gläds desto mer åt dem alla. Alla människor är glada och upprymda och firar min ankomst, som om ett litet barn just har fötts. Genom min röst skall jag föra alla människor till mig. Därefter skall jag formellt träda in i människorassen, så att de kommer att tillbe mig. Med den härlighet som jag utstrålar och orden i min mun, skall jag göra så att alla människor kommer inför mig och ser att blixten far från öster och att jag också har nedstigit till "Olivberget" i öster. De kommer att se att jag redan har varit på jorden under en lång tid, inte längre som judarnas Son utan som österns blix. Jag har för länge sedan uppstått, lämnat

---

mänsklighetens mitt och sedan framträtt igen med ära bland människorna. Jag är den som tillbads under otaliga tidsåldrar före denna, och jag är också det spädbarn som övergavs av israeliterna för otaliga tidsåldrar sedan. Jag är dessutom denna tidsålders Allsmäktige Gud, full av härlighet! Låt alla komma inför min tron och se mitt härliga ansikte, höra min röst, och skåda mina gärningar. Det här är hela min vilja; det är slutet och höjdpunkten i min plan, liksom syftet med min förvaltning. Låt varje nation tillbe mig, varje tunga erkänna mig, varje människa sätta sin tro till mig, och varje folk underkasta sig mig!

Fotnoter:

- a. Den ursprungliga texten utelämnar ”ser att”.

Den väsentliga skillnaden mellan den inkarnerade Guden och de människor som används av Gud

Många är de år som Guds Ande har sökt medan han verkat på jorden, och många är de människor som Gud har använt för att utföra sitt verk under tidsåldrarnas lopp. Under hela denna tid har Guds Ande saknat en lämplig viloplats, och det är därför Gud växlar mellan olika människor som får göra hans arbete. Totalt sett är det genom människor som hans verk utförs. Under alla dessa år har alltså Guds verk aldrig avstannat utan fortsatt att föras framåt genom människor, hela vägen fram till denna dag. Trots att Gud har talat så många ord och utfört så mycket verk, känner människan honom fortfarande inte, och det beror på att Gud aldrig har framträtt för henne och även på att han inte har någon påtaglig form. Därför måste Gud fullfölja detta verk – verket med att få alla människor att lära känna den praktiske Gudens praktiska betydelse. För att uppnå detta mål måste Gud uppenbara sin Ande i påtaglig form för mänskligheten och utföra sitt verk i dess mitt. Det är alltså först när Guds Ande antar fysisk form, klär sig i kött och blod, rör sig synlig bland folk, följer med dem i deras liv, visar sig ibland och döljer sig ibland, som folk kan nå fram till en djupare förståelse av honom. Om Gud skulle stanna i köttet skulle han inte kunna fullborda sitt verk i dess helhet. Så efter att ha verkat i köttet en tid och fullgjort den verksamhet som måste utföras i köttet, kommer Gud att lämna köttet och verka i den andliga sfären i köttets avbild, precis som Jesus gjorde sedan han varit verksam en tid i normal mänsklighet och fullbordat hela det verk som han måste fullborda. Ni kanske minns det här avsnittet ur "Vägen ... (5)": "Jag minns att min Fader sade till mig, 'På jorden ska du endast göra din Faders vilja och fullborda hans uppdrag. Ingenting annat angår dig.' " Vad ser du i det här stycket? När Gud kommer till jorden, utför han bara sitt verk inom gudomligheten, vilket är vad den himmelske Anden har anförtrott den inkarnerade Guden. När han kommer, talar han bara över hela landet och ger röst åt sina yttranden med olika metoder och ur olika perspektiv. Hans främst mål och arbetsprincip är att sörja för människan och undervisa henne, och han befattar sig inte med sådant som mellanmänskliga relationer eller detaljer i människors liv. Hans huvudsakliga uppgift är att vara Andens röst. När Guds Ande framträder påtagligt i köttet, sörjer han bara för människans liv och sprider sanningen. Han lägger sig inte i människans arbete, det vill säga, han deltar inte i mänsklighetens arbete. Människan kan inte utföra gudomligt verk,

---

och Gud deltar inte i det människan gör. Under alla år sedan Gud kom till jorden för att utföra sitt verk, har han alltid utfört det genom människor. De här människorna kan emellertid inte betraktas som den inkarnerade Guden utan bara som människor som används av Gud. Dagens Gud kan däremot tala direkt ur gudomlighetens perspektiv, sända ut Andens röst och verka å Andens vägnar. Alla de människor som Gud har använt genom tiderna är likaså exempel på hur Guds Ande varit verksam i en köttslig kropp – varför kan då inte de kallas Gud? Dagens Gud är också Guds Ande som verkar direkt i köttet, och även Jesus var Guds Ande som verkade i köttet; båda dessa kallas Gud. Så vad är då skillnaden? De människor som Gud har använt genom tiderna har alla kunnat tänka och resonera normalt. Allesamman har känt till det mänskliga beteendets principer. De har haft normala mänskliga åsikter, och de har varit utrustade med allt det som vanliga människor ska vara utrustade med. De flesta av dem har varit osedvanligt begåvade och intelligenta. När Guds Ande verkar i sådana människor utnyttjar han deras förmågor som är gudagåvor. Guds Ande mobiliserar deras förmågor och använder deras styrkor i Guds tjänst. Guds väsen är däremot fritt från idéer och tankar, oförstört av mänskliga avsikter, och saknar till och med det som normala människor är utrustade med. Gud är alltså inte ens förtrogen med det mänskliga beteendets principer. Det är så det förhåller sig när dagens Gud kommer till jorden. Hans verk och hans ord är inte uppblandade med mänskliga avsikter eller mänskligt tänkande utan är en direkt manifestation av Andens avsikter, och han verkar direkt å Guds vägnar. Det här innebär att Anden talar direkt, att gudomligheten verkar direkt, utan ens den minsta inblandning av mänskliga avsikter. Den inkarnerade Guden förkroppsligar med andra ord det gudomliga direkt, utan inblandning av mänskliga tankar och åsikter, och han vet ingenting om det mänskliga beteendets principer. Om endast det gudomliga var verksamt (alltså om endast Gud själv var verksam), skulle Guds verk omöjligt kunna utföras på jorden. Så när Gud kommer till jorden måste han ha ett litet antal människor som han låter arbeta i det mänskliga tillsammans med det verk som han utför i det gudomliga. Med andra ord använder han mänsklig verksamhet som stöd för sitt gudomliga verk. Om han inte gjorde det skulle det inte finnas något sätt för människan att komma i direkt kontakt med det gudomliga verket. Det var så det var med Jesus och hans lärjungar. Under sin tid i världen avskaffade Jesus de gamla lagarna och fastställde nya bud. Han talade också många ord. Hela denna verksamhet skedde i det gudomliga.

De andra – såsom Petrus, Paulus och Johannes – lät allesamman sin framtida verksamhet vila på den grund som Jesu ord utgjorde. Det här innebär att Gud startade sitt verk under den tidsåldern genom att inleda nådens tidsålder; han inledde alltså en ny era, avskaffade den gamla och uppfyllde också orden ”Gud är början och slutet”. Människan måste med andra ord utföra mänskligt verk på grundvalen av gudomligt verk. Så snart Jesus hade sagt allt han behövde säga och avslutade sitt verk på jorden, lämnade han människorna. I fortsättningen var alla människor verksamma enligt de principer som uttryckts i hans ord, och de utövade sin tro i enlighet med de sanningar han förkunnat. Alla dessa människor arbetade för Jesus. Om Jesus hade utfört verket helt på egen hand hade det inte spelat någon roll hur många ord han talat – folk skulle ändå inte ha kunnat komma i kontakt med hans ord eftersom han verkade i det gudomliga och bara kunde tala gudomliga ord, och han hade inte kunnat förklara saker och ting så tydligt att vanliga människor skulle ha förstått hans ord. Därför var han tvungen att låta apostlarna och profeterna, som kom efter honom, komplettera hans verk. Det här är den inkarnerade Gudens arbetsprincip – han använder det inkarnerade köttet för att tala och på så sätt fullborda det gudomligas verk, och sedan använder han ett mindre eller större antal människor som är efter hans hjärta för att komplettera sitt verk. Gud använder alltså människor efter sitt hjärta för att utföra arbetet med att valla och vattna i mänsklighet, så att Guds utvalda folk ska kunna träda in i sanningens verklighet.

Om Gud, när han kom i köttet, bara skulle utföra gudomlighetens verk och det inte fanns några människor efter hans hjärta som verkade i samförstånd med honom, då skulle människan vara oförmögen att förstå Guds vilja eller komma i kontakt med honom. Gud måste använda vanligt folk som är efter hans hjärta för att fullborda detta verk, för att vaka över och leda församlingarna, så att den nivå som människans kognitiva processer – hennes hjärna – är kapabla att föreställa sig kan uppnås. Gud använder med andra ord ett litet antal människor som är efter hans hjärta för att ”översätta” det arbete han utför i sin gudomlighet, så att det kan öppnas upp – för att förvandla gudomligt språk till mänskligt språk, så att folk kan begripa och förstå det. Om inte Gud gjorde på det viset skulle ingen förstå Guds gudomliga språk, eftersom de människor som är efter Guds hjärta trots allt är en liten minoritet och människans förmåga att förstå är svag. Det är därför Gud väljer enbart denna metod när han är

---

verksam i det inkarnerade köttet. Om det gudomliga verket var allt som fanns skulle människan inte ha någon möjlighet att lära känna eller få kontakt med Gud eftersom hon inte förstår Guds språk. Enda sättet för folk att förstå detta språk är genom att människorna som är efter Guds hjärta förklarar hans ord. Men om dessa människor som arbetade i det mänskliga var allt som fanns, skulle det bara kunna upprätthålla människans normala liv; det skulle inte kunna förvandla människans sinnelag. Guds verk skulle inte kunna ha någon ny startpunkt; det skulle bara finnas samma gamla sånger, samma gamla plattityder. Endast genom den inkarnerade Gudens försorg, han som under sin inkarnationsperiod säger allt som måste sägas och gör allt som måste göras varefter människor arbetar och upplever i enlighet med hans ord, kommer deras sinnelag att kunna förändras och endast på så sätt kommer de att kunna följa med tiderna. Han som verkar i gudomligheten representerar Gud, medan dessa som verkar i det mänskliga är folk som Gud använder. Den inkarnerade Guden skiljer sig väsentligt från de människor som Gud använder. Den inkarnerade Guden kan utföra det gudomligas verk, men det kan inte människorna som Gud använder. I början av varje tidsålder talar Guds Ande personligen och startar den nya eran för att föra in människan i en ny begynnelse. När han har talat färdigt betyder det att Gud har avslutat verksamheten i sin gudomlighet. Därefter följer folk dessa människor som används av Gud för att träda in i sin livserfarenhet. På samma sätt är det här också det stadium då Gud för in människan i den nya tidsåldern och ger folk en ny startpunkt – och då avslutas Guds verk i köttet.

Gud kommer inte till jorden för att fullända sin vanliga mänsklighet eller för att göra en normal mänsklighets arbete. Han kommer enbart för att utföra gudomlighetens verk i normal mänsklighet. Den normala mänsklighet som Gud talar om är inte vad folk föreställer sig. Människan definierar "normal mänsklighet" som att ha en hustru eller make och söner och döttrar, vilket visar att man är en normal individ; men Gud ser det inte på det viset. För honom är normal mänsklighet att tänka vanliga mänskliga tankar, leva ett vanligt mänskligt liv och födas av vanliga människor. Men hans normalitet inbegriper inte ha en hustru eller make och barn så som människan tänker sig när hon talar om vad som är normalt. Den normala mänsklighet som Gud talar om är med andra ord något som människan skulle betrakta som avsaknad av mänsklighet, att nästan sakna känslor och verka sakna fysiska behov, precis som Jesus som bara var en vanlig

---

människa till det yttre och tog på sig en vanlig människas utseende, men till sitt väsen inte besatt allt det som en normal människa ska besitta. Härav kan man se att den inkarnerade Gudens väsen inte omfattar den normala mänskligheten i dess helhet, utan endast en del av det som människor ska vara utrustade med för att upprätthålla den normala mänskliga livets rutiner och bevara normala mänskliga förståndsgåvor. Men de här sakerna har ingenting att göra med vad folk betraktar som normal mänsklighet. Det här är vad den inkarnerade Guden måste besitta. Det finns emellertid de som hävdar att förutsättningen för att den inkarnerade Guden ska kunna sägas besitta normal mänsklighet är att han har hustru, söner och döttrar – en familj; de menar att om han inte har det så är han ingen normal människa. Därför frågar jag dig, ”Har Gud en hustru? Är det möjligt för Gud att ha en make? Kan Gud ha barn?” Är inte det här vanföreställningar? Den inkarnerade Guden kan inte växa upp ur en spricka mellan stenar eller falla ned från skyn. Han måste födas in i en vanlig mänsklig familj. Det är därför han har föräldrar och systrar. Det här är vad den inkarnerade Gudens normala mänsklighet måste ha. Så var fallet med Jesus. Jesus hade en far och en mor, systrar och bröder, och allt det här var normalt. Men om han hade haft hustru, söner och döttrar skulle hans mänsklighet inte ha varit den normala mänsklighet som Gud avsåg att den inkarnerade Guden skulle äga. Om han haft det skulle han inte ha kunnat verka å det gudomligas vägnar. Det var just tack vare att han inte hade fru och barn men ändå var född in i en normal familj av vanliga människor som han kunde utföra det gudomligas verk. För att klargöra detta ytterligare – vad Gud betraktar som en normal individ är en individ som föds in i en normal familj. Endast en sådan individ är kvalificerad att utföra gudomligt verk. Men om individen hade haft en hustru, barn eller en make skulle han inte kunnat utföra gudomligt verk, eftersom han bara skulle haft den normala mänsklighet som människor kräver men inte den normala mänsklighet som Gud kräver. Vad Gud anser och vad människor förstår skiljer sig ofta enormt mycket, skillnaden kan vara milsvid. I det här stadiet av Guds verk finns det mycket som strider mot och skiljer sig avsevärt från människors uppfattningar. Man skulle kunna säga att det här stadiet av Guds verk består helt och hållet av gudomlighet som verkar praktiskt och där mänskligheten har en stöttande funktion. Eftersom Gud kommer till jorden för att utföra sitt verk personligen i stället för att låta människan ta itu med det, inkarnerar han i köttet (i en ofullkomlig, normal människa) för att utföra sitt verk. Han använder denna

---

inkarnation för att ge människorna en ny tidsålder, för att berätta för dem om nästa steg i sitt verk och be dem att utöva sin tro i enlighet med den väg som beskrivs i hans ord. Därmed är Guds verk i köttet fullbordat; han är på väg att lämna mänskligheten och uppehåller sig inte längre i normalt mänskligt kött utan avlägsnar sig i stället från människan för att fortsätta med en annan del av sitt verk. Sedan använder han människor som är av hans hjärta och fortsätter sitt verk på jorden genom denna skara människor, men i deras mänsklighet.

Den inkarnerade Guden kan inte stanna hos människan för evigt eftersom Gud har många andra verk att utföra. Han kan inte vara bunden till köttet; han måste lägga av sig köttet för att utföra det verk han har att utföra, även om han utför det verket i köttets avbild. När Gud kommer till jorden väntar han inte tills han har uppnått den ålder som en normal människa bör uppnå innan han dör och lämnar mänskligheten. När hans verk är avslutat ger han sig av och lämnar människorna oavsett hur gammalt hans kött är. För Gud existerar inget sådant som ålder, han räknar inte sina dagar enligt människans livslängd; tvärtom avslutar han sitt liv i köttet i överensstämmelse med stegen i sitt verk. Det finns kanske de som menar att när Gud kommer i köttet så måste han utvecklas till ett visst stadium, bli vuxen, åldras och ge sig av först när den kroppen slutar fungera. Det är vad människans inbillar sig; Gud fungerar inte på det sättet. Han kommer i köttet enbart för att utföra det verk han har att utföra, inte för att leva en normal människas liv av att födas av föräldrar, växa upp, bilda familj, starta en karriär, skaffa barn och uppleva livets med- och motgångar – allt som en vanlig människa gör. När Gud kommer till jorden är det Guds Ande som tar på sig köttet, kommer in i köttet, men Gud lever inte en vanlig människas liv. Han kommer enbart för att genomföra en del i sin förvaltningsplan. Sedan kommer han att lämna mänskligheten. När Guds Ande kommer in i köttet fullkomnar han inte köttets normala mänsklighet. Tvärtom skrider gudomligheten genast till verket, vid en tidpunkt som Gud bestämt på förhand. När han sedan har gjort allt han måste göra och har genomfört sin uppgift till fullo, då är Guds Andes verk i detta stadium färdigt och då avslutas också den inkarnerade Gudens liv oavsett om hans köttsliga kropp har levt sitt hela liv eller ej. Det vill säga, oavsett till vilket stadium i livet den köttsliga kroppen nått, oavsett hur länge den levt på jorden, avgörs allting av Andens verk. Det har ingenting att göra med vad människan anser vara normalt för en människa. Ta Jesus som ett exempel. Han levde i köttet i trettiofyra och

---

ett halvt år. Om man ser till en människokroppens normala livslängd så skulle han inte ha dött vid den åldern, och han skulle inte ha gett sig av. Men det brydde sig inte Guds Ande om. När hans verk var avslutat togs kroppen bort och försvann tillsammans med Anden. Det här är den princip Gud följer när han verkar i köttet. Så egentligen är inte den inkarnerade Gudens mänsklighet av störst betydelse. Jag upprepar – han kommer inte till jorden för att leva en normal människas liv. Han upprättar inte först ett normalt mänskligt liv för att sedan börja verka. I stället kan han, förutsatt att han har fötts in i en vanlig mänsklig familj, utföra gudomligt verk som är fritt från mänskliga avsikter, som inte är köttsligt, som definitivt inte anammar samhällets sätt eller rymmer några mänskliga tankar och idéer och inte heller omfattar människans livsfilosofier. Det här är det verk som den inkarnerade Guden har för avsikt att utföra, och det är också den praktiska meningen med hans inkarnation. Gud kommer in i köttet huvudsakligen för att utan att genomgå andra betydelselösa processer iscensätta det verk som måste utföras i köttet, och vad gäller en vanlig människas erfarenheter så har han inga sådana. Det verk som Guds inkarnerade kött har att utföra inbegriper inga normala mänskliga upplevelser. Gud kommer alltså in i köttet för att genomföra det verk han måste genomföra i köttet. Resten har ingenting med honom att göra; han går inte igenom en massa betydelselösa processer. När hans verk är avklarat upphör också betydelsen av hans inkarnation. När han avslutar detta stadium innebär det att det arbete han har att utföra i köttet är avslutat, och hans kötts verksamhet är fullbordad. Men han kan inte hålla på att verka i köttet i det oändliga. Han måste vidare till en annan plats för att verka där, en plats utanför köttet. Endast på detta sätt kan hans verk genomföras till fullo och rycka framåt och nå större effekt. Gud arbetar i enlighet med sin ursprungliga plan. Han är fullkomligt medveten om vilket arbete han behöver göra och vilket arbete han har avslutat. Gud leder varje människa så att hon vandrar en väg som han redan har förutbestämt. Ingen kan undkomma detta. Endast de som följer Guds Andes vägledning kommer att kunna träda in i vilan. Det är möjligt att det i senare verk inte kommer att vara Gud som talar i köttet för att vägleda människan, utan att en Ande med påtaglig form vägleder människans liv. Först då kommer människan att verkligen kunna röra vid Gud, titta på Gud och än bättre sätt träda in i den verklighet som Gud kräver, så att hon blir fullkomnad av den praktiske Guden. Det här är det verk som Gud har för avsikt att

---

genomföra och som han planerade för länge sedan. Av detta ska ni alla kunna se vilken väg ni ska ta!

Befria dig från mörkrets inflytande och du kommer att vinnas av Gud

Vad är mörkrets inflytande? "Mörkrets inflytande" är Satans inflytande som bedrar, fördärvar, binder och kontrollerar människor. Satans inflytande är ett inflytande som har en aura av död. Alla dessa som lever under Satans styre är dömda att förgås.

Hur kan du göra dig fri från mörkrets inflytande efter att du kommit till tro på Gud? När du har bätt uppriktigt till Gud vänder du ditt hjärta helt till honom. I den stunden påverkas ditt hjärta av Guds Ande, du är beredd att överlämna dig själv helt och hållet, och i detta ögonblick har du befriat dig från mörkrets inflytande. Om allt som människan gör behagar Gud och passar hans krav, då är hon någon som lever i Guds ord, någon som lever i Guds omsorg och beskydd. Om människor är oförmögna att praktisera Guds ord, alltid lurar honom, betar sig likgiltigt mot honom och inte tror på hans existens, då lever de allesamman under mörkrets inflytande. Människor som inte har tagit emot Guds frälsning lever alla under Satans styre, de lever alltså under mörkrets inflytande. De som inte tror på Gud, lever under Satans styre. Inte ens de som tror på Guds existens lever nödvändigtvis i Guds ljus, eftersom de som tror på honom inte nödvändigtvis lever i Guds ord och inte nödvändigtvis är människor som är i stånd att lyda Gud. Människan tror bara på Gud, och eftersom hon inte lyckats lära känna Gud lever hon fortfarande efter de gamla reglerna, efter döda ord, i ett liv som är mörkt och osäkert, inte helt renad av Gud eller fullständigt vunnen av Gud. Även om det är självklart att de som inte tror på Gud lever under mörkrets inflytande, kan därför även de som tror på Gud fortfarande leva under dess inflytande, för den Helige Ande har inte verkat på dem. De som inte har tagit emot Guds nåd eller Guds barmhärtighet, och de som inte kan se den Helige Andes verk, lever alla under mörkrets inflytande. De som bara gläds åt Guds nåd men inte känner honom lever också mestadels under mörkrets inflytande. Om en människa tror på Gud men lever under mörkrets inflytande större delen av sitt liv, då har den människans existens förlorat sin betydelse - för att inte tala om dem som inte tror på Guds existens.

Alla dessa som inte kan acceptera Guds verk eller accepterar Guds verk men inte förmår uppfylla hans krav lever under mörkrets inflytande. Endast de som strävar efter sanningen och förmår uppfylla Guds krav kommer att få välsignelser från honom, och endast de kommer att undfly mörkrets inflytande. Människor som inte har frisläppts,

---

som alltid styrs av vissa saker och är oförmögna att överlämna sina hjärtan till Gud, är människor som står under Satans slaveri och lever under en aura av död. De som sviker sina egna plikter, de som sviker Guds uppdrag, och de som inte utför sin funktion i kyrkan lever under mörkrets inflytande. De som avsiktligt stör kyrkans liv, avsiktligt förstör relationer mellan bröder och systrar eller skapar sina egna grupper, lever ännu djupare under mörkrets inflytande; de lever i Satans trälldom. De som har en onormal relation till Gud, som alltid har överdrivna begär, som alltid vill ha ett övertag och aldrig försöker förändra sitt sinnelag, är människor som lever under mörkrets inflytande. De som alltid är slarviga, inte är seriösa i sitt praktiserande av sanningen och inte strävar efter att uppfylla Guds önskemål utan bara tillfredsställer sitt eget kött, är också människor som lever under mörkrets inflytande och är höljda i dödens svepning. De som ägnar sig åt oärlighet och bedrägeri i sitt arbete för Gud, behandlar Gud på ett nonchalant sätt, lurar Gud och alltid ifrågasätter allting, är människor som lever under mörkrets inflytande. Alla dessa som inte kan älska Gud uppriktigt, som inte strävar efter sanningen och inte fokuserar på att förändra sitt sinnelag lever under mörkrets inflytande.

Om du vill få beröm av Gud, måste du först befria dig från Satans mörkers inflytande, öppna ditt hjärta för Gud och vända det helt till honom. Berömmar Gud de saker och ting du gör nu? Har du vänt ditt hjärta till Gud? Har det du gjort varit vad Gud har begärt av dig? Stämmer det överens med sanningen? Du måste ständigt granska dig själv, fokusera på att äta och dricka Guds ord, lägga fram ditt hjärta inför honom, älska honom uppriktigt och hängivet offra dig för Gud. Sådana människor kommer helt säkert att få beröm av Gud.

Ingen som tror på Gud men inte strävar efter sanningen har någon möjlighet att göra sig fria från Satans inflytande. Alla dessa som inte lever ärligt, som uppträder på ett sätt inför andra men på ett annat sätt bakom ryggen på dem, som ger ett intryck av ödmjukhet, tålamod och kärlek medan de till sitt väsen är lömska, sluga och inte har någon lojalitet till Gud — de är typiska representanter för dem som lever under mörkrets inflytande. De är av samma sort som ormen. De som tror på Gud enbart för egen vinnings skull, som är självrättfärdiga och högmodiga, som framhäver sig själva och skyddar sin egen ställning är de som älskar Satan och motsätter sig sanningen. De motarbetar Gud och tillhör Satan helt och hållet. De som inte är uppmärksamma på

Guds bördor, som inte helhjärtat tjänar Gud, som alltid är upptagna av sina egna och sina familjers intressen, som är oförmögna att överge allt för att offra sig för Gud och aldrig lever av hans ord - de lever utanför Guds ord. Sådana människor kan inte få Guds beröm.

När Gud skapade människorna var det för att låta dem njuta av hans rikedom och verkligen älska honom. På så sätt skulle människorna leva i hans ljus. Idag lever alla dessa som är oförmögna att älska Gud, som inte uppmärksammar hans bördor, är oförmögna att tillfullo ge sina hjärtan till Gud, oförmögna att göra Guds hjärta till sitt eget och oförmögna att axla Guds bördor som sina egna, under mörkrets inflytande eftersom Guds ljus inte lyser på några sådana människor. De befinner sig på en väg som är diametralt motsatt Guds vilja och inget de gör rymmer en tillstymmelse till sanning. De vältrar runt i dyn med Satan och är dessa som lever under mörkrets inflytande. Om du alltid kan äta och dricka Guds ord samt vara uppmärksam på hans vilja och praktisera hans ord, då tillhör du Gud och då är du någon som lever i Guds ord. Är du villig att göra dig fri från Satans styre och leva i Guds ljus? Om du lever i Guds ord kommer den Helige Ande att ha möjlighet att utföra sitt verk. Om du lever under Satans inflytande kommer den Helige Ande inte att ha någon möjlighet att utföra något verk. Det arbete som den Helige Ande utför i människor, det ljus han låter lysa på människor och det förtroende han ger dem varar bara ett ögonblick, så om de inte är försiktiga och inte är uppmärksamma kommer det verk som den Helige Ande utför att gå dem förbi. Om människor lever i Guds ord, då kommer den Helige Ande att vara med dem och verka i dem. Om människor inte lever i Guds ord, då lever de i Satans trældom. Människor som lever med ett fördärvat sinnelag har inte den Helige Andes närvaro eller verk. Om du lever inom Guds ords sfär, om du lever i det tillstånd som Gud begär, då tillhör du honom och hans verk kommer att utföras på dig. Om du inte lever inom Guds kravs sfär, utan i stället lever under Satans styre, då lever du sannerligen under Satans fördärv. Endast genom att leva i Guds ord och överlämna ditt hjärta åt honom, kan du uppfylla hans krav; du måste göra som Gud säger, du måste göra Guds ord till grundvalen för din existens och verkligheten i ditt liv, och först då kommer du att tillhöra Gud. Om du praktiserar uppriktigt i överensstämmelse med Guds vilja, kommer han att verka i dig och då kommer du att leva i Guds välsignelser, leva i Guds anletes ljus, begripa det arbete som den Helige Ande utför och känna glädjen av Guds närvaro.

För att bli fri från mörkets inflytande måste du först vara lojal mot Gud och ivrigt sträva efter sanningen – endast då kommer du att vara i rätt tillstånd. Att leva i rätt tillstånd är en förutsättning för att kunna göra sig fri från mörkets inflytande. Att inte vara i rätt tillstånd betyder att du inte är lojal mot Gud och att du inte ivrigt söker sanningen. Då är det uteslutet att kunna göra sig fri från mörkets inflytande. Människans befrielse från mörkets inflytande baseras på mina ord, och om människan inte kan praktisera i överensstämmelse med mina ord, kommer hon inte att kunna fly från trældomen under mörkets inflytande. Att leva i rätt tillstånd är att leva under Guds ords vägledning, leva i ett tillstånd av lojalitet mot Gud, leva i ett tillstånd av sökande efter sanningen, leva i en verklighet av uppriktigt offrande för Gud, leva i ett tillstånd av uppriktig kärlek till Gud. De som lever i dessa tillstånd och i denna verklighet kommer successivt att förvandlas när de träder djupare in i sanningen, och de kommer att förvandlas i takt med att verket fördjupas, tills de slutligen med säkerhet kommer att vinnas av Gud, och de kommer att uppriktigt älska Gud. De som har gjort sig fria från mörkets inflytande kommer att successivt kunna fatta Guds vilja, successivt förstå Guds vilja och till slut bli Guds förtrogna. Inte nog med att de inte kommer att ha några egna föreställningar om Gud eller hysa upproriskhet mot honom, utan de kommer att avsky de föreställningar och den upproriskhet de burit på och frambringa äkta kärlek till Gud i sina hjärtan. De som är oförmögna att göra sig fria från mörkets inflytande är upptagna med sitt kött och fulla av trots. Deras hjärtan är fyllda med såväl mänskliga idéer och livsfilosofier som egna syften och överväganden. Gud kräver människans odelade kärlek, och han kräver att människan är upptagen av hans ord och sin kärlek till honom. Att leva i Guds ord, att i hans ord upptäcka det som människan bör söka, att älska Gud som ett resultat av hans ord, att vara fullt sysselsatt för Guds ords skull, att leva för Guds ord – allt detta är sådant som människan bör uppnå. Allt måste byggas på Guds ord, och först då kommer människan att vara i stånd att uppfylla Guds krav. Om inte människan är rustad med Guds ord är hon inte mer än en fluglarv behärskad av Satan. Tänk igenom det i ditt hjärta – hur många av Guds ord har slagit rot inom dig? I vilka avseenden lever du i överensstämmelse med Guds ord? I vilka avseenden har du inte levt i överensstämmelse med dem? Om inte Guds ord har gripit tag i dig tillfullo, exakt vad är det då som fyller ditt hjärta? Behärskas du av Satan i ditt vardagsliv eller uppfylls du av Guds ord? Initieras dina böner av hans ord? Har du kommit ut ur ditt

---

negativa tillstånd genom Guds ords upplysning? Att göra Guds ord till grundvalen för ens tillvaro, det är något alla bör träda in i. Om Guds ord inte är närvarande i ditt liv, då lever du under mörkrets inflytande, då är du upprorisk mot Gud, motsätter dig Gud och vanärrar hans namn – sådana människors gudstro är enbart förtretlig och störande. Hur mycket av ditt liv har du levt i enlighet med hans ord? Hur mycket av ditt liv har du inte levt i överensstämmelse med hans ord? Hur mycket av vad Guds ord krävt av dig har uppfyllts i dig? Hur mycket har gått förlorat i dig? Har du tittat ingående på sådana saker?

För att undfly mörkrets inflytande är en aspekt att det kräver den Helige Andes verk, och en annan aspekt att det kräver hängivet samarbete från människans sida. Varför säger jag att människan inte är på rätt spår? För det första, om en människa är på rätt spår kommer hon att kunna överlämna sitt hjärta till Gud, vilket är en uppgift som tar lång tid att träda in i eftersom mänskligheten alltid har levt under mörkrets inflytande och har varit i Satans trældom i tusentals år. Därför kan inte detta åstadkommas på en dag eller två. Jag tog upp detta ämne i dag, så att människor kan få ett grepp om sitt eget tillstånd. Beträffande vad som är mörkrets inflytande och vad det innebär att leva i ljuset, blir inträde möjligt när människan är i stånd att särskilja dessa ting. Skälet är att du måste veta vad Satans inflytande är innan du kan göra dig fri från det, och först då kommer du att ha vägen till att successivt befria dig från det. När det gäller vad man skall göra därefter, så är det en fråga för människorna själva. Du måste alltid träda in från en positiv aspekt och du får aldrig vänta passivt. Det är endast på detta sätt som du kan vinnas av Gud.

Tro måste fokusera på verkligheten – att ägna sig åt religiösa ritualer är inte tro

Hur många religiösa seder följer du? Hur många gånger har du gjort uppror mot Guds ord och gått din egen väg? Hur många gånger har du omsatt Guds ord i praktiken eftersom du verkligen tar hänsyn till hans bördor och försöker uppfylla hans önskan? Förstå Guds ord och omsätt det i handling. Var principfast i dina handlingar och gärningar. Det här handlar inte om att följa reglerna eller att göra det motvilligt bara för syns skull. Det här är snarare att praktisera sanningen och leva efter Guds ord. Endast den här typen av utövande gör Gud nöjd. De seder som gör Gud nöjd är inte regler utan utövande av sanning. Vissa människor har en förkärlek för att dra uppmärksamhet till sig. I sina bröders och systrars närvaro hävdar de att de står i skuld till Gud, men bakom deras ryggar utövar de inte sanningen utan gör något helt annat. Är de inte precis som de där religiösa fariseerna? En människa som verkligen älskar Gud och har sanningen är en som är lojal mot Gud, men inte avslöjar det utåt. Hon är villig att utöva sanningen när saker dyker upp och talar eller agerar inte på ett sätt som går emot hennes samvete. Hon uppvisar visdom när saker händer och är principfast i sina handlingar, oberoende av omständigheterna. En sådan här människa är en sann tjänare. Det finns de som ofta ägnar sig åt läpparnas bekännelse när det gäller deras skuld till Gud. De tillbringar sina dagar med en bekymrad min, lägger på en konstlad uppsyn och antar en bedrövad min. Hur avskyvärt! Och om du skulle fråga dem: ”På vilka sätt står ni i skuld till Gud? Berätta för mig!” skulle de förlora talförmågan. Om du är lojal mot Gud så tala inte om det bland folk, utan visa i stället din kärlek till Gud genom att utöva din tro och be till honom med ett rent hjärta. De som bara använder ord när de har med Gud att göra är alla hycklare! Vissa talar om att de står i skuld till Gud i varje bön, och börjar gråta varje gång de ber, trots att den Helige Ande inte ens rör vid dem. Människor som dessa är besatta av religiösa ritualer och föreställningar. De lever efter sådana ritualer och föreställningar och tror alltid att sådana handlingar gör Gud nöjd, och att Gud föredrar ytlig fromhet och tårar fyllda av sorg. Vad kan det komma för gott av sådana absurda personer? För att visa sin ödmjukhet låtsas vissa att de är barmhärtiga när de talar i andras närvaro. Vissa är medvetet underdåniga när de är med andra, som ett lamm utan någon styrka över huvud taget. Är det så här rikets folk uppträder? Någon som tillhör riket bör vara livlig och fri, oskyldig och öppen, ärlig och behaglig, en som lever i ett

---

tillstånd av frihet. Han har karaktär och värdighet, och kan bära vittnesbörd vart han än går. Han älskas av både Gud och människa. De som är nybörjare i tron har alltför mycket yttre utövande. De måste först gå igenom en period av hantering och brytning. De som tror på Gud i sina hjärtan skiljer sig inte från andra till det yttre, men deras handlingar och gärningar är lovvärda för andra. Endast sådana människor kan sägas leva ut Guds ord. Om du predikar evangeliet varje dag för den ena eller andra personen och leder dem till frälsning, men i slutändan ändå lever efter regler och dogmer, då kan du inte ge Gud ära. Den här typen av personer är religiösa människor och dessutom hycklare.

När sådana religiösa människor samlas frågar de: "Min syster, hur har du haft det den här tiden?" Hon svarar: "Jag känner att jag står i skuld till Gud och att jag inte klarar av att uppfylla hans hjärtans önskan." Någon annan säger: "Jag står också i skuld till Gud och jag kan inte göra honom nöjd." Dessa få meningar och ord uttrycker i sig de nedriga saker de har i sina hjärtan. Sådana ord är de mest avskyvärda och oerhört motbjudande. Sådana människors natur står i motsatsförhållande till Gud. De som fokuserar på verkligheten kommunicerar vadhelst de har i sina hjärtan och öppnar sina hjärtan för kommunikation. Det finns inget falskt över dem, de ägnar sig inte åt hövligheter eller tomma artigheter. De är alltid rättframma och följer inga jordiska regler. Det finns de som föredrar yttre uppvisning, som till och med saknar vett. När någon annan sjunger börjar han dansa och förstår inte ens att riset i hans kastrull redan har bränts vid. Sådant uppträdande är varken gudfruktigt eller hedervärt, utan är alldeles för lättsinnigt. Allt detta är manifestationer av bristen på verklighet! Vissa samlas för att prata om livet i anden och även om de inte pratar om sin skuld till Gud har de en sann kärlek till honom i sina hjärtan. Din skuld till Gud har ingenting med andra människor att göra. Du står i skuld till Gud, inte människan. Så till vilken nytta är det för dig att alltid prata om saken med andra? Du måste lägga vikt vid att träda in i verkligheten, inte på yttre nit eller uppvisning.

Vad representerar människans ytliga goda handlingar? De representerar köttet, och inte ens de bästa av yttre gärningar representerar livet, utan bara ditt eget individuella temperament. Människans yttre gärningar kan inte uppfylla Guds önskan. Du talar ständigt om att du står i skuld till Gud, men ändå kan du inte tillföra något till andras liv eller få andra att älska Gud. Tror du att sådana handlingar kommer att göra Gud nöjd?

Du tror att det här är Guds hjärtas önskan, att det här kommer från anden, men det är i sanning absurt! Du tror att det som gör dig nöjd och det som du önskar är det som också gläder Gud. Kan det som gör dig nöjd representera det som gör Gud nöjd? Kan människans karaktär representera Gud? Det som gör dig nöjd är just det som Gud avskyr, och Gud föraktar och förkastar dina vanor. Om du känner att du står i skuld, gå då och be inför Gud. Det finns ingen anledning att prata om det med andra. Om du inte ber till Gud utan i stället ständigt drar uppmärksamhet till dig själv i andras närvaro, kan detta uppfylla önskan i Guds hjärta? Om dina handlingar alltid görs enbart för syns skull, betyder det att du är den mest fåfänga av människor. Vilken sorts människa är hon som bara gör ytliga goda gärningar men är tom på verklighet? Sådana människor är hycklande fariseer och religiöst folk! Om ni inte slutar med era yttre gärningar och inte kan ändra er, då kommer inslagen av hyckleri inom er att växa ytterligare. Ju större inslagen av hyckleri, desto mer motstånd finns det mot Gud, och i slutändan kommer sådana människor säkerligen att kastas bort!

Endast de som känner till Guds verk i dag kan tjäna Gud

För att bära vittnesbörd om Gud och få den stora röda draken att skämmas måste man ha en princip och ett tillstånd: I sitt hjärta måste man älska Gud och träda in i Guds ord. Om du inte träder in i Guds ord, kommer du inte att ha något sätt att få Satan att skämmas. Genom tillväxten i ens liv förnekar man den stora röda draken och förödmjucar den fullständigt, och först då får den stora röda draken verkligen skämmas. Ju mer du är villig att omsätta Guds ord i praktiken, desto större bevis på din kärlek till Gud och ditt förakt för den stora röda draken. Ju mer du lyder Guds ord, desto större bevis på din längtan efter sanningen. Människor som inte längtar efter Guds ord är människor som saknar liv. Sådana människor är de som står utanför Guds ord och som tillhör religionen. Människor som verkligen tror på Gud har en mer djupgående kunskap om Guds ord genom att de äter och dricker Guds ord. Om du inte längtar efter Guds ord, då kan du inte verkligen äta och dricka Guds ord, och om du inte har någon kunskap om Guds ord, då har du inget sätt att vittna om Gud eller att göra Gud belåten.

I sin tro på Gud, hur bör man lära känna Gud? Man bör lära känna Gud baserat på Guds ord och verk i dag, utan avvikelse eller villfarelse, och före allt annat bör man känna Guds verk. Detta är grundvalen för att känna Gud. Alla dessa olika villfarelser som saknar ett verkligt erkännande av Guds ord är religiösa föreställningar; de är ett erkännande som är avvikande och felaktigt. Religiösa figurers största skicklighet ligger i att ta Guds ord som accepterades i det förflutna och granska Guds ord i dag mot dem. Om man, när man tjänar Gud i dag, håller fast vid de saker som den Helige Ande upplyste i det förflutna, då kommer ens tjänst att orsaka ett avbrott, och ens utövande kommer att vara föråldrat och ingenting annat än religiös ceremoni. Om du tror att de som tjänar Gud utåt sett måste vara ödmjuka och tålmodiga ..., och om du idag omsätter denna typ av kunskap i praktiken, då utgör sådan kunskap religiös föreställning, och sådant utövande har blivit ett hycklande framförande. "Religiösa föreställningar" refererar till saker som är otidsenliga och föråldrade (inklusive erkännandet av ord som tidigare talats av Gud och av ljus som direkt uppenbarades av den Helige Ande), och om de omsätts i praktiken idag, då utgör de ett avbrott i Guds verk, och de är inte av någon nytta för människan. Om människan inte kan rensa ut de saker inom henne som hör till religiösa föreställningar, då kommer de att bli ett stort hinder för människans tjänst

---

inför Gud. Människor med religiösa föreställningar har inget sätt att hålla jämna steg med den Helige Andes verk; de hamnar ett steg bakom, sedan två, för dessa religiösa föreställningar gör människan utomordentligt självsäker och arrogant. Gud känner ingen nostalgi för vad han talade och gjorde i det förflutna; om det är föråldrat, då eliminerar han det. Visst kan väl du släppa taget om dina föreställningar? Om du håller fast vid de ord som Gud talade i det förflutna, bevisar det att du känner Guds verk? Om du inte kan acceptera den Helige Andes ljus i dag, och i stället håller fast vid det förflutnas ljus, kan det bevisa att du följer i Guds fotspår? Kan du fortfarande inte släppa taget om religiösa föreställningar? Om så är fallet, då kommer du att bli en person som motsätter sig Gud.

Om människan kan släppa taget om religiösa föreställningar, då kommer hon inte att använda sitt sinne för att bedöma Guds ord och verk i dag, utan hon kommer istället att lyda direkt. Även om Guds verk i dag är påtagligt olik det förflutnas verk, är du i stånd att släppa taget om åsikter från det förflutna och direkt lyda Guds verk i dag. Om du är kapabel att ha sådan kunskap att du sätter Guds verk i dag i första rummet, oavsett hur han verkade i det förflutna, då är du en person som har släppt taget om sina föreställningar, som lyder Gud och som kan lyda Guds verk och ord och följa i Guds fotspår. I detta kommer du att vara någon som verkligen lyder Gud. Du analyserar eller granskar inte Guds verk; det är som om Gud har glömt sitt tidigare verk, och du har också glömt det. Nu är nu, och det förflutna är det förflutna, och från och med i dag har Gud lagt det han gjorde i det förflutna åt sidan; du bör inte uppehålla dig vid det. Först då kommer du att vara någon som helt lyder Gud och som helt har släppt taget om sina religiösa föreställningar.

Eftersom det alltid sker nya framsteg i Guds verk, finns det verk som blir föråldrat och gammalt när nytt verk uppstår. De här olika typerna av verk, gamla och nya, står inte i strid mot varandra utan kompletterar varandra; varje steg följer på det förra. Eftersom det finns nytt verk, måste de gamla sakerna förstås elimineras. Till exempel har en del av människans sedan länge etablerade sedvänjor och vanemässiga ordspråk, i kombination med människans mångåriga erfarenhet och läror, bildat en rad olika föreställningar i människans sinne. Ännu mer gynnsam för människans bildande av sådana uppfattningar är att Gud ännu inte har fullständigt avslöjat sitt sanna ansikte och inneboende sinnelag för människan, tillsammans med den mångåriga spridningen

---

av forna tiders traditionella teorier. Man kan säga att under loppet av människans tro på Gud har olika föreställningars påverkan lett till det ständiga bildandet och utvecklandet av alla sorters föreställningar om Gud hos folk, vilket har fått många religiösa människor som tjänar Gud att bli hans fiender. Ju starkare folkets religiösa föreställningar är, desto mer motsätter de sig därför Gud, och desto mer är de fiender till Gud. Guds verk är alltid nytt och aldrig gammalt, och det bildar aldrig dogmer utan förändras och förnyas istället ständigt i större eller mindre utsträckning. Detta verk är ett uttryck för det inneboende sinnelaget hos Gud själv. Det är också den inneboende principen för Guds verk, och ett av de medel med vilka Gud åstadkommer sin förvaltning. Om Gud inte verkade på det här sättet, skulle människan inte förändras eller kunna känna Gud och Satan skulle inte besegras. I hans verk sker det därför ständigt förändringar som framstår som oregelbundna, men som faktiskt är återkommande. Det sätt på vilket människan tror på Gud är däremot helt annorlunda. Hon klamrar sig fast vid gamla välbekanta dogmer och system, och ju äldre de är desto mer tilltalande är de för henne. Hur kan människans dåraktiga sinne, ett sinne som är lika omedgörligt som sten, acceptera så många ofattbara nya verk och ord från Gud? Människan avskyr den Gud som alltid är ny och aldrig gammal; hon tycker bara om den gamle Guden som är skröplig, vithårig och fast på ett ställe. Eftersom Gud och människan har sina egna preferenser har människan därmed blivit Guds fiende. Många av dessa motsägelser existerar ännu i dag, i en tid då Gud har gjort nya verk i nästan sex tusen år. Därför är de bortom räddning. Kanske beror det på människans envishet, eller på att Guds administrativa förordningar är okränkbara för varje människa, men dessa präster klamrar sig fortfarande fast vid möjliga gamla böcker och papper, medan Gud fortsätter med sitt ofullbordade förvaltningsverk som om han inte hade någon vid sin sida. Trots att dessa motsägelser gör Gud och människa till fiender, och till och med är oförsonliga, tar Gud ingen hänsyn till dem, som om de existerade – och ändå inte. Människan håller däremot fortfarande fast vid sina åsikter och föreställningar, och släpper aldrig taget om dem. Men en sak är uppenbar: Trots att människan inte avviker från sin ståndpunkt, är Guds fötter hela tiden i rörelse och han ändrar hela tiden sin ståndpunkt utifrån situationen, och i slutändan är det människan som kommer att besegras utan strid. Under tiden är Gud den största fienden till de motståndare som har besegrats, och han är också en förkämpe för de människor som har besegrats och de

---

som ännu inte har besegrats. Vem kan tävla med Gud och segra? Människans föreställningar verkar komma från Gud, eftersom många av dem uppstod i kölvattnet av Guds verk. Men Gud förlåter inte människan på grund av detta, och inte heller överöser han människan med beröm för att hon i kölvattnet av hans verk producerar parti efter parti med produkter "för Gud" som är utanför hans verk. Tvärtom känner han en oerhörd vämjelse inför människans uppfattningar och gamla fromma trosåskådningar, och han har inte ens lust att erkänna vilken dag de här uppfattningarna först dök upp. Han accepterar över huvud taget inte att dessa föreställningar skulle ha orsakats av hans verk, för människans föreställningar sprids av människan; deras källa är människans tankar och sinne, och den är inte Gud, utan Satan. Guds avsikt har hela tiden varit att hans verk ska vara nytt och levande, inte gammalt och dött, och det han får människan att hålla fast vid varierar med tidsåldern och skedet, och det är inte evigt och oföränderligt. Det beror på att han är en Gud som får människan att leva och vara ny, snarare än en djävul som får människor att dö och bli gamla. Förstår ni fortfarande inte detta? Du har föreställningar om Gud och är oförmögen att släppa taget om dem eftersom du är trångsynt. Det beror inte på att det är för lite förnuft i Guds verk eller att Guds verk avviker från människans önsksningar, och det beror inte heller på att Gud hela tiden är försumlig med sina plikter. Att du inte kan släppa taget om dina föreställningar beror på att du brister för mycket i lydnad, och på att du inte har den minsta likhet med en av Gud skapad varelse, och det beror inte på att Gud gör det svårt för dig. Allt detta har orsakats av dig, och har inget samband med Gud; allt lidande och all motgång orsakas av människan. Guds avsikter är alltid goda! Han vill inte få dig att fabricera föreställningar, utan önskar att du förändras och förnyas vartefter tidsåldrarna går. Men du kan inte skilja krita från ost och sysslar ständigt med att inspektera eller analysera. Det är inte så att Gud gör det svårt för dig, utan du saknar vördnad för Gud, och din olydnad är alltför stor. En liten skapad varelse som vågar ta en obetydlig del av det som tidigare gavs av Gud och sedan vänder sig om och använde den för att angripa Gud – är inte det människans olydnad? Man kan med rätta säga att människorna är ytterst okvalificerade att uttrycka sina åsikter inför Gud, och än mindre är de kvalificerade att paradera omkring med sitt värdelösa, stinkande, ruttna och blomrika språk som de behagar – för att inte tala om de där möjliga uppfattningarna. Är de inte ännu mer värdelösa?

Någon som verkligen tjänar Gud är en person som är efter Guds hjärta och lämpad att användas av Gud, och som kan släppa taget om sina religiösa föreställningar. Om man vill att det ska vara fruktbart att äta och dricka av Guds ord, då måste man släppa taget om sina religiösa föreställningar. Om du vill tjäna Gud så är det ännu mer nödvändigt att först släppa taget om religiösa uppfattningar och lyda Guds ord i allt. Detta är vad någon som tjänar Gud borde besitta. Om du saknar denna kunskap kommer du att orsaka avbrott och störningar så snart du tjänar, och om du fortsätter att hålla fast vid dina föreställningar, då kommer du oundvikligen att slås ner av Gud, och aldrig komma upp igen. Ta nutiden som exempel. En hel del av dagens uttalanden och verk är oförenliga med Bibeln och oförenliga med det verk som Gud tidigare utförde, och om du inte har någon önskan att lyda, då kan du falla när som helst. Om man vill tjäna i enlighet med Guds vilja, då måste man först släppa taget om religiösa föreställningar och rätta till sina egna åsikter. Mycket av det som sägs i framtiden kommer att vara oförenligt med vad som sades i det förflutna, och om du nu saknar viljan att lyda, kommer du inte att kunna vandra den väg som väntar. Om en av Guds verkningsmetoder har slagit rot inom dig och du aldrig släpper taget om den, då kommer den metoden att bli din religiösa föreställning. Om vad Gud är har slagit rot inom dig, då har du vunnit sanningen, och om Guds ord och sanning kan bli ditt liv, kommer du inte längre att ha föreställningar om Gud. De som besitter en sann kunskap om Gud har inga föreställningar, och kommer inte att hålla fast vid dogmer.

Ställ de här frågorna för att hålla dig vaksam:

1. Stör kunskapen inom dig din tjänst inför Gud?
2. Hur många religiösa sedvänjor finns det i ditt dagliga liv? Om du endast ger sken av fromhet, betyder det att ditt liv har växt till och mognat?
3. När du äter och dricker Guds ord, kan du då släppa taget om dina religiösa föreställningar?
4. När du ber, kan du då göra dig av med religiöst ceremoniel?
5. Är du någon som är lämpad för att användas av Gud?
6. Hur mycket av din kunskap om Gud innehåller religiösa föreställningar?

Genuin kärlek till Gud är spontan

Alla människor har varit föremål för förfining på grund av Guds ord. Om det inte vore för Gud inkarnerad skulle människan absolut inte välsignas genom att lida på det sättet. Det kan också sägas på detta sätt – de som kan acceptera Guds ords prövningar är välsignade människor. Människor är, baserat på sin ursprungliga kaliber, sitt beteende och sina attityder gentemot Gud, inte värdiga att ta emot denna typ av förfining. Det är för att de har blivit upplyfta av Gud som de har kunnat glädja sig åt denna välsignelse. Folk brukade säga att de inte var värdiga att se Guds ansikte eller höra hans ord. Idag är det helt och hållet på grund av Guds upplyftande och hans barmhärtighet som människor har fått hans ords förfining. Detta är välsignelsen för varenda människa som föds i de sista dagarna – har ni personligen upplevt detta? I vilka aspekter människor bör lida och ha motgångar är fastställt av Gud och bygger inte på människors egna krav. Det är absolut sant. Varenda troende bör ha förmågan att genomgå Guds ords prövningar och lida inom hans ord. Är detta något ni kan se klart och tydligt? För det du har genomlidit har du i gengäld fått dagens välsignelser; om du inte lider för Gud, kan du inte erhålla hans beröm. Du kanske har klagat tidigare, men oavsett hur mycket du har klagat har Gud inte lagt det på minnet om dig. Idag har anlant och det finns ingen anledning att skärskåda gårdagens frågor.

Vissa människor säger att de försöker älska Gud men inte kan, men när de hör att Gud skall lämna dem, då hyser de kärlek för honom. Vissa människor omsätter generellt inte sanningen i praktik, men när de hör att Gud i vredesmod kommer att lämna dem träder de fram inför honom och ber: ”Åh Gud! Snälla, ge dig inte av. Ge mig en chans! Gud! Jag har inte gjort dig till freds tidigare; jag har stått i skuld till dig och motsatt mig dig. Idag är jag villig att till fullo erbjuda dig både min kropp och mitt hjärta så att jag äntligen kan göra dig till freds och älska dig. Jag kommer inte att få den möjligheten igen.” Har du bett böner av det slaget? När någon ber på detta sätt är det för att hans eller hennes samvete har väckts av Guds ord. Alla människor är bedövade och trögtänkta. De utsätts för tuktan och förfining, men ändå vet de inte vad Gud åstadkommer. Om Gud inte verkade på detta sätt skulle människor fortfarande vara förvirrade; ingen skulle kunna inspirera de andliga känslorna i människors hjärtan. Det är bara Guds dömande och avslöjande ord som kan bära denna frukt. Alla ting uppnås och uppfylls därmed på grund av Guds ord, och det är enbart på grund av hans ord som

---

mänsklighetens kärlek till Gud har väckts. Om människor bara älskade Gud baserat på sina egna samveten skulle de inte se några resultat. Baserade inte folk tidigare sin kärlek till Gud på sina samveten? Fanns det en enda person som tog initiativet till att älska Gud? Det var endast genom Guds ords uppmuntran som de älskade Gud. Vissa människor säger: "Jag har följt Gud under så många år och åtnjutit så mycket av hans nåd, så många välsignelser. Jag har varit föremål för hans ords förfining och dom. Så jag har kommit att förstå mycket, och jag har sett Guds kärlek. Jag måste tacka honom, jag måste återgälda hans nåd. Jag kommer att tillfredsställa Gud med döden, och jag kommer att basera min kärlek till honom på mitt samvete." Om människor bara litar till sina samvetens känslor, kan de inte känna Guds skönhet; om de bara förlitar sig på sina samveten, blir deras kärlek till Gud torftig. Om du endast talar om att återgälda Guds nåd och kärlek, kommer du inte att ha någon drivkraft i din kärlek till honom; att älska honom utifrån ditt samvetes känslor är ett passivt förhållningssätt. Varför säger jag att det är ett passivt förhållningssätt? Detta är en praktisk fråga. Vilken slags kärlek är detta? Är det inte att försöka lura Gud och bara agera mekaniskt för honom? De flesta människor tror att det inte ges någon belöning för att älska Gud, och att man kommer att tuktas oavsett vad, för att man inte älskar honom, så överlag räcker det att bara inte synda. Att älska Gud och återgälda hans kärlek baserat på sitt samvetes känslor är därmed ett passivt förhållningssätt, och inte en kärlek till Gud som kommer spontant från ens hjärta. Kärleken till Gud skall vara en genuin känsla från djupet av en människas hjärta. Vissa människor säger: "Jag är själv villig att sträva efter Gud och följa honom. Nu vill Gud överge mig men jag vill ändå följa honom. Jag kommer att fortsätta att älska honom, oavsett om han vill ha mig eller inte, och till sist måste jag vinna honom. Jag erbjuder Gud mitt hjärta, och jag kommer att följa honom under resten av mitt liv oavsett vad han gör. Oavsett vad, måste jag älska Gud och jag måste vinna honom; Jag kommer inte att vila förrän jag har vunnit honom." Har du denna typ av vilja?

Vägen till att älska Gud är vägen till att tro på honom. Om du tror på honom måste du älska honom; men att älska honom handlar inte bara om att återgälda hans kärlek eller älska honom baserat på samvetets känslor – det är en ren kärlek till Gud. Det finns tillfällen när människor bara förlitar sig på sina samveten och de inte kan känna Guds kärlek. Varför sade jag alltid: "Kan Guds Ande beröra våra andar"? Varför talade jag inte

---

om att beröra människors samveten till att älska Gud? Det är för att människors samveten inte kan känna Guds skönhet. Om dessa ord inte övertygar dig kan du använda ditt samvete till att känna hans kärlek, och du kommer i det ögonblicket att ha en viss drivkraft, men den kommer därefter att försvinna. Om du bara använder ditt samvete till att känna Guds skönhet har du drivkraften när du ber, men därefter lämnar den dig bara, den försvinner. Vad handlar detta om? Om du bara använder ditt samvete kommer du inte att kunna väcka din kärlek till Gud; när du verkligen känner hans skönhet i ditt hjärta kommer din ande att beröras av honom, och det är endast då ditt samvete kommer att kunna spela sin ursprungliga roll. Det vill säga att när människor har inspirerats av Gud i sina andar och när deras hjärtan har fått kunskap och uppmuntran, det vill säga efter att de har fått erfarenhet, först då kommer de att effektivt kunna älska Gud med sina samveten. Att älska Gud med ditt samvete är inte fel – det är den lägsta nivån av att älska Gud. Mänsklighetens sätt att älska genom att med nöd och näppe göra Guds nåd rättvisa, kan absolut inte driva på att de proaktivt träder in. När människor får ta del av något av den Helige Andes verk, det vill säga när de ser och smakar Guds kärlek i sin praktiska erfarenhet, när de har en viss kunskap om Gud och verkligen ser att Gud är så värdig mänsklighetens kärlek och hur underbar han är, endast då kan människor genuint älska Gud.

När människor kontakter Gud med sina hjärtan, när deras hjärtan är kapabla att till fullo vända sig till honom, det är det första steget av mänsklig kärlek till Gud. Om du vill älska Gud måste du först kunna vända ditt hjärta till honom. Vad innebär det att vända ditt hjärta till Gud? Det är när allt som du strävar efter i ditt hjärta är till för att älska och vinna Gud, och detta visar att du helt har vänt ditt hjärta till Gud. Vid sidan av Gud och hans ord finns det nästan inget annat i ditt hjärta (familj, rikedom, make, hustru, barn eller andra ting). Även om sådant finns kan det inte uppta ditt hjärta och du tänker inte på dina framtidsmöjligheter utan du eftersträvar bara att älska Gud. Vid den tidpunkten kommer du att helt ha vänt ditt hjärta till Gud. Anta att du fortfarande smider planer för dig själv i ditt hjärta och ständigt eftersträvar din egen personliga vinning, ständigt tänker: "När kan jag begära något litet av Gud? När kommer min familj att få välstånd? Hur kan jag skaffa mig lite fina kläder? ..." Om du lever i ett sådant tillstånd visar det att ditt hjärta inte fullt ut har vänts till Gud. Om du bara har Guds ord i ditt hjärta och du alltid kan be till Gud och komma honom nära, som om han

---

vore dig väldigt nära, som om Gud vore inom dig och du vore inom honom, om du befinner dig i ett sådant tillstånd, då betyder det att ditt hjärta har varit i Guds närvaro. Om du ber till Gud och äter och dricker av hans ord varje dag, alltid tänker på kyrkans arbete, om du visar hänsyn till Guds vilja, använder ditt hjärta till att genuint älska honom och tillfredsställa hans hjärta, då kommer ditt hjärta att tillhöra Gud. Om ditt hjärta är upptaget av ett antal andra saker, då är det fortfarande upptaget av Satan och har inte verkligen vänt sig till Gud. När någons hjärta verkligen har vänt sig till Gud, då har den personen en genuin och spontan kärlek till honom och kommer att kunna beakta Guds verk. Trots att sådana personer fortfarande kommer att råka ut för dåraktiga och vettlösa tillstånd, kommer de att kunna beakta Guds hus intressen, hans verk och sitt sinnelags förändring. Deras hjärtan kommer att vara helt korrekta. Vissa människor viftar alltid med kyrkans flagga oavsett vad de gör; sanningen är att detta är för deras eget gagn. En sådan person har inte rätt typ av motivation. Han är förvrängd och bedräglig och det mesta av det han gör görs för den egna personliga vinningen. En sådan person strävar inte efter att älska Gud; hans hjärta tillhör fortfarande Satan och kan inte vändas till Gud. Gud har inget sätt att erhålla en sådan person.

Det första steget i att verkligen älska Gud och att vinnas av honom är att helt vända sitt hjärta till Gud. I varje enskild sak du gör, granska dig själv och fråga: "Gör jag detta baserat på ett hjärta som älskar Gud? Finns det någon personlig avsikt med det? Vilket är det mål jag faktiskt vill uppnå med detta?" Om du vill lämna över ditt hjärta till Gud måste du först kuva ditt eget hjärta, ge upp alla dina egna avsikter och uppnå punkten där du helt existerar för Gud. Detta är denna väg till praktiserande genom vilken du ger ditt hjärta till Gud. Vad innebär det att kuva sitt eget hjärta? Det innebär att man släpper taget om sitt köttets extravaganta lustar, inte hyser begär efter välsignelserna med status eller hyser begär efter bekvämlighet, utan istället gör allt för att tillfredsställa Gud, och att ens hjärta till fullo kan vara för honom, inte för ens egen skull. Det här är tillräckligt.

En genuin kärlek till Gud kommer från djupet av hjärtat; det är en kärlek som bara finns på grundval av människans kunskap om Gud. När någons hjärta helt vänder sig till Gud, då hyser denne kärlek till Gud, men den kärleken är inte nödvändigtvis ren och den är inte nödvändigtvis fullständig. Det beror på att det finns ett visst avstånd mellan att en persons hjärta helt vänts till Gud och att personen har uppnått en genuin

---

förståelse av Gud och en genuin dyrkan av honom. Sättet som man uppnår genuin kärlek till Gud på och lär känna Guds sinnelag är att vända sitt hjärta till Gud. När man har givit sitt sanna hjärta till Gud börjar man träda in i livets erfarenheter och på så sätt börjar ens sinnelag att förändras, ens kärlek till Gud kommer att växa gradvis och ens kunskap om Gud kommer också att öka gradvis. Att man vänder sitt hjärta till Gud är därmed en förutsättning för att komma in på rätt spår av livserfarenhet. När folk lägger fram sina hjärtan inför Gud har de bara ett hjärta som längtar efter honom men inte ett som älskar honom, eftersom de inte har en förståelse av honom. Trots att de under denna omständighet hyser viss kärlek till honom, är den inte spontan och genuin. Detta beror på att allt som kommer från människans kött är en känslomässig effekt och inte kommer från genuin förståelse. Det är bara en tillfällig impuls och kan inte utgöra långvarig dyrkan. När människor inte har en förståelse av Gud kan de bara älska honom utifrån sina egna preferenser och sina individuella föreställningar; denna typ av kärlek kan inte kallas spontan kärlek, och den kan inte heller kallas genuin kärlek. När någons hjärta verkligen vänder sig till Gud, kan de tänka på Guds intressen i allt, men om de inte har någon förståelse för Gud är de inte kapabla till att hysa en genuint spontan kärlek. Allt de kan göra är att fullgöra vissa funktioner för kyrkan och utföra en del av sin plikt, men det saknar grund. En sådan person har ett sinnelag som det är svårt att förändra; sådana personer är alla människor som antingen inte eftersträvar sanningen, eller inte förstår den. Även om en person helt vänder sitt hjärta till Gud betyder det inte att dennes hjärta som älskar Gud är helt rent, eftersom den som har Gud i sina hjärtan inte nödvändigtvis har kärlek till Gud i sina hjärtan. Detta gäller distinktionen mellan någon som eftersträvar eller inte eftersträvar en förståelse av Gud. När en person har en förståelse av honom, visar det att dennes hjärta helt har vänts till Gud; det visar att dennes genuina kärlek till Gud i hjärtat är spontan. Endast den typen av person är en som har Gud i sitt hjärta. Att vända sitt hjärta till Gud är en förutsättning för dem för att komma in på rätt väg, för att förstå Gud och för att uppnå kärlek till Gud. Det är inte en markör på att man har uppfyllt sin plikt att älska Gud, och det är inte heller en markör på att man hyser genuin kärlek till honom. Det enda sättet för någon att uppnå genuin kärlek till Gud är att vända sitt hjärta till honom, vilket också är det första som en av hans skapade varelser bör göra. De som älskar Gud är alla människor som söker liv, det vill säga, människor som eftersträvar sanningen och människor som verkligen vill ha

---

Gud; de har alla blivit upplysta av den Helige Ande och har berörts av honom. De kan alla vägledas av Gud.

När någon kan känna att den står i skuld till Gud är det för att denne har inspirerats av Anden; om personen känner det, då tenderar den att ha ett längtande hjärta och kommer att kunna eftersträva inträde i livet. Men om du stannar vid ett visst steg kommer du inte att kunna gå djupare; faran att fastna i Satans nät finns fortfarande, och när den når en viss punkt tas du till fånga av Satan. Guds upplysning gör det möjligt för människor att lära känna sig själva, och känna sin tacksamhetsskuld till Gud, liksom sin villighet att samarbeta med honom och att kasta det åt sidan som inte behagar honom. Detta är principen för Guds verk. Ni är alla villiga att eftersträva att växa upp i era liv och att älska Gud, så har du gjort dig fri från ditt ytliga sätt? Om du endast befriar dig från dessa sätt och inte orsakar några störningar eller visar dig på styva linan, är det verkligen att eftersträva att växa upp i ditt liv? Om du inte har några ytliga beteenden alls men inte träder in i Guds ord, betyder det att du är en person som inte gör några proaktiva framsteg. Vad är roten till att anta ytliga beteenden? Handlar du i syfte att växa upp i ditt liv? Eftersträvar du att bli kvalificerad att vara en av Guds folk? Vad det än är som du fokuserar på är vad du lever ut; om du fokuserar på ytliga sätt är ditt hjärta externt fokuserat, och du kommer inte att ha något sätt att eftersträva att växa upp i ditt liv. Gud kräver en förändring i sinnelag, men du eftersträvar alltid yttre ting; denna typ av person har inget sätt att förändra sitt sinnelag! Alla har ett visst sätt innan de har mognat i sina liv, vilket innebär att de måste acceptera domen, tuktan och att göras fullkomliga av Guds ord. Om du inte har Guds ord utan bara litar till ditt eget självförtroende och din egen vilja, bygger allt du gör enbart på nit. Det vill säga, om du vill ha tillväxt i ditt liv måste du äta och dricka och förstå Guds ord mer. Alla de som görs fullkomliga av hans ord har kunnat leva ut dem; de som inte genomgår hans ords förfining, som inte genomgår hans ords dom, kan inte vara lämpade för hans användning. Så till vilken grad lever ni ut hans ord? Endast om du äter och dricker Guds ord och kan jämföra dem med tillståndet för ditt eget liv, och hitta en väg där du praktiserar i ljuset av de frågor jag tar upp kommer ditt praktiserande att vara korrekt. Det kommer också att vara efter Guds hjärta. Endast den som praktiserar på detta sätt är en som har viljan att älska Gud.

Angående praktiserandet av bön

Ni ägnar ingen uppmärksamhet åt bön i ert dagliga liv. Folk har alltid förbisett bönen. Böner bads slentrianmässigt, man följde bara manuskriptet inför Gud. Folk ber bara till Gud när något händer dem. Under hela den här tiden, har du någonsin på riktigt bätt till Gud? Har du någonsin gråtit tårar av smärta inför Gud? Har du någonsin kommit till kännedom om dig själv inför Gud? Har du någonsin haft en förtrolig bön med Gud? Övning ger färdighet: Om du inte vanligen ber hemma, har du inget sätt att be i kyrkan, och om du inte normalt ber vid små sammankomster kommer du inte att kunna be vid stora sammankomster. Om du inte vanligen närmar dig Gud eller reflekterar över Guds ord, då har du ingenting att säga när det är dags att be – och även om du ber blir det bara en läpparnas bekännelse; du kommer inte att be på riktigt.

Vad innebär det att be på riktigt? Det innebär att tala de ord som är inuti ditt hjärta till Gud, och att ha gemenskap med Gud efter att ha fått grepp om hans vilja och med hans ord som grund; det innebär att känna sig särskilt nära Gud, känna att han är framför dig och att du har något att säga till honom; och det innebär att vara alldeles särskilt strålande inne i ditt hjärta, och känna att Gud är alldeles särskilt ljuvlig. Du kommer att känna dig alldeles särskilt inspirerad, och när de hört dina ord kommer dina bröder och systrar att känna sig belåtna, de kommer att känna att de ord du talar är orden inne i deras hjärtan, de ord de vill säga, och att det du säger representerar det de vill säga. Det är detta det innebär att be på riktigt. Efter att du har bätt på riktigt, kommer du att känna frid i hjärtat och vara belåten; kraften att älska Gud kommer att öka, och du kommer att känna att inget i hela ditt liv är mer värdigt eller betydande än att älska Gud – och allt detta bevisar att dina böner har haft verkan. Har du någonsin bätt på ett sådant sätt?

Och hur är det då med bönernas innehåll? Du bör be, steg för steg, i enlighet med ditt sanna tillstånd och det som den Helige Ande skall göra, och du bör ha gemenskap med Gud genom att följa Guds vilja och hans krav på människan. När du börjar praktisera dina böner skall du först ge ditt hjärta till Gud. Försök inte få grepp om Guds vilja; försök bara tala orden inne i ditt hjärta till Gud. När du kommer inför Gud, tala så här: "O Gud! Först idag inser jag att jag förut varit olydig mot dig. Jag är verkligen fördärvad och usel. Förut slösade jag bort min tid; från och med idag skall jag leva för dig, jag skall leva ut ett meningsfullt liv, och tillgodose din vilja. Jag vill att din Ande

---

alltid verkar inom mig, och alltid belyser och upplyser mig, så att jag kan bära ett starkt och genljudande vittnesbörd inför dig, så att Satan kan se din ära, ditt vittnesbörd och beviset på din triumf inom oss.” När du ber på det här sättet kommer ditt hjärta helt att frigöras, när du har bett på det här sättet kommer ditt hjärta att vara närmare Gud, och genom att ofta be på det här sättet kommer den Helige Ande oundvikligen att verka inom dig. Om du alltid ropar till Gud på det här sättet och gör din föresats inför Gud, så kommer det en dag då din föresats kan godtas inför Gud, då ditt hjärta och hela ditt vara blir mottaget av Gud, och du till slut kommer att göras fullkomlig av Gud. Bön måste vara av yttersta vikt för er. När du ber tar du emot den Helige Andes verk, ditt hjärta blir på så sätt berört av Gud, och kraften i kärleken till Gud inom dig kommer fram. Om du inte ber med ditt hjärta, om du inte öppnar ditt hjärta för att ha gemenskap med Gud, kommer det inte att finnas något sätt för Gud att verka inom dig. Om du efter att ha bett har talat alla ord inne i ditt hjärta och Guds Ande inte har verkat, om du inte känner dig inspirerad inom dig, då visar detta att ditt hjärta inte är uppriktigt, att dina ord inte är sanna, och fortfarande orena. Om du efter att ha bett är belåten, då har dina böner godtagits av Gud och Guds Ande har verkat inom dig. Som någon som tjänar inför Gud kan du inte vara utan böner. Om du verkligen ser gemenskap med Gud som något meningsfullt och värdefullt, skulle du då kunna försaka bönen? Ingen kan vara utan gemenskap med Gud. Utan bön lever du i köttet, du lever i Satans bojar; utan riktig bön lever du under mörkrets inflytande. Jag hoppas att bröderna och systrarna kan be på riktigt varje dag. Detta är emellertid inte att lyda en lärosats, utan en verkan som måste åstadkommas. Är du villig att avstå lite sömn och belåtenhet, genom att be morgonböner i gryningen och sedan njuta av orden från Gud? Om du ber med ett rent hjärta och äter och dricker Guds ord på detta sätt, blir du mer acceptabel för honom. Om du gör detta varenda morgon, om du varenda dag praktiserar att ge ditt hjärta till Gud, kommunicerar och ägnar dig åt honom, då kommer din kunskap om Gud förvisso att öka, och du kommer att kunna få bättre grepp om Guds vilja. Du bör säga: ”O Gud! Jag önskar att uppfylla min plikt. För att du skall bli förhärligad i oss, och kunna åtnjuta vittnesbördet bland oss, den här gruppen av människor, kan jag bara ägna hela mitt vara åt dig. Jag bönfaller dig att verka inom oss, så att jag på riktigt kan älska och tillfredsställa dig, och göra dig till det mål jag strävar mot.” När du är uppfylld av denna börda, kommer Gud säkerligen att göra dig fullkomlig; du bör inte bara be för din egen

---

skull, utan även för ändamålet att göra Guds vilja, och för ändamålet att älska honom. Sådan är den sannaste formen av bön. Ber du för att göra Guds vilja?

Förut visste ni inte hur man ber, och förbisåg bönen; idag måste ni göra ert bästa för att träna er i att be. Om du inte kan framkalla styrkan inom dig att älska Gud, hur kan du då be? Du bör säga: ”O Gud! Mitt hjärta är oförmöget att älska dig på riktigt; jag vill älska dig men jag saknar styrkan. Vad skall jag göra? Jag önskar att du öppnar min andes ögon, jag önskar att din Ande rör vid mitt hjärta, så att jag inför dig blir avklädd alla passiva tillstånd, och inte begränsas av någon person, angelägenhet eller ting; mitt hjärta lägger jag helt naket inför dig, så att hela mitt vara ägnas åt dig, och du kan pröva mig på vilket sätt du vill. Nu ägnar jag ingen tanke åt mina utsikter, inte heller är jag bunden av döden. Med mitt hjärta som älskar dig vill jag söka livets väg. Alla ting och händelser är i dina händer, mitt öde är i dina händer, och även mitt liv styrs av dina händer. Nu eftersträvar jag kärleken till dig, och oavsett om du låter mig älska dig, oavsett hur Satan ingriper, är jag besluten att älska dig.” När du möter sådana ting, ber du på det här sättet. Om du gör det varje dag, kommer kraften att älska Gud gradvis att öka.

Hur träder man in i sann bön?

Medan du ber måste ditt hjärta ha frid inför Gud, och det måste vara uppriktigt. Du har riktig gemenskap och bön med Gud; du får inte försöka lura Gud med ord som klingar trevligt. Bön kretsar kring det som Gud vill slutföra idag. Be Gud ge dig större upplysning och belysning, och för det tillstånd och de problem du har just nu inför Gud för att be och göra en föresats inför Gud. Bön är inte att följa en rutin, utan att söka Gud med ditt sanna hjärta. Be att Gud skyddar ditt hjärta och gör så att det ofta kan ha frid inför Gud, att du kan känna dig själv, och förakta dig själv, och försaka dig själv i den miljö som Gud har inrättat för dig, så att du på så sätt kan ha en normal relation med Gud och blir någon som på riktigt älskar Gud.

Vad är börens betydelse?

Bön är ett av människans sätt att samarbeta med Gud, det är en metod för människan att ropa till Gud, och det är den process genom vilken människan berörs av Guds Ande. Man kan säga att de som är utan bön är döda utan ande, bevis på att de saknar förmågorna att bli berörda av Gud. Utan bön kan de inte erhålla ett normalt andligt liv, och än mindre kan de följa den Helige Andes verk; utan bön skär de av sin

---

relation med Gud, och är oförmögna att ta emot Guds godkännande. När du är någon som tror på Gud, blir du mer berörd av Gud ju mer du ber. Sådana människor har högre föresats och kan i högre grad ta emot den senaste upplysningen från Gud; därför kan endast sådana människor göras fullkomliga så snart som möjligt av den Helige Ande.

Vilken verkan skall uppnås av bönen?

Människor kan utföra bönen praktik och förstå bönen betydelse, men den effekt som bönen skall uppnå är ingen enkel sak. Bön handlar inte om att gå igenom formaliteterna, eller följa rutinen, eller recitera Guds ord, det vill säga bön innebär inte att härma ord och kopiera andra. I bönen måste du ge ditt hjärta till Gud, dela orden i ditt hjärta med Gud så att du kan beröras av Gud. Om dina böner skall göra verkan, då måste de bygga på din läsning av Guds ord. Endast genom att be mitt i Guds ord kommer du att kunna motta mer upplysning och belysning. En sann bön syns på att man har ett hjärta som eftertraktar de krav som ställs av Gud, och är villig att uppfylla dessa krav; du kommer att kunna hata allt som Gud hatar, och utifrån det kommer du att ha kunskap och kommer att känna och vara klar med de sanningar som förklaras av Gud. Att ha föresatsen, och tron, och kunskapen, och en väg att praktisera utifrån efter att ha bätt – bara detta är att be på riktigt, och endast sådan bön kan ha verkan. Ändå måste bön bygga på grunden att njuta av Guds ord och ha gemenskap med Gud i hans ord, att ditt hjärta kan söka Gud och att det har frid inför Gud. Sådan bön har redan nått stadiet med sann gemenskap med Gud.

Grundläggande kunskap om bön:

1. Säg inte blint vad som helst som du kommer att tänka på. Det måste finnas en börda inne i ditt hjärta, det vill säga du måste ha ett mål när du ber.
2. Dina böner måste innehålla Guds ord; de måste vara grundade på Guds ord.
3. När du ber ska du inte dra upp inaktuella problem. Dina böner ska relatera till Guds aktuella ord, och när du ber ska du berätta dina innersta tankar för honom.
4. Bön i grupp måste kretsa kring en kärna, som måste vara den Helige Andes verk idag.
5. Alla människor måste lära sig att be förbön. Detta är också ett sätt att ta hänsyn till Guds vilja.

Det personliga bönelivet bygger på att förstå bönen betydelse och den grundläggande kunskapen om bön. Be ofta i ditt dagliga liv för dina brister, be för att

---

uppnå förändringar i ditt sinnelag i livet, och be grundat på din kunskap om Guds ord. Var och en bör etablera sitt eget böneliv, de bör be om kunskapen grundad på Guds ord, de bör be för att söka kunskapen om Guds verk. Lägg dina faktiska omständigheter inför Gud, och var pragmatisk, och fäst ingen uppmärksamhet vid metod; nyckeln är att erhålla sann kunskap, och att faktiskt erfara Guds ord. Alla som eftersträvar att träda in i det andliga livet måste kunna be på många olika sätt. Tyst bön, att begrunda Guds ord, komma till kunskap om Guds verk, och så vidare – denna målinriktade form av gemenskap är till för att uppnå inträde i ett normalt andligt liv, göra din egen situation inför Gud bättre och bättre, och orsaka ännu större framsteg i ditt liv. Kort sagt är allt du gör – oavsett om det är att äta och dricka Guds ord, eller be tyst eller förkunna ljudligt – till för att tydligt se Guds ord, och hans verk, och det som han vill uppnå i dig. Viktigare är att det är för att nå de normer som Gud kräver och ta ditt liv till nästa nivå. Den lägsta norm som Gud kräver av människor är att de kan öppna sina hjärtan för honom. Om människan ger sitt sanna hjärta till Gud och säger till Gud det som verkligen är i hennes hjärta, då är Gud villig att verka i människan; Gud vill inte ha människans förvridna hjärta, utan hennes rena och ärliga hjärta. Om människan inte på riktigt lättar sitt hjärta för Gud, då berör inte Gud människans hjärta eller verkar inom henne. Det mest angelägna med att be är därför att tala ditt sanna hjärtas ord till Gud, berätta för Gud om dina brister eller upproriska sinnelag och helt öppna dig själv för Gud. Först då blir Gud intresserad av dina böner; om inte kommer Gud att dölja sitt ansikte för dig. Minimikriteriet för bön är att du måste kunna bevara frid i ditt hjärta inför Gud, och det får inte avlägsna sig från Gud. Under denna period har du kanske inte vunnit någon nyare eller högre syn, men du måste använda bönen för att behålla saker och ting som de är – du kan inte gå bakåt. Detta är det allra minsta du måste uppnå. Om du inte kan åstadkomma ens det, då bevisar det att ditt andliga liv inte har kommit in på rätt spår; därför är du oförmögen att hålla fast vid din ursprungliga vision, och berövad tro på Gud, och din föresats försvinner därefter. Ditt inträde i det andliga livet kännetecknas av om dina böner har kommit in på rätt spår eller inte. Alla människor måste träda in i denna verklighet, de måste alla arbeta med att medvetet träna sig i bön, inte passivt vänta, utan medvetet söka efter att bli berörda av den Helige Ande. Först då blir de människor som på riktigt söker Gud.

När du börjar be måste du vara realistisk, och får inte sträcka dig längre än du når; du kan inte ställa överdådiga krav och hoppas att du så fort du öppnar munnen kommer att bli berörd av den Helige Ande, upplyst och belyst, och får mycket nåd till skänks. Det är omöjligt – Gud gör inte sådant som är övernaturligt. Gud åstadkommer människors böner i sin egen tid och ibland prövar han din tro för att se om du är lojal inför honom. När du ber måste du ha tro, ståndaktighet och föresats. De flesta människor som börjar träna på att be känner inte att de har berörts av den Helige Ande och tappar därför modet. Det duger inte! Du måste ha uthållighet, du måste fokusera på att känna den Helige Andes beröring, och på att söka och utforska. Ibland är den väg du handlar efter felaktig; ibland kan dina motiveringar och föreställningar inte stå fasta inför Gud, och då rör inte Guds Ande dig; dessutom finns det tider då Gud ser på om du är lojal eller inte. Kort sagt måste du anstränga dig mer för att träna dig. Om du upptäcker att den väg du handlar efter är avvikande, kan du ändra ditt sätt att be. Så länge du söker på riktigt, och längtar efter att få ta emot, så kommer helt säkert den Helige Ande att ta dig in i denna verklighet. Ibland ber du med ett sant hjärta men känner dig inte som om du har berörts särskilt mycket. Vid sådana tillfällen måste du lita på din tro, och förtrösta på att Gud ser till dina böner; du måste ha ståndaktighet i dina böner.

Du måste vara ärlig, och måste be för att göra dig av med det baksluga i ditt hjärta. Allt eftersom du använder bönen för att rena dig närhelst det behövs, och använder den för att bli berörd av Guds Ande, kommer ditt sinnelag gradvis att förändras. Det sanna andliga livet är ett liv i bön, och det är ett liv som är berört av den Helige Ande. Processen att bli berörd av den Helige Ande är processen att ändra människans sinnelag. Ett liv som inte har berörts av den Helige Ande är inget andligt liv, det är fortfarande religiös ritual; endast de som ofta berörs av den Helige Ande, och har blivit upplysta och belysta av den Helige Ande, är människor som har trätt in i det andliga livet. Människans sinnelag förändras konstant när hon ber, och ju mer hon rörs av Guds Ande, desto mer positiv och lydig blir hon. På så sätt kommer också hennes hjärta gradvis att renas, och efter det förändras gradvis hennes sinnelag. Sådan är den sanna bönens verkan.

Känn till Guds senaste verk och följ i hans fotspår

Ni ska nu sträva efter att bli Guds folk och påbörja det fullständiga inträdet på det rätta spåret. Att bli Guds folk betyder att träda in i rikets tidsålder. I dag börjar ni officiellt träda in i rikets utbildning och era framtida liv ska sluta vara så slöa och slappa som de var förut; om man lever på det viset är det omöjligt att leva upp till de normer Gud kräver. Om du inte känner någon brådska visar det att du inte har någon önskan att bättra dig, att din strävan är rörig och förvirrad och att du är oförmögen att uppfylla Guds vilja. Inträdet i rikets utbildning innebär att man börjar Guds folks liv – är du villig att acceptera en sådan utbildning? Är du villig att känna att det brådskar? Är du villig att bli fostrad av Gud? Är du villig att bli tuktrad av Gud? Hur kommer du att agera när Guds ord kommer över dig och prövar dig? Och vad kommer du att göra när du ställs inför alla möjliga sorters sakförhållanden? Tidigare var ditt fokus inte på livet: i dag måste du träda in i livets verklighet och sträva efter förändringar i ditt livssinnelag. Det är detta som rikets folk måste uppnå. Alla dessa som utgör Guds folk måste ha liv, de måste acceptera rikets utbildning och eftersträva förändringar i sitt livssinnelag. Det är vad Gud fordrar av rikets folk.

Guds fordringar på rikets folk är följande:

1. De måste acceptera Guds uppdrag. Det vill säga, de måste acceptera alla de ord som uttalats i Guds verk i de sista dagarna.
2. De måste träda in i rikets utbildning.
3. De måste sträva efter att få sina hjärtan vidrörda av Gud. När ditt hjärta har vänt sig helt till Gud och du har ett normalt andligt liv, lever du i frihetens sfär, vilket innebär att du lever med Guds kärleks omsorg och beskydd. Det är bara när du lever med Guds omsorg och beskydd som du tillhör Gud.
4. De måste vinnas av Gud.
5. De måste bli en yttring av Guds härlighet på jorden.

De här fem punkterna är mitt uppdrag till er. Mina ord har talats till Guds folk och om du är ovillig att acceptera de här uppdragen tänker jag inte tvinga dig – men om du verkligen accepterar dem kommer du att kunna göra Guds vilja. I dag börjar ni acceptera Guds uppdrag och sträva efter att bli rikets folk och uppnå de normer som krävs för att vara rikets folk. Det här är det första steget i inträdet. Om du vill göra Guds vilja helt och hållet måste du acceptera de här fem uppdragen, och om du klarar att

---

utföra dem kommer du att vara enligt Guds hjärta och Gud kommer helt visst att ha stor användning av dig. Vad som är avgörande i dag är att träda in i rikets utbildning. Inträde i rikets utbildning omfattar det andliga livet. Förr var det inget tal om det andliga livet, men nu, när du börjar träda in i rikets utbildning, träder du officiellt in i det andliga livet.

Vad för slags liv är det andliga livet? Det andliga livet är ett liv där ditt hjärta helt och hållet har vänt sig till Gud och är kapabelt att vara uppmärksam på Guds kärlek. Det är ett liv där du lever i Guds ord, där inget annat upptar ditt hjärta, där du är i stånd att begripa Guds vilja i dag och leds av den helige Andes ljus i dag för att kunna fullgöra din plikt. Ett sådant liv mellan människa och Gud är det andliga livet. Om du är oförmögen att följa dagens ljus, då har det uppstått ett avstånd i din relation till Gud – den kan till och med ha skurits av – och du saknar ett normalt andligt liv. En normal relation med Gud baserar sig på accepterandet av hans ord i dag. Har du ett normalt andligt liv? Har du en normal relation till Gud? Är du en person som följer den helige Andes verk? Om du är kapabel att följa den helige Andes ljus i dag, om du kan begripa Guds vilja i hans ord och träda in i de här orden, då är du en person som följer den helige Andes ström. Om du inte följer den helige Andes ström är du utan tvekan en person som inte strävar efter sanningen. Den helige Ande har ingen möjlighet att verka i dem som inte har någon önskan att bättra sig, och följderna blir att sådana människor aldrig kan uppbåda sin styrka utan alltid är passiva. Följer du den helige Andes ström i dag? Befinner du dig i den helige Andes ström? Har du tagit dig ur ett passivt tillstånd? Alla som tror på Guds ord, som har hans verk som sin grundval och följer den helige Andes ljus i dag – de befinner sig alla i den helige Andes ström. Om du tror att Guds ord är otvetydigt sanna och riktiga och om du tror på hans ord oavsett vad han säger, då är du en person som strävar efter att träda in i Guds verk och på det viset uppfyller du Guds vilja.

För att träda in i den helige Andes ström måste du ha en normal relation med Gud och du måste först befria dig från ditt passiva tillstånd. Vissa människor följer alltid den stora massan och deras hjärtan irrar alltför långt bort från Gud; sådana människor har ingen önskan att bättra sig och de normer de strävar efter är alltför låga. Guds vilja är att man enbart strävar efter att älska honom och bli vunnen av honom. Det finns människor som bara använder sitt samvete till att betala tillbaka Guds kärlek, men det

---

räcker inte för att uppfylla Guds vilja; ju högre normer du eftersträvar, desto mer kommer det att vara i harmoni med Guds vilja. Eftersom ni är normala och strävar efter att älska Gud, är inträdet i riket för att bli en del av Guds folk er sanna framtid och ett liv som är ytterst värdefullt och betydelsefullt; ingen är mer välsignad än vad ni är. Varför säger jag så? Därför att de som inte tror på Gud lever för köttet och Satan, men i dag lever ni för Gud och lever för att göra Guds vilja. Det är därför jag säger att era liv är ytterst betydelsefulla. Enbart den här gruppen människor, som har blivit utvalda av Gud, kan leva ut ett ytterst betydelsefullt liv. Ingen annan på jorden kan leva ut ett lika värdefullt och meningsfullt liv. Eftersom ni har blivit utvalda av Gud och han reser er upp, och dessutom tack vare hans kärlek till er, har ni begripit det sanna livet och vet hur ni ska leva ett liv som är av yttersta värde. Det här beror inte på att er strävan är god utan på Guds nåd; det var Gud som öppnade er andes ögon och det var Guds Ande som vidrörde ert hjärta och gav er den stora lyckan att komma inför honom. Om Guds ande inte hade upplyst er skulle ni varit oförmögna att se vad som är ljuvligt med Gud, och ni skulle inte heller kunnat älska Gud. Det är helt och håller på grund av att Guds ande har vidrört människornas hjärtan som deras hjärtan har vänt sig till Gud. Ibland när du åtnjuter Guds ord blir din ande berörd och det känns som om du inte kan annat än älska Gud, att det finns en stor styrka inom dig och att det inte finns något som du inte kan lägga åt sidan. Om det känns så, har du blivit vidrörd av Guds ande och ditt hjärta har vänt sig helt till Gud, och du kommer att be till honom och säga: "O, Gud! Vi har verkligen blivit förutbestämda och utvalda av dig. Din härlighet gör mig stolt och det känns underbart att tillhöra ditt folk. Jag ska offra allt och ge vad som helst för att göra din vilja och jag ska ägna alla mina år och en hel livstid av ansträngningar åt dig." När du ber på det viset kommer det att finnas en oändlig kärlek och sann lydnad mot Gud i ditt hjärta. Har du någonsin upplevt något liknande? Om människor ofta berörs av Guds ande blir de särskilt villiga att hänge sig åt Gud i sina böner: "O, Gud! Jag vill skåda din härlighets dag och jag vill leva för dig – inget har större värde eller mening än att leva för dig och jag har inte den minsta önskan att leva för Satan och köttet. Du lyfter mig genom att göra det möjligt för mig att leva för dig i dag." När du har bett på det här viset kommer du att känna att du inte kan göra annat än att ge ditt hjärta till Gud, att du måste vinna honom och att du skulle avsky att dö utan att ha vunnit honom medan du levde. När du har uttalat en sådan bön kommer det att finnas en ousinlig styrka inom

---

dig och du kommer inte att veta varifrån den kommer; det kommer att finnas en gränslös kraft i ditt hjärta och du kommer att känna att Gud är så ljuvlig och värd att älska. Det sker när du har blivit vidrörd av Gud. Alla som har haft en sådan upplevelse har blivit vidrörda av Gud. När människor ofta berörs av Gud sker förändringar i deras liv, de är i stånd att fatta sitt beslut och är villiga att vinna Gud helt och hållet, kärleken till Gud i deras hjärtan är starkare, deras hjärtan har vänt sig helt och hållet till honom, de tar ingen hänsyn till släkten, världen, förvecklingar eller framtiden och de är villiga att ägna en livstid av ansträngningar åt Gud. Alla som har vidrörts av Guds ande är människor som strävar efter sanningen och som har hopp om att bli fullkomliggjorda av Gud.

Har du vänt ditt hjärta till Gud? Har Guds ande vidrört ditt hjärta? Om du aldrig har haft en sådan upplevelse och om du aldrig har bett på det sättet, visar det att Gud inte har någon plats i ditt hjärta. Alla som vägleds av Guds ande och som Guds ande har vidrört är uppfyllda av Guds verk, vilket visar att Guds ord och kärlek har slagit rot i dem. Somliga säger: "Jag är inte lika innerlig i mina böner som du är, och jag är inte heller lika berörd av Gud; ibland – när jag mediterar och ber – känner jag att Gud är ljuvlig och mitt hjärta berörs av Gud." Inget är viktigare än en människas hjärta. När ditt hjärta har vänt sig till Gud kommer hela din varelse att ha vänt sig till honom och då kommer ditt hjärta att ha blivit vidrört av Guds ande. De flesta av er har haft en sådan upplevelse – det är bara det att djupet av era upplevelser inte är desamma. Somliga säger: "Jag uttalar inte många ord i bön, utan jag bara lyssnar på andras samtal, så växer styrkan inom mig." Det här visar att du har blivit vidrörd av Gud i ditt inre. Människor som har blivit vidrörda av Gud i sitt inre blir inspirerade när de hör andras samtal; om en människas hjärta förblir helt oberört när hon hör inspirerande ord, bevisar det att den helige Ande inte är verksam i henne. Det finns ingen längtan inom henne, vilket bevisar att hon inte har någon beslutsamhet och sålunda är hon utan den helige Andes verk. Om en person har blivit vidrörd av Gud reagerar han när han hör Guds ord; om han inte har blivit vidrörd av Gud har han inte engagerat sig i Guds ord, han relaterar inte till dem och kan inte bli upplyst. De som har hört Guds ord och inte upplevt någon reaktion är människor som inte har blivit berörda av Gud – de är människor som saknar den helige Andes verk. Alla som kan acceptera det nya ljuset blir berörda och uppfyllda av den helige Andes verk.

Bedöm dig själv:

1. Befinner du dig mitt i den helige Andes nuvarande verk?
2. Har ditt hjärta vänt sig till Gud? Har du blivit vidrörd av Gud?
3. Har Guds ord slagit rot i dig?
4. Bygger din trosutövning på grunden av Guds krav?
5. Lever du vägled av den helige Andes nuvarande ljus?
6. Styrs ditt hjärta av gamla uppfattningar, eller styrs det av Guds ord i dag?

Hur reagerar ni när ni hör de här orden? Efter att ha trott i alla dessa år, har ni Guds ord som ert liv? Har det skett någon förändring i ditt tidigare fördärvade sinne? Vet du, i enlighet med Guds ord i dag, vad det innebär att ha liv och vad det innebär att inte ha liv? Står det här klart för er? Det allra viktigaste med att följa Gud är att allt ska vara enligt hans ord i dag: Vare sig du strävar efter att träda in i livet eller uppfylla Guds vilja måste allting vara centrerat kring Guds ord i dag. Om det du samtalar om och strävar efter inte är centrerat kring Guds ord i dag är hans ord främmande för dig och du är helt berövad den helige Andes verk. Vad Gud vill ha är människor som följer i hans fotspår. Det spelar ingen roll hur underbart och rent det du förstod förut är, Gud vill inte ha det och om du inte kan lägga bort sådana ting kommer de att bli ett kolossalt hinder för ditt inträde i framtiden. Alla som kan följa den helige Andes nuvarande ljus är välsignade. Människorna i gångna tider följde också i Guds fotspår, men de kunde inte följa fram till idag; det här är välsignelsen för människorna i de sista dagarna. De som kan följa den helige Andes nuvarande verk och som kan följa i Guds fotspår, så att de följer honom varthelst han leder dem – det är människor som är välsignade av Gud. De som inte följer den helige Andes nuvarande verk har inte trätt in i Guds ords verk, och hur mycket de än arbetar, hur svårt de än lider och hur mycket de än springer omkring betyder det ingenting för Gud och han kommer inte att berömma dem. I dag befinner sig alla de som följer Guds nuvarande ord i den helige Andes ström; de som är främmande för Guds ord i dag befinner sig utanför den helige Andes ström och sådana människor får inte Guds beröm. Tjänande som är åtskilt från den helige Andes nuvarande yttranden är ett köttets och föreställningarnas tjänande och det kan omöjligt vara enligt Guds vilja. Om människor lever bland religiösa föreställningar är de oförmögna att göra något som passar Guds vilja och även om de tjänar Gud, tjänar de mitt bland sina inbillningar och föreställningar och är helt oförmögna att tjäna enligt

---

Guds vilja. De som inte kan följa den helige Andes verk förstår inte Guds vilja, och de som inte förstår Guds vilja kan inte tjäna honom. Gud vill ha ett tjänande efter sitt eget hjärta; han vill inte ha ett föreställningarnas och köttets tjänande. Om människor är oförmögna att följa stegen i den helige Andes verk lever de i föreställningar. Sådana människors tjänande avbryter och stör, och en sådan tjänst går Gud emot. De som inte kan följa i Guds fotspår är därför oförmögna att tjäna honom; de som är oförmögna att följa i Guds fotspår gör helt klart motstånd mot honom och kan inte vara förenliga med honom. "Att följa den helige Andes verk" är lika med att förstå Guds vilja i dag, att kunna agera enligt hans nuvarande krav, att kunna lyda och följa dagens Gud och att träda in enligt hans senaste yttranden. Bara en sådan människa följer den helige Andes verk och befinner sig i den helige Andes ström. Sådana människor är inte bara kapabla att få Guds lovord och att se honom, utan de kan också lära känna Guds sinnelag utifrån hans senaste verk, och känna till människans föreställningar och olydnad, liksom hennes natur och väsen, utifrån Guds senaste verk; vidare är de i stånd att succesivt uppnå förändringar i sinnelaget under sin tjänst. Dessa människor är de enda som kan vinna Gud och som verkligen hittat den sanna vägen. De som elimineras genom den helige Andes verk är människor som är oförmögna att följa Guds senaste verk och som gör uppror mot det. Att dessa människor öppet motsätter sig Gud beror på att han har gjort ett nytt verk och att hans bild inte stämmer med deras föreställning – till följd av det sätter de sig öppet upp mot Gud och kritiserar honom, vilket leder till att han avskyr och förkastar dem. Att ha kunskap om Guds senaste verk är ingen lätt sak, men om människorna har lust att lyda och söka hans verk kommer de att få möjlighet att se honom och vinna den helige Andes senaste vägledning. De som avsiktligt motsätter sig Guds verk kan varken få den helige Andes upplysning eller Guds vägledning. Huruvida människorna kan ta emot Guds senaste verk eller ej beror därför på Guds nåd, på deras strävan och avsikter.

Alla som kan lyda den helige Andes yttranden blir välsignade. Det spelar ingen roll hur de en gång var eller hur den helige Ande brukade verka i deras inre – de som har vunnit Guds senaste verk är de mest välsignade, och de som är oförmögna att följa det senaste verket i dag blir eliminerade. Gud vill ha dem som kan ta emot det nya ljuset och som accepterar och har kunskap om hans senaste verk. Varför är det sagt man måste vara en kysk jungfru? En kysk jungfru kan söka den helige Andes verk och förstå det nya

---

och dessutom lägga bort gamla föreställningar samt lyda Guds verk i dag. Denna skara människor, som accepterar dagens nyaste verk, var förutbestämda av Gud före tidsåldrarna och är de mest välsignade av alla människor. Ni hör genast Guds röst och skådar hans framträdande, och därför har ingen i himlen eller på jorden eller i tidens historia någonsin varit mer välsignad än vad ni – denna skara människor – är. Allt detta är på grund av Guds verk, hans förutbestämmelse och urval och nåd; Skulle era omständigheter kunnat vara som de är i dag om Gud inte talade och yttrade sina ord? Må därför all ära och allt pris tillägnas Gud, för allt det här beror på att han reser dig upp. Kan du fortfarande förbli passiv vid tanken på det här? Kan din styrka fortfarande vara ur stånd att växa?

Det förutbestämde av Gud före tidsåldrarna att du skulle kunna acceptera domen, tuktan, slagen och förädlingen genom Guds ord och dessutom att du skulle kunna acceptera Guds uppdrag, så därför får du inte bli alltför olycklig när du tuktas. Ingen kan ta ifrån er det arbete som har utförts i ert inre eller de välsignelser som har skänkts er och ingen kan ta bort allt som har givits er. Religiösa människor kan inte tåla att mäta sig med er. Ni har ingen stor expertkunskap om Bibeln och är inte utrustade med religiösa teorier, men eftersom Gud har verkat i er har ni fått mer än någon genom alla tider – och detta är således er största välsignelse. Därför måste ni vara ännu mer hängivna och lojala mot Gud. Eftersom Gud reser dig upp måste du anstränga dig mer så att du är mogen och redo att acceptera Guds uppdrag. Du måste stå stadigt på den plats som Gud har tilldelat dig, sträva efter att tillhöra Guds folk, acceptera rikets utbildning, vinnas av Gud och slutligen bli ett härligt vittnesbörd om honom. Är du uppfylld av dessa föresatser? Om du är uppfylld av sådana föresatser är det helt säkert att du slutligen kommer att vinnas av Gud och bli ett härligt vittnesbörd om honom. Du måste förstå att det viktigaste uppdraget är att vinnas av Gud och bli ett härligt vittnesbörd om honom. Detta är Guds vilja.

Den helige Andes ord i dag är dynamiken i den helige Andes verk, och den helige Andes ständiga upplysning av människan under den här perioden är trenden för den helige Andes verk. Och vad är trenden för den helige Andes verk i dag? Den är att leda in människorna i Guds verk i dag och i ett normalt andligt liv. Det finns flera steg för att träda in i ett normalt andligt liv:

---

1. För det första måste du ägna dig helhjärtat åt Guds ord. Du ska inte följa Guds ord från förr och du ska varken studera eller jämföra dem med dagens ord. I stället måste du utgjuta ditt hjärta fullständigt i Guds nuvarande ord. Om det finns människor som ändå vill läsa Guds ord, andliga böcker eller andra redogörelser för forna tiders förkunnelse och som inte följer den helige Andes ord i dag, så är de synnerligen dåraktiga; Gud avskyr sådana människor. Om du är villig att acceptera den helige Andes ljus i dag, ägna dig då helhjärtat åt Guds yttranden i dag. Det här är det första du måste uppnå.

2. Du måste be på grundval av de ord som Gud talar i dag, träda in i hans ord, samtala med honom, och fatta dina beslut inför honom genom att fastställa vilka normer du önskar sträva efter att uppfylla.

3. Du måste sträva efter att träda djupt in i sanningen som bygger på den helige Andes verk i dag. Håll inte fast vid föråldrade yttranden och teorier från förr.

4. Du måste söka efter att bli berörd av den helige Ande och träda in i Guds ord.

5. Du måste sträva efter inträde på stigen som den helige Ande går på i dag.

Och hur söker du efter att bli berörd av den helige Ande? Det som är avgörande är att du lever i Guds nuvarande ord och ber på grundval av Guds krav. När du har bett på det sättet kommer den helige Ande helt visst att vidröra dig. Om ditt sökande inte grundar sig på de ord Gud talar i dag är det fruktlöst. Du borde be och säga: "O, Gud! Jag sätter mig upp mot dig och är skyldig dig så mycket; jag är så olydig och förmår aldrig behaga dig. O Gud, jag önskar att du ska rädda mig, jag önskar tjäna dig ända till slutet, jag önskar dö för dig. Du dömer mig och tuktar mig och jag klagar inte; jag sätter mig upp mot dig och förtjänar att dö, så att alla människor får skåda ditt rättfärdiga sinnelag i min död." När du ber ur hjärtat på det här sättet kommer Gud att höra dig och vägleda dig; om du inte ber på grundval av den helige Andes ord i dag finns det ingen möjlighet att den helige Ande vidrör dig. Om du ber enligt Guds vilja och enligt det som Gud önskar göra i dag, ska du säga: "O, Gud! Jag önskar acceptera dina uppdrag och vara trofast mot dem och jag är villig att ägna hela mitt liv åt din härlighet så att allt jag gör kan nå upp till Guds folks normer. Må du röra vid mitt hjärta. Jag önskar att din Ande alltid ska upplysa mig, att allt jag gör ska dra skam över Satan så att jag slutligen kan vinnas av dig." Om du ber på det viset, på ett sätt som är centrerat kring Guds vilja, kommer den helige Ande oundvikligen att verka i dig. Det spelar ingen roll hur många

---

ord dina böner har – nyckeln är huruvida du begriper Guds vilja eller ej. Ni kanske alla har upplevt följande: Ibland när man ber under en sammankomst når den helige Andes verks dynamik sin höjdpunkt och får allas styrka att växa. En del personer gråter bittra tårar medan de ber, helt överväldigade av ånger inför Gud, och en del visar sin beslutsamhet och avger löften. Sådan är effekten som uppnås av den helige Andes verk. I dag är det avgörande att alla människor ägnar sig med all kraft åt Guds ord. Fokusera inte på de ord som uttalades förut; om du fortfarande håller fast vid det som kom förut, kommer den helige Ande inte att verka i dig. Förstår du hur viktigt det här är?

Känner ni till den stig som den helige Ande går på i dag? Punkterna ovan är vad den helige Ande ska åstadkomma i dag och i framtiden; de är den stig som den helige Ande tar och det inträde som människan borde sträva efter. I ditt inträde i livet måste du åtminstone gå in helhjärtat för Guds ord och kunna acceptera Guds ords dom och tuktan; ditt hjärta måste längta efter Gud, du måste sträva efter att träda in grundligt i sanningen och de mål Gud kräver. När du är uppfylld av denna styrka visar det att du har blivit vidrörd av Gud och att ditt hjärta har börjat vända sig till honom.

Det första steget av inträdet i livet är att ägna sig helhjärtat åt Guds ord, och det andra steget är att acceptera att bli berörd av den helige Ande. Vilken effekt kan uppnås av att man accepterar den helige Andes beröring? Effekten blir att man kan längta efter, söka och utforska en djupare sanning och vara kapabel att samarbeta med Gud på ett positivt sätt. I dag samarbetar du med Gud, vilket med andra ord innebär att det finns ett mål med din strävan, dina böner och din gemenskap med Guds ord, och att du utför din plikt enligt Guds krav – endast detta är att samarbeta med Gud. Om man bara talar om att låta Gud agera men inte agerar själv och varken ber eller söker, kan man då kalla det ett samarbete? Om man inte har ett spår av samarbete inom sig och saknar utbildning inför ett inträde med ett mål, då samarbetar man inte. Somliga säger: "Allt beror på Guds förutbestämmelse, allt utförs av honom personligen; om Gud inte gjorde det, hur skulle då människan kunna göra det? Guds verk är normalt och inte ett dugg övernaturligt och det är bara genom ditt aktiva sökande som den helige Ande verkar, för Gud tvingar inte människan – du måste ge Gud möjlighet att arbeta, och om du inte strävar eller träder in och det inte finns ett uns av längtan i ditt hjärta har Gud ingen chans att verka. Längs vilken stig kan du söka att bli vidrörd av Gud? Genom att be och närma dig Gud. Men kom ihåg, det viktigaste av allt är att det måste grunda sig på de

---

ord Gud uttalar. När Gud ofta vidrör dig är du inte förslavad av köttet: Man, hustru, barn och pengar – inget av detta kan fjättra dig och allt du önskar är att följa sanningen och leva inför Gud. Då kommer du att vara en person som lever i frihetens sfär.

Människor vars sinnelag har förändrats är dessa som har trätt in i Guds ords verklighet

Den väg som den Helige Ande tar i människor är att först dra bort deras hjärta från alla människor, händelser och företeelser och in i Guds ord, så att de alla i sina hjärtan kommer att tro på att Guds ord är helt otvivelaktigt och fullständigt sant. Om du tror på Gud måste du tro på hans ord; om du, efter att ha trott på Gud i många år, fortfarande inte känner till den väg som den Helige Ande tagit, är du då verkligen en troende? För att leva som en normal person och samtidigt leva med en rätt relation till Gud, måste du först tro på hans ord. Om du inte har nått det första steget i det verk som den Helige Ande avser att utföra i människor, då har du ingen grund. Om du inte har kunnat begripa den mest väsentliga principen, hur ska du gå vägen framåt? Att komma in på det rätta spår på vilket Gud fullkomnar människan betyder att komma in på rätt spår av den Helige Andes nuvarande verk; det betyder också att komma in på den väg som den Helige Ande tagit. Just nu är Guds nuvarande ord den väg den Helige Ande tagit. Så den som önskar gå på den väg den Helige Ande tagit måste såväl lyda som äta och dricka av den inkarnerade Gudens ord. Han gör ordets verk, allting börjar med hans ord, och allting upprättas med utgångspunkt från hans ord, hans nuvarande ord. Vare sig det gäller att göra slut på alla tvivel rörande den inkarnerade Guden eller att känna honom, bör man lägga ner mer möda på hans ord. Annars kommer mänskligheten inte att åstadkomma någonting och slutligen inte ha någonting. Endast genom att bygga på den grund som ätandet och drickandet av Guds ord utgör – och därigenom lära känna honom och tillfredsställa honom, kan man successivt bygga upp en rätt relation till honom. Att äta och dricka Guds ord och omsätta det i praktiken är det bästa sättet för människan att samarbeta med Gud, och det är i den sortens praktik som de bäst kan stå fasta i sitt vittnesbörd som hans folk. När man förstår och är i stånd att lyda andemeningen i Guds nuvarande ord, då lever man på den väg där man vägleds av den Helige Ande och då har man trätt in på det rätta spåret genom vilket Gud fullkomnar människan. Förr var det så att folk kunde vinna Guds verk då de sökte nåd eller frid och glädje. Nu är det annorlunda. Om de inte har den inkarnerade Gudens ord, om de inte har hans ords verklighet, kommer de inte att kunna få Guds godkännande och de kommer att elimineras av Gud. För att uppnå ett rätt andligt liv måste man först äta och dricka Guds ord och omsätta det i praktiken, och sedan upprätta en rätt relation mellan

---

människa och Gud på denna grund. Hur samarbetar du? Hur står du fast i ditt vittnesbörd som hans folk? Hur bygger du en rätt relation till Gud?

Så här kan du se om du har en rätt relation till Gud i ditt dagliga liv:

1. Tror du på Guds eget vittnesbörd?
2. Tror du i ditt hjärta att Guds ord är sant och ofelbart?
3. Är du en person som omsätter hans ord i praktiken?
4. Är du hängiven det han anförtrot dig? Hur beter du dig i syfte att ge din hängivenhet till det som Gud anförtrot dig?
5. Är syftet med allt du gör att tillfredsställa Gud och visa din hängivenhet till honom?

Med hjälp av punkterna här ovan kan du bedöma huruvida du har en rätt relation till Gud i det nuvarande stadiet.

Om du är i stånd att acceptera vad Gud anförtrot dig, acceptera hans löfte och följa den väg som den Helige Ande tagit, är detta att göra Guds vilja. Har du inre klarhet rörande den Helige Andes väg? Är dina nuvarande handlingar i överensstämmelse med den väg som den Helige Ande tagit? Närmar sig ditt hjärta Gud? Är du villig att hålla jämna steg med det nyaste ljuset från den Helige Ande? Är du villig att bli vunnen av Gud? Är du villig att bli en manifestation av Guds härlighet på jorden? Har du beslutsamheten att uppnå vad Gud kräver av dig? Om du, så snart Gud talar, har beslutsamheten att samarbeta med honom och tillfredsställa honom, om detta är ditt inre psykologiska tillstånd, betyder det att Guds ord har burit frukt i ditt hjärta. Om du inte har denna sorts beslutsamhet och inte heller strävar efter något mål, betyder det att du inte har blivit påverkad i ditt hjärta av Gud.

När människor väl har trätt in i rikets träning officiellt, kommer de krav som Gud ställer på dem att stiga till en högre nivå. På vilket sätt kan man se detta? Det sades tidigare att människor inte hade liv, men nu söker de liv, söker att bli Guds folk och att bli vunna och fullkomnade av Gud. Är inte detta en högre nivå? Faktum är att de krav som Gud ställer på folk är enklare än de var förr. Det krävs inte av människor att de ska vara tjänstgörare eller att de ska dö – allt som krävs av dem är att de ska bli Guds folk. Är inte det enklare? Allt du behöver göra är att offra ditt hjärta till Gud och underkasta dig hans vägledning, och allt kommer att förverkligas. Varför tycker du att det är så svårt? Vad som nu sägs angående att träda in i livet är klarare än förr; folk brukade vara osäkra

---

och visste inte vad livets realitet handlade om. Alla som reagerar på Guds ord när de hör det, upplever den Helige Andes upplysning och ljus eller i Guds närvaro vinner hans fullkomning och en förvandling av sinnelaget — alla dessa människor har liv. Vad Gud vill ha är levande varelser, inte döda ting. Om du är död, då har du inte liv, och Gud kommer inte att tala till dig och än mindre kommer han att resa upp dig för att bli en i hans folk. Eftersom ni har lyfts upp av Gud och mottagit en så stor välsignelse från honom, betyder detta att ni alla är människor med liv, och människor med liv kommer från Gud.

Om man eftersträvar en förändring av sitt livs sinnelag är praktikens väg enkel. Om du kan följa den Helige Andes nuvarande ord i din praktiska erfarenhet, då är ditt sinnelag i stånd att bli förvandlat. Om du följer vadhelst den Helige Ande säger, och söker vadhelst den Helige Ande säger, då är du någon som lyder honom och är i stånd att bli förvandlad i ditt sinnelag. Människans sinnelag förändras jämsides med den Helige Andes nuvarande ord; om du ständigt håller fast vid dina tidigare erfarenheter och gångna tiders regler, då är ditt sinnelag oförmöget att förvandlas. Om den Helige Ande i dag skulle ta till orda för att uppmana alla människor att träda in i ett liv av normal mänsklighet, men du förblir fixerad vid yttre former och är förvirrad angående verkligheten och underlåter att ta den på allvar, då är du en som har misslyckats att hålla jämna steg med hans verk, en som inte har trätt in på den väg där den Helige Ande vägleder dig. Huruvida ditt sinnelag kan förvandlas beror på om du håller jämna steg med den Helige Andes nuvarande ord eller inte och om du har äkta förståelse eller inte. Det här är annorlunda än vad ni förstod förut. Så som du förstod det tidigare innebar förvandlingen i ditt sinnelag att du, som är snabb att döma, har slutat att tala tanklöst om Guds fostran; men detta är bara en aspekt av förändringen. Just nu är den mest kritiska punkten att följa den Helige Andes vägledning. Följa vadhelst Gud säger och lyda vadhelst han säger. Människor kan inte förändra sitt eget sinnelag; de måste genomgå Guds ords dom och tuktan, lidande och förfining, eller åtgärdas, fostras och beskäras av hans ord. Först därefter kan de uppnå lydnad och hängivenhet mot Gud och inte längre försöka behandla honom slentrianmässigt. Det är under Guds ords förfining som människor förvandlas i sitt sinnelag. Endast de som genomgår hans ords blottläggning och dom, och som fostras och åtgärdas av hans ord, kommer inte längre att våga göra saker tanklöst utan blir i stället stadiga och samlade. Den viktigaste

---

punkten är att de är i stånd att underkasta sig Guds nuvarande ord och hans verk, och även om det inte är i linje med mänskliga föreställningar är de i stånd att lägga dessa föreställningar åt sidan och villigt underkasta sig. När man förr talat om en förändring i sinnelag har det huvudsakligen syftat på att vara i stånd att försaka sig själv, låta köttet lida, bemästra sin kropp och göra sig av med köttsliga preferenser – detta är en form av förändring i sinnelag. Människor nuförtiden vet att det verkliga uttrycket för en förändring i sinnelag är att lyda Guds nuvarande ord samt att vara i stånd att ha en äkta förståelse för hans nya verk. På detta sätt kan folk bli av med sin tidigare förståelse av Gud, som var färgad av deras egna uppfattningar, och uppnå verklig förståelse av och lydnad mot honom – endast detta är ett äkta uttryck för en förändring i sinnelag.

Guds ord bildar den grundval på vilken människor strävar efter inträde i livet; det har sagts tidigare att allt genomförs på grund av hans ord, men ingen har sett fakta. I dag, om du träder in i och upplever i detta steg, kommer allt att stå klart för dig – du kommer att bygga en bra grund för framtida prövningar. Vad Gud än säger är allt du behöver göra att träda in i hans ord. När Gud säger att han kommer att börja tukta folk, acceptera hans tuktan. När Gud ber folk att dö, acceptera den prövningen. Om du alltid lever i hans senaste yttranden kommer Guds ord slutligen att göra dig fullkomlig. Ju mer du träder in i Guds ord, desto snabbare kommer du att bli fullkomliggjord. Varför uppmanar jag er, när jag om och om igen deltar i gemenskap, att förstå och träda in i Guds ord? Det är endast genom att du vänder dig till Guds ord i din strävan och din erfarenhet, och genom att du träder in i hans ords verklighet, som den Helige Ande kommer att ha möjligheten att verka i dig. Därför är ni alla deltagare i varje enskilt förfaringssätt i Guds verk, och oavsett hur mycket ni lidit kommer ni alla till slut att erhålla en "souvenir". För att uppnå er slutliga fullkomlighet måste ni träda in i alla Guds ord. Den Helige Ande verkar inte ensidigt för att fullkomliggöra människor. Han kräver människors samarbete; han fordrar att alla samarbetar med honom med medvetet uppsåt. Vadhelst Gud säger, bara träd in i hans ord – det kommer att vara mer välgörande för ert liv. Allting syftar till att åstadkomma en förändring i ert sinnelag. När du träder in i Guds ord kommer ditt hjärta att beröras av honom och du kommer att kunna förstå allt som Gud vill uträtta i det här steget av hans verk, och även ha beslutsamheten att uträtta det. I tiderna av tuktan fanns det somliga som tänkte att detta var en arbetsmetod och inte trodde på Guds ord. Som resultat genomgick de inte

---

förfining och kom ut ur tuktans tider utan att ha vunnit eller förstått någonting. Det fanns en del som verkligen trädde in i dessa ord utan en skymt av tvivel och sa att Guds ord är den ofelbara sanningen och att mänskligheten borde tuktas. De kämpade däri under en tid, de struntade i sin framtid och sitt öde och när de kom ut hade deras sinnelag förändrats avsevärt och de hade fått en ännu djupare förståelse av Gud. Dessa som kom ut ur tuktan kände all Guds ljuvlighet och insåg att det steget i verket förkroppsligade Guds stora kärlek som sänkte sig ner i dem, att det var Gud som erövrade och gav frälsning av kärlek. De sa också att Guds tankar alltid är goda och att allt Gud gör i människan kommer från kärlek, inte hat. Dessa som inte trodde på Guds ord eller lade vikt vid det genomgick inte förfining under tiderna av tuktan, och som resultat åtföljde inte den Helige Ande dem och de vann ingenting. Vad det gäller dem som trädde in i tiderna av tuktan, även om de genomgick förfining verkade den Helige Ande i dem på ett dolt sätt och som resultat blev de förvandlade i sitt livssinnelag. Somliga verkade efter utseendet att döma mycket positiva, fulla av gott mod hela långa dagen, men de trädde inte in i tillståndet av Guds ords förfining och därför förändrades de inte alls, vilket var konsekvensen av att de inte trodde på Guds ord. Om du inte tror på Guds ord kommer inte den Helige Ande att verka i dig. Gud framträder för alla dem som tror på hans ord, och de som tror på och accepterar hans ord kommer att kunna vinna hans kärlek!

För att träda in i Guds ords verklighet måste du finna utövandets väg och veta hur du ska omsätta Guds ord i praktiken. Endast på det sättet kommer det att ske en förändring i ditt livssinnelag, endast genom denna väg kan du bli fullkomnad av Gud, och det är endast människor som har blivit fullkomnade av Gud på detta sätt som kan vara i linje med hans vilja. För att ta emot nytt ljus måste du leva inuti hans ord. Det räcker inte om du bara har blivit påverkad av den Helige Ande en gång — du måste gå djupare. När det gäller dessa som endast blivit påverkade en gång — deras inre entusiasm är väckt och de blir villiga att söka, men detta kan inte upprätthållas i längden och de behöver oavbrutet påverkas av den Helige Ande. Många gånger i det förflutna har jag tagit upp min förhoppning att Guds ande ska påverka människors ande, så att de ska efterträva en förändring i sitt livs sinnelag, att de medan de söker efter att bli berörda av Gud ska förstå sina egna brister, och att de under det att de erfar hans ord ska kunna befria sig från orenheterna i sig själva (självrättfärdighet, arrogans,

---

föreställningar och så vidare). Tro inte att det räcker att bara vara proaktiv genom att ta emot nytt ljus — du måste också kasta av dig allt som är negativt. Å ena sidan behöver ni träda in från en positiv aspekt, och å andra sidan behöver ni befria er själva från allt som är orent från en negativ aspekt. Du måste oavbrutet rannsaka dig själv för att se vilka orenheter som fortfarande existerar inuti dig. Mänsklighetens religiösa föreställningar, avsikter, förhoppningar, självrättfärdighet och arrogans, allt detta är orent. Blicka in i dig själv, placera allt sida vid sida med alla Guds uppenbarelseord för att se vilka religiösa föreställningar du håller fast vid. Endast då du verkligen erkänner dem kan du kasta av dig dem. Somliga människor säger: ”Nu räcker det att bara följa ljuset från den Helige Andes nuvarande verk utan att bry sig om någonting annat.” Men sedan, när dina religiösa föreställningar träder fram, hur ska du bli kvitt dem? Tror du att det är en så enkel sak att följa Guds ord? I ditt verkliga liv kan det fortfarande uppkomma söndringar på grund av saker som har med religion att göra, och när dessa saker kommer upp kan de störa din förmåga att acceptera nya ting. Allt det här är problem som faktiskt existerar. Om du bara strävar efter den Helige Andes nuvarande ord kan du inte uppfylla Guds vilja. Samtidigt som du strävar efter den Helige Andes nuvarande ljus bör du erkänna vilka föreställningar och föresatser du fortfarande håller fast vid, vilken mänsklig självrättfärdighet du hyser och vilka beteenden som innebär olydnad mot Gud. Och när du har erkänt alla dessa saker behöver du göra dig av med dem. Syftet med att få dig att försaka dina tidigare handlingar och beteenden är uteslutande att göra det möjligt för dig att följa det ord som den Helige Ande talar i dag. En förändring i sinnelag uppnås å ena sidan genom Guds ord men kräver å andra sidan samarbete från mänsklighetens sida. Det vill säga, Guds verk och mänsklig praktik är båda oundgängliga.

Hur kan du uppfylla Guds vilja på din framtida tjänandets väg? En avgörande punkt är att sträva efter att träda in i livet, sträva efter en förändring i sinnelag och sträva efter att träda djupare in i sanningen — detta är vägen till att bli fullkomnad och vinnas av Gud. Ni är alla förutbestämda att motta Guds uppdrag, men vilken sorts uppdrag? Detta är relaterat till verkets nästa steg som kommer att bli ett större verk som genomförs i hela universum. Av denna anledning bör ni nu eftersträva en förändring i ert livs sinnelag så att ni i framtiden verkligen kan bli beviset för att Gud vinner ära genom sitt verk och utgöra provexemplar för hans framtida verk. Dagens strävan syftar

---

helt och hållet till att lägga grunden för framtida verk, så att du kan användas av Gud och bli i stånd att vittna om honom. Om du låter detta vara målet för din strävan kommer du att kunna vinna den Helige Andes närvaro. Ju högre du sätter målet för din strävan, desto mer kommer du att vara i stånd att bli fullkomliggjorda. Ju mer du eftersträvar sanningen, desto mer kommer den Helige Ande att verka. Ju mer energi du lägger ner i din strävan, desto större kommer din vinst att bli. Den Helige Ande fullkomnar människor i enlighet med deras inre tillstånd. En del människor säger att de inte är villiga att användas av Gud eller att bli fullkomnade av honom, och att det ordnar sig så länge deras kött förblir tryggt och helt och de inte drabbas av något missöde. En del människor är ovilliga att träda in i riket men villiga att stiga ner i den bottenlösa avgrunden. Om så är fallet kommer Gud också att uppfylla denna önskan för dig. Oavsett vad du strävar efter kommer Gud att åstadkomma det för dig. Så vad strävar du efter för närvarande? Är det att bli fullkomliggjord? Syftar dina nuvarande handlingar och beteenden till att bli fullkomnad av Gud och bli vunnen av honom? Du måste oupphörligt mönstra dig själv på detta sätt i ditt dagliga liv. Om du fokuserar hela ditt hjärta på att sträva efter ett enda mål kommer Gud absolut att göra dig fullkomlig. Detta är den väg den Helige Ande tagit. Den väg på vilken den Helige Ande vägleder människorna uppnås genom deras strävan. Ju mer du törstar efter att bli fullkomnad och vunnen av Gud, desto mer kommer den Helige Ande att verka i ditt inre. Ju mer du underlåter att söka, och ju mer negativ du är och ju mer du backar undan, desto mer berövar du den Helige Ande möjligheter att verka, och med tiden kommer den Helige Ande att överge dig. Är du villig att bli fullkomnad av Gud? Är du villig att bli vunnen av Gud? Är du villig att användas av Gud? Ni bör sträva efter att göra allt för att fullkomnas, vinnas och användas av Gud, så att allt som finns i universum ser Guds handlingar uppenbaras i er. Bland alla ting är det ni som är deras herrar, och mitt bland allt som finns kommer ni att låta Gud njuta av att bli omvittnad och förhärligad genom er — detta bevisar att ni är den mest välsignade av alla generationer!

Om att stilla sitt hjärta inför Gud

Att stilla sitt hjärta i Guds närvaro är det viktigaste steget för att träda in i Guds ord, och en läxa som hela mänskligheten nu skyndsamt behöver träda in i. De vägar på vilka du träder in i att stilla ditt hjärta inför Gud är:

1. Avlägsna ditt hjärta från yttre ting, var stilla inför Gud och be till Gud med ett odelat hjärta.

2. Med ditt hjärta stilla inför Gud, ät, drick och njut av Guds ord.

3. Meditera och reflektera över Guds kärlek och begrunda Guds verk i ditt hjärta.

Börja först med bönen. Be med ett odelat hjärta och vid en bestämd tid. Oavsett hur ont om tid du har, hur hektiskt ditt arbete är eller vad som kommer över dig, be varje dag som vanligt och ät och drick Guds ord som vanligt. Så länge du äter och dricker Guds ord kommer du, oavsett din omgivning, att ha enastående glädje i din ande och du kommer inte att känna dig besvärad av människor, händelser eller ting omkring dig. När du som vanligt tänker på Gud i ditt hjärta, kan inte det som pågår utanför besvära dig. Detta är vad som menas med att ha mognad. Börja med bön först: Att be stilla inför Gud är det mest fruktbara. Ät och drick sedan Guds ord och sök upp ljuset i Guds ord genom att begrunda dem, finn vägen till att praktisera, lär känna Guds syfte med att tala sina ord, och förstå dem utan avvikelse. I allmänhet fall bör det vara normalt för dig att kunna närma dig Gud i ditt hjärta, att tänka på Guds kärlek och begrunda Guds ord utan att bli störd av yttre ting. När ditt hjärta har blivit någorlunda stilla, kommer du att kunna reflektera tyst och, i ditt inre, tänka på Guds kärlek och verkligen närma dig honom, oavsett omgivningen, tills du slutligen når den punkt där lovprisning väller fram i ditt hjärta, och det är ännu bättre än bön. Då kommer du att besitta en viss mognad. Om du kan uppnå de ovan beskrivna tillstånd kommer det att vara bevis för att ditt hjärta är verkligt stilla inför Gud. Detta är den första grundläggande övningen. Först när människor kan vara stilla inför Gud kan de bli berörda av den Helige Ande, och upplysta och belysta av den Helige Ande, och först då är de i stånd att ha sann gemenskap med Gud såväl som att få tillgång till Guds vilja och den Helige Andes vägledning. De kommer då att ha trätt in på rätt väg i sitt andliga liv. När de har nått ett visst djup i sin träning att leva inför Gud, kommer de att kunna försaka sig själva, förakta sig själva och leva i Guds ord. Detta är i sanning att stilla sitt hjärta inför Gud. Att kunna förakta sig själv, förbanna sig själv och försaka sig själv är ett resultat som uppnås genom Guds

---

verk, något som inga människor kan göra på egen hand. Därför är praktiserandet att stilla sitt hjärta inför Gud en läxa människor omedelbart borde träda in i. Vissa människor är nämligen inte bara vanligen oförmögna att vara stilla inför Gud, utan de kan inte stilla sitt hjärta inför Gud ens när de ber. Detta är på det hela taget alltför långt under Guds normer! Om ditt hjärta inte kan vara stilla inför Gud, kan du röras av den Helige Ande? Om du är en som inte kan vara stilla inför Gud, kan du bli distraherad när någon passerar eller när andra pratar och ditt sinne kan dras bort när andra gör saker, och i så fall är du inte en som lever i Guds närvaro. Om ditt hjärta verkligen är stilla inför Gud, blir du inte besvårad av något som pågår i världen utanför eller upptagen av någon person, händelse eller sak. Om du har trätt in i detta, då kommer dessa negativa tillstånd och alla negativa ting – mänskliga föreställningar, livsfilosofier, onormala förhållanden mellan människor, idéer och tankar och så vidare – att naturligt försvinna. Eftersom du alltid begrundar Guds ord och ditt hjärta alltid närmar sig Gud och alltid är upptaget av Guds nuvarande ord, kommer dessa negativa ting att obemärkt falla bort från dig. När du blir upptagen av nya och positiva ting, kommer det inte att finnas plats för negativa gamla ting, så ägna inte dessa negativa ting någon uppmärksamhet. Du behöver inte anstränga dig för att kontrollera dem. Du bör ägna uppmärksamhet åt att vara stilla inför Gud, äta, dricka och glädjas åt Guds ord så mycket du kan, sjunga hymner till Guds lov så mycket du kan, och låta Gud få en chans att bearbeta dig, för nu vill Gud personligen göra mänskligheten fullkomlig och han vill vinna ditt hjärta. Hans Ande rör ditt hjärta och om du följer den Helige Andes vägledning kommer du att leva i Guds närvaro och du kommer att tillfredsställa Gud. Om du ägnar uppmärksamhet åt att leva i Guds ord och engagera dig mer i gemenskap om sanningen för att vinna den Helige Andes upplysning och belysning, då kommer dessa religiösa föreställningar och din självtröstandighet och självtillräcklighet att helt försvinna, och du kommer att veta hur du ska offra dig för Gud, hur du ska älska Gud och hur du ska tillfredsställa Gud. Utan att du vet det kommer dessa ting som ligger utanför Gud att försvinna fullständigt från ditt medvetande.

Att begrunda och be över Guds ord samtidigt som du äter och dricker Guds nuvarande ord – detta är det första steget mot att vara stilla inför Gud. Om du kan vara verkligt stilla inför Gud kommer den Helige Andes upplysning och belysning att följa dig.

Allt andligt liv uppnås genom att vara stilla i Guds närvaro. När du ber måste du vara stilla inför Gud, och endast då kan du bli påverkad av den Helige Ande. Genom att vara stilla inför Gud när du äter och dricker Guds ord, kan du bli upplyst och belyst och uppnå sann förståelse av Guds ord. När du blir stilla i Guds närvaro under dina vanliga aktiviteter – medan du mediterar, delar gemenskap och närmar dig Gud i ditt hjärta – då kommer du att kunna njuta av äkta närhet till Gud, ha äkta förståelse för Guds kärlek och hans verk och visa sann omtanke och omsorg om Guds avsikter. Ju mer du är i stånd att vara stilla inför Gud i vardagslivet, desto mer kommer du att kunna ta emot ljus och desto mer kommer du att kunna förstå ditt eget fördärvade sinnelag, vad det är du saknar, vad det är du bör träda in i, vilken funktion du bör fylla och vad som är dina brister. Allt detta uppnår du genom att bli stilla i Guds närvaro. Om du verkligen uppnår någorlunda djup i att vara stilla i Guds närvaro, kommer du att kunna förstå en del av andens mysterier, förstå vad Gud vill göra med dig just nu, få en djupare förståelse av Guds ord, och förstå andemeningen i Guds ord, substansen i Guds ord, Guds ords vara, och du kommer att kunna se praktiserandets väg mer fullständigt och mer riktigt. Om du inte lyckas bli tillräckligt stilla i din ande, kommer du bara att bli en aning påverkad av den Helige Ande och visserligen känna dig stärkt i ditt inre och även känna ett visst mått av glädje och frid, men du kommer inte att fatta någonting djupare. Jag har sagt det förut: Om man inte använder all sin kraft blir det svårt att höra min röst eller se mitt ansikte. Med det menas inte yttre ansträngning, utan att bli tillräckligt stilla inför Gud. En person som verkligen kan vara stilla i Guds närvaro kan göra sig fri från alla världsliga band och nå fram till att bli ägd av Gud. Den som inte kan vara stilla i Guds närvaro är onekligen tygellös och hämningslös. Den som kan vara stilla inför Gud är en människa som är andäktig inför Gud och längtar efter Gud. Endast den som är stilla inför Gud är en människa som värdesätter livet, som värdesätter gemenskap i anden, som törstar efter Guds ord och som eftersträvar sanningen. De som inte sätter värde på att vara stilla inför Gud och inte praktiserar att vara stilla inför Gud är fåfänga och ytliga människor, överdrivet fästa vid världen och utan liv; även om de säger sig tro på Gud så är det bara läpparnas beaktelse. De som Gud till sist fullkomnar och fulländar är människor som kan vara stilla i hans närvaro. Människor som är stilla inför Gud är därmed människor som förlänats rikliga välsignelser. Människor som knappt tar sig tid att äta och dricka Guds ord på hela dagen, som är fullt upptagna med yttre

---

angelägenheter och sätter ringa värde på inträde i livet – de är alla hycklare utan någon utsikt till framtida tillväxt. Det är de som kan vara stilla inför Gud och som kan ha äkta gemenskap med Gud som är Guds folk.

För att komma inför Gud och ta emot hans ord som ditt liv, måste du först vara stilla inför Gud. Endast när du är stilla inför Gud kommer Gud att upplysa dig och ge dig kunskap. Ju mer stilla människor är inför Gud, desto mer kan de vinna Guds upplysning och belysning. Allt detta kräver att folk hyser vördnad och förtröstan och endast på det viset kan de bli fullkomnade. Den grundläggande övningen för att träda in i andligt liv är att bli stilla i Guds närvaro. All din andliga träning är effektiv endast om du blir stilla inför Gud. Om du inte kan stilla ditt hjärta inför Gud, kommer du inte att kunna ta emot den Helige Andes verk. Om ditt hjärta är stilla inför Gud oavsett vad du gör, då är du någon som lever i Guds närvaro. Om ditt hjärta är stilla inför Gud och närmar sig Gud oavsett vad du gör, så bevisar detta att du är en person som är stilla inför Gud. Om du, när du pratar med andra eller promenerar, kan säga: "Mitt hjärta närmar sig Gud och är inte fokuserat på yttre ting, och jag kan vara stilla inför Gud", då är du en person som är stilla inför Gud. Undvik allt som kan dra bort ditt hjärta till utsidan eller människor som kan skilja ditt hjärta från Gud. Vad det än är som kan leda bort ditt hjärta från Guds närhet, lägg det åt sidan eller håll dig borta från det. Det kommer att vara till mer gagn för ditt liv. Nu är exakt den rätta tiden för den Helige Andes stora verk, den tid då Gud personligen fullkomnar människor. Om du inte kan vara stilla inför Gud i den här stunden, är du inte en som kommer att återvända inför Guds tron. Om du strävar efter annat än Gud, kommer det inte att finnas någon möjlighet för dig att fullkomnas av Gud. De som kan höra sådana yttranden från Gud och ändå inte kan vara stilla inför Gud i dag, de är människor som inte älskar sanningen och som inte älskar Gud. Om du inte tänker offra dig själv just nu – vad väntar du på? Att offra sig själv är att stilla sitt hjärta inför Gud. Det vore ett äkta offer. Den som verkligen offrar sitt hjärta till Gud nu kan vara förvissad om att bli fulländad av Gud. Ingenting – det spelar ingen roll vad det är – kan störa dig. Oavsett om det handlar om att beskära eller hantera dig, oavsett om du möter besvikelser eller misslyckanden, bör ditt hjärta alltid vara stilla inför Gud. Oavsett hur människor behandlar dig bör ditt hjärta vara stilla inför Gud. Oavsett vilka förhållanden du möter, det må vara motgångar, lidande eller förföljelse, och oavsett om många olika prövningar drabbar dig, bör ditt hjärta alltid vara stilla inför Gud. Allt detta

---

är vägar som leder till fullkomning. Endast om du är verkligt stilla inför Gud kan du bli klar över Guds nuvarande ord, omsätta den Helige Andes belysning och upplysning i praktiken mer korrekt och utan avvikelse, förstå Guds avsikter med större klarhet och ge ditt tjänande en klarare inriktning, förstå den Helige Andes påverkan och vägledning mer korrekt och vara förvissad om att du lever under den Helige Andes ledning. Detta är de resultat man uppnår genom att verkligen vara stilla inför Gud. När människor inte är klara över Guds ord, saknar ett sätt att omsätta dem i praktiken, inte fattar Guds avsikter eller saknar praktikens principer, beror det på att deras hjärtan inte är stilla inför Gud. Syftet med att vara stilla inför Gud är att vara nitisk och pragmatisk, söka korrekthet och klarhet i Guds ord, och slutligen förstå sanningen och känna Gud.

Om inte ditt hjärta kan vara ständigt stilla inför Gud, har Gud ingen möjlighet att fullkomna dig. Att vara utan vilja är detsamma som att vara utan hjärta, och en person utan hjärta kan inte vara stilla inför Gud. Han vet inte hur mycket verk Gud gör eller hur mycket han talar, och inte heller vet han hur man praktiserar. Är inte detta en person utan hjärta? Kan en person utan hjärta vara stilla inför Gud? Gud har ingen möjlighet att fullkomna människor som saknar hjärta, som är precis som lastdjur. Gud har talat så klart och tydligt – likväl är ditt hjärta fortfarande oberört och du är fortfarande oförmögen att bli stilla inför Gud; är du då inte ett förnuftslöst djur? En del människor går vilse när de praktiserar att vara stilla i Guds närvaro. När det är dags att laga mat lagar de inte mat, och när det är dags att göra hushållssysslor gör de dem inte, utan fortsätter bara att be och meditera. Att vara stilla inför Gud betyder inte att man inte ska laga mat, göra hushållssysslor eller använda sina dagar; snarare är det att kunna stilla sitt hjärta inför Gud i alla normala tillstånd och att ha en plats för Gud i sitt hjärta. När du ber ska du knäböja ordentligt inför Gud för att be; när du gör hushållssysslor eller lagar mat, stilla då ditt hjärta inför Gud, begrunda Guds ord eller sjung hymner. Oavsett vilken situation du befinner dig i, ska du praktisera på ditt eget vis, göra allt du kan för att närma dig Gud och försöka med all kraft att stilla ditt hjärta inför Gud. När omständigheterna tillåter, be hängivet; när omständigheterna inte tillåter, närma dig Gud i ditt hjärta medan du arbetar med dina händer. När du kan äta och dricka Guds ord, ät och drick hans ord; när du kan be, be; när du kan begrunda Gud, begrunda honom; med andra ord, gör ditt yttersta för att öva dig att träda in beroende på din omgivning. En del människor kan vara stilla inför Gud när inget särskilt händer, men så

---

snart någonting inträffar far deras hjärtan iväg efter det. Det är inte att vara stilla inför Gud. Den rätta upplevelsen är denna: Inte under några omständigheter avlägsnar sig hjärtat från Gud eller känner sig stört av människor, händelser eller ting utanför. Endast då är man en person som är i sanning stilla inför Gud. En del människor säger att när de ber på möten kan deras hjärtan vara stilla inför Gud, men i gemenskap med andra kan de inte vara stilla inför Gud, och deras tankar löper vilt. Det är inte att vara stilla inför Gud. För närvarande befinner sig den stora majoriteten av människorna i detta tillstånd och deras hjärtan kan inte alltid vara stilla inför Gud. Därför behöver ni lägga mer möda på att träna er själva på detta område, träda in steg för steg på livserfarenhetens rätta spår och slå in på vägen där ni fullkomnas av Gud.

Var uppmärksam på Guds vilja för att uppnå fullkomning

Ju mer uppmärksam du är på Guds vilja, desto större börda bär du, och ju större börda du bär, desto rikare kommer din upplevelse att vara. När du är uppmärksam på Guds vilja, kommer Gud att lägga en börda på dig och sedan upplysa dig om de uppgifter som han har anförtrott dig. När Gud ger dig denna nya börda, kommer du att lägga märke till alla relaterade sanningar medan du äter och dricker Guds ord. Om du har en ansvarsbörda för dina bröders och systrars liv är det en börda som du har anförtrotts av Gud, och du kommer alltid att bära med dig denna börda i dina dagliga böner. Vad Gud gör har lagts på dina axlar och du är villig att utföra det som Gud vill göra; det är vad det innebär att ta på sig Guds börda som sin egen. Nu kommer du att fokusera på den här typen av frågor då du äter och dricker Guds ord, och du kommer att undra: Hur ska jag lösa de här problemen? Hur kan jag göra det möjligt för mina bröder och systrar att uppnå frihet och finna andlig glädje? Du kommer också att fokusera på att lösa de här problemen vid era samkväm, och när du äter och dricker Guds ord kommer du att fokusera på att äta och dricka ord som rör dessa frågor. Du kommer också att bära en börda medan du äter och dricker hans ord. När du väl har förstått Guds krav kommer du att ha en klarare uppfattning om vilken väg du ska välja. Detta är den helige Andes insikt och upplysning som din börda gett dig, och det är även Guds vägledning som tilldelats dig. Varför säger jag detta? Om du inte har en börda, då är du inte uppmärksam när du äter och dricker Guds ord; när du äter och dricker Guds ord medan du bär en börda, kan du förstå essensen av Guds ord, hitta din väg, och vara uppmärksam på Guds vilja. Därför bör du i dina böner be Gud att lägga ytterligare ansvar på dig och anförtro dig ännu större uppgifter, så att du framför dig kan ha mer av en väg att omsätta din tro i handling på, så att ditt ätande och drickande av Guds ord får större verkan, så att du så småningom kan förstå essensen i hans ord och så att du blir mer i stånd att bli rörd av den helige Ande.

Att äta och dricka Guds ord, att öva dig på att be, att acceptera Guds börda och de uppgifter han anförtro dig – syftet med allt det här är att det ska finnas en väg framför dig. Ju mer bördan av Guds förtroende tynger dig, desto lättare blir det för dig att göras fullkomlig av honom. Vissa är inte villiga att tjäna Gud tillsammans med andra ens när de har blivit uppmanade att göra det; det här är lata människor som bara vill ha det

---

bekvämt. Ju oftare du blir ombedd att tjäna tillsammans med andra, desto mer erfarenhet får du. Eftersom du har mer ansvar och upplever mer, kommer du att ha fler möjligheter att bli fullkomliggjord. Så om du kan tjäna Gud uppriktigt kommer du att vara uppmärksam på hans börda, och på så sätt kommer du att ha fler möjligheter att göras fullkomlig av Gud. Det är just en sådan grupp människor som nu håller på att fullkomnas. Ju mer den helige Ande rör vid dig, desto mer tid kommer du att ägna åt att vara uppmärksam på Guds börda, desto mer kommer du att göras fullkomlig av Gud och desto mer kommer du att vinnas av honom — tills du slutligen blir en person som Gud använder. För närvarande finns det vissa som inte bär något ansvar för kyrkan. De här människorna är lata och slarviga och de bryr sig bara om sitt eget kött. De är extremt själviska och dessutom blinda. Om du inte kan se detta tydligt kommer du inte att bära någon börda. Ju mer uppmärksam du är på Guds vilja, desto större börda kommer han att anförtro dig. Själviska människor är inte beredda att utstå sådana saker; de är inte beredda att betala priset, och därför kommer de att gå miste om möjligheterna att göras fullkomliga av Gud. Innebär inte det att de skadar sig själva? Om du tillhör dem som är uppmärksamma på Guds vilja, kommer du att utveckla ett verkligt ansvar för kyrkan. Faktum är att i stället för att säga att det här är ett ansvar du bär för kyrkan, vore det bättre att säga att det är ett ansvar du bär för ditt eget livs skull, för syftet med detta ansvar för kyrkan som du utvecklar är att få dig att använda dessa erfarenheter för att göras fullkomlig av Gud. Det innebär att de som bär den största ansvarsbördan för kyrkan, de som bär en börda för att träda in i livet, kommer att vara de som fullkomnas av Gud. Har du förstått detta? Om församlingen du är hos är spridd som sand och du ändå inte är orolig eller bekymrad, och om du till och med blundar för att dina bröder och systrar inte äter och dricker Guds ord normalt, då bär du inte någon ansvarsbörda. Sådana människor är inte den sorten som Gud gläds över. De som Gud gläds över är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet och är uppmärksamma på hans vilja. Därför måste du bli uppmärksam på Guds börda, här och nu; vänta inte på att Gud ska uppenbara sitt rättfärdiga sinne för hela mänskligheten innan du börjar bry dig om Guds börda. Skulle det inte vara för sent då? Nu är det ett bra tillfälle att bli fullkomliggjord av Gud. Om du låter den här chansen glida dig ur händerna, kommer du att ångra det resten av ditt liv, precis som Mose inte kunde komma in i Kanaans goda land och ångrade det under resten av sitt liv och dog förkrossad. När Gud har

---

uppenbarat sitt rättfärdiga sinnelag för alla folk, kommer du att ångra dig. Även om Gud inte tuktar dig, kommer du att tukta dig själv genom din egen ånger. Vissa tvivlar på detta, men om du inte tror det, så bara vänta och se. Det finns en del människor vars enda syfte är att uppfylla de här orden. Är du villig att offra dig för de här ordens skull?

Om du inte letar upp tillfällen att göras fullkomlig av Gud, och om du inte strävar efter att lyckas bättre än alla andra i ditt sökande efter fullkomning, då kommer du till slut att vara fylld av ånger. Det bästa tillfället att nå fullkomning är idag; just nu är ett ytterst bra tillfälle. Om du inte söker uppriktigt efter att fullkomnas av Gud så kommer det att vara för sent när han avslutat sitt verk – då kommer du att ha missat möjligheten. Det spelat ingen roll hur mycket du strävar – om Gud inte verkar längre kommer du aldrig att kunna bli fullkomlig oavsett hur mycket du anstränger dig. Du måste ta detta tillfälle i akt och samarbeta medan den helige Ande utför hans stora verk. Om du missar den här chansen kommer du inte att få någon mer chans, oavsett hur mycket du bemödar dig. En del av er ropar: ”Gud, jag är villig att vara uppmärksam på din börda, och jag är villig att lyda din vilja!” Men du har ingen väg att omsätta din tro i handling, så dina bördor kommer inte att bestå. Om du har en väg framför dig, kommer du att skaffa dig erfarenhet ett steg i taget, och din upplevelse kommer att vara strukturerad och organiserad. När en börda har fullbordats kommer du att få en ny. Allteftersom din livserfarenhet fördjupas, blir också dina bördor alltmer djupgående. Vissa människor bär bara en börda när den helige Ande rör vid dem; efter en tid, när de inte längre har något sätt att utöva sin tro på, slutar de att bära några bördor. Du kan inte utveckla bördor bara genom att äta och dricka Guds ord. Genom att förstå många sanningar kommer du att få urskillningsförmåga, lära dig att lösa problem med hjälp av sanningen och få en mer exakt förståelse av Guds ord och Guds vilja. Med hjälp av detta kommer du att utveckla bördor att bära, och först då kommer du att kunna verka på rätt sätt. Om du har en börda men inte har en klar förståelse av sanningen, kommer inte det heller att duga. Du måste själv erfara Guds ord och veta hur du ska omsätta dem i praktisk handling. Först när du själv har trätt in i verkligheten kommer du att kunna sörja för andra, leda andra och göras fullkomlig av Gud.

I ”Vägen ... (4)” står det att ni alla tillhör rikets folk, förutbestämda av Gud före tidens begynnelse, och inte kan tas bort av någon. Där står det också att Gud önskar att alla ska användas och fullkomnas av honom, att han fordrar att de står upp som hans

---

folk, och att hans vilja endast kan uppfyllas genom att de blir hans folk. Vid den tiden hade ni alla en samvaro kring denna fråga vid den tiden och samtalade om inträdesvägen med utgångspunkt från de normer som gäller för Guds folk. Därför gick den helige Andes verksamhet under den tidsperioden ut på att föra ut alla människor ur deras negativa tillstånd och leda in dem i ett positivt tillstånd. På den tiden tenderade den helige Andes verksamhet att göra det möjligt för alla att åtnjuta Guds ord som Guds folk samt att låta var och en av er tydligt förstå att ni är Guds folk så som förutbestämts före tidens begynnelse och att Satan inte kan ta er. Därför bad ni alla: "Gud! Jag är villig att tillhöra ditt folk, eftersom vi har varit förutbestämda av dig före tidens början och eftersom du har gett oss denna ställning. Vi är villiga att behaga dig från denna plats." Varje gång du bad på det sättet rörde den helige Ande vid dig; det var så den helige Ande tenderade att arbeta. Under den här tiden bör du bedja och träna dig att stilla ditt hjärta inför Gud, så att du kan sträva efter livet och söka att träda in i utbildningen för riket. Detta är det första steget. För ögonblicket handlar Guds arbete om att få alla att slå in på rätt spår, ha ett normalt andligt liv och äkta upplevelser, bli rörda av den helige Ande och – med detta som grundval – acceptera Guds uppdrag. Syftet med att träda in i rikets undervisning är att alla dina ord, handlingar, rörelser, tankar och idéer ska träda in i Guds ord; att du oftare ska bli berörd av Gud och på så sätt få ditt hjärta fyllt av kärlek till honom; och att du ska ta på dig mer av Guds viljas börda, så att alla är på vägen att fullkomnas av Gud, så att alla är på rätt spår. När du väl är inne på denna väg som leder till att fullkomnas av Gud, då är du på rätt spår. När dina tankar och åsikter, liksom dina felaktiga avsikter, kan korrigeras och du är i stånd att vända om från att vara medveten om ditt kött till att bli medveten om Guds vilja, och när du väl är i stånd att inte låta dig distraheras av felaktiga avsikter då de dyker upp, utan i stället agerar i enlighet med Guds vilja – om du kan åstadkomma en sådan förvandling, då är du på rätt spår i fråga om livserfarenhet. När väl dina bönestunder är på rätt spår kommer du att beröras av den helige Ande då du ber. Varje gång du ber, kommer den helige Ande att röra vid dig; varje gång du ber, kommer du att kunna stilla ditt hjärta inför Gud. När du äter och dricker ett textstycke av Guds ord, så kommer ditt ätande och drickande av Guds ord att ge resultat endast om du är i stånd att greppa det verk han utför idag och kan lära dig hur man ber, hur man samarbetar, och hur man träder in. När du är i stånd att med hjälp av Guds ord finna vägen till inträde, och du kan urskilja den nuvarande

---

dynamiken i Guds verk liksom inriktningen på den helige Andes verk, då kommer du att vara på rätt spår. Om du inte har greppat huvudpunkterna medan du äter och dricker Guds ord och du efteråt fortfarande inte kan hitta ett sätt att utöva tron, så visar det att du fortfarande inte vet hur man äter och dricker hans ord på rätt sätt och att du inte har upptäckt metoden eller principen för att göra det. Om du inte har greppat det verk Gud utför idag, kommer du inte att kunna acceptera de uppdrag han anförtrot dig. Det verk Gud utför idag är exakt det som människor måste träda in i och för närvarande ha kunskap om. Har ni förstått det här?

Om du äter och dricker effektivt av Guds ord blir ditt andliga liv normalt och oavsett vilka prövningar du må möta, vilka omständigheter du än må stöta på, vilka kroppsliga sjukdomar du än må utstå, vilket avståndstagande från bröder och systrar eller vilka familjeproblem du än må erfara, så kan du äta och dricka Guds ord normalt, be normalt och fortsätta med ditt kyrkoliv normalt; om du kan uppnå allt det här så visar det att du är på rätt spår. Vissa människor är alltför bräckliga och saknar uthållighet. De gnäller och veknar när de stöter på något litet hinder. Strävan efter sanning kräver uthållighet och beslutsamhet. Om du inte kan tillfredsställa Guds vilja den här gången, måste du kunna avsky dig själv och innerst inne vara stillsamt besluten att lyckas nästa gång. Om du inte var uppmärksam på Guds börda den här gången, bör du vara fast besluten att göra uppror mot köttet när du står inför samma hinder i framtiden, och bestämma dig för att följa Guds vilja. Det är så du blir lovvärd. Vissa människor vet inte ens om deras egna tankar eller åsikter är riktiga – sådana människor är dårar! Om du vill kuva ditt hjärta och göra uppror mot köttet måste du först veta om dina avsikter är riktiga; först därefter kan du kuva ditt hjärta. Hur skulle du rimligen kunna kuva ditt hjärta och göra uppror mot köttet om du inte vet huruvida dina avsikter är de rätta? Även om du gör uppror, gör du det på ett förvirrat sätt. Du måste veta hur du ska göra uppror mot dina felaktiga intentioner; det är vad det innebär att göra uppror mot köttet. När du väl är medveten om att dina avsikter, dina tankar och åsikter inte är de rätta, måste du skynda dig att vända om och gå den rätta vägen. Lös det här problemet först och träna dig själv att uppnå inträde i det här avseendet, för du vet bäst om du har rätt avsikter eller inte. När de felaktiga avsikterna är åtgärdade och du agerar för Guds skull, då har du uppnått målet med att kuva ditt hjärta.

Det viktigaste för er nu är att skaffa kunskap om Gud och hans verk. Du måste också veta hur den helige Ande arbetar med mänskligheten; det här är nödvändigt om du ska komma in på rätt spår. Det blir lättare att göra det när du har förstått denna avgörande punkt. Du tror på Gud och du känner honom, vilket visar att din gudstro är äkta. Om du fortsätter att vinna erfarenhet, men till sist ändå inte är i stånd att lära känna Gud, då är du utan tvekan en person som gör motstånd mot Gud. Alla de som endast tror på Jesus Kristus och inte också tror på den inkarnerade Guden i dag är fördömda. De är alla den yttersta tidens fariséer, för de erkänner inte Gud av idag; de är alla motståndare till Gud. Hur hängiven deras tillbedjan av Jesus än må vara så kommer allt det att vara förgäves; Gud kommer inte att berömma dem. Alla de som påstår sig tro på Gud men inte har sann kunskap om Gud i sina hjärtan är hycklare!

För att kunna hoppas på att bli fullkomnad av Gud måste man först förstå vad det innebär att bli fullkomnad av honom, liksom vilka villkor man måste uppfylla för att bli fullkomnad. När man väl har förstått detta måste man söka efter en handlingsväg. För att bli fullkomnad måste man äga vissa egenskaper. Många människor har inte tillräckligt hög kvalitet av naturen, och i sådana fall måste man betala ett pris och anstränga sig ordentligt. Ju sämre kvalitet man har, desto mer måste man anstränga sig. Ju bättre du förstår Guds ord och ju mer du omsätter dem i praktiken, desto snabbare kan du träda in på fullkomnandets väg. Genom att bedja kan du bli fullkomnad på bödens område; du kan också bli fullkomnad genom att äta och dricka Guds ord, förstå deras innersta väsen och leva ut deras verklighet. Genom att dagligen uppleva Guds ord, kommer du att få veta vad som saknas i dig, och dessutom kommer du att lära känna din akilleshäla och andra svagheter och be och vädja till Gud. Genom att göra det kommer du successivt att fullkomnas. Vägen till fullkomning består av att: bedja, äta och dricka Guds ord, förstå essensen i Guds ord, vinna inträde i upplevelsen av Guds ord, inse sina brister, underkasta sig Guds verk, vara uppmärksam på Guds börda och försaka köttet genom din kärlek till Gud, och ofta delta i sammankomster med dina bröder och systrar, vilket kan berika dina upplevelser. Oavsett om det handlar om livet i gruppen eller ditt privatliv, och oavsett om det rör sig om stora eller små sammankomster, kan de alla göra det möjligt för dig få erfarenhet och undervisning så att ditt hjärta kan vara stilla inför Gud och återvända till honom. Allt detta är en del av fullkomningsprocessen. Att uppleva Guds ord innebär, som tidigare sagts, att verkligen kunna smaka dem och tillåta

---

dig själv att leva ut dem så att du får större tro och kärlek till Gud. På det här sättet kommer du successivt att göra dig av med ditt fördärvade sataniska sinnelag, befria dig från opassande motivationer och leva ut en normal människas skepnad. Ju mer kärlek till Gud du har inom dig – det vill säga, ju mer av dig som har fullkomnats av Gud – desto mindre kommer du att vara besatt av Satans fördärv. Genom dina praktiska erfarenheter kommer du successivt att börja gå på fullkomnandets väg. Så om du vill bli fullkomliggjord är det synnerligen viktigt att du är uppmärksam på Guds vilja och att du upplever hans ord.

Gud fullkomnar dem som är efter hans eget hjärta

Gud vill nu vinna en grupp människor – det är dessa som strävar efter att samverka med honom, som kan hörsamma hans verk, som tror att de ord som Gud talar är sanna och som kan omsätta Guds krav i praktiken. Det är dessa som har en sann förståelse i sina hjärtan. Det är de som kan göras fullkomliga och de kommer oundvikligen att vandra fullkomlighetens väg. De som saknar en klar förståelse av Guds verk, som inte äter och dricker Guds ord, som inte ger akt på hans ord och som inte har någon kärlek till Gud i sina hjärtan. De som tvivlar på Gud i köttet, som alltid är osäkra på honom, som aldrig tar hans ord på allvar och alltid bedrar honom, de är människor som motarbetar Gud och tillhör Satan; det finns inget sätt att göra sådana människor fullkomliga.

Om du vill bli fullkomliggjord måste du först godkännas av Gud, för han fullkomnar dem som han godkänner och som är efter hans eget hjärta. Om du vill vara efter Guds eget hjärta måste du ha ett hjärta som hörsammar hans verk, du måste sträva efter att eftertrakta sanningen och du måste acceptera att granskas av Gud i alla avseenden. Har allt du gör blivit föremål för Guds granskning? Är din avsikt den rätta? Om din avsikt är den rätta kommer Gud att godkänna dig; om din avsikt är felaktig visar det att det ditt hjärta älskar inte är Gud utan köttet och Satan. Därför måste du acceptera Guds granskning i alla avseenden genom bön. Även om jag inte står personligen framför dig när du ber så är den helige Ande med dig, och det är både mig själv och Guds Ande som du ber till. Varför tror du på detta kött? Därför att han har Guds Ande. Skulle du tro på den här personen om han inte hade Guds Ande? När du tror på den personen tror du på Guds Ande. När du fruktar den personen fruktar du Guds Ande. Tro på Guds Ande är tro på den personen och tro på den personen är också tro på Guds Ande. När du ber känner du att Guds Ande är med dig och att Gud finns framför dig; därför ber du till hans Ande. Idag vågar de flesta människor inte föra fram sina handlingar inför Gud och fastän du kanske bedrar hans kött kan du inte bedra hans Ande. Varje angelägenhet som inte tål Guds granskning överensstämmer inte med sanningen och bör förkastas; annars är det en synd mot Gud. Så oavsett om det är när du ber, när du talar och delar gemenskap med dina bröder och systrar, eller när du utför dina åligganden och sköter dina affärer, så måste du lägga fram ditt hjärta inför Gud. När du fullgör din uppgift är Gud med dig och så länge din avsikt är den rätta och gagnar verket i Guds hus kommer

---

han att acceptera allt som du gör; du bör ägna dig helhjärtat åt att fullgöra din uppgift. När du ber kommer dina böner att vara verksamma om du har kärlek till Gud i ditt hjärta och söker Guds omsorg, beskydd och granskning, om det är din avsikt. Om du, när du exempelvis ber på möten, öppnar ditt hjärta och ber till Gud och talar om för honom vad som finns i ditt hjärta utan några lögner, då kommer dina böner att ge resultat. Om du uppriktigt älskar Gud i ditt hjärta, avlägg då en ed inför Gud: "Gud som är i himlen och på jorden och bland alla ting, jag svär vid dig: Må din Ande granska allt jag gör och ständigt beskydda och ha omsorg om mig. Det innebär att allt jag gör kan tåla din närvaro. Skulle mitt hjärta någonsin svika dig eller sluta att älska dig, ge mig då din stränga tuktan och förbannelse. Förlåt mig varken i denna värld eller nästa!" Vågar du avlägga en sådan ed? Om inte, visar det att du är feg och att du fortfarande älskar dig själv. Har ni den beslutsamheten? Om du verkligen har den beslutsamheten måste du avlägga denna ed. Om du har beslutsamheten att avlägga en sådan ed kommer Gud att uppfylla ditt beslut. När du svär vid Gud så lyssnar han. Gud avgör om du är syndig eller rättfärdig utifrån din bön och dina handlingar. Sådan är nu processen med att fullkomna er och om du verkligen tror på att bli fullkomliggjord kommer du att bära fram allt du gör inför Gud och acceptera hans granskning; om du gör någonting fruktansvärt upproriskt eller om du sviker Gud, då kommer han att göra så att din ed blir verklighet, och oavsett vad som händer dig – om det är undergång eller tuktan – så är det ditt eget fel. Du har avlagt eden så du ska hålla fast vid den. Om du avlägger en ed men bryter den kommer du att drabbas av fördömmelse. Eftersom det var du som avlade eden, kommer Gud att förverkliga den. Vissa blir rädda när de har bett och säger: "Åh nej, mina möjligheter till utsvävningar är borta; mina möjligheter att göra onda gärningar är borta; mina möjligheter att tillfredsställa mina världsliga begär är borta!" De här människorna älskar fortfarande världen och synden och de kommer garanterat att drabbas av fördärv.

Att tro på Gud innebär att allt du gör måste föras inför honom och bli föremål för hans granskning. Om det du gör kan föras inför Guds Ande men inte inför Guds kött visar det att du inte har underkastat dig hans Andes granskning. Vem är Guds Ande? Vem är personen som omvittnas av Gud? Är de inte en och samma? De flesta ser dem som två separata väsen och tror att Guds Ande är Guds Ande och att den person som Gud vittnar om bara är en människa. Men ni har fel, eller hur? På vems vägnar verkar

---

den personen? De som inte känner den inkarnerade Guden har ingen andlig insikt. Guds Ande och hans inkarnerade kött är ett, för Guds Ande har materialiserats i köttet. Om denna person är omild mot dig, kommer då Guds Ande att vara mild? Är du inte förvirrad? Idag kan ingen som inte kan acceptera Guds granskning få hans godkännande och den som inte känner den inkarnerade Guden kan inte göras fullkomlig. Titta på allt du gör och se om det kan föras inför Gud. Om du inte kan bära fram allt du gör inför Gud visar det att du är en som gör onda ting. Kan de som begår onda handlingar göras fullkomliga? Allt du gör, varje handling, varje avsikt och varje reaktion måste föras inför Gud. Även ditt dagliga andliga liv – dina böner, din närhet till Gud, när du äter och dricker Guds ord, din gemenskap med dina bröder och systrar och ditt liv i kyrkan – och ditt tjänande i partnerskap kan föras fram inför Gud för att granskas av honom. Det är den sortens praktiska tillämpning som kommer att hjälpa dig att mogna i livet. Processen med att acceptera Guds granskande blick är reningsprocessen. Ju mer du accepterar Guds granskning, desto mer blir du renad och desto mer är du i enlighet med Guds vilja, så att du inte kommer att dras in i utsvävningar utan ditt hjärta kommer att leva i hans närvaro. Ju mer du accepterar hans granskning desto mer skäms Satan och desto större är din förmåga att försaka köttet. Så att acceptera Guds granskning är en väg som människor måste gå. Oavsett vad du gör, även under gemenskap med dina bröder och systrar, om du bär fram dina handlingar inför Gud och söker hans granskning, och om din avsikt är att lyda Gud själv, kommer det du praktiserar att vara betydligt mer rätt. Endast om du bär fram allt du gör inför Gud och accepterar att granskas av Gud kan du bli en människa som lever i Guds närvaro.

De som inte förstår Gud kan aldrig lyda honom helt. Sådana människor är olydnadens barn. De är för anspråksfulla och det finns för mycket uppror i dem, så de distanserar sig från Gud och är ovilliga att acceptera hans granskning. Sådana människor kan inte fullkomnas med lätthet. Vissa personer är selektiva i sitt ätande och drickande av Guds ord och i sin acceptans av dem. De accepterar delar av Guds ord som stämmer överens med deras uppfattningar medan de förkastar de delar som inte gör det. Är inte detta i högsta grad motstånd och uppror mot Gud? Om någon tror på Gud i årtal utan att uppnå minsta förståelse av honom är han en icke troende. De som är villiga att acceptera Guds granskning är de som strävar efter att förstå honom och, är

---

villiga att acceptera hans ord. Det är de som kommer att få Guds arv och välsignelser och de är de mest välsignade. Gud förbannar dem som inte har någon plats för honom i sina hjärtan. Sådana människor tuktar och överger han. Om du inte älskar Gud kommer han att överge dig och om du inte lyssnar på vad jag säger så lovar jag att Guds Ande ska överge dig. Prova om du inte tror mig! Idag berättar jag för dig om en praktikens väg, men huruvida du tillämpar den är upp till dig. Om du inte tror på den, om du inte omsätter den i praktisk handling, kommer du att få se med egna ögon huruvida den helige Ande verkar i dig! Om du inte strävar efter att förstå Gud kommer inte den Helige Ande att verka i dig. Gud verkar i dem som eftersträvar och värdesätter hans ord. Ju mer du värdesätter Guds ord, desto mer kommer hans Ande att verka i dig. Ju mer en människa värdesätter Guds ord desto större chans har hon att bli fullkomnad av Gud. Gud fullkomnar dem som verkligen älskar honom. Han fullkomnar dem vilkas hjärtan är fyllda av ro inför honom. Om du värdesätter hela Guds verk, om du värdesätter Guds upplysning, om du värdesätter Guds närvaro, om du värdesätter Guds omsorg och beskydd, om du värdesätter hur Guds ord blir din verklighet och livsförsörjning är du till stor del efter Guds hjärta. Om du värdesätter Guds verk, det vill säga, om du värdesätter hela det verk som han har utträttat i dig, då kommer han att välsigna dig och göra så att allt som är ditt mångfaldigas. Om du inte sätter värde på Guds ord kommer han inte att verka i dig utan bara ge dig lite nåd för din tro eller välsigna dig med ett visst materiellt välstånd eller trygghet för din familj. Du bör sträva efter att göra Guds ord till din verklighet, tillfredsställa honom och vara efter hans eget hjärta och du bör inte bara sträva mot att få del av hans nåd. Inget är viktigare för troende än att motta Guds verk, vinna fullkomlighet och bli sådana som gör Guds vilja. Det är det mål du bör eftersträva.

Allt som människan eftersträvade i nådens tidsålder är nu föråldrat, för i dag finns en högre standard för strävan; vad som eftersträvas är både mer upphöjt och mer praktiskt, vad som eftersträvas kan bättre tillgodose det som människans inre kräver. Gud utförde inte samma verk i gångna tiders människor som han gör i dag, han talade inte till dem så mycket som han har talat idag, inte heller var hans krav på dem så höga som idag. Att Gud tar upp dessa frågor med er idag visar att hans yttersta avsikt är fokuserad på er, den här gruppen. Om du verkligen vill fullkomnas av Gud, gör då det till det huvudsakliga målet för din strävan. Oavsett om du skyndar runt, sliter ut dig, fyller en funktion, eller har fått Guds uppdrag, så är målsättningen alltid att bli

---

fullkomliggjord och att uppfylla Guds vilja för att uppnå dessa mål. Detta bör du söka efter i allt du gör. Om någon säger att han inte strävar efter att fullkomnas av Gud eller att träda in i livet, utan bara strävar efter köttslig frid och glädje, då är han totalt blind. De som inte eftersträvar livets verklighet utan bara evigt liv i den kommande världen och trygghet i denna värld är totalt blinda. Så allt ni gör bör göras i syfte att bli fullkomnade och vinna av Gud.

Det verk som Gud utför i människor är att försörja dem utifrån deras olika behov. Ju mer omfattande en människas liv är, desto mer behöver hon och desto mer eftersträvar hon. Om du i det här skedet inte strävar efter något visar det att den Helige Ande har övergivit dig. Den Helige Ande kommer aldrig att överge alla dessa som strävar efter liv – de strävar ständigt och längtar ständigt. Sådana människor nöjer sig aldrig med att stanna där de är. Varje fas i den Helige Andes verk syftar till att uppnå en effekt i dig, men om du blir nöjd med dig själv, om du inte har några behov längre, om du inte längre accepterar den Helige Andes verk, kommer han att överge dig. Människor behöver granskas av Gud varje dag; de behöver riklig försörjning från Gud varje dag. Kan människor klara sig utan att äta och dricka Guds ord varje dag? Om någon alltid känner att han inte kan äta eller dricka tillräckligt av Guds ord, om han alltid söker det och hungrar och törstar efter det, kommer den Helige Ande alltid att verka i honom. Ju mer någon längtar, desto fler praktiska ting kan det komma ur hans gemenskap. Ju intensivare någon söker sanningen, desto snabbare växer hans liv och ger honom riklig erfarenhet och gör honom till en välbärgad man i Guds hus.

De som lyder Gud med ett sant hjärta kommer helt säkert att vinnas av Gud

Den Helige Andes verk förändras från dag till dag, stiger högre med varje steg; morgondagens uppenbarelse är ännu högre än dagens, och klättrar steg för steg allt högre. Sådant är det verk genom vilket Gud gör människan fullkomlig. Om människan inte kan hålla jämna steg, då kan hon när som helst bli kvarlämnad. Om människan inte har ett lydigt hjärta, kan hon inte följa med ända till slutet. Den förra tidsåldern har passerat; detta är en ny tidsålder. Och i en ny tidsålder, måste ett nytt verk utföras. I synnerhet i den sista tidsåldern, då människan kommer att bli fullkomlig, kommer Gud att utföra nytt verk allt snabbare. Om människan inte har lydnad i sitt hjärta kommer hon därför att ha svårigheter att följa Guds fotspår. Gud följer inte några regler, och han behandlar inte heller något skede i sitt verk som varaktigt. Verket han utför är snarare ständigt nytt och allt högre. Hans verk blir mer och mer praktiskt för varje steg, mer och mer i linje med människans faktiska behov. Först efter att människan erfar denna typ av verk kan hon uppnå den slutliga omvandlingen av sitt sinnelag. Människans kunskap om livet når allt högre nivåer, och likaså når Guds verk allt högre nivåer. Endast på detta sätt kan människan bli fullkomlig och redo att användas av Gud. Gud verkar på det här sättet dels för att motverka och vända på människans uppfattningar, och dels för att leda människan in i ett högre och mer realistiskt tillstånd, in i den högsta sfären av Gudstro, så att Guds vilja till sist kan ske. Alla de med en ohörsam natur, som uppsåtligt står emot, skall lämnas kvar i detta skede av Guds snabbt och våldsamt framskridande verk; endast de som frivilligt lyder och som glatt ödmjukar sig kan gå vidare till vägens slut. I ett sådant verk bör ni alla lära er att underkasta er och åsidosätta era egna föreställningar. Ni bör vara försiktiga med varje steg ni tar. Om ni är oförsiktiga, kommer ni säkerligen att bli som en som avvisas av den Helige Ande, en som stör Gud i hans verk. Innan ni genomgick detta skede av verket, var människans gamla regler och lagar så otaliga att hon förivrade sig, och som ett resultat blev hon självgod och glömde sig själv. Allt detta utgör hinder som hindrar människan att acceptera Guds nya verk; de blir motståndare till människans process att lära känna Gud. Om en människa varken har lydnad eller en längtan efter sanningen i sitt hjärta, då kommer hon att vara i fara. Om du bara underkastar dig verk och ord som är enkla, och om du är oförmögen att acceptera något som har en djupare intensitet, då är du en som håller sig till gamla

---

banor och inte kan hålla jämna steg med den Helige Andes verk. Det verk som Gud utför skiljer sig från tidsperiod till tidsperiod. Om du verkligen lyder i ett stadium, men lyder mindre eller inte alls i nästa, då kommer Gud att överge dig. Om du håller jämna steg med Gud när han går uppför detta steg, då måste du fortsätta att hålla takten när han går uppför nästa. Först då är du en som lyder den Helige Ande. Eftersom du tror på Gud, måste du vara konstant i din lydnad. Du kan inte bara lyda när det passar dig och vägra när det inte gör det. Den typen av lydnad får inte Guds godkännande. Om du inte kan hålla jämna steg med det nya verk jag skapar gemenskap kring, och om du fortsätter att hålla fast vid de gamla ordspråken, hur skall du då kunna göra framsteg i ditt liv? Guds verk är att förse dig genom sitt ord. När du lyder och tar emot hans ord, då kommer den Helige Ande helt säkert att verka i dig. Den Helige Ande verkar precis på det sätt jag talar om. Gör som jag har sagt, så kommer den Helige Ande omgående att verka i dig. Jag släpper ut ett nytt ljus som ni kan se och ta med er in i den nuvarande tidens ljus. När du vandrar i detta ljus, kommer den Helige Ande omedelbart att verka i dig. Det finns några som kan vara motsträviga och säga: "Jag kommer absolut inte att göra vad du säger." Då vill jag säga dig att du nu har kommit till vägens slut, du är förtorkad, och du har inte längre liv. Därför är det helt avgörande, när man erfar förvandlingen av sitt sinnelag, att hålla jämna steg med dagens ljus. Den Helige Ande verkar inte bara i vissa människor som används av Gud, utan än mer i kyrkan. Han skulle kunna verka i vem som helst. Han kan just nu verka i dig, och när du har erfarit det, kan Han därefter verka i någon annan. Skynda dig att följa; ju noggrannare man följer dagens ljus, desto mer kan ens liv mogna och växa. Så länge som den Helige Ande verkar i en människa, se till att följa efter henne, oavsett vad för slags människa det är. Ta till dig hennes erfarenheter via dina egna, så kommer du att få ta emot ännu högre ting. När du gör så utvecklas du ännu snabbare. Detta är vägen till människans fullkomning och ett sätt för livet att växa. Vägen till människans fullkomning nås genom din lydnad mot den Helige Andes verk. Du vet inte vilken typ av person som Gud kommer att använda för att göra dig fullkomlig, och inte heller genom vilken person, händelse eller sak han kommer att göra det möjligt för dig att komma i besittning av och få någon insikt. Om du kan slå in på denna rätta väg, visar det att det finns stort hopp för dig att göras fullkomlig av Gud. Om du inte kan göra det, visar det att din framtid är dyster och saknar ljus. När du väl kommer in på rätt spår, kommer du att få uppenbarelse om allt. Om du, oavsett vad den

---

Helige Ande kan uppenbara för andra, fortsätter att erfara saker på egen hand utifrån deras kunskap, då kommer denna erfarenhet att bli en del av ditt liv, och du kommer att kunna förse andra med den. De som förser andra genom att efterapa ord är människor som inte har haft någon erfarenhet; du måste lära dig att hitta ett sätt, genom andras upplysning och belysning, att öva innan du kan börja tala om dina egna faktiska erfarenheter och kunskaper. Detta kommer att vara till större nytta för ditt eget liv. Du bör erfara på detta sätt och lyda allt som kommer från Gud. Du bör söka efter Guds vilja i allt och dra lärdom om allt, så att ditt liv kan mogna och växa. Ett sådant praktiserande leder till den snabbaste utvecklingen.

Den Helige Ande upplyser dig genom dina praktiska erfarenheter och gör dig fullkomlig genom din tro. Är du verkligen villig att bli fullkomlig? Om du verkligen är villig att göras fullkomlig av Gud, då kommer du att ha modet att överge ditt kött och du kommer att kunna utföra Guds ord utan att vara passiv eller svag. Du kommer att kunna lyda allt som kommer från Gud, och alla dina handlingar, oavsett om de utförs offentligt eller privat, kommer att kunna visas upp inför Gud. Om du är en ärlig person och alltid utövar sanningen, då kommer du att bli fullkomlig. De svekfulla människor som agerar på ett sätt inför andra och ett annat sätt bakom deras ryggar är inte villiga att bli fullkomliga. De är alla fördärvets och förstörelsens söner; de hör inte till Gud, utan till Satan. De är inte den sortens människa som väljs ut av Gud! Om dina handlingar och ditt beteende inte kan visas upp inför Gud eller beskådas av Guds Ande, är detta ett bevis på att det är något fel med dig. Endast om du accepterar Guds dom och tuktan, och lägger vikt vid omvandlingen av ditt sinnelag, kommer du att kunna träda in på vägen till fullkomning. Om du verkligen är villig att göras fullkomlig av Gud och följa Guds vilja, då skall du lyda alla Guds verk, utan att yttra ett enda ord av klagomål, och utan att tillåta dig att bedöma eller döma Guds verk. Dessa är minimikraven för att göras fullkomlig av Gud. Det nödvändiga kravet för dem som vill göras fullkomliga av Gud är detta: Gör allt med ett hjärta som älskar Gud. Vad betyder "att göra saker med ett hjärta som älskar Gud"? Det betyder att alla dina handlingar och ditt beteende kan visas upp inför Gud. När du har rätt avsikter, är du inte rädd för att visa upp dina handlingar för Gud, oavsett om de är rätta eller felaktiga, eller för dina bröder och systrar; du vågar svära ett löfte inför Gud. Du vet att varje avsikt, tanke och idé du har är

---

redo att uttrännsakas i Guds närvaro, om du utövar och träder in på detta sätt. Då kommer utvecklingen i ditt liv att gå snabbt.

Eftersom du tror på Gud, måste du sätta din tilltro till alla Guds ord och alla hans verk. Det vill säga, eftersom du tror på Gud, måste du lyda honom. Om du inte kan göra detta, då kvittar det om du tror på Gud. Om du har trott på Gud i många år, men aldrig har lytt honom eller accepterat alla hans ord, utan istället bett Gud att underordna sig dig och handla i samstämmighet med dina uppfattningar, då är du den mest upproriska personen och en icke-troende. Hur skall en sådan som denna kunna lyda de Guds verk och ord som inte överensstämmer med människans uppfattningar? Den mest upproriska personen är en som avsiktligt trotsar och gör motstånd mot Gud. Han är Guds fiende och antikrist. En sådan person hyser ständigt en fientlig hållning mot Guds nya verk, har aldrig visat den minsta avsikt att underordna sig, och har aldrig glatt visat att han underkastar sig eller ödmjukat sig. Han upphöjer sig framför andra och visar aldrig att han underkastar sig någon. Inför Gud anser han sig vara den kunnigaste i att predika ordet och den skickligaste i att arbeta på andra. Han avfärdar aldrig skatterna som han redan har i sin ägo, utan behandlar dem som släktklenoder för gudstjänst och för att predika om för andra, och han använder dem till att föreläsa för dessa dårar som avgudar honom. Det finns verkligen ett visst antal sådana personer i kyrkan. Man kan säga att de är "okuvliga hjältar", generation efter generation som vistas i Guds hus. De betraktar förkunnelsen av ordet (doktrin) som sin främsta plikt. År efter år och generation efter generation håller de på att kraftfullt genomdriva sin "heliga och okränkbara" plikt. Ingen vågar röra dem och inte en enda person vågar klandra dem öppet. De blir "kungar" i Guds hus, och drar otyglat fram när de dominerar över andra från tidsålder till tidsålder. Denna hop av demoner försöker gå samman och förstöra mitt verk; hur skall jag kunna låta dessa levande djävlar få finnas i min åsyn? Inte ens de som bara lyder till hälften kan vandra hela vägen till slutet, än mindre dessa tyranner utan minsta lydnad i sina hjärtan! Det är inte lätt för människan att vinna Guds verk. Även om människan använder all sin styrka, kommer hon bara att kunna vinna en liten del och till sist nå fram till fullkomning. Hur är det då med ärkeängels barn, som försöker förstöra Guds verk? Har de inte ännu mindre hopp om att vinnas av Gud? Mitt syfte med att utföra erövrands verk är inte enbart att erövra för erövrands skull, utan att erövra för att uppenbara rättfärdighet och orättfärdighet, att skaffa bevis till

---

människans bestraffning, att döma de ondskefulla, och än mer, att erövra för att göra fullkomliga dem som frivilligt lyder. Vid slutet kommer alla att särskiljas utifrån sort, och alla som är fullkomliga har sina tankar och idéer fulla av lydnad. Detta är det verk som skall fullbordas i slutet. Men de som är fulla av upproriskhet kommer att straffas, skickas iväg för att brinna i eldarna och bli föremål för evig förbannelse. När den tiden kommer, skall de "stora och okuvliga hjältarna" från tidigare tidsåldrar bli de uslaste och mest avskydda "svaga och maktlösa ynkryggar." Endast detta kan åskådliggöra varje del av Guds rättfärdighet och uppenbara hans sinnelag, som inte utstår någon anstöt från människan. Endast detta kan blidka hatet i mitt hjärta. Håller ni inte med om att det är helt rimligt?

Inte alla som erfar den Helige Andes verk kan få liv, och inte alla människor i denna ström kan få liv. Livet är inte en gemensam egendom som delas av hela mänskligheten, och omvandlingen av ens sinnelag är inte något som lätt kan åstadkommas av alla. Underkastelsen under Guds verk måste vara konkret och måste levas ut. Underkastelse på en ytlig nivå kan inte möta Guds godkännande, och att bara lyda de ytliga aspekterna av Guds ord, utan att söka en förvandling av sitt sinnelag, kommer inte att räcka för att tillfredsställa Guds hjärta. Lydnad inför Gud och underkastelse under Guds verk är en och samma sak. De som endast underkastar sig Gud och inte hans verk, kan inte anses vara lydiga, än mindre de som inte verkligen underkastar sig, utan som är lismande utåt. De som verkligen underkastar sig Gud kan alla vinna från verket och uppnå en förståelse för Guds sinnelag och verk. Det är bara sådana människor som verkligen underkastar sig Gud. Sådana människor kan få ny kunskap från ett nytt verk och erfara nya förändringar från detsamma. Endast sådana människor har Guds godkännande; endast denna typ av människa är den som är fullkomlig, som har genomgått en förvandling av sitt sinnelag. De som tar emot Guds godkännande är de som glatt underkastar sig Gud, liksom hans ord och verk. Endast denna typ av människa har rätt; endast denna typ av människa begär uppriktigt Gud, och söker uppriktigt Gud. De som bara talar om sin tro på Gud med sina munnar, men i själva verket förbannar honom, är människor som maskerar sig, som bär på ormgift, de mest svekfulla bland människor. Förr eller senare kommer dessa skurkars vidriga masker att ryckas bort. Är inte detta det verk som utförs idag? Ondskefulla människor kommer alltid att vara onda och skall inte undkomma på straffets dag. Goda människor kommer alltid vara goda och skall uppenbaras när verket

---

avslutas. Inte en enda av de ondskefulla skall anses vara rättfärdig, och inte heller skall någon av de rättfärdiga anses vara onda. Skulle jag låta någon människa stå felaktigt anklagad?

Vartefter ditt liv fortskrider, måste du alltid ha ett nytt inträde och en ny och högre insikt, som fördjupas för varje steg. Detta är vad hela mänskligheten bör träda in i. Genom att dela gemenskap, lyssna till ett meddelande, läsa Guds ord, eller hantera en fråga, kommer du att få ny insikt och ny upplysning. Och du lever inte under de gamla reglerna eller de gamla tiderna. Du lever alltid i det nya ljuset, och du avviker inte från Guds ord. Detta är vad som kallas att komma in på rätt spår. Det duger inte att bara betala priset på en ytlig nivå. Dag för dag träder Guds ord in i en högre sfär, och nya saker framträder varje dag. Det är också nödvändigt för människan att göra ett nytt inträde varje dag. När Gud talar, förklarar han allt som han har sagt; om du inte kan hålla takten, kommer du efter. Dina böner måste gå djupare; du måste äta och dricka mer av Guds ord, fördjupa de uppenbarelser som du mottar, och minska de saker som är negativa. Du måste också stärka ditt omdöme så att du kan få insikt i saker och genom att förstå det som finns i anden, få insikt i de yttre tingen och förstå kärnan i varje problem. Om du inte är utrustad med dessa ting, hur skall du kunna leda kyrkan? Om du bara talar om bokstäver och dogmer utan verklighet och utan ett sätt att utöva dem, kommer du bara att kunna härda ut en kort tid. Det kan vara obetydligt bättre när man talar till nya troende, men efter en tid, när nya troende har fått lite verklig erfarenhet, då kommer du inte längre att kunna tillgodose dem. Så på vilket sätt är du redo att användas av Gud? Utan ny upplysning, kan du inte fungera. De utan ny upplysning är de som inte vet hur man erfar något, och sådana människor får aldrig ny kunskap eller ny erfarenhet. Och när det gäller att tillgodose liv kan de aldrig fylla sin funktion, inte heller kan de bli redo för Guds användning. Denna typ av människa är helt oduglig, bara en odåga. Sannerligen, sådana personer är helt oförmögna att fylla sin funktion i verket och de är alla helt odugliga. De misslyckas inte bara med att fylla sin funktion, de utsätter faktiskt också kyrkan för en hel del onödig påfrestning. Jag uppmanar dessa "ärevördiga gamla män" att skynda på och lämna kyrkan så att andra inte längre behöver se på dig. Dessa personer har ingen förståelse för det nya verket, utan är fulla av oupphörliga föreställningar. De tjänar ingen funktion alls i kyrkan; de skapar snarare osämja och sprider negativitet överallt, till den grad att de ägnar sig åt all slags

---

vanskötsel och oreda i kyrkan, och därigenom sprider de förvirring och oordning bland de omdömeslösa. Dessa levande djävlar, dessa onda andar bör lämna kyrkan så snart som möjligt, för att inte kyrkan skall förstöras på grund av dig. Du kanske inte fruktar dagens verk, men är du inte rädd för morgondagens rättfärdiga bestraffning? Det finns ett stort antal människor i kyrkan som åker snålskjuts, liksom ett stort antal vargar som försöker störa Guds vanliga verk. Allt detta är demoner som djävulen har sänt ut, illvilliga vargar som försöker sluka de sveklösa lammen. Om dessa så kallade personer inte fördrivs, blir de parasiter på kyrkan och malar som förtär offergåvorna. Dessa föraktliga, okunniga, usla och frånstötande maskar kommer en dag att bestraffas!

Rikets tidsålder är ordens tidsålder

Under rikets tidsålder använder Gud ord för att inleda en ny tidsålder, för att ändra sin arbetsmetod och för att utföra hela tidsålders verk. Det är utifrån denna princip som Gud verkar i ordens tidsålder. Han blev kött för att tala ur olika perspektiv, så att människan verkligen skulle kunna se Gud, som är Ordet som framträder i köttet, och skåda hans vishet och förunderlighet. Det här verket utförs för att bättre kunna uppnå målen att erövra människan, fullkomna människan och eliminera människan, vilket är det sanna syftet med att använda ord för att verka under ordens tidsålder. Genom dessa ord lär människan känna Guds verk, Guds sinnelag, människans väsen och vad människan bör träda in i. Genom ord realiseras det verk som Gud vill utföra under ordens tidsålder i dess helhet. Genom dessa ord avslöjas, elimineras och prövas folk. Folk har sett Guds ord, hört dessa ord och blivit medvetna om dessa ords existens. Därför har de kommit att tro på Guds existens, Guds allmakt och Guds vishet, liksom på Guds kärlek till människan och hans önskan att rädda henne. Även om ordet "ord" är enkelt och vardagligt, skakar orden ur den inkarnerade Gudens mun hela universum, förvandlar människans hjärta, förvandlar hennes uppfattningar och gamla sinnelag, och förvandlar hur hela världen brukade framstå. I alla tider är det bara Gud av idag som har verkat på detta sätt, och det är bara han som talar så och kommer för att rädda människan så här. I fortsättningen lever människan under vägledning av Guds ord, vallad och försörjd av hans ord. Folk lever i Guds ords värld, mitt i Guds ords förbannelser och välsignelser, och det finns ännu fler människor som har kommit att leva under hans ords dom och tuktan. Syftet med dessa ord och detta verk är att människan ska bli räddad, att Guds vilja skall fullbordas, att ändra den gamla skapelsens världs ursprungliga utseende. Gud skapade världen med hjälp av ord, han leder människor i hela universum med hjälp av ord, och han erövrar och räddar dem med hjälp av ord. Till sist skall han använda ord för att föra hela den gamla världen till dess slut och därmed fullborda hela sin förvaltningsplan. Under hela rikets tidsålder använder Gud ord för att utföra sitt verk och uppnå resultat av sitt arbete; han gör inga kraftgärningar och utför inga mirakel, utan arbetar med hjälp av ord. Genom dessa ord får människan näring och försörjning och vinner kunskap och verklig erfarenhet. Människan har blivit synnerligen välsignad i ordens tidsålder. Hon lider ingen fysisk smärta utan njuter bara av den överflödande tillgången på Guds ord; utan att behöva

---

söka i blindo eller färdas i blindo, kan hon sitta bekvämt och se Guds framträdande, höra honom tala med sin egen mun, ta emot det han ger och se på då han personligen utför sitt verk. Det här är sådant som inte folk förr i tiden kunde glädjas åt, välsignelser som de aldrig kunde få.

Gud har beslutat att fullända människan och oavsett ur vilket perspektiv han talar så gör han det i syfte att fullkomna människor. Ord som talas ur Andens perspektiv är svåra för folk att förstå; de vet inte hur de ska hitta ett sätt att omsätta dem i praktiken, för deras förståelseförmåga är begränsad. Guds verk uppnår olika effekter, och han har ett syfte med varje steg i verket. Dessutom är det absolut nödvändigt att han talar ur olika perspektiv, för det är bara på det viset han kan fullkomna människan. Om han enbart talade ur Andens perspektiv, skulle det inte finnas någon möjlighet att fullborda detta stadium av Guds verk. Man kan se av hans tonfall när han talar att han är fast besluten att göra denna skara människor komplett. Vad är då första steget för var och en av dessa som vill bli fullkomliggjorda? Först och främst måste man lära känna Guds verk. Idag har en ny metod införts i Guds verk; en ny tidsålder har börjat och Guds sätt att arbeta har också förändrats, liksom den metod Gud använder då han talar. Idag har inte bara hans arbetsmetod förändrats, utan det har också tidsåldern. Nu är det rikets tidsålder och det är också gudskärlekens tid. Det är en försmak av tusenårsrikets tidsålder – som också är ordens tidsålder då Gud använder många olika sätt att tala för att fullkomna människan och talar ur olika perspektiv för att försörja människan. Vid inträdet i tusenårsrikets tidsålder kommer Gud att börja använda ord för att fullkomna människan, låta henne träda in i livets verklighet och leda henne på rätt väg. Människan har upplevt så många steg av hans verk och sett att det inte förblir oförändrat utan oavbrutet utvecklas och fördjupas. När folk har upplevt det så länge har verket svängt upprepade gånger och förändrats om och om igen. Men hur mycket det än förändras avviker det aldrig från Guds syfte att bringa mänskligheten frälsning. Även efter tiotusen förändringar irrar det aldrig bort från sitt ursprungliga syfte. Oavsett hur Guds arbetsmetod må förändras, avviker det här verket aldrig från sanningen eller livet. Förändringar av arbetsmetoden medför bara en förändring i arbetets format och det perspektiv ur vilket Gud talar; det sker ingen förändring i det centrala syftet med Guds verk. Förändringar i Guds tonfall och arbetsmetod sker för att uppnå en viss effekt. En förändring i tonfall innebär inte någon förändring i fråga om målsättningen eller

---

principen bakom arbetet. Folk tror på Gud främst i syfte att söka liv; om man tror på Gud och inte söker liv eller strävar efter sanning eller kunskap om Gud, då är det inte tro på Gud! Är det realistiskt att fortfarande försöka träda in i riket för att bli kung? Att uppnå sann kärlek till Gud genom att söka liv; strävan efter och utövandet av sanningen – dessa är verkligheten. Upplev Guds ord medan du läser hans ord: På så sätt kommer du att förstå Guds kunskap genom verklig erfarenhet. Detta är vad som menas med att verkligen sträva.

Nu är rikets tidsålder. Huruvida du har trätt in i denna nya tid beror på om du har trätt in i Guds ords verklighet, om hans ord har blivit verklighet i ditt liv. Guds ord tillkännages för alla människor så att alla människor till sist kommer att leva i Guds ords värld, och hans ord kommer att upplysa och belysa varje människa inifrån. Om du under den här perioden slarvar med att läsa Guds ord, och inte har något intresse av hans ord, så visar det att ditt tillstånd är felaktigt. Om du inte kan träda in i ordens tidsålder så är inte den helige Ande verksam i dig; om du har trätt in i den här tidsåldern kommer han att utföra sitt verk. Vad kan du göra när ordens tidsålder börjar för att kunna få den Helige Andes verk? I denna tidsålder, och bland er, kommer Gud att åstadkomma följande: att varje människa skall leva ut Guds ord, kunna omsätta sanningen i praktisk handling och älska Gud innerligt; att alla människor skall använda Guds ord som en grundval och som sin verklighet, och ha hjärtan som vördar Gud; samt att människan sedan, genom att praktisera Guds ord, skall utöva kunglig makt tillsammans med honom. Det är det verk som Gud ska åstadkomma. Kan du leva utan att läsa Guds ord? Idag finns det många som känner att de inte kan leva ens en dag eller två utan att läsa hans ord. De måste läsa hans ord varje dag, och om tiden inte räcker till går det bra att lyssna till hans ord. Det här är den känsla som den helige Ande ger folk, och det är så den börjar röra dem. Han styr alltså människor med hjälp av ord, så att de kan träda in i Guds ords verklighet. Om du redan efter en dag då du inte ätit och druckit av Guds ord känner mörker och törst och inte står ut med det, så visar det att du har blivit rörd av den helige Ande och att han inte har vänt sig bort från dig. Du är då en som befinner sig i denna ström. Men om du inte känner någonting efter att inte ha ätit eller druckit av Guds ord under en eller två dagar, om du inte är törstig och inte det

---

minsta påverkad, då visar det att den helige Ande har vänt sig bort från dig. Det betyder i sin tur att det är något fel med tillståndet i ditt inre; du har inte trätt in i ordets tidsålder utan du är en som har halkat efter. Gud använder ord för att styra människan; du mår bra när du äter och dricker Guds ord, och om du inte gör det har du ingen väg att följa. Guds ord blir människans föda och den kraft som driver henne. Bibeln säger: "Människan skall inte bara leva av bröd, utan av varje ord som kommer ut ur Guds mun." Idag kommer Gud att fullborda detta verk och genomföra denna sanning i dig. Hur kommer det sig att människor förr i tiden kunde gå flera dagar utan att läsa Guds ord och ändå klarade av att äta och arbeta som vanligt, när så inte är fallet idag? I denna tidsålder använder Gud framför allt ord för att styra alla. Genom Guds ord döms och fullkomnas människan innan hon slutligen förs in i riket. Endast Guds ord kan förse människan med liv, och endast Guds ord kan ge henne ljus och ett sätt att utöva sin tro, i synnerhet under rikets tidsålder. Så länge som du äter och dricker Guds ord varje dag och inte avviker från hans ords verklighet, kommer Gud att kunna göra dig fullkomlig.

Strävan efter liv är någon man inte kan skynda på; tillväxt i livet sker inte på en dag eller två. Guds verk är normalt och praktiskt och de genomgår av nödvändighet en viss process. Det tog den inkarnerade Jesus trettio tre och ett halvt år att fullborda sitt korsfästelseverk — så hur lång tid tar det då inte att rena människan och förvandla hennes liv, något som är synnerligen svårt! Det är ingen lätt uppgift att forma en normal människa som manifesterar Gud. Detta gäller särskilt folk som är födda i den stora röda drakens land, som är av dålig kaliber och kräver Guds ord och verk under lång tid. Så var inte otålig om resultaten dröjer. Du måste vara proaktiv genom att äta och dricka Guds ord och anstränga dig mer med Guds ord. När du har läst färdigt hans ord, måste du kunna omsätta dem i praktiken och växa i kunskap, insikt, omdöme och vishet vad gäller Guds ord. På så sätt kommer du att förändras utan att du är medveten om det. Om du klarar att ha som princip att äta och dricka av Guds ord, läsa dem, lära känna dem, uppleva dem och utöva dem, kommer du att mogna utan att märka det. Det finns de som säger att de inte klarar att omsätta Guds ord i praktiken ens efter att ha läst dem. Varför så bråttom? När du når en viss mognad, kommer du att kunna omsätta hans ord i praktiken. Skulle en fyra- eller femåring säga att han inte kan försörja eller hedra sina föräldrar? Du måste vara medveten om din nuvarande mognad. Omsätt i praktiken det du klarar av att omsätta i praktiken och undvika att vara en sådan som stör Guds

---

förvaltning. Bara ät och drick Guds ord och ha det som din princip i fortsättningen. Oroa dig inte just nu över huruvida Gud kan fullända dig. Vänta med att grubbla över det. Bara ät och drick av Guds ord när de kommer till dig, så kommer Gud säkerligen att fullända dig. Men det finns en princip du måste följa när du äter och dricker hans ord. Gör det inte i blindo. När du äter och dricker Guds ord ska du dels leta upp de ord du bör känna till — alltså de som har att göra med visioner — och dels leta upp det som du ska omsätta i praktisk handling — alltså vad du ska träda in i. Den ena aspekten har med kunskap att göra, och den andra med inträde. När du har förstått båda aspekterna — när du förstår vad du ska veta och vad du ska utöva — kommer du att veta hur du skall äta och dricka av Guds ord.

I fortsättningen ska tal om Guds ord vara den princip du följer då du pratar. När ni samlas ska ni samtala om Guds ord, ha Guds ord som temat i er samvaro, samtala om vad ni vet om de här orden, hur ni omsätter dem i praktiken och hur den helige Ande verkar. Så länge du delar gemenskap kring Guds ord så kommer den helige Ande att upplysa dig. Att förverkliga en värld av Guds ord kräver människans medverkan. Om du inte träder in i detta har Gud ingen möjlighet att arbeta. Om du håller tyst och inte talar om hans ord, finns det ingen möjlighet för honom att upplysa dig. När du inte upptagen med annat, tala då om Guds ord och tala ägna dig inte åt meningslöst pladder. Låt ditt liv fyllas av Guds ord – först då kommer du att vara en uppriktig troende. Det spelar ingen roll om samkvämen är ytliga. Utan det ytliga kan det inte finnas något djup. Det måste ske en process. Genom den undervisning du får kommer du att förstå den upplysning den helige Ande ger dig och hur du ska äta och dricka Guds ord så det får effekt. Efter en tid av sondering kommer du att träda in i Guds ords verklighet. Du måste vara fast besluten att samarbeta om du ska kunna ta emot den Helige Andes verk.

Principerna för hur man ska äta och dricka Guds ord handlar dels om kunskap, dels om inträde. Vilka ord bör du lära känna? Du bör lära känna de ord som har att göra med visioner (exempelvis de som har att göra med vilken tidsålder Gud nu har trätt in i, vad Gud vill uppnå idag, vad inkarnationen är, och så vidare; allt detta har med visioner att göra). Vad menas med den väg som människan måste börja gå? Detta syftar på de Guds ord som människan måste utöva och träda in i. Det här är de två aspekterna av ätandet och drickandet av Guds ord. I fortsättningen ska du äta och dricka Guds ord på detta sätt. Om du har en klar uppfattning om hans ord rörande visioner, då finns det ingen

---

anledning att hålla på att läsa hela tiden. Det viktigaste är att äta och dricka mer av orden om hur man träder in, exempelvis hur man vänder sitt hjärta mot Gud, hur man stillar sitt hjärta inför Gud och hur man försakar köttet. Det här är de saker du ska omsätta i praktiken. Utan att veta hur du skall äta och dricka av Guds ord är sann gemenskap inte möjlig. När du väl vet hur du skall äta och dricka av hans ord, när du har insett vad som är viktigast, kommer samtalet att löpa fritt och vilka frågor som ännu tas upp kommer du att kunna dela gemenskap kring dem och förstå verkligheten. Om du inte har någon verklighet när ni delar gemenskap kring Guds ord, då har du inte förstått vad som är viktigast och det visar att du inte vet hur man ska äta och dricka hans ord. En del människor kan tycka att det är tröttsamt att läsa Guds ord och det är inte ett normalt tillstånd. Det normala är att aldrig tröttna på att läsa Guds ord, att alltid törsta efter dem och att alltid finna att Guds ord är bra. Det är på det sättet en person som verkligen har trätt in äter och dricker av Guds ord. När du upplever att Guds ord är oerhört praktiska och exakt vad människan bör ta del av; när du känner att hans ord är till stor hjälp och nytta för människan, och att de är människolivets försörjning — då är det den helige Ande som ger dig denna känsla och det är den helige Ande som rör dig. Detta visar att den helige Ande verkar i dig och att Gud inte har vänt sig bort från dig. Vissa människor tröttnar på Guds ord, när de konstaterar att han alltid pratar, och tycker att det inte spelar någon roll om de läser hans ord eller inte — det är inte ett normalt tillstånd. De saknar ett hjärta som törstar efter att träda in i verkligheten, och sådana människor varken törstar efter eller lägger någon vikt vid att fullkomnas. Om du upptäcker att du inte törstar efter Guds ord så visar det att ditt tillstånd inte är normalt. Förr kunde man avgöra om Gud hade vänt sig bort från en utifrån om man kände frid inombords och om man upplevde glädje. Nu är nyckeln huruvida man törstar efter Guds ord, huruvida hans ord är ens verklighet, huruvida man är trofast och huruvida man förmår göra allt man kan för Gud. Människan döms med andra ord utifrån Guds ords verklighet. Gud riktar sina ord till hela mänskligheten. Om du är villig att läsa dem kommer han att upplysa dig, men om du inte är det kommer han inte att göra det. Gud upplyser dem som hungrar och törstar efter rättfärdighet, och dem som söker honom. Vissa säger att Gud inte upplyste dem ens sedan de läst hans ord. Men på vilket sätt läste du de här orden? Om du läste hans ord på samma sätt som en person till häst tittar på blommor och inte lade någon vikt vid verkligheten, hur skulle Gud kunna upplysa dig?

Hur kan den som inte värdesätter Guds ord fullkomnas av honom? Om du inte sätter värde på Guds ord kommer du varken att ha sanning eller verklighet. Om du värdesätter hans ord kommer du att kunna omsätta sanningen i praktiken, och först då kommer du att besitta verkligheten. Det är därför du hela tiden måste äta och dricka av Guds ord, även om du är upptagen, även om omständigheterna är ogynnsamma och även om du provas. I slutändan är Guds ord grunden för människans tillvaro. Ingen kan vända sig bort från hans ord, utan måste äta av hans ord på samma sätt som de måste äta tre mål mat om dagen. Kan det vara så enkelt att fullkomnas och vinnas av Gud? Oavsett om du för tillfället förstår eller inte, och oavsett om du har insikt i Guds arbete eller inte, måste du äta och dricka Guds ord så mycket som möjligt. Det är att träda in på ett proaktivt sätt. Efter att ha läst Guds ord ska du skynda dig att omsätta i praktiken det som du kan träda in i, och för stunden lägga åt sidan det som du inte kan träda in i. Det kanske är många av Guds ord som du till att börja med inte kan förstå, men efter två eller tre månader, kanske ett år, kommer du att kunna det. Hur kommer det sig? Det beror på att Gud inte kan fullkomna människor på en eller två dagar. Oftast kanske du inte förstår direkt när du läser hans ord. Det kanske bara ser ut som en massa text; du måste erfara dem en tid innan du kan förstå dem. Eftersom Gud har sagt så mycket ska du göra ditt yttersta för att äta och dricka av hans ord, och sedan kommer du utan att du inser det att förstå, och utan att du inser det kommer den helige Ande att upplysa dig. När den Helige Ande upplyser människan sker det ofta utan att hon är medveten om det. Han upplyser och vägleder dig när du törstar och söker. Den helige Andes arbetsprincip fokuserar på Guds ord som du äter och dricker. Alla dessa som inte fäster någon vikt vid Guds ord och alltid har en annan attityd mot hans ord — människor som i sin förvirring tycker att det kvittar om de läser hans ord eller inte — det är de som inte besitter verkligheten. Varken den helige Andes verksamhet eller hans upplysning är synlig i en sådan person. Sådana personer driver bara omkring, hycklare utan verkliga kvalifikationer, precis som liknelsens Nan Guo.[a]

Om inte Guds ord är din verklighet är du inte verkligt mogen. När det är dags att provas, kommer du helt säkert falla och då kommer din sanna mognad att avslöjas. Men när dessa som regelbundet försöka träda in i verkligheten drabbas av provningar, kommer de att förstå syftet med Guds verk. Den som har samvete och törstar efter Gud måste vidta praktiska åtgärder för att återgälda Gud för hans kärlek. De som inte har

---

verkligheten kan inte stå fasta ens inför obetydliga frågor. Detta är skillnaden mellan de med verklig mognad och de som saknar mognad. Hur kommer det sig att fastän båda äter och dricker Guds ord, så kan en del stå orubbliga i prövningarna medan andra flyr? Den uppenbara skillnaden är att somliga saknar verklig mognad; de har inte Guds ord som sin verklighet, och hans ord har inte slagit rot i dem. Så snart de prövas når de slutet av sin väg. Hur kommer det sig då att somliga kan stå orubbliga under prövningar? Det beror på att de förstår sanningen och har en vision, att de förstår Guds vilja och hans krav, och därför kan de stå stadigt under prövningar. Det här är verklig mognad, och det här är också liv. En del kan också läsa Guds ord men tar dem inte på allvar och omsätter dem inte i praktiken. De som inte tar dem på allvar lägger inte någon vikt vid att omsätta dem i praktiken. De som inte har Guds ord som sin verklighet saknar riktig mognad och sådana personer kan inte stå stadigt under prövningar.

När Guds ord kommer ut ska du genast ta emot dem och äta och dricka dem. Det spelar ingen roll hur mycket du förstår, en sak du måste hålla fast vid är att äta, att lära känna och att utöva hans ord. Det är något du måste kunna göra. Bry dig inte om hur stor din mognad kan bli; bara fokusera på att äta och dricka hans ord. Detta är vad människan måste samarbeta med. Ditt andliga liv handlar framför allt om att försöka träda in i verkligheten av att äta och dricka Guds ord och omsätta dem i praktiken. Det är inte din sak att fokusera på något annat. Kyrkliga ledare ska kunna vägleda alla sina bröder och systrar så att de vet hur de ska äta och dricka Guds ord. Detta är varje enskild kyrkoledares ansvar. Oavsett om de är unga och gamla ska alla betrakta ätandet och drickandet av Guds ord som något mycket viktigt och de ska ha hans ord i sitt hjärta. Att träda in i denna verklighet innebär att man träder in i rikets tidsålder. Idag känner de flesta människor att de inte kan leva utan att äta och dricka Guds ord, och oavsett tidpunkt anser de att hans ord är uppfriskande. Det betyder att de börjar komma in på rätt spår. Gud använder ord för att utföra sitt verk och sörja för människan. När alla längtar och törstar efter Guds ord, kommer mänskligheten att träda in i hans ords värld.

Gud har talat en hel del. Hur mycket känner du till? Hur mycket har du trätt in i? Om en kyrkoledare inte har väglett sina bröder och systrar in i Guds ords verklighet, då har han varit försumlig i sin plikt och underlåtit att fullgöra sina förpliktelser! Oavsett om din förståelse är grundlig eller ytlig, oavsett hur mycket du förstår, måste du veta hur du ska äta och dricka hans ord; du måste fästa stor uppmärksamhet vid hans ord

---

och förstå vikten och nödvändigheten av att äta och dricka det. Eftersom Gud har sagt så mycket, kan det inte kallas att tro på Gud om du inte äter och dricker av hans ord, försöker att söka eller omsätter hans ord i praktiken. Eftersom du tror på Gud, måste du äta och dricka av hans ord, uppleva hans ord och leva ut hans ord. Endast detta kan kallas tro på Gud! Om du med din mun säger att du tror på Gud och ändå inte kan omsätta några av hans ord i praktiken eller frambringa någon verklighet, kallas inte det att tro på Gud. Det är snarare ”att söka bröd för att mätta hungern.” Att endast tala om triviala vittnesbörd, meningslösa saker och ytliga frågor utan att ha ens det minsta stycke verklighet, det är inte att tro på Gud, och då har man helt enkelt inte förstått det rätta sättet att tro på Gud. Varför måste du äta och dricka så mycket som möjligt av Guds ord? Om du inte äter och dricker av hans ord, utan bara försöker stiga upp till himlen, är det att tro på Gud? Vad är det första steget som en som tror på Gud måste ta? Längs vilken väg fullkomnar Gud människan? Kan du fulländas utan att äta och dricka Guds ord? Kan du anses vara en person som tillhör riket utan att ha Guds ord som din verklighet? Exakt vad innebär det att tro på Gud? De som tror på Gud måste åtminstone uppföra sig väl; viktigast av allt är att besitta Guds ord. Oavsett vilket kan du aldrig vända dig bort från hans ord. Att känna Gud och fullgöra hans intentioner uppnås med hjälp av hans ord. I framtiden kommer varje nation, samfund, religion och område att erövrats med hjälp av Guds ord. Gud kommer att tala direkt, alla människor kommer att hålla Guds ord i sina händer, och på så sätt kommer mänskligheten att fullkomnas. Inombords och utanpå, Guds ord genomsyrar allt: Människorna kommer att tala Guds ord med sina munnar, handla i enlighet med Guds ord och bära Guds ord i sitt inre och förbli genomsyrade av Guds ord. På så sätt kommer mänskligheten att fullkomnas. De som fullgör Guds intensioner och är i stånd att vittna om honom, det är de människor som har Guds ord som sin verklighet.

Inträde i ordens tidsålder – tusenårsrikets tidsålder – är det verk som håller på att genomföras idag. Från och med nu ska du öva att hålla samkväm kring Guds ord. Endast genom att äta och dricka, liksom genom att uppleva, Guds ord kommer du att kunna leva ut Guds ord. Du måste presentera några praktiska erfarenheter för att kunna övertyga andra. Om du inte kan leva ut Guds ord, kommer ingen att bli övertygad! Alla de som används av Gud kan leva ut Guds ords verklighet. Om du inte kan presentera denna verklighet och vittna om Gud visar det att den helige Ande inte har verkat i dig

---

och att du inte har blivit fullkomnad. Detta är det viktiga med Guds ord. Har du ett hjärta som törstat efter Guds ord? De som törstar efter Guds ord törstar efter sanning, och endast sådana personer har Guds välsignelse. I framtiden kommer Gud att tala många fler ord till alla religioner och alla samfund. Först talar han och låter sin röst höras bland er för att fullända er innan han går vidare med att tala och låta sin röst höras bland hedningarna för att erövra dem. Genom hans ord kommer alla att bli uppriktigt och fullständigt övertygade. Genom Guds ord och hans uppenbarelser försvagas människans fördärvade sinnelag, hon framträder som människa och hennes upproriska sinnelag mildras. Orden verkar på människan med kraft och erövrar människan i Guds ljus. Det arbete som Gud utför i den nuvarande tidsåldern, liksom hans verks vändpunkter, står alla att finna i hans ord. Om du inte läser hans ord kommer du inte att förstå någonting. Genom att själv äta och dricka hans ord, och genom att dela gemenskap med dina bröder och systrar, samt genom dina faktiska erfarenheter, kommer din kunskap om Guds ord att bli fullständig. Endast då kommer du att verkligen kunna leva ut deras realitet.

Fotnoter:

a. Den ursprungliga texten innehåller inte ordet "liknelsens".

Allt uppnås genom Guds ord

Gud säger sina ord och utför sitt verk utifrån olika tidsåldrar, och han säger olika ord under olika tidsåldrar. Gud följer inte regler, eller upprepar samma verk eller känner nostalgi för det som varit; han är en Gud som alltid är ny och aldrig gammal, och varje dag talar han nya ord. Du ska följa det som ska följas i dag; det är människans ansvar och skyldighet. Det är helt avgörande att utövandet av tron fokuserar på Guds ljus och ord i dag. Gud följer inga regler och han kan tala ur många olika perspektiv för att tydliggöra sin visdom och allmakt. Det spelar ingen roll om han talar ur Andens perspektiv, ur människans eller ur en tredje persons perspektiv – Gud är alltid Gud och du kan inte säga att han inte är Gud därför att han talar ur mänskligt perspektiv. Bland vissa människor har det uppkommit föreställningar som resultat av att Gud talar ur olika perspektiv. Sådana människor har ingen kunskap om Gud och ingen kunskap om hans verk. Om Gud alltid talade ur ett enda perspektiv, skulle inte människan fastställa regler om Gud då? Skulle Gud kunna tillåta människor att agera på ett sådant sätt? Oavsett ur vilket perspektiv Gud talar har han sina syften med att göra det. Skulle du kunna samtala med Gud om han alltid talade ur Andens perspektiv? Därför talar han ibland i tredje person för att förse dig med sina ord och vägleda dig in i verkligheten. Allt som Gud gör är anpassat. Kort sagt, allt utförs av Gud och det ska du inte hysa något tvivel om. Han är Gud, så oavsett ur vilket perspektiv han talar kommer han alltid att vara Gud. Detta är en oföränderlig sanning. Hur han än arbetar är han fortfarande Gud, och hans substans kommer inte att förändras! Petrus älskade Gud så mycket och var en människa efter Guds hjärta, men Gud vittnade inte om honom som Herren eller Kristus, för en varelses väsen är vad det är och det kan aldrig förändras. I sitt arbete följer inte Gud några regler utan använder olika metoder för att hans verksamhet ska få effekt och fördjupa människans kunskap om honom. Alla metoder han använder hjälper människan att lära känna honom och syftar till att fullkomna henne. Oavsett vilken arbetsmetod han tillämpar syftar den till att uppbygga människan och fullkomna henne. En av hans arbetsmetoder må ha varat under väldigt lång tid, men det är för att härda människans tro på honom. Därför ska det inte finnas något tvivel i ert hjärta. Allt detta är steg i Guds verk och ni måste lyda dem.

Vad man talar om idag är inträde i verkligheten. Det talas inte om att stiga upp till himlen eller styra som kungar, utan allt man talar om är strävandet efter att träda in i

---

verkligheten. Det finns ingen mer funktionell strävan än denna, och att tala om att styra som kungar är inte funktionellt. Människan är mycket nyfiken och hon bedömer fortfarande Guds verk i dag utifrån sina religiösa föreställningar. Fastän människan har upplevt så många av Guds arbetsmetoder, känner hon fortfarande inte Guds verk, hon söker fortfarande tecken och under och tittar fortfarande för att se om Guds ord har gått i uppfyllelse. Är inte det en häpnadsväckande okunskap? Skulle du tro att Gud är Gud även om inte hans ord gick i uppfyllelse? Idag finns det många sådana människor i kyrkan som väntar på att få se tecken och under. De säger att om Guds ord går i uppfyllelse, då är han Gud; om Guds ord inte går i uppfyllelse, då är han inte Gud. Tror du då på Gud därför att hans ord har gått i uppfyllelse, eller därför att han är Gud själv? Människans syn på gudstro måste rättas till! När du konstaterar att Guds ord inte har besannats, då kutar du iväg – är det att tro på Gud? När man tror på Gud, måste man överlämna allt till Guds nåd och lyda allt Gud gör. Gud talade så många ord i Gamla testamentet – vilka av dem såg du med egna ögon gå i uppfyllelse? Kan du säga att Jehova inte är den sanne Guden eftersom du inte såg det? Även om många ord må ha gått i uppfyllelse är människan oförmögen att se det klart, för människan har inte sanningen och förstår ingenting. Somliga vill ge sig av när de känner att Guds ord inte har gått i uppfyllelse. Prova. Se om du kan ge dig av. Även om du ger dig av, kommer du ändå tillbaka. Gud kontrollerar dig med sitt ord, och om du lämnar kyrkan och Guds ord har du ingen möjlighet att leva vidare. Om du inte tror det, prova själv – tror du att du bara kan ge dig iväg? Guds Ande kontrollerar dig. Du kan inte ge dig av. Detta är en administrativ förordning från Gud! Om vissa människor vill försöka, så kan de göra det! Du säger att den här individen inte är Gud, men begå då en synd mot honom och se vad han gör. Det är möjligt att ditt kött inte kommer att dö och att du fortfarande kommer att kunna äta och klä dig, men mentalt kommer det att vara outhärdligt; du kommer att känna dig stressad och plågad, ingenting kommer att vara mer smärtsamt. Människan står inte ut med den själsliga pinan och utmattningen – köttets lidande kanske du kan uthärda, men du är helt oförmögen att utstå varaktig psykisk stress och långvarig plåga. Idag blir vissa människor negativa därför att de inte har kunnat se några tecken och under, men oavsett hur negativa de blir vågar ingen ge sig iväg, för Gud kontrollerar människan med sitt ord. Inga fakta har infunnit sig, men ändå kan ingen fly. Är inte det här Guds åtgärder? Idag har Gud kommit till jorden för att förse människan med liv. I

---

motsats till vad folk tror lirkar han inte med tecken och under för att säkra en fridfull relation mellan Gud och människa. Alla de som inte koncentrerar sig på livet, utan istället fokuserar på att få Gud att visa tecken och under, är fariséer! Och det var fariséerna som spikade fast Jesus på korset. Om du bedömer Gud utifrån din egen uppfattning om gudstro och tror på honom om hans ord går i uppfyllelse men tvivlar och till och med hädar honom om de inte gör det — spikar du då inte fast honom på korset? Sådana människor försummar sina plikter och frossar girigt i välbefinnande!

Å ena sidan är det största problemet med människan att hon inte känner till Guds verk. Människan kanske inte intar en förnekande hållning, men den är tvekande; hon förnekar inte, men hon erkänner inte heller helt. Om folk har en grundlig kunskap om Guds verk kommer de inte att ge sig av. Det andra problemet är att människan inte är medveten om verkligheten. Idag är det Guds ord som varje människa har sysselsatt sig med; i framtiden ska du sannerligen inte tro att du kommer att få se tecken och under. Jag säger dig rent ut: Under den nuvarande fasen kan du inte se annat än Guds ord, och trots att det inte finns några fakta kan Guds liv fortfarande arbetas in i människan. Det är detta som är tusenårsrikets huvudsakliga verk, och om du inte kan uppfatta detta verk kommer du att bli svag och falla ihop; du kommer att sjunka i provningar och, ännu sorgligare, tas tillfånga av Satan. Gud har kommit till jorden i första hand för att tala sina ord; vad du har kontakt med är Guds ord, vad du ser är Guds ord, vad du hör är Guds ord, vad du håller dig till är Guds ord och vad du upplever är Guds ord. Denna Guds inkarnation använder huvudsakligen ordet för att fullkomna människan. Han gör inte tecken och under, och i synnerhet utförde han inte det verk som Jesus utförde i en gångens tid. Trots att båda är Gud och båda är kött, är deras verksamhet inte densamma. När Jesus kom, utförde han också en del av Guds verk och talade en del ord, men vad var hans viktigaste gärning? Vad han i första hand genomförde var korsfästelsens verk. Han blev till det yttre lik en syndfull människa för att fullborda korsfästelsens verk och återlösa hela mänskligheten, och han tjänade som ett syndoffer för hela mänsklighetens synd. Detta är det huvudsakliga verk han utförde. Slutligen beredde han korsets väg som en vägvisare för dem som kom senare. När Jesus kom var det främst för att fullborda återlösandets verk. Han friköpte hela mänskligheten och kom med himmelrikets evangelium till människan, och dessutom förklarade han vägen till himmelriket. Därför sade alla som kom efter: "Vi skall gå korsets väg och offra oss själva för korset."

Naturligtvis utförde Jesus till en början också en del andra gärningar och talade en del ord för att få människan att ångra sig och bekänna sina synder. Men hans främsta gärning var ändå korsfästelsen, och de tre och ett halvt år han ägnade åt att förkunna vägen utgjorde en förberedelse för korsfästelsen som följde. Att Jesus bad åtskilliga gånger var också på grund av korsfästelsen. Det normala mänskliga liv som han levde och de trettio och ett halvt år som han bodde på jorden var främst till för att slutföra korsfästelsens verk. Det skulle ge honom styrka att ta itu med detta verk, och det var därför Gud anförtrodde honom korsfästelsens verk. Vad för verksamhet kommer Guds inkarnation att utföra idag? Idag har Gud blivit människa framför allt i syfte att fullborda det verk som innebär att "Ordet framträder i köttet", att använda ordet för att fullkomna människan och få henne att acceptera ordets åtgärder och ordets förädling. Genom sina ord får han dig att vinna försörjning och vinna liv; i hans ord ser du hans verk och gärningar. Gud använder ordet för att tukta och förädla dig, så om du drabbas av umbäranden beror det också på Guds ord. Idag arbetar inte Gud med fakta utan med ord. Först efter det att hans ord har kommit över dig kan den helige Ande verka i ditt inre och få dig att lida smärta eller känna ljuvhet. Det är bara Guds ord som kan föra dig in i verkligheten, och endast Guds ord kan göra dig fullkomlig. Därför måste du åtminstone förstå detta: Det verk som Gud utför i den yttersta tiden består främst i att han använder sitt ord för att göra varje individ fullkomlig och för att vägleda människan. Allt arbete han utför sker genom ordet; han använder sig inte av fakta för att tukta dig. Det finns tillfällen när en del människor gör motstånd mot Gud. Gud orsakar inte något stort obehag, han tuktar inte ditt kött och du drabbas inte heller av några umbäranden, men så snart hans ord kommer över dig och förädlar dig så är det outhärdligt för dig. Är det inte så? På tjänstgörarnas tid sade Gud att människan skulle kastas i den bottenlösa avgrunden. Hamnade hon verkligen i den bottenlösa avgrunden? Helt enkelt genom användningen av ord för att förädla människan, hamnade människan i den bottenlösa avgrunden. Därför använder Gud, när han blir kött i den yttersta tiden, huvudsakligen ordet för att åstadkomma allt och tydliggöra allt. Det är bara i hans ord du kan se vad han är; det är bara i hans ord du kan se att han är Gud själv. När Gud inkarneras på jorden utför han inget annat verk än att uttala ord — det finns alltså inget behov av konkreta handlingar; ord räcker. Det beror på att han framför allt har kommit för att utföra detta verk, för att låta människan skåda hans makt och överhöghet i hans ord, för

---

att i hans ord låta människan se hur han ödmjukt döljer sig själv, och för att i hans ord låta människan lära känna honom i hans helhet. Allt som han har och är finns i hans ord; hans vishet och förunderlighet finns i hans ord. Därigenom låter han dig se de många sätt på vilka Gud talar sina ord. Det mesta av Guds verk under hela denna tid har bestått av försörjning, uppenbarelse och åtgärdande av människan. Han förbannar inte en människa lättvindigt, och även när han gör det är det genom ordet. Så hoppas inte på att få se Gud bota sjuka och driva ut onda andar igen då han i denna tidsålder blivit kött, och sluta att ständigt titta efter tecken – det är ingen idé! De här tecknen kan inte göra människan fullkomlig! För att tala klarspråk: Idag agerar inte den verkliga inkarnerade Guden; han talar bara. Detta är sanningen! Han använder ord för att fullkomna dig och han använder ord för att förse dig med föda och vatten. Han använder också ord för att verka, och han använder ord i stället för fakta för att få dig att lära känna hans realitet. Om du är i stånd att uppfatta denna aspekt av Guds verk är det svårt att vara negativ. Istället för att fokusera på sådant som är negativt ska du fokusera enbart på det som är positivt – det vill säga, oavsett om Guds ord har gått i uppfyllelse eller ej, oavsett om det har skett någonting faktiskt eller ej, så gör Gud så att hans ord ger människan liv och det är det största av alla tecken, och dessutom är det ett ovedersägligt faktum. Detta är det bästa beviset genom vilket du kan lära känna om Gud, och det är ett ännu större tecken än tecken. Endast dessa ord göra människan fullkomlig.

Så snart rikets tidsålder inleddes började Gud offentliggöra sina ord. I framtiden kommer dessa ord gradvis att gå i uppfyllelse och då kommer människan att växa in i livet. Guds användning av ordet för att avslöja människans fördärvade sinnelag är mer äkta och mer nödvändigt, och han använder inget annat än ordet för att utföra sitt verk med att fullkomna människans tro, för nu är det ordets tidsålder och den kräver människans tro, beslutsamhet och samarbete. Det verk som Guds inkarnation utför i den yttersta tiden består i att han använder sitt ord för att tjäna och sörja för människan. Först efter det att den inkarnerade Guden har talat färdigt kommer hans ord att börja gå i uppfyllelse. Under tiden som han talar uppfylls inte hans ord, eftersom hans ord inte kan gå i uppfyllelse medan han är i köttets stadium. Det är så för att människan skall se att Gud är kött och inte ande; för att människan ska kunna skåda Guds verklighet med sina egna ögon. Den dag då hans verk är fullbordat, när alla ord han har att tala på jorden har talats, kommer hans ord att börja gå i uppfyllelse. Det här är inte den tid då

Guds ord ska uppfyllas eftersom han inte har slutat att tala sina ord. Så när du ser att Gud fortfarande talar sina ord på jorden, vänta inte på uppfyllelsen av hans ord; när Gud slutar tala sina ord, och när hans verk på jorden har fullbordats, då kommer hans ord att börja gå i uppfyllelse. I de ord han talar på jorden finns dels livsförsörjning, dels profetia – profetian om kommande ting, om sådant som kommer att ske och sådant som ännu inte har åstadkommits. Det fanns profetia även i Jesu ord. Dels tillhandahöll han liv, dels uttalade han profetia. Idag är det inte tal om att utföra ord och konkreta handlingar på samma gång, eftersom det är alltför stor skillnad mellan det som människan kan se med sina ögon och det som Gud gör. Man kan bara säga att när Gud verk har slutförts kommer hans ord att uppfyllas, och de faktiska skeendena kommer att komma efter orden. I den yttersta tiden utför Guds inkarnation ordets verksamhet på jorden, och när han utför ordets verksamhet talar han bara ord och bryr sig inte om något annat. Så snart Guds verk förändras kommer hans ord att börja gå i uppfyllelse. Idag används ord först för att fullkomna dig; när han vinner ära i hela universum, kommer hans verk att vara fullbordat – alla ord som skulle talas kommer att vara sagda, och alla ord kommer att ha blivit faktisk verklighet. Gud har kommit till jorden i den sista tiden för att utföra ordets verksamhet så att människan kan lära känna honom, så att hon kan se vad han är och se hans vishet och alla hans förunderliga gärningar genom hans ord. Under rikets tidsålder använder Gud framför allt ordet för att erövra alla människor. I framtiden, kommer hans ord också att komma över varje religion, grupp, nation och samfund; Gud använder ordet för att erövra, för att få alla människor att se att hans ord bär på makt och myndighet – och därför möter du idag endast Guds ord.

De ord som Gud talar i denna tidsålder skiljer sig från dem som talades under lagens tidsålder och även från de ord som talades under nådens tidsålder. Under nådens tidsålder utförde inte Gud ordets verk, utan nämnde bara att han skulle bli korsfäst för att återlösa hela mänskligheten. Bibeln beskriver endast varför Jesus skulle korsfästas, de lidanden han utsattes för på korset och hur människan ska korsfästas för Gud. Under den tidsåldern centrerades hela det arbete som Gud utförde kring korsfästelsen. Under rikets tidsålder talar Guds inkarnation ord för att erövra alla dem som tror på honom. Detta är "Ordet som framträder i köttet"; Gud har kommit i den yttersta tiden för att utföra denna verksamhet, han har alltså kommit för att genomföra den faktiska innebörden i att Ordet framträder i köttet. Han talar bara ord, och det är sällan det sker

---

någoting faktiskt. Detta är själva substansen hos Ordet som framträder i köttet, och när Guds inkarnation talar sina ord, är det Ordet som framträder i köttet, Ordet som kommer i köttet. "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud, och Ordet blev kött." Detta (verket som består i att Ordet framträder i köttet) är den verksamhet som Gud kommer att genomföra i ändens tid. Detta är det sista kapitlet i hela hans förvaltningsplan och därför måste han komma till jorden och uttrycka sitt ord i köttet. Det som görs idag, det som kommer att göras i framtiden, det som kommer att genomföras av Gud, människans slutliga destination, vilka som kommer att räddas, vilka som kommer att förgöras och så vidare – allt detta som ska uppnås i slutet har uttryckts tydligt och klart och syftar allt till att åstadkomma den faktiska innebörden i att Ordet framträder i köttet. De administrativa förordningarna och författningen som tidigare utfärdades, vilka som kommer att förgöras och vilka som kommer att träda in i vila – alla dessa ord måste gå i fullbordan. Detta är det verk som huvudsakligen genomförs av den inkarnerade Guden i den yttersta tiden. Han får människor att förstå var de som är förutbestämda av Gud hör hemma och var de som inte är förutbestämda av Gud hör hemma, hur hans folk och söner kommer att klassificeras, vad som kommer att hända med Israel och vad som kommer att hända med Egypten – i framtiden kommer vartenda ett av dessa ord att bli verklighet. Guds verk går allt snabbare framåt. Gud använder ordet för att uppenbara för människan vad som ska ske i varje tidsålder, vad den inkarnerade Guden ska göra i den sista tiden och hans verksamhet som skall utföras, och alla dessa ord syftar till att åstadkomma den faktiska meningen med att Ordet framträder i köttet.

Jag har tidigare sagt att "alla som försöker se tecken och under kommer att bli övergivna; det är inte de som kommer att bli fullkomliggjorda". Jag har talat så många ord och ändå har människan inte den minsta kunskap om detta verk, och fortfarande frågar folk efter tecken och under. Är din tro på Gud inget annat än en jakt på tecken och under, eller är den en strävan efter att vinna livet? Jesus talade också många ord, och en del av dem har inte gått i uppfyllelse än. Kan du säga att Jesus inte är Gud? Gud vittnade om att han var Kristus och Guds älskade Son. Kan du förneka det? Idag talar Gud bara ord, och om du inte är absolut medveten om det kan du inte stå fast. Tror du på honom därför att han är Gud, eller tror du på honom beroende på huruvida hans ord har gått i uppfyllelse eller inte? Tror du på tecken och under, eller tror du på Gud? I dag

---

visar han inte tecken och under – är han verkligen Gud då? Om orden han talar inte går i uppfyllelse, är han verkligen Gud då? Bestäms Guds substans av huruvida de ord han talar går i uppfyllelse eller inte? Hur kommer det sig att vissa människor alltid väntar på att Guds ord ska gå i uppfyllelse innan de tror på honom? Innebär inte det att de inte känner honom? Alla som har sådana uppfattningar är människor som förnekar Gud. De bedömer Gud utifrån sina föreställningar; om Guds ord besannas tror de på honom, och om de inte besannas tror de inte på honom – och de jagar ständigt efter tecken och under. Är de inte moderna tiders fariséer? Huruvida du kan stå fast eller inte beror på om du känner den verkliga Guden eller inte – det är helt avgörande! Ju mer verkliga Guds ord är i dig, desto större är din kunskap om Guds verklighet och desto mer kan du stå fast under prövningar. Ju mer du fokuserar på att få se tecken och under, desto mer oförmögen är du att stå fast och du kommer att falla under prövningarna. Tecken och under utgör inte grundvalen; endast Guds verklighet är liv. Vissa människor vet inte vilka effekter som ska Guds verksamhet ska få. De tillbringar sina dagar i förvirring och strävar inte efter kunskapen om Guds verk. Målet för deras strävan är alltid bara att få Gud att uppfylla deras önskningar; först då kommer de att vara seriösa i sin tro. De säger att de kommer att sträva efter livet om Guds ord besannas, men om hans ord inte besannas är det uteslutet att de kommer att sträva efter livet. Människan tror att gudstro är längtan efter att skåda tecken och under och längtan efter att stiga upp till himlen och den tredje himlen. Det finns ingen som säger att deras tro på Gud är en strävan efter att träda in i verkligheten, strävan efter livet och strävan att vinnas av Gud. Vad har en sådan strävan för värde? De som inte strävar efter att lära känna Gud och att behaga honom är människor som inte tror på Gud; de är människor som hädar Gud!

Förstår du nu vad tro på Gud är? Är tro på Gud att skåda tecken och under? Är det att stiga upp till himlen? Att tro på Gud är absolut inte lätt. De där religiösa riter ska rensas ut; att sträva efter att sjuka ska botas och onda andar drivas ut, att fokusera på tecken och under, att trakta efter mer av Guds nåd, fred och glädje, att sträva efter köttsliga framtidsutsikter och bekvämligheter – det här är religiösa seder och bruk och sådana religiösa bruk är uttryck för en vag och abstrakt typ av tro. Vad är verklig tro på Gud idag? Det är att acceptera Guds ord som verkligheten i ditt liv och att känna Gud utifrån hans ord i syfte att uppnå en sann kärlek till honom. För att vara tydlig: Det är tron på Gud som gör att du kan lyda Gud, älska Gud och fullgöra den plikt som åligger

---

dig i egenskap av en Guds skapelse. Detta är målet för gudstron. Du måste förstå Guds ljuvlighet, hur vördnadsvärd Gud är och hur Gud utför frälsningens verk i sina skapade varelser och fullkomnar dem – detta är själva kärnan i din tro på Gud. Gudstro är huvudsakligen övergången från ett köttsligt liv till ett liv av kärlek till Gud; från att leva i fördärv till att leva i Guds ords liv; det är att komma ut ur Satans herravälde och leva under Guds omvårdnad och beskydd; det är att kunna lyda Gud och inte lyda köttet; det är att överlåta ditt hela hjärta till Gud, att låta honom fullkomna dig och att frigöra dig själv från det fördärvade sataniska sinnelaget. Gudstron syftar huvudsakligen till att Guds kraft och härlighet ska kunna uppenbaras i dig, så att du kan göra Guds vilja, verkställa Guds plan och vara i stånd att vittna om Gud inför Satan. Tron på Gud ska inte kretsa kring att skåda tecken och under, och den ska inte heller finnas för ditt eget kötts skull. Den ska utgöras av en strävan efter att lära känna Gud, att kunna lyda Gud och att likt Petrus lyda honom intill döden. Detta är de främsta målsättningarna med att tro på Gud. Man äter och dricker Guds ord för att lära känna Gud och behaga honom. Att äta och dricka Guds ord ger dig mer kunskap om Gud och först därefter kan du lyda honom. Du måste känna Gud för att kunna älska honom, och att uppnå detta mål är den enda målsättning människan ska ha i sin tro på Gud. Om din tro på Gud innebär att du alltid försöker se tecken och under, då är utgångspunkten i denna gudstro felaktig. Tron på Gud är huvudsakligen ett accepterande av att Guds ord är livets realitet. Guds mål kan bara uppnås genom att du omsätter orden från hans mun i praktisk handling och utföra dem i ditt inre. Människans gudstro ska innebära en strävan efter att fullkomnas av Gud, att kunna underkasta sig Gud, och att lyda honom fullständigt. Om ni kan lyda Gud utan att knorra, vara uppmärksamma på Guds önskemål, uppnå Petrus mognad och äga Petrus hållning som Gud talar om, då kommer ni att ha uppnått framgång i tron på Gud, och det kommer att vara tecknet på att ni har vunnits av honom.

Gud utför sitt verk i hela universum. Alla dessa som tror på honom måste acceptera hans ord och äta och dricka hans ord; ingen kan bli vunnen av Gud genom att se de tecken och under som Gud visar. Gud har i alla tider använt sig av ordet för att fullkomna människan. Därför ska ni inte ägna all er uppmärksamhet åt tecken och under, utan sträva efter att bli fullkomliggjorda av Gud. I lagens tidsålder, på Gamla testamentets tid, talade Gud några ord, och i nådens tidsålder talade Jesus också många ord. När Jesus hade sagt många ord fick apostlarna och lärjungarna, som kom senare,

---

människorna att handla enligt de bud som Jesus gett och upplevde enligt de ord och principer som Jesus hade talat. I den yttersta tiden använder Gud i första hand ordet för att fullkomna människan. Han använder inte tecken och under för att förtrycka människan eller övertyga henne; sådant kan inte tydliggöra Guds kraft. Om Gud bara visade tecken och under skulle det vara omöjligt att tydliggöra Guds verklighet och därmed omöjligt att fullända människan. Gud fullkomnar inte människan med hjälp av tecken och under, utan använder ord för att vattna och valla människan, och därefter uppnås människans fullständiga lydnad och människans kunskap om Gud. Det här är målsättningen med det verk han utför och de ord han talar. Gud använder inte metoden att visa tecken och under för att fullkomna människan — han använder ord och många olika arbetsmetoder för att fullkomna människan. Oavsett om det handlar om förädling, hantering, beskärning eller tillhandahållande av ord, talar Gud ur många olika perspektiv för att fullkomna människan och ge henne större kunskap om Guds verk, vishet och förunderlighet. När Gud i den yttersta tiden avslutar tidsåldern och människan fullkomnas, kommer hon att vara kvalificerad att skåda tecken och under. När du har lärt känna Gud och kan lyda honom oavsett vad han gör, då kommer du inte längre att ha några föreställningar om honom när du ser tecken och under. För närvarande är du fördärvad och oförmögen att lyda Gud helt och fullt — tror du att du då är kvalificerad att se tecken och under i det tillståndet? När Gud visar tecken och under är när han straffar människan, när tidsåldern skiftar samt när tidsåldern avslutas. När Guds verk utförs normalt visar han inte tecken och under. Att göra tecken och under är skrattretande enkelt för honom, men det är inte så Gud arbetar och det är inte heller målet med hans förvaltning av människan. Om människan såg tecken och under, och om Guds andliga kropp skulle visa sig för människan, skulle inte alla tro på Gud då? Jag har tidigare sagt att en skara segrare har vunnits i Östern, segrare som kommit ut ur den stora vedermödan. Vad innebär detta? Det innebär att dessa personer som har vunnits inte började lyda på allvar förrän de genomgått dom och tuktan, hantering och beskärning och alla slags förädling. De här människornas tro är inte vag och abstrakt, utan konkret. De har inte sett några tecken och under, eller några mirakel; de talar inte om svårtolkade bibelord och dogmer eller om djupa insikter; istället har de verkligheten, Guds ord och en sann kunskap om Guds realitet. Är inte en sådan skara mer kapabel att tydliggöra Guds makt? Guds verk i den yttersta tiden är ett sant verk. Under Jesu

---

tidsålder kom han inte för att fullkomna människan utan för att återlösa henne, och därför gjorde han några under för att få folk att följa honom. I huvudsak kom han nämligen för att utföra korsfästelsens verk, och att göra tecken ingick inte i hans verksamhet. De här tecknen och undren var sådant han utförde för att effektivisera sin gärning; de var extra verk och representerade inte hela tidsålders verk. Under den gammaltestamentliga lagens tidsålder gjorde Gud också en del tecken och under, men det verk Gud utför idag är ett faktiskt verk, och han skulle definitivt inte göra några tecken och under nu. Om han gjorde tecken och under, skulle hans riktiga verksamhet komma i rubbning, och han skulle inte kunna utföra något mer verk. Om Gud sade att ordet skulle användas för att fullkomliggöra människor, men även visade tecken och under, skulle man då kunna avgöra om människan verkligen tror på honom? Därför gör inte Gud sådana saker. Det finns för mycket religion i människan; Gud har kommit i den yttersta tiden för att driva ut alla religiösa föreställningar och övernaturligheter ur människan och få henne att lära känna Guds realitet. Han har kommit för att radera ut bilden av en Gud som är abstrakt och fantasifull — en bild av en Gud som med andra ord inte existerar över huvud taget. Så det enda som är värdefullt för dig är att ha kunskap om verkligheten! Sanningen överträffar allt. Hur mycket sanning äger du idag? Är allt som visar tecken och under Gud? Onda andar kan också visa tecken och under; är de Gud? Vad människan söker efter i sin tro på Gud är sanningen; vad hon strävar efter är liv snarare än tecken och under. Detta bör vara målet för alla dem som tror på Gud.

De som ska göras fullkomliga måste genomgå förädling

Om du tror på Gud måste du lyda honom, omsätta sanningen i praktisk handling och fullgöra alla dina plikter. Dessutom måste du förstå det du ska uppleva. Om du bara upplever hur du blir åtgärdad, fostrad och dömd, om du bara kan njuta av Gud och förblir oförmögen att känna när Gud fostrar dig eller åtgärdar dig – det är inte acceptabelt. Det är möjligt att du förmår stå på dig i det här ögonblicket av förädling, men det räcker ändå inte; du måste fortsätta marschera framåt. Att lära sig älska Gud är något som aldrig stannar upp och aldrig tar slut. Folk ser det som någonting ytterst enkelt att tro på Gud, men så snart de får lite praktisk erfarenhet inser de att det inte är så enkelt som folk föreställer sig att tro på Gud. Människan liden när Gud verkar för att förädla henne. Ju mer en individ förädlas, desto större blir hennes kärlek till Gud och desto mer av Guds makt kommer att uppenbaras i henne. Och omvänt – ju mindre förädling en människa mottar, desto mindre växer hennes kärlek till Gud och desto mindre kommer Guds makt att uppenbaras i henne. Ju mer en sådan människa förädlas och ju mer smärta och plåga hon upplever, desto mer växer hennes kärlek till Gud, desto mer äkta blir hennes tillit till Gud och desto större blir hennes kunskap om Gud. I dina upplevelser kommer du att se människor som lider svårt då de förädlas, då de utsätts för omfattande åtgärder och fostran, och du kommer att se att det är de här människor som har en djup kärlek till Gud och en större och mer inträngande kunskap om Gud. De som inte har upplevt att bli åtgärdade har bara en ytlig kunskap och de kan bara säga: ”Gud är så god, han skänker människorna sin nåd så att de kan glädjas åt honom.” Om folk har erfarenhet att bli åtgärdade och fostrade, då kan de tala om den sanna kunskapen om Gud. Så ju mer förunderliga Guds verk i människan är, desto mer värdefullt och betydelsefullt är det. Ju mer ogenomträngligt det är för dig och ju mer oförenligt det är med dina uppfattningar, desto mer kan Guds verk erövra dig, vinna dig och göra dig fullkomlig. Hur väldig är inte betydelsen av Guds verk! Om inte Gud förädlade människan på det här viset, om han inte arbetade enligt denna metod, skulle hans verk vara ineffektivt och betydelselöst. Tidigare sas det att Gud skulle välja ut och vinna denna skara och göra dem fullkomliga i de sista dagarna; häri ligger en sällsam betydelse. Ju större det verk är som Gud utför i ert inre, desto större och renare blir er kärlek till honom. Ju större Guds verk är, desto mer kan människan fatta något av hans

---

visdom och desto större är människans kunskap om honom. I de sista dagarna kommer sextusen år av Guds förvaltningsplan att nå sitt slut. Kan den verkligen sluta med lätthet? Kommer Guds verk att vara över så snart han besestrar mänskligheten? Kan det vara så enkelt? Folk föreställer sig faktiskt att det är så enkelt, men det som Gud gör är inte så enkelt. Det spelar ingen roll vilken del av Guds verk vi talar om, så är alltsamman ofattbart för människan. Om du kunde fatta det skulle Guds verk sakna betydelse och värde. Det verk som Gud utför är ofattbart; det står helt i strid med dina uppfattningar, och ju mer oförenligt det är med dina uppfattningar, desto mer uppenbart är det att Guds verk är meningsfullt; om det stämde överens med dina uppfattningar vore det meningslöst. I dag känner du att Guds verk är förunderligt, och ju mer förunderligt du känner att det är, desto mer upplever du att Gud är ofattbar och du inser hur väldiga Guds gärningar är. Om han bara gjorde något ytligt, rutinmässigt verk för att erövra människan och inte gjorde någonting annat efteråt, då skulle människan vara oförmögen att se betydelsen av Guds verk. Även om du bara mottar lite förädling nu, är den till stor nytta för din tillväxt i livet; därför är det ytterst nödvändigt för dig att gå igenom dessa umbäranden. I dag mottar du lite förädling, men efteråt kommer du verkligen att kunna skåda Guds gärningar och till slut kommer du att säga: "Guds gärningar är så förunderliga!" Det här kommer att vara orden i ditt hjärta. När folk upplevt Guds förädling ett tag (tjänstgörarnas prövning och tuktsans tid), sa en del av dem till slut: "Det är verkligen svårt att tro på Gud!" Det faktum att de använde orden "verkligen svårt" visar att Guds gärningar är ofattbara, att Guds verk har stor betydelse och stort värde, och att hans verk är i högsta grad värt att värdesättas av människan. Om du inte har den minsta kunskap efter det att jag gjort så mycket verk, skulle mitt verk då ändå kunna ha ett värde? Det kommer att få dig att säga: "Att tjäna Gud är verkligen svårt, Guds gärningar är så förunderliga och Gud är sannerligen vis! Gud är så ljuvlig!" Om du kan säga de här orden efter att ha gått igenom en period av erfarenheter, då visar detta att du har vunnit Guds verk i dig. En dag, när du sprider evangeliet utomlands och någon frågar dig: "Hur går det med din tillit till Gud?", då kommer du att kunna säga: "Guds handlingar är så fantastiska!" De kommer att känna att dina ord vittnar om verkliga erfarenheter. Detta är verkligen att bära vittnesbörd. Du kommer att säga att Guds verk är fullt av visdom och hans verk i dig har verkligen har övertygat dig och erövrat ditt hjärta. Du kommer alltid att älska honom därför att han är

---

mer än värdig mänsklighetens kärlek! Om du kan tala om dessa ting kan du beröra människors hjärtan. Allt det här är att bära vittnesbörd. Om du kan bära rungande vittnesbörd och röra människor till tårar, då visar det att du verkligen älskar Gud, för du kan vittna om att älska Gud och genom dig kan Guds handlingar bäras ut i vittnesbörd. Ditt vittnesbörd får andra att söka upp Guds verk, uppleva Guds verk, och de kommer att kunna stå stadigt i alla omgivningar de upplever. Det här är det enda äkta sättet att bära vittnesbörd, och det är exakt vad som krävs av dig nu. Du måste inse att Guds verk är extremt värdefullt och värt att uppskattas av folk, och att Gud är så dyrbar och så överflödande; han kan inte bara tala utan även döma människor, förädla deras hjärtan, ge dem glädje, vinna dem, erövra dem och göra dem fullkomliga. Dina upplevelser kommer att få dig att se att Gud är mycket älskvärd. Så hur mycket älskar du Gud nu? Kan du verkligen säga de här sakerna av hela ditt hjärta? När du kan uttrycka dessa ord ur djupet av ditt hjärta, då kommer du att vara i stånd att bära vittnesbörd. Så snart din erfarenhet har nått denna nivå kommer du att kunna vara ett vittne för Gud och du kommer att vara kvalificerad. Så länge du inte når upp till denna nivå i din erfarenhet kommer du att vara alltför långt ifrån. Det är normalt att människor visar olika svagheter under förädlingsprocessen, men efter förädlingen måste du kunna säga: "Gud är så vis i sitt verk!" Om du verkligen kan uppnå en praktisk förståelse av dessa ord så kommer det att bli någonting du vårdar och din upplevelse kommer att vara av värde.

Vad ska du eftersträva nu? Oavsett om du är i stånd att bära vittnesbörd om Guds verk eller ej, oavsett om du kan bli ett vittnesbörd för Gud och manifestera honom eller ej, och oavsett om du är duglig att användas av honom eller inte, så är det här vad du måste söka. Hur mycket verk har Gud egentligen utfört i dig? Hur mycket har du sett, hur mycket har du rört vid? Hur mycket har du erfarit och smakat på? Vare sig Gud har prövat dig, åtgärdat dig eller fostrat dig, så har han utfört sina handlingar och sitt verk på dig. Men kan du, som en Gudstroende och en person som är villig att sträva efter att bli fullkomliggjorda av honom, bära vittnesbörd om Guds verk på basis av din praktiska erfarenhet? Kan du leva ut Guds ord genom din praktiska erfarenhet? Kan du tillgodose andra genom din egen praktiska erfarenhet och ägna hela ditt liv åt att bära vittnesbörd om Guds verk? För att bära vittnesbörd om Guds verk måste du förlita dig på erfarenhet, kunskap och det pris du har betalat. Endast på så sätt kan du uppfylla hans vilja. Är du en person som bär vittnesbörd om Guds verk? Har du denna ambition? Om du kan bära

---

vittnesbörd om hans namn och än mer om hans verk, och om du kan leva ut den bild som han fordrar av sitt folk, då är du ett vittne för Gud. Hur bär du rent konkret vittnesbörd om Gud? Du gör det genom att söka och längta efter att leva ut Guds ord och genom att vittna med dina ord och låta folk lära känna hans verk och se hans handlingar. Om du verkligen söker allt detta kommer Gud att fullkomna dig. Om det enda du söker är att bli fullkomnad av Gud och bli välsignad i den allra sista änden, då är inte utgångspunkten för din tro på Gud ren. Du måste sträva efter att förstå hur du ska se Guds gärningar i verkliga livet, hur du ska behaga honom när han uppenbarar sin vilja för dig, hur du bör bära vittnesbörd om hans förunderlighet och visdom, och hur du ska vittna om hur han fostrar och åtgärdar dig. Allt detta är sådant du måste begrunda nu. Om du älskar Gud enbart för att du ska kunna ta del av hans härlighet när han har fullkomnat dig, då är din kärlek fortfarande bristfällig och kan inte uppfylla Guds fordringar. Du måste kunna bära vittnesbörd om Guds verk, uppfylla hans krav och uppleva det verk han har gjort i människor på ett praktiskt sätt. Oavsett smärta, tårar eller sorg så måste du uppleva allt detta i din trosutövning. Deras syfte är att fullkomna dig som en person som bär vittnesbörd om Gud. Exakt vad är det som nu driver dig att lida och söka fullkomning? Lider du verkligen för att du älskar Gud och för att du ska kunna bära vittnesbörd om honom? Eller gör du det för köttets välsignelsers skull, för dina framtidsutsikters och ditt ödes skull? Alla dina avsikter, motivationer och de mål du strävar efter måste korrigeras och får inte styras av din egen vilja. En människa kan söka fullkomning för att bli välsignad och få härska med makt, medan en annan kan sträva efter fullkomning för att behaga Gud och kunna bära praktiskt vittnesbörd om Guds verk – vilket alternativ skulle du välja? Om du skulle välja det första så vore du fortfarande vara alldeles långt bort från Guds normer. Jag sa en gång att mina handlingar skulle bli allmänt kända i hela universum och att jag skulle regera som kung i universum. Vad ni har anförtrotts är däremot inte att bli kungar och framträda för hela universum, utan att gå ut och bära vittnesbörd om Guds verk. Låt Guds gärningar fylla kosmos och himlavalvet. Låt alla se dem och erkänna dem. De här orden sägs angående Gud själv och vad människorna måste göra är att bära vittnesbörd om Gud. Hur mycket av Gud känner du till nu? Hur mycket av Gud kan du bära vittnesbörd om? Vad är syftet med att Gud gör människan fullkomligt? Hur ska du visa hänsyn till Guds vilja när du väl förstår den? Om du är villig att bli fullkomliggjord och att bära vittnesbörd om Guds

---

verk genom vad du lever ut, om du har denna drivkraft, då är ingenting för svårt. Vad folk behöver nu är tillit. Om du har denna drivkraft då är det lätt att släppa taget om all negativitet, passivitet, lättja och alla köttets uppfattningar, livsfilosofier, upproriska sinnelag, känslor och så vidare.

Medan folk genomgår prövningar är det normalt att de är svaga, att de bär på negativitet inombords eller att de inte är klara över Guds vilja eller hur de ska utöva sin tro. Men hur som helst måste du likt Job förtrösta på Guds verk och inte förneka honom. Även om Job var svag och förbannade den dag då han föddes, förnekade han inte att Jehova har gett människan allt hon har i livet, och att Jehova också är den som kan ta ifrån henne allting. Denna tro behöll han hur han än prövades. Oavsett vilken förädling du genomgår genom Guds ord i din upplevelse – vad Gud kräver av mänskligheten är kort sagt dess tillit och kärlek. Genom att arbeta på det här viset fullkomnar han folks tillit, kärlek och ambitioner. Gud utför verket med att fullkomliggöra människor utan att de vare sig kan se eller känna det; under sådana förhållanden fordras det att du har tillit. Det fordras att människor har tillit när någonting inte kan ses med blotta ögat, och din tillit krävs när du inte kan släppa taget om dina egna uppfattningar. När du inte är på det klara med Guds verk fordras det att du har tillit, står fast och vittnar. När Job nådde denna punkt framträdde Gud för honom och talade till honom. Det är alltså bara genom din tillit som du kommer att kunna se Gud, och när du har tillit kommer Gud att fullkomliggöra dig. Utan tillit kan han inte göra det. Gud kommer att skänka dig vadhelst du hoppas vinna. Om du inte har tillit kan du inte göras fullkomlig och du kommer inte att kunna se Guds handlingar, än mindre hans allmakt. När du förtröstar på att du kommer att se hans handlingar i din praktiska upplevelse, då kommer Gud att framträda för dig och han kommer att upplysa och vägleda dig inifrån. Utan den tilliten kommer Gud inte att kunna göra det. Hur ska du kunna uppleva Guds verk om du har förlorat hoppet till honom? Därför är det först när du har tillit till Gud och inte tvivlar på honom på något vis, när du har sann tillit till honom oavsett vad han gör, som han kommer att upplysa och belysa dig genom dina upplevelser, och först då kommer du att kunna se hans handlingar. Allt det här uppnås genom tillit. Tillit kommer enbart genom förädling – utan förädling kan ingen tillit utvecklas. Vad menas då med detta ord, ”tillit”? Tillit är den äkta tro och det uppriktiga hjärta människor måste ha när det gäller något de inte kan se eller röra vid, när Guds verk inte stämmer överens med människans

---

uppfattningar, när det är utom mänskligt räckhåll. Det är den tillit jag talar om. Människor behöver tillit i tider av umbäranden och förädling, och tillit är något som följs av förädling; förädling och tillit kan inte skiljas åt. Oavsett hur Gud verkar och oavsett hur din omgivning ser ut kan du sträva efter liv, söka sanningen, söka kunskap om Guds verk, lära dig förstå hans handlingar och handla i enlighet med sanningen. Det är vad det innebär att ha sann tillit, och det visar att du inte har förlorat tron på Gud. Sann tillit till Gud kräver att du håller fast vid att sträva efter sanningen genom förädling, att du verkligen kan älska Gud och inte börjar tvivla på honom, att du fortsätter att utöva sanningen för att behaga honom vad han än gör, och att du kan söka i djupen efter hans vilja och ta hänsyn till hans vilja. Tidigare, när Gud sa att du skulle regera som kung, då älskade du honom, och när han visade sig öppet för dig så följde du honom. Men nu är Gud dold, du kan inte se honom och du har drabbats av problem – förlorar du då nu hoppet till Gud? Du måste alltså alltid sträva efter liv och försöka att uppfylla Guds vilja. Det kallas äkta tillit och det är den sannaste och mest underbara sortens kärlek.

Förr kom alla människor inför Gud för att avge sina löften och de brukade säga: "Även om ingen annan älskar Gud så måste jag älska honom." Men nu kommer förädling över dig, och eftersom den inte stämmer överens med dina uppfattningar tappar du tilliten till Gud. Är det äkta kärlek? Du har läst om Jobs gärningar många gånger – har du glömt dem? Sann kärlek kan bara ta form ur tillit. Du utvecklar verklig kärlek till Gud genom de förädlingar du genomgår, och det är genom din tillit som du kan ta hänsyn till Guds vilja i dina praktiska upplevelser, och det är även genom tillit som du överger ditt eget kött och strävar efter liv; det här är vad människor måste göra. Om du gör detta kommer du att kunna se Guds handlingar, men om du saknar tillit kommer du inte att kunna se Guds handlingar eller uppleva hans verk. Om du vill att Gud ska använda dig och göra dig fullkomlig måste du äga allting: viljan att lida, tillit, uthållighet, lydnad och förmågan att uppleva Guds verk, förstå hans vilja, ta hänsyn till hans sorg och så vidare. Att fullkomliggöra en individ är inte lätt, och varenda förädling du upplever kräver din tillit och kärlek. Om du vill att Gud ska göra dig fullkomlig räcker det inte att bara rusa framåt på vägen, och det räcker inte heller att bara offra sig för Gud. Det är mycket du måste besitta för att kunna bli en människa som Gud gör fullkomlig. När du drabbas av lidande måste du kunna lägga omsorgen om köttet åt

---

sidan och inte rikta klagomål mot Gud. När Gud gömmer sig för dig måste du kunna ha tillit att följa honom och behålla din tidigare kärlek utan att låta den svikta eller upplösas. Oavsett vad Gud gör, måste du underordna dig hans plan och vara redo att förbanna ditt eget kött snarare än klaga på honom. När du drabbas av prövningar måste du behaga Gud även om du må gråta bittert eller är ovillig att skiljas från något föremål du älskar. Endast detta är sanna kärlek och tillit. Oavsett vad din faktiska mognad är måste du först äga både sann tillit och vilja att utstå umbäranden, och dessutom måste du ha viljan att försaka köttet. För att uppfylla Guds vilja måste du vara redo att uthärda personliga umbäranden och mista sådant som berör dina personliga intressen. Du måste också kunna känna djup ånger över dig själv: Tidigare var du oförmögen att behaga Gud och nu kan du ångra dig. Det får inte fattas dig något i något av dessa avseenden – det är genom dessa ting som Gud kommer att fullkomna dig. Om du inte kan uppfylla de här kriterierna så kan du inte bli fullkomliggjord.

Den som tjänar Gud måste inte bara veta hur han ska lida för honom; dessutom måste han förstå att syftet med att tro på Gud är att sträva efter att älska Gud. Gud använder dig inte bara för att förädla dig eller för att få dig att lida, utan tvärtom använder han dig för att du ska kunna lära känna hans handlingar och den verkliga meningen med människans liv, och i synnerhet för att du ska förstå att det inte är någon lätt uppgift att tjäna Gud. Att uppleva Guds verk handlar inte om att åtnjuta nåd utan om att lida för sin kärlek till honom. Eftersom du åtnjuter Guds nåd måste du också åtnjuta hans tuktan; du måste uppleva allt detta. Du kan erfara Guds upplysning inom dig och du kan även erfara hur han åtgärdar dig och dömer dig. På så sätt kommer din upplevelse att vara omfattande. Gud har utfört sitt dömande och tukande verk på dig. Guds ord har åtgärdat dig, men inte bara det; det har även upplyst och belyst dig. När du är negativ och svag oroar sig Gud för dig. Syftet med hela detta arbete är att låta dig förstå att allt som rör människan är i Guds orkestrering. Du kanske tänker att tro på Gud handlar om att lida eller att göra allehanda saker för honom; du kanske tänker att syftet med att tro på Gud är att ditt kött ska känna frid, att allt i ditt liv ska förlöpa smidigt eller att du ska känna dig bekväm och tillfreds i alla avseenden. Men inget av detta är syften som folk ska knyta till sin tro på Gud. Om du tror av de här anledningarna är din utgångspunkt felaktig och det är helt enkelt omöjligt för dig att bli fullkomliggjord. Guds handlingar, hans rättfärdiga sinnelag, visdom, ord, förunderlighet

---

och ogripbarhet är alltsamman sådant som folk måste förstå. När du har den förståelsen måste du använda den för att befria ditt hjärta från alla personliga krav, förhoppningar och uppfattningar. Endast genom att göra dig av med dessa ting kan du uppfylla de villkor Gud kräver, och det är endast genom att göra detta som du kan ha liv och behaga Gud. Syftet med att tro på Gud är att behaga honom och att leva ut det sinnelag han kräver, så att hans handlingar och hans härlighet kan manifesteras genom denna skara ovärdiga människor. Det är det korrekta perspektivet när det gäller att tro på Gud, och det är också det mål som du ska söka. Du måste ha rätt utgångspunkt för din tro på Gud och du måste söka att få del av Guds ord. Du behöver äta och dricka Guds ord och du måste kunna leva ut sanningen, och särskilt måste du kunna se hans praktiska gärningar, hans underbara gärningar i hela universum, liksom det praktiska verk han utför i köttet. Genom sina praktiska upplevelser kan människor förstå exakt hur Gud utför sitt verk i dem och vad han vill med dem. Syftet med alltsamman är att rensa bort folks fördärvade sataniska sinnelag. Efter att ha kastat ut all orenhet och orättfärdighet du har inom dig, och efter att ha gjort dig av med dina felaktiga avsikter och utvecklat sann tillit till Gud – endast med sann tillit kan du verkligen älska Gud. Du kan bara hysa sann kärlek till Gud med din tro på honom som grundval. Kan du älska Gud utan att tro på honom? Eftersom du tror på Gud måste du vara på det klara med detta. Somliga människor blir fulla av energi så fort de märker att deras tillit till Gud ger dem välsignelser, men sedan tappar de all energi så snart de ser att de måste utstå förädlingar. Är det att tro på Gud? Till sist måste du uppnå fullständig och total lydnad mot Gud. Du tror på Gud men du ställer fortfarande krav på honom, du har många religiösa uppfattningar som du inte kan göra dig kvitt, personliga intressen som du inte kan släppa taget om, och du söker fortfarande köttets välsignelser och vill att Gud ska rädda ditt kött och frälsa din själ – precis så beter sig människor som har fel perspektiv. Även om religiösa människor förtröstar på Gud, försöker de inte ändra sitt sinnelag och strävar inte efter kunskap om Gud, utan de söker bara tillgodose köttets intressen. Många av er har en trosuppfattning som hör hemma i kategorin religiösa övertygelser; det är inte sann tro till Gud. För att tro på Gud måste man äga ett hjärta som är redo att lida för honom och en vilja att överlämna sig. Om inte folk uppfyller de här två villkoren är deras tillit till Gud inte stor och de kommer inte att kunna åstadkomma någon

---

förändring i sitt sinne. De enda som verkligen tror på Gud är de som verkligen strävar efter sanningen, söker kunskap om Gud och strävar efter liv.

När du drabbas av prövningar, hur kommer du att tillämpa Guds verk för att hantera dessa prövningar? Kommer du att vara negativ eller kommer du att förstå Guds prövning och förädling av människan ur en positiv aspekt? Vad kommer du att vinna genom Guds prövningar och förädling? Kommer din kärlek till Gud att växa? Kommer du att kunna dra nytta av Jobs prövningar och engagera dig på allvar i det verk Gud utför i dig när du förädlas? Kan du se hur Gud prövar människan genom Jobs prövningar? På vilket sätt kan Jobs prövningar inspirera dig? Kommer du att kunna vittna om Gud medan han förädlar dig eller kommer du att hellre vilja tillfredsställa köttet i en behaglig miljö? Vad är ditt sanna perspektiv när det gäller din tillit till Gud? Är den verkligen för hans skull och inte för köttets skull? Har du verkligen ett mål som du strävar mot i ditt sökande? Är du villig att genomgå förädlingar så att Gud kan göra dig fullkomlig, eller vill du hellre att han ska tukta och förbanna dig? Vad är din verkliga åsikt när det gäller detta att vittna om Gud? Vad bör människor göra i vissa omgivningar för att bära sant vittnesbörd om Gud? Hur kommer det sig att du alltid funderar på att ge dig av trots att den praktiske Guden har uppenbarat så mycket genom sitt faktiska verk i dig? Är det för Guds skull du tror på Gud? För de flesta av er ingår er tro i en kalkyl som ni gör för egen räkning där er personliga behållning är motivet. Det är väldigt få människor som tror på Gud för Guds skull; är inte detta upproriskhet?

Det främsta syftet med förädlingsverket är att fullkomna människors tillit. Vad det slutligen uppnår är att du vill ge dig av men inte kan göra det; vissa människor kan hysa förtröstan även sedan de förlorat den sista gnuttan hopp; och när det gäller folks egna framtidsutsikter har de inte något hopp alls längre. Det är bara det att då kommer Guds förädling att vara avslutad. Än så länge har människorna inte nått det stadiet då de svävar mellan liv och död, och de har inte smakat döden, så än är inte förädlingsprocessen avslutad. Inte ens de som befann sig på tjänstgörarnas steg blev förädlade till det yttersta. Job genomgick extrem förädling och han hade ingenting att förlita sig på. Folk måste genomgå förädling ända till den grad att de inte har något hopp och inget att förlita sig på – endast detta är sann förädling. Under tjänstgörarnas tid förstod du till slut allt som Gud hade gjort, förutsatt att ditt hjärta alltid var stilla inför Gud och du alltid lydde hans arrangemang oavsett vad han gjorde eller ville med

---

dig. Du genomgår Jobs prövningar och samtidigt genomgår du Petrus prövningar. När Job prövades vittnade han och till slut uppenbarades Jehova för honom. Först efter det att han vittnat var han värdig att se Guds ansikte. Varför sägs det: ”Jag gömmer mig för smutsens land men visar mig för det heliga riket”? Det betyder att det bara är när du är helig och vittnar som du kan vara värdig att se Guds ansikte. Om du inte kan vittna om honom är du inte värdig att se hans ansikte. Om du drar dig tillbaka eller klagar på Gud när du utsätts för förädlingar och därmed underlåter att vittna om honom och blir utskrattad av Satan, då kommer du inte att vinna Guds framträdande. Om du är som Job som mitt under prövningarna förbannade sitt eget kött och inte kom med klagomål mot Gud, och som kunde avsky sitt eget kött utan att klaga eller synda genom sina ord, då kommer du att vittna. När du genomgår ett visst mått av förädling och fortfarande kan vara som Job, lyda Gud till det yttersta och inte ha några andra fordringar på honom eller några egna uppfattningar, då kommer Gud att framträda för dig. Nu framträder inte Gud för dig därför att du har så många egna uppfattningar, personliga förutfattade meningar, själviska tankar, individuella krav och köttsliga intressen att du inte är värdig att se hans ansikte. Om du skulle se Gud, skulle du bedöma honom efter dina egna föreställningar, och därmed skulle du spika fast honom på korset. Om du stöter på för många saker som inte stämmer med dina uppfattningar, men du ändå är kapabel att lägga dem åt sidan och vinna kunskap om Guds handlingar utifrån de här sakerna, och om du mitt under pågående förädlingar uppenbarar ditt hjärtas kärlek till Gud, då är det att vittna. Kan du visa ditt hjärtas kärlek till Gud om du har frid i ditt hem, om du njuter köttets bekvämligheter, om ingen förföljer dig och dina bröder och systrar i kyrkan lyder dig? Kan en sådan situation förädla dig? Det är endast genom förädling som din kärlek till Gud kan visas, och det är endast genom att det händer saker som inte är i linje med dina uppfattningar som du kan bli fullkomliggjord. Med hjälp av många motstridiga och negativa saker, och genom att använda Satans manifestationer av alla de slag – hans handlingar, hans anklagelser, hans störningar och bedrägerier – visar Gud dig Satans gräsliga ansikte tydligt och klart, och på så sätt fulländar han din förmåga att känna igen Satan så att du kan avsky honom och överge honom.

Allt du upplevt i form av misslyckanden, svaghet och stunder av negativitet sägas vara Guds prövningar. Allting kommer nämligen från Gud och allt som finns och allt som sker är i hans händer. Om du misslyckas eller om du är svag och snubblar –

---

alltsamman vilar på Gud och är inom räckhåll för honom. Sett ur Guds perspektiv är detta något som sker för att pröva dig, och om du inte inser att det är en prövning blir det en frestelse. Det finns två sorters tillstånd som folk måste känna igen: Det ena kommer från den helige Ande, och källan till det andra är sannolikt Satan. Det ena är ett tillstånd där den helige Ande upplyser dig och låter dig lära känna dig själv, så att du avskyr och känner ånger över dig själv och kan hysa äkta kärlek till Gud och bestämma dig för att behaga honom. Det andra är ett tillstånd där du känner dig själv, men du är negativ och svag. Man skulle kunna säga att detta tillstånd är Guds förädling men också att det är Satans frestelse. Om du inser att detta är Guds frälsning av dig och om du känner att du nu står i djup skuld till honom, och om du fortsättningsvis försöker återgälda honom och inte mer hamnar i detta förfall, om du anstränger dig att äta och dricka hans ord, och om du alltid betraktar dig själv som otillräcklig och har ett längtande hjärta, då är detta Guds prövning. När lidandet är över och du fortsätter framåt igen kommer Gud att fortsätta leda, upplysa och belysa dig och ge dig näring. Men om du inte inser det utan är negativ och försjunkar i förtvivlan, om du tänker på det viset, då kommer Satans frestelse att ha drabbat dig. När Job genomgick prövningar slog Gud och Satan vad med varandra och Gud lät Satan attackera Job. Även om det var Gud som prövade Job var det faktiskt Satan som angrep honom. För Satans del handlade det om att fresta Job, men Job var på Guds sida. I annat fall skulle Job ha fallit för frestelserna. Så snart människor faller för frestelser är de illa ute. Att genomgå förädling kan sägas vara en prövning från Gud, men om ditt tillstånd inte är bra kan det sägas vara en frestelse från Satan. Om du inte är på det klara med visionen, kommer Satan att anklaga dig och fördunkla din syn. Innan du vet ordet av kommer du att falla för frestelsen.

Om du inte upplever Guds verk kommer du aldrig att kunna bli fullkomliggjord. I din upplevelse måste du också gå in på detaljerna. Vad är det till exempel som får dig att utveckla uppfattningar och ett övermått av motiv, och vad har du för lämpliga trosutövningar för att ta itu med dessa problem? Om du kan uppleva Guds verk innebär det att du är mogen. Om du bara verkar ha energi så handlar det inte om sann mognad och du kommer absolut inte att kunna stå fast. Först när du kan uppleva Guds verk och kan uppleva och begrunda det när och var som helst, när du kan lämna herdarna och leva självständigt i förtröstan på Gud, och när du kan se Guds faktiska handlingar –

---

först då kommer Guds vilja att uppnås. Just nu vet de flesta människor inte hur de ska uppleva, och när de stöter på ett problem vet de inte hur de ska hantera det; de är oförmögna att uppleva Guds verk och de kan inte leva ett andligt liv. Du måste föra in Guds ord och verk i ditt praktiska liv.

Ibland ger Gud dig en viss typ av känsla, en känsla som får dig att förlora din inre glädje och förlora Guds närvaro, så att du kastas in i mörker. Detta är en typ av förädling. När helst du gör någonting så går det alltid galet eller också blir det tvärstopp. Detta är Gud som fostrar dig. Om du gör någonting som är olydigt eller upproriskt mot Gud kanske det inte är någon annan som vet det – men Gud vet. Han låter dig inte slippa undan utan han kommer att fostra dig. Den helige Andes verk är mycket detaljerat. Han följer mycket noga allt folk säger och gör, varenda handling och rörelse, och varenda tanke och åsikt, så att folk ska få en inre medvetenhet om dessa ting. Du gör någonting en gång och det går på tok, du gör det igen och det går fortfarande fel, och gradvis kommer du att börja förstå den helige Andes verk. Genom att du fostras gång på gång kommer du att lära dig vad du ska göra för att följa Guds vilja och vad som inte är i linje med hans vilja. Till slut kommer du att reagera rätt på den helige Andes vägledning i ditt inre. Ibland kommer du att vara upprorisk och då kommer Gud att tillrättavisa dig i ditt inre. Allt det här kommer från Guds fostran. Om du inte värdesätter Guds ord, om du ignorerar hans verk, då kommer han inte att bry sig. Ju mer du tar Guds ord på allvar, desto mer kommer han att upplysa dig. Just nu finns det en del människor i kyrkan som har en rörig och förvirrad tro, och de gör en massa olämpliga saker och agerar ouppfostrat, och därför kan man inte se den helige Andes verk tydligt i dem. Somliga struntar i sina plikter i syfte att tjäna pengar och går ut och driver företag utan att ha fostrats; den sortens människor är i ännu större fara. Inte nog med att de inte har den helige Andes verk i dag, utan det kommer att bli svårt att göra dem fullkomliga i framtiden. Det finns många människor som man varken kan se den helige Andes verk eller Guds fostran i. Det är människor som inte är på det klara med Guds vilja och som inte känner till hans verk. De som kan stå stadigt medan förädlingarna pågår, följer Gud oavsett vad han gör eller åtminstone är kapabla att inte ge sig av eller uppnår en procent av vad Petrus uppnådde, de klarar sig bra, men de har inget värde i så måtto att Gud skulle kunna använda dem. Många människor förstår saker och ting snabbt, älskar verkligen Gud och kan överstiga Petrus nivå, och Gud utför fullkomliggörandets verk i

---

dem. Dessa människor erhåller fostran och upplysning, och om det finns någonting i dem som inte överensstämmer med Guds vilja, kan de genast göra sig av med det. Sådana människor är guld, silver och ädla stenar – de är ytterst värdefulla! Om Gud har gjort många sorters verk men du fortfarande är som sand eller sten, då är du värdelös!

Guds verk i den stora röda drakens land är fantastiskt och ofattbart. Han kommer att fullkomliggöra en skara människor och eliminera en del andra, för det finns alla sorters människor i kyrkan – det finns de som älskar sanningen och de som inte gör det; det finns de som upplever Guds verk och de som inte gör det; det finns de som gör sin plikt och de som inte gör det; det finns de som vittnar om Gud och de som inte gör det – och ett antal av dem är icke troende och onda män och de kommer garanterat att elimineras. Om du inte har en klar uppfattning om Guds verk kommer du att vara negativ: det beror på att Guds verk bara kan ses i ett fåtal människor. Nu kommer det att framgå tydligt vilka som verkligen älskar Gud och vilka som inte gör det. De som verkligen älskar Gud har den helige Andes verk, medan de som inte hyser verklig kärlek till honom kommer att avslöjas i varje steg i hans verk. De kommer att bli föremål för eliminering. De här personerna kommer att avslöjas under erövringsverkets gång, och de är människor för vilka det inte har något värde att bli fullkomliggjorda. De som har blivit fullkomliggjorda har vunnits helt och fullt av Gud och kan älska honom så som Petrus gjorde. De som har blivit erövrade hyser inte någon spontan kärlek utan bara passiv kärlek, och de tvingas älska Gud. Spontan kärlek är något som utvecklas genom förståelse som vunnits genom praktisk erfarenhet. Denna kärlek fyller människans hjärta och gör att hon vill hänge sig åt Gud; Guds ord blir hennes grundval och hon kan lida för Gud. Det här är naturligtvis sådant som den som blivit fullkomliggjord av Gud besitter. Om du bara söker att bli erövrad kan du inte bära vittnesbörd om Gud; om Gud skulle uppnå sitt frälsningsmål enbart genom att erövra folk, då skulle tjänstgörarnas steg avsluta jobbet. Men Guds slutliga mål är inte att erövra folk utan att göra människor fullkomliga. Så snarare än att säga att det här stadiet är erövringens verk, kan man säga att det är fullkomliggörandets och eliminerandets verk. En del människor har inte blivit helt och hållet erövrade, och samtidigt som de erövrats kommer en skara människor att göras fullkomliga. De här två bitarna av verket genomförs parallellt. Folk har inte gett sig av ens under denna långa verksperiod och det visar att erövrandets mål har uppnåtts – detta är ett faktum med att bli erövrad. Människan förädlas inte för att

---

bli erövrade utan för att bli fullkomliga. Utan förädlare skulle folk inte kunna bli fullkomliggjorda. Förädlare är alltså synnerligen värdefulla! I dag fullkomliggörs och vinns en skara människor. Alla de tio välsignelserna som nämndes tidigare riktades till dessa som har blivit fullkomliggjorda. Allt som handlar om att förändra deras avbild på jorden är riktat till dessa som har blivit fullkomliggjorda. Dessa som inte har blivit fullkomliggjorda är inte kvalificerade att ta emot Guds löften.

Endast genom att uppleva smärtsamma prövningar kan ni lära känna Guds skönhet

Hur mycket älskar du egentligen Gud idag? Och hur mycket känner du egentligen till av allt det som Gud har utfört i dig? Det är något som du bör lära dig. När Gud kommer till jorden är meningen med allt som han har utfört i människan och låtit henne se att hon ska älska honom och verkligen känna honom. Att människan kan lida för Gud och har kunnat komma så här långt beror å ena sidan på Guds kärlek, å andra sidan på Guds frälsning. Det beror också på det verk av dom och tuktan som Gud har utfört i människan. Om ni är utan dom, tuktan och prövningar från Gud, och om Gud inte har fått er att lida, då – om jag ska vara helt härlig – är det inte så att ni verkligen älskar Gud. Ju större Guds verk i människan är och ju större människans lidande är, desto mer kan det visa exakt hur viktigt Guds verk är, och desto mer kan den människans hjärta verkligen älska Gud. Hur lär man sig att älska Gud? Utan plåga och förädling, utan smärtsamma prövningar – och om Gud dessutom bara gav människan nåd, kärlek och barmhärtighet – skulle du då kunna uppnå sann kärlek till Gud? Å ena sidan inser människan under Guds prövningar sina egna brister och ser hur obetydlig, föraktlig och liten hon är – att hon varken har något eller är något. Å andra sidan skapar Gud under prövningarna olika situationer för människan som gör henne mer förmögen att uppleva hans ljuvlighet. Fastän smärtan är stor och ibland oöverstiglig – och till och med når en nivå av förkrossande sorg – kommer människan, när hon upplevt den, att se hur härligt Guds verk är i henne. Endast med det som grund föds i människan sann kärlek till Gud. I dag ser människan att med endast Guds nåd, kärlek och barmhärtighet är hon oförmögen att verkligen känna sig själv, och än mindre förmögen att lära känna människans innersta väsen. Endast genom både Guds förädling och Guds dom, endast under sådan förädling kan människan lära känna sina egna brister, och förstå att hon inte har någonting. På så sätt bygger människans kärlek till Gud på grundvalen som består av Guds förädling och dom. Om du endast åtnjuter Guds nåd och har ett fridfullt familjeliv eller materiella välsignelser, då har du inte vunnit Gud och din tro på Gud kan inte betraktas som framgångsrik. Gud har redan utfört ett stadium av nådens verk i köttet, och har redan skänkt människan materiella välsignelser – men människan kan inte göras fullkomlig med endast nåd, kärlek och barmhärtighet. Genom sina erfarenheter möter människan en del av Guds kärlek och ser Guds kärlek och

---

barmhärtighet. Men efter en tids erfarenhet ser hon att Guds nåd och hans kärlek och barmhärtighet inte kan göra människan fullkomlig, och inte heller kan avslöja det som är fördärvat i människan eller få bort människans fördärvade sinnelag eller göra hennes kärlek och tro fullkomlig. Guds nådaverk var hans verk under en tidsperiod, och människan kan inte förlita sig på att åtnjuta Guds nåd för att lära känna honom.

På vilket sätt gör Gud människan fullkomlig? Genom sitt rättfärdiga sinnelag. Guds sinnelag består främst av rättfärdighet, vrede, majestät, dom och förbannelse, och hans fullkomnande av människan sker främst genom dom. En del människor förstår inte och frågar varför det endast är genom dom och förbannelse som Gud kan göra människan fullkomlig. De säger: "Om Gud förbannade människan, skulle hon inte dö då? Om Gud dömde människan, skulle hon inte bli fördömd då? Hur skulle hon då kunna bli fullkomlig?" Så talar människor som inte känner till Guds verk. Vad Gud förbannar är människans olydnad, och vad han dömer är människans synder. Fastän han talar skarpt, och utan minsta finkänslighet, uppenbarar han allt det som finns i människan, och genom dessa stränga ord uppenbarar han det som är grundläggande i människan. Men genom en sådan dom ger han också människan en djup kunskap om köttets innersta väsen, och på så sätt underkastar sig människan i lydnad inför Gud. Människans kött är av synd och av Satan, det är ohörsamt och föremålet för Guds tuktan. Så för att låta människan lära känna sig själv måste Guds fördömande ord drabba henne och varje form av förädling användas. Endast då kan Guds verk ge resultat.

Utifrån de ord som Gud har talat kan vi se att han redan har fördömt människans kött. Är då dessa ord förbannelsens ord? De ord som Gud talar uppenbarar människans sanna natur, och genom sådan uppenbarelse blir hon dömd. När hon ser att hon är oförmögen att uppfylla Guds vilja känner hon sorg och ånger i sitt inre och känner att hon står i stor skuld till Gud och är otillräcklig för Guds vilja. Det händer att den Helige Ande tillrättavisar dig inifrån – denna tillrättavisning kommer från Guds dom. Det händer att Gud förebrår dig och gömmer sitt ansikte för dig, att han inte lyssnar till dig och inte utför något verk i dig, utan ljudlöst tuktar dig så att du kan förfinas. Guds verk i människan sker främst så att hans rättfärdiga sinnelag kan bli tydligt. Hur vittnar människan i slutändan om Gud? Hon vittnar om att Gud är den rättfärdige Guden, att hans sinnelag är rättfärdighet, vrede, tuktan och dom. Människan vittnar om Guds rättfärdiga sinnelag. Gud använder sin dom för att fullända människan. Han har älskat

---

människan och räddat människan – men hur mycket ryms i hans kärlek? Där finns dom, majestät, vrede och förbannelse. Även om Gud tidigare har förbannat människan så kastade han inte ner henne helt och hållet i den bottenlösa avgrunden utan använde den metoden för att förfina människans tro. Han dödade inte människan utan agerade för att fullkomna henne. Köttets sanna natur är det som kommer från Satan – Gud sa det helt korrekt – men de fakta som utförs av Gud fullbordas inte i enlighet med hans ord. Han förbannar dig så att du kan älska honom och så att du kan förstå köttets sanna natur. Han tuktar dig så att du kan bli väckt och så att du kan inse dina egna inre brister och människans totala ovärdighet. Således är Guds förbannelser, hans dom och hans majestät och vrede, alla till för att göra människan fullkomlig. Allt som Gud gör idag, och det rättfärdiga sinnelag som han gör tydligt i ert inre – allt är till för att fullkomna människan. – Sådan är Guds kärlek.

Människans traditionella uppfattning är att Guds kärlek består av hans nåd, barmhärtighet och förståelse för hennes svaghet. Även om de här sakerna också är Guds kärlek, är de alltför ensidiga och inte de metoder Gud i huvudsak använder för att göra människan fullkomlig. När somliga människor just har börjat tro på Gud beror det på sjukdom. Denna sjukdom är Guds nåd för dig; utan den skulle du inte tro på Gud, och om du inte trodde på Gud så skulle du inte ha kommit så här långt – och följaktligen är även denna nåd Guds kärlek. På Jesustrons tid gjorde folk mycket som Gud ogillade därför att de inte förstod sanningen, men Gud hyser ändå kärlek och barmhärtighet och han har fört människan så här långt. Även om människan inte förstår någonting, tillåter Gud henne ändå att följa honom och har dessutom lett henne fram till denna dag. Är detta inte Guds kärlek? Det som manifesteras i Guds sinnelag är hans kärlek – det är helt riktigt! När byggandet av kyrkan nådde sin höjdpunkt genomförde Gud det steg som utgjordes av tjänsteutövarnas arbete och kastade människan i den bottenlösa avgrunden. På tjänsteutövarnas tid var orden uteslutande förbannelser: förbannelser av ert kött, förbannelser av ert sataniska fördärvade sinnelag och förbannelser av allt hos er som inte uppfyller Guds vilja. Det verk som Gud gjorde i det steget manifesterades som storhet och tätt därefter utförde Gud steget med tuktaens verk och sedan följde dödsprövningen. I det verket såg människan Guds vrede, storhet, dom och tukta, men hon såg också Guds nåd liksom hans kärlek och barmhärtighet; allt Gud gjorde och allt som manifesterades som hans sinnelag var kärleken till människan, och allt som Gud

---

gjorde kunde tillgodose människans behov. Han gjorde det för att fullkomna människan och han gav henne vad hon behövde i enlighet med hennes mognad. Om Gud inte hade gjort detta, skulle människan inte kunna komma inför honom och inte ha någon möjlighet att lära känna hans verkliga ansikte. Ända sedan människan först började tro på Gud och fram till idag har han successivt gett henne vad hon behövt, alltefter hennes mognad, så att hon successivt kommit att lära känna honom i sitt inre. Först efter att ha nått fram till denna dag inser människan hur underbar Guds dom är. I det steg som utgjordes av tjänsteutövarnas arbete förekom förbannelsens verk för första och enda gången sedan skapelsen. Människan förbannades till den bottenlösa avgrunden. Om Gud inte hade gjort det skulle hon inte haft någon verklig kunskap om Gud i dag; det var bara genom Guds förbannelse som hon officiellt mötte hans sinnelag. Människan avslöjades genom prövningen av tjänstgörarna. Hon insåg att hennes lojalitet var oacceptabel, att hennes mognad var alltför ringa, att hon var oförmögen att fullgöra Guds vilja och att hennes påståenden om att hon alltid gjorde Gud till lags inte var annat än ord. Även om Gud förbannade människan i det steg som utgjordes av tjänsteutövarnas arbete, så var det steget i Guds verk underbart när man i dag blickar tillbaka på det. Det innebar en stor vändpunkt för människan och åstadkom en stor förändring i hennes livssinnelag. Innan tjänsteutövarnas tid förstod hon ingenting om livets mening, vad det innebär att tro på Gud eller visdomen i Guds verk, och inte heller förstod hon att Guds arbete kan pröva människan. Ända sedan tjänsteutövarnas tid har människan sett hur förunderligt Guds verk är. Det är outgrundligt för människan, hennes hjärna kan inte ge henne någon föreställning om hur Gud fungerar och hon ser också hur ringa hennes mognad är och att alltför mycket hos henne är olydigt. När Gud förbannade människan var det för att uppnå ett resultat, och han dödade inte människan. Visserligen förbannade han människan, men han gjorde det med ord och hans förbannelser drabbade egentligen inte människan, utan det som Gud förbannade var hennes olydnad och följaktligen syftade även hans förbannelser till att göra människan fullkomlig. Oavsett om Gud dömer eller förbannar människan, gör det henne fullkomlig. Båda delarna syftar till att fullkomna det som är orent i människan. På detta sätt förädlas människan, och det som saknas i henne fullkomnas genom Guds ord och verk. Vartenda steg i Guds verk — oavsett om det är hårda ord, domar eller tuktan — fullkomnar människan och är absolut ändamålsenligt. Aldrig i någon tidigare

---

tidsålder har Gud utfört ett verk som detta; idag är han verksam i ert inre och därför har ni insett hans visdom. Även om ni har lidit en del smärta inombords, känns ert hjärta orubbligt och fridfullt; det är en välsignelse för er att kunna njuta av det här stadiet av Guds verk. Oavsett vad ni kan vinna i framtiden är allt som ni ser av Guds verk i er idag kärlek. Om inte människan genomgår Guds dom och förädling kommer hennes handlande och engagemang att förbli obetydligt, och hennes sinnelag kommer att förbli oförändrat för alltid. Räknas det som att ha vunnits av Gud? Även om det fortfarande finns mycket arrogans och högmod i människan, är hennes sinnelag mycket stabilare i dag än tidigare. Guds åtgärder med dig syftar till att frälsa dig, och även om du må känna lite smärta just när det sker kommer det en dag då ditt sinnelag förändras. Då kommer du att blicka tillbaka och inse hur vist Guds verk är, och då kommer du att förstå Guds vilja tillfullo. Det finns en del människor i dag som säger att de förstår Guds vilja, men det är inte alltför realistiskt. Faktum är att de ljuger, för de har fortfarande inte begripit om Gud vill frälsa människan eller fördöma henne. Du kanske inte kan se det tydligt nu, men den dagen kommer då du inser att dagen för Guds förhållande är inne, och du inser hur meningsfullt det är att älska Gud så att du lär känna det mänskliga livet. Ditt kött kommer att leva i en värld av kärlek till Gud, din ande kommer att befrias, ditt liv kommer att vara fyllt av glädje och du kommer alltid att vara nära Gud och alltid se till Gud. Den dagen kommer du verkligen att inse hur värdefullt Guds verk i dag är.

Idag har de flesta människor inte den kunskapen. De tror att lidande saknar värde, världen vill inte kännas vid dem, deras familjeliv är oroligt, Gud älskar dem inte och deras framtidsutsikter är dystra. Vissa människors lidande når en extrem nivå och de börjar de tänka på döden. Det här är inte sann kärlek till Gud; den sortens människor är ynkryggar, de har ingen uthållighet, de är veka och kraftlösa! Gud är mån om att människan ska älska honom, men ju mer hon älskar honom desto större blir hennes lidande, och ju mer hon älskar honom desto större prövningar utsätts hon för. Om du älskar honom kommer du att drabbas av alla slags lidanden — och om du inte gör det kommer kanske allt att gå smidigt för dig och allt kommer att vara fridfullt omkring dig. När du älskar Gud, kommer du att uppleva att mycket omkring dig är oöverstigligt, och eftersom din mognad är alltför ringa kommer du att förädlas. Dessutom är du oförmögen att tillfredsställa Gud; du kommer alltid att känna att Guds vilja är alltför

---

upphöjd, att den är utom räckhåll för människan. På grund av allt detta kommer du att förädlas — eftersom det finns mycket svaghet i dig och mycket som är oförmöget att tillfredsställa Guds vilja, kommer du att förädlas i ditt inre. Men ni måste vara på det klara med att rening bara kan uppnås genom förädling. Därför måste ni i dessa sista dagar vittna om Gud. Oavsett hur svårt ert lidande är måste ni hålla ut ända till slutet, och till och med då ni drar ert sista andetag måste ni fortfarande vara trogna Gud och låta er ledas av honom; endast detta är att verkligen älska Gud, och endast detta är det starka och rungande vittnesbördet. När du frestas av Satan ska du säga: "Mitt hjärta tillhör Gud, och Gud har redan vunnit mig. Jag kan inte behaga dig - jag måste ägna mitt allt åt att behaga Gud." Ju mer du behagar Gud, desto mer välsignar Gud dig och desto starkare blir din kärlek till Gud. På det viset kommer du också att ha tro och beslutsamhet, och du kommer att känna att ingenting är mer värdefullt eller betydelsefullt än att leva för att älska Gud. Man kan säga att människan bara behöver älska Gud för att vara utan sorg. Även om det finns tillfällen då köttet är svagt och du drabbas av många reella bekymmer, kommer du under dessa perioder att verkligen förlita dig på Gud. Du kommer att känna tröst i din ande, och du kommer att känna säkerhet och att du har något att förlita dig på. På så sätt kommer du att kunna bemästra många omständigheter, och du kommer inte att klaga över Gud på grund av kvalen du lider, utan du kommer att vilja sjunga, dansa, be, samlas i gemenskap, tänka på Gud och känna att alla människor, alla omständigheter och allt omkring dig som Gud organiserat är just de rätta. Om du inte älskar Gud kommer allt du möter att vara besvärligt, ingenting kommer att vara behagligt i dina ögon, du kommer inte att vara fri i din ande utan förtrampad, ditt hjärta kommer alltid att klaga på Gud och du kommer alltid att tycka att du plågas så mycket och att det är så orättvist. Om du inte strävar efter att bli lycklig utan efter att behaga Gud och inte bli anklagad av Satan, då kommer din strävan att ge dig mycken kraft att älska Gud. Människan är kapabel att utföra allt Gud har sagt, och allt hon gör kan behaga Gud - det är vad det betyder att besitta verklighet. Att sträva efter att behaga Gud är att använda kärleken till honom för att omsätta hans ord i praktisk handling. Oavsett tillfälle — även när andra saknar styrka — finns i ditt inre fortfarande ett hjärta som älskar Gud, hyser en djup längtan efter Gud och saknar honom. Detta är verklig mognad. Exakt hur stor din mognad är beror på hur stor din kärlek till Gud är, huruvida du kan stå fast när du provas, huruvida du är svag

---

när en viss omständighet drabbar dig och huruvida du kan stå på dig när dina bröder och systrar tar avstånd från dig. Vad som händer kommer att visa hurdan din kärlek till Gud är. Det framgår av mycket av Guds verk att han verkligen älskar människan, men människans ögon är fortfarande halvslutna och mycket av Guds verk, Guds vilja och allt underbart hos Gud kan hon inte se. Människan har för lite sann kärlek till Gud. Ni har trott på Gud under hela denna tid, och idag har Gud skurit av alla flyktvägar. Realistiskt sett har du inget annat val än att ta rätt väg, den rätta vägen som Guds hårda dom och överlägsna frälsning har lett dig till. Först efter att ha upplevt svårigheter och förädling förstår människan att Gud är underbar. Man kan säga att det människan har erfarit fram till idag har gjort att hon lärt känna en del av Guds ljuvlighet - men det räcker fortfarande inte, för människan saknar så mycket. Hon måste uppleva mer av Guds förunderliga verk och mer av all den förädling genom lidande som Gud bestämt. Först då kan människans livssinneslag förändras.

Bara att älska Gud är att verkligen tro på Gud

Idag, när ni försöker älska och känna Gud, måste ni i ett avseende utstå vedermöda och förfining, och i ett annat avseende måste ni betala ett pris. Ingen lärdom är djupare än lärdomen att älska Gud, och man kan säga att den lärdom människor får från en livslång tro är hur man älskar Gud. Det innebär att om du tror på Gud måste du älska Gud. Om du bara tror på Gud men inte älskar honom, inte har uppnått kunskapen om Gud, och aldrig har älskat Gud med en sann kärlek som kommer inifrån ditt hjärta, då är din tro på Gud lönlös; om du i din tro på Gud inte älskar Gud, då lever du förgäves, och hela ditt liv är det mest obetydliga av alla liv. Om du under hela ditt liv aldrig har älskat eller tillfredsställt Gud, vad är det då för poäng med att du lever? Och vad är poängen med din tro på Gud? Är inte den ett slöseri med ansträngning? Detta innebär att om människor skall tro på och älska Gud, då måste de betala ett pris. Istället för att försöka handla på ett visst sätt utåt, bör de söka sann insikt i djupet av sina hjärtan. Om du är förtjust i att sjunga och dansa, men oförmögen att omsätta sanningen i praktiken, kan det då sägas att du älskar Gud? Att älska Gud kräver att man söker Guds vilja i allt, och att du sonderar djupt inom dig när något händer dig, försöker greppa Guds vilja, och försöker se vad Guds vilja är i den här frågan, vad han vill att du skall uppnå, och hur du bör vara uppmärksam på hans vilja. Exempelvis: Något händer som kräver att du utstår vedermöda, och vid det tillfället borde du förstå vad Guds vilja är och hur du bör vara uppmärksam på hans vilja. Du får inte tillfredsställa dig själv: Lägg först dig själv åt sidan. Ingenting är mer uselt än köttet. Du måste sträva efter att tillfredsställa Gud, och måste fullfölja din plikt. Med sådana tankar kommer Gud att ge dig särskild upplysning i den här frågan, och ditt hjärta kommer också att finna tröst. När någonting händer dig, stort eller smått, så måste du först lägga dig själv åt sidan och se köttet som det mest obetydliga av allt. Ju mer du tillfredsställer köttet, desto fler friheter tar det sig; om du tillfredsställer det den här gången, kommer det nästa gång att be om mer, och när detta sedan fortsätter kommer du att älska köttet ännu mer. Köttet har alltid överdådiga begär, det ber alltid att du tillfredsställer det och att du inom dig belönar det, vare sig det är i vad du äter, vad du har på dig, eller när du brusar upp, eller när du ger efter för dina egna svagheter och lättja ... Ju mer du tillfredsställer köttet, desto större blir dess begär, och desto mer utsvävande blir köttet, tills det når den punkten att människors kött hyser ännu djupare föreställningar, och inte lyder Gud, och upphöjer sig självt, och börjar

---

tvivla på Guds verk. Ju mer du tillfredsställer köttet, desto större blir svagheter i köttet; du kommer alltid att tro att ingen har medkänsla för dina svagheter, du kommer alltid att tro att Gud har gått för långt, och du kommer att säga: Hur kunde Gud vara så hård? Varför ger han inte människorna lite andrum? När människor är för eftergivna för köttet, och värnar om det för mycket, då mister de sig själva. Om du verkligen älskar Gud, och inte tillfredsställer köttet, då kommer du att få se att allt Gud gör är så rätt, och så gott, och att hans förbannelse över din upproriskhet och dom över din orättfärdighet är berättigad. Det kommer tider då Gud tillrättavisar och fostrar dig, och upprättar en omgivning som bearbetar dig, tvingar dig att komma inför honom – och du kommer alltid att känna att det Gud gör är ljuvligt. Därför kommer du att känna det som att det inte finns mycket smärta, och att Gud är så ljuvlig. Om du ger efter för köttets svagheter, och säger att Gud går för långt, då kommer du alltid att känna smärta, och kommer alltid att vara deprimerad, och du kommer inte att vara klar över allt Guds verk, och det kommer att verka som om Gud inte alls har medkänsla med människans svagheter, och är omedveten om människans svårigheter. Och sålunda kommer du att känna dig eländig och ensam, som om du lidit stor orättvisa, och vid det laget kommer du att börja klagat. Ju mer du ger efter för köttets svagheter på det här sättet, desto mer kommer du att känna att Gud går för långt, tills det blir så illa att du förnekar Guds verk, och börjar göra motstånd mot Gud, och blir full av olydnad. Därför måste du göra uppror mot köttet, och inte ge efter för det: Din man, hustru, barn, framtidsutsikter, äktenskap, familj – inget av det spelar roll! Du behöver ha den här föresatsen: ”I mitt hjärta finns bara Gud, och jag måste göra mitt bästa för att tillfredsställa Gud, och inte tillfredsställa köttet.” Om du alltid är fylld av en sådan föresats, då kommer du, när du omsätter sanningen i praktiken och lägger dig själv åt sidan, att kunna göra detta med bara lite ansträngning. Det sägs att det en gång fanns en bonde som på vägen såg en orm som var stelfrusen. Bonden plockade upp den och höll den mot sitt bröst, och när ormen vaknat till liv bet den ihjäl bonden. Människans kött är som ormen: Dess väsen är att skada människornas liv – och när det helt får som det vill, är ditt liv förverkat. Köttet tillhör Satan. Inom det finns överdådiga begär, det tänker bara på sig självt, det vill njuta av bekvämlighet och frossa i nöjen, vältra sig i lättja och sysslolöshet, och när du har tillfredsställt det till en viss punkt blir du till slut uppäten av det. Vilket betyder att om du tillfredsställer det den här gången, så kommer det nästa gång att be om mer. Det har

---

alltid överdådiga begär och nya krav, och när du ger efter för köttet utnyttjar det detta till att få dig att värna om det ännu mer och leva i dess bekvämlighet – och om du inte övervinner det kommer du till slut att förverka dig själv. Om du kan vinna liv inför Gud, och vad det definitiva slutet blir för dig, beror på hur du utför ditt uppror mot köttet. Gud har räddat dig, och utvalt och förutbestämt dig, men om du idag är ovillig att tillfredsställa honom, är ovillig att omsätta sanningen i praktiken, är ovillig att göra uppror mot ditt eget kött med ett hjärta som verkligen älskar Gud, då kommer du till slut att förstöra dig själv, och kommer därmed att få utstå extrem smärta. Om du alltid ger efter för köttet, kommer Satan att gradvis sluka dig inifrån, och lämna dig utan liv eller Andens beröring, fram till den dag då du är fullständigt mörk inuti. När du lever i mörker kommer du att ha tagits till fånga av Satan, du kommer inte längre att ha Gud, och vid det tillfället kommer du att förneka Guds existens och lämna honom. Så om du vill älska Gud, måste du betala priset av smärta och utstå vedermöda. Det finns inget behov av yttre iver och vedermöda, att läsa mer och anstränga sig mer; istället bör du lägga undan tingen inom dig: de överdådiga tankarna, personliga intressen och dina egna hänsyn, föreställningar och motiv. Sådan är Guds vilja.

Guds hantering av människornas yttre sinnelag är också en del av hans verk; till exempel att hantera människors utvändiga, onormala mänsklighet, eller deras livsstil och vanor, deras uppträdande och seder, och även deras yttre praxis och deras iver. Men när han ber att människorna omsätter sanningen i praktiken och ändrar sina sinnelag, så är det främst motiven och föreställningarna inom dem som hanteras. Att bara hantera ditt yttre sinnelag är inte svårt; det är som att be dig att inte äta upp sådant som du älskar, vilket är lätt. Det som berör föreställningarna inom dig är däremot inte lätt att släppa: Det kräver att du gör uppror mot köttet, och betalar ett pris, och lider inför Gud. Särskilt är det så med människors motiv. Från dess att de kom till tro på Gud fram till idag har människor hyst många felaktiga motiv. När du inte omsätter sanningen i praktiken, känner du att alla dina motiv är de rätta, men när något händer dig, märker du att det finns många felaktiga motiv inom dig. När Gud gör människor fullkomliga får han dem därför att inse att det finns många föreställningar inom dem som förhindrar deras kunskap om Gud. Om du, när du inser att dina motiv är fel, kan sluta handla utifrån dina föreställningar och motiv, och kan vittna om Gud och stå fast i din ståndpunkt vad än som händer dig, så bevisar det att du har gjort uppror mot köttet.

När du gör uppror mot köttet blir det oundvikligen en strid inom dig. Satan kommer att försöka få dig att följa köttet, försöka få dig att följa köttets föreställningar och upprätthålla köttets intressen – men Guds ord kommer att upplysa och belysa dig inombords, och då är det upp till dig om du följer Gud eller följer Satan. Gud ber människor att omsätta sanningen i praktiken främst för att hantera tingen inom dem, hantera deras tankar och deras föreställningar som inte är enligt Guds hjärta. Den Helige Ande vidrör människor invändigt, och utför sitt verk inom dem, och därför finns det en strid bakom allt som händer: Varje gång människor omsätter sanningen i praktiken, eller omsätter kärleken till Gud i praktiken, pågår det en stor strid, och fastän allt kan verka bra med deras kött, så kommer det i djupet av deras hjärtan faktiskt att pågå en strid på liv och död – och det är först efter denna intensiva strid, efter en oerhört omfattande reflektion, som det kan avgöras om det blivit seger eller nederlag. Man vet inte om man skall skratta eller gråta. Eftersom många av motiven inom människor är fel, eller eftersom mycket av Guds verk annars är på kant med deras föreställningar, så utkämpas det, när människor omsätter sanningen i praktiken, en stor strid bakom kulisserna. När människor har omsatt denna sanning i praktiken kommer de bakom kulisserna att ha utgjutit oräkneliga sorgsna tårar innan de slutligen bestämmer sig för att tillfredsställa Gud. Det är på grund av denna strid som människor utstår lidande och förfining; detta är sant lidande. När striden kommer över dig, om du verkligen kan stå vid Guds sida, så kommer du att kunna tillfredsställa Gud. Att lida medan man handlar efter sanningen är oundvikligt; om allt inom dem var rätt när de omsatte sanningen i praktiken, då skulle de inte behöva göras fullkomliga av Gud, och det skulle inte bli någon strid, och de skulle inte lida. Det är för att det finns många ting inom människorna som inte är lämpliga för Guds användning, och mycket av köttets upproriska sinnelag, som människor behöver lära sig läxan att göra uppror mot köttet på ett djupare plan. Detta är vad Gud kallar det lidande som han bett människorna att genomgå med honom. När du möter svårigheter, skynda dig och be till Gud: ”O Gud! Jag vill tillfredsställa dig, jag vill uthärda den sista vedermödan för att tillfredsställa ditt hjärta, och oavsett hur stora bakslag jag lider måste jag ändå tillfredsställa dig. Även om jag måste ge upp hela mitt liv, måste jag ändå tillfredsställa dig!” Med denna föresats kommer du, när du ber så, att kunna stå stadig i ditt vittnesbörd. Varje gång människor omsätter sanningen i praktiken, varje gång de genomgår förfining, varje gång de provas,

---

och varje gång Guds verk kommer över dem, får de utstå extrem smärta. Allt detta är en prövning för människor, och alltså är det en strid inom dem alla. Detta är själva priset de betalar. Att läsa mer om Guds ord och anstränga sig mer är något av ett pris. Det är vad människorna borde göra, det är deras plikt, och det ansvar de bör fullfölja, men människorna måste lägga åt sidan det inom dem som behöver läggas åt sidan. Om du inte gör det kommer allt, oavsett hur stort ditt yttre lidande är och hur mycket du anstränger dig, att vara förgäves! Vilket innebär att endast förändringarna inom dig kan avgöra om din yttre vedermöda är av värde. När ditt inre sinnelag har förändrats och du har omsatt sanningen i praktiken, då kommer allt ditt yttre lidande att vinna Guds godkännande; om det inte har blivit någon ändring av ditt inre sinnelag, då blir det, oavsett hur mycket lidande du utstår eller hur mycket du anstränger dig på utsidan, inget godkännande från Gud – och vedermöda som inte bekräftas av Gud är förgäves. Om det pris du har betalat räknas avgörs alltså av om det har blivit en förändring i dig eller inte, och av om du omsätter sanningen i praktiken och gör uppror mot dina egna motiv och föreställningar för att uppnå en tillfredsställelse av Guds vilja, kunskap om Gud och trofasthet mot Gud. Om du aldrig har gjort uppror mot dina egna motiv, bara söker yttre handlingar och passion, och aldrig ägnar ditt liv någon uppmärksamhet, då kommer din vedermöda, oavsett hur mycket du anstränger dig, att ha varit förgäves. Om du i en viss omgivning har något du vill säga, men känner inombords att det inte är rätt, att det inte är till nytta för dina bröder och systrar, och kan sära dem, då kommer du inte att säga det, utan föredrar att pinas inombords, för dessa ord har inte förmågan att tillfredsställa Guds vilja. Vid detta tillfälle kommer det att uppstå en strid inom dig, men du kommer att vara villig att lida och ge upp det du älskar, du kommer att vara villig att utstå denna vedermöda för att tillfredsställa Gud, och fastän du kommer att lida inombords, så ger du inte efter för köttet, och Guds hjärta kommer att ha blivit tillfredsställt, och därmed kommer du också att tröstas inombords. Detta är att verkligen betala ett pris, och det är det pris som Gud önskar. Om du handlar på detta sätt, kommer Gud förvisso att välsigna dig; om du inte kan uppnå detta spelar det ingen roll hur mycket du förstår eller hur väl du kan tala, allt blir för ingenting! Om du på vägen mot att älska Gud kan stå på Guds sida när han strider med Satan, och du inte vänder tillbaka till Satan, då kommer du att ha uppnått Guds kärlek, och du kommer att ha stått fast i ditt vittnesbörd.

I varje steg av sitt verk som Gud utför i människor verkar det utåt sett vara samverkan mellan människor, som om det härrörde från mänskliga planer eller från mänskligt ingripande. Men bakom kulisserna är varje steg av verket, och allting som händer, ett vad som Satan slagit inför Gud, och som kräver att människor står fasta i sitt vittnesbörd om Gud. Ta till exempel när Job blev prövad: Bakom kulisserna slog Satan vad med Gud, och det som hände Job var människors gärningar och människors ingripande. Bakom varje steg som Gud utför i er ligger Satans vadslagning med Gud – bakom allting pågår en strid. Om du till exempel har fördomar mot dina bröder och systrar, så har du ord som du vill säga – ord som du känner kan vara misshagliga för Gud – men det blir svårt för dig inombords, och i det ögonblicket börjar en strid utkämpas inom dig: Skall jag tala eller inte? Detta är striden. Det pågår alltså en strid i allting, och när det pågår en strid inom dig, så verkar Gud inom dig tack vare ditt faktiska samarbete och ditt faktiska lidande. I slutändan kan du invändigt lägga frågan åt sidan och vreden slocknar naturligt. Sådan är effekten av ditt samarbete med Gud. Allt du gör kräver att du betalar ett visst pris i dina ansträngningar. Utan någon verklig vederböda kan du inte tillfredsställa Gud, det kommer inte ens i närheten av att tillfredsställa Gud, och du uttalar bara tomma motton! Kan dessa tomma motton tillfredsställa Gud? När Gud och Satan strider i den andliga sfären, hur bör du tillfredsställa Gud, och hur bör du stå stadig i ditt vittnesbörd om honom? Du bör veta att allt som händer dig är en stor prövning och det tillfälle då Gud vill att du vittnar. Utåt ser det som händer kanske inte så märkvärdigt ut, men när de sakerna händer visar de om du älskar Gud eller inte. Om du gör det, kommer du att kunna stå stadig i ditt vittnesbörd om honom, och om du inte har omsatt kärleken till honom i praktiken, så visar det att du inte är en som omsätter sanningen i praktiken, att du är utan sanning, och utan liv, att du är en agn! När något händer människor är det alltid för att Gud vill att de skall stå fasta i sitt vittnesbörd om honom. Inget stort har hänt dig för ögonblicket, och du bär inte fram något stort vittnesbörd, men varje detalj i ditt dagliga liv har med vittnesbördet om Gud att göra. Om du kan vinna beundran från dina bröder och systrar, dina familjemedlemmar och alla runt omkring dig; om de icke-troende en dag kommer och beundrar allt du gör, och ser att allt som Gud gör är underbart, då kommer du att ha burit vittnesbörd. Fastän du inte har någon insikt och din kvalitet är dålig, så kan du genom att Gud gör dig fullkomlig tillfredsställa honom och vara uppmärksam på hans

---

vilja. Andra kommer att se vilket stort verk han har utfört i människor med av sämsta kvalitet. Människor lär känna Gud, och blir segrare inför Satan och trofasta mot Gud i stor omfattning. Ingen kommer då att ha mer ryggrad än denna grupp av människor. Detta kommer att bli det största vittnesbördet. Fastän du är oförmögen att utföra stort arbete, kan du tillfredsställa Gud. Andra kan inte lägga sina föreställningar åt sidan, men det kan du; andra kan inte bära vittnesbörd om Gud under sina faktiska upplevelser, men du kan använda din faktiska mognad och dina gärningar för att återgälda Guds kärlek och bära ett genljudande vittnesbörd om honom. Endast detta räknas som att verkligen älska Gud. Om du är oförmögen till detta, då bär du inte vittnesbörd bland dina familjemedlemmar, bland dina bröder och systrar, eller inför världens människor. Om du inte kan bära vittnesbörd inför Satan, kommer Satan att skratta åt dig, han kommer att behandla dig som ett skämt, som en leksak, han kommer ofta att göra narr av dig, och driva dig till vansinne. I framtiden kan du drabbas av stora prövningar – men idag, om du älskar Gud med ett sant hjärta, och om du oavsett hur stora prövningarna blir framöver, oaktat vad som händer dig, kan stå stadig i ditt vittnesbörd och kan tillfredsställa Gud, då kommer ditt hjärta att bli tröstat, och du kommer att vara orädd hur stora prövningar du än möter i framtiden. Ni kan inte se vad som kommer att hända i framtiden; ni kan bara tillfredsställa Gud under dagens omständigheter. Ni är oförmögna att utföra något stort arbete, och bör fokusera på att tillfredsställa Gud genom att uppleva hans ord i verkliga livet, och bära ett starkt och genljudande vittnesbörd som drar skam över Satan. Om du alltid praktiserar på detta sätt, kommer Gud att öppna en väg för dig. När det en dag kommer en stor prövning, kommer andra att falla, men du kommer fortfarande att kunna stå stadig: På grund av det pris du har betalat, kommer Gud att skydda dig så att du kan stå stadig och inte falla. Om du vanligen kan omsätta sanningen i praktiken och tillfredsställa Gud med ett hjärta som verkligen älskar honom, då kommer Gud förvisso att skydda dig under framtida prövningar. Fastän du är dåraktig och har liten mognad och dålig kaliber, så kommer Gud inte att diskriminera dig. Det beror på om dina motiv är de rätta. Idag kan du tillfredsställa Gud, och i detta är du uppmärksam på minsta detalj, du tillfredsställer Gud i allting, du har ett hjärta som verkligen älskar Gud, du ger ditt sanna hjärta till Gud, och fastän det finns en del saker som du inte kan förstå, kan du komma inför Gud för att rätta till dina motiv, och söka Guds vilja, och du gör allt som behövs för att

---

tillfredsställa Gud. Kanske kommer dina bröder och systrar att överge dig, men ditt hjärta kommer att tillfredsställa Gud, och du kommer inte att trakta efter köttets välbehag. Om du alltid handlar på det här sättet, kommer du att vara skyddad när stora prövningar kommer över dig.

Vilket inre tillstånd hos människor är dessa prövningar inriktade på? De är inriktade på det upproriska sinnelag i människan som är oförmöget att tillfredsställa Gud. Det finns mycket som är orent inom människorna, och mycket som är hycklerier, och Gud utsätter dem därför för prövningar för att rena dem. Men om du idag kan tillfredsställa honom, då kommer framtidens prövningar att bli en fullkomning för dig. Om du inte kan tillfredsställa honom idag, då kommer framtidens prövningar att fresta dig, och du kommer oavsiktligt att falla, och när det händer kommer du inte att kunna hjälpa dig själv, för du kan inte hålla jämna steg med Guds verk, och innehar inte verklig mognad. Och om du därmed önskar kunna stå stadig i framtiden, tillfredsställa Gud bättre och följa honom ända till slutet, då måste du idag bygga en stark grund, du måste tillfredsställa Gud genom att omsätta sanningen i praktiken i allting, och vara uppmärksam på hans vilja. Om du alltid praktiserar på det sättet, kommer det att finnas en grund inom dig, och Gud kommer i dig att väcka ett hjärta som älskar honom, och han kommer att ge dig tro. En dag, när en prövning verkligen vederfars dig, kan du mycket väl lida viss smärta, och känna dig betryckt till en viss punkt, och lida förkrossande sorg, som om du hade dött, men din kärlek till Gud kommer inte att förändras, utan den kommer att bli ännu djupare. Sådana är Guds välsignelser. Om du kan godta allt Gud säger och gör idag med ett lydigt hjärta, då kommer du förvisso att välsignas av Gud, och då blir du någon som är välsignad av Gud och tar emot hans löfte. Om du idag inte handlar när prövningar drabbar dig, kommer du en dag att vara utan tro eller ett kärleksfullt hjärta, och vid det tillfället blir prövningen frestelse; du kommer att störtas in i Satans frestelse och kommer inte att ha något sätt att fly. Idag kan du kanske stå stadig när en liten prövning drabbar dig, men du kommer inte nödvändigtvis att kunna stå stadig när en större prövning drabbar dig en dag. En del människor är egenkära, och tror att de redan är näst intill fullkomliga. Om du inte fördjupar dig i sådana tider, utan förblir självbelåten, då kommer du att vara i fara. Idag utför inte Gud verket med större prövningar, det kan verka som att allt är bra, men när Gud prövar dig, kommer du att upptäcka att du är för bristfällig, för din mognad är otillräcklig, och du är

---

oförmögen att utstå stora prövningar. Om du idag inte kämpar dig fram, om du stannar på samma ställe, så kommer du att falla när den stora blåsten kommer. Ni bör ofta se på hur liten er mognad är; bara på det sättet kommer ni att kunna göra framsteg. Om det bara är under prövningar som du ser att din mognad är så liten, att din viljestyrka är så svag, att för lite inom dig är verkligt, och att du är otillräcklig för Guds vilja – och om du inte inser allt detta förrän då, så kommer det att vara för sent.

Om du inte känner till Guds sinnelag, då kommer du oundvikligen att falla under prövningar, därför att du är omedveten om hur Gud gör människor fullkomliga, och på vilka sätt han gör dem fullkomliga, och när Guds prövningar kommer över dig och de inte stämmer med dina föreställningar, då kommer du inte att kunna stå stadig. Guds sanna kärlek är hans hela sinnelag, och när Guds hela sinnelag visar sig för dig, vad medför detta för ditt kött? När Guds rättfärdiga sinnelag visas för dig, då kommer ditt kött oundvikligen att lida mycket smärta. Om du inte lider denna smärta, då kan du inte göras fullkomlig av Gud, och du kommer inte heller att kunna ägna Gud sann kärlek. Om Gud gör dig fullkomlig, kommer han förvisso att visa hela sitt sinnelag för dig. Från skapelsens tid fram till idag har Gud aldrig visat hela sitt sinnelag – men under de sista dagarna avslöjar han det för denna grupp av människor som han har förutbestämt och utvalt, och genom att göra människor fullkomliga blottlägger han sina sinnelag, genom vilka han fulländar en grupp människor. Sådan är Guds sanna kärlek till människorna. Att uppleva Guds sanna kärlek till dem kräver att människorna utstår extrem smärta, och betalar ett högt pris. Först efter detta kommer de att vinnas av Gud och kunna ge sin sanna kärlek tillbaka till Gud, och först då kommer Guds hjärta att vara tillfredsställt. Om människor vill göras fullkomliga av Gud, och om de vill göra hans vilja, och fullt ut ge sin sanna kärlek till Gud, då måste de uppleva mycket lidande och många kval från omständigheterna, för att lida smärta värre än döden; till slut kommer de att tvingas ge sitt sanna hjärta tillbaka till Gud. Huruvida någon verkligen älskar Gud eller inte avslöjas under vedermöda och förfining. Gud renar människors kärlek, och detta uppnås också enbart under vedermöda och förfining.

Ett kort tal om ”Tusenårsriket har anlänt”

Vad tänker ni om visionen om tusenårsriket? En del människor tänker mycket på det, och de säger: Tusenårsriket kommer att vara i tusen år på jorden, så om kyrkans äldre medlemmar är ogifta, måste de då gifta sig? Min familj har inga pengar, borde jag börja tjäna pengar? ...” Vad är tusenårsriket? Vet ni det? Folk är halvblinda och genomgår en svår prövning. Faktum är att tusenårsriket inte har anlänt officiellt än. Under det stadium då människor görs fullkomliga är tusenårsriket bara i sin linda; när det tusenårsrike som Gud talar om är inne kommer människan att ha gjorts fullkomlig. Tidigare sades det att människor skulle vara som helgon och stå stadigt i Sinims land. Först när människor har fullkomnats – när de blir de heliga som Gud talar om – kommer tusenårsriket att ha anlänt. När Gud gör människor fullkomliga renar han dem, och ju renare de är desto mer fullkomnar han dem. När orenheten, upproriskheten, motståndet och det köttliga inom dig fördrivits, när du har renats, då kommer du att vara älskad av Gud (du kommer med andra ord att vara helig); när du har gjorts fullkomlig av Gud och blivit helig, kommer du att vara i tusenårsriket. Nu är rikets tidsålder. I tusenårsrikets tidsålder kommer människor att vara beroende av Guds ord för att leva, och alla nationer kommer att hamna under Guds namn och alla kommer att läsa Guds ord. Då kommer somliga att ringa i telefon, andra kommer att faxa ... de kommer att använda sig av alla medel för att få tillgång till Guds ord, och även ni kommer att komma under Guds ord. Allt detta är vad som sker när människor har gjorts fullkomliga. I dag fullkomnas, förädlas, upplyses och vägleds människor genom ord; detta är rikets tidsålder, det är det stadium då människor görs fullkomliga, och det har inget samband med tusenårsrikets tidsålder. Under tusenårsrikets tidsålder kommer människor redan att ha gjorts fullkomliga och det fördärvade sinnet inom dem kommer att ha renats. Vid den tiden kommer de ord som Gud talar att vägleda människor steg för steg och uppenbara alla Guds verks hemligheter från tiden för skapelsen till i dag, och hans ord kommer att berätta för människor om Guds handlingar i varje tidsålder och varje dag, hur han vägleder människor inombords, vilket verk han utför i det andliga riket, och de kommer att berätta för dem om det andliga rikets dynamik. Först då kommer det i sanning att vara ordets tidsålder; nu är det bara i ett inledande stadium. Om människor inte görs fullkomliga och renas, finns det ingen möjlighet för dem att leva i tusen år på jorden och deras kropp kommer oundvikligen att

---

brytas ner; om människor renas på insidan och inte längre tillhör Satan och köttet, kommer de att fortsätta att leva på jorden. I det här stadiet är du fortfarande halvblind och allt ni upplever är att älska Gud och vittna om honom varje dag som ni lever på jorden.

”Tusenårsriket har anlänt” är en profetia, jämförbar med en profets förutsägelse då Gud profeterar om vad som ska hända i framtiden. De ord som Gud talar i framtiden och de ord han talar i dag är inte desamma: Framtidens ord kommer att vägleda tidsåldern, medan de ord han talar i dag gör människor fullkomliga, förädlar dem och hanterar dem. Ordets tidsålder i framtiden skiljer sig från ordets tidsålder i dag. I dag är alla ord som talas av Gud – oavsett på vilket sätt han talar – till för att göra människor fullkomliga, att rena det som är smutsigt inom dem, att göra dem heliga och att göra dem rättfärdiga inför Gud. De ord som talas i dag och de ord som talas i framtiden är två skilda saker. De ord som talas i rikets tidsålder syftar till att få människor att träda in i all undervisning, att få dem på rätt spår i alla avseenden och att fördriva allt som är orent i dem. Detta är vad Gud gör i den här tidsåldern. Han skapar en grund av sina ord i varje människa, han gör sina ord till varje människas liv och han använder sina ord till att ständigt upplysa och vägleda dem i deras inre. Och när de inte ger akt på Guds vilja, kommer Guds ord att finnas inom dem för att förebrå och fostra dem. Dagens ord ska vara människans liv; de förser människan direkt med allt som hon behöver, allt som du saknar inom dig får du genom Guds ord, och alla dessa som tar emot Guds ord blir upplysta genom att äta och dricka hans ord. De ord Gud talar i framtiden vägleder människorna i hela universum; i dag talas dessa ord bara i Kina och de representerar inte de ord som talas i hela universum. Gud kommer inte att tala till hela universum förrän tusenårsriket kommer. Ni ska veta att alla de ord som Gud talar i dag syftar till att göra människor fullkomliga; de ord Gud talar under detta stadium syftar till att sörja för människors behov, inte för att låta dig få veta hemligheter eller se Guds under. Syftet med att han talar genom många medel är att sörja för människors behov. Tusenårsrikets tidsålder har ännu inte börjat – den tusenårsrikets tidsålder som det talas om är Guds härlighets dag. När Jesu verk i Judéen hade fullbordats flyttade Gud sitt verk till Fastlandskina och skapade en annan plan. Han utför en annan del av sitt verk i er, han använder ord när han utför det verk som gör människor fullkomliga och han använder ord för att människor ska lida mycket smärta och även vinna mycket av Guds nåd. Det

---

här stadiet av verket kommer att skapa en grupp av övervinnare, och när han skapat denna grupp av övervinnare kommer de att kunna vittna om hans gärningar, de kommer att kunna leva ut verkligheten och de kommer verkligen att behaga honom och vara lojala mot honom intill döden, och på detta sätt kommer Gud att bli förhärligad. När Gud är förhärligad – det vill säga när han har fullkomnat denna grupp av människor – då är tusenårsrikets tidsålder inne.

Jesus var på jorden i trettiofyra och ett halvt år; han kom för att utföra korsfästelsens verk och genom korsfästelsen vann Gud en del av hans härlighet. När Gud kom i köttet kunde han vara ödmjuk och dold, och han kunde utstå oerhörda kval. Fast han var Gud själv utstod han ändå varje förödmjukelse och varje smädelse och han led svåra smärtor när han spikades fast på korset för att fullborda återlösningsverket. Även om människor såg att Gud hade vunnit stor härlighet när detta stadium av verket var avslutat, så var inte detta hela hans härlighet; den härlighet han vunnit genom Jesus var bara en del av hans härlighet. Fastän Jesus kunde utstå varje vedermöda, vara ödmjuk och dold samt korsfästas för Gud, så vann Gud bara en del av hans härlighet, och hans härlighet vanns i Israel. Gud har kvar en annan del av sin härlighet: att komma till jorden för att verka praktiskt och fullkomna en grupp människor. Under det stadium då Jesus verkade gjorde han en del övernaturliga saker, men syftet med det stadiets verk var absolut inte bara att göra tecken och under. Det främsta syftet var att visa att Jesus kunde lida och korsfästas för Gud, att Jesus var i stånd att lida fruktansvärd smärta därför att han älskade Gud, och att han var villig att offra sitt liv för Guds vilja fastän Gud övergav honom. När Gud hade fullbordat sitt verk i Israel och Jesus spikats fast på korset var Gud förhärligad och hade burit vittnesbörd inför Satan. Ni varken vet eller har sett hur Gud har blivit kött i Kina, så hur kan ni se att Gud har förhärligats? När Gud gör mycket erövringsarbete i er och ni står fasta, då är det här stadiet av Guds verk framgångsrikt och detta är en del av Guds härlighet. Ni ser bara detta och ännu har ni inte fullkomnats av Gud, ännu har ni inte överlämnat era hjärtan helt och fullt till Gud. Ännu har ni inte sett denna härlighet till fullo; ni ser bara att Gud redan har erövrat ert hjärta, att ni aldrig kan lämna honom, att ni kommer att följa Gud ända till slutet, att ert hjärta inte kommer att förändras och att detta är Guds härlighet. Vari ser ni Guds härlighet? I resultaten av hans verk i människor. Människor ser att Gud är så underbar; de har Gud i sitt hjärta och vill inte lämna honom; detta är Guds härlighet. När kyrkornas bröder och

---

systrar får styrka och de kan älska Gud ur djupet av sina hjärtan och se den suveräna kraften i det verk som Gud har gjort och den ojämförliga kraften i hans ord; när de ser att hans ord bär auktoritet och att han kan påbörja sitt arbete i spökstaden Fastlandskina, när människorna, fastän de är svaga, böjer sina hjärtan inför Gud och är villiga att acceptera Guds ord och när de, fastän de är svaga och ovärdiga, kan se att Guds ord är så kärleksfulla och så värda deras omhuldande, då är detta Guds härlighet. När den dagen kommer då människor görs fullkomliga av Gud och är i stånd att överlämna sig inför honom och kan lyda honom fullständigt och lämna sina framtidsutsikter och öden i hans händer, då kommer den andra delen av Guds härlighet att ha vunnits fullständigt. Vilket betyder att när den praktiske Gudens verk har fullbordats helt och hållet, kommer hans verk i Fastlandskina att avslutas. Med andra ord kommer Gud att förhärligas när de som han förutbestämt och utvalt har gjorts fullkomliga. Gud sade att han har tagit den andra delen av sin härlighet till Österlandet, men den är osynlig för blotta ögat. Gud har tagit sitt verk till Österlandet: Han har redan kommit till Österlandet och detta är Guds härlighet. Även om hans verk ännu inte har fulländats i dag, så kommer det helt visst att genomföras, eftersom Gud har beslutat sig för att verka. Gud har bestämt att han ska fullborda detta verk i Kina, och han har beslutat att göra er fulländade. Därmed ger han er ingen utväg – han har redan erövrat era hjärtan, och du måste fortsätta vare sig du vill eller ej, och när Gud har vunnit er är han förhärligad. Ännu har Gud inte blivit fullständigt förhärligad eftersom ni inte har gjorts fullkomliga än, och även om era hjärtan har återvänt till Gud finns det fortfarande många svagheter i ert kött. Ni är oförmögna att uppfylla Guds krav, ni är oförmögna att ge akt på hans vilja och ni äger fortfarande många negativa sidor som ni måste göra er av med.

Endast de som känner Gud kan vittna om Gud

Det är himlens lag och jordens princip att tro på Gud och känna Gud, och idag – i en tidsålder då den inkarnerade Guden själv uträttar sitt verk – är det en särskilt gynnsam tid att känna Gud. Att tillfredsställa Gud är något som uppnås genom att man bygger på grunden att förstå Guds vilja, och för att kunna förstå Guds vilja är det nödvändigt att ha viss kunskap om Gud. En sådan kunskap om Gud är den vision som måste finnas hos den som tror på Gud; den är underlaget för människans tro på Gud. Utan den kunskapen skulle människans tro på Gud existera i ett vakuum, mitt i en tom teori. Även om föresatsen hos sådana människor är att följa Gud, kommer de inte att vinna någonting. Alla dessa som inte vinner något på den linjen är de som kommer att bli utgallrade – de är alla parasiter. Oavsett vilket steg i Guds verk som du upplever bör det åtföljas av en mäktig vision. Annars skulle det bli svårt för dig att acceptera alla stegen i det nya verket, för Guds nya verk ligger bortom det som människan kan föreställa sig och bortom gränsen för hennes fattningsförmåga. Och utan en herde som vaktar människan, utan en herde till att ta del av gemenskapen kring visioner, saknar människan därför förmåga att acceptera detta nya verk. Om människan inte kan anta visioner kan hon inte lyda Guds nya verk, och om människan inte kan lyda Guds nya verk kommer hon inte att kunna förstå Guds vilja, och då är hennes kunskap om Gud inget värd. Innan människan utför Guds ord måste hon känna till Guds ord, det vill säga hon måste förstå Guds vilja; endast på det viset kan Guds ord utföras korrekt och i enlighet med Guds vilja. Detta är något som måste finnas hos alla som söker sanningen, och det är också den process som alla som vill känna Gud måste gå igenom. Processen med att lära känna Guds ord är processen med att lära känna Gud, och även processen med att lära känna Guds verk. Att känna till visioner handlar därför inte bara om att känna till mänskligheten hos den inkarnerade Guden, utan innebär också att känna till ordet och Guds verk. Av Guds ord får människor insikt i Guds vilja, och av Guds verk lär de känna Guds sinne och vad Gud är. Tron på Gud är första steget mot att känna Gud. Processen med att gå från denna inledande tro på Gud till den mest djupt förankrade tro på honom är processen med att lära känna Gud och processen med att uppleva Guds verk. Om du bara tror på Gud för sakens egen skull, och inte för att lära känna honom, finns det ingen verklighet i din tro och din tro kan inte bli ren – därom råder ingen tvekan. Om människan gradvis lär känna Gud under tiden som hon upplever Guds verk,

---

kommer hennes sinnelag gradvis att förändras och hennes tro bli allt mer sann. När människan är framgångsrik i sin tro på Gud kommer hon på så sätt att ha vunnit Gud fullt ut. Anledningen till att Gud gick så långt för att bli kött för andra gången och själv uträtta sitt verk var att människan skulle kunna känna honom och se honom. Att känna Gud^[a] är den sluteffekt som ska uppnås när Guds verk fullbordas, det är det sista Gud begär av mänskligheten. Skälet till att han gör det är hans slutliga vittnesbörd; det är för att människan slutligen helt ska kunna vända sig till honom som han utför sitt verk. Människan kan bara börja älska Gud genom att känna Gud, och för att älska Gud måste hon känna honom. Oavsett hur hon söker och vad hon söker att vinna måste hon ha förmåga att nå kunskap om Gud. Endast på det sättet kan människan tillfredsställa Guds hjärta. Endast genom att känna Gud kan människan ha en sann tro på honom, och endast genom att känna Gud kan hon i sanning vörda och lyda Gud. De som inte känner Gud kommer aldrig att nå fram till sann lydnad och vördnad för Gud. Att känna Gud innebär att känna hans sinnelag, förstå hans vilja och veta vad han är. Vilka aspekter man än lär känna förutsätter de alla att människan betalar ett pris, och de förutsätter den vilja att lyda som ingen kan gå utan om de vill följa ända fram till slutet. Guds verk är för oförenligt med människans föreställningar, det är för svårt för människan att förstå Guds sinnelag och vad Gud är, och allt som Gud säger och gör är för obegripligt för människan: Om människan vill följa Gud och ändå är ovillig att lyda honom vinner människan ingenting. Från världens skapelse och fram till idag har Gud gjort mycket arbete som är obegripligt för människan och som människan har haft svårt att acceptera, och Gud har talat mycket som gör det svårt för människans föreställningar att läka. Men han har aldrig upphört med sitt verk på grund av att människan har haft för stora svårigheter; han har snarare fortsatt verka och tala, och även om ett stort antal ”krigare” har slagits ut, uträttar han vidare sitt verk och väljer oupphörligen den ena gruppen efter den andra av människor som är villiga att underkasta sig hans nya verk. Han hyser inget medlidande med dessa fallna ”hjältar” och uppskattar i stället dem som godtar hans nya verk och ord. Men i vilket syfte arbetar han på det sättet, steg för steg? Varför eliminerar han alltid vissa människor och väljer andra? Hur kommer det sig att han alltid tillämpar en sådan metod? Målet med hans verk är att människan ska få känna honom och följaktligen vinnas av honom. Principen med hans verk är att arbeta med dem som kan underkasta sig det han gör idag, inte arbeta med dem som underkastar sig

---

det verk han uträttade förr samtidigt som de motsätter sig det verk han gör idag. Här ligger förklaringen till att han har eliminerat så många människor.

Effekten av lärdomen att lära känna Gud kan inte uppnås på en eller två dagar: människan behöver samla erfarenheter, genomgå lidande och uppnå sann underkastelse. Börja med att utgå från Guds verk och ord. Det är nödvändigt att du förstår vad som ingår i kunskapen om Gud, hur du ska få den kunskapen och hur du kan se Gud i dina erfarenheter. Det är vad alla måste göra innan de lär känna Gud. Ingen kan greppa Guds verk och ord på en enda gång, och ingen kan få kunskap om Gud i sin helhet på kort tid. Det krävs en process av erfarenheter utan vilken ingen skulle kunna känna Gud eller följa honom helhjärtat. Ju mer verk Gud uträttar, desto bättre känner människan honom. Ju mer Guds verk avviker från människans föreställningar, desto mer förnyas och fördjupas människans kunskap om honom. Om Guds verk alltid skulle vara fast och oföränderligt skulle det inte vara så mycket bevänt med människans kunskap om honom. Mellan skapelsen och nuet, det som Gud gjorde i lagens tidsålder, det han gjorde i nådens tidsålder och det han gör i rikets tidsålder: de visionerna måste vara glasklara för er. Ni måste känna till Guds verk. Inte förrän Petrus började följa Jesus fick han gradvis veta om mycket av det verk som Anden gjorde i Jesus. Han sade: "Att förlita sig på människans erfarenhet är inte tillräckligt för att nå fullständig kunskap; det behövs mycket nytt från Guds verk som hjälper oss att känna honom." I början trodde Petrus att Jesus var någon som var sänd av Gud, som en apostel, och han betraktade inte Jesus som Kristus. Vid den tiden, när han började följa Jesus, frågade Jesus honom: "Simon, Johannes son, vill du följa mig?" Petrus sade: "Jag måste följa honom som är sänd av den himmelske Fadern. Jag måste erkänna honom som är vald av den Helige Ande. Jag ska följa dig." Det framgår av Petrus ord att han helt enkelt saknade kunskap om Jesus; han hade upplevt Guds ord, tagit itu med sig själv och utstått vedermödor för Gud, men han hade ingen kunskap om Guds verk. Efter en tids erfarenheter såg Petrus många av Guds gärningar i Jesus, han såg Guds ljuvlighet och han såg mycket av Guds väsen i Jesus. Han insåg också att de ord som Jesus talade inte kunde ha talats av en människa och att det verk som Jesus gjorde inte kunde ha gjorts av en människa. Vidare såg Petrus i Jesu ord och handlingar mycket av Guds vishet och ett omfattande verk av gudomlig karaktär. I sina upplevelser lärde han inte bara känna sig själv utan uppmärksammade även noga alla Jesu gärningar som fick honom att

---

upptäcka mycket nytt, nämligen att det fanns många uttryck för den praktiska Guden i det verk som Gud gjorde genom Jesus, och att Jesus skilde sig från en vanlig människa genom orden han talade och genom hur han agerade, liksom i sitt sätt att vara som en fåraherde för kyrkorna och i det verk han uträttade. På det viset fick Petrus många lärdomar av Jesus som det var meningen att han skulle få, och när Jesus skulle korsfästas hade Petrus fått en viss mängd kunskap om honom – kunskap som blev grunden för hans livslånga lojalitet mot Jesus och hans uppochnervända korsfästelse för Jesu skull. Även om han var fast i vissa föreställningar och inte hade en tydlig uppfattning om Jesus till en början, var detta sådant som är en oundviklig del av en fördärvad människa. När Jesus snart skulle gå bort, sade han till Petrus att korsfästelsen var det verk han kommit för att uträtta: det var nödvändigt att denna tidsålder övergav honom, och att denna orena och gamla tid skulle spika upp honom på korset. Han hade kommit för att fullborda försoningens verk, och när det verket var fullbordat var hans ämbete till ända. När Petrus hörde det blev han ansatt av sorg och ännu mer fäst vid Jesus. När Jesus korsfästes grät Petrus bittert i avskildhet. Innan dess hade han frågat Jesus: ”Herre! Du säger att du ska bli korsfäst. När kommer vi att få se dig igen, efter att du gått bort?” Fanns det inte ett tecken på besudlande i orden som han talade? Rymde de inte vissa föreställningar? Han visste i sitt hjärta att Jesus hade kommit för att fullborda en del av Guds verk och att Anden skulle vara med Petrus själv när han hade gått bort. Fastän han skulle bli uppspikad på ett kors och stiga upp till himlen skulle Guds Ande vara med honom. Vid det laget hade Petrus en viss kunskap om Jesus: Han visste att Jesus var sänd av Guds Ande, att Guds Ande fanns inom honom och att Jesus var Gud själv, att han var Kristus. Ändå var det på grund av sin kärlek till Jesus och på grund av sin mänskliga svaghet som Petrus talade som han gjorde. Om man för varje steg i Guds verk kan göra observationer och ingående erfarenheter kommer man gradvis att upptäcka Guds skönhet. Och vad tog Paulus sin syn för? När Jesus visade sig för honom sade Paulus: ”Vem är du, Herre?” Jesus sade: ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” Det var Paulus syn. Petrus betraktade Jesu uppståndelse, hans framträdande under 40 dagar och undervisningen från Jesu livstid som sin vision fram till slutet av sin resa.

Människan erfar Gud, lär känna sig själv, renar sitt fördärvade sinnelag och söker tillväxt i livet, allt för att få känna Gud. Om du bara strävar efter att känna dig själv och

---

hantera ditt eget fördärvade sinnelag, och saknar kunskap om hur Gud verkar i människan, hur fantastisk hans frälsning är och hur du erfar Guds verk och blir vittne till hans gärningar, blir din erfarenhet en dåres. Om man tror att ens liv har uppnått en mognad bara för att man kan omsätta sanningen i praktiken och härda ut, betyder det att du ännu inte har greppat den sanna meningen med livet eller Guds syfte med att fullkomliggöra människan. Om du en dag är i de religiösa kyrkorna, bland medlemmar i Repentance Church eller Life Church, kommer du att möta många hängivna människor med böner som innehåller "visioner", människor som i sitt sökande efter liv känner sig berörda och blir ledsagade av ord. Dessutom kan de i många avseenden härda ut och försaka sig själva och inte låta sig ledas av köttet. I det skedet kommer du inte att kunna avgöra skillnaden: Du kommer att tro att allt de gör är rätt, ett naturligt uttryck för livet, och det är synd att namnet de tror på är fel. Är inte sådana åsikter dumma? Varför sägs det att många människor inte har något liv? För att de inte känner Gud, och således sägs det att de inte har någon Gud i sina hjärtan, och inte har något liv. Om din tro på Gud har nått en viss nivå där du har förmåga att fullt ut känna Guds gärningar, Guds verklighet och varje skede i Guds verk, så besitter du sanningen. Om du inte känner Guds verk och sinnelag är det fortfarande något i din erfarenhet som brister. Hur Jesus genomförde det skedet i sitt verk, hur detta skede genomförs, hur Gud uträttade sitt verk i nådens tidsålder och vilket verk som uträttades, vilket verk som uträttas i detta skede – om du inte har grundlig kunskap om dessa ting, kommer du aldrig att känna dig övertygad och du kommer alltid vara osäker. Om du efter en tids erfarenheter har förmåga att känna det verk som Gud har uträttat och varje steg i hans verk, och om du har fått grundlig kunskap om Guds syfte med att tala som han gör och varför så många ord som han talat inte har uppfyllts än, kan du modigt och utan tvekan fortsätta vägen framåt, fri från bekymmer och förfining. Ni bör se med vilka medel Gud åstadkommer en stor del av sitt verk. Han använder de ord han talar, förfinar människan och omvandlar hennes föreställningar med hjälp av många olika ord. Allt lidande som ni har utstått, all förfining som ni har genomgått, den behandling som ni har godtagit inom er, den upplysning som ni har erfarit – allt det har åstadkommit med hjälp av de ord som Gud har talat. Av vilket skäl följer människan Gud? På grund av Guds ord! Guds ord är djupt mystiska och de kan också vidröra människans hjärta, avslöja sådant som ligger djupt begravet där, få henne att förstå sådant som har hänt i det förflutna och låta henne

---

tränga in i framtiden. Så människan utstår lidande på grund av Guds ord och har också blivit fullkomnad genom Guds ord: först då följer människan Gud. Det människan bör göra i det skedet är att acceptera Guds ord, och oavsett om hon blir fullkomnad eller är föremål för förfining är Guds ord nyckeln. Sådant är Guds verk och det är också den vision som det är nödvändigt att människan känner till idag.

Hur gör Gud människan fullkomlig? Vilket är Guds sinnelag? Och vad rymmer hans sinnelag? För att klargöra allt detta: man kallar det att sprida Guds namn, man kallar det att vittna om Gud, och man kallar det att upphöja Gud. Människan kommer slutligen, grundat på sin kunskap om Gud, att få ett förvandlat sinnelag i livet. Ju mer människan utstår att bli behandlad och förfinad, desto mer fylls hon av kraft, och ju fler stegen är i Guds verk, desto mer fullkomlig blir människan. Idag visar människans erfarenhet att varje enskilt steg i Guds verk slår tillbaka mot hennes föreställningar, och allt ligger bortom människans fattningsförmåga och förväntningar. Gud förser människan med allt hon behöver, och det strider i alla avseenden mot hennes föreställningar. Gud yttrar sina ord i din tid av svaghet; endast på det sättet kan han berika ditt liv. Genom att slå tillbaka mot dina föreställningar får Gud dig att godta hans behandling. Bara på det sättet kan du göra dig av med ditt fördärv. Idag verkar den inkarnerade Guden i ett tillstånd av gudomlighet i ett avseende, men i ett annat verkar han i ett tillstånd av vanlig mänsklighet. När du inte längre kan förneka något av Guds verk, när du kan underkasta dig vad än Gud säger eller gör i ett tillstånd av vanlig mänsklighet, när du kan underkasta dig och förstå vilken form av normalitet han än visar och när du har vunnit erfarenhet i praktiken: först då kan du vara säker på att han är Gud, först då kan du sluta skapa dig föreställningar, och först då kommer du att kunna följa honom till slutet. Guds verk rymmer visdom. Han vet hur människan kan stå trofast i sitt vittnesbörd om honom. Han vet var människans ödesdiga svaghet finns. Orden han talar kan slå mot din ödesdiga svaghet, men han använder också sina majestätiska och visa ord för att få dig att stå stadigt i ditt vittnesbörd om honom. Sådana är Guds sällsamma gärningar. Det mänskliga intellektet kan inte föreställa sig det verk som Gud gör. Vilket slags fördärv som människan, som kött, är präglad av och vad som utgör människans väsen, allt detta avslöjas i Guds dom som gör att människan inte kan dölja sig någonstans från sin skam.

Gud gör sitt verk med tuktan och dom för att människan ska få kunskap om honom och för hans vittnesbörds skull. Utan hans fördömande av människans fördärvade sinnelag skulle människan omöjligt känna till hans rättfärdiga sinnelag som inte tål några överträdelser, inte heller skulle hon kunna omvandla sin gamla kunskap om Gud till ny. För sitt vittnesbörds skull och för sin förvaltnings skull visar han sin helhet offentligt, så att människans genom hans offentliga framträdande får möjlighet att nå kunskap om Gud, bli förvandlad till sitt sinnelag och bära ett genljudande vittnesbörd om Gud. Förvandlingen av människans sinnelag uppnås genom Guds verk av allehanda slag; utan sådana förändringar av sitt sinnelag skulle människan inte kunna vittna om Gud och vara i enlighet med Guds hjärta. Förvandlingen av människans sinnelag innebär att hon befriar sig själv från Satans tvång och mörkrets inflytande och i sanning blir en förebild och ett exempel på Guds verk, ett vittne om Gud, och en som är i enlighet med Guds hjärta. Idag har den inkarnerade Guden kommit för att uträtta sitt verk på jorden, och av människan begär han kunskap om honom, lydnad mot honom, vittnesbörd om honom – att hon känner till hans praktiska och ordinära arbete, lyder alla hans ord och verk som inte stämmer överens med människans föreställningar och vittnar om allt det arbete han uträttar för att frälsa människan så väl som alla de gärningar han åstadkommer för att erövra människan. De som vittnar om Gud måste ha kunskap om Gud; endast ett sådant vittnesbörd är korrekt och verkligt, och endast ett sådant vittnesbörd kan få Satan att skämmas. Gud använder de som har lärt känna honom genom att utstå hans tuktan och dom, hantering och beskärning, till att vittna om honom. Han använder de som har blivit fördärvade av Satan till att vittna om honom, och han använder också dem som har ett förändrat sinnelag och därmed har fått hans välsignelser, till att vittna om honom. Han har inget behov av att människan prisar honom med sina läppar, inte heller lovprisning och vittnesbörd från folk av Satans slag som inte har blivit frälsta av honom. Endast de som känner Gud är meriterade att vittna om honom, och endast de som har blivit förvandlade till sitt sinnelag är meriterade att vittna om honom. Gud kommer inte att tillåta människan att avsiktligt bringa skam över hans namn.

Fotnoter:

a. I det kinesiska originalet står det "arbetet med att känna Gud"

Hur Petrus lärde känna Jesus

Under den period som Petrus tillbringade tillsammans med Jesus såg han många älskvärda karaktärsdrag hos Jesus, många egenskaper som är värda att efterlikna och många som uppfyllde honom. Trots att Petrus på många sätt såg Guds vara i Jesus – och såg många älskvärda egenskaper – kände han till en början inte Jesus. Petrus började följa Jesus när han var tjugo år gammal och han fortsatte med det i sex år. Under den tiden lärde han aldrig känna Jesus, men han var villig att följa honom på grund av sin beundran för honom. När Jesus talade till honom för första gången, vid Galileiska sjöns strand, frågade han: ”Simon, Jonas son, vill du följa mig?” Petrus sade: ”Jag måste följa den som den himmelske Fadern har sänt. Jag måste erkänna den som är utvald av den Helige Ande. Jag skall följa dig.” Vid den tiden hade Petrus hört talas om en man som hette Jesus, den störste av profeterna, Guds älskade Son, och Petrus hoppades ständigt på att finna honom och få chansen att se honom (för det var på det sättet som den Helige Ande ledde honom). Fastän han aldrig hade sett honom och endast hade hört rykten om honom, växte gradvis en längtan och en vördnad för Jesus i hans hjärta, och han längtade ofta efter att en dag få se Jesus. Och hur kallade Jesus på Petrus? Han hade också hört talas om en man som kallades Petrus, och det var inte den Helige Ande som anvisade honom: ”Gå till Galileiska sjön, där finns det en som kallas Simon, Jonas son.” Jesus hörde någon säga att det fanns en Simon, Jonas son, att folk hade hört honom predika, att han också predikade evangeliet om himmelriket och att alla de som hörde honom rördes till tårar. Efter att ha hört det följde Jesus den personen och gav sig av mot Galileiska sjön; när Petrus hade accepterat Jesu kallelse följde han honom.

Under den tid han följde Jesus hade han många uppfattningar om honom och han bedömde honom alltid utifrån sitt eget perspektiv. Trots att Petrus hade en viss förståelse av Anden var hans förståelse något otydligt, vilket var anledningen till att han sa: ”Jag måste följa den som den himmelske Fadern har sänt. Jag måste erkänna den som är utvald av den Helige Ande.” Han förstod inte vad Jesus gjorde och saknade klarhet om dessa saker. Efter att ha följt honom en tid växte hans intresse för vad han gjorde och sade, och för Jesus själv. Han började känna att Jesus inspirerade till både tillgivenhet och aktning; han tyckte om att umgås med honom och att förbli vid hans sida, och att lyssna till Jesu ord gav honom näring och hjälp. Under den tid han följde Jesus iakttog Petrus honom och tog till sig allt om hans liv: hans handlingar, ord,

---

rörelser och uttryck. Han fick en ingående förståelse för att Jesus inte var lik vanliga människor. Fastän hans mänskliga utseende var i högsta grad normalt, var han full av kärlek, medkänsla och överseende för människan. Allt han gjorde eller sade var till stor hjälp för andra, och vid hans sida såg och lärde sig Petrus saker som han aldrig hade sett eller förstått förut. Han såg att fastän Jesus varken hade en storslagen kroppsbyggnad eller en ovanlig medmänsklighet, hade han sannerligen en ovanlig och enastående utstrålning. Trots att Petrus inte helt kunde förklara det, kunde han se att Jesus agerade annorlunda än alla andra, för det han gjorde skilde sig mycket från det som normala människor gjorde. Utifrån sin tid i förbindelse med Jesus insåg Petrus också att hans karaktär var annorlunda mot den hos en vanlig människa. Han agerade alltid orubbligt och utan brådska, överdrev eller bagatelliserade aldrig ett ämne, och han levde sitt liv på ett sätt som avslöjade en karaktär som var både normal och beundransvärd. Jesus var fyndig och intagande i samtal, öppen och gladlynt men ändå lugn, och han förlorade aldrig sin värdighet när han utförde sitt verk. Petrus såg att Jesus ibland var tystlåten och andra gånger talade oavbrutet. Ibland var han så glad att han föreföll yster och lekfull som en duva, och andra gånger var han så ledsen att han inte talade alls, utan verkade digne under sorg som vore han en sliten och trött moder. Ibland fylldes han av ilska, likt en modig soldat som ger sig iväg för att döda fiender, stundtals till och med som ett rytande lejon. Ibland skrattade han; andra gånger bad han och grät. Oavsett hur Jesus agerade kom Petrus att hysa en gränslös kärlek och respekt för honom. Jesu skratt fyllde honom med glädje; hans sorg störtade honom i bedrövelse, hans ilska skrämde honom, medan hans barmhärtighet, förlåtelse och stränga krav han ställde på människor fick honom att verkligen älska Jesus och utveckla en sann vördnad och längtan efter honom. Givetvis kom Petrus endast gradvis till insikt om allt detta när han hade levt vid Jesu sida under några år.

Petrus var en särskilt förståndig man, född med ett naturligt intellekt, men han gjorde många dåraktiga saker medan han följde Jesus. Från början hade han vissa föreställningar om Jesus. Han frågade: "Folk säger att du är en profet, så när du var åtta år och gammal nog att förstå saker, visste du då att du var Gud? Visste du att du hade blivit avlad av den Helige Ande?" Jesus svarade: "Nej, det gjorde jag inte! Framstår jag inte som en normal person för dig? Jag är likadan som alla andra. Den person som Fadern sänder är en normal person, inte en enastående. Och även om det verk jag gör

---

representerar min himmelske Fader, kan inte min avbild, den person jag är och denna köttsliga kropp företräda min himmelske Fader fullt ut, utan endast en del av honom. Trots att jag kom från Anden är jag ändå en normal person och min Fader sände mig till jorden som en normal person, inte en enastående.” Det var först när Petrus hörde detta som han fick en viss förståelse för Jesus. Och det var först efter att han hade genomlevt otaliga timmar av Jesu gärning, av hans undervisning, hans herdeskap och hans stöd, som han fick en mycket djupare förståelse. När Jesus var i sitt trettionde levnadsår berättade han för Petrus om sin nära förestående korsfästelse och att han hade kommit för att utföra ett steg av verket – korsfästelsens verk – för att friköpa hela mänskligheten. Han berättade också för honom att Människosonen skulle uppstå igen, tre dagar efter korsfästelsen, och att han då skulle visa sig för folket under fyrtio dagar. Petrus blev ledsen när han hörde detta, men han kom allt närmare Jesus när han tog till sig hans ord. Efter att ha upplevt detta en tid insåg Petrus att allt Jesus gjorde var av Guds vara, och han kom att tycka att Jesus var synnerligen älskvärd. Det var först när han förstod detta som den Helige Ande upplyste honom inifrån. Då vände sig Jesus till sina lärjungar och andra följeslagare och frågade: ”Johannes, vem säger du att jag är?” Johannes svarade: ”Du är Mose.” Han vände sig till Lukas: ”Och du, Lukas, vem säger du att jag är?” Lukas svarade: ”Du är den störste av profeterna.” Då frågade han en syster: ”Vem säger du att jag är?” Systemen svarade: ”Du är den störste av profeterna, som talar många ord från evighet till evighet. Ingen annans profetior är så mäktiga som dina; inte heller överstiget någons kunskap din. Du är en profet.” Då vände sig Jesus till Petrus och frågade: ”Petrus, vem säger du att jag är?” Petrus svarade: ”Du är Kristus, den levande Gudens Son. Du kommer från himlen, du tillhör inte jorden och du är inte detsamma som en av Guds skapelser. Vi är på jorden och du är här hos oss, men du tillhör himlen. Du tillhör inte världen och du tillhör inte jorden.” Det var genom hans erfarenhet som den Helige Ande upplyste honom, vilket gjorde det möjligt för honom att förstå detta. Efter den här upplysningen beundrade han allt det som Jesus hade gjort i ännu högre grad. Han såg på honom som än mer älskvärd och i sitt hjärta var han alltid motvillig mot att skiljas från Jesus. Så när Jesus för första gången uppenbarade sig för Petrus efter att han hade korsfästs och uppstått utropade Petrus med sällsynt glädje: ”Herre! Du är uppstånden!” Gråtande fångade han sedan en oerhört stor fisk, tillagade den och serverade Jesus. Jesus log, men sade inget. Trots att Petrus visste att

---

Jesus hade uppstått, förstod han inte mysteriet med det. När han gav Jesus fisken att äta avvisade Jesus inte den, men talade inte heller eller satte sig ned för att äta, utan försvann istället plötsligt. Det kom som en oerhörd chock för Petrus, och det var först då som han förstod att den uppståndne Jesus var annorlunda än den tidigare Jesus. När Petrus insåg detta blev han bedrövad, men han hämtade också tröst från vetskapen att Herren hade fullbordat sin uppgift. Han visste att Jesus hade fullbordat sin uppgift, att hans tid tillsammans med människorna var över och att människorna från och med nu måste vandra sin egen väg. Jesus hade en gång sagt till honom: "Du måste också dricka ur den bittra kalken som jag har druckit ur (han sade detta efter sin uppståndelse), du måste vandra den väg jag har vandrat, du måste ge upp ditt liv för mig." På den tiden, till skillnad från idag, tog inte verket formen av ett samtal ansikte mot ansikte. Under Nådens Tidsålder var den Helige Andes verk mycket dolt, och Petrus led stort besvär, och stundtals gick det så långt att han utropade: "Gud! Jag har inget annat än det här livet. Fastän det inte är värt mycket för dig, vill jag tillägna dig det. Trots att människor inte är värdiga att älska dig, och deras kärlek och hjärtan är odugliga, tror jag att du kan se avsikten i människors hjärtan. Även om människors kroppar inte kan få ditt godkännande önskar jag att du skulle ta emot mitt hjärta." När han hade yttrat den här bönen blev han uppmuntrad, särskilt när han bad: "Jag ska tillägna mitt hjärta helt och hållet till Gud. Fastän jag inte kan göra något för Gud, skall jag göra honom belåten och fullständigt hänge mig åt honom. Jag tror att Gud måste se till mitt hjärta." Han sade: "Jag ber inte om något annat i mitt liv än att mina kärleksfulla tankar om Gud och mitt hjärtas längtan skall tas emot av Gud. Jag var tillsammans med Herren Jesus under så lång tid, men jag älskade honom aldrig, detta är min största skuld. Fastän jag stannade hos honom, kände jag honom inte, och jag sade till och med en del olämpliga saker bakom hans rygg. När jag tänker på detta känner jag mig ännu mer i skuld till Herren Jesus." Han bad alltid på det här sättet. Han sade: "Jag är mindre än stoft. Jag kan inte göra något annat än att tillägna detta trofasta hjärta till Gud."

Det var en klimax i Petrus upplevelser när hans kropp var nästan helt nedbruten, men Jesus uppmuntrade honom inifrån. Och han visade sig för honom vid ett tillfälle. När Petrus led oerhört och hans hjärta var förkrossat, instruerade Jesus honom: "Du var med mig på jorden och jag var här med dig. Och fastän vi tidigare var tillsammans i himlen, så hör den trots allt till den andliga världen. Nu har jag återvänt till den andliga

---

världen och du är på jorden. För jag tillhör inte jorden, och trots att du inte heller tillhör jorden, måste du fullgöra din uppgift där. Eftersom du är en tjänare måste du göra din plikt efter bästa förmåga.” Petrus blev tröstad av att höra att han kunde återvända till Guds sida. När Petrus plågades så till den grad att han nästan var sängliggande kände han samvetsqual som fick honom att säga: ”Jag är så fördärvad, jag kan inte göra Gud belåten.” Jesus visade sig för honom och sade: ”Petrus, kan det vara så att du har glömt det beslut du en gång fattade inför mig? Har du verkligen glömt allt jag har sagt? Har du glömt det beslut du en gång fattade om mig?” Petrus såg att det var Jesus och reste sig upp från sängen, och Jesus tröstade honom: ”Jag tillhör inte jorden, det har jag redan förklarat för dig – du måste förstå det, men har du glömt en annan sak som jag berättade för dig? ’Du tillhör inte jorden, och du tillhör inte världen.’ Just nu finns det arbete som du behöver göra, du kan inte bedrövas så här, du kan inte lida så här. Fastän människor och Gud inte kan samexistera i samma värld, så har jag mitt arbete och du har ditt, och en dag när ditt arbete är avslutat kommer vi att vara tillsammans i samma rike, och jag skall leda dig så att du för alltid är hos mig.” Petrus blev tröstad och uppmuntrad av att höra detta. Han visste att det här lidandet var något som han måste uthärda och uppleva, och från den stunden var han inspirerad. Jesus visade sig särskilt för honom vid varje avgörande skede. Han gav honom särskild upplysning och vägledning, och uträttade mycket arbete inom honom. Och vad ångrade Petrus mest? Jesus ställde en annan fråga till Petrus (fastän det inte har nedtecknats på det här sättet i Bibeln), kort efter att Petrus hade sagt ”Du är den levande Gudens Son”, och den frågan var: ”Petrus! Har du någonsin älskat mig?” Petrus förstod vad han menade och sade: ”Herre! En gång i tiden älskade jag Fadern i himlen, men jag erkänner att jag aldrig har älskat dig.” Jesus sade då: ”Om människor inte älskar Fadern i himlen, hur skall de kunna älska Sonen på jorden? Och om människor inte älskar Sonen som Gud Fader har sänt, hur skall de kunna älska Fadern i himlen? Om människor verkligen älskade Sonen på jorden skulle de sannerligen älska Fadern i himlen.” När Petrus hörde detta insåg han sin brist. Han ångrade sig alltid, till den grad att han började gråta, över att han hade sagt: ”En gång i tiden älskade jag Fadern i himlen, men jag har aldrig älskat dig.” Efter Jesu uppståndelse och himmelfärd kände han ännu mer ånger och sorg över de orden. När han tänkte på sitt tidigare arbete och sin nuvarande betydelse vände han sig ofta till Jesus i bön, ständigt med en känsla av ånger och skuld över att han inte hade

---

tillgodosett Guds begäran, och inte levde upp till Guds norm. De här frågorna blev hans tyngsta börda. Han sade: "En dag skall jag tillägna dig allt jag har och allt jag är; jag skall ge dig det som är mest värdefullt, vad det än är." Han sade: "Gud! Jag har bara en tro och bara en kärlek. Mitt liv är inte värt något, och min kropp är inte värd något. Jag har bara en tro och bara en kärlek. Jag har tron på dig i mitt sinne och kärleken till dig i mitt hjärta; dessa två, inget annat, är allt jag har att ge dig." Petrus blev storligen uppmuntrad av Jesu ord, för innan han korsfästes hade Jesus sagt till honom: "Jag tillhör inte den här världen, och inte heller du tillhör den här världen." Senare, när Petrus nådde en punkt då han led stor smärta, påminde Jesus honom: "Petrus, har du glömt? Jag tillhör inte världen, och det var endast på grund av mitt verk som jag gav mig av tidigare. Du tillhör inte heller världen, har du glömt det? Jag har berättat det för dig två gånger, minns du inte?" Petrus hörde honom och sade sedan: "Jag har inte glömt!" Jesus sade då: "Tidigare tillbringade du en lycklig tid med mig i himlen och en tidsrymd vid min sida. Du saknar mig och jag saknar dig. Fastän de som är skapade inte ens är värda att nämnas för mig, hur skulle jag kunna undvika att älska en som är så oskyldig och älskvärd? Har du glömt mitt löfte? Du måste finna dig i mitt uppdrag på jorden och fullgöra den uppgift som jag har anförtrott åt dig. En dag skall jag förvisso föra dig till min sida." Efter att ha hört detta blev Petrus ännu mer uppmuntrad och han fick ytterligare inspiration, så att han, när han korsfästes, kunde säga: "Gud! Jag kan inte älska dig nog! Även om du ber mig att dö, kan jag ändå inte älska dig nog! Varthelst du sänder min själ, oavsett om du uppfyller dina tidigare löften eller inte och vadhelst du gör efteråt, så älskar jag dig och tror på dig." Det han höll fast vid var sin tro och sann kärlek.

En kväll befann sig flera av lärjungarna, däribland Petrus, i fiskebåten. De var alla tillsammans med Jesus och Petrus ställde en väldigt naiv fråga till Jesus: "Herre! Jag har under en väldigt lång tid haft en fråga som jag skulle vilja ställa till dig." Jesus svarade: "Ställ din fråga!" Då frågade Petrus: "Var det som utfördes under Lagens Tidsålder ditt verk?" Jesus log, som om han sade: "Detta barn, så naiv han är!" Sedan fortsatte han avsiktligt: "Det var inte mitt, utan Jehovas och Moses verk." Petrus hörde detta och utbrast: "Å! Så det var inte ditt verk." När Petrus hade sagt detta, talade inte Jesus mer. Petrus tänkte för sig själv: "Det var inte du som gjorde det, så det är inte konstigt att du har kommit för att upphäva lagen, eftersom det inte var ditt verk." Hans

---

hjärta var också lättat. Efteråt förstod Jesus att Petrus var ganska naiv, men eftersom han inte hade någon insikt vid den tiden, ville Jesus inte säga någonting annat eller motbevisa honom rakt på sak. En gång predikade Jesus i en synagoga, och många människor var närvarande, inklusive Petrus, för att höra honom förkunna. Jesus sade: "Den som kommer att komma från evighet till evighet skall utföra försoningens verk i Nådens Tidsålder, att friköpa hela mänskligheten från synden, men han kommer inte att begränsas av några bestämmelser när han leder människan bort från synden. Han kommer att överge lagen och gå in i Nådens Tidsålder. Han kommer att friköpa hela mänskligheten. Han kommer att ta ett kliv framåt från Lagens till Nådens Tidsålder, men trots det finns det inte någon som känner honom, han som kom från Jehova. Det verk som Mose gjorde var givet av Jehova; Mose skrev ned lagen på grund av det verk som Jehova hade gjort." När detta var sagt, fortsatte han: "De som avskaffar de bud som hör till Nådens Tidsålder under loppet av Nådens Tidsålder kommer att drabbas av en katastrof. De måste stå i templet och ta emot Guds förstörelse, och eld skall komma över dem." När Petrus hade lyssnat färdigt på detta, fick han en slags reaktion. Under en del av hans upplevelser hade Jesus varit en herde och ett stöd för Petrus, och talat öppenhjärtigt med honom, vilket gav Petrus en något bättre förståelse av Jesus. När Petrus tänkte på Jesu predikan den dagen, på den fråga han hade ställt till honom när de var i fiskebåten, på svaret som Jesus hade givit och på hur han hade skrattat, då förstod han allt. Efteråt upplyste den Helige Ande Petrus, och det var endast med hjälp av detta som han förstod att Jesus var den levande Gudens Son. Petrus förståelse kom från den Helige Andes upplysning, men det fanns en utveckling i hans förståelse. Det var genom att ställa frågor, höra Jesus predika och genom att få ta del av Jesu särskilda gemenskap och särskilda herdeskap, som Petrus insåg att Jesus var den levande Gudens Son. Det skedde inte över en natt; det var en process, och detta blev en hjälp för honom i hans senare erfarenheter. Varför utförde inte Jesus fullkomningens verk i andra människor, utan endast i Petrus? Det berodde på att endast Petrus förstod att Jesus var den levande Gudens Son, något som ingen annan kände till. Även om det fanns många lärjungar som fick veta mycket under den tid de följde honom, så var deras kunskap ytlig. Det var därför Petrus valdes ut av Jesus som ett första provexemplar att fullkomnas. Det som Jesus sedan sade till Petrus är samma sak som han säger till människor idag, vars kunskap och inträde i livet måste nå upp till Petrus nivå. Det är i

---

enlighet med detta krav och denna väg som Gud kommer att fullkomna var och en. Varför måste människor i dag ha verklig tro och sann kärlek? Det som Petrus upplevde måste också ni uppleva, de frukter som Petrus vann från sina upplevelser måste också uppenbaras i er och den smärta som Petrus led måste ni säkerligen också genomlida. Den väg ni vandrar är densamma som den Petrus vandrade. Den smärta ni plågas av är smärtan som Petrus plågades av. När ni tar emot härlighet och när ni lever ut ett verkligt liv, då lever ni ut Petrus förebild. Vägen är densamma, och det är i enlighet med detta som man blir fullkomnad. Men kalibern på dagens människor är bristfällig i jämförelse med Petrus, för tiderna har förändrats liksom omfattningen av människans fördärv, och dessutom var Judéen ett rike med lång historia och forntida kultur. Så ni måste försöka förbättra er kaliber.

Petrus var en mycket klok person, angelägen i allt han gjorde, och även mycket ärlig. Han drabbades av många motgångar. Han kom i kontakt med samhället vid fjorton års ålder och gick i skolan även om han också ofta gick till synagogan. Han var mycket entusiastisk och var alltid beredd att delta i möten. Vid den tiden hade Jesus ännu inte officiellt påbörjat sitt verk. Det var bara början på Nådens Tidsålder. Petrus började komma i kontakt med religiösa figurer när han var fjorton år gammal. Då han var arton stod han i kontakt med den religiösa eliten, men när han upptäckte det religiösa kaos som rådde bakom kulisserna, lämnade han dem. När han upptäckte hur listiga, sluga och indragna i stridigheter dessa människor var, blev han oerhört äcklad (det var så den Helige Ande verkade vid den tiden, för att fullkomna honom; Anden satte honom i rörelse och utförde ett särskilt verk i honom), och därför lämnade han synagogan vid arton års ålder. Hans föräldrar förföljde honom och ville inte låta honom tro (de tillhörde djävulen och hade ingen tro). Till sist lämnade Petrus hemmet och reste dit han ville, fiskade och predikade i två år, och var under den tiden också ledare för en hel del personer. Nu bör du tydligt kunna se den väg som Petrus tog. Om du tydligt kan se Petrus väg, då är du viss om verket som utförs idag, så klagar inte eller är passiv eller längtar efter något. Du bör uppleva Petrus sinnesstämning vid den tiden: Han drabbades av bedrövelse; han bad inte längre om en framtid eller någon slags välsignelse. Han sökte inte efter vinst, lycka, berömmelse eller förmögenhet i världen, och försökte bara leva ett verkligt meningsfullt liv, vilket var att återgälda Guds kärlek och tillägna det han mest värdefulla han ägde till Gud. Då skulle han vara tillfreds i sitt

---

hjärta. Han bad ofta till Jesus med orden: "Herre Jesus Kristus, en gång älskade jag dig, men jag älskade dig inte helt och fullt. Fastän jag sade att jag har förtroende för dig, älskade jag dig aldrig med ett hängivet hjärta. Jag såg bara upp till dig, beundrade dig och saknade dig, men jag älskade dig aldrig eller hade ett verkligt förtroende för dig." Han bad alltid om att kunna följa sitt beslut. Han uppmuntrades hela tiden av Jesu ord och omformade dem till motivation. Senare, efter en tid av erfarenheter, prövade Jesus honom, genom att förmå Petrus att längta än mer efter honom. Han sade: "Herre Jesus Kristus! Som jag saknar dig och längtar efter att få se dig. Jag saknar för mycket, och kan inte kompensera för din kärlek. Jag ber dig att snart ta mig härifrån. När kommer du att behöva mig? När kommer du att ta mig härifrån? När kommer jag åter igen att få skåda ditt ansikte? Jag vill inte leva längre i den här kroppen, fortsätta bli fördärvad, men jag vill inte heller göra mer motstånd. Jag är beredd att tillägna allt jag har till dig så snart jag kan, och jag vill inte göra dig ännu mer ledsen." På det här sättet bad han, men han visste inte då vad Jesus skulle fullkomna i honom. Under prövningens vanda uppenbarade sig Jesus åter för honom och sade: "Petrus, jag vill göra dig fullkomlig, så att du blir en bit frukt, som utgör kristalliseringen av mitt fullkomnande av dig, något som Jag kommer att kunna glädjas åt. Kan du verkligen vittna för mig? Har du gjort vad jag ber dig att göra? Har du levt ut de ord som jag har talat? En gång älskade du mig, men fastän du älskade mig, har du levt ut mig? Vad har du gjort för mig? Du erkänner att du inte är värdig min kärlek, men vad har du gjort för mig?" Petrus såg att han inte hade gjort något för Jesus och han mindes sin tidigare ed att ge sitt liv för Gud. Därmed klagade han inte längre, och efter detta blev hans böner mycket bättre. Han bad och sade: "Herre Jesus Kristus! En gång lämnade jag dig, och du lämnade också mig en gång. Vi har både tillbringat tid åtskilda och tillsammans med varandra. Men du älskar mig mer än allt annat. Jag har vid upprepade tillfällen gjort motstånd mot dig och om och om igen gjort dig ledsen. Hur skall jag kunna glömma sådana saker? Det verk du har gjort i mig och det som du har anförtrott mig har jag alltid i åtanke. Jag kommer aldrig att glömma det. Jag har gjort mitt bästa med det verk du har utfört i mig. Du vet vad jag kan göra och du vet än mer vilken roll jag kan spela. Din vilja är min lag och jag kommer att tillägna allt jag har till dig. Bara du vet vad jag kan göra för dig. Fastän Satan lurade mig så grundligt och jag gjorde uppror mot dig, tror jag inte att du minns mig för de överträdelserna eller att du behandlar mig utifrån dem. Jag vill tillägna dig hela mitt liv.

Jag ber inte om något, och jag har inte heller andra förväntningar eller planer; jag vill bara handla i enlighet med din avsikt och göra din vilja. Jag kommer att dricka av din bittra kalk, och jag står till ditt förfogande.”

Ni måste ha klart för er vilken väg ni vandrar, vilken väg ni skall ta i framtiden, vad det är som Gud kommer att fullkomna och vad som har anförtrotts åt er. En dag kommer ni kanske att provas, och om ni då kan hämta inspiration från Petrus upplevelser, visar det att ni verkligen vandrar Petrus väg. Petrus berömdes av Gud för sin sanna tro och kärlek, och för sin lojalitet mot Gud. Och det var på grund av hans ärlighet och längtan efter Gud i sitt hjärta som Gud gjorde honom fullkomlig. Om du verkligen har samma kärlek och tro som Petrus, då kommer Jesus säkerligen att göra dig fullkomlig.

Endast genom att uppleva förfining kan människan uppriktigt älska Gud

Ni befinner er alla mitt i prövning och förfining. Hur ska ni älska Gud under förfiningen? Efter att ha upplevt förfining kan människor uppriktigt lovprisa Gud, och under förfiningen kan de se att det är mycket som saknas dem. Ju mer förfinad du är, desto mer kan du avstå från köttet; ju mer förfinade människor är, desto större blir deras kärlek till Gud. Det är vad ni bör inse. Varför måste människor förfinas? Vilken är den effekt som eftersträvas? Vilken är innebörden av Guds arbete med att förfina människan? Om du uppriktigt söker Gud och i viss mån har upplevt hans förfining kommer du att känna att det är så bra och att det är ytterst viktigt. Hur bör människan älska Gud under förfiningen? Med hjälp av beslutet att älska Gud och acceptera hans förfining. Under förfiningen pinas du inombords, som om en kniv vreds om i ditt hjärta, men du är ändå villig att behaga Gud med ditt hjärta som älskar honom och du är inte villig att bry dig om köttet. Det är vad det innebär att praktisera kärleken till Gud. Det smärtar inombords och ditt lidande har uppnått en viss grad, men du är ändå villig att komma inför Gud och be och säga: "Åh Gud! Jag kan inte lämna dig. Fastän jag har mörker inombords vill jag behaga dig. Du känner mitt hjärta och jag ber att du lägger mer av din kärlek i mig." Detta är att praktisera under förfiningen. Om du använder kärleken till Gud som en grund kan förfiningen föra dig närmare Gud och göra dig mer förtrolig med Gud. Eftersom du tror på Gud måste du överlämna ditt hjärta till Gud. Om du offrar och lägger fram ditt hjärta inför Gud kommer det att vara omöjligt för dig att förneka Gud eller lämna Gud medan förfiningen pågår. På det sättet kommer din relation med Gud att bli ännu närmre och ännu mer normal och din gemenskap med Gud blir ännu tätare. Om du alltid praktiserar på det sättet kommer du att tillbringa mer tid i Guds ljus och mer tid under ledning av hans ord. Ditt sinnelag kommer också att förändras alltmer och din kunskap kommer att öka för varje dag. När dagen kommer och du plötsligt drabbas av Guds prövningar kommer du inte bara att kunna stå vid Guds sida utan du kommer även att kunna vittna om Gud. Då kommer du att vara som Job och Petrus. Efter att ha vittnat om Gud kommer du verkligen att älska honom och villigt offra livet för honom. Du kommer att vara Guds vittne och en som är älskad av Gud. Kärlek som har upplevt förfining är stark och inte svag. Oavsett när eller hur Gud utsätter dig för sina prövningar kan du strunta i om du lever eller dör, glatt kasta allt åt

---

sidan för Gud och lycklig utstå vad som helst för Gud – och då blir din kärlek ren och din tro genuin. Först då kommer du att vara en som sannerligen är älskad av Gud och en som sannerligen har gjorts fullkomlig av Gud.

Om människor hamnar under Satans inflytande har de ingen kärlek till Gud inom sig, och deras tidigare visioner, kärlek och beslut har försvunnit. Förr kände människor att de förväntades lida för Gud, men idag tycker man att det är skamfyllt och klagar i det oändliga. Detta är Satans verk, det visar att människan har hamnat under Satans domän. Om du stöter på det tillståndet ska du be och vända bort det så fort du kan – det kommer att skydda dig mot Satans angrepp. Det är under bitter förfining som människan lättast kan hamna under Satans inflytande – så hur bör du älska Gud under en sådan förfining? Du ska uppbåda din vilja, lägga fram ditt hjärta inför Gud och ägna honom det sista av din tid. Oavsett hur Gud förfinar dig bör du kunna omsätta sanningen i praktiken för att fullgöra Guds vilja, och du bör självmant åta dig att söka Gud och söka gemenskap. Ju mer passiv du är vid sådana tillfällen, desto mer negativ kommer du att bli och desto lättare blir det för dig att falla tillbaka. När det är nödvändigt för dig att fylla din funktion, även om du inte fyller den väl, ska du göra allt du kan och göra det enbart med hjälp av din kärlek till Gud. Oavsett vad andra säger – oavsett om de säger att du har gjort det bra eller att du har gjort det dåligt – så är dina motiv de rätta och du är inte självgod, för du agerar å Guds vägnar. När andra misstolkar dig kan du be till Gud och säga: ”Åh Gud! Jag ber inte att andra ska tolerera mig eller behandla mig väl, inte heller att de ska förstå eller godkänna mig. Jag ber bara att jag ska kunna älska dig i mitt hjärta, att jag är förvissad i mitt hjärta och att mitt samvete är rent. Jag ber inte att andra ska berömma mig eller högakta mig – jag strävar bara efter att behaga dig av hela mitt hjärta, jag fyller min funktion genom att göra allt jag kan och även om jag är dåraktig och dum och av dålig kaliber och blind vet jag att du är ljuvlig och jag är beredd att tillägna dig allt jag har.” Så snart du ber på det sättet tränger din kärlek till Gud fram och du känner en mycket större visshet i ditt hjärta. Det är vad som menas med att praktisera kärleken till Gud. Under din upplevelse kommer du att misslyckas två gånger och lyckas en, eller misslyckas fem gånger och lyckas två, och under den upplevelsen kommer du endast mitt i misslyckanden att kunna se Guds ljuvlighet och upptäcka vad som saknas i ditt inre. Nästa gång du möter sådana situationer ska du förmana dig själv, lugna dina steg och be oftare. Du kommer

---

successivt att utveckla förmågan att segra i sådana situationer. När det sker har dina böner varit verksamma. När du märker att den här gången har du lyckats kommer du att känna en inre tillfredsställelse, och när du ber kommer du att känna Gud och att den Helige Andes närvaro inte har lämnat dig – och först då kommer du att förstå hur Gud verkar i dig. Att praktisera på det sättet ger dig en väg till upplevandet. Om du inte omsätter sanningen i praktiken kommer du inte att ha den Helige Andes närvaro inom dig. Men om du omsätter sanningen i praktisk handling när du möter saker som de är, då kommer den Helige Ande att vara hos dig efteråt, även om det smärtar inombords. Du kommer att kunna känna Guds närvaro när du ber och du kommer att ha styrkan att praktisera Guds ord. Under gemenskapen med dina bröder och systrar är det inget som tynger ditt samvete, du känner frid och därigenom kommer du att kunna lyfta fram vad du har gjort. Oavsett vad andra säger kommer du att kunna ha en normal relation med Gud, du hindras inte av andra, du höjer dig ovan allt – och i det kommer du att visa att ditt praktiserande av Guds ord har varit verksamt.

Ju mer omfattande Guds förfining är, desto mer kan människor älska Gud i sina hjärtan. Pinan i deras hjärtan är till fördel i deras liv – de kan lättare känna frid inför Gud, deras relation med Gud är närmare och de kan lättare se Guds oerhörda kärlek och hans oerhörda frälsning. Petrus upplevde förfining hundratals gånger och Job genomgick flera prövningar. Om ni vill bli fullkomliggjorda av Gud måste ni genomgå förfining hundratals gånger. Endast om ni är tvungna att genomgå den processen och måste lita på det steget kan ni uppfylla Guds vilja och fullkomnas av Gud. Förfiningen är det bästa sätt på vilket Gud gör människor fullkomliga; endast förfining och svåra prövningar kan väcka den sanna kärleken till Gud i människors hjärtan. Utan umbäranden har inte människor den sanna kärleken till Gud. Om de inte provas inombords och inte på allvar blir utsatta för förfining kommer deras hjärtan alltid att sväva omkring i den yttre världen. När du har förfinats till en viss grad kommer du att se dina egna svagheter och svårigheter, du kommer att se hur mycket du brister och att du inte kan övervinna de många problem som du möter, och du kommer att se hur stor din olydnad är. Endast under prövningar kommer människor att verkligen inse sitt faktiska skick, och prövningar gör det enklare för människor att bli fullkomliggjorda.

Petrus upplevde förfining hundratals gånger under sitt liv och genomgick många plågsamma prövningar. Den förfiningen blev grunden till hans oerhörda kärlek till Gud

---

och den mest betydelsefulla upplevelsen i hans liv. Att han kunde äga en oerhörd kärlek till Gud berodde till viss del på hans beslut att älska Gud, men ännu viktigare var den förfining och det lidande som han genomgick. Det lidandet blev hans ledning på vägen att älska Gud och det som var mest minnesvärt för honom. Om inte människor genomgår förfiningens smärta när de älskar Gud är deras kärlek full av orenheter och sådant de själva föredrar; en sådan kärlek är full av Satans idéer och helt enkelt oförmögen att uppfylla Guds vilja. Att vara besluten att älska Gud är inte det samma som att verkligen älska Gud. Även om allt som de tänker i sina hjärtan är för att älska Gud och behaga Gud — som om deras tankar inte rymde några mänskliga idéer utan enbart vore för Guds skull — är sådana tankar, när de förs inför Gud, inte tankar som lovordas eller välsignas av Gud. Inte ens när människor har förstått alla sanningar tillfullo — när de har lärt känna dem alla — kan detta sägas vara ett tecken på kärlek till Gud; det kan inte sägas att dessa människor verkligen älskar Gud. Trots att människor har förstått många sanningar utan att genomgå förfining är de oförmögna att omsätta dessa sanningar i praktiken. Det är endast under förfiningen som människor kan förstå dessa sanningars verkliga innebörd; endast då kan människor verkligen erfara deras inre innebörd. När de då gör ett nytt försök kan de omsätta sanningarna i praktiken som sig bör och i överensstämmelse med Guds vilja. Då har deras mänskliga idéer stillats, deras mänskliga fördärv har minskat och deras mänskliga känslor har ebbat ut; först då är deras praktiserande en sann manifestation av deras kärlek till Gud. Effekten av sanningen om kärleken till Gud uppnås inte genom talad kunskap eller intellektuell villighet och kan inte heller uppnås enbart genom att den blir förstådd. Det krävs att människor betalar ett pris och att de genomgår mycket smärta under förfiningen, och först då blir deras kärlek ren och efter Guds eget hjärta. Gud kräver inte att människan ska älska honom innebär inte att människan ska älska honom lidelsefullt eller efter sin egen vilja; det är endast genom lojalitet och genom att använda sanningen för att tjäna honom, som människan verkligen kan älska honom. Men människan lever mitt i fördärv och därför är hon oförmögen att använda sanningen och lojaliteten för att tjäna Gud. Hon är antingen för passionerad ifråga om Gud eller för kall och likgiltig — antingen älskar hon Gud till det yttersta eller avskyr honom till det yttersta. De som lever mitt i fördärv lever alltid mellan dessa båda ytterligheter, de lever alltid efter sin egen vilja och tror ändå att de har rätt. Trots att jag har nämnt det här gång på gång är folk inte i stånd

---

att ta det på allvar. De är oförmögna att inse på allvar hur viktigt det är och därför lever de mitt i självbedrägeriets tro, i en inbillad gudskärlek som är beroende av deras självrådighet. Genom hela historien, medan mänskligheten utvecklats och tidsåldrar förflutit, har Guds krav på människan ökat och han har i allt större utsträckning begärt att människan ska vara ovillkorlig mot Gud. Men människans kunskap om Gud har blivit allt mer vag och abstrakt och hennes kärlek till Gud har samtidigt blivit allt mer oren. Människans tillstånd och allt hon gör strider i allt större utsträckning mot Guds vilja, för människan har blivit ännu djupare fördärvad av Satan. Detta kräver att Gud uträttar ett större och mer omfattande frälsningsverk. Människan är alltmer fordrande i sina krav på Gud och hennes kärlek till Gud minskar mer och mer. Människor lever i olydnad, utan sanningen, och de lever liv som saknar mänsklighet. Inte nog med att de saknar all kärlek till Gud utan de är dessutom fulla av olydnad och motstånd. Även om de anser att de redan hyser den största kärlek till Gud och inte kunde vara mer tillmötesgående mot honom, så tycker inte Gud det. Det är helt uppenbart för honom hur befäddad människans kärlek till honom är och han har aldrig ändrat sin uppfattning om människan på grund av att hon varit till lags eller någonsin belönat den välvilja hon visat som resultat av hennes gudsfruktan. Till skillnad från människan har Gud förmåga att hålla isär olika saker: Han vet vem som älskar honom uppriktigt och vem som inte gör det, och istället för att gripas av iver och bli alldeles överväldigad av människans tillfälliga impulser behandlar han henne utifrån hennes innersta väsen och beteende. Gud är trots allt Gud och han har sin värdighet och sina insikter; människan är trots allt människa och Gud låter sig inte duperas av en kärlek från människan som strider mot sanningen. Tvärtom behandlar han allt som människan gör på ett ändamålsenligt sätt.

I mötet med människans tillstånd och attityd till honom har Gud uträttat nya verk som innebär att det hos människan kan finnas både kunskap och lydnad mot honom, både kärlek och vittnesbörd. Därför måste människan uppleva Guds förfining av henne, såväl som hans dom, behandling och beskärning av henne. Utan detta skulle människan aldrig lära känna Gud och aldrig verkligen kunna älska och vittna om honom. Gud förfinar inte människan för att enbart att uppnå en ensidig effekt utan för att uppnå en mångfasetterad effekt. Endast på detta sätt utför Gud förfiningens verk i dem som är villiga att söka sanningen, så att människans beslut och kärlek fullkomnas av Gud. För

---

dem som är villiga att söka sanningen och längtar efter Gud är inget mer meningsfullt eller till större hjälp än en förfining som denna. Det är inte så lätt för människan att känna eller förstå Guds sinnelag, för Gud är i slutänden Gud. När allt kommer omkring är det omöjligt för Gud att ha samma sinnelag som människan och därför är det inte lätt för människan att lära känna hans sinnelag. Sanningen är inte medfödd hos människan och inte lätt att förstå för dem som har blivit fördärvade av Satan. Människan är tom på sanning och tom på beslut att omsätta sanningen i praktiken, och om hon inte lider och inte förfinas eller blir bedömd kommer hennes beslut aldrig att fullkomnas. Förfiningen är kvalfull och mycket svår att acceptera för alla människor – men det är under förfiningen som Gud visar sitt rättfärdiga sinnelag för människan, tillkännager sina krav på henne och ger mer upplysning och mer handfast beskärning och behandling. Genom jämförelsen mellan fakta och sanning ger han människan mer kunskap om sig själv och sanningen, och han ger henne mer förståelse av Guds vilja och låter därmed människan få en mer uppriktig och renare kärlek till Gud. Detta är Guds syften med förfiningen. Allt arbete som Gud utför i människan har sina egna syften och sin egen betydelse. Gud gör inget som är meningslöst och han utför inte heller något verk som inte gynnar människan. Förfining innebär inte att människor tas bort från Gud och inte heller betyder det att de förgörs i helvetet. Det innebär att människans sinnelag förändras— hennes motiv, hennes gamla åsikter, hennes kärlek till Gud och hela hennes liv förändras. Förfining är en sann test av människan och en sorts verklig träning och endast under förfiningen kan hennes kärlek fylla sin inneboende funktion.

De som älskar Gud kommer för evigt att leva i hans ljus

De flesta människors tro på Gud är i det väsentliga religiös övertygelse: De är oförmögna att älska Gud, och kan bara följa Gud som en robot, inte i stånd att verkligen längta efter Gud eller dyrka honom. De följer honom bara under tystnad. Många människor tror på Gud, men det är väldigt få som älskar Gud; de bara vördar Gud eftersom de fruktar katastrof, eller så beundrar de Gud eftersom han är stor och mäktig – men i deras vördnad och beundran finns ingen kärlek eller sann längtan. Bland sina erfarenheter söker de efter smådetaljer som har med sanningen att göra, eller efter några obetydliga mysterier. De flesta människor följer bara andra, de fiskar i grumliga vatten bara för att få välsignelser; de söker inte sanningen och lyder inte heller på riktigt Gud för att få Guds välsignelse. Livet för alla människors tro på Gud är meningslöst och utan värde, och i det finns deras personliga överväganden och strävanden; de tror inte på Gud för att älska Gud, utan för att bli välsignade. Många människor agerar som de vill, gör vad de vill, och tar aldrig hänsyn till Guds intressen, eller om vad de gör är i enlighet med Guds vilja. Sådana människor kan inte ens uppnå sann tro, än mindre kärlek till Gud. Guds väsen är inte bara något som människan skall tro på; det är dessutom något som människan skall älska. Men många av dem som tror på Gud är oförmögna att upptäcka denna ”hemlighet”. Folk vågar inte älska Gud, och det försöker inte heller älska honom. De har aldrig upptäckt att det finns så mycket som är älskvärt hos Gud, de har aldrig upptäckt att Gud är den Gud som älskar människan, och att han är den Gud som människan skall älska. Guds ljuvlighet uttrycks i hans verk: Endast när de upplever hans verk kan människor upptäcka hans ljuvlighet, endast i sina faktiska erfarenheter kan de uppskatta Guds ljuvlighet, och utan att uppleva det i verkliga livet, kan inte någon upptäcka Guds ljuvlighet. Det finns så mycket att älska hos Gud, men utan att faktiskt engagera sig i honom är människor oförmögna att upptäcka det. Det vill säga, om Gud inte hade blivit kött, skulle folk ha varit oförmögna att faktiskt engagera sig i honom, och om de inte hade kunnat engagera sig i honom, skulle de inte heller ha kunnat uppleva hans verk – och deras kärlek till Gud skulle därmed vara befleckad med mycket falskhet och inbillning. Kärleken till Gud i himlen är inte lika verklig som kärleken till Gud på jorden, för människors kunskap om Gud i himlen bygger på deras föreställningar, snarare än på vad de har sett med egna ögon, och vad de personligen har

---

erfarit. När Gud kommer till jorden, kan människor skåda hans faktiska gärningar och hans ljuvlighet, och de kan se hela hans praktiska och normala sinnelag, allt detta tusentals gånger mer verkligt än kunskapen om Gud i himlen. Oavsett hur mycket folk älskar Gud i himlen, finns det inget verkligt i den kärleken, och den är full av mänskliga idéer. Oavsett hur liten deras kärlek till Gud på jorden är, är den kärleken verklig; även om det bara finns en aning av den, är den fortfarande verklig. Gud får folk att känna honom genom verkligt arbete, och genom denna kunskap vinner han deras kärlek. Det är som med Petrus: Om han inte hade levt med Jesus, skulle det ha varit omöjligt för honom att älska Jesus. Hans lojalitet mot Jesus byggde också den på hans förbindelse med Jesus. För att få människan att älska honom, har Gud kommit till människan och lever tillsammans med henne, och allt vad han får människan att se och uppleva är Guds verklighet.

Gud använder verkligheten och ankomsten av fakta för att göra människor fullkomliga; Guds ord förverkligar en del av hans fullkomning av människor, och detta är vägledningens och vägöppnandets verk. Det vill säga, i Guds ord måste du finna vägen till praktiserande, och måste finna kunskapen om visionerna. Genom att förstå detta, kommer människorna att ha en väg och visioner som de faktiskt praktiserar, och de kommer att kunna bli upplysta genom Guds ord, kunna förstå att dessa saker kommer från Gud, och kunna urskilja mycket. Efter att ha förstått, måste de omedelbart träda in i denna verklighet, och måste använda Guds ord för att tillfredsställa Gud i sina verkliga liv. Gud kommer att vägleda dig i allt, ge dig en praktiserandets väg, få dig att känna att Gud är ljuvlig, och låta dig se att varje steg av Guds verk i dig finns till för att göra dig fullkomlig. Om du vill se Guds kärlek, om du verkligen vill uppleva Guds kärlek, då måste du gå djupt in i verkligheten, du måste gå djupt in i det verkliga livet, och se att allt Gud gör är kärlek, och frälsning, och för att människor skall kunna lämna det orena bakom sig, och för att förfina de ting inom dem som inte tillfredsställer Guds vilja. Gud använder ord att försörja människan med samtidigt som han skapar miljöer i verkliga livet där människor kan få erfarenhet, och om människor äter och dricker mycket av Guds ord, då kan de, när de faktiskt omsätter orden i praktiken, lösa alla svårigheter i livet genom att använda många av Guds ord. Det vill säga, du måste ha Guds ord för att gå djupt in i verkligheten; om du inte äter och dricker Guds ord, och om du står utanför Guds verk, då saknar du en väg i det verkliga livet. Om du aldrig äter eller dricker Guds

---

ord, då blir du förvirrad när något händer dig. Du vet bara att du skall älska Gud, men är oförmögen att göra någon åtskillnad, och har ingen väg till praktiserande; du är rörig och förvirrad, och ibland tror du till och med att du kan tillfredsställa Gud genom att tillfredsställa köttet. Allt detta är resultatet av att du inte äter och dricker Guds ord. Det vill säga, om du står utan hjälp av Guds ord, och bara famlar omkring i verkligheten, då är du i grund och botten oförmögen att finna vägen till praktiserande. Sådana människor förstår helt enkelt inte vad det innebär att tro på Gud, än mindre förstår de vad det innebär att älska Gud. Om du, med hjälp av Guds ords upplysning och vägledning, ofta ber, utforskar och söker, och på så sätt upptäcker vad du borde omsätta i praktiken, finner möjligheter för den Helige Andes verk, verkligen samarbetar med Gud och inte är rörig och förvirrad, då kommer du att ha en väg i det verkliga livet, och du kommer verkligen att tillfredsställa Gud. När du har tillfredsställt Gud, kommer du att ha Guds vägledning inom dig och vara särskilt välsignad av Gud, vilket kommer att ge dig en känsla av åtnjutande: Du kommer att känna dig särskilt hedrad över att du har tillfredsställt Gud, du kommer att kännas dig särskilt ljus inombords, klar och fridfull i ditt hjärta, ditt samvete kommer att vara tröstat och fritt från anklagelser, och du kommer att känna en behaglig känsla inombords när du ser dina bröder och systrar. Det är vad det innebär att åtnjuta Guds kärlek, och endast detta är att verkligen åtnjuta Gud. Människors åtnjutande av Guds kärlek uppnås genom erfarenhet: De får Guds välsignelser genom att uppleva lidande och hur det är att praktisera sanningen. Om du inte säger något annat än att Gud verkligen älskar dig, att Gud har betalat ett högt pris för människorna, att han tålmodigt och vänligt har talat så många ord, och att han alltid räddar människor, då är ditt yttrande av dessa ord bara en sida av att åtnjuta Gud. Men större åtnjutande – verkligt åtnjutande – är när folk utövar sanningen i sitt verkliga liv och blir fridfulla och klara i sina hjärtan. De känner sig djupt berörda inombords och känner att Gud är ytterst älskvärd. Du kommer att känna att det pris du har betalat är mer än skäligt. Eftersom du har betalat ett högt pris genom dina ansträngningar, kommer du att vara särskilt ljus inombords: Du kommer att känna att du verkligen njuter av Guds kärlek, och förstå att Gud har utfört frälsningens verk i människorna, att hans förfining av människor sker i syfte att rena dem, och att Gud prövar människor för att testa om de verkligen älskar honom. Om du alltid praktiserar sanningen på detta sätt, kommer du att successivt utveckla en tydlig kunskap om mycket av Guds verk, och vid

---

den tidpunkten kommer du alltid att känna att Guds ord som du har framför dig är klara som kristall. Om du tydligt kan förstå många sanningar, kommer du att känna att alla frågor är lätta att genomföra i praktiken, att du kan bemästra det här problemet och övervinna den där frestelsen, och du kommer att upptäcka att ingenting är ett problem för dig, vilket kommer att göra dig fri och befriad. Vid den tidpunkten kommer du att åtnjuta Guds kärlek och Guds sanna kärlek kommer att ha kommit över dig. Gud välsignar dem som har visioner, som har sanningen, som har kunskap och som verkligen älskar honom. Om folk vill skåda Guds kärlek, måste de omsätta sanningen i praktiken i det verkliga livet, de måste vara villiga att uthärda smärta och försaka det som de älskar för att tillfredsställa Gud, och trots tårar i ögonen, måste de fortfarande kunna tillfredsställa Guds hjärta. På detta sätt kommer Gud verkligen att välsigna dig, och om du uthärdar svårigheter som denna, kommer den att följas av den Helige Andes verk. Genom verkliga livet, och genom att uppleva Guds ord, kan människor se Guds ljuslighet, och endast om de har smakat Guds kärlek kan de verkligen älska honom.

Ju mer du omsätter sanningen i praktiken, desto mer besitter sanningen dig; ju mer du omsätter sanningen i praktiken, desto mer du besitter du Guds kärlek; och ju mer du omsätter sanningen i praktiken, desto mer välsignad är du av Gud. Om du alltid praktiserar den på detta sätt, kommer Guds kärlek i dig att successivt göra det möjligt för dig att se, precis så som Petrus kom att lära känna Gud: Petrus sade att Gud inte bara har visdomen att skapa himmel och jord och alla ting, utan att han även har visdomen att utföra ett äkta verk i människor. Petrus sade att han inte bara är värd människors kärlek på grund av sin skapelse av himmel och jord och alla ting, utan än mer på grund av sin förmåga att skapa människan, rädda människan, göra människan fullkomlig, och att efterlämna sin kärlek till människan. Petrus sade också att det finns mycket i honom som är värt människans kärlek. Petrus sade till Jesus: "Förtjänar inte du folkets kärlek för mycket mer än att ha skapat himmel och jord och alla ting? Det finns mer i dig som är älskvärt. Du agerar och rör dig i det verkliga livet, din Ande berör mig inombords, du fostrar mig, du förebrår mig – allt detta är ännu mer värdigt folkets kärlek." Om du vill se och uppleva Guds kärlek, då måste du utforska och söka i verkliga livet och du måste vara beredd att lägga ditt eget kött åt sidan. Du måste fatta detta beslut. Du måste vara en beslutsam person, som kan tillfredsställa Gud i allt. Du får inte vara lat, åtrå köttets njutningar eller leva för köttet, utan du skall leva för Gud. Det kan

---

komma tillfällen när du inte tillfredsställer Gud. Det beror på att du inte förstår Guds vilja; nästa gång, även om det kommer att kräva mer ansträngning, måste du tillfredsställa honom, och inte tillfredsställa köttet. När du får erfarenheter på det här sättet, kommer du att ha lärt känna Gud. Du kommer att upptäcka att Gud skapade himmel och jord och alla ting, att han har blivit kött så att människor verkligen och faktiskt kan se honom, och verkligen och faktiskt kan umgås med honom, att han kan vandra bland människorna, att hans Ande kan göra människor fullkomliga i verkliga livet och låta dem se hans ljuvlighet och uppleva hans fostran, hans tuktan och hans välsignelser. Om du alltid får erfarenheter på det här sättet, kommer du att vara oskiljaktig från Gud i verkliga livet, och om din relation med Gud en dag upphör att vara normal, kommer du att kunna uppleva förebråelse och känna ånger. När du har ett normalt förhållande till Gud, kommer du aldrig att vilja överge Gud, och om Gud en dag säger att han kommer att överge dig, kommer du att bli rädd och säga att du hellre skulle dö än överges av Gud. Så snart du känner dessa känslor, kommer du att känna att du är oförmögen att överge Gud, och på så sätt kommer du att ha en grundval, och du kommer verkligen att åtnjuta Guds kärlek.

Folk talar ofta om att låta Gud vara deras liv, men de har ännu inte fått uppleva det i den utsträckningen. Du säger bara att Gud är ditt liv, att han vägleder dig varje dag, att du äter och dricker hans ord varje dag och att du ber till honom varje dag, och så har han blivit ditt liv. Kunskapen hos dem som säger detta är alltför ytlig. Många människor saknar en grundval; Guds ord har planterats inom dem, men de har ännu inte slagit rot, än mindre har de burit någon frukt. I vilken utsträckning har du fått erfarenheter idag? Först nu, efter att Gud har tvingat dig att komma så här långt, känner du att du inte kan överge Gud. Om Gud en dag skulle säga åt dig att ge dig iväg, efter att du har haft erfarenheter till en viss punkt, skulle du inte kunna göra det. Du kommer alltid att känna att du inte kan vara utan Gud inom dig; du kan vara utan make, maka eller barn, utan familj, utan mor eller far, utan köttets njutningar, men du kan inte vara utan Gud. Att vara utan Gud skulle vara som att förlora sitt liv, du kommer inte att kunna leva utan Gud. När du har haft erfarenheter till den här punkten, har du träffat rätt i din tro på Gud och på så sätt har Gud blivit ditt liv. Han kommer att bli grundvalen för din existens, och du kommer aldrig mer att kunna överge Gud. När du har haft erfarenheter i en sådan utsträckning, kommer du att verkligen ha njutit av Guds kärlek, ditt

---

förhållande till Gud kommer att vara nära, Gud kommer att vara ditt liv och din kärlek, och då kommer du att be till Gud och säga: "O Gud! Jag kan inte överge dig, du är mitt liv. Jag kan vara utan allt annat, men utan dig kan jag inte leva. Detta är människors sanna mognad; detta är det verkliga livet." Vissa människor har tvingats att komma så långt som de har tills idag: De måste fortsätta vare sig de vill eller inte, och de känner sig alltid som om de befinner sig mellan hammaren och städet. Du måste erfara att Gud är ditt liv, så att om Gud skulle tas ifrån dig skulle det vara som om du miste ditt liv; Gud måste vara ditt liv, och du måste vara oförmögen att överge honom. På detta sätt kommer du faktiskt att ha erfart Gud, och vid den tidpunkten, när du älskar Gud igen, kommer du verkligen att älska honom, och det kommer att vara en odelad, ren kärlek. En dag när dina erfarenheter är sådana att ditt liv har nått en viss punkt, kommer du, när du ber till Gud och äter och dricker Guds ord, att vara oförmögen att överge Gud inom dig, och du skulle inte kunna glömma honom även om du ville. Gud kommer att ha blivit ditt liv; du kan glömma världen, din hustru och dina barn, men du kommer att ha svårt att glömma Gud. Det är omöjligt, det är ditt sanna liv, och din sanna kärlek till Gud. När människors kärlek till Gud har nått en viss punkt, kommer inte något de älskar i närheten av deras kärlek till Gud. Han är deras främsta kärlek, och på det sättet kan de ge upp allt och vara beredd att acceptera all behandling och beskärning från Gud. När du har uppnått en kärlek till Gud som överträffar allt, kommer du att leva i verkligheten och i Guds kärlek.

Så snart Gud blir livet inuti människor, blir de oförmögna att överge Gud. Är inte detta Guds gärning? Det finns inget bättre vittnesbörd! Gud har verkat fram till en viss punkt; han har sagt till folk att de skall tjäna och tuktas eller annars dö, och folk har inte dragit sig tillbaka, vilket visar att de har blivit erövrade av Gud. Människor som har sanningen är de som, i sina verkliga erfarenheter, kan stå fasta vid sitt vittnesbörd, stå fasta i sin ståndpunkt, stå på Guds sida utan att någonsin retirera, och ha en normal relation med människor som älskar Gud, och som, när det händer dem saker, kan lyda Gud fullständigt och in i döden. Ditt praktiserande och dina avslöjanden i det verkliga livet är vittnesbörd om Gud, de är människans utlevande och vittnesbördet om Gud, och detta är verkligen att njuta av Guds kärlek; när du har haft erfarenheter till denna punkt, kommer du att ha uppnått de berättigade följderna. Du är i besittning av ett faktiskt utlevande och andra beundrar alla dina handlingar. Din klädsel och ditt yttre är

---

oansenligt, men du lever ut ett liv i verklig fromhet, och när du kommunicerar Guds ord, vägleds du och blir upplyst av honom. Du kan tala Guds vilja genom dina ord, kommunicera verkligheten, och du förstår mycket om att tjäna i anden. Du är uppriktig i ditt tal, du är anständig och ärlig, icke-konfronterande och värdig, du kan lyda Guds ordningar och stå fast vid ditt vittnesbörd när saker händer dig, och du är lugn och samlad oavsett vad du sysslar med. Denna typ av person har verkligen sett Guds kärlek. Vissa människor är fortfarande unga, men de agerar som en medelålders person; de är mogna, besatta av sanningen och beundrade av andra – och det är dessa människor som har vittnesbördet, och de är en manifestation av Gud. Det vill säga, när de har haft erfarenheter till en viss punkt, kommer de att ha en inre insikt om Gud, och deras yttre sinnelag kommer också att stabiliseras. Många människor praktiserar inte sanningen, och står inte fasta i sitt vittnesbörd. I sådana människor finns det ingen kärlek till Gud, eller vittnesbörd om Gud, och dessa är de människor som är mest avskydda av Gud. De äter och dricker Guds ord, men vad de uttrycker är Satan, och de tillåter att Guds ord smädas av Satan. De läser Guds ord på samlingarna, men vad de lever ut är Satan, och det är att vanhedra Gud, förtala Gud och häda Gud. Hos människor som dessa finns det inga tecken på Guds kärlek och de har inte den helige Andes verk över huvud taget. Så folks ord och handlingar representerar Satan. Om ditt hjärta alltid är tillfreds inför Gud, om du är alltid uppmärksam på människor och saker runt omkring dig och vad som händer runt omkring dig, om du är uppmärksam på Guds börda, och om du alltid vördar Gud i ditt hjärta, då kommer Gud ofta att upplysa dig inombords. I kyrkan finns det människor som är ”övervakare”, som särskilt iakttar andras brister och sedan lär sig och kopierar dem. De är oförmögna att göra åtskillnad, de hatar inte synden och de varken avskyr eller äcklas av det som hör till Satan. Sådana människor är fyllda av det som hör till Satan, och de kommer till sist att bli helt övergivna av Gud. Ditt hjärta bör alltid vara vördnadsfullt inför Gud, du bör vara måttlig i ord och handling, och aldrig vilja motsätta dig eller reta upp Gud. Du bör aldrig låta Guds verk i dig vara förgäves, eller låta alla svårigheter du har uthärdat och allt som du har praktiserat gå om intet. Du måste vara beredd att arbeta hårdare och att älska Gud mer på vägen framåt. Det är dessa människor som har en vision som sin grundval. Det är dessa människor som söker utveckling.

Om människor tror på Gud och upplever Guds ord, med ett hjärta som vördar Gud, då kan Guds frälsning och Guds kärlek synas i dem. Dessa människor kan vittna om Gud, de lever ut sanningen och vad de vittnar är också sanningen, vad Gud är och Guds sinnelag, och de lever mitt i Guds kärlek och har sett Guds kärlek. Om människor vill älska Gud, måste de smaka och se Guds ljuvlighet; endast då kan ett hjärta som älskar Gud väckas till liv i dem, ett hjärta som är villigt att lojalt ge av sig själv för Gud. Gud får inte människor att älska honom genom ord och uttryck, eller deras fantasi, och han tvingar inte människor att älska honom. Istället får han dem att älska honom på eget bevåg, och han får dem att se ljuvligheten i hans verk och yttranden, varefter det föds en kärlek till Gud inom dem. Endast på detta sätt kan människor verkligen vittna om Gud. Människor älskar inte Gud för att andra har uppmanat dem att göra det, inte heller är det en tillfällig känslomässig ingivelse. De älskar Gud för att de har sett hans ljuvlighet, de har sett att det finns så mycket av honom som är värdigt människors kärlek, för att de har sett Guds frälsning, vishet och hans underbara gärningar – och därför lovprisar de verkligen Gud och längtar verkligen efter honom, och inom dem väcks en sådan hänförelse att de inte skulle kunna överleva utan att vinna Gud. Anledningen till att de som verkligen vittnar om Gud är i stånd att ge ett genljudande vittnesbörd om honom är att deras vittnesbörd vilar på en grundval av sann kunskap och verklig längtan efter Gud. Det beror inte på en känslomässig ingivelse, utan på kunskap om Gud och hans sinnelag. Eftersom de har lärt känna Gud, känner de att de verkligen måste vittna om Gud, och få alla dem som längtar efter Gud att lära känna honom, och bli medvetna om Guds ljuvlighet och äkthet. Likt deras kärlek till Gud, är deras vittnesbörd spontant, äkta och har verklig betydelse och värde. Det är inte passivt, tomt och meningslöst. Anledningen till att bara de som verkligen älskar Gud har mest värde och mening i sina liv, och att det bara är de som verkligen tror på Gud, är att dessa människor lever i Guds ljus, de kan leva för Guds verk och förvaltning; de lever inte i mörker, utan i ljuset; de lever inte meningslösa liv, utan liv som har välsignats av Gud. Endast de som älskar Gud kan vittna om Gud, endast dessa är Guds vittnen, endast dessa är välsignade av Gud och kan ta emot Guds löften. De som älskar Gud är Guds förtrogna, de är det folk som är älskat av Gud och kan åtnjuta välsignelserna tillsammans med Gud. Det är bara sådana personer som kommer att leva i evighet, och endast de kommer att för alltid att leva under Guds omsorg och skydd. Gud är för människan att älska, och han är värd alla

---

människors kärlek, men alla människor är inte kapabla att älska Gud, vittna om Gud och inneha makt tillsammans med Gud. Eftersom de kan vittna om Gud, och ägna alla sina ansträngningar åt Guds verk, kan de som verkligen älskar Gud gå vart som helst under himlen utan att någon vågar motsätta sig dem, och de kan utöva makt på jorden och härska över hela Guds folk. Dessa människor har kommit samman från hela världen, de talar olika språk och har olika hudfärger, men deras tillvaro har samma mening, de har alla ett hjärta som älskar Gud, alla bär de samma vittnesbörd, och har samma beslutsamhet och samma önskan. De som älskar Gud kan vandra fritt över hela världen; de som vittnar om Gud kan färdas genom universum. Dessa människor är älskade av Gud, de är välsignade av Gud, och de kommer för evigt att leva i hans ljus.

Den Helige Andes verk och Satans verk

Hur kan man förstå detaljerna i det andliga? Hur verkar den Helige Ande i människan? Hur verkar Satan i människan? Hur verkar onda andar i människan och hur visar det sig? När något händer dig, kommer det då från den Helige Ande och bör du lyda eller förkasta det? Människors faktiska handlingar ger upphov till mycket som är av mänsklig vilja, men som folk alltid tror kommer från den Helige Ande. En del kommer från onda andar, men folk tror ändå att det är fött av den Helige Ande, och ibland leder den Helige Ande människor inifrån, men de är så rädda att denna ledning kommer från Satan att de inte vågar lyda fastän det i själva verket är den Helige Andes upplysning. Utan särskiljning finns det alltså inget sätt att erfara när sådana upplevelser faktiskt händer dig, och utan särskiljning finns det inget sätt att få liv. Hur verkar den Helige Ande? Hur verkar onda andar? Vad har sitt ursprung i människans vilja? Och vad är fött av den Helige Andes ledning och upplysning? Om du förstår reglerna för den Helige Andes verk i människan, så kommer du att kunna öka din kunskap och särskilja i ditt dagliga liv och under dina faktiska upplevelser. Du kommer att lära känna Gud, du kommer att kunna förstå och urskilja Satan, du kommer inte att bli förvirrad i din lydnad eller din strävan och du kommer att bli en människa vars tankar är klara och som lyder den Helige Andes verk.

Den Helige Andes verk är en form av proaktiv ledning och positiv upplysning. Det tillåter inte människor att vara passiva. Det ger dem tröst, tro och beslutsamhet och gör det möjligt för dem att eftersträva att fullkomnas av Gud. När den Helige Ande verkar är människor i stånd att aktivt träda in; de är inte passiva eller pressade, utan proaktiva. När den Helige Ande verkar är människor glada och villiga och de är villiga att lyda och glada att ödmjuka sig, och även om de är plågade och sköra inombords är de fast beslutna att samarbeta. De lider med glädje, de är kapabla att lyda och de är obefläckade av mänsklig vilja, obefläckade av människotankar och verkligen obefläckade av mänskliga begär och motivationer. När människor erfar den Helige Andes verk, är de särskilt heliga inuti. De som äger den Helige Andes verk lever ut sin kärlek till Gud och kärleken till sina bröder och systrar, och de gläds åt det som gläder Gud och avskyr det som Gud avskyr. Människor som berörs av den Helige Andes verk har vanlig mänsklighet och de strävar oavbrutet efter sanningen och äger mänsklighet. När den Helige Ande verkar i människor blir deras tillstånd bättre och bättre och deras

---

mänsklighet blir mer och mer normal. Även om en del av deras samarbeten må vara dåraktiga så är deras motivation rätt och deras inträde positivt. De försöker inte avbryta den Helige Andes verk och det finns ingen illvilja i dem. Den Helige Andes verk är normalt och verkligt; den Helige Ande verkar i människan enligt reglerna för människans normala liv, och Den Helige Ande upplyser och vägleder människor inifrån i enlighet med normala människors faktiska strävan. När Den Helige Ande verkar i människor, vägleder och upplyser han dem enligt normala människors behov. Han förser dem utifrån deras behov och han leder dem positivt och upplyser dem om vad de saknar och vilka brister de har. När den Helige Ande verkar är det här verket i samklang med reglerna för människans normala liv och det är endast i verkliga livet som människor är kapabla att se den Helige Andes verk. Om människor i sitt dagliga liv är i ett positivt tillstånd och har ett normalt andligt liv, så äger de den Helige Andes verk. När de äter och dricker Guds ord i ett sådant tillstånd har de tro, när de ber är de inspirerade, när något händer dem är de inte passiva och medan det händer dem är de i stånd att se de läxor som Gud begär att de ska lära sig. De är inte passiva eller svaga och även om de har verkliga svårigheter är de villiga att lyda alla Guds arrangemang.

Vilka effekter uppnås av den Helige Andes verk? Du kan vara dåraktig och sakna förmåga till särskiljning, men den Helige Ande behöver bara verka för att det ska finnas tro i dig, för att du alltid ska känna att du inte kan älska Gud nog, för att du ska vara villig att samarbeta, villig att samarbeta oavsett hur stora svårigheterna blir framöver. Saker kommer att hända dig och du kommer inte att veta om de kommer från Gud eller Satan, men du kommer att kunna vänta och du kommer varken att vara passiv eller vårdslös. Det här är den Helige Andes normala verk. Även när den Helige Ande verkar i människor möter de verkliga svårigheter och ibland gråter de och ibland finns det saker de inte kan komma över, men allt detta är ett stadium i den Helige Andes normala verk. Även om de inte kommer över dessa saker och även om de just då är svaga och klagar, är de efteråt fortfarande i stånd att älska Gud med absolut tillförsikt. Deras passivitet kan inte hindra dem från att ha normala upplevelser och oavsett vad andra människor säger och hur de än attackerar dem är de ändå förmögna att älska Gud. Under bön känner de alltid att de förut stått i sådan skuld till Gud och de beslutar sig för att behaga Gud och försaka köttet när de möter sådana ting igen. Denna styrka visar att de har den Helige Andes verk i sig och detta är det normala tillståndet för den Helige Andes verk.

Vad för sorts verk kommer från Satan? I det verk som kommer från Satan är människors visioner vaga och abstrakta och de saknar vanlig mänsklighet. Motiven bakom deras handlingar är fel och även om de önskar älska Gud bär de alltid på anklagelser inombords och dessa anklagelser och tankar stör dem, hämmar tillväxten i deras liv och hindrar dem från att ha normala tillstånd inför Gud. Det betyder att så snart Satans verk finns i människor kan deras hjärtan inte vara i frid inför Gud, de vet inte vad de ska göra med sig själva. Åsynen av en församling får dem att vilja fly och de kan inte sluta ögonen när andra ber. Onda andars verk förstör den normala relationen mellan människa och Gud och krånglar till människors tidigare visioner eller tidigare inträde i livet. I sitt hjärta kan de aldrig komma nära Gud, det händer alltid saker som stör dem och begränsar dem och deras hjärtan kan inte finna frid, vilket gör deras kärlek till Gud kraftlös och får dem att tappa modet. Så manifesterar sig Satans verk. Satans verk visar sig på följande sätt: du är oförmögen att stå fast och vittna, vilket gör att du blir en människa som är skyldig inför Gud och som inte är trofast mot honom. När Satan lägger sig i förlorar du kärleken till och lojaliteten mot Gud i ditt inre, du berövas en normal relation med Gud, du strävar inte efter sanningen eller efter att förbättra dig själv, du går bakåt och blir passiv, du ger efter för dig själv, du ger fria tyglar åt syndens spridning och hatar inte synden. Därtill gör Satans inblandning dig hämningslös, den gör att Guds beröring inom dig försvinner och får dig att klaga på Gud och sätta dig upp mot honom. Den leder dig till att ifrågasätta Gud och det finns till och med en risk att du lämnar honom. Allt detta är Satans verk.

När någonting händer dig i ditt dagliga liv — hur ska du kunna avgöra om det kommer från den Helige Andes verk eller från Satans verk? När människors tillstånd är normalt är både deras andliga liv och deras liv i köttet normalt, och deras förnuft fungerar normalt och metodiskt; rent generellt kan man säga att vad de då upplever och lär känna i sitt inre kommer av den Helige Andes beröring (de har insikter eller äger viss yttlig kunskap när de äter och dricker Guds ord, de är trofasta när saker och ting händer dem eller har styrkan att älska Gud när saker händer — allt det här är av den Helige Ande). Den Helige Andes verk i människan är synnerligen normalt; människan är oförmögen att känna det och det tycks som om det sker genom henne själv — men egentligen är det den Helige Andes verk. Den Helige Ande utför både stora och små verk i alla människor i det dagliga livet och det är helt enkelt så att den här verksamhetens

---

omfattning varierar. En del människor är av god kaliber, de förstår saker snabbt, och i dem är den Helige Andes upplysning extra stor; andra människor är av dålig kaliber och det tar längre tid för dem att förstå saker, men den Helige Ande berör dem inombords och även de är i stånd att uppnå trofasthet mot Gud – den Helige Ande verkar i alla människor som strävar efter Gud. När människor i sitt dagliga liv inte motsätter sig eller gör uppror mot Gud, inte gör sådant som strider mot hans förvaltning och inte stör hans verk, då verkar Guds ande i högre eller mindre grad i var och en av dem och berör dem, upplyser dem, ger dem tro, ger dem styrka och påverkar dem att träda in på ett proaktivt sätt, inte vara lata eller trakta efter köttets glädjeämnen utan vara villiga att omsätta sanningen i praktisk handling och längta efter Guds ord – allt detta är verk som kommer från den Helige Ande.

När människors tillstånd inte är normalt överger den Helige Ande dem, de knorrar inombords, deras motivationer är fel, de är lata, de hänger sig åt köttet och deras hjärta gör uppror mot sanningen – och allt detta kommer från Satan. När människors tillstånd inte är normalt, när de är mörka inombords och har förlorat sitt normala förnuft, övergetts av den Helige Ande och är oförmögna att känna Gud inom sig, det är då Satan är verksam i deras inre. Om människor alltid har en inre styrka och alltid älskar Gud, kommer det som händer dem i allmänhet från den Helige Ande, och vem de än möter så är det resultatet av Guds arrangemang. Det vill säga, när dina förutsättningar är normala, när du befinner dig i den Helige Andes stora verk, då är det omöjligt för Satan att få dig att vackla; man kan säga att på den här grunden kommer allt från den Helige Ande, och även om du må ha felaktiga tankar är du i stånd att förneka dem och låta bli att följa dem. Allt detta kommer från den Helige Andes verk. I vilka situationer lägger Satan sig i? När dina betingelser inte är normala, när du inte har blivit berörd av Gud och är utan Guds verk, när du är torr och ofruktbar inombords, när du ber till Gud men inte fattar någonting, när du äter och dricker Guds ord men inte blir upplyst eller får något ljus – vid sådana tillfällen är det lätt för Satan att verka i ditt inre. Med andra ord, när du har övergetts av den Helige Ande och du inte kan känna Gud, då händer mycket dig som kommer från Satans frestelse. Satan är verksam samtidigt som den Helige Ande och stör i människan samtidigt som den Helige Ande rör vid hennes inre; men vid sådana tillfällen har den Helige Ande övertaget och människor vars betingelser är normala kan segra, vilket innebär att den Helige Andes verk triumferar

---

över Satans verk. Men när den Helige Ande verkar utför Satan mycket lite verk; när den Helige Ande verkar finns det fortfarande ett olydigt sinnelag i människor, och allt det som ursprungligen fanns i dem finns fortfarande kvar, men med den Helige Andes verk är det lätt för människor att inse de väsentliga sakerna om sig själva och sitt upproriska sinnelag gentemot Gud – även om de kan bara göra sig kvitt dem under gradvis arbete. Den Helige Andes verk är synnerligen normalt, och medan han verkar i människor har de fortfarande bekymmer, de gråter fortfarande, de lider fortfarande, de är fortfarande svaga och det är fortfarande mycket som är oklart för dem, men i detta tillstånd kan de hindra sig själva från att glida baklänges och de kan älska Gud, och även om de gråter och är bedrövade inombords kan de fortfarande prisa Gud; den Helige Andes verk är synnerligen normalt och inte det minsta övernaturligt. De flesta tror att när den Helige Ande börjar verka så förändras människors tillstånd och det väsentliga hos dem avlägsnas. Den sortens uppfattningar är felaktiga. När den Helige Ande verkar i människans inre finns det passiva hos henne fortfarande där och hennes mognad förblir densamma, men hon har den Helige Andes ljus och upplysning och därför är hennes tillstånd mer proaktivt, hennes inre betingelser är normala och hon förändras snabbt. I människors verkliga upplevelser upplever de i första hand antingen den Helige Andes eller Satans verksamhet, och om de inte är i stånd att få grepp om dessa tillstånd och inte kan skilja dem åt, då är verkliga erfarenheter uteslutna, för att inte tala om förändringar i deras sinnelag. Därför är nyckeln till att uppleva Guds verk att kunna se de här tingens sanna natur; på så sätt blir det lättare för människorna att uppleva.

Den Helige Andes verksamhet innebär proaktivt framåtskridande medan Satans verksamhet innebär tillbakagång och passivitet, olydnad mot Gud, motstånd mot Gud, förlust av tillit till Gud och ovilja att ens sjunga psalmer eller resa sig upp och dansa. Det som kommer från den Helige Andes upplysning tvingas inte på dig utan är synnerligen naturligt. Om du följer det kommer du att ha sanningen, och om du inte gör det kommer det att bli förebråelser efteråt. Om det är den Helige Andes upplysning kommer inget du gör att störas eller begränsas, du kommer att bli befriad, det kommer att finnas en väg till praktik i dina handlingar och du kommer inte att vara underkastad några hinder utan du kan agera efter Guds vilja. Satans verksamhet för med sig mycket som skapar störningar för dig, den gör dig ovillig att be, alltför lat för att äta och dricka Guds ord och obenägen att leva kyrkans liv, och den drar dig bort från det andliga livet. Den Helige

---

Andes verksamhet stör inte ditt dagliga liv och stör inte ditt inträde i ett normalt andligt liv. Just när något händer dig är du ofta oförmögen att göra åtskillnad. Men efter några dagar lever du ut lite grand och manifesterar lite grand och det sker en del reaktioner inom dig, och genom de här manifestationerna kan du avgöra om tankarna i dig kommer från Gud eller från Satan. En del saker får dig helt klart att opponera dig mot Gud och göra uppror mot honom, eller också hindrar de dig från att omsätta hans ord i praktisk handling, och allt detta kommer från Satan. En del saker är inte uppenbara och du kan inte avgöra vad de är just då; efteråt kan du se deras manifestationer och då skilja mellan dem. Om du tydligt kan skilja på det som kommer från Satan och det som styrs av den Helige Ande, då kommer du inte att så lätt ledas på villovägar i dina upplevelser. Ibland, när dina tillstånd inte är goda, har du vissa tankar som tar dig ut ur ditt passiva tillstånd — vilket visar att även när dina tillstånd är ogynnsamma kan en del av din tankar komma från den Helige Ande. Det är inte så att när du är passiv så är alla dina tankar utsända av Satan; om så vore fallet, när skulle du då vara förmögen att övergå till ett positivt tillstånd? När du har varit passiv en tid ger den Helige Ande dig en möjlighet att bli fullkomnad, han berör dig och tar dig ut ur ditt passiva tillstånd.

När du vet vad den Helige Andes verk är och vad Satans verk är, kan du jämföra dessa med ditt eget tillstånd under dina upplevelser och med dina egna upplevelser, och på detta sätt kommer det att finnas många fler sanningar som relaterar till principer i dina upplevelser. När du har förstått det här kommer du att kunna kontrollera ditt faktiska tillstånd, och du kommer att kunna skilja andarna i fråga om både människor och sådant som händer dig[a], och du kommer inte att behöva ägna så mycket möda åt att vinna den Helige Andes verk. Det gäller förstås förutsatt att dina motivationer är de rätta och förutsatt att du är villig att söka och att praktisera. Språk som detta — språk som relaterar till principer — måste vara en del av dina upplevelser. Utan det kommer dina upplevelser att vara fulla av Satans störningar och fulla av dåraktig kunskap. Om du inte förstår hur den Helige Ande verkar förstår du inte hur du ska träda in, och om du inte förstår hur Satan verkar förstår du inte att vara försiktig där du går. Folk måste känna till både hur den Helige Ande arbetar och hur Satan arbetar; de är en oundgänglig del av människors upplevelser.

Även om du inte tror på något annat än Gud, är ditt förhållande till honom normalt? En del människor säger att det enda som betyder något är att de har ett normalt

---

förhållande till Gud och de bryr sig inte om sina relationer till andra. Men hur yttrar sig ett normalt förhållande till Gud? Har de här människorna den minsta verklig kunskap? Varför sägs det att omfattningen av ditt beslut att älska Gud, och huruvida du verkligen har försakat köttet, beror på huruvida du har fördomar mot dina bröder och systrar och på huruvida du i så fall kan lägga dessa fördomar åt sidan. Det vill säga, när din relation till dina bröder och systrar är normal, då är dina förutsättningar inför Gud också normala. När några av dina bröder och systrar är svaga, avskyr du dem inte, föraktar dem inte, förlöjligar dem inte eller ignorerar dem. Om du kan vara till hjälp för dem kommer du att prata med dem och säga: "Förr var jag passiv och svag. Jag ville verkligen inte vara med på möten, men det hände någonting som gjorde att Gud upplyste mig inombords och fostrade mig; jag förebrädde mig själv, jag skämdes så och jag kände hela tiden att jag hade svikit Gud och att jag verkligen måste leva kyrkans liv för att komma framåt. Ju mer jag engagerade mig tillsammans med mina bröder och systrar, desto mer kände jag att jag inte klarade mig utan Gud. När jag var tillsammans med dem kände jag mig inte ensam; när jag var instängd i ett rum för mig själv kände jag mig ensam och utan vänner, mitt liv kändes tomt och jag började tänka på döden. Nu när jag var tillsammans med mina bröder och systrar vågade inte Satan utföra sitt verk och jag kände mig inte ensam. När jag såg hur stark mina bröders och systrars kärlek till Gud var blev jag inspirerad, och därför var jag alltid tillsammans med mina bröder och systrar och min passivitet försvann av sig själv." När de får höra detta känner de att det är meningslöst att be hemma, de känner fortfarande att det inte finns någon kärlek mellan deras bröder och systrar, att deras liv är tomt, att de inte har någon att förlita sig på och att det inte räcker att bara be. Om du samtalar förtroligt med dem på det här viset, kommer de att ha ett sätt att praktisera. Om du känner att du är oförmögen att hjälpa dem, kan du ändå besöka dem. Det här måste inte göras av kyrkans ledare, utan det är en skyldighet som varje broder och syster har. Om du ser att en broder eller syster mår dåligt ska du besöka honom eller henne. Det är ett ansvar som vilar på var och en av er.

Fotnoter:

a. Originaltexten innehåller inte frasen "som händer dig".

En varning till dem som inte praktiserar sanningen

Dessa bland bröderna och systrarna som alltid ger utlopp för sin negativitet är Satans lakejer och de vållar oreda i kyrkan. En dag måste dessa människor fördrivas och elimineras. Om människor i sin tro på Gud inte hyser ett hjärta som vördar Gud, om de inte har ett hjärta som lyder Gud, då kommer inte bara att vara oförmögna att utföra något verk för Gud, utan tvärtom bli människor som stör Guds verk och som trotsar Gud. När någon som tror på Gud inte lyder Gud eller vördar Gud utan i stället trotsar honom, då är detta den största vanäran för en troende. Om en troendes tal och uppförande alltid är likgiltigt och obehärskat som hos en icke-troende, då är denna troende ännu ondare än den icke-troende; den är en typisk demon. De i kyrkan som ger uttryck åt sitt giftiga tal, dessa bland bröderna och systrarna som sprider rykten, skapar oenighet och bildar grupper borde ha fördrivits ur kyrkan. Men eftersom det nu råder en annan tidsålder för Guds verk har dessa människor begränsats, för de är dömda att bli föremål för eliminering. De som har fördärvats av Satan har alla ett fördärvat sinnelag. Men medan vissa människor bara har ett fördärvat sinnelag finns det andra som inte är på det viset i det att de inte bara har fördärvade sataniska sinnelag, utan deras naturer är också extremt ondskefulla. Allt den här sortens människor gör och säger uttrycker inte bara deras egna fördärvade sataniska sinnelag, utan de är själva den verkliga djävulen Satan. Allt de gör är att avbryta och störa Guds verk, störa brödernas och systrarnas inträde i livet och förstöra kyrkans normala liv. Dessa ulvar i fårakläder måste förr eller senare rensas ut och man måste anta en skoningslös hållning gentemot dessa Satans lakejer; man måste anta hållningen att överge dem. Bara genom att göra det kan man stå på Guds sida och de som inte kan göra det är i samförstånd med Satan. Gud finns alltid i hjärtat hos dem som genuint tror på Gud och de bär alltid med sig ett hjärta som vördar Gud, ett hjärta som älskar Gud. De som tror på Gud bör agera med ett varsamt och försiktigt hjärta, och allt de gör bör vara i överensstämmelse med Guds krav och kunna tillfredsställa Guds hjärta. De bör inte vara egensinniga och göra vadhelst som behagar dem; det anstår inte helig anständighet. Människor kan inte stoltsera med Guds banér och löpa amok med det överallt, och skryta och bedra överallt; att göra så är det mest upproriska beteende. Familjer har regler och nationer har lagar, så hur mycket mer har inte Guds familj strikta normer? Har den inte dessutom administrativa förordningar? Folk är fria att göra vad de vill, men Guds administrativa förordningar kan inte ändras

---

efter gottfinnande. Gud är en Gud som inte tillåter människor att kränka honom och Gud är en Gud som dödar människor – vet verkligen inte människorna detta redan?

Varje enskild kyrka har människor som stör kyrkan, människor som avbryter Guds verk. Dessa människor är alla Satan som maskerar sig i Guds familj. Den här sortens människor är speciellt bra på att imitera, att komma inför mig på ett respektfullt sätt, att nicka och buga, att bete sig som skabbiga hundar, att hänge sig ”helt” för att uppnå sina egna mål, men att inför bröderna och systrarna visa sina fula anleten. När de ser någon praktisera sanningen anfaller de och exkluderar dem, och när de ser någon mer förfärlig än de själva, smickrar och fjäskar de för dem och beter sig som despoter i kyrkan. Man kan säga att merparten av kyrkorna har den här sortens ”lokala ondskefulla ormar”, den här sortens ”knähundar” hos sig. Tillsammans smyger de omkring och blinkar och ger i hemlighet varandra signaler, och ingen av dem praktiserar sanningen. Den som har mest gift är ”huvuddemonen” och den som har det högsta anseendet leder dem och håller deras fana högt. De här människorna löper amok i kyrkan, sprider sin negativitet, släpper lös döden, gör vad de behagar, säger vad de behagar, utan att någon vågar hindra dem, fulla av sataniskt sinnelag. Så snart de börjar förorsaka störning kommer en fläkt av död in i kyrkan. De som praktiserar sanningen i kyrkan är övergivna och oförmögna att uppnå sin potential, medan de som stör kyrkan och sprider död löper amok i kyrkan. Dessutom följer majoriteten av människorna dem. Denna slags kyrka står helt enkelt under Satans kontroll och djävulen är deras kung. Om folket i kyrkan inte reser sig och kastar ut dessa huvuddemoner, kommer de också att förstöras förr eller senare. Från och med nu måste åtgärder vidtas mot denna slags kyrka. Om de som är kapabla att praktisera lite sanning inte engagerar sig i att söka, då kommer den kyrkan att bli bannlyst. Om det inte finns någon i en kyrka som är villig att praktisera sanningen, inte någon som kan stå som vittne för Gud, då bör den kyrkan bli utesluten helt och hållet, och deras kontakter med andra kyrkor måste brytas. Detta kallas att begrava döden och att driva ut Satan. Om det finns åtskilliga lokala ondskefulla ormar i en kyrka, samt några små ”flugor” som följer dem och som inte har någon som helst omdömesförmåga, om dessa från kyrkan fortfarande inte kan överge de här ormarnas band och manipulation efter det att de sett sanningen, då kommer dessa dårar till sist att elimineras. Fastän dessa små flugor kanske inte har gjort någonting förfärligt är de ännu slugare, ännu mer sluga och svärfångade, och varenda sådan kommer att

---

elimineras. Inte en enda kommer att bli kvar! De som tillhör Satan kommer att skickas tillbaka till Satan, medan de som tillhör Gud helt säkert kommer att söka sanningen: det är bestämt av deras natur. Låt alla som följer Satan förgås! Ingen medömkan kommer att visas detta folk. Låt dessa som söker sanningen vinna försörjning och låt dem glädjas av hjärtans lust åt Guds ord. Gud är rättfärdig; han behandlar inte människor orättvist. Om du är en djävul, då kommer du att vara oförmögen att praktisera sanningen. Om du är någon som söker efter sanningen, då ska du förvisso inte tillfångatas av Satan – detta är bortom allt tvivel.

Dessa som inte söker utveckling önskar alltid att andra ska vara lika negativa och oföretagsamma som de själva, de som inte praktiserar sanningen är missunnsamma mot dem som praktiserar sanningen. De som inte praktiserar sanningen vill alltid vilseleda de som är förvirrade och som saknar omdöme. Det som dessa människor utstöter kan få dig att fördärvas, halka nedåt, utveckla onormala beskafter och fyllas av ett mörker inombords; de gör att du fjärras från Gud och de får dig att omhulda köttet och skämma bort dig själv. De som inte älskar sanningen, som alltid har hanterat Gud på ett likgiltigt sätt, saknar självkännedom och deras sinne förleder folk att begå synder och att trotsa Gud. De praktiserar inte sanningen och tillåter inte heller andra att göra det. De omhuldar synden och äcklas inte av sig själva. De känner inte sig själva och de hindrar andra från att känna sig själva, och de hindrar andra att längta efter sanningen. Dessa som de vilseleder kan inte se ljuset och faller ner i mörkret; de känner inte sig själva, är oklara vad gäller sanningen och kommer längre och längre bort från Gud. De praktiserar inte sanningen och de hindrar andra från att praktisera sanningen när de för dessa dåaktiga människor inför sig. Hellre än att säga att de tror på Gud vore det bättre att säga att de tror på sina förfäder, att det de tror på är avgudarna i deras hjärtan. Det vore bäst för dessa människor som säger att de följer Gud att öppna sina ögon och noga granska exakt vem de tror på: Är det verkligen Gud du tror på eller Satan? Om du vet att det du tror på inte är Gud utan dina egna avgudar, då vore det bäst att inte säga att du är en troende. Om du verkligen inte vet vem du tror på, vore det återigen bäst att inte säga att du är en troende. Att säga det vore att häda! Ingen tvingar dig att tro på Gud. Säg inte att ni tror på mig, jag har hört tillräckligt av de orden för länge sedan och jag vill inte höra dem igen eftersom det ni tror på är avgudarna i era hjärtan och de lokala ondskefulla ormarna bland er. De som skakar på sina huvuden när de hör sanningen,

---

som ler brett när de hör tal om döden är Satans avkomma och de är alla föremål som skall elimineras. I kyrkan finns det många människor som inte har någon urskillningsförmåga, och när något vilseledande inträffar så står de bara vid Satans sida. När de blir kallade Satans lakejer känner de sig så förorättade. Och någon kanske säger att de inte har någon urskillningsförmåga, men de står alltid på sidan utan sanning. Det har inte varit en enda avgörande tillfälle då de har stått upp på sanningens sida, inte en enda gång då de har stått upp och argumenterat för sanningen, så är de verkligen utan urskillningsförmåga? Varför står de alltid på Satans sida? Varför säger de aldrig ett enda ord som är rättvist eller förnuftigt för sanningen? Är den här situationen verkligen skapad av deras tillfälliga förvirring? Ju mindre urskillningsförmåga någon har desto mindre förmåga har de att stå på sanningens sida. Vad visar detta? Visar det inte att de som saknar urskillningsförmåga älskar ondskan? Visar det inte att dessa utan urskillningsförmåga är Satans lojala avkomma? Varför är det så att de alltid kan stå på Satans sida och tala samma språk som honom? Deras varje ord och gärning och deras uttryck visar mer än nog att de inte är någon slags sanningsälskare, utan snarare att de är människor som skyr sanningen. Att de kan stå på Satans sida visar mer än nog att Satan verkligen älskar dessa obetydliga djävlar som hela livet slåss för Satans skull. Är inte alla dessa fakta oerhört tydliga? Om du verkligen är en som älskar sanningen, varför kan du då inte bry dig om dessa som praktiserar sanningen, och varför följer du omedelbart de som inte praktiserar sanningen så snart de ändrar ansiktsuttryck en aning? Vad är det här för slags problem? Jag bryr mig inte om huruvida du har urskillningsförmåga eller inte, jag bryr mig inte om hur högt pris du har betalat, jag bryr mig inte om hur stora dina krafter är och jag bryr mig inte om huruvida du är en lokal ondskefull orm eller en fanbärande ledare. Om dina krafter är stora, då sker det bara med hjälp av Satans styrka; om din status är hög, då är det helt enkelt bara därför att det finns för många kring dig som inte praktiserar sanningen; om du inte har fördrivits, då är det därför att det nu inte är dags för fördrivningsverk, det är snarare dags för elimineringsverk. Det är ingen brådska att fördriva dig nu. Jag behöver bara vänta på att den dagen ska komma efter det att du blivit eliminerad för att straffa dig. Var och en som inte praktiserar sanningen ska elimineras!

De som uppriktigt tror på Gud är de som är villiga att omsätta Guds ord i praktiken, och de är de som är villiga att praktisera sanningen. De som uppriktigt kan stå som

---

vittnen för Gud är också de som är villiga att omsätta hans ord i praktiken, och de är de som genuint kan stå på sanningens sida. De som använder sig av bedrägeri och som begår orättvisor är alla de människor som inte har någon sanning och de drar alla skam över Gud. De i kyrkan som ägnar sig åt dispyter är Satans lakejer och är Satan förkroppsligad. Den här sortens människor är alltför illvilliga. Alla de som inte har någon urskillningsförmåga och är oförmögna att stå på sanningens sida hyser onda avsikter och befläckar sanningen. De här människorna är dessutom så typiska representanter för Satan; de är bortom räddning och det behöver inte sägas att de alla är föremål för eliminering. De som inte praktiserar sanningen bör inte tillåtas bli kvar i Guds familj, och inte heller dessa som avsiktligt raserar kyrkan. Men tiden för att utföra utrensningsarbetet är inte nu. De kommer bara att avslöjas och elimineras i slutet. Inget mer meningslöst verk ska utföras på de här människorna; de som tillhör Satan är oförmögna att stå på sanningens sida, medan de som söker sanningen kan stå på sanningens sida. De som inte praktiserar sanningen är ovärdiga att höra sanningens väg och ovärdiga att bära vittnesbörd om sanningen. Sanningen är i grund och botten inte något för deras öron utan talas snarare för dem som praktiserar den. Innan varje persons slut avslöjas, kommer de som stör kyrkan och avbryter verket att först bli lämnade åt sidan. Så snart som verket är fullbordat kommer dessa människor en efter en att avslöjas innan de elimineras. Under tiden när sanningen tillhandahålls ägnas för ögonblicket ingen uppmärksamhet åt dem. När hela sanningen avslöjas för mänskligheten, bör dessa människor elimineras; det kommer också att vara den tid när alla människor klassificeras efter sin sort. På grund av sin ringa begåvning kommer de som saknar urskillningsförmåga att förstöras i onda människors händer och de kommer att vilseledas av onda människor och kommer att vara oförmögna att återvända. Dessa människor bör behandlas på detta sätt då de inte älskar sanningen, eftersom de är oförmögna att stå på sanningens sida, eftersom de följer onda människor, de står på onda människors sida, och eftersom de är i maskopi med onda människor och trotsar Gud. De vet utomordentligt väl att de där onda människorna sprider ondska men de härdar sina hjärtan och följer dem, så att de rör sig i motsatt riktning till sanningen. Gör inte alla dessa människor, som inte praktiserar sanningen utan gör fördärvliga och avskyvärda ting, det onda? Även om det finns sådana bland dem som uppför sig som kungar och sådana som hänger efter dem, är inte deras Gudsförnekande naturer

---

desamma? Vilken ursäkt kan de ha för att säga att Gud inte räddar dem? Vilken ursäkt kan de ha för att säga att Gud inte är rättfärdig? Är det inte deras egen ondska som kommer att förgöra dem? Är det inte deras egen upproriskhet som kommer att dra ner dem i helvetet? De som praktiserar sanningen kommer att räddas i slutet och göras fullkomliga genom sanningen. De som inte praktiserar sanningen kommer till slut att bjuda in ödeläggelse genom sanningen. Dessa är de slut som väntar dem som praktiserar sanningen och de som inte gör det. Jag råder dem som inte tänker praktisera sanningen att lämna kyrkan så fort som möjligt för att undvika att begå ännu fler synder. När det blir dags kommer det till och med att vara försent att ångra sig, och i synnerhet de som bildar kotterier och skapar uppdelning, och de där lokala ondskefulla ormarna i kyrkan måste ge sig av ännu tidigare. Dessa människor har en ond vargnatur och oförmögna till förändring; det vore bäst om de lämnar kyrkan vid första bästa tillfälle, och aldrig mer stör brödernas och systrarnas passande liv, och på så sätt undviker Guds straff. De av er som gick tillsammans med dem skulle göra klokt i att ta detta tillfälle i akt till att begrunda er själva. Kommer ni att följa de onda ut ur kyrkan eller stanna kvar och följa med underkastelse? Ni måste begrunda detta noggrant. Jag ger er ytterligare ett tillfälle att välja. Jag väntar på ert svar.

Du bör bevara din hängivenhet för Gud

Hur verkar den Helige Ande inom kyrkan idag? Har du någon uppfattning om det? Vad är brödernas och systrarnas största svårigheter? Vad lider de mest brist på? För tillfället finns det en del människor som är negativa mitt i provningarna, en del av dem klagar till och med och några av dem rör sig inte längre framåt därför att Gud inte längre talar. Människor har inte trätt in på det rätta spåret av tro på Gud. De kan inte leva självständigt, och de kan inte upprätthålla sitt eget andliga liv. De finns en del människor som följer med, strävar energiskt och är villiga att agera när Gud talar. Men när Gud inte talar slutar de att röra sig framåt. Människor har fortfarande inte förstått Guds vilja i sina hjärtan, och de känner inte automatiskt kärlek till Gud; att de följde Gud i det förflutna berodde på att de var tvingade till det. Nu finns det somliga människor som är trötta på Guds verk. Är inte de i fara? En massa människor befinner sig i ett tillstånd där de bara härdar ut. De äter och dricker Guds ord och ber till Honom, men alltihop är halvhjärtat. De har inte längre den motivation som de en gång hade, och de flesta människor är inte intresserade av Guds förfinings- och fullkomningsverk. Det är som om de aldrig har något inre driv, och när de ger efter för synden känner de ingen skuld gentemot Gud och ångrar sig inte heller. De varken strävar efter sanningen eller lämnar kyrkan. De ägnar sig bara åt tillfälliga njutningar. Detta är den mest idiotiska sortens dåre! När tiden är inne kommer de alla att kastas ut och inte en enda av dem kommer att bli frälst! Tror du att om någon en gång har blivit frälst så kommer han alltid att vara frälst? Detta är enbart att försöka lura människor! Alla dessa som inte strävar efter att träda in i livet kommer att tuktas. De flesta människor har absolut inget intresse av att träda in i livet, av visioner, eller av att omsätta sanningen i handling. De strävar inte efter träda in, och de strävar sannerligen inte efter att träda in på ett djupare plan. Förstör de inte sig själva? Just nu finns det ett antal människor vars förhållanden blir bättre och bättre. Ju mer den Helige Ande verkar, desto starkare blir deras tillit, och ju mer de upplever, desto mer känner de Guds verks djupa mysterium. Ju djupare de träder in, desto mer förstår de. De känner att Guds kärlek är så stor, och de känner sig stabila och upplysta inombords. De förstår Guds verk. Det är de här människorna som den Helige Ande verkar i. En del säger: "Trots att det inte kommit några nya ord från Gud måste jag ändå försöka gå djupare in i sanningen. Jag måste vara uppriktig om allt i min verkliga upplevelse och träda in i Guds ords verklighet." Den här sortens människa

---

har den Helige Andes verk. Även om Gud inte visar sitt anlete utan är dold för varenda människa och inte yttrar ett ord — men det finns tillfällen då människor upplever en viss inre förfining — har Gud inte lämnat människorna helt och hållet. Om de inte kan hålla fast vid sanningen som de ska utföra, kommer de inte att ha den Helige Andes verk. Om du under förfiningens period, då Gud inte visar sig, saknar självförtroende och hukar dig ner, om du inte fokuserar på att uppleva hans ord, så är det att fly från Guds verk. Senare kommer du att bli utkastad. De som inte strävar efter att träda in i Guds ord kan omöjligt vittna om honom. Människor som är i stånd att bära vittnesbörd om Gud och göra hans vilja är alla helt beroende av sin motivation att följa Guds ord. Det verk som Gud utför i människor syftar först och främst till att låta dem nå fram till sanningen; att få dig att sträva efter liv syftar till att fullkomna dig, och det är helt och hållet för att göra dig lämplig att användas av Gud. Allt du strävar efter nu är att få lyssna på mysterier, höra Guds ord, låta ögonen njuta, ta en titt på något nytt eller se vad den nya trenden är och tillfredsställa din nyfikenhet. Om det här är vad ditt hjärta vill finns det ingen möjlighet för dig att uppfylla Guds krav. De som inte strävar efter sanningen kan inte följa med till det yttersta slutet. Just nu handlar det inte om att Gud inte gör någonting, utan att människor inte samarbetar därför att de är trötta på hans verk. De vill bara höra talas om hans välsignelse och vill inte höra talas om hans dom och tuktan. Vad är anledningen till detta? Det är att människors längtan efter välsignelser inte har blivit tillfredsställd, och för att de är negativa och svaga. Det är inte så att Gud avsiktligt hindrar människor från att följa honom, och det är inte så att han avsiktligt utdelar slag mot mänskligheten. Människor är negativa och svaga enbart därför att deras avsikter inte är de rätta. Gud är den Gud som ger människan liv, och han kan inte leda människan in i döden. Människors negativitet, svaghet och tillbakagång orsakas helt av dem själva.

Guds nuvarande verk leder till viss förfining hos människor, och bara de som kan stå fast i denna förfining kommer att vinna Guds godkännande. Oavsett hur han döljer sig och inte talar eller verkar, kan du fortfarande sträva framåt med kraft. Även om Gud sa att han skulle förkasta dig, skulle du följa Honom. Detta är att vittna om Gud. Om Gud döljer sig för dig och du slutar följa Honom, är det att vittna om Gud? Om människor inte verkligen träder in har de inte verklig mognad, och när de verkligen möter en stor prövning snubblar de. Gud talar inte just nu, eller också stämmer inte det

---

han gör överens med dina egna uppfattningar, så du är inte okej. Om Gud just nu handlade i enlighet med dina egna uppfattningar, om han gjorde som du ville och du kunde stå upp och sträva energiskt, vad skulle du då egentligen leva på? Jag säger att det finns många människor som lever helt beroende av mänsklig nyfikenhet. De har absolut inte verklig strävan i sitt hjärta. Alla dessa som inte strävar efter att träda in i sanningen, utan förlitar sig på sin nyfikenhet på livet är föraktliga människor som är i fara! Guds olika verk syftar alla till att fullkomna mänskligheten. Men människor är alltid nyfikna, de tycker om fråga om rykten, de bekymrar sig om vad som händer utomlands — vad som händer i Israel, om det var en jordbävning i Egypten — de letar alltid efter nya, märkliga saker för att tillfredsställa sina själviska begär. De strävar inte efter livet och inte heller strävar de efter att fullkomnas. De försöker bara få Guds dag att komma tidigare så att deras vackra dröm kan bli verklighet och deras överdådiga önskningar kan uppfyllas. Den sortens människa är inte praktisk – hon är en människa med ett felaktigt perspektiv. Strävan efter sanningen är grunden för människans tro på Gud. Om människor inte strävar efter att träda in i livet, om de inte försöker tillfredsställa Gud, då kommer de att bli föremål för bestraffning. De som kommer att straffas är de som inte har åtnjutit den Helige Andes verk under Guds tid av verk.

Hur bör människor samarbeta med Gud under det här stadiet av hans verk? Gud håller för närvarande på att pröva människor. Han yttrar inte ett ord, han döljer sig och kontaktar inte människor direkt. Utifrån ser det ut som om han inte verkar, men sanningen är den att han fortfarande verkar inuti människan. Alla som strävar efter att träda in i livet har en vision för sin strävan i livet, och de har inga tvivel även om de inte förstår Guds verk till fullo. Mitt i prövningarna, även om du inte vet vad Gud vill göra och vad för verk han vill uträtta, ska du veta att Guds avsikter för människan alltid är goda. Om du strävar efter honom med ett sant hjärta kommer han aldrig att lämna dig och till slut kommer han med säkerhet att fullkomna dig och föra människor till ett lämpligt slutmål. Oavsett hur Gud för närvarande prövar människorna, kommer det en dag då han förser människor med ett lämpligt utfall och ger dem det straff de är värda utifrån vad de har gjort. Gud kommer inte att leda folk till en viss punkt och sedan bara förkasta dem och strunta i dem. Han är nämligen en trofast Gud. I det här stadiet utför den Helige Ande förfiningsverket. Han förfinar varenda människa. På den tiden då verkets steg utgjordes av dödens prövning och tuktans prövning var förfiningen helt och

---

hållet en förfining genom ord. För att människor ska kunna uppleva Guds verk måste de först förstå hans nuvarande verk och förstå hur mänskligheten borde samarbeta. Det här är något som alla bör förstå. Det spelar ingen roll vad Gud gör – oavsett om det är förfining eller om han inte talar, så stämmer inte alla steg i Guds verk överens med mänsklighetens uppfattningar. Alla bryter de sönder och bryter igenom människors föreställningar. Detta är hans verk. Men eftersom Guds verk har nått ett visst stadium måste du tro att han inte kommer att ta död på hela mänskligheten under några omständigheter. Han ger både löften och välsignelser till mänskligheten, och alla de som strävar efter honom kommer att kunna få hans välsignelse, medan de som inte gör det kommer att bli utkastade av Gud. Detta beror på din strävan. Oavsett vad så måste du tro på att när Guds verk är fullbordat kommer varenda människa att ha ett passande slutmål. Gud har försett mänskligheten med vackra önskningar, men om de inte strävar kan de inte uppfylla dem. Du bör kunna se detta nu – Guds förfining och tuktan av människor är hans verk, men människorna måste hela tiden sträva efter att ändra sitt sinnelag. I din praktiska erfarenhet måste du först kunna äta och dricka Guds ord; du måste finna vad du bör träda in i och hitta dina tillkortakommanden i hans ord, söka inträde i din praktiska upplevelse och ta den del av Guds ord som bör omsättas i praktisk handling och försöka att praktisera den. Att äta och dricka Guds ord är en sida – kyrkans liv måste också upprätthållas, du måste ha ett normalt andligt liv och kunna överlämna alla dina nuvarande tillstånd till Gud. Oavsett hur hans verk förändras så bör ditt andliga liv förbli normalt. Ett andligt liv kan upprätthålla ditt rätta inträde. Oavsett vad Gud gör så bör du fortsätta ditt andliga liv utan avbrott och fullgöra din plikt. Detta är vad människor borde göra. Alltsamman är den Helige Andes verk, men för dem med en normal beskaffenhet handlar det om att fullkomnas. För dem med en onormal beskaffenhet är det en prövning. I det nuvarande stadiet av den Helige Andes förfiningsverk säger en del människor att Guds verk är så stort och att människor är i stort behov av förfining, för annars kommer deras mognad att vara för liten och de kommer inte att ha någon möjlighet att få del av Guds vilja. Men för dem som har en beskaffenhet som inte är god blir det en anledning att inte sträva efter Gud och en anledning att inte delta i sammankomster eller äta och dricka Guds ord. I Guds verk måste människor – oavsett vad han gör eller förändrar – åtminstone upprätthålla ett normalt andligt liv. Du har kanske inte varit slapp i det här nuvarande stadiet av ditt

---

andliga liv, men trots det har du inte vunnit mycket; du har inte skördat särskilt mycket. Under sådana omständigheter måste du ändå följa reglerna: du måste hålla fast vid dessa regler så att du inte lider förluster i ditt liv och så att du uppfyller Guds vilja. Om ditt andliga liv inte är normalt kan du inte förstå Guds nuvarande verk: du tycker alltid att det är totalt oförenligt med dina egna uppfattningar och du vill följa honom men saknar en inre drivkraft. Så oavsett vad Gud för närvarande gör så måste människor samarbeta. Om människor inte samarbetar, kan den Helige Ande inte göra sitt verk, och om människor inte är villiga att samarbeta, kan de knappast vinna den Helige Andes verk. Om du vill att den Helige Ande ska verka i ditt inre och om du vill vinna Guds godkännande, måste du upprätthålla din ursprungliga hängivenhet inför Guds ansikte. Det är nu inte nödvändigt att du har en djupare förståelse, en mer avancerad teori eller fler ting – allt som krävs är att du står fast vid Guds ord på den ursprungliga grunden. Om människor inte samarbetar med Gud och inte strävar efter djupare inträde kommer Gud att ta ifrån dem det som de en gång hade. Inombords är människor alltid giriga efter välbefinnande och njuter hellre av vad som redan finns till hands. De vill få Guds löften utan att betala något pris alls. Det här är de överdådiga tankar som mänskligheten bär inom sig. Att vinna livet självt utan att betala något pris – har något någonsin varit så enkelt? När människor tror på Gud och försöker träda in i livet och försöker förändra sitt sinnelag måste de betala ett pris och uppnå ett tillstånd där de alltid kommer att följa Gud oavsett vad han gör. Detta är något som människor måste göra. Även om du har som regel att följa allt det här, så måste du hålla fast vid det, och oavsett hur stor prövningen är så får du inte släppa taget om din normala Gudsrelation. Du ska kunna be, upprätthålla ditt kyrkoliv och vistas hos bröder och systrar. När Gud prövar dig ska du ändå söka sanningen. Det här är det minsta möjliga som krävs för ett andligt liv. Att använda all din kraft till att alltid ha ett hjärta som söker och strävar efter att samarbeta – är detta görligt? På denna grund kommer omdöme och inträde i verkligheten att vara något du kan uppnå. Det är lätt att acceptera Guds ord när ditt eget tillstånd är normalt, det känns inte svårt att praktisera sanningen och du känner att Guds verk är stort. Men om din beskaffenhet är dålig spelar det ingen roll hur stort Guds verk är eller hur vackert någon talar – du bryr dig inte om det. När en persons beskaffenhet inte är normal kan Gud inte verka i honom och han kan inte uppnå några förändringar i sitt sinnelag.

Om människor inte har någon förtröstan är det inte lätt att fortsätta på den här vägen. Nu kan alla se att Guds verk inte alls stämmer överens med folks uppfattningar. Gud har gjort så mycket verk och talat så många ord som strider helt och hållet mot människans uppfattningar. Därför måste människor ha förtröstan och viljestyrka nog för att kunna stå fast vid vad de redan har sett och vad de har vunnit genom sina erfarenheter. Oavsett vad Gud gör i människor så måste de hålla fast vid vad de själva äger, vara uppriktiga inför Gud och förbli honom hängivna till det yttersta slutet. Detta är mänsklighetens plikt. Människor måste hålla fast vid det som de bör göra. Tro på Gud kräver lydnad mot honom och erfarenhet av hans verk. Gud har utträttat så mycket verk — det kan sägas att för människorna handlar allt om fullkomlighet, om förfining och, i än högre grad, om tuktan. Inte ett enda steg av Guds verk har stämt överens med mänskliga föreställningar; vad människor har åtnjutit är Guds stränga ord. När Gud kommer ska människor glädjas åt hans majestät och hans vrede, men hur stränga hans ord än är så kommer han för att frälsa mänskligheten och fullkomna den. Som skapade varelser bör människorna fullgöra de plikter som de bör fullgöra och vittna om Gud mitt under förfiningen. I varje prövning bör de stå fast vid det vittnesbörd de bör avge och avge ett rungande vittnesbörd om Gud. Detta är en segrare. Oavsett hur Gud förfinar dig förblir du full av tillförsikt och förlorar aldrig din förtröstan på Gud. Du gör vad människan ska göra. Det här är vad Gud kräver av människan och människans hjärta bör vara i stånd att helt och hållet återvända till honom och vända sig till honom i varje enskilt ögonblick. Detta är en segrare. De som Gud kallar segrare är de som fortfarande kan vittna, bevara sin tillförsikt och sin hängivenhet för Gud när de befinner sig under Satans inflytande och under Satans belägring, det vill säga omslutna av mörkrets krafter. Om du kan bevara ett rent hjärta och din äkta kärlek till Gud oavsett allt, då står du som vittne inför Gud och detta är vad Gud menar med att vara en segrare. Om din strävan är utomordentlig när Gud välsignar dig men du drar dig tillbaka utan hans välsignelser, är det renhet? Eftersom du är säker på att den här vägen är sann måste du följa den till slutet; du måste förbli hängiven Gud. Eftersom du har sett att Gud själv har kommit till jorden för att fullkomna dig, bör du ge ditt hjärta helt till honom. Vad han än gör — även om han bestämmer en ofördelaktig utgång för dig vid det yttersta slutet — kan du ändå följa honom. Det är att bevara din renhet inför Gud. Att bära fram en helig andlig kropp och en ren oskuld som offer till Gud är att bevara ett uppriktigt hjärta inför Gud. För

---

mänskligheten är ärlighet renhet och att kunna vara ärlig mot Gud att bevara sin renhet. Detta är vad du bör praktisera. När du bör be, ska du be; när du bör samlas i gemenskap, ska du göra det; när du bör sjunga psalmer, ska du sjunga psalmer; och när du bör försaka köttet, ska du försaka köttet. När du utför din plikt ska du inte slarva dig igenom den; när du möter prövningar ska du stå fast. Detta är hängivenhet för Gud. Om du inte vidhåller vad människor bör göra, då har alla dina tidigare lidanden och beslut varit förgäves.

För varje steg i Guds verk finns det ett sätt som människor bör samarbeta på. Gud förädlar människor så att de känner tillit under de pågående förädlingarna. Gud fullkomnar människor så att de litar på att de ska bli fullkomnade av Gud och är villiga att acceptera hans förädlingar och att bli åtgärdade och beskurna av Gud. Guds Ande verkar i människor för att ge dem upplysning och ljus, och för att få dem att samarbeta med honom och praktisera. Gud talar inte medan förädlingar pågår. Han låter inte höra sin röst, men arbetet som människan har att utföra finns ändå. Du bör hålla fast vid det du redan har, du bör fortfarande kunna be till Gud, vara nära Gud och vittna inför Gud; på så sätt kommer du att fullgöra din plikt. Det bör framgå klart för er av Guds verk att hans prövningar av människors förtröstan och kärlek kräver att de ber mer till honom och att de avnjuter Guds ord inför honom oftare. Om Gud upplyser dig och får dig att förstå hans vilja, men du inte omsätter den i praktiken över huvud taget, då kommer du inte att vinna något. När du omsätter Guds ord i praktiken ska du fortfarande vara i stånd att be till honom, och när du avnjuter hans ord ska du alltid söka framför honom och ha fullt förtroende för honom utan att vara missmodig eller kall. Dessa som inte omsätter Guds ord i praktisk handling är fulla av energi under sammankomsterna, men försjunker i mörker när de återvänder hem. Det finns en del som inte ens vill komma samman. Därför måste du se klart vad det är för plikt som människor bör fullgöra. Du kanske inte vet vad Guds vilja egentligen är, men du kan göra din plikt, du kan be när du ska, du kan omsätta sanningen i praktiken när du ska och du kan göra vad människor bör göra. Du kan hålla fast vid din ursprungliga vision. På så sätt kommer du att vara bättre i stånd att acceptera nästa steg i Guds verk. Det är ett problem om du inte söker när Gud verkar på ett dolt sätt. När han talar och predikar under sammankomsterna lyssnar du ivrigt, men när han inte talar tappar du energin och drar dig tillbaka. Vad är det för sorts människa som gör på det viset? Det är en människa som bara följer med

---

strömmen. En människa som varken har ståndpunkt, vittnesbörd eller vision! De flesta människor är sådana. Om du fortsätter på den vägen kommer du, när du en dag drabbas av en svår prövning, att försjunka i bestraffning. Det är mycket viktigt för Guds fullkomnande av människor att man har en fast hållning. Om du inte tvivlar på ett enda steg i Guds verk uppfyller du människans plikt. Då håller du uppriktigt fast vid det som Gud har fått dig att omsätta i praktiken, du minns Guds förmaningar och oavsett vad han gör nu glömmar du inte hans förmaningar, tvivlar inte på hans verk, bevarar din hållning, håller fast vid ditt vittnesbörd och vinner seger för varje steg på vägen — och i slutänden kommer Gud att fullkomna dig till en segrare. Om du kan stå fast genom varje steg i Guds prövningar och fortsätta att stå fast ända till slutet, är du en segrare och en människa som fullkomnats av Gud. Om du inte kan stå fast under dina prövningar i dag kommer det att bli ännu svårare i framtiden. Om du bara utsätts för en smula obetydligt lidande och inte strävar efter sanningen, kommer du inte att vinna något i slutet. Du kommer att vara tomhänt. Det finns en del människor som ger upp sin strävan när de ser att Gud inte talar och deras hjärta blir ofokuserat. Är inte sådana personer dårar? Den sortens människor saknar verklighet. När Gud talar är de alltid väldigt aktiva, fullt sysselsatta och entusiastiska på utsidan, men nu när han inte talar söker de inte längre. Den sortens människa saknar framtid. Under förädlingar måste du träda in med en positiv inställning och lära dig de läxor du bör lära dig. När du ber till Gud och läser hans ord ska du jämföra ditt eget tillstånd med det, upptäcka dina brister och inse att du har så mycket att lära. Ju mer uppriktigt du söker medan förädlingarna pågår, desto mer kommer du att upptäcka att du inte räcker till. När du upplever förädlingar stöter du på många problem; du kan inte se dem klart, du klagar, du röjer ditt eget kött — det är bara på det viset du kan upptäcka att du har alldeles för många fördärvade böjelser i dig.

Människor brister i fråga om kaliber och uppfyller inte på långa vägar Guds normer; i framtiden kommer de kanske att vara i ännu större behov av tillit för att vandra denna väg. Guds verk i de sista dagarna kräver en enorm tillit — det kräver en förtröstan ännu större än Jobs. Utan förtröstan kommer inte människor att kunna fortsätta att vinna erfarenhet och kommer inte att kunna fullkomnas av Gud. Den dag det kommer stora prövningar, kommer en del människor att lämna den här kyrkan och andra kommer att lämna den där kyrkan. Det kommer att finnas några som tidigare lyckats ganska bra i

---

sin strävan, och det är oklart varför de inte tror längre. Det kommer att hända mycket och du kommer inte att veta vad som pågår och Gud kommer inte att visa några tecken eller underverk eller göra något övernaturligt. Syftet är att se om du kan stå fast — Gud använder fakta för att förädla människor. Du har inte lidit mycket än. I framtiden, när det kommer svåra prövningar, kommer varenda människa i kyrkan på vissa platser att lämna den, och personer du har kommit mycket bra överens med kommer att ge sig av och överge sin tro. Kommer du att kunna stå fast då? De prövningar du har ställts inför har varit mycket små och du har antagligen knappt kunnat uthärda dem. Det här steget innefattar förädlingar och fullkomning enbart genom ord. I nästa steg kommer fakta att komma över dig för att förädla dig och då kommer du att hamna mitt i riskzonen. Så snart det blir riktigt allvarligt kommer Gud att råda dig att skynda dig och ge dig av och religiösa människor kommer att försöka fånga in dig. Syftet är att se om du kan fortsätta på vägen. Allt det här är prövningar. De nuvarande prövningarna är små, men det kommer en dag när det finns föräldrar i hemmet som inte längre tror och det finns barn i hemmet som inte längre tror. Kommer du att kunna fortsätta då? Ju längre framåt du går, desto svårare blir dina prövningar. Gud utför sitt verk med att förädla människor allt efter deras behov och mognad. Under det stadium då Gud fullkomnar mänskligheten kommer inte antalet människor att kunna fortsätta öka — det kommer bara att minska. Det är enbart genom dessa förädlingar som människor kan fullkomnas. Att åtgärdas, fostras, testas, tuktas och förbannas — kan du stå ut med allt det här? När du ser en kyrka med särskilt bra förhållanden, där alla systrar och bröder söker med stor energi, känner du dig också uppmuntrad. När den dagen kommer då alla har gett sig av, då vissa inte längre tror medan andra har gett sig av för att göra affärer eller gifta sig och åter några har anslutit sig till religionen, kommer du att kunna stå fast då? Kommer du att kunna förbli opåverkad inombords? Guds fullkomnande av mänskligheten är inte någon enkel sak! Han använder sig av många sätt för att förädla människor. Människor ser de här sätten som metoder, men enligt Guds ursprungliga avsikt är de inte alls några metoder utan fakta. I slutänden, när han har förädlat människor till en viss grad och de inte längre har några klagomål kommer det här stadiet av hans verk att vara fullbordat. Den Helige Andes stora verk är att fullkomna dig och när Gud inte verkar och döljer sig själv är det i ännu högre grad i syfte att fullkomna dig. På det här viset kan man i synnerhet se om människor hyser kärlek till Gud och om de har sann förtröstan på

---

honom. När Gud talar tydligt behöver du inte söka; det är först när han är dold som du behöver söka och känna dig fram. Du bör vara i stånd att fullgöra en skapad varelses uppgift och oavsett vad det framtida utfallet och slutmålet må bli bör du kunna sträva efter kunskap och kärlek till Gud under de år du lever, och oavsett hur Gud behandlar dig bör du kunna låta bli att klaga. Det finns ett villkor för den Helige Andes verk i människor. De kan bara få den Helige Andes verk så länge de törstar och söker och inte är halvhjärtade eller tveksamma när det gäller Guds handlingar, och så länge de ständigt kan hålla fast vid sin plikt. Vad som krävs av mänskligheten i varje steg av Guds verk är en enorm förtroende och sökande inför Gud – det är bara genom erfarenhet som människor kan upptäcka hur älskvärd Gud är och hur den Helige Ande verkar i människor. Om du inte upplever, om du inte känner dig fram genom upplevelsen, och om du inte söker, kommer du inte att vinna något. Du måste känna dig fram genom dina erfarenheter, och endast genom erfarenheterna kan du se Guds handlingar och förstå hans förunderlighet och outgrundlighet.

Har du kommit till liv?

Först när du har gjort dig fri från dina fördärvade sinnelag och uppnått att leva ut normal mänsklighet kommer du att bli fullkomliggjord. Även om du inte kommer att kunna profetera eller tala om några mysterier. Gud skapade människan, efter det fördärvades människan av Satan och detta fördärv har gjort människor till ”döda kroppar” – och följaktligen kommer du, efter att du har förändrats, att skilja dig från dessa döda kroppar. Det är Guds ord som ger liv till folks andar och gör att de återföds och när människors andar är återfödda kommer de komma till liv. Omnämmandet av de ”döda” handlar om lik som inte har någon ande, människor vars ande har dött. När människors andar har fått liv kommer de till liv. Helgonen som det talades om tidigare hänvisar till människor som har kommit till liv, de som var under Satans inflytande men besegrade Satan. Kinas utvalda folk har utstått den stora röda drakens grymma och omänskliga förföljelse och knep, vilket har gjort dem mentalt sargade och utan minsta lilla mod att leva. Alltså måste uppvaknandet av deras andar börja med deras substans: bit för bit måste deras ande uppväckas i sin substans. När de kommer till liv en dag kommer det inte att finnas några fler hinder och allt kommer att fortgå på ett smidigt sätt. För tillfället kan det här inte uppnås. De flesta människors liv innehåller till stor del en atmosfär av död, de omges av en aura av död och de saknar för mycket. Vissa människors ord bär på död, deras handlingar bär på död och nästan allt de lever ut är död. Om folk offentligt bär vittnesbörd om Gud i dag kommer detta arbete att misslyckas eftersom de inte riktigt har kommit till liv än och det finns alltför många döda bland er. I dag frågar en del människor varför Gud inte visar några tecken och under så att han snabbt kan sprida sitt verk bland de hedniska nationerna. De döda kan inte bära vittnesbörd om Gud. De levande kan det, men i dag är de flesta döda, för många av dem lever i dödens bur, de lever under Satans inflytande och de kan inte segra – hur skulle de då kunna bära vittnesbörd om Gud? Hur skulle de kunna sprida evangeliets verk?

De som lever under mörkrets inflytande är de som lever bland död, det är de som är besatta av Satan. Folk som inte räddas av Gud, och döms och tuktas av Gud, kan inte komma undan dödens inflytande; de kan inte bli de levande. Dessa döda kan inte bära vittnesbörd om Gud och de kan inte heller användas av Gud och än mindre komma in i riket. Gud vill ha de levandes vittnesbörd, inte de dödas, och han begär att de levande

---

ska arbeta för honom, inte de döda. "De döda" är de som motsätter sig och gör uppror mot Gud, de är de som är förlamade i anden och inte förstår Guds ord, de är de som inte omsätter sanningen i praktiken och inte känner minsta lilla lojalitet gentemot Gud och de är de som lever under Satans domän och utnyttjas av Satan. De döda visar sig genom att stå i motsättning till sanningen, genom att göra uppror mot Gud och genom att vara obetydliga, föraktliga, elaka, brutala, bedrägliga och lömska. Trots att sådana människor äter och dricker Guds ord klarar de inte av att leva ut Guds ord. De lever, men de är levande döda, lik som andas. De döda är fullständigt oförmögna att göra Gud nöjd, och än mindre kan de lyda honom helt. De kan bara bedra honom, häda mot honom och förråda honom och allt som de lever ut avslöjar Satans natur. Om folk önskar att bli levande varelser, och att bära vittnesbörd om Gud, och att bli godkända av Gud, måste de acceptera Guds frälsning, måste de gladeligen underkasta sig hans dom och tuktan och måste gladeligen acceptera Guds beskärning och behandling. Först då kommer de att kunna omsätta alla sanningar som Gud kräver i praktiken och först då kommer de att få Guds frälsning och verkligen bli levande varelser. De levande räddas av Gud, de har dömts och tuktats av Gud, de är villiga att ägna sig åt Gud och gläds åt att lägga ner sina liv för honom, och de skulle gladeligen tillägna Gud hela sina liv. Först när de levande bär vittnesbörd om Gud kan Satan få skämmas; bara de levande kan sprida Guds evangelieverk, bara de levande är efter Guds hjärta och bara de levande är verkliga människor. Ursprungligen var människan som skapades av Gud levande, men på grund av Satans fördärv lever människan bland döden och under Satans inflytande, och därmed har de här människorna blivit de döda som saknar ande, de har blivit fiender som motsätter sig Gud, de har blivit Satans verktyg och de har blivit Satans fångar. Alla de levande människor som skapats av Gud har blivit döda och därmed har Gud förlorat sitt vittnesbörd och han har förlorat mänskligheten vilken han skapade och vilken är det enda som har hans andetag. Om Gud tar tillbaka sitt vittnesbörd, och tar tillbaka de som skapades av hans egen hand, men som har blivit tillfångatagna av Satan, måste han sedan återuppliva dem så att de blir levande varelser och han måste återta dem så att de lever i hans ljus. De döda är de som inte har någon ande, de som är extremt avtrubbade och som motsätter sig Gud. Dessutom är det de som inte känner Gud. Dessa människor har inte minsta avsikt att lyda Gud, de gör bara uppror mot honom och motsätter sig honom, och känner inte minsta lojalitet. De levande är de vars andar har återfötts, som

---

vet hur man lyder Gud och som är lojala mot Gud. De besitter sanningen – och vittnesbörd – och bara dessa människor är till behag för Gud i hans hus. Gud räddar dem som kan komma till liv, som kan se Guds frälsning, som kan vara lojala mot Gud och är villiga att söka Gud. Han räddar dem som tror på Guds inkarnation och tror på hans framträdande. Vissa människor kan komma till liv och vissa kan det inte. Det beror på om deras natur kan räddas eller inte. Många människor har hört en hel del av Guds ord men förstår ändå inte Guds vilja. De har hört Guds många ord men är fortfarande oförmögna av att omsätta dem i praktiken. De är oförmögna att leva ut någon sanning och lägger sig också medvetet i Guds verk. De är oförmögna att utföra något arbete för Gud, de kan inte tillägna honom något och de spenderar också kyrkans pengar i hemlighet och äter gratis i Guds hus. Dessa människor är döda och de kommer inte att räddas. Gud räddar alla dem som är mitt i hans verk. Men det finns en del av dem som inte kan få hans frälsning; endast ett litet antal kan motta hans frälsning. Det beror på att flesta människor har blivit alltför djupt fördärvade och har blivit de döda, och de är bortom all räddning; de har utnyttjats fullständigt av Satan och till sin natur är de alltför ondsinta. Det där lilla antalet människor kunde inte heller lyda Gud fullständigt. Det var inte de som hade varit fullständigt trogna mot Gud sedan begynnelsen eller som hade störst kärlek till Gud sedan begynnelsen. I stället har de blivit lydiga mot Gud tack vare hans erövringsverk, de ser Gud tack vare hans överlägsna kärlek, deras sinnelag förändras tack vare Guds rättfärdiga sinnelag och de lär känna Gud tack vare hans verk, vilket är både verkligt och normalt. Utan detta Guds verk skulle dessa människor, hur goda de än var, fortfarande tillhöra Satan, de skulle fortfarande tillhöra döden, de skulle fortfarande vara döda. Det faktum att dessa människor i dag kan få Guds frälsning beror enbart på att de är villiga att samarbeta med Gud.

Tack vare deras lojalitet mot Gud ska de levande vinnas av Gud och leva mitt ibland hans löften och på grund av att de motsätter sig Gud ska de döda avskys och avvisas av Gud och leva mitt ibland hans straff och förbannelser. Sådant är Guds rättfärdiga sinnelag och ingen människa kan förändra det. Tack vare deras eget sökande får människor Guds godkännande och får leva i ljuset; på grund av deras sluga planer förbannas människor av Gud och nedstiger i bestraffning; på grund av deras synder bestraffas människor av Gud och tack vare deras längtan och lojalitet får folk Guds välsignelser. Gud är rättfärdig: Han välsignar de levande och förbannar de döda, så att

---

de alltid är mitt bland döden och aldrig kommer att leva i Guds ljus. Gud kommer att föra de levande in i sitt rike, han kommer att föra de levande in i sina välsignelser för att vara med honom för alltid. De döda kommer han att drabba med evig död; de är föremålet för hans förstörelse och kommer alltid att tillhöra Satan. Gud behandlar ingen orättvist. Alla de som verkligen söker Gud kommer helt säkert att vara kvar i Guds hus och alla de som inte lyder Gud, och är oförenliga med honom, kommer helt säkert att leva i hans bestraffning. Kanske är du osäker på Guds verk i köttet – men en dag kommer Guds kött inte att direkt ordna människans slut. I stället kommer hans Ande att ordna människans slutmål och vid den tiden kommer folk att veta att Guds kött och hans Ande är ett, att hans kött inte kan begå några fel och att hans Ande är ännu mer oförmögen att göra fel. I slutändan kommer han helt säkert att föra dem som kommer till liv i hans rike – inte en mer, inte en mindre – och de döda som inte har kommit till liv kommer att kastas i Satans håla.

Att ha ett oförändrat sinnelag är att vara i fiendskap med Gud

Efter tusentals år av fördärv har människan blivit avtrubbad och trög, en demon som motsätter sig Gud till den grad att människans upproriskhet mot Gud har nedtecknats i historieböckerna och inte ens människan själv kan redogöra helt för sitt upproriska beteende – för människan har blivit grundligt fördärvad av Satan och förd på sådana avvägar av Satan att hon inte vet vart hon ska ta vägen. Än idag förråder människan Gud: När människan ser Gud förråder hon honom och när hon inte kan se Gud förråder hon honom också. Det finns till och med de som har blivit vittne till Guds förbannelser och Guds vrede och ändå förråder honom. Och därför säger jag att människans vett har mist sin ursprungliga funktion och att människans samvete också har mist sin ursprungliga funktion. Den människa jag ser på är ett odjur i mänsklig skepnad, hon är en giftig orm och oavsett hur ömklig hon vill framstå inför min blick, kommer jag aldrig att vara barmhärtig mot henne, för människan har inget grepp om skillnaden mellan svart och vitt, om skillnaden mellan sanning och icke-sanning. Människans vett är avtrubbat, ändå vill hon fortfarande få välsignelser. Hon är så usel i sin mänsklighet men vill ändå besitta en kungs suveränitet. Vem kunde hon vara kung över med ett sådant vett? Hur skulle hon med en sådan mänsklighet kunna sitta på en tron? Människan känner sannerligen ingen skam! Hon är ett inbilskt kräk! Jag rekommenderar dem av er som vill få välsignelser att först uppsöka en spegel och titta på er egen fula spegelbild – har du vad som krävs för att bli kung? Har du ansiktet hos en som skulle kunna bli välsignad? Det har inte skett den minsta förändring av ditt sinnelag och du har inte omvandlat något av sanningen i praktiken, ändå hoppas du på en underbar morgondag. Du vilseleder dig själv! Människan är född i ett oanständigt land och har blivit allvarligt skadad av samhället, hon har påverkats av feodal etik och hon har undervisats vid ”institutioner för högre lärande”. Den bakåtsträvan, fördärvade moral, eländiga livssyn, föraktliga filosofi, fullkomligt värdelösa tillvaro och förödande livsstil och vanor – allt detta har allvarligt inkräktat på människans hjärta och allvarligt försvagat och attackerat hennes samvete. Resultatet är att människan är längre bort från Gud och mer emot honom än någonsin. Människans sinnelag blir elakare allt eftersom dagarna går och det finns inte en enda människa som villigt ger upp någonting för Gud, inte en enda människa som villigt lyder Gud, vidare inte en enda människa som villigt

---

söker Guds framträdande. Istället gör människan, i Satans domän, inget annat än att sträva efter tillfredsställelse och överlåter sig till köttets fördärv i gyttjans land. Inte ens när de hör sanningen har de som lever i mörkret en tanke på att tillämpa den i praktiken och de är inte heller benägna att söka Gud ens om de har skådat hans framträdande. Hur kan en så fördärvad mänsklighet ha någon möjlighet till frälsning? Hur kan en så dekadent mänsklighet leva i ljuset?

Människan sinnelag bör förändras med utgångspunkt i kunskapen om hennes substans och genom förändringar av hennes tänkande, natur och mentala inställning – genomgripande förändringar. Endast på det viset kommer verkliga förändringar av människans sinnelag att åstadkommas. Människans fördärvade sinnelag grundar sig i att hon har blivit förgiftad och trampad på av Satan, med den oerhörda skada som Satan har tillfogat hennes tänkesätt, moral, insikt och vett. Det är just för att dessa grundläggande ting hos människan har fördärvats av Satan, och skiljer sig totalt från hur Gud från början skapade dem, som människan motsätter sig Gud och inte förstår sanningen. Därför bör förändringar av människans sinnelag inledas med förändringar av hennes tänkesätt, insikt och vett, vilka kommer att förändra hennes kunskap om Gud och hennes kunskap om sanningen. De som föddes i de mest fördärvade av alla länder är ännu mer okunniga om vad Gud är och vad det innebär att tro på Gud. Ju mer fördärvade människor är, desto mindre vet de om Guds existens och desto sämre är deras vett och insikt. Upphovet till människans motstånd och upproriskhet mot Gud är att hon är fördärvad av Satan. Eftersom människan har blivit fördärvad av Satan har hennes samvete trubbats av, hon är omoralisk, hennes tankar är vanartade och hon har en bakåtsträvande mental inställning. Innan människan blev fördärvad av Satan följde hon naturligt Gud och lydde hans ord. Hon hade av naturen ett stabilt vett och samvete och normal mänsklighet. Sedan hon blivit fördärvad av Satan blev hennes ursprungliga vett, samvete och mänsklighet tröga och skadade av Satan. Således har hon mist sin lydnad mot och kärlek till Gud. Människans vett har blivit snedvridet, hennes sinnelag har blivit detsamma som ett djurs, och hennes upproriskhet mot Gud ännu mer frekvent och bitter. Ändå varken vet eller erkänner människan detta och är bara blint motsatt och upprorisk. Det som avslöjar människans sinnelag är uttrycket för hennes vett, insikt och samvete, och eftersom hennes vett och insikt är bristfälliga och hennes samvete har blivit extremt trögt är hennes sinnelag upproriskt mot Gud. Om inte människans vett

---

och insikt kan förändras, kan det inte bli tal om förändringar av hennes sinnelag, som att vara efter Guds hjärta. Om människans förnuft är bristfälligt kan hon inte tjäna Gud och är olämplig att användas av Gud. "Sunt förnuft" betyder att lyda och vara trogen Gud, att längta efter Gud, att vara absolut mot Gud och ha ett samvete gentemot Gud. Det betyder att vara av ett hjärta och sinne gentemot Gud och inte medvetet motsätta sig Gud. De som har ett snedvridet vett är inte sådana. Sedan människan fördärvades av Satan har hon skapat sig föreställningar om Gud och hon har inte haft någon lojalitet till eller längtan efter Gud, än mindre ett samvete gentemot Gud. Människan motsätter sig medvetet Gud och fäller dom över honom och kastar dessutom smädelser mot honom bakom hans rygg. Människan är klart medveten om att han är Gud men fäller ändå dom över honom bakom hans rygg, har inga avsikter att lyda honom och kommer bara med omdömeslösa krav och uppmaningar till honom. Sådana personer – personer med ett snedvridet vett – saknar förmåga att förstå sitt eget föraktliga beteende eller att ångra sin upproriskhet. Om människor har förmåga att förstå sig själva, då har de fått tillbaka lite av sitt vett. Ju mer upproriska människor är mot Gud utan att förstå sig själva, desto bristfälligare är deras vett.

Upphovet till avslöjandet av människans fördärvade sinnelag är inget annat än hennes tröga samvete, hennes illvilliga natur och bristfälliga vett; om människans samvete och vett kan bli normala igen kommer hon att bli användbar inför Gud. Det är helt enkelt för att människans samvete alltid har varit avtrubbat, människans vett aldrig har varit stabilt och blir allt trögare, som människan blir allt mer upprorisk mot Gud, så att hon till och med spikade fast Jesus vid korset och har vägrat de sista dagarnas inkarnerade Gud tillträde till hennes hem och fördömer Guds kött och betraktar Guds kött som ringa. Om människan hade den minsta mänsklighet skulle hon inte vara så grym i sin behandling av Guds inkarnerade kött. Om hon hade det minsta vett skulle hon inte vara så elak i sin behandling av den inkarnerade Gudens kött; om hon hade det minsta samvete skulle hon inte vara så "tacksam" mot den inkarnerade Guden som hon är. Människan lever i den tidsålder då Gud blir kött men hon saknar ändå förmåga att tacka Gud för denna goda möjlighet och förbannar istället Guds ankomst eller fullkomligt ignorerar Guds inkarnation som ett faktum och är till synes emot det och trött på det. Oberoende av hur människan hanterar Guds ankomst har Gud, i korta ordalag, alltid tålmodigt fortsatt med sitt verk – även om människan inte har varit det

---

minsta välkomnande mot honom och blint ställer krav på honom. Människans sinnelag har blivit extremt elakt, hennes vett har blivit extremt trögt och hennes samvete har blivit helt nertrampat av den onde och har för länge sedan upphört att vara människans ursprungliga samvete. Människan är inte bara otacksam mot den inkarnerade Guden för att han har skänkt så mycket liv och nåd till mänskligheten, utan har även blivit bitter på Gud för att han ger henne sanningen. Det är för att människan inte har det minsta intresse av sanningen som hon är bitter på Gud. Människan är inte bara oförmögen att ge upp sitt liv för den inkarnerade Guden, hon försöker också utvinna favörer från honom och gör anspråk på ett intresse som är dussintals gånger större än det som människan har visat Gud. Människor med ett sådant samvete och förnuft tycker inte att det här är någon stor sak och tror fortfarande att de har offrat så mycket för Gud och att Gud har gett dem för lite. Det finns de som efter att ha gett mig en skål vatten sträcker fram sina händer och kräver att jag betalar dem för två skålar mjölk, eller som har gett mig logi för en natt och sedan kräver att jag ska betala för flera nätter. Hur skulle ni fortfarande kunna vilja vinna livet, med en sådan mänsklighet och ett sådant samvete? Vilka föraktliga kräk ni är! Det är på grund av denna mänsklighet och detta samvete hos människan som den inkarnerade Guden vandrar runt i landet utan att finna skydd någonstans. De som i sanning besitter ett samvete och en mänsklighet bör lovprisa och helhjärtat tjäna den inkarnerade Guden, inte på grund av hur mycket verk han har utfört, utan även om han inte skulle utföra något verk alls. Det är vad de som har ett stabilt vett borde göra, och det är människans plikt. De flesta talar till och med om villkor i sin tjänst för Gud: De bryr sig inte om ifall han är Gud eller en människa och de talar bara om sina egna villkor och strävar bara efter att tillfredsställa sina egna begär. När ni lagar mat till mig kräver ni en serviceavgift, när ni springer ärenden åt mig ber ni om budkostnader, när ni arbetar åt mig kräver ni lön för arbetet, när ni tvättar mina kläder kräver ni tvättavgifter, när ni försörjer kyrkan kräver ni återställandekostnader, när ni talar kräver ni talaravgifter, när ni ger ut böcker kräver ni distributionsavgifter och när ni skriver kräver ni författararvode. De jag har hanterat begär till och med ersättning från mig, medan de som har blivit hemskickade kräver compensation för sitt skadade anseende. De som är ogifta kräver en hemgift eller ersättning för sin förlorade ungdom, de som dödar en kyckling kräver en slaktares lön, de som steker mat kräver stekavgifter och de som lagar soppa kräver betalt för det också ... Sådan är er högdragna

---

och mäktiga mänsklighet och sådana är de handlingar som ert vänliga samvete dikterar. Var är ert vett? Var är er mänsklighet? Det ska jag tala om för er! Om ni fortsätter så här kommer jag att sluta verka bland er. Jag inte verka bland en flock odjur i mänsklig skepnad, jag tänker inte lida så för en grupp människor vars fagra ansikten döljer ett vilt hjärta, jag tänker inte härda ut för en sådan djurflock som inte har den minsta chans till frälsning. Den dag jag vänder er ryggen är dagen då ni dör, det är den dag då mörkret faller över er och den dag då ni överges av ljuset! Det ska jag tala om för er! Jag kommer aldrig att vara välvillig till en grupp som er, en grupp som till och med står lägre än djuren! Det finns gränser för mina ord och handlingar och så som er mänsklighet och ert samvete är kommer jag inte att uträtta mer verk, för ni saknar samvete i sådan utsträckning, ni har vållat mig för stor smärta och ert föraktfulla beteende väcker för stor avsky hos mig! Människor som saknar mänsklighet och samvete i sådan utsträckning kommer aldrig att ha chansen att bli frälsta; jag skulle aldrig rädda sådana hjärtlösa och otacksamma personer. När min dag kommer ska jag låta mina svidande flammor regna ner i all evighet över de olydnadens barn som en gång framkallade min häftiga vrede, jag ska ålägga de djur som en gång kastade smädelser mot mig och övergav mig mitt eviga straff, med elden av mitt raseri ska jag för alltid bränna de olydnadens söner som en gång åt och levde tillsammans med mig men inte trodde på mig utan förolämpade och förrådde mig. Jag ska låta alla de som har framkallat min ilska bli föremål för min bestraffning, jag ska låta all min vrede regna ner över dessa odjur som en gång ville stå bredvid mig som mina jämlingar men varken tillbad eller lydde mig; den stav som jag slår människan med ska falla över dessa djur som en gång njöt av min omsorg och de mysterier jag uttalade och som ville ta materiella njutningar från mig. Jag kommer inte att vara förlåtande mot någon som försöker ta min plats, jag ska inte skona några av dem som försöker avtvunga mig mat och kläder. Än så länge är ni fria från skada och fortsätter att gå för långt i de krav ni ställer på mig. När vredens dag kommer ska ni inte ställa några ytterligare krav på mig; vid den tiden ska ni få "roa" er av hjärtans lust, jag ska tvinga ert ansikte ner i marken och ni kommer aldrig kunna resa er igen! Förr eller senare kommer jag att "betala tillbaka" denna skuld till er – och jag hoppas att ni tålmodigt väntar på den dagens ankomst.

Om dessa föraktliga varelser uppriktigt kan åsidosätta sina omåttliga önsknings och återvända till Gud har de fortfarande möjlighet att bli frälsta. Om människan

---

uppriktigt längtar efter Gud i sitt hjärta kommer hon inte att bli övergiven av Gud. Människan misslyckas med att nå fram till Gud, inte för att Gud är känslös eller för att Gud är ovillig att vinnas av människan, utan för att människan inte vill vinna Gud och för att hon inte ivrigt söker Gud. Hur skulle en av dem som uppriktigt söker Gud kunna bli förbannad av Gud? Hur skulle någon med stabilt vett och lyhört samvete kunna bli förbannad av Gud? Hur skulle någon som uppriktigt tillber och tjänar Gud kunna förtäras av lågorna av hans vrede? Hur skulle någon som gärna lyder Gud kunna bli fördriven från hans hus? Hur skulle någon som inte kan älska Gud nog kunna leva under Guds bestraffning? Hur skulle någon som gärna avstår från allt för Gud kunna bli lämnad utan någonting? Människan är ovillig att sträva efter Gud, ovillig att vara spendera sina ägodelar för Gud och ovillig att göra en insats på livstid för Gud och säger istället att Gud har gått för långt, att alltför mycket hos Gud strider mot människans föreställningar. Med en sådan mänsklighet, även om ni var frikostiga i era bemödanden, skulle ni inte kunna vinna Guds erkännande, för att inte tala om det faktum att ni inte söker Gud. Vet ni inte att ni är defekta produkter av människosläktet? Vet ni inte att ingen mänsklighet står lägre än er? Vet ni inte vilken er "hederstitel" är? De som uppriktigt älskar Gud kallar er vargens far, vargens mor, vargens son och vargens barnbarn. Ni är ättlingar till vargen, vargens folk, och bör känna till er identitet och aldrig glömma den. Tro inte att ni är någon överlägsen figur: Ni är den elakaste gruppen av icke-människor i människosläktet. Vet ni inte något av det här? Förstår ni vilken risk jag har tagit genom att verka bland er? Om inte ert vett kan bli normalt igen och ert samvete fungera normalt, kommer ni aldrig att bli av med benämningen "varg", ni kommer aldrig att undkomma förbannelsens dag, aldrig undkomma dagen för er bestraffning. Ni föddes som undermåliga, ett ting utan värde. Ni är av naturen en flock hungriga vargar, en hög med bråte och skräp och till skillnad från er så verkar jag inte på er för att vinna favörer utan för att det verket behövs. Om ni fortsätter att vara såhär upproriska kommer jag att avbryta mitt verk och aldrig verka på er igen. Tvärtom kommer jag att föra över mitt verk till en annan grupp som gör mig nöjd och på så sätt kommer jag att lämna er för alltid, för jag vill inte gärna se på dem som är i fiendskap med mig. Önskar ni således att vara förenliga med mig eller i fiendskap med mig?

Alla som inte känner Gud är Guds motståndare

Att förstå syftet med Guds arbete, vilken effekt det får i människan och exakt vad som är hans vilja med människan, det är vad varje människa som följer Gud bör uppnå. Nuförtiden är kunskap om Guds verk precis vad alla människor saknar. Vad Gud har gjort med människor, hela Guds verk och exakt vad som är Guds vilja med människan, sedan världens skapelse till idag – det här är saker som människan varken vet eller förstår. Denna otillräcklighet syns inte bara i hela den religiösa världen, utan även i alla dessa som tror på Gud. När den dagen kommer då du verkligen skådar Gud, när du verkligen inser hans vishet; när du skådar allting Gud har gjort och inser vad Gud är och har – när du skådar hans överflöd, vishet, under och allt han har gjort med människor – det är då du kommer att ha uppnått framgång med din tro på Gud. När Gud sägs vara allomfattande och nåderik – exakt på vilket sätt är han allomfattande? Och vad menas med överflöd? Om du inte förstår detta, så kan du inte anses tro på Gud. Varför säger jag att dessa i den religiösa världen inte tror på Gud utan är missdådare, som är av samma slag som djävulen? När jag säger att de är missdådare, beror det på att de inte förstår Guds vilja och är oförmögna att se hans vishet. Gud uppenbarar aldrig sitt verk för dem. De är blinda; de kan inte se inte Guds gärningar, de har övergivit av Gud saknar fullständigt Guds omsorg och beskydd, än mindre den Helige Andes verk. Alla som saknar Guds verk är missdådare och motståndare till Gud. Det motstånd mot Gud som jag talar om, syftar på dessa som inte känner Gud, dessa som erkänner Gud i ord men ändå inte känner honom, dessa som följer Gud men ändå inte lyder honom och dessa som åtnjuter Guds nåd men likväl är oförmögna att vittna om honom. Utan att förstå syftet med Gud verk eller det arbete Gud utför i människan, kan människan inte vara i samklang med Guds vilja och inte heller vittna om Gud. Att människan motsätter sig Gud beror å ena sidan på människans fördärvade sinnelag, och å andra sidan på okunnighet om Gud och bristande insikt om principerna för Guds verk och hans vilja med människan. Dessa två aspekter utgör sammantaget en bakgrund till människans motstånd mot Gud. Nybörjare i tron motsätter sig Gud eftersom detta motstånd ligger i deras natur, medan motståndet mot Gud hos dem som varit troende i många år beror på deras okunnighet om Gud, liksom deras fördärvade sinnelag. Innan Gud blev kött, berodde bedömningen av huruvida en människa motsatte sig Gud på om hon följde de stadgar som Gud i himlen utfärdat. Under lagens tidsålder betraktades till exempel den

---

som inte höll Jehovas lagar som motståndare till Gud; dem som stal av offren till Jehova liksom de som tog ställning mot dem som hade Jehovas välvilja ansågs vara Guds motståndare och skulle stenas till döds; de som inte respekterade sin far och mor, och de som slog eller förbannade en annan människa ansågs vara personer som inte höll lagarna. Och alla som inte höll Jehovas lagar ansågs vara hans motståndare. Så var det inte längre under nådens tidsålder, då de som tog ställning mot Jesus ansågs ta ställning mot Gud, och de som inte lydde orden som Jesus talade ansågs sätta sig upp emot Gud. På den tiden började man definiera motstånd mot Gud på ett både mer korrekt och praktiskt sätt. Innan Gud blev kött bedömdes en människas eventuella motstånd mot Gud efter huruvida hon tillbad och såg upp till den osynlige Guden i himlen. Definitionen av motstånd mot Gud var inte så praktisk på den tiden eftersom människan inte kunde se Gud och inte heller veta hur hans skepnad såg ut eller hur han verkade och talade. Människan hade inga föreställningar om Gud över huvud taget och hennes gudstro var diffus eftersom han fortfarande inte hade framträtt för människan. Så oavsett hur människan trodde på Gud i sina fantasier, varken fördömde han henne eller ställde alltför stora krav på henne, för människan var fullständigt oförmögen att se Gud. När Gud blir kött och kommer för att verka bland människor, ser alla honom och hör hans ord, och alla ser de gärningar Gud utför i sin fysiska kropp. I den stunden blir alla människans uppfattningar till skum. De som har sett Gud framträda i köttet kommer inte att fördömas om de villigt lyder honom, medan de som medvetet tar ställning mot honom kommer att betraktas som Guds motståndare. Dessa personer är antikrister, fiender som avsiktligt tar ställning mot Gud. De som har egna uppfattningar om Gud men ändå är redo och villiga att lyda honom kommer inte att fördömas. Gud fördömer människan på grundval av hennes avsikter och handlingar, aldrig för hennes tankar och idéer. Om han skulle fördöma människan utifrån hennes tankar och idéer skulle ingen kunna undkomma Guds vrede. De som avsiktligt tar ställning mot den inkarnerade Guden kommer att straffas för sin olydnad. När det gäller dessa människor som medvetet sätter sig upp mot Gud så stammar deras motstånd från det faktum att de bär på olika uppfattningar om honom, vilket i sin tur får dem att begå handlingar som stör Guds verk. Dessa individer motsätter sig och förstör Guds verk med avsikt. De har inte bara egna föreställningar om Gud, utan de ägnar sig också åt aktiviteter som stör hans verk, och därför ska sådana människor fördömas. De som inte avsiktligt stör Guds

---

verk skall inte fördömas som syndare, eftersom de är i stånd att villigt lyda och inte ägna sig åt aktiviteter som orsakar avbrott och störningar. Sådana individer kommer inte att fördömas. Men om människor efter att ha upplevt Guds verk under många år fortsätter att hysa egna föreställningar om honom och förblir oförmögna att lära känna den förkroppsligade Gudens arbete, och om de trots många års erfarenhet av hans arbete fortsätter att hålla fast vid egna åsikter om Gud och fortfarande inte kan lära känna honom, då är deras hjärtan likväl fyllda med många uppfattningar om Gud, och även om inte dessa uppfattningar blir märkbara så är den här sortens människor inte till någon som helst nytta för Guds verk. De är oförmögna att sprida evangeliet åt Gud eller att vittna om honom. Den sortens människor är odugliga och idioter. Eftersom de inte känner Gud och dessutom helt oförmögna att göra sig av med sina föreställningar om Gud, är de fördömda. Man kan uttrycka det så här: Det är normalt att de som nyligen blivit troende har olika föreställningar om Gud eller inte vet något om honom, men det är inte normalt för den som har varit troende i många år och som har upplevt mycket av Guds verk att fortsätta att ha sådana föreställningar, och än mindre normalt att en sådan person inte har någon kunskap om Gud. Det är just på grund av att det här inte är ett normalt tillstånd som de fördöms. De här onormala människorna är enbart avfall; det är de som motsätter sig Gud mest och som utan fog har åtnjutit Guds nåd. Till slut ska alla sådana personer elimineras!

De som inte förstår syftet med Guds verk är de som tar ställning mot honom, och de som har förstått syftet med Guds verk men ändå inte försöker behaga honom ska i än högre grad betraktas som hans motståndare. Det finns de som läser Bibeln i ståtliga kyrkor och reciterar den dagarna i ända, men likväl förstår ingen av dem syftet med Guds verk. Inte en enda en av dem är kapabel att lära känna Gud; än mindre är någon av dem vara i samklang med Guds vilja. De är värdelösa, hemska människor allesamman som upphöjer sig själva och läxar upp Gud. Samtidigt som de bär Guds banér sätter de sig medvetet upp emot honom. De påstår sig tro på Gud men äter likväl människans kött och dricker hennes blod. Alla dessa individer är djävlar som förtär människans själ, huvuddemoner som avsiktligt hindrar dem som försöker slå in på den rätta vägen, och stötestenar som blockerar vägen för dem som söker Gud. De må ge intryck av att ha "sund fysik", så hur ska deras anhängare kunna veta att de är antikrister som leder människan till att sätta sig upp mot Gud? Hur ska deras

---

efterföljare kunna veta att de är levande djävlar som är fast beslutna att sluka mänskliga själar? De som högaktar sig själva i Guds närvaro är de mest obetydliga bland människorna, medan de som ödmjucar sig är de mest hedervärda. Och de som tror sig känna till Guds verk och som dessutom kan förkunna Guds verk för andra med pompa och ståt samtidigt som de tittar trotsigt på honom – de är de mest okunniga bland människorna. Sådana individer saknar Guds vittnesbörd och är arroganta och inbilska. De som tror att de har för lite kunskap om Gud, trots att de har verklig erfarenhet och praktisk kunskap om honom, är de han älskar mest. Det är endast dessa personer som verkligen vittnar om Gud och verkligen kan bli fullkomnade av honom. De som inte förstår Guds vilja är hans motståndare; de som förstår Guds vilja men inte utövar sanningen är hans motståndare; de som äter och dricker Guds ord men ändå går emot Guds ords innersta väsen är hans motståndare; de som har egna föreställningar om den inkarnerade Guden och dessutom vill göra uppror är hans motståndare; de som dömer Gud är hans motståndare; och var och en som inte är i stånd att lära känna Gud och vittna om honom är hans motståndare. Så jag uppmanar er: Om ni verkligen tror att ni kan vandra denna väg, fortsätt då att följa den. Men om ni inte kan låta bli att sätta er upp mot Gud, då är det bäst att ni ger er av innan det är för sent. Annars är risken synnerligen stor att det kommer att gå illa för er, för er natur är helt enkelt alltför fördärvad. Ni hyser inte ett uns lojalitet eller lydnad, ni har inte ett hjärta som törstar efter rättfärdighet och sanning, och ni har inte heller den minsta kärlek till Gud. Man kan säga att ert tillstånd inför Gud är fullkomligt i spillror. Ni kan inte hålla fast vid vad ni borde håll fast vid och ni kan inte säga vad som borde sägas. Ni har underlåtit att omsätta i praktiken vad ni ska omsätta i praktiken, och den funktion ni borde fylla har ni inte klarat av att fylla. Ni har inte den lojalitet, det samvete, den lydnad eller viljekraft som ni borde ha. Ni har inte utstått det lidande som ni borde ha, och ni har inte den tro som ni borde ha. Ni saknar helt enkelt alla förtjänster; skäms ni inte över att leva? Jag ska säga er att det vore bättre för er att sluta ögonen till evig vila, och på så sätt låta Gud slippa bekymra sig över er och lida för er skull. Ni tror på Gud men ändå känner ni inte hans vilja; ni äter och dricker Guds ord och ändå kan ni inte leva upp till Guds krav på människan. Ni tror på Gud men ni känner honom likväl inte, och ni lever utan något mål att sträva mot, utan några värden, utan någon mening. Ni lever som mänskliga varelser men har varken samvete, integritet eller den minsta trovärdighet – hur kan ni

---

kalla er människor? Ni tror på Gud, men bedrar honom. Dessutom tar ni Guds pengar och äter upp offergåvorna som getts till honom. Och i slutändan tar ni ändå inte minsta hänsyn till Guds känslor och känner inte minsta samvetskval. Ni kan inte ens uppfylla de mest triviala av Guds krav. Hur kan ni kalla er människor? Ni äter maten Gud ger er och andas luften han ger er, ni åtnjuter hans nåd, men i slutändan har ni inte den minsta kunskap om Gud. Tvärtom har ni blivit oduglingar som sätter sig upp mot Gud. Är ni då inte djur, inte bättre än hundar? Finns det något djur som är mer illvilligt än ni?

De pastorer och äldste som står i de höga predikstolarna och undervisar människan är motståndare till Gud och i allians med Satan; måste då inte de av er som inte står i höga predikstolar och undervisar människan vara ännu större motståndare till Gud? Är ni inte ännu mer än de i maskopi med Satan? De som inte förstår syftet med Guds verk vet inte hur man står i samklang med Guds vilja. Det kan väl knappast vara så att de som förstår syftet med hans verk inte vet hur de ska följa Guds vilja? Guds verk är aldrig felaktigt, utan det är människans strävan som är bristfällig. Är inte dessa depraverade individer, som avsiktligt motarbetar Gud, mer lömska och illvilliga än dessa pastorer och äldste? Det är många som sätter sig upp mot Gud, men bland dessa finns det också många olika typer av motstånd mot Gud. Eftersom det finns troende av alla de slag, så finns det också alla slags motståndare till Gud, var och en olik de andra. Inte en enda av dem som inte tydligt inser syftet med Guds verk kan bli frälst. Oavsett hur människan må ha motsatt sig Gud i det förflutna, kommer Gud att sopa bort hennes tidigare synder när hon kommer till insikt om Guds verk och ägnar sina ansträngningar åt att behaga Gud. Så länge som människan söker sanningen och utövar sanningen, kommer Gud inte att hålla i minnet vad hon har gjort. Dessutom är det utifrån människans utövande av sanningen som Gud rättfärdiggör henne. Detta är Guds rättfärdighet. Innan människan har sett Gud eller upplevt hans verk lägger han inte hennes agerande på minnet oavsett hur hon har agerat gentemot honom. Men så snart människan har sett Gud och upplevt hans verk präntar Gud ner alla hennes gärningar och handlingar i "krönikorna", för människan har sett Gud och levt i hans verk.

När människan verkligen har sett vad Gud har och är, när hon har sett hans överhöghet, när hon verkligen har lärt känna Guds verk och när människans tidigare sinnelag också har förändrats, då kommer människan att helt ha gjort sig av med sitt upproriska sinnelag som sätter sig upp mot Gud. Man kan säga att alla människor

---

någon gång har opponerat sig mot Gud och att alla människor någon gång har gjort uppror mot Gud. Men om du villigt lyder den inkarnerade Guden och i fortsättningen behagar Guds hjärta genom din trohet, utövar sanningen så som du borde, gör din plikt så som du borde och följer bestämmelserna så som du borde, då är du en människa som är villig att göra dig av med din upproriskhet för att behaga Gud och som kan fullkomnas av Gud. Om du envist vägrar att inse dina misstag och inte har någon avsikt att ångra dig, om du håller fast vid ditt rebelliska beteende och inte har minsta intention att samarbeta med Gud och behaga honom, då kommer en sådan styvnackad och oförbätterlig människa som du garanterat att straffas och kommer garanterat aldrig att fullkomnas av Gud. Om du är Guds fiende i dag kommer du att vara det även i morgon, och du kommer att förbli Guds fiende också nästa dag; du kommer för alltid att vara Guds motståndare och Guds fiende. Hur skulle Gud då rimligen kunna låta dig komma undan? Det är människans natur att sätta sig upp mot Gud, men människan får inte medvetet söka upp "hemligheten" med att göra motstånd mot Gud bara därför att det är en oöverstiglig uppgift att ändra sin natur. I så fall vore det säkrast för dig att ge dig av innan det är för sent, så att inte din framtida tuktan blir ännu strängare, och så att inte din råa natur bryter fram och bli oregerlig tills Gud till sist gör slut på din köttsliga kropp. Du tror på Gud för att bli välsignad; vore det inte en skam om du slutligen bara drabbas av olycka. Jag uppmanar er att utarbeta en annan plan. Vad som helst som ni kan göra vore bättre än att tro på Gud. Inte kan det väl vara så att den här vägen är den enda som finns? Skulle du inte leva vidare om du inte sökte sanningen? Varför måste du vara oense med Gud på det här viset?

**Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna II
(november 1992 till juni 1993)**

Arbete och inträde (1)

Ända sedan människorna slog in på den rätta vägen till tro på Gud, har det funnits mycket som de fortfarande är osäkra på. De är fortfarande fullständigt förvirrade när det gäller Guds verk och när det gäller mycket av det arbete de bör utföra. Detta beror, å ena sidan, på deras avvikande erfarenheter och deras begränsade förmåga att ta emot; å andra sidan beror det på att Guds verk ännu inte har fört fram människorna till detta stadium. Därför är alla tvehågsna i de flesta andliga frågor. Ni är inte bara osäkra på vad ni bör inträda i, ni är ännu mer okunniga om Guds verk. Detta är mer än bara en fråga om era brister: Det är ett stort fel som är gemensamt för alla i den religiösa världen. Här ligger nyckeln till varför människor inte känner Gud, detta fel är alltså en gemensam defekt som delas av alla dem som söker honom. Inte en enda människa har någonsin känt Gud eller ens sett hans sanna ansikte. Det är på grund av detta som Guds verk blir lika mödosamt som att flytta ett berg eller torrlägga havet. Så många människor har offrat sina liv för Guds verk; så många har fördrivits på grund av hans verk; så många har för hans verks skull plågats till döds; så många har dött orättfärdigt med ögonen fulla av tårar på grund av kärleken till Gud; så många har utsatts för grym och omänsklig förföljelse. ... Att dessa tragedier sker – beror inte allt på att människorna saknar kunskap om Gud? Hur kan någon som inte känner Gud ha fräckheten att komma inför honom? Hur kan någon som tror på Gud och ändå förföljer honom ha fräckheten att komma inför honom? Denna otillräcklighet gäller inte bara dem som finns i den religiösa världen, utan den är snarare gemensam för både er och dem. Människor tror på Gud utan att känna honom; det är av denna enda anledning som de inte vördar Gud i sina hjärtan och inte fruktar honom i sina hjärtan. Det finns rent av människor som, öppet och skamlöst, utför det arbete som de föreställer sig i sin egen fantasi i denna ström och går omkring och utför det arbete som Gud har uppdragit åt dem enligt deras egna krav och omåttliga begär. Många människor handlar okontrollerat, de visar ingen respekt för Gud utan följer sin egen vilja. Är inte dessa exempel perfekta manifestationer av människornas själviska hjärtan? Visar inte dessa exempel tydligt överflödet av bedrägeri hos människorna? Människor kan förvisso vara synnerligen intelligenta, men hur kan deras gåvor ersätta Guds verk? Människorna kanske verkligen bryr sig om Guds börda, men de får inte handla alltför själviskt. Är människors gärningar verkligen lika Guds? Kan någon vara säker till hundra procent? Att vittna om

---

Gud, att ärva hans härlighet – det är Gud som gör ett undantag och lyfter människor; hur skulle människorna kunna vara värdiga? Guds verk har just börjat, och hans ord har just börjat talas. Nu känner människorna sig nöjda med sig själva, men är inte detta helt enkelt inställsam ödmjukhet? De förstår alldeles för lite. Inte ens den mest begåvade teoretiker, den mest värtalige talare, kan beskriva hela Guds överflödande rikedom, så hur mycket mindre kan ni göra det? Ni bör inte placera ert eget värde högre än himlen, utan ni bör snarare betrakta er själva som ringare än någon av dessa förnuftiga människor som försöker älska Gud. Detta är den väg ni ska följa för att träda in: att se er själva som betydligt ringare än alla andra. Varför har ni så höga tankar om er själva? Varför uppskatta er själva så högt? På den långa livsresan har ni bara tagit de första stegen. Allt ni ser är Guds arm, inte hela Gud. Det anstår er att se mer av Guds verk, att upptäcka mer av det som ni bör träda in i, för ni har förändrats alltför lite.

När Gud fullkomnar människan och förvandlar hennes sinnelag upphör hans verk aldrig, eftersom människan har alltför många brister och inte alls lever upp till hans krav. Och därför kan man säga att i Guds ögon kommer ni för alltid att vara nyfödda spädbarn, med mycket få av de egenskaper som behagar honom, för ni är ingenting annat än levande varelser i Guds händer. Om en människa blir självbelåten, skulle Gud då inte avsky henne? Att säga att ni kan tillfredsställa Gud i dag är att tala utifrån er köttsliga kropps begränsade perspektiv; om ni verkligen skulle tävla mot Gud, skulle ni besegras för alltid på arenan. Människans kött har aldrig någonsin upplevt seger. Endast genom den helige Andes verk är det möjligt för människan att ha några försonande drag. I den myriad varelser och ting som Gud har skapat är människan förvisso den lägsta. Även om hon är herre över allting, är människan den enda varelse som utsätts för Satans bedrägeri, den enda som faller offer för hans fördärv på en oändlig mängd sätt. Människan har aldrig haft makt över sig själv. De flesta människor lever i Satans vidriga välde och utsätts för hans hån; han retar dem på många olika sätt tills de bara är till hälften levande och får utstå alla växlingar, alla vedermödor i människornas värld. Efter att ha lekt med dem beseglar Satan deras öde. Och därför lever människor hela sitt liv förvirrade och vimmelkantiga; inte en enda gång får de åtnjuta det goda som Gud har berett för dem, i stället skadas de av Satan och lämnas i spillror. I dag har de blivit så förslappade och likgiltiga att de helt enkelt inte har lust att bry sig om Guds verk. Om människor inte har lust att bry sig om Guds verk, är deras

---

erfarenhet dömd att för alltid förbli fragmentiserad och ofullständig, och platsen för deras inträde kommer för alltid att vara tom. Under de tusentals år som förflutit sedan Gud kom in i världen har ett antal människor med höga ideal anlitats av Gud för att arbeta för honom ett antal år; men de som känner hans verk är så få att de nästan inte finns. Därför tar ett oräkneligt antal människor på sig rollen att motarbeta Gud samtidigt som de arbetar för honom, därför att de, hellre än att utföra hans verk, i själva verket utför mänskligt arbete i en ställning som Gud har gett dem. Kan det kallas arbete? Hur kan de träda in? Mänskligheten har tagit emot Guds nåd och begravt den. Av dem som sedan generationer tillbaka utför hans verk är det därför inte många som får träda in. De talar helt enkelt inte om att känna Guds verk, för de förstår alltför lite av Guds visdom. Man kan säga att även om det finns många som tjänar Gud, har de inte kunnat se hur upphöjd han är, och det är därför som alla har satt sig själva i Guds ställe för att dyrkas av andra.

Gud har förblivit dold i skapelsen i så många år; han har iakttagit så många vårar och höstar genom ett beslöjande dis; han har blickat ner från den tredje himlen så många dagar och nätter; han har vandrat omkring bland människorna i så många månader och år. Han har suttit ovanför alla människor och lugnt väntat under så många kalla vintrar. Inte en enda gång har han visat sig öppet för någon, inte gett ifrån sig ett enda ljud, och han går sin väg utan något tecken och återvänder lika stilla. Vem kan känna hans sanna ansikte? Han har aldrig talat med människan, aldrig framträtt för människan. Hur lätt är det för människorna att utföra det verk som Gud har uppdragit åt dem? De inser föga att det svåraste av allt är att lära känna honom. I dag har Gud talat till människan, men människan har aldrig känt honom, därför att hennes inträde i livet är alltför begränsat och ytligt. Utifrån hans perspektiv är människorna inte alls lämpade att träda fram inför Gud. De har alltför liten kunskap om Gud och drar sig alltför långt undan honom. Dessutom är de hjärtan med vilka de tror på Gud alltför komplicerade, och de har helt enkelt inte Guds avbild i sina hjärtans innersta. Följden är att Guds mödosamma ansträngningar och hans verk, likt stycken av guld begravda i sanden, inte kan avge en strimma av ljus. För Gud är dessa människors kaliber, motiv och åsikter ytterst motbjudande. Utarmade när det gäller förmågan att ta emot, okänsliga intill känslolöshet, förnedrade och degenererade, överdrivet fjäskande, svaga och utan viljekraft, måste de ledas så som man leder boskap och hästar. När det gäller

---

deras inträde i anden, eller inträde i Guds verk, bekymrar de sig inte det ringaste och de har inte ett uns beslutsamhet att lida för sanningens skull. Det kommer inte att vara lätt för Gud att göra detta slags människa fullkomlig. Därför är det absolut nödvändigt att ni tar itu med ert inträde från denna utgångspunkt – att ni genom ert arbete och ert inträde börjar lära känna Guds verk.

Arbete och inträde (2)

Ert arbete och inträde är rätt skrala – människan lägger inte vikt vid arbete och är ännu mer planlös vad gäller inträde. Människan betraktar dem inte som lärdomstillfällen att inträda i. I människans andliga erfarenhet är nästan allt hon ser tomma synvillor. Inte särskilt mycket begärs av er vad gäller er erfarenhet av arbete. Men såsom någon som ska göras fullkomlig av Gud behöver du ta lärdom rörande att arbeta för Gud, så att du inom kort kan rätta dig efter Guds vilja. Genom tidsåldrarna har de som utfört arbete kallats arbetare eller apostlar, ord som syftar på ett litet antal personer som används av Gud. Det arbete jag idag talar om syftar dock inte enbart på dessa arbetare eller apostlar, utan avser snarare alla som ska göras fullkomliga av Gud. Många har kanske föga intresse av detta, men med inträde i åtanke vore det bäst att tala om sanningen i den här frågan.

Vad gäller arbete så tror människan att det går ut på att ränna omkring åt Gud, predika överallt och förbruka sina krafter i hans tjänst. Denna uppfattning stämmer visserligen, men den är för ensidig. Vad Gud begär av människan är inte bara att ränna omkring åt honom; utöver just detta handlar arbetet också om att tjäna och att se till andliga behov. Många bröder och systrar har inte ens efter alla dessa år av erfarenhet någonsin funderat på att arbeta för Gud, eftersom arbete såsom människan föreställer sig det är oförenligt med vad Gud begär. Därför har människan inte något som helst intresse vad gäller arbete, och detta är just anledningen till att även människans inträde är tämligen ensidigt. Ni borde alla påbörja ert inträde med att arbeta för Gud, så att ni bättre kan ta er igenom varje aspekt av erfarenhet. Det är det här ni ska träda in i. Arbete syftar inte på att ränna omkring åt Gud, utan på huruvida människans liv och vad människan lever ut kan vara Gud till behag. Arbete syftar på att människor använder sin hängivenhet till Gud och sin kunskap om Gud till att vittna om Gud och även till att tjäna människor. Det här är människans ansvar och det är vad alla människor borde förstå. Man skulle kunna säga att ert inträde är ert arbete och att ni under ert arbete för Gud eftersträvar inträde. Att erfara Guds verk innebär inte bara att du vet hur du ska äta och dricka Guds ord. Än viktigare att man vet hur man vittnar om Gud kan tjäna Gud och kan och sörja för människors andliga behov. Det här är arbete, och det är även ert inträde; det är vad varje människa borde uträtta. Det finns många som bara fokuserar på att ränna omkring åt Gud och predika överallt men förbiser sin

---

personliga erfarenhet och försummar sitt inträde i det andliga livet. Det här är vad som lett dem som tjänar Gud till att bli de som stretar emot Gud. Dessa människor, som har tjänat Gud och sört för människor under alla dessa år, har helt enkelt betraktat arbete och predikan som inträde. Ingen av dem har uppfattat sin personliga andliga erfarenhet som ett viktigt inträde. I stället har de räknat den upplysning de erhållit från den helige Andes verk som kapital att undervisa andra ur. När de predikar är de djupt tyngda och mottar den helige Andes verk, och på så sätt frigör de den helige Andes röst. De som arbetar fylls då av självbelåtenhet, som om den helige Andes verk har blivit deras personliga andliga erfarenhet. De känner att alla ord de talar tillhör deras eget jag, om än som om deras egen erfarenhet inte är så tydlig som de har beskrivit. Dessutom har de inte minsta aning om vad de ska säga innan de börjar tala, men när den helige Ande verkar i dem flödar orden ut i en aldrig sinande ström. Efter att du har predikat på det sättet en gång, upplever du att din egentliga mognad inte är så liten som du trott, och som i ett läge då den helige Ande har verkat i dig flera gånger slår du fast att du redan uppnått mognad och tror felaktigt att den helige Andes verk är ditt eget inträde och ditt eget jag. När du ständigt har sådana upplevelser blir du släpphänt rörande ditt eget inträde, slirar in i lathet utan att märka det och slutar att lägga någon vikt vid ditt personliga inträde. Av det skälet måste du, i ditt tjänande av andra, tydligt skilja mellan din mognad och den helige Andes verk. Det kan bättre underlätta ditt inträde och vara mer till gagn för din erfarenhet. När människan tolkar den helige Andes verk som sin personliga erfarenhet, blir detta en källa till moraliskt förfall. Därför säger jag: Ni bör betrakta ert inträde som en viktig lärdom vilken uppgift ni än utför.

Man arbetar för att uppfylla Guds vilja, för att föra alla dem som är efter Guds hjärta inför honom, för att föra människan till Gud och för att introducera den helige Andes verk och Guds ledning till människan, så att frukterna av Guds verk blir fullkomliga. Därför är det nödvändigt att ni är helt på det klara med arbetets väsen. I egenskap av att vara någon Gud använder sig av är varenda människa värdig att arbeta för Gud. Var och varenda en har alltså möjlighet att användas av den helige Ande. Det finns dock något ni måste inse: När människan utför det verk som Gud gett henne i uppdrag har hon givits möjligheten att användas av Gud, men vad människan säger och känner till är inte helt och hållet människans mognad. Allt ni kan göra är att bättre känna till era brister under arbetets gång, och komma i besittning av större upplysning

---

från den helige Ande. På så sätt får ni möjlighet att vinna bättre inträde under arbetets gång. Om människan betraktar den ledning som kommer från Gud som sitt eget inträde och som något medfött hos sig, då saknar människans mognad potential att växa. Den upplysning som den helige Ande tillför människan äger rum när hon är i rätt tillstånd. Vid sådana tillfällen misstar människor ofta den upplysning de mottar för sin egen egentliga mognad, eftersom den helige Andes sätt att upplysa på är högst normalt och han använder det som finns medfött hos människan. När människor arbetar eller talar, eller då de ber och förrättar sina andakter, så går plötsligt en sanning upp för dem. I verkligheten är dock det människan inser bara den helige Andes upplysning (en upplysning som förstås är kopplad till människans medverkan) och inte något som avspeglar människans sanna mognad. Efter en tid av erfarenhet då människan möter en del svårigheter och prövningar, framstår människans sanna mognad tydligt under sådana omständigheter. Först då ska människan upptäcka att hennes mognad inte är så omfattande, och människans själviskhet, personliga överväganden och människans girighet kommer alla till ytan. Först efter flera cykler av sådana erfarenheter ska många av dem som blivit uppväckta i anden inse att vad de tidigare hade erfarit inte var deras egen personliga verklighet utan ett ögonblick av upplysning från den helige Ande och att människan endast tagit emot detta ljus. När den helige Ande upplyser människan så att hon förstår sanningen, sker det ofta på ett klart och tydligt sätt, utan att han förklarar hur saker uppstod eller vart de är på väg. Det vill säga utan att inlemma människans svårigheter i denna uppenbarelse. Rättframt uppenbarar han sanningen. När människan möter svårigheter i sin inträdesprocess och sedan inlemmar den helige Andes upplysning, blir detta människans verkliga erfarenhet. En ogift syster sade till exempel så här under en samling: "Vi eftersträvar inte ära och rikedomar, inte heller har vi begär till den lycka som kärleken mellan man och hustru ger. Vi eftersträvar bara att ge oss hän åt Gud med ett rent och odelat hjärta." Hon fortsatte: "När människor väl gifter sig är det mycket som ansätter dem, och deras kärlek till Gud är inte längre oförfalskad. Deras hjärtan är alltid upptagna med familjen och den äkta hälften, vilket gör deras inre värld mycket mer komplicerad ..." Medan hon talade var det som om det som kom ut ur hennes mun var vad hon tänkte i sitt hjärta. Rungande och kraftfulla var hennes ord, som om allt hon sade kom från hjärtats innersta djup, och som om hennes brinnande längtan vore att helt ge sig hän åt Gud och hennes förhoppning vore att andra

---

bröder och systrar likt henne skulle dela samma föresats. Man kan säga att din känsla av föresats och av att röras i denna stund helt och hållet kommer ur den helige Andes verk. När metoden för Guds verk förändras har du också vuxit dig några år äldre. Du märker att alla dina klasskamrater och jämnåriga vänner har gått och gift sig, eller så hör du sägas att efter att den och den gift sig flyttade hon med sin man till storstan och där hittade hon ett jobb. När du träffar henne börjar du känna dig avundsjuk då du ser hur hon är fylld av charm och upphöjt lugn från topp till tå, och hur hon talar till dig på kosmopolitiskt manér, utan minsta lilla antydning kvar av lantlolla. När du ser detta väcks känslor i dig. Du som hela tiden ägnat dina krafter åt Gud har varken familj eller karriär, och du har fått utstå en hel del behandling. För en tid sedan blev du medelålders, och din ungdom har för länge sedan tynat bort som i en dröm. Nu när du kommit hela vägen fram till idag vet du inte var du ska slå dig till ro. Just nu är du fast i en virvelvind av tankar, som om du förlorat förståndet. Helt ensam och oförmögen att komma till ro ligger du vaken hela långa natten. Innan du vet ordet av börjar du fundera över dina föresatser och högtidliga löften till Gud och varför du ändå sjunkit till ett sådant bedrövt tillstånd. Omedvetet faller du tårar i tysthet och känner hjärtskärande sorg. När du vänder dig till Gud för att be minns du hur förtroligt och oskiljaktigt nära ni var på den tiden då du var tillsammans med Gud. Scen efter scen sveper fram inför dina ögon, och det löfte du gav den dagen klingar än en gång i dina öron: "Är inte Gud min ende förtrogne?" Vid det här laget skakar du redan i snyftningar: "Gud! Älskade Gud! Jag har redan givit dig mitt hjärta helt och hållet. Jag vill lova mig till dig för alltid, och jag ska trofast älska dig i resten av mitt liv ..." Bara genom att kämpa i dessa intensiva kval får du verkligen klart för dig hur ljuvlig Gud är, och bara då inser du klart: Jag gav mitt allt till Gud för länge sedan. Efter att ha utstått ett sådant slag blir du mycket mognare inom sådana områden, och du inser att den helige Andes verk den gången inte var något som människan ägde. I dina fortsatta erfarenheter kommer du inte längre att begränsas i denna aspekt av inträde; det är som att ärren från dina gamla sår har gjort mycket gott för ditt inträde. Närhelst du möter en liknande situation kommer du genast att dra dig till minnes de tårar du fällde den dagen, som om du återförenats med Gud efter en separation och ständigt fruktar att din relation med Gud än en gång skulle brista och det känslomässiga bandet (den riktiga relationen) mellan dig och Gud skadas. Det här är ditt arbete och ditt inträde. Därför bör ni, samtidigt som ni tar emot den

---

helige Andes verk, lägga ännu större vikt vid ert inträde, inse exakt vad som är den helige Andes verk och vad som är ert inträde, och dessutom inlemma den helige Andes verk i ert inträde, så att ni kan göras fullkomliga av den helige Ande på många fler sätt och så att hans verks väsen ska kunna smidas i er. Under tiden ni erfar den helige Andes verk kommer ni att lära känna den helige Ande, likväl som er själva. Dessutom kommer ni, mitt i vem vet hur många attacker av intensiva kval, att utveckla en riktig relation med Gud och relationen mellan er och Gud kommer att djupna för var dag. Efter att ha beskurits och förfinats ett oräkneligt antal gånger kommer ni att utveckla en sann kärlek till Gud. Det är därför ni måste förstå att kval, slag och prövningar inte är något att frukta. Skrämmande är i stället att bara ha den helige Andes verk men inte ert inträde. När den dagen kommer då Guds verk är avslutat kommer ni att ha slitit för intet. Fastän ni erfarit Guds verk har ni inte lärt känna den helige Ande, inte heller har ni fått ert inträde. Den upplysning som den helige Ande verkar i människan är inte att upprätthålla människans passion, utan att öppna en väg för människans inträde liksom att låta människan lära känna den helige Ande och från den stunden utveckla känslor av vördnad och tillbedjan för Gud.

Arbete och inträde (3)

Gud har anförtrott människorna mycket och har också ägnat sig åt deras inträde på en mängd olika sätt. Men eftersom människornas kaliber är ganska dålig, är det många av Guds ord som inte har slagit rot. Det finns olika orsaker till denna dåliga kaliber, som till exempel det mänskliga tänkandets och moralens fördärv och brist på riktig uppfostran; feodala vidskepelser som har fått ett allvarligt grepp om människans hjärta; depraverade och dekadenta livsstilar som har lagrat mycket ont i människohjärtats innersta vrår; ett ytligt grepp om kulturell kompetens – nästan nittioåtta procent av människorna saknar kulturell utbildning, och det är mycket få som når upp till en högre grad av kulturell bildning. Därför har människorna i grund och botten ingen aning om vad som menas med Gud eller Anden, utan de har bara en vag och oklar bild av Gud som härrör från feodala vidskepligheter. Det skadliga och djupgående inflytande som "nationalismens höga anda" har haft på människohjärtat under tusentals år, och även det feodala tänkande som binder och fjättrar människorna utan ett uns av frihet, utan någon vilja att sträva eller hålla ut, utan någon önskan att göra framsteg utan i stället förbli passiva och regressiva, fast i slavmentalitet, och så vidare – dessa objektiva faktorer har på ett outplånligt, smutsigt och fult sätt format människornas ideologiska hållning, deras ideal, moral och sinne. Det verkar som om människorna lever i en mörk värld av terrorism, som ingen av dem försöker ta sig ur, och ingen bland dem tänker på att flytta vidare till en idealisk värld; tvärtom är de nöjda med sin lott i livet, att tillbringa sina dagar med att föda och uppfostra barn, sträva, svettas, utföra sina dagliga rutiner, drömma om en behaglig och lycklig familj, drömma om äktenskaplig kärlek, lydiga barn och glädje på ålderns höst när de fridfullt lever resten av sitt liv ... I tiotals, tusentals, ja tiotusentals år fram till nu har människorna förslösat sin tid på detta sätt, utan att någon skapar sig ett perfekt liv. Alla är endast inställda på att döda varandra i denna mörka värld, i en jakt på berömmelse och rikedom, och på att intrigera mot varandra. Vem har någonsin sökt efter Guds vilja? Har någon någonsin brytt sig om Guds verk? Alla delar av den mänskliga karaktären som präglats av mörkrets inflytande har för länge sedan länge blivit människans natur, och därför är det väldigt svårt att utföra Guds verk. I dag har folk ännu mindre lust att ägna någon uppmärksamhet åt det som Gud har anförtrott dem. Jag tror hur som helst inte att folk kommer att ha något emot att jag yttrar dessa ord, eftersom det jag talar om är tusentals års historia. Att tala

---

om historien innebär att jag talar om fakta och dessutom skandaler som är uppenbara för alla, så vad skulle det vara för mening med att säga något som strider mot fakta? Men jag tror också att när förnuftiga människor ser dessa ord, kommer de att vakna och börja sträva efter framsteg. Gud hoppas att människorna ska kunna leva och arbeta i fred och förnöjsamhet och samtidigt älska Gud. Guds vilja är att hela mänskligheten ska kunna träda in i vila; och i än högre grad är det Guds ivriga önskan att hela landet ska uppfyllas av hans härlighet. Det är bara synd att människorna fortfarande lever i glömska och inte har vaknat, så illa fördärvade av Satan att de idag inte längre liknar människor. Därför är människornas tänkande, moral och utbildning en viktig länk, och undervisning i kulturell bildning utgör en andra länk, för att förbättra människornas kulturella kaliber och förändra deras andliga synsätt.

Guds krav på mänskligheten är faktiskt inte så höga, men eftersom klyftan mellan folks kaliber och Guds krav är så stor, lyfter de flesta bara på huvudet och tittar upp i riktning mot Guds krav men saknar förmågan att uppfylla dem. Människornas medfödda gåvor, tillsammans med vad de utrustas med efter födelsen, är långt ifrån tillräckliga för att möta Guds krav. Men att enbart inse detta är inte någon garanterad lösning. Avlägset vatten kan inte släcka en omedelbar törst. Även om människorna vet att de är mindre värda än damm – vad har den kunskapen för värde om de inte föresätter sig att behaga Guds hjärta och än mindre anstränger sig för att möta Guds krav? Är det inte som att hämta upp vatten med en bambukorg – totalt meningslöst? Kärnan i det jag säger har med inträde att göra; det är det som är huvudämnet.

När människans inträde pågår är livet alltid tråkigt, fullt av det andliga livets monotona inslag, som att be, äta och dricka Guds ord eller att samlas till möten, och följaktligen tycker folk alltid att tron på Gud inte ger någon större glädje. De här andliga aktiviteterna utförs alltid utifrån mänsklighetens ursprungliga sinnelag som Satan har fördärvat. Även om människor ibland kan ta emot upplysning från den helige Ande, är deras ursprungliga tänkande, sinnelag, livsstil och vanor fortfarande djupt rotade i dem, och därför förblir deras natur oförändrad. Vad Gud avskyr mest är de vidskepliga aktiviteter som folk ägnar sig åt, men många kan ändå inte låta bli dem eftersom de tror att de här vidskepliga aktiviteterna är något som Gud har påbjudit, och än idag har de inte gjort sig av med dem helt och hållet. Det handlar om sådana saker som de arrangemang unga människors ställer till när det gäller bröllopsfester och

---

brudutstyrlar; penninggåvor, middagar och liknande sätt att fira glada händelser på; urgamla riter som har gått i arv; alla de meningslösa vidskepliga aktiviteterna som utförs för avlidna och vid begravningshögtidligheter: det här är något som Gud avskyr ännu mer. Till och med gudstjänstdagen (inklusive sabbaten, så som den firas av den religiösa världen) är förhatlig för honom; och de sociala relationerna och det världsliga samspelet människor emellan föraktar och förkastar Gud ännu mer. Inte ens nyårsfirandet och julfirandet, som alla känner till, är något som Gud har påbjudit, än mindre allt man roar sig med vid dessa festliga helger som till exempel sånger, smällare, lyktor, nattvard, julklappar och julfester – är inte det här avgudar i folks sinnen? Brödsbrytelsen på sabbaten, vinet och det fina linnet är ännu mer påtagliga avgudar. Alla de traditionella helgdagar som är populära i Kina, till exempel drakfestivalen, drakbåtsfestivalen, månfesten, labafestivalen, nyårsdagen och högtiderna i den religiösa världen som till exempel påskan, dopdagen och juldagen – alla dessa oförsvarliga högtider har arrangerats och gått i arv från gamla tider till idag av mängder av människor. Det är mänsklighetens rika fantasi och påhittighet som har fått dem att leva kvar ända till idag. Det verkar helt oskyldiga, men i själva verket är det Satan som spelar människorna ett spratt. Ju fler djävlar som trängs på ett ställe och ju mer gammalmodig och underutvecklad denna plats är, desto djupare rotade är platsens feodala sedvänjor. De här sakerna knyter samman människorna och lämnar absolut ingen rörelsefrihet. Många av högtiderna i den religiösa världen visar prov på stor originalitet och tycks skapa en bro till Guds verk, men i själva verket är de osynliga band som Satan binder folk med för att hindra dem från att lära känna Gud – allihop är alla Satans listiga knep. Faktum är att när en etapp i Guds verk är avslutad, har Gud redan förstört den tidens verktyg och metod utan att de lämnat några spår. Men ”hängivna troende” fortsätter att dyrka dessa påtagliga materiella föremål; samtidigt glömmen de vad Gud har och studerar det inte längre, till synes uppfyllda av kärleken till Gud fastän de i själva verket föste ut honom ur huset för länge sedan och placerade Satan på bordet för att dyrka honom. Bilder av Jesus, korset, Maria, Jesu dop och nattvarden – folk vördar de här bilderna som himlens Herre alltmedan de gång på gång ropar: ”Herre, himmelske Fader”. Är inte allt det här rena skämtet? Än idag avskyr Gud många liknande fraser och sedvänjor som har gått i arv bland människorna; de utgör ett allvarligt hinder för Guds väg framåt och dessutom åstadkommer de väldiga bakslag när det gäller mänsklighetens

---

inträde. Bortsett från hur mycket Satan har fördärvat mänskligheten, är människornas inre helt uppfyllt av sådana saker som Witness Lees lag, Lawrences upplevelser, Watchman Nees översikter och Paulus verk. Det finns helt enkelt inget sätt för Gud att påverka människor eftersom de har alltför mycket individualism, lagar, regler, föreskrifter, system och liknande i sig; detta i kombination med människornas feodala vidskepliga tendenser har fångat och slukat mänskligheten. Det är som om folks tankar är en intressant film som berättar en färggrann saga med fantastiska varelser som far omkring på molnen, varelser som är så fantasifulla att människor blir förbluffade, förvirrade och mållösa. Sanningen är att det verk som Gud kommer för att utföra idag framför allt går ut på att ta itu med och skingra människornas vidskepligheter och förändra deras tänkande helt och hållet. Att Guds verk har bestått ända till idag beror inte på det arv som mänskligheten har fört vidare genom generationerna; det är verk som har initierats av Gud och fullbordats av honom utan något behov av att överta arvet från någon viss stor andlig gestalt eller ärva något typiskt verk som Gud har utfört i någon tidigare era. Människorna behöver inte befatta sig med något av detta. Idag har Gud ett annat sätt att tala och verka, så varför ska människorna besvära sig? Om folk vandrardagens väg i den nuvarande strömmen och samtidigt bevarar arvet från sina "förfäder", kommer de inte att nå sitt mål. Gud känner djup motvilja mot just detta slags mänskliga beteende, på samma sätt som han avskyr den mänskliga världens år, månader och dagar.

Det bästa sättet att förändra människornas sinnelag är att bota de delar av människornas innersta hjärta som har blivit grundligt förgiftade, så att människorna börjar förändra sitt tänkande och sin moral. Först och främst måste människorna inse att alla dessa religiösa riter, religiösa aktiviteter, år och månader och högtider är något Gud hatar. De måste bryta sig loss från det feodala tänkandets bojar och utplåna varje spår av sin djupt rotade vidskepliga läggning. Allt detta ingår i mänsklighetens inträde. Ni måste förstå varför Gud leder mänskligheten ut ur den sekulära världen och även varför han leder mänskligheten bort från regler och föreskrifter. Det här är porten ni kommer att träda in genom, och även om de här sakerna inte har något med er andliga upplevelse att göra, så är de det största hindret för ert inträde, det som hindrar er från att lära känna Gud. De bildar ett nät som snärjer människor. Många läser Bibeln alldeles för mycket och kan till och med citera mängder av stycken i Bibeln ur minnet. I sitt

---

inträde i dag använder folk omedvetet Bibeln som måttstock för Guds verk, som om Bibeln är grunden för denna etapp i Guds verk, som om dess källa är Bibeln. När Guds verk stämmer överens med Bibeln stödjer folk Guds verk och ser på honom med nyvunnen aktning; när Guds verk inte stämmer med Bibeln blir människorna så nervösa att de börjar svettas och letar i Bibeln för att hitta grunden för Guds verk; om Guds verk inte omnämns i Bibeln så struntar människorna i Gud. Man kan säga att när det gäller Guds verk idag så accepterar de flesta människor det ängsligt och försiktigt, lyder det halvhjärtat och är likgiltiga inför att lära känna det; när det gäller det som var förr, håller de fast vid hälften och överger resten. Kan det kallas för inträde? Människorna betraktar böcker av andra som skatter och behandlar dem som den gyllene nyckeln till rikets port, och de visar helt enkelt inget intresse för vad Gud kräver av dem idag. Dessutom är det många "intelligenta experter" som håller Guds ord i vänstra handen och andras "mästerverk" i den högra, som om de vill finna grunden för Guds ord idag i dessa mästerverk så att de kan veta att Guds ord är korrekta, och de till och med förklarar Guds ord för andra genom att införliva dem med mästerverken, som om de höll på att arbeta. Sanningen att säga finns det många "vetenskapliga forskare" bland människorna som aldrig har haft några höga tankar om dagens senaste vetenskapliga prestationer, vetenskapliga prestationer som saknar motstycke (till exempel Guds verk, Guds ord och vägen för inträde i livet), så de är allesamman "självständiga", "predikar" vitt och brett i kraft av sin vältalighet och stoltserar med "Guds goda namn". Samtidigt är deras eget inträde i fara och de verkar vara lika långt från Guds krav som skapelsen är från idag. Hur lätt är det att utföra Guds verk? Det verkar som om folk redan har bestämt sig för att lämna kvar den ena halvan av sig själva i gårdagen och ta med sig den andra halvan till idag, överlämna den ena halvan till Satan och den andra halvan till Gud, som om detta är rätt sätt att lätta sitt samvete och känna något slags ro. Människornas inre värld är så lömsk, de är rädda att mista inte bara morgondagen utan också gårdagen, livrädda för att kränka både Satan och dagens Gud, som verkar finnas och ändå inte finnas. Eftersom människorna har misslyckats med att öva sitt tänkande och sin moral på rätt sätt, lider de brist på omdöme och kan helt enkelt inte säga om dagens verk är av Gud eller inte. Kanske beror det på att människornas feodala och vidskepliga tänkande är så djupt rotat att de för länge sedan har placerat vidskepelse och sanning, Gud och avgudar, i samma kategori och inte bryr sig om att skilja mellan dem, och de

---

verkar oförmögna att skilja dem åt trots att de rådbråkar sin hjärna. Det är därför som människorna har gått i stå och inte längre rör sig framåt. Alla de här problemen beror på människornas brist på rätt slags ideologisk utbildning, vilket skapar stora problem för deras inträde. Följden blir att människorna aldrig känner något intresse för den sanne Gudens verk utan envist håller fast vid¹ det verk som utförs av människor (exempelvis människor de betraktar som stora män), som om de har präglats av det. Är inte de här ämnena det sista som människorna bör träda in i?

Fotnoter:

1. "Envist hålla fast vid" används på ett hånfullt sätt. Denna fras antyder att människorna är envisa och motspänstiga, att de håller fast vid det som är föråldrat och inte vill släppa det.

Arbete och inträde (4)

Om människan verkligen kan träda in i enlighet med den helige Andes verk, kommer hennes liv snabbt att spira, som ett bambuskott efter ett vårregn. Att döma av de allra flesta människors nuvarande mognad lägger de ingen vikt vid livet utan lägger i stället vikt vid vissa saker som verkar sakna betydelse. Eller också rusar de hit och dit och arbetar planlöst och på ett slumpmässigt och ofokuserat sätt utan att veta åt vilket håll de bör gå och än mindre för vem. De bara "gömmar sig anspråkslöst". Sanningen är att det är få av er som vet någonting om Guds avsikter när det gäller de sista dagarna. Knappast någon av er känner igen Guds fotspår, och det värsta är att ingen vet vad Gud slutligen kommer att genomföra. Men genom ren fasthet och uthållighet genomgår alla andra människors fostran och hantering, som om de spände musklerna och gjorde sig redo för strid^[1] i avvaktan på sin stund av triumf. Jag ska inte kommentera dessa "egendomliga skådespel" bland människorna, men det är en sak som ni alla måste förstå. Just nu utvecklas de flesta människor i riktning mot ett avvikande tillstånd^[2], och deras steg mot inträde leder dem till en återvändsgränd. ^[3] Många kanske tänker att det som människan längtar efter är ett utopia utanför mänsklighetens värld, i tron att det är ett frihetens rike, men så är det faktiskt inte. Eller kanske man skulle kunna säga att människorna redan har irrat vilse. Men oavsett vad människorna gör, vill jag tala om vad det är som människan måste träda in i. Den stora massans företräden och brister är inte huvudämnet för det här samtalet. Jag hoppas att ni allesamman, bröder och systrar, ska kunna ta emot mina ord på rätt sätt och inte missförstå min avsikt.

Gud har inkarnerats på det kinesiska fastlandet eller, som våra landsmän från Hong Kong och Taiwan säger, "det inre Kina". När Gud kom ner på jorden från himlen där ovan var det ingen i himlen eller på jorden som märkte det, för detta är den sanna innebörden i att Gud återvänder fördold. Han har verkat och levt i köttet under lång tid, och ändå har ingen märkt det. Än idag är det ingen som märker det. Kanske kommer det här att förbli en evig gåta. Att Gud har kommit i köttet denna gång är någonting som människan omöjligen kan bli varse. Oavsett hur omfattande och kraftig påverkan av Andens verksamhet är, förblir Gud alltid oberörd och röjer aldrig någonting. Man kan säga att det här stadiet i hans verk är det samma som om det hade ägt rum i det himmelska riket. Även om det är uppenbart för alla som har ögon att se med, är det ingen som känner igen det. När Gud avslutar detta stadium i sitt verk kommer alla

---

människor att bryta med sin vanliga attityd^[4] och vakna upp ur sin långa dröm. Jag kommer ihåg att Gud en gång sade: ”Att komma i köttet denna gång är som att falla in i tigerns kula”. Vad detta betyder är att eftersom Gud i denna del av sitt verk kommer i köttet och dessutom föds i den stora röda drakens boning, åtföljs hans ankomst till jorden denna gång, mer än tidigare, av extrem fara. Vad han möter är knivar och gevär, knölpåkar och klubbor; vad han möter är frestelse; vad han möter är skaror av människor vars ansikten är fyllda av mordiska avsikter. Han riskerar att dödas när som helst. Gud kom och förde med sig vrede. Men han kom för att utföra fullkommandets verk, vilket innebär att han kom för att utföra den andra delen av sitt verk, det som fortsätter efter återlösningsverket. Gud har ägnat den yttersta tankeverksamhet och omsorg åt detta stadium i sitt verk, och han använder alla upptänkliga medel för att undvika attacker av frestelse, håller sig ödmjukt dold och visar aldrig upp sin identitet. När Jesus räddade människorna från korset fullbordade han bara återlösningsverket; han utförde inte fullkommandets verk. Det var alltså bara hälften av Guds verk som utfördes, och att slutföra återlösningsverket var bara hälften av hela hans plan. När den nya tidsåldern var på väg att börja och den gamla var på väg att ta slut, började Gud Fader tänka över den andra delen av sitt verk och göra förberedelser för den. Denna inkarnation i de sista dagarna hade inte förutsagts tydligt tidigare, vilket lade grunden till den ökade hemlighetsfullhet som omgav Guds människoblivande denna gång. Utan att mänsklighetens massor märkte någonting kom Gud i gryningen till jorden och började sitt liv i köttet. Människor var omedvetna om att denna stund kom. Kanske sov de djupt allesamman; kanske väntade många som höll sig vakna och vakade, och kanske bad många tyst till Gud i himlen. Men bland alla dessa människor var det inte en enda som visste att Gud redan kommit till jorden. Gud arbetade på det här viset för att kunna genomföra sitt verk smidigare och nå bättre resultat, och även för att förebygga ännu fler frestelser. När människan vaknar ur sin vårliga slumner kommer Guds verk att ha avslutats för länge sedan och han kommer att ge sig iväg och avsluta sitt kringflackande liv på jorden. Eftersom Guds verk kräver att Gud handlar och talar i egen person och eftersom det inte finns någon möjlighet för människan att ingripa, har Gud utstått extremt lidande i syfte att komma till jorden och själv utföra verket. Människan är oförmögen att utföra Guds arbete åt honom. Därför utstod Gud faror, som var tusen gånger större än farorna under nådens tidsålder, för att komma ned till det land där den

---

stora röda draken bor och själv utföra sitt verk med all sin tankekraft och omsorg för att återlösa denna skara utarmade människor, denna skara människor som satt fast i en dynghög. Ingen känner till Guds existens men det bekymrar honom inte eftersom det gagnar hans verk i högsta grad. Allesamman är avskyvärda och extremt ondskefulla, så hur skulle de kunna tolerera Guds existens? Detta är anledningen till att Gud alltid kommer till jorden i tystnad. Det spelar ingen roll om människan har sjunkit till grymhetens värsta excesser – Gud låter sig inte beröras av detta utan fortsätter att göra det arbete han måste för att fullgöra det större uppdrag som den himmelske Fadern har anförtrott honom. Vem av er har insett Guds ljuvlighet? Vem visar mer hänsyn till Gud Faders börda än hans son gör? Vem kan förstå Gud Faders vilja? Gud Faders ande i himlen är ofta bekymrad, och hans son på jorden ber ständigt för Gud Faders viljas skull och oroar sig så att hans hjärta är nära att brista. Finns det någon som vet vilken kärlek Gud Fader har till sin son? Finns det någon som känner det hjärta med vilket den älskade sonen saknar Gud Fader? Slitna mellan himmel och jord söker de båda ständigt varandra med blicken i fjärran och följer varandra i anden. O, mänsklighet! När ska du ta hänsyn till Guds hjärta? När ska du förstå Guds avsikt? Fadern och Sonen har alltid varit beroende av varandra. Varför skulle de då vara åtskilda med den ene i himlen därovan och den andre här nere på jorden? Fadern älskar sin son så som Sonen älskar sin fader. Varför måste då Fadern vänta på sin son med så djup och smärtsam längtan? De kanske inte har varit åtskilda länge, men vem vet hur många dagar och nätter Fadern har plågats och försmäktat av längtan efter sin sons snara återkomst? Han iakttar, han sitter i stillhet och han väntar; allt han gör, gör han för att hans älskade son snart ska komma tillbaka. Sonen, som har vandrat till världens ändar: när ska de återförenas? Även om de, när de väl har återförenats, kommer att vara tillsammans i evighet, hur ska han kunna uthärda de tusentals dagar och nätter de är skilda åt, en i himlen därovan och den andre här nere på jorden? Decennier på jorden känns som millennier i himlen. Hur skulle Gud Fader kunna undgå att vara orolig? När Gud kommer till jorden, upplever han den mänskliga världens oräkneliga skiften precis så som människan gör. Gud är oskyldig, så varför skulle han tvingas utstå samma lidande som människan? Inte undra på att Gud längtar så intensivt efter sin son; vem kan förstå Guds hjärta? Gud ger människan alltför mycket; hur kan människan på rätt sätt återgälda Guds hjärta? Men

---

människan ger Gud alltför lite; så med tanke på det, hur skulle Gud kunna undgå att vara orolig?

Knappast någon människa förstår envisheten i Guds sinnesstämning, för människornas kaliber är alltför underlägsen och deras ande helt okänslig, så de varken bryr sig om eller fäster något avseende vid vad Gud gör. Därför är Gud ständigt illa till mods när det gäller människan, som om hennes djuriska natur skulle kunna bryta fram när som helst. Härav kan man se ännu tydligare att Guds ankomst till jorden åtföljs av synnerligen stora frestelser. Men för att göra en skara människor fulltalig har Gud, fylld av härlighet, berättat för människan om alla sina avsikter utan att dölja någonting för henne. Han har fattat ett orubbligt beslut att göra denna skara människor fulltalig, så oavsett vilka umbäranden och frestelser han möter vänder han bort blicken och ignorerar alltsamman. Han utför bara sitt verk tyst och stilla, fast förvissad om att när han en dag har iklätt sig sin härlighet, kommer människan att lära känna honom, och i övertygelsen om att när människan väl har fullkomnats av Gud kommer att förstå Guds hjärta. Just nu kanske det finns människor som frestar Gud, missförstår honom eller klandrar honom; Gud tar inte illa vid sig av detta. När han stiger ned i härlighet kommer alla människor att förstå att allting Gud gör, gör han för mänsklighetens lycka, och de kommer alla att förstå att allt Gud gör, gör han för att mänskligheten ska överleva och få det bättre. Gud kommer med frestelse, och han kommer med majestät och vrede. När Gud lämnar människan, har han redan för länge sedan iklätt sig sin härlighet, och han ger sig av uppfylld av härlighet och i glädje över att återvända. Den Gud som verkar på jorden tar inte illa vid sig oavsett hur mycket människorna avvisar honom. Han fortsätter bara med sitt arbete. Guds skapelse av världen ägde rum för tusentals år sedan. Han har kommit till jorden för att utföra ett omätligt stort verk, och han har upplevt mänsklighetens förkastelse och förtal till fullo. Ingen välkomnar Guds ankomst; han hälsas med kyla. Under dessa tusentals år av svåra pärsor har människans beteende för länge sedan sårat Gud djupt. Han bryr sig inte längre om människornas uppror utan har i stället utarbetat en annan plan för att förvandla och rena människan. Allt hån, förtal, förföljelse, motgångar, lidandet på korset, människornas utfrysning och så vidare, som Gud har mött sedan han kom i köttet: Gud har upplevt nog av detta, och när det gäller umbärandena i människornas värld, har den inkarnerade Guden genomlidit alla dessa till fullo. Gud Faders ande i himlen har för länge sedan funnit allt sådant outhärdligt och

---

han lutar huvudet bakåt, sluter ögonen och väntar på att hans älskade son ska återvända. Allt han önskar är att mänskligheten ska lyssna och lyda och, efter att ha känt den största skam inför hans kött, kunna sluta att göra uppror mot honom. Allt han önskar är att mänskligheten ska kunna tro på Guds existens. Han har för länge sedan slutat ställa större krav på människan, för Gud har betalat ett alltför högt pris och ändå är människan liknöjd^[5] och tar inte Guds verk på det minsta allvar.

Även om det jag säger idag om Guds verk kan innehålla mycket som är ”orimligt och grundlöst”^[6], har det likväl djup relevans för människans inträde. Jag talar bara lite om arbete och sedan lite om inträde, men båda aspekterna är lika outhärliga och när de kombineras är de till ännu större gagn för människans liv. De här två aspekterna kompletterar varandra^[7] och är till stort gagn, eftersom de får människorna att förstå Guds vilja bättre och möjliggör kommunikation mellan människorna och Gud. Genom dagens tal om arbete förbättras mänsklighetens relation till Gud ytterligare, den ömsesidiga förståelsen djupnar och människan kan visa större hänsyn till och omsorg om Guds börda; människan förmås att känna vad Gud känner, vara mer förvissad om att hon kommer att förvandlas av Gud och vänta på att Gud ska framträda på nytt. Detta är det enda krav Gud ställer på människan idag – att hon ska leva ut bilden av en som älskar Gud så att ljuset från kristalliseringen av Guds visdom ska blixtra fram i mörkrets tidsålder och så att människans utlevande kan efterlämna en strålande sida i Guds verk som lyser för evigt i Östern och väcker världens uppmärksamhet och allas beundran. Detta är helt visst ett ännu bättre inträde för dem i den nuvarande tidsåldern som älskar Gud.

Fotnoter:

1. ”Spänna musklerna och göra sig redo för strid” används i förlöjligande syfte.
2. ”Ett abnormt tillstånd” betyder att människornas inträde är avvikande och deras erfarenheter ensidiga.
3. ”En återvändsgränd” betyder att den väg som människorna tar går stick i stäv med Guds vilja.
4. ”Bryta med sin vanliga attityd” syftar på hur människornas föreställningar och åsikter om Gud förändras så snart de har lärt känna Gud.
5. ”Liknöjd” betyder att människorna nonchalerar Guds verk och inte betraktar det som viktigt.
6. ”Orimligt och grundlöst” betyder att människorna i grunden är oförmögna att komma åt kärnan i Guds ord och inte har en aning om vad han talar om. Denna fras används ironiskt.

---

7. "Komplettera varandra" betyder att en kombination av "arbete" och "inträde" i gemenskap skulle vara till ännu större nytta för vår kunskap om Gud.

Arbete och inträde (8)

Jag har sagt så många gånger att Guds verk i de sista dagarna har till syfte att förändra varje människas ande, förändra varje människas själ, så att hennes hjärta som har lidit svår skada omdanas och därmed räddar själen som har blivit så i grunden skadad av ondska; det har till syfte att väcka människors andar, tina upp deras frusna hjärtan och låta dem få liv igen. Detta är vad Gud vill mest av allt. Lägg bort allt prat om hur högtsträvande eller djupgående människans liv och hennes erfarenheter är; när människornas hjärtan har väckts, när de har väckts ur sina drömmar och inser vilken skada den stora röda draken åstadkommit, då kommer Guds verksamhet att ha fullbordats. Den dagen då Guds verk är avslutat är också den dagen då människan officiellt börjar vandra den rätta vägen av tro på Gud. Den dagen kommer Guds verksamhet att ha nått sitt slut: Den inkarnerade Gudens verk kommer att vara fullständigt avslutat och människan kommer officiellt att börja göra den plikt som åligger henne – hon kommer att utföra sin verksamhet. Det här är stegen i Guds verk. Därför måste ni treva efter er väg till inträde med kunskapen om dessa ting som grundval. Allt det här är sådant ni måste förstå. Människans inträde kan inte förbättras förrän det har skett förändringar i hennes hjärtas innersta djup, för Guds verk är människans fullständiga frälsning – människan som har blivit återlöst, som fortfarande lever under mörkrets makter och som aldrig har väckt sig själv – undan denna demonernas samlingsplats; dess syfte är att människan ska befrias från årtusenden av synd och bli älskad av Gud, slå ner den stora röda draken fullständigt, upprätta Guds rike och snarare ge Guds hjärta vila; det är att ge fritt utlopp åt det hat som fyller ert bröst, att utrota dessa möjliga mikrober, att låta er lämna detta liv som inte är annorlunda än livet för en oxe eller häst, att inte längre vara en slav, att inte längre förtrampas eller kuschas obehindrat av den stora röda draken; ni kommer inte längre att tillhöra denna misslyckade nation, inte längre tillhöra den vidriga stora röda draken, och ni kommer inte längre att vara förslavade av den. Gud kommer sannerligen att slita demonens bo i stycken och ni kommer att stå vid Guds sida – ni tillhör Gud och inte detta slavarnas rike. Gud har för länge sedan avskytt det här mörka samhället ända in i märgen. Han skär tänder, ivrig att trampa ner denna vidriga och ondskefulla gamla orm så att den aldrig mer kan resa sig och aldrig mer kommer att förgripa sig på människan; han kommer inte att ursäkta dess handlingar i det förflutna, han kommer inte att

---

tolerera dess svek mot människan, och han kommer att ge igen för alla dess synder genom tiderna. Gud kommer inte att låta denne ledare för all ondska slippa av kroken, utan han kommer att förgöra honom helt och hållet.

Det här har varit ett orenhetens land i tusentals år. Det är outhärdligt smutsigt, fullt av nöd och elände, skoningslösa och ondskefulla spöken härjar hejdlöst överallt, luras och bedrar, kommer med grundlösa anklagelser,² förtrampar denna spökstad och lämnar den beströdd med döda kroppar; stanken av förruttnelse täcker landet och fyller luften och det är hårt bevakat.³ Vem kan se världen bortom skyarna? Djävulen surrar hårt hela människans kropp, sticker ut hennes ögon och förseglar hennes läppar bestämt. Djävularnas kung har härjat i flera tusen år, ända fram till i dag då han håller noggrann uppsikt över spökstaden som om den vore ett igenomträngligt palats med demoner; samtidigt stirrar denna vakthundsflock med ilsket blängande ögon, livrädda att Gud ska överraska dem, svepa bort dem allesamman och lämna dem utan någon plats av frid och glädje. Hur skulle befolkningen i en spökstad som denna någonsin ha kunnat se Gud? Har de någonsin åtnjutit Guds kostbarhet och ljuvlighet? Vad förstår de av sådant som rör mänsklighetens värld? Vem av dem kan förstå Guds otåliga vilja? Inte undra på då att den inkarnerade Guden förblir fullständigt dold; hur skulle djävularnas kung, som dödar människor utan att blinka, kunna tolerera existensen av en Gud som är ljuvlig, god och till och med helig i ett mörkt samhälle som detta där demonerna är skoningslösa och omänskliga? Hur skulle han kunna applådera och jubla över Guds ankomst? Dessa lakejer! De återgäldar godhet med hat, de har för länge sedan föraktat Gud, de smädar Gud, de är grymma till ytterlighet, de bryr sig inte om Gud det minsta, de plundrar och skövlar, de har inget samvete längre, de går emot allt samvete och frestar de oskyldiga tills de förlorar sansen. Fortidens förfäder? De älskade ledarna? De motsätter sig Gud allesamman! Deras inblandning har lämnat allt under himlen i ett tillstånd av mörker och kaos! Religiös frihet? Medborgarnas legitima rättigheter och intressen? Alltihop är knep för att skyla över synd! Vem har anammat Guds verk? Vem har gett sitt liv eller gjutit sitt blod för Guds verk? Generation efter generation, från föräldrar till barn, har den förslavade människan hänsynslöst förslavat Gud – hur kan detta annat än väcka raseri? Tusentals år av hat har koncentrerats i hjärtat, årtusenden av syndfullhet är inristade på hjärtat – hur kan detta annat än väcka avsky? Hämnas Gud, kväv hans fiende fullständigt, låt den inte längre härja hejdlöst och låt den inte

---

längre skapa så mycket bekymmer som den önskar! Det är dags nu: Människan har för länge sedan samlat alla sina krafter, lagt ner all sin möda och betalat varje pris för detta, för att slita bort denna demons vedervärdiga ansikte och låta folk, som varit förblindade och som utstått alla sorters lidanden och umbäranden, resa sig upp ur sin smärta och vända ryggen åt denna onda gamla djävul. Varför sätta upp ett sådant ogenomträngligt hinder för Guds verk? Varför använda olika knep för att bedra Guds folk? Var finns den sanna friheten och de legitima rättigheterna och intressena? Var finns rättvisan? Var finns trivseln? Var finns värmen? Varför använda bedrägliga intriger för att lura Guds folk? Varför använda makt för att tysta ner Guds ankomst? Varför inte låta Gud ströva fritt på den jord han skapade? Varför jaga Gud tills han inte har någon plats att vila sitt huvud? Var finns värmen bland människorna? Varför skapa en sådan förtvivlad längtan hos Gud? Varför få Gud att ropa gång på gång? Varför tvinga Gud att oroa sig för sin älskade Son? Varför låter inte de bedrövade vakthundarna i detta mörka samhälle Gud få komma och gå fritt i den värld han skapade? Varför förstår inte människorna som lever omgivna av smärta och lidande? Gud har uthärdat väldiga plågor för er skull, med stor smärta har han skänkt er sin älskade Son, sitt kött och blod – så varför låtsas ni fortfarande inte se? Ni avvisar Guds ankomst och avböjer Guds vänskap i allas åsyn. Varför är ni så dåraktiga? Är ni villiga att uthärda orättvisorna i ett mörkt samhälle som detta? Varför proppar ni i er djävulskungen ”skit” i stället för att fylla magen med årtusenden av hat?

Hur stora är hindren för Guds verk? Har någon någonsin vetat det? Vem kan lära känna Guds sanna ansikte när människorna är instängda i djupt rotade vidskepliga färgningar? Hur skulle människor med denna efterblivna kulturella kunskap som är så ytlig och bisarr verkligen kunna förstå de ord som Gud talar? Hur skulle de kunna förstå ens när orden uttalas öga mot öga och ges från mun till mun? Ibland är det som om Guds ord talas för döva öron: Folk reagerar inte det allra minsta, de skakar på huvudet och begriper ingenting. Hur kan detta annat än väcka ängslan? Denna ”avlägsna⁴ forntida kulturhistoria och kulturkunskap” har fostrat denna värdelösa samling människor. Denna forntida kultur – detta dyrbara arv – är en skräphög! Den blev för länge sedan en evig skam och är inte värd att nämnas! Den har lärt folk knepen och sätten att motarbeta Gud, och den statliga undervisningens ”välordnade, varliga vägledning”⁵ har gjort folk ännu mer olydiga mot Gud. Varje del av Guds verk är extremt

---

besvärlig, och varje steg i hans verk på jorden har varit smärtsamt för Gud. Hans verk på jorden är så svårt! Stegen i Guds verk på jorden innebär väldiga umbäranden: Gud utarbetar minutiösa planer och gör noga genomtänkta överväganden med tanke på människans svaghet, bristfälligheter, barnslighet, okunnighet och allt annat hos människan. Människan är som en papperstiger som man inte vågar mata eller reta; hon biter tillbaka vid minsta beröring eller också faller hon ner och går vilse, och det är som om det bara behövs den minsta koncentrationsförlust för att hon ska återfalla, ignorera Gud eller springa till sina gris- och hundlika föräldrar för att hänge sig åt deras kroppars orenheter. Vilket stort hinder! Gud utsätts för frestelser i praktiskt taget varje steg i sitt verk, och han riskerar stora faror i nästan varje steg. Hans ord är allvarliga och ärliga och utan ont uppsåt, men vem är villig att acceptera dem? Vem är villig att underkasta sig helt och hållet? Det krossar Guds hjärta. Han sliter dag och natt för människan. Han är fylld av oro för människans liv och han har medkänsla med människan svaghet. Han har uthärdat många vändningar hit och dit i vartenda steg av sitt verk och för varje ord han talar; han befinner sig i en ständig knipa och grubblar över människans svaghet, olydnad, barnslighet och sårbarhet ... dygnet runt, om och om igen. Vem har någonsin vetat detta? Vem kan han anförtro sig till? Vem skulle kunna förstå? Han avskyr alltid människans synder och brist på karaktär, hennes ryggradslöshet, och begrundar den väg som ligger framför henne. När han betraktar människans ord och gärningar är han alltid fylld av barmhärtighet och vrede, och åsynen av detta får det alltid att värka i hans hjärta. De oskyldiga har trots allt blivit känslolösa; varför måste Gud alltid göra allting svårt för dem? Den klena människan har ingen uthållighet; varför ska Gud alltid hysa denna våldsamma ilska mot henne? Den svaga och vanmäktiga människan har inte den minsta livskraft kvar; varför ska Gud alltid skälla på henne för hennes olydnad? Vem kan stå emot hoten från Gud i himlen? Människan är trots allt bräcklig, och i förtvivlade situationer har Gud pressat tillbaka sin ilska djupt i sitt hjärta så att människan sakta ska kunna fundera över sig själv. Men människan, som är i allvarlig knipa, har inte den minsta insikt om Guds vilja; människan har förtrampats av den gamle djävulskungen och likväl är hon helt omedveten, hon sätter sig alltid upp mot Gud eller också är hon varken varm eller kall gentemot Gud. Gud har talat så många ord, men vem har någonsin tagit dem på allvar? Människan förstår inte Guds ord, och hon förblir oberörd och utan längtan och har aldrig verkligen känt den gamle djävulens väsen. Folk lever i

---

Hades, i helvetet, men tror att de lever i palatset på havets botten; de förföljs av den stora röda draken men tror sig själva vara ”gynnade”⁶ av landet: de förlöjligas av djävulen men tror att de åtnjuter köttets enastående artisteri. Vilken samling smutsiga, usla kräk de är! Människan har mött motgångar, men hon vet det inte, och i detta mörka samhälle drabbas hon av missöde efter missöde,⁷ men hon har aldrig insett detta. När ska hon göra sig av med sin självömkan och sitt slaviska sinne? Varför bryr hon sig inte om Guds hjärta? Accepterar hon tyst detta förtryck och dessa umbäranden? Längtar hon inte till den dagen då hon kan byta mörker mot ljus? Önskar hon inte än en gång ersätta orättvisorna med rättfärdighet och sanning? Är hon villig att se på utan att göra någonting när folk överger sanningen och förvränger fakta? Är hon glad att tvingas uthärda denna omilda behandling? Vill hon vara en slav? Vill hon förgås för Guds händer tillsammans med detta misslyckade lands slavar? Var finns din beslutsamhet? Var finns din integritet? Var finns din frihet? Vill du ge hela ditt liv⁸ åt den stora röda draken, djävularnas kung? Gläds du åt att låta den tortera dig till dödes? Djupet är kaotiskt och mörkt och de vanliga människorna som utstår detta lidande ropar till himlen och klagar till jorden. När ska människan kunna hålla huvudet högt? Människan är tanig och utmärglad, hur kan hon vara nöjd med denna grymma och tyranniska djävul? Varför ger hon inte sitt liv till Gud så fort hon kan? Varför tvekar hon fortfarande? När kan hon avsluta Guds verk? Om hon fortsätter att leva på det här viset, utan mål, misshandlad och förtryckt, kommer hela hennes liv slutligen att ha varit förgäves; varför har hon så bråttom att komma hit och så bråttom att ge sig av? Varför behåller hon inte någonting dyrbart att ge till Gud? Har hon glömt årtusendena av hat?

Många kanske avskyr vissa av Guds ord, eller också kanske de varken avskyr dem eller har något intresse av dem. Oavsett vilket – fakta kan omöjligt bli orimliga resonemang; ingen kan säga ord som strider mot fakta. Gud har blivit kött den här gången för att utföra detta verk, för att avsluta det verk som han ännu inte fullbordat, för att avsluta denna tidsålder, döma denna tidsålder, frälsa de djupt syndiga från lidandets havs värld och förvandla dem i grunden. Judarna spikade fast Gud på korset och gjorde därmed slut på Guds färder i Judéen. Inte lång tid därefter kom Gud personligen bland människorna än en gång och anlände i tysthet till den stora röda drakens land. Faktum är att den judiska statens religiösa samhälle för länge sedan hade hängt upp Jesu bild på sina väggar och folket ropade: ”Herre Jesus Kristus”. Föga anade

---

de att Jesus för länge sedan lytt sin Faders befallning att återvända till människorna för att avsluta det andra stadiet av sitt ännu ofullbordade verk. Därför blev folk överrumplade när de såg honom: han hade fötts i en värld där många tidsåldrar förflutit och han framträdde bland människorna med ett utseende som var ytterst ordinärt. I och med att tidsåldrarna förflutit har också hans klädsel och hela hans yttre förändrats, som om han fötts på nytt. Hur ska folk kunna veta att han är samme Herre Jesus Kristus som kom ner från korset och uppväcktes? Han har inte det minsta spår av skador, precis som Jesus inte hade någon likhet med Jehova. Dagens Jesus har för länge sedan förlorat allt samband med gångna tider. Hur ska folk kunna känna igen honom? Den bedräglige "Tomas" tvivlar alltid på att Jesus är den uppståndne och vill alltid se spikmärkena i Jesu händer innan han kan känna sig lugn; om han inte sett dem skulle han för alltid stå på ett moln av misstankar och vara oförmögen att sätta fötterna på fast mark och följa Jesus. Stackars "Tomas" – hur skulle han kunna veta att Jesus har kommit för att utföra det verk som Gud Fadern gett honom i uppdrag? Varför måste Jesus bära såren efter korsfästelsen? Är såren efter korsfästelsen Jesu kännetecken? Han har kommit för att verka för sin Faders vilja; varför skulle han komma klädd och utstyrd som en jude som levde för flera tusen år sedan? Skulle Guds verk förhindras av den form Gud tar i köttet? Vems teori är det? Varför måste Gud verka i enlighet med människans fantasier? Det enda som Gud fokuserar på i sitt verk är att åstadkomma resultat. Han följer inga lagar och hans verk styrs inte av några regler – hur ska människan kunna fatta det? Hur ska människan till fullo kunna tränga in i Guds verk genom att förlita sig på sina egna uppfattningar och föreställningar? Så ni gör bäst i att lugna ner er: gör inget väsen av bagateller och gör ingen stor sak av sådant som är nytt för er – då slipper du göra dig till åtlöje så att folk skrattar åt dig. Du har trott på Gud i så många år och ändå känner du fortfarande inte Gud. I sista änden kastas du i tuktan; du som tillhör "de bästa i klassen"⁹ hamnar i de tuktades led. Du gör bäst i att inte använda några smarta sätt att briljera med dina små trick. Kan din kortsynthet verkligen förnimma Gud, som ser från evighet till evighet? Kan dina ytliga erfarenheter låta dig blicka in i Guds vilja? Var inte så inbilsk. Gud är trots allt inte av världen – så hur skulle hans verk kunna vara som du förväntade dig?

Fotnoter:

1. "Ledare för all ondska" syftar på den gamle djävulen. Denna fras uttrycker extremt ogillande.

-
2. "Kommer med grundlösa anklagelser" syftar på djävulens metoder att skada människor.
  3. "Hårt bevakat" antyder att de metoder djävulen använder för att plåga folk är synnerligen brutala och reglerar folk så hårt att de inte har något utrymme att röra sig.
  4. "Avlägsna" används sarkastiskt.
  5. "Välordnade, varliga vägledning" används ironiskt.
  6. "Gynnade" används för att håna folk som tycks träaktiga och inte har någon självinsikt.
  7. "Drabbas hon av missöde efter missöde" syftar på att människorna föddes i den stora röda drakens land och att de är oförmögna att hålla huvudet högt.
  8. "Ge hela ditt liv" har här en negativ innebörd.
  9. "De bästa i klassen" används för att håna dessa som frenetiskt strävar efter Gud.

Arbete och inträde (8)

Inrotade etniska traditioner och ett intellektuellt synsätt har sedan länge kastat sin skugga över människans rena och barnsliga ande och angripit människans själ utan den minsta mänsklighet, som om känslor och all självuppfattning gått förlorade. Dessa demoners metoder är synnerligen grymma, och det är som om "uppfostran" och "närande" har blivit de traditionella metoder som djävlarne konung använder för att dräpa människan. Genom att använda sin "djupsinniga undervisning" döljer han fullständigt sin fula själ och klär sig i fårakläder för att vinna människans tillit, och när människan sedan sjunker ned i ett letargiskt sömntillstånd tar han chansen att sluka henne med hull och hår. Stackars människor – hur skulle de kunna veta att det land där de växte upp är djävulens land, att den som uppfostrade dem i själva verket är en fiende som skadar dem. Men människan vaknar inte alls; efter att ha stillat sin hunger och törst gör hon sig redo att återgälda sina "föräldrars" "vänlighet" för att de uppfostrat henne. Sådan är människan. Än i dag vet hon inte att den konung som uppfostrade henne är hennes fiende. Jorden är beströdd med de dödas ben, djävulen roar sig sanslöst utan uppehåll och fortsätter att sluka människans kött i "underjorden" där han delar en grav med mänskliga skelett och fåfängt försöker förtära de sista resterna av människans sargade kropp. Ändå är människan ständigt ovetande och har aldrig behandlat djävulen som sin fiende utan tjänar honom i stället av hela sitt hjärta. Ett så fördärvat folk kan helt enkelt inte lära känna Gud. Är det lätt för Gud att bli kött och komma ned bland människorna och utföra sitt frälsningsverk? Hur skulle människan, som redan har kastat sig ner i Hades, kunna uppfylla Guds krav? Många är de sömnlösa nätter som Gud har fått utstå för mänsklighetens verks skull. Han har stigit ner från sin höga höjd till det lägsta djup, till det levande helvete där människan lever, för att tillbringa sina dagar med henne; han har aldrig klagat över de sjabbiga förhållandena bland människorna och aldrig klandrat dem för deras olydnad, utan han uthärdar den största förödmjukelse när han personligen utför sitt verk. Hur skulle Gud kunna tillhöra helvetet? Hur skulle han kunna leva sitt liv i helvetet? Men för hela mänsklighetens skull, för att hela mänskligheten tidigare ska kunna finna vila, har han uthärdat förödmjukelse och lidit orätt och kommit till jorden och personligen trätt in i "helvetet" och "Hades", in i lejonets kula, för att frälsa människan. Vilken rätt har människan att sätta sig upp mot Gud? Vilket skäl har hon att klaga över Gud? Hur kan hon ha fräckheten att se på Gud?

Himmelens Gud har kommit till detta synnerligen smutsiga och syndfulla land och har aldrig gett uttryck åt sitt missnöje eller beklagat sig över människan, utan han accepterar tvärtom lugnt människans härjningar¹ och förtryck. Han har aldrig slagit tillbaka när människan ställt orimliga krav och han har aldrig ställt överdrivna eller orimliga krav på människan; han gör bara allt det arbete som människan begär utan att klaga: undervisar, upplyser, förebrår, förädlar med ord, påminner, förmanar, tröstar, dömer och uppenbarar. Vilket av sina steg har han inte tagit för att främja människans liv? Vilket av de steg som Gud har tagit har inte haft människans öde som mål, även om han undanröjt hennes framtidsutsikter och skickelse? Vilket av dem har inte haft människans överlevnad som syfte? Vilket av dem har inte haft som syfte att befria människan från detta lidande och från nattsvarta mörka krafterns förtryck? Vilket av dem är inte till för människans skull? Vem kan förstå Guds hjärta, som är som en älskande moders hjärta? Vem kan fatta Guds otåliga hjärta? Guds passionerade hjärta och brinnande förväntningar har återgäldats med kalla hjärtan, med okänsliga, likgiltiga ögon och människans upprepade tillrättavisningar och förolämpningar; de har återgäldats med bitande kommentarer, sarkasmer och nedsättande omdömen; de har återgäldats med människans förlöjliganden, med hennes förtrampande och förkastande, med hennes missförstånd, med jämmer, fjärmande och undflyende och vad som bara är svek, angrepp och bitterhet. Varmhjärtade ord har besvarats med ilska miner och kallsinnigt trots från tusen höttande fingrar. Gud kan inte annat än stå ut och med böjt huvud tjäna folk som en villig oxe.² Så många solar och månar, så många gånger har han mött stjärnorna, så många gånger har han gett sig av i gryningen och återvänt i skymningen, vridit och vänt sig och uthärdat kval tusen gånger svårare än den smärta han kände när han lämnade sin far, uthärdat att angripas och brytas av människan, att hanteras och beskäras av människan. Guds ödmjukhet i det fördolda har återgäldats med människans fördomar³, med människans orättvisa åsikter och orättvisa behandling; Guds sätt att verka tyst i det fördolda, hans tålamod och fördragsamhet, har återgäldats med människans giriga blickar; utan samvetsqual försöker människan stampa ihjäl Gud och trampa ner honom i marken. Människans inställning när hon behandlar Gud är ”sällsynt smart”, och Gud, som trakasseras och föraktas av människan, krossas under tusentals människors fötter medan människan själv ställer sig högst upp som om hon vore herre på täppan, som om hon vill ge sig själv oinskränkt makt,⁴ hålla hov bakom en

---

skärm och göra Gud till en samvetsgrann och laglydig regissör bakom scenen som inte får slå tillbaka eller ställa till med besvär. Gud måste spela den siste kejsarens roll, han måste vara en marionett⁵ utan någon som helst frihet. Människans gärningar är onämnbare, så vad har hon för rätt att kräva det ena eller det andra av Gud? Vad har hon för rätt att lämna förslag till Gud? Vad har hon för rätt att kräva att Gud ska ha förståelse för hennes svagheter? Hur kan hon vara lämplig att ta emot Guds nåd? Hur kan hon vara lämplig att gång på gång ta emot Guds storsinnet? Hur kan hon vara lämplig att gång på gång ta emot Guds förlåtelse? Var är hennes samvete? Hon krossade Guds hjärta för länge sedan och har för länge sedan lämnat det i spillror. Gud kom ned till människorna med glädje och entusiasm i hopp om att människan skulle vara välvillig mot honom, om än blott med lite värme. Men Guds hjärta har svårt att få tröst av människan, allt han har fått är snöbollsattacker⁶ och pina. Människans hjärta är alltför girigt, hennes begär är för stort, hon kan aldrig bli mättad, hon är alltid illvillig och dumdristig, hon ger aldrig Gud någon frihet eller rätt att tala utan ger honom inget annat val än att låta sig förödmjukas och bli manipulerad av människan efter hennes behag.

Från skapelsen till i dag har Gud fått utstå så mycket smärta och lidit av så många angrepp. Men inte ens i dag lättar människan på sina krav på Gud, hon skärskådar fortfarande Gud och har fortfarande ingen fördragsamhet med honom, utan det enda hon gör är att ge honom råd och kritisera och fostra honom som om hon var livrädd för att Gud ska ta fel väg, att Gud ska vara gemen och oresonlig på jorden eller löpa amok eller att han inte alls är att räkna med. Människan har alltid denna slags inställning till Gud. Hur skulle detta kunna undgå att göra Gud bedrövad? Gud har lidit oerhörd smärta och förödmjukelse genom att bli kött; hur mycket värre är det då inte att få Gud att acceptera människans undervisning? Hans ankomst bland människorna har berövat honom all frihet på samma sätt som om han varit fängslad i Hades, och han har utan minsta motstånd accepterat att bli granskad av människan. Är inte detta skamligt? Genom att komma in i en vanlig människas familj har "Jesus" lidit den största oförrätt. Än mer förödmjukande är det att han har kommit till denna dammiga värld och förödmjukat sig genom att sänka sig till det djupaste djup och iklätt sig en högst vanlig människas kött. Utsätter sig inte Gud den Högste för umbäranden genom att bli en ringa människa? Och gör han inte det för mänsklighetens skull? Har han någonsin tänkt

---

på sig själv? Sedan han avvisats och dödats av judarna och förlöjligats och hånats av folket klagade han aldrig inför himlen eller protesterade på jorden. I dag har denna tvåtusén år gamla tragedi återupprepats bland detta judeliknande folk. Begår de inte samma synder? Vad gör människan berättigad att ta emot Guds löften? Sätter hon sig inte upp emot Gud för att sedan ta emot hans välsignelser? Varför ser människan aldrig till rättvisan eller söker sanningen? Varför är hon aldrig intresserad av vad Gud gör? Var är hennes rättfärdighet? Var är hennes ärlighet? Har hon fräckheten att företräda Gud? Var är hennes känsla för rättvisa? Hur mycket av det som är älskat av människan är älskat av Gud? Människan kan inte skilja krita från ost⁷, hon förväxlar alltid svart med vitt,⁸ hon undertrycker rättvisa och sanning och håller orättvisa och orättfärdighet högt. Hon förjagar ljuset och tumlar om i mörkret. De som söker sanning och rättvisa jagar i stället bort ljuset, de som söker Gud trampar honom under sina fötter och höjer sig själva till skyarna. Människan är inte annorlunda än en skurk⁹. Var är hennes förnuft? Vem kan skilja rätt från fel? Vem kan upprätthålla rättvisan? Vem är villig att lida för sanningen? Folk är ondskefulla och djävulska! Efter att ha spikat fast Gud på korset klappar de händerna och hurrar och deras vilda tjut vill aldrig ta slut. De är som kycklingar och hundar, de konspirerar och ser genom fingrarna, de har upprättat sitt eget kungarike, deras beskäftighet har inte lämnat någon plats orörd, de sluter ögonen och vrålar som dårar utan uppehåll som fångade i en bur, vilket skapar en energisk och livfull stämning, varvid de som blint ansluter sig till andra fortsätter att framträda och mangrant visa upp sina förfäders "ryktbara" namn. Dessa hundar och kycklingar förträngde för länge sedan Gud i sitt medvetande och har aldrig brytt sig om vad Gud känner i sitt hjärta. Det är inte att undra på att Gud säger att människan är som en hund eller en kyckling, en skällande hund som får hundra andra att yla; på detta sätt har hon med mycket ståhej tagit med sig Guds verk in i vår tid utan att ta hänsyn till hurdant Guds verk är, huruvida det finns rättvisa, om Gud har någon plats där han kan sätta ner sina fötter, hur morgondagen ser ut, ej heller har hon fäst något avseende vid sin egen ringhet och orenhet. Människan har aldrig tänkt särskilt mycket på saker och ting, hon har aldrig bekymrat sig om morgondagen utan har samlat på sig allt som är fördelaktigt och dyrbart för henne själv och inte lämnat något åt Gud förutom skräp och rester¹⁰. Så grym människan är! Hon bevarar inga känslor för Gud och efter att i hemlighet fullständigt ha förtärt allt som har med Gud att göra förkastar hon honom och lämnar

---

honom bakom sig utan att ta någon ytterligare hänsyn till hans existens. Hon gläder sig åt Gud, men sätter sig ändå upp mot honom och trampar honom under sina fötter, samtidigt som hon tackar och lovprisar Gud med sina läppar; hon ber till Gud och är beroende av Gud samtidigt som hon bedrar honom; hon "upphöjer" Guds namn och ser upp mot Guds ansikte, men hon sitter också fräckt och skamlöst på Guds tron och kritiserar Guds "orättfärdighet"; hennes mun förkunnar att hon står i skuld till Gud och att hon ser på Guds ord, men i sitt hjärta vräker hon smädelser över Gud; hon är "fördragsam" mot Gud men förtrycker honom likväl och hennes mun säger att det är för Guds skull; hon håller Guds saker i sina händer och i sin mun tuggar hon den föda som Gud har gett henne, men ändå stirrar hon kallt och känslolöst på Gud som om hon skulle vilja glufsa i sig hela honom; hon tittar på sanningen men envisas med att säga att det är Satans bedrägeri; hon tittar på rättvisan men tvingar den att bli självförnekelse; hon tittar på människans gärningar och hävdar att de är vad Gud är; hon tittar på människans naturliga gåvor och hävdar att de är sanningen; hon tittar på Guds gärningar och hävdar att de består av arrogans och fåfänga, översitteri och självrättfärdighet; när människan ser på Gud envisas hon med att beteckna honom som mänsklig och anstränger sig för att göra honom till en skapad varelse som är i maskopi med Satan; hon vet mycket väl att orden är Guds yttranden, men kallar dem ändå för inget annat än människors skrivelser; hon vet mycket väl att Anden är förverkligad i köttet, att Gud har blivit kött, men säger bara att detta kött är Satans ättling; hon vet mycket väl att Gud är ödmjuk och dold, men säger ändå bara att Satan har kommit på skam och att Gud har vunnit. Vilka oduglingar! Människan är inte ens värd att tjäna som vakthund! Hon skiljer inte mellan svart och vitt utan förvränger till och med avsiktligt svart till vitt. Kan människornas styrkor och belägring stå emot Guds frigörelses dag? Efter att avsiktligt ha satt sig upp mot Gud struntar människan i honom eller går till och med så långt som att döda honom och låter honom inte ens visa sig. Var är rättfärdigheten? Var är kärleken? Hon sitter bredvid Gud, knuffar ner honom framför sina knän för att han ska tigga om förlåtelse, lyda alla hennes arrangemang och finna sig i alla hennes manövrer, och hon får Gud att rätta sig efter henne i allt han gör för annars blir hon förbittrad^u och ursinnig. Hur skulle Gud kunna vara annat än bedrövad under en sådan påverkan av mörker som förvränger svart till vitt? Hur skulle han kunna låta bli att bekymra sig? Varför säger man att när Gud började sitt senaste verk var det som

---

att skapa himmel och jord? Människans gärningar är så "rika", ett "evigt flödande källsprång av levande vatten" som oupphörligt "vattnar" människohjärtats mark, samtidigt som människans "källsprång av levande vatten" utan skrupler¹² konkurrerar med Gud; de två är oförenliga, och detta källsprång försörjer människorna i Guds ställe utan hänsyn till konsekvenserna, medan människorna använder det utan någon som helst tanke på de faror som detta medför. Och vad blir resultatet? Hon kastar kallsinnigt Gud åt sidan och placerar honom långt borta där folk inte bryr sig om honom, rädd att han ska tilldra sig deras uppmärksamhet och rädd att Guds källsprång av levande vatten ska locka och vinna människan. Så efter att ha upplevt många år av jordiska bekymmer konspirerar hon och smider ränker mot Gud, ja hon gör till och med Gud till måltavla för sin kritik. Det är som om Gud har blivit en bjälke i hennes öga och hon försöker förtvivlat gripa tag i Gud och placera honom i elden för att förädla och rena honom. När människan ser hur besvärad Gud är slår hon sig för bröstet och skrattar, hon dansar av glädje och säger att Gud också har doppats i förädling, hon säger att hon ska bränna bort Guds smutsiga orenheter, som om endast detta är rationellt och förnuftigt, som om endast detta är himlens rättvisa och förnuftiga metoder. Detta våldsamma beteende hos människan förefaller både avsiktligt och omedvetet. Människan avslöjar såväl sitt fula ansikte och sin avskyvärda, smutsiga själ som sin ömkliga tiggeruppsyn; efter att ha härjat vida omkring antar hon en patetisk uppsyn och ber om himlens förlåtelse likt en mycket ömkansvärd mops. Människan handlar alltid på oväntade sätt, hon "rider alltid på en tigers rygg för att skrämma andra"^a, hon spelar alltid en roll, hon tar aldrig den minsta hänsyn till Guds hjärta eller gör någon jämförelse med sin egen status. Hon sätter sig bara i tysthet upp mot Gud som om Gud har förorättat henne och inte borde behandla henne så och som om himlen saknar ögon och avsiktligt bereder henne svårigheter. Därför smider människan ständigt illvilliga planer och hon lättar inte det minsta på sina krav på Gud utan tittar på med rovlystna ögon och blänger ursinnigt på varje rörelse som Gud gör; hon tänker aldrig att hon är Guds fiende men hoppas att den dag ska komma när Gud skingrar dimman och förklarar allt, räddar henne från "tigerns mun" och tar hämnd för hennes räkning. Än i dag tror människor inte att de spelar rollen som Guds motståndare som spelats av så många genom tiderna; hur skulle de kunna veta att de i allt de gör för länge sedan har gått vilse, att allt de har förstått för länge sedan har uppslukats av haven?

Vem har någonsin accepterat sanningen? Vem har någonsin välkomnat Gud med öppna armar? Vem har någonsin med glädje önskat att Gud ska framträda? Människans uppförande har för länge sedan fördärvats, och hennes nedsmutsning har för länge sedan gjort Guds tempel oigenkännligt. Under tiden fortsätter människan med sitt eget arbete och ser hela tiden ner på Gud. Det är som om hennes motstånd mot Gud har blivit hugget i sten och inte kan ändras, och resultatet blir att hon hellre skulle utsätta sig för förbannelse än att låta sina ord och handlingar klandras. Hur skulle sådana människor kunna lära känna Gud? Hur skulle de kunna finna vila hos Gud? Och hur skulle de kunna vara redo att träda fram inför Gud? Det är naturligtvis inget fel i att hänge sig åt Guds förvaltningsplan – men varför får alltid Guds verk och Guds helhet bara en oansenlig plats i människors medvetande medan de osjälviskt ägnar sig åt sitt eget blod och tårar? Människors anda av osjälvisk hängivenhet är utan tvivel värdefull – men hur skulle de kunna veta att det ”silke” de spinner är fullständigt oförmöget att ge uttryck för vad Gud är. Människors goda avsikter är utan tvivel värdefulla och enastående – men hur skulle de kunna svälja den ”oersättliga skatten”¹³? Var och en av er bör tänka igenom ert förflutna: Varför har ni aldrig tagit avstånd från hjärtlös tuktan och förbannelser? Varför är människor alltid så ”förtroliga” med majestätiska ord och rättfärdig dom? Prövar Gud dem verkligen? Förädlar Gud dem medvetet? Och hur träder människor in i förädling? Känner de verkligen Guds verk? Vad har människor lärt sig av Guds verk och sitt eget inträde? Må folk inte glömma Guds maningar, och må de kunna se in i Guds verk, känna igen det klart och tydligt och förvalta sitt eget inträde på rätt sätt.

Fotnoter:

1. ”Härjningar” används för att peka på mänsklighetens olydnad.
2. ”Besvarad med ilskna miner och kallsinnigt trots från tusen höttande fingrar tjänar Gud folk med böjt huvud som en villig ox” är ursprungligen en enda mening, men här är den uppdelad på två för att göra saker och ting tydligare. Den första meningen syftar på människans handlingar, medan den andra pekar på det lidande som Gud går igenom och att Gud är ödmjuk och fördold.
3. ”Födomar” syftar på människors olydiga uppförande.
4. ”Ge sig själv oinskränkt makt” syftar på människors olydiga uppförande. De ställer sig högst upp, klavbinder andra, som de får att lyda och lida under sitt herravälde. De är de krafter som är fientliga mot Gud.
5. ”Marionett” används för att förlöjliga dem som inte känner Gud.

---

6. "Snöbollsattacker" används för att framhäva människornas småaktiga beteende.

7. "Kan inte skilja krita från ost" ger uttryck åt att människor förvränger Guds vilja till något sataniskt och syftar i största allmänhet på människornas beteende när de avvisar Gud.

8. "Förväxlar alltid svart med vitt" syftar på att blanda sanningen med illusioner och rättfärdighet med ondska.

9. "Skurk" används för att uttrycka att människor är vettlösa och saknar insikt.

10. "Skräp och rester" används för att peka på ett beteende där människor förtrycker Gud.

11. "Förbittrad" syftar på människans fula ansikte som är förvridet av vrede och förbittring.

12. "Utan skrupler" syftar på att människan kan vara likgiltig och inte hysa den ringaste vördnad för Gud.

13. Den "oersättliga skatten" syftar på Guds helhet.

a. Denna översättning bygger på källtextens "hú jiǎ hǔ wēi", som är ett kinesiskt idiom. Det syftar på en berättelse där en räv skrämmer bort andra djur genom att vandra i en tigers sällskap och på detta sätt "låna" den fruktan och prestige som åtföljer tigern. Detta är en metafor som används här och syftar på människor som lånar någon annans prestige för att skrämma eller förtrycka andra människor.

Visionen av Guds verk (1)

I sju år arbetade Johannes för Jesus och hade redan banat väg när Jesus anlände. Då hade Johannes förkunnat evangeliet om himmelriket i hela landet, så att det hade spridits över Judéen, och alla kallade honom en profet. Vid den här tiden ville kung Herodes döda Johannes, men han vågade inte, för folket hyste stor aktning för Johannes och Herodes fruktade att de skulle göra uppror mot honom om han dödade Johannes. Johannes verk fick fotfäste bland vanliga människor och han fick judarna att tro. I sju år banade han väg för Jesus, ända fram till den tidpunkt då Jesus började sin verksamhet. Och därmed var Johannes den störste bland alla profeter. Jesus började inte sitt offentliga arbete förrän efter det att Johannes hade fängslats. Före Johannes hade det aldrig funnits någon profet som banat väg för Gud, för innan Jesus kom hade Gud aldrig blivit kött. Av alla profeter var Johannes därför den ende som banade väg för den inkarnerade Guden och på så vis blev han den störste profeten i Gamla och Nya testamentet. Johannes började sprida evangeliet om himmelriket sju år före Jesu dop. I folkets ögon tycktes hans verk vara förmer än Jesu efterföljande verk, men han var likväl bara en profet. Han verkade och talade inte inne i templet, utan i städerna och byarna utanför. Naturligtvis gjorde han detta bland det judiska folket, speciellt bland dem som var utfattiga. Johannes kom sällan i kontakt med människor från samhällets övre skikt, utan han predikade evangeliet enbart bland vanligt folk i Judéen för att förbereda de rätta människorna för Herren Jesus och förbereda lämpliga platser för honom att verka på. Tack vare att en profet som Johannes banat väg för honom, kunde Herren Jesus omedelbart anträda korsets väg så snart han kom. När Gud blev kött för att utföra sitt verk, behövde han inte lägga ned någon möda på att välja människor och behövde inte själv leta upp människor eller en plats att bedriva sin verksamhet. När han kom gjorde han inget sådant; rätt person hade redan förberett det åt honom innan han anlände. Johannes hade redan avslutat detta arbete innan Jesus inledde sin verksamhet, för när den inkarnerade Guden anlände för att utföra sitt verk började han omedelbart arbeta med dessa som väntat länge på honom. Jesus hade inte kommit för att utföra människors uppgifter eller det rättfärdiggörelsearbete som ålåg människorna. Han hade kommit enbart för att bedriva den verksamhet som var hans uppgift och inget annat hade med honom att göra. Det enda Johannes gjorde när han kom var att skapa en grupp av människor från templet och bland judarna som accepterade evangeliet om

---

himmelriket, så att de skulle kunna ta emot Herren Jesu verk. Johannes var verksam i sju år, vilket innebär att han spred evangeliet i sju år. Johannes utförde inte många underverk under denna tid, för hans uppgift bestod i att bana väg — det var ett förberedelsearbete. Allt annat arbete, det arbete som Jesus skulle uträtta, saknade samband med honom; han uppmanade bara människor att bekänna sina synder och ångra sig, samt döpte folk, så att de skulle kunna bli frälsta. Även om hans verk var nytt och öppnade en väg som människan aldrig tidigare gått, banade han ändå bara väg för Jesus. Han var endast en profet som gjorde ett förberedelsearbete och var inte kapabel att utföra Jesu verk. Även fast Jesus inte var först med att predika evangeliet om himmelriket och trots att han fortsatte på samma väg som Johannes börjat gå, fanns det ingen annan som kunde utföra hans verk och det var större än Johannes verk. Jesus kunde inte bereda väg åt sig själv; hans verk utfördes direkt å Guds vägnar. Därför var Johannes, oavsett hur många år han verkade, fortfarande en profet och fortfarande en som banade väg. Jesu tre år långa verk var förmer än Johannes sjuåriga verksamhet, eftersom innehållet inte var detsamma. När Jesus inledde sin predikoverksamhet, vilket skedde samtidigt som Johannes verk avslutades, hade Johannes förberett tillräckligt många människor och platser som Herren Jesus skulle kunna använda och det räckte för att Herren Jesus skulle kunna påbörja sin treåriga verksamhet. Så snart Johannes verk var avslutat inledde Herren Jesus följaktligen sin offentliga verksamhet och Johannes ord var överspelade. Johannes verk var endast ett övergångsarbete och hans ord var inte de livets ord som skulle leda människan till ny tillväxt; när allt kom omkring var hans ord bara för tillfälligt bruk.

Det verk som Jesus utförde var inte övernaturligt; det följde ett bestämt förlopp och alltsamman fortskred i enlighet med naturens normala lagar. Sina sista sex månader i livet visste Jesus med säkerhet att han hade kommit för att utföra det här verket och han visste att han kommit för att spikas fast på korset. Innan han korsfästes bad han oavbrutet till Gud Fadern, precis som han bad tre gånger i Getsemane trädgård. Efter att ha döpts utförde Jesus sitt verk i tre och ett halvt år, och hans offentliga verksamhet varade i två och ett halvt år. Under det första året anklagades han av Satan, stördes av människor och utsattes för mänskliga frestelser. Han övervann många frestelser samtidigt som han bedrev sin verksamhet. Under Jesu sista sex månader, när han snart skulle korsfästas, uttalade Petrus orden att han var den levande Gudens son, att han var

---

Kristus. Först då blev hans verk känt för alla och först då uppenbarades hans identitet för allmänheten. Därefter berättade Jesus för sina lärjungar att han skulle korsfästas för människans skull och att han tre dagar senare skulle uppstå; att han hade kommit för att utföra återlösningsverket och att han var Frälsaren. Först under de sista sex månaderna avslöjade han sin identitet och vad han avsåg att göra. Detta var också Guds tid och därför skulle verket utföras. Vid den här tiden var en del av Jesu verk i samklang med Gamla testamentet, med Mose lag och Jehovas ord under lagens tidsålder. Jesus använde allt detta för att uträtta en del av sitt verk. Han predikade för folket och undervisade dem i synagogorna, och han använde de gammaltestamentliga profeternas profetior för att tillrättavisa fariséerna som var fientligt inställda till honom. Han använde orden i skriften för att avslöja deras olydnad och på så vis fördöma dem. De avskydde vad Jesus hade gjort, i synnerhet att mycket av Jesus verk inte följde lagarna i Skriften och att det han lärde ut var förmer än deras egna ord och till och med förmer än det som förutsagts av profeterna i Skriften. Jesu verk syftade enbart till människans återlösning och korsfästelsen. Därför behövde han inte säga fler ord för att erövra någon människa. Mycket av det han lärde människorna var taget ur Skriften, och även om hans verk inte var förmer än Skriften var han ändå förmögen att genomföra korsfästelseverket. Hans verk var inte ett ordets verk och hans syfte var inte heller att erövra mänskligheten utan att återlösa mänskligheten. Han fungerade bara som ett syndoffer för mänskligheten och inte som ordets ursprung för mänskligheten. Han uträttade inte hedningarnas verk, vilket var arbetet med att erövra människan, utan korsfästelseverket, ett arbete som uträttades bland dem som trodde att det fanns en Gud. Även om hans verk hade skriften som grundval och han använde de gamla profeternas förutsägelser för att fördöma fariséerna, räckte det för att fullborda korsfästelseverket. Om dagens verk fortfarande hade haft de gamla profeternas förutsägelser i Skriften som grundval skulle det ha varit omöjligt att erövra er, för Gamla testamentet innehåller inga berättelser om det kinesiska folkets olydnad och synd, där finns ingen historik över era synder. Så om detta verk fortfarande dröjde kvar vid Bibeln skulle ni aldrig ge efter. Bibeln innehåller bara en begränsad historik över israeliterna, och med utgångspunkt från den går det inte att fastställa om ni är onda eller goda, inte heller att döma er. Tänk om jag skulle döma er enligt israeliternas historia — skulle ni då fortfarande följa mig som ni gör idag? Vet ni hur besvärliga ni är? Om inga ord uttalades under detta stadium

---

skulle det vara omöjligt att avsluta erövringsverket. Eftersom jag inte har kommit för att spikas fast på korset, måste jag yttra ord som skiljer sig från Bibeln för att ni ska kunna erövrast. Jesu verk var bara ett steg över Gamla testamentet; det användes för att inleda en tidsålder och för att leda den tidsåldern. Varför sade han: "Jag har inte kommit för att upphäva lagen utan för att uppfylla den?" Trots det var det mycket i hans verk som skilde sig från de lagarna som utövades och de budord som följdes av Gamla testamentets israeliter, för han kom inte för att följa lagen utan för att uppfylla den. Att uppfylla den innehöll många faktiska saker: hans verk var mer praktiskt och verkligt, och dessutom var det levande och ingen blind efterlevnad av lärosatser. Helgade inte israeliterna sabbaten? När Jesus kom firade han inte sabbat utan förklarade att Människosonen var herre över sabbaten och när sabbatens herre kom gjorde han som han önskade. Han hade kommit för att uppfylla Gamla testamentets lagar och för att ändra på lagarna. Allt som görs idag är baserat på det nuvarande, men det vilar ändå på grundvalarna av Jehovas verk under lagens tidsålder och överskrider inte omfattningen av detta. Att exempelvis tänka på vad man säger och att inte begå äktenskapsbrott - är inte detta Gamla testamentets lagar? Det som krävs av er idag begränsar sig inte till de tio budorden utan består av bud och lagar av en högre ordning än de som kom förut, men det betyder inte att det som kom förut har upphävts, för varje etapp i Guds verk bygger vidare på den föregående. När det gäller det som Jehova införde för Israel, som att människor skulle offra, hedra sina föräldrar, inte tillbe avgudar, inte röka eller dricka och inte äta döda ting eller dricka blod: utgör det inte grunden för ert utövande av sanningen än idag? Hela verket fram till idag bygger på det förflutnas grundval. Även om gångna tiders lagar inte längre nämns och det har ställts nya krav på er är dessa lagar allt annat än upphävda och har istället fått en högre status. Att säga att de har upphävts skulle innebära att den tidigare tidsåldern vore föråldrad, medan det i själva verket finns budord som ni måste lyda i all evighet. Gångna tiders budord har redan omsatts i praktiken och blivit del av människan, och det finns inget behov av att upprepa bud om att inte röka, inte dricka och så vidare. På denna grundval läggs nya budord alltefter era behov idag, alltefter er mognad och alltefter det verk som utförs idag. Att utfärda budord för den nya tidsåldern innebär inte att man upphäver budord från den gamla tidsåldern, utan att man lyfter dem högre på denna grundval så att människans handlingar blir mer fullständiga och mer i linje med verkligheten. Om det

---

idag krävdes av er att ni skulle följa Gamla testamentets budord och lagar på samma sätt som israeliterna, ja även om det krävdes av er att ni lärde er Jehovas lagar utantill, skulle det vara omöjligt för er att förändras. Om ni bara skulle följa dessa få begränsade budord eller memorera otaliga lagar, så skulle er gamla natur förbli djupt innesluten och det skulle inte gå att rycka ut den. På så sätt skulle ni bli alltmer depraverade och inte en enda en av er skulle bli lydig. Varken ett par enkla budord eller otaliga lagar kan alltså hjälpa er att lära känna Jehovas gärningar. Ni är inte likadana som israeliterna: genom att följa lagarna och memorera budorden kunde de bevittna Jehovas gärningar och hänge sig enbart åt honom, men det kan inte ni och några budord från Gamla testamentets tidsålder är inte bara oförmögna att få er att överlämna ert hjärta eller skydda er, utan kommer istället att förslappa er och sänka er ner till Hades. För mitt verk är erövringsverket och det riktar in sig på er olydnad och gamla natur. Jehovas och Jesu milda ord kan inte jämföras med dagens stränga domsord. Utan dessa stränga ord skulle det vara omöjligt att erövra er "experter" som har varit lydiga i tusentals år. Gamla testamentets lagar förlorade sin makt över er för länge sedan och dagens dom är långt mer fruktansvärt än de gamla lagarna. Det som lämpar sig bäst för er är dom och inte lagens futtiga restriktioner, för ni är inte den mänsklighet som fanns var i begynnelsen utan en mänsklighet som har varit fördärvad i tusentals år. Det som människan nu måste uppnå utgår från människans verkliga tillstånd idag, hennes kaliber och mognad idag, och det kräver inte att du följer lärosatser. Avsikten är att din gamla natur ska förändras och att du ska göra dig av med dina föreställningar. Tycker du att budorden är lärosatser? Man skulle kunna säga att de är normala krav på människan. De är inte några lärosatser som du måste följa. Ta rökförbud till exempel - är det en lärosats? Det är inte någon lärosats! Det är något som vanlig mänsklighet kräver; det är inte en lärosats utan en regel för hela mänskligheten. Det dussin budord som lagts fram idag är inte heller lärosatser utan vad som krävs för att uppnå normal mänsklighet. Tidigare besatt eller visste inte folk de här sakerna och därför måste de uppnå dem idag, vilket inte räknas som en lärosats. Lagar är inte detsamma som lärosatser. De lärosatser jag talar om är ceremonier, formaliteter eller avvikande och avvikande och felaktiga trosutövningar; det är regler och förordningar som inte hjälper människan och inte är till någon nytta för henne, handlingar som saknar betydelse. Det är typexempel på lärosatser och sådana lärosatser måste förkastas, för de gagnar inte

---

människan på något sätt. Det är det som är av nytta för människan som måste omsättas i praktiken.

Visionen av Guds verk (2)

Under nådens tidsålder predikades omvändelsens evangelium och att människan kunde bli frälst under förutsättning att hon trodde. Idag talar vi bara om erövring och fullkomning i stället för frälsning. Det sägs aldrig att om en person tror så kommer hela dennes familj att välsignas, eller att frälsningen är en gång för alla. Idag är det här förlegat och ingen pratar på det viset längre. På den tiden handlade Jesu verk om hela mänsklighetens återlösning. Alla som trodde på honom blev förlåtna; bara man trodde på honom skulle han återlösa en; om man trodde på honom var man inte längre en syndare, utan man hade befriats från sina synder. Detta var vad det innebar att bli frälst och att bli rättfärdiggjord genom tron. Men i dem som trodde fanns det kvar som var upproriskt och satte sig upp mot Gud och som fortfarande långsamt måste tas bort. Frälsning betydde inte att Jesus hade vunnit människan helt och hållet, utan att hon inte längre var syndig, att hon hade blivit förlåten sina synder: Förutsatt att man trodde, skulle man aldrig mer bli syndfull. Vid den tiden gjorde Jesus mycket som var obegripligt för hans lärjungar, och han sa mycket som folk inte förstod. Det berodde på att han vid den tiden inte gav några förklaringar. Flera år efter det att Jesus lämnat jorden utarbetade så Matteus hans släktträd, och även andra utförde mycket arbete som var av människans vilja. Jesus kom inte för att fullkomna och vinna människan, utan för att utföra ett stadium av verket: att föra ut evangeliet om himmelriket och slutföra korsfästelseverket – så när Jesus väl blivit korsfäst var hans verk fullbordat. Men i det nuvarande skedet – erövringsverket – måste fler ord talas, ytterligare arbete måste utföras och många processer måste äga rum. Dessutom måste hemligheterna i Jesu och Jehovas verk uppenbaras så att alla människor kan få förståelse och klarhet i sin tro, för det här är den yttersta tidens verk, och den yttersta tiden utgör slutet av Guds verk, den tid då detta verk avslutas. Den här etappen av verket kommer att klargöra Jehovas lag och Jesu återlösning för dig, och det är främst för att du ska kunna förstå hela verket med Guds sextusenåriga förvaltningsplan, inse denna sextusenåriga förvaltningsplans hela betydelse och innebörd, och förstå syftet med hela det verk som Jesus utförde och de ord han talade, och även förstå din blinda tro på och tillbedjan av Bibeln. Allt detta kommer det att låta dig förstå till fullo. Du kommer att förstå både det verk som utfördes av Jesus och Guds verk idag; du kommer att förstå och skåda hela sanningen, livet och vägen. Varför lämnade Jesus jorden utan att utföra det avslutande verket i den

---

etapp av verket som han utförde? Därför att Jesu verk inte var det avslutande skedets verk. När han spikades upp på korset innebar det också slutet för hans ord; efter korsfästelsen var hans verk fullständigt avslutat. Den pågående etappen är annorlunda: Först när orden har talats till sitt slut och hela Guds verk har genomförts kommer hans verk att vara avslutat. Under Jesu skede av verket var det många ord som förblev osagda eller inte uttrycktes till fullo. Men Jesus brydde sig inte om vad han sa eller inte sa, för hans verksamhet handlade inte om ord, så efter att ha spikats upp på korset lämnade han jorden. Den etappen av verket utgjordes främst av korsfästelsen och skilde sig från dagens etapp. Den nuvarande etappen består främst av att slutföra, klara upp och föra hela verket till sin fullbordan. Om orden inte talas till sitt yttersta slut kommer detta verk inte att kunna fullbordas, för i det här skedet slutförs hela verket och det sker med hjälp av ord. Mycket av det verk Jesus utförde på sin tid var obegripligt för människan. Han gav sig av i tystnad och än idag är det många som inte förstår hans ord, som missförstår dem men likväl tror att de har förstått dem rätt och inte är medvetna om att de har fel. Det nuvarande skedet kommer till sist att föra Guds verk till ett fullständigt slut, och det kommer att innebära dess fullbordan. Alla kommer att förstå och känna till Guds förvaltningsplan. Människans föreställningar, hennes avsikter, felaktiga förståelse, föreställningar om Jehovas och Jesu verk, hennes syn på de icke troende och hennes övriga avvikelser och fel kommer att rättas till. Människan kommer att förstå alla livets rätta vägar, hela det verk som utförts av Gud och den fullständiga sanningen. När det händer kommer detta skede av verket att avslutas. Jehovas verk var världens skapelse, det var begynnelsen; det nuvarande skedet av verket är verkets avslutning och det är slutet. I början utfördes Guds verk bland Israels utvalda och därmed inleddes en ny epok på den allra heligaste av alla platser. Verkets sista etapp genomförs i det mest orena av alla länder för att döma världen och avsluta tidsåldern. I den första etappen utfördes Guds verk på den ljusaste av alla platser, och den sista etappen utförs på den mörkaste av alla platser, och detta mörker kommer att drivas ut, ljuset frambringas och alla människor erövrats. När människorna på denna den mest orena och mörka av alla platser har erövrats och hela befolkningen har erkänt att det finns en Gud som är den sanne Guden och varenda individ har blivit helt övertygad, då skall detta faktum användas för att utföra erövringsverket i hela universum. Detta skede av verket är symboliskt: När denna tidsålders verk väl har avslutats, kommer det sextusenåriga

---

förvaltningsverket att avslutas helt och hållet. När dessa människor på den mörkaste av alla platser har erövrats, säger det sig självt att det kommer att bli så på alla andra platser också. Det är alltså bara erövringsverket i Kina som bär på en meningsfull symbolik. Kina förkroppsligar alla mörkrets krafter, och Kinas folk representerar alla dem som är av köttet, av Satan, och av kött och blod. Det kinesiska folket är det folk som har blivit mest fördärvat av den stora röda draken, som utgör den starkaste oppositionen mot Gud och vars mänskliga natur är mest depraverad och oren. Därmed är de arketyper för hela den fördärvade mänskligheten. Det betyder inte att andra länder inte alls har några problem; människans föreställningar är alla desamma, och även om människorna i dessa länder må vara av god kaliber motsätter de sig Gud om de inte känner honom. Varför motsatte sig även judarna Gud och trotsade honom? Varför motsatte sig även fariséerna Gud? Varför förrådde Judas Jesus? Vid den tiden kände många av lärjungarna inte Jesus. Varför trodde människor fortfarande inte på Jesus efter det att han blivit korsfäst och uppstått? Är inte människors olydnad alltid likadan? Det är bara det att Kinas folk har gjorts till ett exempel, och när det har erövrats kommer det att bli en förebild och ett typexempel som utgör en referens för andra. Varför har jag alltid sagt att ni utgör ett komplement till min förvaltningsplan? Det är i det kinesiska folket som korruption, orenhet, orättfärdighet, motstånd och upproriskhet manifesteras mest fullständigt och uppenbaras i alla sina olika former. Dels har de dålig kaliber, dels är deras liv och tänkesätt efterblivet, och deras vanor, sociala miljö, familj de fötts in i – alla är fattiga och ytterst efterblivna. Även deras status är låg. Verket på denna plats är symboliskt, och när detta testverk har utförts i sin helhet kommer Guds följande verk att gå mycket bättre. Om det här steget av verket kan slutföras går det följande verket som en dans. När väl det här steget i verket har genomförts, kommer allt att ha blivit en storslagen framgång och erövringsverket i hela universum kommer att vara helt avslutat. Faktum är att när verket bland er väl har genomförts med framgång kommer det att vara likvärdigt med framgång i hela världsalltet. Det här är skälet till att jag låter er fungera som förebild och typexempel. Upproriskhet, motstånd, orenhet och orättfärdighet – allt det här hittar man i dessa människor och i dem finns all mänsklighetens upproriskhet representerad. De är verkligen något i särklass. Därför framhålls de som erövringen personifierad, och när de väl har erövrats kommer de naturligt att bli ett typexempel och en förebild för andra. Inget var mer symboliskt än

---

den första etappen som genomfördes i Israel: Israeliterna var de heligaste och minst fördärvade av alla folk och därför var det av den största betydelse att den nya epoken grydde i detta land. Man kan säga att mänsklighetens förfäder kom från Israel och att Israel var den plats där Guds verk föddes. I början var dessa människor de allra heligaste, alla tillbad Jehova och Guds verk i dem kunde ge väldiga resultat. Hela Bibeln dokumenterar två tidsåldrars verk: Det ena var lagens tidsålders verk, och det andra var nådens tidsålders verk. Gamla Testamentet berättar om Jehovas ord till israeliterna och hans verk i Israel; Nya testamentet berättar om Jesu verk i Judéen. Men varför innehåller inte Bibeln några kinesiska namn? Därför att de första två delarna av Guds verk utfördes i Israel på grund av att israeliterna var det utvalda folket – det vill säga, de var de första att acceptera Jehovas verk. De var de minst fördärvade i hela mänskligheten, och i början såg de alla upp till Gud och vördade honom. De lydde Jehovas ord, tjänstgjorde alltid i templet och bar prästerliga dräkter och kronor. De var de första människorna som dyrkade Gud och de första föremålen för hans verk. Dessa människor var typexempel och förebilder för hela mänskligheten. De var typexempel och förebilder i fråga om helighet och rättfärdighet. Människor som Job, Abraham och Lot eller Petrus och Timoteus – de var allesamman israeliter och de allra heligaste av typexempel och förebilder. Israel var det land där människan tidigast dyrkade Gud och det kom fler rättfärdiga människor därifrån än från någon annan plats. Gud verkade bland dem för att bättre kunna förvalta mänskligheten i hela landet i framtiden. Deras insatser liksom deras rättfärdiga dyrkan av Jehova dokumenterades så att de skulle kunna tjäna som typexempel och förebilder för folken utanför Israel under nådens tidsålder, och deras handlingar har vidmakthållit flera tusen års verk, ända fram till den dag som nu är.

Efter världens grundläggning genomfördes den första etappen av Guds verk i Israel, och Israel var således födelseplatsen för Guds verk på jorden liksom basen för Guds verk på jorden. Jesu verksamhet omfattade hela Judéen. Under den tid då han verkade var det mycket få utanför Judéen som kände till det, eftersom han inte bedrev någon verksamhet utanför Judéen. Idag har Guds verk förts till Kina, och det utförs helt och hållet inom dessa ramar. Under denna fas påbörjas ingen verksamhet utanför Kina; dess spridning bortom Kina är ett arbete som kommer senare. Denna etapp av verket följer på den etapp som utgjordes av Jesu verk. Jesus utförde återlösningens verk, och denna

---

etapp är det verk som följer på det; återlösningen har fullbordats och i det nuvarande skedet finns det inget behov av avlelse av den helige Ande eftersom det skiljer sig från det föregående skedet – och dessutom skiljer sig Kina från Israel. Den etapp av verket som Jesus utförde var återlösningsverket. Människorna såg Jesus och inte långt därefter började hans verk spridas till hedningarna. Idag finns det många i Amerika, Storbritannien och Ryssland som tror på Gud, så varför är det färre i Kina? Därför att Kina är den mest slutna nationen. Därför var Kina sist med att acceptera Guds väg, och fortfarande är det mindre än hundra år sedan man gjorde det – mycket senare än Amerika och Storbritannien. Den sista etappen av Guds verk genomförs i Kina för att slutföra hans verk och för att hela hans verk skall bli fullbordat. Hela det israelitiska folket kallade Jehova sin Herre. På den tiden betraktade de honom som familjens överhuvud och hela Israel blev en stor familj där alla tillbad sin Herre Jehova. Jehovas ande uppenbarade sig ofta för dem, han talade och lät dem höra hans röst, och han använde en molnspelare och ljud för att vägleda deras liv. På den tiden gav Anden sin vägledning i Israel direkt, han talade och lät folket höra hans röst, och de såg molnen och hörde åskans doner, och på detta sätt vägledde han deras liv under flera tusen år. Sålunda är Israels folk de enda som alltid dyrkat Jehova. De menar att Jehova är deras Gud, och inte icke-judarnas Gud. Detta är inte förvånande: Jehova hade trots allt verkat bland dem i nära fyra tusen år. I Kina har de degenererade individerna först nu, efter tusentals år av letargisk slumner, blivit medvetna om att himlen och jorden och alla saker och ting inte uppstod av sig själva utan formades av Skaparen. Eftersom detta evangelium har kommit från utlandet menar dessa feodala, reaktionära sinnen att alla som accepterar det är svekfulla, att de är uslingar som har svikit Buddha – deras förfäder. Dessutom frågar sig många av dessa feodala sinnen: ”Hur kan kineser tro på utlänningars Gud? Sviker de inte sina förfäder? Begår de inte en ond handling?” Idag har folk för länge sedan glömt att Jehova är deras [a] Gud. De har för länge sedan förträngt Skaparen i sina sinnen och tror istället på evolutionen som säger att människan har utvecklats från apor och att den fysiska världen kom till av sig själv. All den goda maten som mänskligheten njuter av får hon från naturen, människans liv och död följer naturens ordning och det existerar inte någon Gud som härskar över alltsamman. Dessutom finns det många ateister som anser att det är vidskepligt och ovetenskapligt att tro att Gud härskar över allting. Men kan vetenskapen ersätta Guds

---

verk? Kan vetenskapen härska över mänskligheten? Att predika evangeliet i ett land som styrs av ateism är ingen lätt uppgift och möter stora hinder. Visst är det många i vår tid som motsätter sig Gud på det här viset?

När Jesus kom för att göra sitt verk, jämförde många hans verk med Jehovas, och när de fann att de inte stämde överens spikade de fast Jesus på korset. Varför fann de inga överensstämmelser mellan deras verk? Delvis kom det sig av att Jesus verk var nytt, men också av att ingen hade skrivit ner Jesu härstamning innan han påbörjade sin verksamhet. Om någon hade gjort det skulle det inte ha funnits några skäl till oro och vem skulle då ändå spikat fast Jesus på korset? Om Matteus hade nedtecknat Jesu släkttavla flera årtionden tidigare skulle Jesus inte ha lidit sådan förföljelse. Är det inte så? Så snart folk läst om Jesu härstamning – att han var Abrahams son och av Davids släkt – skulle de ha upphört med sin förföljelse av honom. Är det inte sorgligt att hans släktträd nedtecknades för sent? Och hur sorgligt är det inte att Bibeln endast dokumenterar två etapper av Guds verk: en etapp som var lagens tidsålders verk, och en som var nådens tidsålders verk; en etapp som var Jehovas verk och en som var Jesu verk. Hur mycket bättre hade det inte varit om en stor profet hade förutsagt våra tids verk. Då hade det funnits en del till i Bibeln med titeln ”De sista dagarnas verk” – hade inte det varit mycket bättre? Varför skall människan drabbas av så mycket umbäranden idag? Ni har haft en så svår tid! Om några förtjänar att bli hatade så är det Jesaja och Daniel för att de inte förutsade de sista dagarnas verk, och om några skall förebrås är det Nya Testamentets apostlar som inte tidigare nedtecknade Guds andra inkarnations härstamning. Det är verkligen en skam! Ni tvingas söka överallt efter bevis, och när ni har hittat några fragment av små ord kan ni likväl inte avgöra om de verkligen är bevis. Så förargligt! Varför är Gud så hemlighetsfull i sitt verk? Idag har många människor ännu inte lyckats hitta något avgörande bevis, men samtidigt kan de inte förneka det. Så vad skall de göra? De kan inte beslutsamt följa Gud, men inte heller kan de gå vidare med sådana tvivel. Därför intar många ”kloka och begåvade akademiker” en attityd av att ”pröva och se” när de följer Gud. Det här är alldeles för besvärligt! Hade det inte varit så mycket enklare om Matteus, Markus, Lukas och Johannes hade kunnat förutsäga framtiden? Det hade varit bättre om Johannes hade skådat den inre sanningen om livet i riket – så sorgligt att han bara såg visioner och inte såg verklig, konkret verksamhet på jorden. Det är stor skam! Vad är det för fel på Gud? Varför har han nu kommit till Kina

---

när hans arbete gick så bra i Israel, och varför måste han bli kött och arbeta och leva personligen bland människorna? Gud är för hänsynslös mot människan! Inte nog med att han inte sa något till människorna i förväg, utan plötsligt kom han med sin tuktan och dom. Det är faktiskt obegripligt! Första gången Gud blev kött fick han utstå mycket umbäranden på grund av att han inte i förväg berättat för människan om hela den inre sanningen. Inte kan han väl ha glömt det? Men varför berättar han då inte för människan den här gången heller? Hur olyckligt är det inte att det bara finns 66 böcker i Bibeln idag. Det behövs helt enkelt en bok till som förutsäger de sista dagarnas verk! Eller hur? Inte ens Jehova, Jesaja eller David nämner något om verket idag. De befann sig ännu längre från vår tid, en tidsskillnad på mer än 4 000 år. Inte heller Jesus förutsade dagens verk helt och hållet, han pratade bara lite om det, och fortfarande är de bevis som människan finner otillräckliga. Om man jämför dagens verk med det förra, hur kan de stämma överens med varandra? Jehovas etapp av verket riktade sig till Israel, så om man jämför det med dagens verk blir dissonansen än större; de kan helt enkelt inte jämföras. Inte heller är du israelit eller jude; din kaliber och allt hos dig är undermåligt – hur kan du jämföra dig med dem? Är det möjligt? Kom ihåg att idag är det rikets tidsålder, och den skiljer sig från lagens tidsålder och nådens tidsålder. Försök hur som helst inte att tillämpa någon formel; Gud står inte att finna i några sådana formler.

Hur levde Jesus under sina första 29 år? Bibeln berättar ingenting om hans barndom och ungdom; vet du hur de åren var? Kan det vara så att han inte hade någon barndom eller ungdom, utan att han redan var 30 år gammal när han föddes? Du vet alldeles för lite, så vädra inte dina åsikter så vårdslöst. Det gagnar dig inte på något vis! Allt Bibeln berättar är att innan Jesus fyllde 30 år döptes han och fördes ut i vildmarken av den helige Ande för att frestas av djävulen. Och de fyra evangelierna redogör för hans tre och ett halvt år långa verksamhet. Det finns inget nedtecknat om hans barndom och ungdom, men det innebär inte att han inte hade någon barndom eller ungdom; det är bara det att i början bedrev han inte någon verksamhet och var en helt vanlig person. Kan man då säga att Jesus hade levt i 33 år utan att ha haft någon ungdom eller barndom? Skulle han plötsligt ha uppnått 33 och ett halvt års ålder? Allt människan tänker om honom är övernaturligt och orealistiskt. Det råder inget tvivel om att den inkarnerade Guden besitter en vanlig och normal mänsklig natur, men när han utför sitt

---

verk sker det direkt med hans ofullständiga mänsklighet och fullständiga gudomlighet. Det är därför människor hyser tvivel när det gäller verket idag, och till och med när det gäller Jesu verk. Även om Guds verk de två gånger han blev kött skiljer sig åt, så är hans väsen detsamma. Om du läser de fyra evangeliernas berättelser så är skillnaderna naturligtvis stora. Hur ska du kunna gå tillbaka till Jesu liv under hans barndom och ungdom? Hur ska du kunna förstå Jesu normala mänskliga natur? Du kanske förstår Guds mänskliga natur idag mycket väl, men du har inget grepp om Jesu mänskliga natur och än mindre förstår du den. Om inte Matteus hade redogjort för Jesu mänskliga härstamning skulle du inte ha haft den ringaste aning om den. När jag berättar för er om vad Jesus upplevde under sitt liv och berättar om de inre sanningarna rörande Jesu barndom och ungdom kanske du skakar på huvudet: "Nej! Han kan inte ha varit sådan. Han kan inte ha några svagheter, och han kan absolut inte ha varit mänsklig på något sätt!" Du till och med skriker och gapar. Att du har föreställningar om mig beror på att du inte förstår Jesus. Du tror att Jesus är alltför gudomlig, att det inte finns något köttsligt hos honom. Men fakta är ändå fakta. Ingen vill säga något som strider mot den faktiska sanningen, för när jag talar är det i förhållande till sanningen; det är varken spekulatation eller profetia. Du ska veta att Gud kan stiga till höga höjder och att han även kan gömma sig i de största djupen. Han är ofattbar för ditt intellekt, han är alla varelsers Gud och inte en privat Gud som en viss person har hittat på.

Visionen av Guds verk (3)

Första gången Gud blev människa var genom den helige Andes avlelse, och det hängde samman med det verk han avsåg att utföra. Nådens tidsålder inleddes med Jesu namn. När Jesus inledde sin verksamhet började den helige Ande vittna om namnet Jesus, och namnet Jehova nämndes inte längre. I stället började den helige Ande genomföra det nya verket främst under namnet Jesus. De som trodde på honom vittnade om Jesus Kristus, och det verk de utförde var också för Jesus Kristus. Avslutningen av den gammaltestamentliga lagens tidsålder innebar att det verk som utförts främst under namnet Jehova hade nått sin slutpunkt. Därefter var Guds namn inte längre Jehova. I stället kallades han Jesus, och härmed inledde den helige Ande verket främst under namnet Jesus. Så du som idag fortfarande äter och dricker Jehovas ord och fortfarande gör allt i enlighet med lagens tidsålders verk – följer du inte regler blint? Har du inte då fastnat i det förgångna? Nu vet ni att de sista dagarna är inne. Är det säkert att Jesus fortfarande heter Jesus när han kommer? Jehova berättade för Israels folk att det skulle komma en messias, men när han kom kallades han inte Messias utan Jesus. Jesus sade att han skulle återkomma, och att han skulle komma tillbaka på samma sätt som han farit. Det var vad Jesus sade, men såg du på vilket sätt han for? Jesus for upp på ett vitt moln, men innebär det att han kommer att återvända personligen till människorna på ett vitt moln? Och om han gör det, kommer han i så fall fortfarande att kallas Jesus? När Jesus kommer tillbaka har en ny era redan börjat, så kan han då fortfarande kallas Jesus? Är det så att Gud enbart kan heta Jesus? Kan han inte gå under ett nytt namn i en ny tidsålder? Kan föreställningen om en enda person och ett specifikt namn återspegla Gud i hans helhet? I varje tidsålder utför Gud nytt verk och benämns med ett nytt namn; hur skulle han kunna utföra samma verk i olika tidsåldrar? Inte kan han väl klamra sig fast vid det gamla? Namnet Jesus tog han för återlösungsverkets skull. Skulle han då fortfarande ha samma namn när han återvänder i de sista dagarna? Skulle han fortfarande utföra återlösningens verk? Hur kommer det sig att Jehova och Jesus är ett och ändå har olika namn i olika tidsåldrar? Beror inte det på att de tidsåldrar då de utför sina verk är olika? Kan ett enda namn verkligen representera Gud i hans helhet? Gud måste alltså kallas vid ett annat namn i en annan tidsålder, och han måste använda det namnet för att förändra tidsåldern och representera tidsåldern. Inget namn kan nämligen tillfullo representera Gud själv, utan

---

varje namn kan bara representera den tillfälliga aspekten av Guds sinnelag i en given tidsålder; allt det behöver göra är att representera hans verk. Därför kan Gud välja vilket namn som helst som passar hans sinnelag för att representera hela tidsåldern. Oavsett om det är Jehovas tidsålder eller Jesu tidsålder så representeras varje tidsålder av ett namn. När nådens tidsålder är slut, inleds den sista tidsåldern och Jesus har redan kommit. Hur skulle han fortfarande kunna heta Jesus? Hur skulle han fortfarande kunna anta Jesu kropp bland människor? Har du glömt att Jesus inte var något mer än bilden av en nasaré? Har du glömt att Jesus bara var människosläktets återlösare? Hur skulle han kunna ta på sig arbetet med att erövra och fullkomna i de sista dagarna? Jesus for upp på ett vitt moln, det är ett faktum, men hur skulle han kunna återvända på ett vitt moln bland människor och fortfarande kallas Jesus? Hur skulle människorna kunna undgå att känna igen honom om han verkligen kom på ett moln? Skulle inte människor i hela världen känna igen honom? I så fall, skulle inte Jesus och endast han vara Gud? I så fall skulle Gud ha en judes utseende och dessutom se likadan ut i evighet. Jesus sade att han skulle komma tillbaka på samma sätt som han farit, men vet du vad hans ords egentligen betyder? Har han verkligen berättat detta för er? Allt du vet är att han ska komma tillbaka på samma sätt som han for, på ett moln, men vet du exakt hur Gud själv utför sitt verk? Om du verkligen kunde se det, hur ska man då förklara Jesu ord? Han sade: När Människosonen kommer i de sista dagarna ska han inte själv veta, änglarna ska inte veta det, budbärarna i himlen ska inte veta det och ingen människa ska veta det. Bara Fadern ska veta — det vill säga, bara Anden kommer att veta det. Inte ens Människosonen själv vet det, och ändå kan alltså du se och veta? Om du kunde veta och se med egna ögon, då hade väl de här orden varit helt bortkastade? Och vad sade Jesus den där gången? ”Men om den dagen och den timmen vet ingen något, varken himlens änglar eller Sonen, ingen utom Fadern själv. För så som på Noas tid, så ska det vara vid Människosonens ankomst. ... Därför ska också ni vara redo, för Människosonen kommer vid en tid ni inte väntar er.” När den dagen kommer vet inte Människosonen själv. Människosonen är Guds inkarnation i köttet, en normal och vanlig människa. Inte ens Människosonen själv vet det, så hur skulle du kunna veta det? Jesus sade att han kommer tillbaka så som han farit. Inte ens han själv vet när han kommer — så hur skulle han kunna tala om det för dig i förväg? Kan du se hans ankomst? Skämtar du? Varje gång Gud kommer till jorden ändrar han sitt namn, sitt kön, sitt yttre och sitt verk; han

---

upprepar inte sitt verk. Han är en ständigt ny och aldrig gammal Gud. Förra gången han kom hette han Jesus – måste han fortfarande heta Jesus när han kommer tillbaka den här gången? Förra gången han kom var han en man – måste han fortfarande vara en man den här gången? När han kom i nådens tidsålder var hans uppgift att spikas upp på korset – ska han fortfarande återlösa människan från synden när han kommer tillbaka? Ska han spikas upp på korset igen? Vore inte det att upprepa hans verk? Vet du inte att Gud är ständigt ny och aldrig gammal? Det finns de som säger att Gud är oföränderlig. Det är sant, men det syftar på Guds oföränderliga sinnelag och väsen. Att hans namn och verk förändras innebär inte att hans väsen har förändrats. Med andra ord: Gud kommer alltid att vara Gud, och det ska aldrig förändras. Om du säger att Guds verk är oföränderligt, skulle han då kunna slutföra sin sextusenåriga förvaltningsplan? Du vet bara att Gud är evigt oföränderlig, men känner du till att han är ständigt ny och aldrig gammal? Skulle Gud ha kunnat leda mänskligheten ända fram till idag om hans verk aldrig förändrades? Om Gud är oföränderlig, varför har han då redan utfört två tidsåldrars verk? Hans verk upphör aldrig att avancera, vilket innebär att hans sinnelag uppenbaras successivt för människan, och vad som uppenbaras är hans inneboende sinnelag. I begynnelsen var Guds sinnelag dolt för människan. Han uppenbarade aldrig sitt sinnelag för människan, så hon hade helt enkelt ingen kunskap om honom. Därför använder han sitt verk för att stegvis uppenbara sitt sinnelag för människan, men att Gud verkar på det sättet betyder inte att hans sinnelag förändras i varje tidsålder. Det är inte så att Guds sinnelag ständigt förändras därför att hans vilja alltid förändras. Snarare är det så att eftersom hans verks tidsåldrar är olika, tar Gud sitt inre sinnelag i dess helhet och uppenbarar det steg för steg för människan, så att människan ska kunna lära känna honom. Men detta är på intet sätt något belägg för att Gud ursprungligen inte har något visst sinnelag, eller att hans sinnelag har förändrats successivt under tidsåldrarnas gång – en sådan uppfattning vore felaktig. Gud uppenbarar sitt inre och särskilda sinnelag – vad han är – för människan alltefter tidsåldrarnas gång. Guds verk under en enstaka tidsålder kan inte uttrycka hans hela sinnelag. Så orden ”Gud är ständigt ny och aldrig gammal” syftar på hans verk, och orden ”Gud är oföränderlig” syftar på vad Gud har och är i sig själv. Oavsett detta kan du inte låta sextusen års verk hänga på en enda sak, eller hägna in det med döda ord. Det är mänsklig dårskap. Gud är inte så enkel som människan inbillar sig, och hans verk kan inte bli kvar i någon enskild

---

tidsålder. Jehova kan till exempel inte vara Guds namn för alltid – Gud kan utföra sitt verk även under namnet Jesus. Detta är ett tecken på att Guds verk alltid utvecklas i riktning framåt.

Gud är alltid Gud, och kommer aldrig att bli Satan; Satan är alltid Satan, och kommer aldrig att bli Gud. Guds vishet, Guds förunderlighet, Guds rättfärdighet och Guds majestät kommer aldrig att förändras. Hans väsen och vad han är kommer aldrig att förändras. Hans verk fortskrider däremot alltid i riktning framåt, går alltid djupare, för han är ständigt ny och aldrig gammal. I varje tidsålder antar Gud ett nytt namn, i varje tidsålder utför han nytt verk och i varje tidsålder låter han sina skapade varelser se hans nya vilja och nya sinnelag. Om människor i en ny tidsålder inte lyckas se hur Guds nya sinnelag kommer till uttryck, då skulle de väl för alltid spika upp honom på korset? Och i och med det skulle de väl definiera Gud? Om Gud blev människa bara som en man, skulle människor definiera honom som en man, som männens Gud, och aldrig tro att han var kvinnornas Gud. Då skulle männen få uppfattningen att Gud har samma kön som de, att Gud är männens huvud – men kvinnorna, då? Det vore orättvist; vore inte det favorisering? Om detta vore fallet, skulle alla som Gud frälste vara män som han, och inte en enda kvinna skulle bli frälst. När Gud skapade människan, så skapade han Adam och han skapade Eva. Han skapade inte bara Adam, utan skapade både en man och en kvinna till sin avbild. Gud är inte bara männens Gud – han är även kvinnornas Gud. I de sista dagarna träder Gud in i ett nytt skede av sitt verk. Han kommer att uppenbara ännu mer av sitt sinnelag, och det kommer inte att vara medlidandet och kärleken från Jesu tid. Eftersom han har ett nytt verk på gång, kommer detta nya verk att åtföljas av ett nytt sinnelag. Så om detta verk utförts av Anden – om Gud inte blivit människa, och Anden i stället talat direkt genom åska så att människan inte hade något sätt att få kontakt med honom – skulle människan då kunna känna till Guds sinnelag? Om enbart Anden utförde verket, skulle människan inte ha något sätt att lära känna Guds sinnelag. Människor kan bara skåda Guds sinnelag med egna ögon då han blir människa, när Ordet framträder i köttet, och han uttrycker hela sitt sinnelag genom köttet. Gud lever verkligen och sannerligen bland människorna. Han är påtaglig – människan kan verkligen få kontakt med hans sinnelag, få kontakt med vad han har och är. Bara på så sätt kan människan lära känna honom på riktigt. Samtidigt har Gud också fullbordat det verk där ”Gud är männens Gud och kvinnornas Gud”, och slutfört hela sitt

---

verk som människa. Han upprepar inte sitt verk i någon tidsålder. Eftersom de sista dagarna nu är inne, kommer han att utföra det verk han utför i de sista dagarna, och uppenbara hela det sinnelag som är hans i de sista dagarna. Talet om de sista dagarna avser en särskild tidsålder, om vilken Jesus sagt att ni med visshet kommer att möta katastrofer, möta jordbävningar, hungersnöd och pest, vilket kommer att visa att detta är en ny tidsålder och inte längre nådens tidsålder som förut. Pondera att Gud, som folk säger, är evigt oföränderlig, att hans sinnelag alltid är medkännande och kärleksfullt, att han älskar människan som sig själv och erbjuder varje människa frälsning och aldrig hatar henne – skulle då hans verk någonsin kunna slutföras? När Jesus kom och spikades upp på korset, när han offrade sig själv för alla syndare och offrade sig själv på altaret, hade han redan fullbordat återlösningens verk och fört nådens tidsålder till dess slut. Så vad skulle vara poängen med att upprepa den tidsålders verk i de sista dagarna? Att göra samma sak igen, vore inte det att förneka Jesu verk? Om Gud inte utförde korsfästelsens verk när han kom i detta skede, utan förblev kärleksfull och medkännande, skulle han då kunna föra tidsåldern till dess slut? Skulle en kärleksfull och medkännande Gud kunna föra tidsåldern till dess slut? I hans sista verk som avslutar tidsåldern kommer Guds sinnelag att präglas av tuktan och dom. Där kommer han att avslöja allt som är orättfärdigt, för att offentligt döma alla folk och fullkomna dem som älskar honom med ett uppriktigt hjärta. Bara ett sådant sinnelag kan föra tidsåldern till dess slut. De sista dagarna är redan inne. Allt skapat kommer att klassas efter sin sort och delas in i olika kategorier beroende på sin natur. Det här är stunden då Gud uppenbarar vad utfallet och det slutliga målet för människan blir. Om hon inte genomgår tuktan och dom så finns det inget sätt att blotta hennes olydnad och orättfärdighet. Det är enbart genom tuktan och dom som utfallet för hela skapelsen kan uppenbaras. Människan visar sitt verkliga jag enbart när hon tuktas och döms. Ont ska föras till ont, gott till gott, och alla människor ska föras till sin sort. Genom tuktan och dom ska utfallet för hela skapelsen uppenbaras, så att de onda kan straffas och de goda belönas och alla människor underkastas Guds herravälde. Hela detta verk måste uppnås genom rättfärdig tuktan och dom. Eftersom människans fördärv har nått sin kulmen och hennes olydnad blivit oöverstigligt svår, är det bara Guds rättfärdiga sinnelag – som främst består av tuktan och dom och uppenbaras i de sista dagarna – som helt kan förvandla och fullända människan. Bara detta sinnelag kan avslöja det onda och så

---

straffa alla de orättfärdiga strängt. Därför är ett sådant sinnelag fyllt av tidsålderns innebörd, och hur hans sinnelag uppenbarar sig och visar sig blir tydligt för hans verks skull i varje ny tidsålder. Gud uppenbarar inte sitt sinnelag godtyckligt och utan betydelse. Om Gud, då han i de sista dagarna uppenbarar människans slutmål, fortfarande skulle skänka människan gränslös medkänsla och kärlek och fortsätta att vara kärleksfull mot henne, om han inte skulle underkasta henne en rättfärdig dom utan snarare visa fördragsamhet, tålmod och overseende samt förlåta henne hur svåra hennes synder än är, utan ett uns av rättfärdig dom – hur skulle då all Guds förvaltning någonsin kunna slutföras? När skulle ett sådant sinnelag kunna leda människor till mänsklighetens tillbörliga slutmål? Ta till exempel en domare som alltid är kärleksfull, en domare med vänligt ansikte och milt hjärta. Han älskar människor oavsett vad de må ha begått för brott, och är kärleksfull och fördragsam mot dem oavsett vilka de är. När skulle han någonsin kunna fälla en rättvis dom? I de sista dagarna kan enbart en rättfärdig dom dela upp människorna alltefter deras sort och föra in människan i en ny värld. På det här sättet slutförs hela tidsåldern genom Guds rättfärdiga sinnelag av dom och tuktan.

Guds verk genom all hans förvaltning står fullständigt klart: Nådens tidsålder är nådens tidsålder, och de sista dagarna är de sista dagarna. Det finns klara skillnader mellan de olika tidsåldrarna, för i varje tidsålder utför Gud sådant verk som utmärker den tidsåldern. För att utföra de sista dagarnas verk och föra tidsåldern till dess slut behövs det lågor, dom, tuktan, vrede och ödeläggelse. Med ”de sista dagarna” avses den avslutande tidsåldern. Kommer Gud inte att föra tidsåldern till dess slut i den avslutande tidsåldern? För att slutföra tidsåldern måste Gud föra med sig tuktan och dom. Endast på det sättet kan han avsluta tidsåldern. Jesu syfte var att göra det möjligt för människan att fortsätta överleva, leva vidare och nå en bättre tillvaro. Han räddade människan från synden för att hon skulle sluta sjunka ned i moraliskt förfall och inte längre leva i Hades och helvetet, och genom att rädda människan från Hades och helvetet lät han henne fortsätta leva. Nu är de sista dagarna inne. Han ska tillintetgöra människan och helt utplåna mänskligheten – han ska med andra ord omvandla människosläktets uppror. Därför vore det omöjligt för Gud att avsluta tidsåldern eller förverkliga sin sextusenåriga förvaltningsplan med gångna tiders medkännande och kärleksfulla sinnelag. Varje tidsålder utmärkts av att Guds sinnelag uppenbaras på ett

---

visst sätt, och varje tidsålder innehåller något verk för Gud att utföra. Det verk Gud själv utför i varje enskild tidsålder rymmer därmed hans sanna sinnelags uttryck, och både hans namn och det verk han utför förändras för varje tidsålder – de är ständigt nya. Under lagens tidsålder utförde han verket att vägleda mänskligheten under namnet Jehova, och därmed inleddes verkets första skede på jorden. I det skedet bestod verket av att bygga templet och altaret och att med hjälp av lagen vägleda Israels folk och verka i deras mitt. Genom att vägleda Israels folk skapade han en bas för sitt verk på jorden. Från denna bas utvidgade han sitt verk bortom Israel. Det innebär att med Israel som utgångspunkt utökades hans verk så att senare generationer successivt fick klart för sig att Jehova var Gud, att det var Jehova som skapat himlarna och jorden och alla ting och att det var Jehova som skapat alla levande varelser. Han spred sitt verk genom Israels folk utöver dem. Landet Israel var den första heliga platsen för Jehovas verk på jorden, och det var till landet Israel som Gud först kom för att verka på jorden. Detta var lagens tidsålders verk. När det gäller nådens tidsålders verk var Jesus den Gud som frälste människan. Det han hade och var, var nåd, kärlek, medlidande, overseende, tålmod, ödmjukhet, omsorg och fördragsamhet, och så mycket av det verk han utförde var för människans återlösningens skull. Hans sinnelag bestod av medlidande och kärlek, och eftersom han var medkännande och kärleksfull behövde han spikas upp på ett kors för människans skull, för att visa att Gud älskade människan som sig själv, så mycket att han utgav sig själv helt och hållet. Under nådens tidsålder var Guds namn Jesus, vilket innebär att Gud var en Gud som frälste människan och han var en medkännande och kärleksfull Gud. Gud var med människan. Hans kärlek, hans medlidande och hans frälsning följde med varje enskild person. Endast genom att ta emot Jesu namn och närvaro kunde människan nå frid och glädje. Endast så kunde hon ta emot hans välsignelse, hans väldiga och talrika nådegåvor samt hans frälsning. Genom Jesu korsfästelse erhöll alla de som följde honom frälsning och syndernas förlåtelse. Under nådens tidsålder var Guds namn Jesus. Nådens tidsålders verk utfördes med andra ord främst under namnet Jesus. Under nådens tidsålder kallades Gud Jesus. Han tog sig an ett skede med nytt verk utöver Gamla testamentet, och hans verksamhet slutade med korsfästelsen. Detta var hans verk i dess helhet. Under lagens tidsålder var Guds namn alltså Jehova, och under nådens tidsålder var det Jesu namn som stod för Gud. Under de sista dagarna är hans namn Allsmäktige Gud – den Allsmäktige som brukar sin kraft

---

till att vägleda människan, erövra människan och vinna människan, och till att slutligen föra tidsåldern till dess ände. I varje tidsålder, i varje skede av hans verk, är Guds sinnelag uppenbart.

Att vägleda människan under den gammaltestamentliga lagens tidsålder var till en början ungefär som att vägleda ett barns tillvaro. Den tidigaste mänskligheten var Jehovas nyfödda; de var israeliterna. De hade ingen uppfattning om hur Gud skulle äras eller hur livet på jorden skulle levas. Det betyder att Jehova skapade människan – han skapade alltså Adam och Eva – men han gav dem inte förmågan att förstå hur Jehova skulle äras eller hur Jehovas lagar skulle följas på jorden. Utan Jehovas konkreta vägledning kunde ingen ha direkt kunskap om detta, för i begynnelsen besatt människan inte sådana förmågor. Människan visste bara att Jehova var Gud, men vad gäller hur han ska äras, vilken sorts uppträdande som skulle kunna kallas att ära honom, med vilken håg man ska ära honom eller vad man ska offra till hans ära – om sådant hade människan ingen som helst aning. Människan visste bara hur hon skulle njuta av det som kunde åtnjutas bland allt som Jehova skapat, men hade inte minsta hum om vilken typ av jordiskt liv som var värdigt en varelse skapad av Gud. Utan någon som undervisade dem, utan någon som personligen vägledde dem, skulle detta människosläkte aldrig ha levt på ett sådant sätt som anstår människan utan bara ha hållits fångat av Satan i hemlighet. Jehova skapade mänsklighetens anfäder, Adam och Eva, men skänkte dem inte något större förstånd eller någon större vishet. Även om de redan levde på jorden förstod de nästan ingenting. Och följaktligen var Jehovas verk att skapa människan bara halvfärdigt, långt ifrån fullbordat. Han hade bara skapat en mänsklig form av jord och blåst in liv i den, men utan att skänka människan tillräcklig villighet att ära honom. I begynnelsen hade människan ingen håg att vare sig ära honom eller frukta honom. Hon visste bara hur man lyssnar på hans ord, men saknade grundläggande kunskaper om livet på jorden och om tillbörliga regler för livet som människa. Så trots att Jehova skapat man och kvinna och avslutat detta företag på sju dagar, hade han inte på långa vägar avslutat människans skapelse. Människan var inte mer än ett skal och saknade detta att verkligen vara mänsklig. Hon visste bara att det var Jehova som skapat mänskligheten och hade ingen aning om hur man lever efter Jehovas ord eller lagar. Jehovas verk var alltså långt ifrån över efter det att människan kommit till. Han måste fortfarande visa människorna hur de skulle träda fram inför

---

honom så att de skulle kunna leva tillsammans på jorden och vörda honom, och så att de med hans vägledning skulle kunna träda in på ett normalt mänskligt jordelivs rätta väg. Bara på så sätt skulle det verk som främst utfördes under namnet Jehova fullbordas helt. Det innebär att bara på så sätt skulle Jehovas arbete med att skapa världen bli helt genomfört. Så efter att ha skapat mänskligheten måste han vägleda dess liv på jorden under flera tusen år, för att människan skulle kunna följa hans påbud och lagar samt delta i alla de aktiviteter ett normalt jordeliv omfattar. Först därefter var Jehovas verk helt genomfört. Han inledde detta arbete efter att ha skapat människan, och fortsatte det fram till Jakobs tid då han lät Jakobs tolv söner bli Israels tolv stammar. I fortsättningen var Israels folk det människosläkte som officiellt leddes av honom på jorden, och Israel blev den speciella plats på jorden där han utförde sitt verk. Jehova lät dessa människor bli den första grupp gentemot vilken han officiellt utförde sitt verk på jorden. Han gjorde hela Israels land till utgångspunkt för sitt verk och använde israeliterna som inledningen till än större verk, så att alla människor han låtit födas på jorden skulle få veta hur de skulle vörda honom och hur de skulle leva sitt liv på jorden. Så blev israeliternas gärningar ett föredöme för hednafolken att ta efter, och vad som sades bland Israels folk blev ord för hednafolken att lyssna på. De var nämligen de första som tog emot Jehovas lagar och bud, och de var även de första som visste hur man skulle vörda Jehovas vägar. De var förfäder till det människosläkte som kände Jehovas vägar, och även företrädare för det människosläkte som Jehova utvalt. När nådens tidsålder var inne vägledde inte Jehova längre människan på det sättet. Människan hade syndat och givit upp sig själv till synden, och därför började han rädda människan undan synd. Det innebar att han förebrädde människan tills hon räddats från synden helt och hållet. I de sista dagarna har människan förfallit till moraliskt fördärv på en sådan nivå att det här skedets verk enbart kan utföras genom dom och tuktan. Enbart på det viset kan verket genomföras. Det här har varit flera tidsåldrars verk. Gud använder med andra ord sitt namn, sitt verk och sina olika gestalter för att skilja tidsålder från tidsålder och åstadkomma övergångarna mellan dem; Guds namn och verk betecknar hans tidsålder och betecknar hans verk i varje tidsålder. Om Guds verk alltid vore detsamma i varje tidsålder och han alltid hade samma namn, hur skulle då människan kunna känna honom? Gud måste kallas Jehova, och utöver en gud med namnet Jehova är ingen med något annat namn Gud. Eller så kan Gud bara vara Jesus, och utöver

---

namnet Jesus kan han inte ha något annat namn; utöver Jesus är inte Jehova Gud, och Allsmäktige Gud är inte heller Gud. Människan tror att det är sant att Gud är allsmäktig, men Gud är en gud som finns hos människorna, och han måste heta Jesus, eftersom Gud finns hos människorna. Att resonera så här är att rätta sig efter dogmer och att begränsa Gud till vissa ramar. För varje tidsålder gäller att det verk Gud utför, det namn han bär och den gestalt han antar – det verk han utför i varje skede ända fram till idag – inte följer någon enskild regel och inte är underkastade några som helst begränsningar. Han är Jehova, men han är även Jesus likväl som Messias och Allsmäktige Gud. Hans verk kan genomgå en gradvis omvandling, med motsvarande förändring i fråga om hans namn. Inget enskilt namn kan till fullo representera honom, men alla de namn han kallas kan representera honom, och det verk han utför i varje tidsålder representerar hans sinnelag. Anta att den Gud du skådar när de sista dagarna är inne fortfarande är Jesus, att han dessutom kommer på ett vitt moln, att han fortfarande har Jesu utseende och att de ord han talar fortfarande är Jesu ord: "Ni ska älska er nästa som er själva, ni ska fasta och be, älska era fiender som ni älskar ert eget liv, ha fördrag med andra samt var tålmodiga och ödmjuka. Ni måste göra allt detta innan ni kan bli mina lärjungar. Och om ni gör allt detta, så kan ni träda in i mitt rike." Skulle inte detta tillhöra nådens tidsålders verk? Skulle inte det han säger vara nådens tidsålders väg? Hur skulle det kännas om ni hörde dessa ord? Skulle ni inte uppleva att det fortfarande var Jesu verk? Skulle inte det vara en upprepning? Skulle människan kunna finna behag i det? Då skulle ni uppfatta det som att Guds verk bara kan finnas kvar som det är nu och inte utvecklas vidare. Han har bara en viss mängd makt, inget verk finns mer att utföra och hans makt har nått sin gräns. För två tusen år sedan var det nådens tidsålder, och efter två tusen år predikar han fortfarande nådens tidsålders väg och leder fortfarande människor till omvändelse. Då skulle människor säga: "Gud, du har bara en viss mängd makt. Jag trodde att du var så vis, men ändå känner du inte till något annat än fördragsamhet och bryr dig inte om något annat än tålmod. Du känner bara till hur man älskar sin fiende och inget mer." Enligt människans uppfattning skulle Gud hela tiden förbli så som han var under nådens tidsålder, och människan skulle alltid tro att Gud är kärleksfull och medkännande. Tror du att Guds verk alltid kommer att bli kvar på samma upptrampade stigar? I det här skedet av sitt verk kommer Gud inte att korsfästas, och allt vad du kan se och ta på kommer att bli annorlunda än vad du

---

någonsin kunnat föreställa dig eller hört talas om. Numera ger Gud sig inte in i ordväxlingar med fariséerna, inte heller låter han världen få veta, och de enda som känner honom är ni som följer honom, för han kommer inte att korsfästas igen. Under nådens tidsålder predikade Jesus öppet landet runt för sitt evangeliums skull. Han gav sig in i ordväxlingar med fariséerna för korsfästelsens skull. Om han inte hade gett sig in i ordväxlingar med fariséerna och maktens män aldrig känt till honom, hur skulle han då ha kunnat dömas och sedan förrådas och spikas upp på korset? Han gav sig alltså in i ordväxlingar med fariséerna för korsfästelsens skull. I dag utför han sitt verk i det fördolda för att undvika frestelse. I Guds två inkarnationer skiljer sig verket och betydelsen från varandra, och skådeplatserna är också olika. Så hur skulle det verk han utför kunna vara helt och hållet detsamma?

Skulle Jesu namn – “Gud med oss” – kunna representera Guds fullständiga sinnelag? Skulle det kunna ge fullständigt uttryck åt Gud? Om människan säger att Gud endast kan heta Jesus och inte ha något annat namn, på grund av att Gud inte kan ändra sitt sinnelag, då är de orden i sanning hädelse! Tror du att namnet Jesus, Gud med oss, ensamt kan representera Guds fullständiga väsen? Gud kan ges många namn, men bland dessa många namn finns inget enskilt som förmår att sammanfatta Guds allt, inte något enda som helt kan representera honom. Därmed har Gud många namn, men dessa många namn kan inte ge fullständigt uttryck åt Guds sinnelag, eftersom Guds sinnelag är så rikt att det helt enkelt överskrider människans förmåga att känna honom. Det finns inget sätt för människan att sammanfatta Gud på mänskligt språk fullt ut. Mänskligheten har endast ett begränsat ordförråd att använda för att sammanfatta allt de känner till om Guds sinnelag: väldigt, ärat, underbart, ofattbart, enastående, heligt, rättfärdigt, vist och så vidare. Så många ord! Det här begränsade ordförrådet förmår inte att beskriva det lilla som människan bevittnat av Guds sinnelag. Med tiden har många andra lagt till ord som de tyckte skulle kunna beskriva glöden i deras hjärtan bättre: Gud är så stor! Gud är så helig! Gud är alltför härlig! Numera har sådana mänskliga påståenden nått sin kulmen, men ändå är människan fortfarande oförmögen att uttrycka sig klart. För människan har Gud alltså många namn. Ändå har han inget namn, och det är för att Guds väsen är så ymnigt och mänskligt språk så fattigt. Ett visst ord eller namn förmår inte representera Guds fullständiga väsen, så tror du att hans namn skulle kunna slås fast? Gud är så väldig och så helig – ändå skall du inte låta

---

honom byta namn i varje ny tidsålder? I varje tidsålder där Gud personligen utför sitt eget verk använder han därför ett namn som anstår den tidsåldern för att sammanfatta det verk han ämnar utföra. Han använder detta särskilda namn, ett som har en tidsbestämd innebörd, för att representera hans sinnelag i den tidsåldern. På så sätt använder Gud mänskligt språk för att uttrycka sitt sinnelag. Ändå känner många människor som har haft andliga upplevelser och som själva sett Gud att detta särskilda namn inte lyckas återge Guds fullhet – det kan tyvärr inte hjälpas. Därför tilltalar människan inte längre Gud med något namn alls, utan bara kallar honom "Gud". Det är som att människans hjärta är fyllt av kärlek men också anfäktas av motsägelser, för människan vet inte längre hur Gud ska förklaras. Vad Gud är, är så ymnigt att det helt enkelt inte finns något sätt att beskriva det. Inget enskilt namn kan sammanfatta Guds sinnelag, och inget enskilt namn kan beskriva allt Gud har och är. Om någon frågar mig: "Exakt vilket namn använder du?" Då svarar jag: "Gud är Gud!" Är inte detta det bästa namnet på Gud? Sammanfattar inte det Guds sinnelag bäst? När nu så är fallet, varför lägger ni så mycket möda på att söka efter Guds namn? Varför ska ni bråka era hjärnor och försaka mat och sömn bara för ett namns skull? Den dag ska komma då Gud inte kallas Jehova eller Jesus eller Messias – han är då helt enkelt Skaparen. Då ska alla de namn han antagit på jorden upphöra, eftersom hans verk på jorden har upphört, och därefter kommer namnen inte att finnas mer. När allt hamnat under Skaparens herravälde, vilket behov skulle han då ha av något högst passande men ändå ofullkomligt namn? Söker du nu fortfarande efter Guds namn? Vågar du fortfarande påstå att Gud bara heter Jehova? Vågar du fortfarande påstå att Gud enbart kan kallas Jesus? Förmår du att bära hädelsens synd mot Gud? Du ska veta att Gud från början inte hade något namn. Han tog sig ett eller två eller många bara för att han hade verk att utföra och måste förvalta människosläktet. Vilket namn han än kallas, har han inte fritt valt det själv? Skulle han behöva dig, en av hans skapelser, för att avgöra det? Det namn Gud kallas är ett namn som stämmer överens med vad människan förmår att begripa, på mänskligt språk, men detta namn är inget som människan kan famna. Du kan bara säga att i himlen finns en Gud, att han heter Gud, att han är Gud själv med stor makt, att han är så vis, så upphöjd, så förunderlig, så oförklarlig och så allsmäktig. Sedan kan du inte säga mer – denna lilla smula är allt du kan känna till. Skulle därmed bara namnet Jesus kunna representera Gud själv? När de sista dagarna är inne måste Guds namn

---

förändras trots att det fortfarande är Gud som utför sitt verk, för det är en annan tidsålder.

Skulle Gud, som är störst i hela universum och i sfären ovan, fullt ut kunna förklara sig själv i köttslig gestalt? Gud klär sig själv i kött för att utföra ett skede av sitt verk. Det finns ingen särskild betydelse i denna köttsliga avbild – den saknar koppling till tidernas gång och har heller inget att göra med Guds sinnelag. Varför lät då inte Jesus sin bild finnas kvar? Varför lät han inte människor måla av honom så att bilden kunde föras vidare till senare generationer? Varför lät han inte människor erkänna hans bild som Guds avbild? Även om den mänskliga gestalten skapats till Guds avbild, skulle det inte ha varit möjligt för ett mänskligt utseende att representera Guds upphöjda avbild? När Gud blir kött kommer han helt enkelt ned från himlen till en viss kropp. Det är hans Ande som stiger ned i ett kött, genom vilket han utför Andens verk. Det är Anden som uttrycks i köttet, och det är Anden som utför sitt verk i köttet. Det verk som utförs i köttet återger Anden fullständigt, och kroppen är till för verket. Men det innebär inte att den köttsliga avbilden är en ersättning för den sanna bilden av Gud själv – det är varken syftet eller meningen med att Gud blir människa. Han blir människa enbart för att Anden ska finna en plats att vistas som passar hans verk, för att bättre kunna utföra sitt verk i köttet så att folk kan se hans gärningar, förstå hans sinnelag, höra hans ord och känna till hans verks underverk. Hans namn representerar hans sinnelag och hans ord representerar hans identitet. Men han har aldrig sagt att hans köttsliga utseende representerar hans avbild; det där är bara en mänsklig föreställning. De väsentliga aspekterna av Guds inkarnation är hans namn, hans verk, hans sinnelag och hans kön. De används för att representera hans förvaltning i den här tidsåldern. Hans köttsliga utseende har inget samband med hans förvaltning utan fanns bara till för hans verk vid den tidpunkten. Ändå är det omöjligt för den inkarnerade Guden att inte ha något visst utseende, och därför valde han en lämplig familj som skulle avgöra hans utseende. Om Guds utseende hade någon representativ betydelse, så skulle även alla med liknande drag representera Gud. Skulle inte det vara en flagrant missuppfattning? Jesu bild målades av människor för att människor skulle kunna dyrka honom. Vid den tiden gav inte den helige Ande några särskilda instruktioner, och människan förde så vidare det fantasiporträttet till vår tid. I enlighet med Guds ursprungliga avsikt borde människan sannerligen inte ha gjort så. Det är bara människans iver som har fått porträttet att

---

finnas kvar till vår tid. Gud är ande, och vad hans avbild är kommer människan i någon slutlig undersökning aldrig att kunna ringa in. Hans avbild kan enbart representeras av hans sinnelag. Vad gäller utseendet hos hans näsa, mun, ögon och hår så ligger de bortom din förmåga att ringa in. När Johannes mottog uppenbarelsen skådade han Människosonens gestalt: Ur hans mun kom ett skarpt, tveeggat svärd, hans ögon var som eldslågor, hans huvud och hår var vitt som vit ull, hans fötter liknade gyllene brons och ett bälte av guld fanns om bröstet. Fastän hans ord var ytterst livfulla var inte den bild av Gud han beskrev bilden av någon skapad varelse. Vad han såg var bara en syn, och inte utseendet hos någon person från den materiella världen. Johannes hade sett en syn, men han hade inte bevittnat Guds verkliga anblick. Guds människoblivna gestalt, som är en skapad varelses gestalt, är oförmögen att representera Guds sinnelag i dess helhet. När Jehova skapade människorna sade han att han gjorde dem till sin avbild och skapade man och kvinna. Vid det tillfället sade han att han gjorde man och kvinna till Guds avbild. Fastän människans gestalt liknar Guds avbild, kan man inte få detta till att betyda att människans utseende är Guds avbild. Inte heller kan du med mänskligt språk helt sammanfatta Guds avbild, för Gud är så upphöjd, så stor, så underbar och ofattbar!

När Jesus kom för att utföra sitt verk var det under den helige Andes ledning. Han gjorde som den helige Ande ville, och handlade inte i enlighet med den gammaltestamentliga lagens tidsålder eller i enlighet med Jehovas verk. Även om det verk Jesus kom att utföra inte var att följa Jehovas lagar eller Jehovas bud, var deras källa densamma. Det verk Jesus utförde representerade namnet Jesus och det representerade nådens tidsålder. Vad gäller det verk Jehova utförde så representerade det Jehova och det representerade lagens tidsålder. Deras verk var en och samme Andes verk i två olika tidsåldrar. Det verk Jesus utförde kunde bara representera nådens tidsålder, och det verk Jehova utförde kunde bara representera den gammaltestamentliga lagens tidsålder. Jehova bara vägledde Israels och Egyptens folk och alla folk bortom Israel. Jesu verk i den nytestamentliga nådens tidsålder var Guds verk under namnet Jesus då han vägledde tidsåldern. Om du säger att Jesu verk baserades på Jehovas, att han inte satte i gång något nytt verk och att allt han gjorde var i enlighet med Jehovas ord, i enlighet med Jehovas verk och Jesajas profetior, då vore Jesus inte den Gud som blev människa. Om det vore på det sättet han utfört sitt verk, då skulle han ha varit en apostel eller någon som arbetade för lagens tidsålder. Är det som

---

du säger, så hade Jesus inte kunnat inleda någon tidsålder och inte heller ha utfört något annat verk. På samma sätt måste den helige Ande i första hand utföra sitt verk genom Jehova, och den helige Ande hade inte kunnat utföra något nytt verk annat än genom Jehova. Det är fel av människan att förstå Jesu verk på det sättet. Om människor tror att Jesu verk utfördes i enlighet med Jehovas ord och Jesajas profetior, var då Jesus den inkarnerade Guden eller var han en av profeterna? Enligt detta synsätt hade det inte funnits någon nådens tidsålder och Jesus hade inte varit Guds inkarnation, då det verk han utförde inte kunde representera nådens tidsålder och bara kunde representera den gammaltestamentliga lagens tidsålder. Det kunde bara finnas en ny tidsålder när Jesus kom för att utföra ett nytt verk, för att sätta i gång en ny tidsålder, för att bryta igenom det verk som tidigare utförts i Israel och för att utföra sitt verk, inte enligt det verk Jehova utfört i Israel eller enligt hans gamla regler eller underkastat några regler alls, utan snarare för att utföra det nya verk han skulle utföra. Gud själv kommer för att inleda tidsåldern, och Gud själv kommer för att föra tidsåldern till dess slut. Människan är oförmögen att utföra verket att sätta i gång tidsåldern och avsluta tidsåldern. Om Jesus inte satt punkt för Jehovas verk efter sin ankomst, då hade det varit belägget för att han endast var en människa och inte förmådde att representera Gud. Just för att Jesus kom och avslutade Jehovas verk, fortsatte Jehovas verk och dessutom utförde sitt eget verk, ett nytt verk, visar det att det här var en ny tidsålder och att Jesus var Gud själv. De utförde två utpräglade olika skeden av verket. Det ena skedet utfördes i templet, och det andra utfördes utanför templet. Det ena skedet var att vägleda människans liv i enlighet med lagen, och det andra var att bära fram ett syndoffer. Dessa två skeden av verket var påfallande olika, det här skiljer den nya tidsåldern från den gamla och det är fullständigt riktigt att säga att de är två olika tidsåldrar. Platsen för deras verk var olika, verkets innehåll var olika och verkets mål var olika. Som sådana kan de dels in i två tidsåldrar: den nytestamentliga och den gammaltestamentliga, alltså den nya tidsåldern och den gamla. När Jesus kom gick han inte in i templet, vilket visar att Jehovas tidsålder hade tagit slut. Han trädde inte in i templet, eftersom Jehovas verk i templet var slut och inte behövde utföras mer, och att göra det igen vore att upprepa det. Bara genom att lämna templet därhän, inleda ett nytt verk och öppna en ny väg utanför templet kunde han föra Guds verk till dess höjdpunkt. Om han inte hade gått utanför templet för att utföra sitt verk så hade Guds verk stagnerat på templets grundvalar, och

---

då skulle det aldrig ha skett några nya förändringar. Jesus trädde därför inte in i templet när han kom, och utförde inte heller sitt verk i templet. Han utförde sitt verk utanför templet och tog sig fritt an sitt verk när han ledde lärjungarna. Guds uppbrott från templet för att utföra sitt verk betydde att Gud hade en ny plan. Hans verk skulle utföras utanför templet, och det skulle komma att bli ett nytt verk, utan begränsningar i genomförandet. Så snart Jesus kommit förde han Jehovas verk under den gammaltestamentliga tidsåldern till dess slut. Fastän de hade två olika namn var det samme Ande som utförde verkets båda skeden, och verket utfördes kontinuerligt. Liksom namnet var ett annat och verkets innehåll ett annat var tidsåldern en annan. När Jehova kom rädde Jehovas tidsålder, och när Jesus kom rädde Jesu tidsålder. Vid varje ankomst kallas Gud alltså vid ett visst namn, representerar en viss tidsålder och startar en ny väg. På varje ny väg antar han ett nytt namn vilket visar att Gud är ständigt ny och aldrig gammal samt att hans verk aldrig slutar fortskrida framåt. Historien rör sig alltid vidare och Guds verk rör sig alltid framåt. Om hans sextusenåriga förvaltningsplan ska nå sin slutpunkt måste den fortsätta fortskrida i riktning framåt. Varje dag måste han utföra nytt verk, varje år måste han utföra nytt verk. Han måste starta nya vägar, starta nya epoker, sätta i gång ett nytt och väldigare verk, och jämsides med dem måste han föra med sig nya namn och nya verk. Från ögonblick till ögonblick utför Guds Ande ett nytt verk, det klamrar sig aldrig fast vid gamla vanor och regler. Hans verk har heller aldrig avstannat, utan äger rum vid varje flyktigt ögonblick. Om du säger att den helige Andes verk är oföränderligt, varför bad då Jehova prästerna att tjäna honom i templet, medan Jesus inte trädde in i templet – trots det faktum att när han kom så sade människor också att han var översteprästen, att han var av Davids hus och även översteprästen och den store konungen? Och varför offrade han inte? Att träda in eller inte träda in i templet – är inte allt detta ett verk av Gud själv? Om Jesus, som människan inbillar sig det, skulle komma tillbaka i de sista dagarna och fortfarande heta Jesus, fortfarande komma på ett vitt moln och stiga ned bland människor i Jesu gestalt, skulle inte det vara en upprepning av hans verk? Är den helige Ande i stånd att klamra sig fast vid det gamla? Allt som människan tror på är uppfattningar, och allt som människan förstår är enligt bokstavstolkning och även enligt hennes fantasi. Detta strider mot principerna för den helige Andes verk och överensstämmer inte med Guds avsikter. Gud skulle inte verka på det sättet. Så dåraktig och enfaldig är inte Gud, och

---

hans verk är inte så banalt som du inbillar dig. Baserat på allt vad människan inbillar sig så ska Jesus komma på ett moln och stiga ned mitt ibland er. Ni ska få se honom som från sitt moln berättar för er att han är Jesus. Ni ska få se sårmärkena i hans händer, och ni ska känna igen honom som Jesus. Och han ska frälsa er igen, och han ska vare er väldige Gud. Han ska frälsa er, skänka er ett nytt namn och ge var och en av er en vit sten. Därefter ska ni få träda in i himmelriket och mottas i paradiset. Är inte dessa trosåskådningar mänskliga uppfattningar? Verkar Gud enligt människans uppfattningar, eller verkar han tvärtemot människans uppfattningar? Härrör inte alla mänskliga föreställningar från Satan? Har inte hela mänskligheten fördärvats av Satan? Om Gud utförde sitt verk enligt mänskliga uppfattningar, skulle han då inte bli Satan? Skulle han då inte vara av samma slag som sina skapelser? När nu hans skapelser har fördärvats så mycket av Satan att människan har blivit Satan förkroppsligad, skulle då inte Gud vara i förbund med Satan om han verkade i enlighet med det som hör Satan till? Hur kan människan fatta Guds verk? Därför skulle Gud aldrig verka enligt mänskliga uppfattningar och han skulle aldrig verka på de sätt du inbillar dig. Det finns de som säger att Gud själv sagt att han ska komma på ett moln. Det är sant att Gud själv sagt så, men vet du inte att ingen människa kan fatta Guds hemligheter? Vet du inte att ingen människa kan förklara Guds ord? Är du säker, utan skuggan av ett tvivel, att du fått insikt och upplysning av den helige Ande? Det var säkerligen inte så att den helige Ande visade dig detta så direkt. Var det den helige Ande som undervisade dig, eller fick dina egna uppfattningar dig att tänka så? Du sade: "Detta har Gud själv sagt." Men vi kan inte använda våra egna uppfattningar och tankar för att mäta Guds ord. Vad gäller de ord Jesaja talat, kan du med fullständig visshet förklara hans ord? Vågar du förklara hans ord? När du inte vågar förklara Jesajas ord, varför vågar du förklara de ord Jesus talade? Vem är mest upphöjd, Jesus eller Jesaja? Eftersom svaret är Jesus, varför förklarar du de ord Jesus talat? Skulle Gud berätta för dig om sitt verk i förväg? Inte någon enda skapad varelse känner till det, inte ens budbärarna i himlen, inte ens Människosonen, så hur skulle du kunna känna till det? Människan är för bristfällig. Det avgörande för er är nu att känna till verkets tre stadier. Från Jehovas verk till Jesu verk, och från Jesu verk till det nuvarande stadiets verk — de här tre stadierna utgör en löpande tråd som omfattar hela skalan av Guds förvaltning, och de är allesamman en enda Andes verk. Sedan världens skapelse har Gud ständigt varit verksam med att förvalta mänskligheten.

Han är början och slutet, han är den förste och den siste, och han är den som börjar en tidsålder och den som avslutar tidsåldern. Verkets tre stadier, i olika tider och på olika platser, är omisskännligt en enda Andes verk. Alla dessa som skiljer de här tre stadierna åt är motståndare till Gud. Nu är det nödvändigt för dig att förstå att hela verket, från det första stadiet fram till i dag, är en enda Guds verk, en enda Andes verk. Om den saken kan det inte råda något tvivel.

Angående Bibeln (1)

Hur ska man ta sig an Bibeln i sin tro på Gud? Detta är en principfråga. Varför samlas vi kring denna fråga? Därför att i framtiden kommer du att sprida evangeliet och utvidga arbetet i rikets tidsålder och det är inte tillräckligt att bara kunna tala om Guds verk i dag. För att bredda hans verk är det viktigare att du kan lösa upp människors gamla religiösa föreställningar och sätt att tro och lämna dem ytterst övertygade – och för att den punkten ska nås måste Bibeln finnas med. I många år har människors traditionella sätt att tro (kristendomens, en av världens tre huvudreligioner) varit att läsa Bibeln; att överge Bibeln är att inte tro på Herren, att överge Bibeln är irrlärlighet och kätteri; och även när människor läser andra böcker måste dessa böcker ha sin grund i att förklara Bibeln. Det innebär att om du tror på Herren så måste du läsa Bibeln, och du får inte dyrka någon bok utöver Bibeln som inte involverar Bibeln. Om du gör det så sviker du Gud. Så länge som Bibeln har funnits har människors tro på Herren varit detsamma som att tro på Bibeln. I stället för att säga att människor tror på Herren är det bättre att säga att de tror på Bibeln; snarare än att säga att de har börjat läsa Bibeln är det bättre att säga att de har börjat tro på Bibeln; hellre än att säga att de har återvänt till Herren skulle det vara bättre att säga att de har återvänt till Bibeln. På så sätt dyrkar människor Bibeln som om den var Gud, som om den var deras livsnerv och att förlora den skulle vara liktydigt med att förlora sitt liv. Människor ser på Bibeln som något som står lika högt som Gud och det finns till och med de som ser den som något som är högre än Gud. Om människor saknar den helige Andes verk, om de inte kan känna Gud, kan de ändå fortsätta att leva – men så snart de förlorar Bibeln eller förlorar de berömda kapitel och tankespråk som finns i Bibeln är det som om de har förlorat sitt liv. Så snart som människor kommer till tro på Herren börjar de därför läsa Bibeln och memorera den, och ju mer de kan lära sig utantill av Bibeln, desto mer visar detta att de älskar Herren och har en stark tro. De som har läst Bibeln och kan tala med andra om den är alla goda bröder och systrar. Under alla dessa år har människors tro och lojalitet gentemot Herren mätts med utgångspunkt från hur mycket de förstår av Bibeln. De flesta människor förstår helt enkelt inte varför de ska tro på Gud eller hur de ska tro på Gud, utan gör inget annat än söker blint efter ledtrådar för att kunna tyda kapitlen i Bibeln. Människor har aldrig strävat efter att ledas av den helige Andes verk; de har aldrig gjort något annat än att frenetiskt studera och undersöka Bibeln, och ingen har

---

någonsin funnit något senare verk av den helige Ande utanför Bibeln. Ingen har någonsin lämnat eller vågat lämna Bibeln. Människor har studerat Bibeln under alla dessa år, kommit på så många förklaringar och lagt ner så mycket arbete; de har också många olika åsikter om Bibeln som de diskuterar i all oändlighet, så att det idag finns mer än tvåtusen olika samfund. Alla vill alla de finna några speciella förklaringar eller djupare hemligheter i Bibeln; de vill utforska den och hitta bakgrunden till Jehovas verk i Israel eller till Jesu verk i Judéen eller fler hemligheter som ingen annan känner till. Människors sätt att se på Bibeln präglas av fixering och tro och ingen kan vara helt klar över Bibelns insideshistoria eller inre väsen. Därför har folk än i dag en obeskrivlig känsla av förundran när det gäller Bibeln och de är ännu mer besatta av den och förtröstar ännu mer på den. I dag vill alla finna profetiorna om den yttersta tidens verksamhet i Bibeln, de vill upptäcka vilket arbete Gud utför under de sista dagarna och vad som är tecknen på ändens tid. På detta sätt blir deras dyrkan av Bibeln intensivare och ju mer vi närmar oss de sista dagarna, desto större blind trovärdighet tillskriver de Bibelns profetior, särskilt de som handlar om den yttersta tiden. Med sådan blind tro på Bibeln, med sådan tillit till Bibeln, har de ingen önskan att söka den helige Andes verk. Folk har föreställningen att endast Bibeln kan komma med den helige Andes verk, att det endast är i Bibeln de kan finna Guds fotspår, att det endast är i Bibeln som hemligheterna i Guds verk är gömda, att det endast är Bibeln – och inte några andra böcker eller människor – som kan klargöra allt om Gud och hela hans verk, att Bibeln kan ta himlens verk till jorden och att Bibeln kan både börja och avsluta tidsåldrarna. Med dessa åsikter är människor inte benägna att söka efter den helige Andes verk. Så oavsett hur mycket hjälp Bibeln var för folk förr i tiden så har den blivit ett hinder för Guds senaste verk. Utan Bibeln kan människor söka efter Guds fotspår på annat håll, men idag har hans fotspår hållits tillbaka av Bibeln, och att utvidga hans senaste verksamhet har blivit dubbelt svårt och en kamp i uppförsbacke. Allt detta beror på de berömda kapitlen och orden i Bibeln samt på Bibelns olika profetior. Bibeln har blivit en avgud i människornas medvetande, den har blivit en gåta i deras hjärnor och de kan helt enkelt inte tänka sig att Gud kan verka oberoende av Bibeln, de kan inte tro att människor kan finna Gud utanför Bibeln, än mindre kan de tro att Gud skulle kunna avvika från Bibeln under det avslutande verket och börja på nytt. Det här är otänkbart för folk; de kan inte tro det eller ens föreställa sig det. Bibeln har blivit ett stort hinder

---

för människor att ta emot Guds nya verk och gjort det svårt för honom att utvidga detta nya verk. Så om ni inte förstår Bibelns insideshistoria kommer ni inte att kunna sprida evangeliet med framgång, och inte heller kommer ni att kunna vittna om den nya verksamheten. Fastän ni inte läser Bibeln längre är ni fortfarande ytterst positivt inställda till den, det vill säga, ni kanske inte har Bibeln i era händer men många av era föreställningar kommer från den. Ni förstår inte Bibelns ursprung eller insideshistorian om de tidigare två stadierna i Guds verk. Även om ni inte äter och dricker Bibeln, måste ni förstå den, ni måste få korrekt kunskap om den, för det är enda sättet för er att kunna veta vad Guds sextusenåriga förvaltningsplan handlar om. Ni kommer att använda dessa ting för att vinna över människor, för att få dem att inse att denna ström är den sanna vägen, för att få dem att inse att den väg ni går i dag är sanningens väg, att den leds av den helige Ande och inte har öppnats av någon människa.

När Gud hade genomfört lagens tidsålders verk framställdes Gamla testamentet, och det var då som folk började läsa Bibeln. När Jesus kommit utförde han nådens tidsålders verk och hans apostlar skrev Nya testamentet. På så sätt framställdes Bibelns Gamla och Nya testamenten och än idag har alla dessa som tror på Gud läst Bibeln. Den innehåller naturligtvis också en del av profeternas förutsägelser, och dessa förutsägelser är på intet sätt historia. Bibeln består av flera delar – den innehåller inte bara profetior eller Jehovas verk, och inte heller finns bara Paulus brev i den. Du måste veta hur många delar Bibeln omfattar; Gamla testamentet innehåller Första Mosebok, Andra Mosebok och så vidare ... och där finns också de böcker med profetior som profeterna skrev. Gamla testamentet avslutas med Malakis bok. Det dokumenterar verket i lagens tidsålder, som leddes av Jehova; från Första Mosebok till Malakis bok finns en omfattande redogörelse för hela den verksamhet som utfördes under lagens tidsålder. Gamla testamentet dokumenterar alltså allt de människor upplevde som vägledades av Jehova under lagens tidsålder. Under lagens tidsålder på Gamla testamentets tid uttalade det stora antal profeter som Jehova utsett profetior åt honom, de gav instruktioner till olika stammar och folk och förutsa det verk som Jehova skulle göra. Dessa människor som Jehova utsett hade alla fått profetians ande av honom: De kunde se visionerna från Jehova och höra hans röst, och på så sätt inspirerades de av honom och skrev ner profetior. Det arbete de gjorde var ett uttryck för Jehovas röst, uttrycket för Jehovas profetia, och Jehovas arbete vid denna tid bestod helt enkelt av att ge

---

människor vägledning i att använda Anden. Han blev inte kött, och människorna såg ingenting av hans ansikte. Således vägledde han många profeter till att göra hans verk och han gav dem budskap som de vidarebefordrade till alla Israels stammar och klaner. Deras uppgift var att profetera, och en del av dem skrev ner de instruktioner de fått av Jehova för att visa andra. Jehova utsåg dessa människor till att profetera, till att förutsäga framtidens verk eller det verk som återstod att utföra under den aktuella tiden, så att folk skulle kunna se hur underbar och vis Jehova var. De här profetiska böckerna skilde sig helt från de andra böckerna i Bibeln; de var ord som talats eller skrivits av dem som fått ta emot profetians ande, av dem som hade fått visioner från Jehova eller hört hans röst. Med undantag för profeternas böcker består hela Gamla testamentet av böcker som skrivits av människor efter det att Jehova avslutat sin verksamhet. Dessa kan inte ersätta de förutsägelser som uttalats av de profeter som Jehova kallat, på samma sätt som Första och Andra Mosebok inte kan jämföras med Jesajas bok eller Daniels bok. Profetiorna uttalades innan verket hade utförts, medan de andra böckerna skrevs efter det att det hade avslutats, vilket var vad människor var kapabla till. Den tidens profeter inspirerades av Jehova och uttalade profetior, de talade många ord och profeterade om sådant som hörde till nådens tidsålder liksom förstörelsen av världen i de sista dagarna – det verk som Jehova planerade att utföra. Alla de övriga böckerna redogör för det verk som Jehova utfört i Israel. När du läser Bibeln läser du alltså huvudsakligen om vad Jehova gjorde i Israel; Bibelns gamla testamente berättar främst om Jehovas arbete med att vägleda Israel och om hur han använde Mose för att leda israeliterna ut ur Egypten; Mose befriade dem från faraos bojar och förde dem ut i vildmarken varefter de gick in i Kanaan, och allt som följde därefter var deras liv i Kanaan. Allt utom detta är berättelser om Jehovas verk runtom i Israel. Allt som återges i Gamla testamentet är Jehovas verk i Israel, det är det verk som Jehova utförde i det land där han skapade Adam och Eva. Från det att Gud officiellt började leda folket på jorden efter Noa handlar allt som återges i Gamla testamentet om verksamheten i Israel. Och varför finns ingen verksamhet utanför Israel dokumenterad? Därför att Israels land är mänsklighetens vagga. I begynnelsen fanns det inga andra länder än Israel och Jehova var inte verksam på några andra platser. Därför är det som återges i Bibelns Gamla testamentet endast det verk som Gud utförde i Israel på den tiden. De ord som talades av profeterna, av Jesaja, Daniel, Jeremia och Hesekiel ... deras ord förutsa hans

---

andra verk på jorden, de förutsa de verk som Jehova Gud själv skulle utföra. Allt detta kom från Gud, det var den helige Andes verk, och allt förutom dessa profetböcker är en redogörelse för människors erfarenheter av Jehovas verk på den tiden.

Skapelsen ägde rum innan människosläktet existerade, men Första Mosebok kom först när människorna fanns; det är en bok som skrevs av Mose under lagens tidsålder. Det är som med det som utspelas bland er i dag: När någonting har hänt skriver ni ner det för att visa framtidens människor, och för människorna i framtiden är det som ni skrivit ner berättelser om sådant som hände i forna tider – det är ingenting mer än historia. Det som nedtecknat i Gamla testamentet är Jehovas verk i Israel och det som omtalas i Nya testamentet är Jesu verk under nådens tidsålder; det dokumenterar det verk som Gud gjort under två olika tidsåldrar. Gamla testamentet dokumenterar Guds verk under lagens tidsålder och därför är Gamla testamentet en historisk bok, medan Nya testamentet är resultatet av det verk som ägde rum i nådens tidsålder. När det nya verket började blev också Nya testamentet föråldrat, och därför är även det en historisk bok. Nya testamentet är naturligtvis inte så systematiskt som Gamla testamentet och berättar inte heller om lika många saker. Alla de många ord som Jehova talade finns dokumenterade i Bibelns Gamla testamentet, medan endast en del av Jesu ord återges i de fyra evangelierna. Jesus utförde naturligtvis också en omfattande verksamhet, men den skrevs inte ner i detalj. Att mindre finns dokumenterat i Nya testamentet beror på hur mycket Jesus gjorde; omfattningen av hans verk under tre och ett halvt år på jorden och apostlarnas verk var mycket mindre än Jehovas verk. Därför är det färre böcker i Nya testamentet än i Gamla testamentet.

Vad för slags bok är Bibeln? Gamla testamentet berättar om Guds verk under lagens tidsålder. Bibelns gamla testamente berättar om allt Jehova gjorde under lagens tidsålder och hans skapelseverk. Det skildrar det verk som Jehova utförde och berättelserna om Jehovas verk avslutas med Malakis bok. Gamla testamentet redogör för två saker som Gud gjorde: det ena är skapelseverket och det andra är kungörandet av lagen. Båda var Jehovas verk. Lagens tidsålder omfattar det verk som genomfördes under Jehova Guds namn; det är hela det verk som utfördes främst i namnet Jehova. Gamla testamentet dokumenterar alltså Jehovas verk medan Nya testamentet dokumenterar Jesu verk, ett verk som främst utfördes i namnet Jesus. Betydelsen av Jesu namn och det verk han gjorde återges huvudsakligen i Nya testamentet. Under den

---

gammatestamentliga lagens tidsålder uppförde Jehova templet och altaret i Israel, vägledde israeliternas liv på jorden och visade att de var hans utvalda folk, den första grupp människor som han valde ut på jorden och som var efter hans hjärta, den första grupp som han personligen hade lett; Israels tolv stammar var alltså Jehovas första utvalda folk och därför verkade han alltid bland dem ända till dess att hans arbete i lagens tidsålder var avslutat. Det andra verksstadiet var arbetet i den nytestamentliga nådens tidsålder och det utfördes bland det judiska folket, alltså bland medlemmarna av en av Israels tolv stammar. Att verkets omfattning var mindre berodde på att Jesus var Gud i mänsklig gestalt. Jesus verkade inte mer än tre och ett halvt år i landet Judéen; således kan det som finns dokumenterat i Nya testamentet långt ifrån överstiga omfattningen av det verk som dokumenterats i Gamla testamentet. Jesu verk under nådens tidsålder är främst nedtecknat i de fyra evangelierna. Den väg som människorna i nådens tidsålder vandrade karakteriserades av högst ytliga förändringar i deras livssinnelag, och det mesta finns beskrivet i breven. Breven visar hur den helige Ande verkade vid den tiden. (Oavsett om Paulus tuktades eller drabbades av olycka instruerades han naturligtvis av den helige Ande i det arbete han utförde; han var en som användes av den helige Ande vid den tiden. Även Petrus användes av den helige Ande, men han gjorde inte lika mycket som Paulus. Även om Paulus arbete innehöll mänsklig orenhet, kan man av breven som Paulus skrev se hur den helige Ande verkade vid den tiden. Den väg som Paulus ledde var den rätta, den var sann och den var den helige Andes väg.)

Om du vill se det verk som skedde under lagens tidsålder och hur israeliterna följde Jehovas väg, då måste du läsa Gamla testamentet; om du vill förstå det verk som utfördes under nådens tidsålder måste du läsa Nya testamentet. Men hur ser du den yttersta tidens verk? Du måste acceptera Guds ledarskap idag och ta till dig det verk som äger rum idag, för detta är det nya verket och ingen har berättat om det på förhand i Bibeln. I dag har Gud blivit kött och utsett andra utvalda i Kina. Gud verkar i dessa människor, han fortsätter sin verksamhet på jorden, går vidare från sitt verk i nådens tidsålder. Verket i dag är en stig som människan aldrig vandrat och en väg som ingen någonsin sett. Det är ett arbete som aldrig tidigare utförts – det är Guds senaste verk på jorden. Ett verk som aldrig tidigare har utförts är alltså inte historia, för nu är nu och har ännu inte blivit det förflutna. Folk vet inte att Gud har gjort större, nyare verk på

---

jorden, utanför Israel, att det redan har nått utöver Israels horisont och utöver profeternas förutsägelser, att det är en ny och underbar verksamhet utanför profetiornas ord, ett nyare verk bortom Israel, ett verk som människor varken kan uppfatta eller föreställa sig. Hur skulle Bibeln kunna innehålla några detaljerade berättelser om ett sådant verk? Vem skulle ha kunnat dokumentera varje enskild del av dagens verksamhet, utan att utelämna något, i förväg? Vem skulle kunnat återge detta mäktigare och visare verk som trotsar konventionen i den dammiga gamla boken? Dagens verksamhet är inte historia så om du vill vandra den nya vägen av i dag måste du lämna Bibeln, du måste gå bortom Bibelns profetiska och historiska böcker. Endast då kommer du att kunna vandra den nya vägen på rätt sätt och endast då kommer du att kunna träda in i det nya riket och det nya verket. Du måste förstå varför du i dag uppmanas att inte läsa Bibeln, varför det finns ett annat verk som är skilt från Bibeln, varför Gud inte söker efter nyare och mer detaljerad praktik i Bibeln, varför det i stället finns mäktigare verk utanför Bibeln. Allt detta är sådant ni måste förstå. Du måste känna till skillnaden mellan det gamla och det nya verket, och fast du inte läser Bibeln, måste du kunna analysera den; annars kommer du fortfarande att dyrka Bibeln och det blir svårt för dig att träda in i det nya verket och genomgå nya förändringar. Varför studera den där låga, föråldrade vägen när det finns en högre väg? Varför leva bland historiska berättelser när det finns nyare yttranden och nyare verk? De nya yttrandena kan ge dig vad du behöver, vilket visar att detta är det nya verket; de gamla berättelserna kan inte mätta dig eller tillfredsställa dina aktuella behov, vilket visar att de är historia och inte det verk som gäller här och nu. Den högsta vägen är det nyaste verket, och med det nya verket spelar det ingen roll hur hög det förgångnas väg är eftersom den ändå bara är människors historiska funderingar, och oavsett hur värdefull den är som referens så är den ändå bara den gamla vägen. Den gamla vägen är historia, även om den återges i den ”heliga Boken”; den nya vägen är här och nu, även om det inte finns något skrivet om den i den ”heliga boken”. Den här vägen kan rädda dig och den här vägen kan förändra dig, för detta är den helige Andes verk.

Ni måste förstå Bibeln – detta verk är synnerligen nödvändigt! I dag behöver du inte läsa Bibeln, för det finns ingenting nytt i den; den är helt igenom gammal. Bibeln är en historisk bok, och om du hade ätit och druckit Gamla testamentet under nådens tidsålder – om du hade praktiserat det som krävdes under Gamla testamentets tid i

---

nådens tidsålder – så hade Jesus förkastat dig och fördömt dig; om du hade tillämpat Gamla testamentet på Jesu gärning hade du varit en farisé. Om du i dag sammanför Gamla och Nya testamentet för att äta och dricka dem och använda dem i praktiken, så kommer Gud av i dag att fördöma dig; du kommer att ha halkat efter den helige Andes verk i dag! Om du äter och dricker Gamla och Nya testamentet så är du utanför den helige Andes ström! Under Jesu tid ledde Jesus judarna och alla som följde honom enligt den helige Andes verksamhet i honom vid den tiden. Han tog inte Bibeln som utgångspunkt för sitt handlande utan talade i enlighet med sitt verk; han fäste inget avseende vid vad Bibeln sade och inte heller sökte han i Bibeln efter en väg att leda sina anhängare. Redan från början av sin verksamhet spred han den väg som bestod av ånger, ett ord som absolut inte nämndes i Gamla testamentets profetior. Inte nog med att han inte handlade enligt Bibeln, utan han visade också vägen in på en ny väg och utförde ett nytt verk. Han hänvisade aldrig till Bibeln när han predikade. Under lagens tidsålder hade ingen någonsin kunnat utföra de under han gjorde då han botade sjuka och drev ut onda andar. Likaså var hans gärning, hans undervisning och makten och myndigheten i hans ord utom räckhåll för någon människa under lagens tidsålder. Jesus gjorde helt enkelt sitt nyare verk, och trots att många människor fördömde honom med hjälp av Bibeln – och till och med använde Gamla testamentet för att korsfästa honom – så överträffade hans gärning Gamla testamentet. Om så inte var fallet, varför spikade folk då fast honom på korset? Var det inte för att det inte stod något i Gamla testamentet om hans undervisning och hans förmåga att bota sjuka och driva ut onda andar? Hans verk syftade till att leda in människor på en ny väg, inte att avsiktligt ta strid mot Bibeln eller avsiktligt avskaffa Gamla testamentet. Han kom bara för att utföra sin gärning, att ta det nya verket till dem som längtade efter och sökte honom. Han kom inte för att förklara Gamla testamentet eller upprätthålla dess verk. Syftet med hans verk var inte att låta lagens tidsålder fortsätta att utvecklas, för han tog ingen hänsyn till huruvida det hade Bibeln som grundval eller inte; Jesus kom helt enkelt för att utföra det verk han hade att göra. Därför förklarade han inte profetiorna i Gamla testamentet och inte heller verkade han i enlighet med orden i den gammaltestamentliga lagens tidsålder. Han struntade i vad Gamla testamentet sade, han brydde sig inte om huruvida det stämde överens med hans verk eller ej och han struntade i vad andra visste om hans verk eller hur de fördömde det. Han fortsatte bara att utföra det han borde göra, även om många

---

människor använde profeternas förutsägelser i Gamla testamentet för att fördöma honom. För människorna föreföll det som om hans verksamhet inte hade någon grundval alls och det var mycket i den som gick stick i stäv med berättelserna i Gamla testamentet. Var inte detta ett misstag från människans sida? Måste man tillämpa lärosatser på Guds verk? Och måste det utföras enligt profeters förutsägelser? När allt kommer omkring — vad är störst: Gud eller Bibeln? Varför måste Guds verk ske enligt Bibeln? Skulle inte Gud ha rätt att gå utöver Bibeln? Skulle inte Gud kunna avvika från Bibeln och verka på annat sätt? Varför helgade inte Jesus och hans lärjungar sabbaten? Om det var meningen att han skulle hålla sabbaten och handla i enlighet med buden i Gamla testamentet, varför firade då inte Jesus sabbaten när han kommit utan istället tvättade fötter, täckte huvudet, bröt bröd och drack vin? Saknas inte allt detta i Gamla testamentets bud? Om Jesus hedrade Gamla testamentet, varför trotsade han då dessa lärosatser? Du måste veta vad som kom först, Gud eller Bibeln! Eftersom han var sabbatens herre, kunde han då inte också vara Bibelns herre?

Det som Jesus gjorde under Nya testamentets tid öppnade ett nytt verk: Han verkade inte i överensstämmelse med Gamla testamentets verk, och inte heller tillämpade han de ord som Jehova talade i Gamla testamentet. Hans verksamhet var hans egen, och den var ett nyare verk som stod över lagen. Således sade han: ”Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva, utan för att uppfylla.” Alltså bröt han mot många lärosatser med det han gjorde. När han gick med lärjungarna genom sädesfälten på sabbaten plockade de och åt av axen; han höll inte sabbaten utan sa: ”Människosonen är herre också över sabbaten.” Enligt israeliternas regler på den tiden skulle den som inte höll sabbaten – oavsett vem det var – stenas till döds. Men Jesus gick varken in i templet eller firade sabbaten, och det verk han gjorde hade inte utförts av Jehova på Gamla testamentets tid. Det verk som Jesus utförde överskred alltså Gamla testamentets lag, det stod över den och stämde inte överens med den. Under nådens tidsålder verkade Jesus inte enligt Gamla testamentets lag, utan han hade redan brutit med dessa lärosatser. Men israeliterna klamrade sig envist fast vid Bibeln och fördömde Jesus – var inte det att förneka Jesu verk? Idag klamrar sig den religiösa världen också envist fast vid Bibeln och somliga människor säger: ”Bibeln är en helig bok och den måste läsas.” Andra säger: ”Guds verk måste upprätthållas för alltid. Gamla testamentet är Guds förbund med israeliterna och

---

det kan vi inte bortse från och sabbaten måste alltid hållas!” Är de inte löjliga? Varför höll inte Jesus sabbaten? Syndade han? Vem kan genomsåda sådana ting? Oavsett hur folk läser Bibeln är det omöjligt för dem att lära känna Guds verk enbart med hjälp av sin fattningsförmåga. Inte nog med att de inte kommer att få någon ren kunskap om Gud, utan deras föreställningar kommer att bli ännu värre, så till den grad att de börjar sätta sig upp emot Gud. Om det inte vore för Guds inkarnation i dag, skulle folk fördärvas av sina egna föreställningar och de skulle dö under Guds tuktan.

Angående Bibeln (2)

Bibeln kallas även Gamla och Nya testamentet. Vet ni vad "testamente" syftar på? "Testamentet" i Gamla testamentet kommer från Jehovas förbund med Israels folk när han dödade egyptierna och räddade israeliterna från farao. Beviset för detta förbund var naturligtvis det lammblood som ströks på dörrposter, varigenom Gud upprättade ett förbund med människan, i vilket det stod att alla som hade lammblood på tvärbjälken och dörrposterna var israeliter, Guds utvalda folk, och de skulle alla skonas av Jehova (för Jehova skulle då snart döda Egyptens alla förstfödda söner och de förstfödda bland får och nötkreatur). Detta förbund har två betydelsenivåer. Ingen som hörde till Egyptens folk eller boskap skulle räddas av Jehova; han skulle döda alla deras förstfödda söner och förstfödda får och nötkreatur. Därför förutsades det i många profetböcker att egyptierna skulle tuktas hårt som ett resultat av Jehovas förbund. Detta är förbundets första betydelsenivå. Jehova dödade Egyptens förstfödda söner och allt förstfött bland dess boskap medan han skonade alla israeliter, vilket innebar att alla dessa som tillhörde Israels land vårdades av Jehova och skulle skonas; han ville bedriva ett långsiktigt verk bland dem och upprättade förbundet med dem med hjälp av lammblood. I fortsättningen skulle Jehova inte döda israeliterna, och han sade att de för evigt skulle vara hans utvalda. Bland Israels tolv stammar skulle han ta itu med sitt verk som gällde lagens tidsålder i dess helhet, han skulle uppenbara alla sina lagar för israeliterna och välja ut profeter och domare bland dem, och de skulle stå i centrum för hans verk. Jehova slöt ett förbund med dem: Om inte tidsåldern ändrades, skulle han verka endast bland de utvalda. Jehovas förbund var oföränderligt, för det var slutet i blod och upprättat med hans utvalda folk. Än viktigare var att han hade valt en lämplig omfattning och ett lämpligt mål för att sätta igång sitt verk för hela tidsåldern, och därför såg människor förbundet som särskilt viktigt. Detta är förbundets andra betydelsenivå. Med undantag för Första Mosebok, som tillkom före upprättandet av förbundet, berättar alla andra böcker i Gamla testamentet om Guds verk bland israeliterna efter upprättandet av förbundet. Visserligen finns det enstaka berättelser om hedningarna, men i stort sett dokumenterar Gamla testamentet Guds verk i Israel. På grund av Jehovas förbund med israeliterna kallas de böcker som är skrivna under lagens tidsålder för Gamla testamentet. De har fått sitt namn efter Jehovas förbund med israeliterna.

Nya testamentet har fått sitt namn efter det blod som Jesus utgöt på korset och hans förbund med alla som trodde på honom. Jesu förbund var detta: Människor behövde bara tro på honom för att deras synder skulle bli förlåtna tack vare det blod som han utgöt, och sålunda skulle de bli frälsta och pånyttfödda genom honom och inte längre vara syndare; människor behövde bara tro på honom för att motta hans nåd och skulle inte lida i helvetet efter att de dött. Alla böcker som är skrivna under nådens tidsålder kom efter detta förbund, och allesamman dokumenterar det verk och de yttranden som det innehåller. De går inte längre än till frälsningen genom Herren Jesu korsfästelse eller förbundet; de är alla böcker skrivna av bröderna i Herren som hade erfarenheter. Således har även dessa böcker fått sitt namn efter ett förbund: De kallas Nya testamentet. Dessa två testamenten omfattar bara lagens tidsålder och nådens tidsålder och har inget samband med den avslutande tidsåldern. Därför är Bibeln inte till någon större nytta för den yttersta tidens folk av i dag. Den tjänar på sin höjd som en tillfällig referens, men i grunden har den inte mycket användningsvärde. Ändå värderar religiösa människor den fortfarande högst. De känner inte Bibeln; de vet bara hur de ska förklara Bibeln och är i grund och botten omedvetna om dess ursprung. Deras inställning till Bibeln är denna: Allt i Bibeln är rätt, den innehåller inga bristfälligheter eller fel. Eftersom de först har bestämt att Bibeln har rätt och saknar fel, studerar och undersöker de den med stort intresse. Dagens stadium av verket förutsades inte i Bibeln. Det nämndes aldrig något om erövringsverket på den mörkaste av alla platser, för detta är det senaste verket. Eftersom tidsåldern är en annan, var till och med Jesus själv ovetande om att detta stadium skulle genomföras i den yttersta tiden — så hur skulle människorna i den yttersta tiden kunna finna detta stadium av verket i Bibeln genom att studera den?

De flesta av dem som förklarar Bibeln använder logiska slutsatser och har ingen faktisk bakgrund. De använder bara logik för att dra många slutsatser. År efter år har ingen vågat analysera Bibeln ingående eller säga "nej" till Bibeln, eftersom den här boken är den "heliga boken" och människor dyrkar den som Gud. Detta har pågått i flera tusen år. Gud har inte brytt sig om det, och ingen har upptäckt Bibelns inre historia. Vi säger att det är avgudadyrkan att värdesätta Bibeln högt, men ingen av dessa hängivna troende vågar se saken på det sättet, och de kommer att säga till dig: "Broder, säg inte så, det är förfärligt! Hur kunde du häda Gud?" Sedan antar de en plågad min: "Ack,

---

barmhärtige Jesus, frälsningens Herre, jag ber dig att förlåta hans synder, för du är Herren som älskar människan, och vi har alla syndat, visa oss stort medlidande, amen.” Det är så här ”fromma” de är; hur skulle det kunna vara lätt för dem att acceptera sanningen? Om du säger så, så kommer du att skrämma vettet ur dem. Ingen vågar tänka tanken att Bibeln skulle kunna vara färgad av mänskliga idéer och mänskliga föreställningar, och ingen kan se denna brist. En del av det som står i Bibeln är enskilda människors erfarenheter och kunskaper, en del av det är den helige Andes upplysning, och det finns även inblandning av mänskliga resonemang och tankar. Gud har aldrig ingripit i det här, men det finns en gräns: De här sakerna får inte överskrida normala människors tänkande, och om de gör det så stör de och avbryter Guds verk. Det som går utöver normala människors tänkande är Satans verk, för det berövar människor deras plikt, det är Satans verk och det styrs av Satan och i det här ögonblicket kommer den helige Ande inte att tillåta att du handlar på det sättet. Ibland frågar några bröder och systrar: ”Är det okej för mig att arbeta på det eller det sättet?” Jag tittar på deras mognad och säger: ”Okej!” Det finns också en del människor som säger: ”Om jag arbetar på det eller det sättet, är mitt tillstånd normalt då?” Och jag säger: ”Ja, det är normalt, synnerligen normalt!” Andra säger: ”Är det okej för mig att arbeta på detta sätt?” Och jag säger: ”Nej!” De säger: ”Varför är det okej för honom och inte för mig?” Och jag säger: ”Därför att det du gör kommer från Satan, det ställer till oreda och källan till din motivation är avvikande.” Det finns också tillfällen då arbetet inte går tillräckligt långt och bröderna och systrarna är omedvetna om det. En del frågar mig om det är okej att arbeta på ett visst sätt, och när jag ser att deras aktiviteter inte kommer att avbryta det framtida arbetet, säger jag att det är bra. Den helige Andes verk ger människor en ram; de behöver inte följa den helige Andes önskemål bokstavligen, för de är utrustade med normalt tänkande och de är svaga, de har en del köttsliga behov, de har verkliga problem, och i deras hjärnor finns tankar som de i grunden inte har någon möjlighet att kontrollera. Det finns en gräns för vad jag begär av folk. En del menar att mina ord är tvetydiga, att jag ber dem att handla på vilket sätt som helst – det beror på att du inte förstår att det finns en passande ram för mina krav. Om det vore som du föreställer dig – om jag ställde samma krav på alla människor utan undantag och krävde att de alla skulle nå samma mognad – då skulle det inte fungera. Detta är att begära det omöjliga och det är principen för mänskligt arbete, inte principen för Guds verk. Guds verk utförs

---

enligt människors faktiska omständigheter och grundar sig på deras inneboende kaliber. Detta är också principen för spridandet av evangeliet: Du måste gå långsamt fram och låta naturen ha sin gång; först när du säger sanningen tydligt och klart till någon, kommer hen att förstå, och först då kommer hen att kunna lägga Bibeln åt sidan. Vem skulle kunna bryta med konventionen om Gud inte genomförde detta stadium av verket? Vem skulle kunna utföra det nya arbetet? Vem skulle kunna finna en ny väg utanför Bibeln? Eftersom människors traditionella uppfattningar och feodala etik är så oerhörda är de oförmögna att göra sig av med dessa ting på egen hand, och de har inte heller mod att göra det. För att inte tala om hur människorna av i dag har gripits av några döda ord i Bibeln, ord som har tagit deras hjärtan i besittning. Hur skulle de kunna vara villiga att ge upp Bibeln? Hur skulle de så lätt kunna acceptera en väg som är utanför Bibeln? Så är det om du inte kan tala klartext om Bibelns inre historia och om principerna för den helige Andes verksamhet, så att alla människor blir fullständigt övertygade – vilket är absolut nödvändigt. Detta beror på att alla inom religionen vördar Bibeln och dyrkar den som om den vore Gud; de försöker också begränsa Gud till Bibeln, och det är till och med så, att de inte når sina mål förrän de har spikat fast Gud på korset en gång till.

Angående Bibeln (3)

Allt i Bibeln är inte en uppteckning av de ord som Gud själv har talat. Bibeln dokumenterar helt enkelt de tidigare två stadierna av Guds verk, varav en del är en redogörelse för profeternas förutsägelser och en del utgörs av erfarenheter och kunskap som skrivits ner av människor som Gud använt genom tiderna. Mänskliga erfarenheter är färgade av människors åsikter och kunskap, något som är oundvikligt. I många av Bibelns böcker finns mänskliga föreställningar, mänskliga fördomar och människors orimliga uppfattningar. Visserligen är de flesta av orden ett resultat av den helige Andes insikt och upplysning och förståelsen är korrekt – men ändå kan man inte säga att de är ett helt och hållet riktigt uttryck för sanningen. Deras syn på vissa ting är inget annat än kunskap hämtad ur personlig erfarenhet eller den helige Andes upplysning. Profeternas förutsägelser var instruktioner som kom direkt från Gud själv: Profetiorna hos sådana som Jesaja, Daniel, Esra, Jeremia och Hesekiel kom från den helige Andes direkta tilltal; dessa människor var siare, de hade tagit emot profetians ande och de var alla profeter i Gamla testamentet. Under lagens tidsålder uttalade dessa människor, som hade tagit emot inspiration från Jehova, många profetior som var direkt instruerade av Jehova. Och varför verkade Jehova i dem? Därför att Israels folk var Guds utvalda folk och profeternas verksamhet måste ske bland dem; det var därför profeterna kunde ta emot sådana uppenbarelsen. Faktum är att de själva inte förstod det som Gud uppenbarade för dem. Den helige Ande talade dessa ord genom deras munnar för att framtidens människor skulle kunna förstå dessa ting och se att de verkligen var Guds Andes, den helige Andes, verk och inte kom från människan, och för att ge dem bekräftelse på den helige Andes verk. Under nådens tidsålder gjorde Jesus själv allt detta arbete i deras ställe, och därför profeterade människor inte längre. Var då Jesus en profet? Jesus var naturligtvis en profet, men han kunde också utföra apostlarnas arbete – han kunde både profetera, predika och undervisa människor i hela landet. Men det verk han utförde och den identitet han representerade var inte samma sak. Han kom för att återlösa hela mänskligheten, för att återlösa människan från synden; han var en profet och en apostel, men i än högre grad var han Kristus. En profet kan uttala profetior, men man kan inte säga att en sådan profet är Kristus. Vid den tiden uttalade Jesus många profetior, så man kan säga att han var en profet, men man kan inte säga att eftersom han var en profet så var han inte var Kristus. Det beror på att han representerade Gud själv när han

---

genomförde ett stadium av verket, och hans identitet skilde sig från Jesajas: Han kom för att fullända återlösungsverket, och han sörjde även för människans liv, och Guds ande kom direkt till honom. I det verk han utförde fanns ingen inspiration från Guds ande eller några instruktioner från Jehova. I stället verkade anden direkt – vilket är tillräckligt för att bevisa att Jesus inte var detsamma som en profet. Det verk han utförde var återlösungsverket; att profetera kom i andra hand. Han var profet och apostel, men först och främst var han Återlösaren. Siarna kunde däremot bara profetera och var oförmögna att representera Guds ande på något annat sätt. Eftersom Jesus gjorde mycket som människan aldrig tidigare gjort och utförde verket att återlösa människan, var han således annorlunda än sådana som Jesaja. Att en del människor inte accepterar dagens ström beror på att detta har skapat ett hinder för dem. De säger: ”I Gamla testamentet talade många profeter också många ord – så varför var inte de Gud som blivit kött? Dagens Gud talar ord – är det tillräckligt för att bevisa att han är den inkarnerade Guden? Du förhärligar inte Bibeln och du studerar den inte heller – så vad har du för grund till att säga att han är Guds inkarnation? Du säger att de instrueras av den helige Ande och du tror att Gud personligen utför detta stadium av verket – men vad grundar du det på? Du fokuserar din uppmärksamhet på Guds ord i dag, och det verkar som om du har förnekat Bibeln och lagt den åt sidan.” Och därför säger man att du tror på kätteri och irrläror.

Om du vill vittna om Guds verk under de sista dagarna måste du förstå Bibelns bakgrundshistoria, Bibelns struktur och Bibelns huvudinnehåll. I dag tror människor att Bibeln är Gud och att Gud är Bibeln. Därför tror de också att alla Bibelns ord var de enda som Gud talade och att de alla yttrades av Gud. De som tror på Gud tror till och med att fastän alla Gamla och Nya testamentets sextiosex böcker skrevs av människor var alla inspirerade av Gud och är en nedteckning av den helige Andes yttranden. Detta är en mänsklig missuppfattning och den stämmer inte helt med verkligheten. I själva verket är det mesta i Gamla testamentet, bortsett från profetböckerna, en historisk urkund. En del av breven i Nya testamentet härrör från människors erfarenheter och en del kommer av den helige Andes upplysning; Paulus brev var till exempel en människas verk, de var alla resultatet av den helige Andes upplysning, de skrevs till församlingarna och var förmanande och uppmuntrande ord till bröderna och systrarna i församlingarna. Det var inte några ord som uttalades av den helige Ande – Paulus kunde inte tala för

---

den helige Andes räkning, inte heller var han någon profet och än mindre såg han de visioner som Johannes skådade. Hans brev skrevs till församlingarna i Efesos, Filadelfia, Galatien och andra församlingar. Paulus brev i Nya testamentet är alltså brev som Paulus skrev till församlingarna och inte något som inspirerades av den helige Ande eller dikterades av den helige Ande. De är bara uppmaningar och tröstande och uppmuntrande ord som han skrev till församlingarna under sin verksamhet. På så sätt är de också en redogörelse för mycket av Paulus arbete under den tiden. De skrevs för alla som är bröder och systrar i Herren så att bröderna och systrarna i den tidens församlingar skulle följa hans råd och hålla fast vid den omvändelsens väg som Herren Jesus visat. Paulus sade absolut inte att alla, vare sig dåtida eller framtida församlingar, måste äta och dricka det han skrev, och inte heller sa han att alla hans ord kom från Gud. Med utgångspunkt från de då aktuella förhållandena i kyrkan delade han helt enkelt gemenskap med bröderna och systrarna, förmanade dem och inspirerade dem till tro; han predikade helt enkelt och påminde och förmanade folk. Hans ord grundades på hans eget ansvar, och han stödde människorna genom dessa ord. Han var verksam som en apostel till den tidens församlingar, han var en arbetare som användes av Herren Jesus, och därför måste han ta på sig ansvaret för församlingarna, utföra församlingarnas arbete och ta reda på hur det stod till med bröderna och systrarna – och på grund av detta skrev han brev till alla bröderna och systrarna i Herren. Allt han sa som var uppbyggligt och positivt för människor var riktigt, men det var inte den helige Andes yttranden och det kunde inte representera Gud. Det är en förfärlig uppfattning och en enorm hädelse om folk behandlar redogörelserna för en mans erfarenheter och en mans brev som om de vore ord som den helige Ande talat till kyrkorna! Det här gäller i synnerhet de brev som Paulus skrev till församlingarna, för han skrev breven till bröderna och systrarna med utgångspunkt från de förhållanden och den situation som rådde i respektive församling just då, och syftet var att förmana bröderna och systrarna i Herren, så att de kunde ta emot Herren Jesu nåd. Hans brev syftade till att väcka den tidens bröder och systrar. Man kan säga att detta var hans eget ansvar, och det var även det ansvar som den helige Ande gett honom; när allt kommer omkring var han en apostel som ledde den tidens församlingar, som skrev brev till församlingarna och förmanade dem – det var hans ansvar. Hans identitet var bara en arbetande apostels, han var bara en apostel som var sänd av Gud; han var varken en

---

profet eller en siare. För honom var hans eget arbete och bröderna och systrarnas liv av yttersta vikt. Således kunde han inte uttala sig å den helige Andes vägnar. Hans ord var inte den helige Andes ord och än mindre kunde de sägas vara Guds ord, för Paulus var bara en Guds skapelse och absolut inte en inkarnation av Gud. Han hade inte samma identitet som Jesus. Jesu ord var den helige Andes ord, de var Guds ord, för han var Kristus – Guds son. Hur skulle Paulus kunna vara hans like? Om människor ser breven eller exempelvis Paulus ord som yttranden av den helige Ande och dyrkar dem som Gud, så kan man bara säga att de är alltför okritiska. För att uttrycka sig mer bryskt – är inte detta ren och skär hädelse? Hur skulle en människa kunna tala å Guds vägnar? Och hur skulle människor kunna böja knä inför uppteckningarna av Paulus brev och de ord han talade som om de vore en helig eller himmelsk bok? Skulle en människa lättvindigt kunna yttra Guds ord? Hur skulle en människa kunna tala å Guds vägnar? Så vad säger du – skulle inte de brev han skrev till församlingarna kunna vara färgade av hans egna idéer? Hur skulle de kunna vara opåverkade av mänskliga idéer? Han skrev brev till församlingarna med utgångspunkt från sina personliga erfarenheter och egen kunskap. Paulus skrev exempelvis ett brev till församlingarna i Galatien som innehöll en viss åsikt, medan Petrus skrev ett annat som innehöll en annan uppfattning. Vilket av dem kom från den helige Ande? Ingen kan veta säkert. Därför kan man bara säga att båda hade ett ansvar för församlingarna, men deras brev återspeglar deras mognad och utgör deras försörjning och stöd till bröderna och systrarna liksom deras ansvar gentemot församlingarna och är bara ett uttryck för mänskligt arbete – de kom inte helt och hållet från den helige Ande. Om du säger att hans brev är den helige Andes ord så är du dåraktig och begår hädelse! De paulinska breven liksom de andra breven i Nya testamentet är av samma typ som nyare tiders andliga gestalters memoarer: De är jämbördiga med Watchman Nees böcker eller Lawrences erfarenheter och så vidare. Skillnaden är bara att sentida andliga gestalters böcker inte finns med i Nya testamentet, men de här människornas väsen var detsamma: De var människor som användes av den helige Ande under en viss tidsperiod, men de kunde inte representera Gud direkt.

Matteusevangeliet i Nya testamentet redogör för Jesu stamtavla. I början står det att Jesus var ättling till Abraham och David och son till Josef; sedan står det att Jesus avlades av den helige Ande och föddes av en jungfru – vilket skulle betyda att han inte var Josefs son eller ättling till Abraham och David. Men stamtavlan håller fast vid att

---

knyta Jesus till Josef. Sedan börjar den redovisa den process varigenom Jesus föddes. Det står att Jesus avlades av den helige Ande, att han föddes av en jungfru och att han inte var Josefs son. Likväl står det klart och tydligt i stamtavlan att Jesus var Josefs son, och eftersom den är skriven för Jesus redovisar den fyrtiotvå generationer. När den kommer till Josefs generation, påpekar den skyndsamt att Josef var Marias make, ord som ska bevisa att Jesus var ättling till Abraham. Är inte detta motsägelsefullt? Stamtavlan dokumenterar klart och tydligt Josefs förfäder, den är uppenbarligen Josefs stamtavla, men Matteus vidhåller att det rör sig om Jesu stamtavla. Är inte detta att förneka det faktum att Jesus avlades av den helige Ande? Är alltså inte Matteus stamtavla en mänsklig idé? Det är löjligt! På det här viset kan du se att denna bok inte kom helt och fullt från den helige Ande. Det finns kanske en del människor som tror att Gud måste ha en jordisk stamtavla och följaktligen hänför de Jesus till den fyrtioandra generationen efter Abraham. Detta är verkligen löjligt! Hur skulle Gud kunna ha en stamtavla sedan han anlänt till jorden? Räknar du inte Gud till en av hans egna skapade varelser om du säger att han har en stamtavla? För Gud är inte av jorden, han är skapelsens Herre, och även om han är av kött så är han inte av samma väsen som människan. Hur skulle du kunna räkna Gud som en som är av samma slag som en varelse som skapats av Gud? Abraham kan inte representera Gud; han var föremål för Jehovas verksamhet på den tiden, han var bara en trogen tjänare som Jehova godkänt och han var en israelit. Hur skulle han kunna vara en förfader till Jesus?

Vem skrev Jesu stamtavla? Skrev Jesus den själv? Sa Jesus personligen till dem: "Skriv ner min stamtavla"? Den nedtecknades av Matteus sedan Jesus hade spikats fast på korset. Vid det laget hade Jesus gjort mycket som var obegripligt för hans lärjungar och han hade inte gett dem någon förklaring. Sedan han lämnat lärjungarna började de predika och verka överallt, och de började skriva breven och evangelierna för att användas i det stadiet av verket. Nya testamentets evangelier nedtecknades tjugo till trettio år efter att Jesus korsfästes. Dessförinnan läste Israels folk bara Gamla testamentet. I början av nådens tidsålder läste människorna alltså Gamla testamentet. Nya testamentet kom först under nådens tidsålder. Nya testamentet fanns inte när Jesus verkade; efter det att han uppstått och stigit upp till himlen dokumenterade man hans verk. Först då fanns de fyra evangelierna liksom Paulus och Petrus brev samt Uppenbarelseboken. Drygt trehundra år efter Jesu himmelfärd samlade senare

---

generationer dessa dokument och först då fanns Bibelns Nya testamente. Först sedan detta arbete hade slutförts fanns Nya testamentet; det hade inte funnits tidigare. Gud hade gjort allt detta arbete, och Paulus och de andra apostlarna hade skrivit så många brev till församlingarna på olika platser. Senare sammanställde folk deras brev och slutligen infogades den största visionen som Johannes nedtecknade på ön Patmos och som innehöll profetior om Guds verk i den yttersta tiden. Det var människor som skapade ordningsföljden som skiljer sig från yttrandena idag. Det som upptecknas i dag sker enligt stegen i Guds verk; det som människor sysselsätter sig med i dag är det verk som Gud personligen utför och de ord som han själv yttrar. Du – mänskligheten – behöver inte ingripa; de ord som kommer direkt från Anden har sammanställts steg för steg och skiljer sig från ordningen i människornas uppteckningar. Man kan säga att människorna skrev i enlighet med sin utbildningsnivå och mänskliga kaliber. De skrev ner människors upplevelser och var och en hade sitt eget sätt att skriva och sin egen kunskap och alla skrifter var olika. Därför är du extremt okunnig och dum om du dyrkar Bibeln som Gud! Varför söker du inte det verk som utförs av Gud av i dag? Endast Guds verk kan rädda människan. Bibeln kan inte rädda människan, människor skulle kunna läsa den i tusentals år och ändå inte förändras det allra minsta, och om du dyrkar Bibeln kommer du aldrig att vinna den helige Andes verk. De båda stadierna av Guds verk i Israel redovisas i Bibeln, och därför hör alla namn i dessa uppteckningar till Israel och alla händelser är förknippade med Israel; till och med namnet "Jesus" är ett israelitiskt namn. Om du fortsätter att läsa Bibeln i dag, innebär inte det att du klamrar dig fast vid gamla seder? Det som berättas i Bibelns nya testamente är sådant som hör hemma i Judéen. Den ursprungliga texten fanns både på grekiska och hebreiska och både Jesu namn och det han sa tillhör människans språk. När han spikats fast på korset sade Jesus: "Eli, Eli, lema sabachtani?" Är inte det hebreiska? Det beror helt enkelt på att Jesus blev kött i Judéen, men det bevisar inte att Gud är judisk. I dag har Gud blivit kött i Kina och därför är allt han säger utan tvivel på kinesiska. Men det kan inte jämföras med den kinesiska som är översatt från Bibeln, för orden har olika ursprung: Det ena kommer från hebreiska och har upptecknats av människor, medan det andra kommer direkt från Andens yttranden. Är det då inte oundvikligt att de skiljer sig åt?

Angående Bibeln (4)

Många människor tror att det är samma sak att förstå och kunna tolka Bibeln som att finna den sanna vägen – men är det verkligen så enkelt? Ingen känner till Bibelns verklighet: Att den inte är något mer än en historisk redogörelse för Guds verk och ett vittnesbörd om de två tidigare stadierna av Guds verk samt att den inte ger dig någon förståelse av målen för Guds verk. Alla som har läst Bibeln vet att den dokumenterar de två stadierna av Guds verk under lagens tidsålder och nådens tidsålder. Gamla testamentet skildrar Israels historia och Jehovas verk från tiden för skapelsen till slutet av lagens tidsålder. Nya testamentet dokumenterar Jesu verk på jorden i de fyra evangelierna och dessutom Paulus verksamhet – är inte detta historiska berättelser? När man tar upp saker från det förgångna i dag blir de historia, och det spelar ingen roll hur sanna eller verkliga de än må vara så är de ändå historia – och historien kan inte säga något om nutiden, för Gud ser inte tillbaka på historien! Så om du bara förstår Bibeln och inte förstår något om det verk som Gud har för avsikt att göra i dag, och om du tror på Gud men inte söker den helige Andes verk, då förstår du inte vad det innebär att söka Gud. Om du läser Bibeln för att studera Israels historia, för att utforska historien om hur Gud skapade alla himlar och jorden, då tror du inte på Gud. Men eftersom du i dag tror på Gud och strävar efter liv, eftersom du söker kunskap om Gud och inte håller fast vid döda bokstäver och lärosatser eller försöker förstå historien, måste du söka Guds vilja av i dag och inriktningen i den helige Andes verk. Om du hade varit arkeolog hade du kunnat läsa Bibeln – men det är du inte, du är en av dem som tror på Gud och du behöver söka Guds vilja i dag. Genom att läsa Bibeln kan du i bästa fall förstå lite av Israels historia, du lär dig om Abrahams, Davids och Moses liv och hur de dyrkade Jehova, hur Jehova brände dem som motsatte sig honom och hur han talade till den tidsålderns människor. Du kommer bara att lära dig om Guds verk i det förgångna. Bibelns berättelser handlar om hur de tidiga människorna i Israel vördade Gud och levde under Jehovas ledning. Eftersom israeliterna var Guds utvalda folk kan du i Gamla testamentet se hela det israelitiska folkets lojalitet mot Jehova och hur han tog hand om och välsignade alla dessa som lydde honom; du kan se att när Gud verkade i Israel var han fylld av nåd och kärlek men också av uppslukande lågor och att alla israeliter från de enkla till de mäktiga vördade honom, och därför välsignade Gud hela landet. Sådan är Israels historia som finns nedtecknad i Gamla testamentet.

Bibeln är en historisk beskrivning av Guds verk i Israel och den dokumenterar många forntida profeters förutsägelser liksom en del av Jehovas yttranden under hans verksamhet på den tiden. Därför betraktar alla människor denna bok som helig (för Gud är helig och stor). Detta är naturligtvis ett resultat av deras vördnad för Jehova och deras tillbedjan av Gud. Man ser på denna bok på detta sätt bara på grund av att Guds skapade varelser vördar och dyrkar sin Skapare så djupt, och det finns till och med de som kallar denna bok en himmelsk bok. Men faktum är att det endast är en mänsklig skrift. Den har inte namngivits av Jehova själv, och Jehova har inte personligen styrt dess skapelse. Författare till denna bok är med andra ord inte Gud utan människor. Den heliga Bibeln är bara den respektfulla titel som människan gett den. Titeln har inte bestämts av Jehova och Jesus efter en diskussion dem emellan; den är inget annat än en mänsklig idé. För denna bok skrevs inte av Jehova och än mindre av Jesus. Den utgörs i stället av redogörelser som lämnats av många forntida profeter, apostlar och siare och sedan sammanställts av senare generationer till en bok med gamla texter som folk betraktar som särskilt heliga, en bok som man tror innehåller många outgrundliga och djupa hemligheter som väntar på att uttolkas av kommande generationer. Det gör folk ännu mer benägna att tro att detta är en himmelsk bok. Med tillägg av de fyra evangelierna och Uppenbarelseboken blir folks inställning till den helt annorlunda än till någon annan bok, och ingen vågar därför skärskåda denna "himmelska bok", eftersom den är för "helig".

Hur kan folk så fort de läser Bibeln finna ett rätt sätt att utöva sin tro i den? Hur lyckas de få ut så mycket som var obegripligt för dem? I dag skärskådar jag Bibeln på det här viset och det betyder inte att jag avskyr den eller förnekar dess värde som referens. Jag förklarar och klargör Bibelns inneboende värde och ursprung för dig så att du inte ska bli kvar i mörkret. Folk har nämligen så många åsikter om Bibeln och de flesta av dem är felaktiga; att läsa Bibeln på detta sätt hindrar dem inte bara från att uppnå det de borde, utan vad som är viktigare är att det hindrar det arbete jag avser att göra. Det är oerhört störande för framtidens arbete och orsakar bara nackdelar och inga fördelar. Därför är det jag lär dig helt enkelt Bibelns andemening och bakgrundshistoria. Jag begär inte att du ska låta bli att läsa Bibeln eller gå omkring och säga att den saknar värde, utan jag vill bara att du ska ha korrekt kunskap och åsikt om Bibeln. Var inte för enkelspårig! Även om Bibeln är en historiebok som skrevs av människor, så

---

dokumenterar den även många av de principer gamla tiders heliga och profeter följde i sin gudsdyrkan liksom senare apostlars erfarenheter av att tjäna Gud; allt detta var sådant som dessa människor verkligen såg och upplevde och som kan tjäna som referens för vår tids människor då de söker den sanna vägen. Så genom att läsa Bibeln kan folk alltså finna många nya sätt att leva som inte går att hitta i andra böcker. Dessa sätt är de levnadssätt som följer av den helige Andes verk och som profeter och apostlar i gångna tider upplevde, och många av orden är värdefulla och kan ge människor vad de behöver. Därför tycker alla om att läsa Bibeln. Eftersom det finns så mycket dolt i Bibeln skiljer sig folks syn på den från den syn man har på verk av stora andliga personligheter. Bibeln är en beskrivning och sammanställning av de upplevelser och kunskaper de människor som tjänade Jehova och Jesus hade under den gamla och nya tidsåldern, och därför har den gett senare generationer stora insikter och upplysning och sätt att leva. Anledningen till att Bibeln står över alla andra stora andliga personers skrifter är att alla deras skrifter bygger på Bibeln, alla deras erfarenheter kommer från Bibeln och alla förklarar de Bibeln. Så även om människor kan få näring från böcker av stora andliga personer vördar de fortfarande Bibeln, eftersom den framstår som så mäktig och djup för dem! Fastän Bibeln samlar några av böckerna om livets ord, såsom Paulus brev och Petrus brev, och fastän folk kan få näring och hjälp av dessa böcker, så är de likväl föråldrade, de tillhör en gången tid, och hur bra de än är så passar de bara för en tidsperiod och varar inte för evigt. Guds verk utvecklas nämligen ständigt och kan helt enkelt inte bara stanna upp vid den tid då Paulus och Petrus levde eller för alltid vara kvar i nådens tidsålder då Jesus korsfästes. Därför är dessa böcker endast lämpliga för nådens tidsålder, inte för rikets tidsålder i de sista dagarna. De kan endast sörja för de troende under nådens tidsålder, inte för de heliga under rikets tidsålder, och hur bra de än är så är de ändå föråldrade. Det är samma sak med Jehovas skapelseverk eller hans verk i Israel. Det spelar ingen roll hur stort verket var, det skulle ändå bli föråldrat och den tid skulle trots allt komma då det var förbi. Det är likadant med Guds verk. Det är stort, men det kommer en tid när det tar slut; det kan inte alltid förbli mitt i skapelseverket eller korsfästelseverket. Det spelar ingen roll hur övertygande korsfästelsens verk var och hur effektivt det besegrade Satan — ett verk är trots allt fortfarande ett verk och tidsåldrarna är trots allt fortfarande tidsåldrar; verket kan inte alltid vila på samma grund och tiderna kan inte förbli desamma för evigt, för skapelsen

---

inträffade och de sista dagarna måste komma. Detta är oundvikligt! I dag har följaktligen livets ord i Nya testamentet – apostlarnas brev och de fyra evangelierna – blivit historiska böcker, de har blivit gamla almanackor, och hur skulle de gamla almanackorna kunna ta människorna in i den nya tidsåldern? Oavsett hur väl dessa almanackor kan förse människorna med liv, och oavsett hur väl de kan leda människor till korset – är de inte föråldrade? Har de inte förlorat sitt värde? Därför säger jag att du inte ska tro blint på dessa almanackor. De är för gamla, de kan inte föra dig in i det nya verket och de kan endast vara en börda för dig. Inte nog med att de saknar kraft att föra dig in i det nya verket och till ett nytt inträde, utan de leder in dig i de gamla religiösa kyrkorna – och i så fall går du väl bakåt i din tro på Gud?

Det som Bibeln dokumenterar är Guds verk i Israel samt en del av det som det utvalda israelitiska folket gjorde. Trots att det gjordes ett visst urval av de delar som skulle ingå respektive uteslutas, så klandrade den helige Ande inte någon för detta även om han inte gillade det. Bibeln är uteslutande en historia över Israel och därmed också en historia om Guds verk. Det folk, de förhållanden och saker som den berättar om var alla verkliga och ingenting av detta hade symbolisk betydelse – naturligtvis bortsett från Jesajas, Daniels och andra profeters profetior och Johannes bok med visioner. De tidiga israeliterna var kunniga och kultiverade och deras forntida kunskap och kultur var ganska avancerad, så vad de skrev stod på en högre nivå än det som människorna av i dag skriver. Därför borde det inte komma som någon överraskning att de kunde skriva dessa böcker, för Jehova hade gjort så mycket bland dem och de hade sett så mycket. David skådade Jehovas gärningar med egna ögon, han upplevde dem personligen och såg många av tecknen och undren och skrev alla dessa psalmer som lovprisade Jehovas gärningar. Att de kunde skriva dessa böcker under vissa omständigheter berodde inte på att de var exceptionellt begåvade. De prisade Jehova därför att de hade sett honom. Om ni inte har sett något av Jehova och är okunniga om hans existens, hur skulle ni då kunna lovprisa honom? Om ni inte har skådat Jehova så vet ni inte att lovprisa eller dyrka honom, än mindre kan ni skriva sånger till hans lov, och även om ni ombads att hitta på några gärningar som Jehova gjort skulle ni inte kunna göra det. Att ni i dag kan lovprisa och älska Gud beror också på att ni har sett honom och upplevt hans verk – och om er kaliber förbättras, kommer då inte ni också att kunna skriva dikter som prisar Gud precis som David gjorde?

Att förstå Bibeln och att förstå historien utan att förstå vad den helige Ande gör i dag – det är fel! Du har lyckats mycket bra då du studerat historia, du har gjort ett fantastiskt jobb, men du förstår ingenting av det arbete som den helige Ande gör i dag. Är inte det dåraktigt? Andra frågar dig: "Vad gör Gud i dag? Vad bör du träda in i i dag? Hur går det med din strävan i livet? Förstår du Guds vilja?" Du kommer inte att ha något svar på deras frågor – så vad vet du? Du kommer att säga: "Jag vet bara att jag måste vända köttet ryggen och lära känna mig själv." Och om de då frågar: "Vad vet du mer?", så kommer du att säga att du vet att du ska följa alla Guds arrangemang och att du förstår lite grand av Bibelns historia och detta är allt. Är det allt du har fått ut av din tro på Gud under alla dessa år? Om det är allt du förstår så saknar du så mycket. Er mognad i dag gör er totalt oförmögna att uppnå vad jag begär av er, de sanningar ni förstår är alltför få och ert omdöme alltför ringa – er tro är med andra ord alltför ytlig! Ni måste förses med fler sanningar, ni behöver mer kunskap, ni måste förstå mer – först då kommer ni att kunna sprida evangeliet, för detta är vad ni behöver uppnå!

Trosutövning (2)

I gångna tider tränade människor på att vara hos Gud och leva i anden i varje ögonblick. Jämfört med idag är det en enkel form av andlig träning, och det utgör det allra första steget när människor praktiserar sin tro. Om människor alltid utövar sin tro på detta vis i sina liv blir de oförmögna att uppnå verkliga livserfarenheter. De kommer att kunna träna sin ande och närma sig Gud i sina hjärtan, och alltid finna stor glädje i att ha Gud med sig, men de kommer också att begränsa sig till en mindre omfattande samvaro med Gud utan tillgång till något mer djupgående. Människor som lever så begränsat kan inte göra stora framsteg. När som helst kan de utropa: "Herre Jesus! Amen!" De är sådana praktiskt taget varje dag, men det är en gången tidsålders trosutövning, att utöva sin tro med att leva i anden i varje ögonblick. Är det inte vulgärt? Idag, när det är tid att fundera över och fokusera på Guds ord; när det är dags att fokusera på att omsätta sanningen i praktik; nu när det är dags att utföra din plikt, gör det och enbart det. Den här formen av trosutövning är faktiskt frigörande; den befriar dig. Det är inte som hur de religiösa männen förr i tiden bad sina böner och bordsböner. Förr var det gängse bland de troende, men idag är det bakåtsträvande att utöva tron på det sättet. Guds verk har nu uppnått en högre nivå. Det som idag kallas att "ta in Gud i livet" är den viktigaste aspekten av att utöva sin tro. I verkligheten måste människorna äga sann mänsklighet, och vad de bör besitta i sin sanna mänsklighet är de ord Gud uttalar i dag. Att tillämpa dessa Guds ord i verkliga livet är den praktiska innebörden i att "ta in Gud i livet". Idag bör människorna i första hand utrusta sig med följande: I ett avseende måste de utbilda sig, förbättra sin karaktär, sin läsförståelse och sin generella förståelse; i ett annat avseende måste de leva en sann människas liv. Du har precis kommit inför Gud från världen; du måste först träna ditt hjärta att vara tyst inför Gud. Detta är början på ens trosutövning och är också det första steget i att uppnå en förändring i ditt livs sinne. Vissa människor är relativt anpassningsbara i hur de utövar sin tro; de grubblar över sanningen medan de arbetar eller gör hushållsarbete, de funderar sig fram till de sanningar och principer som de bör förstå och tillämpa i verkligheten. Å ena sidan måste du leva ett sant mänskligt liv, och å den andra måste det finnas tillträde till sanningen. Detta är de bästa metoderna för tillämpning av tron i det verkliga livet.

För att människorna ska ta in Gud i sitt verkliga liv krävs det främst att de tillber Gud, strävar efter kunskap om Gud och utför Guds uppgift som en Guds varelse med sann mänsklighet. Det är inte det att de absolut måste be till Gud varje gång de gör något, och tro att det är fel eller tro att de borde känna skuld gentemot honom om de inte ber. Dagens utövning av tron är inte alls sådan; den är avslappnad och enkel! Den kräver inte att man följer doktriner, utan snarare bör var och en handla enligt sin egen individuella mognad. Om du inte tror på Gud, behandla honom som en icke-troende, och om han tror, behandla honom som en troende. Utöva inte kärlek och tålmod, utan snarare visdom. Vissa människor går ut för att köpa grönsaker, och medan de går mumlar de: "Gud! Vilka grönsaker vill du att jag köper idag? Jag ber om din hjälp. Gud vill att vi förhärligar hans namn i allt vi gör och att vi bär vittnesbörd, så även om säljaren ger mig något ruttet, kommer jag ändå att tacka Gud och uthärda. Vi som tror på Gud kan inte välja bland grönsakerna." De tror att göra på detta sätt är att vittna om Gud, och resultatet blir att de spenderar pengar på att köpa ruttna grönsaker, och ändå ber de och säger: "Gud! Jag kommer att äta de ruttna grönsakerna så länge du anser att det är acceptabelt." Är inte ett sådant sätt utöva sin tro absurt? Följer det inte en doktrin? Tidigare tränade människor på att leva i anden i varje ögonblick, vilket härrör från arbetet som tidigare gjorts i nådens tidsålder. Fromhet, ödmjukhet, kärlek, tålmod, att tacka för allt – det var kraven på alla troende i nådens tidsålder. Vid den tiden bad människorna till Gud om allt; de bad när de köpte kläder, och även när de blev underrättade om ett möte: "Gud! Ska jag gå eller inte? Om du vill att jag går, gör det smidigt för mig. Om du inte vill att jag går, låt mig snubbla och falla." De vädjade till Gud i bönen, och efteråt kände de sig oroliga och gick ändå inte. Det fanns också systrar som, eftersom de fruktade att bli slagna av sina icke-troende män när de kom tillbaka, kände sig oroliga när de bad och så inte gick till sammankomster. De trodde att det var Guds vilja, när i verkligheten inget skulle ha hänt om de hade gått. Resultatet blev att de missade ett möte. Allt detta berodde på människors okunnighet. De som utövar tron på detta sätt lever efter sina egna känslor. Det sättet att utöva tron är felaktigt och absurt och är fullt av vaghet. Det finns för många personliga känslor och tankar. Om du får höra om en sammankomst, gå då dit; det finns inget ytterligare behov att be till Gud. Är det inte enkelt? Om du behöver köpa kläder i dag, gå och gör det. Be inte till Gud och säg: "Gud! Vill du att jag går eller inte? Vad händer om en av systrarna råkar komma

---

medan jag är borta?” Du är rädd att en syster kommer på besök så du går inte, ändå blir resultatet att kvällen når sitt slut och ingen har kommit. Också i nådens tidsålder var detta sätt att utöva tron avvikande och felaktigt. Alltså, om människor utövar tron som i gångna tider blir det inte någon förändring i deras liv. De bara fogar sig okunnigt efter vad som kommer, de utövar inte ett gott omdöme och de gör inget annat än att följa blint och hårda ut. Förr i tiden fokuserade människor på att förhärliga Gud – men Gud vann ingen härlighet av dem, för de hade inte levt ut tron i praktiken. De begränsade sig bara enligt sina personliga uppfattningar, och inte ens flera års utövning av tron resulterade i någon förändring i deras liv. De visste bara att uthärda, att vara ödmjuka, att älska och förlåta, men saknade den minsta upplysning från den Helige Ande. Hur kunde människor känna Gud på det sättet? Och hur kunde de på något sätt förhärliga Gud?

Människor kan bara komma på rätt spår i sin tro på Gud om de tar in Gud i sina verkliga liv och i sin vanliga, mänskliga vardag. Guds ord leder er idag; det finns inget behov att söka och famla som tidigare. När du kan utöva tron enligt Guds ord och kan undersöka och mäta dig själv enligt de mänskliga tillstånd som jag har uppenbarat, kommer du att kunna uppnå förändring. Det här är ingen doktrin, utan vad Gud kräver av människan. Låt mig förklara för dig i dag: Bekymra dig bara om att handla i enlighet med mina ord. Mina krav på dig grundar sig i behoven hos en sann människa. Jag har redan sagt dig mina ord; så länge du fokuserar på att praktisera dem kommer du att existera i enlighet med Guds avsikter. Nu är det tid att leva i Guds ord: Guds ord har förklarat allt, allt har tydliggjorts, och så länge du lever i enlighet med Guds ord kommer du att leva ett liv som är helt ledigt och frigt. I det förflutna, när människor tog in Gud i sina verkliga liv, praktiserade de för mycket doktrin och ritualer; de bad och sökte sig till Gud också angående bagateller, de åsidosatte tydligt angivna ord och läste dem inte. Istället ägnade de alla sina ansträngningar åt att söka – utan resultat. Ta frågorna om mat och kläder till exempel: Du ber och lägger frågan i Guds händer, ber att Gud beslutar allt åt dig. När Gud hör det kommer han att säga: ”Måste jag bekymra mig om sådana bagateller? Var har den vanliga mänskligheten och förståndet som jag skapade åt dig tagit vägen?” Ibland gör någon ett misstag i sina handlingar och tror att de har förolämpat Gud och blir hämmade. Vissa människors tillstånd är bra, men när de gör någon liten sak felaktigt tror de att Gud tuktar dem. Detta är inte Guds verk, utan

---

påverkan från människans eget sinne. Ibland är det inget fel med hur du upplever saker, men andra säger att du inte upplever på rätt sätt, och då känner du dig snärjd – du blir negativ och mörk inuti. Ofta när människor är negativa på detta sätt tror de att de blir tuktrade av Gud, men Gud säger: ”Jag har inte utfört någon tuktan i dig; hur kan du beskylla mig så?” Människor blir negativa för lätt. De är också ofta överkänsliga och klagar ofta på Gud. Gud kräver inte att du lider på det viset, men ändå låter du dig falla in i det tillståndet. Det finns inget värde i den typen av lidande. Människorna ser inte verket som utförts av Gud, och på många sätt är de okunniga och oförmögna att se klart, så de blir fast i sina egna föreställningar och i sin fantasi, och snärjer in sig allt djupare. Somliga säger att allt ligger i Guds händer, så kan Gud inte veta när människor är negativa? Naturligtvis vet Gud. När du är insnärjd i mänskliga föreställningar har den Helige Ande inget sätt att verka i dig. Ofta blir vissa människor fast i ett negativt tillstånd, men jag fortsätter ändå mitt arbete. Oavsett om du är negativ eller positiv vid den tidpunkten begränsas jag inte av dig, utan du bör veta att alla ord jag talar och det enorma arbete jag utför tillkommer snabbt i enlighet med människors tillstånd. När du är negativ hindrar det inte den Helige Andes arbete. Till exempel under tiden för tuktan och tiden för dödsprövning var alla människor fast i ett negativt tillstånd, men detta hindrade inte mitt arbete. När du var negativ, fortsatte den Helige Ande att göra det som behövde göras i andra människor. Du kanske förblir stillastående i en månad, men jag fortsätter ändå att arbeta – vad du än gör i framtiden eller i nuet kan inte stoppa den Helige Andes verk. Några negativa tillstånd kommer ur mänsklig svaghet; när människor tror att de är oförmögna att uppfylla eller uppfatta Guds krav blir de negativa. Till exempel under tiden för tuktan talade Guds ord om att älska Gud till en viss grad under tuktan, men människorna trodde sig vara oförmögna. De kände sig särskilt sorgsna och beklagade att deras kött hade blivit så djupt fördärvat av Satan, och att deras karaktär var så låg. De kände att det var synd att de hade fötts in i världen. Och vissa trodde att det var för sent för dem att tro på Gud och lära känna Gud, och att de inte var värda att fullkomnas. Allt detta är normala mänskliga tillstånd.

Människans kött kommer av Satan, det är fullt av ett upproriskt sinnelag, det är beklagligt smutsigt och orent. Människor traktar för mycket efter köttets njutning och det finns för många yttringar av köttet; därför föraktar Gud till en viss grad människans kött. När människor överger det smutsiga och korrupta från Satan får de Guds frälsning.

Men om de inte frigör sig från smuts och korruption lever de fortfarande under Satans styre. Människors överseende, svekfullhet och ohederlighet är av Satan. Frälsningen gör att du kan undfly dessa saker. Guds verk kan inte vara fel; det görs för att rädda människorna från mörkret. När du har trott till en viss punkt och kan frigöra dig från köttets fördärv och inte längre är fängslad i fördärvet, har du då inte blivit frälst? När du lever under Satans styre kan du inte manifesteras Gud, du är något smutsigt och du kan inte motta Guds arv. När du väl har renats och gjorts fullkomlig blir du helig, du blir en verklig människa och du blir välsignad av Gud och en fröjd för Gud. Det verk Gud utför idag är frälsning samtidigt som det är dom, tuktan och förbannelse; det har flera aspekter. Skulle du inte säga att några av Guds ord inte bara är dom och tuktan, utan också förbannelse? Jag talar för att uppnå resultat, för att få människor att lära känna sig själva och inte för att döda människor. Mitt hjärta slår för er. Att tala är en av de metoder jag verkar med; genom ord uttrycker jag Guds sinnelag och låter dig förstå Guds vilja. Ditt kött kan dö, men du har en ande och en själ. Om människor bara hade kött skulle deras tro inte ha någon mening, inte heller skulle det finnas någon mening i allt arbete jag utfört. Idag talar jag på ett sätt och därefter på ett annat sätt; under en tid är jag oerhört hatisk mot människor, och sedan ett tag är jag ytterst kärleksfull. Jag gör allt detta för att uppnå förändring i ditt sinnelag, såväl som för att förändra din uppfattning om Guds verk.

De sista dagarna har kommit och i länder över hela världen råder turbulens. Politiken är i oordning, och överallt finns hungersnöd, farsoter, översvämningar och torka. I människans värld råder katastrof. Himlen har också skickat ner elände. Detta är tecken på de sista dagarna. Men för människorna verkar det som en värld av glädje och prakt, och en som blir mer och mer sådan. Alla människors hjärtan dras till det, och många är fängslade och oförmögna att dra sig ut ur det; många kommer att förledas av dem som ägnar sig åt bedrägerier och trolldom. Om du inte strävar efter framsteg, saknar ideal och inte har förankrat dig på det sanna sättet kommer du att sopas bort av syndens svallande tidvatten. Kina är det mest bakåtsträvande av alla länder; det är landet där den stora röda draken ligger ihopringlad. Det har flest människor som dyrkar avgudar och bedriver trolldom, och det har flest tempel. Det är en plats där smutsiga demoner bor. Du är född i det, du har utbildats i det och genomsyrats av dess inflytande; du har blivit korrupt och torterad av det, men efter att du har vaknat har du övergivit det

---

och vunnits av Gud. Detta är Guds härlighet, och det är därför det här stadiet av verket har stor betydelse. Gud har verkat i så stor skala och har talat så många ord, och han kommer slutligen att vinna er. Detta är en del av verket i Guds förvaltning, och ni är "segerens krigsbyte" i Guds kamp mot Satan. Ju mer ni förstår sanningen och desto bättre ert liv i kyrkan är, desto mer kommer den stora röda draken att tas ner på knä. Dessa saker tillhör den andliga världen – de är strider som pågår i den andliga världen – och när Gud vinner, skall Satan vanäras och falla. Detta steg i Guds verk har en enorm betydelse. Gud verkar i så stor skala och frälser fullständigt denna grupp människor så att ni kan undfly Satans inflytande, bo i det heliga landet, leva i Guds ljus under ljusets ledarskap och vägledning. Då finns det en mening med ditt liv. Vad ni äter och har på er är annorlunda; ni njuter av Guds ord och lever ett liv med mening, och vad finner de glädje i? De finner bara glädje i sina "förfäders arv" och sin "nationella anda". De har inte den minsta mänsklighet! Alla era kläder, ord och handlingar skiljer sig från deras. Till sist kommer ni att helt undfly smutsen, ni kommer inte längre att vara förankrade i Satans frestelse utan vinna Guds dagliga tillhandahållande. Ni skall alltid vara försiktiga. Även om ni bor på en smutsig plats, är ni oskadda av smutsen och kan leva nära Gud och få hans stora beskydd. Gud har valt ut er bland alla i detta gula land. Är ni inte de mest välsignade människorna? Du är en skapad varelse – du borde naturligtvis tillbe Gud och sträva efter ett liv med mening. Om du inte tillber Gud utan lever i ditt smutsiga kött, är du då inte bara ett djur i mänsklig klädnad? Eftersom du är en människa bör du göra dig tillgänglig för Gud och uthärda allt lidande! Du bör bestämt och med glädje acceptera det lilla lidande som du är utsatt för i dag och leva ett meningsfullt liv, som Job, och som Petrus. I den här världen bär människan djävulens kläder, äter mat från djävulen och arbetar och tjänar under djävulens tumme och blir fullständigt nedtrampad i hans smuts. Om du inte förstår meningen med livet eller det sanna levnadssättet, vilken betydelse har då ditt liv? Ni är människor som följer den rätta vägen och söker förbättring. Ni är människor som reser er upp i den stora röda drakens nation, de som Gud kallar rättfärdiga. Är det inte det mest meningsfulla livet?

Inkarnationens hemlighet (1)

I nådens tidsålder banade Johannes väg för Jesus. Johannes kunde inte utföra Guds verk utan gjorde bara människans plikt. Även om Johannes var Herrens förelöpare kunde han inte företräda Gud; han var bara en människa som användes av den helige Ande. När Jesus blivit döpt sänkte sig den helige Ande ner över honom som en duva. Då inledde han sitt verk, det vill säga, då började han bedriva Kristi verksamhet. Det var därför han antog Guds identitet, för det var från Gud han kom. Det spelar ingen roll hurdan hans tro var dessförinnan — den må ha varit svag ibland och stark ibland — för allt det hörde till det normala mänskliga liv han levde innan han startade sin verksamhet. När han blivit döpt (alltså smord) var Guds makt och härlighet genast hos honom, och så inledde han sin gärning. Han kunde göra tecken och under, utföra mirakel, och han hade makt och myndighet därför att han agerade direkt å Guds vägnar; han utförde Andens verk i Andens ställe och uttryckte Andens röst. Därför var han Gud själv; detta är obestridligt. Johannes var en person som användes av den helige Ande. Han kunde inte företräda Gud, och inte heller var det möjligt för honom att företräda Gud. Om han hade velat göra det skulle inte den helige Ande ha tillåtit det, eftersom Johannes inte var i stånd att göra det arbete som Gud hade för avsikt att utföra. Kanske fanns det mycket i honom som var ett uttryck för människans vilja eller någonting som var avvikande; han kunde i alla fall under inga omständigheter direkt företräda Gud. Hans misstag och felaktigheter representerade bara honom själv, men hans verksamhet var representativ för den helige Ande. Likväl kan man inte säga att han som helhet företrädde Gud. Skulle hans avvikelse och felaktighet också representera Gud? Att ha fel då man företräder människan är normalt, men att vara avvikande då man företräder Gud — vore inte det att vanhedra honom? Vore inte det att häda den helige Ande? Den helige Ande låter inte utan vidare människan ställa sig på Guds plats, även om andra upphöjer henne. Om hon inte är Gud kan hon inte stå fast i längden. Den helige Ande låter inte människan representera Gud som hon behagar! Det var till exempel den helige Ande som vittnade om Johannes och det var den helige Ande som uppenbarade för honom att han skulle vara den som beredde väg för Jesus, men det verk som den helige Ande utförde i honom var väl avpassat. Allt som begärdes av Johannes var att han skulle vara Jesu vägröjare och bereda vägen för honom. Det vill säga, den helige Ande godkände bara hans verksamhet med att bereda väg och lät honom bara utföra detta

---

arbete — någon annan verksamhet tilläts han inte bedriva. Johannes representerade Elia och han var en profet som banade väg. Den helige Ande stöttade honom i detta; så länge hans verksamhet bestod i att bana väg hade han den helige Andes gillande. Men om han hade gjort anspråk på att vara Gud själv och sagt att han hade kommit för att avsluta återlösningens verk, skulle den helige Ande ha varit tvungen att fostra honom. Oavsett hur viktig Johannes gärning var, och oaktat att den var godkänd av den helige Ande, så var den inte utan begränsningar. Även om den helige Ande mycket riktigt godkände hans verksamhet, så var den makt han fått vid det tillfället begränsad till hans vägröjande. Han kunde inte bedriva någon annan verksamhet alls, för han var inte Jesus utan bara Johannes som beredde vägen. Den helige Andes vittnesbörd är alltså fundamentalt, men det arbete som den helige Ande tillåter att människan utför är ännu mer avgörande. Hade inte Johannes fått ett starkt vittnesbörd om sig vid den tiden? Var inte hans verksamhet också betydelsefull? Men hans gärning kunde inte övergå Jesu gärning, för han var inte mer än en människa som användes av den helige Ande och kunde inte direkt företräda Gud. Därför var det arbete han utförde begränsat. När han hade fullgjort arbetet med att bana väg var det ingen som fortsatte hans vittnesbörd, ingen ny verksamhet följde, och när Guds eget verk inleddes försvann han ur bilden.

Det finns en del som är besatta av onda andar och ropar ut med hög röst: "Jag är Gud!" Men i sista änden blir de avslöjade, för de har fel när det gäller vem de företräder. De företräder Satan och den helige Ande fäster inget avseende vid dem. Oavsett hur högt du upphöjer dig själv eller hur högt du ropar så är du ändå en skapad varelse och du tillhör Satan. Jag ropar aldrig ut: "Jag är Gud, jag är Guds älskade son!" Men det arbete jag utför är Guds verk. Behöver jag ropa? Det finns inget behov av någon upphöjelse. Gud utför själv sitt eget verk och har inget behov av att någon människa beviljar honom en viss status eller ger honom någon hederstitel: hans verk representerar hans identitet och ställning. Var inte Jesus Gud själv innan han döptes? Var han inte det kött som Gud inkarnerat? Inte kan man väl säga att det var först sedan han fått vittnesbörd om sig som han blev Guds enfödde son? Fanns det inte en människa vid namn Jesus redan långt innan han började sin verksamhet? Du är oförmögen att frambringa nya vägar eller att företräda Anden. Du kan inte uttrycka Andens verk eller de ord han talar. Du är oförmögen att utföra det arbete som Gud själv utför, och du är oförmögen att utföra Andens verk. Guds visdom, under och

---

outgrundlighet, liksom hela det sinnelag som Gud tuktar människan med — allt detta ligger bortom vad du förmår uttrycka. Därför vore det meningslöst för dig att försöka göra anspråk på att vara Gud; du skulle bara ha namnet och inget av substansen. Gud själv har kommit men ingen känner igen honom, och likväl fortsätter han sitt verk och gör det som företrädare för Anden. Det spelar ingen roll om ni kallar honom människa eller Gud, Herren eller Kristus, eller om ni kallar henne syster. Det arbete han utför är Andens verk och det är liktydigt med Guds eget verk. Han bryr sig inte om vad människan kallar honom vid för namn. Kan namnet bestämma hans verk? Vad Gud anbelangar så är han det kött som Guds ande inkarnerat oavsett vad du kallar honom; han representerar Anden och är godkänd av Anden. Om du inte kan bereda väg för en ny tidsålder, avsluta den gamla, inleda en ny tidsålder eller utföra nytt verk, då kan du inte kallas Gud!

Inte ens en människa som används av den helige Ande kan företräda Gud själv. Det innebär inte bara att en sådan människa inte kan företräda Gud, utan också att det arbete hon utför inte direkt kan representera honom. Mänsklig erfarenhet kan med andra ord inte placeras direkt inom Guds förvaltning och den kan inte representera Guds förvaltning. Det arbete som Gud själv utför är hela det arbete han avser att utföra i sin egen förvaltningsplan och det hänför sig till den stora förvaltningen. Det arbete som utförs av människan (alltså av folk som används av den helige Ande) består i att hon bidrar med sin individuella erfarenhet. Det består i att hitta en ny erfarenhetsväg bortom den som trampats av dessa som gått före, och att under den helige Andes vägledning visa sina bröder och systrar vägen. Vad dessa människor bidrar med är sin personliga erfarenhet eller andliga människors andliga skrifter. Även om de här människorna används av den helige Ande har det arbete de utför inget att göra med det stora förvaltningsverket i den sextusenåriga planen. De tillhör bara den kategori som den helige Ande under olika perioder utsett att leda människorna i Andens ström, till dess de funktioner de kan fylla är slut eller tills deras liv tar slut. Det enda de gör är att bereda en lämplig väg för Gud själv eller att fortsätta en viss aspekt av Guds förvaltning på jorden. I sig själva är de här människorna oförmögna att utföra det större verk som hans förvaltning innebär. Inte heller kan de öppna upp nya utvägar, och än mindre kan någon av dem slutföra hela Guds verk från den föregående tidsåldern. Därför representerar det arbete de utför bara en skapad varelse som gör sin uppgift och kan

---

inte representera Gud själv då han utför sin verksamhet. Det beror på att det arbete de utför skiljer sig från det som Gud själv utför. Att starta en ny tidsålder är något som ingen människa kan göra i Guds ställe. Det kan inte göras av någon annan än Gud själv. Allt det arbete människan utför består i att göra sin plikt som skapad varelse och görs när hon drivs eller blir upplyst av den helige Ande. Den vägledning som de här individerna bidrar med består uteslutande i att visa människor hur de ska utöva sin tro i det dagliga livet och hur de ska handla i harmoni med Guds vilja. Människans verk inbegriper inte Guds förvaltning och representerar inte heller Andens verk. Witness Lees och Watchman Nees uppgift var till exempel att visa vägen. Vare sig vägen var ny eller gammal baserade sig verksamheten på principen att hålla sig till Bibeln. Oavsett om det gällde att återupprätta en lokal församling eller att skapa en lokal församling handlade deras verksamhet om församlingsetablering. Det arbete de utförde var en fortsättning på det verk som Jesus och hans apostlar hade lämnat oavslutat eller inte utvecklat vidare under nådens tidsålder. Vad de gjorde var att återupprätta det som Jesus tidigt i sin verksamhet hade uppmanat de generationer som kom efter honom att göra, exempelvis att hålla huvudet täckt, låta döpa sig, bryta bröd eller dricka vin. Man skulle kunna säga att deras uppgift var att hålla sig till Bibeln och söka vägar inuti Bibeln. De gjorde inga nya framsteg av något slag. I deras arbete kan man följaktligen bara se upptäckten av nya vägar i Bibeln liksom bättre och mer realistiska sätt att utöva tron. Men man kan inte finna i deras arbete vad Gud vill idag, och än mindre kan man finna det nya verk som Gud planerar att utföra i de sista dagarna. Det beror på att den väg de vandrade fortfarande var en gammal väg — där fanns ingen förnyelse och ingen utveckling. De fortsatte att hålla fast vid Jesu korsfästelses verklighet, uppmana folk att vända om och bekänna sina synder, hålla fast vid orden att den som är ståndaktig intill änden ska bli frälst och att mannen är kvinnans överhuvud och att kvinnan måste lyda sin make, samt i än högre grad hålla fast vid den traditionella uppfattningen att systrar inte kan predika utan endast lyda. Om man hade fortsatt att följa ett sådant ledarskap skulle den helige Ande aldrig ha kunnat utföra något nytt verk, göra människor fria från dogmer eller leda dem in i ett rike av frihet och skönhet. Därför måste denna etapp av verket, som förändrar tidsåldern, utföras och uttalas av Gud själv; ingen människa kan göra det i hans ställe. Hittills har hela den helige Andes verksamhet utanför denna ström stannat av, och de som användes av den helige Ande har tappat orienteringen.

Eftersom det arbete som utförs av de människor den helige Ande använder skiljer sig från det arbete som utförs av Gud själv, skiljer sig följaktligen också deras identiteter och de personer å vars vägnar de agerar. Det beror på att det arbete den helige Ande har för avsikt att utföra är annorlunda, och därför beviljas de som likaledes utför arbete olika identiteter och status. De människor som används av den helige Ande kan även göra en del nya uppgifter och avskaffa en del uppgifter som utfördes i den föregående tidsåldern, men det de gör kan inte uttrycka Guds sinnelag och vilja i den nya tidsåldern. De arbetar bara för att avskaffa den föregående tidsålderns arbete och inte för att göra nytt verk i syfte att direkt företräda sinnelaget hos Gud själv. Oavsett hur många föråldrade ritualer de avskaffar eller hur många nya ritualer de introducerar, företräder de följaktligen ändå människan och skapade varelser. När Gud själv verkar, förklarar han emellertid inte genast att den gamla tidsålderns religiösa bruk är avskaffade eller tillkännager direkt att en ny tidsålder börjat. Han är direkt och rättfram i sitt handlande. Han är rakt på sak då han utför det verk han har för avsikt att utföra; det vill säga, han ger genast uttryck åt det verk som han har startat, utför genast sitt arbete så som han avsett från början och uttryckt sitt väsen och sitt sinnelag. Sett ur människans synvinkel är hans sinnelag och därmed också hans verksamhet annorlunda än i forna tider. Men sett ur Guds eget perspektiv är det här bara en fortsättning och vidareutveckling av hans verk. När Gud själv är verksam talar han sitt ord och startar det nya verket direkt. När människan verkar är det däremot efter moget övervägande och studier, eller också är det en förlängning av kunskap och systematisering av åtgärder som grundar sig på andras arbete. Kärnan i det arbete människan utför är alltså att följa en etablerad ordning och att "gå gamla stigar i nya skor". Detta innebär att även den stig som de människor som användes av den helige Ande gick bygger på den väg som Gud själv anlade. Så när allt kommer omkring är människan fortfarande människa och Gud är fortfarande Gud.

Johannes föddes enligt ett löfte, ungefär som Isak föddes åt Abraham. Han banade väg för Jesus och utförde mycket arbete, men han var inte Gud. Snarare var han en av profeterna, eftersom han bara banade vägen för Jesus. Hans gärning var också betydelsefull och det var först efter det att han banat väg som Jesus officiellt inledde sin verksamhet. I själva verket arbetade han bara för Jesus, och det arbete han utförde tjänade Jesu verksamhet. När han hade slutat bana vägen inledde Jesus sitt verk, ett

---

verk som var nyare, mer konkret och mer detaljerat. Johannes utförde bara den inledande delen av verket; det mesta av det nya verket var det Jesus som gjorde. Även Johannes utförde nytt verk, men det var inte han som inledde en ny tidsålder. Johannes föddes enligt ett löfte och han fick sitt namn av ängeln. När det begav sig ville somliga ge honom sin far Zakarias namn, men hans mamma tog till orda och sa: "Det här barnet kan inte få det namnet. Han ska heta Johannes." Allt detta skedde på den helige Andes befallning. Men varför kallades Johannes i så fall inte Gud? Jesus fick också sitt namn på den helige Andes befallning, han föddes av den helige Ande, och han föddes enligt den helige Andes löfte. Jesus var Gud, Kristus, och Människosonen. Men Johannes verk var också viktigt, så varför kallades inte han Gud? Exakt vad var skillnaden mellan Jesu verksamhet och Johannes verksamhet? Var det enda skälet att Johannes var den som beredde väg för Jesus? Eller att detta hade förutbestämts av Gud? Trots att även Johannes sa: "Omvänd er, för himmelriket är nära", och trots att även han predikade evangeliet om himmelriket, utvecklades inte hans verksamhet vidare utan utgjorde bara en början. Jesus inledde däremot en ny tidsålder såväl som avslutade den gamla, och dessutom fullbordade han den gammaltestamentliga lagen. Det verk han utförde var större än det Johannes gjorde, och inte nog med det utan han kom för att återlösa hela mänskligheten — den etappen i verket genomförde han. Vad Johannes anbelangar så beredde han bara vägen. Även om hans verk var betydande, hans ord många och de lärjungar som följde honom talrika, gjorde hans verksamhet inte mer än gav människan en nystart. Hon fick aldrig livet, vägen eller djupare sanningar av honom, och inte heller gav han henne någon förståelse av Guds vilja. Johannes var en stor profet (Elia) som öppnade upp ny terräng för Jesu verksamhet och förberedde de utvalda; han var nådens tidsålders förelöpare. Sådant kan man inte bli varse enbart genom att iaktta en persons normala mänskliga yttre. Detta är så mycket mer träffande då även Johannes utförde arbete som var riktigt ansevärt och dessutom hade han fötts enligt den helige Andes löfte och hans arbete var godkänt av den helige Ande. Mot den bakgrunden är det endast genom det arbete de utför som man kan skilja mellan deras respektive identiteter, för man kan inte avgöra en människas inre väsen av hennes utseende, och det finns inte heller något sätt för människan att förvissa sig om vad som är den helige Andes vittnesbörd. Det arbete som Johannes utförde och det som Jesus utförde skilde sig åt och var av olika slag. Det är av detta som man kan avgöra om Johannes var Gud eller

---

inte. Jesu verk var att initiera, att fortsätta, att avsluta och att förverkliga. Han genomförde vart och ett av dessa steg, medan Johannes uppgift bara var att åstadkomma en början. I början spred Jesus evangelium och predikade omvändelsens väg, och sedan fortsatte han med att döpa människor, bota sjuka och kasta ut onda andar. Slutligen återlöste han mänskligheten från synden och fullbordade sitt verk för hela tidsåldern. Han färdades också runt till alla platser, predikade för människorna och spred evangeliet om himmelriket. I det avseendet var han och Johannes lika. Skillnaden var att Jesus inledde en ny tidsålder och gav mänskligheten nådens tidsålder. Från hans läppar kom ordet om hur människan skulle utöva sin tro och vilken väg hon skulle följa i nådens tidsålder, och sist av allt avslutade han frälsningsverket. Detta verk skulle Johannes aldrig ha kunnat utföra. Därför var det Jesus som utförde Guds eget verk, och det är han som är Gud själv och som direkt företräder Gud. Människor föreställer sig att alla dessa som föds enligt ett löfte, som föds av Anden, som godkänns av Anden och som öppnar upp nya utvägar är Gud. Enligt det resonemanget skulle även Johannes vara Gud, liksom Moses, Abraham och David — allesamman skulle vara Gud. Kan man annat än skratta åt det?

Innan Jesus inledde sin verksamhet var han också bara en vanlig människa som handlade i enlighet med vadhelst den helige Ande gjorde. Oavsett om han på den tiden var medveten om sin egen identitet eller inte, lydde han allt som kom från Gud. Den helige Ande avslöjade aldrig hans identitet innan hans verksamhet började. Det var först efter det att han inlett sin predikoverksamhet som han avskaffade dessa regler och lagar, och det var inte förrän han officiellt började bedriva sin verksamhet som hans ord blev genomsyrat av myndighet och makt. Först efter det att han startat sin verksamhet inleddes hans arbete med att frambringa en ny tidsålder. Dessförinnan var den helige Ande dold i hans inre i tjugonio år, och under den tiden företrädde han bara en människa och hade inte Guds identitet. Guds verk inleddes med att han arbetade och bedrev sin predikoverksamhet; han utförde sin uppgift enligt sin inre plan utan att bry sig om hur mycket människan visste om honom, och det arbete han utförde var direkt å Guds vägnar. Vid den tiden frågade Jesus människorna runt honom: "Vem menar ni att jag är?" De svarade: "Du är den störste av profeter och vår strålande läkare." Andra svarade: "Du är vår överstepräst", och så vidare. Man gav alla sorters svar och några menade till och med att han var Johannes, att han var Elia. Då vände sig Jesus till

---

Simon Petrus och frågade: "Vem säger du att jag är?" Petrus svarade: "Du är Kristus, den levande Gudens son." Från den stunden blev människor medvetna om att han var Gud. När hans identitet blev känd var det Petrus som först blev medveten om detta och det var hans mun som uttryckte det i ord. Då förklarade Jesus: "Ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min fader i himlen." Det arbete han utförde efter att ha blivit döpt — oavsett om andra kände till detta eller inte — var å Guds vägnar. Han kom i syfte att genomföra sitt verk, inte för att uppenbara sin identitet. Det var först efter det att Petrus talade om hans identitet som den blev offentligt känd. Oavsett om du var medveten om att han var Gud själv så inledde han sin gärning när tiden var inne. Och oavsett om du kände till det, fortsatte han ändå sitt verk som tidigare. Även om du förnekade det, skulle han ändå utföra sitt arbete och göra det när tiden var inne. Han kom för att göra sin uppgift och bedriva sin verksamhet, inte för att människan skulle lära känna hans kött utan för att hon skulle ta emot hans verk. Om du inte har insett att den etapp av verket som genomförs idag är Guds verk, beror det på att du saknar vision. Men du kan inte förneka denna etapp i verket; att du inte erkänner det är inget bevis för att den helige Ande inte är verksam eller att hans verk är felaktigt. Det finns de som till och med jämför det nuvarande verket med Jesu verksamhet i Bibeln och använder allt som inte stämmer överens för att förneka detta stadium av verket. Är de inte blinda som gör på det viset? Det som finns dokumenterat i Bibeln är begränsat; det kan inte representera Guds verk i dess helhet. De fyra evangelierna innehåller sammanlagt mindre än hundra kapitel och i dem finns ett antal händelser beskrivna, som exempelvis hur Jesu förbannande av fikonsträdet, Petrus trefaldiga förnekande av Herren, Jesu framträdande för lärjungarna efter sin korsfästelse och uppståndelse, hans undervisning om fasta, undervisning om bön och undervisning om skilsmässa, Jesu födelse och släkttavla, Jesu utväljande av lärjungarna och så vidare. Men folk värdesätter dem som skatter och jämför till och med dagens verk mot dem. De tror till och med att det här var allt Jesus gjorde i sitt liv, som om Gud bara var kapabel att göra precis så mycket och ingenting mer. Är inte det absurt?

Den tid Jesus hade på jorden var trettiofyra och ett halvt år, han levde alltså på jorden i trettiofyra och ett halvt år. Endast tre och ett halvt år av denna tid ägnade han åt att bedriva sin predikoverksamhet; resten av tiden levde han helt enkelt ett vanligt mänskligt liv. Han deltog i gudstjänsterna i synagogan och där lyssnade han till

---

prästernas utläggningar av Skriften och till andras predikningar. Han lärde sig mycket om Bibeln; han var inte född med denna kunskap utan inhämtade den enbart genom att läsa och lyssna. Det står klart nedtecknat i Bibeln att han som tolvåring ställde frågor till lärarna i synagogan: Vad profeterade de forntida profeterna? Hur är det med Mose lagar? Gamla testamentet? Och det här med att människan tjänar Gud i prästerliga dräkter i templet? ... Han ställde många frågor för han hade varken kunskap eller insikter. Även om han var avlad av den helige Ande föddes han som en helt vanlig människa; trots att han hade vissa speciella egenskaper, var han en vanlig människa. Hans visdom ökade successivt i takt med han mognade och blev äldre, och han genomgick en vanlig människas livsfaser. I folks fantasi hade Jesus tydligen varken någon barndom eller ungdom, utan han började leva som en trettioårig man redan när han föddes, och han korsfästes efter att ha fullbordat sin gärning. Förmodligen gick han inte igenom en vanlig människas livsfaser; han varken åt eller umgicks med andra människor, och det var inte lätt för folk att fånga en skymt av honom. Förmodligen var han en udda syn som skulle skrämma dem som såg honom, för han var Gud. Folk tror att Gud som kommer i mänsklig gestalt definitivt inte lever som en normal människa gör; de tror att han är ren utan att behöva borsta tänderna eller tvätta ansiktet eftersom han är en helig person. Är inte detta helt och hållet mänskliga föreställningar? Bibeln berättar ingenting om Jesu liv som människa, utan bara om hans gärning, men det är inget bevis för att han inte besatt en normal mänsklighet eller att han inte levde ett normalt mänskligt liv innan han blev trettio år. Officiellt inledde han sin verksamhet vid tjugonio års ålder, men det innebär inte att man kan avskriva hela hans liv som människa dessförinnan. Bibeln uteslöt bara den perioden i sina dokument; eftersom det var hans liv som en vanlig människa och inte perioden för hans gudomliga gärning, fanns det inget behov av att skriva ner det. Innan Jesus döptes verkade nämligen inte den helige Ande direkt, utan bevarade honom bara i hans liv som vanlig människa tills den dag det var dags för honom att utföra sin verksamhet. Trots att Jesus var Gud i mänsklig gestalt genomgick han samma mognadsprocess som alla vanliga människor. Den här mognadsprocessen togs inte med i Bibeln. Den utelämnades därför att den inte kunde vara till någon större hjälp för människans tillväxt i livet. Tiden innan han döptes var en förborgad period då han inte gjorde några tecken och under. Det var först efter dopet som Jesus inledde hela arbetet med människans återlösning, en verksamhet som är riklig och fylld av nåd,

---

sanning, kärlek och barmhärtighet. När denna verksamhet började var också exakt då nådens tidsålder inleddes; det var skälet till att det skrevs ner och fördes vidare till vår tid. Syftet var att öppna en utväg och föra allt till förverkligande så att dessa som levde i nådens tidsålder skulle kunna vandra nådens tidsålders väg och korsets väg. Fastän det kommer från dokument som nedtecknats av människan är allting fakta, med undantag för små fel som man kan hitta här och där. Men de här skrifterna kan ändå inte sägas vara osanna. Allt det som är nedtecknat är fakta, det är bara det att människor gjorde misstag när man skrev ner det. Det finns de som kommer att säga att om nu Jesus var en person med vanliga normala mänskliga egenskaper, hur är det då möjligt att han kunde göra tecken och under? De fyrtio dagarnas frestelse som Jesus utstod var ett mirakulöst tecken, något som ingen vanlig människa skulle kunnat uthärda. Hans fyrtio dagar långa frestelse var av samma natur som den helige Andes verksamhet; hur kan då någon säga att det inte fanns det minsta övernaturliga i honom? Hans förmåga att göra tecken och under visar inte att han var en övermänniska och inte någon vanlig människa; det handlar bara om att den helige Ande var verksam i en vanlig människa som han och därmed gjorde det möjligt för honom att göra underverk och ännu större ting. Innan Jesus inledde sin predikoverksamhet — eller som Bibeln säger: innan Anden sänkte sig ner över honom — var Jesus bara en vanlig människa och inte på något vis övernaturlig. På så sätt kommer människan att tro att den inkarnerade Gudens kött inte besitter normal mänsklighet och tror därmed felaktigt att inte den inkarnerade Guden är mänsklig. När Gud kommer till jorden är förvisso det arbete han utför och allt människan ser av honom övernaturligt. Allt vad du ser med dina ögon och hör med dina öron är övernaturligt, eftersom hans verk och hans ord är obegripliga och ouppnåeliga för människa. Om något kommer till jorden från himlen, hur kan det då vara annat än övernaturligt? När himmelrikets hemligheter kommer till jorden, hemligheter som är ofattbara och outgrundliga för människan, hemligheter som är alltför förunderliga och visa — är de inte allesamman övernaturliga? Men du ska veta att hur övernaturligt det än är så utför han allting i en normal människas gestalt. Det kött som Gud inkarnerat är alltigenom mänskligt; om han inte vore det skulle han inte vara Gud inkarnerad. Jesus gjorde många underverk på sin tid. Den tidens israeliter såg allt möjligt övernaturligt; de skådade änglar och himmelska budbärare och de hörde Jehovas röst. Var inte allt detta övernaturligt? Idag är det förvisso en del onda anda som använder sig av

---

övernaturliga företeelser för att lura människan; det är inget annat än efterapning från deras sida, att förleda människan med hjälp av verk som inte den helige Ande utför idag. Många onda andar härmar underverken och botandet av sjukdomar; detta är inget annat än de onda andarnas verk, för den helige Ande gör inte längre sådant idag, och alla dessa som har efterapat den helige Andes verk sedan den tiden och framåt är verkligen onda andar. All den verksamhet som utfördes i Israel på den tiden var av övernaturlig natur, men den helige Ande verkar inte på det sättet idag, så om det sker något sådant så är det Satans verk, Satans störning, som kommer från onda andar. Men du kan inte säga att allt som är övernaturligt härrör från onda andar — det beror på i vilken tidsålder Guds verksamhet äger rum. Se till exempel på den inkarnerade Gudens verksamhet idag: vilken aspekt av den är inte övernaturlig? Hans ord är obegripliga och ouppnåeliga för dig, och det arbete han utför kan inte utföras av någon människa. Vad han förstår har inte människan någon möjlighet att förstå, och vad gäller hans kunskap vet inte människa varifrån den kommer. Det finns en del som säger: ”Jag är också vanlig på samma sätt som du, men hur kommer det sig att jag inte vet vad du vet? Jag är äldre och har mer erfarenhet, men hur kan du känna till det som jag inte känner till?” Vad människan anbelangar så är allt detta sådant som hon inte har någon möjlighet att uppnå. Sedan finns det de som säger: ”Ingen känner till den verksamhet som bedrevs i Israel; hur kommer det sig att du vet? Inte ens bibeltolkare kan ge någon förklaring; hur kommer det sig att du vet?” Är inte allt detta övernaturligt? Han har inte stött på några under, men likväl vet han allt och ordet kommer till honom med allra största lätthet. Är inte det övernaturligt? Hans verk övergår allt som kött kan uppnå. Det är utom räckhåll för varje köttslig människas tankar och fullkomligt ofattbart för det mänskliga sinnets resonemang. Trots att han aldrig har läst Bibeln förstår han Guds verk i Israel. Och trots att han står på jorden när han talar, talar han om den tredje himlens hemligheter. När människan läser dessa ord kommer hon att överväldigas av denna känsla: Är inte detta den tredje himlens språk?” Är inte allt detta saker som övergår vad en vanlig människa är kapabel att uppnå? När Jesus på den tiden fastade i fyrtio dagar, var inte det övernaturligt? Om du säger att fyrtio dagars fasta under alla omständigheter är något övernaturligt, ett verk av onda andar, har du då inte fördömt Jesus? Innan han inledde sin verksamhet var han som en vanlig människa. Han gick också i skolan; hur skulle han annars ha lärt sig att läsa och skriva? När Gud blev kött, var Anden dold i köttet. Men

---

eftersom han var en vanlig människa var det nödvändigt för honom att genomgå en process av tillväxt och mognad, och det var först när hans kognitiva förmåga hade mognat och han kunde särskilja saker och ting som han kunde betraktas som en vanlig man. Det var först sedan hans mänskliga natur hade mognat som han kunde inleda sin gärning. Hur skulle han kunnat bedriva sin verksamhet medan hans normala mänskliga natur fortfarande var omogen och han inte kunde resonera förnuftigt? Inte kunde han väl förväntas bedriva sin verksamhet vid sex eller sju års ålder! Varför manifesterade sig inte Gud öppet så snart han blev kött? Det berodde på att hans kötts mänskliga natur fortfarande var omogen; han besatt ännu inte sitt kötts kognitiva processer och inte heller detta kötts normala mänsklighet. Innan han kunde påbörja sitt verk var det följaktligen absolut nödvändigt att han hade normala mänskliga egenskaper och en normal människas sunda förnuft — i så hög grad att han var tillräckligt rustad för att kunna ta itu med sin gärning i köttet. Om han inte varit uppgiften mogen skulle han varit tvungen att fortsätta växa och mogna. Om Jesus hade inlett sin verksamhet vid sju eller åtta års ålder, skulle han då inte ha betraktats som ett underbarn? Skulle inte allt folket ha sett honom som ett barn? Vem skulle ha funnit honom övertygande? Ett barn på sju eller åtta år som inte var högre än talarstolen framför honom — hade han varit lämpad att predika? Innan hans normala mänsklighet mognat var han inte uppgiften vuxen. Eftersom hans mänsklighet fortfarande var omogen var en betydande del av uppgiften helt enkelt utom räckhåll för honom. Guds andes verksamhet i köttet styrs också av sina egna principer. Först när han försetts med den normala mänskligheten kan han ta itu med uppgiften och ta på sig det ansvar han fått av Fadern. Först då kan han börja sitt arbete. Mycket av det som hände i antiken var obegripligt för Jesus när han var barn, och det var enbart genom att ställa frågor till lärarna i synagogan som han kom att förstå. Hur skulle han kunnat undgå att göra misstag om han hade börjat sin verksamhet så snart han lärt sig prata? Inte hade väl Gud rimligen kunnat göra fel? Därför var det först när han var förmögen att verka som han började sin verksamhet; han utförde inte något verk förrän han var fullt kapabel att ta sig an det. Vid tjugonio års ålder var Jesus redan mycket mogen och hans mänsklighet var tillräcklig för att ta itu med det verk han skulle utföra. Det var först då som den helige Ande, som varit dold i trettio år, började uppenbara sig och Guds ande officiellt började verka i honom. Då hade Johannes ägnat sju år åt förberedelser för att öppna upp vägen för honom, och när

---

han avslutat sitt arbete kastades han i fängelse. Då hamnade hela ansvaret på Jesus. Om han hade tagit på sig denna uppgift vid tjugott eller tjugotvå års ålder, när hans mänsklighet fortfarande var bristfällig, när han bara precis hade blivit vuxen och det var mycket han fortfarande inte förstod, skulle han inte ha klarat att ta över kontrollen. Johannes hade redan varit verksam en tid innan Jesus inledde sin gärning och vid det laget var Jesus redan i medelåldern. Vid den åldern var hans normala mänsklighet tillräcklig för att ge sig i kast med det arbete han hade att utföra. Idag har den inkarnerade Guden också normal mänsklighet och fastän denna mänsklighet är långt ifrån mogen i jämförelse med er, är den redan tillräcklig för att ta itu med hans arbete. Detaljerna kring dagens verk är inte alltigenom desamma som på Jesu tid. Varför valde Jesus ut de tolv lärjungarna? Det var helt och hållet till stöd för hans verksamhet och i samförstånd med den. Syftet var dels att skapa en grundval för hans arbete då, dels att lägga grunden för hans verk under kommande dagar. Att välja ut de tolv lärjungarna var Jesu vilja eftersom det var Guds egen vilja för verket på den tiden. Han trodde att han skulle välja ut de tolv lärjungarna och sedan leda dem att predika på varje plats. Men idag finns det inget sådant behov av detta bland er! När den inkarnerade Guden är verksam i köttet finns det många principer, och det är mycket som människan helt enkelt inte förstår; människan utgår ständigt från sina egna åsikter för att bedöma Gud eller för att ställa orimliga krav på honom. Än idag är många människor totalt omedvetna om att deras kunskap uteslutande består av deras egna åsikter. Oavsett i vilken tid eller på vilken plats Gud tar mänsklig gestalt är principerna för hans verksamhet i köttet desamma. Han kan inte bli kött och samtidigt överskrida köttet i sin verksamhet; än mindre kan han bli kött och samtidigt inte vara verksam inom köttets normala mänsklighet. I så fall skulle meningen med Guds inkarnation upplösas i intet, och Ordets människoblivande skulle bli helt meningslöst. För övrigt är det bara Fadern i himlen (Anden) som känner till Guds inkarnation, ingen annan, inte ens köttet själv eller himlens budbärare. I och med detta är Guds verk i köttet desto mer normalt och desto mer kapabelt att visa att Ordet verkligen har blivit kött och att detta kött är en vanlig och normal människa.

Någon kanske undrar: "Varför måste tidsåldern inledas av Gud själv? Kan inte en skapad varelse göra det i hans ställe?" Ni är alla medvetna om att Gud blir kött i det uttalade syftet att starta en ny tidsålder, och när han startar en ny tidsålder har han

---

naturligtvis samtidigt avslutat den föregående tidsåldern. Gud är begynnelsen och änden; det är han själv som sätter i gång sitt verk och därför måste det också vara han själv som avslutar den föregående tidsåldern. Detta är beviset på hans seger över Satan och hans erövring av världen. Varje gång han själv är verksam bland människorna är det början på en ny kamp. Om inte ett nytt verk började skulle det naturligtvis inte bli något slut på det gamla verket. Och när inte det gamla verket avslutats visar det att kampen mot Satan inte är över än. Det är bara om Gud själv kommer och genomför nytt verk bland människorna som människan kan bryta sig loss helt och hållet från Satans herravälde och få ett nytt liv och en nystart. I annat fall kommer människan att leva för evigt i den gamla tidsåldern och leva för evigt under Satans inflytande. För varje tidsålder som leds av Gud befrias en del av människan, och därmed följer människan med Guds verk framåt mot den nya tidsåldern. Guds seger innebär en seger för alla dessa som följer honom. Om rasen av skapade mänskliga varelser fick i uppdrag att avsluta tidsåldern, vore det — oavsett om man ser det ur människans eller Satans synvinkel — vore detta inget annat än att motarbeta eller svika Gud, inte att lyda honom, och människans verk skulle bli ett redskap för Satan. Det är bara om människan lyder Gud och följer honom i en tidsålder som Gud själv inlett, som Satan kan bli helt övertygad, för det är en skapad varelses plikt. Därför säger jag att ni bara behöver följa och lyda; inget mer fordras av er. Det här är vad som menas med att var och en ska göra sin plikt och fylla sin respektive funktion. Gud utför sitt eget verk och har inget behov av att människan gör det i hans ställe, och han deltar inte heller i skapade varelsers verksamhet. Människan gör sin plikt och deltar inte i Guds verk. Endast detta är lydnad och bevis för Satans nederlag. När Gud själv har inlett den nya tidsåldern kommer han inte längre ner för att själv arbeta mitt bland människorna. Det är först då som människan officiellt träder in i den nya tidsåldern för att göra sin plikt och utföra sitt uppdrag som en skapad varelse. Det här är de principer som Gud arbetar efter och som ingen får bryta mot. Att arbeta på det här sättet är det enda förståndiga och förnuftiga. Guds verk ska utföras av Gud själv. Det är han som sätter i gång sitt verk och det är han som avslutar sitt verk. Det är han som planerar verket, det är han som förvaltar det och dessutom är det han som ser till att det blir verklighet. Som det står i Bibeln: ”Jag är begynnelsen och änden; jag är den som sår och den som skördar.” Allt som har med Guds förvaltningsarbete att göra utför han själv. Han bestämmer över den sextusenåriga

---

förvaltningsplanen; ingen kan göra hans arbete i hans ställe och ingen kan slutföra hans verk, för det är han som håller allting i sin hand. Eftersom han skapat världen kommer han att leda hela världen till ett liv i ljuset, och han kommer också att avsluta hela tidsåldern och därigenom förverkliga hela sin plan!

Inkarnationens hemlighet (2)

På den tiden då Jesus var verksam i Judéen verkade han öppet, men nu verkar och talar jag bland er i hemlighet. De icketroende är fullständigt omedvetna om det. Mitt arbete bland er är stängt för dem som är utanför. Dessa ord, dessa tukanden och domar, känner endast ni och inga andra till. Hela detta arbete utförs mitt ibland er och uppenbaras endast för er; ingen bland de icketroende känner till det, för tiden är inte inne än. Människorna här är nära att fulländas efter att ha utstått tukten, men de som är utanför vet ingenting om detta. Den här verksamheten är alldeles för dold! Gud som blivit kött är dold för dem, men för dem som befinner sig i denna ström kan man säga att han agerar öppet. Även om allt är öppet, uppenbart och befriat i Gud, gäller det bara för dem som tror på honom; vad resten, de icketroende, anbelangar får de inte veta något. Det arbete som nu utförs här är strikt tillslutet för att hindra dem från att veta något. Skulle de bli medvetna om denna verksamhet skulle de bara fördöma den och utsätta den för förföljelse. De skulle inte tro på den. Att verka i den stora röda drakens land – det mest bakåtsträvande av alla ställen – är ingen lätt uppgift. Om denna verksamhet skulle bli allmänt känd vore det omöjligt att fortsätta. Den här arbetsetappen kan helt enkelt inte genomföras på denna plats. Om denna verksamhet skulle bedrivas öppet, hur skulle de kunna tillåta den att fortsätta? Skulle det inte utsätta arbetet för ännu större risker? Om inte den här verksamheten skedde i det fördolda utan som på Jesu tid, när han botade sjuka och drev ut onda andar på ett spektakulärt sätt, skulle den då inte för länge sedan ha "tagits tillfånga" av djävlarne? Skulle de kunna tolerera Guds existens? Om jag idag skulle gå in i synagogorna för att predika och undervisa människan, skulle jag då inte ha slagits sönder och samman för länge sedan? Och om det hade hänt, hur skulle då mitt arbete ha kunnat bedrivas vidare? Anledningen till att det inte görs några tecken och under öppet över huvud taget är för hemlighållandets skull. Så för de icketroende kan mitt verk varken ses, kännas till eller upptäckas. Om den här arbetsetappen skulle utföras på samma sätt som Jesu etapp i nådens tidsålder, skulle den inte kunna vara så stabil som den är. Att verka i hemlighet på det här sättet gynnar följaktligen både er och verket som helhet. När Guds verk på jorden når sitt slut, det vill säga när denna hemliga verksamhet avslutas, då kommer detta stadium i verket att plötsligt bli allmänt känt. Då kommer alla att veta att det finns en skara segrare i Kina; alla kommer att veta att Gud blev kött i Kina och att hans verk

---

har nått sitt slut. Först då kommer människan att slås av tanken: Hur kommer det sig att Kina ännu inte har drabbats av nedgång eller sammanbrott? Det visar sig att Gud personligen bedriver sitt arbete i Kina och har fullkomliggjort en grupp människor till segrare.

Den inkarnerade Guden visar sig bara för ett litet antal av de människor som följer honom under denna period då han personligen utför sitt verk, och inte för alla skapade varelser. Han blev kött enbart för att fullborda en etapp av sitt verk och inte för att visa människan sin gestalt. Hans verk måste emellertid utföras av honom själv och följaktligen är det nödvändigt för honom att göra det i köttet. När det här arbetet avslutas kommer han att lämna människans värld; han kan inte stanna kvar på lång sikt bland människorna för att inte riskera att stå i vägen för det kommande arbetet. Vad han manifesterar för massan är endast sitt rättfärdiga sinnelag och alla sina gärningar, men inte sin fysiska gestalt då han två gånger blev kött, för Guds gestalt kan bara visas genom hans sinnelag och kan inte ersättas av hans inkarnerade kötts gestalt. Hans kötts gestalt visas bara för ett begränsat antal människor, dessa som följer honom medan han är verksam i köttet. Det är därför det arbete som utförs nu sker i hemlighet. På samma sätt visade Jesus sig bara för judarna när han bedrev sin verksamhet, och han visade sig aldrig offentligt för något annat folk. Så snart han hade avslutat sin gärning lämnade han sålunda omgående människans värld och stannade inte kvar; efteråt var det inte han, denna mänskliga gestalt, som visade sig för människorna, utan den helige Ande som utförde arbetet direkt. Så snart den inkarnerade Gudens arbete är helt avslutat, kommer han att lämna den fysiska världen och kommer aldrig mer att göra något arbete liknande det han gjorde under sin tid i köttet. I fortsättningen kommer all verksamhet att bedrivas direkt av den helige Ande. Under denna period kan människan knappast se hans köttsliga kropps gestalt; han visar sig inte för människan över huvud taget, utan förblir dold för evigt. Tiden för den inkarnerade Gudens verk är begränsad. Det utförs i en specifik tidsålder, period, nation och bland specifika personer. Detta arbete representerar endast verket under den tid Gud är inkarnerad och är specifikt för tidsåldern; det representerar den helige Andes arbete i en viss tidsålder och inte hans verk i dess helhet. Därför kommer inte den inkarnerade Gudens gestalt att visas för alla folk. Vad som visas för massan är Guds rättfärdighet och sinnelag i dess helhet, och inte hans gestalt de två gånger han blev kött. Det är varken en av hans köttsliga gestalter

---

eller en kombination av de två gestalterna som visas för människan. Därför är det en absolut nödvändighet att Guds inkarnerade kött lämnar jorden när han avslutat det verk som han har att utföra, för han kommer bara hit för att göra det verk han måste göra, inte för att visa folk sin gestalt. Även om syftet med inkarnationen redan har fullgjorts genom att Gud två gånger har blivit kött, kommer han likväl inte att manifesteras sig för något folk som aldrig tidigare sett honom. Jesus kommer aldrig mer att visa sig för judarna som rättfärdighetens sol, och inte heller kommer han att gå upp på Olivberget och visa sig för alla folk; allt judarna har sett är bilden av Jesus under hans tid i Judéen. Det beror på att Jesu verksamhet i köttet avslutades för tvåtusen år sedan; han kommer inte att återvända till Judéen i en judes gestalt och än mindre visa sig för något av de hedniska folken i den gestalt han bar under sin tid i Judéen, för Jesu inkarnerade gestalt är bara en judes gestalt och inte den Människosönens gestalt som Johannes såg. Även om Jesus lovade sina efterföljare att han skulle komma tillbaka, kommer han inte att rätt och slätt visa sig i en judes skepnad för alla i de hedniska länderna. Ni måste veta att den inkarnerade Gudens arbete innebär att öppna upp en tidsålder. Detta arbete är begränsat till några få år och han kan inte fullborda Guds andes hela verk. Likaså kan Jesu gestalt som jude endast representera Guds gestalt då han var verksam i Judéen, och han kunde bara utföra korsfästelseverket. Under den period då Jesus var i köttet kunde han inte genomföra uppgiften att föra tidsåldern till ett slut eller att förgöra mänskligheten. Efter att ha blivit korsfäst och avslutat sin gärning steg han därför upp i höjden och dolde sig för alltid för människan. Från den stunden kunde de trofasta troende från de hedniska länderna inte se Herren Jesu uppenbarelse, utan bara en bild av honom som de hade klistrat upp på väggen. Det här porträttet är bara ett som människan tecknat och inte den gestalt som Gud själv visade för människorna. Gud kommer inte att visa sig öppet för massorna i samma gestalt som de två gånger han blev kött. Avsikten med det arbete han gör bland människorna är att låta dem förstå hans sinnelag. Allt detta visas för människan genom verksamheten i olika tidsåldrar; det genomförs genom det sinnelag han har gjort bekant och det arbete han utfört, snarare än genom Jesu manifestation. Guds gestalt gjordes alltså inte känd för människan med hjälp av den inkarnerade gestalten utan genom det verk som utförs av den inkarnerade Guden som har både gestalt och form; och genom hans arbete visas hans gestalt och hans sinnelag görs bekant. Detta är betydelsen av det arbete han önskar göra i köttet.

Så snart Guds två inkarnationers arbete når sitt slut, kommer han att börja visa sitt rättfärdiga sinnelag överallt bland de hedniska folken och låta massorna se hans gestalt. Han kommer att uppenbara sitt sinnelag och på så sätt klargöra utfallen för de olika kategorierna av människor, och därmed avslutar han den gamla tidsåldern helt och hållet. Skälet till att hans arbete i köttet inte sträcker sig över en stor yta (på samma sätt som Jesus endast var verksam i Judéen och jag idag endast verkar bland er) är att hans verk i köttet har gränser och begränsningar. Han utför bara en kort periods arbete i en vanlig och normal människas skepnad; han använder inte detta inkarnerade kött för att utföra evighetens verk eller arbetet med att framträda för människorna i de hedniska länderna. Verksamheten i köttet kan bara vara av begränsad omfattning (som att arbeta enbart i Judéen eller enbart bland er), och sedan kan dess omfattning vidgas genom det arbete som utförs innanför dessa gränser. Naturligtvis ska utvidgningsarbetet utföras direkt av hans ande och kommer då inte längre att vara hans inkarnerade kötts verk. Verksamheten i köttet har nämligen gränser och sträcker sig inte till alla världsalltets hörn – det klarar den inte. Genom arbetet i köttet utför hans ande det verk som ska följa. Därför är det arbete som sker i köttet av inledande natur och utförs inom vissa gränser; därefter är det hans ande som fortsätter detta arbete och det gör han därtill i en utvidgad omfattning.

Det verk som Gud kommer för att utföra på jorden består bara i att leda tidsåldern, öppna upp en ny tidsålder och avsluta den gamla. Han har inte kommit för att leva en människas hela liv på jorden, för att själv uppleva den mänskliga världens glädje och sorg eller för att med sin hand göra en viss person fullkomlig eller personligen iaktta en viss persons tillväxt. Detta är inte hans uppgift; hans uppgift är endast att börja en ny tidsålder och avsluta den gamla. Det vill säga, han kommer personligen att börja en tidsålder, personligen att avsluta den tidigare och besegra Satan genom att utföra sitt verk personligen. Varje gång han utför sitt verk personligen är det som om han sätter en fot på slagfältet. Först övervinner han världen och segrar över Satan då han är i köttet; han tar all härlighet i besittning och drar upp ridån för de tvåtusen årens hela verk så att alla jordens folk har rätt väg att gå och kan leva ett liv i fred och glädje. Men Gud kan inte leva länge tillsammans med människan på jorden, för Gud är Gud och trots allt olik människan. Han kan inte leva en livstid som en vanlig individ, det vill säga, han kan inte leva på jorden som en person som inte är något utöver det vanliga, för han har bara en

---

minimal del av en vanlig persons normala mänsklighet att upprätthålla sitt liv som människa med. Hur skulle Gud till exempel kunna bilda familj, skaffa en karriär och skaffa barn på jorden? Vore inte det en skam för honom? Att han är utrustad med normal mänsklighet är enbart för att han ska vara verksam på ett normalt sätt, inte för att göra det möjligt för honom att ha en familj och en yrkeskarriär som en ordinär person. Hans normala sinne, normala psyke, och att han äter och klär sig på normalt vis i sin kroppsliga gestalt är tillräckligt för att visa att han har en normal mänsklighet; han behöver inte ha en familj eller en yrkeskarriär för att visa att han är utrustad med en normal mänsklighet. Det vore fullkomligt onödigt! När Gud kommer till jorden är det Ordet som blir kött; han låter helt enkelt människan förstå hans ord och se hans ord, det vill säga, han låter henne se det verk som utförs av köttet. Det är inte hans avsikt att folk ska behandla hans kött på ett visst sätt, utan bara att människan ska vara lydig intill slutet, det vill säga, lyda alla ord som kommer från hans mun och underkasta sig allt det arbete han utför. Han verkar bara i köttet; han begär inte med flit att människan ska upphöja hans köts storhet och helighet, utan i stället visar han människan visdomen i sitt verk och all den makt han utövar. Även om han har en utomordentlig mänsklighet, gör han därför inga tillkännagivanden utan koncentrerar sig helt på det arbete han har att utföra. Ni bör veta hur det kommer sig att Gud blev kött och ändå inte offentliggör eller vittnar om sin normala mänsklighet, utan i stället helt enkelt gör det arbete han önskar göra. Därför kan ni inte se mer av den inkarnerade Guden än att han är gudomlig; det beror på att han aldrig förkunnar vad han är i mänskligt hänseende för att människan ska efterlikna det. Det är bara när en människa leder andra människor som hon talar om vad hon är i mänskligt hänseende för att lättare vinna deras beundran och underkastelse och på så sätt kunna uppnå ledarskap av andra. Gud erövrar däremot människor enbart genom sitt verk (det vill säga, verk som är ouppnåeligt för människan); det är aldrig tal om att människan ska beundra honom eller att han ska få henne att älska honom. Allt han gör är att ingjuta en känsla av vördnad för honom eller en känsla av hans outgrundlighet i människan. Gud har inget behov av att imponera på henne; allt han behöver är att du vördar honom så snart du har bevittnat hans sinne. Det arbete Gud utför är hans eget; människan kan inte utföra det i hans ställe och inte heller kan hon uppnå det. Endast Gud själv kan utföra sitt eget verk och starta en ny tidsålder för att föra in människan i ett nytt liv. Det arbete han gör syftar till att göra det

---

möjligt för människan att komma i åtnjutande av ett nytt liv och träda in i en ny tidsålder. Resten av arbetet lämnas över till dem med normal mänsklighet som beundras av andra. Därför fullbordade han i nådens tidsålder tvåtusen års verk på bara tre och ett halvt år av sina trettiofyra år i köttet. När Gud kommer till jorden för att utföra sitt arbete fullbordar han alltid tvåtusen års eller en hel tidsålders verk inom den kortaste möjliga tidsrymden på några få år. Han skjuter inte upp och han spiller ingen tid; han komprimerar helt enkelt många års arbete så att det slutförs på bara några få korta år. Det beror på att det arbete han utför personligen har som enda syfte att öppna upp en ny utväg och leda en ny tidsålder.

Inkarnationens hemlighet (3)

När Gud utför sitt arbete kommer han inte för att delta i något byggande eller någon rörelse utan för att fullgöra sin verksamhet. Varje gång han blir kött är det enbart för att utföra en arbetsetapp och starta en ny tidsålder. Nu är rikets tidsålder här, liksom utbildningen för riket. Den här etappen av verket är inte människans verk och den går inte ut på att förädla människan till en viss grad utan enbart på att fullborda en del av Guds verk. Vad han gör är inte människans verk och hans avsikt är inte att uppnå ett visst resultat i förädlandet av henne innan han lämnar jorden; vad han gör är att fullborda sin verksamhet och slutföra det verk som han måste genomföra, vilket är att göra rätt förberedelser för sitt verk på jorden och därigenom bli förhärsligad. Den inkarnerade Gudens arbete skiljer sig från det som utförs av de människor som den helige Ande använder. När Gud kommer för att utföra sitt arbete på jorden är han bara intresserad av att fullgöra sin verksamhet. När det gäller allt annat som inte berör hans verksamhet deltar han knappast alls — han till och med blundar för det. Han gör helt enkelt det arbete han måste göra, och minst av allt bryr han sig om det arbete som åligger människan. Det arbete han gör är uteslutande sådant som berör den rådande tidsåldern och den uppgift som han har att fullgöra. Det är som om alla andra frågor ligger utanför hans synkrets. Han rustar sig inte med mer grundläggande kunskap om vad det innebär att leva som en människa bland andra och inte heller lär han sig mer sociala färdigheter eller rustar sig med någonting annat som människan förstår. Allt sådant som en människa bör äga intresserar honom inte alls, utan han gör bara det arbete som är hans plikt. I människans ögon är följaktligen den inkarnerade Guden ofullkomlig i så måtto att han inte ens bryr sig om mycket av det som människan bör äga och inte förstår någonting angående sådana saker. Sådant som allmän livskunskap liksom de regler som styr människors personliga uppträdande och interaktion med andra verkar helt främmande för honom. Men du kan inte ana den minsta antydning till något onormalt hos den inkarnerade Guden. Det vill säga, hans mänsklighet innebär bara att han lever som en vanlig människa och att hans hjärna resonerar normalt och gör det möjligt för honom att skilja mellan rätt och fel. Men han är inte utrustad med någonting mer av allt detta som är sådant som enbart människor (skapade varelser) ska äga. Gud blir kött bara för att utföra sin egen verksamhet. Hans arbete riktar sig till en hel tidsålder, inte till någon enskild person eller plats utan till hela universum. Detta är

---

inriktningen på hans arbete och den princip han följer när han arbetar. Det här kan ingen ändra på, och det finns ingen möjlighet för människan att bli involverad i det. Varje gång Gud blir kött har han med sig den tidsålderns verk och har inte för avsikt att leva jämsides med människan i tjugo, trettio, fyrtio eller än mindre sjuttio eller åttio år för att hon ska förstå honom bättre och få inblick i honom. Det finns inget behov av det! Det skulle inte på något vis fördjupa den kunskap människan har om Guds inneboende sinnelag; tvärtom skulle det bara förstärka hennes föreställningar och befästa hennes föreställningar och tankar. Därför behöver ni allesamman förstå exakt vad den inkarnerade Gudens verk är. Ni kan väl rimligen inte ha undgått att förstå de ord jag talade till er: "Det är inte för att uppleva en vanlig människas liv som jag har kommit"? Har ni glömt orden: "Gud kommer inte till jorden för att leva en vanlig människas liv"? Ni förstår inte Guds syfte med att bli kött, och inte heller förstår ni innebörden i: "Hur skulle Gud kunna komma till jorden med avsikt att erfara en skapad varelses liv?" Gud kommer till jorden uteslutande för att fullborda sitt verk och därför är hans arbete på jorden kortlivat. Han kommer inte till jorden i avsikt att få Guds ande att omvandla hans köttsliga kropp till en övermänniska som ska leda kyrkan. När Gud kommer till jorden är det Ordet som blir kött; men människan vet inget om hans verk och tillskriver honom egenskaper mot hans vilja. Men ni måste alla förstå att Gud är "Ordet som blivit kött", inte en köttslig kropp som har förädlats av Guds ande för att tillfälligt spela rollen som Gud. Gud själv är inte resultatet av förädling utan Ordet som blivit kött och idag är han officiellt verksam mitt ibland er alla. Ni vet och medger allesamman att Guds inkarnation är ett faktum, och ni agerar som om ni förstår det. Men ni är oförmögna att begripa någonting, från den inkarnerade Gudens verk till hans inkarnations betydelse och innersta väsen, och ni gör bara som andra och rabblar lätt och ledigt upp ord ur minnet. Tror du att den inkarnerade Guden är sådan som du föreställer dig?

Gud blir kött uteslutande för att leda tidsåldern och sätta igång nytt verk. Det är nödvändigt för er att förstå detta. Det här skiljer sig mycket från människans uppgift, och de båda kan inte nämnas i samma andetag. Människan behöver förädlas och göras fullkomlig under en lång tid innan hon kan användas för att utföra arbete, och den sorts mänsklighet som behövs är av en särskilt hög klass. Inte nog med att människan måste kunna uppehålla känslan av normal mänsklighet, utan dessutom måste hon förstå många av de principer och regler som styr hennes uppträdande i relation till andra.

Vidare måste hon förbinda sig att studera ännu mer rörande människans visdom och etiska kunskap. Detta är vad människan måste utrustas med. Så är det emellertid inte för den inkarnerade Guden, för hans arbete varken representerar människan eller är människans verk; tvärtom är det ett direkt uttryck för hans väsen och ett direkt realiserande av det arbete han har att göra. (Naturligtvis utförs hans arbete i rätt tid, inte slentrianmässigt eller slumpartat, och det inleds när det är dags att fullborda hans verksamhet.) Han deltar inte i människans liv eller människans verksamhet, det vill säga, hans mänsklighet är inte försedd med något av detta (men det påverkar inte hans arbete). Han bara utför sin verksamhet när det är dags för honom att göra det; vilken status han än må ha så jobbar han helt enkelt på med det arbete han har att göra. Hans arbete påverkas inte ett dugg av vad människan vet om honom eller har för åsikt om honom. När Jesus bedrev sin verksamhet var det till exempel ingen som visste exakt vem han var, utan han jobbade helt enkelt på i sin gärning. Inget av detta hindrade honom från att göra det arbete han hade att utföra. Därför erkände eller tillkännagav han inte inledningsvis sin identitet utan såg bara till att människor följde honom. Det här var naturligtvis inte bara ett uttryck för ödmjukhet från Guds sida, utan det var också så som Gud verkade i köttet. Han kunde bara arbeta på detta sätt, för människan hade ingen möjlighet att känna igen honom med blotta ögat. Och även om människan hade känt igen honom skulle hon inte ha kunnat hjälpa honom i hans arbete. För övrigt blev han inte kött i syfte att få människan att lära känna hans kött, utan för att verka och fullgöra sin gärning. Därför lade han ingen vikt vid att göra sin identitet offentlig. När han hade fullgjort allt det arbete han hade att göra, blev hela hans identitet och ställning naturligt klar för människan. Den inkarnerade Guden håller tyst och gör aldrig några tillkännagivanden. Han bryr sig varken om människan eller hur människan lyckas med att följa honom, utan jobbar bara på med att fullgöra sin verksamhet och utföra det arbete han har att göra. Ingen kan stå i vägen för hans arbete. När tiden är inne för honom att slutföra sitt arbete kommer det helt visst att slutföras och avslutas och ingen kan bestämma något annat. Det är först när han har lämnat människan efter fullbordat verk som hon kommer att förstå det arbete han gör, men fortfarande inte helt tydligt. Och det kommer att dröja länge innan människan helt och fullt förstår vad som var hans avsikt när han först utförde sitt arbete. Verksamheten under den inkarnerade Gudens tidsålder är med andra ord indelad i två delar. En del består av det arbete som Guds

---

inkarnerade kött utför och de ord som Guds inkarnerade kött talar. När hans kötts verksamhet är helt och hållet fullbordad återstår den andra delen av arbetet som ska utföras av dem som används av den helige Ande. Det är då människan ska göra det som åligger henne, för Gud har redan öppnat upp vägen men människan måste själv gå den. Den inkarnerade Guden utför alltså en del av arbetet och sedan fortsätter den helige Ande och de som används av den helige Ande med detta arbete. Därför måste människan veta vad det arbete som inledningsvis ska utföras av den inkarnerade Guden i den här etappen består av, och hon måste förstå exakt vad betydelsen av att Gud blir kött är och vad det arbete han har att utföra innebär, och inte ställa krav på Gud beroende på vilka krav som ställs på henne. Det är i detta människans missförstånd, uppfattning och – än mer – olydnad ligger.

Gud blir inte kött med intentionen att låta människan lära känna hans kött eller avgöra skillnaderna mellan den inkarnerade Gudens kött och människans; inte heller blir Gud kött för att träna hennes omdömesförmåga och än mindre gör han det i avsikt att låta henne dyrka Guds inkarnerade kött och därigenom bli storligen förhålligad. Inget av detta är Guds ursprungliga avsikt med att bli kött. Inte heller blir Gud kött för att fördöma människan, för att medvetet avslöja henne eller för att försvåra saker för henne. Inget av det här är Guds ursprungliga intention. Varje gång Gud blir kött är det en typ av uppgift som är oundviklig. Det är för sitt större verks och sin större förvaltnings skull som han agerar som han gör, inte av de skäl som människan föreställer sig. Gud kommer till jorden enbart då hans verk kräver det och endast då det är nödvändigt. Han kommer inte till jorden med intentionen att vandra omkring på jorden, utan för att utföra den uppgift han har att utföra. Varför skulle han annars ta på sig en så tung börda och ta sådana risker för att göra detta arbete? Gud blir kött enbart när han måste och alltid med ett unikt syfte. Om syftet bara vore att låta människor få ta en titt på honom och vidga sina vyer skulle han med största säkerhet aldrig komma så försiktigt bland folk. Han kommer till jorden för sin förvaltnings och sitt större verks skull, och för att han ska kunna vinna mer av mänskligheten. Han kommer för att representera tidsåldern, han kommer för att besegra Satan och han klär sig i kött i syfte att besegra Satan. Dessutom kommer han för att lära hela människosläktet att leva sitt liv. Allt det här berör hans förvaltning och det berör arbetet med hela universum. Om Gud blev kött enbart för att låta människan lära känna hans kött och för att öppna folks

---

ögon, varför färdades han då inte till vartenda land? Vore det inte en oerhört enkel sak? Men det gjorde han inte, utan i stället valde han en lämplig plats att slå sig ner på och inleda det arbete han hade att utföra. Enbart detta kött har avsevärd betydelse. Han representerar en hel tidsålder och utför också en hel tidsålders verksamhet; han både avslutar den tidigare tidsåldern och startar den nya. Allt det här är en viktig sak som berör Guds förvaltning, och allt det här är betydelsen av en viss etapp i arbetet som Gud kommer till jorden för att utföra. När Jesus kom till jorden talade han bara en del ord och utförde en del verk; han intresserade sig inte för människans liv och så snart han hade fullbordat sin gärning gav han sig av. När jag i dag har slutat tala och vidarebefordra mina ord till er, och när ni allesamman har förstått, kommer den här etappen i mitt verk att vara avslutad, oavsett hur ert liv kommer att se ut. I framtiden måste det finnas några människor som fortsätter den här etappen i mitt verk och fortsätter att arbeta på jorden i enlighet med dessa ord; det är då människans arbete och människans byggande börjar. Men för närvarande utför Gud bara sitt arbete i syfte att fullgöra sin verksamhet och fullborda ett steg i sitt verk. Gud arbetar inte på samma sätt som människan. Människan tycker om församlingar och offentliga möten och lägger vikt vid ceremonier, medan det som Gud avskyr mest är just människornas församlingar och möten. Gud samtalar och pratar informellt med människan; detta är Guds verk som är exceptionellt fritt och även gör er fria. Däremot avskyr jag i högsta grad att delta i era samlingar, och jag kan omöjligt vänja mig vid ett liv som är så inrutat som ert. Jag tycker extremt illa om regler; de gör människan så ofri att hon blir rädd att röra sig, rädd att prata och rädd att sjunga, och hennes ögon stirrar rakt på en. Jag avskyr verkligen ert sätt att samlas och jag avskyr verkligen stora församlingar. Jag vägrar helt enkelt att samlas med er på detta sätt, för det här sättet att leva får en att känna sig bunden och ni håller fast vid för mycket ceremonier och för många regler. Om ni tilläts leda skulle ni leda alla människor in i reglernas domän, och under ert ledarskap skulle de inte ha någon möjlighet att kasta av sig reglerna; i stället skulle den religiösa atmosfären bara bli ännu intensivare och människans seder skulle bara fortsätta att breda ut sig. En del människor predikar och talar oupphörligt när de församlas och tröttnar aldrig; somliga kan hålla på och predika ett par veckor i sträck. Allt detta som betraktas som stora församlingar och de möten som människor anordnar har inget att göra med ett liv då man äter och dricker, roar sig eller känner andlig frihet. Det är bara

---

möten! Alla era medarbetarmöten, liksom stora och små församlingar, är motbjudande för mig och jag har aldrig haft något intresse av dem. Det här är den princip jag följer i mitt arbete: Jag är inte villig att predika under församlingar, och inte heller vill jag förkunna någonting i en stor offentlig samling och än mindre sammankalla er alla till några dagars speciell konferens. Jag finner det inte trevligt att ni allesamman ska sitta propera och prydliga på en sammankomst; jag avskyr att se er leva inom någon given ceremonis begränsningar, och än mer vägrar jag att själv delta i någon sådan ceremoni. Ju mer ni gör detta, desto mer motbjudande finner jag det. Jag är inte det minsta intresserad av era ceremonier och seder; oavsett hur bra ni utför dem så avskyr jag alltihop. Det är inte det att era arrangemang är opassande eller att ni är för simpla, utan det handlar om att jag avskyr ert sätt att leva och dessutom är jag oförmögen att vänja mig vid det. Ni förstår ingenting av det arbete jag vill utföra. När Jesus på sin tid verkade på en viss plats och avslutade en predikan han hållit där, då tog han med sig sina lärjungar och lämnade staden; när han lämnade folkskarorna tog han med sig några älskade lärjungar och talade med dem om sådant som de måste förstå. Han arbetade ofta på det sättet. Det var sällan som han verkade i stora folkhopar. Om den inkarnerade Guden skulle handla så som ni begär av honom skulle han inte leva som en vanlig människa; han skulle vara tvungen att utföra sitt arbete och tala oavsett om han sitter, står eller går. Han skulle vara tvungen att arbeta oavbrutet och aldrig kunna göra ett avbrott i sin verksamhet, för i så fall skulle han försumma sina plikter. Rimmar det med mänskligt förnuft att ställa sådana krav? Var är er integritet? Begär ni inte för mycket? Har jag behov av att granskas av dig när jag arbetar? Har jag behov av att övervakas av dig när jag fullgör min verksamhet? Jag vet mycket väl vilket arbete jag har att utföra och när jag måste göra det; det är inget som någon annan behöver lägga sig i. Du kanske tycker att jag inte har gjort mycket, men vid det laget är mitt arbete slutfört. Ta till exempel Jesu ord i de fyra evangelierna: Var inte de också begränsade? På den tiden, när Jesus gick in i synagogan och höll en predikan, var han klar efter högst några minuter och när han hade talat färdigt tog han med sig sina lärjungar ut i båten och gav sig av utan någon förklaring. På sin höjd diskuterade de som var i synagogan det hela med varandra, men saken hade inte längre någonting med Jesus att göra. Gud gör bara det arbete som han måste göra och ingenting utöver det. Nu är det många som vill att jag ska prata mer och föreläsa mer, minst flera timmar om dagen. Enligt er uppfattning

---

upphör Gud att vara Gud om han inte talar, och det är bara han som talar som är Gud. Ni är blinda allihop! Ni är kräk allihop! Ni är okunniga ting som saknar vett allihop! Ni har för många föreställningar! Era krav går för långt! Ni är inte mänskliga! Ni förstår över huvud taget inte vad Gud är! Ni tror att alla talare och retoriker är Gud och att vem som helst som är villig att förse er med ord är er fader. Säg mig, alla ni med era "välformade" anletsdrag och "ovanliga" yttre, har ni det minsta uns av förnuft kvar? Har ni lärt känna himmelsol än! Ni är som giriga och korrumperade tjänstemän, varenda en av er, så hur skulle ni kunna tänka förnuftigt? Hur skulle ni kunna skilja mellan rätt och fel? Jag har skänkt er mycket, men hur många av er har satt något värde på det? Vem har tagit vara på det helt och hållet? Ni vet inte vem det var som öppnade den väg ni vandrar på idag, så ni fortsätter att ställa krav på mig, ställa dessa löjliga och absurda krav på mig. Rodnar ni inte av skam? Har jag inte talat tillräckligt? Har jag inte gjort tillräckligt? Vem av er kan verkligen värna om mina ord som en skatt? Ni smickrar mig när ni är i min närvaro, men ljuger och bedrar när ni inte är det! Era handlingar är för föraktliga och de äcklar mig! Jag vet att enda anledningen till att ni ber mig att tala och verka är för att glädja era ögon och vidga era vyer, inte för att förvandla era liv. Jag har talat så mycket till er. Era liv borde ha förändrats för länge sedan, så varför fortsätter ni då likafullt att återfalla till ert gamla tillstånd? Kan det vara så att ni har bestulits på mina ord och att ni aldrig tog emot dem? Jag vill ärligt talat inte säga mer till degenererade varelser som ni — det vore bortkastat! Jag vill inte arbeta så mycket till ingen nytta! Ni vill bara vidga era vyer eller låta era ögon njuta, inte vinna liv! Ni bedrar er själva, allesamman! Jag frågar er, hur mycket av det jag har sagt till er ansikte mot ansikte har ni omsatt i praktisk handling? Allt ni gör är att använda knep för att lura andra! Jag avskyr dem bland er som njuter av att titta på som åskådare, och jag finner er nyfikenhet djupt motbjudande. Om ni inte är här för att söka den sanna vägen och inte törstar efter sanningen, då är ni föremål för min avsky! Jag vet att ni lyssnar då jag talar enbart för att tillfredsställa er nyfikenhet eller för att uppfylla ett eller annat av era giriga begär. Ni har inte en tanke på att söka efter sanningen eller att utforska den rätta vägen för att träda in i livet; de här begären existerar helt enkelt inte bland er. Det enda ni gör är att behandla Gud som en leksak som ni studerar och beundrar. Ni har för lite intresse av att söka efter liv, men massor av lust att vara nyfikna! Att förklara livets väg för sådana människor är som att prata till en vägg; jag kan lika gärna låta bli att tala alls!

Jag ska säga er en sak: Om ni bara är ute efter att fylla tomrummet i hjärtat, då gör ni bäst i att inte komma till mig! Ni måste lägga vikt vid era liv! Lura inte er själva! Ni gör bäst i att inte låta er nyfikenhet utgöra grundval för era strävanden i livet eller använda den som förevändning för att be mig tala till er. Allt det här är knep som ni är väldigt duktiga på! Jag frågar dig en gång till: Hur mycket av det jag bett dig att ta till dig har du verkligen tagit till dig? Har du förstått allt jag har sagt dig? Har du lyckats omsätta allt i praktisk handling som jag har talat till dig?

Arbetet i varje tidsålder initieras av Gud själv, men ni ska veta att oavsett hur Gud verkar så kommer han inte för att starta någon rörelse, för att hålla specialkonferenser eller för att grunda någon sorts organisation å era vägnar. Han kommer uteslutande för att göra det arbete han har att göra. Hans arbete lider inte under några mänskliga begränsningar. Han gör sitt arbete precis så som han behagar; oavsett vad människan tror eller vet om det så är hans enda intresse att utföra sitt arbete. Sedan världens skapelse fram till i dag har det redan genomförts tre verksetapper; från Jehova till Jesus och från lagens tidsålder till nådens tidsålder har Gud aldrig kallat till någon specialkonferens för människan eller samlat hela människosläktet för att hålla en speciell global arbetskonferens och på så sätt vidga sitt verks domän. Det enda han gör är att genomföra en hel tidsålders inledningsarbete vid en lämplig tidpunkt och på en lämplig plats och därmed starta tidsåldern och visa människorna hur de ska leva sitt liv. Specialkonferenser är samlingar av människor; att samla folk för att fira helger är sådant som människan gör. Gud firar inga helger och dessutom finner han dem motbjudande; han arrangerar inga specialkonferenser och dessutom finner han dem motbjudande. Nu bör du förstå exakt vad det är för arbete som den inkarnerade Guden utför.

Inkarnationens hemlighet (4)

Ni bör känna till historien bakom Bibeln och dess tillkomst. Den här kunskapen tillhör inte dem som inte accepterat Guds nya verk. De vet inte. Om du skulle tala klarspråk till dem om de här viktiga frågorna, skulle de inte längre vara petiga med detaljer rörande Bibeln med dig. De gräver oupphörligt i vad som har profeterats: Har det här uttalandet gått i uppfyllelse? Har det där uttalandet gått i uppfyllelse? De accepterar evangeliet i enlighet med Bibeln, och de predikar evangeliet i enlighet med Bibeln. Deras tro på Gud vilar på Bibelns ord; utan Bibeln tror de inte på Gud. Det är på det här sättet de lever; de fingranskar Bibeln. När de än en gång kommer och gräver i Bibeln och ber dig om förklaringar, kan du säga: "För det första, låt oss inte verifiera vartenda ord. Låt oss i stället se på hur den helige Ande verkar. Låt oss ta den väg vi vandrar och jämföra den med sanningen för att se om den här vägen verkligen är den helige Andes verk, och låt oss använda den helige Andes verk för att undersöka huruvida denna väg är riktig. När det gäller huruvida det här eller det där uttalandet har gått i uppfyllelse så som det förutsagts, ska vi människor inte lägga näsan i blöt. Det är bättre för oss att i stället prata om den helige Andes verk och det senaste verk som Gud har utfört." Bibeln innehåller de ord från Gud som profeterna talade och de ord som skrivits ner av de människor Gud använde på den tiden; endast Gud själv kan förklara dessa ord, endast den helige Ande kan kungöra innebörden i dessa ord, och endast Gud själv kan bryta de sju sigillen och öppna bokrullen. Du säger: "Du är inte Gud, och det är inte jag heller, så vem dristar sig till att obekymrat förklara Guds ord? Vågar du förklara de här orden? Om profeterna Jeremia, Johannes och Elia kom i dag skulle inte ens de våga försöka förklara dessa ord, för de är inte Lammet. Endast Lammet kan bryta de sju sigillen och öppna bokrullen, och ingen annan kan förklara hans ord. Jag vågar inte bemäktiga mig namnet Gud, än mindre försöka förklara Guds ord. Jag kan bara vara en människa som lyder Gud. Är du Gud? Ingen av Guds skapade varelser vågar öppna bokrullen eller förklara dessa ord, och jag vågar inte heller förklara dem. Du gör bäst i att inte försöka förklara dem. Ingen borde försöka förklara dem. Låt oss tala om den helige Andes verk; så mycket kan människan göra. Jag vet lite grand om Jehovas och Jesu verk, men eftersom jag inte har någon personlig erfarenhet av det verket kan jag bara tala ytterst begränsat om det. När det gäller innebörden i de ord som Jesaja eller Jesus talade på sin tid, kommer jag inte att ge någon förklaring. Jag studerar inte Bibeln

---

utan jag följer Guds verk i dag istället. Du betraktar faktiskt Bibeln som den lilla bokrullen, men är inte den något som bara Lammet kan öppna? Vem förutom Lammet kan öppna den? Du är inte Lammet, och än mindre vågar jag göra anspråk på att vara Gud själv, så låt oss inte analysera Bibeln eller utsätta den för trivial fingranskning. Det är avsevärt bättre att diskutera det verk som utförs av den helige Ande, alltså det verk som Gud själv utför i dag. Låt oss se vilka principer Gud följer i sin verksamhet och vad som är essensen i hans verk och sedan använda detta för att kontrollera huruvida den väg vi vandrar i dag är rätt — och på detta sätt förvissa oss om det.” Om ni vill predika evangeliet, i synnerhet för människor i den religiösa världen, måste ni förstå Bibeln och behärska dess bakgrundshistoria; i annat fall har du ingen möjlighet att predika evangeliet. Så snart du har fått grepp om helhetsbilden, slutar att detaljgranska de döda orden i Bibeln på ett trivialt sätt och enbart talar om Guds verk och sanningen om livet, då kommer du att kunna vinna dem som söker med ett uppriktigt hjärta.

Jehovas verk, de lagar han instiftade och de principer han använde för att lära människor hur de skulle leva, innehållet i det verk han utförde under lagens tidsålder, innebörden av att han instiftade sina lagar, innebörden av hans verk fram till nådens tidsålder och vilket verk Gud utför i detta avslutande stadium: det här är vad ni måste förstå. Det första stadiet är verket i lagens tidsålder, det andra stadiet är verket i nådens tidsålder och det tredje stadiet är verket i den yttersta tiden. Ni måste vara på det klara över dessa skeden i Guds verk. Från början till slut finns det totalt tre stadier. Vad är essensen i varje stadium? Hur många stadier genomförs i arbetet med den sextusenåriga förvaltningsplanen? Hur genomförs dessa stadier och varför utförs vart och ett på sitt eget speciella vis? Allt det här är centrala frågor. Varje tidsålders verk har representationsvärde. Vad utförde Jehova för arbete? Varför gjorde han det just på det där sättet? Varför kallades han Jehova? Och likaså —vad utförde Jesus för verksamhet i nådens tidsålder och hur gick han till väga? Vilka sidor av Guds sinnelag representeras av varje stadium och varje tidsålder? Vilka sidor av hans sinnelag kom till uttryck i lagens tidsålder? I nådens tidsålder? Och i den sista tidsåldern? Det här är viktiga frågor som ni måste vara klara över. Under den sextusenåriga förvaltningsplanens förlopp har hela Guds sinnelag uppenbarats. Det uppenbaras inte bara i nådens tidsålder, inte heller bara i lagens tidsålder, och än mindre enbart i denna den yttersta tiden. Det arbete som utförs i de sista dagarna representerar dom, vrede och tuktan. Det arbete som utförs i de

---

sista dagarna kan inte ersätta arbetet i lagens tidsålder eller arbetet i nådens tidsålder. Men sammanlänkade bildar de tre etapperna en enhet och allesamman är de en Guds verk. Naturligtvis är verkställandet av detta verk indelat i separata tidsåldrar. Det arbete som utförs i de sista dagarna för allting till ett avslut; det som gjordes i lagens tidsålder var inledningsverket, och det som gjordes i nådens tidsålder var återlösningsverket. Vad gäller verkets visioner i hela denna sextusenåriga förvaltningsplan är ingen i stånd att vinna insikt eller förståelse utan dessa visioner förblir gåtor. I den yttersta tiden utförs endast ordets verk i syfte att starta rikets tidsålder, men det är inte representativt för alla tidsåldrarna. Den yttersta tiden är inte mer än den yttersta tiden och inte mer än rikets tidsålder, och den representerar inte nådens tidsålder eller lagens tidsålder. Det är bara det att i den yttersta tiden uppenbaras hela verket i den sextusenåriga förvaltningsplanen för er. Detta är avslöjandet av hemligheten. Denna sorts hemlighet är något som ingen människa kan avslöja. Hur väl människan än förstår Bibeln, så förblir den inget mer än ord, eftersom hon inte förstår Bibelns innersta väsen. När hon läser Bibeln kanske hon kan förstå en del sanningar, förklara en del ord eller fingraska några berömda stycken och kapitel på ett trivialt sätt, men hon kommer aldrig att kunna få fram innebörden som ryms i dessa ord, för det enda människan ser är döda ord, inte skådeplatserna för Jehovas och Jesu verk, och hon har ingen möjlighet att reda ut detta verks hemlighet. Därför är hemligheten med den sextusenåriga förvaltningsplanen den största hemligheten, den som är allra djupast gömd och fullständigt outgrundlig för människan. Ingen kan omedelbart få grepp om Guds vilja om inte Gud själv förklarar och uppenbarar den för människan; om han inte gör det kommer dessa ting att för evigt förbli gåtor för människan, förbli för evigt förseglade hemligheter. Bry er inte om folket i den religiösa världen; om ni inte hade fått höra det i dag skulle ni inte heller ha fattat det. Detta sextusenåriga verk är mer gåtfullt än alla profeternas profetior. Det är den största gåtan från skapelsen till i dag, och ingen av alla tiders profeter har någonsin kunnat förstå den, för denna hemlighet avslöjas inte förrän i den sista tidsåldern och har aldrig tidigare uppenbarats. Om ni kan fatta denna hemlighet och om ni är i stånd att ta emot den i dess helhet kommer alla religiösa individer att besegras av denna hemlighet. Den är den största av visioner; den är vad människan längtar allra mest efter att förstå men den är också vad som är mest oklart för henne. När ni befann er i nådens tidsålder visste ni inte vad det verk som Jesus eller Jehova utförde handlade om. Folk förstod inte

---

varför Jehova stiftade lagar, varför han uppmanade massorna att hålla lagarna eller varför templet måste uppföras, och än mindre förstod folk varför israeliterna fördes från Egypten ut i vildmarken och sedan vidare till Kanaan. Det är först idag som detta har uppenbarats.

Verket i den yttersta tiden är det sista av de tre stadierna. Det är ytterligare en ny tidsålders verk och det representerar inte förvaltningsverket i dess helhet. Den sextusenåriga förvaltningsplanen är uppdelad i tre etapper. Ingen enskild etapp kan representera alla tre tidsåldrarnas verk, utan endast en del av en helhet. Namnet Jehova kan inte stå för hela Guds sinnelag. Det faktum att han utförde sitt verk i lagens tidsålder innebär inte att Gud bara kan vara Gud under lagen. Jehova stiftade lagar åt människan, gav henne budord och uppmanade henne att bygga templet och altarna; det verk han utförde representerar endast lagens tidsålder. Detta verk som han utförde visar inte att Gud bara är en Gud som uppmanar människan att följa lagen eller att han är Guden i templet eller att han är Guden framför altaret. Att säga det vore inte sant. Det verk som utfördes under lagen kan bara representera en tidsperiod. Så om Gud hade verkat enbart i lagens tidsålder skulle människan ha kunnat begränsa honom med följande definition: "Gud är Guden i templet och för att tjäna honom måste vi ta på oss prästerliga dräkter och gå in i templet." Om verket i nådens tidsålder aldrig hade utförts, utan lagens tidsålder hade fortsatt till vår tid, skulle människan inte ha vetat att Gud även är barmhärtig och kärleksfull. Om inte verket i lagens tidsålder hade utförts, utan i stället endast verket i nådens tidsålder, skulle människan inte ha vetat mer än att Gud kan återlösa människan och förlåta hennes synder. Då skulle människan bara ha vetat att Gud är helig och oskyldig, och att han är i stånd att offra sig själv och bli korsfäst för hennes skull. Människan skulle bara känna till de här sakerna men inte förstå någonting mer. Därför står varje tidsålder för en del av Guds sinnelag. När det gäller vilka sidor av Guds sinnelag som är representerade i lagens tidsålder, i nådens tidsålder och i det nuvarande stadiet: först när alla tre stadierna har fogats samman till en helhet kan de uppenbara hela Guds sinnelag. Först när människan har lärt känna alla tre stadierna kan hon förstå det helt och hållet. Inget av de tre stadierna får utelämnas. Du kommer inte att kunna se Guds sinnelag i dess helhet förrän du har lärt känna dessa tre stadier av verket. Det faktum att Gud fullbordade sitt verk i lagens tidsålder är inget bevis för att han bara skulle vara lagens Gud, och det faktum att han fullbordade sitt

---

återlösungsverk betyder inte att han kommer att återlösa mänskligheten i all evighet. Allt det här är slutsatser som människan dragit. Eftersom nådens tidsålder har nått sitt slut kan man inte säga att Gud endast tillhör korset och att korset ensamt representerar Guds frälsning. Att göra det vore att begränsa Gud. I det nuvarande stadiet utför Gud huvudsakligen ordets verk, men det betyder inte att man kan säga att Gud aldrig har varit barmhärtig mot människan och att allt han har kommit med är tuktan och dom. Verket i den yttersta tiden blottlägger Jehovas och Jesu verk, liksom alla de hemligheter som människan inte förstått, för att uppenbara människosläktets slutmål och öde och avsluta hela frälsningsverket bland människorna. Det här stadiet i den yttersta tiden avslutar allting. Alla hemligheter som människan inte förstått måste redas ut så att hon kan tränga djupt ner i dem och få en fullkomligt klar förståelse i sitt hjärta. Först då kan den mänskliga arten klassificeras efter sitt slag. Först när den sextusenåriga förvaltningsplanen är fullbordad kommer människan att förstå Guds sinnelag i dess helhet, för då kommer hans förvaltning att ha nått ett slut. Nu när ni har upplevt Guds verk i den sista tidsåldern – vad är Guds sinnelag? Vågar du säga att Gud är den Gud som bara talar ord och inget mer? Du skulle inte våga komma med en sådan slutsats. Somliga skulle säga att Gud är Guden som avslöjar hemligheter, att Gud är Lammet och den som bryter de sju sigillerna. Men ingen vågar komma med en sådan slutsats. Andra kanske menar att Gud är den inkarnerade Guden, men det vore fortfarande inte korrekt. Ytterligare andra kanske säger att den inkarnerade Guden bara talar ord och inte gör några tecken och under, men det skulle du än mindre våga säga, för Jesus blev kött och gjorde tecken och under, så du skulle inte drista dig till att begränsa Gud på ett så lättvindigt sätt. Inte förrän nu har hela det verk som utförts under den sextusenåriga förvaltningsplanen kommit till ett slut. Först efter det att hela detta verk har uppenbarats för människorna och genomförts mitt ibland dem kommer de att känna till hela Guds sinnelag och vad han har och är. När arbetet i det här stadiet har fullbordats kommer alla hemligheter som människan inte förstått att ha uppenbarats, alla sanningar som tidigare inte begripits kommer att ha förklarats och människosläktet kommer att ha fått veta sin framtida väg och sitt slutliga mål. Det här är hela det verk som ska utföras i det innevarande stadiet. Fastän den väg som människan vandrar i dag också är korsets väg och lidandets väg, skiljer sig människans seder och det hon äter, dricker och njuter av i dag avsevärt från hur det var under lagen och under nådens

---

tidsålder. Kraven på människan i dag skiljer sig från kraven förr i tiden och skiljer sig ännu mer från det som krävdes av människan under lagens tidsålder. Nå, vilka krav ställdes då på människan under lagen när Gud utförde sitt verk i Israel? Inte mer än att hon skulle hålla sabbaten helig och lyda Jehovas lagar. Ingen skulle arbeta på sabbaten eller bryta mot Jehovas lagar. Men så är det inte nu. Folk arbetar på sabbaten, samlas och ber som vanligt och åläggs inga restriktioner. De som levde i nådens tidsålder var tvungna att döpas och uppmanades vidare att fasta, bryta bröd, dricka vin, täcka över huvudet och tvätta andras fötter. Nu har de här reglerna avskaffats, men det ställs större krav på människan, för Guds verk växer sig allt djupare och människans inträde når allt högre. Förr lade Jesus händerna på människor och bad, men vad är det för mening med handpåläggning nu när allting har sagts? Enbart ord kan uppnå resultat. När han lade sina händer på människor på den tiden var det för att välsigna människor och även för att bota dem från deras sjukdomar. Det var så den helige Ande verkade på den tiden, men så är det inte i dag. Nu använder den helige Ande ord för att verka och uppnå resultat. Hans ord har klargjorts för er, och ni ska omsätta dem i praktisk handling precis som ni har blivit tillsagda. Hans ord är hans vilja; de är det verk han önskar utföra. Genom hans ord kommer du att förstå hans vilja och det som han begär att du ska uppnå, och du kan omsätta hans ord i praktiken direkt utan att det behövs någon handpåläggning. Somliga kanske säger: "Lägg dina händer på mig! Lägg dina händer på mig så att jag kan få din välsignelse och så att jag kan få del av dig." Allt detta är förlegade ritualer från gångna tider som nu är avskaffade eftersom tidsåldern har skiftat. Den helige Ande verkar i enlighet med tidsåldern, varken slumpmässigt eller i enlighet med fastslagna regler. Nu är det en annan tidsålder och en ny tidsålder medför av nödvändighet nytt verk. Det här gäller alla verkets stadier och därför upprepas aldrig hans verksamhet. Under nådens tidsålder utförde Jesus en stor mängd sådana gärningar som att bota sjuka, driva ut onda andar, lägga händerna på människor och be för dem och välsigna människor. Men att göra det igen i vår tid vore meningslöst. Den helige Ande verkade på det sättet på den tiden, eftersom det var nådens tidsålder och det fanns tillräckligt med nåd för människan att åtnjuta. Det begärdes ingen form av betalning av något slag av henne, utan om hon bara hade tro så skulle hon få nåd. Alla behandlades mycket välvilligt. Nu är det en annan tidsålder och Guds verk har framskridit ytterligare; det är genom tuktan och dom som människans upproriskhet och

---

allt orent i henne kommer att rensas bort. Eftersom det stadiet var återlösningens stadium var det nödvändigt för Gud att arbeta på det viset och visa nog med nåd för människan att åtnjuta, så att hon skulle kunna bli återlöst från synden och med nådens hjälp få sina synder förlåtna. I det nuvarande stadiet ska det orättfärdiga i människan blottläggas med hjälp av tuktan, dom och straffande ord, liksom genom fostran och uppenbarelse genom ord, så att mänskligheten efteråt kan bli räddad. Det är ett verk som går mer på djupet än återlösning. Nåden i nådens tidsålder var tillräcklig för människan att åtnjuta; nu när hon redan har erfarit denna nåd ska hon inte längre åtnjuta den. Nu är tiden över för denna verksamhet och den ska inte utföras längre. Nu ska människan räddas genom ordets dom. När människan har dömts, tuktats och förädlats har det gjort att hennes sinnelag förändrats. Sker inte allt detta på grund av de ord jag har talat? Varje stadium i verket är anpassat till hela den mänskliga artens framsteg och den rådande tidsåldern. Verket är det enda betydelsefulla och det utförs helt och hållet för den slutliga frälsningens skull, så att mänskligheten kan ha ett gott slutmål i framtiden, och så att människorna till sist kan klassificeras efter sitt slag.

Den yttersta tidens verk är att tala ord. Stora förändringar kan åstadkommas i människan med hjälp av ord. De förändringar som nu sker i dessa människor då de tar emot dessa ord är mycket större än de som skedde i människor då de tog emot tecknen och undren i nådens tidsålder. För i nådens tidsålder kastades de onda andarna ut ur människor med hjälp av handpåläggning och bön, men människans fördärvade sinnelag fanns fortfarande kvar. Människor botades från sina sjukdomar och fick sina synder förlåtna, men när det gällde exakt hur människan skulle renas från det sataniska sinnelaget i sitt inre, så var det ett arbete som återstod. Människan blev bara frälst och förlåten sina synder för sin tros skull, men hennes syndiga natur var inte utplånad utan fanns fortfarande kvar i henne. Människan fick sina synder förlåtna genom den inkarnerade Guden, men det betydde inte att människan inte längre hade synd i sitt inre. Människans synder kunde bli förlåtna genom syndoffer, men när det gäller hur människan ska fås att inte synda mer och hur hennes syndiga natur ska kunna bli totalt utplånad och förvandlad, så är det ett problem hon inte har någon möjlighet att lösa. Människans synder blev förlåtna, och det var tack vare Guds korsfästelseverk, men hon fortsatte att leva med det gamla fördärvade sataniska sinnelaget. Därför måste människan bli fullständigt fri från sitt fördärvade sataniska sinnelag, så att hennes

---

syndiga natur kan utplånas fullständigt för att aldrig mer utvecklas; därmed blir det möjligt för människans sinnelag att förvandlas. Det kräver att människan begriper hur hon ska kunna växa till i livet, begriper livets väg och begriper hur hon ska kunna förändra sitt sinnelag. Dessutom kräver det att hon handlar i överensstämmelse med denna väg så att hennes sinnelag successivt förändras och hon kan leva i skenet från ljuset, så att allt hon gör är i samklang med Guds vilja, så att hon kan göra sig av med sitt fördärvade sataniska sinnelag och så att hon kan bryta sig loss från Satans mörka inflytande och därmed bli helt och hållet fri från synd. Först då kommer hon att motta fullständig frälsning. På den tiden då Jesus var verksam var människans kunskap om honom fortfarande vag och diffus. Hon ansågs honom alltid vara Davids son och proklamerade att han var en stor profet, den välvillige Herren som återlöste människan från synden. Några blev botade tack vare sin starka tro genom att enbart röra vid kanten på hans dräkt; blindas synen åter och till och med döda kunde bli levande igen. Men människan var oförmögen att upptäcka det fördärvade sataniska sinnelaget som var rotat djupt i hennes inre, och inte heller visste hon hur hon skulle kunna göra sig fri från det. Hon fick mycket nåd, som exempelvis fred och köttslig glädje, att en persons tro gav välsignelse åt en hel familj, att sjuka blev botade och så vidare. Resten var människans goda gärningar och hennes gudfruktiga framträdande; om någon kunde leva med detta som grund var han godkänd som troende. Endast troende av detta slag kunde träda in i himlen efter döden, vilket innebar att de var räddade. Men under sin livstid förstod de här människorna inte alls livets väg. Allt de gjorde var att synda och sedan bekänna sina synder i en oavbruten cirkelgång utan någon väg att förändra sitt sinnelag: Sådant var människans tillstånd i nådens tidsålder. Har människan erhållit fullkomlig frälsning? Nej! Därför återstod fortfarande domens och tuktans verk när det stadiet var avslutat. Det nuvarande stadiet syftar till att med ordets hjälp rena människan och därigenom ge henne en väg att följa. Det här stadiet skulle inte vara fruktbart eller meningsfullt om det fortsatte med utdrivande av onda andar, för det skulle inte utrota människas syndiga natur, och det hela skulle stanna vid förlåtelsen av hennes synder. Genom syndoffer har människan fått sina synder förlåtna, för korsfästelsens verk har redan avslutats och Gud har segrat över Satan. Men eftersom människans fördärvade sinnelag fortfarande finns kvar i henne kan hon fortfarande synda och motsätta sig Gud och Gud har inte vunnit mänskligheten. Det är därför Gud i det här stadiet använder ordet för att blotta

---

människans fördärvade sinnelag och få henne att utöva sin tro i enlighet med den rätta vägen. Det här stadiet är mer meningsfullt än det föregående, och även mer fruktbart, för nu är det ordet som direkt försörjer människans liv och gör det möjligt för hennes sinnelag att förnyas helt och hållet; det är ett mycket mer djupgående skede i verket. Därför har inkarnationen i den yttersta tiden fullbordat betydelsen av Guds inkarnation och fullständigt avslutat Guds förvaltningsplan för människans frälsning.

Guds frälsning av människan genomförs inte direkt med Andens metod och Andens identitet, för människan kan varken röra eller se Guds ande och inte heller kan hon komma nära den. Om Gud försökte frälsa människan direkt på Andens vis skulle hon inte kunna ta emot hans frälsning. Om inte Gud antog en skapad människas yttre gestalt skulle människan inte ha någon möjlighet att ta emot denna frälsning. Människan har nämligen ingen möjlighet att nalkas honom, ungefär som ingen kunde gå nära Jehovas moln. Endast genom att bli en skapad varelse, alltså endast genom att lägga sitt ord i den köttsliga kropp som han ska bli, kan Gud personligen arbeta in ordet i alla som följer honom. Endast då kan människan personligen se och höra hans ord och dessutom komma i besittning av hans ord och på så sätt bli fullständigt frälst. Om inte Gud blev kött skulle ingen människa av kött och blod kunna ta emot denna stora frälsning och då skulle inte heller en enda människa bli räddad. Om Guds ande verkade direkt i mänsklighetens mitt skulle alla människor slås till marken, eller också skulle de alla — utan någon möjlighet att komma i kontakt med Gud — föras bort helt och hållet fjättrade av Satan. Den första inkarnationen syftade till att återlösa människan från synden, att återlösa henne med hjälp av Jesu fysiska kropp; han räddade alltså människan från korset, men det fördärvade sataniska sinnelaget förblev inuti henne. Den andra inkarnationen ska inte längre tjäna som syndoffer utan syftar snarare till att frälsa dem som blev återlösta från synden helt och hållet. Detta sker för att de som har blivit förlåtna ska kunna bli räddade från sina synder och bli fullkomligt rena och genom att uppnå ett förändrat sinnelag kunna bryta sig fria från Satans mörka inflytande och återvända inför Guds tron. Endast på detta sätt kan människan bli till fullo helgad. Efter det att lagens tidsålder nått sitt slut och med början i nådens tidsålder inledde Gud det frälsningsverk som fortsätter fram till den yttersta tiden, då han genom att döma och tukta människosläktet för dess upproriskhet kommer att rena mänskligheten helt och hållet. Först då kommer Gud att avsluta sitt frälsningsverk och träda in i vila. Därför har

---

Gud, i verkets tre stadier, bara kommit i köttet två gånger för att själv utföra sitt verk bland människorna. Det beror på att bara ett av verkets tre stadier syftar till att visa människor hur de ska leva sitt liv, medan de andra två består av frälsningens verk. Endast genom att bli kött kan Gud leva sida vid sida med människan, uppleva världens lidande och leva i en vanlig kropp av kött. Endast på detta sätt kan han förse människorna med den praktiska väg de behöver som skapade varelser. Det är genom Guds inkarnation som människan får full frälsning från Gud och inte direkt från himlen som svar på sina böner. Eftersom människan är av kött har hon nämligen ingen möjlighet att se Guds ande, än mindre kan hon nalkas hans ande. Allt hon kan komma i kontakt med är den inkarnerade Gudens kött och det är bara med hjälp av det som hon kan förstå alla vägarna och alla sanningarna och motta fullständig frälsning. Den andra inkarnationen kommer att räcka för att rensa bort människans synder och rena henne fullständigt. Med den andra inkarnationen kommer följaktligen hela Guds verk i köttet att slutföras och betydelsen av Guds inkarnation att fulländas. Från den stunden kommer Guds verk i köttet att vara helt avslutat. Efter den andra inkarnationen kommer han inte att bli kött en tredje gång för sitt verk. Hela hans förvaltning kommer nämligen att ha nått sitt slut. Inkarnationen i den yttersta tiden kommer att till fullo ha vunnit hans utvalda folk, och hela mänskligheten som lever i den yttersta tiden kommer att ha inordnats efter sina slag. Han kommer inte längre att utföra frälsningsverket och inte heller kommer han att återvända till köttet för att bedriva någon verksamhet. I den yttersta tidens verk är ordet mäktigare än manifestationen av tecken och under, och ordets myndighet är större än teckens och unders myndighet. Ordet blottlägger alla de fördärvade sinnelag som är begravda djupt i människans hjärta. Du har ingen möjlighet att upptäcka dem på egen hand. När de läggs blottade framför dig genom ordet kommer du helt naturligt att upptäcka dem; du kommer inte att kunna förneka dem och du kommer att bli fullständigt övertygad. Är inte det ordets makt? Det här är det resultat som uppnås genom ordets verk i dag. Därför är det inte genom botande av sjuka och ande utdrivning som människan kan bli fullkomligt frälst från sina synder, och inte heller kan hon göras fullständig genom att det visas tecken och under. Makten att bota sjuka och driva ut onda andar ger bara människan nåd, men hennes kött tillhör fortfarande Satan och det fördärvade sataniska sinnelaget finns fortfarande kvar i henne. Det som inte har gjorts rent är med andra ord fortfarande behäftat med synd och smuts.

Det är först efter det att människan renats med hjälp av ordet som hon kan vinnas av Gud och bli helgad. När de onda andarna drevs ut ur människan och hon blev återlöst innebar det bara att hon slets ut ur Satans grepp och återbördades till Gud. Men utan att ha blivit renad eller förändrad av Gud förblir hon en fördärvad människa. I människans inre existerar fortfarande smuts, motstånd och upproriskhet; människan har bara återvänt till Gud genom hans återlösning, men hon har inte den minsta kunskap om Gud och är fortfarande kapabel att sätta sig upp mot honom och svika honom. Innan människan blev återlöst hade många av Satans gifter redan lagts i hennes inre, och efter att under tusentals år ha fördärvats av Satan har hon inom sig en djupt rotad natur som gör motstånd mot Gud. Att människan blivit återlöst innebär alltså bara att hon räddats genom att friköpas till ett högt pris, men den giftiga naturen i hennes inre har inte avlägsnats. Människan som är så besudlad måste genomgå en förändring innan hon är värdig att tjäna Gud. Genom detta verk av dom och tuktan kommer hon att lära känna sitt eget smutsiga och fördärvade väsen till fullo, och hon kommer att kunna ändra sig fullständigt och bli ren. Endast på detta sätt kan människan bli värdig att återvända inför Guds tron. Allt det arbete som utförs i dag sker för att människan ska kunna renas och förvandlas; genom ordets dom och tuktan såväl som genom förädling kan människan göra sig av med allt fördärvligt och bli renad. Det vore mer träffande att säga att detta stadium i verket är reningens verk än att det är frälsningens stadium. Faktum är att det här stadiet både är erövrands stadium och frälsningsverkets andra stadium. Det är genom ordets dom och tuktan som människan slutligen blir vunnen av Gud, och det är genom att ordet används till att förädla, döma och avslöja som alla orenheter, uppfattningar, motiv och individuella begär i människans hjärta blir fullständigt uppenbarade. Även om människan må ha blivit återlöst och förlåten sina synder, så innebär det bara att Gud inte längre minns hennes överträdelser och inte behandlar henne i enlighet med hennes överträdelser. Men eftersom människan, som lever i en köttlig kropp, inte har blivit befriad från synd, kan hon bara fortsätta att synda och blotta sitt fördärvade sataniska sinnelag i all oändlighet. Det här är det liv människan lever — en oändlig kretsgång av att synda och bli förlåten. De flesta människor syndar på dagen bara för att sedan bekänna sina synder på kvällen. Så även om syndoffret är evigt verksamt för människan kan det inte rädda henne från synden. Endast halva frälsningsverket har genomförts, för människan har fortfarande ett fördärvat sinnelag.

När folk till exempel insåg att de härstammade från Moab började de klaga, slutade att söka efter livet och blev ytterst negativa. Visar inte detta att mänskligheten fortfarande är oförmögen att underkasta sig Guds herravälde helt och hållet? Är inte det här just deras fördärvade sataniska sinnelag? När du inte blev utsatt för tuktan sträckte du upp händerna högre än alla andra, till och med högre än Jesu händer. Och du ropade ut med hög röst: "Var en Guds älskade son! Var en Guds förtrogne! Hellre dör vi än böjer oss för Satan! Gör uppror mot den gamle Satan! Gör uppror mot den stora röda draken! Må den stora röda draken falla från makten i förnedring! Må Gud göra oss fullkomliga!" Dina rop ljöd högre än alla andras. Men så kom tuktans tid och mänsklighetens fördärvade sinnelag uppenbarades än en gång. Deras rop upphörde och deras beslutsamhet svek. Det här är människans fördärv; det är något som Satan planterat och som är djupt rotat i människan, något som löper djupare än synd. Det är inte lätt för människan att bli medveten om sina synder; hon har ingen möjlighet att upptäcka sin egen djupt rotade natur, utan för att uppnå det resultatet måste hon förlita sig på ordets dom. Endast på så sätt kan människan förändras successivt från denna punkt och framåt. Människan ropade så här i det förflutna därför att hon inte hade någon insikt om sitt ursprungliga fördärvade sinnelag. Detta är de orenheter som existerar i människan. Under en lång period av dom och tuktan levde människan i en atmosfär av spänning. Uppnåddes inte allt det här med hjälp av ordet? Ropade inte du också med väldigt hög röst före prövningen av tjänstgörarna? "Träd in i riket! Alla som tar emot hans namn ska träda in i riket! Alla ska ta del av Gud!" När prövningen av tjänstgörarna kom ropade du inte längre. Allra först ropade alla: "O Gud! Var du än placerar mig ska jag underkasta mig och låta mig styras av dig." När folk läste Guds ord, "Vem ska bli min Paulus?", sa de: "Jag är villig!" Sedan såg de orden "Och hur är det med Jobs tro?" och sa: "Jag är villig att ta på mig Jobs tro. Gud, var snäll och pröva mig!" När tjänstgörarnas prövning kom bröt de ihop direkt och förmådde knappast resa sig upp igen. Sedan minskade orenheterna i deras hjärtan successivt. Var det inte genom ordet som detta åstadkoms? Vad ni har upplevt i dag är alltså resultat som åstadkommits genom ordet, ännu större resultat än de som uppnåddes genom Jesu tecken och under. Det är inte bara genom korsfästelsen, genom botandet av sjuka och andeutdrivning du ser den Guds härlighet och Guds makt som du ser, utan i ännu högre grad genom hans ords dom. Detta visar att Guds myndighet och makt inte består enbart i att göra tecken,

---

bota sjuka och driva ut onda andar, utan att Guds ord är bättre kapabelt att företräda Guds myndighet och uppenbara hans allmakt.

Vad människan har uppnått nu — hennes nuvarande mognad, kunskap, kärlek, lojalitet, lydnad och insikt — är resultat som har nåtts genom ordets dom. Det är tack vare ordet som du är i stånd att vara lojal och förbli stående intill denna dag. Nu inser människan att den inkarnerade Gudens verk verkligen är enastående och att det är mycket i det som hon inte kan uppnå och som är hemligheter och under. Därför har många fogat sig. En del har aldrig underordnat sig någon människa sedan den dag de föddes, men när de i dag ser Guds ord fogar de sig fullständigt utan att ens märka att de har gjort det, och de dristar sig inte att undersöka eller säga något annat. Mänskligheten har fallit under ordet och ligger slagen till marken under ordets dom. Om Guds ande talade direkt till människan skulle hela mänskligheten underordna sig rösten och falla ner utan uppenbarande ord, ungefär på samma sätt som Paulus föll till marken i ljusskenet på vägen till Damaskus. Men om Gud fortsatte att arbeta på det här sättet skulle människan aldrig kunna komma till insikt om sitt eget fördärv genom ordets dom och därigenom vinna frälsning. Endast genom att bli kött kan Gud personligen tala sina ord i öronen på varenda människa så att alla som har öron kan höra hans ord och ta emot hans domsverk genom ordet. Det är bara det att det här resultatet uppnås av hans ord, hellre än att Anden ska manifestera sig för att skrämma människan till underkastelse. Det är enbart genom detta praktiska och ändå enastående verk som människans gamla sinnelag — som legat dolt djupt inom henne i många år — kan avslöjas till fullo så att människan kan se det och förändra det. Allt detta är den inkarnerade Gudens praktiska verk i vilket han genom att tala och verkställa dom på ett praktiskt sätt uppnår resultaten av dom över människan med hjälp av ordet. Detta är den inkarnerade Gudens makt och betydelsen av Guds inkarnation. Den sker för att tillkännage den inkarnerade Gudens myndighet, för att tillkännage de resultat som uppnås genom ordets verk, och för att tillkännage att Anden har kommit i köttet och demonstrerar sin myndighet genom att döma människan med ordet. Även om hans kött utåt sett är en vanlig och normal människa, är det de resultat hans ord uppnår som visar att han är full av makt, att han är Gud själv och att hans ord är uttrycket för Gud själv. På det här sättet får hela mänskligheten se att han är Gud själv, att han är Gud själv som blev kött, att han inte får kränkas av någon, att ingen kan sätta sig över hans dom genom

---

ordet och att ingen mörkrets kraft kan besegra hans makt. Människan underkastar sig honom helt och hållet på grund av att han är Ordet som blivit människa, på grund av hans auktoritet och på grund av hans dom genom ordet. Det verk som hans inkarnerade kött fört med sig är den auktoritet han besitter. Att han blir kött beror på att köttet också kan äga auktoritet och att han kan verka på ett praktiskt sätt bland människorna, på ett sådant sätt att det är synligt och påtagligt för människan. Detta verk är mycket mer realistiskt än det verk som utförs direkt av Guds ande, som besitter all makt, och dess resultat är också uppenbara. Det beror på att Guds inkarnerade kött kan tala och verka på ett praktiskt sätt. Hans kötts yttre form har ingen makt och kan nalkas av människan, medan däremot hans väsen har makt men denna makt är inte synlig för någon. När han talar och verkar är människan oförmögen att märka hans makts existens; detta underlättar för honom när han utför arbete av praktisk natur. All denna praktiska verksamhet kan ge resultat. Även om ingen människa inser att han har makt, förstår att man inte får kränka honom och inte ser hans vrede, uppnår han de avsedda resultaten med sina ord genom sin förtäckta auktoritet, sin dolda vrede och de ord han talar öppet. Med andra ord blir människan fullständigt övertygad av hans tonfall, hans stränga röst och all visdom i hans ord. På så sätt underkastar hon sig orden från den inkarnerade Guden, som till synes inte har någon auktoritet, och därmed uppfylls Guds mål att rädda människan. Detta är en annan sida av betydelsen av hans inkarnation: att tala mer realistiskt och låta hans ords verklighet få effekt på människan så att hon kan bevittna kraften i Guds ord. Så om inte detta verk utfördes med hjälp av inkarnationen skulle det följaktligen inte uppnå minsta resultat och skulle inte kunna frälsa syndare helt och hållet. Om inte Gud blev kött skulle han förbli Anden som är både osynlig och ogripbar för människan. Eftersom människan är en köttslig varelse tillhör hon och Gud två olika världar och besitter olika naturer. Guds ande är oförenlig med människan, som är av kött, och det finns helt enkelt inget sätt att upprätta relationer mellan dem, för att inte tala om att människan är oförmögen att förvandlas till en ande. Eftersom det är på det viset måste Guds ande bli en skapad varelse för att kunna utföra sitt ursprungliga verk. Gud kan både stiga upp till den högsta plats och ödmjuka sig själv för att bli en mänsklig varelse, verka bland människorna och leva mitt ibland dem, men människan kan inte stiga upp till den högsta plats och bli en ande, och än mindre kan hon sänka sig ner till den lägsta platsen. Det är därför Gud måste bli kött för att utföra sitt verk. Under den

---

första inkarnationen kunde likaså endast den inkarnerade Gudens kött återlösa människan genom sin korsfästelse, eftersom det inte skulle ha funnits någon möjlighet för Guds ande att bli korsfäst som syndoffer för människan. Gud skulle genast kunna bli kött för att tjänstgöra som ett syndoffer för människan, men människan kunde inte genast stiga upp till himlen för att ta det syndoffer som Gud berett åt henne. Eftersom det är på det viset skulle det enda möjliga vara att be Gud fara fram och tillbaka några gånger mellan himmel och jord, inte att få människan att stiga upp till himlen för att ta emot sin frälsning, för människan hade fallit och dessutom kunde hon helt enkelt inte stiga upp till himlen, än mindre få tag på syndoffer. Därför var det nödvändigt för Jesus att komma bland människorna och personligen utföra det verk som människan helt enkelt inte kunde genomföra. Varje gång Gud blir kött är det för att det är absolut nödvändigt. Om något av stadierna kunde ha utförts direkt av Guds ande skulle han inte ha fogat sig i förödmjukelsen att bli inkarnerad.

I det här slutliga stadiet av verket uppnås resultaten genom ordet. Genom ordet kommer människan att förstå många hemligheter och det arbete Gud har utfört under gångna generationer; genom ordet upplyses människan av den helige Ande; genom ordet kommer människan att förstå de hemligheter som gångna generationer aldrig lyckats reda ut, liksom profeters och apostlars verk i gångna tider och de principer de följde i sitt arbete; genom ordet lär sig människan också förstå Guds sinnelag liksom sin egen upproriskhet och opposition, och hon kommer att lära känna sitt eget väsen. Genom dessa arbetssteg och genom alla ord som talas kommer människan att lära känna Andens verk, det verk Guds inkarnerade kött utför och än mer hela hans sinnelag. Din kunskap om Guds sextusenåriga förvaltningsverk fick du också genom ordet. Var det inte också genom ordet du uppnådde kunskapen om dina tidigare föreställningar och lyckades skjuta dem åt sidan? I det föregående stadiet gjorde Jesus tecken och under, men i det här stadiet förekommer inga tecken och under. Var det inte genom ordet som du kom att förstå varför Gud inte gör tecken och under? De ord som talas i det här skedet överträffar följaktligen det arbete som utfördes av gångna generationers apostlar och profeter. Inte ens profeternas profetior kunde ha gett detta resultat. Profeterna uttalade bara profetior, de talade om vad som skulle hända i framtiden men inte om det verk Gud önskade utföra då, vid den tiden. Inte heller sa de något för att vägleda människorna i deras liv, för att skänka mänskligheten sanningar eller för att

---

uppenbara hemligheter, och än mindre för att skänka liv. Bland de ord som talas i det här stadiet finns det profetia och sanning, men i huvudsak tjänar de till att skänka människan liv. De ord som talas nu skiljer sig från profeternas profetior. Det här är ett stadium av verksamhet för människans liv, för att förändra hennes livssinnelag, och inte för att uttala profetior. Det första stadiet var Jehovas verk: hans arbete var att bereda en väg för människan att dyrka Gud på jorden. Det var inledningsverket för att finna en plats att starta arbetet på jorden. På den tiden lärde Jehova israeliterna att iaktta sabbaten, hedra sina föräldrar och leva i fred med varandra. Detta berodde på att folk på den tiden inte förstod hur människan är beskaffad, och inte heller förstod de hur de skulle leva på jorden. Det var nödvändigt för honom att i verkets första stadium visa människorna hur de skulle leva. Allt det som Jehova sa till dem hade dessförinnan varit okänt för mänskligheten eller inte varit i dess besittning. På den tiden sändes många profeter för att uttala profetior, och detta gjorde allesamman under Jehovas vägledning. Det här var helt enkelt en del i Guds verk. I det första stadiet blev Gud inte kött utan han gav alla stammar och folk sina anvisningar genom profeterna. När Jesus var verksam på sin tid, talade han inte så mycket som det görs i vår tid. Det här stadiet av ordets verk i den yttersta tiden har aldrig utförts i tidigare tidsåldrar och generationer. Även om Jesaja, Daniel och Johannes uttalade många profetior var deras profetior helt annorlunda än de ord som talas idag. Vad de uttalade var enbart profetior, men så är det inte med de ord som förkunnas idag. Om jag förvandlade allt jag säger idag till profetior, skulle ni kunna förstå? Anta att det jag pratade om rörde företeelser efter det att jag gett mig av — hur skulle ni då kunna förstå något? Ordets verk utfördes aldrig på Jesu tid eller i lagens tidsålder. Några kanske kommer att säga: ”Talade inte Jehova också ord på den tiden då han utförde sitt verk? Talade inte Jesus ord på den tiden han var verksam förutom att han botade sjuka, drev ut onda andar och gjorde tecken och under?” Ord kan talas på olika sätt. Vad var essensen i de ord som Jehova yttrade? Han visade bara mänskligheten hur den skulle leva sitt liv på jorden, och det berörde inte andliga frågor i livet. Varför sägs det att när Jehova talade så var det för att instruera folk på alla platser? Ordet ”instruera” betyder att förklara tydligt och befalla direkt. Han försåg inte människan med liv; i stället tog han henne helt enkelt vid handen och lärde henne hur hon skulle dyrka honom, utan att använda särskilt mycket liknelser. Den verksamhet Jehova utförde i Israel handlade inte om att ta itu med människan, fostra henne eller

---

döma och tukta, utan att ge henne vägledning. Jehova befälde Mose att säga åt sitt folk att samla manna i vildmarken. Varje morgon innan soluppgången skulle de samla manna, precis så mycket de behövde för att äta samma dag. Mannan kunde inte bevaras till nästa dag, för då skulle den bli möjlig. Han föreläste inte för folket eller blottade deras naturer, och inte heller avslöjade han deras idéer och tankar. Han förändrade inte människor utan i stället visade han dem hur de skulle leva sitt liv. Den tidens människor var som barn, de förstod ingenting och var inte kapabla till mer än några grundläggande mekaniska rörelser, och därför utfärdade Jehova bara lagar för att vägleda massorna.

För att kunna sprida evangeliet så att alla som söker med ett uppriktigt hjärta kan vinna kunskap om det verk som utförs i dag och bli grundligt övertygade, måste du få en klar förståelse av det verk som utförts i varje stadium, dess inre historia, andemening och betydelse. Gör så att andra genom att lyssna till din betraktelse kan förstå Jehovas verk, Jesu verk, och främst av allt hela Guds verk i dag liksom sambanden och skillnaderna mellan verkets tre stadier. Gör så att andra när de lyssnat färdigt inser att de tre stadierna inte avbryter varandra utan att alla är samma andes verk. Även om de verkar i olika tidsåldrar och innehållet i de verk de utför och orden de talar skiljer sig åt, är principerna för deras verksamhet desamma. Detta är de största visionerna som alla människor som följer Gud måste förstå.

De två inkarnationerna fullbordar inkarnationens betydelse

Varje stadium av verk som Gud utför har sin egen praktiska betydelse. På den tiden, när Jesus kom, var han en man och när Gud kommer den här gången är han en kvinna. Av detta kan du se att Gud skapade både man och kvinna för sitt verks skull, och han gör inte skillnad mellan könen. När hans Ande kommer kan han iklä sig det kött han behagar och det köttet kan representera honom. Så länge det är hans inkarnerade kött kan det representera Gud, vare sig det är manligt eller kvinnligt. Om Jesus hade framträtt som en kvinna när han kom, det vill säga om den Helige Ande hade avlat en liten flicka och inte en pojke, skulle det stadiet av verket ändå ha fullbordats. I så fall skulle verkets nuvarande stadium ha fullbordats av en man istället, men verket skulle likväl ha fullbordats. Båda stadiernas verk är lika viktiga och ingetdera av stadierna upprepas eller står i strid med det andra. När Jesus vid den tiden utförde sitt verk kallades han den ende Sonen, och "Son" förutsätter manligt kön. Varför nämns inte den ende Sonen i det nuvarande stadiet? Därför att verkets krav har gjort det nödvändigt med ett annat kön än det som Jesus hade. Gud gör ingen skillnad mellan könen. Han utför sitt verk som han behagar och när han gör det är han inte underkastad några begränsningar, utan är helt fri. Likväl har alla verkets stadier sin egen praktiska betydelse. Gud blev kött två gånger och det är självklart att hans inkarnation i de sista dagarna är den allra sista. Han har kommit för att offentliggöra alla sina gärningar. Om han inte blev kött för att personligen utföra verk som människan ska bevittna i detta stadium, skulle hon för evigt klamra sig fast vid föreställningen att Gud enbart är manlig, inte kvinnlig. Dessförinnan trodde hela människosläktet att Gud bara kunde vara man och att en kvinna inte kunde kallas Gud, för hela mänskligheten menade att män hade auktoritet över kvinnor. De trodde inte att en kvinna, utan bara män, kunde skaffa sig auktoritet. Dessutom sa de till och med att mannen är kvinnans överhuvud och att kvinnan måste lyda mannen och inte kunde överglänsa honom. Förr i tiden, när det sades att mannen var kvinnans överhuvud, syftade man på Adam och Eva sedan de hade lurats av ormen – inte på mannen och kvinnan så som de skapats av Jehova i begynnelsen. Naturligtvis måste en kvinna lyda och älska sin man och en man måste lära sig att livnära och försörja sin familj. Det här är de lagar och förordningar som Jehova fastställt och som mänskligheten måste foga sig efter under livet på jorden.

Jehova sa till kvinnan: ”Din åtrå skall vara till din make, och han skall råda över dig.” Han sa så enbart för att människorna (alltså både män och kvinnor) skulle kunna leva normala liv under Jehovas herravälde, och för att människornas liv skulle kunna ha en struktur och inte förlora sin rätta ordning. Därför utformade Jehova lämpliga regler för hur man och kvinna bör agera, men det gällde bara i relation till alla de skapade varelser som lever på jorden och hade inget med Guds inkarnerade kött att göra. Hur skulle Gud kunna vara likadan som sina skapade varelser? Hans ord riktades endast till det människosläkte som han skapat; det var för att människorna skulle leva ett normalt liv som han fastställde regler för mannen och kvinnan. I begynnelsen, när Jehova skapade mänskligheten, gjorde han två typer av människor, man och kvinna, och därför finns uppdelningen i man och kvinna i hans inkarnerade kött. Han avgjorde inte sitt verk utifrån de ord han talade till Adam och Eva. De två gånger han har blivit kött har bestämts helt i enlighet med hans resonemang då han först skapade mänskligheten. Han har med andra ord fullbordat sina två inkarnationers verk utifrån hur mannen och kvinnan var innan de blev fördärvade. Om mänskligheten tog de ord som Jehova sa till Adam och Eva sedan de lurats av ormen och tillämpade dem på Guds inkarnations verk, skulle då inte Jesus också ha varit tvungen att älska sin hustru så som han borde? Skulle Gud i så fall fortfarande vara Gud? Och skulle han då fortfarande kunna slutföra sitt verk? Om det är fel att Guds inkarnerade kött är av kvinnokön, måste det då inte också ha varit ett oerhört allvarligt fel av Gud att skapa kvinnan? Om människor ändå menar att det vore fel av Gud att inkarneras som kvinna, var då inte det faktum att Jesus inte gifte sig och följaktligen inte kunde älska sin hustru lika fel som den nuvarande inkarnationen? Om du använder orden som Jehova sa till Eva för att avgöra huruvida Guds inkarnation i dag är sann, måste du använda Jehovas ord till Adam för att bedöma Herren Jesus som blev kött i nådens tidsålder. Är det inte en och samma sak? Om du bedömer Herren Jesus utifrån den man som inte hade lurats av ormen, kan du väl inte bedöma sanningen om dagens inkarnation utifrån den kvinna som lurats av ormen. Det vore orättvist! Om du bedömer Gud på det här sättet bevisar det att du saknar förnuft. När Jehova två gånger blev kött var detta köts kön relaterat till mannen och kvinnan som inte lurats av ormen. Det var i överensstämmelse med den man och den kvinna som inte lurats av ormen som han blev kött två gånger. Tro inte att Jesus var samma sorts man som den Adam som lurades av ormen. De har absolut inget med varandra att

---

göra; de är män med två olika naturer. Det kan ju inte vara så att Jesus, därför att han är man, är alla kvinnors men inte alla mäns överhuvud, eller hur? Är han inte alla judars (både mäns och kvinnors) kung? Han är Gud själv – inte bara kvinnans överhuvud utan även mannens. Han är Herre över alla varelser och alla varelsers överhuvud. Hur skulle du kunna avgöra att Jesu manskön är en symbol för kvinnans överhuvud? Vore inte det hädelse? Jesus är en man som inte har fördärvats. Han är Gud; han är Kristus; han är Herren. Hur skulle han kunna vara en likadan man som Adam som var fördärvad? Jesus är det kött som bars av den allra heligaste Guds Ande. Hur skulle du kunna säga att han är en Gud som besitter Adams manlighet? Skulle inte hela Guds verk ha varit fel i så fall? Skulle Jehova ha kunnat inlemma manligheten hos den Adam som lurades av ormen i Jesus? Är inte den nutida inkarnationen ytterligare ett exempel på verk av den inkarnerade Guden, som har ett annat kön än Jesus men likadan som han till sitt väsen? Vågar du fortfarande säga att den inkarnerade Guden inte kan vara kvinna, eftersom kvinnan var den första som lurades av ormen? Vågar du fortfarande säga att Gud absolut inte skulle kunna bli kött som en kvinna därför att kvinnan är ytterst oren och källan till mänsklighetens fördärv? Vågar du framhärda i att säga att ”kvinnan alltid ska lyda mannen och aldrig får manifesteras eller direkt företräda Gud”? Tidigare förstod du inte, men kan du nu fortsätta att häda Guds verk och då i synnerhet Guds inkarnerade kött? Om inte det här står klart för dig är det bäst att du vaktar din tunga, så att inte din dårskap och okunnighet avslöjas och din fulhet blottas. Tro inte att du förstår allt. Jag säger dig att allt du har sett och upplevt inte räcker för att du ska förstå ens en promille av min förvaltningsplan. Så varför agerar du då så högmodigt? Den lilla talang och den ynka kunskap du har räcker inte för att Jesus ska kunna använda den under ens en sekund av sitt verk! Hur mycket erfarenhet har du egentligen? Vad du har sett, allt du har hört under din livstid och vad du har föreställt dig är mindre än det verk jag utför under ett enda ögonblick! Du gör bäst i att inte kritisera småsaker och leta fel. Du kan vara hur arrogant du vill, men du är bara en varelse som inte ens kan mäta sig med en myra! Allt du har i din mage är mindre än vad som finns i en myras mage! Tro inte att du har rätten att gestikulera yvigt och tala vitt och brett bara för att du har fått lite erfarenhet och en ledande ställning. Är inte din erfarenhet och din ledande ställning resultatet av de ord jag har uttalat? Tror du att det är något du fått som ersättning för ditt arbete och slit? I dag ser du att jag har blivit kött och enbart för den skull har du en

---

uppsjö av idéer och hur många föreställningar som helst. Även om du hade enastående talanger skulle du inte ha så många idéer om det inte vore för min inkarnation; och är det inte utifrån dessa som dina föreställningar uppstår? Skulle du ens känna till inkarnationen om inte Jesus hade blivit kött den där första gången? Är det inte för att du fick kunskap genom den första inkarnationen som du har fräckheten att försöka bedöma den andra inkarnationen? Varför undersöker du den i stället för att vara en lydig efterföljare? Skulle den inkarnerade Guden låta dig utforska honom när du trätt in i den här strömmen och kommit fram inför honom? Du kan utforska din egen släkthistoria, men om du försöker utforska Guds "familjehistoria" – skulle dagens Gud låta dig genomföra en sådan studie? Är du inte blind? Drar du inte förakt över dig själv?

Om endast Jesu verk utfördes och det inte kompletterades med verksamhet i detta de sista dagarnas stadium, skulle människan för evigt hålla fast vid föreställningen att Jesus är Guds ende son, alltså att Gud bara har en enda son och att ingen som kommer därefter under ett annat namn kan vara Guds ende son, än mindre Gud själv. Människan hyser uppfattningen att var och en som tjänar som ett syndoffer eller som tar makten å Guds vägnar och återlöser hela mänskligheten är Guds ende son. Det finns en del som menar att om bara den som kommer är en man, så kan han anses vara Guds ende son och Guds representant. Det finns till och med de som säger att Jesus är Jehovas son, hans ende son. Är inte den sortens föreställningar överdrivna? Om inte det här verksamhetsstadiet utfördes i den sista tidsåldern skulle hela mänskligheten vara höljdd av en mörk skugga i fråga om Gud. I så fall skulle mannen tro sig vara överlägsen kvinnan, kvinnor skulle aldrig kunna hålla huvudet högt och då skulle inte en enda kvinna kunna bli frälst. Folk föreställer sig alltid att Gud är manlig och tror dessutom att han alltid har föraktat kvinnan och inte skulle skänka henne frälsning. Men skulle det inte i så fall innebära att alla kvinnor som Jehova skapade och som också har fördärvats, aldrig skulle få möjlighet att bli räddade? Skulle det då inte ha varit meningslöst för Jehova att skapa kvinnan, att skapa Eva? Och skulle inte kvinnan förgås för evigt? De sista dagarnas stadium av verket ska följaktligen genomföras för att rädda hela mänskligheten, inte bara kvinnan. Om någon tror att om Gud skulle inkarneras som kvinna, så vore det enbart i syfte att frälsa kvinnan, då är den människan verkligen en däre!

Dagens verk har drivit nådens tidsålders verk framåt; det vill säga, arbetet under hela den sextusenåriga förvaltningsplanen har avancerat. Fastän nådens tidsålder är över har det gjorts framsteg i Guds verk. Varför säger jag om och om igen att verkets nuvarande stadium baserar sig på nådens och lagens tidsålder? Därför att dagens verk är en fortsättning på det verk som utfördes i nådens tidsålder och ett steg framåt jämfört med det som utfördes i lagens tidsålder. De tre etapperna hänger nära samman och varje länk i kedjan är nära sammanfogad med de intilliggande. Varför säger jag också att den här etappen av verket bygger på det som Jesus utförde? Om inte det här stadiet byggde på det verk som Jesus utfört, skulle det krävas en andra korsfästelse i det här stadiet och det föregående stadiets återlösande verk skulle behöva göras om på nytt. Det vore meningslöst. Det är alltså inte så att verket är fullkomligt färdigt, utan att tidsåldern har framskridit och nivån på verket är högre än tidigare. Man kan säga att den här etappen av verket bygger på den grundval som är lagens tidsålder och på den klippa som är Jesu verk. Guds verk byggs upp steg för steg, och det här stadiet är inte någon ny början. Endast kombinationen av de tre verksamhetsstadierna kan anses utgöra den sextusenåriga förvaltningsplanen. Verket i den här etappen bygger vidare på verket i nådens tidsålder. Om de här två stadierna av verket inte hänger samman, varför upprepas då inte korsfästelsen i det här stadiet? Varför bär jag inte människans synd, utan kommer i stället för att direkt döma och tukta människan? Om inte mitt arbete med att döma och straffa människan – och min nuvarande ankomst, som inte skedde genom den Helige Andes avelse – följde på korsfästelsen, då skulle jag inte vara kvalificerad att döma och tukta människan. Det är just för att jag är ett med Jesus som jag kommer direkt för att tukta och döma henne. Verket i det här stadiet bygger helt på verket i det föregående stadiet. Det är därför endast denna typ av verk kan föra människan steg för steg till frälsningen. Jesus och jag kommer från en och samma ande. Fastän vi inte är köttsligen släkt är vår ande densamma; trots att innehållet i det vi gör och det arbete vi utför inte är detsamma, är vi lika varandra till vårt väsen. Köttsligen har vi olika former, men det beror på att vi lever i olika epoker och att våra verksamheter ställer olika krav. Våra ämbeten skiljer sig åt, så därför är det arbete vi utför och de sannelag vi uppenbarar för människan också olika. Det är därför det människan ser och förstår i dag skiljer sig från vad hon såg och förstod i gångna tider – det beror på att det handlar om olika epoker. Trots att Guds inkarnationer skiljer sig åt i

---

fråga om kön och kroppslig gestalt, liksom att de inte föddes i samma familj, än mindre under samma tidsperiod, är deras andar ändå en och samma. Trots att deras kött varken delar blod eller fysiskt släktskap av något slag, kan det inte förnekas att båda är Guds inkarnerade kött i två olika tidsperioder. Det är en ovedersäglig sanning att de är Guds inkarnerade kött, även om de inte tillhör samma blodslinje och inte delar ett gemensamt mänskligt språk (en var en man som talade judarnas språk och den andra en kvinna som endast talar kinesiska). Det beror på att de har levt i olika länder för att utföra det verk som var och en fått att utföra och dessutom under olika tidsperioder. Trots att de är samma ande och äger samma väsen finns det inga absoluta likheter mellan det yttre skalet hos deras kött. Allt de delar är samma mänskliga natur; när det gäller deras kroppars utseende och omständigheterna kring deras födelse är de inte likadana. Men detta påverkar inte deras respektive verk eller den kunskap människan har om dem, för när allt kommer omkring är de samma ande och ingen kan skilja dem åt. Trots att de saknar blodsband kontrolleras hela deras väsen av deras andar, som ger dem olika verk att utföra under olika tidsperioder och ger dem kroppar som tillhör olika blodslinjer. Jehovas Ande är inte Jesu Andes fader och Jesu Ande är inte son till Jehovas Ande: de är en och samma Ande. Inte heller är Jesus och den inkarnerade Guden av idag förbundna med blodsband, men de är en därför att deras andar är en. Gud kan utföra barmhärtighetens och godhetens verk, liksom den rättfärdiga domens och tuktans verk och verket med att nedkalla förbannelser över människan. Och i slutänden kan han utföra verket med att förstöra världen och straffa de ogudaktiga. Gör han inte allt detta själv? Är inte detta Guds allmakt? Han kunde både förkunna lagar och utfärda befallningar för människan, och han kunde också lära de tidiga israeliterna hur de skulle leva sitt liv på jorden, vägleda dem i byggandet av templet och altarna och hålla alla israeliter under sitt herravälde. På grund av sin auktoritet levde han i två tusen år på jorden tillsammans med Israels folk. Israeliterna vågade inte göra uppror mot honom; alla tillbad Jehova och höll hans bud. Sådant var det verk som utfördes i kraft av hans auktoritet och allsmäktighet. Under nådens tidsålder kom sedan Jesus för att återlösa hela det fallna människosläktet (inte bara israeliterna). Han visade barmhärtighet och godhet mot människan. Den Jesus som människan såg under nådens tidsålder var full av godhet och alltid kärleksfull mot människan, för han hade kommit för att rädda mänskligheten från synden. Han kunde förlåta människor deras synder till dess att hans

---

korsfästelse återlöste mänskligheten helt från synden. Under den här perioden uppenbarade sig Gud för människan med barmhärtighet och godhet; han blev med andra ord ett syndoffer för människan och korsfästes för människans synder, så att de kan vara för evigt förlåtna. Han var barmhärtig, medkännande, tålmodig och kärleksfull. Och alla de som följde Jesus under nådens tidsålder försökte likaledes vara tålmodiga och kärleksfulla i allt. De var tålmodiga och gjorde inte motstånd ens när de blev slagna, förbannade eller stenade. Men under det sista stadiet kan det inte längre vara så. Jesu och Jehovas verk var inte precis likadana trots att de var av en och samma ande. Jehovas verk gjorde inte slut på tidsåldern, utan styrde tidsåldern och startade människans tillvaro på jorden, medan dagens verk handlar om att erövra dem bland hednafolken som har blivit djupt fördärvade och leda inte bara Guds utvalda folk i Kina utan hela universum och hela mänskligheten. För dig kanske det tycks som om det här verket endast bedrivs i Kina, men faktum är att det redan har börjat spridas utomlands. Hur kommer det sig att människor utanför Kina gång på gång söker den sanna vägen? Det beror på att Anden redan har skridit till verket och de ord som talas i dag riktas till människor i hela universum. I och med det är halva verket redan i gång. Från världens skapelse till idag har Guds Ande satt igång detta stora verk och har dessutom utfört olika verk i olika tidsåldrar och i olika länder. Under varje tidsålder ser människorna olika sinnelag hos honom och de uppenbaras på ett naturligt sätt genom de olika verk som han utför. Han är Gud, fylld av barmhärtighet och godhet. Han är människans syndoffer och herde, men han är också hennes dom, tuktan och förbannelse. Han kunde leda människans liv på jorden i tvåtusen år och han kunde också återlösa den fördärvade mänskligheten från synden. Idag kan han också erövra mänskligheten, som inte känner honom, och lägga den under sitt herravälde så att alla underkastar sig honom fullständigt. Slutligen kommer han att bränna bort allt som är orent och orättfärdigt i människor i hela universum för att visa dem att han inte bara är en barmhärtig och kärleksfull Gud, inte bara en vishetens och underverkens Gud, inte bara en helig Gud, utan dessutom en Gud som dömer människan. För de onda i människosläktet är han brinnande eld, dom och bestraffning; för dem som ska fullkomnas är han vedermöda, förädling och prövningar, liksom den som tröstar, ger näring, tillhandahåller ord, hanterar och beskär. Och för dem som elimineras är han straff och vedergällning. Säg mig, är inte Gud allsmäktig? Han är kapabel till alla slags

---

verk, inte bara korsfästelsen, som du föreställer dig. Du tror Gud om alltför lite! Tror du att det enda han kan göra är att återlösa hela mänskligheten genom sin korsfästelse – att det är allt? Och sedan, ska du följa honom upp till himlen för att äta av frukten från livets träd och dricka från livets flod? ... Kan det vara så enkelt? Säg mig, vad har du åstadkommit? Har du Jesu liv? Du återlöstes verkligen av honom, men korsfästelsen var Jesu eget verk. Vad har du uppfyllt för plikt som människa? Det enda du har är en yttre fromhet, men du förstår inte hans väg. Är det så du manifesterar honom? Om du inte har förvärvat Guds liv eller sett hans rättfärdiga sinnelag i dess helhet, kan du inte påstå att du har liv och då är du inte värdig att passera genom himmelrikets port.

Gud är inte bara en Ande, han kan också bli kött. Dessutom är han en härlighetskropp. Även om ni inte har sett Jesus, så bevittnades han av israeliterna – den tidens judar. Först var han en köttslig kropp, men när han korsfästes blev han en härlighetskropp. Han är den allomfattande Anden och kan verka överallt. Han kan vara Jehova, Jesus, eller Messias; i ändens tid kan han också bli Allsmäktige Gud. Han är rättfärdighet, dom och tuktan; Han är förbannelse och vrede, men han är också barmhärtighet och godhet. Allt verk han har utfört kan representera honom. Hurdan Gud menar du att han är? Du kan inte förklara. Om du inte verkligen kan förklara ska du inte dra några slutsatser om Gud. Dra inte slutsatsen att Gud är en barmhärtighetens och godhetens Gud för alltid bara därför att han under ett stadium utförde återlösningens verk. Kan du vara säker på att han bara är en barmhärtig och kärleksfull Gud? Om han bara är en barmhärtig och kärleksfull Gud, varför kommer han då att göra slut på tidsåldern i de sista dagarna? Varför kommer han att sända ner så många katastrofer? Enligt folks åsikter och tankar borde Gud vara barmhärtig och kärleksfull ända intill slutet så att varenda medlem av människosläktet kan bli frälst. Men varför sänder han i de sista dagarna ner så stora katastrofer som jordbävningar, pest och svält för att förgöra denna onda mänsklighet som ser Gud som en fiende? Varför låter han människan drabbas av dessa katastrofer? När det gäller vilken sorts Gud han är, så vågar ingen av er säga det och ingen kan förklara. Kan du vara säker på att han är Anden? Vågar du säga att han inte är någon annan än Jesu kött? Och vågar du säga att han är en Gud som för evigt ska korsfästas för människans skull?

Existerar treenigheten?

Efter det att Jesus hade blivit kött trodde människan sålunda: Det är inte bara Fadern som finns i himlen, utan också Sonen och Anden. Det här är människans konventionella uppfattning, att det finns en Gud av följande slag i himlen: en treenig Gud som består av Fadern, Sonen och den helige Ande. Hela mänskligheten har den här åsikten: Gud är en Gud men består av tre delar, som alla dessa svårt inrotade i konventionella uppfattningar som säger att de är Fadern, Sonen och den helige Ande. Endast dessa tre delar tillsammans är hela Gud. Utan den heliga Fadern skulle Gud inte vara komplett. Likaså skulle Gud inte vara komplett utan Sonen eller den helige Ande. De menar att varken Fadern ensam eller Sonen ensam kunna sägas vara Gud. Endast Fadern, Sonen och den helige Ande tillsammans kan sägas vara Gud själv. Alla religiösa troende, och även alla följare bland er, hyser denna tro. Men vad som säger att denna tro är korrekt kan ingen förklara, för ni befinner er alltid i en dimma av förvirring när det gäller sådant som berör Gud själv. Även om det är era åsikter vet ni inte huruvida de är rätt eller fel, för ni har blivit alltför svårt smittade av religiösa föreställningar. Ni har tagit till er dessa konventionella religiösa uppfattningar alltför grundligt, och detta gift har trängt in alltför djupt i er. Därför har ni även i denna fråga gett efter för deras skadliga påverkan, för den treeniga Guden existerar helt enkelt inte. Allt det här är människans konventionella uppfattningar och falska mänskliga trosföreställningar. Under många århundraden har människan trott på denna treenighet, som trollades fram i människans sinne, konstruerades av människan och aldrig tidigare har skådats av människan. Under alla dessa år har många andliga giganter förklarat treenighetens ”sanna innebörd”, men dessa förklaringar av den treeniga Guden som tre distinkta personer med samma substans har varit vaga och oklara, och alla människor är förvirrade när det gäller Guds uppbyggnad. Ingen stor tänkare har någonsin kunnat erbjuda en ordentlig förklaring; de flesta förklaringar presenteras i form av resonemang och på papper, men inte en enda människa har en fullständigt klar förståelse av dess innebörd. Det beror på att denna väldiga treenighet som människan hyser i sitt hjärta helt enkelt inte finns. Ingen har nämligen någonsin sett Guds sanna anlete, och ingen har heller haft lyckan att stiga upp till Guds boning för ett besök och kunnat undersöka vad som finns på den plats där Gud ligger, för att avgöra exakt hur många tiotusentals eller hundratals miljoner generationer som finns i ”Guds hus” eller undersöka exakt hur

---

många delar som utgör Guds naturliga konstruktion. Vad som främst behöver granskas är detta: Faderns och Sonens såväl som den helige Andes ålder; varje persons respektive utseende; exakt hur det kom sig att de separerades, och hur det kommer sig att de blir ett. Tyvärr har inte en enda människa på alla dessa år kunna ge svar på dessa frågor. De gissar bara allesamman, för inte en enda människa har någonsin stigit upp till himlen för ett besök och återvänt med en "undersökningsrapport" till hela mänskligheten där de rapporterar om sanningen i frågan till alla dessa entusiastiska och fromma religiösa troende angående treenigheten. Naturligtvis man kan inte lägga skulden på människan för att hon har format sådana föreställningar, för varför lät inte Jehova Fadern Sonen Jesus göra honom sällskap när han skapade mänskligheten? Om allting i begynnelsen hade utförts i namnet Jehova hade det varit bättre. Om skulden ska läggas på någon, så ska den läggas på Jehova Guds som gjorde det tillfälliga misstaget att inte kalla till sig Sonen och den helige Ande vid tiden för skapelsen utan istället genomförde sitt verk på egen hand. Om de hade arbetat tillsammans, skulle de då inte ha blivit en? Om det från början till slut bara hade funnits namnet Jehova och inte namnet Jesus från nådens tidsålder, eller om han då fortfarande hade kallats Jehova, skulle då inte Gud ha skonats pinan att delas upp på detta vis av mänskligheten? Jehova kan verkligen inte klandras för allt det här; om skulden ska läggas på någon, lägg den då på den helige Ande som i tusentals år utförde sitt arbete under namnet Jehova, Jesus och även den helige Ande, och gjorde människan så omtöcknad och förvirrad att hon inte kunde veta exakt vem Gud är. Om den helige Ande själv hade verkat utan form eller utseende, och vidare utan ett namn som Jesus, och människan varken hade kunnat röra vid honom eller se honom utan bara hört ljudet av åskmuller, skulle då inte denna sorts verksamhet ha varit till mer nytta för mänskligheten? Vad kan då göras nu? Människans föreställningar har staplats höga som ett berg och vida som havet, så till den grad att dagens Gud inte längre står ut med dem och är fullständigt villrådlig. Redan på den tiden då det bara var Jehova, Jesus och mellan dem den helige Ande hade människan svårt att klara av det, och nu har den Allsmäktige tillkommit som också sägs vara en del av Gud. Vem vet vem han är och vilken person i treenigheten han har varit uppblandad med eller dold i under vem vet hur många år? Hur ska människan stå ut med detta? Den treeniga Guden skulle kräva en livstid för människan att förklara, och nu är det "en Gud i fyra personer". Hur kan man förklara det? Kan du förklara det? Bröder och systrar! Hur har ni kunnat tro på

---

en sådan Gud fram till idag? Jag lyfter på hatten för er. Redan den treeniga Guden var nog att bära; hur kunde ni fortsätta att ha en sådan orubblig tro på denna enda Gud i fyra personer? Ni har uppmanats att sluta med det men ni vägrar. Helt ofattbart! Ni är verkligen fantastiska! Att faktiskt kunna gå så långt som till att tro på fyra Gudar och inte tycka det är konstigt; tycker ni inte att det är ett mirakel? Jag hade ingen aning om att ni kunde åstadkomma ett så stort mirakel! Låt mig säga er att sanningen är att den treeniga Guden inte existerar någonstans i detta universum. Gud har ingen Fader och ingen Son, och än mindre finns det något instrument som används gemensamt av Fadern och Sonen: den helige Ande. Allt det här är en jättelik villfarelse; något sådant existerar helt enkelt inte i denna värld! Men även en sådan villfarelse har sitt ursprung och är inte helt utan grund, för era sinnen är inte så enkla och era tankar saknar inte förnuft. Tvärtom är de så välvalda och påhittiga att de är oangripliga även för varje Satan. Det beklagliga är att alla dessa tankefoster är villfarelser och helt enkelt inte existerar! Ni har inte sett den verkliga sanningen över huvud taget; ni bara gissar och fantiserar och sedan konstruerar ni in alltihop i en historia för att lura till er andras tillit och få makten över dessa de mest dåraktiga av människor som varken har förstånd eller förnuft, så att de ska tro på era stora och berömda "expertlärar". Är detta sanning? Är det den sortens liv som människan ska få? Det är nonsens alltihop! Inte ett enda ord är passande! Under alla dessa år har ni delat upp Gud på det här viset, splittrat upp honom mer och mer för varje generation, till den grad att en Gud har splittrats upp i tre Gudar. Och nu är det helt enkelt omöjligt för människan att foga samman honom till en Gud igen, för ni har kluvit upp honom alltför fint! Vem vet hur länge ni skulle ha fortsatt på det här skamlösa viset om det inte hade varit för mitt snabba ingripande innan det var för sent. Hur kan han fortfarande vara er Gud när ni har fortsatt att dela upp honom på det här viset? Skulle ni fortfarande känna igen Gud? Skulle ni fortfarande erkänna honom som er far och återvända till honom? Om jag hade kommit lite senare hade ni väl skickat "Fadern och Sonen", Jehova och Jesus, tillbaka till Israel och påstått att ni själva var en del av Gud. Lyckligtvis är det den yttersta tiden nu. Äntligen har denna dag som jag väntat på infunnit sig, och först efter det att jag utfört denna verksetapp med min egen hand har ert uppsplittrande av Gud stoppats upp. Om inte det skett skulle det ha trappats upp så att ni till och med hade placerat alla Satansfigurer bland er på era bord och tillbett dem. Det här är ert påhitt! Det här är er metod att splittra Gud! Kommer ni

---

att fortsätta att göra det nu? Låt mig fråga er: Hur många Gudar finns det? Vilken Gud kommer att ge er frälsning? Är det den första Guden, den andra eller den tredje som ni alltid ber till? Vilken av dem tror ni alltid på? Är det Fadern? Eller Sonen? Eller är det Anden? Tala om för mig vem det är ni tror på. Ni säger om och om igen att ni tror på Gud, men i själva verket är det er egen hjärna ni tror på! Ni har helt enkelt inte Gud i era hjärtan! Men det finns ett antal sådana "treenigheter" i era sinnen! Håller ni inte med mig?

Om man analyserar de tre arbetsetapperna utifrån detta treenighetsbegrepp, då måste det finnas tre Gudar eftersom det arbete som var och en utför inte är detsamma. Om någon bland er säger att treenigheten faktiskt existerar, förklara då vad exakt denna Gud i tre personer är. Vad är den helige Fadern? Vad är Sonen? Vad är den helige Ande? Är Jehova den heliga Fadern? Är Jesus Sonen? Hur är det då med den helige Ande? Är inte Fadern en ande? Är inte Sonens väsen också en ande? Var inte Jesu gärning den helige Andes verk? Utfördes inte Jehovas verk på den tiden av en ande som var samma som Jesu ande? Hur många andar kan Gud ha? Enligt din förklaring är de tre personerna — Fadern, Sonen och den helige Ande — ett; om det är på det viset finns det alltså tre andar, men det finns tre andar så innebär det att det finns tre Gudar. Det innebär att det inte finns någon sann Gud; hur skulle denna typ av Gud fortfarande kunna ha Guds naturliga substans? Om du accepterar att det bara finns en Gud, hur kan han då ha en son och vara en far? Är inte allt det här bara dina åsikter? Det finns bara en Gud, endast en person i denna Gud och endast en Guds ande, precis som det står i Bibeln: "Det finns bara en helig Ande och bara en Gud." Oavsett om Fadern och Sonen som ni pratar om existerar, finns det trots allt bara en Gud, och substansen i Fadern, Sonen och den helige Ande som ni tror på är den helige Andes substans. Gud är med andra ord en ande, men han kan bli kött och både leva bland människor och vara överallting. Hans ande är allomfattande och närvarande överallt. Han kan samtidigt vara i köttet och i och över universum på en och samma gång. Eftersom alla människor säger att Gud är den enda sanna Guden, finns det en enda Gud som ingen kan dela upp efter behag! Gud är bara en enda ande och bara en enda person; och det är Guds ande. Om det är som du säger, är då inte Fadern, Sonen och den helige Ande tre Gudar? Den helige Ande är en sak, Sonen en annan och Fadern ytterligare en annan. Deras personer är olika och deras substanser är olika, så hur skulle de var och en kunna vara delar av en

---

enda Gud? Den helige Ande är en enda ande; det är lätt för människan att förstå. Om det är så, då är Fadern i ännu högre grad en ande. Han har aldrig stigit ner på jorden och har aldrig blivit kött; han är Jehova Gud i människans hjärta, och han är förvisso även en ande. Vad är då förhållandet mellan honom och den helige Ande? Är det förhållandet mellan Fader och Son? Eller är det förhållandet mellan den helige Ande och Faderns ande? Är alla andarnas substans densamma? Eller är den helige Ande ett Faderns redskap? Hur kan man förklara detta? Och vad är då förhållandet mellan Sonen och den helige Ande? Är det ett förhållande mellan två andar eller ett förhållande mellan en människa och en ande? Allt det här är frågor som ingen kan svara på! Om de allesamman är en ande, då kan det inte vara något tal om tre personer eftersom de har en enda ande. Om de var distinkta personer skulle deras andar variera i styrka och de skulle helt enkelt inte kunna vara en enda ande. Denna uppfattning om Fadern, Sonen och den helige Ande är fullkomligt absurd! Det här delar upp Gud och splittrar honom i tre personer, var och en med en ställning och en ande; hur kan han då fortfarande vara en ande och en Gud? Säg mig, skapades himlarna och jorden och allt liv av Fadern, Sonen eller den helige Ande? Somliga säger att de skapade alltihop tillsammans. Vem var det då som återlöste mänskligheten? Var det den helige Ande, Sonen eller Fadern? Somliga säger att det var Sonen som återlöste mänskligheten. Vem är då Sonen i fråga om substans? Är han inte inkarnationen av Guds ande? Inkarnationen kallar Gud i himlen för Fader utifrån en skapad människas perspektiv. Vet du inte att Jesus föddes genom den helige Andes avlelse? Inom honom finns den helige Ande; vad du än säger är han fortfarande ett med Gud i himlen eftersom han är inkarnationen av Guds ande. Den här idén rörande Sonen är helt enkelt inte sann. Det är en ande som utför allt arbete; endast Gud själv, det vill säga den helige Ande, utför sitt arbete. Vem är Guds ande? Är det inte den helige Ande? Är det inte den helige Ande som är verksam i Jesus? Kunde Jesu verksamhet ha representerat Gud om inte arbetet hade utförts av den helige Ande (alltså Guds ande)? När Jesus bad och kallade Gud i himlen för Fader gjorde han det bara ur den skapade människans perspektiv, enbart därför att Guds ande hade iklätt sig ett vanligt och normalt kött och hade en skapade varelses yttre. Även om han hade Guds ande inom sig var han fortfarande en vanlig människa till det yttre; han hade med andra ord blivit "Människosonen" som alla människor, inklusive Jesus själv, talade om. Eftersom han kallades Människosonen är han en individ (antingen man eller kvinna, i

---

vilket fall en individ med ett yttre skal av en mänsklig varelse) född i en normal familj av vanliga människor. Att Jesus kallade Gud i himlen för Fader var alltså samma sak som att ni till en början kallade honom Fader; han gjorde det utifrån den skapade människans perspektiv. Kommer ni fortfarande ihåg Herrens bön som Jesus uppmanade er att lägga på minnet? ”Fader vår som är i himlen ...” Han uppmanade alla människor att kalla Gud i himlen för Fader. Och eftersom han också själv kallade honom Fader, gjorde han det utifrån perspektivet hos en person som står på jämlik fot med er alla. Eftersom ni kallade Gud i himlen Fader, visar det att Jesus såg sig själv som er jämlike och som en människa på jorden som utvalts av Gud (alltså Guds son). Om ni kallar Gud Fader, beror inte det på att ni är skapade varelser? Hur mycket makt Jesus än hade på jorden före korsfästelsen var han bara en Människoson, styrd av den helige Ande (alltså Gud), och en av jordens skapade varelser, för han hade ännu inte fullbordat sitt verk. Att han kallade Gud i himlen Fader var således enbart ett uttryck för ödmjukhet och lydnad. Men att han tilltalade Gud (alltså Anden i himlen) på detta sätt innebär inte att han var Son till Guds ande i himlen. I stället innebär det helt enkelt att hans perspektiv var annorlunda, inte att han var en annorlunda person. Att det skulle existera distinkta personer är en villfarelse! Innan Jesus korsfästes var han en Människoson som var bunden av köttets begränsningar och han ägde inte Andens makt fullt ut. Det var därför han bara kunde söka Gud Faderns vilja ur en skapad varelses perspektiv. Det är så som han bad tre gånger i Getsemane: ”Inte som jag vill, utan som du vill.” Innan han lades på korset var han bara judarnas konung; han var Kristus, Människosonen och inte en härlighetskropp. Det var därför som han, ur en skapad varelses utgångspunkt, kallade Gud Fader. Nu kan man inte säga att alla som kallar Gud Fader är Sonen. I så fall skulle ni ha blivit Sonen allihop så snart Jesus lärt er Herrens bön, eller hur? Om ni fortfarande inte är övertygade, säg mig då vem den är som ni kallar Fader? Om ni syftar på Jesus, vem är då Jesu Fader för er? När Jesus gett sig av fanns inte den här idén om Fadern och Sonen längre. Denna idé var bara passande under de år då Jesus var kött; under alla andra omständigheter handlar det om förhållandet mellan skapelsens Herre och en skapad varelse när ni kallar Gud Fader. Det finns ingen tid då denna idé om en treenighet bestående av Fader, Son och helig Ande är hållbar; den är en villfarelse som sällan skådats genom tiderna och den existerar inte.

Det här kanske får de flesta att minnas Guds ord i 1 Mosebok: "Låt oss göra människor till vår avbild, lika oss." Eftersom Gud säger låt "oss" göra människan till "vår" avbild, så indikerar "oss" två eller fler; eftersom han sa "oss" finns det inte bara en Gud. Så började människan tänka i abstrakta termer av distinkta personer, och ur dessa ord uppstod idén om Fadern, Sonen och den helige Ande. Hurdan är då Fadern? Hurdan är Sonen? Och hurdan är den helige Ande? Kan det möjligen vara så att dagens mänsklighet skapades att vara lik en som fogats samman av tre? Är då människan lik Fadern, Sonen eller den helige Ande? Vilken av Guds personer är människan en avbild av? Denna mänskliga uppfattning är helt enkelt felaktig och orimlig! Den kan bara dela upp en Gud i flera Gudar. Mose skrev 1 Mosebok efter det att människan blivit till efter världens skapelse. I den allra första begynnelsen, när världen kom till, existerade inte Mose. Och det var inte förrän långt senare som han skrev Bibeln, så hur kunde han rimligen ha vetat vad det var som Gud i himlen sa? Han hade inte den ringaste aning om hur Gud skapade världen. I Gamla testamentet i Bibeln nämns inte Fadern, Sonen och den helige Ande, utan bara den ende sanne Guden, Jehova som var verksam i Israel. Han kallas vid olika namn under olika tidsåldrar, men det kan inte tolkas som bevis för att namnen syftar på olika personer. Skulle det inte i så fall finnas oräkneliga personer i Gud? Det som berättas i Gamla testamentet är Jehovas verk, ett steg i arbetet som Gud själv utförde för att inleda lagens tidsålder. Det var Guds verk och när han sade, då blev det, och som han befälde, så skedde det. Aldrig någonsin sa Jehova att han var Fadern som kommit för att verka, och inte heller profeterade han någonsin om att Sonen skulle komma för att återlösa mänskligheten. När Jesu tid var inne sas det bara att Gud hade blivit kött för att återlösa hela mänskligheten, inte att det var Sonen som hade kommit. Eftersom tidsåldrarna inte är likadana och även Guds egen verksamhet skiljer sig åt, måste han utföra sitt arbete i olika världar. På så sätt skiljer sig också den identitet han representerar åt. Människan tror att Jehova är Jesu Fader, men det bekräftades faktiskt inte av Jesus som sa: "Vi var aldrig uppdelade som Fader och Son; jag och Fadern i himlen är ett. Fadern är i mig och jag är i Fadern; när människan ser mig ser hon den himmelske Fadern." När allt har sagts, det må vara Fadern eller Sonen, så är de en ande, inte uppdelade i separata personer. När människan försöker förklara detta kompliceras saken av idén om distinkta personer, liksom av förhållandet mellan Fader, Son och Ande. Materialiserar inte människan Gud när hon talar om separata personer? Hon rankar till

---

och med dessa personer som första, andra och tredje; allt det här är bara människans fantasier som inte är värda att nämna och dessutom ytterst orealistiska! Om du frågade honom: "Hur många Gudar finns det?" skulle han säga att Gud är treenigheten som består av Fadern, Sonen och den helige Ande: den ende sanne Guden. Om du frågade igen: "Vem är Fadern?" skulle han säga: "Fadern är Guds ande i himlen; han är herre över allt och är himlens herre." "Då är Jehova Anden?" Han skulle säga: "Ja!" Om du sedan frågade honom: "Vem är Sonen?" skulle han säga att Jesus självklart är Sonen. "Vad är då Jesu bakgrundshistoria? Varifrån kom han?" Han skulle säga: "Jesus föddes av Maria och avlades av den helige Ande." Är då inte hans substans Anden också? Är inte hans verk också representativt för den helige Ande? Jehova är Anden och det är även Jesu substans. Det behöver knappast sägas att Anden fortfarande är i verksamhet nu i den yttersta tiden; hur kan de vara olika personer? Är det inte helt enkelt Guds ande som utför Andens verk ur olika perspektiv? Då är det ingen distinktion mellan personer. Jesus avlades av den helige Ande och hans verksamhet var otvivelaktigt just den helige Andes verksamhet. I den första arbetsstappen som Jehova utförde blev Gud varken kött eller visade sig för människan, så hon såg aldrig hans skepnad. Det spelar ingen roll hur stor och hög han var så var han ändå Anden, Gud själv, som skapade människan. Han var alltså Guds ande. När han talade till människan ur molnen var han bara en ande. Ingen såg hans gestalt; det var först i nådens tidsålder när Guds ande kom i köttet och inkarnerades i Judéen som människan för första gången såg inkarnationen som en jude. Någon känsla av Jehova kunde man inte ana. Men han avlades av den helige Ande, alltså avlades av Jehovas ande, och Jesus föddes som förkroppsligandet av Guds ande. Vad människor först såg var hur den helige Ande sänkte sig ner som en duva över Jesus; det var inte Jesu exklusiva ande utan den helige Ande. Kan då Jesu ande vara separat från den helige Ande? Om Jesus är Jesus Sonen och den helige Ande är den helige Ande, hur kan de då vara ett? Arbetet skulle inte kunna utföras om det var så. Anden i Jesus, Anden i himlen och Jehovas ande är alla ett. Den kan kallas den helige Ande, Guds ande, den sjufaldigt intensifierade Anden och den allomfattande Anden. Guds ande kan åstadkomma mycket. Han kan skapa världen och förstöra den genom att översvämma jorden; han kan återlösa hela mänskligheten och han kan även erövra och förgöra hela mänskligheten. Allt arbetet utförs av Gud själv och kan inte ha utförts av någon annan av personerna i Gud i hans ställe. Hans ande kan benämnas Jehova och Jesus såväl som

---

den Allsmäktige. Han är Herren och Kristus. Han kan också bli Människosonen. Han finns i himlarna och även på jorden; han är högt ovan universum och mitt ibland människorna. Han är den ende Herren över himlarna och jorden! Sedan skapelsen och fram till idag har detta arbete utförts av Guds egen ande. Oavsett om det är verk i himlarna eller på jorden, så utförs allt av hans egen ande. Alla levande varelser, vare sig de är i himlen eller på jorden, finns i hans allsmäktiga hand; allt detta är Guds eget verk och kan inte göras av någon annan i hans ställe. I himlarna är han Anden men också Gud själv; bland människorna är han kött men förblir Gud själv. Även om han må benämnas med hundratusen namn är han fortfarande sig själv, och allt arbetet är det direkta uttrycket för hans ande. Alla människors återlösning genom hans korsfästelse var det direkta verket av hans ande, och det gäller även förkunnelsen till alla folk och länder i den yttersta tiden. Gud kan alltid bara kallas den allsmäktige och enda sanna Guden, den allomfattande Gud själv. De distinkta personerna existerar inte, än mindre idén med Fader, Son och helig Ande. Det finns bara en Gud i himlen och på jorden.

Guds förvaltningsplan omfattar sextusen år och är indelad i tre etapper baserade på skillnaderna i hans verksamhet: den första tidsåldern är den gammaltestamentliga lagens tidsålder; den andra är nådens tidsålder och den tredje är den yttersta tiden – rikets tidsålder. I varje tidsålder representeras en annorlunda identitet. Detta beror bara på skillnaderna i verksamheten, alltså arbetets krav. Den första arbetsetappen under lagens tidsålder utfördes i Israel, och den andra etappen som fullbordade återlösningens verk utfördes i Judéen. Inför återlösningens verk föddes Jesus genom den helige Andes avlelse och som den ende Sonen. Allt detta berodde på arbetets krav. I den yttersta tiden vill Gud utvidga sitt arbete till de hedniska folken och erövra människorna där, så att hans namn kan bli stort bland dem. Han vill lära människan att förstå och träda in i hela sanningen. Allt detta arbete utförs av en enda ande. Även om han kan göra det ur olika synvinklar förblir arbetets natur och principer de samma. Så snart du ser på principerna och naturen hos det arbete de har utfört kommer du att förstå att alltsamman görs av en ande. Likväl kanske somliga säger: "Fadern är Fadern, Sonen är Sonen och den helige Ande är den helige Ande, och till slut kommer de att bli ett." Hur ska man då kunna göra dem till ett? Hur kan Fadern och den helige Ande bli ett? Om de var två till sin natur så spelar det ingen roll hur de fogas samman, de skulle väl ändå förbli två delar? När man pratar om att göra dem till ett, är det inte bara att förena två separata delar så att de

---

bildar en helhet? Men var de inte två delar innan de gjordes till en helhet? Varje ande har en distinkt substans och två andar kan inte förenas till en enda. Anden är inget materiellt objekt och är olikt allt i den materiella världen. Enligt folks uppfattning är Fadern en ande, Sonen en ande och den helige Ande ytterligare en, och sedan blandas de här tre andarna likt tre glas vatten till en helhet. Innebär då inte det att de tre blivit en? Det här är en totalt felaktig förklaring! Det här är väl att dela upp Gud? Hur kan Fadern, Sonen och den helige Ande göras till en? Är de inte tre delar med olika naturer? Det finns fortfarande de som säger: "Sa inte Gud uttryckligen att Jesus var hans älskade Son?" Jesus är Guds älskade Son som han finner stort behag i — detta sa mycket riktigt Gud själv. Det var Gud som vittnade om sig själv men bara ur ett annat perspektiv, det var Anden i himlen som vittnade om sin egen inkarnation. Jesus är hans inkarnation, inte hans Son i himlen. Förstår du? Tyder inte Jesu ord — "Jag är i Fadern, och Fadern i mig" — på att de är en enda ande? Och är det inte på grund av inkarnationen som de skildes mellan himlen och jorden? I verkligheten är de fortfarande ett; oavsett allt är det helt enkelt Gud som vittnar om sig själv. På grund av tidsåldrarnas växling, hans arbetes krav och de olika stegen i hans förvaltningsplan, varierar också de namn som människorna benämner honom med. När han kom för att utföra den första arbetasetappen kunde han bara kallas Jehova, israeliternas herde. I det andra steget kunde den inkarnerade Guden bara kallas Herren och Kristus. Men vad Anden i himlen sa var bara att han var Guds älskade son och han nämnde ingenting om att han var Guds ende son. Det var helt enkelt inte så. Hur skulle Gud kunna ha ett barn? Skulle då inte Gud ha blivit människa? Eftersom han var inkarnationen kallades han Guds älskade son och av detta kom relationen mellan Fader och Son. Det var helt enkelt på grund av separationen mellan himmel och jord. Jesus bad ur köttets perspektiv. Eftersom han hade iklätt sig köttet av denna normala människa var det ur köttets perspektiv som han sa: "Mitt yttre skal är en skapad varelse. Eftersom jag tog på ett kött för att komma till denna jord är jag nu långt, långt bort från himlen." Därför kunde han bara be till Gud Fadern ur köttets perspektiv. Detta var hans plikt, och det var det som den inkarnerade Guds ande skulle utrustas med. Man kan inte säga att han inte var Gud bara därför att han bad till Fadern ur köttets perspektiv. Fastän han kallades Guds älskade son var han fortfarande Gud själv, för han var bara Andens inkarnation och hans substans var fortfarande Anden. Folk undrar varför han bad om han var Gud själv. Det beror på att

---

han var den inkarnerade Guden, Gud som levde i köttet, och inte Anden i himlen. Människan ser det som att Fadern, Sonen och den helige Ande allesamman är Gud. Det är bara de tre sammanfogade till ett som kan sägas vara den ende sanna Guden, och därigenom är hans makt exceptionellt stor. Det finns fortfarande de som säger att endast på detta sätt är han den sjufaldigt intensifierade Anden. När Sonen bad efter sin ankomst, var det Anden han bad till. I verkligheten bad han ur en skapad varelses perspektiv. Köttet är nämligen inte helheten, han var inte helheten och hade många svagheter när han kom i köttet, och han var mycket bekymrad då han utförde sin gärning i köttet. Det var därför han tre gånger bad till Gud Fadern före korsfästelsen liksom många gånger dessförinnan. Han bad bland sina lärjungar, han bad ensam uppe på ett berg, han bad ombord på fiskebåten, han bad i folkhopar, han bad när han bröt brödet och han bad när han välsignade andra. Varför gjorde han det? Det var Anden han bad till; han bad till Anden, till Gud i himlen, ur köttets perspektiv. Därför blev Jesus, sett ur människans synvinkel, Sonen i det arbetsstadiet. Men i det nuvarande stadiet ber han inte. Hur kommer det sig? Det beror på att vad han frambringar är ordets verk och ordets dom och tuktan. Han har inget behov av böner och hans gärning består i att tala. Han spikas inte fast på korset och människorna överlämnar honom inte till dem som har makten. Han utför bara kort och gott sitt arbete. När Jesus bad, bad han till Gud Fadern att himmelriket skulle sänka sig ner, att Guds vilja skulle ske och att verket skulle komma. I det här stadiet har himmelriket redan kommit ner, så behöver han då fortfarande be? Hans uppgift är att föra tidsåldern till ett slut, och det finns inga fler tidsåldrar, så det finns inget behov av att be inför nästa steg? Tyvärr finns det inte det.

Det finns många motsägelser i människans förklaringar. Alla dessa är faktiskt mänskliga uppfattningar; utan ytterligare granskning skulle ni alla tro att de var riktiga. Vet ni inte att idén om Gud som en treenighet bara är en mänsklig åsikt? Ingen mänsklig kunskap är fullständig och grundlig. Där finns alltid orenheter och människan har alltför många idéer; det här visar att en skapad varelse helt enkelt inte kan förklara Guds verk. Det finns alltför mycket i människans sinne och allt kommer från logik och funderingar som är i konflikt med sanningen. Kan din logik verkligen grundligt dissekera Guds verk? Kan du vinna insikt i hela Jehovas verk? Kan du som människa utgrunda allt, eller är det Gud själv som kan se från evighet till evighet? Är det du som är i stånd att se från evigheten som var till evigheten som kommer, eller är det Gud som

---

kan göra det? Vad säger du? Hur kan du vara värdig att förklara Gud? Vad grundar du din förklaring på? Är du Gud? Himlarna och jorden och allt däri skapades av Gud själv. Det var inte du som gjorde det, så varför kommer du med oriktiga förklaringar? Nå, fortsätter du att tro på den treeniga Guden? Tycker du inte att det är alltför betungande på det här viset? Det vore bäst för dig att tro på en Gud, inte på tre. Det är bäst som är lätt, för Herrens börda är lätt.

Trosutövning (3)

Ni måste ha förmågan att leva självständigt, kunna äta och dricka Guds ord på egen hand, uppleva Guds ord på egen hand och leva ett normalt andligt liv utan att bli ledda av andra. Ni måste kunna förlita er på de ord Gud talar idag för att kunna leva, göra sanna erfarenheter och vinna sanna insikter. Endast på det sättet kommer ni att kunna stå fast. Idag förstår många människor inte vad de framtida vedermödorna och prövningarna betyder. I framtiden kommer en del människor att uppleva vedermödor och en del kommer att straffas. Denna bestraffning kommer att vara strängare; den kommer att innebära att sanningen kommer fram. Idag utgör allt det du upplever, tillämpar och ger uttryck för grundvalen för framtidens prövningar, och du måste åtminstone kunna leva självständigt. Idag är situationen när det gäller många i kyrkan ofta denna: Om det finns ledare och arbetare som utför arbetet är de nöjda, och om det inte finns är de missnöjda. De bryr sig inte om kyrkans arbete eller sitt eget andliga liv och de tar inte på sig det minsta ansvar — de hankar sig fram likt en hanhaofågel.^[a] Uppriktigt sagt, det verk jag har utfört i många människor är endast ett erövringsverk eftersom många är totalt ovärdiga att fullkomnas. Det är bara ett fåtal människor som kan göras fullkomliga. Om du, när du har hört dessa ord, tänker att ”om Guds verk bara handlar om att erövra människor kommer jag att följa med utan att engagera mig” — hur skulle en sådan attityd kunna godtas? Om du verkligen har ett samvete så måste du axla en börda och ha ansvars känsla. Du måste säga: ”Oavsett om jag kommer att bli erövrad eller fullkomnad så måste jag bära det här steget av vittnesbörd på rätt sätt.” Som en Guds skapelse kan man bli fullständigt erövrad av Gud, och slutligen är man i stånd att behaga honom, besvara hans kärlek med ett hjärta som älskar honom och totalt hänge sig åt honom. Detta är människans skyldighet, det är den plikt som människan ska uppfylla och det ansvar hon ska bära, och människan måste fullgöra detta uppdrag. Först då tror hon verkligen på Gud. Innebär det du gör i kyrkan idag att du fullgör din plikt? Det beror på om du bär något ansvar och på din egen kunskap. Om människan är erövrad och har sann kunskap när hon upplever detta verk kommer hon att vara kapabel till lydnad, oavsett sina egna framtidsutsikter eller sitt eget öde. På detta sätt kommer Guds stora verk att förverkligas i sin helhet, för ni människor förmår ingenting mer än detta och ni är oförmögna att uppfylla några högre krav. Likväl kommer en del människor att fullkomnas i framtiden. Deras kaliber kommer att

---

förbättras, de kommer att nå en djupare andlig kunskap och deras liv kommer att utvecklas... Men vissa är helt oförmögna att uppnå detta, och därför kan de inte räddas. Det finns en orsak till att jag säger att de inte kan räddas. I framtiden kommer somliga att erövrats, somliga att elimineras, somliga att fullkomnas och somliga att användas — och därför kommer somliga att uppleva prövningar, somliga bestraffningar (både naturkatastrofer och olyckor orsakade av människan), somliga kommer att elimineras och somliga kommer att överleva. I och med detta kommer var och en att klassificeras i enlighet med sitt slag där varje grupp representerar en typ av människa. Alla människor kommer inte att elimineras och inte heller kommer alla att fullkomnas. Det beror på att det kinesiska folkets kaliber är så torftig, och endast ett litet fåtal bland dem har den sortens självkännet som Paulus hade. Det är få bland er som är lika fast beslutna att älska Gud som Petrus, eller har samma sorts tro som Job. Det finns knappt någon bland er som fruktar och tjänar Jehova som David gjorde och som är lika trofasta. Så beklagansvärda ni är!

Idag utgör talet om att fullkomliggöras endast en aspekt. Oavsett vad som händer måste ni uppnå denna nivå av vittnesbörd på rätt sätt. Om ni blev ombudade att tjäna Gud i templet, hur skulle ni då göra det? Om du inte var präst, och inte hade en förstfödd sons eller Guds söners ställning, skulle du då ändå förmå vara lojal? Skulle du ändå kunna lägga ner all din kraft i arbetet med att utvidga riket? Skulle du ändå kunna utföra Guds uppdrag på rätt sätt? Oavsett hur mycket ditt liv har utvecklats kommer dagens arbete att göra dig helt övertygad i ditt inre och få dig att lägga alla dina föreställningar bakom dig. Oavsett om du har vad som krävs för att sträva efter livet kommer Guds verk att göra dig helt övertygad. En del människor säger: "Jag bara tror på Gud och jag förstår inte vad som menas med att sträva efter livet." Andra säger: "Jag är helt förvirrad i min gudstro. Jag vet att jag inte kan göras fullkomlig, så därför är jag beredd på att bli tuktad." Även människor som de här, som är beredda på att bli tuktade eller tillintetgjorda, måste förmås att erkänna att dagens verk utförs av Gud. Somliga människor säger också: "Jag ber inte om att bli fullkomnad, men idag är jag villig att ta emot all Guds undervisning och jag är villig att leva ut normal mänsklighet, förbättra min kaliber och underordna mig alla Guds åtgärder..." I detta har de även blivit erövrade och burit vittnesbörd, vilket visar att de här människorna har en viss kunskap om Guds verk i sitt inre. Detta steg av arbetet har genomförts extremt snabbt, och i

---

framtiden kommer det att genomföras ännu snabbare i andra länder. Idag kan människorna i andra länder knappt vänta och alla skyndar till Kina — så om ni inte kan fullkomnas kommer ni att hindra människorna i andra länder. När den dagen kommer är mitt arbete avslutat och fullbordat, oavsett hur väl ni har deltagit eller hurdana ni är. Mitt verk kommer inte att bli försenat på grund av er. Jag gör hela mänsklighetens arbete, och jag behöver inte ägna mer tid åt er! Ni är alltför omotiverade och har alltför lite självkännedom! Ni är inte värdiga att bli fullkomliggjorda — ni har knappt någon potential! Även om människor fortsätter att vara så slappa och slarviga och förblir oförmögna att förbättra sin kaliber, kommer det inte att hämma det framtida arbetet i hela världsalltet. När tiden för Guds verks fullbordan är inne, kommer det att fullbordas, och när tiden kommer för människor att elimineras kommer de att elimineras. Naturligtvis kommer de som borde göras fullkomliga, och som är värdiga att göras fullkomliga, också att göras fullkomliga — men om ni verkligen inte har något hopp kommer Guds verk inte att vänta på er! Om du till slut blir erövrade kan detta också betraktas som ett vittnesbörd. Det finns gränser för vad Gud begär av er; det vittnesbörd som begärs av människan motsvarar den mognad hon kan uppnå. Det är inte som människan föreställer sig att ett sådant vittnesbörd kommer att nå de allra yttersta gränserna, eller att det kommer att vara rungande — det finns ingen möjlighet att det kan uppnås i er kineser. Jag har engagerat mig i er under hela denna tid, och ni har själva sett det: Jag har bett er att inte göra motstånd, inte vara upproriska och inte göra saker som hindrar och stör bakom min rygg. Jag har klandrat människorna för detta många gånger, men inte ens det är tillräckligt — så fort de vänder sig om förändras de, och en del gör motstånd i hemlighet utan några som helst samvetsbetänkligheter. Tror du inte att jag är medveten om det? Tror du att du kan ställa till problem för mig utan att det får några konsekvenser? Tror du inte att jag vet när du försöker radera mitt arbete bakom min rygg? Tror du att dina futtiga knep kan ersätta din karaktär? Du låtsas alltid vara lydig men i hemlighet är du svekfull, du döljer onda tankar i ditt hjärta och inte ens döden är straff nog för människor som du! Tror du att något litet verk av den Helige Ande inom dig kan ersätta din vördnad för mig? Tror du att du fick insikt genom att ropa till himlen? Du har ingen skam i kroppen! Du är så värdelös! Tror du att dina ”goda gärningar” nådde upp till och att Gud i gengäld gjorde ett undantag och gav dig ett uns talang, gjorde dig värtalig och lät dig lura andra och att lura mig? Så enfaldig

---

du är! Vet du varifrån din insikt kommer? Vet du inte vems mat du åt när du växte upp? Du har inga skrupler! Vissa bland er har inte ens förändrats efter fyra eller fem år av att man tagit itu med er, och ni har dessa saker klara för er. Ni skall vara klara över er natur, och kom inte med invändningar när ni en dag överges. Somliga, som bedrar både dem som är över och under dem i deras tjänst, har man tagit itu med en hel del; somliga har man också tagit itu med rejält på grund av deras begär efter pengar; somliga har man också ofta tagit itu med eftersom de inte håller en klar gräns mellan män och kvinnor; somliga har man tagit itu med mycket för att de är lata, bara bryr sig om köttet och inte agerar enligt principer när de besöker kyrkorna; somliga har påmints många gånger för att de inte burit vittnesbörd vart de än går, och medvetet syndat och misskött sig; somliga talar om ord och lärosatser när de besöker kyrkorna, de agerar överlägset mot alla andra, har inte den minsta verklighet ifråga om sanning och konspirerar mot och tävlar med bröderna och systrarna –ofta har de blottats på grund av detta. Jag har talat dessa ord till er så många gånger, idag kommer jag inte att tala mer om detta – gör vad ni vill! Fatta era egna beslut! Många människor har inte bara utsatts för att man tagit itu med dem på detta sätt under ett eller två år, för en del har det handlat om tre eller fyra år, och några har varit med om det i över ett decennium. De har utsatts för att man tagit itu med dem när de blev troende, men till dags dato har det inte skett någon större förändring hos dem. Vad säger du, är du inte som en gris? Kan det vara så att Gud är orättvis mot dig? Tro inte att Guds verk inte kommer att avslutas om ni inte klarar av att nå en viss nivå. Kommer Gud fortfarande att vänta på er om ni inte klarar av att uppfylla hans krav? Jag säger dig rakt på sak – det är inte fallet! Ha inte en sådan rosenröd syn på saker och ting! Det finns en tidsgräns för vår tids verk, och Gud leker inte bara med dig! Tidigare, när det handlade om att uppleva prövningarna hos den som gör tjänst åt Gud, trodde människor att om de skulle stå fasta i sitt vittnesbörd för Gud och erövrats av honom, då var de tvungna att nå en viss punkt – de måste glatt och villigt tjänstgöra och be till Gud varje dag, och inte vara det minsta otyglade eller hafsiga. De trodde att först då skulle de verkligen göra tjänst åt Gud, men är det verkligen sant? På den tiden uppförde sig människor på många olika sätt. Några flydde, några motsatte sig Gud, några slösade bort kyrkans pengar, och bröder och systrar intrigerade mot varandra. Det var verkligen en stor frigörelse, men en sak var bra med det: Ingen backade. Det här var den starkaste punkten. De bar ett steg av sitt vittnesbörd inför Satan på grund av

---

detta, och fick senare Guds folks identitet och har klarat sig tills idag. Guds verk utförs inte på det sätt du föreställer dig; tvärtom, när tiden är kommen avslutas verket oavsett hur långt du har nått. Vissa människor kan säga: "När du betar dig så där räddar du inte människor eller älskar dem – du är inte en rättfärdig Gud." Jag säger dig rakt på sak: Hjärtat i mitt verk idag är att erövra dig och få dig att bära vittnesbörd. Att rädda dig är bara en bisak; huruvida du kan räddas eller inte beror på din egen strävan, och är inte kopplat till mig. Ändå måste jag erövra dig; försök inte att alltid leda mig runt i tyglar – idag verkar jag och räddar dig, inte tvärtom!

Vad ni har kommit att förstå idag övergår allt som någon människa genom tiderna som inte blev fullkomliggjord förstått. Det må vara er kunskap om provningar eller om tron på Gud – alltsamman är högre än för någon som tror på Gud. De saker ni förstår är vad ni kommer till att veta innan ni genomgår omgivningens provningar, men er verkliga mognad är helt oförenlig med dem. Vad ni vet står högre än vad ni omsätter i handling. Även om ni säger att människor som tror på Gud skall älska Gud, och inte skall sträva efter välsignelser utan bara efter att tillgodose Guds vilja, så är det som manifesteras i era liv långt från detta, och har blivit väldigt befläckt. De flesta människor tror på Gud för fridens och andra förmåners skull. Om det inte är till din fördel så tror du inte på Gud, och om du inte kan ta emot Guds nådegåvor så surar du. Hur kan då vad du har sagt vara din sanna mognad? När det gäller oundvikliga familjeproblem såsom att barn blir sjuka, nära och kära hamnar på sjukhus, dålig skörd och förföljelse av familjemedlemmar, då är även dessa ofta förekommande vardagsproblem för mycket för dig. När sådana saker händer hamnar du i panik, du vet inte vad du skall göra – och för det mesta klagar du på Gud. Du klagar över att Guds ord lurade dig, att Guds verk var ett hån mot dig. Har ni inte sådana tankar? Tror du att sådana saker sällan händer bland er? Ni tillbringar varenda dag i livet bland sådana händelser. Ni skänker inte minsta tanke åt hur framgångsrik er tro på Gud är och hur ni ska följa Guds vilja. Er sanna mognad är för liten, ännu mindre än en liten kycklings. När ditt familjeföretag förlorar pengar klagar du på Gud, när du upptäcker att du befinner dig i en miljö utan Guds beskydd klagar du likväl på Gud, och du klagar till och med när en av dina kycklingar dör eller en gammal ko i båset blir sjuk. Du klagar när det är dags för din son att gifta sig men din familj saknar pengar, och du klagar också när kyrkans arbetare äter ett par måltider hemma hos dig men kyrkan inte ersätter dig eller

---

ingen skickar dig några grönsaker. Du flödar över med klagomål, och ibland deltar du inte i sammankomster eller äter och dricker Guds ord på grund av detta, så att du ibland blir negativ under en längre tid. Ingenting som händer dig i dag har något att göra med dina framtidsutsikter eller ditt öde; dessa saker skulle också inträffa även om du inte trodde på Gud, men idag flyttar du över ansvaret för dem på Gud, och insisterar på att säga att Gud har eliminerat dig. Hur är det med din tro på Gud? Har du verkligen erbjudit ditt liv? Om ni drabbades av samma prövningar som Job skulle ingen bland er som följer Gud i dag kunna stå fast, utan ni skulle alla falla. Och det finns, rätt och slätt, en hel världs skillnad mellan er och Petrus. Om hälften av era tillgångar beslagtogs idag, skulle ni våga förneka Guds existens; om er son eller dotter togs från er, skulle ni springa längs gatorna och skrika över oförrätter; om ditt enda sätt att förtjäna ditt levebröd upphörde, skulle du försöka att ta upp det med Gud; du skulle fråga dig varför jag sade så många ord i början för att skrämma dig. Det finns inget ni inte vågar göra vid sådana tillfällen. Det visar att ni inte har fått några sanna insikter, och att ni inte har uppnått sann mognad. Således är era inre prövningar alltför stora, för ni vet för mycket, men vad ni verkligen förstår är inte ens en tusendel av vad ni är medvetna om. Stanna inte vid ren förståelse och kunskap; ni gör bäst i att se hur mycket ni verkligen kan omsätta i handling, hur mycket av den Helige Andes insikt och upplysning ni förtjänat genom att ni själva arbetat i ert anletes svett, och i hur många av era praktiker ni har förverkligat era föresatser. Du bör ta din mognad och dina handlingar på allvar. Försök inte att bara försöka följa någons manuskript i din tro på Gud – om du i slutändan kan vinna sanningen och livet beror på din egen strävan.

Fotnoter:

a. Berättelsen om Han Hao-fågeln är mycket lik Aisopos fabel om myran och gräshoppan. Trots upprepade varningar från Han Hao-fågeln granne, en skata, föredrar den att sova i stället för att bygga ett bo medan vädret är varmt. När vintern kommer fryser fågeln ihjäl.

Trosutövning (4)

Den frid och glädje jag talar om i dag är inte densamma som den du tror på och förstår. Du trodde tidigare att frid och glädje innebar att vara lycklig hela dagen lång, frånvaron av sjukdom och olycka i din familj, att alltid vara nöjd i ditt hjärta utan den minsta känsla av sorg samt att ha en obeskrivbar känsla av glädje oavsett hur ditt liv har utvecklats. Detta utöver att du får en löneförhöjning och att din son just har blivit antagen till universitetet. Med dessa saker i åtanke bad du till Gud, och då du såg att Guds nåd var så stor blev du överlycklig, log från öra till öra och kunde inte sluta att tacka Gud. Sådan frid och glädje är inte den sanna frid och glädje som kommer från att vara i besittning av den Helige Andes närvaro. Snarare är det den frid och glädje som kommer från köttets tillfredsställelse. Du borde förstå vilken tidsålder vi befinner oss i; det är inte nådens tidsålder, och inte heller är det den tidsålder då du strävar efter att fylla din mage med bröd. Du kanske är överlycklig över att allting går bra för din familj, men ditt liv kippar efter sitt sista andetag – och på så vis, oavsett hur stor din glädje är, så är den Helige Ande inte med dig. Att vinna den Helige Andes närvaro är lätt: gör det du skall ordentligt, utför väl det en människa är förpliktigad till och skickad för, och var förmögen att utrusta dig med vad du behöver för att kompensera för dina tillkortakommanden. Om ditt liv alltid är en börda och du är lycklig över att du har uppfattat en sanning eller förstått Guds nuvarande verk, är detta sannerligen att besitta den Helige Andes närvaro. Eller om du ibland grips av oro för att du stöter på ett problem som du inte vet hur du skall lösa eller för att du inte förstår en sanning som vi har samlats kring, då bevisar detta att den Helige Ande är med dig. Dessa är vanliga tillstånd av livserfarenhet. Du måste förstå skillnaden mellan att besitta och att sakna den Helige Andes närvaro, och kan inte vara alltför enkelspårig i din syn på detta.

Tidigare sades det att besitta den Helige Andes närvaro och att besitta den Helige Andes verk inte var samma sak. Det vanliga tillstånd där man har den Helige Andes närvaro yttrar sig i att man har normala tankar, normalt förnuft och normal mänsklighet. En persons karaktär kommer att förbli som den var, men inom henne råder frid och utvändigt uppför hon sig med ett helgons värdighet. Så är människor när den Helige Ande är med dem. När någon upplever den Helige Andes närvaro, är hennes tankar normala. När hon är hungrig vill hon äta, när hon är törstig vill hon dricka vatten ... Sådana yttringar av normal mänsklighet är inte den Helige Andes upplysning;

---

de är folks normala tankar och det normala tillståndet av att besitta den Helige Andes närvaro. Vissa personer tror felaktigt att de som besitter den Helige Andes närvaro inte känner någon hunger, att de inte känner någon trötthet, och de tycks inte tänka på familjen, eftersom de nästan helt har avskilt sig från köttet. Faktum är att ju mer den Helige Ande finns hos människor, desto mer normala är de. De vet att lida och ge upp saker för Gud, anstränga sig till det yttersta för Gud och vara lojala mot Gud; dessutom tänker de på mat och kläder. De har med andra ord inte förlorat något av den normala mänsklighet som människor borde ha, istället är de särskilt uppfyllda av förnuft. Ibland läser de Guds ord och kontemplerar Guds verk; det finns tro i deras hjärtan och de är villiga att sträva efter sanningen. Självklart baseras den Helige Andes verk på denna grundval. Om människor saknar normalt tänkande, så har de inget förnuft – detta är inget normalt tillstånd. När människor har normalt tänkande och den Helige Ande är med dem, besitter de förvisso en normal persons förnuft och befinner sig därför i ett normalt tillstånd. När man upplever Guds verk händer det emellanåt att man besitter den Helige Andes verk, medan man däremot besitter den Helige Andes närvaro närapå konstant. Så länge som människors förnuft och tänkande är normalt och så länge som deras tillstånd är normala, är den Helige Ande förvisso med dem. När människors förnuft och tänkande inte är normalt, då är deras mänsklighet inte normal. Om den Helige Andes verk är med dig i detta ögonblick, då är säkert också den Helige Ande med dig. Men om den Helige Ande är med dig, är det inte givet att den Helige Ande definitivt verkar inom dig, för den Helige Ande verkar vid speciella tidpunkter. Att besitta den Helige Andes närvaro kan bara upprätthålla människors normala tillvaro, men den Helige Ande verkar bara vid vissa tidpunkter. Om man till exempel är en ledare eller arbetare och vattnar och ger livsuppehålle åt kyrkan kommer den Helige Ande att upplysa en om vissa ord som är uppbyggliga för andra och kan lösa vissa av ens bröders och systrars praktiska problem – vid sådana tillfällen verkar den Helige Ande. När du äter och dricker Guds ord, upplyser den Helige Ande dig ibland med vissa ord som är särskilt relevanta för dina egna upplevelser och låter dig nå större kunskap om dina egna tillstånd; och då är också detta den Helige Andes verk. Ibland när jag talar lyssnar ni och kan mäta era egna tillstånd gentemot mina ord och ibland berörs ni och inspireras; allt detta är den Helige Andes verk. Vissa människor säger att den Helige Ande alltid verkar i dem. Detta är omöjligt. Om de skulle säga att den Helige Ande alltid

---

är med dem, så skulle det vara realistiskt. Om de skulle säga att deras tänkande och förnuft alltid är normalt så skulle det också vara realistiskt, och det skulle visa att den Helige Ande är med dem. Om de säger att den Helige Ande alltid verkar inom dem, att de är upplysta av Gud och berörda av den Helige Ande i varje ögonblick och att de förvärvar ny kunskap hela tiden, då är detta på intet vis normalt! Det är helt och hållet övernaturligt! Utan skuggan av ett tvivel är sådana människor onda andar! Till och med när Guds Ande blir kött, finns det tillfällen när han måste äta och vila – för att inte tala om människor. De som har varit besatta av onda andar verkar sakna köttets svaghet. De kan avstå och ge upp allting, de är fria från känslan, de kan uthärda plåga och känner inte den minsta trötthet, som om de har överskridit köttets gränser. Är inte detta extremt övernaturligt? Onda andars verk är övernaturligt – ingen människa kan åstadkomma sådana ting! De som saknar urskillning är avundsjuka när de ser sådana människor: De säger att de har sådan kraft i sin tro på Gud, har en väldig tro och aldrig visar det minsta tecken på svaghet! Faktum är att allt detta är manifestationer av en ond andes verk. För normala människor har oundvikligen mänskliga svagheter; detta är det normala tillståndet hos dem som besitter den Helige Andes närvaro.

Vad innebär det att vara fast förankrad i sitt vittnesbörd? Vissa människor säger att de bara följer som de gör nu utan att bekymra sig om huruvida de har förmåga att vinna liv; de strävar inte efter liv, men de drar sig heller inte undan. De erkänner bara att det här stadiet av verket utförs av Gud. Brister inte deras vittnesbörd då? Sådana människor vittnar inte ens om att ha blivit erövrade. De som har erövrats följer, oavsett allt annat, och har förmågan att sträva efter liv. Deras tro handlar inte bara om den praktiska guden, men också om hur de skall följa Guds planer. Sådana är de som vittnar. De som inte vittnar har aldrig strävat efter liv, och följer genom att hanka sig fram. Du kan följa, men det innebär inte att du erövrats, för du har ingen insikt i Guds verk just nu. Vissa villkor måste uppfyllas för att man skall bli erövrade. Att följa behöver inte betyda att ha erövrats, för i ditt hjärta förstår du inget om varför du måste följa Gud just nu, inte heller hur du har klarat dig hittills, inte heller vem som har stöttat dig fram tills idag. Vissa människors praktiserande av sin gudstro är alltid luddig och förvirrad; att följa innebär därför inte nödvändigtvis att bära vittnesbörd. Vad är egentligen ett sant vittnesbörd? Det vittnesbörd som avses här har två delar: den ena delen avser att bli erövrade och den andra att göras fullkomlig (vilket naturligt blir det vittnesbörd som

---

följer på de större prövningarna i framtiden). Med andra ord, om du klarar av att stå fast under prövningar och vedermödor så kommer du att ha genomgått vittnesbördets andra steg. Det avgörande idag är det första steget: att stå fast under varje prövning av tuktan och dom. Detta är vittnesbördet om att bli erövrade, för nu är erövringens tid. (Du skall veta att nu är tiden för Guds verk på jorden; den inkarnerade gudens huvudsakliga verk på jorden är att erövra denna grupp människor som följer honom genom dom och tuktan.) Din förmåga att vittna om att ha blivit erövrade eller inte beror inte bara på om du kan följa honom ända till slutet, utan än viktigare är om du kan få en verklig förståelse av Guds tuktan och dom och om du verkligen förnimmar hela hans verk allteftersom du genomgår varje steg av hans verk. Du kommer inte undan med att bara följa med till slutet. Du måste vara villig att underkasta dig all tuktan och dom, måste verkligen kunna förstå varje steg av verket som du upplever och måste kunna uppnå kunskap om och lydnad inför Guds sinnelag. Detta är det slutgiltiga vittnesbördet om att bli erövrade som du måste bära fram; detta vittnesbörd hänvisar främst till din kunskap om Guds inkarnation. Avgörande för detta steg av vittnesbördet är att det avser Guds inkarnation. Det spelar ingen roll vad du gör eller säger inför världens folk eller dem som har makt; det allra viktigaste är att du kan lyda alla ord från Guds mun och hela hans verk. Därför är denna del av vittnesbördet riktad mot Satan och alla Guds fiender – demonerna och de fientliga som inte tror att Gud kommer att komma hit en andra gång i köttet för att uträtta ännu större verk, och dessutom inte tror på att Gud återkommit i köttet. Med andra ord riktar det sig till alla antikrister – alla fiender som inte tror på Guds inkarnation.

Att tänka på Gud och längta efter Gud bevisar inte att du har erövrats av Gud; det beror på om du tror att han är ordet som har blivit kött, om du tror att ordet har blivit kött och om du tror att anden har blivit ordet och att ordet har framträtt i köttet. Det är det avgörande vittnesbördet. Det spelar ingen roll hur du följer, inte heller hur du anstränger dig; det avgörande är om du kan upptäcka att ur denna normala mänsklighet har ordet blivit kött och sanningens ande har förverkligats i köttet – att hela sanningen, vägen och livet har framträtt i köttet, att Guds ande verkligen har anlänt till jorden och att anden har framträtt i köttet. Även om detta ytligt sett tycks annorlunda än avlelsen genom den Helige Ande, kan du tydligare se i det här verket att anden redan har förverkligats i köttet och, vidare, att ordet har blivit kött och att ordet har framträtt i

---

köttet. Du förstår den sanna betydelsen av orden: "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud." Dessutom måste du förstå att Ordet av i dag är Gud och se att ordet blir kött. Detta är det bästa vittnesbörd du kan ge. Det visar att du besitter verklig kunskap om att Gud blir kött – du känner honom inte bara, utan du är också medveten om att vägen du går idag är livets och sanningens väg. Det skede av verket som Jesus utförde uppfyllde bara andemeningen av "Ordet var hos Gud": Guds sanning var hos Gud och Guds ande var hos köttet och var oskiljaktigt från detta kött. Det vill säga, den inkarnerade gudens kött kom med Guds ande, vilket är ett större bevis för att Guds första inkarnation var att Jesus blev människa. Detta stadium av verket uppfyller exakt den inre betydelsen av "Ordet blir kött", ger en djupare mening till "Ordet var hos Gud och ordet var Gud" och låter dig stadfast tro på orden "I begynnelsen var ordet". Vilket vill säga att vid tiden för skapelsen var Gud uppfylld av ord, hans ord var med honom och oskiljaktiga från honom, och i den sista tidsåldern visar han kraften och auktoriteten i sina ord ännu tydligare och låter människan se alla hans vägar – höra alla hans ord. Sådant är verket i den sista tidsåldern. Du måste få en grundlig förståelse av alla dessa saker. Det är inte fråga om att känna köttet, utan om hur du förstår köttet och ordet. Det här det vittnesbörd du måste bära, det som alla måste få veta. Eftersom detta är den andra inkarnationens verk – och den sista gången som Gud blir kött – fullbordar den inkarnationens betydelse, utfärdar och grundligen genomför Guds verk i köttet och avslutar eran av Guds tillvaro i köttet. Därför måste du känna till inkarnationens betydelse. Det spelar ingen roll hur mycket du springer omkring eller hur bra du utför andra externa frågor; det som spelar roll är om du klarar av att verkligen underkasta dig den inkarnerade guden och hänge hela ditt väsen åt Gud och lyda alla ord som kommer ur hans mun. Det här är vad du skall göra och vad du skall rätta dig efter.

Det sista steget av vittnesbördet vittnar om huruvida du kan fullkomnas – det vill säga, efter att du har förstått alla ord som kommer från den inkarnerade gudens mun får du kunskap om Gud och blir säker på honom, lever ut alla ord som kommer ur Guds mun och uppnår de tillstånd som Gud ber dig om – Petrus stil och Jobs tro – så att du kan lyda intill döden, ge dig själv åt honom helt och hållet och slutligen åstadkomma en avbild av en person av rätt standard, vilket innebär en avbild av någon som har erövrats och fullkomnats efter att ha upplevt Guds dom och tuktan. Detta är det slutgiltiga

---

vittnesbördet – det vittnesbörd som skall bäras fram av någon som har fullkomnats. Dessa är de två stegen i vittnesbördet du måste bära fram och de är sammankopplade, vart och ett oundgängligt. Men det finns en sak du måste veta: det vittnesbörd jag kräver av dig idag riktar sig inte mot världens människor, eller en enskild individ, utan åt det jag ber dig om. Måttstocken gäller huruvida du kan tillfredsställa mig och om du helt och hållet kan uppfylla de krav jag ställer på var och en av er. Det är vad ni måste förstå.

Trosutövning (5)

Under nådens tidsålder sa Jesus en del ord och genomförde ett stadium av verket. Alla hans uttalanden ingick i ett sammanhang och de var alla anpassade till den tidens människor. Jesus talade och verkade så som det lämpade sig i den aktuella tiden och miljön. Han uttalade även en del profetior. Han förutsade att sanningens Ande skulle komma under de sista dagarna och utföra en etapp av verket. Han förstod alltså ingenting utöver det verk han själv hade att utföra under den rådande tidsåldern. Det verk som den inkarnerade Guden för med sig är med andra ord begränsat. Han utför således bara det verk som hör till den tidsålder han befinner sig i och utför ingen annan verksamhet som inte har någon anknytning till honom. Vid den här tiden verkade inte Jesus utifrån känslor eller visioner, utan så som det lämpade sig för den tiden och den miljön. Ingen ledde eller vägledde honom. Hela hans verk var hans eget väsen — det var det verk som skulle utföras av Guds inkarnerade Ande, vilket var hela det verk som inleddes genom inkarnationen. Jesus handlade bara utifrån vad han själv såg och hörde. Anden verkade med andra ord direkt; det behövdes inga budbärare som uppenbarade sig för honom och gav honom drömmar eller något mäktigt ljus som sken på honom och gjorde det möjligt för honom att se. Han verkade fritt och utan några begränsningar, vilket berodde på att hans verksamhet inte utgick från känslor. Med andra ord: han varken trevade eller gissade sig fram när han verkade, utan gjorde saker med lätthet. Han verkade och talade utifrån sina egna tankar och det han såg med egna ögon, vilket gav omedelbar styrka till var och en av lärjungarna som följde honom. Det här är skillnaden mellan Guds verk och människans verk: När människor verkar, letar de och famlar omkring, de härmar och rådslår alltid med varandra utifrån den grundval som andra lagt, för att kunna tränga djupare. Guds verk grundar sig i det han själv är och han gör det verk som han själv bör göra. Han ger inte näring till kyrkan genom att använda kunskap som är resultatet av någon människas arbete. Istället utför han det nuvarande verket med utgångspunkt från människors tillstånd. Det här sättet att verka är följaktligen tusen gånger friare än människors sätt att verka. I folks ögon kan det till och med se ut som om Gud inte håller sig till sin uppgift utan agerar som han behagar – men hela det verk han utför är nytt. Dock bör du vara medveten om att den inkarnerade Gudens verk aldrig grundar sig på känslor. När Jesus hade fullbordat sitt korsfästelseverk och hans lärjungars upplevelser nått en viss punkt, kände de på sig att

---

Guds dag var nära och att de snart skulle få möta Herren. Det var den känsla de hade, och för dem var den ytterst betydelsefull. Men faktum är att människors känslor inte går att lita på. De kände att de kanske närmade sig vägs ände eller att allt de gjorde och utstod hade påbjudits av Gud. Även Paulus sa att han hade fullbordat loppet, att han hade kämpat kampen och att rättfärdighetens segerkrans väntade på honom. Det var så han kände och det var vad han skrev i breven som han skickade till församlingarna. Det här var något han gjorde på grund av det ansvar han bar för församlingarna och därför ignorerades det av den helige Ande. Paulus upplevde ingen oro och kände inte heller någon förebråelse när han sa dessa ord, och därför trodde han att det här var helt normalt och fullt riktigt och att orden kom från den helige Ande. Men när vi ser tillbaka inser vi att de inte alls kom från den helige Ande. De var bara en människas falska förhoppningar. Människor har många illusioner, men Gud varken bryr sig om dem eller uttrycker några åsikter om dem när de dyker upp. De flesta av den helige Andes verk utförs inte genom människors känslor — den helige Ande verkar inte i människors känslor förutom under de mödosamma, mörka tiderna innan Gud blir kött eller den period när det inte finns några apostlar eller arbetare. Under det skedet ger den helige Andes verk människor vissa speciella känslor. Till exempel: När människor inte vägleds av Guds ord upplever de en obeskrivlig lyckokänsla när de ber. De har en känsla av glädje i hjärtat och de känner frid och välbehag. Så fort de vägleds av ord känner de sig upplivade, de får en väg att följa för sitt handlande och givetvis har de även känslor av fridfullhet och välbehag. När folk möter faror eller när Gud hindrar dem från att göra vissa saker, känner de sig oroliga och illa till mods i hjärtat. Det här är helt och hållet känslor som den helige Ande ger människan. Om däremot en fientlig miljö skapar en atmosfär av fruktan och får folk att bli extremt ängsliga och skygga, så är det en normal mänsklig reaktion som inte har något med den helige Andes verksamhet att göra.

Människor lever alltid mitt i sina egna känslor och har gjort så i många år. När de känner frid i hjärtat agerar de (i tron att deras tjänstvillighet är en känsla av frid), och när de inte känner frid i hjärtat agerar de inte (i tron att deras motvillighet eller ovilja är en känsla av ängslan). Om allt flyter lätt och smidigt tänker de att det är Guds vilja. (Faktum är att det är något som borde ha gått väldigt smidigt eftersom det är tingens naturliga lag.) När saker inte går smidigt tänker de att det inte är Guds vilja. När de stöter på något som inte går lätt och smidigt, stannar de upp. Den här sortens känslor är

---

felaktiga och att agera utifrån dem kommer att resultera i många fördröjningar. Det kommer till exempel definitivt att vara svårt att omsätta sanningen i praktisk handling och ännu svårare att göra Guds vilja. Många positiva saker kommer att vara svåra att förverkliga. Precis som ordspråket säger: "Vägen till lycka är kantad av motgångar." Människor har alltför många känslor i sitt dagliga liv, och det gör att de ständigt är villrådiga och osäkra på många saker. Ingenting är uppenbart för dem om de inte förstår sanningen. Men i allmänhet reagerar inte den Helige Ande över huvud taget när de handlar eller talar utifrån sina känslor, förutsatt att det inte handlar om något som bryter mot de grundläggande principerna. Det är som med den "rättfärdighetens segerkrans" som Paulus kände: Under många år var det ingen som trodde att hans känslor var felaktiga. Inte heller Paulus själv hade någonsin en känsla av att det han kände var fel. Varifrån kommer folks känslor? De är naturligtvis reaktioner som härrör från hjärnan. Olika miljöer och olika angelägenheter resulterar i olika känslor. Ofta drar folk slutsatser med hjälp av mänsklig logik som ger dem en uppsättning formler, vilket ger upphov till många mänskliga känslor. Utan att själva inse det omger de sig med sina egna logiska slutsatser och på så sätt blir de här känslorna vad folk förlitar sig på i livet. De blir en känslomässig krycka i deras tillvaro, som till exempel Paulus "rättfärdighetens segerkrans" eller Witness Lees "möte med Herren i skyn". Gud har knappast någon möjlighet att påverka dessa känslor hos människan utan måste låta dem utvecklas som de gör. Idag har jag talat enkelt och lättfattligt till dig om olika sidor av sanningen. Om du fortsätter att följa dina känslor, lever du då inte fortfarande i oklarhet? Du accepterar inte orden som framförts till dig tydligt och klart utan du förlitar dig ständigt på dina personliga känslor. Är du då inte som en blind man som rör vid en elefant? Och vad kommer du att vinna i slutänden?

Allt det verk som Guds inkarnation utför idag är verkligt. Det här är inte något som du kan känna eller något som du kan föreställa dig, och ännu mindre något som du kan sluta dig till – det är bara något du kommer att kunna förstå när det är ett faktum. Ibland kan du inte se det klart och tydligt ens då, och folk kommer inte att förstå förrän Gud agerar personligen för att bringa ordentlig klarhet i de verkliga fakta om vad som pågår. På Jesu tid fanns det många falska förhoppningar bland lärjungarna som följde honom. Det trodde att Guds dag var nära förestående och att de snart skulle dö för Herren och kunna möta Herren Jesus. Petrus väntade i hela sju år på grund av denna

---

känsla – men dagen kom ändå inte. De kände att deras liv hade utvecklats; känslorna inom dem blev allt fler och allt starkare, men de upplevde många motgångar och var oförmögna att lyckas. De visste inte själva vad som pågick. Var det möjligt att det som verkligen härrörde från den helige Ande inte gick i fullbordan? Människors känslor är inte pålitliga. Eftersom människor har sina egna tankar och föreställningar skapar de mängder av associationer som bygger på sammanhanget och förhållandena för tillfället. Det är i synnerhet när något händer de människor vars tankar är sunda, som de blir exalterade och inte kan låta bli att skapa en uppsjö av associationer. Det här gäller särskilt för ”experter” med imponerande kunskap och teorier, vars associationer blir än rikligare efter att de haft att göra med världen i många år. Utan att de inser det tar associationerna över deras hjärtan och blir till extremt kraftfulla känslor, och de är nöjda med dem. När människor vill göra något dyker känslor och föreställningar upp i deras inre och de tror att de har rätt. När människorna senare konstaterar att de inte blivit förverkligade kan de inte förstå vad som gick fel. Kanske tror de att Gud har ändrat sin plan.

Det går inte att undvika att alla människor har känslor. Även under lagens tidsålder hade många människor vissa känslor, men felaktigheterna i deras känslor var färre än hos människorna idag. Det beror på att förr kunde folk skåda Jehovas framträdande; de kunde se änglar och de hade drömmar. Dagens människor är oförmögna att se visioner eller änglar och därför har villfarelserna i deras känslor blivit många fler. När dagens människor känner att något är särskilt rätt och omsätter det i praktisk handling, förebrår inte den helige Ande dem och de känner mycket stor frid inombords. Det är först i efterhand, vid sammankomster eller då de läser Guds ord, som de upptäcker att de hade fel. En aspekt av detta är att inga änglar visar sig för människor, att drömmar är väldigt sällsynta och att människorna inte ser visionerna i skyn. En annan aspekt är att den helige Ande inte ökar sina förebråelser och tuktan i människors inre; det finns knappt något av den helige Andes verk inom dem. Så om folk inte äter och dricker Guds ord, inte söker sanningen på ett ändamålsenligt sätt och inte förstår hur man utövar tron, kommer de inte att skörda någonting. Principerna för den helige Andes verk är som följer: Han bryr sig inte om det som inte berör hans verk. Om något inte är inom hans rättskipningsområde lägger han sig absolut inte i eller ingriper, utan låter människor ställa till vilka problem de vill. Du kan agera som du vill, men det kommer en

---

dag då du finner dig själv panikslagen och vilsen. Gud verkar målmedvetet enbart i sitt eget kött och lägger sig aldrig i människans verk. Tvärtom håller han sig på avstånd från människans värld och utför det verk han ska göra. Du kommer inte att klandras om du gör något felaktigt i dag, och du kommer inte heller att belönas om du gör något bra i morgon. Det här är människans angelägenheter och de har inte den ringaste anknytning till den helige Andes verk — det här ligger inte inom ramen för mitt verk över huvud taget.

På den tiden då Petrus var verksam talade han mycket och arbetade mycket. Är det möjligt att inget av det hade sitt ursprung i mänskliga föreställningar? Att allt skulle ha kommit från den helige Ande är omöjligt. Petrus var bara en Guds skapelse, han var en följeslagare, han var Petrus, inte Jesus, och deras väsen var inte de samma. Även om det var den helige Ande som sände ut Petrus, kom inte allt han gjorde från den helige Ande, för han var trots allt en människa. Även Paulus talade mycket och skrev en inte obetydlig mängd brev till församlingarna. En del av dessa brev finns samlade i Bibeln. Den helige Ande uttryckte inte några åsikter, för det här var den tid då Paulus användes av den helige Ande. Han skaffade sig en del erfarenhet och kunskap och det här skrev han ner och vidarebefordrade till sina bröder och systrar i Herren. Jesus reagerade inte. Varför stoppade inte den helige Ande honom direkt? Förklaringen är att där finns en del orenheter som härrör från människors normala tankar; det är oundvikligt. Dessutom nådde inte hans aktiviteter den punkt där de var störande eller skapade oro. När det finns lite mänskliga inslag av den här typen är det lättare för folk att acceptera det. Förutsatt att orenheterna från människans normala tankar inte stör på något sätt räknas de som normala. Alla människor som tänker normalt är med andra ord kapabla att tänka på det viset. När folk lever i köttet har de sina egna tankar och det finns inget sätt att rensa bort dem. Men när människorna har fått uppleva Guds verk ett tag och börjat förstå en del sanningar kommer de här tankarna att bli färre i deras hjärnor. När de har upplevt mer kommer de att kunna se klart och därmed kommer de att störa mindre. Människornas onormala känslor kommer med andra ord att minska när deras föreställningar och logiska slutsatser har motbevisats. Alla som lever i köttet har sina egna tankar, men till slut kommer Gud att ha bearbetat dem så mycket att deras tankar inte kan störa dem. Då kommer de inte längre att förlita sig på känslor i sina liv, deras faktiska mognad kommer att öka och de kommer att kunna leva efter Guds ord i

---

verkligheten. De kommer inte längre att göra saker som är oklara eller meningslösa och därmed kommer de inte att göra saker som är störande. På så vis kommer de inte längre att ha några vanföreställningar och från och med nu kommer deras handlingar att uttrycka deras verkliga mognad.

Trosutövning (6)

Idag kan många människor inte uppnå ett sådant förnuft som Paulus hade – än mindre det som Petrus hade. De har inte ens samma självkänedom som Paulus. Även om Paulus slogs till marken av Herren för att han förföljde Herren Jesus blev han sedermera fast besluten att verka och lida för Herren. Jesus gav honom en sjukdom och Paulus led fortfarande av denna sjukdom när han påbörjade sitt arbete. Varför sa han att han hade en törntagg i sitt kött? Törntaggen var i själva verket en sjukdom, och för Paulus var detta en stor svaghet. Oavsett hur mycket han arbetade, eller hur stor hans beslutsamhet att lida var, kunde han inte bli kvitt den där taggen. Ändå var Paulus av mycket högre kaliber än ni människor av idag är, och han hade också självinsikt och mer förnuft än vad ni har. När Paulus hade slagits till marken av Jesus slutade han förfölja Jesu lärjungar och började predika och lida för Jesus. Och vad inspirerade honom att uthärda lidande? Paulus hade skådat det stora ljuset och därför ansåg han att han måste vittna om Herren Jesus och inte längre kunde förfölja Jesu lärjungar och motsätta sig Guds verk. Paulus var en av religionens framstående figurer. Han var mycket kunnig och begåvad, han såg ner på vanligt folk och hade en starkare personlighet än de flesta. Men efter det att det ”stora ljuset” strålat på honom kunde han verka för Herren Jesus, besluta sig för att lida för Gud och offra sig åt Gud, vilket visade att han hade förnuft. På den tiden då han förföljde och grep Jesu lärjungar uppenbarade sig Jesus för honom och sa: ”Paulus, varför förföljer du mig?” Paulus föll omedelbart till marken och sa: ”Vem är du, Herre?” En röst från himmelen sa: ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” Genast vaknade Paulus och först nu förstod han att Jesus var Kristus, att han var Gud. ”Jag måste lyda. Gud har gett mig denna nåd. Trots att jag förföljde honom slog han inte ner mig eller förbannade mig. Jag måste lida för honom.” Paulus insåg att han hade förföljt Herren Jesus Kristus och nu höll på att döda hans lärjungar, men att Gud inte hade förbannat honom utan istället låtit ljuset träffa honom. Detta inspirerade honom och han sa: ”Även om jag inte såg hans ansikte hörde jag hans röst och skådade hans stora ljus. Först nu inser jag att Gud verkligen älskar mig, och att Herren Jesus Kristus verkligen är den Gud som är fylld av nåd mot människan och förlåter människans synder för all evighet. Jag inser att jag i sanning är en syndare.” Efteråt använde Gud Paulus förmågor i sitt verk, men glöm det för tillfället. Hans beslutsamhet vid den tiden, hans goda mänskliga förnuft och hans självinsikt — det är sådant ni är oförmögna att

---

uppnå. Har ni inte fått ta emot mycket ljus idag? Har inte många människor sett att Guds sinnelag är majestätiskt, fyllt av vrede, dom och tuktan? Människor har utsatts för förbannelser, prövningar och förädling många gånger – men vad har de lärt sig? Vad har du vunnit av att ha fostrats och förmanats? Hårda ord, slag och dömande har drabbat dig många gånger, men du tar ingen hänsyn till dem. Du har inte ens det lilla förstånd som Paulus hade – är du inte ytterst efterbliven? Det var också mycket som Paulus inte kunde se klart och tydligt. Han visste bara att ljuset hade strålat på honom, men han var omedveten om att han hade slagits till marken. När ljuset hade strålat på honom kände han att han måste offra sig själv för Gud, lida för Gud, göra allt för att bana väg för Herren Jesus Kristus och få fler syndare att bli frälsta av Herren. Det härvar det beslut han fattat och det enda målet för hans arbete, men även under hans verksamhet fanns sjukdomen kvar, ända fram till hans död. Paulus var verksam i över tjugo år. Han fick lida mycket och upplevde en hel del förföljelse och många vedermödor, även om dessa naturligtvis var mycket mindre än Petrus prövningar. Hur patetiskt är det inte om ni inte ens har lika mycket förnuft som Paulus? Om det är på det viset, hur ska Gud kunna ta sig an ännu större gärningar i er?

Paulus led väldiga kval när han spred evangeliet. Det arbete han lade ner, hans beslutsamhet, hans tro, lojalitet, kärlek, tålmod och ödmjukhet vid den tiden, och alla de andra yttre sakerna han levde ut, var högre än ni människor idag. För att uttrycka det mer bryskt: Det finns inget ordentligt förnuft i er! Ni har inte ens något samvete eller någon mänsklighet, och det finns inga tecken på självkänedom – ni saknar så mycket! Efter att Paulus hade slagits till marken, trots att han led av kroppslig sjukdom, kunde han fortsätta att oavbrutet arbeta för Herren, och han kunde fortfarande be och söka: "Vad är det här för sjukdom egentligen? Jag har gjort allt detta arbete för Herren, men varför blir jag då inte av med denna plåga? Kan det vara så att Herren Jesus prövar mig? Har han angripit mig? Om han hade angripit mig skulle jag ha dött och då hade inte kunnat utföra allt detta arbete för honom, inte heller hade jag fått se så mycket ljus. Han insåg också hur beslutsam jag var." Paulus hade alltid en känsla av att hans sjukdom var Gud som prövade honom, att den härdade hans tro och viljestyrka – det var så Paulus såg det. I själva verket var hans sjukdom en följsjukdom efter det att Herren Jesus hade slagit honom till marken. Det fick honom under emotionell press och tyglade hans upproriskhet. Vad skulle ni göra om ni hamnade i samma belägenhet som

---

Paulus? Skulle ni kunna visa samma beslutsamhet och förmåga att lida som Paulus? Vem vet hur ni skulle bete er om ni idag skulle drabbas av någon sjukdom eller om ni skulle ställas inför en stor prövning och tvingas lida. Om ni stängdes in i en fågelbur och ständigt fick mat och omsorg, då skulle ni klara det bra. Annars skulle ni vara som vargar och sakna allt vad mänsklighet heter. Så när ni möter lite motgångar och umbäranden är det nyttigt för er, för om allt vore enkelt skulle ni bli fördärvade och hur skulle ni då kunna skyddas? Idag är det för att ni blir tuktrade, dömda och förbannade som ni får skydd. Det är för att ni har fått lida mycket som ni är skyddade. Annars hade ni för länge sedan hamnat i moraliskt förfall. Det handlar inte om att avsiktligt försvåra för er, men människans natur är svår att förändra och det här är nödvändigt för att ändra hennes sinnelag. Idag har ni inte ens det samvete eller förnuft som Paulus hade — ni har inte ens hans självkänedom. Ni måste alltid ha press på er och ni måste ständigt tuktas och dömas för att väcka ert engagemang. Tukt och dom är det som är bäst för ert liv. Och när så är nödvändigt måste ni även tuktas av de förhållanden som drabbar er. Först då underkastar ni er fullständigt. Er natur är sådan att utan tukt och förbannelse skulle ni vägra böja era huvuden, vägra att underkasta er. Och utan alla fakta framför ögonen på er skulle det inte ha någon verkan. Ni är alldeles för ringa och er karaktär är värdelös! Utan tukt och dom vore det svårt för er att erövrats, och svårt för er orättfärdighet och olydnad att besegras. Er gamla natur är så djupt rotad. Om ni sattes på tronen skulle ni inte ha en aning om himmelens höjd och jordens djup, än mindre om vart ni var på väg. Ni vet inte ens varifrån ni kommer, så hur skulle ni kunna känna skapelsens Herre? Utan dagens lägliga tukt och förbannelser hade er sista dag varit kommen för länge sedan. För att inte tala om ert öde — hade inte det svävat i ännu mer överhängande fara? Vem vet hur arroganta ni hade blivit eller hur depraverade ni skulle bli utan denna lägliga tukt och dom. Denna tukt och dom har tagit er fram till denna dag och bevarat er existens. Vem vet vilken värld ni skulle hamna i om ni fortfarande hade "utbildats" med hjälp av samma metoder som er "fader"! Ni har absolut ingen möjlighet att kontrollera och reflektera över er själva. När det gäller sådana människor som ni — om ni bara följer och lyder utan att orsaka störningar eller avbrott kommer mina mål att uppfyllas. Vore det inte varit bättre om ni accepterade dagens tukt och dom? Vad har ni för andra alternativ? Paulus såg Herren Jesus predika och verka men han trodde ändå inte. Senare, när Herren Jesus hade spikats upp på korset och därefter

---

uppstått, kände han till dessa fakta men fortsatte likväl att förfölja och bekämpa. Det är detta som menas med att synda medvetet, och därför blev han slagen till marken. Till en början visste han att det fanns en kung bland judarna som kallades Jesus, för det hade han hört. Senare, när han predikade i templet och runtom i landet, gick han emot Jesus och vägrade högdraget att lyda någon människa. Det här blev ett oerhört hinder för verket vid den tiden. När Jesus var verksam förföljde och arresterade Paulus inte människor direkt, utan använde predikan och ord för att riva ner Jesu verk. Längre fram, efter det att Herren Jesus Kristus hade blivit korsfäst, började han gripa lärjungarna och resa omkring från plats till plats och göra allt han kunde för att förfölja dem. Det var först sedan "ljuset" strålat på honom som han vaknade upp och kände stor ånger. Efter det att han hade slagits till marken släppte sjukdomen aldrig taget om honom. Ibland kände han hur plågan hade blivit värre och han var oförmögen att stiga upp ur sängen. "Vad är det som händer?", tänkte han. "Har Gud verkligen slagit ner mig?" Sedan kunde han, utan att veta hur det kom sig, känna sig bättre igen och började arbeta på nytt. Men sjukdomen lämnade honom aldrig och det var på grund av denna sjukdom han arbetade så mycket. Man skulle kunna säga att Jesus lade denna sjukdom på Paulus på grund av hans arrogans och egensinne; den var ett straff men syftet var även att utnyttja Paulus förmågor i Guds verk så att detta verk kunde utvidgas. Faktum är att det inte var Guds avsikt att frälsa Paulus utan att använda honom. Men Paulus sinnelag var alldeles för högfärdigt och egensinnigt och därför fick han en "törntagg" i sin kropp. Till slut, när Paulus avslutade sitt verk, plågade sjukdomen honom inte lika mycket längre och i slutet av sin verksamma tid kunde han säga orden "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Från och med nu väntar rättfärdighetens segerkrans på mig". Det sa han därför att han inte kände till Guds verk. Det finns många som Paulus bland er, men om ni verkligen är fast beslutna att följa ända till vägens ände kommer ni inte att bli illa behandlade. Vi ska inte här diskutera hur Paulus var både upprorisk och motsträvig, utan låt oss hålla oss till den sida hos honom som var positiv och lovvärd: Han hade ett samvete och efter att ha tagit emot "ljuset" en gång kunde han hänga sig åt Gud och lida för honom. Detta var en av hans styrkor. Men om någon tror att han var välsignad på grund av sin styrka och att han inte nödvändigtvis blev tuktrad, så är det åsikter hos människor som saknar förnuft.

Många människor säger, när de ber och läser Guds ord, att de är villiga att lyda Gud, men sedan lever de utan hämningar och bryr sig inte om det över huvud taget. Guds ord talas om och om igen och uppenbarar skikt efter skikt, och det är först när det allra djupaste lagret i människan blottas som hon ”finner frid” och blir mindre högfärdig och egensinnig, mindre outhärdligt arrogant. Med den mognad ni har idag måste ni fortfarande bli skoningslöst slagna och avslöjade och dömda för varje enskild detalj, så att ni inte har en chans att hämta andan. Det är bättre för er att denna stränga tuktan och dom får fortsätta och att inte fördömelserna och förbannelserna upphör, så att ni kan se att Guds administrativa förordningar aldrig slutar att påverka er. Precis som i lagens tidsålder, då Aron insåg att Jehova aldrig lämnade honom (det han såg var Jehovas ständiga vägledning och beskydd. Den Guds vägledning som ni ser idag är tuktan, förbannelser och dom), kommer inte heller Jehovas administrativa förordningars hand att lämna er. Men en sak kan ni vara lugna för: Hur mycket ni än protesterar, gör uppror och fördömer kommer ni inte att drabbas av någon kroppslig skada. Men om det finns människor som går för långt i sitt motstånd och förhindrar verket, så är det inte acceptabelt – det finns en gräns. Hindra eller stör inte kyrkans liv, och hindra inte den Helige Andes verk. I övrigt kan du göra vad du vill. Om du menar att du inte vill sträva efter livet utan istället återvända till världen, så skynda dig iväg! Ni kan göra precis vad ni vill så länge det inte hindrar Guds verk. Men en sak till ska ni veta: I slutet kommer alla sådana medvetna syndare att elimineras. Du kanske inte blir förebrädd idag, men i slutet kommer endast ett antal människor att kunna vittna om Gud – och alla andra kommer att sväva i fara. Om du inte vill vara med i den här strömmen så är det okej. Dagens människor behandlas tolerant – jag begränsar dig inte, förutsatt att du inte är rädd för morgondagens tuktan. Men om du är i den här strömmen måste du vittna om Gud och du måste acceptera att bli tuktrad. Om du vill vägra och återvända till världen så är det okej – ingen stoppar dig! Men om du gör något som är destruktivt och hindrar Guds verk kan du absolut inte bli förlåten för detta! När det gäller vad dina ögon ser och dina öron hör angående vilka människor som tuktas och vilkas familjer som förbannas – det finns gränser för allt detta. Den Helige Ande gör inte något utan vägande skäl. Om ni skulle behandlas och tas på allvar enligt er egen orättfärdighet, baserat på de synder ni har begått, vilka av er skulle då kunna överleva? Ni skulle drabbas av olycka allesamman – och skulle människan fortfarande må bra då?

Men i dag behandlas många människor med tolerans. Även om ni dömer, gör uppror och protesterar, möter jag er med ett leende så länge ni inte stör. Om ni verkligen strävar efter livet måste ni uthärda lite tuktan och ni måste utstå smärtan i att skiljas från det ni älskar för att lägga er på operationsbordet och opereras. Du måste uthärda smärtan, precis som Petrus fann sig i provningar och lidande. Idag står du inför domstolen. I framtiden måste du gå till "giljotinen", och det är då som ni "offrar" er själva.

Under detta sista skede av verket i de sista dagarna kanske du tror att Gud inte kommer att tillintetgöra ditt kött och pekar på att du inte lider av någon sjukdom trots att du protesterar mot honom och dömer honom. Men när Guds stränga ord riktas mot dig, när din upproriskhet och ditt motstånd och ditt fula anlete blottas, kommer du inte att kunna gömma dig. Du kommer att drabbas av panik och du vet inte vad du ska ta dig till. Ni måste ha lite samvete i dag. Spela inte rollen som onda människor som opponerar sig och gör uppror mot Gud. Vänd din gamle förfader ryggen; det är den mögnad du bör ha och den mänsklighet du bör äga. Du kan aldrig skjuta dina egna framtidsplaner eller dagens nöjen åt sidan. Gud säger: "Bara ni gör allt ni kan för att följa mig och sträva efter sanningen, så kommer jag helt visst att göra er fullkomliga. Så snart ni har fullkomnats kommer ni att ha ett underbart slutmål – ni kommer att välkomnas in i mitt rike för att njuta välsignelser med mig." Men även om ni har fått löftet om ett underbart slutmål, kan kraven på er aldrig förminskas. Dessutom finns det ett villkor: Oavsett om ni kommer att erövrats eller fullkomnas, måste ni idag utsättas för en del tuktan och en del lidande. Ni måste bli slagna och fostrade, ni måste lyssna till mina ord, följa min väg och göra Guds vilja — det här är vad ni människor måste göra. Oavsett hur du strävar måste du lyssna på mig. Om du verkligen har genuina insikter kan du fortsätta att följa. Om du anser att det inte finns några framtidsutsikter eller något hopp här så kan du gå. Dessa ord har sagts dig tydligt och klart, men om du verkligen vill gå så visar det bara att du inte har tillstymmelse till samvete. Denna handling räcker för att bevisa att du är en demon. Även om du påstår att du överlåter åt Gud att bestämma allt, framgår det av ditt kött och vad du lever ut att du fortfarande lever under Satans herravälde. Även om Satan också befinner sig i Guds händer, tillhör du likväl Satan och har ännu inte blivit verkligt frälst av Gud eftersom du fortfarande lever under Satans inflytande. Hur måste din strävan se ut för att du ska bli frälst? Valet

---

är ditt – du måste välja vilken väg du ska ta. Om du slutligen kan säga: ”Jag har inget bättre, jag besvarar Guds kärlek med mitt samvete och måste ha lite mänsklighet. Jag kan inte åstadkomma någonting större och min kaliber är inte heller så hög – jag förstår inte visionerna och meningen med Guds verk. Jag bara besvarar Guds kärlek, jag gör allt Gud begär och jag gör allt jag kan. Jag utför min plikt som en Guds skapelse” – då kommer jag att känna mig nöjd. Det här är det största vittnesbörd du är kapabel att ge. Det här är den högsta standard som krävs av ett antal människor: att göra sin plikt som en av Guds skapelser. Gör bara så mycket du kan; kraven på dig är inte för höga. Så länge du gör allt du kan är detta ditt vittnesbörd.

Tjäna som israeliterna gjorde

Idag är det många människor som inte uppmärksammar vilka lärdomar man bör dra när man samordnar något med andra. Jag har upptäckt att många av er inte alls kan dra lärdomar när ni samordnar något med andra. De flesta av er håller er till er egna åsikter, och när ni arbetar i kyrkan, säger du ditt och han säger sitt, den ena utan relation till den andra, utan att egentligen samarbeta alls. Ni är upptagna med att endast kommunicera era egna inre insikter, upptagna med att endast släppa "bördorna" inom er, och inte alls med att söka livet. Det verkar som att ni bara utför arbetet likgiltigt, och alltid tror att ni bör följa er egen väg oavsett hur andra människor är, och att ni bör skapa gemenskap så som den Helige Ande leder er, oavsett hur andra människor är. Ni kan inte upptäcka styrkan i andra, och kan inte granska er själva. Ert sätt att ta emot saker och ting är helt felaktigt. Det kan sägas att ni till och med nu fortfarande visar upp en hel del självrättfärdighet, som om den gamla sjukdomen har återkommit. Ni kommunicerar inte med varandra för att uppnå fullständig öppenhet, eller om vad för slags resultat ni har uppnått i vissa kyrkor, eller hur ert inre tillstånd har varit den senaste tiden, och så vidare; ni kommunicerar helt enkelt inte på det sättet. Ni har i grund och botten ingen sådan praxis som att släppa era egna föreställningar eller försaka er själva. Ledare och arbetare tänker bara på hur de skall friska upp och ingjuta kraft i bröder och systrar genom sin gemenskap, och det enda de som följer vet är att hur de skall sträva för sig själva. Ni förstår i princip inte vad tjänst är eller vad samarbete är, och ni tänker bara på att själva ha viljan att återbetala Guds kärlek, på att själva ha viljan att leva ut Petrus sätt, och inte på något annat. Ni säger till och med, oavsett hur andra människor är, att ni ändå inte kommer att underkasta er blint, och oavsett hur andra människor är söker ni själva fullkomlighet från Gud, och det räcker så. Faktum är att er vilja inte alls har fått ett konkret uttryck i verkligheten. Är inte detta just det slags beteende ni uppvisar nu för tiden? Var och en av er håller fast vid sin egen insikt, och alla ni vill bli fullkomliggjorda. Jag ser att ni har tjänat under så lång tid och inte har gjort några större framsteg, särskilt vad det gäller den här lärdomen, att arbeta tillsammans i harmoni, har ni inte gjort några framsteg alls! När du går in i kyrkor kommunicerar du på ditt sätt, och han skapar gemenskap på sitt sätt. Det uppstår sällan harmonisk samordning. Och folket nedanför som följer med är ännu mer på detta sätt. Med andra ord är det sällan någon bland er förstår vad det är att tjäna Gud, eller hur

---

man skall tjäna Gud. Ni är förvirrade, och behandlar lärdomar av detta slag som en oväsentlig fråga, i en sådan utsträckning att många människor inte bara låter bli att praktisera denna aspekt av sanningen, de gör till och med medvetet fel. Även människor som har tjänat under många år strider faktiskt och grälar med varandra. Är inte allt detta er egentliga mognad? Ni människor som dagligen tjänar tillsammans är som israeliterna som varje dag direkt tjänade Gud själv i templet. Hur kan det komma sig att ni människor, som är som prästerna, inte vet hur man samarbetar och hur man tjänar?

På den tiden tjänade israeliterna Jehova direkt i templet. Deras identitet var prästernas. (Naturligtvis var inte varje människa en präst; bara vissa som tjänade Jehova i templet hade prästers identitet.) De skulle bära kronor som skänktes till dem av Jehova (vilket innebär att de tillverkade kronorna enligt Jehovas krav, inte att Jehova gav kronorna direkt till dem). De skulle bära de prästerliga dräkter som skänktes till dem av Jehova, barfota, för att direkt tjäna Jehova i templet från morgon till kväll. Deras tjänst inför Jehova var inte alls tillfällig eller medvetet överträdande; den var helt enligt regler, som ingen som direkt tjänade Jehova kunde kränka. Alla var tvungna att följa dessa regler; annars var inträde i templet förbjudet. Om någon av dem bröt mot templets regler, det vill säga om någon inte lydde Jehovas befallningar, måste de behandlas enligt de lagar som utfärdats av Jehova, och ingen tilläts att protestera, och ingen tilläts att skydda dem. Oavsett hur många år de hade tjänat Gud, måste alla följa reglerna. Det är därför så många präster hela tiden tog på sig de prästerliga dräkterna och tjänade Jehova på detta sätt året runt, även om Jehova inte särbehandlade dem på något sätt, och de trädde till och med fram inför altaret eller i templet under hela sina liv. Sådan var deras lojalitet och deras underordning. Inte undra på att Jehova välsignade dem på detta sätt; det var helt på grund av deras lojalitet som de fick hans gillande och såg alla Jehovas gärningar. Vid den tid då Jehova verkade i Israel, hans utvalda folk, var hans krav på dem mycket stränga. De var alla mycket lydiga och begränsades av lagarna, som var till för att garantera att de skulle vörda Jehova. Alla dessa var Jehovas administrativa förordningar. Om det fanns någon bland dessa präster som inte höll sabbaten eller som bröt mot Jehovas bud och upptäcktes av vanligt folk, bars den personen omedelbart fram inför altaret och stenades till döds, Det var inte tillåtet att placera sina lik i templet eller runtom templet. Jehova tillät inte det. Om någon gjorde det, skulle de behandlas som sådana som skänkte "vanhelgade offer" och kastas in i den

---

stora gropan och dödas. Naturligtvis miste alla sådana människor sina liv; ingen lämnades levande. Det fanns till och med några som erbjöd ”vanhelgad eld”; med andra ord, de människor som inte offrade på de dagar som Jehova hade tilldelat skulle brännas av Jehovas eld tillsammans med sina offerföremål och inte tillåtas stanna på altaret. Kraven på prästerna var: inte tillåtet att träda in i templet, eller ens templets yttre förgård, utan att först tvätta sina fötter; inget tillträde till templet om de inte bar prästerlig dräkt; inget inträde i templet om de inte bar de prästerliga kronorna; inget tillträde till templet om de var orenade av ett lik; inget tillträde till templet efter att ha rört en orättfärdig persons hand utan att först tvätta sina egna händer; inget inträde till templet efter att ha haft sexuella relationer med kvinnor (detta var inte för evigt, endast under tre månader), inte tillåtna att se Jehovas ansikte när tiden hade gått, vilket innebär att de först efter tre månader tilläts ta på sig rena prästerliga dräkter och tjäna i den yttre förgården under sju dagar innan de kunde träda in i templet för att se Jehovas ansikte; de tilläts endast att bära hela den prästerliga klädseln inne i templet och tilläts inte bära den utanför templet, för att undvika att besudla Jehovas tempel; alla de som var präster måste föra brottslingar som brutit mot Jehovas lagar inför Jehovas altare där de skulle dödas av vanligt folk, annars eld skulle falla över den präst som såg det. De var därmed alltid lojala mot Jehova, eftersom Jehovas lagar var alltför stränga mot dem, och de skulle absolut inte oavsiktligt våga kränka hans administrativa förordningar. Israeliterna var lojala mot Jehova, eftersom de hade sett hans flamma, hade sett den hand med vilken Jehova tuktrade människor och dessutom eftersom de ursprungligen vördade Jehova i sina hjärtan. Därför fick de inte bara Jehovas flamma; de fick också omsorg och beskydd från Jehova, och fick Jehovas välsignelse. Deras lojalitet var att de höll fast vid Jehovas ord i vad de gjorde, utan att någon inte lydde. Om någon inte lydde, skulle folket fortfarande utföra Jehovas ord, och döda dem som gick mot Jehova, utan något utrymme för hemlighållande. Särskilt de som kränkte sabbaten, de som var skyldiga till promiskuitet och de som stal offergåvorna till Jehova skulle bestraffas strängare. De som kränkte sabbaten stenades till döds av dem (vanligt folk), eller piskades till döds, utan undantag. De som begick oanständiga handlingar, till och med de som trånade efter en attraktiv kvinna, eller som gav upphov till oanständiga tankar när de såg en ogudaktig kvinna, eller som blev lystna när de såg en ung kvinna – varje sådan slags person skulle dödas. Om en ung kvinna som inte bar ett täckelse eller en

---

slöja frestade en man till olagligt beteende, skulle den kvinnan dödas. Om det var en präst (de personer som tjänade i templet) som kränkte den här sortens lagar, skulle han korsfästas eller hängas. Ingen av detta slag skulle tillåtas att leva, och inte en enda skulle finna nåd inför Jehova. De anhöriga till den här typen av person skulle inte tillåtas att frambära offer åt Jehova inför altaret under tre år efter hans död, och de skulle inte tillåtas ta del av de offer som Jehova beviljade åt vanligt folk. Först när tiden var över kunde de lägga förstklassig boskap eller får på Jehovas altare. Om det fanns någon annan överträdelse, måste de fasta i tre dagar inför Jehova, och bönfalla om hans nåd. Deras tillbedjan av Jehova berodde inte bara på att Jehovas lagar var så stränga och så strikta, utan den berodde på Jehovas nåd, och den berodde också på att de var lojala mot Jehova. Som sådan har deras tjänst fram tills idag varit lika lojal, och de har aldrig tagit tillbaka sitt bönfallande inför Jehova. I dag tar Israels folk fortfarande emot Jehovas omsorg och beskydd, och fram till i dag är Jehovas nåd fortfarande bland dem, och den förblir alltid hos dem. Alla vet de hur de skall vörda Jehova, och hur de skall tjäna Jehova, och alla vet de hur de måste vara för att få Jehovas omsorg och beskydd, eftersom de alla vördar Jehova i sina hjärtan. Hemligheten bakom framgången för all deras tjänst är inget annat än vördnad. Men vad liknar ni alla idag? Har ni någon likhet med Israels folk? Tror du att tjänst idag är som att följa en stor andlig figurs ledning? Ni har helt enkelt inte någon lojalitet och vördnad. Ni får betydande nåd, ni motsvarar de israelitiska prästerna, eftersom ni alla direkt tjänar Gud. Fastän ni inte träder in i templet är det ni får och det ni ser mycket mer än vad de präster som tjänade Jehova i templet fick. Ändå gör ni uppror och gör många gånger mer motstånd än vad de gjorde. Er vördnad är för liten, och därför får ni väldigt lite nåd. Fastän ni tillägnar mycket lite, har ni fått mycket mer än dessa israeliter. Är inte detta en vänlig behandling mot er? Under verket i Israel, skulle ingen våga döma Jehova som de ville. Och hur är det med er? Om det inte vore för att det verk jag utför bland er är att erövra er, hur skulle jag kunna tolerera ert otyglade agerande i syfte att dra skam över mitt namn? Om ni hade levt under Lagens Tidsålder, skulle inte en enda av er förbli vid liv, med tanke på era handlingar och era ord. Er vördnad är för liten! Ni skyller alltid på mig för att jag inte har skänkt er mycket ynnest, och säger till och med att jag inte ger er tillräckligt med välsignande ord, att jag bara har förbannelser till er. Vet ni inte att det är omöjligt för er, med så litet vördnad, att acceptera mina välsignelser? Vet ni inte att jag ständigt

---

förbannar och fäller dom över er på grund av det sorgliga skick er tjänst är i? Känner ni er alla som om ni har blivit orättvist behandlade? Hur kan jag skänka mina välsignelser till en grupp människor som är upproriska och inte lyder? Hur kan jag lättvindigt skänka min nåd till människor som drar vanheder över mitt namn? Behandlingen mot er människor är redan extremt vänlig. Hade israeliterna varit så upproriska som ni är idag, skulle jag för länge sedan ha förintat dem. Men jag behandlar er helt och hållet med överseende. Är inte det vänlighet? Vill ni ha större välsignelser än så? De enda som Jehova välsignar är de som vördar honom. Han tuktar dem som gör uppror mot honom, och förlåter aldrig någon. Är inte ni dagens människor som inte vet hur man tjänar mer när man behöver tuktan och dom, så att era hjärtan kan bli fullständigt åtgärdade? Är den här sortens tuktan och dom inte den bästa välsignelsen för er? Är den inte ert bästa skydd? Utan den, skulle någon av er kunna uthärda Jehovas brinnande eld? Om ni verkligen kunde tjäna lika lojalt som Israels folk, skulle ni inte också ha nåd som er ständiga följeslagare? Skulle inte dessutom ofta ha glädje och tillräcklig ynnest? Vet ni alla hur ni skall tjäna?

I dag påminner kravet att ni samarbetar harmoniskt om hur Jehova krävde att israeliterna tjänade honom. I annat fall kommer er tjänst att nå ett slut. Eftersom ni är människor som tjänar Gud direkt, måste ni åtminstone kunna vara lojala och lydiga i er tjänst, och måste kunna dra lärdomar på ett praktiskt sätt. Särskilt de som arbetar i kyrkan, skulle någon av bröderna och systrarna nedanför våga hantera er? Skulle någon våga berätta om era misstag ansikte mot ansikte? Ni står högt ovanför alla; ni regerar verkligen som kungar! Ni studerar inte ens eller träder in i en sådan praktisk lärdom, och ni talar fortfarande om att tjäna Gud! Nu tillfrågas ni om att leda ett antal kyrkor, och det är inte bara så att ni inte ger upp er själva, ni klamrar er till och med fast vid era egna föreställningar och åsikter, och säger saker som: "Jag tycker att denna sak bör göras på detta sätt, eftersom Gud har sagt att vi inte bör hållas tillbaka av andra, och att vi nu för tiden inte bör underkasta oss blint." Därför håller var och en fast vid sin egen åsikt och ingen lyder den andra. Trots att ni väl vet att er tjänst har nått en återvändsgränd, säger ni ändå: "Som jag ser det, är inte min långt borta. Vi har hur som helst alla en sida; du talar om din, och jag om min; du skapar gemenskap om dina visioner och jag talar om mitt inträde." Ni tar aldrig ansvar för många ting som bör hanteras, eller så nöjer ni er bara, och varje person ger uttryck för sin egen åsikt, medan

---

han försiktigt skyddar sin egen ställning, sitt rykte och ansikte. Ingen är villig att ödmjuka sig själv, ingendera kommer inledningsvis att ge upp sig själv för att förbättra den andra och bli förbättrad så att livet kan fortskrida snabbare. När ni arbetar tillsammans med någon säger få av er: "Jag skulle vilja höra er dela gemenskap med mig kring denna aspekt av sanningen, eftersom jag inte är klar över den." Eller säger: "Du har mer erfarenhet än vad jag har i denna fråga; kan du ge mig lite vägledning, är du snäll?" Skulle inte detta vara ett bra sätt att göra det på? Ni på de övre nivåerna hör en hel del av sanningen, och förstår en hel del om tjänst. Om ni människor som samordnar ert arbete i kyrkorna inte lär av varandra och kommunicerar, och kompenserar för varandras brister, varifrån kan ni då dra lärdomar? När ni möter något bör ni dela gemenskap med varandra, så att ert liv kan dra nytta av det. Och ni bör noga dela gemenskap kring allehanda ting innan ni fattar beslut. Endast genom att göra så är ni ansvariga för kyrkan och inte likgiltiga. När ni har besökt alla kyrkor, bör ni samlas och dela gemenskap kring alla de frågor ni upptäcker och de problem ni möter i arbetet, och kommunicera den upplysning och belysning som ni har fått; detta är en outhärlig tjänstepraktik. Ni måste åstadkomma ett harmoniskt samarbete för Guds verks skull, till gagn för kyrkan, och för att sporra bröderna och systrarna vidare. Du har samordning med honom och han har samordning med dig, var och en förbättrar den andre, och når fram till ett bättre arbetsresultat, för att ha omsorg om Guds vilja. Endast detta är ett verkligt samarbete och endast sådana personer har verkligt inträde. Det kan förekomma visst tal som inte passar under samarbete, men det spelar ingen roll. Dela gemenskap kring det senare, och få en klar förståelse för det; försumma det inte. Efter den här sortens gemenskap kan ni kompensera för brödernas och systrarnas brister. Endast genom att outhärligt fördjupa er i ert arbete på det här sättet kan ni åstadkomma bättre resultat. Var och en av er måste, som personer som tjänar, kunna försvara kyrkans intressen i allt ni gör, snarare än att värna om era egna intressen. Det är oacceptabelt att göra det själv, så att du undergräver honom och han undergräver dig. Människor som agerar så är inte lämpade att tjäna Gud! Denna slags persons sinnelag är så dåligt; inte ett uns av mänsklighet finns kvar i dem. De är etthundra procent Satan! De är fän! Sådana saker och ting förekommer fortfarande bland er, och det går så långt som att ni angriper varandra under gemenskapen, avsiktligt söker förevändningar, blir högröda i ansiktet under argumentation över någon liten sak, ingendera beredda att

---

åsidosätta sig själva medan båda döljer för den andra vad som finns inuti dem, och uppmärksamhet ser på den andra parten och är på sin vakt. Anstår den här sortens sinnelag tjänsten för Gud? Kan sådant arbete som ert försörja bröderna och systrarna? Ni är inte bara oförmögna att leda människor till en korrekt livsbana; ni injicerar faktiskt bröderna och systrarna med era fördärvade sinnelag. Skadar ni inte andra? Ert samvete är så dåligt, genomruttet! Ni träder inte in i verkligheten, och omsätter inte sanningen i praktiken. Dessutom blottar ni skamlöst er djävulska natur för andra människor; ni känner absolut ingen skam! Bröderna och systrarna har anförtratts åt er, men ni leder dem till helvetet. Är inte du en person vars samvete har ruttnat? Du är fullkomligt skamlös!

Trosutövning (8)

Ni förstår fortfarande inte de olika aspekterna av sanningen och det finns fortfarande ganska många fel och avvikelser i ert utövande. På flera områden lever ni efter era idéer och föreställningar och kan inte begripa praktikens principer. Det är därför än så länge nödvändigt att vägleda människor in på den rätta vägen. Det vill säga så att de ska kunna styra sitt mänskliga och spirituella liv, och omsätta båda aspekterna i praktiken, så att de inte behöver vägledning och stöd lika ofta. Först då kommer de att besitta av sann mognad. Och även om det inte finns någon som vägleder dig i framtiden kan du ändå själv uppleva. Om du idag begriper vilka aspekter av sanningen som är avgörande och vilka som inte är det, kommer du att i framtiden kunna träda in i verkligheten. Idag leds ni in på den rätta vägen, varmed många sanningar klarläggs, och i framtiden kan ni gå ännu djupare. Man kan säga att det som människor får lära sig nu är den renaste vägen. Idag leds du in på den rätta vägen, och när det en dag inte längre finns någon som vägleder dig kommer du att praktisera och avancera än djupare enligt denna den renaste av alla vägar. Idag får människorna veta vilka sätt att praktisera som är korrekta och vilka som är avvikande. Efter att man har förstått detta kommer upplevelserna i framtiden att bli djupare. Idag håller idéerna, föreställningarna och avvikelserna i er utövning på att omvändas, och praktikens väg och inträde håller på att uppenbaras för er, efter vilket detta stadium av verket kommer att avslutas, och ni kommer att börja vandra längs den väg som ni människor bör vandra. När så har skett är mitt verk fullbordat, och därefter träffar ni inte mig något mer. Idag är er mognad fortfarande torftig. Det är många svårigheter som härrör från människans natur och substans, och likaså finns det vissa djupt rotade saker som ännu inte grävts fram. Ni förstår inte de finare detaljerna i människan natur och substans. Ni behöver fortfarande mig för att peka ut dem, annars skulle ni inte känna igen dem. Vid en viss punkt, när det som finns i ert blod och märg blottläggs, inträffar det som kallas för tuktan och dom. Först när mitt verk är grundligt och fullständigt fullbordat ska jag avsluta det. Ju mer djupgående era fördärvade essenser blottas, desto mer kunskap kommer ni att få, och det är av stor betydelse för era framtida vittnesbörd och er fullkomlighet. Först när tukdens och domens verk grundligen har utförts kommer mitt verk att vara fullbordat och ni ska känna mig från min tukt och dom. Ni kommer inte bara att känna mitt sinnelag och min rättfärdighet, utan vad ännu viktigare är, ni kommer att känna min

---

tuktan och dom. Många bland er har stora föreställningar om hur nytt och detaljerat mitt arbete är. Ni bör i vilket fall som helst inse att mitt verk är nytt och detaljerat, och att jag undervisar er i hur ni ska praktisera, ansikte mot ansikte och leder er vid handen. Det är det enda som gagnar er praktik och er förmåga att stå fast i framtiden. Annars skulle ni vara som höstlöv, vissnade, gulnade och torra, utan ett uns av värde. Ni ska veta att jag känner till allt i era hjärtan och själar, och ni ska veta att det verk jag utför och de ord jag talar är ytterst subtila. Det är så ni bör hanteras, baserat på ert sinnelag och er kaliber. Endast på detta sätt klarnar er kunskap om min tukt och dom, och även om du inte förstår idag, så klarnar det i morgon. Varje skapad varelse ska lyda mina ord om tukt och dom, för jag tolererar inte att någon motsätter sig mig.

Ni måste alla kunna styra era egna liv på ett rimligt sätt. Du kan organisera dagen som du vill, du har frihet att göra vad du vill, du kan läsa Guds ord, lyssna på psalmer eller predikningar eller skriva hängivna anteckningar, och om det intresserar dig kan du skriva psalmer. Utgör inte allt detta ett passande liv? Allt detta är saker som bör ingå i en människas liv. Människor borde leva naturligt – endast när de har skördat frukten i såväl sin vanliga mänsklighet som i sitt andliga liv kan de anses ha trätt in i livet på riktigt. Idag är det inte endast när det gäller mänsklighet som du saknar insikt och förnuft. Det finns också många visioner som man ska känna till och som man måste vara utrustad med, och vilken läxa du än möter, är det en läxa du skall lära. Du måste kunna anpassa dig efter din omgivning. Du måste öka din nivå av bildning på lång sikt för att detta ska vara givande. Det är några saker du måste utrusta dig med för ett anständigt mänskligt liv, och du måste förstå ditt inträde i livet. Idag har du kommit att förstå mycket av Guds ord – när du nu läser dem igen – som du inte tidigare förstod, och ditt hjärta har blivit alltmer orubbligt. Dessa är också resultaten du har förtjänat. När som helst som du äter och dricker Guds ord och en viss förståelse finns inom dig, kan du fritt föra förtroliga samtal med dina bröder och systrar. Är det inte detta liv du bör leva? Ibland dyker det upp frågor, eller du grubblar på något ämne, och det gör dig bättre på att urskilja och ger dig mer insikt och visdom, vilket gör det möjligt att förstå vissa sanningar. Är detta inte vad det andliga liv som det talas om idag innehåller? Det är inte acceptabelt att bara omsätta en enda aspekt av det andliga livet i praktik. Att äta och dricka Guds ord, be och sjunga psalmer ingår alla i ett andligt liv, och när man har ett andligt liv måste man också ha ett anständigt mänskligt liv. Mycket av det som sägs idag

---

är för att ge människor förnuft och insikt, för att göra det möjligt för dem att ha ett liv av anständig mänsklighet. Vad det innebär att ha insikt; vad det innebär att ha goda personliga relationer; hur man ska samverka med människor – du bör utrusta dig med dessa saker genom att äta och dricka Guds ord, och det som krävs av dig kan uppnås genom vanlig mänsklighet. Utrusta dig med de saker du behöver men överskrid inte vad som är anständigt. Vissa människor utnyttjar alla sorters ord och vokabulär och prålar på så sätt med sin charm. Och det finns andra som läser alla möjliga olika sorters böcker, varigenom de hänger sig åt köttets lustar. De till och med studerar, och försöker efterlikna, biografier och citat av så kallade stora världspersonligheter, och läser pornografiska böcker, vilket är ännu mera skrattretande! Sådana människor känner inte till vägen till inträde i livet, än mindre känner de till Guds verk idag. De vet inte ens hur de ska tillbringa varje dag. Ett sådant vakuum utgör deras liv! De är helt och hållet ovetande om vad de bör träda in i. Det enda de gör är att prata och kommunicera med andra, som om prat skulle ersätta deras eget inträde. Känner de ingen skam? De är människor som inte vet hur man ska leva och som inte förstår mänskligt liv. De tillbringar dagarna med att stoppa i sig saker att äta och göra meningslösa saker. Vad är det för mening med att leva på det viset? Jag har sett att många människors värdefulla tid upptas, förutom av att arbeta, äta och klä sig, av meningslösa saker som att flamsa runt och skoja, skvallra eller sova bort sina dagar. Är detta ett helgons liv? Är detta en anständig människas liv? Kan ett sådant liv göra dig fullkomlig när det i själva verket är ringa, bakåtsträvande och likgiltigt? Är du så villig att förlora dig själv till Satan för ingenting? När människors liv är enkla, och det inte finns något lidande i deras omgivning, är de oförmögna att uppleva. I en bekväm miljö är det enkelt för människor att bli fördärvade, medan en ogynnsam miljö får dig att be med större iver och gör så att du inte vågar lämna Gud. Ju enklare och tråkigare människors liv är, desto mer känner de att det inte är någon mening med att leva och de känner till och med att det vore bättre om de dog. Så fördärvat är människornas kött att de endast gynnas om de utsätts för prövningar.

Det skedet i Jesu verk utfördes i Judéen och Galiléen, och hedningarna var ovetande om det. Verket han utförde var ytterst hemligt, och inga folk förutom Israels kände till det. Det var först när Jesus avslutade sitt verk och det orsakade tumult som folk blev medvetna om det, och då hade han redan gett sig av. Jesus kom för att utföra

---

ett skede i sitt verk vann några människor och avslutade detta skede i verket. I varje skede av Guds verk är det många som följer honom. Om det skulle utföras av Gud allena hade det varit meningslöst, det måste finnas människor som följer Gud tills han slutför detta skede av verket. Först när Guds verk är slutfört börjar människor utföra det arbete som Gud har bemyndigat dem, och först då börjar Guds verk att spridas. Gud utför endast verket att inleda en ny era – det är människorna som ska fortsätta den. Följaktligen ska dagens verk inte vara så länge. Mitt liv med människorna ska inte pågå så länge. Jag fullbordar bara mitt verk och ser till att ni fullgör era plikter som ni ska, så att detta verk och evangelium kan spridas så fort som möjligt bland hedningarna och andra folk. Endast så kan ni uppfylla er plikt som människor. Nutiden är den mest värdefulla av alla tider. Om du slösar bort den är du en däre. Om du, i denna omgivning, äter och dricker dessa ord och upplever detta verk, men ändå saknar beslutsamheten att sträva efter sanningen, och inte har den minsta känsla av bördan, vad har du då för framtid? Är en människa som du inte mogen för eliminering?

Höja kalibern i syfte att ta emot Guds frälsning

Att förbättra människors kaliber är att kräva att ni förbättrar er förmåga att ta emot, så att ni kan förstå Guds ord och veta hur man agerar i överensstämmelse med dem. Detta är det mest grundläggande kravet. Rör det sig inte om förvirrad tro om du följer mig utan att förstå vad jag säger? Det spelar ingen roll hur många ord jag än uttalar; om ni inte kan nå dit, om ni inte kan förstå dem oavsett vad jag säger, innebär det att ni brister i fråga om kaliber. Att ni inte har den minsta förståelse för vad jag säger beror på att ni inte äger förmågan att ta emot. Därmed är det mycket svårt att uppnå de önskade resultaten. Många saker kan inte sägas direkt till er och den ursprungliga effekten kan då inte uppnås. Därför måste ytterligare uppgifter läggas till mitt arbete. Det är nödvändigt att införa uppgiften att "höja människors kaliber" hos er eftersom er förmåga att ta emot, er förmåga att förstå saker och ting och normerna för era liv är för torftiga. Detta är den nödvändiga riktningen; det finns inget alternativ och det måste göras på detta sätt så att en del av resultaten kan uppnås. Annars skulle alla de ord jag säger bli meningslösa och skulle ni inte gå till historien som syndare då? Skulle ni inte bli förfallna individer? Känner ni inte till detta arbete som utförs i er och vad som krävs av er? Ni borde känna till er egen kaliber; den når inte på något sätt upp till mina krav. Fördröjer inte detta arbetet? Med er nuvarande kaliber och karaktär finns det inte någon av er som är lämpad att vittna för mig, och det finns ingen som är lämpad för uppgiften att bära det tunga ansvaret för mitt framtida verk. Känner ni inte en fruktansvärd skam över detta? Hur ska det vara möjligt att tillfredsställa alla mina önskemål om detta fortgår? Du borde göra ditt liv rikt och givande. Låt inte tiden gå i onödan. Det finns inget värde i att göra så. Du bör veta vilka saker du borde vara utrustad med. Se inte dig själv som en mångsysslare. Tänk inte ens tanken! Vad finns det att prata om ifall du inte ens har den mest grundläggande kunskap om att vara människa? Skulle inte allt vara meningslöst? Och vad gäller mänskligheten och kalibern jag kräver, inte en enda bland er håller måttet. Det är svårt att finna någon som är tillräckligt bra för att användas. Ni tror att ni är människor som kan göra ett mer storslaget arbete för mig och ta er an ett större förtroende från mig. Faktum är att ni inte ens vet hur ni ska träda in i många av de lärdomar som ligger framför er, så hur skulle det då vara möjligt att träda in i djupare sanningar? Ert inträde ska ske systematiskt och gradvis. Det får inte ske kaotiskt – det skulle inte duga. Börja med det mest ytliga

---

inträdet. Läs dessa ord rad för rad tills du uppnår insikt och klarhet. Varje broder och syster bör åtminstone ha förmågan att läsa. Kasta inte bara en blick på det som om du beundrade blommor från hästryggen i galopp och gör det inte bara mekaniskt. I vanliga fall kan du också läsa några referensverk (till exempel grammatik- eller retorikböcker). Det finns ingen anledning att läsa böcker som stimulerar ditt sinne alltför mycket (kärleksromaner, pornografi, magasin eller biografier över stora män); de orsakar mer skada än nytta. Du måste behärska allt du bör träda in i och förstå. Syftet med att förbättra kalibern är inte något annat än att hjälpa människor att förstå sin egen kärna, identitet, status eller sitt värde. Vad är det huvudsakliga som kyrkorna nedan borde träda in i? Höjer inte människor sin kaliber nu? Det är absolut nödvändigt att hålla fast vid detta inträde att bli utbildad; det får inte bli förbisett! Ni måste förstå varför människors kaliber måste förbättras, hur kalibern kan förbättras och vilka aspekter ni ska träda in i. Ni måste förstå meningen med att leva ut en normal mänsklighet, varför detta verk måste utföras och hur människor borde samverka. Genom att bli utbildade borde ni få klarhet i vilka aspekter som måste läras in och hur man träder in. Ni borde alla veta vilket målet med utbildning är. Är det inte att förstå Guds ord och träda in i sanningen? Vilken är den situation som genomsyrar kyrkorna just nu? Om ni ber en person att utbilda sig, glömmer de njutningen i Guds ord. De gör ingenting på hela dagen mer än att utbilda sig. Om ni fordrar att de lever ett liv som en normal människa deltar de bara genom att städa sina hus, laga mat eller köpa köksredskap. De bryr sig bara om sådana saker och vet inte hur man ska leva ett vardagligt kyrkligt liv. Ni har avvikit från denna praktik om ni stannar kvar i den nuvarande situationen. Varför blir ni då ombedda att träda in i ett andligt liv? Det enda ni lär er är sådant som inte kan hjälpa er att uppnå det som krävs av er. Det viktigaste är ändå inträde i livet. Anledningen till att utföra detta arbete är att lösa svårigheterna människor stöter på i sina erfarenheter. När du höjer kalibern kan du känna den mänskliga naturen och människans väsen –den främsta anledningen till att känna till dessa saker är så människors andliga liv kan växa och deras sinnelag kan förändras. Du kanske vet hur du ska klä upp dig och se bra ut; du kanske har insikt och visdom, men när dagen kommer då du ska utföra ditt arbete är du ändå oförmögen att göra det. Därför bör du veta vad du också borde göra medan du höjer din kaliber. Att förändra dig är målet. Att höja kalibern är en bonus. Det duger inte om kalibern inte förbättras. Det är ännu värre om ditt sinnelag inte kan förändras. Det

---

ena utan det andra räcker inte. Att vara en normal människa innebär inte att du har gett ett genljudande vittnesmål. Det som krävs av dig är inte så enkelt.

När en persons kaliber har förbättrats i en sådan grad att de har en normal människas vett och livsstil, och även har inträde i livet, först då kommer de att kunna förändras och vittna. När dagen för att vittna om detta är inne, finns det också ett behov av att tala om förändringar i det mänskliga livet och om kunskapen om Gud inom oss. Det är bara en kombination av de här båda aspekterna som är ett sant vittnesmål och din verkliga vinst. Det räcker inte om du bara förändrat din mänsklighet på utsidan och inte har någon förståelse inom dig. Det räcker heller inte om du har förståelse och sanning inom dig men försummar att leva ett normalt mänskligt liv. Det verk som utförs på dig idag är inte till för att visas upp för andra utan för att förändra dig. Du behöver helt enkelt vara uppmärksam på att förändra dig själv. Du kanske skriver och lyssnar varje dag, men det kommer inte att fungera om du inte ägnar dig åt andra delar av ditt liv. Du bör ha inträde i varje aspekt. Du bör ha ett helgons normala liv. Många systrar klär sig som förmögna damer och bröder klär sig som välbärgade herrar eller adelsmän, och förlorar därmed fullständigt sin helgonlika anständighet. En aspekt är att höja en persons kaliber, vilket tillfälligtvis kan uppnås. En annan aspekt av avgörande betydelse är att äta och dricka Guds ord. Skulle det inte vara förspild kunskap om din kaliber hade höjts men inte tillämpats för att du inte åt eller drack Guds ord? Båda aspekterna måste kombineras. Varför tas kunskap om Gud upp i diskussionen om vad som krävs av dig? Är det inte på grund av resultaten av framtida arbete? När du har erövrats måste du kunna vittna utifrån dina egna erfarenheter. Det räcker inte om ditt yttre är en vanlig människas om du inte kan uttrycka dina erfarenheter med ord. När du har ett normalt andligt liv borde du kunna uppnå normal mänsklighet och många aspekter av normal mänsklighet kan läras i förbigående. Skulle du påstå att det krävs speciell träning för att sopa golvet? Om du behöver ägna en timme åt att lära dig hur man äter med pinnar är det ännu mer oacceptabelt! Vad innefattas i normal mänsklighet? Insikt, förstånd, samvete och karaktär. Om du kan nå ett normaltillstånd i alla dessa avseenden är din mänsklighet av god kvalitet. Du bör ha en likhet med en normal människa och uppföra dig som en som tror på Gud. Du behöver inte nå enorma höjder eller ägna dig åt diplomati. Du behöver bara vara en vanlig människa, med en vanlig människas vett, förmåga att genomskåda saker och åtminstone se ut som en normal människa. Det

---

räcker. Allt som krävs av dig idag är inom din förmåga och detta är inte på något sätt som att lära en gris att sjunga. Inga meningslösa ord eller meningslöst verk kommer att appliceras på dig. All fulhet som uttryckts eller avslöjats i ditt liv måste förkastas. Ni har blivit fördärvade av Satan och har för mycket av Satans gifter. Det enda som begärs av dig är att du gör er av med dessa fördärvade satanistiska sinnelag, inte att du blir någon med hög rang eller en berömd eller stor person. Det är meningslöst. Det verk som utförs på er överensstämmer med vad som finns naturligt hos er. Det finns gränser för vad jag begär av människor. Om människor idag blev ombedda att uppföra sig som myndighetspersoner – att tala med myndighetspersoners tonfall, tränade sig att tala som högt uppsatta myndighetspersoner, eller la sig till med att uttrycka sig med essäisters eller romanförfattares manér och tonfall, då skulle det heller inte räcka, det låter sig inte göras. I enlighet med kalibern hos er människor borde ni åtminstone ha förmågan att tala med vishet och taktkänsla och förklara saker klart och tydligt. Det är då ni uppfyller kraven. Insikt och vett bör åtminstone uppnås. För närvarande gäller det huvudsakligen att förkasta det fördärvade sataniska sinnelaget. Du måste förkasta fulheten du uttrycker. Om du inte har förkastat de här sakerna, hur kan du då nå fram till överlägset vett och insikt? Många människor inser att tiden har förändrats, så de utövar varken ödmjukhet eller tålamod, och de kan också sakna både kärlek och helgonlik anständighet. Sådana människor är alltför orimliga! Har de ett uns av normal mänsklighet? Har de något vittnesbörd att tala om? De har överhuvudtaget ingen insikt eller något vett. Naturligtvis måste en del aspekter av en människas utövande, som är avvikande och felaktiga, korrigeras. Precis som människors strikta andliga liv i det förflutna eller deras sken av okänslighet och dumhet – allt detta måste förändras. Förändring innebär inte att låta dig vara utsvävande eller hänge dig åt köttet och säga vad som faller dig in. Att tala vårdslöst duger inte. Att uppföra sig som en normal människa innebär att tala med samstämmighet. Ja betyder ja och nej betyder nej. Håll dig till fakta och tala på ett passande sätt. Luras inte, ljug inte. Vilka gränser en normal person kan nå när det gäller att förändra sitt sinnelag måste vara känt. Om detta inte är känt kommer du inte att kunna träda in i verkligheten.

Petrus upplevelser: hans kunskap om tuktan och dom

När Petrus blev tuktrad av Gud, bad han: ”O Gud! Mitt kött är olydigt, och du tuktar mig och dömer mig. Jag gläder mig i din tuktan och dom, och även om du inte vill ha mig, skådar jag i din dom ditt heliga och rättfärdiga sinnelag. När du dömer mig, så att andra kan skåda ditt rättfärdiga sinnelag i din dom, känner jag mig tillfreds. Jag önskar bara att ditt sinnelag kan visas fram, så att ditt rättfärdiga sinnelag kan synas av alla skapade varelser, och att jag kan älska dig renare genom din dom och uppnå likheten av en som är rättfärdig. Denna din dom är god, för sådan är din nådiga vilja. Jag vet att det fortfarande är mycket i mig som är upproriskt, och att jag fortfarande inte är lämpad att komma inför dig. Jag önskar att du dömer mig ännu mer, oavsett om det är genom en fientlig miljö eller stora vedermödor; vad du än gör så är det dyrbart för mig. Din kärlek är så djup, och jag är villig att lägga mig inför din barmhärtighet utan det minsta klagomål.” Detta är Petrus kunskap efter att han upplevde Guds verk, och också ett vittnesbörd om hans kärlek till Gud. Idag har ni redan blivit erövrade – men hur uttrycks den erövringen i er? En del människor säger: ”Erövringen av mig är Guds oerhörda nåd och upphöjelse. Först nu inser jag att människans liv är ihåligt och utan betydelse. Människan tillbringar sitt liv med att rusa omkring, ge upphov till och uppfostra generation efter generation av barn, och i slutändan står hon där utan någonting. Idag, efter att ha erövrats av Gud, har jag sett att det inte finns något värde i att leva på det sättet; det är verkligen ett meningslöst liv. Jag kan lika gärna dö och ha det överstökat!” Kan sådana människor som har erövrats vinnas av Gud? Kan de bli exempel och föredömen? Sådana människor är en uppvisning i passivitet, de har inga ambitioner, och strävar inte efter att bättra sig! Fastän de räknas som att ha erövrats, är sådana passiva människor oförmögna att göras fullkomliga. Precis i slutet av sitt liv, efter att han gjorts fullkomlig, sade Petrus: ”O Gud! Om jag skulle leva några år till, skulle jag önska att få uppnå en renare och djupare kärlek till dig.” När han just skulle spikas fast på korset, bad han i sitt hjärta: ”O Gud! Din tid har nu kommit, den tid du förberedde för mig har kommit. Jag måste korsfästas för dig, jag måste bära detta vittnesbörd om dig, och jag hoppas att min kärlek kan tillfredsställa dina krav, och att den kan bli renare. Att kunna dö för dig idag, och bli fastspikad på korset för dig, är tröstande och lugnande för mig, för inget är mer tilltalande för mig än att kunna

---

korsfästas för dig och uppfylla dina önskningar, och att kunna ge mig själv till dig, att offra mitt liv för dig. O Gud! Du är så ljuvlig! Om du skulle låta mig leva, skulle jag vara ännu mer villig att älska dig. Så länge jag lever kommer jag att älska dig. Jag önskar att kunna älska dig djupare. Du dömer mig, och tuktar mig, och prövar mig eftersom jag inte är rättfärdig, eftersom jag har syndat. Och ditt rättfärdiga sinnelag blir mer uppenbart för mig. Detta är en välsignelse för mig, för jag kan älska dig djupare, och jag är villig att älska dig på detta sätt även om du inte älskar mig. Jag är villig att skåda ditt rättfärdiga sinnelag, för detta gör mig mer förmögen att leva ut ett meningsfullt liv. Jag känner att mitt liv nu är meningsfullt, för jag är korsfäst för din skull, och det är meningsfullt att dö för dig. Ändå känner jag mig fortfarande inte tillfredsställd, för jag vet för lite om dig, jag vet att jag inte fullständigt kan uppfylla dina önskningar, och har återbetalat dig för lite. I mitt liv har jag varit oförmögen att återlämna min helhet till dig; jag är långt ifrån detta. När jag ser tillbaka på detta ögonblick, känner jag mig så skyldig inför dig, och jag har bara det här tillfället att kompensera för alla mina misstag och all den kärlek jag inte har betalat tillbaka till dig.”

Människan måste sträva efter att leva ut ett meningsfullt liv, och borde inte vara nöjd med sina nuvarande omständigheter. För att leva ut Petrus avbild måste hon inneha Petrus kunskap och upplevelser. Människan måste eftersträva sådant som är högre och mer djupgående. Hon måste eftersträva en djupare, renare kärlek till Gud, och ett liv som har värde och mening. Endast detta är liv; endast då blir människan likadan som Petrus. Du måste fokusera på att vara proaktiv inför ditt inträde på den positiva sidan, och får inte underdånigt låta dig glida bakåt för det tillfälliga välbehagets skull samtidigt som du ignorerar mer djupgående, mer specifika och mer praktiska sanningar. Din kärlek måste vara praktisk, och du måste hitta sätt att frigöra dig från detta lastbara, lättsinniga liv som inte skiljer sig från ett djurs. Du måste leva ut ett meningsfullt liv, ett värdefullt liv, och du får inte lura dig själv eller behandla ditt liv som en leksak att leka med. För alla som siktar på att älska Gud, finns det inga oåtkomliga sanningar, och ingen rättvisa som de inte kan stå upp för. Hur borde du leva ditt liv? Hur borde du älska Gud, och använda denna kärlek för att tillfredsställa hans önskan? Det finns ingen större fråga i ditt liv. Framför allt måste du ha sådana ambitioner och sådan uthållighet, och borde inte vara som de där ryggradslösa veklingarna. Du måste lära dig hur man upplever ett meningsfullt liv, och upplever meningsfulla sanningar, och

---

bör inte behandla dig själv slentrianmässigt på det sättet. Utan att du inser det kommer ditt liv att gå dig förbi; och kommer du att få ett annat tillfälle att älska Gud efter det? Kan människan älska Gud efter att hon har dött? Du måste ha samma ambitioner och samvete som Petrus; ditt liv måste vara meningsfullt, och du får inte leka lekar med dig själv. Som mänsklig varelse, och som en person som strävar efter Gud, måste du noggrant kunna överväga hur du behandlar ditt liv, hur du borde erbjuda dig själv åt Gud, hur du borde ha en mer meningsfull tro på Gud, och eftersom du älskar Gud, hur du borde älska honom på ett sätt som är renare, vackrare och godare. Idag kan du inte bara vara nöjd med hur du är erövrad, utan måste också tänka på den väg du kommer att gå i framtiden. Du måste ha ambitioner och modet att göras fullkomlig, och borde inte alltid tänka på dig själv som oförmögen. Har sanningen favoriter? Kan sanningen med avsikt motsätta sig människor? Om du eftersträvar sanningen, kan den överväldiga dig? Om du står upp för rättvisan, kommer den att slå ner dig? Om det verkligen är din ambition att eftersträva livet, kan livet gäcka dig? Om du är utan sanningen, så är det inte för att sanningen inte erkänner dig, utan för att du håller dig undan från sanningen; om du inte kan stå fast för rättvisan, så är det inte för att det är något fel på rättvisan, utan för att du tror att den inte överensstämmer med fakta; om du inte har vunnit livet efter att ha eftersträvat det i många år, så är det inte för att livet är samvetslöst gentemot dig, utan för att du är samvetslös gentemot livet, och har drivit bort livet; om du lever i ljuset, och har varit oförmögen att vinna ljuset, så beror det inte på att ljuset inte kan lysa upp dig, utan på att du inte har ägnat ljusets existens någon uppmärksamhet, och därför har ljuset tyst avlägsnat sig från dig. Om du inte strävar, så kan man bara säga att du är värdelöst skräp, och inte har något mod i ditt liv, och inte har anden för att motstå mörkrets krafter. Du är för svag! Du är oförmögen att undkomma Satans krafter som belägrar dig, och är bara villig att leva den här sortens säkra och trygga liv och dö i okunskap. Vad du borde uppnå är att sträva efter att bli erövrad; detta är din ovillkorliga skyldighet. Om du låter dig nöja med att bli erövrad, då kör du ut ljusets existens. Du måste lida vedermöda för sanningen, du måste ge dig själv till sanningen, du måste utstå förödmjukelse för sanningen, och för att vinna mer av sanningen måste du genomgå mer lidande. Detta är vad du borde göra. Du får inte kasta bort sanningen för ett fridfullt familjelivs skull, och du får inte förlora ditt livs värdighet och integritet för tillfällig njutnings skull. Du bör sträva mot allt som är vackert och gott, och bör eftersträva en

---

väg i livet som är mer meningsfull. Om du lever ett så vulgärt liv, och inte eftersträvar några mål, slösar du då inte bort ditt liv? Vad kan du vinna av ett sådant liv? Du bör försaka alla köttets njutningar för en sannings skull, och bör inte kasta bort alla sanningar för lite njutnings skull. Sådana människor har ingen integritet eller värdighet; det finns ingen mening med deras existens!

Gud tuktar och dömer människan eftersom det krävs av hans verk, och dessutom för att människan behöver det. Människan behöver tuktas och dömas, och först då kan hon uppnå kärleken till Gud. Idag har ni blivit i högsta grad övertygade, men när ni stöter på minsta motgång får ni problem; er mognad är fortfarande för liten, och ni behöver fortfarande uppleva mer av sådan tuktan och dom för att uppnå en djupare kunskap. Idag har ni viss vördnad för Gud, och ni fruktar Gud, och ni vet att han är den sanne Guden, men ni har ingen stor kärlek till honom, än mindre har ni uppnått en ren kärlek; er kunskap är för ytlig, och er mognad är fortfarande otillräcklig. När du verkligen träffar på en viss miljö, har du fortfarande inte burit vittnesbörd, alltför lite av ditt inträde är proaktivt, och du har ingen aning om hur du skall praktisera. De flesta människor är passiva och inaktiva; de älskar Gud bara i hemlighet i sina hjärtan, men har inget sätt att praktisera, och är inte heller på det klara med vilka deras mål är. De som har gjorts fullkomliga innehar inte bara normal mänsklighet, utan besitter sanningar som överstiger samvetets mått, och som är högre än samvetets normer; de använder inte bara sitt samvete för att betala tillbaka Guds kärlek, utan de har dessutom känt Gud, och har sett att Gud är ljuvlig, och värdig människans kärlek, och att det finns så mycket att älska i Gud att människan inte kan låta bli att älska honom. Kärleken till Gud hos dessa som har gjorts fullkomliga finns för att fullfölja deras egna personliga ambitioner. Deras kärlek är en spontan kärlek, en kärlek som inte ber om något i gengäld, och som inte är en transaktion. De älskar Gud på grund av inget annat än sin kunskap om honom. Sådana människor bryr sig inte om ifall Gud skänker dem nåd, och nöjer sig inte med annat än att tillfredsställa Gud. De ingår inte överenskommelser med Gud, och mäter inte heller sin kärlek till Gud med samvetet: du har gett till mig, därför älskar jag dig i utbyte; om du inte ger till mig har jag ingenting åt dig i utbyte. De som har gjorts fullkomliga tror alltid att Gud är Skaparen och att han utför sitt verk över oss. Eftersom jag har denna möjlighet, detta tillstånd, och denna behörighet att kunna göras fullkomlig, så bör min strävan vara att leva ut ett meningsfullt liv, och jag bör

---

tillfredsställa honom. Det är precis som det som Petrus upplevde: När han var som svagast, bad han till Gud och sade: ”O Gud! Oavsett tid eller plats, vet du att jag alltid kommer ihåg dig. Oavsett tid eller plats, vet du att jag vill älska dig, men min mognad är för liten, jag är för svag och kraftlös, min kärlek är för begränsad, och min uppriktighet mot dig är för mager. Jämfört med din kärlek är jag helt enkelt olämplig att leva. Jag önskar endast att mitt liv inte är förgäves, och att jag inte bara kan betala tillbaka din kärlek utan att jag dessutom kan ägna allt jag har åt dig. Om jag kan tillfredsställa dig, då skall jag som skapad varelse ha sinnesfrid, och kommer inte att be om någonting mer. Även om jag är svag och kraftlös nu, kommer jag inte att glömma dina förmaningar, och kommer inte att glömma din kärlek. Nu gör jag ingenting mer än att betala tillbaka din kärlek. O Gud, jag känner mig hemsk! Hur kan jag ge tillbaka kärleken i mitt hjärta till dig, hur kan jag göra allt jag kan, och vara förmögen att uppfylla dina önskningar, och vara förmögen att erbjuda allt jag har till dig? Du känner människans svaghet; hur kan jag vara värdig din kärlek? O Gud! Du vet att jag har liten mognad, att min kärlek är för mager. Hur kan jag göra det bästa jag kan i den här sortens miljö? Jag vet att jag borde betala tillbaka din kärlek, jag vet att jag borde ge allt jag har till dig, men idag är min mognad för liten. Jag ber att du ger mig styrka, och ger mig tillit, så att jag blir mer kapabel att besitta en ren kärlek att ägna åt dig, och mer kapabel att ägna allt jag har åt dig; jag kommer inte bara att vara kapabel att betala tillbaka din kärlek, utan också mer kapabel att uppleva din tuktan, din dom och dina prövningar, och ännu svårare förbannelser. Du har låtit mig skåda din kärlek, och jag är oförmögen att inte älska dig, och fastän jag är svag och kraftlös idag, hur skulle jag kunna glömma dig? Din kärlek, tuktan och dom har alla gjort att jag fått känna dig, ändå känner jag mig också oförmögen att uppfylla din kärlek, för du är så stor. Hur kan jag ägna allt jag har åt skaparen?” Sådan var Petrus begäran, ändå var hans mognad för otillräcklig. I det ögonblicket kände han det som om en kniv vreds om i hans hjärta och han hade ångest; han visste inte vad han skulle göra under sådana förhållanden. Ändå fortsatte han att be: ”O Gud! Människan har en barnslig mognad, hennes samvete är klen, och det enda jag kan uppnå är att betala tillbaka din kärlek. Idag vet jag inte hur jag skall tillfredsställa dina önskningar, och jag vill bara göra allt jag kan, ge allt jag har, och ägna allt jag har åt dig. Oavsett din dom, oavsett din tuktan, oavsett vad du skänker mig, oavsett vad du tar bort från mig, gör mig fri från det allra minsta klagomål mot dig.

Många gånger, när du tuktrade mig och dömde mig, knotade jag för mig själv, och var oförmögen att uppnå renhet, eller att uppfylla dina önskningar. Min återbetalning av din kärlek föddes ur tvång, och i detta ögonblick hatar jag mig själv ännu mer.” Det var för att han sökte en renare kärlek till Gud som Petrus bad på det här sättet. Han sökte, och bönföll, och dessutom anklagade han sig själv, och bekände sina synder för Gud. Han kände sig i skuld till Gud, och kände hat mot sig själv, ändå var han också i någon mån ledsen och passiv. Han kände sig alltid så, som om han inte var god nog för Guds önskningar, och oförmögen att göra sitt bästa. Under sådana förhållanden eftersträvade Petrus fortfarande Jobs tro. Han såg hur stor Jobs tro hade varit, för Job hade sett att hans allt var skänkt av Gud, och det var naturligt för Gud att ta allting från honom, att Gud skulle ge till vem som helst som han önskade – sådant var Guds rättfärdiga sinnelag. Job hade inga klagomål, och kunde fortfarande prisa Gud. Petrus kände också sig själv, och i sitt hjärta bad han: ”Idag borde jag inte vara nöjd med att betala tillbaka din kärlek med mitt samvete och med hur mycket kärlek jag än ger tillbaka till dig, eftersom mina tankar är alltför fördärvade, och eftersom jag är oförmögen att se dig som Skaparen. Eftersom jag fortfarande är olämplig att älska dig, måste jag åstadkomma förmågan att ägna allt jag har åt dig, vilket jag skulle göra villigt. Jag måste veta om allt du har gjort, och har inget val, och jag måste skåda din kärlek, och kunna uttala ditt lov, och prisa ditt heliga namn, så att du kan vinna stor ära genom mig. Jag är villig att stå fast i detta vittnesbörd om dig. O Gud! Din kärlek är så dyrbar och vacker; hur kunde jag önska att leva i händerna på den onde? Blev jag inte gjord av dig? Hur kunde jag leva under Satans domän? Jag skulle föredra att hela min varelse levde i din tuktan. Jag är ovillig att leva under den ondes domän. Om jag kan göras ren, och kan ägna allt jag har åt dig, är jag villig att uppsända min kropp och mitt sinne till din dom och tuktan, för jag avskyr Satan, och jag är ovillig att leva under hans domän. Genom din dom över mig visar du fram ditt rättfärdiga sinnelag; jag är lycklig, och har inte det minsta klagomål. Om jag kan utföra en skapad varelses plikt, är jag villig att låta hela mitt liv åtföljas av din dom, genom vilken jag kommer att lära känna ditt rättfärdiga sinnelag, och göra mig av med den ondes inflytande.” Petrus bad alltid så här, sökte alltid så här, och han nådde en relativt talat hög sfär. Han kunde inte bara betala tillbaka Guds kärlek, utan framför allt uppfyllde han också sin plikt som en skapad varelse. Han blev inte bara anklagad av sitt samvete, utan han kunde också överskrida samvetets normer. Hans

---

böner fortsatte stiga upp inför Gud, så att hans ambitioner blev ännu högre, och hans kärlek till Gud blev ännu större. Fastän han led kvalfull smärta, glömde han ändå inte att älska Gud, och han sökte fortfarande erhålla förmågan att förstå Guds vilja. I hans böner yttrades följande ord: Jag har inte åstadkommit något mer än att återbetala din kärlek. Jag har inte vittnat om dig inför Satan, har inte gjort mig fri från Satans inflytande, och lever fortfarande i köttet. Jag önskar att få använda min kärlek för att besegra Satan, och dra skam över honom, och på så sätt tillfredsställa din längtan. Jag önskar att få ge mitt allt till dig, att inte ge den minsta bit av mig själv till Satan, för Satan är din fiende. Ju mer han sökte i den riktningen, desto mer rördes han, och desto högre kunskap fick han om dessa frågor. Utan att inse det kom han till vetskap om att han borde frigöra sig från Satans inflytande, och helt borde återlämna sig till Gud. Sådan var den sfär han uppnådde. Han överskred Satans inflytande, och gjorde sig av med köttets behag och njutningar, och var villig att uppleva djupare både Guds tuktan och hans dom. Han sade: ”Fastän jag lever mitt i din tuktan, och mitt i din dom, oavsett den vedermöda detta för med sig, är jag fortfarande ovillig att leva under Satans domän, är jag fortfarande ovillig att genomlida Satans knep. Jag gläder mig åt att leva mitt i dina förbannelser, och smärtas av att leva mitt i Satans välsignelser. Jag älskar dig genom att leva mitt i din dom, och detta ger mig stor glädje. Din tuktan och dom är rättfärdig och helig; den är till för att rena mig, och ännu mer för att frälsa mig. Jag skulle föredra att tillbringa hela mitt liv mitt i din dom för att vara under din omsorg. Jag är ovillig att leva under Satans domän ett enda ögonblick; jag önskar att bli renad av dig, även om jag får utstå vedermöda; jag är ovillig att utnyttjas och luras av Satan. Jag, denna skapade varelse, borde användas av dig, innehas av dig, dömas av dig och tuktas av dig. Jag borde även förbannas av dig. Mitt hjärta gläder sig när du är villig att välsigna mig, för jag har sett din kärlek. Du är Skaparen, och jag är en skapad varelse: Jag borde inte förråda dig och leva under Satans domän, inte heller borde jag utnyttjas av Satan. Jag borde vara din häst, eller oxe, istället för att leva för Satan. Jag skulle hellre leva mitt i din tuktan, utan fysisk lycka, och detta skulle ge mig njutning även om jag skulle förlora din nåd. Fastän din nåd inte är med mig, njuter jag av att tuktas och dömas av dig; detta är din bästa välsignelse, din största nåd. Fastän du alltid är majestätisk och vredgad mot mig, är jag fortfarande oförmögen att lämna dig, kan jag fortfarande inte älska dig nog. Jag skulle föredra att leva i ditt hem, jag skulle föredra att vara förbannad, tuktrad och

---

slagen av dig, och jag är ovillig att leva under Satans domän, inte heller är jag villig att rusa omkring och vara sysselsatt bara för köttet, än mindre är jag villig att leva för köttet.” Petrus kärlek var en ren kärlek. Detta är upplevelsen att göras fullkomlig, och det är den högsta sfären i att göras fullkomlig, och det finns inget liv som är mer meningsfullt. Han godtog Guds tuktan och dom, han värdesatte Guds rättfärdiga sinnelag, och ingenting hos Petrus var mer dyrbart. Han sade: ”Satan ger mig materiella njutningar, men jag värdesätter dem inte. Guds tuktan och dom kommer över mig – i detta är jag benådad, i detta finner jag njutning, och i detta är jag välsignad. Om det inte var för Guds dom skulle jag aldrig älska Gud, jag skulle fortfarande leva under Satans domän, skulle fortfarande styras av honom, och behärskas av honom. Om så var fallet skulle jag aldrig bli en verklig mänsklig varelse, för jag skulle vara oförmögen att tillfredsställa Gud, och skulle inte ha ägnat mitt allt åt Gud. Fastän Gud inte välsignar mig, lämnar mig utan inre tröst, som om en eld brinner inuti mig, och utan frid eller glädje, och fastän Guds tuktan och fostran aldrig viker ifrån mig, kan jag i Guds tuktan och dom skåda hans rättfärdiga sinnelag. Jag finner behag i detta; det finns inget mer värdefullt eller meningsfullt i livet. Fastän hans skydd och omsorg har blivit skoningslös tuktan, dom, förbannelser och slag, finner jag fortfarande njutning i dessa ting, för de kan rena mig bättre, och förändra mig, kan föra mig närmare Gud, kan göra mig mer förmögen att älska Gud, och kan göra min kärlek till Gud renare. Detta gör att jag kan uppfylla min plikt som skapad varelse, och tar mig inför Gud och bort från Satans inflytande, så att jag inte längre tjänar Satan. När jag inte lever under Satans domän, och kan ägna allt jag har och allt jag kan göra åt Gud, utan att hålla tillbaka något – det blir då jag är fullständigt tillfredsställd. Det är Guds tuktan och dom som har frälst mig, och mitt liv är oskiljbart från Guds tuktan och dom. Mitt liv på jorden är under Satans domän, och om det inte vore för omsorgen och skyddet i Guds tuktan och dom, skulle jag alltid ha levt under Satans domän, och dessutom skulle jag inte ha haft möjligheten eller medlen att leva ut ett meningsfullt liv. Endast om Guds tuktan och dom aldrig lämnar mig kommer jag att kunna renas av Gud. Endast med Guds stränga ord och rättfärdiga sinnelag, och Guds majestätiska dom, har jag vunnit överlägset skydd, och levt i ljuset, och vunnit Guds välsignelser. Att kunna renas, och frigöra mig från Satan, och leva under Guds herravälde – detta är den största välsignelsen i mitt liv idag.” Detta är den högsta sfären som Petrus upplevde.

Sådana är de tillstånd som människan måste uppnå efter att ha gjorts fullkomlig. Om du inte kan uppnå så mycket, då kan du inte leva ut ett meningsfullt liv. Människan lever i köttet, vilket innebär att hon lever i ett mänskligt helvete, och utan Guds dom och tuktan är människan lika smutsig som Satan. Hur skulle människan kunna vara helig? Petrus trodde att Guds tuktan och dom var människans bästa skydd och största nåd. Endast genom Guds tuktan och dom kunde människan vakna, och hata köttet, och hata Satan. Guds strikta fostran frigör människan från Satans inflytande, den frigör henne från hennes egen lilla värld, och gör att hon kan leva i ljuset av Guds närvaro. Det finns inte bättre frälsning än tuktan och dom! Petrus bad: ”O Gud! Så länge du tuktar och dömer mig, kommer jag att känna att du inte har lämnat mig. Även om du inte ger mig glädje eller frid, och gör att jag lever i lidande, och ålägger oräkneliga tillrättavisanden på mig, har mitt hjärta frid så länge du inte lämnar mig. Idag har din tuktan och dom blivit mitt bästa skydd och min största välsignelse. Den nåd du ger mig skyddar mig. Den nåd du skänker mig idag är ett uttryck för ditt rättfärdiga sinnelag, och är tuktan och dom; dessutom är den en prövning, och mer än så, den är ett lidande liv.” Petrus kunde lägga köttets behag åt sidan och söka en djupare kärlek och större skydd, för att han hade vunnit så mycket nåd från Guds tuktan och dom. Om människan i sitt liv vill bli renad och uppnå förändringar i sitt sinnelag, om hon önskar att leva ut ett meningsfullt liv, och uppfylla sin plikt som en skapad varelse, då måste hon godta Guds tuktan och dom, och får inte låta Guds fostran och Guds slag vika från sig, så att hon kan frigöra sig från Satans manipulation och inflytande och leva i Guds ljus. Kom ihåg att Guds tuktan och dom är ljuset, och människans frälsnings ljus, och att det inte finns någon bättre välsignelse, nåd eller skydd för människan. Människan lever under Satans inflytande, och existerar i köttet; om hon inte renas och inte får Guds skydd, då blir människan ännu mer fördärvad. Om hon önskar att älska Gud, då måste hon renas och frälsas. Petrus bad: ”Gud, när du behandlar mig vänligt gläder jag mig, och känner tröst; när du tuktar mig känner jag ännu större tröst och glädje. Fastän jag är svag, och uthärdar utesägligt lidande, fastän det finns tårar och sorgsenhet, vet du att denna sorgsenhet är på grund av min olydnad, och på grund av min svaghet. Jag gråter för att jag inte kan tillfredsställa din längtan, jag känner sorg och ånger för att jag är otillräcklig för dina krav, men jag är villig att uppnå denna sfär, jag är villig att göra allt jag kan för att tillfredsställa dig. Din tuktan har gett mig skydd, och har gett mig den bästa

---

frälsningen; din dom överträffar din tolerans och ditt tålamod. Utan din tuktan och dom, skulle jag inte njuta av din barmhärtighet och kärleksfulla vänlighet. Idag ser jag desto mer att din kärlek har övergått himlarna och överträffat allt. Din kärlek är inte bara barmhärtighet och kärleksfull vänlighet; mer än så, den är tuktan och dom. Din tuktan och dom har gett mig så mycket. Utan din tuktan och dom skulle inte en enda människa bli renad, och inte en enda människa skulle kunna uppleva Skaparens kärlek. Fastän jag har utstått hundratals prövningar och vedermödor, och även har kommit nära döden, har de låtit mig verkligen lära känna dig och vinna överlägsen frälsning. Om din tuktan, dom och fostran skulle vika från mig, då skulle jag leva i mörker, under Satans domän. Vilka fördelar har människans kött? Om din tuktan och dom skulle lämna mig, skulle det vara som om din Ande hade övergett mig, som om du inte längre var med mig. Om det var så, hur skulle jag kunna fortsätta leva? Om du ger mig sjukdom, och tar min frihet, kan jag fortsätta leva, men om din tuktan och dom skulle lämna mig, skulle jag inte ha något sätt att fortsätta leva. Om jag var utan din tuktan och dom, skulle jag ha förlorat din kärlek, en kärlek som är för djup för mig att sätta ord på. Utan din kärlek skulle jag leva under Satans domän, och skulle inte kunna se ditt strålande ansikte. Hur, säger du, skulle jag kunna fortsätta leva? Sådant mörker, ett sådant liv, skulle jag inte stå ut med att uthärda. Att ha dig med mig är som att se dig, så hur skulle jag kunna lämna dig? Jag bönfaller dig, jag tigger och ber dig att inte ta min största tröst ifrån mig, även om det bara är några ord av tillförsikt. Jag har åtnjutit din kärlek, och idag kan jag inte vara borta från dig; hur, säger du, skulle jag inte kunna älska dig? Jag har fällt många tårar av sorg på grund av din kärlek, ändå har jag alltid känt att ett liv som detta är mer meningsfullt, att det kan berika mig mer, att det kan förändra mig mer, och att det mer kan låta mig nå den sanning som de skapade varelserna borde inneha.”

Människans hela liv levs under Satans domän, och det finns inte en enda person som kan frigöra sig från Satans inflytande på egen hand. Alla lever i en smutsig värld, i fördärv och tomhet, utan den minsta mening eller värde; de lever sådana lättsinniga liv för köttet, för lusten och för Satan. Det finns inte det minsta värde i deras existens. Människan är oförmögen att finna den sanning som kommer att frigöra henne från Satans inflytande. Även om människan tror på Gud och läser Bibeln, förstår hon inte hur hon skall frigöra sig från Satans inflytandes kontroll. Genom tiderna har mycket få människor upptäckt den här hemligheten, mycket få har förstått den. Därför, även om

---

människan avskyr Satan, och avskyr köttet, vet hon inte hur hon skall göra sig av med Satans snärjande inflytande. Är ni inte idag fortfarande under Satans domän? Ni ångrar inte era olydiga gärningar, än mindre känner ni att ni är smutsiga och olydiga. Efter att ha motsatt er Gud har ni rentav sinnesfrid och känner stort lugn. Beror inte ditt lugn på att du är fördärvad? Kommer inte denna sinnesfrid från din olydnad? Människan lever i ett mänskligt helvete, hon lever under Satans mörka inflytande; över hela landet lever spöken tillsammans med människan, och inkräktar på människans kött. På jorden lever du inte i ett vackert paradiset. Den plats där du finns är djävulens sfär, ett mänskligt helvete, en undre värld. Om människan inte renas, då tillhör hon smutsen; om hon inte skyddas och sköts om av Gud, då är hon fortfarande en fånge till Satan; om hon inte döms och tuktas, då har hon inget sätt att fly undan Satans mörka inflytandes förtryck. Det fördärvade sinnelaget som du visar fram och det olydiga beteendet som du lever ut räcker för att bevisa att du fortfarande lever under Satans domän. Om ditt sinne och dina tankar inte har renats, och ditt sinnelag inte har dömts och tuktats, då är hela din varelse fortfarande styrd av Satans domän, ditt sinne styrs av Satan, dina tankar manipuleras av Satan och hela din varelse styrs av Satans händer. Vet du hur långt från Petrus normer du egentligen är, just nu? Har du den kalibern? Hur mycket vet du om tuktan och domen av idag? Hur mycket besitter du av det som Petrus fick kunskap om? Om du idag är oförmögen att veta, kommer du att kunna nå den kunskapen i framtiden? Någon så lat och feg som du är helt enkelt oförmögen att känna Guds tuktan och dom. Om du strävar efter köttets frid, och köttets behag, då har du inget sätt att bli renad på, och i slutändan kommer du att återvända till Satan, för det du lever ut är Satan, och köttet. Som det ligger till idag eftersträvar många människor inte livet, vilket innebär att de inte bryr sig om att bli renade, eller träda in i en djupare livserfarenhet. Och hur kan de då göras fullkomliga? De som inte eftersträvar livet har ingen möjlighet att göras fullkomliga, och de som inte eftersträvar en kunskap om Gud, och inte eftersträvar att ändra på sitt sinnelag, är oförmögna att undkomma Satans mörka inflytande. När det gäller deras kunskap om Gud och att träda in i förändringar av sitt sinnelag, tar de inte det på allvar, som de som bara tror på religion och som bara följer ceremonier i sin tillbedjan. Är inte det ett slöseri med tid? Om människan i sin tro på Gud inte är allvarlig med livets frågor, inte eftersträvar att träda in i sanningen, inte eftersträvar förändringar i sitt sinnelag, och än mindre eftersträvar en kunskap om Guds verk, då

---

kan hon inte göras fullkomlig. Om du önskar att göras fullkomlig, måste du förstå Guds verk. I synnerhet måste du förstå betydelsen av hans tuktan och dom, och varför detta verk utförs över människan. Har du förmåga att acceptera? Kan du under tuktan av det slaget uppnå samma upplevelser och kunskap som Petrus? Om du eftersträvar en kunskap om Gud och om den Helige Andes verk, och eftersträvar förändringar i ditt sinnelag, då har du möjligheten att göras fullkomlig.

För dem som skall göras fullkomliga är det här steget i verket, att bli erövrad, något ofrånkomligt; det är inte förrän människan har blivit erövrad som hon kan uppleva verket att göras fullkomlig. Det finns inget stort värde i att bara utföra rollen att bli erövrad, då det inte gör dig lämplig att användas av Gud. Du kommer inte att ha något sätt att spela din roll i att sprida evangeliet, för du eftersträvar inte livet, och eftersträvar inte att förändra och förnya dig själv, och alltså har du ingen riktig erfarenhet av livet. Under detta stegvisa verk handlade du en gång som en tjänstgörare, och en kontrast, men om du till slut inte eftersträvar att vara Petrus, och din strävan inte är enligt den väg enligt vilken Petrus gjordes fullkomlig, då kommer du naturligtvis inte att erfara några förändringar av ditt sinnelag. Om du är någon som eftersträvar att göras fullkomlig, då kommer du att ha vittnat, och du kommer att säga: "I detta stegvisa verk av Gud har jag accepterat Guds verk av tuktan och dom, och fastän jag har utstått stort lidande har jag kommit till kunskap om hur Gud gör människan fullkomlig, jag har vunnit det verk som utförs av Gud, jag har fått kunskapen om Guds rättfärdighet, och hans tuktan har frälst mig. Hans rättfärdiga sinnelag har kommit över mig, och gett mig välsignelser och nåd; det är hans dom och tuktan som har skyddat och renat mig. Om jag inte hade blivit tuktrad och dömd av Gud, och om inte Guds stränga ord hade kommit över mig, kunde jag inte ha känt Gud, inte heller kunde jag ha blivit frälst. Idag ser jag att man som skapad varelse inte bara åtnjuter alla ting som Skaparen gjort, utan framför allt att alla skapade varelser borde åtnjuta Guds rättfärdiga sinnelag, och åtnjuta hans rättfärdiga dom, för Guds sinnelag är värt att åtnjutas av människan. Som en skapad varelse som har fördärvats av Satan bör man åtnjuta Guds rättfärdiga sinnelag. I hans rättfärdiga sinnelag finns det tuktan och dom, och dessutom finns det stor kärlek. Fastän jag är oförmögen att helt vinna Guds kärlek idag, har jag haft den goda turen att se det, och i detta har jag välsignats." Detta är den väg som vandras av dem som upplever att göras fullkomliga och den kunskap som de talar om. Sådana människor är

---

likadana som Petrus; de har samma upplevelser som Petrus. Sådana människor är också de som har vunnit livet, och som besitter sanningen. När de upplever ända fram till slutet, kommer de under Guds dom säkerligen att helt och hållet göra sig av med Satans inflytande, och vinnas av Gud.

Efter att människor blivit erövrade har de inget genljudande vittnesbörd. De har bara dragit skam över Satan, men de har inte levt ut verkligheten hos Guds ord. Du har inte vunnit den andra frälsningen; du har bara vunnit ett syndoffer, ändå har du inte gjorts fullkomlig – det är en stor förlust. Ni måste förstå vad ni borde träda in i, och vad ni borde leva ut, och dessa måste ni träda in i. Om du till slut inte åstadkommer att göras fullkomlig, då kommer du inte att vara en riktig människa, och kommer att vara fylld av beklagan. Adam och Eva som skapades av Gud i begynnelsen var heliga människor, det vill säga de var heliga medan de var i Edens lustgård, obefläckade av smuts. De var också trogna mot Jehova, och visste ingenting om förräderiet mot Jehova. Detta är för att de var utan Satans störande inflytande, var utan Satans gift, och var de renaste i hela mänskligheten. De levde i Edens lustgård, obefläckade av all smuts, ointagna av köttet, och i vördnad för Jehova. Senare, när de frestades av Satan, fick de ormens gift, och längtan efter att förråda Jehova, och de levde under Satans inflytande. I begynnelsen var de heliga och vördade Jehova; endast så var de mänskliga. Senare, efter att de frestats av Satan, åt de frukten från kunskapens träd på gott och ont, och levde under Satans inflytande. De fördärvades gradvis av Satan, och förlorade den människans ursprungliga avbild. I begynnelsen hade människan Jehovas andedräkt, och var inte det minsta olydig, och hade ingen ondska i sitt hjärta. På den tiden var människan verkligen mänsklig. Efter att ha fördärvats av Satan blev människan ett få. Hennes tankar fylldes med ondska och smuts, utan godhet eller helighet. Är inte detta Satan? Du har upplevt mycket av Guds verk, ändå har du inte förändrats eller renats. Du lever fortfarande under Satans domän, och underkastar dig fortfarande inte Gud. Detta är någon som har erövrats men inte har gjorts fullkomlig. Och varför sägs det att en sådan person inte har gjorts fullkomlig? Eftersom denna person inte eftersträvar livet eller kunskap om Guds verk, och inte begär något mer än köttets behag och tillfällig bekvämlighet. Därför finns det inga förändringar i hennes livs sinnelag, och hon har inte återvunnit den ursprungliga skepnaden av en människa så som hon skapats av Gud. Sådana människor är de vandrande liken, de är de döda som inte har någon ande! De

---

som inte eftersträvar en kunskap om andens angelägenheter, som inte eftersträvar helighet, och som inte eftersträvar att leva ut sanningen, som är nöjda med att bara erövrats på den negativa sidan, och som inte kan leva efter Guds ord och bli heliga människor – de är människor som inte har blivit frälsta. För om människan är utan sanningen kan hon inte stå fast under Guds prövningar; endast de som kan stå fasta under Guds prövningar är de som har blivit frälsta. Vad jag vill ha är människor som Petrus, människor som eftersträvar att göras fullkomliga. Dagens sanning ges till dem som längtar efter och söker den. Denna frälsning beviljas till dem som längtar efter att frälsas av Gud, och är inte bara menad att vinnas av er, utan den är också till för att ni skall kunna vinnas av Gud. Ni vinner Gud för att Gud skall kunna vinna er. Idag har jag talat dessa ord till er, och ni har hört dem, och ni bör praktisera enligt dessa ord. När ni till slut omsätter dessa ord i praktiken blir när jag har vunnit er genom dessa ord; samtidigt kommer ni också att ha vunnit dessa ord, det vill säga ni kommer att ha vunnit denna överlägsna frälsning. När ni väl görs rena, kommer ni att ha blivit en riktig människa. Om du är oförmögen att leva ut sanningen, eller att leva ut likheten av en som har gjorts fullkomlig, då kan det sägas att du inte är en människa, du är ett vandrande lik, ett fä, därför att du är utan sanning, det vill säga du är utan Jehovas andedräkt, och därför är du en död person som inte har någon ande! Även om det är möjligt att vittna efter att ha erövrats, är det bara lite frälsning du vinner, och du har inte blivit en levande varelse som innehar en ande. Även om du har erfarit tuktan och dom, är ditt sinnelag inte förnyat eller förändrat till följd av det; du är fortfarande ditt gamla jag, du tillhör fortfarande Satan, och du är inte någon som har blivit renad. Endast de som har gjorts fullkomliga är av värde, och endast sådana människor har vunnit ett sant liv. En dag kommer någon att säga till dig: ”Du har erfarit Guds verk, så tala lite om hur hans verk är. David erfor Guds verk, och skådade Jehovas gärningar, även Mose skådade Jehovas gärningar, och de två kunde beskriva Jehovas gärningar och kunde tala om Jehovas förunderlighet. Ni har skådat det verk som utförts av den inkarnerade Guden i de sista dagarna; kan du tala om hans visdom? Kan du tala om förunderligheten hos hans verk? Vilka krav ställde Gud på er, och hur erfor ni dem? Ni har erfarit Guds verk under de sista dagarna; vilken är er största vision? Kan ni tala om detta? Kan ni tala om Guds rättfärdiga sinnelag?” Hur kommer du att svara när du möter dessa frågor? Om du säger ”Gud är så rättfärdig, han tuktar och dömer oss, och

---

blottlägger oss skoningslöst. Guds sinnelag är verkligt. Efter att ha erfårit Guds verk, har jag kommit till vetskap om vår egen djuriskhet, och jag har verkligen skådat Guds rättfärdiga sinnelag”, då kommer den andra personen att fortsätta och fråga dig: ”Vad vet du mer om Gud? Hur träder man in i livet? Har du några personliga ambitioner?” Du kommer att svara: ”Efter att ha fördärvats av Satan blev Guds skapade varelser fän, och skilde sig inte från åsnor. Idag lever jag i Guds händer, och därför måste jag tillfredsställa Skaparens önskemål, och lyda allt han lär mig. Jag har inget annat val.” Om du bara talar i så allmänna ordalag, kommer den personen inte att förstå vad du säger. När han eller hon frågar vad du har för kunskap om Guds verk, är det dina personliga erfarenheter som avses. Frågan gäller vilken kunskap du har om Guds tuktan och dom efter att ha upplevt den, och med detta menar personen dina personliga erfarenheter, och ber att du talar om din kunskap om sanningen. Om du är oförmögen att tala om sådana ting, bevisar det att du inte vet någonting om dagens verk. Du talar alltid ord som är skenbara, eller som är universellt kända; du har inga särskilda erfarenheter och än mindre finns det substans i din kunskap, och du har inga sanna vittnesbörd, och då blir inte andra övertygade av dig. Var inte en passiv följare till Gud, och sträva inte efter det som gör dig nyfiken. Du kommer att förverka dig själv och fördröja ditt liv genom att varken vara varm eller kall. Du måste göra dig av med sådan passivitet och inaktivitet, och bli skicklig på att eftersträva positiva ting och övervinna dina egna svagheter, så att du kan vinna sanningen och leva ut sanningen. Det finns inget förfärligt med dina svagheter, och dina brister är inte ditt största problem. Ditt största problem, och din största brist, är att du varken är varm eller kall och din avsaknad av längtan att söka sanningen. Det största problemet med er alla är en feg mentalitet som gör att ni är glada åt saker och ting som de är, och väntar passivt. Detta är ert största hinder, och den största fienden till er strävan efter sanningen. Om du lyder bara för att de ord jag talar är så djupsinniga, då besitter du inte kunskapen på riktigt, och inte heller värdesätter du sanningen. Lydnad som din är inte vittnesbörd, och jag godkänner inte sådan lydnad. Någon kan fråga dig: ”Exakt varifrån kommer din Gud? Vad är denna din Guds substans?” Du kommer att svara: ”Hans substans är tuktan och dom.” ”Då fortsätter han: ”Är Gud inte medlidande och kärleksfull mot människan? Vet du inte det?” Du kommer att säga: ”Det är andras Gud. Det är den Gud som religionens människor tror på, det är inte vår Gud.” När sådana som du sprider evangeliet,

---

förvrängs den sanna vägen av dig, och vad är det då för nytta med dig? Hur kan andra vinna den sanna vägen från dig? Du är utan sanningen, och kan inte tala någonting om sanningen, och dessutom kan du inte heller leva ut sanningen. Vad gör dig berättigad att leva inför Gud? När du sprider evangeliet till andra, och när du delar gemenskap om sanningen, och vittnar om Gud, kommer de att motbevisa dina ord om du är oförmögen att vinna över dem. Är du inte ett slöseri med utrymme? Du har upplevt så mycket av Guds verk, ändå låter det inte vettigt när du talar om sanningen. Är du inte en odugling? Vad är det för nytta med dig? Hur kan ni ha erfarit så mycket av Guds verk, men ändå inte ha den minsta kunskap om honom? När de frågar vilken verklig kunskap du har om Gud, hittar du inga ord, eller svarar annars med något irrelevant – du säger att Gud är mäktig, att de stora välsignelser du har fått verkligen är Guds upphöjelse, och att det inte finns något större privilegium än att kunna skåda Gud personligen. Vad är det för värde i att säga detta? Det är oanvändbara, tomma ord! När du har erfarit så mycket av Guds verk, vet du då bara att Guds upphöjelse är sanningen? Du måste känna Guds verk, och först då kommer du att avge ett sant vittnesbörd om Gud. Hur kan de som inte har vunnit sanningen vittna om Gud?

Om så mycket verk, och så många ord, inte har haft någon effekt på dig, då kommer du när det är dags att sprida Guds verk inte att kunna utföra din plikt, och du kommer att bli utskämd och förödmjukad. Vid det tillfället kommer du att känna att du är skyldig Gud så mycket, att din kunskap om Gud är så ytlig. Om du inte eftersträvar kunskapen om Gud idag, medan han verkar, då kommer det senare att vara för sent. Till slut kommer du inte att ha någon kunskap att tala om – du kommer att bli lämnad tom, utan någonting. Vad skall du då använda för att avge räkenskap för Gud? Har du fräckheten att se på Gud? Du borde arbeta hårt med din strävan just nu, så att du till slut som Petrus vet precis hur fördelaktig Guds tuktan och dom är för människan, och att människan inte kan frälsas utan hans tuktan och dom, och bara kan sjunka ännu djupare i detta smutsiga land, ännu djupare in i sörjan. Människorna har fördärvats av Satan, har intrigerat mot varandra och behandlat varandra hänsynslöst, har förlorat sin fruktan för Gud, och deras olydnad är för stor, deras föreställningar är för många, och alla tillhör Satan. Utan Guds tuktan och dom skulle människans fördärvade sinnelag inte kunna renas, och hon skulle inte kunna frälsas. Det som uttrycks av den inkarnerade Gudens verk i köttet är just det som uttrycks av Anden, och det verk han

---

gör utförs i enlighet med det som görs av Anden. Om du idag inte har någon kunskap om detta verk, då är du så dåraktig, och har förlorat så mycket! Om du inte har vunnit Guds frälsning, då är din tro religiös tro, och du är en kristen som tillhör religionen. På grund av att du håller fast vid döda dogmer har du tappat den Helige Andes nya verk; andra, som eftersträvar en kärlek till Gud, har förmåga att förvärva sanningen och livet, medan din tro inte kan vinna Guds godkännande. Istället har du blivit en missdådare, någon som begår förödande och hatiska handlingar, du har blivit måltavlan för Satans spratt, och en fånge till Satan. Gud skall inte tros på av människan, utan älskas av henne, och eftersträvas och tillbes av henne. Om du inte strävar idag, då kommer det en dag då du säger: ”Varför följde jag inte Gud ordentligt på den tiden, tillfredsställde inte honom ordentligt, eftersträvade inte förändringar i mitt livs sinnelag? Vad jag ångrar att jag inte kunde underkasta mig Gud på den tiden, och inte eftersträvade kunskapen om Guds ord. Gud sade så mycket då; hur kom det sig att jag inte strävade? Jag var så dum!” Du kommer att hata dig själv till en viss punkt. Idag tror du inte på de ord jag säger, och du ägnar dem inte någon uppmärksamhet; när dagen kommer då detta verk skall spridas, och du ser det i dess helhet, då kommer du att ångra dig, och vid det tillfället kommer du att bli mållös. Det finns välsignelser, ändå vet du inte hur du åtnjuter dem, och det finns sanning, ändå eftersträvar du den inte. Drar du inte ringaktning över dig själv? Idag, fastän nästa steg i Guds verk ännu inte har börjat, finns det inget ovanligt med de krav som ställs på dig och vad du ombeds att leva ut. Det finns så mycket verk, och så många sanningar; är de inte värda att du känner dem? Kan inte Guds tuktan och dom väcka din ande? Kan inte Guds tuktan och dom få dig att hata dig själv? Är du nöjd med att leva under Satans inflytande, med frid och glädje, och lite köttslig bekvämlighet? Är du inte den lägst stående av alla människor? Inga är mer dåraktiga än de som har skådat frälsningen men inte strävar efter att vinna den; de är människor som frossar i köttet och njuter av Satan. Du hoppas att din tro på Gud inte skall föra med sig några utmaningar eller vedermödor, eller det minsta besvär. Du eftersträvar alltid de ting som är värdelösa, och du fäster inget värde vid livet, utan sätter istället dina egna överdådiga tankar framför sanningen. Du är så värdelös! Du lever som en gris – vad är det för skillnad mellan dig och grisar och hundar? Är de som inte eftersträvar sanningen, och istället älskar köttet, inte alla fän? Är de där döda utan andar inte alla de vandrande liken? Hur många ord har talats bland er? Har bara lite verk gjorts bland er? Hur

---

mycket har jag försörjt er med? Och varför har du då inte vunnit det? Vad har du att klaga på? Ligger det inte till så att du inte har vunnit något därför att du är alltför förälskad i köttet? Och är det inte för att dina tankar är alltför överdådiga? Är det inte för att du är alltför dum? Om du är oförmögen att vinna dessa välsignelser, kan du skylla på Gud för att han inte frälser dig? Det du eftersträvar är att kunna vinna frid efter att tro på Gud – att dina barn skall vara fria från sjukdom, att din man skall ha ett bra jobb, att din son skall hitta en bra hustru, att din dotter skall hitta en bra make, att dina oxar och hästar skall plöja marken bra, att det skall bli ett år med bra väder för dina grödor. Det är vad du söker. Din strävan är bara att leva i bekvämlighet, att inga olyckor skall drabba din familj, att vindarna skall blåsa förbi dig, att ditt ansikte skall vara oberört av sand, att din familjs grödor inte skall översvämmas, att du skall vara opåverkad av alla katastrofer, att leva i Guds omfamning, att leva i ett gemytligt bo. En ynkrygg som du, som alltid eftersträvar köttet – har du inget hjärta, har du ingen ande? Är du inte ett fä? Jag ger dig den sanna vägen utan att be om något i gengäld, men ändå strävar du inte. Är du en av dem som tror på Gud? Jag skänker det verkliga mänskliga livet till dig, ändå strävar du inte. Är du inte likadan som en gris eller en hund? Grisar eftersträvar inte människolivet, de strävar inte efter att bli rena, och de förstår inte vad livet är. Varje dag, efter att ha ätit sig mätta, sover de bara. Jag har gett dig den sanna vägen, ändå har du inte vunnit den: Du är tomhänt. Är du villig att fortsätta med detta liv, livet för en gris? Vad är det för mening med att sådana människor lever? Ditt liv är föraktligt och tarvligt, du lever i smuts och lössläppthet, och du eftersträvar inte några mål; är inte ditt liv det mest tarvliga av alla? Har du fräckheten att se på Gud? Om du fortsätter att erfara på detta sätt, kommer du då inte att uppnå ingenting? Den sanna vägen har getts åt dig, men om du till slut kan vinna den eller inte beror på din egen personliga strävan. Folk säger att Gud är en rättfärdig Gud, och att så länge människan följer honom ända till slutet, kommer han helt säkert att vara opartisk mot människan, för han är ytterst rättfärdig. Om människan följer honom ända till slutet, kunde han då kasta människan åt sidan? Jag är opartisk mot alla människor, och dömer alla människor med mitt rättfärdiga sinnelag, ändå finns det lämpliga villkor för de krav jag ställer på människan, och det jag kräver måste alla människor åstadkomma, oavsett vilka de är. Jag bryr mig inte om hur omfattande eller vördnadsvärda dina kvalifikationer är; jag bryr mig bara om huruvida du vandrar min väg, och huruvida du älskar och törstar efter sanningen

---

eller inte. Om du saknar sanningen, och istället drar skam över mitt namn, och inte handlar efter min väg, utan bara följer utan omsorg eller omtanke, då kommer jag vid den tiden att slå ner dig och straffa dig för din ondska, och vad kommer du att ha att säga då? Kommer du att kunna säga att Gud inte är rättfärdig? Om du har rättat dig efter de ord jag har talat, då är du idag den sorts person som jag godkänner. Du säger att du alltid har lidit medan du följt Gud, att du har följt honom i vått och torrt, och har delat de goda tiderna och de dåliga med honom, men du har inte levt ut de ord som Gud har talat; du önskar bara att ränna omkring för Gud och utge dig själv för Gud varje dag, och har aldrig tänkt på att leva ut ett meningsfullt liv. Du säger också: "Jag tror i varje fall att Gud är rättfärdig. Jag har lidit för honom, flängt omkring för honom, och hängivit mig själv åt honom, och jag har arbetat hårt trots att jag inte fått något erkännande; han kommer säkerligen att minnas mig." Det är sant att Gud är rättfärdig, men denna rättfärdighet är obefläckad av alla orenheter: Den innehåller ingen mänsklig vilja, och den är inte befläckt av köttet, eller mänskliga transaktioner. Alla som är upproriska och motsatta, och inte följer hans väg, kommer att straffas; ingen blir förlåten och ingen skonas! Vissa människor säger: "Idag flänger jag omkring för dig; när slutet kommer, kan du då ge mig en liten välsignelse?" Så jag frågar dig: "Har du rättat dig efter mina ord?" Den rättfärdighet du talar om bygger på en transaktion. Du tror bara att jag är rättfärdig, och opartisk mot alla människor, och att alla de som följer mig ända till slutet helt säkert blir räddade och vinner mina välsignelser. Det finns en inre mening med mina ord att "alla de som följer mig ända till slutet skall helt säkert bli räddade": De som följer mig ända till slutet är de som kommer att vinnas helt och hållet av mig, de är de som efter att ha erövrats av mig söker sanningen och görs fullkomliga. Vilka villkor har du uppnått? Du har bara uppnått att följa mig ända till slutet, men vad mer? Har du rättat dig efter mina ord? Du har åstadkommit ett av mina fem krav, ändå har du ingen avsikt att åstadkomma de återstående fyra. Du har helt enkelt funnit den enklaste, lättaste vägen, och följt den samtidigt som du ansett dig lyckligt lottad. Mot en sådan person som du är mitt rättfärdiga sinnelag ett sinnelag av tuktan och dom, det är ett sinnelag av rättfärdig vedergällning, och det är det rättfärdiga straffet för alla missdådare; alla de som inte vandrar min väg kommer helt säkert att straffas, även om de följer ända till slutet. Detta är Guds rättfärdighet. När detta rättfärdiga sinnelag uttrycks i straffet av människan, kommer människan att bli mållös, och ångra att hon

---

medan hon följde Gud inte vandrade hans väg. "Vid den tiden led jag bara lite medan jag följde Gud, men jag vandrade inte Guds väg. Vad finns det för ursäkter? Det finns inget annat val än att bli tuktrad!" Ändå tänker hon i sitt sinne: "Jag har i alla fall följt ända till slutet, så även om du tuktar mig, kan det inte vara en alltför svår tuktan, och efter att ha utkrävt denna tuktan kommer du fortfarande att vilja ha mig. Jag vet att du är rättfärdig, och inte kommer att behandla mig på det sättet för alltid. Trots allt är jag inte som dem som kommer att utplånas; de som utplånas kommer att få en svår tuktan, medan min tuktan blir lättare." Guds rättfärdiga sinnelag är inte som du säger. Det stämmer inte att de som är bra på att bekänna sina synder hanteras milt. Rättfärdighet är helighet, och det är ett sinnelag som är intolerant mot människans brott, och allt som är smutsigt och inte har förändrats är mål för Guds vämjelse. Guds rättfärdiga sinnelag är inte lag, utan administrativ förordning: Det är administrativ förordning inom riket, och denna administrativa förordning är det rättfärdiga straffet för var och en som inte besitter sanningen och inte har förändrats, och det finns ingen marginal för frälsning. För när varje människa delas upp efter sitt slag, kommer de goda att belönas och de onda kommer att straffas. Det är när människans slutmål kommer att göras klart, det är den tid då frälsningens verk kommer att nå sitt slut, varefter verket att frälsa människan inte längre kommer att utföras och vedergällning kommer att komma över alla dem som utträttar ont. Vissa människor säger: "Gud kommer ihåg alla dem som ofta är vid hans sida. Han kommer inte glömma någon av oss. Vi är garanterade att göras fullkomliga av Gud. Han kommer inte komma ihåg någon av dem nedanför, de bland dem som kommer att göras fullkomliga är garanterat mindre än vi, som ofta möter Gud; bland oss har ingen blivit glömd av Gud, vi har alla blivit godkända av Gud, och är garanterade att göras fullkomliga av Gud." Ni har alla sådana föreställningar. Är detta rättfärdighet? Har ni omsatt sanningen i praktiken eller inte? Du spred faktiskt sådana här rykten – du har ingen skam i kroppen!

Idag eftersträvar vissa människor att användas av Gud, men efter att erövrats kan de inte användas direkt. När det gäller de ord som talats idag, om du när Gud använder människor fortfarande är oförmögen att åstadkomma dem, då har du inte gjorts fullkomlig. Med andra ord blir det när slutet anländer på den period då människan görs fullkomlig, som det avgörs om människan kommer att elimineras eller användas av Gud. De som har erövrats är inget mer än exempel på passivitet och negativitet; de är

---

exemplar och föredömen, men de är inget mer än en motpol. Först när människans livs sinnelag har förändrats och hon har uppnått förändringar inifrån och ut, kommer hon att ha fulländats. Vilket vill du idag, bli erövrade eller göras fullkomlig? Vilket önskar du uppnå? Har du uppfyllt villkoren för att göras fullkomlig? Vilka saknar du fortfarande? Hur bör du rusta dig, och hur bör du kompensera för dina brister? Hur bör du träda in på vägen mot att göras fullkomlig? Hur bör du underkasta dig helt och hållet? Du ber om att göras fullkomlig, så strävar du efter helighet? Är du en människa som söker uppleva tuktan och dom så att du kan bli renad? Du eftersträvar att bli renad, så är du villig att acceptera tuktan och dom? Du ber om att känna Gud, men har du kunskap om hans tuktan och dom? Idag är det mesta av det verk han utför med dig tuktan och dom; vilken är din kunskap om detta verk, som har utförts över dig? Har den tuktan och dom som du har erfarit renat dig? Har den förändrat dig? Har den haft någon effekt på dig? Är du uttröttad av så mycket verk av idag – förbannelser, domar och avslöjanden – eller känner du att de är mycket fördelaktiga för dig? Du älskar Gud, men på grund av vad älskar du honom? Älskar du Gud för att du har fått lite nåd? Eller älskar du Gud efter att ha vunnit frid och glädje? Eller älskar du Gud efter att ha renats av hans tuktan och dom? Vad exakt får dig att älska Gud? Vilka villkor uppfyllde Petrus för att göras fullkomlig? Efter att han gjordes fullkomlig, vilket var det avgörande sättet som det uttrycktes på? Älskade han Herren Jesus för att han längtade efter honom, eller för att han inte kunde se honom, eller för att han hade blivit förebrådd? Eller älskade han Herren Jesus ännu mer för att han hade accepterat att lida vedermödor, och hade kommit till kunskap om sin egen smuts och olydnad, och hade lärt känna Herrens helighet? Blev hans kärlek till Gud renare på grund av Guds tuktan och dom, eller på grund av något annat? Vilket är det? Du älskar Gud på grund av Guds nåd, och eftersom han idag har gett dig någon liten välsignelse. Är detta sann kärlek? Hur borde du älska Gud? Borde du acceptera hans tuktan och dom, och verkligen kunna älska honom, sedan du skådat hans rättfärdiga sinnelag, så att du blir fullständigt övertygad, och har en kunskap om honom? Kan du som Petrus säga att du inte kan älska Gud nog? Är din strävan att bli erövrade efter tuktan och dom, eller att bli renad, skyddad och ombesörjd efter tuktan och dom? Vilket av detta eftersträvar du? Är ditt liv ett meningsfullt liv, eller är det poänglöst och utan värde? Vill du ha köttet, eller vill du ha sanningen? Önskar du att få dom eller bekvämlighet? När du har erfarit så mycket av Guds verk, och har skådat Guds helighet

---

och rättfärdighet, hur skall du då sträva? Hur bör du vandra denna väg? Hur bör du omsätta din kärlek till Gud i praktiken? Har Guds tuktan och dom uppnått någon effekt i dig? Om du har kunskap om Guds tuktan och dom eller inte beror på vad du lever ut, och i vilken utsträckning du älskar Gud! Dina läppar säger att du älskar Gud, ändå är det som du lever ut det gamla, fördärvade sinnelaget; du har ingen gudsfruktan, än mindre har du något samvete. Älskar sådana människor Gud? Är sådana människor lojala mot Gud? Är det de som accepterar Guds tuktan och dom? Du säger att du älskar Gud och tror på honom, ändå släpper du inte dina föreställningar. I ditt verk, ditt inträde, de ord du talar och i ditt liv finns det inget uttryck för din kärlek till Gud, och det finns ingen vördnad för Gud. Är detta någon som har vunnit tuktan och dom? Kunde någon sådan vara Petrus? Har de som är som Petrus bara kunskapen, men inte utlevandet? Vad är idag villkoret som kräver att människan lever ut ett verkligt liv? Var Petrus böner ingenting mer än ord som kom ut ur hans mun? Var de inte ord djupt inifrån hans hjärta? Bad Petrus bara utan att omsätta sanningen i praktiken? För vems skull strävar du? Hur borde du låta dig skyddas och renas under Guds tuktan och dom? Är Guds tuktan och dom inte av någon nytta för människan? Är all dom straff? Kan det vara så att endast frid och glädje, endast materiella välsignelser och tillfällig bekvämlighet, är fördelaktiga för människans liv? Om människan lever i en behaglig och bekväm miljö, utan ett liv i dom, skulle hon då kunna bli renad? Om människan önskar att förändras och bli renad, hur borde hon acceptera att göras fullkomlig? Vilken väg borde du välja idag?

Ni måste förstå verket: Följ inte förvirringens väg!

För närvarande är det många som tror på ett förvirrat sätt. Ni är för nyfikna, ni har för mycket begär efter välsignelser och för lite längtan efter att söka livet. Människor idag är fulla av entusiasm i sin tro på Jesus. Jesus ska ta dem tillbaka till det himmelska hemmet, så hur kan de inte tro? Vissa människor är troende hela livet; även om de varit troende i fyrtio eller femtio år tröttnar de aldrig på att läsa Bibeln. Detta beror på att de tänker att så länge de har tro så kommer de till himlen, oavsett vad som händer. Ni har följt Gud på den här vägen i bara några få år, ändå har ni redan vacklat; ni har tappat er uthållighet, eftersom ert begär efter att få välsignelser är för starkt. Er vandring på den sanna vägen styrs av ert begär efter att få välsignelser och av er nyfikenhet. Ni har inte mycket förståelse alls för det här stadiet av verket. Mycket av det jag säger idag riktar sig inte till dem som tror på Jesus, och jag säger det inte bara för att bemöta deras uppfattningar. Dessa uppfattningar som blivit avslöjade är egentligen just de som finns i er, för ni förstår inte varför Bibeln har lagts åt sidan, varför jag säger att Jehovas verk har blivit föråldrat eller varför jag säger att Jesu verk har blivit föråldrat. Faktum är att ni har många föreställningar som ni inte har gett uttryck åt, och ni har även många uppfattningar inneslutna djupt i era hjärtan, och ni följer bara massan. Tror ni verkligen att ni inte har många föreställningar? Det beror helt enkelt på att ni inte talar om dem! Egentligen följer ni bara Gud mekaniskt, ni söker inte alls den sanna vägen och ni har inte kommit med avsikten att vinna liv. Er inställning är att ni bara vill se vad som ska hända. Eftersom ni inte har släppt många av era gamla uppfattningar, finns det inte någon bland er som har kunnat offra sig helt. När ni har kommit till denna punkt i livet fortsätter ni att oroa er för ert öde, och era tankar snurrar dag och natt, och ni kan inte släppa dem. Tror du att när jag talar om fariséerna så avser jag religionens ”gamla män”? Är ni inte företrädare för de mest framskjutna fariséerna som finns numera? Tror du att när jag nämner dem som mäter mig mot Bibeln att jag då enbart avser bibelexperterna i de religiösa kretsarna? Tror du att när jag talar om dem som återigen spikar upp Gud på korset att jag då talar om ledarna i de religiösa kretsarna? Är det inte ni som skulle spela den här rollen bäst av alla? Tror du att alla de ord jag yttrar för att bemöta människors uppfattningar bara är ett hån mot religionens pastorer och äldste? Har ni inte också haft en del i allt detta? Är du övertygad om att ni bara har några få uppfattningar? Det beror helt enkelt på att ni alla har lärt er att vara så kloka nu. Ni pratar inte om sådant ni inte

---

förstår eller avslöjar era känslor gentemot dem, men inom er finns inga hjärtan fulla av vördnad och underkastelse. Ni tycker att det bästa ni kan göra idag är att studera, observera och vänta. Ni har lärt er att vara för smarta. Men förstår ni att detta är en slags psykologisk slughet? Tror ni att ett litet ögonblick av smarthet från er sida kommer att hjälpa er att undkomma evig tuktan? Ni har lärt er att vara så "kloka"! Dessutom ställer vissa människor mig sådana frågor som denna: "När människor i religiösa kretsar en dag frågar mig: 'Varför har er Gud inte utfört ett enda mirakel?' vad ska jag då svara?" Idag är detta inte bara något som människor i religiösa kretsar skulle fråga; det är också så att du inte förstår dagens verk, och du är fången i för många uppfattningar. Vet du fortfarande inte vilka jag syftar på när jag nämner religiösa tjänstemän? Vet du inte för vilka jag förklarar Bibeln? Vet du inte för vilka jag talar när jag illustrerar de tre stadierna av Guds verk? Om jag inte skulle säga dessa saker, skulle ni vara så lättövertygade då? Skulle ni böja huvudet så lätt? Skulle ni så snabbt lägga de gamla uppfattningarna åt sidan? Särskilt de "manliga män" som aldrig har underkastat sig någon – skulle de underkasta sig så lätt? Jag vet att även om er mänskliga natur är av lägre rang och ni är av mycket låg kvalitet, har mindre utvecklade hjärnor och inte alls har en lång historia av gudstro, har ni ändå ganska många föreställningar, och er inneboende natur är att ni inte underkastar er någon så lätt. Men nu kan ni underkasta er eftersom ni är tvungna att göra det och är hjälplösa; ni är tigrar i en järnbur, oförmögna att ge fritt spelrum åt era förmågor. Även om ni hade vingar skulle ni haft svårt för att flyga. Trots att ni inte har fått några välsignelser är ni fortfarande villiga att följa efter. Detta är dock inte vad ni duger till som "goda män"; snarare är det att ni blir ordentligt slagna till marken och varken vet ut eller in. Hela detta verk har slagit er till marken. Om det fanns något som ni kunde uppnå skulle ni inte vara så lydiga som ni är idag, för tidigare var ni alla vilda åsnor i vildmarken. Det som sägs idag är alltså inte bara riktat mot människor av olika religioner och samfund, inte heller sägs det för att bemöta deras uppfattningar; det sägs för att bemöta era uppfattningar.

Rättfärdighetens dom har börjat. Kommer Gud fortfarande att tjäna som ett syndoffer för människor? Kommer han att agera som den store läkaren för dem igen? Har Gud ingen myndighet större än detta? En grupp människor har redan blivit fulländade och blivit uppräckta inför tronen; kommer han fortfarande att kasta ut demoner och bota sjuka? Är det inte alltför föråldrat? Kommer vittnesmål att vara

---

möjligt om detta fortsätter? Kan det att Gud spikades upp på korset en gång göra honom korsfäst för evigt? Kan han kasta ut demoner en gång och fortsätta kasta ut dem för evigt? Räknas inte detta som förnedring? Först när detta stadium av verket är högre än det föregående kommer tidsåldern att utvecklas framåt, och sedan kommer de sista dagarna att vara här, och tiden är inne för denna tidsålder att upphöra. Människor som strävar efter sanningen måste därför vara uppmärksamma på att utforska och förstå visioner; detta är grundvalen. Varje gång jag samarbetar med er när det gäller visioner, ser jag alltid några som nickar till med sjunkna ögonlock, de vill inte lyssna. Andra frågar: "Varför lyssnar du inte?" De svarar: "Det här hjälper inte mig i mitt liv eller mitt inträde i verkligheten. Det vi vill ha är övningsvägar." Varje gång jag talar om verket snarare än om övningsvägar, säger de: "Så fort du talar om verket börjar jag somna." När jag övergår till att prata om övningsvägar börjar de lyssna, men när jag återgår till att förklara verket slutar de lyssna igen. Vet ni vad ni behöver vara utrustade med just nu? En aspekt av det inbegriper visioner om verket, och den andra aspekten är din övning. Du måste förstå båda dessa aspekter. Om du inte har visioner i din strävan efter att göra framsteg i livet, då har du ingen grund. Om du bara har övningsvägar utan minsta lilla vision och inte har någon förståelse alls för verket förknippat med den övergripande förvaltningsplanen, då är du en odugling. Du måste förstå sanningarna som inbegriper visioner, och när det gäller sanningarna som rör övning måste du hitta lämpliga övningsvägar när du har förstått dem; du måste öva i enlighet med orden och träda in i enlighet med dina villkor. Visioner är grunden, och om du inte uppmärksammar detta faktum kommer du inte att kunna följa med till slutet; sådana upplevelser kommer antingen att leda dig vilse eller få dig att falla och misslyckas. Det kommer inte att finnas något sätt för dig att lyckas! Människor som inte har stora visioner som sina grundvalar kan bara misslyckas, de kan inte lyckas. Du kan inte stå fast! Vet du vad tron på Gud inbegriper? Vet du vad det innebär att följa Gud? Vilken väg skulle du gå om du inte hade visioner? I dagens verk kommer du inte alls att kunna bli fulländad om du inte har några visioner. Vem tror du på? Varför tror du på honom? Varför följer du honom? Tycker du att din tro är någon slags lek? Hanterar du ditt liv som en leksak? Dagens Gud är den största visionen. Hur mycket av honom känner du till? Hur mycket av honom har du sett? Om du har sett dagens Gud, är då grunden för din tro på honom stadig? Tror du att du kommer att uppnå frälsning genom att gå på

---

denna förvirrade väg? Tror du att du kan fånga fisk i grumligt vatten? Är det så enkelt? Hur många uppfattningar om de ord som Gud yttrar idag har du förkastat? Har du en vision av dagens Gud? Var hämtar du din förståelse av dagens Gud? Du tror hela tiden att du kan nå honom[b] bara genom att följa honom eller bara genom att se honom och att ingen kommer att kunna göra sig av med dig. Tro inte att det är så lätt att följa Gud. Nyckeln är att du måste känna honom, du måste känna till hans verk och du måste ha viljan att uthärda svårigheter för hans skull, att offra ditt liv för honom och att göras fullkomlig av honom. Det är denna vision du bör ha. Det kommer inte att gå om du hela tiden har en tendens att tänka på utsikten att få nåd. Tro inte att Gud bara är här för människors nöjes skull eller bara för att skänka dem nåd. Då misstar du dig! Om man inte kan riskera sitt liv för att följa honom, och om man inte kan överge alla världsliga ägodelar för att följa honom, då kommer man med säkerhet inte att kunna följa honom ända till slutet! Du måste ha visioner som din grundval. Om olyckan kommer över dig en dag, vad bör du göra då? Skulle du fortfarande kunna följa honom? Svara inte lättsinnigt på frågan om du skulle kunna följa honom till slutet. Det är bäst att du först öppnar ögonen helt så att du kan se exakt vilken tid vi lever i nu. Även om ni just nu kan vara som pelare till ett tempel, kommer det en tid när alla sådana pelare kommer att gnagas sönder av maskar, så att templet rasar, för idag finns det så många visioner som ni saknar. Ni tänker bara på era egna små världar, och ni vet inte hur man söker på det mest pålitliga och lämpliga sättet. Ni följer inte visionen om dagens verk, inte heller bevarar ni detta i era hjärtan. Har ni tänkt på att er Gud en dag kommer att ta er till en helt okänd plats? Kan ni föreställa er vad det skulle bli av er den dag när jag kanske rycker allt ifrån er? Skulle er energi på den dagen vara som den är nu? Skulle er tro framträda på nytt? När ni följer Gud måste ni känna till den största visionen som är "Gud": Det här är viktigast av allt. Tro inte heller att ni automatiskt blir en del av Guds familj bara för att ni slutar umgås med världsliga människor för att bli helgade. I dessa tider är det Gud själv som verkar i skapelsen, det är han som har kommit in bland folket för att utföra sitt eget verk – inte för att genomföra kampanjer. Inte ens en handfull av er kan förstå att dagens verk är ett verk av himlens Gud som har blivit kött. Det här handlar inte om att ni ska göras till enastående talangfulla personer, utan det handlar om att hjälpa er att lära känna människolivets betydelse, lära känna människans slutmål och lära känna Gud och hans helhet. Du bör inse att du är ett

---

skapat föremål i Skaparens händer. Vad du bör förstå, vad du bör göra och hur du ska följa Gud – är det inte dessa sanningar som du måste begripa? Är det inte dessa visioner som du bör se?

När människor väl har haft visioner har de en grund. När du lever ditt liv utifrån denna grund blir det mycket lättare att träda in. När du väl har en grund för att träda in kommer du inte att ha några farhågor, och det blir väldigt lätt för dig att träda in. Denna aspekt av att förstå visioner och känna till Guds verk är avgörande, ni måste ha den i ert förråd. Om du inte är utrustad med denna aspekt av sanningen och bara vet hur man pratar om olika levnadsbanor, kommer du att vara enormt bristfällig. Jag har upptäckt att många av er inte framhåller denna aspekt av sanningen, och när ni lyssnar på den verkar det som om ni bara lyssnar på ord och trosfrågor. En dag kommer du att misslyckas. Det finns några yttranden nuförtiden som du inte helt förstår och inte accepterar. När det händer borde du söka tålmodigt, och till slut kommer den dag när du förstår. Utrusta dig gradvis med fler och fler visioner. Även om du bara förstår några få andliga läror är det trots allt bättre än att inte alls ägna uppmärksamhet åt visionerna och bättre än att inte förstå någon lära över huvud taget. Allt detta hjälper dig att träda in, och det rensar bort dina tvivel. Det är bättre än att du är fylld med åsikter. Du kommer att klara dig mycket bättre om du har dessa visioner som grund. Du kommer inte att känna några farhågor över huvud taget och du kommer att kunna träda in med en känsla av frimodighet och trygghet. Varför bry sig om att alltid följa Gud på ett så förvirrat och tvekande sätt? Är det inte detsamma som att begrava sitt huvud i sanden? Hur trevligt det skulle vara att skrida in i riket med en stoltserande och svassande gång! Varför vara så full av farhågor? Förpassar du inte bara dig själv till ett rent helvete? När du väl har fått förståelse av Jehovas verk, av Jesu verk och om detta skede av verket, har du en grund. Just nu kanske du tror att detta är ganska enkelt. Vissa människor säger: ”När tiden är inne och den Helige Ande börjar det stora verket, då kommer jag att kunna prata om allt detta. Att jag inte riktigt förstår just nu beror på att den Helige Ande inte har upplyst mig tillräckligt mycket.” Det är inte så lätt. Det är inte som att du är villig att acceptera sanningen[c] nu och sedan kommer att använda den på ett mästerligt sätt när tiden är inne. Det är inte nödvändigtvis så! Du tror att du för närvarande är mycket välutrustad, och du skulle inte ha några problem att bemöta dessa religiösa människor och de största teoretikerna och till och med motbevisa dem. Skulle du

---

verkligen kunna göra det? Vilken insikt kan du tala om när du bara har en sådan ytlig upplevelse? Att bli utrustad med sanningen, att utkämpa sanningens strid och att vittna om Guds namn är inte vad du tror – att så länge som Gud verkar kommer alla att fulländas. Då kanske någon fråga gör dig ställd, och du blir helt mållös. Nyckeln är huruvida du har en klar förståelse av detta skede av verket eller inte, och hur mycket du faktiskt känner till om det. Om du inte kan besegra fiendens styrkor eller besegra religionens styrkor, kommer du då inte att vara värdelös? Du har upplevt dagens verk, sett det med dina egna ögon och hört det med dina egna öron, men om du i slutändan inte kan vittna om det, kommer du då fortfarande att ha fräckheten att fortsätta att leva? Vem skulle du kunna möta? Tro nu inte att det kommer att bli så enkelt. Framtidens verk kommer inte att vara så enkelt som du föreställer dig, att slåss för sanningen är inte så enkelt, inte så okomplicerat. Just nu måste du vara utrustad. Om du inte är utrustad med sanningen kommer du att vara rådlös när tiden är inne och den Helige Ande inte verkar på ett övernaturligt sätt.

Fotnoter:

- a. Originaltexten innehåller inte orden ”de tänker”.
- b. Originaltexten innehåller inte ordet ”honom”.
- c. Originaltexten innehåller inte ordet ”sanningen”.

Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna III (juli 1993 till december 1993)

Hur ska du sköta din framtida uppgift?

Kan du förmedla det sinnelag som Gud uttryckt i varje tidsålder på ett konkret sätt med ett språk som på ett lämpligt sätt återger tidsålderns betydelse? Kan du, som upplever Guds arbete i de sista dagarna, beskriva Guds rättfärdiga sinnelag i detalj? Kan du vittna om Guds sinnelag på ett tydligt och passande sätt? Hur kommer du att föra vidare det du har sett och upplevt till de ömkliga, fattiga och de hängivna religiösa troende som hungrar och törstar efter rättfärdighet och väntar på att du ska leda dem? Vilka människor väntar på att du ska leda dem? Kan du föreställa dig det? Är du medveten om den börda som du bär på dina axlar, ditt uppdrag och det ansvar du har? Hur föreställer du dig att ditt uppdrag ser ut, historiskt sett? Hur kommer du att tjäna som en bra mästarenledare inför nästa tidsålder? Har du god känsla för att vara läromästare? Hur skulle du förklara mästaren över allting? Är det verkligen mästaren över alla levande varelser och allt annat som finns på jorden? Vilken plan har du för hur nästa steg i arbetet ska förlöpa? Hur många människor väntar på att du ska bli deras herde? Är din uppgift betungande? De är fattiga, ömkansvärda, blinda och förlorade och gråter i mörkret "Var är vägen?" Så som de längtar efter att ljuset, likt ett stjärnfall, plötsligt ska sänka sig ner och skingra mörkrets kraft som har förtryckt mänskligheten i så många år. Vem vet hur ängsligt de hoppas och hur de dag och natt längtar efter detta? Dessa djupt lidande människor som förblir fängslade i mörkrets fängelsehålor, utan hopp om frigörelse, inte ens på den dag då ljuset blixtrar till; då de inte skall behöva gråta mer? Dessa bräckliga själar som aldrig får vila lider sannerligen i denna misär. De har sedan länge avskärmats av hänsynslösa rep och historien som är fastfrusen. Vem har någonsin hört ljudet av deras klagorop? Vem har någonsin sett deras olyckliga anleten? Har du någonsin tänkt på hur sorgset och bekymrat Guds hjärta är? Hur kan han stå ut med att se den oskyldiga människan, som han skapade med sina egna händer, och som lider sådana kval? När allt kommer omkring är ju mänskligheten de olyckliga som har förgiftats. Trots det har de överlevt till denna dag, men vem skulle ha trott att de för länge sedan hade blivit förgiftade av den onde? Har du glömt att du är ett av offren? Är du inte villig att på grund av din kärlek till Gud sträva efter att rädda dem som har överlevt? Är du inte villig att använda all din kraft för att återgälda den Gud som älskar människan som sitt eget kött och blod? Hur tolkar du att du ska användas av Gud för att leva ditt extraordinära liv? Besitter du verkligen den beslutsamhet och den

---

självkänsla som behövs för att leva ett meningsfullt liv som en from person som tjänar Gud?

Syftet med att förvalta mänskligheten

Om människor verkligen fullständigt kunde förstå människolivets rätta väg och syftet med Guds förvaltning av mänskligheten, skulle de inte bära sin individuella framtid och sitt öde som en skatt i sitt hjärta. De skulle inte längre vilja tjäna sina föräldrar som är värre än svin och hundar. Är inte människans framtid och öde exakt det som i dag kallas Petrus "föräldrar"? De är precis som människans eget kött och blod. Kommer köttets slutmål, dess framtid, att vara att se Gud i livet eller ska själen möta Gud efter döden? Kommer köttet i morgon att hamna i en stor smältugn, som i vedermödan, eller kommer det att befinna sig i den brännande elden? Är inte sådana frågor som gäller huruvida människans kött kommer att få utstå motgång eller lidande den största nyhet som någon i denna ström som har en hjärna och är vid sina sinnens fulla bruk nu bekymrar sig mest över? (Att utstå lidande innebär här att motta välsignelser — lidande innebär att framtida prövningar är till fromma för människans slutmål. Motgång innebär att inte kunna stå fast eller att bli bedragen. Det kan också betyda att man råkar ut för beklagliga kriser mitt i katastrofer, att det är svårt att överleva och att det inte finns något lämpligt slutmål för själen.) Människorna är utrustade med sunt förnuft, men vad de tänker motsvarar kanske inte helt och hållet vad deras förnuft borde vara utrustat med. Det beror på att de är ganska okunniga och följer saker och ting blint. Alla människor borde ha en grundlig förståelse av vad de bör träda in i, och de borde i synnerhet komma underfund med vad man ska träda in i under vedermödan (det vill säga när de förfinas i smältugnen) och vad de bör vara utrustade med under eldprovet. Tjäna inte alltid dina föräldrar (det vill säga köttet) som är som svin och hundar och är värre än myror och kryp. Vad är det för mening med att vändas över detta, att tänka så intensivt och bry din hjärna? Köttet tillhör inte dig utan är i Guds händer, och han har inte bara makten över dig utan är även herre över Satan. (Ursprungligen innebar det att det tillhörde Satan. Eftersom Satan också är i Guds händer, kunde det bara uttryckas på det sättet. Det är nämligen mer övertygande att säga det på det sättet – det låter förstå att människorna inte är helt och hållet under Satans styre utan befinner sig i Guds händer.) Du lever under köttets pina, men tillhör köttet dig? Är det under din kontroll? Varför bry dig om att grubbla över det? Varför besvära dig med att vädja till Gud som besatt för ditt ruttna kött som länge har varit fördömt och förbannat och dessutom besudlat av de orena andarna? Varför göra dig

---

besväret att alltid hålla Satans bundsförvanter nära ditt hjärta? Är du inte orolig för att köttet ska ödelägga din verkliga framtid, dina underbara förhoppningar och det sanna slutmålet för ditt liv?

Vägen av i dag är inte lätt att vandra. Man kan säga att den är svår att finna och att den genom alla tider varit ytterst sällsynt. Men vem hade kunnat ana att enbart människans kött skulle vara nog för att genast förinta henne? Verket i dag är sannerligen lika värdefullt som regn på våren och lika dyrbart som Guds godhet mot människan. Men om människan inte känner till syftet med hans verk i dag eller inte förstår mänsklighetens innersta väsen, hur kan man då tala om hur dyrbart och värdefullt det är? Köttet tillhör inte människorna själva, så ingen kan se klart var dess slutmål egentligen kommer att vara. Trots det bör du vara väl medveten om att skapelsens Herre kommer att återföra den mänsklighet som skapades till dess ursprungliga ställning och återställa dess ursprungliga avbild från tiden för dess skapelse. Han kommer att fullständigt ta tillbaka den livsande som han blåste in i människan och ta tillbaka hennes ben och kött och återbörda allt till skapelsens Herre. Han kommer att förvandla och förnya människosläktet helt och hållet och ta tillbaka från människan hela det arv som ursprungligen inte tillhörde mänskligheten utan tillhörde Gud. Han kommer inte längre att överlåta det till mänskligheten. Inget av detta tillhörde nämligen mänskligheten från början. Han kommer att ta tillbaka allt — det är inte någon orättvis plundring, utan hans syfte är att återställa himmel och jord till deras ursprungliga tillstånd och att förvandla och förnya människan. Detta är det rimliga slutmålet för människan, även om Gud kanske inte tar tillbaka köttet efter att ha tuktat det, som människorna föreställer sig. Gud vill inte ha skeletten som återstår sedan köttet förstörts, utan människans ursprungliga beståndsdelar som tillhörde Gud i begynnelsen. Följaktligen kommer han inte att förinta mänskligheten eller utplåna människans kött helt och hållet, för människans kött är inte någon privat egendom som tillhör människan. Snarare är det underordnat Gud som förvaltar mänskligheten. Hur skulle han kunna utplåna människans kött ”för nöjes skull”? Har du vid det här laget verkligen släppt taget om allt i ditt kött som inte ens är värt ett rött öre? Om du kunde förstå trettio procent av de sista dagarnas verk (bara trettio procent, alltså förstå den Helige Andes verk i dag och det ordets verk som Gud utför i de sista dagarna), då skulle du inte fortsätta som du gör just nu med att ”tjäna” eller vara ”lojal” mot ditt kött, som

---

har varit fördärvat i många år. Du borde grundligt förstå att nu har människorna avancerat till ett tillstånd utan motstycke och kommer inte längre att fortsätta att framskrida i linje med historiens utveckling. Ditt mögliga kött har länge varit täckt av flugor, så hur skulle det kunna ha kraft att vrida tillbaka historiens hjul som Gud har låtit fortsätta snurra fram till i dag? Hur kan det få de sista dagarnas klocka, som är tyst som en stum, att börja ticka igen och fortsätta röra sina visare medurs? Hur kan det återvandla världen som tycks insvept i en tät dimma? Kan ditt kött ge nytt liv åt bergen och floderna? Kan ditt kött, som bara har en ringa funktion, verkligen återställa den slags mänskliga värld som du har längtat efter? Kan du verkligen lära dina ättlingar att bli "mänskliga varelser"? Fattar du nu? Exakt vad tillhör ditt kött? Guds ursprungliga syfte med att arbeta människan, göra henne fullkomlig och förvandla henne, var inte att ge dig ett vackert hemland eller att komma med en fridfull vila till människans kött. I stället var det för hans äras och vittnesbörds skull, för att mänskligheten ska få åtnjuta mer glädje i framtiden, och så att människorna snart ska kunna få åtnjuta vila. Men det är likväl inte för ditt köts skull, för människan är Guds förvaltnings kapital och hennes kött är bara ett komplement. (En människa är ett objekt med både ande och kropp, medan köttet bara är något förgängligt. Det här innebär att köttet är ett redskap för förvaltningsplanen.) Du bör veta att när Gud gjort människorna fullkomliga och fullständiga och vunnit dem, har detta inte medfört något annat än svärd och hugg för deras kött och bringat oändligt lidande, brännande eld, skoningslös dom, tuktan och förbannelse samt gränslösa prövningar. Sådan är historien från insidan och sanningen om arbetet med att förvalta människan. Men allt detta är riktat mot människans kött, och alla fientliga spjutspetsar riktas skoningslöst mot människans kött (för ursprungligen var människan oskyldig). Allt detta är för Guds äras och vittnesbörds skull, och för hans förvaltning. Skälet är att hans verk inte enbart är till för mänsklighetens skull utan för hela planen och för att fullborda det som var hans ursprungliga vilja när han skapade mänskligheten. Därför är kanske nittio procent av allt som människor upplever lidanden och eldprov — de ljuva och lyckliga dagar som människans kött har längtat efter är väldigt få eller inga alls, och hon är än mer oförmögen att tillbringa vackra kvällar med Gud och njuta av lyckliga stunder i köttet. Köttet är smutsigt, så vad människans kött ser eller njuter av är inget annat än Guds tuktan som människan inte uppskattar och som tycks sakna normalt förnuft. Det beror

---

på att han kommer att visa sitt rättfärdiga sinnelag som inte gillas av människan, inte tolererar människans överträdelser och avskyr fiender. Gud uppenbarar öppet hela sitt sinnelag med alla nödvändiga medel och avslutar därmed verket som är hans sextusenåriga kamp mot Satan – det verk som syftar till hela mänsklighetens frälsning och den gamle Satans förintelse.

Människans väsen och identitet

Faktum är att israeliterna inte är besvikna; de har följt det arbete som Gud utfört under de senaste sex tusen åren, för jag övergav dem inte. Snarare övergav de mig på grund av synd, eftersom deras förfäder åt frukten som den onde gett till dem från trädet som gav kunskap om gott och ont. Det goda har alltid tillhört mig medan det onda tillhör den onde som lurar mig för syndens skull. Jag klandrar inte människorna, jag tillintetgör dem inte heller skoningslöst eller utsätter dem för obarmhärtig tuktan eftersom ondskan inte ursprungligen tillhörde mänskligheten. Så även om dessa israeliter spikade fast mig på korset inför allmänheten, har de som väntat på Messias och Jehova och längtat efter frälsaren Jesus aldrig glömt mitt löfte: för jag har inte övergett dem. Jag hade trots allt tagit blod som bevis på det förbund jag upprättade med mänskligheten. Detta faktum har blivit det blodsförbund som ristats in i de unga och oskyldigas hjärtan, som ett märke och lika evigt ömsesidigt beroende som himmel och jord. Eftersom jag aldrig har lurat dessa sorgliga själar som jag förutbestämt, utvalt och sedan återlöst och vunnit, dessa som har älskat mig mer än de älskat den onde, ser de otåligt fram emot min återkomst och väntar ivrigt på att möta mig. Eftersom jag aldrig har upphävt det förbund jag upprättat med dem genom blod, är det ingen överraskning att de har väntat enträget. Jag kommer att återerövra dessa lamm som har varit förlorade under många år, för jag har alltid älskat människor. Det är bara det att onda inslag har fogats till det goda hos dem. Jag kommer att vinna tillbaka de stackars själar som älskar mig och som jag har älskat så länge, men hur ska jag kunna få de onda som aldrig har älskat mig, och som har betett sig som fiender, att komma till mitt hus? Trots det blodsförbund som jag har upprättat med mänskligheten kommer jag inte att ta in djävulens och huggormens avkomma som hatar, bekämpar, motarbetar, angriper och fördömer mig. Du bör veta exakt vad som är syftet med mitt arbete och för vem jag utför det. Innehåller din kärlek gott eller ont? Är din kunskap om mig liknande den som David och Moses hade? Tjänar du mig på samma sätt som Abraham gjorde? Du håller förvisso på att fullkomnas av mig, men du måste veta vem du vill representera och vems slutliga utfall du vill dela. Har du under ditt liv, i din upplevelse av mitt verk, bärgat en glädjande och riklig skörd? Är den ymnig och givande? Du bör begrunda dig själv: Du har slitit för min skull i många år men har det någonsin gett dig något? Har du genomgått någon förändring eller uppnått någonting? Har dina mödosamma

---

erfarenheter gjort att du blivit lik Petrus som korsfästes eller lik Paulus som slogs till marken och träffades av ett bländande ljus? Du bör ha någon aning om dessa saker. Jag pratar inte ständigt om, eller ältar, ditt liv som är futtigare än ett senapsfrö och lika litet som ett sandkorn. För att tala klarspråk så är det mänskligheten som jag förvaltar. Livet för människan, som jag en gång hatade men senare plockade upp igen, ser jag inte som en viktig del av min förvaltning. Du ska ha en klar uppfattning om er tidigare identitets sanna natur liksom vem ni tillhörde som slavar. Jag använder följaktligen inte människors ansikten, som är desamma som Satans ansikte, som råmaterial att hantera folk med eftersom människor aldrig var några värdefulla ting. Ni ska minnas den inställning jag hade till er i början och komma ihåg hur jag tilltalade er på den tiden — en benämning som inte saknade praktisk betydelse. Du ska veta att det finns skäl till de beteckningar ni bär. Jag antar att ni alla vet att ni inte tillhörde Gud utan tidigt togs till fånga av Satan och tjänstgjorde som lojala tjänare i hans hem. Dessutom glömde ni bort mig för längesedan, för ni var länge utanför mitt hem och i den ondes händer. De som jag frälser är människor som jag förutbestämde för länge sedan och som jag har återlöst, medan ni är usla själar som har placerats mitt bland mänskligheten som undantag till regeln. Ni ska veta att ni inte tillhör Davids eller Jakobs hus, utan Moabs hus, vars medlemmar utgör en stam av hedningar. Jag upprättade inte något förbund med er utan verkade bara, talade bland er och ledde er. Jag göt inget blod för er utan utförde bara mitt verk bland er för mitt vittnesbörds skull. Visste ni inte det? Liknar mitt arbete verkligen hur Jesus blödde till döds i ert ställe? För det första var det inte värt det, att jag utstod denna stora förödmjukelse för er skull. Gud, som är absolut syndfri, kom direkt till ett ytterst avskyvärt och vidrigt ställe, en värld av svin och hundar som var otjänligt som hem för människor, men trots detta uthärdade jag alla dessa grymma förödmjukelser för min faders härlighet skull och som ett evigt vittnesbörd. Ni bör vara medvetna om hur ni uppför er och inse att ni inte är barn som fötts i ”rika och mäktiga familjer,” utan bara Satans utblottade avkomma. Ni är inte mänsklighetens patriarker och inte heller har ni mänskliga rättigheter eller frihet. Ursprungligen hade ni ingen som helst del i mänsklighetens välsignelser eller i himmelriket. Det beror på att ni befinner er på mänsklighetens absoluta botten och jag har aldrig ägnat en tanke åt er framtid. Så fastän det ingick i min plan att jag i dag skulle ha självtillit nog att fullkomna er, är det

---

här ett arbete utan motstycke eftersom er status är så låg och ni ursprungligen inte hade någon del i mänskligheten. Är inte detta just en välsignelse för människorna?

De som jag räddar är själar som jag för länge sedan befriade ur skärselden, liksom de utvalda som jag besökte för länge sedan, för de har längtat efter att jag ska framträda bland dem igen. De har älskat mig och mitt förbund, som jag instiftat med blod därför att jag har älskat dem, finns inskrivet i deras hjärtan. De är som vilsegångna lamm som har letat efter mig i många år och de är goda; därför kallar jag dem för goda israeliter och underbara små änglar. Om jag var bland dem skulle jag inte lida denna förödmjukelse, och det beror på att de älskar mig mer än de älskar sina egna liv, och jag älskar dem som det allra vackraste bland allt som finns. Det beror på att de skapades av mig och tillhör mig; de har aldrig glömt mig. Deras kärlek överträffar er och de älskar mig mer än ni älskar era egna liv. De underordnar sig mig precis som små vita duvor underordnar sig himlen, och i deras hjärtan finns mer lydnad gentemot mig än i era hjärtan. Och det beror på att de är ättlingar till Jakob, barn av Adam, och tillhör mina utvalda. Det beror på att jag har älskat dem så länge — och älskat dem ännu mer än jag älskar er. Det beror på att ni är för upproriska, ni gör ett så kraftigt motstånd, ni ser ner på mig för mycket, ni är för kyliga mot mig, ni älskar mig för lite, och ni hatar mig för mycket. Ni föraktar mitt arbete och föraktar mina handlingar för mycket. Till skillnad från dem har ni aldrig satt värde på mina gärningar. Tvärtom föraktar ni dem, och era ögon är röda av oro precis som Satans. Var är er underkastelse? Var är er karaktär? Var är er kärlek? När har ni visat prov på den kärlek som finns inom er? När har ni tagit mitt verk på allvar? Stackars dessa underbara änglar som ivrigt ser fram emot min ankomst och lider så oerhört medan de väntar otåligt på mig, för jag älskar dem så innerligt. Men vad jag ser idag är en sådan omänsklig värld som inte har någonting med dem att göra. Tror ni inte att era samveten blev förlamade och okänsliga för länge sedan? Tycker ni inte att ni är ett avskum som förhindrar min återförening med dessa underbara änglar? Har de inte alltid väntat på min återkomst? Har de inte alltid väntat på att bli återförenade med mig? Har de inte alltid sett fram emot att kunna tillbringa härliga dagar tillsammans med mig och äta med mig? Har ni någonsin insett vad ni gör i dag: härjar överallt i världen, smider ränker mot varandra, lurar varandra, beter er bedrägligt, hemlighetsfullt och skamlöst, saknar kunskap om sanningen, agerar ohederligt och svekfullt, smickrar, anser att ni alltid har rätt och är bättre än alla andra, är arroganta

---

och agerar ociviliserat likt vilda djur i bergen och lika grymt som odjurens konung — anstår det en människa att uppträda på det här viset? Ni är ohyfsade och oresonliga. Ni har aldrig värdesatt mina ord, utan istället har ni intagit en hånfull inställning gentemot dem. Varifrån ska prestationer, ett sant mänskligt liv och underbara förhoppningar komma när det är så här? Kommer din överdådiga fantasi verkligen att rädda dig från tigerns mun? Kommer den verkligen att rädda dig från de brännande lågorna? Skulle du ha fallit så här djupt om du verkligen betraktat mitt verk som en ovärderlig skatt? Kan det vara så att ditt öde faktiskt inte kan ändras? Är du villig att dö och känna sådan ånger?

Människans medfödda identitet och hennes värde: Hur är de egentligen?

Ni separerades från gyttja och hur man än ser det var ni av samma slag som det där som plockades upp ur sörjan på botten, smutsiga och avskydda av Gud. Ni tillhörde Satan och hade en gång trampats ner och orenats av honom. Det är därför det sägs att ni separerades från gyttja och ni är allt annat än heliga — tvärtom är ni ickemänskliga ting som länge varit föremål för Satans knep. Det här är den mest träffande bedömningen av er. Ni behöver känna till att ni ursprungligen var som föroreningar man hittar i stillastående vatten och slam, motsatsen till eftertraktade fångster som fisk och räkor, för det går inte att få ut något av er som man har någon glädje av. Rent ut sagt är ni de sämsta kräken i ett uselt samhälle, värre än svin och hundar. Att tilltala er med sådana ord är ärligt talat varken att gå för långt eller att överdriva, utan tvärtom förenklar det saken. Att tilltala er med sådana ord skulle till och med kunna sägas vara ett sätt att visa er aktning. Era insikter, ert sätt att prata, ert beteende som människor och varenda sida av ert liv, inklusive er status i gyttjan, räcker för att bevisa att er identitet är ” bortom det vanliga”.

Vad är er förståelse av välsignelser?

Även om de som är födda i denna tidsålder är föremål för Satans och de smutsiga demonernas fördärv, är det också sant att de kan få stor frälsning på grund av detta fördärv, till och med större än boskapen som täckte bergen och slätterna och den stora familjeegendomen som Job fick, och den är också större än den välsignelse som Job fick i att se Jehova efter sina prövningar. Det var först efter att Job hade genomgått dödens prövning som han kunde höra Jehovas ord. Job hörde Jehovas röst i virvelvinden, men han såg inte Jehovas ansikte och han kände inte hans sinnelag. Det Job fick var bara de fysiska ägodelar som ger köttet njutning och de vackraste barnen i de omgivande städerna, samt beskydd från himlens änglar. Han såg aldrig Jehova, och även om han kallades rättfärdig, kände han aldrig Jehovas sinnelag. Även om dagens folk är tillfälligt fattiga i materiella njutningar eller upplever en fientlig yttre omvärld, har jag uppenbarat mitt sinnelag som jag aldrig öppnat upp för mänskligheten i föregående tidsåldrar och vilket alltid varit hemligt, liksom mina mysterier från före tidsåldrarnas början till de obetydligaste människorna, till vilka jag också har givit den största frälsningen. Det här är första gången jag har gjort så. Jag har aldrig gjort den här sortens verk förut, och även om ni är långt mindre än Job, är det ni har fått och sett vida överlägset Job. Även om ni har utstått alla sorters lidanden och plågor, är det lidandet inte som Jobs prövningar, utan det är domen och tuktan som folk fått på grund av sin upproriskhet och sitt motstånd, och på grund av mitt rättfärdiga sinnelag. Det är rättfärdig dom, tuktan och förbannelse. Job var en av israeliterna, en av de rättfärdiga som fick motta Jehovas stora kärlek och barmhärtighet. Han begick inga onda handlingar och han gjorde inte motstånd mot Jehova. Istället var han troget hängiven Jehova och han prövades för sin rättfärdighet, och han genomgick eldiga prövningar för att han var en trogen tjänare till Jehova. Dagens människor är utsatta för min dom och förbannelse på grund av sin smutsighet och orättfärdighet. Även om deras lidande inte är att jämföra med vad Job utstod när han förlorade sin boskap, sina ägodelar, sina tjänare, sina barn och alla dem som stod honom nära, så är det som folk genomgår det eldiga förfinandet och brinnandet; vad som är mer allvarligt än det Job upplevde är att denna sorts prövning inte förkortas eller tas bort på grund av deras svaghet, snarare är den långtgående till deras sista dag i livet. Detta är straff, dom, förbannelse – det är obarmhärtigt brinnande och än mer, det är mänsklighetens rättmätiga ”arv”. Det är vad

---

de förtjänar, och det är platsen för uttryckandet av mitt rättfärdiga sinnelag. Det är ett känt faktum. Men vad folk har fått övergå vid vad de har utstått nu. Det ni har lidit är bara motgångar på grund av dårskap, men era vinster är hundra gånger större än era lidanden. Enligt Israels lagar i Gamla testamentet kommer alla de som gör motstånd mot mig, alla de som öppet dömer mig och alla de som inte följer min väg men oförskämt bär fram hädiska offer till mig, med säkerhet att bli förtärda av eld i templet, eller så kommer några av de utvalda folket att stena dem till döds, och även deras egna efterkommande och andra direkta släktingar kommer att drabbas av min förbannelse, och i världen som kommer ska de inte vara fria, utan vara mina slavars slavar, och jag kommer att driva ut dem i exil bland hedningarna och de kommer inte kunna återvända till sitt hemland. Sett till deras handlingar – deras beteenden – är lidandet som dagens folk utstår inte i närheten av att vara lika allvarligt som straffet israeliterna led. Att säga att det ni nu lider är vedergällning är inte utan anledning, och det är för att ni verkligen har gått över gränsen, och om ni hade varit i Israel skulle ni blivit en av de eviga syndarna och ni skulle ha huggits i bitar av israeliterna för längesen, liksom blivit brända av elden från himlen i Jehovas tempel. Och vad är det som ni nu har vunnit? Vad har ni fått, vad har ni åtnjutit? Jag har uppenbarat mitt rättfärdiga sinnelag i er, men det viktigaste är att jag har visat mitt tålmod för mänsklighetens försoning. Man skulle kunna säga att allt jag har gjort i er är ett tålmodsvärk, att det är för min förvaltning, och än mer är det för mänsklighetens åtnjutande.

Även om Job uthärdade prövningar från Jehova, var han bara en rättfärdig man som tillbad Jehova, och även när han uthärdade dessa prövningar klagade han inte på honom, utan han värdesatte sitt möte med Jehova. Det är inte bara så att dagens människor inte värdesätter Jehovas närvaro, utan de avvisar, avskyr, klagar på och hånar hans framträdande. Har ni inte fått mer än lite? Har era lidanden verkligen varit så stora? Har inte era välsignelser varit större än de Maria och Jakob fick? Har ert motstånd varit fattigt? Kan det vara så att det jag begärt av er, vad jag bett er om, har varit för stort och för mycket? Min vrede släpptes bara lös över de israeliter som gjorde motstånd mot mig, inte direkt över er, och det ni har fått har bara varit min obarmhärtiga dom och avslöjanden liksom den obevekliga eldiga förfiningen. Trots detta gör människor fortfarande motstånd mot mig och avvisar mig utan minsta spår av lydnad. Och det finns till och med dem som distanserar sig från mig och förnekar mig;

---

den sortens person är inte bättre än menigheten kring Kora och Datan som opponerade sig mot Mose. Folkens hjärtan är alltför förstockade, och deras natur alltför envis. De kommer aldrig ändra sina gamla vägar. De blottas som en prostituerad mitt på ljusan dag av mitt tal, och mina ord är så stränga att de är ”opassande”, exponerar människors natur i dagens ljus. Men folk bara nickar, låter lite tårar falla och har knappt några ledsna känslor. När det väl är över är de lika vildsinta som vilddjurens kung i bergen och de har ingen medvetenhet alls. Hur kan människor med ett sådant sinnelag veta att de åtnjutit välsignelser mer än hundrafalt större än Jobs? Hur kan de upptäcka att vad de njutit av är välsignelser som knappt setts genom tidsåldrarna, som ingen människa någonsin åtnjutit tidigare? Hur kan människors samveten känna denna sorts välsignelse som för med sig straff? För att tala klarspråk; allt jag begär av er är för att ni ska kunna vara föredömen för mitt verk och vara vittnen för hela mitt sinnelag och alla mina handlingar, och så att ni må bli fria från Satans anfäktelser. Men mänskligheten avvisas alltid av mitt verk och är avsiktligt fientlig mot det. Hur skulle en sådan person inte kunna hetsa mig att återinföra Israels lagar och att låta dem drabbas av min vrede mot Israel? Även om det är många av er som är ”lydiga” mot mig, finns det ännu fler som är av samma sort som Koras skara. När jag väl uppnått min fulla härlighet ska jag ta elden från himlen och bränna dem till aska. Ni ska veta att jag inte längre kommer tukta folk med mina ord, utan innan jag gör Israels verk, ska jag helt förbränna den sort som Koras skara, som gör motstånd mot mig och som jag sedan länge har utplånat. Mänskligheten kommer inte längre ha möjligheten att njuta av mig, utan allt de kommer se är vreden och mina ”flammar” från himlen. Jag kommer avslöja alla folks slut och jag kommer dela upp allt folk i olika kategorier. Jag kommer notera varje upprorisk handling de gör och sedan slutföra mitt verk, så att människors slut kommer att bestämmas baserat på min dom medan jag var på jorden, liksom deras attityder mot mig. När den tiden kommer, kommer ingenting att kunna ändra deras slut. Låt människor avslöja sina egna slut! Låt mig överlämna folkens slut till den himmelske Fadern.

Vad förstår du när det gäller Gud?

Folk har trott på Gud länge, men ändå har de flesta ingen förståelse för ordet "Gud". De följer bara med i något slags virrvarr. De har ingen aning om exakt varför människan borde tro på Gud eller exakt vad Gud är. Om folk bara vet att de ska tro på och följa Gud, men inte vad Gud är, och inte förstår Gud, är det då inte det största skämtet i världen? Även om människor har bevittnat många himmelska mysterier vid det här laget och hört mycket djup kunskap som människan aldrig tidigare hade förstått, befinner de sig i mörkret när det gäller många av de mest grundläggande sanningar som de än så länge inte funderat på. Vissa säger kanske: "Vi har trott på Gud i många år. Hur skulle vi inte kunna veta vad Gud är? Nedvärderar inte det här oss?" Men trots att folk följer mig i dag vet de i själva verket ingen om verket i dag, och de fattar inte ens de mest uppenbara och enkla frågor, än mindre sådana komplexa frågor som de som handlar om Gud. Du bör veta att de frågor som du viftar bort och inte kan upptäcka är de som du borde förstå bäst, för du kan inget annat än att följa massan och du lägger inte vikt vid och bryr dig inte om vad du borde utrusta dig med. Vet du verkligen varför du borde tro på Gud? Vet du verkligen vad Gud är? Vet du verkligen vad människan är? Som en människa som tror på Gud, om du inte lyckas förstå de här sakerna, förlorar du då inte värdigheten som någon som tror på Gud? Mitt verk i dag är detta: att få människor att förstå sitt väsen, förstå allt som jag gör och lära känna Guds sanna ansikte. Det här är den sista akten i min förvaltningsplan, det sista stadiet av mitt verk. Det är därför jag berättar för er om alla livets mysterier i förväg, så att ni alla kan acceptera dem från mig. Eftersom det här är den sista tidsålderns verk, måste jag berätta för er om alla livets sanningar som ni aldrig har tagit in tidigare, även om ni är oförmögna att absorbera dem och att tåla dem, eftersom ni helt enkelt är otillräckliga och alltför dåligt utrustade. Jag vill avsluta mitt verk, göra färdigt allt mitt nödvändiga verk och informera er fullständigt om vilket uppdrag jag ger er, så att ni inte än en gång går vilse och faller för den ondas bedrägerier när mörkret nedstiger. Det finns många vägar bortom din förståelse, många saker du inte förstår. Du är så okunnig. Jag är väl medveten om din mognad och dina tillkortakommanden. Av den anledningen, trots att det finns många ord som du inte kommer att kunna absorbera, vill jag fortfarande berätta alla dessa sanningar för dig som du aldrig har tagit in tidigare – eftersom jag fortsätter oroa mig för om du, med din aktuella mognad, kommer att kunna vittna om mig. Det är inte så att jag förminskar er.

Ni är alla vilddjur som inte har genomgått min formella utbildning och det är verkligen diskutabelt hur mycket ära som finns inom er. Trots att jag har lagt ner otroligt mycket energi på att verka på er, tycks det som att de positiva delarna i er är praktiskt taget obefintliga, medan däremot de negativa delarna kan räknas på ena handens fingrar och bara tjänstgör som vittnesbörd som skämmer ut Satan. I stort sett allt annat i er är Satans gift. För mig ser ni ut som om ni är bortom räddning. Så med tanke på hur saker och ting är nu, tittar jag på era olika beteenden och jag känner äntligen till er sanna mognad. Det är därför jag fortsätter oroa mig för er: Om människan lämnas att leva livet på egen hand, kommer hon då verkligen att klara sig bättre än eller lika bra som hur hon klarar sig i dag? Oroar ni er inte över er barnsliga mognad? Kan ni verkligen vara som Israels utvalda folk, lojala mot mig och endast mig under alla omständigheter? Det som uppenbaras i er är inte busigheten hos barn som har irrat bort från sina föräldrar, utan den råhet som bryter fram ur djur som är utom räckhåll för sina ägares piskor. Ni borde känna till er natur, vilken också är den svaghet som ni alla delar, er gemensamma krämpan. Min enda uppmaning till er i dag är alltså att vittna om mig. Låt inte under några omständigheter den gamla krämpan flamma upp igen. Det viktigaste är att avge vittnesbörd. Det är hjärtat av mitt verk. Ni bör acceptera mina ord precis som Maria accepterade Jehovas uppenbarelse som kom till henne i en dröm, att tro och sedan lyda. Endast detta anses som att vara kysk. För det är ni som hör mina ord mest, de som är mest välsignade av mig. Jag ger er alla mina värdefulla ägodelar och skänker er precis allt. Er status och Israels folks status skiljer sig emellertid så mycket, det är hela världar mellan dem. I jämförelse med dem får ni emellertid så mycket mer. Medan de väntar desperat på mitt framträdande ägnar ni trevliga dagar med mig och tar del av mina rikedomar. I jämförelse, vad ger er rätten att klaga högljutt och bråka med mig och kräva delar av mina ägodelar? Får ni inte tillräckligt? Jag ger er så mycket, men det som ni ger mig i gengäld är hjärtskärande sorg och ångest, och hejdlöst agg och missnöje. Ni är så motbjudande – men samtidigt är ni också beklagansvärda, så jag har inget annat val än att svälja all min förbittring och protestera mot er om och om igen. Under dessa flera tusen år av verk hade jag aldrig tidigare kommit med några invändningar mot mänskligheten eftersom jag har upptäckt att i den mänskliga historiens utveckling är bara sveken bland er de mest välkända. De är som värdefulla arv som lämnats över till er av antikens berömda förfäder. Som jag hatar de där omänskliga svinen och hundarna.

Ni är alltför samvetslösa! Er karaktär är alltför usel! Era hjärtan är alltför förhärdade! Om jag tog mina ord och mitt verk till israeliterna skulle jag ha vunnit ära för länge sedan. Men bland er är det annorlunda. Bland er finns det bara grym underlåtenhet, kalla handen från er och era ursäkter. Ni är alltför likgiltiga och alltför värdelösa!

Ni borde erbjuda allt ni har för mitt verk. Ni borde utföra arbete som gynnar mig. Jag vill berätta för er om allt som ni inte har klart för er så att ni kan vinna allt ni saknar från mig. Även om era brister är oräkneliga, är jag beredd att fortsätta utföra det verk som jag borde göra på er och bevilja er min sista barmhärtighet, så att ni kan dra nytta av mig och vinna den ära som är frånvarande i er och som världen aldrig har sett. Jag har arbetat i så många år, men ändå har ingen bland människorna någonsin känt mig. Jag vill berätta hemligheter för er som jag aldrig har berättat för någon annan.

Bland människorna var jag Anden som de inte kunde se, Anden som de aldrig kunde komma i kontakt med. Tack vare de tre stadierna av mitt verk på jorden (världens skapelse, försoning och förstörelse), uppenbarar jag mig i deras mitt vid olika tillfällen (aldrig offentligt) för att utföra mitt verk bland människorna. Den första gången jag uppträdde bland människorna var under Försoningens Tidsålder. Naturligtvis uppträdde jag i den judiska familjen; därför var det judiska folket de som fick se Gud komma till jorden. Anledningen till att jag utförde det här verket personligen var att jag ville använda mitt inkarnerade kött som ett syndoffer i mitt försonande verk. Så de första som såg mig var judarna under Nådens Tidsålder. Det var första gången jag verkade i köttet. Under Rikets Tidsålder är mitt verk att erövra och göra fullkomlig, så än en gång utför jag herdearbete i köttet. Det här är andra gången som jag verkar i köttet. Under de sista två stadierna av verket är det som folk kommer i kontakt med inte längre den osynliga, oåtkomliga Anden, utan en person som är Anden aktualiserad som kött. I människans ögon blir jag därmed än en gång en person som inte ser ut eller känns som Gud. Dessutom är den Gud som folk ser inte bara manlig, utan även kvinnlig, vilket är det som förbluffar och förbryllar dem mest. Gång på gång river mitt enastående verk upp gamla uppfattningar som har funnits i många, många år. Folk är chockade! Gud är inte bara den Helige Ande, den Anden, den sjufalt intensifierade Anden, den allomfattande Anden, utan också en person, en vanlig person, en exceptionellt vanlig person. Han är inte bara manlig, utan också kvinnlig. De liknar varandra på så vis att de båda är födda av människor, och skiljer sig på så vis att den ena är avlad av den Helige

---

Ande och den andra är född av en människa men direkt härstammar från Anden. De liknar varandra på så vis att båda Guds inkarnerade kött utför Gud Faderns verk, och skiljer sig från varandra på det viset att den ena utför försoningens verk och den andra utför erövringsverk. Båda representerar Gud Fadern, men den ena är försoningens Herre fylld med kärleksfull vänlighet och nåd, medan den andra är rättfärdighetens Gud fylld med vrede och dom. Den ena är den högsta befälhavaren som inleder det försonande verket och den andra är den rättfärdige Guden som åstadkommer det erövringsverket. Den ena är början, den andra är slutet. Den ena är kött utan synd, den andra är kött som slutför försoningen, fortsätter verket och aldrig tillhör synden. Båda är samma Ande, men de vistas i olika kött och är födda på olika platser. Och flera tusen år skiljer dem åt. Samtidigt kompletterar deras verk varandra och står aldrig i konflikt med varandra och det går att tala om dem i samma andetag. Båda är personer, men den ena är en nyfödd gosse och den andra är en liten flicka. I alla dessa år har folk sett inte bara Anden och inte bara en människa, en man, utan också många saker som inte passar ihop med mänskliga föreställningar och därför kan de aldrig riktigt förstå mig. De fortsätter att tro på mig till hälften och tvivla på mig till hälften, som om jag existerar samtidigt som jag också är en illusorisk dröm. Det är därför som folk fortfarande, fram till denna dag, inte vet vad Gud är. Kan du verkligen sammanfatta mig i en enda mening? Vågar du på riktigt säga "Jesus är ingen annan än Gud och Gud är ingen annan än Jesus"? Är du verkligen så djärv att du kan säga "Gud är ingen annan än Anden och Anden är ingen annan än Gud"? Är du bekväm med att säga "Gud är bara en person som iklätt sig kött"? Har du verkligen modet att hävda att "Jesu avbild är helt enkelt Guds stora avbild"? Klarar du av att grundligt förklara Guds sinnelag och avbild med hjälp av din gåva för ord? Vågar du verkligen säga "Gud skapade endast män, inte kvinnor, efter sin egen avbild"? Om du säger det, då skulle ingen kvinna vara bland mina utvalda och kvinnor skulle absolut inte vara en del av människosläktet. Vet du nu verkligen vad Gud är? Är Gud en människa? Är Gud en Ande? Är Gud verkligen en man? Kan enbart Jesus slutföra det verk som jag vill göra? Om du väljer endast en av ovanstående för att sammanfatta mitt väsen, då vore du en synnerligen okunnig trofast troende. Om jag verkar som inkarnerat kött en gång, och endast en gång, får du då begränsa mig? Kan du verkligen förstå mig helt med en enda blick? Kan du verkligen sammanfatta mig fullständigt enbart tack vare vad du har exponerats för under din livstid? Och om jag i

---

mina två inkarnationer utför liknande verk, hur skulle du då uppfatta mig? Skulle du kunna lämna mig uppspikad på korset för evigt? Kan Gud vara så enkel som du säger?

Även om er tro är väldigt uppriktig, kan ingen ibland er förklara mig fullständigt, och ingen ibland er klarar av att vittna helt och hållet om alla sanningar som ni ser. Tänk så saken. Just nu är de flesta av er försumliga vad gäller era plikter. I stället jagar ni efter saker som tillhör köttet, mättar köttet och njuter girigt av köttet. Ni besitter inte mycket sanning. Hur kan ni då bära vittnesbörd om allt som ni har sett? Är ni verkligen övertygade om att ni kan vara mina vittnen? Om du en dag inte klarar av att vittna om allt du har sett i dag, då kommer du att ha förlorat funktionen hos en skapad varelse. Det kommer inte att finnas någon mening över huvud taget med din existens. Du kommer inte att vara värd att vara människa. Man skulle till och med kunna säga att du inte kommer att vara en människa! Jag har utfört oändligt mycket verk på er. Men eftersom du i nuläget inte lär dig någonting, vet någonting och arbetar i onödan kommer du, när jag behöver expandera mitt verk, bara stirra tomt, stum och fullständigt värdelös. Kommer inte det att göra dig till en alla tiders syndare? När den tiden kommer, kan det då inte hända att du känner den djupaste ånger? Kan det inte hända att du försjunker i bedrävelse? Jag utför inte hela mitt verk i dag för att jag är sysslolös och uttråkad, utan för att lägga en grund för mitt framtida verk. Det handlar inte om att jag befinner mig i en återvändsgränd och måste komma på något nytt. Du måste förstå det verk jag utför; det är inte något som utförs av ett barn som leker på gatan, utan det är ett verk jag utför som representant för min Fader. Du bör veta att jag inte gör allt det här själv. Jag representerar snarare min Fader. Din roll är under tiden enbart att följa, lyda, förändra och vittna. Det du bör förstå är varför du bör tro på mig. Det är den viktigaste frågan som ni alla måste förstå. För sin äras skull förutbestämde min Fader er alla åt mig i samma stund som han skapade världen. Det var enbart för mitt verks och hans äras skull som han förutbestämde er. Det är tack vare min Fader som ni tror på mig; det är tack vare min Faders förutbestämmelse som ni följer mig. Inget av det här har ni valt själva. Ännu viktigare är det att ni förstår att det är ni som min Fader skänkte till mig för att ni skall vittna om mig. Eftersom han skänkte er till mig borde ni följa de vägar som jag skänker till er och de vägar och de ord jag lär er, för det är er plikt att följa mina vägar. Det här är det ursprungliga syftet med er tro på mig. Så jag säger till er, ni är enbart människor som min Fader skänkte till mig för att ni skulle följa mina vägar. Ni

---

tror emellertid bara på mig; ni kommer inte från mig eftersom ni inte tillhör den israelitiska familjen utan i stället är från den uråldriga ormens släkte. Det enda jag ber om är att ni ska bära vittnesbörd om mig, men i dag måste ni vandra mina vägar. Allt det här är för framtida vittnesbörds skull. Om ni bara fungerar som människor som lyssnar till mina vägar, då kommer ni inte ha något värde och betydelsen av att min Fader skänkte er till mig kommer att gå förlorad. Det som jag insisterar på att få berätta för er är det här: ”Ni bör vandra mina vägar.”

Vad det innebär att vara en verklig människa

Det har alltid varit min plikt att förvalta människan, och att erövra henne var något jag beslutade när jag skapade världen. Folk kanske inte vet att jag kommer att erövra människan helt och hållet i den sista tiden eller att erövrandet av de upproriska bland människorna utgör beviset på min seger över Satan. Men redan när min fiende tog strid med mig berättade jag för honom att jag skulle erövra dessa som Satan hade tagit fånga och hade gjort till sina barn, till sina trogna tjänare som vakade över hans hem. Den ursprungliga innebörden av att erövra är att besegra, att utsätta någon för förödmjukelse. På israeliternas språk betyder det att fullständigt besegra, förstöra, och omöjliggöra ytterligare motstånd mot mig. Men som uttrycket används idag bland er är innebörden att erövra. Ni bör veta att min avsikt alltid har varit att helt tillintetgöra och utrota den onde ur mänskligheten, så att han inte längre kan göra uppror mot mig, än mindre ha kraft nog att avbryta eller störa mitt verk. Vad det gäller människan har det här ordet alltså kommit att betyda erövring. Oavsett vilka bibetydelser termen har, är syftet med mitt verk att besegra mänskligheten. För även om mänskligheten förvisso hjälper till med min förvaltning, så är den, för att uttrycka det mer precist, inget annat än min fiende. Mänskligheten är den onde som sätter sig upp mot mig och inte lyder mig. Mänskligheten är inget annat än avkomman till den onde som jag förbannat. Mänskligheten är inget annat än ättlingarna till ärkeängeln som bedrog mig. Mänskligheten är inget annat än arvet efter djävulen som jag avvisade för länge sedan och som sedan dess har varit min oförsonliga fiende. Ovanför den mänskliga rasen är himlen dunkel och dyster utan minsta skymt av klarhet, och människans värld är höljd i becksvart mörker så att den som lever där inte ens kan se sin egen utsträckta hand framför ansiktet eller solen när han höjer blicken. Vägen under hans fötter slingrar sig fram, krokig, lerig och full av gropar; hela landskapet är fyllt med lik. De mörka hörnen är fyllda med de dödas kvarlevor, och i de kalla och skuggiga hörnen har massor av demoner slagit sig ner. Demoner kommer och går i horder överallt i människornas värld. Avkommorna av alla slags vilddjur, täckta av smuts, är inbegripna i skriande strider och ljudet sätter skräck i hjärtat. I dessa tider, i denna värld, detta "jordiska paradiset" — vart skall man ta vägen för att söka livets lyckoämnen? Vart kan man ta vägen för att finna sitt livs slutmål? Mänskligheten, som för länge sedan trampats ner under Satans fötter, har från första stund varit en skådespelare som tagit på sig Satans skepnad — och inte

---

bara det, utan människan är Satan förkroppsligad och tjänar som det bevis som klart och tydligt vittnar om Satan. Hur kan denna mänskliga ras, denna hop av degenererat avskum, denna fördärvade mänskliga familjs avkomma, vittna om Gud? Hur kommer min härlighet fram? Var kan man börja tala om mitt vittnesbörd? Den fiende som, efter att ha fördärvat mänskligheten, står emot mig, har redan tagit mänskligheten – den mänsklighet som jag skapade för länge sedan och som var full av min härlighet och mitt utlevande – och solkat ned den. Han har ryckt bort min härlighet, och allt han har genomsyrat människan med är gift kraftigt spetsat med Satans fulhet och saft av frukten från trädet som gav kunskap om gott och ont. I begynnelsen skapade jag människan, jag skapade alltså mänsklighetens anfader, Adam. Han försågs med kropp och utseende, bräddfull av energi, bräddfull av livskraft, och dessutom var han tillsammans med min härlighet. Det var den underbara dag när jag skapade människan. Därefter formades Eva av Adams kropp, och hon blev människans anmoder, och därför var de människor jag skapade fyllda av min andedräkt och till brädden fyllda med min härlighet. Adam föddes ursprungligen av min hand och han var min avbild. Den ursprungliga betydelsen av "Adam" var alltså en varelse skapad av mig, genomsyrad av min livsenergi, genomsyrad av min härlighet, med form och utseende, med ande och andedräkt. Han var den enda skapade varelsen som hade en ande och var kapabel att representera mig, vara min avbild och att ta emot min andedräkt. Till en början var Eva den andra människan utrustad med andedräkt vars skapelse jag hade bestämt, så den ursprungliga betydelsen av "Eva" var en skapad varelse som skulle föra min härlighet vidare, en varelse fylld med min livskraft och dessutom försedd med min härlighet. Eva kom från Adam, så hon var också min avbild, för hon var den andra människan som skapats till min avbild. Den ursprungliga betydelsen av "Eva" var en levande människa med ande, kropp och ben, mitt andra vittnesbörd liksom min andra mänskliga avbild. De var mänsklighetens förfäder, människans rena och dyrbara skatt och – från första början – levande varelser försedda med ande. Men den onde förtrampade avkomlingarna till mänsklighetens förfäder, tog dem till fånga och kastade in den mänskliga världen i totalt mörker, så att avkomman inte längre tror på min existens. Vad som är än mer avskyvärt är att samtidigt som den onde fördärvar människor och trampar ner dem, rycker han hänsynslöst bort min härlighet, mitt vittnesbörd, den livskraft jag skänkte dem, den andedräkt och det liv som jag blåste in i dem, hela min härlighet i den mänskliga

---

världen och allt det hjärteblod jag har offrat för mänskligheten. Mänskligheten befinner sig inte längre i ljuset, människorna har förlorat allt jag gett dem och kastat bort den härlighet jag skänkt. Hur skulle de kunna erkänna mig som alla skapade varelsers Herre? Hur skulle de kunna fortsätta tro på min existens i himlen? Hur skulle de kunna upptäcka hur min härlighet manifesterar sig på jorden? Hur skulle dessa barnbarn kunna betrakta den Gud som deras förfäder dyrkade som den Herre som skapat dem? Dessa beklagansvärda barnbarn har generöst "gett" den onde den härlighet, den avbild och det vittnesbörd som jag skänkte Adam och Eva, liksom det liv jag skänkte mänskligheten och som de är beroende av för att existera. Utan att bry sig det minsta om den ondes närvaro ger de all min härlighet till honom. Är de inte urtypen för vad som kallar "avskum"? Hur skulle en sådan mänsklighet, sådana onda demoner, sådana vandrande lik, sådana Satans figurer, och sådana fiender till mig kunna äga min härlighet? Jag kommer att återta min härlighet, återta mitt vittnesbörd som finns bland människorna, liksom allt annat som en gång tillhörde mig och som jag för länge sedan gav till mänskligheten; jag kommer att erövra mänskligheten fullkomligt. Men du ska veta att de människor jag skapade var heliga personer som var mina avbilder och bar min härlighet. De tillhörde inte Satan och var inte utsatta för hans trampande, utan de var en ren manifestation av mig, fri från minsta spår av Satans gift. Och därför låter jag mänskligheten veta att jag bara vill ha det som är skapat med min hand, de heliga som jag älskar och som inte tillhör något annat väsen. Vidare skall jag finna behag i dem och betrakta dem som min härlighet. Men det jag vill ha är inte den mänsklighet som fördärvats av Satan, som idag tillhör honom och inte längre är min ursprungliga skapelse. Eftersom jag har för avsikt att återta min härlighet som finns i den mänskliga världen kommer jag helt att erövra de kvarvarande överlevande bland människorna som bevis på min härlighet då jag besegrat Satan. Jag tar bara mitt vittnesbörd som en utkristallisering av mitt jag, som föremålet för min glädje. Detta är min vilja.

Det har tagit mänskligheten tiotusentals år av historia att komma dit den är idag, men den mänsklighet jag skapade i begynnelsen har för länge sedan försjunkit i degeneration. Den är inte längre den mänsklighet jag vill se, så i mina ögon förtjänar människorna inte längre att kallas mänsklighet. Snarare är de mänsklighetens avskum som Satan har tagit som fångar, ruttna vandrande lik som Satan bor i och klär sig med. Folk litar inte på min existens och inte heller välkomnar de min ankomst.

Mänskligheten svarar bara motvilligt på mina önskemål, instämmer tillfälligt i dem och delar inte uppriktigt livets glädje och sorg med mig. Eftersom folk betraktar mig som outgrundlig, ler de motvilligt mot mig med samma inställsamma attityd som mot en makthavare, för folk har ingen kunskap om mitt verk och än mindre vet de om min vilja idag. Jag skall vara ärlig mot er: När dagen kommer blir lidandet för var och en som tillber mig mycket lättare att utstå än ert lidande. Faktum är att graden av er tro på mig inte överskrider Jobs tro – till och med de judiska fariséernas har mer tro än ni – så om eldens dag sänker sig kommer ert lidande att bli svårare än för fariséerna när de tillrättavisades av Jesus, svårare än för de 250 ledarnas som satte sig upp mot Mose, och svårare än för Sodom under de förbrännande lågorna då staden förstördes. När Mose slog på klippan och det vatten som Jehova skänkte rann fram, var det på grund av hans tro. När David med hjärtat fyllt av glädje spelade på lyran och prisade mig, Jehova, var det på grund av hans tro. När Job förlorade sin boskap som fyllde bergen och sina outsägliga rikedomar och hans kropp blev full av ömma bölder, var det på grund av hans tro. När han kunde höra min, Jehovas, röst och se min, Jehovas, härlighet, var det på grund av hans tro. Att Petrus kunde följa Jesus Kristus berodde på hans tro. Att han kunde spikas fast på korset för min skull och avge ett härligt vittnesbörd berodde också på hans tro. När Johannes såg Människosönens härliga gestalt berodde det på hans tro. När han såg visionen av de yttersta dagarna berodde det än mer på hans tro. Att de så kallade massorna från de hedniska folken har fått min uppenbarelse och fått veta att jag har återvänt i köttet för att utföra mitt verk bland människorna beror också på deras tro. Alla dessa som slagits ner av mina hårda ord och ändå tröstas av dem och är frälsta – har de inte blivit det på grund av sin tro? De som tror på mig men ändå drabbas av umbäranden, har de inte också förkastats av världen? De som lever utanför mitt ord och flyr undan prövningens lidande, driver de inte alla planlöst genom världen? De liknar höstlöv som fladdrar hit och dit, utan någonstans att vila, än mindre med mina ord till tröst. Är de inte tiggare som vandrar på gatorna utanför himmelriket och driver planlöst från plats till plats, även om min tuktan och förädling inte följer dem? Är världen verkligen din viloplats? Kan du verkligen få ens det blekaste belåtna leende från världen genom att undvika min tuktan? Kan du verkligen använda din flyktiga glädje till att täcka över tomheten i ditt hjärta, den tomhet som inte kan döljas? Du kanske kan lura alla i din familj, men du kan aldrig lura mig. Eftersom din tro är alltför torftig är du

---

fortfarande, än i dag, oförmögen att hitta några av de fröjder som livet har att erbjuda. Jag uppmanar dig: det är bättre att du uppriktigt ägnar halva ditt liv åt mig än att du lever hela livet i medelmåttighet och ständigt slit för köttet samtidigt som du måste gå igenom allt det lidande en människa knappt förmår uthärda. Vad är det för mening med att värdera dig själv så högt och fly från min tuktan? Vad är det för mening med att gömma dig för min tillfälliga tuktan bara för att skörda en evighet av svårigheter, en evighet av tuktan? Jag tvingar faktiskt inte någon att lyda min vilja. Om någon vore verkligt villig att underordna sig alla mina planer skulle jag inte behandla honom illa. Men jag kräver att alla människor tror på mig, precis som Job trodde på mig, Jehova. Om er tro är större än Tomas tro kommer jag att lovorda den, i er lojalitet kommer ni att finna min lycksalighet och ni kommer helt visst att finna min härlighet under era dagar. Men människor som tror på världen och tror på djävulen har förhärdat sina hjärtan, precis som massorna i staden Sodom, med vindsvepta sandkorn i ögonen och erbjudanden från djävulen i munnen, och deras fördunklade sinnen har sedan länge varit besatta av den onde som har lagt världen under sig. Deras tankar har nästan helt tagits till fånga av forntidens djävul. Och så har människornas tro försvunnit med vinden och de är ur stånd att ens lägga märke till mitt verk. Det enda de förmår är att halvhjärtat försöka behandla mitt verk med nonchalans eller att göra en grov analys av det, för de har för länge sedan blivit besatta av Satans gift.

Jag kommer att erövra mänskligheten eftersom människan skapades av mig och dessutom har njutit av hela min skapelses rikedom. Men människor har också avvisat mig; jag finns inte i deras hjärtan och de ser mig som en börda i sin tillvaro, så till den grad att de fortsätter att avvisa mig fastän de verkligen sett mig och rådbråkar sin hjärna för att komma på alla tänkbara sätt att besegra mig. Folk låter mig inte behandla dem allvarligt eller ställa stränga krav på dem, och inte heller låter de mig döma eller tukta deras orättfärdighet. Istället för att tycka att det är intressant tycker de att det är irriterande. Därför är mitt verk att ta den mänsklighet som äter, dricker och njuter av mig, men som inte känner mig, och besegrar den. Jag kommer att avvärpa mänskligheten och sedan ta med mig mina änglar och min härlighet och återvända till min boning. För människornas handlingar har för länge sedan krossat mitt hjärta och slagit mitt verk i bitar. Jag tänker ta tillbaka den härlighet som den onde ryckte bort innan jag glatt ger mig av och låter mänskligheten fortsätta leva sitt liv, fortsätta "leva

---

och arbeta i fred och förnöjsamhet”, fortsätta ”odla sina egna fält”, och jag kommer inte längre att lägga mig i deras liv. Men nu tänker jag återta min härlighet helt och hållet från den ondes hand, ta tillbaka hela den härlighet jag arbetade in i människan vid världens skapelse. Aldrig mer ska jag skänka den till den mänskliga arten på jorden. För folk har inte bara struntat i att bevara min härlighet utan tvärtom bytt ut den mot Satans avbild. Folk uppskattar inte min ankomst och värdesätter inte heller min härlighets dag. De är inte glada åt att få ta emot min tuktan och än mindre är de beredda att ge tillbaka min härlighet till mig. De är inte heller villiga att kasta bort den ondes gift. Människorna fortsätter att bedra mig på samma sätt som förr; de visar fortfarande upp stora leenden och glada ansikten på samma gamla vis. De är omedvetna om den djupa dysterhet som kommer att sänka sig över mänskligheten när min härlighet lämnat dem. I synnerhet är de omedvetna om att när min dag infaller för hela mänskligheten kommer det att bli ännu värre för dem än för folket på Noas tid, för de vet inte hur mörkt Israel blev när min härlighet lämnade det och när gryningen kommer glömmen människan hur svårt det var att ta sig genom den becksvarta natten. När solen gömmer sig på nytt och mörkret sänker sig över människan kommer hon att klaga och gnissla tänder i mörkret igen. Har ni glömt hur svårt det var för israeliterna att uthärda dessa dagar av lidande när min härlighet lämnade Israel? Nu är den tid då ni ser min härlighet, och det är också den tid då ni får del av min härlighets dag. Människan kommer att klaga i mörkret när min härlighet lämnar det smutsiga landet. Nu är den härlighets dag då jag utför mitt verk, och det är den dag då jag förskonar människorna från lidande, för jag kommer inte att dela plågans och vedermödans tid med dem. Det enda jag vill är att erövra mänskligheten helt och hållet och besegra mänsklighetens onde i grunden.

Vad vet du om tro?

I människan finns bara trons osäkra ord, men hon vet inte vad som utgör tro, än mindre varför hon tror. Människan förstår alltför lite och hon är själv är alltför bristfällig; hon har bara en ouppmärksam och okunnig tro på mig. Fastän hon inte vet vad tro är eller varför hon tror på mig, fortsätter hon tvångsmässigt att göra det. Vad jag begär av människan är inte bara att hon tvångsmässigt skall åkalla mig på det här sättet eller tro på mig på ett osammanhängande sätt. Det verk som jag utför syftar nämligen till att människan skall se mig och lära känna mig, inte till att hon skall bli imponerad och se på mig i ett nytt ljus på grund av mitt verk. Jag har tidigare uppenbarat många tecken och under, och utfört många mirakel. Den tidens israeliter beundrade mig mycket och vördade verkligen min enastående förmåga att bota sjuka och driva ut demoner. På den tiden trodde judarna att mina helandekrafter var mästerliga och enastående. På grund av mina många sådana gärningar, betraktade de mig med respekt; de kände stor beundran för alla mina krafter. Alla som såg mig utföra mirakel följde mig noga, till den grad att tusentals omgav mig för att se på när jag helade de sjuka. Jag visade upp så många tecken och under, men människan betraktade mig bara som en skicklig läkare; vid den tiden talade jag också många undervisande ord till dem, men de betraktade mig bara som en lärare som var överlägsen sina lärjungar! Än i denna dag, efter att människor har sett de historiska uppgifterna om mitt verk, fortsätter deras tolkning att vara att jag är en stor läkare, som helar de sjuka, och en lärare för de okunniga. Och de har fastställt att jag är den barmhärtige Herren Jesus Kristus. De som tolkar skriften kan ha överträffat mina färdigheter i att hela, eller är kanske till och med lärjungar som nu har överträffat sin lärare, men sådana berömda män, vars namn är kända över hela världen, ser mig trots det som obetydlig, som bara en läkare! Mina gärningar är fler än sandkornen på stränderna, och min visdom är större än den hos Salomos alla söner, men människor tänker bara på mig som en läkare av ringa betydelse och som en okänd lärare för människan! Många tror alltså på mig bara för att jag ska bota dem. Många tror på mig bara för att jag ska använda mina krafter för att driva ut orena andar ur deras kroppar, och många tror på mig enbart för att få frid och glädje av mig. Många tror på mig bara för att kräva mer materiell rikedom från mig. Många tror på mig bara för att kunna tillbringa detta liv i trygghet och vara välbehållna i den kommande världen. Hur många tror på mig bara för att kunna undvika lidande i

---

helvetet och för att få himlens välsignelser? Hur många tror på mig bara för tillfälligt välbefinnande, utan att försöka vinna något i den kommande världen? När jag lät min vrede falla över människan och ryckte bort all den glädje och frid hon ursprungligen hade haft, började hon tveka. När jag lät helvetets kval komma över människan och tog tillbaka himlens välsignelser, förvandlades hennes skam till vrede. När människan bad mig att bota henne, brydde jag mig inte om henne utan kände avsky för henne; människan lämnade mig för att istället söka den väg som består av ondskefull läkekonst och häxkonster. När jag tog bort allt som människan hade krävt av mig, försvann alla spårlöst. Därför säger jag att människan tror på mig på grund av att jag ger för mycket nåd, och för att det finns alltför mycket att vinna. Judarna trodde på mig på grund av min nåd och följde mig vart jag än gick. Dessa obildade människor med begränsad kunskap och erfarenhet ville bara få se de tecken och under jag gjorde. De betraktade mig som judarnas familjeöverhuvud, som kunde utföra de största miraklen. När jag drev ut demoner från människor, talade de därför sinsemellan under stor förvirring, och sade att jag är Elia, att jag är Mose, den äldste av alla profeter och den störste av alla läkare. Bortsett från att jag själv sade att jag är livet, vägen och sanningen kunde inte någon känna till mitt vara eller min identitet. Bortsett från att jag själv sade att himmelriket är den plats där min Fader bor, visste ingen att jag är Guds Son och Gud själv. Bortsett från att jag själv sade att jag skall försona och friköpa hela mänskligheten, visste ingen att jag är mänsklighetens Frälsare; människorna kände mig bara som en välvillig och medkännande människa. Och bortsett från att jag själv kunde förklara allt om mig, kände inte någon mig, och ingen trodde att jag är den levande Gudens Son. Människan har bara ett sådant sätt att tro på mig, och hon bedrar mig på det sättet. Hur kan människan vittna om mig när hon har en sådan syn på mig?

Människan har tilltro till mig, men kan inte vittna om mig, och innan jag har gjort mig känd, kan människan inte vittna för min skull. Människan ser bara att jag överträffar skapade varelser och alla heliga män, och hon ser att det verk jag utför inte kan göras av människor. Därför är var och en som har sett mina härliga gärningar, från judarna till dagens människor, helt enkelt uppfylld av en nyfikenhet gentemot mig, men trots det skulle inte någon skapad varelses mun kunna vittna om mig. Endast min Fader vittnade om mig; han banade en väg för mig bland alla skapade varelser. Annars skulle människan aldrig veta att jag är skapelsens Herre, oavsett hur jag verkade, för

---

människan vet bara hur man tar för sig, och hon tror inte på mig på grund av mitt verk. Människan känner bara till mig för att jag är oskyldig och helt syndfri, för att jag kan förklara otaliga mysterier, för att jag står över massan, eller för att människan har haft stor nytta av mig. Men få tror att jag är skapelsens Herre. Det är därför jag säger att människan inte vet varför hon tror på mig; hon förstår inte syftet eller betydelsen av att tro på mig. Människans verklighet är bristfällig, så att hon nästan är ovärdig att vittna om mig. Ni har för lite sann tro och har vunnit för lite, så ni har för lite vittnesbörd. Dessutom förstår ni alltför lite och saknar för mycket, så att ni nästan inte är lämpliga att vittna om mina gärningar. Er beslutsamhet är verkligen betydande, men är ni säkra på att ni framgångsrikt kommer att kunna vittna om Guds väsen? Det ni har erfarit och sett överträffar tidigare helgon och profeter, men kan ni ge ett bättre vittnesbörd än dessa tidigare helgons och profeters ord? Det som jag nu skänker er överträffar Mose och är större än David, så jag begär att ert vittnesmål också skall överträffa Moses och att era ord skall vara större än Davids. Jag ger er hundrafalt, så jag begär att ni också återbetalar lika mycket. Ni måste veta att jag är den som ger liv åt mänskligheten, och det är ni som tar emot liv från mig och måste vittna om mig. Det här är er plikt, som jag har gett er och som ni borde fullgöra för min skull. Jag har skänkt all min härlighet till er, och jag har skänkt er det liv som det utvalda folket, Israel, aldrig fick ta emot. Ni borde rätteligen vittna om mig, ägna mig er ungdom och offra era liv för mig. Vem jag än skänker min härlighet åt skall vittna om mig och ge upp sitt liv för min skull. Detta har varit förutbestämt under lång tid. Det är er smala lycka att jag skänker min härlighet till er och det är er skyldighet att vittna om min härlighet. Om ni bara tror på mig bara för att få lycka, då skulle inte mitt verk få någon större betydelse, och ni skulle inte uppfylla er plikt. Israeliterna såg bara min barmhärtighet, kärlek och storhet, och judarna bevittnade bara mitt tålmod och min försoning. De såg bara väldigt lite av min Andes verk; det kan vara så att deras förståelse endast greppade en tiotusendel av det som ni har hört och sett. Det som ni har sett överträffar även det som deras överstepräster uppfattade. Denna dag överträffar den sanning som ni har förstått deras; vad ni har sett denna dag överskrider det man såg under lagens tidsålder, liksom under nådens tidsålder. Vad ni har erfarit överträffar även det som Mose och Elia fick erfara. För vad israeliterna förstod var bara Jehovas lag och vad de såg var bara Jehovas rygg; vad judarna förstod var bara Jesu försoning, vad de fick var bara den nåd som Jesus

---

skänkte och vad de såg var endast bilden av Jesus i judarnas hus. Det ni ser denna dag är Jehovas ära, Jesu försoning och alla mina gärningar under denna dag. Ni har också hört min andes ord, upplevt min vishet, lärt känna mina underverk, och fått kunskap om mitt sinnelag. Jag har också förklarat hela min förvaltningsplan för er. Vad ni har sett är inte enbart en kärleksfull och barmhärtig Gud, utan en som är full av rättfärdighet. Ni har sett mitt underbara verk och förstått att jag är full av våldsam ilska och majestät. Dessutom vet ni att jag en gång lät min rasande vrede falla över Israels hus, och denna dag har den kommit till er. Ni har förstått fler av mina himmelska mysterier än Jesaja och Johannes; ni vet mer om min ljuvlighet och ärevördighet än alla tidigare generationers heliga. Vad ni har fått är inte bara min sanning, min väg och mitt liv, utan den vision och uppenbarelse som är större än den Johannes mottog. Ni har förstått många fler mysterier och har också sett mitt sanna anlete; ni har godtagit mer av min dom och lärt känna mer av mitt rättfärdiga sinnelag. Så fastän ni föddes under de sista dagarna, tillhör er förståelse det förgångna och det förflutna; ni har också erfärut det som hör till den här tiden, sådant som åstadkoms med min hand. Vad jag begär av er är inte orimligt, för jag har gett er alltför mycket och ni har sett mycket från mig. Därför begär jag att ni vittnar om mig som tidigare heliga har gjort, och detta är mitt hjärtas enda önskan.

Det var min Fader som först vittnade om mig, men jag vill ta emot större härlighet och att ord av vittnesbörd skall komma från skapade varelsers munnar – därför ger jag er mitt allt, så att ni skall kunna göra er plikt och mitt verk bland människorna när sin fullbordan. Ni måste förstå varför ni tror på mig; om ni följer mig bara för att vara mina lärningar eller patienter, eller om ni bara vill bli en av mina heliga i himlen, då kommer det att vara meningslöst för er att följa mig. Att följa mig på ett sådant sätt är helt enkelt ett slöseri med möda; att ha ett sådant sätt att tro på mig är bara ett sätt att fördriva sina dagar och slösa bort sin ungdom. Till sist får ni i så fall ingenting. Är inte detta en möda som är förgäves? Jag har för länge sedan avlägsnat mig från judarna och jag är inte längre läkare för människan eller medicin för människan. Jag är inte längre ett lastdjur som människan kan driva på eller slakta som hon vill; jag har snarare kommit hit för att döma och tukta människan, och för att hon skall lära känna mig. Du bör veta att jag en gång utförde försoningens verk; en gång var jag Jesus, men jag kunde inte fortsätta att vara Jesus för evigt, precis som jag en gång var Jehova men senare blev Jesus. Jag är

---

mänsklighetens Gud, skapelsens Herre, men jag kan inte för alltid vara Jesus eller för alltid förbli Jehova. Jag har varit vad människan betraktar som en läkare, men man kan inte säga att Gud enbart är en mänsklighetens läkare. Om du håller fast vid gamla övertygelser i din tro på mig, kommer du inte att uppnå någonting. Oavsett hur du lovprisar mig idag: "Hur kärleksfull är inte Gud mot människan; han helar mig och skänker välsignelser, frid och glädje. Hur god är inte Gud mot människan; om vi bara tror på honom, behöver vi inte oroa oss för pengar och rikedom ...", så kan jag ändå inte avbryta mitt ursprungliga verk. Om du tror på mig idag, kommer du att få ta emot min härlighet och vara värdig att vittna om mig. Allt annat kommer att vara underordnat. Det här måste du veta klart och tydligt.

Vet du nu varför du verkligen tror på mig? Förstår du verkligen syftet och betydelsen av mitt verk? Känner du verkligen till din plikt? Känner du verkligen till mitt vittnesbörd? Om du bara tror på mig, men om varken min härlighet eller mitt vittnesbörd är synliga i dig, har jag för länge sedan kastat bort dig. Vad gäller de som vet allt, är de än mer törnen i mitt öga, och i mitt hus. De är inte mer än stötestenar. De är ogräset som fullständigt skall rensas ut från mitt verk, utan minsta funktion eller vikt; jag har avskytt dem under lång tid. De som saknar vittnesbörd vilar min vrede för evigt över, och min käpp lämnar dem aldrig. Jag har sedan länge lämnat över dem till den ondes hand, och de har inte någon av mina välsignelser. På den dagen kommer deras straff att bli mycket värre än dåraktiga kvinnors. Nu gör jag bara det verk som det är min plikt att utföra; jag kommer att binda allt vete i buntar, sida vid sida med detta ogräs. Det är mitt verk just nu. Allt detta ogräs skall fullständigt rensas ut vid tiden för min tröskning. Vetekornen skall då samlas i visthus och det ogräs som har rensats ut skall läggas i elden för att brännas till stoft. Mitt verk just nu är bara att binda alla människor i buntar, det vill säga att fullständigt erövra dem. Därefter skall jag börja tröska för att avslöja slutet för alla människor. Så du borde veta hur du just nu skall göra mig belåten och hur du bör slå in på rätt väg i din tro på mig. Vad jag vill ha är din lojalitet och lydnad, just nu, din kärlek och ditt vittnesbörd, just nu. Även om du just nu inte vet vad vittnesbörd är eller vad kärlek är, bör du föra ditt allt till mig, och överlämna de enda skatter du har till mig: din lojalitet och lydnad. Du bör veta att beviset på min seger över Satan finns i människans lojalitet och lydnad, precis som beviset på min fullständiga erövring av människan. Din tro på mig förpliktigar dig att

---

vittna om mig, att vara lojal mot mig och ingen annan, och att vara lydig till slutet. Innan jag börjar nästa steg i mitt verk, hur skall du vittna om mig? Hur skall du vara lojal och lydig mot mig? Fokuserar du hela din lojalitet på din uppgift eller kommer du bara att ge upp? Vill du hellre överlämna dig till vad jag än ordnar (även om det innebär död eller undergång) eller fly halvvägs för att försöka undkomma min tuktan? Jag tuktar dig så att du skall vittna om mig och vara lojal och lydig mot mig. Dessutom kommer den nuvarande tukten att avslöja nästa steg i mitt verk och låta det fortskrida obehindrat. Därför uppmanar jag dig att vara klok och inte behandla ditt liv eller betydelsen av din existens som värdelös sand. Kan du veta exakt vad mitt verk kommer att vara? Vet du hur jag kommer att verka i framtiden och hur mitt verk kommer att utspela sig? Du bör känna till betydelsen av din erfarenhet av mitt verk, och dessutom betydelsen av din tro på mig. Jag har gjort så mycket; hur skulle jag kunna ge upp halvvägs som du föreställer dig? Jag har utfört ett så omfattande verk; hur skulle jag kunna förstöra det? Jag har verkligen kommit för att avsluta denna tidsålder. Det är sant, men dessutom måste du veta att jag skall inleda en ny tidsålder, inleda ett nytt verk och, framför allt, sprida evangeliet om riket. Du ska alltså veta att det nuvarande verket endast består av att inleda en tidsålder, lägga grunden för evangeliets utbredning i den kommande tiden och i framtiden avsluta tidsåldern. Mitt verk är inte så enkelt som du tror, inte heller så värdelöst eller meningslöst som du kan tro. Därför måste jag fortfarande säga till dig: Du borde ägna ditt liv åt mitt verk, och dessutom borde du hänga dig själv till min ära. Vidare är ditt vittnesbörd om mig det som jag länge har väntat på, och än mer har jag längtat efter att du skall sprida mitt evangelium. Du borde förstå vad som finns i mitt hjärta.

Ingen som är av köttet kan undkomma vredens dag

Idag tillrättavisar jag er för er egen överlevnads skull, för att mitt verk ska framskrida smidigt och så att mitt inledande verk i hela universum kan verkställas mer lämpligt och fullkomligt och uppenbara mina ord, min auktoritet, mitt majestät och min dom för alla länders och nationers folk. Det verk jag utför bland er är början på mitt verk över hela universum. Även om vi redan är inne i de sista dagarna ska ni veta att de "sista dagarna" bara är en benämning på en tidsålder. Den hänvisar till en tidsålder, precis som lagens tidsålder och nådens tidsålder gör, och den betecknar en hel tidsålder, inte bara de sista åren eller månaderna. Men de sista dagarna skiljer sig mycket från nådens tidsålder och lagens tidsålder. De sista dagarnas verk utförs inte i Israel utan bland hedningarna; det är erövringen inför min tron av människor från alla nationer och stammar utanför Israel, så att min härlighet i hela universum ska kunna uppfylla hela kosmos och himlavalvet. Den sker för att jag ska kunna vinna större härlighet, så att alla varelser på jorden kan föra min härlighet vidare till alla folk i alla kommande generationer i evighet, och så att alla varelser i himlen och på jorden ska kunna se all den härlighet jag vunnit på jorden. Det verk som utförs i de sista dagarna är erövrands verk. Det handlar inte om att vägleda alla människors liv på jorden, utan att avsluta mänsklighetens oförgängliga, tusentals år långa liv av lidande på jorden. Därmed kan inte de sista dagarnas verk likna de flera tusen åren av verk i Israel, och inte heller kan det likna de långt färre årens verk i Judéen som fortsatte i tvåtusen år fram till Guds andra inkarnation. De sista dagarnas människor möter bara Förlossarens förnyade framträdande i köttet och mottar Guds personliga verk och ord. Det kommer inte att dröja två tusen år tills de sista dagarna är över; de är korta, precis som tiden då Jesus utförde nådens tidsålders verk i Judéen. Det beror på att de sista dagarna är avslutningen på hela eran. De är fullbordan och slutet på Guds sextusenåriga förvaltningsplan och de avslutar mänsklighetens livsresa av lidande. De leder inte in hela mänskligheten i en ny tidsålder eller låter mänsklighetens liv fortsätta; det skulle inte vara till någon nytta för min förvaltningsplan eller människans tillvaro. Om mänskligheten fortsatte på det här viset skulle den förr eller senare bli helt uppslukad av djävulen och de själar som tillhör mig skulle i slutänden fördärvas av hans händer. Mitt verk varar endast i sextusen år, och jag lovade att den ondes kontroll över hela mänskligheten inte heller skulle vara mer än sextusen år. Nu är alltså tiden ute. Jag

---

kommer varken att fortsätta eller fördröja mer: Under de sista dagarna kommer jag att besegra Satan. Jag kommer att ta tillbaka hela min härlighet och återkräva alla de själar som tillhör mig på jorden, så att dessa bedrövade själar ska kunna fly bort från lidandets hav, och därmed kommer hela mitt verk på jorden att vara avslutat. Från och med denna dag kommer jag aldrig mer att bli kött på jorden, och min Ande som styr allt kommer aldrig mer att vara verksam på jorden. Jag kommer bara att göra en enda sak på jorden: Jag kommer att återskapa mänskligheten, en mänsklighet som är helig och som är min trogna stad på jorden. Men ni ska veta att jag inte kommer att utplåna hela världen, och jag kommer inte heller att utplåna hela mänskligheten. Jag kommer att behålla den där återstående tredjedelen – den tredjedel som älskar mig och som har erövrats grundligt av mig, och jag ska göra så att denna tredjedel blir fruktsam och föröka sig på jorden, precis som israeliterna under lagen, och jag ska livnära dem med otaliga får och kreatur och all jordens rikedomar. Denna mänsklighet ska förbli hos mig för evigt, men det är inte dagens bedrövliga, smutsiga mänsklighet utan en mänsklighet som består av alla dem som jag har vunnit. Denna mänsklighet kommer inte att skadas, störas eller belägras av Satan, och den kommer att vara den enda mänsklighet som existerar på jorden efter att jag har besegrat Satan. Det är den mänsklighet som jag har erövrat i dag och som har fått mitt löfte. Den mänsklighet som har erövrats under de sista dagarna är därmed också den mänsklighet som kommer att skonas och vinna mina eviga välsignelser. Det kommer att vara det enda beviset på min seger över Satan och de enda krigsbytena från min strid mot Satan. Jag räddar dessa krigsbyten från Satans domän och de utgör min sextusenåriga förvaltningsplans enda kristallisering och frukt. De kommer från alla folk och samfund, från alla platser och länder i hela universum. De är av olika raser, har olika språk, sedvänjor och hudfärger, och de är utspridda i alla nationer och samfund på jordklotet och i alla världens hörn. Till slut kommer de att församlas och bilda en fullständig mänsklighet, en mänsklig församling som inte Satans styrkor kan komma åt. De människor som inte har frälsts och erövrats av mig kommer att sjunka tyst i havets djup och brännas av mina förtärande lågor i evighet. Jag kommer att utplåna denna gamla och ytterst smutsiga mänsklighet precis som jag utplånade egyptiernas förstfödda söner och kreatur och bara skonade de israeliter som åt lammkött, drack lammblood och märkte sina dörrars tvärbjälkar med lammblood. Är inte de människor som har erövrats av mig och tillhör min familj också de människor som

---

äter köttet av Lammet som är jag och dricker blodet från Lammet som är jag, de människor som har återlösts av mig och tillber mig? Följer inte min härlighet alltid dessa människor? Har inte dessa som saknar köttet från Lammet som är jag redan sjunkit tyst ner i havets djup? I dag sätter ni er upp mot mig och i dag är mina ord precis som de ord Jehova talade till Israels söner och sonsöner. Men hårdheten i era hjärtans djup får min vrede att växa allt starkare och bringar mer lidande över ert kött, mer dom över era synder och mer vrede över er orättfärdighet. Vem skulle kunna skonas på min vredes dag när ni behandlar mig så här i dag? Vems orättfärdighet skulle kunna undgå min tuktsans ögon? Vems synder skulle kunna undkomma mina, den Allsmäktiges, händer? Vems trots skulle kunna undfly min, den Allsmäktiges, dom? Jag, Jehova, talar så till er, den hedniska släktens ättlingar, och de ord jag talar till er överträffar alla yttranden under lagens och nådens tidsåldrar, men ändå är ni hårdare än alla människor i Egypten. Samlar ni inte på er min vrede medan jag utför mitt verk i lugn och ro? Hur skulle ni kunna undkomma min, den Allsmäktiges, dag oskadda?

Jag har verkat och talat på detta sätt bland er, jag har lagt ner så mycket energi och möda, men när har ni någonsin lyssnat på vad jag säger rent ut till er? När har ni böjt knä inför mig, den Allsmäktige? Varför behandlar ni mig så här? Varför väcker allt ni säger och gör min ilska? Varför är era hjärtan så hårda? Har jag någonsin slagit er till marken? Varför gör ni mig alltid bedrövad och ängslig? Väntar ni på att min, Jehovas, vredes dag ska komma över er? Väntar ni på att jag ska sända ut den ilska som er olydnad framkallar? Är det inte för er skull jag gör allting? Ändå har ni alltid behandlat mig, Jehova, på det här sättet: ni stjäla mina offer, ni tar med er offergåvorna från mitt altare hem till vargylan för att föda ungarna och ungarnas ungar; folk kämpar mot varandra, vänder sig mot varandra med arga blickar och svärd och spjut, och slänger mina, den Allsmäktiges, ord i latrinerna så att de blir smutsiga som avföring. Var är er integritet? Er mänsklighet har blivit djuriskhet! Era hjärtan har för länge sedan förvandlats till sten. Vet ni inte att när min vredes dag är inne då kommer jag att döma det onda ni begår mot mig, den Allsmäktige, idag? Tror ni att ni genom att lura mig på det här sättet, genom att kasta mina ord i dyn och inte lyssna på dem – tror ni att ni kan undkomma min vredgade blick genom att agera så här bakom min rygg? Vet ni inte att mina, Jehovas, ögon såg er redan när ni stal mina offer och traktade efter mina ägodelar? Vet ni inte att när ni stal mina offergåvor så gjorde ni det inför det altare till vilket offer

---

bärs fram? Hur kunde ni tro att ni var smarta nog att bedra mig på det sättet? Hur skulle min vrede kunna vika från era fruktansvärda synder? Hur skulle min rasande vrede kunna förbise era onda gärningar? Det onda som ni gör i dag skapar ingen utväg åt er utan samlar tuktan för er morgondag; den framkallar min, den Allsmäktiges, tuktan av er. Hur skulle era onda gärningar och onda ord kunna undkomma min tuktan? Hur skulle era böner kunna nå mina öron? Hur skulle jag kunna öppna upp en utväg för er orättfärdighet? Hur skulle jag kunna slå bort tanken på era onda gärningar när ni trotsar mig? Hur skulle jag kunna annat än skära av era tungor som är lika giftiga som ormens? Ni ropar inte till mig för er rättfärdighets skull, utan istället samlar ni på er min vrede som resultat av er orättfärdighet. Hur skulle jag kunna förlåta er? I mina, den Allsmäktiges, ögon är era ord och handlingar smutsiga. Mina, den Allsmäktiges, ögon ser er orättfärdighet som obeveklig tuktan. Hur skulle min rättfärdiga tuktan och dom kunna vika från er? Eftersom ni gör detta mot mig och gör mig så bedrövad och vredgad – hur skulle jag kunna låta er undkomma mina händer och fly undan den dag då jag, Jehova, tuktar och förbannar er? Vet ni inte att alla era onda ord och yttranden redan har nått mina öron? Vet ni inte att er orättfärdighet redan har besudlat min heliga rättfärdighets dräkt? Vet ni inte att er olydnad redan har väckt min våldsamma ilska? Vet ni inte att ni för länge sedan har fått mig att koka och för länge sedan har provat mitt tålamod? Vet ni inte att ni redan har slitit sönder mitt kött och förvandlat det till trasor? Jag har uthärdat tills nu, men nu släpper jag lös min ilska och är inte längre tolerant mot er. Vet ni inte att era onda gärningar redan har nått mina ögon och att mina skrik redan har nått min Faders öron? Hur kunde han låta er behandla mig så här? Är det något av det verk jag utför i er som jag inte gör för er skull? Men vem av er har kommit att hysa större kärlek till mitt, Jehovas, verk? Skulle jag kunna svika min Faders vilja på grund av att jag är svag och på grund av den ångest jag har lidit? Förstår ni inte mitt hjärta? Jag talar till er som Jehova gjorde; har jag inte gett upp så mycket för er? Även om jag är villig att utstå allt detta lidande för min Faders verks skull, hur skulle ni kunna befrias från den tuktan som jag låter er drabbas av som resultat av mitt lidande? Har ni inte åtnjutit så mycket av mig? I dag har jag skänkts till er av min Fader; vet ni inte att ni åtnjuter så mycket mer än mina frikostiga ord? Vet ni inte att mitt liv byttes mot ert liv och de ting ni åtnjuter? Vet ni inte att min Fader använde mitt liv för att strida mot Satan, och att han också skänkte mitt liv till er så att ni fick ta emot

---

hundrafalt och lät er undvika så många frestelser? Vet ni inte att det enbart är genom mitt verk som ni har varit undantagna från många frestelser och från mycken brinnande tuktan? Vet ni inte att det enbart är på grund av mig som min Fader låter er glädja er tills nu? Hur kunde era hjärtan förbli så hårda och oböjliga idag, så att det är som om det växt valkar på era hjärtan? Hur skulle det onda som ni gör idag kunna undkomma den vredens dag som skall följa då jag lämnar jorden? Hur skulle jag kunna låta dem som är så hårda och oböjliga undkomma Jehovas ilska?

Tänk tillbaka på gångna tider: När har min blick varit arg och min röst sträng mot er? När har jag ägnat mig åt hårklyveri med er? När har jag tillrättavisat er på ett orimligt sätt? När har jag tillrättavisat er öppet? Är det inte för mitt verks skull som jag vädjar till min Fader att skydda er från alla frestelser? Varför behandlar ni mig så här? Har jag någonsin använt min auktoritet för att slå ert kött till marken? Varför återgäldar ni mig så här? Efter att ha velat hit och dit gentemot mig är ni varken varma eller kalla och dessutom försöker ni lura mig och döljer saker för mig, och era munnar är fulla av de orättfärdigas spott. Tror ni att era tungor kan lura min Ande? Tror ni att era tungor kan undkomma min vrede? Tror ni att era tungor kan kritisera mina, Jehovas, handlingar hur de vill? Är jag den Gud som människan kritiserar? Skulle jag låta en liten mask häda mig på det viset? Hur skulle jag kunna placera dessa olydnadens söner bland mina eviga välsignelser? Era ord och handlingar har för länge sedan avslöjat och fördömt er. När jag spände ut himlen och skapade alla ting, lät jag inte någon skapad varelse delta efter behag, än mindre lät jag något ting störa mitt verk och min förvaltning hur det ville. Jag tolererade vare sig människa eller ting; hur skulle jag kunna skona dem som är grymma och omänskliga mot mig? Hur skulle jag kunna förlåta dem som gör uppror mot mina ord? Hur skulle jag kunna skona dem som inte lyder mig? Är inte människans öde i mina, den Allsmäktiges, händer? Hur skulle jag kunna betrakta er orättfärdighet och olydnad som helig? Hur skulle era synder kunna få besudla min helighet? Jag vanhelgas inte av de orättfärdigas orenhet, och jag gläds inte heller åt de orättfärdigas offergåvor. Om ni var trogna mot mig, Jehova, skulle ni då kunna ta offergåvorna på mitt altare för eget bruk? Skulle ni kunna använda era giftiga tungor till att häda mitt heliga namn? Skulle ni kunna göra uppror mot mina ord på detta sätt? Skulle ni kunna behandla min härlighet och mitt heliga namn som ett redskap för att tjäna Satan, den onde? Mitt liv är berett för de heligas njutning. Hur

---

skulle jag kunna låta er leka hur ni vill med mitt liv och använda det som ett redskap för konflikter mellan er? Hur kunde ni vara så hjärtlösa och brista så i godhet i ert sätt mot mig? Vet ni inte att jag redan har skrivit era onda gärningar i dessa livets ord? Hur skulle ni kunna undkomma den vredens dag då jag tuktar Egypten? Hur skulle jag kunna låta er sätta er upp mot mig och trotsa mig på detta vis gång på gång? Jag säger det till er klart och tydligt, att när den dagen kommer då kommer er tuktan att vara mer outhärdlig än den som drabbade Egypten! Hur ska ni kunna undkomma min vredes dag? Sannerligen säger jag er: Min uthållighet bereddes för era onda gärningar och finns till för att tukta er den dagen. Är det inte ni som kommer att drabbas av en rasande dom när min uthållighet är slut? Är inte allt i mina, den Allsmäktiges, händer? Hur skulle jag kunna låta er bryta mot min vilja så här, under himlen? Ert liv kommer att bli mycket svårt eftersom ni har mött Messias, som man sa skulle komma men som aldrig kom. Är inte ni hans fiender? Jesus har varit vän med er, men ni är Messias fiender. Vet ni inte att fastän ni är Jesu vänner har era onda gärningar fyllt de vedervärdigas kärl? Fastän ni står Jehova mycket nära, vet ni inte att era onda ord har nått Jehovas öron och väckt hans vrede? Hur skulle han kunna stå er nära, och hur skulle han kunna annat än bränna dessa era kärl som är fyllda med onda gärningar? Hur skulle han kunna vara annat än er fiende?

Frälsaren har redan återvänt på ett ”vitt moln”

I flera millennier har människan längtat efter att få bevittna Frälsarens ankomst. Hon har längtat efter att få skåda Frälsaren Jesus komma på ett vitt moln när han personligen stiger ner bland dem som har längtat och väntat på honom i tusentals år. Människan har också längtat efter att Frälsaren ska återvända och återförenas med dem; det vill säga, längtat efter att Frälsaren Jesus, som varit skild från människorna i tusentals år, ska komma tillbaka och än en gång utföra det återlösningsverk som han gjorde bland judarna, vara medkännande och kärleksfull mot människan, förlåta människans synder, bära hennes synder och även bära alla hennes överträdelser och befria henne från synd. Vad människan längtar efter är att Frälsaren Jesus ska vara den samme som förr – en Frälsare som är älskvärd, god och vörnadsfull, som aldrig är vred på människan och aldrig klandrar henne utan förlåter och tar på sig alla människans synder och till och med, liksom tidigare, kommer att dö på korset för människans skull. Sedan Jesus gav sig av har de lärjungar som följde honom, liksom alla de heliga som blev frälsta i hans namn, längtat förtvivlat efter honom och väntat på honom. Alla de som blev frälsta av Jesus Kristi nåd under nådens tidsålder har längtat efter den triumfens dag i ändens tid då Frälsaren Jesus stiger ner på ett vitt moln för att framträda inför alla människor. Det är naturligtvis också den gemensamma önskan hos alla dem som accepterar Frälsaren Jesu namn idag. Alla i universum som känner till Frälsaren Jesu frälsning har längtat förtvivlat efter att Jesus Kristus plötsligt ska komma för att fullborda vad Jesus sa när han var på jorden: ”Jag ska komma på samma sätt som jag gav mig av”. Människan tror att Jesus, efter korsfästelsen och uppståndelsen, återvände till himlen på ett vitt moln för att inta sin plats på den Högstes högra sida. På samma sätt ska Jesus stiga ner, återigen på ett vitt moln (det molnet syftar på det moln som Jesus färdades på när han återvände till himlen), bland dem som i tusentals år har längtat förtvivlat efter honom, och han ska se ut och vara klädd som en jude. Efter att ha framträtt för människorna ska han skänka dem mat, göra så att levande vatten strömmar fram åt dem och leva bland människorna, full av nåd och full av kärlek, livfull och verklig. Alla det här är vad folk tror. Men Frälsaren Jesus gjorde inte det. Han gjorde motsatsen till det som människan föreställde sig. Han kom inte till dem som hade längtat efter hans återkomst och han framträdde inte för alla människor när han färdades på det vita molnet. Han har redan kommit, men människan känner honom

---

inte och är fortfarande ovetande om honom. Människan väntar bara planlöst på honom, omedveten om att han redan har nedstigit på ett "vitt moln" (det moln som är hans ande, hans ord, hela hans sinnelag och allt han är) och nu finns hos en skara övervinnare som han kommer att skapa i de sista dagarna. Människan vet inte följande: Hur ska den helige Frälsaren Jesus, trots all den tillgivenhet och kärlek han hyser för människan, kunna verka i dessa "tempel" som bebos av smuts och orena andar? Fastän människan har väntat på hans ankomst – hur skulle han kunna visa sig för dem som äter de orättfärdigas kött, dricker de orättfärdigas blod och bär de orättfärdigas kläder, som tror på honom men inte känner honom och som ständigt utpressar honom? Människan vet bara att Frälsaren Jesus är full av kärlek och överfull av medkänsla och att han är syndoffret, fyllt av återlösning. Hon har ingen aning om att han är Gud själv som flödar över av rättfärdighet, majestät, vrede och dom, äger auktoritet och är full av värdighet. Så även om människan ivrigt väntar på och längtar efter Återlösarens återkomst, och även om himlen grips av hennes böner, framträder inte Frälsaren Jesus för dem som tror på honom men inte känner honom.

"Jehova" är det namn jag tog under mitt verk i Israel och det betyder israeliternas (Guds utvalda folk) Gud som kan ha medlidande med människan, förbanna människan och vägleda människans liv; den Gud som äger stor makt och är full av visdom. "Jesus" är Immanuel, alltså syndoffret som är fullt av kärlek och fullt av medkänsla och som återlöser människan. Han uträttade nådens tidsålders verk och representerar nådens tidsålder och kan endast representera en del av förvaltningsplanens verk. Det vill säga endast Jehova är det utvalda israelitiska folkets Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, Jakobs Gud, Moses Gud och hela Israels folks Gud. I den nuvarande tidsåldern tillber följaktligen alla israeliter utom det judiska folket Jehova. De offerar till honom på altaret och tjänar honom i templet, klädda i prästerliga dräkter. Det de hoppas på är att Jehova ska framträda igen. Jesus är mänsklighetens ende återlösare och han är syndoffret som återlöste människan från synden. Namnet Jesus kom alltså från nådens tidsålder och uppstod på grund av återlösningens verk i nådens tidsålder. Namnet Jesus kom till för att människor i nådens tidsålder skulle kunna födas på nytt och bli frälsta, och det är ett särskilt namn för hela mänsklighetens återlösning. Därför representerar namnet Jesus återlösningens verk och betecknar nådens tidsålder. Namnet Jehova är ett särskilt namn för Israels folk som levde under lagen. I varje tidsålder och varje stadium av verk är mitt

---

namn inte ogrundat utan har en representativ innebörd: Varje namn representerar en tidsålder. "Jehova" representerar lagens tidsålder och är hedersbenämningen på den Gud som tillbads av folket i Israel. "Jesus" representerar nådens tidsålder och är namnet på Guden för alla dem som återlöstes under nådens tidsålder. Om människan fortfarande längtar efter Frälsaren Jesu ankomst under de sista dagarna och fortfarande väntar sig att han ska komma och se ut som han gjorde i Judéen, då skulle hela den sextusenåriga förvaltningsplanen ha stannat upp i återlösningens tidsålder och inte kunnat fortskrida längre än så. Vidare skulle de sista dagarna aldrig komma och tidsåldern skulle aldrig föras till sitt slut. Det här beror på att Frälsaren Jesus bara är till för mänsklighetens återlösning och frälsning. Jag tog namnet Jesus enbart för alla syndares skull i nådens tidsålder, men det är inte det namn under vilket jag ska föra hela mänskligheten till ett slut. Även om Jehova, Jesus och Messias allesamman representerar min Ande, betecknar de här namnen endast de olika tidsåldrarna i min förvaltningsplan och representerar inte mig som helhet. De namn som människor på jorden kallar mig kan inte uttrycka hela mitt sinnelag och allt som jag är. De är endast olika namn som jag kallas under olika tidsåldrar. Så när den slutliga tidsåldern – de sista dagarnas tidsålder – kommer, då ska mitt namn ändras igen. Jag kommer inte att heta Jehova eller Jesus, och än mindre Messias, utan mitt namn kommer att vara den mäktige Allsmäktige Gud själv, och under detta namn ska jag föra hela tidsåldern till ett slut. En gång var jag känd som Jehova. Jag kallades även Messias, och en gång kallade människorna mig med kärlek och aktning för Frälsaren Jesus. Idag är jag emellertid inte längre den Jehova eller Jesus som människor kände i gångna tider – jag är den Gud som har återvänt i de sista dagarna, den Gud som ska föra tidsåldern till ett slut. Jag är Gud själv som reser mig från världens ände, fylld av hela mitt sinnelag och full av auktoritet, ära och härlighet. Människor har aldrig engagerat sig i mig, aldrig känt mig och alltid varit ovetande om mitt sinnelag. Från världens skapelse fram till idag har inte en enda människa sett mig. Detta är den Gud som framträder för människan i de sista dagarna men är dold bland människor. Han uppehåller sig bland människorna, sann och verklig, som den brinnande solen och den flammande lågan, fylld med makt och överflödande av auktoritet. Det finns inte en enda person eller sak som inte ska dömas av mina ord och inte en enda person eller sak som inte ska renas med brinnande eld. Till sist ska alla nationer välsignas på grund av mina ord och även slås i stycken på grund av mina ord.

På det viset ska alla folk i de sista dagarna se att jag är Frälsaren som har återvänt, och att jag är den Allsmäktige Guden som erövrar hela mänskligheten. Och alla ska se att jag en gång var syndoffret för människan, men att jag i de sista dagarna också blir solens lågor som förbränner allt, liksom rättfärdighetens sol som avslöjar alla ting. Detta är mitt verk i de sista dagarna. Jag tog det här namnet och äger det här sinnelaget för att alla människor ska se att jag är en rättfärdig Gud, den brännande solen, den flammande lågan, och för att alla ska tillbe mig, den ende sanne Guden, och så att de ska kunna se mitt sanna ansikte: Jag är inte bara israeliternas Gud och jag är inte bara Återlösaren – jag är Gud över alla skapade varelser i himlen och på jorden och i haven.

Om Frälsaren skulle komma i de sista dagarna och fortfarande kallades Jesus, än en gång föddes i och utförde bedrev sin verksamhet där, skulle det bevisa att jag bara skapade Israels folk och bara återlöste Israels folk och att jag inte har något med hedningarna att göra. Skulle inte det motsäga mina ord att ”Jag är Herren som skapade himlarna och jorden och alla ting”? Jag lämnade Judéen och utför mitt verk bland hedningarna därför att jag inte bara är det israelitiska folkets Gud utan alla skapade varelsers Gud. Jag framträder bland hedningarna i de sista dagarna därför att jag inte bara är Jehova, det israelitiska folkets Gud, utan därför att jag dessutom är Skaparen av alla mina utvalda bland hedningarna. Jag skapade inte bara Israel, Egypten och Libanon utan alla hedniska länder utanför Israel. Därför är jag alla skapade varelsers Herre. Jag använde bara Israel som utgångspunkt för mitt verk, nyttjade Judéen och Galiléen som fästen för mitt återlösningsverk, och nu använder jag de hedniska länderna som den bas varifrån jag kommer att föra hela tidsåldern till ett slut. Jag utförde två stadier av verket i Israel (de här två stadierna av verket var lagens tidsålder och nådens tidsålder) och jag har genomfört ytterligare två stadier av verket (nådens tidsålder och rikets tidsålder) överallt i länderna utanför Israel. Jag kommer att utföra erövrandets verk bland hedningarna och därmed avsluta tidsåldern. Om människan alltid kallar mig Jesus Kristus men inte vet att jag har inlett en ny tidsålder i de sista dagarna och påbörjat ett nytt verk, och om människan fortsätter att tvångsmässigt vänta på Frälsaren Jesu ankomst, då ska jag kalla människor som dessa för människor som inte tror på mig; de är människor som inte känner mig och deras tro på mig är falsk. Skulle sådana människor kunna få bevittna Frälsaren Jesu ankomst från himlen? Vad de väntar på är inte att jag ska komma utan att judarnas konung ska komma. De längtar inte efter att

---

jag ska förinta denna orena gamla värld, utan tvärtom längtar de efter Jesu återkomst då de ska bli återlösta. De ser fram emot att Jesus än en gång ska återlösa hela mänskligheten från detta besudlade och orättfärdiga land. Hur skulle dessa människor kunna vara de som fullbordar mitt verk under de sista dagarna? Människans begär kan inte uppfylla mina önskningar eller uträtta mitt verk, för människan beundrar eller uppskattar bara det verk som jag har uträttat tidigare och har ingen aning om att jag är Gud själv som alltid är ny och aldrig gammal. Människan vet endast att jag är Jehova och Jesus och har ingen aning om att jag är den siste, den som ska föra mänskligheten till ett slut. Allt som människan längtar efter och känner till kommer från hennes egna uppfattningar, och det är endast det som hon kan se med sina egna ögon. Det är inte i linje med det verk jag utför utan i disharmoni med detta. När skulle mitt verk sluta om det utfördes i enlighet med människans åsikter? När skulle mänskligheten träda in i vila? Och hur skulle jag kunna träda in i sabbaten, den sjunde dagen? Jag verkar enligt min plan, enligt mitt syfte och inte enligt människans avsikter.

Arbetet med att sprida evangeliet är också arbetet med att frälsa människorna

Alla människor behöver förstå syftet med mitt verk på jorden, det vill säga det slutliga målet med mitt verk och vilken nivå jag måste uppnå i det här verket innan det kan slutföras. Om folk, efter att ha gått runt med mig ända fram till denna dag, inte förstår vad mitt verk handlar om, har de då inte gått med mig förgäves? Folk som följer mig bör känna till min vilja. Jag har verkat på jorden i tusentals år och fram till denna dag utför jag fortfarande mitt verk på det här sättet. Även om mitt verk består av exceptionellt många saker förblir syftet med detta verk alltid detsamma. Precis som det jag gör, trots att jag till exempel är fylld av dom och tuktan gentemot människan, ändå är för att rädda henne, och för att bättre sprida mitt evangelium och expandera mitt verk ytterligare bland alla de hedniska nationerna, när människan väl har fulländats. Så i dag, vid en tidpunkt då många människor sedan länge har levt i stor besvikelse över sina förhoppningar, fortsätter jag ändå med mitt verk. Jag fortsätter med det verk jag måste göra för att döma och tukta människan. Trots det faktum att människan är trött på vad jag har att säga och oberoende av det faktum att hon inte har någon önskan att bry sig om mitt verk, gör jag fortfarande min plikt eftersom syftet med mitt verk förblir oförändrat och min ursprungliga plan inte kommer att förstöras. Syftet med min dom är att göra det möjligt för människan att lyda mig bättre och syftet med min tukt är att låta människan förändras på ett mer effektivt sätt. Även om det jag gör är för min förvaltnings skull, har jag aldrig gjort något som inte har varit till människans fördel. Det beror på att jag vill göra alla nationer utanför Israel lika lydiga som israeliterna, och göra dem till riktiga människor, så att jag kommer att ha ett fäste i länderna utanför Israel. Det här är min förvaltning, det här är det verk jag åstadkommer bland de hedniska nationerna. Det finns fortfarande många människor som inte förstår min förvaltning, eftersom de inte har något intresse för sådana saker, utan bara bryr sig om sin egen framtid och sina egna slutmål. Vad jag än säger är människor fortfarande likgiltiga inför det verk jag utför och fokuserar i stället enbart på sina framtida slutmål. Hur ska mitt verk kunna expandera om saker och ting fortsätter på det här viset? Hur kan mitt evangelium då spridas över världen? Ni bör veta att när mitt verk expanderar kommer jag att sprida ut er och jag kommer att slå till mot er, precis som Jehova slog till mot var och en av Israels stammar. Allt detta kommer att göras för att sprida mitt

---

evangelium över jorden och för att sprida mitt verk till de hedniska nationerna så att mitt namn upphöjs av både vuxna och barn, och mitt heliga namn kan upphöjas av munnar som tillhör folk från alla stammar och nationer. I denna sista era kommer jag göra så att mitt namn upphöjs bland de hedniska nationerna, göra så att mina gärningar ses av hedningarna för att de ska kalla mig den Allsmäktige för mina gärningars skull, och göra så att mina ord snart förverkligas. Jag kommer att låta alla människor veta att jag inte bara är israeliternas Gud, utan även Gud över alla de hedniska nationerna, till och med dem som jag har förbannat. Jag kommer att låta alla människor se att jag är hela skapelsens Gud. Detta är mitt största verk, syftet med min verkningsplan för de sista dagarna och det enda verk som ska fullbordas under de sista dagarna.

Det verk som jag har förvaltat i tusentals år uppenbaras inte fullständigt för människan förrän under de sista dagarna. Det är först nu som jag har öppnat upp hela mysteriet med min förvaltning för människan. Människan känner till syftet med mitt verk och har också fått en förståelse för alla mina mysterier. Och jag har berättat allt för människan om det slutmålet som hon bryr sig om. Jag har redan avslöjat för människan alla mina mysterier som var dolda i över 5 900 år. Vem är Jehova? Vem är Messias? Vem är Jesus? Ni bör veta allt detta. Mitt verk har dessa namn som sin vändpunkt. Har ni förstått det? Hur bör mitt heliga namn förkunnas? Hur bör mitt namn spridas till någon av de nationer som har kallat på mig med något av mina namn? Mitt verk är redan på väg att expandera och jag kommer att sprida det i sin helhet till allehanda nationer. Eftersom mitt verk har utförts i er kommer jag att slå till mot er precis som Jehova slog till mot herdarna från Davids hus i Israel, så att ni sprids ut bland alla nationer. Under de sista dagarna kommer jag nämligen att krossa alla nationer i småbitar, så att deras folk delas upp på nytt. När jag kommer tillbaka igen kommer nationerna redan att ha delats upp utifrån gränser som skapats av mina brinnande lågor. Vid den tidpunkten kommer jag att än en gång manifesteras mig själv för mänskligheten som den brännheta solen, visa mig själv öppet för dem som den Heligas avbild, som de aldrig har sett, och gå runt bland de talrika nationerna precis som jag, Jehova, en gång i tiden gick runt bland de judiska stammarna. Från och med då kommer jag att leda mänskligheten i deras liv på jorden. Där kommer de helt säkert att se min härlighet och de kommer också helt säkert att se en molnstod i luften som leder dem i deras liv, för jag ska framträda på heliga platser. Människan kommer att se min rättfärdighets dag och

---

även min underbara manifestation. Det kommer att hända när jag regerar på hela jorden och för mina många söner in i härligheten. Över hela jorden kommer människor att böja sig ner och mitt tabernakel kommer att vara stadigt upprest mitt bland mänskligheten, på klippan av det verk som jag utför i dag. Människor kommer också att tjäna mig i templet. Altaret, täckt av smutsiga och förhatliga ting, kommer jag att slå i stycken och bygga upp på nytt. Nyfödda lamm och kalvar kommer att läggas på det heliga altaret. Jag kommer att riva ner dagens tempel och bygga ett nytt. Templet som finns nu, och är fullt av avskyvärda människor, kommer att kollapsa och det som jag bygger kommer att vara fyllt av tjänare som är lojala mot mig. De kommer än en gång att stå upp och tjäna mig för mitt tempels härlighets skull. Ni kommer säkerligen att se dagen då jag kommer att ta emot stor ära och ni kommer också att säkerligen se dagen när jag river ner templet och bygger ett nytt. Ni kommer också säkerligen se när mitt tabernakel kommer in i människornas värld. När jag slår sönder templet kommer jag också att föra in mitt tabernakel i människornas värld, liksom de ser mig nedstiga. När jag har krossat alla nationer kommer jag att samla dem på nytt och sedan bygga mitt tempel och sätta upp mitt altare så att alla kan offra till mig, tjäna mig i mitt tempel och troget hänge sig åt mitt verk i de hedniska nationerna. De kommer att vara som israeliterna fast i nutid, utsmyckade i prästdräkt och krona, med min, Jehovas, härlighet mitt ibland dem och mitt majestät som tornar upp sig över dem och stannar hos dem. Mitt verk i de hedniska nationerna kommer också att utföras på samma sätt. Mitt verk i de hedniska nationerna kommer att vara som mitt verk i Israel eftersom jag kommer att expandera mitt verk i Israel och sprida det till de hedniska nationerna.

Nu är den tid då min Ande gör stora ting och jag påbörjar mitt verk bland de hedniska nationerna. Det är också den tid då jag klassificerar alla skapade varelser, och sätter var och en i sin respektive kategori, så att mitt verk kan fortskrida snabbare och mer effektivt. Det jag därmed ber dig om är fortfarande att du offrar hela din varelse för allt mitt verk och dessutom att du tydligt urskiljer och är säker på allt det verk jag har gjort i dig och lägger all din styrka på mitt verk så att det kan bli mer effektivt. Det här är vad du måste förstå. Upphör med att kämpa mot varandra, söka efter en väg tillbaka eller leta efter köttsliga bekvämligheter, vilket skulle försena mitt verk och förstöra din underbara framtid. Att göra så skulle inte alls ge dig något skydd utan enbart förstörelse. Vore inte det väldigt dumt av dig? Det som du så girigt njuter av i dag är samma sak som

---

förstör din framtid, medan smärtan som du lider av i dag är just det som kommer att skydda dig. Du måste vara ytterst medveten om dessa saker, så att du kan undvika att falla offer för de lockelser från vilka du kommer att få svårt att frigöra dig och undvika att hamna i den täta dimman och inte kunna hitta solen. När den täta dimman skingras kommer du att befinna dig vid den stora dagens dom. Vid den tiden kommer min dag att ha nått fram till mänskligheten. Hur ska du komma undan min dom? Hur ska du kunna stå ut med solens brännande hetta? När jag ger människan av mitt överflöd vårdar hon det inte vid sitt bröst. I stället kastar hon det åt sidan på en plats där ingen kommer att lägga märke till det. När min dag sänker sig över människan kommer hon inte längre att kunna hitta mitt överflöd eller den bittra sanningens ord som jag sade till henne för länge sedan. Hon kommer att gråta och jämra sig, eftersom hon har förlorat ljusets klara sken och fallit ner i mörker. Det ni ser i dag är bara min muns vassa svärd. Ni har inte sett staven i min hand eller lågan med vilken jag bränner människan, och det där därför ni fortfarande är högfärdiga och hårda i min närvaro. Det är därför ni fortfarande kämpar med mig i mitt hem och med den mänskliga tungan invänder mot det som jag har talat med min mun. Människan fruktar mig inte och trots att hon har fortsatt vara min fiende ända fram till i dag, fruktar hon mig inte över huvud taget. Ni har de orättfärdigas tungor och tänder i era munnar. Era ord och gärningar påminner om ormen som lockade Eva att synda. Av varandra begär ni öga för öga och tand för tand, och i min närvaro kämpar ni för att få ställning, berömmelse och vinst för er själva, samtidigt som ni inte vet att jag i hemlighet ser era ord och gärningar. Innan ni ens kommer inför mig har jag lodat era hjärtans djup. Människan vill alltid komma undan min hands grepp och undvika mina ögons betraktelse, men jag har aldrig flytt undan hennes ord eller gärningar. I stället låter jag medvetet de orden och gärningarna nå mina ögon så att jag kan tukta människan för hennes orättfärdighet och verkställa en dom över hennes uppror. Människans hemliga ord och gärningar förblir alltså alltid inför mitt domarsäte, och mitt domarsäte har aldrig lämnat människan eftersom hennes uppror är för mycket. Mitt verk är att bränna och rena alla människans ord och gärningar som yttrades och utfördes i närvaro av min Ande. På så vis[a] kommer människor förbli lojala mot mig när jag lämnar jorden och fortsätta tjäna mig som mina heliga tjänare gör i mitt verk och låta mitt verk på jorden fortsätta ända till den dag då det är slutfört.

Fotnoter:

a. Ursprungstexten innehåller inte frasen "på så vis".

Ni har allesamman så usel karaktär!

Ni sitter allesamman på eleganta stolar och föreläser för de yngre generationerna som är av samma sort som ni och får dem att allesamman sitta hos er. Inte kan ni väl vara omedvetna om att luften gick ur era "ättlingar" för länge sedan och att de förlorade mitt verk? Min härlighet skiner från landet i öster till landet i väster, men när den sprider sig till jordens ändar och börjar höja sig och lysa fram, då ska jag ta min härlighet från Öst och föra den till Väst så att mörkrets folk som har övergett mig i Öst fortsättningsvis inte kommer att få något ljus. När det händer kommer ni att leva i skuggans dal. Även om folk numera är hundra gånger bättre än förr, kan de likväl inte uppfylla mina krav och de utgör fortfarande inte något strålande vittnesbörd om mig. Att ni kan vara hundra gånger bättre än förr är helt och hållet ett resultat av mitt arbete, frukten av mitt verk på jorden. Men jag känner mig fortfarande äcklad av era ord och gärningar, liksom av er karaktär, och jag känner otrolig harm över hur ni beter er inför mig, för ni har inte någon förståelse av mig. Hur ska ni då kunna leva ut min härlighet, och hur ska ni kunna vara fullkomligt trogna mitt framtida verk? Er tro är mycket vacker; ni säger att ni är villiga att offra hela ert liv för mitt verk och att ni är villiga att dö för det, men era sinnelag har inte förändrats mycket. Ni pratar arrogant trots att ert uppträdande i själva verket är synnerligen bedrägligt. Det är som om folks tungor och läppar är i himlen medan deras fötter är långt nere på jorden, och därför är deras ord och gärningar liksom deras rykten fortfarande i trasor och spillror. Era rykten är förstörda, ert beteende är depraverat, ert språk är fattigt och ert liv är uselt; till och med hela er mänsklighet har sjunkit till usel bottennivå. Ni är trångsynta mot andra och ni tjafsar om varenda småsak. Ni grälar över era egna rykten och er status, så till den grad att ni är villiga att fara ner i helvetet och i eldsjön. Era ord och gärningar idag räcker för att jag ska slå fast att ni är syndiga. Era attityder gentemot mitt verk är nog för att jag ska slå fast att ni är orättfärdiga, och alla era sinnelag visar tillräckligt att ni är orena själar som är fulla av styggelser. Det ni visar prov på och det ni avslöjar är tillräckligt för att säga att ni är människor som har druckit så mycket ni förmått av orena andars blod. Ni avslöjar inte vad ni känner när inträde i riket kommer på tal. Tror ni att det räcker att vara som ni är idag för att ni ska kunna gå in genom porten till mitt himmelrike? Tror ni att ni kan få komma in i mitt verks och mina ords heliga land utan att era ord och gärningar först provas av mig? Vem kan slå blå dunster i ögonen på mig? Hur skulle ert

---

avskyvärda, lumpna beteende och prat kunna undgå min syn? Jag har konstaterat att era liv är liv som går ut på att dricka dessa orena andars blod och äta deras kött eftersom ni efterapar dem framför mig varje dag. Ert uppförande inför mig har varit synnerligen dåligt, så hur skulle jag kunna tycka annat än att ni är vidriga? Era ord innehåller orena andars orenheter: Ni bedrar, lurar, döljer och smickrar precis som de som sysslar med svartkonst och de som är falska och dricker de orättfärdigas blod. Alla människans uttryck är extremt orättfärdiga, så hur skulle alla människor kunna placeras i det heliga landet där de rättfärdiga är? Tror du att ditt avskyvärda beteende kan utmärka dig som helig jämfört med dessa orättfärdiga? Din ormlika tunga kommer till slut att förgöra ditt kött, detta kött som åstadkommer förödelse och utför vedervärdiga ting, och dina händer som är täckta med orena andars blod kommer till slut att dra ner din själ i helvetet. Varför nappar du då inte på denna chans att två dina smutsiga händer? Och varför tar du då inte vara på möjligheten att skära av dig denna tunga som talar orättfärdiga ord? Är du verkligen villig att lida i helvetets lågor för händernas, tungans och läpparnas skull? Jag vakar över allas hjärtan med båda ögonen, för långt innan jag skapade mänskligheten hade jag greppat deras hjärtan i mina händer. Jag hade för länge sedan genomskådat människors hjärtan, så hur skulle deras tankar kunna undfly min blick? Måste det inte vara för sent för dem att undgå att brännas av min ande?

Dina läppar är mer älskvärda än duvor, men ditt hjärta är ondskefullare än den där gamle ormen. Dina läppar är till och med lika vackra som libanesiska kvinnor, men ditt hjärta är inte vänligare än deras och det kan absolut inte jämföras med kanaanéernas skönhet. Ditt hjärta är så falskt! Det enda jag avskyr är de orättfärdigas läppar och deras hjärtan, och jag fordrar inte alls mer av folk än vad jag förväntar mig av de heliga; det är bara det att jag känner vämjelse över de orättfärdigas onda gärningar, och jag hoppas att de ska kunna göra sig av med sin orenhet och fly från sin nuvarande belägenhet, så att de kan skilja sig från dessa orättfärdiga och leva bland och vara heliga tillsammans med dessa som är rättfärdiga. Ni befinner er i samma omständigheter som jag, men ändå är ni täckta med smuts och har inte ens den minsta gnutta likhet med de människor som skapades i begynnelsen. Och eftersom ni dessutom varje dag härmar dessa orena andar, gör vad de gör och säger vad de säger, är ni så genomdränkta av deras lortiga vatten — även era tungor och läppar — att ni är helt täckta med smutsfläckar. Inte en enda del av er kan användas i mitt verk. Det är så hjärtslitande! Ni lever i en sådan värld av hästar

---

och kreatur, och ändå känner ni er faktiskt inte bekymrade; ni är fulla av glädje och lever fritt och ledigt. Ni simmar omkring i det där lortiga vattnet men inser faktiskt inte att ni har hamnat i en så eländig belägenhet. Ni umgås dagligen med orena andar och interagerar med "exkrementer". Din tillvaro är synnerligen vulgär och likväl är du inte medveten om att du absolut inte existerar i den mänskliga världen och att du inte råder över dig själv. Vet du inte om att ditt liv för länge sedan förtrampades av dessa orena andar eller att din karaktär för länge sedan besudlades av smutsvatten? Anser du att du lever i ett jordiskt paradiset och att du är omsluten av lycka? Vet du inte att du har levt ett liv jämsides med orena andar och att du har existerat tillsammans med allt som de har förberett för dig? Hur skulle ditt sätt att leva kunna ha någon mening? Hur skulle ditt liv kunna ha något värde? Du har sprungit omkring för dina föräldrar, föräldrar besatta av orena andar, och likväl har du inte en aning om att de som förleder dig är just dessa besatta föräldrar som födde dig och fostrade dig. Du är inte heller medveten om att det faktiskt var de som gav dig all smuts; det enda du vet är att de kan ge dig "glädje", de tuktar dig inte, de dömer dig inte heller och i synnerhet förbannar de dig inte. De har aldrig blivit ursinniga på dig utan behandlar dig med kärlek och mildhet. Deras ord ger ditt hjärta näring och är så fängslande att du blir förvirrad och – utan att inse det – sugsin och är villig att stå till deras förfogande, att bli deras språkrör och tjänare. Du klagar inte över någonting utan arbetar lika villigt för dem som hundar och hästar; de bedrar dig. Därför reagerar du inte över huvud taget på det verk jag utför. Inte undra på att du alltid försöker slinka mellan mina fingrar i hemlighet, och inte undra på att du alltid försöker använda vackra ord för att lura till dig favörer av mig. Nu visar det sig att du redan hade en annan plan, ett annat upplägg. Du kan se lite av mina aktiviteter som den Allsmäktige, men du har inte den minsta kunskap om min dom och tuktan. Du har ingen aning om när min tuktan började; du vet bara hur du ska göra för att lura mig – men du vet inte att jag inte kommer att tolerera några överträdelser från människans sida. Eftersom du redan har lovat att tjäna mig tänker jag inte låta dig gå. Jag är en Gud som hatar ondska och jag är en Gud som är avundsjuk på mänskligheten. Eftersom du redan har lagt dina ord på altaret kommer jag inte att tolerera att du springer iväg mitt framför mina ögon, och inte heller kommer jag att tolerera att du tjänar två herrar. Trodde du att du skulle kunna ha en andra kärlek efter att ha lagt dina ord på mitt altare inför mina ögon? Hur skulle jag kunna låta folk göra narr av mig på det viset? Trodde du

---

att du lättsamt skulle kunna låta din tunga avlägga löften och eder till mig utan att det hade någon djupare innebörd? Hur kunde du svära vid min tron, min tron, jag som är den allra Högste? Trodde du att dina eder redan hade försvunnit? Jag ska säga er en sak: Ert kött må dö och försvinna, men era eder kan inte göras om intet. Till sist kommer jag att döma er på basis av de eder ni svurit. Men ni tror att ni kan hantera mig genom att lägga era ord framför mig samtidigt som era hjärtan kan tjäna orena andar och onda andar. Hur skulle min vrede kunna tolerera dessa hundlika, grislika människor som bedrar mig? Jag måste verkställa mina administrativa dekret och rycka tillbaka all dessa inskränkta "fromma" som förtröstar på mig från orena andars händer, så att de må "uppvakta" mig på ett disciplinerat sätt, vara mina oxar, vara mina hästar, och vara utlämnade på nåd och onåd åt mitt slaktande. Jag ska se till att ni plockar fram er dyrbara beslutsamhet och tjänar mig igen. Jag tänker inte tolerera att någon skapelse bedrar mig. Trodde du att du utan några hämningar skulle kunna be om saker och ljuga mitt framför mig? Trodde du att jag inte hade hört eller sett dina ord och gärningar? Hur skulle dina ord och gärningar kunnat vara utom synhåll för mig? Skulle jag någonsin kunna låta människor bedra mig på det viset?

Jag har varit bland er, umgåtts med er åtskilliga vårar och höstar; jag har levt länge bland er och jag har levt tillsammans med er. Hur mycket av ert avskyvärda beteende har försvunnit mitt framför mina ögon? Era innerliga ord genljuder ständigt i mina öron: miljoner på miljoner av era önskningar har lagts på mitt altare — alltför många för att ens kunna räknas. Men när det gäller hängivenhet och uppoffringar ger ni inte ett dyft. Ni lägger inte minsta uns av uppriktighet på mitt altare. Var är frukterna av er tro på mig? Ni har tagit emot ändlös nåd från mig och ni har skådat ändlösa hemligheter från himlen; jag har till och med visat er himlens lågor, men jag har inte haft hjärta att bränna er. Trots det, hur mycket har ni gett mig i gengäld? Hur mycket är ni villiga att ge mig? Du vänder dig om med den föda jag gett dig i handen och erbjuder mig den, och du går till och med så långt att du säger att det var något du fick i utbyte mot svetten för ditt eget hårda arbete och att du erbjuder mig allt du äger. Inte kan du vara okunnig om att alla dina "bidrag" till mig bara är sådant som stulits från mitt altare? Och en sak till – nu när du erbjuder mig dem, är inte det att bedra mig? Inte kan du vara okunnig om att det jag åtnjuter i dag är alla offren på mitt altare, inte vad du har tjänat på ditt hårda arbete och sedan burit fram som offer till mig? Hur skulle jag kunna förlåta er när ni har

---

mage att bedra mig på det här viset? Hur kan ni förvänta er att jag ska stå ut med det här längre? Jag har gett er allting. Jag har öppnat upp allting för er, gett er allt ni behöver och öppnat era ögon, och likväl bedrar ni mig på det här viset och struntar i era samveten. Jag har osjälviskt skänkt er allt, så även om ni lider har ni ändå fått allt av mig som jag har tagit med från himlen. Trots detta har ni ingen entusiasm alls och även om ni har gett ett litet bidrag försöker ni göra upp räkningen med mig efteråt. Betyder då inte ditt bidrag någonting? Vad du har gett till mig är ett ynka sandkorn, men vad du har begärt av mig är ett ton guld. Är det inte rent ut sagt absurt? Jag är verksam bland er. Här finns absolut inte ett spår av de tio procent jag borde få, än mindre några extra offergåvor. Dessutom lägger de onda beslag på de där tio procenten som de uppriktigt troende ger. Är ni inte alla skingrade från mig? Är ni inte fientliga mot mig allihop? Raserar ni inte allesamman mitt altare? Hur skulle mina ögon kunna se sådana människor som dyrbara klenoder? Är de inte sådana svin och hundar som jag avskyr? Hur skulle jag kunna tala om era missdåd som en skatt? För vems skull är det egentligen jag utför mitt arbete? Inte kan väl dess enda syfte vara att krossa er allesamman för att visa min makt? Hänger inte allas era liv på ett enda ord från mig? Hur kommer det sig att jag bara använder ord för att undervisa er och inte har förvandlat ord till handling för att slå ner er så snart jag kunde? Är syftet med mina ord och mitt verk bara att ta kål på mänskligheten? Är jag en Gud som dödar de oskyldiga urskillningslöst? Hur många av er kommer just nu till mig med hela er varelse för att söka människolivets rätta väg. Det är bara era kroppar jag har framför mig; era hjärtan är fortfarande fria och befinner sig långt, långt bort från mig. Eftersom ni inte vet vad mitt verk egentligen går ut på, är ni ett antal som vill lämna mig och hålla er på avstånd från mig i hopp om att i stället få leva i ett paradiset där det inte finns någon tuktan eller dom. Är inte det här vad folk längtar efter innerst inne? Jag försöker absolut inte tvinga dig till något. Vilken väg du än tar så är det ditt eget val. Dagens väg är en väg som innebär dom och förbannelser, men ni ska alla veta att allt som jag har skänkt er — oavsett om det är domar eller tuktan — är de bästa gåvor jag kan ge er, och alltsamman är sådant som ni är i akut behov av.

Verket under lagens tidsålder

Det verk som Jehova en gång utförde med israeliterna fastställde Guds jordiska ursprungsplats bland mänskligheten, vilket också var den heliga plats där han var närvarande. Han begränsade sin verksamhet till Israels folk. Till att börja med verkade han inte utanför Israel, utan han valde ett folk som han fann lämpligt för att begränsa omfattningen av sitt verk. Israel är den plats där Gud skapade Adam och Eva; av den platsens stoft skapade Jehova människan. Denna plats blev basen för hans verk på jorden. Israeliterna, som var Noas och även Adams ättlingar, utgjorde den mänskliga grunden för Jehovas verk på jorden.

Vid denna tid var betydelsen, syftet och etapperna med Jehovas verk i Israel att inleda hans verk på hela jorden, vilket med Israel som sitt centrum spreds successivt till de hedniska folken. I hela universum följer hans verksamhet samma princip – han upprättar en förebild och utvidgar den sedan tills alla människor i universum har tagit emot hans evangelium. De första israeliterna var ättlingar till Noa. Dessa personer hade bara försetts med Jehovas livsande och förstod tillräckligt för att kunna tillgodose de grundläggande behoven i livet, men de visste inte vad för slags Gud Jehova var eller vilken hans vilja med människan var, än mindre hur de skulle vörda hela skapelsens Herre. Huruvida det fanns regler och lagar som skulle följas[a] eller huruvida det fanns någon plikt som skapade varelser hade att göra för Skaparen, visste Adams ättlingar ingenting om. Allt de visste var att mannen skulle svettas och arbeta för att försörja sin familj, och att hustrun skulle underkasta sig sin make och vidmakthålla den ras av människor som Jehova skapat. Detta folk, som endast hade Jehovas andedräkt och hans liv, visste med andra ord ingenting om hur de skulle följa Guds lagar eller hur de skulle tillfredsställa hela skapelsens Herre. De förstod alldeles för lite. Så även om det inte fanns någon ohederlighet eller svekfullhet i deras hjärtan och även om det sällan uppstod avund och stridigheter bland dem, hade de likväl ingen kunskap om eller förståelse av Jehova, hela skapelsens Herre. Dessa mänsklighetens förfäder förstod bara att äta och njuta av det som Jehova gav, men de förstod inte att vörda Jehova. De visste inte att Jehova är den som de borde tillbe på böjda knän. Så hur kunde de kallas hans skapelser? Om så vore fallet, hur är det då med orden ”Jehova är hela skapelsens Herre” och ”han skapade människan för att människan skulle uppenbara honom, prisa honom och representera honom”? Uttalades de då inte förgäves? Hur kunde människor som

---

inte hyser någon vördnad för Jehova bli ett vittnesbörd om hans härlighet? Hur kunde de bli uppenbarelser av hans härlighet? Skulle inte Jehovas ord "Jag skapade människan till min avbild" då bli ett vapen i händerna på Satan — den onde? Skulle inte dessa ord då bli en förödmjukande fläck på Jehovas skapelse av människan? För att fullborda denna etapp av sitt verk gav Jehova, sedan han skapat människan, inte mänskligheten några instruktioner eller någon vägledning från Adams till Noas tid. Det var inte förrän efter att floden hade förstört världen som han formellt började vägleda israeliterna, som var ättlingar till Noa och även till Adam. Hans verk och ord i Israel vägledde hela Israels folk som levde sina liv runtom i Israels land. På detta sätt visade Jehova mänskligheten att han inte bara kunde blåsa liv i människan, att hon kunde få liv från honom och resa sig från stoft till skapad människa, utan att han också kunde förbränna mänskligheten, förbanna mänskligheten och använda sin stav för att styra mänskligheten. De såg också att Jehova kunde vägleda människans liv på jorden och tala och verka bland mänskligheten utifrån dagens och nattens timmar. Han utförde detta verk enbart för att hans skapade varelser skulle veta att människan kom från stoft som han hade plockat upp, och dessutom att människan skapats av honom. Och inte bara det, utan meningen med det arbete han inledde i Israel var att andra folk och nationer (som faktiskt inte var skilda från Israel utan snarare hade förgrenats från israeliterna, men ändå härstammade från Adam och Eva) skulle kunna ta emot evangeliet om Jehova från Israel, så att alla skapade väsen i universum skulle kunna vörda Jehova och anse honom mäktig. Om inte Jehova hade inlett sitt arbete i Israel, utan i stället, sedan han skapat människorna, hade låtit dem leva ett bekymmerslöst liv på jorden, skulle de — med tanke på människans fysiska natur (denna natur innebär att människan aldrig kan veta det hon inte kan se, vilket innebär att hon inte kunde veta att det var Jehova som hade skapat mänskligheten, och än mindre varför han hade gjort det), aldrig kunna veta att det var Jehova som skapat mänskligheten och att han är hela skapelsens Herre. Om Jehova hade skapat människan och placerat henne på jorden och helt enkelt dammat av sina händer och gett sig av, i stället för att stanna bland mänskligheten för att vägleda dem en tid, då skulle hela mänskligheten ha blivit till intet igen. Även himlen och jorden och de myriader ting han skapat skulle, liksom hela mänskligheten, ha blivit till intet igen och skulle dessutom ha trampats ned av Satan. Därmed skulle Jehovas önskan att "på jorden, det vill säga i hans skapelses mitt, ha en

---

plats att stå på, en helig plats” ha krossats. Så att han, efter att ha skapat mänskligheten, kunde stanna kvar bland dem för att vägleda dem i deras liv och tala till dem från deras mitt, allt detta skedde i syfte att förverkliga hans önskan och fullfölja hans plan. Det verk han utförde i Israel syftade bara till att genomföra den plan som han utarbetat innan han skapade allting, och därför stod inte hans verk bland israeliterna och hans skapelse av allting i strid med varandra, utan båda skedde för hans förvaltnings, hans verks och hans härlighets skull, och även i syfte att ge hans skapelse av mänskligheten en djupare mening. Han vägledde mänsklighetens liv på jorden under två tusen år efter Noa, och under den tiden lärde han människorna förstå hur de skulle vörda Jehova, hela skapelsens Herre, hur de skulle leva och kunna fortsätta leva, och mest av allt hur de skulle agera som vittnen för Jehova, visa honom lydnad, vörda honom och till och med prisa honom med musik, så som David och hans präster gjorde.

Före de två tusen år då Jehova utförde sitt verk visste människan ingenting, och nästan hela mänskligheten hade förfallit i omoral tills de, innan världen förstördes av floden, hamnat i en sådan avgrund av lösaktighet och sedligt fördärv att Jehova inte längre fanns i deras hjärtan, och än mindre hans väg. De förstod aldrig det verk som Jehova skulle utföra. De saknade förnuft, hade ännu mindre kunskap, och liksom en maskin som andas var de fullständigt okunniga om människan, Gud, världen, livet och liknande. På jorden ägnade de sig åt många lockande ting, liksom ormen, och sade mycket som var stötande för Jehova, men eftersom de var okunniga tuktade eller fostrade han dem inte. Först efter floden, när Noa var 601 år gammal, framträdde Jehova officiellt för Noa och vägledde honom och hans familj — och ledde de fåglar och fyrfotadjur som överlevt floden tillsammans med Noa och hans ättlingar — till slutet av Lagens Tidsålder, sammanlagt 2500 år. Han var verksam i Israel (alltså officiellt verksam) under totalt 2000 år, och under 500 år verkade han samtidigt både i och utanför Israel, alltså sammanlagt 2500 år. Under denna period lärde han israeliterna att de för att kunna tjäna Jehova skulle bygga ett tempel, bära prästerliga dräkter och gå barfota in i templet i gryningen för att inte deras skor skulle besudla templet och eld sändas ner över dem från templets krön och bränna dem till döds. De fullgjorde sina plikter och underkastade sig Jehovas planer. De bad till Jehova i templet och efter att ha mottagit hans uppenbarelse, alltså efter att Jehova hade talat, ledde de folkmassan och lärde dem att visa vördnad för Jehova, deras Gud. Och Jehova sa till dem att de skulle

---

bygga ett tempel och ett altare, och att de vid den tidpunkt som Jehova angav, det vill säga vid påskhögtiden, skulle förbereda nyfödda kalvar och lamm att lägga på altaret som slaktoffer till Jehova, för att tygla dem och lägga vördnad för Jehova i deras hjärtan. Huruvida de hörsammade denna lag blev måttet på deras lojalitet mot Jehova. Jehova påbjöd också att de skulle helga sabbaten, den sjunde dagen av hans skapelse. Dagen efter sabbaten gjorde han till den första dagen, en dag då de skulle prisa honom, offra till honom och musicera för honom. Denna dag kallade Jehova samman alla prästerna för att dela upp offren på altaret åt folket att äta, så att de skulle kunna njuta av offren på Jehovas altare. Och Jehova sade att de var välsignade, att de delade ett stycke med honom och att de var hans utvalda folk (vilket var Jehovas förbund med israeliterna). Det är därför Israels folk än i dag säger att Jehova är endast deras Gud, och inte andra folks Gud.

Under Lagens Tidsålder gav Jehova många bud, som Mose skulle förmedla till de israeliter som följde honom ut ur Egypten. Dessa befallningar gav Jehova till israeliterna, och de berörde inte egyptierna. De var avsedda att tygla israeliterna. Han använde buden för att ställa krav på dem. De principer utifrån vilka de bedömdes som syndiga eller rättfärdiga var om de höll sabbaten, om de visade aktning för sina föräldrar, om de tillbad avgudar och så vidare. Bland dem fanns några som drabbades av Jehovas eld, några som stenades till döds och några som fick Jehovas välsignelse. Det avgjordes av huruvida de hörsammade dessa bud eller inte. De som inte höll sabbaten skulle stenas till döds. De präster som inte höll sabbaten skulle drabbas av Jehovas eld. De som inte visade aktning för sina föräldrar skulle också stenas till döds. Allt detta lovordades av Jehova. Jehova fastställde sina bud och lagar, så att folket skulle lyssna till och lyda hans ord och inte göra uppror mot honom medan han ledde dem genom deras liv. Han använde dessa lagar för att hålla den nyfödda mänskligheten under kontroll, för att bättre kunna lägga grunden för sitt framtida verk. Utifrån det arbete som Jehova utförde kallades följaktligen den första tidsåldern för Lagens Tidsålder. Fastän Jehova gjorde många uttalanden och utförde mycket arbete, vägledde han bara folket på ett positivt sätt, genom att lära dessa okunniga människor hur en människa ska vara, hur hon ska leva och hur hon ska förstå Jehovas väg. Till största delen bestod det arbete han utförde i att få folket att hålla sig till hans väg och följa hans lagar. Arbetet utfördes på människor som var ytligt fördärvade. Det sträckte sig inte så långt som till att förändra

---

deras sinnelag eller utveckling i livet. Han fokuserade bara på att med hjälp av lagar avgränsa och kontrollera folket. För den tidens israeliter var Jehova bara en Gud i templet, en Gud i himlen. Han var en molnpelare, en eldpelare. Allt Jehova krävde var att de skulle lyda vad människor idag känner som hans lagar och bud – man skulle till och med kunna kalla dem regler – för vad Jehova gjorde var inte tänkt att omforma dem, utan att ge dem fler saker som människan borde ha och instruera dem med sin egen mun, för efter att ha skapats hade inte människan något av det hon borde ha. Jehova gav folket vad de borde ha för sitt liv på jorden och därmed gjorde han så att det folk som han lett överträffade sina förfäder, Adam och Eva, eftersom det som Jehova gav dem var mer än han gett till Adam och Eva i begynnelsen. Oaktat detta bestod det verk som Jehova utförde i Israel endast av att vägleda mänskligheten och få den att erkänna sin Skapare. Han varken erövrade eller förändrade dem, utan vägledde dem bara. Detta är summan av Jehovas verk i Lagens Tidsålder. Det är bakgrunden, den sanna berättelsen, essensen av hans verk i hela Israels land, samt början på hans sextusenåriga verk – att hålla mänskligheten under kontroll av Jehovas hand. Ur detta föddes ytterligare verk i hans sextusenåriga förvaltningsplan.

Fotnoter:

a. Originaltexten innehåller inte frasen ”som skulle följas”.

Den sanna historien bakom verket under återlösningens tidsålder

Hela min förvaltningsplan, en plan som sträcker sig över sextusen år, består av tre skeden, eller tre åldrar: lagens tidsålder i begynnelsen, nådens tidsålder (vilken också är återlösningens tidsålder) samt rikets tidsålder i de sista dagarna. Mitt verk under dessa tre tidsåldrar varierar i innehåll i enlighet med varje tidsålders natur, men i varje skede stämmer det överens med människans behov – eller, för att vara mer exakt, det görs i enlighet med de trick som Satan använder i kriget jag för mot honom. Syftet med mitt verk är att vinna över Satan, manifestera min visdom och allmakt, avslöja alla Satans trick och därmed rädda hela den mänskliga rasen, vilken lever under hans domän. Det är att visa min visdom och allmakt samtidigt som jag avslöjar Satans outhärdliga ohygglighet. Det är också att lära mina skapelser att skilja mellan gott och ont, att veta att jag är härskaren över alla ting, att se tydligt att Satan är mänsklighetens fiende, den lägsta av de lägsta, den onde, och att med fullkomlig säkerhet skilja mellan gott och ont, sanning och falskhet, helighet och smuts, och mellan vad som är fantastiskt och vad som är skamligt. På det här sättet kommer den okunniga mänskligheten att kunna vittna om mig att det inte är jag som fördärvar mänskligheten och att endast jag – skapelsens Herre – kan rädda mänskligheten, kan ge människan saker för hennes glädje. De kommer att inse att jag är alla tings härskare och att Satan bara är en av de varelser som jag skapade och som sedan vände sig emot mig. Min sextusenåriga förvaltningsplan är uppdelad i tre skeden för att uppnå följande effekt: att göra det möjligt för mina skapelser att bli mina vittnen, att förstå min vilja och att veta att jag är sanningen. Under den inledande fasen av verket i min sextusenåriga förvaltningsplan utförde jag lagens verk, vilket var det verk under vilket Jehova ledde sitt folk. Det andra stadiet inledde verket i nådens tidsålder i byarna i Judéen. Jesus representerar allt verk under nådens tidsålder. Han inkarnerades i köttet och korsfästes på korset, och han inledde också nådens tidsålder. Han korsfästes för att fullända återlösningen verk, för att avsluta lagens tidsålder och påbörja nådens tidsålder. Därför kallades han också för "överbefälhavaren", "syndoffret" och "återlösaren". Även om Jesu verk skilde sig innehållsmässigt från Jehovas verk var de ändå samma vad gäller principer. Jehova påbörjade lagens tidsålder, upprättade grundvalen – utgångspunkten – för sitt verk på jorden och utfärdade lagen och budorden. Det här var de två verk han utförde och de

---

representerar lagens tidsålder. Det verk som Jesus utförde under nådens tidsålder gick inte ut på att utfärda lagar utan att uppfylla dem och därmed införa nådens tidsålder och avsluta lagens tidsålder, som hade varat i tvåtusen år. Han var banbrytaren som kom för att inleda nådens tidsålder, samtidigt som den största delen av hans verk handlade om försoning. Alltså var även hans verk tvåfaldigt: att inleda en ny tidsålder och slutföra återlösningens verk genom sin korsfästelse, varefter han gav sig av. Och därefter var lagens tidsålder slut och nådens tidsålder började.

Det verk Jesus gjorde var i enlighet med människans behov i den tidsåldern. Hans uppgift var att återlösa mänskligheten och förlåta dem deras synder, och därför utgjordes hans sinnelag helt och hållet av ödmjukhet, tålmod, kärlek, fromhet, fördragsamhet, barmhärtighet och kärleksfull vänlighet. Han välsignade mänskligheten rikligt och gav dem nåd i överflöd, och allt de möjligen skulle kunna få glädje av gav han dem för deras förnöjelse: frid och lycka, sin tålmodighet och kärlek, sin nåd och kärleksfulla vänlighet. På den här tiden var allt människan möttes av ett överflöd av saker att glädjas åt: Deras hjärtan var fridfulla och trygga, deras ande hade fått tröst och de stärktes av frälsaren Jesus. Att de kunde få dessa saker berodde på tiden de levde i. Under nådens tidsålder hade människan redan fått utstå Satans fördärv, och därför krävde verket att försona hela mänskligheten ett överflöd av nåd, oändlig fördragsamhet och oändligt tålmod och än mer ett offer som kunde sona för mänsklighetens synder så att det skulle uppfylla sitt syfte. Det som mänskligheten såg under nådens tidsålder var bara mitt försoningsoffer för mänsklighetens synder, det vill säga Jesus. Det enda de visste var att Gud kunde vara barmhärtig och fördragsam, och det enda de såg var Jesu nåd och kärleksfulla vänlighet. Det här berodde helt och hållet på att de föddes i nådens tidsålder. Det innebar att innan de kunde bli återlösta måste de ta del av de många olika typer av nåd som Jesus skänkte dem; endast detta var till fördel för dem. På det här sättet kunde de bli förlåtna för sina synder genom att glädja sig åt nåden, och de fick även chansen att återlösas genom att glädja sig åt Jesu fördragsamhet och tålmod. Enbart genom Jesu fördragsamhet och tålmod vann de rätten att ta emot förlåtelse och njuta av överflödet av nåd som Jesus skänkte – precis som Jesus sade: ”Jag har inte kommit för att återlösa rättfärdiga utan syndare, för att låta syndare få förlåtelse för sina synder.” Om Jesus hade inkarnerats med ett sinnelag av dömande, förbannelse och intolerans mot människans brott, då skulle människan aldrig ha fått chansen att bli

---

försonad och i stället skulle hon ha förblivit syndig för evigt. Om så hade varit fallet skulle den sextusenåriga förvaltningsplanen ha stannat upp under lagens tidsålder och lagens tidsålder skulle ha förlängts med sextusen år. Människans synder skulle bara ha blivit fler och allvarligare, och skapandet av mänskligheten skulle inte ha lett till något. Människorna skulle bara ha kunnat tjäna Jehova under lagen, men deras synder skulle ha överstigit dem som begicks av människorna som skapades först. Ju mer Jesus älskade mänskligheten, förlät dem deras synder och gav dem tillräckligt med nåd och kärleksfull vänlighet, desto mer fick människorna möjligheten att bli räddade, att bli kallade de förlorade lammen som Jesus köpte tillbaka till ett högt pris. Satan kunde inte lägga sig i hans verk eftersom Jesus behandlade sina anhängare på samma sätt som en kärleksfull moder behandlar det lilla barnet vid sitt bröst. Han blev inte arg på dem eller föraktade dem, utan var full av tröst. Han fick aldrig ett raseriutbrott mitt ibland dem, utan stod ut med deras synder och såg mellan fingrarna med deras dårskap och okunskap, till den grad att han sa ”förlåt andra sjuttio gånger sju gånger”. Så hans hjärta förvandlade andra människors hjärtan. Det var på det här sättet som människorna fick förlåtelse för sina synder genom hans fördragsamhet.

Även om Jesus i sin inkarnation var helt utan känsla, tröstade han alltid sina lärjungar, sörjde för dem, hjälpte dem och stödde dem. Hur mycket verk han än utförde eller hur mycket lidande han än utstod, krävde han aldrig för mycket av människorna, utan var alltid tålmodig och fördragsam med deras synder, så att människor under nådens tidsålder tillgivet kallade honom ”den älskvärda frälsaren Jesus”. Det som Jesus hade och var för människorna på den tiden – för alla människor – var nåd och kärleksfull vänlighet. Han kom aldrig ihåg folks överträdelser, och hans behandling av dem var inte baserad på deras överträdelser. Eftersom det var en annan tidsålder, gav han ofta folket gott om mat och dryck så att de kunde äta sig mätta. Han behandlade alla som följde honom med nåd, helade de sjuka, drev ut demoner, uppväckte de döda. För att folket skulle tro på honom och se att allt han gjorde var gjort ärligt och uppriktigt, gick han så långt att han återupplivade ett ruttnande lik, och visade dem att i hans händer kunde till och med de döda komma tillbaka till livet. På det här sättet uthärdade han i tystnad och utförde sitt återlösningsverk mitt ibland dem. Redan innan Jesus spikades upp på korset hade han tagit på sig mänsklighetens synder och blivit ett syndoffer för människorna. Till och med innan han blev korsfäst hade han redan öppnat

---

vägen till korset för att försona mänskligheten. Till slut spikades han upp på korset, offrade sig för korsets skull och skänkte all sin nåd, kärleksfulla vänlighet och helighet till mänskligheten. Mot mänskligheten var han alltid tolerant, aldrig hämndlysten, utan förlät dem deras synder, uppmanade dem att omvända sig och lärde dem att visa tålmod, fördragsamhet och kärlek, att följa i hans fotsteg och offra sig själva för korsets skull. Hans kärlek till bröderna och systrarna överträffade hans kärlek till Maria. Det verk som han utförde hade som princip att hela folket och driva ut demoner, allt för hans återlösningens skull. Vart han än gick behandlade han alla som följde honom med nåd. Han gjorde de fattiga rika, fick de lama att gå, de blinda att se och de döva att höra. Han bjöd till och med in de lägsta, de nödlidande och syndarna att sitta vid samma bord som honom. Han undvek dem aldrig utan var alltid tålmodig, och sade till och med: "Om en herde förlorar ett av hundra får, kommer han att lämna de nittionio för att söka efter det enda förlorade fåret och när han finner det kommer han verkligen att glädja sig." Han älskade sina följare som en tacka älskar sina lamm. Trots att de var dåraktiga och okunniga, och var syndare i hans ögon, och dessutom var de lägsta medlemmarna i samhället, såg han dessa syndare – människor som andra föraktade – som sina ögonstenar. Eftersom han föredrog dem offrade han sitt liv för deras skull, som ett lamm som offrades på altaret. Han rörde sig mitt ibland dem, som om han var deras tjänare, och lät dem använda honom och slakta honom, och underkastade sig dem villkorslöst. För sina följare var han den älskvärda frälsaren Jesus, men för fariseerna, som undervisade människorna från sina höga hästar, visade han inte nåd och kärleksfull vänlighet, utan avsky och förargelse. Han utförde inte mycket verk bland fariseerna, utan undervisade och tillrättavisade dem bara emellanåt. Han rörde sig inte mitt bland dem och utförde återlösningens verk och han gjorde inte heller några tecken eller under. Han skänkte all sin nåd och kärleksfulla vänlighet till sina följare, och härdade ut för dessa syndares skull ända till slutet, när han spikades upp på korset och genomled varje förödmjukelse ända tills han fullständigt hade försonat hela mänskligheten. Det var summan av hans verk.

Utan Jesu återlösning skulle mänskligheten för evigt ha levt i synd och blivit syndens barn, demoners avkomlingar. Om det hade fortsatt på det här sättet skulle hela världen ha blivit ett hem för Satan, en plats där han slagit sig ner. Men återlösningens verk krävde att han visade nåd och kärleksfull vänlighet mot

---

mänskligheten; bara på detta sätt kunde mänskligheten få förlåtelse och till sist vinna rätten att göras fullständig och helt och hållet vunnen. Utan detta skede av verket skulle den sextusenåriga förvaltningsplanen inte ha kunnat fortsätta. Om Jesus inte hade blivit korsfäst, om han bara hade helat människor och drivit ut deras demoner, då skulle människorna inte ha kunnat bli helt förlåtna för sina synder. Under de tre och ett halvt år då Jesus utförde sitt verk på jorden slutförde han bara hälften av sitt återlösningsverk. Sedan, genom att spikas upp på korset och bli lik syndigt kött, genom att lämnas över till den onde, fullbordade han korsfästelsens verk och blev herre över mänsklighetens öde. Först efter att han hade överlämnats i Satans händer försonade han mänskligheten. I trettiofyra och ett halvt år led han på jorden och blev förlöjligad, förtalad och övergiven, ända till den punkt där han inte hade någon plats att lägga sitt huvud, ingen viloplats och han korsfästes senare med hela sitt vara – en helig och oskuldsfull kropp – uppspikad på korset. Han uthärdade alla former av lidande som existerar. De som hade makt hånade och plågade honom, och soldaterna spottade honom till och med i ansiktet; trots det förblev han tyst och härdade ut ända till slutet, underkastade sig villkorslöst ända till dödsögonblicket, varefter han försonade hela mänskligheten. Först då fick han tillåtelse att vila. Det verk som Jesus utförde representerar endast nådens tidsålder; det representerar inte lagens tidsålder och är inte heller ett substitut för de sista dagarnas verk. Det här är essensen i Jesu verk under nådens tidsålder, den andra tidsålder som mänskligheten har genomgått – återlösningens tidsålder.

Ord till de unga och de gamla

Jag har utfört så mycket arbete på jorden och vandrat bland människorna i så många år. Trots det har människor sällan kunskap om min gestalt och mitt sinne, och få kan förklara i detalj det arbete jag utför. Folk saknar för mycket — de saknar alltid förståelse av vad jag gör och deras hjärtan är alltid på sin vakt, som om de är livrädda att jag ska föra in dem i en annan situation och sedan strunta i dem. Därför är folks attityd till mig alltid ljummen och förenad med ett stort mått av försiktighet. Det beror på att folk har nått fram till den dag som i dag är utan att förstå det arbete jag utför, och särskilt förbryllade är de över de ord jag talar till dem. De bär mina ord i sina händer och vet inte om de ska vara fast beslutna att tro på dem eller om de borde känna tveksamhet och glömma dem. De vet inte om de ska omsätta dem i praktiken eller om de bör vänta och se. De vet inte om de ska kasta allt åt sidan och sedan djärvt följa mig eller om de ska fortsätta att stå på vänskaplig fot med världen. Människors inre världar är så komplicerade och de är så listiga. Eftersom folk inte kan se mina ord klart och inte kan se dem till fullo, har många av dem svårt att omsätta dem i praktiken och svårt att lägga sina hjärtan framför mig. Jag förstår verkligen era svårigheter. Många svagheter är oundvikliga när man lever i köttet och många yttre omständigheter skapar problem för er. Ni ger er familj mat på bordet och jobbar hårt hela dagarna alltmedan tiden mödosamt släpar sig fram. Det finns många svårigheter med att leva i köttet, det förnekar jag inte, och mina krav på er är naturligtvis anpassade till era svårigheter. Alla kraven i det verk jag utför utgår från er aktuella mognad. När folk arbetade förr i tiden kanske deras krav på er innehöll sådant som var orimligt, men ni ska veta att jag aldrig har sagt eller gjort något som inneburit att jag ställt orimliga krav på er. Allt jag kräver utgår från människors natur, kött och vad de behöver. Ni ska veta, och det kan jag säga klart och tydligt, att jag inte har något emot lite resonligt tänkande när det handlar om människor och deras ursprungsnatur. Det är bara för att folk inte förstår vilken standard mina krav på dem faktiskt har — och inte heller förstår den ursprungliga innebörden av mina ord — som de än i dag fortsätter att tvivla på mina ord och mindre än hälften av människorna tror på mina ord. Resten är icke-troende och dessa som tycker om att höra mig ”berätta sagor” är ännu fler. Dessutom finns det många som roas av spektaklet. Jag varnar er: Många av mina ord har redan upplåtits för dessa som tror på mig, och de som njuter av den underbara synen av riket men är utelåsta utanför dess

---

port har jag redan eliminerat. Är ni inte bara ogräs som jag avskyr och har stött bort? Hur kunde ni ta farväl av mig och sedan glatt välkomna min återkomst? Jag ska säga er att när människorna i Nineve hade hört Jehovas vrede ord omvände de sig genast och klädde sig i säck och aska. Det var på grund av att de trodde på hans ord som de fylldes av fruktan och bävan och omvände sig och klädde sig i säck och aska. Och trots att människorna i dag också tror på mina ord och i ännu högre grad tror på att Jehova i dag på nytt har kommit bland er, är er attityd inget annat än vanvördig, som om ni bara iakttar den Jesus som föddes i Judéen för flera tusen år sedan och nu har stigit ner mitt ibland er. Jag är väl medveten om den svekfullhet som bor i era hjärtan; de flesta av er följer mig av nyfikenhet och har kommit att söka mig på grund av sin tomhet. När er tredje önskan går om intet – er önskan om ett fridfullt och lyckligt liv – upplöses också er nyfikenhet. Den svekfullhet som finns i allas era hjärtan avslöjas i era ord och gärningar. För att säga det rent ut, ni är bara nyfikna på mig, ni fruktar mig inte. Ni ger inte akt på era tungor och än mindre tyglar ni ert beteende. Hurdan är då er tro egentligen? Är den äkta? Ni använder bara mina ord för att skingra er oro och lindra er tristess, för att fylla ut de återstående tomrummen i ert liv. Vem bland er har omsatt orden i praktisk handling? Vem har äkta tro? Ni fortsätter att ropa ut att Gud är en Gud som ser djupt in i människors hjärtan, men hur förenlig med mig är den Gud ni ropar om i era hjärtan? När ni nu ropar på detta sätt, varför handlar ni då på ett annat sätt? Kan det vara så att det här är den kärlek ni vill återgälda mig med? Det råder ingen brist på hängivenhet på era läppar, men var är era offer och era goda gärningar? Hur skulle jag kunna hata er så mycket om det inte vore för att era ord når mina öron? Om ni verkligen trodde på mig, hur kunde ni då hamna i ett sådant tillstånd av bedrövelse? Ni ser så dystra ut som om ni stod inför rätta i dödsriket. Ni har ingen livskraft och ni pratar halvhjärtat om er inre röst – ni är till och med fulla av klagomål och förbannelser. Det är länge sedan ni tappade förtroendet för vad jag gör och till och med er ursprungliga tillit är borta, så hur i all världen ska ni kunna följa mig till slutet? Hur ska ni kunna bli frälsta på det här viset?

Även om mitt verk är till stor hjälp för er, har mina ord aldrig någon verkan på er och leder inte till någonting i er. Det är svårt att hitta någon för mig att göra fullkomlig och i dag har jag nästan förlorat hoppet om er. Jag har sökt bland er i flera år men det är svårt att hitta en förtrogen. Jag känner det som om jag inte har något förtroende att

---

fortsätta verka i er och ingen kärlek att fortsätta älska er. Det beror på att jag för länge sedan vämjdes över dessa era ytterst små, patetiska resultat – det är som om jag aldrig hade talat bland er och aldrig verkat i er. Det ni har åstadkommit är så motbjudande – ni har alltid vanhedrat er själva och är nästan helt värdelösa. Jag kan knappast finna något människoliknande i er eller känna doften av en människa. Var är er friska doft? Var är det pris ni har betalat under många år och var är resultaten? Har ni aldrig funnit det? Mitt verk börjar nu om på nytt, en nystart. Jag tänker genomföra storslagna planer och jag vill utarbeta ännu större verk, men ni vältrar er fortfarande i gyttjan som tidigare, lever i det förflutnas smutsiga vatten och har i praktiken inte övergett er ursprungliga svåra belägenhet. Därför har ni fortfarande inte vunnit någonting från mina ord. Ni har fortfarande inte lämnat er hemmahamns gyttja och smutsvatten, och allt ni vet är mina ord, men faktum är att ni inte har trätt in i mina ords frihetsrike, så mina ord har aldrig öppnats upp för er och de är som en profetisk bok som varit förseglad i tusentals år. Jag framträder för er i era liv men ni är aldrig medvetna om det och ni känner inte ens igen mig. Nästan hälften av de ord jag säger är domsord över er, och de uppnår bara hälften av den verkan de borde uppnå, nämligen att fylla er med djup fruktan. Den återstående hälften är ord som ska lära er om livet och hur ni ska uppföra er, men det är som om de inte existerar för er. Det är som om ni lyssnar till lekande barn som pratar – ni ler alltid lite i mjugg och sedan händer ingenting. Ni har aldrig bekymrat er över dessa saker; ni har alltid iakttagit mina handlingar av ren nyfikenhet, så nu har ni fallit ner i mörkret och kan inte se ljuset – ni gråter ömkligt i mörkret. Vad jag vill ha är er lydnad, er villkorslösa lydnad, och dessutom kräver jag att ni ska vara fullständigt säkra på allt jag säger. Ni ska inte ha en försumlig inställning och ni ska särskilt inte handskas selektivt med mina ord – det behöver knappast sägas att ni alltid har varit likgiltiga i fråga om mina ord och mitt verk. Mitt arbete pågår mitt ibland er och jag har skänkt er mycket av mina ord, men om ni nonchalerar mig på det här viset kan jag helt enkelt ge bort det som ni inte har vunnit och omsatt i praktiken till hedniska familjer. Vad i skapelsen är inte i mina händer? De flesta av er har uppnått ”mogen ålderdom” och ni har inte energi att ta emot den här sortens verk som jag utför. Ni är som en Han Hao-fågel^[a], som av lättja nätt och jämnt hankar sig fram, och ni har aldrig tagit mina ord på allvar. De unga är extremt fåfänga och måttlösa och de bryr sig ännu mindre om mitt verk. De har ingen lust att njuta av delikatesserna vid min festmåltid – de är som en liten fågel som har

---

flugit ut ur sin bur för att ge sig iväg långt bort. Hur kan den här sortens unga och gamla människor vara användbara för mig? De som är i hög ålder är benägna att använda mina ord som en trygghet tills de ligger i graven, så att deras själar kan fara upp till himlen när de dött — och det är tillräckligt för dem. Det är därför de redan nu hyser en ”stor längtan” och är ”mycket trygga”. Även om de är fyllda av tålamod inför mitt arbete, och även om de är rakryggade och orubbliga som en gammal man som är som en ogenomtränglig fästning och inte låter sig släpas bort eller besegras av någon eller något — är inte de här människornas tro full av ett liks vidskepliga stank? Var är deras väg? Är inte deras väg alltför lång, alltför fjärran, för dem? Hur skulle de kunna känna min vilja? Deras förtröstan må vara berömvärd, men hur många av dessa gamla är det inte som följer på ett förvirrat sätt men strävar efter liv? Hur många är det egentligen som förstår den verkliga betydelsen av mitt verk? Vilkas målmedvetenhet är inte sådan att de kan följa mig i denna värld i dag, och inte i en nära framtid kommer att fara ner i dödsriket utan föras till ett annat rike av mig? Tror ni att ert slutmål är en så enkel fråga? Även om alla ni ungdomar är som unga lejon har ni sällan den sanna vägen i era hjärtan. Er ungdom ger er inte rätt till mer av mitt verk; tvärtom väcker ni alltid min avsky för er. Trots att ni är unga saknar ni antingen vitalitet eller ambition — ni tar aldrig ställning när det gäller er framtid. Det är som om ni är både likgiltiga och grubblande. Man skulle kunna säga att den vitalitet, som borde finnas hos unga människor absolut inte står att finna hos er. Ni unga, som är på det här viset, ni tar inte ställning och har ingen förmåga att skilja mellan rätt och fel, gott och ont, vackert och fult. Det är omöjligt att hitta något hos er som är fräscht. Ni är nästan alltigenom gammaldags, och ni — ni unga, som är på det här viset — har också lärt er att följa med strömmen, att inte använda förnuftet. Ni kan aldrig dra en tydlig gränslinje mellan rätt och fel och ni kan inte skilja mellan sant och falskt i sakfrågor. Ni strävar aldrig efter förstklassighet, och inte heller kan ni säga vad som är rätt och vad som är fel, vad som är äkta och vad som är skenhelighet. Det finns ännu mer och ännu allvarligare stank av religion kvar i er än i gamla människor. Dessutom är ni arroganta och oresonliga, ni är tävlingslystna och er förkärlek för aggression är mycket stark — hur skulle denna sorts unga människa kunna besitta sanningen? Hur kan någon som inte kan ta ställning ställa sig upp och vittna? Hur kan någon som inte har förmågan att skilja mellan rätt och fel kallas en ung person? Hur kan någon som inte har en ung människas vitalitet, energi, fräschhet, lugn och stabilitet

---

kallas min efterföljare? Hur kan någon som inte bär på någon sanning eller känsla för rättvisa, utan älskar att leka och bråka, vara värdig att vara mitt vittne? Ungdomar borde inte ha ögon som är fulla av svek och fördomar om människor, och det borde inte vara unga människor som utför destruktiva, avskyvärda handlingar. Ungdomar borde inte sakna ideal, ambitioner eller entusiastisk framstegsiver. De borde inte känna sig modfälda när det gäller sina framtidsutsikter och de borde inte heller förlora sitt hopp i livet eller sin framtidstro. De borde ha uthållighet nog att fortsätta längs den sanningens väg som de nu har valt för att förverkliga sin önskan att offra hela sitt liv för mig. De borde inte vara utan sanningen, och inte heller borde de hysa skenhelighet och orättfärdighet i det fördolda, utan de borde ta rätt ställning och stå fast vid den. De borde inte bara driva omkring, utan de borde hysa en anda av mod att offra och kämpa för rättvisa och sanning. Unga människor borde ha mod att inte ge vika för mörkrets krafters förtryck och att förändra sin tillvaros mening. Unga människor borde inte resignera inför motgångar, utan vara öppna och uppriktiga med en överseende inställning till sina bröder och systrar. Det här är naturligtvis krav jag ställer på alla och även råd jag ger till alla. Men de är särskilt mina tröstande ord till alla de unga. Ni borde praktisera i enlighet med mina ord. I synnerhet unga människor borde inte sakna tåga att avgöra sakfrågor och söka rättvisa och sanning. Vad ni borde sträva efter är allt som är vackert och gott, ni borde skaffa er verklighet på allt positivt och även ta ansvar för ert liv – ni får inte ta lätt på det. Människor kommer till jorden och det är sällan man möter mig. Det är också sällan man har möjlighet att söka och att vinna sanningen. Varför skulle ni då inte sätta värde på denna underbara tid som den rätta vägen att sträva i detta liv? Och varför är ni alltid så avvisande mot sanningen och rättvisan? Varför låter ni den där orättfärdigheten och orenheten som leker med människor få er att alltid trampa på och förstöra er själva. Och varför ägnar ni er åt det som de orättfärdiga gör, precis som de gamla? Varför imitera ni de gamla tingens gamla sätt? Ert liv borde vara fyllt av rättvisa, sanning och helighet; ert liv borde inte vara så depraverat i så tidig ålder och leda er till att falla ner i Hades. Tycker ni inte att det här är alltför beklagligt? Tycker ni inte att det här är alltför orättvist för er?

Ni borde allesamman utföra ert synnerligen perfekta arbete och offra det på mitt altare som de bästa, unika offergåvor ni ger mig. Ni borde alla ta personlig ställning och stå fasta och inte låta er svepas omkring av varenda vindfläkt som moln på himlen. Ni

---

arbetar hårt halva livet, så varför skulle ni inte söka det slutmål ni borde ha? Ni sliter en halv livstid och ändå låter ni era gris- och hundlika föräldrar släpa sanningen och betydelsen av er personliga överlevnad ner i graven. Tycker du inte att det är en stor orättvisa mot dig? Tycker du inte att det är ytterst meningslöst att leva på det här sättet? Att söka sanningen och den rätta vägen på det här viset kommer till slut att ställa till problem så att grannarna blir oroliga och hela familjen olycklig, och det resulterar i dödliga katastrofer – är det inte ett synnerligen meningslöst liv att du är på det här viset? Vems liv skulle kunna vara mer lyckosamt än ditt, och vems liv skulle kunna vara mer absurt än ditt? Söker du inte mig för att du vill vinna min glädje och få höra tröstande ord? Men när du har virrat omkring ett halvt liv och sedan provocerar mig tills jag är full av vrede och varken bryr mig om dig eller berömmar dig, är då inte hela ditt liv bortkastat? Och hur skulle du kunna ha mage att gå och möta de heligas själar från alla tider som befriats ur skärselden? Ni är likgiltiga mot mig och det slutar med att ni utlöser en ödesdiger katastrof – det vore bättre att ta vara på den här möjligheten och få en lycklig resa över det stora havet och sedan lyssna till mitt ”uppdrag”. Jag sa till dig för länge sedan att du i dag – så likgiltig som du är och ändå ovillig att ge dig av – till slut skulle inordnas och slukas av vågorna som jag har framkallat. Kan ni verkligen skydda er? Är du verkligen helt säker på att ditt nuvarande tillvägagångssätt garanterar att du blir fullkomliggjord? Är inte ditt hjärta väldigt hårt? Den här sortens efterföljelse, den här sortens strävan, den här sortens liv och den här sortens karaktär – hur skulle det kunna få mitt beröm?

Fotnoter:

a. Berättelsen om Han Hao-fågeln är mycket lik Aisopos fabel om myran och gräshoppan. Trots upprepade varningar från Han Hao-fågeln granne, en skata, föredrar den att sova i stället för att bygga ett bo medan vädret är varmt. När vintern kommer fryser fågeln ihjäl.

Ni bör veta hur hela mänskligheten har utvecklats fram till i dag

Hela det verk som utförts under sex tusen år har successivt förändrats i och med att olika tidsåldrar kommit och gått. Förändringarna i detta verk har baserat sig på den allmänna situationen i världen och på mänsklighetens utvecklingstrender som helhet; förvaltningsverket har bara gradvis förändrats på samma sätt. Det var inte planerat i detalj från skapelsens början. Innan världen skapades, eller mycket snart därefter, hade Jehova ännu inte planerat verkets första etapp, lagens stadium, dess andra etapp, nådens stadium, eller dess tredje etapp, erövrandets stadium, då han skulle börja med några av Moabs ättlingar och därigenom erövra hela universum. Han yttrade inte dessa ord efter det att han skapat världen; och han yttrade dem heller aldrig efter Moab. Faktum är att han aldrig yttrade dem före Lot. Hela Guds verk utförs spontant. Det är exakt så hela hans sextusenåriga förvaltningsverk har utvecklats; han hade inte på något sätt skrivit ut en plan i stil med någonting typ ett ”Sammanfattande diagram för mänsklighetens utveckling” innan han skapade världen. I sitt verk uttrycker Gud direkt vad han är; han rådbårar inte hjärnan för att utforma en plan. Naturligtvis har många profeter uttalat väldigt många profetior, men man kan ändå inte säga att Guds verk alltid har handlat om exakt planering; de där profetiorna uttalades i enlighet med Guds verk vid den aktuella tidpunkten. Hela det verk han utför är det mest aktuella verket. Han utför det anpassat till utvecklingen i varje era och baserar det på hur saker och ting förändras. För honom är hans arbete som att ge medicin för att bota en sjukdom; medan han arbetar iakttar han, och sedan fortsätter han att arbeta i enlighet med sina iakttagelser. Gud är kapabel att uttrycka sin omfattande visdom och sin omfattande förmåga i varje stadium av sitt verk; han uppenbarar sin rika visdom och makt i enlighet med varje speciell tidsålders verk och låter alla dessa människor som han återfört under den aktuella tidsåldern få se hela hans sinnelag. Han sörjer för folks behov i enlighet med det verk som måste utföras i varje tidsålder och gör det arbete han har att göra. Han ger folk vad de behöver utifrån i vilken grad de har fördärvats av Satan. Det var som när Jehova ursprungligen skapade Adam och Eva. Han gjorde det för att göra det möjligt för dem att manifesteras Gud på jorden och för att de skulle kunna vittna för allt skapat. Men Eva syndade efter att ha frestats av ormen, och Adam gjorde detsamma; i trädgården åt de båda av frukten från kunskapens träd på gott och ont.

Därmed fick Jehova ytterligare arbete att utföra med dem. När han såg att de var nakna täckte han deras kroppar med kläder gjorda av djurhudar. Efteråt sa han till Adam: "Eftersom du lyssnade till din hustrus röst och åt av det träd om vilket jag hade befallt och sagt 'Du skall inte äta av den', förbannad är marken för din skull ... tills du vänder åter till marken, för av den är du tagen. Jord är du, och jord skall du åter bli." Till kvinnan sa han: "Jag skall göra din möda stor när du är havande, med smärta skall du föda barn. Din åtrå skall vara till din make, och han skall råda över dig." Därefter förvisade han dem från Edens lustgård och tvingade dem att leva utanför lustgården, precis så som den moderna människan nu lever på jorden. När Gud i begynnelsen skapade människan var det inte hans plan att låta människan frestas av ormen efter att hon hade skapats och sedan förbanna människan och ormen. Han hade faktiskt inte haft någon sådan plan; det var helt enkelt saker och tings utveckling som gav honom nytt arbete att utföra i sin skapelse. Efter det att Jehova hade utfört detta verk hos Adam och Eva på jorden, fortsatte mänskligheten att utvecklas under flera tusen år tills "Jehova såg att människans ondska var stor på jorden och att hennes hjärtas varje avsikt och tanke ständigt var alltigenom ond. Och Jehova ångrade att han hade gjort människan på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. ... Men Noa fann nåd inför Jehovas ögon." Nu fick Jehova mer att göra, för mänskligheten som han skapade hade blivit alltför syndig efter att ha frestats av ormen. På grund av detta valde Jehova ut Noas familj ur hela mänskligheten för att skonas, och sedan utförde han arbetet med att förstöra världen med en översvämning. Mänskligheten har fortsatt att utvecklas på detta sätt till denna dag och blivit alltmer fördärvad, och när mänsklighetens utveckling når sin topp kommer det också att innebära mänsklighetens slut. Från allra första början till världens slut har den inre sanningen i hans verk alltid varit sådan. Det är detsamma som hur människan kommer att klassas efter sitt slag; det är inte alls så att varje person är förutbestämd från första början att tillhöra en viss kategori, utan alla kategoriseras gradvis först sedan de har genomgått en utvecklingsprocess. I slutändan kommer de som inte ges fullständig frälsning att återbördas till sina förfäder. Inget av Guds verk bland mänskligheten var redan förberett vid världens skapelse; det var snarare saker och tings utveckling som lät Gud utföra sitt verk bland människorna steg för steg och på ett successivt alltmer realistiskt och handgripligt sätt. Jehova Gud skapade till exempel ormen för att fresta kvinnan; det var inte hans uttalade plan och det var inte heller något

---

som han avsiktligt hade förutbestämt. Man kan säga att det var något oväntat. Det var alltså på grund av detta som Jehova drev ut Adam och Eva från Edens lustgård och svor att aldrig mer skapa människan. Men Guds visdom upptäcks bara av människor utifrån denna grundval. Det är precis som jag nämnde tidigare: ”Jag utövar min visdom baserat på Satans intriger.” Oavsett hur fördärvad mänskligheten blir eller hur ormen frestar dem har Jehova ändå sin visdom; därför har han ända sedan han skapade världen varit sysselsatt med nytt verk och inget av stegen i detta verk har någonsin upprepats. Satan har kontinuerligt genomfört sina intriger; mänskligheten har kontinuerligt fördärvats av Satan, och Jehova Gud har oupphörligt utfört sitt visa verk. Han har aldrig misslyckats, och han har aldrig upphört med sitt verk, från världens skapelse tills nu. Ända sedan mänskligheten fördärvades av Satan har han arbetat kontinuerligt bland människorna för att besegra honom, fienden som var orsaken till deras fördärv. Denna strid har rasat sedan begynnelsen kommer att pågå till världens slut. När han har utfört allt detta verk har han inte bara låtit människorna, som har blivit fördärvade av Satan, ta emot hans stora frälsning, utan han har också låtit dem se hans visdom, allmakt och myndighet. Dessutom kommer han i slutändan att låta dem se hans rättfärdiga sinnelag då han straffar de ogudaktiga och belöna de goda. Han har bekämpat Satan till denna dag och aldrig besegrats, för han är en vis Gud och hans visdom utövas utifrån Satans intriger. Och därmed får han inte bara allting i himlen att underkasta sig hans myndighet; han får också allt på jorden att vila under hans fotpall och inte minst får han dessa onda som invaderar och trakasserar mänskligheten att falla under hans tuktan. Resultatet av allt detta arbete åstadkoms tack vare hans visdom. Han hade aldrig avslöjat sin visdom inför mänsklighetens existens, för han hade inga fiender i himlen, på jorden eller i hela universum och det fanns inga mörka krafter som invaderade något bland naturen. Efter det att ärkeängeln förrått honom, skapade han mänskligheten på jorden och det var på grund av mänskligheten som han formellt inledde sitt mångtusenåriga krig med Satan, ärkeängeln — ett krig som blir allt mer hett för varje gradvist steg. Hans allmakt och visdom finns närvarande i vart och ett av dessa steg. Endast då har allting i himlen och på jorden bevittnat Guds visdom, allmakt och – i synnerhet – Guds verklighet. Han utför fortfarande sitt verk på samma realistiska sätt idag; när han utför sitt verk uppenbarar han dessutom sin visdom och allmakt. Han låter er se den inre sanningen i varje steg av

---

arbetet, se exakt hur Guds allmakt ska förklaras och vidare se en definitiv förklaring av Guds verklighet.

En del människor undrar angående Judas förräderi mot Jesus: Var inte detta förutbestämt ödesbestämt innan skapelsen? I själva verket planerade den helige Ande detta enligt de rådande omständigheterna. Det råkade bara vara så att det fanns någon vid namn Judas som alltid förskingrade medel, så han valdes att spela denna roll och stå till tjänst på detta sätt. Det här var ett utmärkt exempel på hur lokala resurser tas i bruk. Jesus var till att börja med omedveten om detta; han fick veta det först senare, när Judas hade avslöjats. Om någon annan hade kunnat spela denna roll skulle denne ha gjort det istället för Judas. Det som var förutbestämt var i själva verket något som den helige Ande gjorde i den stunden. Den helige Ande verkar alltid spontant; han kan planera sitt arbete när som helst och utföra det när som helst. Varför säger jag alltid att den helige Andes verk är realistiskt, att det alltid är nytt och aldrig gammalt, och att det alltid är så färskt det kan vara? Hans verk var inte planerat när världen skapades; det var inte alls så det gick till! Varje arbetssteg uppnår rätt effekt för respektive tid och de olika stegen påverkar inte varandra. Ofta har planerna du kanske har i sinnet helt enkelt inte någon chans mot den helige Andes senaste verk. Hans verksamhet är inte lika enkel som människors resonemang och inte heller lika komplicerad som människors fantasier — den består av att sörja för människor när och var som helst utifrån deras aktuella behov. Ingen är tydligare rörande människors väsen än han och det är just av den anledningen som ingenting kan passa människors realistiska behov lika bra som hans verksamhet gör. Därför tycks hans verksamhet, sett ur ett mänskligt perspektiv, ha planerats flera årtusenden i förväg. När han nu verkar bland er, och hela tiden arbetar och talar medan han iakttar det tillstånd ni befinner er i, har han exakt rätt ord att säga då han möter alla olika tillstånd och säger ord som är exakt vad folk behöver. Ta exempelvis det första steget av hans verk: tiden av tuktan. Efter det visade folk prov på alla sorters beteenden och agerade upproriskt på vissa sätt; det uppstod olika positiva tillstånd och även vissa negativa tillstånd. De nådde en punkt i sin negativitet och visade de lägsta nivåer de skulle falla till. Gud har utfört sitt arbete baserat på allt detta och därmed utnyttjat det för att uppnå ett bättre resultat av sitt arbete. Han utför alltså sitt försörjningsarbete bland folk i enlighet med vad deras aktuella tillstånd är vid varje givet tillfälle; han utför varje steg i sitt verk utifrån människors faktiska tillstånd. Hela

---

skapelsen är i hans händer; skulle han inte känna till dem? Gud utför nästa arbetsstapp som ska utföras, när och var som helst, med utgångspunkt från folks tillstånd. Detta verk planerades absolut inte tusentals år i förväg; det är en mänsklig föreställning! Han arbetar samtidigt som han iakttar effekterna av sitt arbete och hans verksamhet fördjupas och utvecklas hela tiden; varje gång utför han nästa steg i arbetet efter att först ha iakttagit resultatet av det föregående. Han använder många ting för att åstadkomma en gradvis övergång och göra sitt nya verk synligt för människor successivt. Att arbeta på detta sätt kan tillgodose folks behov, för Gud känner människorna mer än väl. Det är så han utför sitt verk från himlen. Den inkarnerade Guden verkar på samma sätt, arrangerar saker utifrån de verkliga omständigheterna och arbetar bland människorna. Inget av hans verk hade planerats innan världen skapades och var inte heller planerat i detalj på förhand. Två tusen år efter det att världen skapades såg Jehova att mänskligheten hade blivit så fördärvad att han använde profeten Jesajas mun för att förutsäga att Gud, efter det att lagens tidsålder avslutats, skulle utföra sitt verk med att under nådens tidsålder återlösa mänskligheten. Det här var förstas Jehovas plan, men denna plan utformades också utifrån de omständigheter han iakttog vid den tiden; han tänkte garanterat inte på den omedelbart efter det att han hade skapat Adam. Jesaja uttalade bara en profetia, men Jehova hade inte gjort några förberedelser för detta under lagens tidsålder; tvärtom inledde han detta verk i början av nådens tidsålder, när budbäraren framträdde i Josefs dröm och upplyste honom med budskapet att Gud skulle bli kött — och först då påbörjades hans inkarnationsverk. Gud hade inte förberett sitt inkarnationsverk omedelbart efter det att han skapat världen, vilket många föreställer sig; det beslutades först utifrån mänsklighetens utvecklingsnivå och statusen på hans krig mot Satan.

När Gud kommer i köttet, sänker sig hans Ande över en människa; Guds ande ikläder sig med andra ord en fysisk kropp. Han kommer för att utföra sitt arbete på jorden och snarare än att föra med sig flera begränsade steg; hans verk är absolut obegränsat. Det arbete som den helige Ande utför i köttet avgörs fortfarande av resultaten av hans verksamhet och han använder detta för att fastställa under hur lång tid han kommer att vara verksam i köttet. Den helige Ande avslöjar genast varje steg i sitt arbete och granskar resultatet successivt medan han fortsätter; den här verksamheten är inte något så övernaturligt som att tänja på gränserna för människans

---

fantasi. Det är som Jehovas arbete med att skapa himmel och jord och alla ting; han planerade och arbetade samtidigt. Han skiljde ljuset från mörkret och så blev morgon och kväll till — detta tog en dag. Den andra dagen skapade han himlen, vilket också tog en dag. Sedan skapade han jorden, haven och alla varelser som levde där, vilket tog ytterligare en dag. Detta fortsatte till den sjätte dagen då Gud skapade människan och lät henne förvalta allt på jorden. Sedan, den sjunde dagen, när han var klar med att skapa allting, vilade han. Gud välsignade den sjunde dagen och betecknade den som en helig dag. Han bestämde sig inte för att inrätta denna heliga dag förrän han skapat allt, inte innan han skapat det. Det här verket utfördes också spontant; innan han skapade allting hade han inte bestämt sig för att skapa världen på sex dagar och vila på den sjunde; det stämmer inte alls med fakta. Han hade aldrig sagt något i den vägen och inte heller planerat det. Han hade inte på något vis uttryckt att skapelsen av alla ting skulle fullbordas på den sjätte dagen och att han skulle vila på den sjunde; tvärtom skapade han utifrån vad som just då syntes honom gott. När han hade skapat allting var det redan den sjätte dagen. Om han hade blivit klar den femte dagen skulle han följaktligen ha utnämnt den sjätte dagen till en helig dag. Nu blev han emellertid klar med att skapa allting på den sjätte dagen och därför blev den sjunde dagen en helig dag, något den har förblivit till den dag som är. Därför utförs hans verk idag på samma sätt. Han talar och sörjer för era behov utifrån de situationer ni befinner er i. Anden talar och verkar med andra ord utifrån människors omständigheter; han håller uppsikt över alla och verkar när och var som helst. Det som jag gör, säger, lägger på er och skänker åt er är utan undantag sådant ni behöver. Inte något av mitt verk är således skilt från verkligheten; alltsamman är verkligt, för ni vet alla att ”Guds ande vakar över alla”. Om allt detta hade beslutats i förväg, skulle det då inte ha varit alltför klappat och klart? Det är som om ni tror att Gud utarbetade planer för sex hela årtusenden och sedan förutbestämde att mänskligheten skulle vara upprorisk, motsträvig, förvrängd och bedräglig, skulle besitta ett fördärvat kött, ett sataniskt sinnelag, lystna ögon och personlig njutningslust. Inget av detta hade Gud förutbestämt, utan alltsamman var ett resultat av Satans fördärv. Vissa säger kanske: ”Var inte Satan också inom räckhåll för Gud? Gud hade förutbestämt att Satan skulle fördärva människan på detta sätt och därefter utförde han sitt verk bland människorna.” Skulle Gud verkligen förutbestämma Satan till att fördärva mänskligheten? Gud är bara alltför mån om att låta mänskligheten leva

---

normalt, så skulle han då verkligen störa dess liv? Vore det isåfall inte en meningslös ansträngning att besegra Satan och frälsa mänskligheten? Hur skulle mänsklighetens upproriskhet kunna vara förutbestämd? Den berodde ju på Satans inblandning. Hur skulle den ha kunnat vara förutbestämd av Gud? Den Satan inom Guds räckhåll som ni tänker er skiljer sig helt från den Satan inom Guds räckhåll som jag talar om. Enligt ert resonemang att "Gud är allsmäktig och Satan är i hans händer" skulle Satan aldrig förråda honom. Sa ni inte att Gud är allsmäktig? Er kunskap är alltför abstrakt och stämmer inte med verkligheten; människan kan aldrig fatta Guds tankar eller begripa hans visdom! Gud är allsmäktig; det är helt riktigt. Ärkeängeln förrådade Gud eftersom Gud ursprungligen gav honom ett mått av makt. Det var naturligtvis en oväntad händelse, liksom när Eva gav efter för ormens frestelse. Men oavsett hur Satan utför sitt svek, är han till skillnad från Gud inte allsmäktig. Som ni har sagt är Satan bara mäktig; oavsett vad han gör kommer Guds makt alltid att besegra honom. Detta är den sanna innebörden bakom talesättet att "Gud är allsmäktig och Satan är i hans händer". Därför måste hans krig mot Satan utkämpas ett steg i taget. Dessutom planerar han sitt verk som en reaktion på Satans lister — han bringar alltså frälsning till människorna och uppenbarar sin visdom och allmakt på det sätt som passar den aktuella tidsåldern. På samma sätt förutbestämdes inte den yttersta tidens verksamhet före nådens tidsålder; förutbestämmelser görs inte på ett så här metodiskt sätt: För det första, gör så att människans yttre sinnelag förändras; för det andra, utsätt människan för tuktan och prövningar; för det tredje, låt människan erfara dödens prövning; för det fjärde, gör så att människan upplever tiden då hon älskar Gud och uttrycker en skapad varelses beslutsamhet; för det femte, låt människan se Guds vilja och lära känna honom fullständigt; och slutligen, gör människan fullkomlig. Han planerade inte allt det här under nådens tidsålder, utan istället började han planera dem under den nuvarande tidsåldern. Satan är verksam, precis som Gud. Han uttrycker sitt fördärvade sinnelag medan Gud talar direkt och uppenbarar några väsentliga ting. Det här är det arbete som utförs idag och det är samma arbetsprincip som användes för länge sedan efter det att världen skapats.

Gud skapade först Adam och Eva, och han skapade också en orm. Ormen var den giftigaste av alla djur; dess kropp innehöll gift och Satan använde detta gift för att dra nytta av den. Det var ormen som frestade Eva till synd. Adam syndade efter att Eva gjort

---

det och sedan kunde de båda skilja mellan gott och ont. Om Jehova hade vetat att ormen skulle fresta Eva och att Eva skulle fresta Adam, varför satte han dem då alla i en trädgård? Om han kunde förutsäga detta, varför skapade han då en orm och placerade den i Edens lustgård? Varför innehöll Edens lustgård frukten av kunskapens träd på gott och ont? Hade det varit hans avsikt att de skulle äta frukten? När Jehova kom vågade varken Adam eller Eva möta honom och det var först då som Jehova fick veta att de hade ätit frukten av kunskapens träd på gott och ont och fallit offer för ormens knep. Det slutade med att han förbannade ormen och även Adam och Eva. När de två åt av frukten på trädet var inte Jehova medveten om att de gjorde det. Mänskligheten blev fördärvad så till den grad att den blev ond och sexuellt promiskuös, och det gick så långt att allt de hyste i sina hjärtan var ondska och orättfärdighet; allt var bara smuts. Därför ångrade Jehova att han hade skapat mänskligheten. Därefter utförde han sitt arbete med att förstöra världen med en översvämning som Noa och hans söner överlevde. Vissa saker är faktiskt inte så avancerade och övernaturliga som människor kan tro. Somliga frågar: "Varför skapade Gud ärkeängeln när han visste att han skulle förråda honom?" Så här ligger det till: Innan jorden fanns var ärkeängeln den främste av himlens änglar. Han hade makt över alla änglarna i himlen; detta var den makt Gud hade gett honom. Med undantag för Gud var han den störste av himlens änglar. När Gud senare hade skapat mänskligheten begick ärkeängeln ett större svek mot Gud på jorden. Jag säger att den svek Gud eftersom den ville förvalta mänskligheten och sätta sig över Guds makt. Det var ärkeängeln som frestade Eva att synda, och det gjorde han därför att han ville upprätta sitt rike på jorden och få mänskligheten att vända Gud ryggen och lyda honom istället. Ärkeängeln såg att det fanns så mycket som kunde lyda honom — änglarna kunde göra det, liksom människorna på jorden. Fåglarna och djuren, träden, skogarna, bergen, floderna och allt levande på jorden stod under människans — det vill säga Adam och Evas — omsorg, medan Adam och Eva lydde ärkeängeln. Därför ville ärkeängeln sätta sig över Guds makt och svika Gud. Därefter ledde han många änglar i uppror mot Gud, och dessa blev sedan olika sorters orena andar. Har inte mänsklighetens utveckling till denna dag orsakats av ärkeängeln's fördärv? Att mänskligheten är som den är idag beror på att ärkeängeln svek Gud och fördärvade mänskligheten. Detta stegvisa verk är långt ifrån så abstrakt och enkelt som människor tror. Satan begick sitt svek av en anledning, men folk kan inte fatta en sådan enkel sak.

Varför skapade Gud, som skapade himmel och jord och allt levande, också Satan? Eftersom Gud föraktar Satan så, och eftersom Satan är hans fiende — varför skapade han Satan? Skapade han inte en fiende genom att skapa Satan? I själva verket skapade Gud inte en fiende, utan han skapade en ängel som sedan svek honom. Ängeln hade nått en så hög position att han ville svika Gud. Man skulle kunna säga att detta var en tillfällighet, men det var också något oundvikligt. Det är samma sak som att en människa oundvikligen kommer att dö efter att ha mognat till ett visst stadium; saker och ting har just mognat till det stadiet. Det finns vissa absurda individer som säger: ”Eftersom Satan är din fiende, varför skapade du honom? Visste du inte att ärkeängeln skulle förråda dig? Kan du inte blicka från evighet till evighet? Kände du inte till ärkeängels natur? Eftersom du uppenbarligen visste att han skulle förråda dig, varför gjorde du honom då till ärkeängel? Inte nog med att han svek dig, utan dessutom tog han med sig så många änglar och steg ner till de dödligas värld för att fördärva mänskligheten — och fortfarande har du inte kunnat slutföra din sextusenåriga förvaltningsplan.” Stämmer detta? Utsätter ni inte er själva för mer besvär än nödvändigt när ni tänker på det här viset? Andra säger: ”Om inte Satan hade fördärvat mänskligheten fram till idag skulle inte Gud ha bringat mänskligheten en frälsning som denna. Då skulle Guds visdom och allmakt ha varit osynliga; var skulle hans visdom ha uppenbarats? Därför skapade Gud en mänsklig ras åt Satan så att han längre fram skulle kunna uppenbara sin allmakt — hur skulle människan annars kunna upptäcka Guds visdom? Om människan inte satt sig upp mot honom och gjort uppror mot honom skulle hans handlingar inte behövt uppenbaras. Om hela skapelsen hade tillbett och underkastat sig honom skulle han inte haft något arbete att utföra.” Det här ligger ännu längre från verkligheten, för det finns inget smutsigt hos Gud och därför kan han inte skapa smuts. Han uppenbarar sina handlingar nu enbart för att besegra sin fiende, för att rädda de människor han skapade och för att besegra de onda andarna och Satan som hatar, förråder och sätter sig upp mot Gud och som i begynnelsen befann sig under hans välde och tillhörde honom. Gud vill besegra dessa onda andar och därigenom uppenbara sin allmakt för allt levande. Mänskligheten och allt levande på jorden är nu under Satans domän och under de ogudaktigas domän. Gud vill uppenbara sina handlingar för allt levande så att folk kan lära känna honom och därigenom besegra Satan och fullständigt krossa hans fiender. Hela detta verk åstadkoms genom att hans handlingar

---

uppenbaras. Hela skapelsen befinner sig under Satans herravälde, så Gud vill uppenbara sin allmakt för dem och på så sätt besegra Satan. Om det inte fanns någon Satan, skulle han inte uppenbara sina gärningar. Om det inte varit för Satans trakasserier skulle Gud ha skapat mänskligheten och låtit den leva i Edens lustgård. Varför uppenbarade han aldrig alla sina gärningar för änglarna eller för ärkeängeln innan Satans svek? Om alla änglarna och ärkeängeln hade känt Gud och även lytt honom från början, skulle han inte ha utfört de där meningslösa gärningarna. Men på grund av Satans och de onda andarnas existens har även människor satt sig upp mot Gud och är fyllda till brädden med ett upproriskt sinnelag. Därför vill Gud uppenbara sina handlingar. Eftersom han vill föra krig mot Satan måste han använda sin makt och alla sina handlingar för att besegra honom; på så vis kommer det frälsningsverk som han utför bland mänskligheten att låta den se hans visdom och allmakt. Det verk Gud utför idag är meningsfullt och liknar inte på något sätt det som vissa människor syftar på när de säger: "Är inte det arbete du utför motsägelsefullt? Är inte denna räcka av arbeten bara ett sätt att ställa till trubbel för dig själv? Du skapade Satan och sedan lät du honom svika dig och sätta sig upp mot dig. Du skapade människor och sedan överlämnade du dem till Satan och lät Adam och Eva bli frestade. Varför avskyr du mänskligheten när du gjorde allt det här fullt avsiktligt? Varför avskyr du Satan? Är det inte du själv som vållat alltihop? Vad finns det för dig att hata?" Många absurda människor resonerar på det viset. De vill älska Gud, men innerst inne klagar de på honom. Så motsägelsefullt! Ni förstår inte sanningen, ni har alldeles för många övernaturliga tankar och ni menar till och med att Gud gjorde ett misstag – ni är verkligen absurda! Det är ni som myglar med sanningen; det handlar inte om att Gud har gjort något misstag! Vissa människor klagat till och med om och om igen! "Det var du som skapade Satan och du som kastade ner honom bland människorna och lämnade över dem till honom. När sedan människorna fått ett sataniskt sinnelag förlät du dem inte, utan tvärtom hatade du dem i viss mån. I början älskade du dem i viss mån, men nu föraktar du dem. Det är du som har avskytt mänskligheten och samtidigt är det du som har älskat mänskligheten. Vad är det egentligen frågan om? Är inte detta motsägelsefullt? Är inte det en motsägelse?" Oavsett hur ni ser på det, så är det här vad som hände i himlen; det var så här ärkeängeln förrådde Gud och mänskligheten blev fördärvad, och det är så här människorna har fortsatt till idag. Oavsett hur ni formulerar

---

det så är detta hela historien. Ni måste emellertid förstå att hela syftet med det arbete Gud utför idag är att rädda er och att besegra Satan.

Eftersom änglarna var särskilt svaga och inte hade några förmågor att tala om blev de arroganta så fort de fick makt. Det gällde i synnerhet ärkeängeln, som hade högre ställning än någon annan ängel. Han var kungen bland änglar, han ledde miljontals änglar och under Jehova hade han större makt än någon av de andra änglarna. Den ville göra det ena och det andra och ta med sig änglarna ner bland människorna för att ta kontroll över världen. Gud sade att det är han som sköter universum, men ärkeängeln hävdade att han ansvarade för universum — och från och med den stunden svek han Gud. Gud hade skapat en annan värld i himlen och ärkeängeln ville kontrollera denna värld och dessutom stiga ned till de dödligas sfär. Kunde Gud tillåta den att göra det? Nej, han gav ärkeängeln ett slag och slungade ner honom i luften över jorden. Ända sedan han började fördärva människor har Gud fört krig mot ärkeängeln för att rädda dem; han har använt dessa sex årtusenden för att besegra den. Er föreställning om en allsmäktig Gud är oförenlig med det verk Gud nu utför; den fungerar inte i praktiken och är i hög grad en vanföreställning! Det var faktiskt först sedan ärkeängeln svikit som Gud förklarade honom som sin fiende. Det var bara på grund av dess svek som ärkeängeln trampade på mänskligheten efter att ha kommit till de dödligas sfär och det är därför mänskligheten har utvecklats till det nuvarande stadiet. När det hade hänt svor Gud en ed inför Satan: ”Jag kommer att besegra dig och rädda alla de människor som jag skapade.” Först var Satan inte övertygad utan sa: ”Vad kan du ärligt talat göra mot mig? Kan du verkligen slunga ner mig i luften? Kan du verkligen besegra mig?” Efter att Gud hade slungat ner honom i luften, ägnade han honom inte mer uppmärksamhet utan började frälsa mänskligheten och utföra sitt eget arbete trots Satans fortsatta trakasserier. Satan kunde göra både det ena och det andra, men det var enbart tack vare kraften som Gud tidigare gett honom; han tog med sig dessa ting ner i luften och har behållit dem till denna dag. När Gud slungade ner honom i luften tog han inte tillbaka hans myndighet, så därför fortsatte Satan att fördärva mänskligheten. Gud började däremot rädda mänskligheten som Satan hade fördärvat strax efter det att den skapats. Gud uppenbarade inte sina handlingar medan han var i himlen, men innan han skapade jorden lät han folket i den värld han skapat i himlen få se hans handlingar, och på så sätt ledde han dessa människor ovan himlen. Han gav dem visdom och intelligens och lärde

---

dessas människor att leva i den världen. Det här har naturligtvis ingen av er hört talas om tidigare. Senare, efter det att Gud skapat mänskligheten, började ärkeängeln fördärva den; på jorden befann sig snart hela mänskligheten i kaos. Det var först då som Gud inledde sitt krig mot Satan och det var först då som folk började se hans gärningar. Till att börja hade dessa handlingar varit dolda för mänskligheten. Efter det att Satan slungats ner i luften ägnade han sig åt sina egna angelägenheter och Gud fortsatte sitt eget arbete och förde oavbrutet krig mot Satan ända till de sista dagarna. Nu är det dags att förgöra Satan. I begynnelsen gav Gud honom makt och senare slungade han ner honom i luften, men han förblev trotsig. Efter det fördärvade han mänskligheten på jorden, men Gud var där och förvaltade mänskligheten. Gud använder sin förvaltning av människorna för att besegra Satan. Genom att fördärva folk avgör Satan människors öde och stör Guds arbete. Samtidigt är Guds arbete mänsklighetens frälsning. Vilket steg i det arbete Gud utför syftar inte till att rädda mänskligheten? Vilket steg syftar inte till att rena människor, få dem att handla rättfärdigt och leva på ett sådant sätt att de kan bli älskade? Men Satan gör inte detta. Han fördärvar mänskligheten; han utför oavbrutet sitt verk med att fördärva mänskligheten i hela universum. Naturligtvis utför Gud också sitt eget arbete utan att bry sig om Satan. Oavsett hur mycket makt Satan har så är det makt han fått av Gud; Gud gav honom helt enkelt inte all sin makt, så oavsett vad Satan gör kan han aldrig övertrumfa Gud och kommer alltid att vara inom räckhåll för Gud. Gud uppenbarade inte några av sina handlingar medan han var i himlen. Han gav bara Satan lite makt och tillät honom att utöva kontroll över änglarna. Så oavsett vad Satan gör kan han inte överträffa Guds makt, eftersom den myndighet som Gud ursprungligen gav honom är begränsad. Medan Gud arbetar, stör Satan. I den yttersta tiden kommer det att vara slut med hans störningar; likaledes kommer Guds verk att vara avslutat och de människor som Gud vill fullända kommer att vara fulländade. Gud leder människor på ett positivt sätt; hans liv är levande vatten, omätligt och gränslöst. Satan har fördärvat människan till en viss grad; i slutändan kommer livets levande vatten att fullända människan och det kommer att vara omöjligt för Satan att störa och utföra sitt verk. På så sätt kommer Gud att vinna dessa människor helt och hållet. Men Satan vägrar fortfarande att acceptera detta; han utmanar oavbrutet Gud, men Gud tar ingen hänsyn till honom. Gud har sagt: "Jag ska segra över alla Satans mörka krafter och över alla mörka influenser." Detta är det arbete som nu måste utföras i köttet och

---

det är också vad som gör inkarnationen så viktig: att fullborda den etapp av verket som består i att besegra Satan i ändens tid och utplåna allt som tillhör Satan. Guds seger över Satan är oundviklig! I själva verket misslyckades Satan för länge sedan. När evangeliet började spridas i hela den stora röda drakens land, alltså när den inkarnerade Guden började sitt arbete och detta verk sattes igång, besegrades Satan fullständigt, för själva syftet med inkarnationen var att besegra Satan. Så snart Satan såg att Gud hade tagit mänsklig gestalt igen och dessutom hade börjat utföra sitt arbete, som inga krafter kunde stoppa, blev han bestört när han såg detta verk och vågade inte ställa till mer oreda. Till att börja med trodde Satan att han också var begåvad med rikligt med visdom och han avbröt och trakasserade Guds verk; men han förväntade sig inte att Gud skulle bli kött igen eller att Gud i sitt arbete skulle använda Satans upproriskhet för att avslöja och döma mänskligheten och därigenom erövra mänskligheten och besegra Satan. Gud är klokare än Satan, och hans verk överträffar honom i hög grad. Därför har jag tidigare sagt att ”det verk som jag gör utförs som svar på Satans lister. I slutändan kommer jag att avslöja min allmakt och Satans maktlöshet”. Gud kommer att utföra sitt verk i täten medan Satan följer efter tills han slutligen förgörs — han kommer inte ens att veta vad som träffade honom! Han kommer inte att inse sanningen förrän han redan har träffats och krossats, och vid det laget kommer han redan att ha brunnit upp i eldsjön. Då torde han väl bli helt övertygad? För då kommer Satan inte att ha några fler intriger att sätta i verket!

Det är detta stegvisa realistiska verk som ofta tynger Guds hjärta med sorg för mänskligheten, så hans krig med Satan har pågått i sextusen år och Gud har sagt: ”Jag kommer aldrig att skapa en mänsklighet igen, och jag kommer inte heller att skänka makt åt änglar igen.” När änglarna i fortsättningen kom för att verka på jorden följde de bara med Gud för att utföra en viss uppgift; han har aldrig mer gett dem någon makt. Hur utförde de änglar som israeliterna såg sitt arbete? De visade sig i drömmar och förmedlade Jehovas ord. När Jesus hade uppstått tre dagar efter korsfästelsen var det änglar som knuffade undan stenen: Guds ande utförde inte den uppgiften personligen. Änglarna gjorde bara den här sortens arbete; de var birollsinnehavare och hade ingen makt, för Gud skulle aldrig mer ge dem någon makt. Efter att ha verkat en viss tid tillskansade sig de människor som Gud använde på jorden Guds ställning och sade: ”Jag vill överträffa universum! Jag vill stå i den tredje himlen! Vi vill ha den högsta maktens

---

tyglar!” Efter flera dagars arbete blev de arroganta; de ville ha högsta makten på jorden, grunda en ny nation, lägga allting under sina fötter och stå i den tredje himlen. Vet du inte att du bara är en människa som används av Gud? Hur skulle du kunna stiga upp till den tredje himlen? Gud kommer till jorden för att verka, tyst och utan att ropa ut det, och ger sig av efter att oförmärkt ha fullbordat sitt verk. Han ropar aldrig ut som människor gör, utan går tvärtom praktiskt tillväga då han utför sitt arbete. Han går heller aldrig någonsin in i en kyrka och ropar: ”Jag kommer att utplåna er allesamman! Jag kommer att förbanna er och tukta er!” Han bara gör sitt arbete och ger sig av när han är klar. Dessa religiösa pastorer som helbrägdagör sjuka och driver ut onda andar, läxar upp andra från predikstolen, håller långa och högtravande tal och diskuterar orealistiska frågor, de är arroganta in i märgen! De är inget annat än ärkeängels ättlingar!

Efter att ha utfört sina sex tusen år av verk fram till idag har Gud redan uppenbarat många av sina handlingar, och det främsta syftet har varit att besegra Satan och bringa frälsning till hela mänskligheten. Han använder detta tillfälle för att allting i himlen, allting på jorden, allting i haven, liksom minsta ting i Guds skapelse på jorden ska se hans allmakt och alla hans handlingar. Han tar tillfället i akt att besegra Satan för att uppenbara alla sina gärningar för människorna så att de kan lovprisa honom och upphöja hans visdom då han besegrat Satan. Allting på jorden, i himlen och i haven ärar honom, prisar hans allmakt, prisar alla hans gärningar och ropar ut hans heliga namn. Det här är beviset på hans seger över Satan; det är beviset på att han övervunnit Satan. Vad som är än viktigare är att det är beviset på hans frälsning av mänskligheten. Hela Guds skapelse ger honom ära, prisar honom för att han besegrat sin fiende och återvänt i triumf, och lovprisar honom som den store segerrike kungen. Hans syfte är inte bara att besegra Satan, vilket är skälet till att hans verk har pågått i sextusen år. Han använder Satans nederlag för att rädda mänskligheten; han använder Satans nederlag för att uppenbara alla sina handlingar och all sin härlighet. Han kommer att förhärligas och änglarnas hela härskara kommer att se hela hans härlighet. Budbärarna i himlen, människorna på jorden och allt skapat på jorden kommer att se Skaparens härlighet. Det här är det verk som han utför. Hela hans skapelse i himlen och på jorden kommer att bevittna hans härlighet och han kommer att återvända i triumf efter att ha besegrat Satan fullständigt och låta mänskligheten lovprisa honom. På så sätt kommer han att ha

---

uppnått dubbel framgång med sitt arbete. I slutändan kommer hela mänskligheten att erövrats av honom och han kommer att utplåna varenda en som gör motstånd eller uppror; han kommer med andra ord att utplåna alla dem som tillhör Satan. Du bevittnar just nu så många av Guds handlingar, men likväl gör du motstånd, är upprorisk och underkastar dig inte; du har så mycket i ditt inre och du gör vad du vill; du följer dina egna lustar och preferenser; allt det här är upproriskhet och motstånd. En tro på Gud som tillämpas för köttets, för de egna lustarnas och de egna intressenas skull, för världens och för Satans skull, är smutsig; den är motsträvig och upprorisk. Idag finns det många olika sorters tro: Några söker skydd undan katastrof medan andra försöker få välsignelser; vissa vill förstå hemligheter medan åter andra söker efter pengar. Allt det här är olika former av motstånd och alltsamman är hädelse! Att säga att någon gör motstånd eller gör uppror – är det inte just sådant här beteende man syftar på då? Många människor nuförtiden knotar, klagar eller dömer. Allt det här är sådant som onda människor gör; det är exempel på mänskligt motstånd och upproriskhet. De här människorna är besatta och ockuperade av Satan. De som Gud vinner är de underkastar sig honom totalt; människor som har blivit fördärvade av Satan men nu har frälst och erövrats av Guds pågående verk, som har utstått vedermödor och i slutändan blivit fullständigt vunna av Gud, som inte längre lever under Satans domän, som har brutit sig loss från orättfärdighet och är villiga att leva ut helighet – dessa är de heligaste av; de är verkligen de heliga. Om inte era handlingar idag är i linje med ens några få av Guds krav kommer ni att elimineras. Det är obestridligt. Allt beror på vad som händer nu; även om ni har varit förutbestämda och utvalda kommer era handlingar idag ändå att avgöra ert slutliga öde. Om ni inte kan hålla takten nu kommer ni att elimineras. Om ni inte kan hålla takten nu, hur ska ni kunna göra det längre fram? Ett så stort mirakel har framträtt inför er nu och ändå tror ni inte. Hur ska ni då kunna tro på honom senare, när han har avslutat sitt verk och inte utför mer sådan verksamhet? Vid det laget kommer det att vara ännu mer omöjligt för er att följa honom! Senare kommer Gud att utgå från din attityd, din kunskap om den inkarnerade Gudens verk och din erfarenhet då han avgör om du är syndig eller rättfärdig, och för att avgöra om du är fullkomnad eller eliminerad. Nu måste ni se klart. Den helige Ande verkar på följande sätt: Han bestämmer ert slutliga öde utifrån ert beteende idag. Vem talar dagens ord? Vem utför dagens arbete? Vem bestämmer att ni ska elimineras i dag? Vem bestämmer sig för att

---

fullkomna er? Är det inte jag som gör det? Det är jag som talar dessa ord; det är jag som utför detta verk. Att förbanna, tillrättavisa och döma människor, allt det är delar av mitt verk. I slutändan kommer det också att vara min sak att eliminera er. Allt det här är min angelägenhet! Att fullkomna er är min egen angelägenhet och att låta er åtnjuta välsignelser är också min angelägenhet. Allt detta är verk som jag utför. Ert slutliga öde var inte förutbestämt av Jehova; det bestäms av Gud i dag. Det bestäms precis nu; det bestämdes inte för längesedan, innan världen skapades. Några absurda människor säger: "Det kanske är något fel på dina ögon så att du inte ser mig som du bör. I slutändan kommer du att se precis vad Anden uppenbarar!" Jesus valde ursprungligen Judas till lärjunge. Folk undrar: "Hur kunde han välja en lärjunge som skulle förråda honom?" I början hade Judas inte för avsikt att svika Jesus; det hände helt enkelt senare. I början hade Jesus sett positivt på Judas; han hade fått mannen att följa honom och gjort honom ansvarig för deras ekonomi. Om han hade vetat att Judas skulle förskingra pengar, skulle han inte ha låtit honom få ansvar för ekonomin. Man kan säga att Jesus ursprungligen inte visste att denne man var oärlig och svekfull och att han skulle bedra sina bröder och systrar. Senare, när Judas hade följt honom en tid, såg Jesus hur han lurade sina bröder och systrar och lurade Gud. Folk upptäckte också att han hade för vana att ta pengar ur penningpungen och då berättade de det för Jesus. Det var först då som Jesus blev medveten om vad som pågick. Eftersom Jesus skulle utföra korsfästelsens verk och behövde någon som kunde förråda honom och Judas råkade vara rätt sorts person för att utföra denna uppgift, sade Jesus: "Det kommer att finnas en bland oss som kommer att svika mig. Människosonen kommer att använda detta svek för att bli korsfäst och efter tre dagar ska han uppstå." I själva verket hade Jesus alltså inte utvalt Judas för att förråda honom; tvärtom hade han hoppats att Judas skulle vara en trofast lärjunge. Till hans förvåning visade sig Judas vara en girig usling som svek honom, så Jesus använde den här situationen till att välja ut Judas för denna uppgift. Om alla Jesu tolv lärjungar hade varit lojala och det inte hade funnits någon som Judas bland dem, skulle den person som svek Jesus i slutändan ha varit någon som inte tillhörde lärjungaskaran. Men då visade det sig att det fanns en bland dem som gärna tog mutor – Judas. Därför använde Jesus denna människa för att slutföra sitt verk. Så enkelt det var! Jesus hade inte förutbestämt det när han började sin gärning; han fattade beslut när saker och ting hade utvecklats till en viss punkt. Detta var Jesu beslut,

---

vilket innebär att det var ett beslut av Guds ande själv. Inledningsvis var det Jesus som valde Judas; när Judas senare svek Jesus var det något den helige Ande åstadkom för att tjäna sina egna syfte. Då var det den helige Andes verk som utfördes. När Jesus valde Judas hade han ingen aning om att han skulle svika honom. Han visste bara att mannen hette Judas Iskariot. Ert slutliga öde bestäms också utifrån er grad av underkastelse idag och utifrån ert livs tillväxtnivå, inte utifrån några mänskliga föreställningar att ert öde förutbestämdes vid världens skapelse. Det här måste stå helt klart för er. Inget i detta verk sker på det sätt som ni tror.

Om beteckningar och identitet

Om du vill vara lämplig att användas av Gud måste du känna till Guds verk; du måste känna till det verk han gjorde tidigare (i Nya och Gamla testamentet), och dessutom måste du känna till hans verk idag. Det vill säga, du måste känna till de tre stadierna av Guds verk under de 6000 åren. Om du ombeds att sprida evangeliet, kommer du inte att kunna göra det om du inte känner till Guds verk. Någon kanske frågar dig vad din Gud har sagt om Bibeln, Gamla testamentet och Jesu verksamhet och undervisning på den tiden. Om du inte kan berätta vad som egentligen hände i Bibeln blir de inte övertygade. I början talade Jesus mycket om Gamla testamentet med sina lärjungar. Allt de läste var från Gamla testamentet; Nya Testamentet skrevs först flera decennier efter att Jesus korsfästes. För att sprida evangeliet bör ni i första hand förstå Bibelns inre sanning och Guds verk i Israel, det vill säga det verk som Jehova utförde. Och ni måste också förstå det verk som utfördes av Jesus. Det här är de frågor som alla människor är mest bekymrade över, och bakgrunden till dessa två stadier av verket är vad de inte har hört talas om. När ni sprider evangeliet, lägg först talet om den Helige Andes verk idag åt sidan. Det här stadiet av verket är utom räckhåll för dem, eftersom det ni eftersträvar är det som är mest upphöjt av allt: en kunskap om Gud och en kunskap om den Helige Andes verk, och ingenting är mer upphöjt än dessa två. Om du börjar med att tala om det som är upphöjt blir det för mycket för dem, för ingen har upplevt sådant verk av den Helige Ande; det saknar förebild och är inte lätt för människor att acceptera. Deras erfarenheter är gamla saker från förr och något enstaka verk av den Helige Ande. Vad de upplever är inte den Helige Andes verk idag eller Guds vilja idag. De agerar fortfarande utifrån de gamla ritualerna, utan något nytt ljus eller nya saker.

På Jesu tid utförde den Helige Ande huvudsakligen sitt verk i Jesus, samtidigt som de som klädda i prästerliga dräkter tjänade Jehova i templet gjorde det med orubblig lojalitet. De hade också den Helige Andes verk men var oförmögna att förstå Guds aktuella vilja och förblev bara trogna mot Jehova i enlighet med de gamla ritualerna, utan ny vägledning. Jesus kom och förde med sig nytt verk. De här människorna som tjänstgjorde i templet hade inte ny vägledning och hade inte heller nytt verk. Så länge de tjänstgjorde i templet kunde de bara upprätthålla de gamla riterna; utan att lämna templet, kunde de inte ha något nytt inträde. Det nya verket medfördes av Jesus, och

---

Jesus gick inte in i templet för att utföra sitt verk. Han verkade bara utanför templet, för omfattningen av Guds verk hade förändrats för länge sedan. Han verkade inte i templet, och när människan tjänade honom där kunde det bara bevara saker som de var och kunde inte åstadkomma något nytt verk. På samma sätt dyrkar religiösa människor idag fortfarande Bibeln. Om du sprider evangeliet till dem, kommer de att slänga till dig struntdetaljer om Bibelns ord och de kommer att hitta en mängd bevis så att ni blir alldeles häpna och mållösa; sedan kommer de att sätta en etikett på er och mena att ni är dåraktiga som tror som ni gör. De kommer att säga: "Du kan inte ens Bibeln, Guds ord. Hur kan du då säga att du tror på Gud?" Sedan kommer de att se ner på dig och säga: "Om den ni tror på är Gud, varför berättar han inte allt om Gamla och Nya testamentet för er? Om han har fört sin härlighet från Israel till Östern, varför känner han inte till det verk som utfördes i Israel? Varför känner han inte till Jesu verk? Om ni inte vet, bevisar det att ni inte har fått det berättat för er; om han är Jesu andra inkarnation, hur kan han då vara okunnig om dessa ting? Jesus kände till det verk som Jehova utförd; hur skulle han inte kunna det?" När tiden är inne kommer de alla att ställa sådana frågor till dig. Deras huvuden är fulla av sådana saker; hur skulle de kunna låta bli att fråga? De som befinner sig inom denna ström fokuserar inte på Bibeln, för ni har hållit er à jour med det stegvisa verk som Gud utför idag, ni har bevittnat detta stegvisa verk med era egna ögon, ni har tydligt skådat verkets tre stadier och därför har ni blivit tvungna att lägga ner Bibeln och sluta att studera den. Men de kan inte låta bli att studera den, för de har ingen kunskap om detta stegvisa verk. Vissa människor kommer att fråga: "Vad är det för skillnad mellan det verk som utförs av den inkarnerade Guden och det som gångna tiders profeter och apostlar utförde? David kallades också för Herren, och det gjorde även Jesus; trots att det verk de utförde var olika, kallades de för samma sak. Förklara då varför inte deras identiteter var desamma? Vad Johannes bevittnade var en vision, en som också kom från den Helige Ande, och han kunde säga de ord som den Helige Ande avsåg att säga; varför är Johannes identitet en annan än Jesu identitet?" De ord som Jesus talade kunde helt representera Gud, och de representerade helt Guds verk. Vad Johannes såg var en vision, och han var oförmögen att helt representera Guds verk. Hur kommer det sig att Johannes, Petrus och Paulus talade många ord – liksom Jesus – men ändå inte hade samma identitet som Jesus? Det beror främst på att de verk de utförde var olika. Jesus representerade Guds

---

Ande och var Guds Ande som verkade direkt. Han utförde den nya tidsålderns verk, det verk som ingen tidigare hade utfört. Han öppnade upp en ny väg, han representerade Jehova och han representerade Gud själv. Petrus, Paulus och David, oavsett vad de kallades, representerade däremot endast identiteten hos en varelse skapad av Gud och var utsända av Jesus eller Jehova. Så oavsett hur mycket verk de utförde, oavsett hur stora underverk de gjorde, var de fortfarande bara Guds skapade varelser och oförmögna att representera Guds Ande. De verkade i Guds namn eller efter att ha sänts ut av Gud; dessutom verkade de under de tidsåldrar som inleddes av Jesus eller Jehova, och de verk de utförde var inte åtskilda. De var, trots allt, bara Guds skapade varelser. I Gamla testamentet uttalade många profeter förutsägelser eller skrev böcker med profetior. Ingen sade att de var Gud, men så snart Jesus inledde sin verksamhet vittnade Guds Ande om honom som Gud. Varför är det så? Vid det här laget bör du redan veta det! Tidigare hade apostlarna och profeterna författat olika brev och uttalat många profetior. Senare valde människor ut några av dem för att låta dem ingå i Bibeln medan andra gick förlorade. Eftersom det finns människor som säger att allt de sa kom från den Helige Ande, varför anses då en del av det vara bra och en del vara dåligt? Och varför valdes några ut och andra inte? Om de verkligen var den Helige Andes ord, var det då nödvändigt att välja ut dem? Varför är redogörelserna för de ord som Jesus talade och det verk han utförde olika i vart och ett av de fyra evangelierna? Bär inte de som skrev ner dem skulden för det? Vissa människor kommer att fråga: "Eftersom breven som skrevs av Paulus och de andra författarna till Nya testamentet och det verk de utförde delvis kom från människans vilja och blandades med människans föreställningar, finns det då inte någon mänsklig orenhet i de ord som du (Gud) talar idag? Innehåller de verkligen inte några mänskliga föreställningar?" Detta stadium av det verk som Gud utför skiljer sig helt från det som utfördes av Paulus och de många apostlarna och profeterna. Det är inte bara en skillnad i identitet, utan det är framför allt en skillnad i det verk som utförs. Efter att Paulus slogs till marken och föll ned inför Herren, leddes han till verket av en Helige Ande, och han blev en utsänd. Och därefter skrev han brev till kyrkorna, och alla dessa brev följde Jesu läror. Paulus sändes ut av Herren för att verka i Herren Jesu namn, men när Gud själv kom verkade han inte i något namn och i sitt verk representerade han inte någon utom Guds Ande. Gud kom för att utföra sitt verk direkt: han hade inte fullkomnats av människan och hans verk

---

utfördes inte utifrån någon människas läror. I detta stadium av verket leder inte Gud genom att tala om sina personliga upplevelser, utan han utför istället sitt verk direkt, i enlighet med vad han har. Han utför, till exempel, tjänstgörarnas prövning, tuktans tider, dödens prövning, gudskärlekens tider ... Alltsamman är verk som aldrig tidigare utförts, verk som tillhör den nuvarande tidsåldern, snarare än människors erfarenheter. Vad är mänskliga erfarenheter i de ord som jag har talat? Kommer de inte alla direkt från Anden, och utfärdas de inte av Anden? Det är bara det att din kaliber är så dålig att du inte kan se igenom till sanningen! Det praktiska livssätt som jag talar om syftar till att visa vägen och ingen har tidigare talat om den; ingen har heller någonsin upplevt denna väg eller känt till denna verklighet. Innan jag yttrade dessa ord hade ingen någonsin sagt dem. Ingen hade någonsin talat om sådana upplevelser, inte heller hade de någonsin talat om sådana detaljer, och vidare hade ingen någonsin anvisat sådana tillstånd för att uppenbara dessa ting. Ingen hade någonsin gått först och visat den väg jag visar idag, och om människan gick före och visade vägen skulle det inte vara en ny väg. Ta exempelvis Paulus och Petrus. De hade inga egna personliga upplevelser innan Jesus visade dem vägen. Det var först efter att Jesus visat vägen som de upplevde de ord som Jesus talade och den väg han visade; de fick många erfarenheter genom detta, och de skrev breven. Därmed är inte människans erfarenheter detsamma som Guds verk, och Guds verk är inte detsamma som den kunskap som beskrivs av människans föreställningar och erfarenheter. Jag har gång på gång sagt att jag i dag går före och visar en ny väg och utför nytt verk, och mitt verk och mina uttalanden skiljer sig från Johannes och alla de andra profeternas. Det är aldrig så att jag först får erfarenheter och sedan säger dem till er – så är det inte alls. Om det varit så, skulle inte det ha fördröjt er för länge sedan? Den kunskap som många talade om i gångna tider var också upphöjd, men allt de sa var enbart baserat på vad dessa så kallade andliga gestalter sagt. De visade inte vägen utan härrörde från deras erfarenheter, från vad de sett och från deras kunskap. En del var deras uppfattningar och en del var erfarenhet som de hade sammanfattat. Mitt verks natur i dag skiljer sig helt från deras. Jag har inte upplevt att vägledas av andra, inte heller har jag accepterat att bli fullkomnad av andra. Dessutom är allt som jag har sagt och delat gemenskap kring annorlunda än någon annans, och har aldrig sagts av någon annan. Oavsett vilka ni är, utförs ert verk idag på grundval av de ord jag talar. Utan dessa uttalanden och verk, vem skulle kunna uppleva dessa saker

---

(tjänstgörarnas prövning, tuktans tider...), och vem skulle kunna tala om sådan kunskap? Är du verkligen oförmögen att se detta? Oavsett vilket stadium av verk, så snart mina ord uttalas börjar ni dela gemenskap i enlighet med mina ord och verka i enlighet med dem, och det är inte en väg som någon av er har tänkt på. Är du oförmögen att se en sådan tydlig och enkel fråga efter att ha kommit så här långt? Det är inte en väg som någon har tänkt ut, och den är inte heller baserad på någon andlig persons väg. Det är en ny väg, och till och med många av orden som Jesus en gång talade gäller inte längre. Vad jag säger är verket med att öppna upp en ny epok, och det är verk som är fristående; det verk som jag utför, och de ord som jag talar, är alla nya. Är inte detta dagens nya verk? Jesu verk var också av det slaget. Hans verk skiljde sig från det verk som människorna i templet utförde, det skiljde sig också från fariséernas verk och det hade inte heller några likheter med det verk som utfördes av hela Israels folk. Efter att ha bevittnat det kunde människor inte bestämma sig: "Var det verkligen Gud som gjorde det?" Jesus höll inte fast vid Jehovas lag; när han kom för att undervisa människan var allt han talade om nytt och annorlunda jämfört med det som Gamla testamentets forna heliga och profeter sagt, och det gjorde att människor förblev osäkra. Det är det här som gör människor så svårhanterliga. Den väg som de flesta av er vandrade, innan ni accepterade detta nya stadium av verk, bestod av att praktisera och träda in på den grundval som dessa andliga figurernas utgjorde. Men idag är det verk som jag utför mycket annorlunda, och därför kan ni inte avgöra om det är rätt eller inte. Jag bryr mig inte vilken väg du vandrade förut, och jag är inte heller intresserad av vems "föda" du åt eller vem du såg som din "fader". Eftersom jag har kommit och fört med mig nytt verk för att vägleda människan, måste alla som följer mig agera i enlighet med vad jag säger. Oavsett hur mäktig "familj" du stammar från så måste du följa mig, du får inte agera enligt dina tidigare bruk, din "fosterfar" bör dra sig tillbaka och du bör komma inför din Gud för att söka din rättmätiga andel. Hela du är i mina händer, och du ska inte ägna din fosterfar för mycket blind tro; han får inte styra dig helt. Dagens verk är fristående. Det är helt uppenbart att allt det jag säger i dag inte är baserat på en grundval från det förflutna; det är en ny början, och om du säger att den är skapad av människan, då är du en som är så blind att du är bortom all räddning!

Jesaja, Hesekiel, Mose, David, Abraham och Daniel var ledare eller profeter bland det utvalda folket Israel. Varför kallades de inte för Gud? Varför vittnade inte den Helige

---

Ande om dem? Varför vittnade den Helige Ande om Jesus så snart han började sitt verk och började tala sina ord? Och varför vittnade inte den Helige Ande om andra? De – män av kött – kallades alla ”Herre”. Oavsett vad de kallades representerar deras verk deras vara och essens, och deras vara och essens representerar deras identitet. Deras essens har inget med deras beteckningar att göra; den representeras av vad de uttryckte och vad de levde ut. I Gamla testamentet var det inget konstigt med att kallas Herre, och en person kan kallas för vad som helst, men hans väsen och inneboende identitet var oföränderliga. Finns det inte bland dessa falska kristusgestalter, falska profeter och bedragare, även de som kallas ”Gud”? Och varför är de inte Gud? Därför att de är oförmögna att utföra Guds verk. I själva verket är de människor, människor som bedrar folk, och inte Gud, och följaktligen har de inte Guds identitet. Kallades inte även David Herre bland de tolv stammarna? Jesus kallades också Herre; varför kallades bara Jesus för Gud i köttet? Var inte Jeremia också känd som Människosonen? Och var inte Jesus också känd som Människosonen? Varför blev Jesus korsfäst å Guds vägnar? Beror inte det på att hans essens var annorlunda? Beror inte det på att det verk han utförde var annorlunda? Spelar en titel någon roll? Trots att Jesus också kallades Människosonen var han Guds första inkarnation; han hade kommit för att ta makt och utföra friköpandets verk. Detta bevisar att Jesu identitet och essens skilde sig från andras, som också kallades Människosonen. Vilka av er vågar idag säga att alla de ord som talades av dem som användes av den Helige Ande kom från den Helige Ande? Vågar någon säga sådana saker? Om du säger sådana saker, varför förkastades då Esras profetiska bok, och varför hände samma sak med dessa forna heligas och profeters böcker? Hur vågar ni göra sådana godtyckliga val om de alla kom från den Helige Ande? Är du kvalificerad att välja ut den Helige Andes verk? Många berättelser från Israel avfärdades också. Om du menar att alla dessa gamla skrifter kom från den Helige Ande, varför förkastades då några av böckerna? Om allesamman kom från den Helige Ande borde alla bevaras och skickas ut för att läsas av bröderna och systrarna i församlingarna. De bör inte väljas ut eller förkastas beroende på människors vilja; att göra så är fel. Att säga att Paulus och Johannes erfarenheter blandades med deras personliga syner betyder inte att deras erfarenheter och kunskap kom från Satan, utan endast att de hade sådant som härrörde från deras personliga upplevelser och syner. Deras kunskap var i enlighet med den bakgrund som den tidens faktiska erfarenheter utgjorde, och vem kan säga med

---

säkerhet att allt kom från den Helige Ande? Om alla de fyra evangelierna kom från den Helige Ande, hur kommer det sig då att Matteus, Markus, Lukas och Johannes sa olika saker om Jesu verksamhet? Om du inte tror det, se då på redogörelserna i Bibeln för hur Petrus förnekar Herren tre gånger: Allesamman är olika, och var och en har sina egna karaktärsdrag. Många som är okunniga säger: "Den inkarnerade Guden är även en människa, så kan då de ord han talar komma uteslutande från den Helige Ande? Om Paulus och Johannes ord blandades med mänsklig vilja, är då verkligen inte de ord Gud talar uppblandade med mänsklig vilja?" Människor som säger på det viset är blinda och okunniga! Läs de fyra evangelierna noga; läs vad de rapporterar om de saker som Jesus gjorde och de ord han talade. Alla redogörelserna var helt enkelt olika, och var och en hade sitt eget perspektiv. Om allt det som skrevs av författarna till dessa böcker kom från den Helige Ande, borde allt vara likadant och konsekvent. Varför finns det då skiljaktigheter? Är inte människan extremt dåraktig som inte förstår det? Om du blir ombedd att bära vittnesbörd om Gud, vad för slags vittnesbörd kan du då tillhandahålla? Kan ett sådant sätt att känna Gud bära vittnesbörd om honom? Om andra frågar dig, "Om Johannes och Lukas redogörelser blandades med mänsklig vilja, är då inte de ord er Gud talade blandade med mänsklig vilja?", skulle du kunna ge ett klart svar? Efter att Lukas och Matteus hade hört Jesu ord och sett hans verksamhet talade de utifrån sin egen kunskap, i form av minnen som redogjorde för en del av de saker Jesus gjorde. Kan du säga att all deras kunskap uppenbarats av den Helige Ande? Det fanns många andliga figurer utanför Bibeln med högre kunskap än de; varför har inte deras ord tagits upp av senare generationer? Användes inte även de av den Helige Ande? Ni skall veta att i dagens verk talar jag inte om min egen syn med Jesu verk som grundval, och inte heller talar jag om min egen kunskap mot bakgrund av Jesu verk. Vad var det för verk Jesus utförde på den tiden? Och vad är det för verk jag utför idag? Vad jag gör och säger saknar förebild. Den väg jag vandrar idag har aldrig tidigare beträffats; den vandrades aldrig av tidigare tidsåldrar och generationers människor. Idag har den öppnats, och är inte det Andens verk? Fastän det var den Helige Andes verk, utförde alla ledare i det förflutna sitt verk på en grund som andra lagt, men det verk Gud själv utför är annorlunda. Det var samma sak med Jesu stadium av verket: Han öppnade upp en ny väg. När han kom förkunnade han evangeliet om himmelriket, och sade att människan skulle ångra sig och bekänna. När Jesus avslutat sitt verk, började Petrus och Paulus och

---

andra att föra hans verk vidare. När Jesus spikats fast på korset och stigit upp till himlen, sände Anden dem att sprida korsets väg. Även om Paulus ord var upphöjda, byggde även de på den grundval som Jesu ord lagt, såsom tålmod, kärlek, lidande, tacksamhet av huvudet, dop eller andra lärosatser som skulle följas. Allt detta var grundat på Jesu ord. De var oförmögna att öppna en ny väg, för de var allesamman män som användes av Gud.

Jesu uttalanden och verk vid den aktuella tiden följde inte någon lärosats, och han utförde inte sitt verk i enlighet med den gammaltestamentliga lagens verk. Det var i enlighet med det verk som skulle utföras under nådens tidsålder. Han arbetade i enlighet med det verk som han hade fört fram, enligt sin egen plan och enligt sitt ämbete; han verkade inte enligt Gamla testamentets lag. Inget han gjorde var i enlighet med Gamla testamentets lag, och han kom inte för att verka så att profeternas ord skulle uppfyllas. Varje stadium av Guds verk var inte uttryckligen till för att uppfylla forntida profeters förutsägelser, och han kom inte för att följa någon dogm eller avsiktligt förverkliga de forntida profeternas förutsägelser. Men hans handlingar rubbade inte de forntida profeternas förutsägelser, och de störde inte heller det verk som han tidigare hade utfört. Den viktigaste punkten i hans verk var att inte följa någon lärosats utan att utföra det verk som han själv skulle göra. Han var inte någon profet eller siare, utan en görare, som faktiskt kom för att utföra det verk han var tänkt att göra och för att öppna sin nya era och utföra sitt nya verk. När Jesus kom för att utföra sitt verk uppfyllde han naturligtvis också många av de ord som de forntida profeterna i Gamla testamentet hade talat. På samma sätt har dagens verk uppfyllt de gammaltestamentliga profeternas förutsägelser. Det är bara det att jag inte håller upp den där "gulnade gamla almanackan", det är allt. För det finns mer verk som jag måste utföra, det finns fler ord som jag måste säga till er, och detta verk och dessa ord är mycket viktigare än att förklara stycken i Bibeln, eftersom den sortens verk inte har någon stor betydelse eller något värde för er och inte kan hjälpa er eller förändra er. Det är inte för att uppfylla något stycke i Bibeln som jag tänker utföra nya verk. Om Gud kom till jorden enbart för att uppfylla de forntida bibliska profeternas ord, vem vore då störst, Gud i köttet eller dessa forntida profeter? När allt kommer omkring, är det profeterna som har ansvaret för Gud eller är det Gud som har ansvaret för profeterna? Hur förklarar du dessa ord?

I början, när Jesus ännu inte utfört sin verksamhet officiellt, deltog också han – liksom lärjungarna som följde honom – ibland i sammankomster och sjöng psalmer, lovpriade och läste Gamla testamentet i templet. Efter att han hade blivit döpt och reste sig upp, sänkte sig Anden officiellt ned över honom och började verka, uppenbarade hans identitet och den verksamhet han skulle bedriva. Dessförinnan kände ingen till hans identitet, och förutom Maria visste inte ens Johannes vem han var. Jesus var tjugonio år när han döptes. När dopet var över öppnades himlen och en röst sade: ”Detta är min älskade Son, i vilken jag har stor glädje.” Så snart Jesus hade blivit döpt började den helige Ande vittna om honom på detta sätt. Innan han döptes vid tjugonio års ålder hade han levt som en normal person, ätit när han skulle äta, sovit och klätt sig normalt, och inget hos honom hade skiljt sig från andra människor. Det gällde förstås bara för människans köttsliga ögon. Ibland var även han svag och ibland kunde inte heller han särskilja saker, precis som det står skrivet i Bibeln: Hans intelligens växte med hans ålder. Dessa ord visar endast att han hade en vanlig och normal mänsklig natur och inte var särskilt annorlunda än andra normala människor. Han hade också vuxit upp som en normal människa, och det var inget speciellt med honom. Men han var under Guds omvårdnad och beskydd. Efter att ha blivit döpt började han bli frestad och sedan började han bedriva sin verksamhet och verka, och han kom att besitta makt, visdom och myndighet. Det innebär inte att den helige Ande inte verkade i honom eller fanns i honom innan han döptes. Den helige Ande bodde i honom också före hans dop men hade inte börjat verka officiellt, för det finns gränser för när Gud utför sitt verk och dessutom har normala människor en normal uppväxtprocess. Den helige Ande hade alltid bott i honom. När Jesus föddes var han annorlunda än andra, och en morgonstjärna visade sig; innan hans födelse framträdde en ängel för Josef i en dröm och sade till honom att Maria skulle föda en liten pojke och att barnet hade avlats av den helige Ande. När Jesus döpts påbörjade den helige Ande sitt verk, men det betyder inte att den helige Ande först då hade sänkt sig ner över honom. Det som sägs om att den helige Ande sänkte sig ned över honom som en duva syftar på den officiella starten på hans verksamhet. Guds Ande hade funnits inom honom dessförinnan, men han hade inte börjat verka än eftersom tiden inte var inne och Anden började inte arbeta förhastat. Anden vittnade om honom genom dopet. När han steg upp ur vattnet började Anden officiellt att verka i honom, vilket innebar att Guds inkarnerade kött hade börjat bedriva

---

sin verksamhet och inlett återlösungsverket, det vill säga att nådens tidsålder hade inletts officiellt. Det finns alltså en tid för Guds verk, oavsett vilket verk han utför. Efter dopet skedde inga särskilda förändringar i Jesus; han var fortfarande i sitt ursprungliga kött. Det enda som hände var att han påbörjade sin verksamhet och avslöjade sin identitet, och han var full av auktoritet och makt. I det avseendet var han annorlunda än tidigare. Hans identitet var annorlunda, det vill säga det fanns en betydande förändring i hans ställning; detta var den helige Andes vittnesbörd och inte det verk som utfördes av människan. I början visste inte människor, och de kom bara att få veta lite grand så snart den helige Ande vittnade om Jesus på ett sådant sätt. Om Jesus hade utfört ett stort verk innan den helige Ande vittnade om honom, och utan vittnesbörd från Gud själv, då skulle människor aldrig ha lärt känna hans identitet oavsett hur stort hans verk var, för det mänskliga ögat skulle inte ha kunnat se det. Utan steget med den helige Andes vittnesbörd skulle ingen ha känt igen honom som Gud inkarnerad. Om Jesus hade fortsatt att verka på samma sätt, utan någon skillnad, efter att den helige Ande hade vittnat om honom, skulle det inte ha fått den effekten. Och häri uppvisas huvudsakligen även den helige Andes verk. Efter att den helige Ande hade vittnat måste den helige Ande visa sig själv, så att man tydligt kunde se att han var Gud, att han hade Guds ande i sig; Guds vittnesbörd var inte fel och det här kunde bevisa att hans vittnesbörd var riktigt. Om hans verk hade varit detsamma före och efter den helige Andes vittnesbörd skulle inte hans inkarnerade verksamhet och den helige Andes verk ha framhävts, och då skulle människan inte ha kunnat känna igen den helige Andes verk eftersom det inte fanns någon tydlig skillnad. Efter att ha vittnat var den helige Ande tvungen att upprätthålla detta vittnesbörd, och därmed var han tvungen att ge uttryck för sin vishet och myndighet i Jesus, vilket var annorlunda än i gångna tider. Det var naturligtvis inte effekten av dopet – dopet är enbart en ceremoni – men dopet var sättet att visa att det var dags för honom att utföra sin verksamhet. Detta verk utfördes för att tydliggöra Guds stora makt, för att tydliggöra den helige Andes vittnesbörd, och den helige Ande skulle ta ansvar för detta vittnesbörd ända till slutet. Innan Jesus inledde sin verksamhet, lyssnade även han på predikningar och talade och spred evangeliet på olika platser. Han gjorde inte något stort verk eftersom tiden inte var inne för honom att bedriva sin verksamhet, och även på grund av att Gud själv ödmjukt dolde sig i köttet, och inte utförde något verk förrän tiden var mogen. Han utförde inte något verk innan

---

dopet av två skäl: För det första, därför att den helige Ande inte officiellt hade nedstigit över honom för att verka (den helige Ande hade alltså inte skänkt Jesus makten och myndigheten att utföra detta arbete), och även om Jesus hade känt till sin identitet skulle han inte ha kunnat utföra det verk han avsåg att göra senare utan tvingats vänta tills den dag då han döptes. Detta var Guds tid, och ingen var kapabel att överträda den, inte ens Jesus själv; Jesus kunde inte avbryta sitt eget verk. Detta var naturligtvis Guds ödmjukhet och dessutom Guds verks lag; om Guds ande inte var verksam kunde ingen utföra hans verk. För det andra, därför att Jesus bara var en helt alldaglig och vanlig människa som inte skilde sig från andra normala och vanliga människor innan han döptes; detta är en aspekt av hur den inkarnerade Guden inte var övernaturlig. Gud i köttet överträdde inte Guds andes arrangemang; han verkade på ett ordnat och väldigt normalt sätt. Det var först efter dopet som hans verk hade myndighet och makt. Trots att han var Gud inkarnerad, utförde han alltså inte några övernaturliga handlingar, och han växte upp på samma sätt som andra normala människor. Om Jesus redan hade känt till sin egen identitet, om han hade utfört stora verk i hela landet före sitt dop och varit annorlunda än normala människor, visat sig vara exceptionell, då hade det inte bara varit omöjligt för Johannes att utföra sitt verk, utan det hade inte heller funnits något sätt för Gud att påbörja nästa steg i sitt verk. Det skulle därmed ha bevisat att vad Gud gjorde hade misslyckats, och i människans ögon skulle det ha sett ut som att Guds ande och Guds inkarnerade kött inte kom från samma källa. Jesu verk som nedtecknats i Bibeln är alltså den verksamhet som utfördes efter att han blivit döpt, ett arbete som utfördes under loppet av tre år. Bibeln redogör inte för vad han gjorde innan han blev döpt eftersom han inte utförde detta verk innan han blev döpt. Han var bara en vanlig människa och representerade en vanlig människa; innan Jesus inledde sin verksamhet skilde han sig inte från normala människor, och andra kunde inte se något annorlunda hos honom. Det var först när Jesus nått tjugonio års ålder som han visste att han hade kommit för att fullborda ett stadium i Guds verk; dessförinnan hade han själv inte vetat det, för det verk som Gud utförde var inte övernaturligt. När han deltog i ett möte i synagogan vid tolv års ålder, letade Maria efter honom, och han sade bara en mening på samma sätt som vilket annat barn som helst: "Mamma! Vet du inte att jag måste sätta min faders vilja framför allt annat?" Eftersom han avlats av den helige Ande, kunde Jesus naturligtvis inte undgå att vara speciell på något sätt. Men hans särprägel betydde

---

inte att han var övernaturlig, utan bara att han älskade Gud mer än något annat barn. Även om han var människa till det yttre, var hans innersta väsen fortfarande speciellt och skilde sig från andras. Men det var först efter dopet som han verkligen kände hur den helige Ande var verksam i honom och kände att han var Gud själv. Det var först när han nått trettioåttre års ålder som han verkligen insåg att den helige Ande avsåg att utföra korsfästelseverket genom honom. Vid trettioåttre års ålder hade han lärt känna en del inre sanningar, precis som det står skrivet i Matteusevangeliet: "Simon Petrus svarade och sade: 'Du är Messias, den levande Gudens Son.' ... Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem, lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda, dödas och på tredje dagen bli uppväckt." Han visste inte i förväg vilket verk han skulle utföra, utan bara när det skulle ske. Han var inte fullt medveten om det så snart han föddes; den helige Ande verkade gradvis i honom, och verket följde en process. Om han redan från första början hade vetat att han var Gud, Kristus och den inkarnerade Människosonen, och att han skulle utföra korsfästelsens verk, varför började han då inte verka tidigare? Varför var det först efter att han hade berättat om sin uppgift för sina lärjungar som Jesus kände sig bedrövad och bad enträget om detta? Varför öppnade Johannes vägen för honom och döpte honom innan han kommit att förstå mycket som han inte förstått? Vad detta bevisar är att det var den inkarnerade Gudens verk, och därför var det en process för honom att förstå och genomföra, för han var Guds inkarnerade kött vars verk var annorlunda än det som utfördes direkt av Anden.

Varje steg av Guds verk följer en och samma ström, och därmed har varje steg i Guds sextusenåriga förvaltningsplan tätt följts av nästa, från världens begynnelse fram till idag. Om det inte fanns någon som kunde bana vägen, skulle ingen kunna komma efter; eftersom det finns de som kommer efter, finns det sådana som banar vägen. På detta sätt har verket förts vidare, steg för steg. Ett steg följer det andra, och utan någon som öppnar vägen, skulle det vara omöjligt att påbörja verket, och Gud skulle inte ha någon möjlighet att föra sitt verk framåt. Inget steg motsäger det andra, och vart och ett följer på det andra i ordningsföljd så att de bildar en ström; allt detta utförs av samme Ande. Men oavsett om någon öppnar vägen, eller för någon annans verk vidare, avgör inte det deras identitet. Stämmer inte det? Johannes öppnade vägen, och Jesus förde hans verk vidare; bevisar det därmed att Jesu identitet är lägre än Johannes? Jehova

---

utförde sitt verk före Jesus; kan man därför säga att Jehova är större än Jesus? Huruvida de banade vägen eller förde andras verk vidare är inte viktigt; det viktigaste är essensen i deras verk och den identitet som den representerar. Stämmer inte det? Eftersom Gud avsåg att verka bland människor, var han tvungen att upphöja dem som kunde utföra verket med att bana vägen. När Johannes just hade börjat predika, sade han: "Bered väg för Herren, gör hans stigar raka." "Omvänd er, för himmelriket är nära." Så talade han ända från allra första början, och varför kunde han tala dessa ord? Vad det gäller ordningen i vilken dessa ord uttalades var det Johannes som först förkunnade himmelrikets evangelium och Jesus som talade efter honom. Enligt människans föreställningar var det Johannes som öppnade upp den nya vägen, och Johannes var naturligtvis större än Jesus. Men Johannes sade inte att han var Kristus, och Gud vittnade inte om honom som Guds älskade Son, utan använde honom bara för att öppna upp vägen och bereda vägen för Herren. Han banade vägen för Jesus, men kunde inte verka å Jesu vägnar. Allt mänskligt verk upprätthölls också av den Helige Ande.

På Gamla testamentets tid var det Jehova som visade vägen, och Jehovas verk representerade hela Gamla testamentets tid och allt verk som utfördes i Israel. Mose upprätthöll bara detta verk på jorden, och hans ansträngningar anses vara det samarbete som människan tillhandahöll. På den tiden var det Jehova som talade, kallade på Mose och upphöjde honom bland Israels folk, och han fick Mose att leda dem ut i vildmarken och vidare till Kanaan. Detta var inte Moses eget verk, utan det styrdes personligen av Jehova, och därför kan Mose inte kallas Gud. Mose fastställde också lagen, men denna lag förordnades personligen av Jehova. Han lät bara Mose uttala den. Jesus gav också budord, avskaffade den gammaltestamentliga lagen och lade fram buden för den nya tidsåldern. Varför är Jesus Gud själv? Därför att det inte är samma sak med dessa båda. Det verk som Mose utförde på den tiden representerade inte tidsåldern och öppnade inte heller en ny väg; han styrdes framåt av Jehova och var bara en som användes av Gud. När Jesus kom hade Johannes genomfört ett steg i verket med att bana vägen och börjat sprida himmelrikets evangelium (den Helige Ande hade påbörjat detta). När Jesus kom utförde han genast sitt eget verk, men det var stor skillnad mellan hans verk och Moses verk. Jesaja uttalade också många profetior, men varför var han inte Gud själv? Jesus uttalade inte så många profetior, men varför var

---

han Gud själv? Ingen vågade säga att det verk som Jesus utförde vid den tiden kom helt och hållet från den Helige Ande, och de vågade inte heller säga att det kom helt och hållet från människans vilja, eller att det alltigenom var ett verk av Gud själv. Människan hade inget sätt att analysera sådana saker. Man kan säga att Jesaja utförde sådant verk och uttalade sådana profetior, och alltsamman kom från den Helige Ande; de kom inte direkt från Jesaja själv utan var uppenbarelser från Jehova. Jesus utförde inte en stor mängd verk och sa inte många ord, och han uttalade inte heller många profetior. För människan framstod inte hans förkunnelse som särskilt upphöjd, och likväl var han Gud själv, och detta är oförklarligt för människan. Ingen har någonsin trott på Johannes, Jesaja eller David, och ingen har heller någonsin kallat dem Gud eller David Gud eller Johannes Gud; ingen har någonsin talat på det sättet, och endast Jesus har någonsin kallats Kristus. Denna indelning görs enligt Guds vittnesbörd, det verk han åtog sig, och den verksamhet han utförde. Vad det gäller Bibelns stora män – Abraham, David, Josua, Daniel, Jesaja, Johannes och Jesus – kan du, genom det verk de utförde, avgöra vem som är Gud själv, vilka slags människor som är profeter och vilka som är apostlar. Vem som användes av Gud och vem som var Gud själv särskiljs och bestäms av essensen och det slags verk de utförde. Om du inte kan avgöra skillnaden bevisar det att du inte vet vad det innebär att tro på Gud. Jesus är Gud därför att han talade så många ord och utförde så mycket verk, i synnerhet att han uppvisade många underverk. På samma sätt utförde också Johannes mycket verk och talade många ord, och det gjorde även Mose; varför kallades inte de Gud? Adam skapades direkt av Gud; varför kallades inte han Gud i stället för att bara kallas en skapad varelse? Om någon säger till dig: "Idag har Gud utfört så mycket verk och talat så många ord; han är Gud själv. Eftersom Mose talade så många ord, måste han således också vara Gud själv!", då bör du i din tur fråga dem: "Varför vittnade Gud på den tiden om Jesus och inte Johannes som Gud själv? Kom inte Johannes före Jesus? Vilket var störst, Johannes eller Jesu verk? För människan tycks Johannes verk vara större än Jesu verk, men varför vittnade den Helige Ande om Jesus och inte om Johannes?" Samma sak händer idag! I början, när Mose ledde Israels folk, talade Jehova till honom ur molnen. Mose talade inte direkt, utan leddes istället direkt av Jehova. Detta var det gammaltestamentliga Israels verk. Anden, eller Guds vara, fanns inte i Mose. Han kunde inte utföra det verket, och därför är det stor skillnad mellan det verk han gjorde och det Jesus gjorde. Och det beror på att

---

det verk de utförde är annorlunda! Huruvida någon används av Gud eller är en profet, apostel, eller Gud själv, kan avgöras utifrån hans verks natur, och detta kommer att göra slut på dina tvivel. I Bibeln står det skrivet att endast Lammet kan öppna de sju sigillen. Genom tiderna har det funnits många utläggare av skrifterna bland de stora figurerna; kan du därför säga att de alla är Lammet? Kan du säga att alla deras förklaringar kommer från Gud? De är bara utläggare; de har inte Lammets identitet. Hur skulle de kunna vara värdiga att öppna de sju sigillen? Det är sant att ”endast Lammet kan öppna de sju sigillen”, men han kommer inte bara för att öppna de sju sigillen; det här verket är inte nödvändigt – det utförs i förbigående. Han är fullständigt klar över sitt eget verk; är det nödvändigt för honom att ägna mycket tid åt att tolka skrifterna? Måste ”tidsåldern då Lammet tolkar skrifterna” läggas till de sex tusen åren av verk? Han kommer för att utföra nytt verk, men han tillhandahåller också vissa uppenbarelsen om svunna tiders verk och får människor att förstå sanningen med sex tusen år av verk. Det finns ingen anledning att förklara alltför många ställen i Bibeln; det är dagens verk som är nyckeln, som är viktigt. Du bör veta att Gud inte kommer för att enbart bryta sju sigill, utan för att utföra frälsningens verk.

Du vet bara att Jesus skall nedstiga under de sista dagarna, men exakt hur kommer han att nedstiga? En syndare som ni, som just har blivit friköpta och inte har förändrats eller fullkomnats av Gud, kan du vara efter Guds hjärta? För dig, du som fortfarande är ditt gamla jag, är det sant att du frälstes av Jesus och att du inte räknas som en syndare på grund av Guds frälsning, men det bevisar inte att du inte är syndig och att du inte är oren. Hur kan du vara helig om du inte har förändrats? I ditt inre är du ansatt av orenhet, självisk och elak, men du vill ändå stiga ner med Jesus – det kan du ju drömma om! Du har missat ett steg i din tro på Gud: Du har bara blivit friköpt, du har inte förändrats. För att du skall vara efter Guds hjärta måste Gud personligen utföra verket med att förändra och rena dig; om du bara är friköpt kommer du att vara oförmögen att uppnå helighet. På så sätt kommer du inte att vara kvalificerad att ta del av Guds goda välsignelser, för du har missat ett steg i Guds verk med att förvalta människan, nämligen det avgörande steget – att förändras och fullkomnas. Och därmed är du, en syndare som just har blivit friköpt, oförmögen att direkt ärva Guds arvedel.

Vem vet hur långt ni evangelister, predikanter, utläggare och så kallade stora andliga män skulle gå om inte detta nya stadium av verket påbörjades! Utan starten av

---

detta nya stadium av verket är det ni talar om föråldrat! Det är antingen att uppstiga till tronen eller att förbereda sig att växa till kung; antingen att förneka sig själv eller kuva sin kropp; antingen att vara tålmodig eller dra lärdomar från alla ting; ödmjukhet eller kärlek. Är inte detta att sjunga samma gamla låt? Det handlar bara om att ge samma sak ett annat namn! Antingen täcka sitt huvud och bryta bröd eller lägga händerna på någon och be, att bota sjuka och driva ut demoner. Kan det finnas något nytt verk? Kan det finnas någon möjlighet till utveckling? Om du fortsätter att leda på det här sättet, kommer du att blint följa lärosatser eller hålla fast vid konventioner. Ni tror att ert verk är så storslaget, men vet ni inte att allt det fördes vidare och undervisades av dessa forna tiders "gamla män"? Är inte allt som ni säger och gör dessa gamla mäns sista ord? Är det inte dessa gamla mäns anklagelser innan de gick bort? Tycker du att era handlingar överträffar gångna generationers apostlars och profeters och till och med överträffar allt? Början på detta stadium av verket har inneburit slutet på er vördnad för Witness Lees arbete för att försöka bli en kung och bestiga tronen, och det stoppade er arrogans och ert skrävel så att ni inte kan blanda er i detta stadium av verket. Utan detta stadium av verket skulle ni sjunka ännu djupare ner i oförbätterlighet. Det finns alltför mycket som är gammalt bland er! Lyckligtvis har dagens verk fört er tillbaka; vem vet vilken riktning ni annars skulle ta! Eftersom Gud är en Gud som alltid är ny och aldrig gammal, varför söker du inte nya ting? Varför håller du alltid fast vid det gamla? Därför är det av största betydelse att känna till det den Helige Andes verk i dag!

Endast de som fullkomnats kan leva ett meningsfullt liv

Sanningen är att syftet med det verk som utförs nu är att få människor att överge Satan, överge sin gamla förfader. Alla domar efter ordet syftar till att avslöja mänsklighetens fördärvade sinnelag och göra det möjligt för folk att förstå livets väsen. Dessa upprepade domar genomtränger folks hjärtan. Varje dom påverkar deras öde direkt och är menad att såra deras hjärtan så att de kan släppa taget om alla dessa saker och på så vis lära känna livet, lära känna denna smutsiga värld och även lära känna Guds visdom och allmakt samt lära känna denna av Satan fördärvade mänsklighet. Ju mer av den här sortens tuktan och dom, desto mer kan människans hjärta såras och desto mer kan hennes ande väckas till liv. Att väcka andarna hos dessa extremt fördärvade och allra djupast bedragna människor till liv är målet med den här sortens dom. Människan har ingen ande, hennes ande dog för länge sedan och hon vet inte att det finns en himmel, vet inte att det finns en Gud och vet absolut inte att hon kämpar i dödens avgrund. Hur skulle det då vara möjligt för henne att veta att hon lever i det här onda helvetet på jorden? Hur skulle hon möjligtvis kunna veta att hennes ruttna lik, genom Satans fördärv, har fallit ner till dödens Hades? Hur skulle hon möjligtvis kunna veta att allt på jorden sedan länge förstörs av mänskligheten bortom all räddning? Och hur skulle hon möjligtvis kunna veta att Skaparen har kommit till jorden i dag och letar efter en grupp fördärvade människor som han kan rädda? Till och med när människan har upplevt varje möjlig förfining och dom är hennes slöa medvetande fortfarande knappt vaket och praktiskt taget ligkiltigt. Mänskligheten är så förfallen! Även om den här sortens dom är som det grymma haglet som faller ner från himlen, är den av största nytta för människan. Om människor inte dömdes på det här sättet skulle inga resultat uppnås och det skulle vara fullständigt omöjligt att rädda människor från misärens avgrund. Om det inte vore för det här verket skulle det vara väldigt svårt för folk att stiga upp ur Hades eftersom deras hjärtan har varit döda länge och deras andar har trampats ner av Satan för länge sedan. Det som krävs för att rädda er som har sjunkit ner till förfallets bottenlösa djup är att ihärdigt ropa till er och ihärdigt döma er, och först då kommer era iskalla hjärtan att väckas till liv.

Ert kött, era överdrivna önskemål, er girighet och er lust är för djupt rotad i er. Dessa ting kontrollerar så ständigt era hjärtan att ni är oförmögna att kasta av er oket av

---

dessas feodala och förfallna tankar. Ni längtar varken efter att förändra er aktuella situation eller att komma undan mörkrets inflytande. Ni är helt enkelt bundna vid dessa ting. Även om ni vet att ett sådant liv är för smärtsamt och att en sådan värld är för mörk har fortfarande absolut inte en enda av er modet att förändra ett liv av det här slaget. Ni längtar bara efter att komma undan den här sortens verkliga liv, befria era själar från skärselden och leva i en fridfull, lycklig, himmelsliknande miljö. Ni är inte villiga att utstå svårigheter för att förändra de liv ni lever nu, och inte heller är ni villiga att leta inom denna dom och tuktan efter livet som ni bör träda in i. I stället drömmer ni fullkomligt orealistiska drömmar om den där vackra världen bortom köttet. Livet ni längtar efter är ett som ni utan ansträngning kan få utan att lida någon smärta. Det är fullständigt orealistiskt! Det ni hoppas på är nämligen inte att leva ut en meningsfull livstid i köttet och erhålla sanningen under loppet av en livstid, det vill säga att leva för sanningen och att stå upp för rättvisan. Det här är inte vad ni skulle betrakta som ett strålande, fantastiskt liv. Ni känner att det här inte skulle vara ett glamoröst eller meningsfullt liv. I era ögon skulle det verkligen kännas som en orättvisa att leva ett sådant liv! Även om ni accepterar denna tuktan i dag eftersträvar ni ändå inte att vinna sanningen eller att leva ut sanningen i nuet, utan snarare att kunna träda in i ett lyckligt liv bortom köttet senare. Ni söker inte efter sanningen och står inte upp för sanningen, och ni existerar verkligen inte för sanningen. Ni eftersträvar inte att träda in i dag, utan ni tänker istället hela tiden på ”en dag”, blickar mot den blå himlen, gråter bittra tårar och förväntar er att en dag bli tagna till himlen. Vet ni inte att ert tänkande redan saknar kontakt med verkligheten? Ni fortsätter tänka att Frälsaren av oändlig vänlighet och medkänsla utan tvekan kommer att komma en dag för att ta dig med sig, som har utstått stora svårigheter och lidanden i den här världen, och att han utan tvekan kommer att avkräva hämnd för dig som har behandlats orättvist och förtryckt. Är du inte full av synd? Är du den enda som har lidit i den här världen? Du har själv fallit ner i Satans herravälde och lidit – behöver Gud verkligen ändå hämnas dig? De som inte kan uppfylla Guds krav – är de inte alla Guds fiender? De som inte tror på den inkarnerade Guden – är de inte antikrist? Vad är dina goda gärningar värda? Kan de ersätta ett hjärta som tillber Gud? Du kan inte ta emot Guds välsignelse enbart genom att göra några goda gärningar, och Gud kommer inte att hämnas oförrätter mot dig bara för att du har blivit orättvist behandlad och förtryckt. De som tror på Gud men inte känner

---

Gud än, men som gör goda gärningar – är inte alla de också tuktade? Du tror bara på Gud, vill bara att Gud ska gottgöra dig och hämnas oförrätterna du utsatts för, och vill att Gud ska erbjuda dig en utväg ur ditt lidande. Men du vägrar lägga någon vikt vid sanningen, och inte heller törstar du efter att leva ut sanningen. Ännu mindre klarar du av att fly undan detta hårda, tomma liv. I stället tittar du förväntansfullt mot Gud för att han ska lösa dina klagomål och lätta på dimman i din tillvaro samtidigt som du lever ditt liv i köttet och ditt syndiga liv. Hur är det möjligt? Om du innehar sanningen kan du följa Gud. Om du har utlevande kan du vara en manifestation av Guds ord. Om du har livet kan du glädjas åt Guds välsignelse. Bara de som innehar sanningen kan glädjas åt Guds välsignelse. Gud garanterar gottgörelse för dem som älskar honom helhjärtat samt utstår svårigheter och lidanden, inte för dem som bara älskar sig själva och har fallit offer för Satans bedrägerier. Hur kan det finnas godhet i dem som inte älskar sanningen? Hur kan det finnas rättfärdighet i dem som bara älskar köttet? Är inte rättfärdighet och godhet fullkomligt kopplade till sanningen? Är de inte reserverade för dem som älskar Gud helhjärtat? De som inte älskar sanningen och som inte är annat än ruttnande lik – bär inte alla dessa människor på ondska? De som är oförmögna att leva ut sanningen – är de inte alla sanningens fiender? Och hur är det med er?

Om du kan komma undan dessa mörkrets influenser och skilja dig från dessa orena ting, om du kan bli helig, då betyder det att du innehar sanningen. Det betyder inte att din natur har förändrats, utan bara att du kan omsätta sanningen i praktiken och försaka köttet. Det är vad de som har blivit renade från skuld har gjort. Huvudsyftet med erövrands verk är att rentvå mänskligheten från skuld så att människan kan besitta sanningen, eftersom människan nu förstår alltför lite sanning! Att göra erövrands verk på dessa människor är av djupaste vikt. Ni har alla hamnat under mörkrets påverkan och blivit allvarligt sårade. Målet med detta verk är då att låta er lära känna den mänskliga naturen och på så vis leva ut sanningen. Att göras fullkomliga är något som alla skapade varelser borde acceptera. Om detta stadiums verk enbart handlar om att göra människor fullkomliga, då skulle det kunna göras i England eller Amerika eller Israel. Det skulle kunna göras med folket i vilken nation som helst. Erövrands verk är emellertid selektivt. Det första steget av erövrands verk är kortsiktigt; det kommer också att användas för att förödmjuka Satan och erövra hela universum. Det här är det inledande erövrands verket. Man kan säga att varje skapad

---

varelse som tror på Gud kan göras fullkomlig eftersom att göras fullkomlig är något som bara kan uppnås efter en långsiktig förändring. Men att erövrats är något annat. Typexemplaret och modellen för erövring måste vara den som släpar efter mest, lever i det djupaste mörkret och även är den mest nedbrutna, mest ovilliga att acceptera Gud och mest olydiga mot Gud. Det här är den sortens person som kan vittna om att ha blivit erövrade. Huvudmålet med det erövrande verket är att besegra Satan. Huvudmålet med att göra människor fullkomliga, å andra sidan, är att vinna människor. Det är att göra det möjligt för människor att bära vittnesbörd när de har blivit erövrade om att detta erövrande verk har placerats här, på människor som ni. Syftet är att människor ska bära vittnesbörd efter att ha blivit erövrade. Dessa erövrade människor kommer att användas för att uppnå målet att förödmjuka Satan. Så vilken är den huvudsakliga erövringsmetoden? Tuktan, dom, att kasta förbannelser och avslöja – att använda det rättfärdiga sinnelaget för att erövra människor så att de är fullständigt övertygade på grund av Guds rättfärdiga sinnelag. Att använda ordets verklighet och att använda ordets auktoritet för att erövra människor och övertyga dem fullständigt – det här är vad det innebär att bli erövrade. De som har gjorts fullkomliga klarar inte bara av att uppnå lydnad efter att ha blivit erövrade, utan de klarar också av att ha kunskap om domens verk, ändra sitt sinnelag och känna Gud. De upplever vägen till att älska Gud och är fyllda med sanningen. De vet hur man upplever Guds verk, klarar av att lida för Guds skull och har sina egna viljor. De fullkomliga är de som har en faktisk förståelse för sanningen tack vare att de har upplevt Guds ord. De erövrade är de som känner till sanningen men inte har accepterat sanningens verkliga betydelse. När de har blivit erövrade lyder de, men deras lydnad är helt och hållet resultatet av domen de har fått. De har ingen som helst förståelse för den verkliga betydelsen bakom många sanningar. De erkänner sanningen verbalt, men de har inte trätt in i sanningen; de förstår sanningen, men de har inte upplevt sanningen. Det verk som utförs mot dem som görs fullkomliga inkluderar tuktan och domar, tillsammans med tillhandahållandet av liv. En person som värdesätter att träda in i sanningen är en person som ska göras fullkomlig. Skillnaden mellan de som ska göras fullkomliga och de erövrade består i huruvida de träder in i sanningen. De som förstår sanningen, har trätt in i sanningen och lever ut sanningen är de som fullkomnats. De som inte förstår sanningen och inte träder in i sanningen, det vill säga de som inte lever ut sanningen, är människor som inte kan

---

göras fullkomliga. Om sådana människor nu klarar av att lyda fullständigt så är de erövrade. Om de erövrade inte söker sanningen – om de följer men inte lever ut sanningen, om de får syn på och hör om sanningen men inte värdesätter att leva ut sanningen – då kan de inte göras fullkomliga. Folk som ska göras fullkomliga utövar sanningen i enlighet med Guds krav längs vägen till fullkomlighet. På det här sättet uppfyller de Guds vilja och de görs fullkomliga. Var och en som följer ända till slutet innan det erövrande verket avslutas är erövrade, men kan inte påstås vara en som fullkomnats. De som fullkomnats refererar till dem som, efter att det erövrande verket är avslutat, kan sträva efter sanningen och vinnas av Gud. Det refererar till dem som, när erövringsverket är över, står stadigt i motgång och lever ut sanningen. Det som skiljer att bli erövrade från att göras fullkomlig är skillnader i verkandets steg och skillnader i graden till vilken människor förstår och träder in i sanningen. Alla som inte har gett sig in på vägen till fullkomlighet, det vill säga de som inte äger sanningen, kommer i slutändan fortfarande att elimineras. Bara de som äger sanningen och som lever ut sanningen kan vinnas helt av Gud. Det vill säga, de som lever ut Petrus avbild är de som fullkomnats, medan alla andra är de erövrade. Verket som utförs mot alla de som erövrats består helt enkelt av att kasta av förbannelser, tukta och uppvisa vrede, och det som drabbar dem är helt enkelt rättfärdighet och förbannelser. Att verka på en sådan person är att rakt på sak avslöja – att avslöja det fördärvade sinnelaget inom honom så att han känner igen det i sig själv och är fullkomligt övertygad. När människan väl är helt lydig avslutas det erövrande verket. Även om de flesta fortfarande inte försöker förstå sanningen, kommer det erövrande verket att vara över.

Det finns kriterier som måste uppfyllas för att du ska kunna fullkomnas. Genom din beslutsamhet, din uthållighet och ditt samvete, och din strävan kommer du att kunna uppleva livet och uppfylla Guds vilja. Dessa är ditt inträde och vad som krävs av dig på vägen mot fullkomlighet. Fullkomlighetens verk kan utföras på alla människor. Alla som strävar efter Gud kan göras fullkomliga och har möjligheten och kvalifikationerna att bli fullkomliggjorda. Det finns ingen fast regel här. Om någon kan göras fullkomlig eller inte beror främst på vad den personen strävar efter. Människor som älskar sanningen och kan leva ut sanningen kan absolut göras fullkomliga. Människor som inte älskar sanningen lovordas inte av Gud; de äger inte det liv som Gud kräver och de kan inte göras fullkomliga. Fullkomlighetens verk sker enbart för att vinna människor, det är inte

---

ett steg i striden mot Satan. Det erövrande verket sker enbart för att strida mot Satan, vilket innebär att använda erövringen av människan för att besegra Satan. Det sistnämnda är huvudverket, det nyaste verket som aldrig har utförts under alla tidsåldrar. Man kan säga att målet med detta stadium framför allt är att erövra alla människor för att besegra Satan. Verket med att göra människor fullkomliga – det är inget nytt verk. Allt verk under perioden när Gud verkar i köttet har erövringen av människor som sitt främsta mål. Det här är som under nådens tidsålder. Hela mänsklighetens försoning genom korsfästelsen var huvudverket. ”Vinnandet av människor” skedde utöver verket i köttet och först efter korsfästelsen. När Jesus kom och gjorde sitt verk var hans mål framför allt att använda sin korsfästelse för att triumfera över dödens slaveri och Hades, att triumfera över Satans påverkan, det vill säga att besegra Satan. Det var först när Jesus hade korsfästs som Petrus steg för steg gav sig in på vägen mot fullkomlighet. Han var naturligtvis bland dem som följde Jesus medan Jesus verkade, men han gjordes inte fullkomlig vid den tiden. Det var snarare efter att Jesus avslutat sitt verk som Petrus gradvis förstod sanningen och sedan blev fullkomliggjord. Den inkarnerade Guden kommer endast till jorden för att slutföra ett centralt nyckelskede av verket under en kort tid, inte för att leva bland människor på jorden under lång tid och avsiktligt göra dem fullkomliga. Han utför inte det verket. Han väntar inte till den tid då människan är fullständigt fullkomliggjord med att avsluta sitt verk. Det är inte målet och meningen med hans inkarnation. Han kommer bara för att utföra det kortsiktiga verket med att rädda mänskligheten, inte för att utföra det väldigt långsiktiga verket med att göra mänskligheten fullkomlig. Verket med att rädda mänskligheten är representativt, har förmågan att starta en ny tidsålder och kan avslutas på kort tid. Att göra mänskligheten fullkomlig kräver däremot att föra människan upp till en viss nivå och det är ett verk som tar lång tid. Detta verk måste utföras av Guds Ande, men det utförs på grundval av den sanning som uttalas under verket i köttet. Eller så låter han dessutom apostlarna uppstå för att de ska utföra det långsiktiga herdearbetet för att uppnå hans mål att göra mänskligheten fullkomlig. Den inkarnerade Guden utför inte det här verket. Han talar enbart om livets väg så att människor ska förstå och ger bara mänskligheten sanningen i stället för att ständigt följa människan när hon utövar sanningen, eftersom det inte ligger inom hans ämbete. Alltså kommer han inte att göra människan sällskap förrän den dag då människan fullständigt

---

förstår sanningen och fullständigt erhåller sanningen. Hans verk i köttet avslutas när människan formellt träder in på det rätta spåret av tro på Gud, när människan kliver in på det rätta spåret mot att göras fullkomlig. Det här är naturligtvis också när han kommer att ha besegrat Satan fullständigt och triumferat över världen. Han bryr sig inte om huruvida människan slutligen har trätt in i sanningen då och inte heller bryr han sig om huruvida människans liv är stort eller litet. Det är inget av det som han ska förvalta i köttet, inget av det ingår i den inkarnerade Gudens ämbete. När han avslutar det verk han var ämnad att utföra avslutar han sitt verk i köttet. Den inkarnerade Gudens verk är bara det verk som Guds Ande inte kan göra direkt. Det är också frälsningens kortsiktiga verk, inget långsiktigt verk på jorden.

Att höja er kaliber ligger inte inom mitt verks sfär. Jag ber er att göra detta bara för att er kaliber är för låg. I sanning är detta inte en del av fullkomliggörandets verk, det är snarare ett extra verk som utförs på er. Verket som fullbordas på er i dag sker efter vad ni behöver. Det är individanpassat, inte en väg som ska beträdas av alla som ska göras fullkomliga. Eftersom er kaliber är lägre än någon annans som gjordes fullkomlig i det förflutna möter detta verk, när det gäller er, alltför många hinder. Jag är bland er och utför detta extra verk eftersom fullkomlighetens målgrupper är annorlunda. När Gud kommer till jorden, håller han sig inom sina gränser och utför sitt verk utan att bry sig om andra ovidkommande saker. Han blir inte involverad i familjefrågor och tar inte del i människors liv. Han är fullständigt likgiltig inför sådana bagateller; de ingår inte i hans ämbete. Men er kaliber är så mycket lägre än vad jag krävde – det finns absolut ingen likhet – att det utgör extrema hinder för verket. Dessutom måste detta verk utföras bland folket i detta land som är Kina. Ni är så underutbildade att jag inte har något annat val än att kräva att ni utbildar er. Jag har berättat för er att detta är extra arbete, men det är också något ni måste ha, något som är till nytta för ert fullkomnande. Faktum är att ni bör skaffa er utbildning, grundläggande kunskap om uppförande och grundläggande kunskap om livet i förväg. Jag ska inte behöva prata med er om de här sakerna. Men eftersom ni inte har de här sakerna har jag inget annat val än att göra arbetet med att ingjuta dessa ting i er efter det att ni redan har fötts in i världen. Även om ni hyser många föreställningar om mig, kräver jag fortfarande detta av er, kräver fortfarande att ni höjer er kaliber. Det är inte min avsikt att komma och utföra detta verk, eftersom mitt verk endast är att erövra er, endast är att erhålla er totala

---

övertygelse genom att döma er, och på så vis peka ut den livsväg som ni bör beträda. Uttryckt på ett annat sätt, hur utbildade ni är och om ni har kunskap om livet skulle absolut inte ha något med mig att göra, om det inte vore så att jag behöver erövrade er med mitt ord. Allt detta läggs till för att säkerställa resultat från det erövrade verket och för ert efterföljande fullkomnandes skull. Det är inte ett steg i det erövrade verket. Eftersom ni är av låg kaliber och ni är lata och slarviga, dåraktiga och trögtänkta, okänsliga och idiotiska – eftersom ni är ytterst onormala – kräver jag att ni först höjer er kaliber. Alla som vill bli fullkomliggjorda måste leva upp till vissa kriterier. För att göras fullkomlig måste man ha ett klart och nyktert sinne och vara villig att leva ett meningsfullt liv. Om du är en som inte är beredd att leva ett tomt liv, en som eftersträvar sanningen, om du är uppriktig i allt du gör och om du är en ytterst normal människa, då är du kvalificerad att göras fullkomlig.

Detta verk bland er utförs på er i enlighet med vad som behöver göras. Efter erövringen av dessa individer kommer en grupp människor att göras fullkomliga. Av den anledningen utförs en stor del av det nuvarande verket också som förberedelse för målet att göra er fullkomliga, eftersom det finns många som hungrar efter sanningen som kan göras fullkomliga. Om det erövrade verket skulle utföras på er och inget ytterligare verk gjordes därefter, skulle då inte det innebära att vissa som längtar efter sanningen inte skulle vinna den? Syftet med det aktuella verket är att öppna en väg för att göra människor fullkomliga senare. Även om mitt verk enbart är erövring är den livets väg jag talar om ändå i förberedelse för att göra människor fullkomliga senare. Verket som sker efter erövring fokuserar på att göra människor fullkomliga, och på så vis sker erövringen för att lägga en grund för fullkomnandet. Människan kan bara göras fullkomlig efter att ha blivit erövrade. Just nu är den främsta uppgiften att erövrade, senare kommer de som söker och längtar efter sanningen att göras fullkomliga. Att göras fullkomlig har att göra med människors positiva aspekter för inträde: Har du ett hjärta som älskar Gud? Hur djup har din upplevelse varit medan du har vandrat den här vägen? Hur ren är din kärlek till Gud? Hur exakt är ditt utövande av sanningen? För att göras fullkomlig måste man ha grundläggande kunskap om alla aspekter av mänskligheten. Det här är ett grundläggande krav. Alla de som inte kan göras fullkomliga efter att ha blivit erövrade blir tjänande objekt och kommer i slutändan fortfarande att kastas i eld- och svavelsjön och fortfarande att falla ner i den bottenlösa avgrunden eftersom deras

---

sinnelag inte har förändrats och de fortfarande tillhör Satan. Om en människa saknar kvalifikationerna för fullkomnande så är hon värdelös – hon är avfall, ett redskap, något som inte kan uthärda eldprovet! Hur stor är din kärlek till Gud just nu? Hur mycket föraktar du dig själv? Hur väl känner du egentligen Satan? Har ni skärpt er beslutsamhet? Är ert mänskliga liv väl reglerat? Har ert liv förändrats? Lever ni ett nytt liv? Har er syn på livet förändrats? Om dessa saker inte har förändrats kan du inte göras fullkomlig även om du inte retirerar. I stället har du bara blivit erövrad. När det är dags att testa dig saknar du sanningen, din mänsklighet är onormal och du är lika låg som ett odjur. Du har bara blivit erövrad, är bara en som har blivit erövrad av mig. Precis som en åsna blir skrämmd och rädd för att göra något varje gång den ser sin ägare när den väl har upplevt ägarens piska, är också du som denna kuvade åsna. Om en person saknar dessa positiva aspekter och i stället är passiv och rädd, blyg och tveksam inför alla ting, oförmögen att urskilja något tydligt, oförmögen att acceptera sanningen, fortfarande utan en väg för utövande, än mer utan ett hjärta som älskar Gud – om en person inte har någon förståelse för hur man älskar Gud, hur man lever ett meningsfullt liv eller hur man blir en riktig person – hur kan en sådan person bära vittnesbörd om Gud? Det här visar att ditt liv har litet värde och att du inte är något annat än en kuvad åsna. Du har blivit erövrad men det betyder bara att du har förnekat den stora röda draken och vägrar att underkasta sig dess domän, det betyder att du tror att det finns en Gud, vill lyda alla Guds planer och inte har några klagomål. Men i de positiva aspekterna, kan du leva ut Guds ord och manifestera Gud? Om du inte har något av detta betyder det att du inte har vunnits av Gud och du är inget annat än en underkuvad åsna. Det finns inget önskvärt hos dig och den Helige Ande verkar inte i dig. Din mänsklighet är alltför bristfällig och det är omöjligt för Gud att använda dig. Du måste bli godkänd av Gud och vara hundra gånger bättre än de icke-troende odjuren och än de levande döda – bara de som kommer till den här nivån är kvalificerade att göras fullkomliga. Bara om man har mänsklighet och ett samvete är man lämpad att användas av Gud. Först när ni har blivit fullkomliggjorda kan du betraktas som mänsklig. Endast de fullkomliggjorda är människor som lever meningsfulla liv. Endast sådana människor kan vittna om Gud ännu mer rungande.

Du bör lägga bort statusens välsignelser och förstå Guds vilja att skänka människan frälsning

Sett ur ett mänskligt perspektiv är det omöjligt för Moabs ättlingar att bli fullkomliggjorda och de är inte heller kvalificerade att bli det. Davids barn kan däremot verkligen vara hoppfulla och kan sannerligen göras fullkomliga. Den som är ättling till Moab kan inte fullkomnas. Fortfarande känner ni inte till hur viktigt det arbete är som utförs bland er. På det här stadiet har ni fortfarande era framtidsutsikter i hjärtat och är obenägna att överge dem. Ingen bryr sig om varför Gud idag bara har valt att arbeta med en så ovärdig grupp människor som ni. Kan det vara så att han har gjort ett misstag i detta verk? Är det här arbetet ett tillfälligt förbiseende? Varför har Gud stigit ner för att arbeta just bland er, när han länge har vetat att ni är Moabs barn? Slås ni aldrig av den tanken? Reflekterar inte Gud över detta när han utför sitt verk? Agerar han så förhastat? Visste han inte redan från början att ni är ättlingarna till Moab? Funderar ni inte över de här sakerna? Vart har era åsikter tagit vägen? Har ert sunda förnuft rubbats? Vart har er begåvning och vishet tagit vägen? Har ni en så högsint hållning att ni inte bryr er om sådana småsaker? Era sinnen är väldigt känsliga för sådana saker som era framtidsutsikter och era egna öden, men när det gäller allt annat så är ni känslolösa, obegåvade och ytterst okunniga. Vad i hela världen är det ni tror på? Era framtidsutsikter? Eller Gud? Är det inte så att ditt storslagna mål, dina framtidsutsikter, är det enda du tror på? Hur mycket av livets väg förstår du idag? Hur långt har du nått? Tror du att det arbete som nu pågår med Moabs ättlingar har som syfte att förödmjuka er? Att det görs för att avsiktligt blotta er fulhet? Att det görs med flit för att få er att acceptera tuktan och sedan kastas i eldsjön? Jag har aldrig sagt att ni inte har några framtidsutsikter, och än mindre att ni måste förgöras eller drabbas av undergång. Har jag tillkännagett något sådant? Du säger att ni inte har något hopp, men är inte det en slutsats som du själv dragit? Är inte det resultatet av ert eget sätt att tänka? Har dina personliga slutsatser någon betydelse? Om jag säger att du inte är välsignad kommer du garanterat att drabbas av fördärv, och om jag säger att du är välsignad kommer du definitivt inte att förgöras. Jag säger bara att du är en ättling till Moab; jag har inte sagt att du ska förgöras. Det är bara det att Moabs ättlingar har blivit förbannade och är ett släkte av fördärvade människor. Synd nämndes tidigare – är ni inte syndare allesamman? Har inte alla syndare blivit fördärvade av Satan? Trotsar inte alla syndare

---

Gud och gör uppror mot honom? Ska inte de som trotsar Gud drabbas av förbannelse? Måste inte alla syndare utplånas? Men om så är fallet, vilken människa av kött och blod kan då bli frälst? Hur har ni i så fall kunnat överleva fram till idag? Ni har blivit negativa därför att ni är Moabs ättlingar. Räknas inte även ni som människor som är syndare? Hur har ni klarat er fram till idag? När fullkomlighet kommer på tal blir ni glada. När du hört att ni måste genomleva den stora vedermödan, känner du att det gör er ännu mer välsignade. Du tänker att ni kan bli övervinnare efter att ha kommit ut ur vedermödan och att detta dessutom är Guds stora välsignelse och hans stora upphöjelse av er. När Moab kommer på tal blir det tumult bland er. Både vuxna och barn känner obeskrivlig sorg och ni har överhuvudtaget ingen glädje i era hjärtan – ni önskar allesamman att ni aldrig blivit födda. Ni förstår inte hur viktigt det här skedet av arbetet med Moabs ättlingar är; ni vet bara att sträva efter höga positioner och så fort ni upplever att det inte finns något hopp, återfaller ni. När fullkomlighet och framtidsmål kommer på tal känner ni er glada; ni har satt er lit till Gud för att ni ska bli välsignade och ha ett bra mål. Nu känner sig en del människor oroliga vad gäller sin ställning. Eftersom de inte är mycket värda och har låg status har de ingen önskan att försöka bli fullkomnade. Först talades det om fullkomlighet och sedan kom Moabs ättlingar på tal, så människor förnekade den fullkomlighetens väg som tidigare nämnts. Det beror på att ni, från början till slut, aldrig har förstått vikten av detta arbete och inte heller brytt er om dess betydelse. Ni är inte tillräckligt mogna och klarar inte ens den minsta lilla störning. När ni inser att er status är för låg blir ni negativa och förlorar den tillförsikt som behövs för att fortsätta söka. Att uppleva nåd och känna frid är det enda folk betraktar som tecken på tro och de ser sökandet efter välsignelser som grunden för sin tro på Gud. Det är väldigt få människor som försöker lära känna Gud eller förändra sitt sinne. Människors tro innebär att de strävar efter att få Gud att ge dem ett passande mål och all den nåd de behöver, att göra honom till sin tjänare, att få honom att upprätthålla en fridfull, vänlig relation med dem så att det aldrig uppstår någon konflikt mellan dem. Deras tro på Gud kräver alltså att han lovar att uppfylla alla deras fordringar och ge dem allt de ber om – i enlighet med de ord de läst i Bibeln: ”Jag skall höra alla era böner”. De förväntar sig att Gud inte ska döma eller ta itu med någon, för han har alltid varit den barmhärtige frälsaren Jesus som alltid och överallt upprätthåller en bra relation med människor. Så här ser deras gudstro ut: Utan att skämmas ställer de krav på Gud

---

och tror att oavsett om de är upproriska eller lydiga så ska han blint ge dem allt de vill ha. De fortsätter hela tiden att "driva in skulder" av Gud och menar att han ska betala tillbaka utan motstånd – och dessutom betala dubbelt upp; de tror att vare sig Gud har fått något av dem eller inte kan han bara manipuleras av dem och han kan inte styra människor så som han vill, än mindre uppenbara sin visdom och sitt rättfärdiga sinnelag, som varit dolt under många år, närhelst han så önskar och utan deras tillstånd. De bekänner kort och gott sina synder för Gud och tror att Gud helt enkelt ger dem syndernas förlåtelse, att han inte tröttnar på att göra det och att det här kommer att fortsätta i all evighet. De kommenderar honom helt enkelt hit och dit i tron att han kommer att lyda dem, för det står ju i Bibeln att Gud inte kom för att bli betjänad av människor utan för att tjäna dem, och att han är här för att vara deras tjänare. Är det inte så här er tro alltid har sett ut? När ni inte kan få ut något av Gud, då vill ni fly; när det är något ni inte förstår, då blir ni förnärmade och går till och med så långt att ni överöser honom med alla slags smädelser. Ni låter helt enkelt inte Gud ge uttryck för sin visdom och sina underverk tillfullo, utan ni vill bara ha det lugnt och behagligt för stunden. Hittills har den inställning du haft i din gudstro bara bestått av samma gamla synsätt. Om Gud så bara visar dig en aning majestät, blir du olycklig. Inser du nu precis hur mogen du är? Inbilla er inte att ni är alltigenom lojala mot Gud när det i själva verket är så att era tidigare synsätt inte har förändrats. När inget negativt drabbar dig tror du att allt är som det ska och din kärlek till Gud når en höjdpunkt. Men när du drabbas det allra minsta faller du ner i Hades. Är det att vara lojal mot Gud?

Om erövringsverkets sista stadium hade börjat i Israel skulle detta erövringsverk inte ha haft någon mening. Verket är mest betydelsefullt när det utförs i det här landet och när det utförs på er. Ni är de mest oansenliga av alla människor, de människor som har lägst status. Ni befinner er på det här samhällets allra lägsta nivå och ni är de som till en början minst av alla erkände Gud. Ni är de människor som har irrat längst bort från Gud och tagit mest skada. Eftersom syftet med det här stadiet endast är att erövrå, är det då inte synnerligen passande att ni blivit utvalda att bära det framtida vittnesbördet? Om inte erövringsverkets första steg utfördes på er skulle det bli svårt att gå vidare med det erövringsverk som väntar, för de resultat det följande erövringsverket uppnår kommer att grunda sig på det verk som utförs i dag. Det erövringsverk som pågår nu är bara början på det allomfattande erövringsverket. Ni är den första

---

omgången som ska erövrast; ni är representativa för hela den mänsklighet som kommer att erövrast. Människor som verkligen besitter kunskap kommer att inse att hela det verk som Gud utför i dag är storartat och att han inte bara låter människor bli medvetna om deras egen upproriskhet utan även avslöjar deras status. Syftet och meningen med hans ord är inte att få människor att tappa modet eller att stälpa dem. Syftet är att de ska vinna upplysning och frälsning genom hans ord; syftet är att väcka deras ande med hjälp av hans ord. Ända sedan världens skapelse har människan levt under Satans domän och varken vetat eller trott att det finns en Gud. Att dessa människor kan bli inkluderade i Guds väldiga frälsning och storligen upphöjda av honom vittnar sannerligen om Guds kärlek; alla dessa som verkligen förstår kommer att tro på detta. Men hur blir det med dem som inte har någon sådan kunskap? De kommer att säga: "Åh, Gud säger att vi är ättlingar till Moab; han sa detta med sina egna ord. Kan det bli något gott av oss? Vem gjorde oss till Moabs ättlingar? Vem fick oss att göra sådant motstånd mot Gud förr i tiden? Gud har kommit för att fördöma oss; ser du inte hur han alltid har dömt oss, från allra första början? Det är så här vi ska tuktas eftersom vi har satt oss upp emot Gud." Är de här orden sanna? Gud dömer er idag, han tuktar er och fördömer er, men du måste vara medveten om att syftet med fördömandet är att du ska lära känna dig själv. Han fördömer, förbannar, dömer och tuktar dig så att du ska lära känna dig själv, så att ditt sinne ska kunna förändras. Han gör det för att du ska inse ditt värde och förstå att alla hans handlingar är rättfärdiga och i överensstämmelse med hans sinne och de krav hans verk ställer, att han verkar i överensstämmelse med sin plan för människans frälsning och att han är den rättfärdige Guden som älskar, frälser, dömer och tuktar människan. Om du bara vet att din status är oansenlig, att du är fördärvad och olydig, men inte vet att Gud önskar klargöra sin frälsning genom den dom och tuktan han utför i dig i dag, då finns det ingen möjlighet för dig att få erfarenhet, och än mindre är du kapabel att fortsätta framåt. Gud har inte kommit för att döda eller förstöra utan för att döma, förbanna, tukta och frälsa. Fram till dess att hans sextusenåriga förvaltningsplan når sitt slut — och han uppenbarar utfallet för varje kategori av människor — kommer målet med Guds verk på jorden att vara frälsning; dess enda syfte är att i grunden fullända dem som älskar honom och föra in dem i underkastelse under hans herravälde. Oavsett hur Gud frälser människor sker alltsamman genom att han får dem att göra sig fria från sin gamla sataniska natur; det vill säga, han räddar dem genom att få dem att

---

söka livet. Om de inte gör det, kommer det inte att finnas något sätt för dem att ta emot Guds frälsning. Frälsningen är Guds eget verk, och att söka efter liv är något som människan måste åta sig för att kunna ta emot frälsningen. I människans ögon är frälsning lika med Guds kärlek, och Guds kärlek kan inte vara tuktan, dom och förbannelser; frälsning måste rymma kärlek, medkänsla och dessutom trösterika ord och gränslösa välsignelser. Folk tror att när Gud frälser människor så gör han det genom att beröra dem med sina välsignelser och sin nåd så att de kan ge sitt hjärta till Gud. Han frälser alltså människor genom att röra vid dem. Den sortens frälsning innebär att man ingår ett avtal. Inte förrän Gud lovar människorna hundrafalt tillbaka underkastar de sig hans namn och strävar efter att för hans skull göra det som är gott och förhålliga honom. Det är inte vad Gud har tänkt sig för människan. Gud har kommit för att verka på jorden för att rädda den fördärvade mänskligheten; det är absolut sant. Om det inte vore så, skulle han definitivt inte ha kommit för att utföra sitt verk personligen. Förr innefattade hans frälsningsmetod att han visade den största kärlek och medkänsla, i så hög grad att han gav sitt allt till Satan i utbyte mot hela mänskligheten. Vår tid är inte alls som gångna tider: Den frälsning som skänks er i dag äger rum i de sista dagarna, samtidigt som alla klassificeras efter sin sort; de medel som används för er frälsning är inte kärlek eller medkänsla utan tuktan och dom så att människan ska bli mer grundligt frälst. Det enda ni får ta emot är följaktligen tuktan, dom och obarmhärtiga slag, men ni ska veta att det inte finns ett uns av bestraffning i dessa hjärtlösa slag. Oavsett hur stränga mina ord må vara, så är det enda som drabbar er några få ord som ni kanske uppfattar som extremt hjärtlösa, och oavsett hur arg jag må vara är det fortfarande ord av undervisning som regnar över er och jag har inte för avsikt att skada eller döda er. Är inte allt detta fakta? Ni ska veta att idag syftar allt till er frälsning, oavsett om det handlar om rättfärdigt dömande eller hjärtlös förädling och tuktan. Oavsett om var och en idag klassificeras efter sitt slag eller människans kategorier blottläggs, så är syftet med alla Guds ord och allt han gör att rädda dem som verkligen älskar honom. Den rättfärdiga domen syftar till att luttra människan, och den hjärtlösa förädlingen syftar till att rena henne; de stränga orden och tuktan syftar båda till att luttra henne och sker för frälsningens skull. Dagens frälsningsmetod skiljer sig följaktligen från gångna tiders. I dag bringas ni frälsning genom rättfärdigt dömande och det är ett bra redskap för att klassificera var och en av er efter sitt slag. Obarmhärtig tuktan tjänar dessutom som er

---

största frälsning — och vad har ni att säga när ni står inför denna tuktan och dom? Har ni inte alltid åtnjutit frälsning, från början till slut? Ni har sett Gud i köttet och insett hans allmakt och visdom; därtill har ni gång på gång upplevt slag och fostran. Men har ni inte också mottagit enastående nåd? Är ni inte mer välsignade än alla andra? Den nåd ni erfarit är till och med rikligare än den härlighet och de rikedomar som Salomo njöt av! Tänk efter: Skulle era dagar ha kunnat vara så länge om jag inte hade kommit i avsikt att frälsa er utan för att fördöma och straffa er? Skulle ni syndfulla varelser av kött och blod ha kunnat överleva till idag? Om mitt mål bara hade varit att straffa er, varför skulle jag då ha blivit kött och gett mig in på ett så stort projekt? Skulle jag inte ha kunnat straffa er dödliga varelser bara genom att säga ett enda ord? Hade jag fortfarande varit tvungen att förgöra er efter att avsiktligt ha fördömt er? Tror ni fortfarande inte på dessa mina ord? Hade jag kunnat rädda människan enbart genom kärlek och medlidande? Eller hade jag kunnat använda enbart korsfästelsen för att frälsa människan? Bidrar inte mitt rättfärdiga sinnelag ytterligare till att göra människan fullständigt lydig? Är inte det mer i stånd att frälsa människan helt och hållet?

Mina ord må vara stränga men alla sägs för människans frälsnings skull, eftersom jag bara talar ord och inte straffar människans kött. De här orden får människan att leva i ljuset, att inse att ljuset existerar, att inse att ljuset är dyrbart och att verkligen inse hur gynnsamma dessa ord är för dem liksom att inse att Gud är frälsning. Jag har yttrat många ord av tuktan och dom, men jag har inte låtit er drabbas av det som orden står för. Jag har kommit för att utföra mitt verk och tala mina ord, och mina ord må vara hårda men de är domsord över ert fördärv och er upproriskhet. Mitt syfte med detta är och förblir att rädda människan från Satans domän; jag använder mina ord för att rädda henne. Mitt syfte är inte att skada människan med mina ord. Mina ord är stränga för att mitt verk ska ge resultat. Endast genom detta verk kan människan lära känna sig själv och göra sig fri från sitt upproriska sinnelag. Det viktigaste med ordens verk är att göra det möjligt för människor att omsätta sanningen i praktisk handling när de förstått den, förändra sitt sinnelag och få kunskap om sig själva och om Guds verk. Verket måste utföras med talade ord för att möjliggöra kommunikationen mellan Gud och människa, och endast ord kan förklara sanningen. Att arbeta på det viset är bästa sättet att erövra människan; ingen annan metod än det talade ordet kan ge människan en klarare förståelse av sanningen och Guds verk. I det sista stadiet av sitt verk talar Gud således

---

till människan i syfte att uppenbara för henne alla de sanningar och hemligheter som hon ännu inte förstår och låta henne ta emot den sanna vägen och livet från Gud och därigenom göra hans vilja. Syftet med Guds verk i människan är att göra det möjligt för henne att uppfylla hans vilja och det sker för att hon ska bli frälst. Under den tid då Gud frälser människan utför han därför inte verket med att straffa henne. Medan Gud skänker människan frälsning straffar han inte ondska eller belönar godhet, och inte heller uppenbarar han slutmålet för de olika kategorierna av människor. Det är först när det sista stadiet av hans verk är fullbordat som han utför arbetet med att straffa ondska och belöna godhet, och först då kommer han att avslöja vad slutet blir för alla olika sorters människor. De som straffas kommer att vara dessa som är bokstavligen omöjliga att rädda, medan de som räddas kommer att vara de som har vunnit Guds frälsning under tiden för hans frälsning av människan. Medan Guds frälsningsverk pågår kommer varje människa som kan bli frälst att bli frälst så långt som möjligt, och ingen av dem kommer att förkastas, för syftet med Guds verk är att rädda människan. Alla dessa som är oförmögna att förändra sitt sinnelag under den tid då Gud frälser människan — liksom alla dessa som är oförmögna att underkasta sig Gud helt och hållet — kommer att bli föremål för straff. Detta stadium av verket — ordens verk — kommer att uppenbara för människorna alla de möjligheter och hemligheter som de inte förstår, så att de kan förstå Guds vilja och vad Gud kräver av dem, och så att de kan ha de förutsättningar som krävs för att omsätta Guds ord i handling och förändra sitt sinnelag. Gud utför sitt verk enbart med hjälp av ord och straffar inte folk för att de är lite upproriska; nu är nämligen frälsningsverkets tid. Om alla som agerar upproriskt straffades skulle ingen ha möjlighet att bli frälst; alla skulle straffas och falla ner i Hades. Syftet med att döma människorna med ord är att låta dem lära känna sig själva och underkasta sig Gud, inte att straffa dem med denna dom. Under den tid då ordens verk pågår kommer många människor att blotta sin upproriskhet och sitt trots liksom sin olydnad mot den inkarnerade Guden. Likväl kommer Gud inte att straffa alla dessa människor, utan han kommer bara att kasta bort dem som är alltigenom fördärvade och inte kan räddas. Han kommer att överlämna deras kött till Satan och, i några få fall, göra slut på deras kött. De som återstår kommer att fortsätta att följa och uppleva hur de blir åtgärdade och beskurna. Om dessa människor, medan de följer, fortfarande inte kan acceptera att bli åtgärdade och beskurna utan blir mer och mer degenererade, kommer

---

de att ha förlorat sin möjlighet till frälsning. Varje människa som har accepterat att erövrats av ord kommer att ha rikliga tillfällen att bli frälst; Guds frälsning av var och en av dessa människor kommer att visa hans oerhörda mildhet. De kommer med andra ord att visas den största tolerans. Så länge människor vänder tillbaka från den felaktiga vägen, och så länge de kan ångra sig, kommer Gud att ge dem möjligheter att vinna hans frälsning. Första gången människor gör uppror mot Gud har han ingen åstundan att döda dem, utan tvärtom gör han allt han kan för att rädda dem. Om någon verkligen inte har något utrymme för frälsning kommer Gud att förkasta honom. Skälet till att Gud dröjer med att straffa vissa människor är att han önskar rädda alla som kan räddas. Han dömer, upplyser och vägleder människor enbart med ord och använder inte en spira för att slå ihjäl dem. Syftet och meningen med verkets sista stadium är att skänka människor frälsning med hjälp av ord.

Hur kan människan som har begränsat Gud i sina föreställningar få uppenbarelsen av Gud?

Guds verk fortsätter att framskrida, och fastän syftet med hans verk är oföränderligt, förändras hela tiden de sätt han verkar på, och därmed också de som följer Gud. Ju mer Guds verk, desto mer grundligt kommer människan att känna Gud, och människans sinnelag förändras därmed tillsammans med hans verk. Men det är på grund av att Guds verk ständigt förändras som de som inte känner till den Helige Andes verk och de befängda personer som inte känner sanningen har blivit motståndare till Gud. Guds verk överensstämmer aldrig med människans föreställningar, för hans verk är alltid nytt och aldrig gammalt. Han upprepar aldrig ett gammalt verk utan skyndar snarare vidare med verk som aldrig tidigare utförts. Eftersom Gud inte upprepar sitt verk och människan undantagslöst bedömer Guds verk av idag utifrån hans verk i det förflutna, är det ytterst svårt för Gud att utföra varje steg i den nya tidsålderns verk. Människan lägger ut alltför många hinder! Människans tänkande är alltför inskränkt! Ingen människa känner Guds verk, men alla definierar de sådant verk. Långt från Gud förlorar människan liv, sanning och Guds välsignelser, men människan accepterar varken liv eller sanning, än mindre de större välsignelser som Gud skänker till mänskligheten. Alla människor vill vinna Gud men kan ändå inte tolerera några förändringar i Guds verk. De som inte accepterar Guds nya verk tror att Gud är oföränderlig, och att Guds verk för alltid står stilla. Enligt deras övertygelse är allt som behövs för att få evig frälsning från Gud att hålla lagen, och så länge de ångrar sig och bekänner sina synder kommer Guds hjärta alltid att vara tillfredsställt. De är av åsikten att Gud bara kan vara Guden enligt lagen och Guden som spikades fast på korset för människan; de anser också att Gud inte borde och inte kan gå utöver Bibeln. Det är just dessa åsikter som har fjättrat dem ordentligt vid den gamla lagen och hållit dem fångna genom hårda regler. Ännu fler anser att oavsett vilket nytt verk Gud utför, måste det styrkas av profetior, och att i varje skede av ett sådant verk måste också alla de som följer honom med ett sant hjärta få se uppenbarelsen, annars kan inte detta verk komma från Gud. Det är redan svårt för människan att lära känna Gud. När detta läggs till människans absurda hjärta och hennes upproriska natur, självhärlighet och inbilskhet, då är det desto svårare för människan att acceptera Guds nya verk. Människan varken studerar Guds nya verk med omsorg eller accepterar det med ödmjukhet; människan

---

antar istället en föraktfull attityd och inväntar Guds uppenbarelser och vägledning. Är inte detta beteendet hos en människa som gör uppror mot och motsätter sig Gud? Hur kan sådana personer få Guds godkännande?

På den tiden förkunnade Jesus att Jehovas verk hade passerat under Nådens Tidsålder, liksom jag i dag säger att Jesu verk har passerat. Om bara Lagens Tidsålder hade funnits, och inte Nådens Tidsålder, hade Jesus inte kunnat korsfästas och inte kunnat friköpa hela mänskligheten; om bara Lagens Tidsålder hade existerat, skulle mänskligheten verkligen ha kunnat utvecklas fram till denna dag? Historien går framåt; är inte historia Guds verks naturlag? Är inte detta en skildring av hans förvaltning av människan inom hela universum? Historien utvecklas framåt, och det gör även Guds verk, och Guds vilja förändras ständigt. Det skulle vara opraktiskt för Gud att upprätthålla ett enda skede av ett verk under sex tusen år, för alla människor vet att han alltid är ny och aldrig gammal. Han skulle omöjligen kunna fortsätta att upprätthålla ett verk som liknar korsfästelsen, och en gång, två gånger, tre gånger ... spikas fast på korset. Detta är en absurd människas uppfattning. Gud upprätthåller inte samma verk, och hans verk förändras hela tiden och är alltid nytt, liksom jag dagligen säger nya ord till er och utför nya verk. Detta är det verk jag utför; nyckeln till det ligger i orden "nytt" och "underbart". "Gud är oföränderlig, och Gud kommer alltid att vara Gud"; detta talesätt är verkligen sant. Guds väsen förändras inte, Gud är alltid Gud, och han skulle aldrig kunna bli Satan, men det bevisar inte att hans verk är så beständigt och oföränderligt som hans väsen. Du förkunnar att Gud är sådan, men hur kan du då förklara att Gud alltid är ny och aldrig gammal? Guds verk sprider kontinuerligt ut sig och förändras ständigt, och Guds vilja visar sig ständigt och kommer till människans kännedom. Vartefter människan upplever Guds verk, förändras hela tiden hennes sinnelag, och hennes kunskap förändras hela tiden. Varifrån kommer då denna förändring? Är det inte från Guds ständigt föränderliga verk? Om människans sinnelag kan förändras, varför kan inte människan låta även mitt verk och mina ord ständigt förändras? Måste jag underkasta mig människans begränsningar? Är det inte så att du nu bara tillgriper ordklyveri?

Efter sin uppståndelse uppenbarade sig Jesus för sina lärjungar och sade: "Jag sänder min Faders löfte till er, men dröj kvar i staden Jerusalem tills ni har blivit rustade med kraft från ovan." Vet du hur dessa ord förklaras? Är du nu rustad med hans

---

kraft? Har du nu förstått vad det är som kallas kraft? Jesus förkunnade att sanningens Ande skulle skänkas till människan i de sista dagarna. De sista dagarna är här nu; förstår du hur sanningens ande uttrycker ord? Var framträder och verkar sanningens ande? I profeten Jesajas profetiska bok nämndes aldrig att ett barn med namnet Jesus skulle födas på Nya testamentets tid; det stod bara att en pojke skulle födas med namnet Immanuel skulle födas. Varför angav Jesaja inte namnet Jesus? Detta namn förekommer inte någonstans i Gamla testamentet, så varför tror du fortfarande på Jesus? Du såg väl inte Jesus med dina egna ögon innan du kom till tro på honom, eller hur? Eller började du tro när du fick en uppenbarelse? Skulle Gud verkligen visa dig en sådan nåd? Och skänka en sådan stor välsignelse till dig? På vilken grund tror du på Jesus? Varför tror du då inte att Gud har blivit kött denna dag? Varför säger du att det faktum att Guds inte har gett dig en uppenbarelse bevisar att han inte har blivit kött? Måste Gud säga till människan innan han påbörjar sitt verk? Måste han först få människans godkännande? Jesaja tillkännagav endast att ett manligt spädbarn skulle födas i en krubba, men profeterade aldrig att Maria skulle föda Jesus. Varför tror du då på Jesus som Maria födde? Din tro är väl inte osäker och förvirrad tro! Vissa säger att Guds namn inte ändras, men varför blev då Jehovas namn Jesus? Det profeterades om Messias ankomst, så varför kom då en människa vid namn Jesus? Varför ändrades Guds namn? Utfördes inte sådant verk för länge sedan? Kan inte Gud utföra ett nytt verk i dag? Gårdagens verk kan ändras, och Jesu verk kan följa upp Jehovas verk. Kan då inte Jesu verk efterträdas av ett annat verk? Om Jehovas namn kan ändras till Jesus, kan då inte Jesu namn också ändras? Det är inte ovanligt, och folk tänker så^[a] enbart på grund av sin enfald. Gud kommer alltid att vara Gud. Oavsett förändringar av hans verk och hans namn, förblir hans sinnelag och vishet för evigt oförändrade. Om du tror att Gud endast kan åkallas med Jesu namn, då vet du för lite. Vågar du hävda att Guds namn för alltid är Jesus, att Gud alltid och för evigt kommer att använda namnet Jesus, och att detta aldrig kommer att förändras? Vågar du påstå med säkerhet att det är Jesu namn som avslutade Lagens Tidsålder och som dessutom avslutar den sista tidsåldern? Vem kan säga att Jesu nåd kan avsluta en tidsålder? Om du nu inte tydligt kan veta dessa sanningar, kommer du inte bara vara oförmögen att predika evangeliet, utan du kommer inte ens själv att kunna förbli stående. När den dagen kommer då du löser alla problem med de där religiösa människorna och motbevisar alla deras villfarelser, då

---

skall det vara beviset på att du är absolut säker på detta stadium av verket och inte har minsta tvivel. Om du inte kan motbevisa deras villfarelser, då kommer de att sätta dit dig och förtala dig. Är inte detta skamligt?

På den tiden läste alla judar i Gamla testamentet och kände till Jesajas profetia om att ett manligt spädbarn skulle födas i en krubba. Med denna kunskap, varför förföljde de ändå Jesus? Är det inte på grund av deras upproriska natur och okunskap om den Helige Andes verk? På den tiden trodde fariseerna att Jesu verk var olikt vad de visste om det förutsagda manliga spädbarnet; människan av idag avvisar Gud eftersom den inkarnerade Gudens verk inte rättar sig efter Bibeln. Är inte innehållet i deras upproriskhet mot Gud ett och detsamma? Kan du vara sådan att du utan frågor accepterar allt verk av den Helige Ande? Om det är den Helige Andes verk, så är det rätt ström. Du bör acceptera det utan minsta tvivel, snarare än att välja och vraka vad du vill acceptera. Om du får någon kunskap från Gud och utövar viss försiktighet mot honom, är inte det en verkligt obefogad handling? Vad du bör göra är att acceptera, utan behov av ytterligare belägg från Bibeln, varje verk så länge som det tillhör den Helige Ande, för du tror på Gud för att följa Gud, inte för att utreda honom. Du skall inte söka efter ytterligare bevis för att jag skall visa att jag är din Gud. Istället borde du urskilja huruvida jag är till nytta för dig; det är nyckeln. Inte ens om du har funnit en hel del obestridliga bevis i Bibeln, kan det helt och fullt föra dig inför mig. Du är en som lever inom ramarna för Bibeln och inte inför mig; Bibeln kan inte hjälpa dig känna mig, och den kan inte heller fördjupa din kärlek till mig. Trots att Bibeln förutsade att ett manligt spädbarn skulle födas, kunde ingen fatta vem profetian skulle passa in på, för människan kände inte till Guds verk, och det är det som gjorde att fariseerna tog ställning mot Jesus. Vissa vet att mitt verk är i människans intresse, ändå fortsätter de att tro att Jesus och jag är två helt separata varelser som är ömsesidigt oförenliga. Vid den tiden talade Jesus endast med sina lärjungar i en serie predikningar under Nådens Tidsålder, såsom hur man praktiserar, hur man samlar ihop, hur man ber i bön, hur man behandlar andra, och så vidare. Det verk som han utförde var Nådens Tidsålders verk, och han utlade bara hur lärjungarna och de som följde borde utöva. Han utförde bara det verk som hör till Nådens Tidsålder och inget av den sista dagarnas. När Jehova under Lagens Tidsålder stadfäste Gamla testamentets lag, varför utförde han då inte Nådens Tidsålders verk? Varför klargjorde han inte på förhand det verk som hör till

---

Nådens Tidsålder? Skulle inte det ha varit till nytta för människans acceptans? Han förutsade att ett manligt spädbarn skulle födas och komma till makten, men han utförde inte Nådens Tidsålders verk i förväg. Guds verk under varje tidsålder har tydliga gränser; han utför endast den aktuella tidsålders verk och han utför aldrig nästa stadium av ett verk i förväg. Endast på detta sätt kan hans företrädande verk för varje tidsålder lyftas fram. Jesus hade bara talat om den sista dagarnas tecken, om hur man är tålmodig och hur man blir räddad, hur man ångrar sig och bekänner, liksom hur man tar upp korset och utstår lidande. Han talade aldrig om vad människan i de sista dagarna bör träda in i eller hur man skall försöka tillfredsställa Guds vilja. Som sådan, skulle det inte vara en felaktig handling att söka i Bibeln efter Guds verk i de sista dagarna? Vad kan du urskilja när du bara håller Bibeln i dina händer? Var en tolkare av Bibeln eller en förkunnare; vem kan på förhand känna till dagens verk?

”Den som har ett öra, låt honom höra vad Anden säger till församlingarna.” Har ni nu hört den Helige Andes ord? Guds ord har kommit över er. Lyssnar ni på dem? Gud utför ordets verk i de sista dagarna, och sådana ord tillhör den Helige Ande, ty Gud är den Helige Ande och kan också bli kött; därför är den Helige Andes ord, som tidigare omtalades, den inkarnerade Gudens ord av idag. Det finns många absurda människor som tror att den Helige Andes ord borde komma ned från himlen till människans öron. En person som tänker på det sättet känner inte till Guds verk. Den Helige Andes yttranden är sannerligen de som uttalas av Gud som blivit kött. Den Helige Ande kan inte tala direkt till människan, och Jehova talade inte direkt till folket, inte ens under Lagens Tidsålder. Vore det inte mycket mindre sannolikt att han skulle göra det under dagens tidsålder? För att Gud skall framföra sina yttranden för att utföra verk, måste han bli kött, annars kan inte hans verk åstadkomma hans mål. De som förnekar Gud som blivit kött är de som inte känner Anden eller de principer utifrån vilka Gud verkar. De som tror att det nu är den Helige Andes tidsålder men inte accepterar hans nya verk, är de som lever med en vag tro. Sådana slags människor skall aldrig få den Helige Andes verk. De som bara vill att den Helige Ande skall tala direkt och utföra sitt verk, men som inte accepterar den inkarnerade Gudens ord eller verk, kommer aldrig att kunna ta steget in i den nya tidsåldern eller få fullständig frälsning från Gud!

Fotnoter:

a. Den ursprungliga texten lyder ”vilket är”.

Endast de som känner Gud och hans verk kan tillfredsställa Gud

Den inkarnerade Gudens verk inkluderar två delar. Den första gången blev han kött, folk trodde inte på honom och kände honom inte, och de spikade fast Jesus på korset. Den andra gången trodde inte folk heller på honom, än mindre lärde de känna honom, och än en gång spikade de upp Kristus på korset. Är människan inte Guds fiende? Om människan inte känner honom, hur skulle hon då kunna vara Guds förtrogna? Och hur skulle hon kunna vara kvalificerad att vittna om Gud? Är inte alla anspråk på att älska Gud, tjäna Gud, lovprisa Gud, bedrägliga lögner? Om du ägnar ditt liv åt dessa orealistiska, opraktiska ting, arbetar du då inte till ingen nytta? Hur skulle du kunna vara Guds förtrogna när du inte ens vet vem Gud är? Är en sådan strävan inte vag och abstrakt? Är den inte bedräglig? Hur kan någon bli Guds förtrogna? Vad är den praktiska betydelsen av att vara en av Guds förtrogna? Kan du vara en av Guds Andes förtrogna? Kan du se hur stor och upphöjd Anden är? Att vara en osynlig, ogripbar Guds förtrogna – är inte det vagt och abstrakt? Vad är den praktiska betydelsen av en sådan strävan? Är inte allt bedrägliga lögner? Det du strävar efter är att bli Guds förtrogna, men faktum är att du är Satans knähund, för du känner inte Gud och du följer den icke existerande ”Guden av alla ting” som är osynlig, ogripbar och uppbyggd av dina egna begrepp. Allmänt talat är en sådan ”Gud” Satan och praktiskt talat är det du själv. Du försöker bli din egen förtrogna men säger ändå att du försöker vara Guds förtrogna – är inte det hädelse? Vad har en sådan strävan för värde? Om Guds Ande inte blir kött, då är Guds väsen inte mer än en osynlig, ogripbar Ande av liv, formlös och amorf, av det icke materiella slaget, oåtkomlig och obegriplig för människan. Hur skulle människan kunna vara den förtrogna till en icke fysisk, förunderlig, obegriplig Ande som denna? Är det inte ett skämt? Sådant absurt resonemang är ogiltigt och opraktiskt. Den skapade människan är av ett till sin natur annat slag än Guds Ande, så hur skulle de två kunna vara varandras förtrogna? Om Guds Ande inte förverkligades i köttet, om Gud inte blev kött och ödmjukade sig genom att bli en skapelse, då skulle den skapade människan vara både okvalificerad och oförmögen att vara hans förtrogna, och förutom de gudfruktiga troende som kanske har chansen att vara Guds förtrogna efter att deras själar har kommit in i himlen, skulle de flesta människor vara oförmögna att bli Guds Andes förtrogna. Och om människan önskar bli Guds förtrogna i himlen under den

---

inkarnerade Gudens vägledning, är hon då inte en häpnadsväckande dåraktig icke-människa? Människan strävar helt enkelt efter "trofasthet" mot en osynlig Gud, och lägger inte minsta vikt vid den Gud som går att se, för det är så enkelt att följa en osynlig Gud – människan kan göra det på vilket sätt som helst. Men strävan efter den synliga Guden är inte enkel. Människan som söker en otydlig Gud är totalt oförmögen att vinna Gud, eftersom alla ting som är otydliga och abstrakta är det människor som föreställer och de är oförmögna att vinnas av människan. Om den Gud som kom bland er var en ädel och upphöjd Gud som inte var tillgänglig för er, hur kunde ni då förstå hans vilja? Och hur kunde ni känna och förstå honom? Om han bara gjorde sitt verk och inte hade någon normal kontakt med människan, eller inte var fylld av någon normal mänsklighet och var otillgänglig för vanliga dödliga, då, även om han gjorde mycket verk för er men ni inte hade någon kontakt med honom, och var oförmögna att se honom, hur kunde ni känna honom? Om det inte var för detta kött fyllt av normal mänsklighet, skulle människan inte kunna känna Gud; det är enbart tack vare Guds inkarnation som människan är kvalificerad att vara denna Gud i köttets förtrogna. Människan blir Guds förtrogna eftersom människan kommer i kontakt med honom, eftersom människan lever tillsammans med honom och är i sällskap med honom och därmed gradvis lär känna honom. Om det inte vore så, skulle då inte människans strävan vara förgäves? Det vill säga, det är inte enbart tack vare Guds verk som människan kan vara Guds förtrogna, utan också tack vare den inkarnerade Gudens verklighet och normalitet. Det är enbart tack vare att Gud blir kött som människan får chansen att utföra sin plikt och chansen att tillbedja den sanna Guden. Är inte det här den mest verkliga och praktiska sanningen? Önskar du nu fortfarande att du ska bli Guds förtrogna i himlen? Det är bara när Gud ödmjucar sig till en viss punkt, det vill säga bara när Gud blir kött, som människan kan bli hans förtrogna och förtroliga vän. Gud är av Anden: Hur är människan kvalificerad att bli en förtrogen till denna Ande, som är upphöjd och ofattbar? Det är bara när Guds Ande stiger ner i köttet, och blir en varelse med samma utsida som människan, som människan kan förstå hans vilja och faktiskt vinnas av honom. Han talar och verkar i köttet, delar människans glädjeämnen, sorger och vedermödor, lever i samma värld som människan, skyddar människan och vägleder henne, och genom detta renar han människan och låter människan vinna hans frälsning och hans välsignelse. När människan har vunnit dessa ting förstår hon verkligen Guds vilja och först då kan

---

hon bli Guds förtrogna. Endast det här är praktiskt. Om Gud vore osynlig och ogripbar för människan, hur skulle människan då kunna vara hans förtrogna? Är inte detta tomma dogmer?

Många människor som trott på Gud till i dag strävar fortfarande efter något som är vagt och abstrakt. De har inte grepp om verkligheten bakom Guds verk i dag och lever fortfarande bland bokstäver och dogmer. Dessutom har de flesta fortfarande inte kommit in i verkligheten bakom nya fraser som den "nya generationen av dem som älskar Gud", "Guds förtrogna", "idealet och modellen i kärlek till Gud", "Petrus stil"; i stället är deras strävan fortfarande vag och abstrakt, de famlar fortfarande runt i dogmer och de har ingen förståelse för dessa ords verklighet. När Guds Ande blir kött kan du se och röra vid hans verk i köttet. Men om du fortfarande är oförmögen att bli hans förtrogna, om du fortfarande är ur stånd att bli hans förtrogna, hur skulle du då kunna bli Guds Andes förtrogna? Om du inte känner dagens Gud, hur kan du då bli en i den nya generationen av dem som älskar Gud? Är inte dessa de tomma bokstäverna och dogmerna? Kan du se Anden och förstå hans vilja? Är dessa inte tomma ord? Det är inte nog att du bara säger dessa fraser eller termer, och inte heller kan du göra Gud belåten enbart genom beslutsamhet. Du är nöjd med att enbart tala dessa ord, och du gör det för att tillfredsställa dina egna begär, för att tillfredsställa dina egna orealistiska ideal samt för att tillfredsställa dina egna föreställningar och ditt eget tänkande. Om du inte känner dagens Gud kommer du, oberoende av vad du gör, inte att kunna tillfredsställa Guds hjärtas begär. Vad innebär det att vara en Guds förtrogna? Förstår du fortfarande inte det? Eftersom Guds förtrogna är en människa är Gud också människa, det vill säga att Gud har blivit kött, har blivit människa. Bara de som är av samma slag kan kalla varandra förtrogna, först då kan de betraktas som förtrogna. Om Gud var av Anden, hur kunde då den skapade människan bli hans förtrogna?

Din tro på Gud, din strävan efter sanning och till och med sättet du uppför dig på bör alla vara baserade på verklighet: Allt du gör bör vara praktiskt och du bör inte sträva efter sådana illusoriska, nyckfulla ting. Det finns inget värde i att uppträda på det här sättet och dessutom inget värde i ett sådant liv. Eftersom din strävan och ditt liv inte tillbringas bland något annat än oärlighet och svek, och du inte strävar efter ting som har värde och betydelse, vinner du inget annat än absurda resonemang och dogmer som inte är av sanningen. Sådana ting har ingen relation till betydelsen och värdet av din

---

existens, och kan endast föra dig till en intetsägande värld. På det här sättet kommer hela ditt liv att sakna värde eller betydelse – och om du inte strävar efter ett liv av betydelse kan du leva hundra år och allt skulle vara till ingen nytta. Hur kan det kallas ett människoliv? Är det inte snarare ett djurs liv? Likaså, om ni försöker följa vägen för tro på Gud, men inte gör några försök att sträva efter den Gud som går att se, utan i stället tillber en osynlig och obegriplig Gud, är då inte en sådan strävan än mer fruktlös? I slutändan kommer din strävan att bli en hög av ruiner. Till vilken fördel är en sådan strävan för dig? Det största problemet med människan är att hon bara älskar ting som hon inte kan se eller röra vid, ting som är i högsta grad mystiska och förunderliga, och som är omöjliga för människan att föreställa sig och ouppnåeliga för vanliga dödliga. Ju mer orealistiska dessa ting är, desto mer analyseras de av människan, som till och med strävar efter dem, utan att tänka på något annat, och försöker vinna dem. Ju mer orealistiska de är, desto noggrannare rannsakar och analyserar människan dem, och går till och med så långt att hon gör sina egna uttömmande idéer om dem. Ju mer realistiska saker och ting är, däremot, desto lättare avfärdar människan dem; hon ser helt enkelt ner på dem och visar till och med förakt mot dem. Är inte det här precis er attityd gentemot det realistiska verk jag gör i dag? Ju mer realistiska sådana saker och ting är, desto mer fördomsfulla är ni mot dem. Ni undvarar ingen tid för att undersöka dem utan ignorerar dem bara; ni ser ner på dessa realistiska, låga krav och hyser till och med flera föreställningar om denna Gud som är i högsta grad verklig, och är helt enkelt oförmögna att acceptera att han är verklig och normal. Tror du på så sätt inte mitt i oklarhet? Du har en orubblig tro på förflutna tiders vaga Gud och inget intresse för dagens verkliga Gud. Beror inte detta på att gårdagens Gud och dagens Gud är från två olika eror? Beror det inte också på att gårdagens Gud är himlens upphöjda Gud, medan dagens Gud är en pytteliten man på jorden? Är det inte, dessutom, för att den Gud som tillbes av människan är det som skapats av hennes uppfattningar, medan dagens Gud är ett verkligt kött skapat på jorden? När allt är sagt och gjort, är det inte för att dagens Gud är för verklig som människan inte strävar efter honom? För det som dagens Gud kräver av människan är just det som människan är mest ovillig att göra, och som får henne att skämmas. Gör inte detta saker och ting svåra för människan? Blottlägger inte detta hennes ärr? På det här sättet blir många av dem som inte följer verkligheten den inkarnerade Gudens fiender, antikrister. Är inte det här ett uppenbart faktum? Tidigare,

---

när Gud ännu inte hade blivit kött, kan du ha varit en religiös figur eller en gudfruktig troende. När Gud sedan blev kött blev många sådana gudfruktiga troende oavsiktligt antikrist. Vet du vad som pågår här? I din tro på Gud koncentrerar du dig inte på verkligheten och strävar du inte efter sanningen, utan i stället hänger du upp dig på lögnen – är inte detta den tydligaste källan till din fiendskap gentemot den inkarnerade Guden? Den inkarnerade Guden kallas Kristus, så är då inte alla som inte tror på den inkarnerade Guden antikrist? Och är då den du tror på och älskar verkligen denna Gud i köttet? Är det verkligen denna levande Gud som andas som är mest realistisk och enastående normal? Exakt vad är det som är målet med din strävan? Finns det i himlen eller på jorden? Är det en uppfattning eller är det sanningen? Är det Gud eller är det någon övernaturlig varelse? Faktum är att sanningen är den verkligaste av livets aforismer, och den högsta av sådana aforismer bland hela mänskligheten. Eftersom det är kravet som Gud ställer på människan, och verket som görs av Gud personligen, kallas det livets aforism. Det är inte en aforism som är sammanfattad från något och det är inte heller ett berömt citat från någon stor figur, i stället är det yttrandet till mänskligheten från himmelens och jordens och alltings Herre, och inte några ord sammanfattade av människan, utan Guds inneboende liv. Och därmed kallas det för den högsta av livets alla aforismer. Människans strävan efter att omsätta sanningen i praktiken är utförandet av hennes plikt, det vill säga att uppfylla Guds krav. I detta kravs väsen ligger den sannaste av alla sanningar, snarare än tomma dogmer som ingen människa kan leva upp till. Om din strävan inte är något annat än dogmer och inte innehåller någon sanning, gör du då inte uppror mot sanningen? Är du inte någon som attackerar sanningen? Hur skulle en sådan person sträva efter att älska Gud? Människor som saknar verklighet är de som förråder sanningen och de är alla till sin natur upproriska!

Oberoende av hur du strävar måste du, framför allt, förstå verket som Gud gör i dag och du måste förstå vikten av detta verk. Du måste förstå och veta vilket verk Gud gör när han kommer de sista dagarna, vilket sinnelag han för med sig och vad som kommer att göras fullkomligt i människan. Om du inte känner eller förstår verket som han har kommit för att göra i köttet, hur kan du då förstå hans vilja och hur kan du bli hans förtrogna? Faktum är att det inte är komplicerat att vara Guds förtrogna, men det är inte heller enkelt. Om människor kan förstå det ordentligt och omsätta det i praktiken, så blir det okomplicerat; om människor inte kan förstå det ordentligt blir det mycket

---

svårare, och dessutom är det lätt att deras strävan leder dem in i otydlighet. Om människan, i sin strävan efter Gud, inte har sin egen ställning att stå fast vid och inte vet vilken sanning hon bör hålla sig till, då innebär det att hon inte har någon grund, och då är det inte enkelt för henne att stå fast. I dag finns det så många som inte förstår sanningen, som inte kan skilja mellan gott och ont eller avgöra vad man ska älska eller hata. Sådana människor kan knappast stå fasta. Nyckeln till tron på Gud är att klara av att omsätta sanningen i praktiken, bry sig om Guds vilja, känna till Guds verk i människan när han kommer i köttet och principerna efter vilka han talar; följ inte den stora massan, och du måste ha principer för vad du ska ge dig in i och du måste hålla fast vid dem. Att hålla ett stadigt tag om de ting inom dig som är upplysta av Gud är till hjälp för dig. Om du inte gör det kommer du att svänga åt ena hållet i dag och åt det andra i morgon, och du kommer aldrig att vinna något verkligt. Att vara på det här viset är inte till någon fördel för ditt eget liv. De som inte förstår sanningen följer alltid andra: Om folk säger att det här är den Helige Andes verk säger du också att det är den Helige Andes verk; om folk säger att det är en ond andes verk blir du också tveksam, eller så säger även du att det är en ond andes verk. Du upprepar alltid andras ord och är oförmögen att själv särskilja något, och inte heller klarar du av att tänka själv. Det här är någon utan en ställning som är oförmögen att göra åtskillnad – en sådan person är en värdelös stackare! Du upprepar alltid andras ord: I dag sägs det att det här är den Helige Andes verk, men risken finns att någon en dag kommer att säga att det inte är den Helige Andes verk och inget annat än ett verk av människan – och ändå kan du inte avgöra detta och när du bevittnar att det sägs av andra säger du samma sak. Det är egentligen den Helige Andes verk, men du säger att det är människans verk; har du då inte blivit en av dem som hädar mot den Helige Andes verk? Har du i detta inte motsatt dig Gud eftersom du inte kan göra åtskillnad? Vem vet, en dag dyker det kanske upp någon dumbom som säger att ”det är en ond andes verk”, och när du hör dessa ord kommer du att stå som handlingsförlamad och än en gång bindas av andras ord. Varje gång någon rör upp tumult är du oförmögen att stå fast vid din position, och allt detta beror på att du inte besitter sanningen. Att tro på Gud och sträva efter kunskapen om Gud är ingen enkel sak. Det kan inte uppnås enbart genom att man samlas och lyssnar till predikan, och du kan inte göras fullkomlig av enbart passion. Du måste uppleva, och veta, och vara principfast i dina handlingar, och vinna den Helige Andes verk. När du

---

har fått erfarenheter kommer du att kunna särskilja mellan många ting – du kommer att kunna skilja mellan gott och ont, mellan rättfärdighet och ondska, mellan det som är av kött och blod och det som är av sanning. Du bör kunna skilja mellan alla dessa ting, och genom att göra det kommer du, oavsett omständigheterna, aldrig att vara vilse. Endast detta är din sanna mognad.

Att känna till Guds verk är ingen enkel sak. Du bör ha standarder och ett mål med din strävan, du bör veta hur man söker den sanna vägen och hur du ska mäta om det är den sanna vägen eller inte och om det är Guds verk eller inte. Vilken är den mest grundläggande principen när man söker den sanna vägen? Du måste se till om det är den Helige Andes verk eller inte, om dessa ord är ett uttryck för sanning eller inte, vem man vittnar för och vad det kan ge dig. Att skilja mellan den sanna vägen och den felaktiga vägen kräver flera aspekter av grundläggande kunskap, av vilka den mest grundläggande är att avgöra om det är den Helige Andes verk eller inte. För substansen i människans tro på Gud är tron på Guds Ande, och till och med hennes tro på den inkarnerade Guden beror på att detta kött är förkroppsligandet av Guds Ande, vilket innebär att en sådan tro fortfarande är tron på Anden. Det finns skillnader mellan Anden och köttet, men eftersom detta kött kommer från Anden, och är Ordet som blivit kött, är vad människan tror på fortfarande Guds inneboende väsen. Och när du särskiljer om det här är den sanna vägen eller inte måste du framför allt titta på om det är den Helige Andes verk eller inte, och efter det måste du titta på om det finns sanning på den här vägen eller inte. Denna sanning är den normala mänsklighetens sinnelag i livet, det vill säga det som krävdes av människan när Gud skapade henne i början, nämligen hela den normala mänskligheten (inklusive människans förstånd, insikt, vishet och grundläggande kunskap om att vara människa). Det betyder att det du behöver titta på är om denna väg kan föra in människan i ett liv av normal mänsklighet eller inte, om sanningen som man talar om krävs enligt den normala mänsklighetens verklighet, om denna sanning är praktisk och sann eller inte samt om detta är mest lägligt eller inte. Om det finns sanning, då kan den föra människan in i normala och verkliga erfarenheter; människan blir dessutom ännu mer normal, människans mänskliga förnuft blir ständigt mer komplett, människans liv i köttet och det andliga livet blir ständigt mer välordnat, och människans känslor blir ständigt mer normala. Det här är den andra principen. Det finns en annan princip, vilken är om människan har

---

eller inte har en ökande kunskap om Gud, om att uppleva sådant verk och sådan sanning kan eller inte kan väcka till liv en kärlek till Gud inom henne och föra henne allt närmare Gud. I detta kan man mäta om det är den sanna vägen eller inte. Det mest grundläggande är om denna väg är realistisk snarare än övernaturlig, och om den kan sörja för människans liv eller inte. Om den överensstämmer med dessa principer kan slutsatsen dras att denna väg är den sanna vägen. Jag säger inte dessa ord för att få er att acceptera andra vägar i era framtida upplevelser, och inte heller som en förutsägelse om att det kommer finnas ännu en ny tidsålders verk i framtiden. Jag säger dem så att ni kan vara säkra på att dagens väg är den sanna vägen, så att ni inte bara är till hälften övertygade i er tro på dagens verk och oförmögna att vinna insikt om den. Det finns till och med många som, trots att de är säkra, fortfarande förvirrat följer med; det finns ingen princip för sådan säkerhet och de måste elimineras förr eller senare. Till och med de som är särskilt entusiastiska i sitt efterföljande är tre delar säkra och fem delar osäkra, vilket visar att de inte har någon grund. Eftersom er kaliber är för låg och er grund är för ytlig har ni ingen förståelse för särskiljningsförmåga. Gud upprepar inte sitt verk, han gör inget verk som inte är realistiskt, han kräver inte för mycket av människan och han gör inget verk som går bortom människans förstånd. Allt verk han gör ligger inom det normala mänskliga förnufts räckvidd och överskrider inte gränsen för normal mänsklighets förnuft, och hans verk är i enlighet med människans normala krav. Om det är den Helige Andes verk blir människan ständigt mer normal och hans mänsklighet blir ständigt mer normal. Människan har en ökande kunskap om sitt satanska fördärvade sinnelag, och om människans väsen, och hon har en ständigt växande längtan efter sanningen. Det vill säga att människans liv växer och växer och människans fördärvade sinnelag blir förmöget till fler och fler förändringar – och allt detta är meningen med att Gud blir människans liv. Om en väg är oförmögen att avslöja dessa ting som är människans väsen, är oförmögen att förändra människans sinnelag och, dessutom, är oförmögen att föra henne inför Gud eller ge henne en sann förståelse för Gud, och till och med gör hennes mänsklighet ännu mer obetydlig och hennes förnuft ständigt mer onormalt, då kan denna väg inte vara den sanna vägen, och det kan vara en ond andes verk, eller den gamla vägen. Kort sagt kan den inte vara den Helige Andes nuvarande verk. Ni har trott på Gud i alla dessa år, och ändå har ni ingen som helst kunskap om principerna för att särskilja mellan den sanna vägen och den falska

---

vägen eller för att söka den sanna vägen. De flesta är inte ens intresserade av dessa frågor; de går helt enkelt dit majoriteten går och upprepar vad majoriteten säger. Hur kan detta vara någon som söker den sanna vägen? Och hur kan sådana människor hitta den sanna vägen? Om du förstår alla dessa nyckelprinciper, då kommer du inte att bli sviken, vad som än händer. I dag är det av kritisk vikt att människan kan göra åtskillnad, det här är vad som den normala mänskligheten bör besitta och vad människan måste besitta i sin erfarenhet. Om människan, än i dag, fortfarande inte särskiljer något i sitt följande, och hennes mänskliga förnuft fortfarande inte har växt, så är människan för dåraktig och hennes strävan är felaktig och avvikande. Det finns inte minsta särskiljningsförmåga i din strävan i dag, och även om det är sant, som du säger, att du har hittat den sanna vägen, har du vunnit den? Har du kunnat särskilja något? Vilken är den sanna vägens substans? På den sanna vägen har du inte vunnit den sanna vägen, du har inte vunnit någonting av sanningen, det vill säga du har inte uppnått det som Gud kräver av dig och följaktligen har ingenting av ditt fördärv förändrats. Om du fortsätter din strävan på det sättet kommer du att elimineras i slutändan. Eftersom du har följt den till den här dagen borde du vara säker på att vägen du har valt är rätt väg, och du borde inte längre tvivla. Många människor är alltid osäkra och slutar sträva efter sanningen på grund av småsaker. Det är sådana människor som inte har någon kunskap om Guds verk, det är de som följer Gud i förvirring. Människor som inte känner Guds verk är oförmögna att vara hans förtrogna eller att vittna om honom. Jag råder dem som bara söker välsignelse och bara strävar efter det som är vagt och abstrakt att sträva efter sanningen så snart som möjligt, så att deras liv kan få någon betydelse. Lura inte er själva längre!

Skillnaden mellan den inkarnerade Gudens verksamhet och människans plikt

Ni måste lära känna visionerna i Guds verk och förstå den allmänna inriktningen på hans verk. Det är att träda in på ett positivt sätt. När du väl behärskar visionernas sanning korrekt, kommer ditt inträde att vara tryggt; oavsett hur Guds verk förändras kommer du att förbli orubblig i ditt hjärta, ha en klar bild av visionerna och ha ett mål för ditt inträde och din strävan. På så sätt kommer all erfarenhet och kunskap inom dig att fördjupas och bli mer detaljerad. När du har fått grepp om det större sammanhanget i dess helhet, kommer du inte att drabbas av några förluster i livet, och du kommer inte heller att gå vilse. Om du inte lär känna dessa steg av verket kommer du att lida förluster i varje steg, och det kommer att ta dig mer än några få dagar att vända utvecklingen. Du kommer inte heller att kunna slå in på rätt spår ens på några veckor. Kommer inte det att orsaka fördröjningar? Det är mycket ni måste behärska i fråga om positivt inträde och trosutövning. Vad visionerna av Guds verk anbelangar, så måste ni förstå följande punkter: vikten av hans erövringsverk, den framtida vägen till fullkomning, vad som måste åstadkommas genom prövningar och vedermödor, vikten av dom och tuktan, principerna för den helige Andes verk, och principerna för fullkomning och erövring. Allt detta tillhör sanningen om visioner. Resten är verkets tre stadier under lagens tidsålder, nådens tidsålder och rikets tidsålder samt framtida vittnesbörd. Även detta är sanningar om visioner, och det är vad som är mest grundläggande och mest avgörande. För närvarande är det så mycket som ni måste träda in i och praktisera, och nu är det mer mångbottnat och mer detaljerat. Om du inte har någon kunskap om dessa sanningar så visar det att du inte har trätt in än. Folks kunskap om sanningen är oftast alltför ytlig; de är oförmögna att omsätta vissa grundläggande sanningar i praktiken och vet inte hur de ska hantera ens triviala frågor. Anledningen till att människor inte kan praktisera sanningen är att deras sinnelag är upproriskt och att deras kunskap om dagens verk är alltför ytlig och ensidig. Därför är det ingen lätt uppgift för folk att bli fullkomnade. Du är alldeles för upprorisk och du behåller alltför mycket av ditt gamla jag; du är oförmögen att stå på sanningens sida och du kan inte omsätta ens de mest uppenbara sanningarna i praktiken. Sådana människor kan inte frälsas och det är dessa som inte har erövrats. Om ditt inträde saknar både detalj och målsättningar, kommer din tillväxt att gå långsamt. Om det inte finns den minsta verklighet i ditt inträde

---

kommer din strävan att vara förgäves. Om du inte är medveten om sanningens väsen kommer du att förbli oförändrad. Tillväxt i människans liv och förändringar i hennes sinnelag uppnås genom att hon träder in i verkligheten och dessutom träder in i detaljerade upplevelser. Om du har många detaljerade upplevelser under ditt inträde, och om du har mycket faktisk kunskap och faktiskt inträde, kommer ditt sinnelag snabbt att förändras. Även om du för närvarande inte är helt klar över trosutövningen, måste du åtminstone vara klar över Guds verks visioner. Om inte, kommer du inte att kunna träda in; inträde är omöjligt innan man har kunskap om sanningen. Endast om den helige Ande upplyser dig i din upplevelse kommer du att få en djupare förståelse av sanningen och ett djupare inträde. Ni måste lära känna Guds verk.

I begynnelsen, efter människans skapelse, var det israeliterna som utgjorde grundval för Guds verk. Hela Israel var basen för Jehovas arbete på jorden. Jehovas verk gick ut på att direkt leda och ledsaga människan genom att presentera lagarna så att människan kunde leva ett normalt liv och dyrka Jehova på ett normalt sätt på jorden. Under lagens tidsålder kunde människan varken se eller röra Gud. Eftersom allt han gjorde var att vägleda de första människorna som fördärvats av Satan, undervisa och ledsaga dem, innehöll hans ord endast lagar, bestämmelser och normer för människans uppträdande och försåg dem inte med livets sanningar. Israeliterna under hans ledarskap hade inte blivit i grunden fördärvade av Satan. Hans lagverk utgjorde bara det allra första stadiet i frälsningsverket, den allra första början på frälsningsverket, och hade praktiskt taget ingenting att göra med förändringar i människans livssinnelag. Därför fanns det i början av frälsningsverket inget behov för honom att anta köttslig gestalt för att utföra sitt verk i Israel. Det var därför han behövde en mellanhand – ett redskap – med vars hjälp han kunde ha kontakt med människan. Således uppstod det bland de skapade varelserna sådana som talade och verkade å Jehovas vägnar, och det var så människosönerna och profeterna kom att arbeta bland människorna. Människosönerna arbetade å Jehovas vägnar bland människorna. Att Jehova kallade dem ”människosöner” innebär att dessa människor införde lagarna å Jehovas vägnar. De var också präster bland Israels folk, präster som Jehova vakade över och beskyddade och som hans ande verkade i; de var ledare bland folket och tjänade Jehova direkt. Profeterna hade däremot till uppgift att tala å Jehovas vägnar till människorna från alla länder och stammar. Dessutom förutsade de Jehovas verk. Oavsett om de var

---

människosöner eller profeter utsågs alla av Jehovas ande och hade Jehovas verk i sig. De var de i folket som direkt representerade Jehova; de utförde sitt arbete enbart därför att de utsetts av Jehova och inte på grund av att de var kött som den helige Ande själv var inkarnerad i. Så även om människosönerna och profeterna i lagens tidsålder var lika i så måtto att de talade och verkade å Guds vägnar, så var de inte den inkarnerade Gudens kött. Guds verk i nådens tidsålder och det sista stadiet var exakta motsatsen, för både frälsningsverket om domen över människan utfördes av den inkarnerade Guden själv, och därför fanns det inget behov av att återigen utse profeter och människosöner som skulle verka å hans vägnar. I människans ögon är det ingen större skillnad mellan deras verk i fråga om substans och metod. Och det är därför människan ständigt blandar ihop den inkarnerade Gudens verk med profeternas och människosönernas verk. Den inkarnerade Gudens framträdande var i grund och botten detsamma som profeternas och människosönernas framträdande. Och den inkarnerade Guden var till och med mer normal och verklig än profeterna. Därför är människan oförmögen att skilja dem åt. Människan fokuserar enbart på framträdandena, helt omedveten om att även om de är lika i så måtto att de verkar och talar, så är det en väsentlig skillnad mellan den. Eftersom människans förmåga att skilja på saker och ting är alltför dålig, kan hon inte skilja mellan enkla saker, än mindre något som är så komplext. När profeterna och de människor som användes av den helige Ande talade och verkade handlade det om att de gjorde vad som är människans plikter, de fyllde en skapad varelses funktion, och det var något som människan ska göra. Men när den inkarnerade Guden talade och verkade utövade han sitt ämbete. Trots att hans yttre form var en skapad varelses, handlade inte hans arbete om att han fyllde sin funktion utan att han utövade sitt ämbete. Termen "plikt" används med avseende på skapade varelser, medan "ämbete" används med avseende på den inkarnerade Gudens kött. Det är inte samma sak; det är en väsentlig skillnad. Människans arbete innebär bara att hon gör sin plikt, medan Guds arbete handlar om att förvalta och utöva sitt ämbete. Så även om många apostlar användes av den helige Ande och många profeter var uppfyllda av honom, innebar deras verk och ord bara att de gjorde sin plikt som skapade varelser. Deras profetior må ha överträffat den livsväg som den inkarnerade Guden talade om, och deras mänsklighet må ha överskridit den inkarnerade Gudens, men de gjorde ändå bara sin plikt – de utövade inte ett ämbete. Människans plikt relaterar till människans

---

funktion; det är vad människan kan uppnå. Men det ämbete som utövas av den inkarnerade Guden relaterar till hans förvaltning, och det är något som är ouppnåeligt för människan. Oavsett om den inkarnerade Guden talar, verkar eller gör under, utför han ett omfattande verk inom sin förvaltning, och detta verk kan inte människan utföra i hans ställe. Människans uppgift är bara att göra sin plikt som en skapad varelse i ett visst skede av Guds förvaltningsverk. Utan Guds förvaltning, det vill säga om den inkarnerade Gudens ämbete skulle gå förlorat, skulle också den skapade varelsens plikt gå förlorad. Guds arbete med att utöva sitt ämbete består i att förvalta människan, medan människan som gör sin plikt fullgör sin skyldighet att uppfylla Skaparens krav, och det kan på intet vis anses vara att utöva sitt ämbete. För Guds inneboende väsen – hans Ande – är Guds verk hans förvaltning, men för den inkarnerade Guden som bär den yttre gestalten av en skapad varelse är hans verk utövandet av hans ämbete. Vilket arbete han än utför handlar det om att han utövar sitt ämbete; allt människan kan göra är att göra sitt bästa inom ramen för Guds förvaltning och under hans ledning.

När människan gör sin plikt är det i själva verket genomförandet av allt som är inneboende i henne, alltså det som är möjligt för människan. Det är då hennes plikt blir fullgjord. Människans brister under hennes tjänst minskar successivt genom ökande erfarenhet och den domsprocess hon genomgår; de varken hindrar eller påverkar hennes plikt. De som upphör att tjäna eller ger upp och drar sig tillbaka av rädsla för att deras tjänande kan innebära nackdelar är de fegaste av alla. Om folk inte kan uttrycka vad de bör uttrycka under sitt tjänande eller uppnå vad som är möjligt för dem att uppnå, utan i stället slår dank och handlar helt mekaniskt, har de mist den funktion som en skapad varelse ska ha. Sådana människor är vad som kallas medelmåttor; de är oanvändbara sopor. Hur kan sådana människor kallas skapade varelser? Är de inte fördärvade varelser som glänser på utsidan men är ruttna inuti? Om en människa kallar sig Gud men inte kan uttrycka gudomlighet, utföra Guds verk eller representera Gud, så är hon tveklöst inte Gud, för hon har inte Guds väsen, och det som Gud i sig själv kan uppnå existerar inte i henne. Om människan förlorar det som hon i sig själv kan uppnå, kan hon inte längre anses vara människa, och hon är inte värdig att stå upp som en skapad varelse eller att komma inför Gud och tjäna honom. Hon är inte heller värdig att få Guds nåd eller att vakas över, beskyddas och fullkomnas av Gud. Många som har förlorat Guds förtroende fortsätter med att förlora Guds nåd. Inte nog med att de inte

---

avskyr sina missgärningar, utan de sprider fräckt åsikten att Guds väg är felaktig. De upproriska till och med förnekar Guds existens. Hur skulle sådana människor, som är fyllda av sådan upproriskhet, kunna ha rätt att åtnjuta Guds nåd? De som inte gör sin plikt är mycket upproriska mot Gud och har honom att tacka för mycket, men likväl vänder de sig om och hävdar att Gud har fel. Hur skulle en sådan människa kunna vara värd att bli fullkomliggjord? Är inte detta ett förebud om att hon kommer att elimineras och straffas? Folk som inte gör sin plikt mot Gud har redan gjort sig skyldiga till det mest avskyvärda av alla brott, för vilket till och med döden är ett otillräckligt straff, men likväl har de mage att argumentera med Gud och sätta sig upp mot honom. Vad finns det för värde i att fullkomna sådana människor? När folk underlåter att göra sin plikt borde de känna skuld och tacksamhetsskuld; de borde förakta sin svaghet och oduglighet, sin upproriskhet och sitt fördärv, och därtill borde de ge sitt liv till Gud. Först då är de skapade varelser som verkligen älskar Gud, och endast sådana människor är värdiga att åtnjuta Guds välsignelser och löfte och att bli fullkomliggjorda av honom. Och hur är det med majoriteten av er? Hur behandlar ni den Gud som bor bland er? Hur har ni fullgjort er plikt mot honom? Har ni gjort allt ni uppmanades att göra, även om det kostade er livet? Vad har ni offrat? Har ni inte fått mycket av mig? Kan ni göra åtskillnad? Hur lojala är ni mot mig? Hur har ni tjänat mig? Och hur är det med allt som jag har skänkt er och gjort för er? Har ni uppskattat vad allt det är värt? Har ni alla bedömt och jämfört det med hjälp av det lilla samvete ni har? Vem skulle era ord och handlingar kunna vara värda? Kan verkligen den minimala uppoffring ni gjort vara värd allt jag har skänkt er? Jag har inget annat val och jag har älskat er av hela mitt hjärta, men ni bär på onda avsikter och ni är halvhjärtade gentemot mig. Det är vad er plikt, er enda funktion, omfattar. Är det inte så? Vet ni inte att ni har misslyckats totalt med att göra det som är en skapad varelses plikt? Hur kan ni betraktas som skapade varelser? Inser ni inte själva vad det är ni uttrycker och lever ut? Ni har inte gjort er plikt, men ni försöker vinna Guds överseende och riktiga nåd. Denna nåd har inte förberetts för dem som är så värdelösa och usla som ni, utan för dem som inte begär någonting och gärna offerar sig. Sådana människor som ni, sådana medelmåttor, är fullständigt ovärdiga att åtnjuta himlens nåd. Enbart umbäranden och ändlösa straff ska följa era dagar! Om ni inte kan vara trogna mot mig kommer lidande att bli ert öde. Om ni inte kan stå till svars inför mina ord och mitt verk kommer straff att bli ert slutliga öde. Ni kommer inte

---

att få någon del i nåden, välsignelserna och det underbara livet i riket. Det här är det slut ni förtjänar att möta och en konsekvens som ni själva bär skulden till! Inte nog med att dessa okunniga och arroganta individer inte gör sitt bästa eller gör sin plikt, utan de sträcker fram sina händer efter nåd, som om de förtjänar det de ber om. Och om de inte får vad de ber om, blir de ännu mindre trogna. Hur skulle sådana människor kunna betraktas som förnuftiga? Ni är av dålig kaliber och saknar förnuft, ni är helt oförmögna att göra den plikt ni har att göra under förvaltningsverket. Ert värde har redan rasat. Er underlåtenhet att återgälda mig för att jag har visat er sådan nåd är redan det en extremt upprorisk handling, tillräcklig för att fördöma er och demonstrera er feghet, inkompetens, uselhet och ovärdighet. Vad ger er rätten att hålla händerna framsträckta? Att ni är oförmögna att vara till den minsta hjälp i mitt verk, oförmögna att vara lojala och oförmögna att vittna om mig, det är era illgärningar och brister, och dessutom angriper ni mig ändå, far med osanningar om mig och klagar på att jag är orättvis. Är det vad er lojalitet består av? Är det vad er kärlek består av? Vad kan ni utföra för arbete utöver detta? Hur har ni bidragit till allt det arbete som har gjorts? Hur mycket har ni offrat? Jag har redan visat stort overseende genom att inte lägga någon skuld på er, och likväl fortsätter ni skamlöst att komma med ursäkter och klaga över mig när ni är ensamma. Har ni ens det minsta spår av mänsklighet? Trots att människans plikt är fläckad av människans sinne och föreställningar måste du göra din plikt och visa din lojalitet. Orenheterna i människans verk är en fråga om kaliber, men om hon inte gör sin plikt så visar det på hennes upproriskhet. Det finns inget samband mellan människans plikt och huruvida hon är välsignad eller förbannad. Plikten är vad människan har att göra; det är hennes gudasända kallelse och den ska inte vara beroende av belöning, villkor eller skäl. Endast då gör hon sin plikt. Att vara välsignad är när någon fullkomnas och åtnjuter Guds välsignelser efter att ha erfarit dom. Att vara förbannad är när någons sinnelag förblir oförändrat trots tuktan och dom, det är när man inte upplever att man blir fullkomnad utan straffas. Men oavsett om skapade varelser är välsignade eller förbannade ska de göra sin plikt, göra vad de har att göra, och göra vad de är i stånd att göra; det är det allra minsta som en människa, en människa som strävar efter Gud, ska göra. Du ska inte göra din plikt bara för att bli välsignad, och du ska inte vägra handla av rädsla för att bli förbannad. Låt mig berätta denna enda sak för er: Vad människan har att göra är att utföra sin plikt, och om hon

---

inte är kapabel att göra det så beror det på hennes upproriskhet. Det är genom processen att göra sin plikt som människan successivt förändras, och det är genom denna process som hon visar sin lojalitet. Så ju mer du kan göra din plikt, desto mer sanning kommer du att få och desto verkligare kommer ditt uttryck att bli. De som bara gör sin plikt helt mekaniskt och inte söker sanningen kommer till slut att elimineras, för sådana människor gör inte sin plikt i utövandet av sanningen, och utövar inte sanningen då de fullgör sin plikt. De är sådana som förblir oförändrade och kommer att förbannas. Inte nog med att deras uttryck är orena, utan allt de uttrycker är ont.

Under nådens tidsålder talade också Jesus många ord och gjorde mycket arbete. Hur skilde han sig från Jesaja? Hur skilde han sig från Daniel? Var han en profet? Varför sägs det att han är Kristus? Vilka är skillnaderna mellan dem? De var allesamman män som talade ord och för människan framstod deras ord som mer eller mindre likadana. Allesamman talade ord och verkade. De gammaltestamentliga profeterna uttalade profetior och det kunde även Jesus göra. Vad är då skillnaden? Skillnaden här baserar sig på verksamhetens natur. För att kunna urskilja den saken kan du inte utgå från köttets natur eller från hur djupa eller ytliga deras ord är. Du måste alltid börja med att se på deras verk och vilka effekter deras verk får i människan. De profetior som profeterna uttalade på sin tid försåg inte människan med liv, och de budskap som sådana som Jesaja och David tog emot var bara profetior och inte livets väg. Om det inte varit för Jehovas direkta uppenbarelse, skulle ingen ha kunnat göra vad de gjorde eftersom det inte är möjligt för dödliga. Jesus talade också många ord, men dessa ord var livets väg som kunde visa människan en väg att utöva sin tro. Det vill säga, för det första kunde han förse människan med liv, för Jesus är liv; för det andra kunde han rätta till människans avvikelser; för det tredje kunde hans verk efterträda Jehovas verk i syfte att fortsätta tidsåldern; för det fjärde kunde han fatta människans inre behov och förstå vad människan saknar; för det femte kunde han påbörja en ny tidsålder och avsluta den gamla. Det är därför han kallas Gud och Kristus; han skiljer sig inte bara från Jesaja utan även från alla andra profeter. Ta Jesaja som exempel för att jämföra med profeternas verk. För det första kunde han inte förse människan med liv; för det andra kunde han inte påbörja en ny tidsålder. Han var verksam under Jehovas ledning och hade inte som uppgift att inleda en ny tidsålder. För det tredje övergick de ord han talade hans eget förstånd. Han tog emot uppenbarelser direkt från Guds ande, och

---

andra skulle inte ha förstått även om de lyssnat till dem. Enbart detta är tillräckligt för att visa att hans ord inte var mer än profetior, inte mer än en aspekt av arbete som utfördes å Jehovas vägnar. Men han kunde inte representera Jehova helt och hållet. Han var Jehovas tjänare, ett instrument i Jehovas verk. Han var bara verksam i lagens tidsålder och inom ramen för Jehovas verk; han verkade inte bortom lagens tidsålder. Med Jesu verksamhet var det däremot annorlunda. Han gick utom ramarna för Jehovas verk; han var verksam som den inkarnerade Guden och utstod korsfästelse för att återlösa hela mänskligheten. Han utförde alltså nytt verk utanför det verk som Jehova utfört. Detta var början på en ny tidsålder. Dessutom kunde han tala om sådant som människan inte kunde uppnå. Hans verk var verk inom Guds förvaltning och inbegrep hela mänskligheten. Han verkade inte bara i några få människor och hans verk var inte heller avsett att leda ett begränsat antal människor. När det gäller hur Gud var inkarnerad som en människa, hur Anden gav uppenbarelser på den tiden och hur Anden sänkte sig ner över en människa för att verka – det här är saker som människan varken kan se eller röra. Det är fullständigt omöjligt för dessa sanningar att fungera som bevis för att han är den inkarnerade Guden. Åtskillnad kan endast göras utifrån Guds ord och verk som är påtagliga för människan. Det är det enda som är verkligt. Det beror på att sådant som rör Anden inte är synligt för dig utan bara är tydligt känt för Gud själv, och inte ens Guds inkarnerade kött vet allt; du kan bara avgöra huruvida han är Gud utifrån det verk som han har utfört. Av hans verk kan man för det första se att han kan öppna upp en ny tidsålder; för det andra, att han kan förse människan med liv och visa människan den väg hon skall följa. Det här är tillräckligt för att slå fast att han är Gud själv. Det verk han utför kan åtminstone representera Guds ande helt och fullt, och av det verket kan man se att Guds ande finns i honom. Eftersom den inkarnerade Gudens verk främst var att inleda en ny tidsålder, leda nytt arbete och öppna upp en ny sfär, är enbart detta tillräckligt för att fastslå att han är Gud själv. Detta skiljer honom därmed från Jesaja, Daniel och de andra stora profeterna. Jesaja, Daniel och de andra tillhörde alla en klass av välutbildade och kultiverade män; de var enastående män under Jehovas ledning. Den inkarnerade Gudens kött var också kunnigt och led ingen brist på förnuft, men hans mänsklighet var särskilt normal. Han var en vanlig människa, och blotta ögat kunde inte urskilja någon speciell mänsklighet hos honom eller upptäcka någonting i hans mänsklighet som skilde sig från andras. Han var inte det minsta övernaturlig eller

---

unik, och han hade inte någon högre utbildning, kunskap eller lära. Det liv han talade om och den väg han ledde hade han inte vunnit genom läror, genom kunskap, genom livserfarenhet eller genom sina föräldrars uppfostran. Tvärtom var det Andens direkta verk, vilket är det inkarnerade köttets verk. Eftersom människan har väldiga föreställningar om Gud, och i synnerhet som dessa föreställningar består av alltför många vaga och övernaturliga element, kan en vanlig Gud med mänskliga svagheter som inte kan utföra tecken och under absolut inte vara Gud, enligt människans sätt att se. Är inte det här galna mänskliga föreställningar? Hur skulle den inkarnerade Guden kunna sägas ha blivit kött om inte hans kött var en normal människa? Att vara av köttet är att vara en vanlig, normal människa; om han hade varit en transcendent varelse skulle han inte ha varit av köttet. För att bevisa att han är av köttet behövde den inkarnerade Guden besitta normalt kött. Det krävdes helt enkelt för att fullborda syftet med inkarnationen. Men så var inte fallet när de gällde profeterna och människosönerna. De var begåvade män som den helige Ande använde; i folks ögon besatt de en synnerligen stor mänsklighet och gjorde mycket som översteg normal mänsklighet. Därför betraktade människan dem som Gud. Det här är något som ni verkligen måste vara klara över nu, för det är den fråga som människor haft lättast att bli förvirrade av genom tiderna. Dessutom är inkarnationen det mest gåtfulla av allt och Gud i köttet är det som är svårast för folk att acceptera. Vad jag säger hjälper er att fullgöra er funktion och förstå inkarnationens hemlighet. Allt det här hänger samman med Guds förvaltning och med visionerna. När ni förstår detta kommer det att hjälpa er att vinna kunskap om visionerna, det vill säga, Guds förvaltningsverk. På så sätt kommer ni också att få mycket mer förståelse av den plikt som olika slags människor har att fullgöra. Även om de här orden inte direkt visar er vägen, är de ändå till stor hjälp för ert inträde, för i dag lider era liv stor brist på visioner och det kommer att bli ett betydande hinder för ert inträde. Om ni inte har kunnat förstå de här sakerna, kommer det inte att finnas någon motivation som driver på ert inträde. Och hur skulle en sådan strävan kunna göra det möjligt för er att fullgöra er plikt på bästa sätt?

Gud är hela skapelsens Herre

Ett stadium av verket under de två föregående tidsåldrarna ägde rum i Israel och ett annat ägde rum i Judeen. Generellt sett lämnade inget stadium av detta verk Israel. De var stadierna av verket som utfördes bland det ursprungliga utvalda folket. Ur israeliternas synvinkel är Jehova Gud alltså endast israeliternas Gud. Tack vare Jesu verk i Judeen, och tack vare att han slutförde korsfästelsens verk, är Jesus från judarnas perspektiv det judiska folkets friköpare. Han är bara judarnas kung, inget annat folks kung. Han är inte Herren som friköper engelsmännen eller Herren som friköper amerikanerna, utan Herren som friköper israeliterna och i Israel är det judarna som han friköper. Faktum är att Gud är härskare över alla ting. Han är Gud över hela skapelsen. Han är inte bara israeliternas Gud och han är inte bara judarnas Gud, han är hela skapelsens Gud. De föregående två stadierna av hans verk ägde rum i Israel, och därmed har vissa uppfattningar tagit form hos människor. Folk tror att Jehova verkade i Israel och att Jesus själv utförde sitt verk i Judeen – dessutom var det genom inkarnation som han verkade i Judeen – och i vilket fall som helst sträckte sig det verket inte utanför Israel. Han verkade inte med egyptierna, han verkade inte med indierna, han verkade bara med israeliterna. Folk bildar då olika uppfattningar och de planerar även Guds verk inom en viss omfattning. De säger att när Gud verkar måste det ske bland det utvalda folket och i Israel. Gud har inga andra mottagare för sitt verk än israeliterna och hans verk har inte heller någon annan omfattning. De är särskilt strikta i att "kuva" den inkarnerade Guden och låter honom inte röra sig utanför omfattningen av Israel. Är inte allt det här bara mänskliga föreställningar? Gud skapade hela himlen och jorden och alla ting och gjorde hela skapelsen; hur skulle han då kunna begränsa sitt verk till enbart Israel? Om så var fallet, vilken nytta skulle han då ha av att göra hela sin skapelse? Han skapade hela världen. Han har genomfört sin sextusenåriga förvaltningsplan inte bara i Israel utan också med varje person i hela universum. Varje människa är en av Adams ättlingar, oberoende av om hon bor i Kina, USA, Storbritannien eller Ryssland; alla har skapats av Gud. Inte en enda person kan bryta sig fri från Guds skapelses omfattning och inte en enda person kan komma undan beteckningen "Adams ättling". De är alla Guds skapelse och de är alla Adams ättlingar. De är också Adam och Evas fördärvade ättlingar. Det är inte bara israeliterna som är Guds skapelser, utan alla folk. Samtidigt är det några ur skapelsen som har blivit förbannade och andra som har blivit välsignade.

Det finns många eftersträvansvärda saker med israeliterna. Gud verkade hos dem först eftersom de var det minst fördärvade folket. Kineserna bleknar i jämförelse med dem och kan inte ens hoppas på att kunna motsvara dem. Följaktligen verkade Gud inledningsvis bland Israels folk och det andra stadiet av hans verk genomfördes enbart i Judeen. Som en följd av detta skapar människor många föreställningar och många regler. Faktum är att om Gud skulle agera i enlighet med mänskliga uppfattningar skulle han bara vara israeliternas Gud. På det här viset skulle han inte kunna expandera sitt verk till hedniska nationer eftersom han bara skulle vara israeliternas Gud och inte hela skapelsens Gud. Profetiorna sa att Jehovas namn skulle bli stort bland de hedniska nationerna och att Jehovas namn skulle spridas till de hedniska nationerna – varför skulle de säga så? Om Gud bara var israeliternas Gud skulle han bara verka i Israel. Dessutom skulle han inte expandera detta verk och han skulle inte göra den här profetian. Eftersom han gjorde den här profetian skulle han bli tvungen att expandera sitt verk till de hedniska nationerna och till varje nation och plats. Eftersom han hävdade detta skulle han också göra det. Det här är hans plan, för han är Herren som skapade himlen och jorden och alla ting, och hela skapelsens Gud. Vare sig han verkar med israeliterna eller i hela Judeen är verket han utför för hela universum och hela mänskligheten. Det verk han utför i dag i den stora röda drakens nation – i en hednisk nation – är fortfarande verket för hela mänskligheten. Israel kan utgöra basen för hans verk på jorden. På samma sätt kan Kina också bli basen för hans verk bland de hedniska nationerna. Har han nu inte uppfyllt profetian om att ”Jehovas namn ska vara stort bland de hedniska nationerna”? Det första steget av hans verk bland de hedniska nationerna gäller det här verket han utför i den stora röda drakens nation. Att den inkarnerade Guden verkar i det här landet och bland dessa förbannade människor står i skarp motsats till människors uppfattningar. Dessa är de uslaste människorna utan något värde. Dessa är alla människor som Jehova till en början övergav. Människor kan överges av andra människor, men om de blir övergivna av Gud kommer dessa människor inte att ha någon status och de kommer att ha minsta möjliga värde. Att som en del av skapelsen ha Satan som härskare eller vara övergiven av andra människor är båda smärtsamma ting, men om en del av skapelsen är övergiven av skapelsens Herre betecknar det att hans eller hennes status är lägsta möjliga. Moabs ättlingar förbannades och de föddes i detta underutvecklade land. Moabs ättlingar är utan tvekan

---

folket med den lägsta statusen under mörkrets inflytande. Eftersom dessa människor besatt den lägsta statusen tidigare, har det verk som utförs bland dem störst möjlighet att krossa mänskliga uppfattningar och det är också det verk som är mest fördelaktigt för hans sextusenåriga ledningsplan. Hans verk bland dessa folk är den handling som har störst kapacitet att krossa människors uppfattningar. På detta sätt inleder han en ny era; på detta sätt krossar han alla mänskliga föreställningar; på detta sätt avslutar han hela nådens tidsålders verk. Hans inledande verk utfördes i Judeen, inom ramen för Israel. Bland de hedniska nationerna utförde han inte något verk alls för att inleda en ny era. Det sista stadiet av hans verk utförs inte bara bland de hedniska nationernas folk, det utförs än mer bland dessa förbannade folk. Denna enda punkt är beviset som har störst förmåga att förödmjuka Satan. På så vis "blir" Gud Guden över hela universums skapelse och Herren över alla ting, det som allt med liv inom sig ska tillbe.

För närvarande finns det några människor som fortfarande inte förstår vilken typ av nytt verk som Gud har inlett. Gud har skapat en ny början i de hedniska nationerna och har påbörjat en annan era och inlett ett annat verk, och han verkar bland Moabs ättlingar. Är inte det här hans nyaste verk? Genom tidsåldrarna har ingen upplevt detta verk, inte heller har något hört talas om det och absolut inte uppfattat det. Guds visdom, Guds under, Guds ofattbarhet, Guds storhet och Guds helighet beror på det här stadiet av hans verk under den sista tiden för att framträda tydligt. Är det här inte ett nytt verk som krossar mänskliga uppfattningar? Det finns fortfarande människor som tänker på följande sätt: "Eftersom Gud har förbannat Moab och sagt att han skulle överge Moabs ättlingar, hur skulle han då kunna rädda dem nu?" Det är sådana människor från de hedniska nationerna som förbannades och tvingades ut ur Israel. Israeliterna kallade dem för "hedniska hundar". I allas ögon är det inte bara hedniska hundar, utan ännu värre, förstörelsens söner. Med andra ord, de är inte Guds utvalda folk. Även om de ursprungligen föddes inom Israels gränser utgör de inte en del av Israels folk; de fördrevs också till hedniska nationer. De är de lägsta av människor. Det är precis för att de är de lägsta bland mänskligheten som Gud utför sitt verk och inleder en ny tidsålder bland dem, för de representerar den fördärvade mänskligheten och Guds verk saknar inte särskiljning eller syfte. Det verk han utför bland dessa människor i dag är också det verk som utförs bland skapelsen. Noa var en del av skapelsen, precis som hans ättlingar. Alla i den här världen av kött och blod är en del av skapelsen. Guds verk är riktat mot

---

hela skapelsen; det utförs inte beroende på om någon har blivit förbannad efter att ha blivit skapad. Hans förvaltningsverk är riktat mot hela skapelsen, inte mot de utvalda människor som inte har blivit förbannade. Eftersom Gud önskar att utföra sitt verk bland sin skapelse kommer han naturligtvis att slutföra det på ett framgångsrikt sätt. Han kommer att verka bland de människor som är gynnsamma för hans verk. Därför krossar han alla konventioner när han verkar bland folk. För honom är orden "förbannad", "tuknad" och "välsignad" meningslösa! Det judiska folket är ganska bra och Israels utvalda folk är inte heller dåligt. De är folk av hög kvalitet och mänsklighet. Jehova inledde ursprungligen sitt verk bland dem och utförde sitt ursprungliga verk, men det skulle vara meningslöst om han skulle använda dem som mottagare av hans erövringsverk nu. Även om de också är en del av skapelsen och har många positiva aspekter, skulle det vara meningslöst att utföra det här stadiet av verket bland dem. Han skulle inte kunna erövra någon och inte heller kunna övertyga hela skapelsen. Det här är betydelsen av överföringen av hans verk till dessa människor i den stora röda drakens nation. Den djupaste meningen här ligger i hans inledande av en era, i hans krossande av alla regler och alla mänskliga uppfattningar och även i hans avslutande av hela nådens tidsålders verk. Om hans aktuella verk utfördes bland israeliterna skulle alla, när hans sextusenåriga ledningsplan väl når sitt slut, tro att Gud bara är israeliternas Gud, att bara israeliterna är Guds utvalda folk och att bara israeliterna förtjänar att få ärva Guds välsignelse och löfte. Under den sista tiden är Gud inkarnerad i den stora röda drakens hedniska nation. Han har åstadkommit Guds verk som hela skapelsens Gud. Han har slutfört hela sitt ledningsverk och han kommer att avsluta den centrala delen av sitt verk i den stora röda drakens nation. Kärnan i dessa tre stadier av verk är människans frälsning – det vill säga att få hela skapelsen att tillbe skapelsens Herre. Av den anledningen är varje stadium av detta verk väldigt betydelsefullt. Gud kommer absolut inte att göra något som saknar mening eller värde. Å ena sidan består det här stadiet av verket av att inleda en era och avsluta de två föregående tidsåldrarna. Å andra sidan består det av att krossa alla mänskliga uppfattningar och alla gamla sätt hos mänsklig tro och kunskap. Verket under de föregående två tidsåldrarna utfördes i enlighet med olika mänskliga uppfattningar. Det här stadiet eliminerar emellertid mänskliga uppfattningar fullständigt och erövrar därmed mänskligheten fullständigt. Genom att använda sig av erövringen av Moabs

---

ättlingar och verket som utfördes bland Moabs ättlingar kommer Gud att erövra hela mänskligheten i hela universum. Det här är den djupaste betydelsen av det här stadiet av hans verk, och det är den mest värdefulla aspekten av det här stadiet av hans verk. Även om du nu vet att din egen status är låg och att du har lågt värde, kommer du ändå att känna du har påträffat den mest glädjande sak: Du har ärvt en stor välsignelse, fått ett stort löfte och du kan slutföra Guds stora verk och se Guds sanna ansikte, lära känna Guds inneboende sinnelag och göra Guds vilja. De föregående två stadierna av Guds verk utfördes i Israel. Om det här stadiet av hans verk under den sista tiden också utfördes bland israeliterna skulle hela skapelsen tro att bara israeliterna var Guds utvalda folk, och som om det inte vore nog skulle Guds hela förvaltningsplan inte heller uppnå önskad effekt. Under perioden när de två stadierna av hans verk utfördes i Israel hade inget nytt verk någonsin utförts och inget verk med att inleda en era hade någonsin utförts i de hedniska nationerna. Detta stadium av verket med att inleda en era utförs först i hedniska nationer och dessutom utförs det först bland Moabs ättlingar. Detta har inlett hela eran. Gud har krossat all kunskap som innefattas i mänskliga uppfattningar och har inte tillåtit något av den att fortsätta existera. I sitt erövringsverk har han krossat mänskliga uppfattningar, de gamla mänskliga sätten för kunskap som förekom tidigare. Han låter människorna se att med Gud finns det inga regler, att det inte finns något gammalt hos Gud, att det verk han utför är helt befriat, helt fritt, och att han har rätt i allt han gör. Du måste fullständigt underkasta dig varje verk han utför i skapelsen. Allt verk han utför är meningsfullt och det utförs i enlighet med hans egen vilja och visdom och inte i enlighet med mänskliga val och uppfattningar. Han gör de saker som är fördelaktiga för hans verk. Om något inte är till fördel för hans verk kommer han inte att göra det, oberoende av hur bra det är! Han verkar och väljer mottagaren och platsen för sitt verk i enlighet med meningen och målet med hans verk. Han håller inte fast vid tidigare regler och följer inte heller gamla formler. I stället planerar han sitt verk i enlighet med verkets betydelse. I slutändan vill han uppnå dess sanna effekt och dess förväntade mål. Om du inte förstår de här sakerna nu, kommer verket inte att ha någon effekt på dig.

Var står du när det gäller de tretton breven?

Bibelns Nya testamente innehåller Paulus tretton brev. Under den tid Paulus var verksam skrev han dessa tretton brev till de församlingar där man dyrkade Jesus Kristus. Det vill säga, Paulus kallades och skrev dessa brev efter det att Jesus farit upp till himlen. Hans brev vittnar om Herren Jesu uppståndelse och himmelfärd efter sin död, och de spred även budskapet om omvändelsens väg och om att ta på sig korset. Syftet med alla dessa budskap och vittnesbörd var naturligtvis att undervisa bröderna och systrarna på olika platser runtom Judéen, för på den tiden var Paulus Herren Jesu tjänare och han hade kallats för att vittna om Herren Jesus. Under varje period av den helige Andes verk kallas olika människor till att utföra hans olika verk, det vill säga göra apostlarnas verk för att fortsätta det verk som Gud själv fullbordar. Om den heliga Ande gjorde det direkt och inte kallade några människor, skulle arbetet svårligen kunna utföras. Därför blev Paulus en som slogs till marken då han var på väg till Damaskus och som sedan kallades för att vittna om Herren Jesus. Han var en apostel skild från Jesu tolv lärjungar. Förutom att sprida evangeliet tog han också itu med arbetet att leda församlingarna på olika platser, vilket inbegrep att se efter bröderna och systrarna i församlingarna — med andra ord leda bröderna och systrarna i Herren. Paulus vittnesbörd skulle sprida kunskap om det faktum om Herren Jesu uppståndelse och himmelfärd, liksom att undervisa folk att ångra sig, bekänna sina synder och gå korsets väg. Han var ett av Jesu Kristi vittnen på den tiden.

Paulus tretton brev valdes ut för att användas i Biben. Alla tretton skrev han för att avhandla (address) människornas skiftande tillstånd på olika platser. Den helige Ande inspirerade honom att skriva dem och han undervisade bröder och systrar överallt från en apostels ställning (sett från en Herren Jesu tjänares ståndpunkt). Paulus brev hade följaktligen inte sitt ursprung i profetior eller direkt från visioner, utan kom från det arbete han åtog sig. De här breven är inte underliga och inte heller lika svåra att förstå som profetior. De är helt enkelt skrivna som brev och innehåller varken profetior eller hemligheter; de innehåller bara vanliga undervisningsord. Även om många av dessa ord kanske är svåra för folk att få grepp om eller svåra att förstå, härrörde de bara från Paulus egna tolkningar och från den helige Andens upplysning. Paulus var enbart en apostel; han var inte en profet utan en tjänare som Herren Jesus använde. Medan han vandrade genom olika länder skrev han brev till bröder och systrar i församlingarna

---

eller, medan han var sjuk, skrev till församlingar som han tänkte särskilt på men som han inte kunde resa till. Folk bevarade hans brev och senare samlades de in, sorterades upp och infogades i Bibeln efter de fyra evangelierna. Man valde naturligtvis ut och sammanställde alla de bästa breven han skrivit. De här breven är nyttiga för kyrkans bröders och systrars liv och var synnerligen ryktbara på hans tid. När Paulus skrev dem var inte hans syfte att författa ett andligt verk, som skulle göra det möjligt för hans bröder och systrar att hitta ett sätt att utöva sin tro, eller en andlig biografi för att uttrycka hans egna erfarenheter; han hade inte för avsikt att skriva en bok för att bli författare. Han skrev helt enkelt brev till sina bröder och systrar i Herren Jesu Kristi kyrka. Paulus undervisade sina bröder och systrar från sin ställning som en tjänare för att berätta för dem om sitt ansvar, om Herren Jesu vilja och om vilka uppgifter Jesus hade anförtrott människor inför framtiden. Det här var det arbete Paulus utförde. Hans ord var mycket uppbyggliga för alla framtida bröders och systrars upplevelser. De sanningar han framförde i alla dessa brev var vad folk i nådens tidsålder borde praktisera, och det var därför senare generationer fogade in dessa brev i det Nya testamentet. Oavsett vad som kom att bli det slutliga utfallet för Paulus del, så var han en person som användes på sin tid och som stöttade sina bröder och systrar i församlingarna. Hans utgång bestämdes av hans väsen liksom av det faktum att han inledningsvis hade slagits till marken. Att han kunde tala dessa ord på den tiden berodde på att han besatt den helige Andes verk, och det var på grund av detta verk som Paulus hade ett ansvar för församlingarna. Därför kunde han sörja för sina bröder och systrar. På grund av vissa speciella omständigheter kunde Paulus emellertid inte bege sig personligen till församlingarna och verka där, så han skrev brev till dem för att förmana sina bröder och systrar i Herren. Först förföljde Paulus Herren Jesu lärjungar, men efter det att Jesus stigit upp till himlen — och efter det att Paulus ”sett ljuset” — slutade han förfölja Herren Jesu lärjungar och förföljde inte längre dessa heliga som förkunnade evangelium för Herrens vägs skull. Efter det att Paulus sett Jesus framträda för honom som ett starkt ljussken accepterade han Herrens uppdrag och på så sätt blev han en som användes av den helige Ande för att sprida evangeliet.

Paulus arbete på den tiden gick helt enkelt ut på att stötta och rusta sina bröder och systrar. Han var inte som vissa människor som önskade göra sig en karriär eller skapa litterära verk, utforska andra utvägar eller hitta andra vägar än Bibeln längs vilka man

---

skulle kunna leda församlingarnas människor så att de allesamman kunde vinna nytt inträde. Paulus var en person som nyttjades; när han gjorde det han gjorde uppfyllde han bara sin plikt. Om han inte hade tagit på sig ett ansvar för församlingarna skulle det ha ansetts att han försummat sin plikt. Om det hade inträffat något som orsakat splittring eller om det hade skett någon form av svek i församlingen som resulterat i en onormal stämning bland människorna där, skulle det ha kunnat ses som att han inte skött sin uppgift ordentligt. Om en arbetare har ett ansvar gentemot kyrkan och dessutom arbetar efter bästa förmåga, då visar det att denna person är en arbetare som är kvalificerad – kvalificerad att brukas. Om en person inte känner något ansvar för kyrkan, inte uppnår några resultat i sitt arbete och de flesta människor han leder är svaga eller till och med faller, då har denne arbetare svikit sin plikt. Paulus var inget undantag, och det var därför han var tvungen att se efter församlingarna och då och då skriva brev till sina bröder och systrar. Det var på det här sättet han kunde sörja för församlingarna och ta hand om sina bröder och systrar; det var endast på detta sätt som församlingarna kunde få stöd och vägledning från honom. Orden i de brev han skrev var mycket djupsinniga, men de skrevs till hans bröder och systrar under förutsättningen att han fått den helige Andens upplysning, och han vävde in sina personliga erfarenheter och det ansvar han kände i det han skrev. Paulus var bara en person som nyttjades av den helige Ande och innehållen i hans brev var alla kryddade med hans personliga erfarenheter. Det arbete han utförde representerar helt enkelt en apostels arbete, inte något verk som utfördes direkt av den helige Ande, och det skiljer sig också från Kristi verksamhet. Paulus gjorde bara sin plikt och det var därför han tog ansvar och sörjde för sina bröder och systrar i Herren och försåg dem med sina personliga erfarenheter och insikter. Paulus utförde helt enkelt den uppgift Gud gett honom genom att dela med sig av sina personliga insikter och sin förståelse; det här var absolut inte något verk som utfördes direkt av Gud själv. Därför var Paulus verk uppblandat med mänskliga erfarenheter och med mänskliga åsikter och tolkningar av kyrkans verksamhet. Det betyder inte att de här mänskliga åsikterna och tolkningarna kan sägas vara ett verk av onda andar eller ett verk av kött och blod; man kan bara säga att de är kunskap och upplevelser hos en person som blivit upplyst av den helige Ande. Med detta menar jag att Paulus brev inte är några böcker från himlen. De är inte heliga och uttalades eller uttrycktes inte alls av den helige Ande; de är blott och bart ett uttryck för Paulus ansvar

---

för kyrkan. Att jag säger allt detta är för att ni ska förstå skillnaden mellan Guds verk och människans verk: Guds verk representerar Gud själv, medan människans verk representerar hennes plikt och erfarenheter. Man ska inte betrakta Guds normala verk som människans vilja och Guds övernaturliga verk som Guds vilja; inte heller ska man betrakta människans högtravande predikan som Guds ord eller som böcker från himlen. Alla sådana uppfattningar vore oetiska. Många människor som hör mig dissekera Paulus tretton brev tror att man inte får läsa Paulus brev och att Paulus var en fruktansvärt syndig människa. Det finns även många som anser att mina ord är okänsliga, att min analys av Paulus brev är felaktig och att de här breven inte kan betraktas som uttryck för en människas erfarenheter och ansvarskänsla. De menar att de i stället ska betraktas som Guds ord, att de är lika viktiga som Johannes uppenbarelse, att de inte får förkortas eller kompletteras och inte heller får förklaras i förbigående. Är inte alla dessa mänskliga påståenden felaktiga? Beror de inte helt och hållet på att folk saknar förnuft? Paulus brev är till stor nytta för folk och de är redan mer än 2000 år gamla. Än idag finns det emellertid många människor som inte kan förstå vad han sa på den tiden. Folk betraktar Paulus brev som de största mästerverken i hela kristenheten och att ingen kan reda upp dem och tillfullo förstå dem. I själva verket är de här breven precis som en andlig persons självbiografi och de kan inte jämföras med Jesu ord eller de stora visionerna som Johannes hade. Vad Johannes såg var väldiga uppenbarelsen från himlen — profetior om Guds eget verk — som var ouppnåeliga för människan, medan Paulus brev inte är annat än beskrivningar av vad en människa såg och upplevde. De är vad människan kan åstadkomma, men de är varken profetior eller visioner; de är kort och gott brev som skickades till olika platser. Men för människorna på den tiden var Paulus en arbetare och därför hade hans ord värde, för han var en person som hade accepterat det som anförtrotts honom. Därför var hans brev till gagn för alla dessa som sökte Kristus. Även om dessa ord inte hade uttalats personligen av Jesus var de när allt kommer omkring outhärliga för deras tid. Därför fogade människorna som kom efter Paulus in hans brev i Bibeln och på så sätt gjorde de det möjligt för dem att föras vidare till vår tid. Förstår ni vad jag menar? Jag ger er bara en korrekt beskrivning av dessa brev och skärskådar dem utan att förneka deras nytta och värde för människor som referenser. Om ni efter att ha läst mina ord inte bara förnekar Paulus brev utan till och med klassar dem som irrläror eller värdelösa, då kan man bara säga ett er

---

fattningsförmåga är för dålig, och det gäller även era insikter och er omdömesförmåga; man kan absolut inte säga att mina ord är överdrivet ensidiga. Förstår ni nu? Det som är viktigt för er att förstå är den faktiska situationen under Paulus verksamhet och den bakgrund mot vilken hans brev skrevs. Om ni har en korrekt bild av dessa omständigheter kommer ni också att ha en korrekt bild av Paulus brev. Så snart ni har kommit underfund med de där brevens andemening kommer er bedömning av Bibeln att vara korrekt, och då kommer ni att förstå varför senare generationer under så många år har dyrkat Paulus brev och varför det till och med finns många människor som behandlar honom som om han vore Gud. Skulle inte ni också tänka på det viset om ni inte förstod?

Den som inte är Gud själv kan inte representera Gud själv. Paulus verk kan bara sägas uttrycka både den mänskliga synen och den helige Andes upplysning. Paulus skrev dessa ord ur en mänsklig synvinkel med upplysning från den helige Ande. Det här är inget unikt. Därför var det oundvikligt att han blandade in en del mänskliga erfarenheter i sina ord och senare använde sina egna personliga erfarenheter för att undervisa och stötta sina samtida bröder och systrar. Breven han skrev kan inte klassas som bibelstudier och inte heller som självbiografier eller budskap. Vidare utgjorde de varken sanningar som praktiserades av kyrkan eller administrativa förordningar för församlingarna. Som en person med ett ansvar — en person som anvisats en uppgift av den helige Ande — var det här något han helt enkelt måste göra. Om den helige Ande utser människor och ger dem ett ansvar, men de inte engagerar sig i kyrkans arbete och inte klarar att sköta dess angelägenheter väl eller lösa alla dess problem på ett tillfredsställande sätt, då visar det att de här människorna inte fullgör sina plikter ordentligt. Därför var det inte så underligt att apostlar skrev brev under sin verksamhet. Det här var en del av deras jobb; det var deras skyldighet att göra det. Deras syfte med att skriva brev var inte att författa bibelstudier eller en andlig självbiografi, och det var absolut inte att öppna upp en annan utväg för de heliga. Snarare gjorde de det för att fullgöra vad som ålåg dem och vara lojala Guds tjänare, så att de genom att slutföra de uppgifter han anförtrott dem skulle kunna stå till svars inför honom. De var tvungna att ta ansvar för sig själva och för sina bröder och systrar i arbetet, och de var tvungna att göra sitt jobb ordentligt och ta kyrkans angelägenheter på allvar: Allt det här var bara en del av deras jobb.

Om ni har fått en förståelse av Paulus brev kommer ni också att ha en korrekt uppfattning och göra en korrekt bedömning av både Petrus och Johannes brev. Ni kommer aldrig mer att betrakta des här breven som heliga och okränkbara böcker från himlen, och än mindre kommer ni att betrakta Paulus som Gud. När allt kommer omkring skiljer sig Guds verk från människornas verk och för övrigt — hur skulle Guds uttryck kunna vara desamma som deras? Gud har sitt eget unika sinnelag, medan människorna har plikter som de bör fullgöra. Guds sinnelag uttrycks i hans verk medan människans plikt förkroppsligas i hennes erfarenheter och kommer till uttryck i hennes strävanden. Därför blir det uppenbart genom det arbete som utförs huruvida det är Guds uttryck eller människans uttryck. Det behöver inte förklaras av Gud själv och inte heller kräver det att människan strävar efter att bära vittnesbörd; vidare behöver inte Gud själv tysta ner någon individ. Allt detta uppenbarar sig av sig självt; det är inget som tvingas fram eller något som människan kan påverka. Människans plikt kan kännas igen genom hennes erfarenheter och den kräver inte att folk utför något extra empiriskt arbete. Människans hela väsen kan visa sig då hon gör sin plikt, medan Gud kan uttrycka sitt inneboende sinnelag då han utför sitt verk. Om det är människans verk så kan det inte döljas. Om det är Guds verk så är hans sinnelag ännu omöjligare att döljas av någon, än mindre kontrolleras av människan. Ingen människa kan sägas vara Gud och inte heller kan hennes verk och ord ses som heliga eller betraktas som oföränderliga. Gud kan sägas vara mänsklig i och med att han klädde sig i kött, men hans verk kan inte anses vara ett mänskligt verk eller en mänsklig plikt. För övrigt kan man inte jämföra Guds uttalanden och Paulus brev, och inte heller kan man sätta likhetstecken mellan Guds dom och tuktan och människors undervisande ord. Det finns alltså principiella skillnader mellan Guds verk och människans verk. De skiljer sig inte åt i fråga om verkens omfattning eller deras tillfälliga verkan, men deras innersta väsen är olika. När det gäller det här ämnet gör de flesta människor principiella misstag. Det beror på att människan ser till det yttre, sådant de kan uppnå, medan Gud ser till essensen som inte kan ses med mänsklighetens fysiska ögon. Om du ser Guds ord och verk som en vanlig människas plikter, och betraktar människans omfattande verk som om de utförts av Gud klädd i kött snarare än en plikt människan fullgör, gör du då inte ett principiellt misstag? Mänskliga brev och självbiografier är lätta att skriva, men endast på grundval av den helige Andes verk. Guds yttranden och verk är däremot inget som människan

---

med lätthet kan genomföra eller åstadkomma med hjälp av mänsklig visdom och tankeverksamhet, och inte heller kan folk förklara dem ingående efter att ha studerat dem. Om de här principfrågorna inte väcker någon reaktion i er, då är er tro självklart varken särskilt sann eller förädlad. Snarare kan man säga att den är full av oklarheter och både rörig och principiös. Om ni inte ens förstår det mest grundläggande vad gäller Gud och människan, är då inte denna sorts tro i fullkomlig avsaknad av klarsynthet? Paulus kan väl omöjligen vara den enda individ som använts genom hela historien? Han kan väl omöjligen vara den ende som någonsin arbetat för kyrkan? Han kan väl omöjligen vara den ende som skrivit till församlingar för att stötta dem? Oavsett vilken omfattning eller vilket inflytande de här människornas arbete haft, eller till och med oavsett resultatet av deras arbete, är väl principerna och essensen i all sådan verksamhet densamma? Finns det inte sidor hos den som skiljer sig helt från Guds verk? Även om det finns tydliga skillnader mellan de olika stadierna i Guds verk, och även om många av hans arbetsmetoder inte är exakt likadana, har de väl alla enbart en enda essens och källa? Om någon fortfarande inte är klar över detta, då lider han allför stor brist på sunt förnuft. Om någon, efter att ha läst dessa ord, fortfarande hävdar att Paulus brev är heliga och okränkbara och skiljer sig från alla framstående andliga personers självbiografier, då är denna människas förnuft alldeles för onormalt och en sådan människa är utan tvivel expert på doktriner och i total avsaknad av sunt förnuft. Även om du dyrkar Paulus kan du inte använda de varma känslor du hyser för honom till att förvränga den faktiska sanningen eller vederlägga sanningens existens. Vad jag har sagt innebär emellertid inte på något vis att jag vill elda upp alla Paulus verk eller helt förnekar deras värde som referenslitteratur, utan mitt syfte med att tala dessa ord är att ni ska få en korrekt förståelse och kunna göra en rimlig bedömning av allt och alla: Det handlar bara om normalt förnuft, och det är det enda rättfärdiga människor som besitter sanningen bör rusta sig själva med.

Framgång eller misslyckande beror på vilken väg människan går

De flesta människor tror på Gud för sitt framtida slutmåls skull eller för stundens nöje. De som inte har genomgått några åtgärder tror på Gud för att få träda in i himlen, för att få belöningar. De tror inte på Gud för att bli fullkomliggjorda eller för att göra vad som är deras plikt i egenskap av Guds skapelser. De flesta människor tror alltså inte på Gud i syfte att fullgöra sina skyldigheter eller för att göra sin plikt. Det är sällan folk tror på Gud för att få leva ett meningsfullt liv, och ingen menar att eftersom människan lever så ska hon älska Gud därför att det är himlens lag och jordens princip att göra det, och därför att det är människans naturliga kall. Så även om alla människor strävar efter sina egna mål, är målsättningen för deras strävan liksom deras motivation densamma, och inte bara det, utan för de flesta av dem är föremålen för deras dyrkan i stort sett desamma. Under de senaste tusentals åren har många troende dött, och många har dött och fötts igen. Det är inte bara en eller två individer som söker efter Gud, och inte ens ett eller två tusen, och likväl strävar de flesta av dessa människor för sina egna utsikters eller strålande framtidshoppars skull. De som är hängivna Kristus är sällsynta. Många hängivna troende har ändå dött insnärjda i sina egna nät, och antalet människor som har varit segerrika är dessutom ynkligt litet. Än idag vet de inte varför folk misslyckas eller vad som är hemligheten med deras seger. De som är fullt upptagna med att söka efter Kristus har ännu inte upplevt sitt ögonblick av plötslig insikt; de har inte gått till botten med dessa hemligheter därför att de helt enkelt inte vet. Fastän de anstränger sig flitigt i sin strävan går de inte framgångens väg utan samma misslyckandets väg som deras föregångare en gång gick. Innebär inte det att hur mycket de än söker så går de den väg som leder till mörker? Är det inte bitter frukt de skördar? Det är svårt nog att förutsäga om de människor som försöker efterlikna dessa som lyckades i gångna tider slutligen kommer att möta framgång eller olycka. Hur mycket sämre är då inte oddsen för de människor som söker genom att gå i deras fotspår som misslyckades? Löper de inte ännu större risk att misslyckas? Vad har den väg de vandrar för värde? Ödslar de inte bort sin tid? Oavsett om folk lyckas eller misslyckas i sin strävan finns det kort sagt en anledning till att de gör det, och det är inte så att deras framgång eller misslyckade bestäms av att de söker precis som de behagar.

Det mest grundläggande kravet när det gäller människans tro på Gud är att hon har ett uppriktigt hjärta och att hon engagerar sig fullkomligt och verkligen lyder. Vad som är svårast för människan är att ge hela sitt liv i utbyte mot sann tro, som kan göra det möjligt för henne att vinna hela sanningen och fullgöra sin plikt som en Guds skapelse. Detta är vad som är ouppnåeligt för dem som misslyckas, och det är ännu mer ouppnåeligt för dessa som inte kan finna Kristus. Eftersom människan inte är bra på att hänge sig helt och hållet åt Gud, eftersom hon inte är villig att göra sin plikt gentemot Skaparen, eftersom hon har sett sanningen men undviker den och går sin egen väg, eftersom hon alltid söker genom att gå samma väg som dessa som misslyckats, eftersom hon alltid trotsar himlen, misslyckas hon alltid, låter sig alltid luras av Satans knep och snärjs i sitt eget nät. Eftersom människan inte känner Kristus, eftersom hon inte är expert på att förstå och uppleva sanningen, eftersom hon är alltför vördnadsfull mot Paulus och alltför lysten på himlen, eftersom hon alltid kräver att Kristus ska lyda henne och kommenderar Gud, är dessa stora personligheter och dessa som har upplevt världens växlingar fortfarande dödliga och dör fortfarande mitt under Guds pågående tuktan. Det enda jag kan säga om sådana människor är att de dör en tragisk död och att konsekvensen för dem – deras död – inte är utan berättigande. Är inte deras misslyckande ännu mer oacceptabelt för himlens lag? Sanningen kommer från människans värld, men sanningen bland människorna förs vidare av Kristus. Den har sitt ursprung i Kristus, alltså i Gud själv, och detta är något som människan inte är kapabel till. Men Kristus skänker bara sanningen; han kommer inte för att besluta om människan ska nå framgång i sin strävan efter sanningen. Därav följer alltså att framgång eller misslyckande i sanningen beror helt och hållet på människans strävan. Huruvida hon lyckas eller misslyckas i sanningen har aldrig haft något med Kristus att göra utan avgörs tvärtom av hennes strävan. Man kan inte lasta Gud för människans slutliga öde och hennes framgång eller misslyckande, så att det bli Gud själv som bär skulden för det, för det här är inte något som berör Gud själv utan det är direkt relaterat till den plikt som Guds skapelser har att göra. De flesta människor har lite kunskap om Paulus och Petrus strävan och slutmål, och likväl känner folk inte till mer än Petrus och Paulus slutliga öde och vet inget om hemligheten bakom Petrus framgångar eller de bristfälligheter som ledde till Paulus misslyckande. Så om ni är fullkomligt oförmögna att genomskåda själva kärnan i deras strävan, då kommer de flesta av er ändå att

---

misslyckas i er egen strävan, och även om några få av er kommer att lyckas kommer de ändå inte att vara Petrus jämlingar. Om vägen för din strävan är den rätta, då har du hopp om framgång: om den väg du går i din strävan efter sanningen är fel väg, då kommer du aldrig att kunna nå framgång utan kommer att gå samma öde till mötes som Paulus.

Petrus var en människa som blev fullkomliggjord. Först efter att ha vunnit en ren kärlek till Gud genom att uppleva tuktan och dom blev han tillfullo fullkomliggjord; den väg han gick var vägen till fullkomning. Petrus gick alltså den rätta vägen från första början, och hans motivation för att tro på Gud var den rätta. Därför blev han fullkomliggjord och han vandrade på en ny väg* som människan aldrig tidigare beträtt. Men den väg som Paulus hade gått sedan begynnelsen var en väg av motstånd mot Kristus, och det var enbart på grund av att den helige Ande önskade använda honom i sitt verk och dra nytta av hans begåvning och alla hans meriter som han arbetade för Kristus i flera decennier. Han var bara en person som användes av den helige Ande, och han användes inte på grund av att Jesus såg positivt på hans mänsklighet, utan på grund av sin begåvning. Han kunde arbeta för Jesus därför att han slogs till marken, inte därför att han gärna gjorde det. Han kunde utföra detta arbete tack vare den helige Andes upplysning och vägledning, och det arbete han utförde representerade inte på något vis hans strävan eller hans mänsklighet. Paulus verk var en tjänares verk – han arbetade alltså som en apostel. Men Petrus var annorlunda: Han bedrev också en del verksamhet; den var inte lika omfattande som Paulus verksamhet, men han verkade aktivt samtidigt som han arbetade på sitt eget inträde, och hans verksamhet skilde sig från den som Paulus bedrev. Petrus arbete innebar att han gjorde det som en Guds skapelse är förpliktad att göra. Han var inte verksam som apostel, utan han arbetade medan han strävade efter kärleken till Gud. Även Paulus arbete omfattade hans personliga strävan. Han strävade inte av något annat skäl än sina förhoppningar för framtiden och sin önskan om ett bra slutmål. Han accepterade ingen förädling under sin verksamhet, och inte heller beskärning och hantering. Han trodde att om bara det arbete han utförde tillfredsställde Guds önskemål, och allt han gjorde behagade Gud, så väntade honom en belöning till slut. Hans verksamhet rymde inga personliga upplevelser – alltsamman var ett självändamål och det utfördes inte under en samtidig strävan efter förändring. Hela hans verksamhet var en affärsuppgörelse, där fanns inget

---

av den plikt eller underkastelse som åligger en Guds skapelse. Paulus gamla sinnelag genomgick ingen förändring under hans verksamhet. Hans arbete handlade bara om att tjäna andra och kunde inte åstadkomma förändringar i hans sinnelag. Paulus började bedriva sin verksamhet omedelbart utan att vare sig ha fullkomnats eller åtgärdats och vad som drev honom var lönen. Petrus var annorlunda: Han var en människa som beskurits, åtgärdats och förädlats. Målet och drivkraften bakom Petrus arbete skilde sig diametralt från Paulus. Även om Petrus inte bedrev så omfattande verksamhet, genomgick hans sinnelag många förändringar och vad han eftersträvade var sanningen och verklig förändring. Han arbetade inte bara för arbetets egen skull. Även om Paulus arbetade mycket var alltsamman den helige Andes verk, och även om Paulus samarbetade i denna verksamhet upplevde han den inte. Att Petrus arbetade mycket mindre berodde enbart på att den helige Ande inte arbetade så mycket genom honom. Det var inte omfattningen av deras verksamhet som avgjorde huruvida de fulländades; en av dem strävade i syfte att bli belönad, medan den andra gjorde det i syfte att uppnå en total kärlek till Gud och fullgöra sin plikt som en Guds skapelse, och han gjorde det i så hög grad att han kunde leva ut en härlig gestalt i syfte att uppfylla Guds önskan. De var olika till sitt yttre och även deras inre väsen skilde sig. Man kan inte avgöra vem av dem som fullkomnades genom att se på hur mycket de arbetade. Petrus strävade efter att leva ut sinnebilden av en som älskar Gud, att bli någon som lydde Gud, att bli någon som accepterade att åtgärdas och beskäras, och att bli någon som fullgjorde sin plikt som en Guds skapelse. Han kunde viga sig åt Gud, lägga hela sin person i Guds händer och lyda honom intill döden. Det var vad han beslutat sig för att göra och det var också vad han gjorde. Det här är den grundläggande orsaken till att hans slut blev ett annat än Paulus. Det verk som den helige Ande utförde i Petrus var att göra honom fullkomlig, och det verk som den helige Ande utförde i Paulus var att använda honom. Orsaken var att de hade olika natur och olika uppfattning om strävan. Den helige Ande var verksam i båda. Petrus tillämpade detta verk på sig själv och lät även andra få del av det; Paulus försåg däremot andra med hela den helige Andes verk och fick inte själv ut något av det. Därför var förändringarna i Paulus nästan obefintliga även sedan han erfarit den helige Andes verk under så många år. Han var fortfarande kvar nästan helt i sitt naturliga tillstånd och han var fortfarande samma Paulus som förr. Enda skillnaden var att han efter att ha utstått många års strapatsrik verksamhet hade lärt sig att "arbeta" och lärt

---

sig att hålla ut, men hans gamla natur – hans synnerligen tävlingsinriktade och vinningslystna natur – fanns kvar. Fastän han arbetat så många år var han inte medveten om sitt fördärvade sinnelag. Han hade inte gjort sig av med sitt gamla sinnelag och det syntes tydligt i hans verksamhet. Han hade bara fått mer arbetserfarenhet, men enbart denna lilla erfarenhet kunde inte förändra honom och förändra hans syn på tillvaron eller vikten av hans strävan. Fastän han arbetade många år för Kristus och aldrig mer förföljde Herren Jesus, skedde det ingen förändring i hans hjärta vad gällde hans kunskap om Gud. Det betyder att han inte arbetade för att ägna sig helt åt Gud, utan tvärtom drevs han att arbeta för sin framtida slutmåls skull. I början förföljde han nämligen Kristus och underkastade sig inte Kristus; han var till sin natur en rebell som medvetet satte sig upp mot Kristus och inte hade någon kunskap om den helige Andes verk. När hans verksamhet närmade sig sitt slut hade han fortfarande ingen kännedom om den helige Andes arbete, utan handlade bara på eget initiativ enligt sin egen karaktär utan att bry sig det minsta om den helige Andes vilja. Därför var hans natur fientligt inställd till Kristus och lydde inte sanningen. Hur skulle en sådan person, som hade övergetts av den helige Andes verk, som inte kände till den helige Andes verk och som dessutom motarbetade Kristus, kunna bli frälst? Huruvida människan kan bli frälst beror inte på hur mycket arbete hon utför eller hur mycket hon engagerar sig, utan av huruvida hon känner till den helige Andes verk, huruvida hon kan omsätta sanningen i praktiken och huruvida hennes åsikter angående strävan stämmer med sanningen.

Även om naturliga uppenbarelsen ägde rum efter det att Petrus börjat följa Jesus, var han ända från första början till sin natur en människa som var villig att underkasta sig den helige Ande och söka efter Kristus. Hans lydnad mot den helige Ande var äkta: Han var inte ute efter pengar och berömmelse, utan han drevs av lydnad mot sanningen. Även om Petrus vid tre tillfällen förnekade att han kände Kristus, och även om han frestade Herren Jesus, hade dessa obetydliga mänskliga svagheter inget med hans natur att göra, de påverkade inte hans framtida strävan och kan inte ses som något övertygande bevis för att hans frestande av Jesus var en antikrists handling. Normal mänsklig svaghet är något alla världens människor delar – förväntar du dig att Petrus skulle vara annorlunda? Har inte folk vissa åsikter om Petrus på grund av att han gjorde flera dumma misstag? Och dyrkar inte folk Paulus på grund av allt arbete han gjorde och alla brev han skrev? Hur skulle människan kunna blicka in i människans innersta

---

väsen? Visst kan väl de som verkligen har förnuft se något som är så obetydligt? Även om Petrus många år av smärtsamma upplevelser inte finns dokumenterade i Bibeln, är det inget bevis för att Petrus inte hade verkliga upplevelser eller att Petrus inte gjordes fullkomlig. Hur kan människan förstå Guds verk helt och fullt? Det var inte Jesus som personligen valde ut texterna i Bibeln, utan de sammanställdes av senare generationer. Innebär då inte det att allt som finns nedtecknat i Bibeln valdes ut med utgångspunkt från människors uppfattningar? Dessutom framgår det inte uttryckligen i breven hur Petrus och Paulus liv slutade, så människor bedömer Petrus och Paulus med utgångspunkt från sina egna uppfattningar och sina egna preferenser. Och eftersom Paulus uträttade så mycket, eftersom hans "bidrag" var så stort, vann han massornas förtroende. Koncentrerar sig inte människan enbart på det ytligare? Hur skulle människan kunna blicka in och se människans innersta väsen? Och med tanke på att Paulus har varit föremål för dyrkan i tusentals år – vem skulle våga drista sig till att förneka hans insats? Petrus var bara en fiskare, så hur skulle hans bidrag kunna vara lika stort som Paulus? Om man ser till vad de bidrog med så borde Paulus ha blivit belönad snarare än Petrus, och det borde ha varit han som var bäst kvalificerad att vinna Guds gillande. Vem hade kunnat föreställa sig att Guds behandling av Paulus bara skulle innebära att han fick honom att arbeta med sina olika gåvor, medan han däremot gjorde Petrus fullkomlig. Det är absolut inte så att Herren Jesus hade gjort upp planer för Petrus och Paulus från allra första början. Tvärtom var det deras medfödda natur som avgjorde om de skulle fullkomnas eller sättas i arbete. Men vad folk ser är alltså bara människans synliga insatser, den väg hon strävar från början samt drivkraften bakom hennes strävan. Folk bedömer en människa utifrån sina åsikter, men en människas slutliga öde avgörs inte utifrån hennes yttre egenskaper. Därför säger jag att om den väg du tar från början är framgångens väg, och om din syn på strävan är den rätta från början, då är du som Petrus; om den väg du går är misslyckandets väg, då spelar det ingen roll vilket pris du betalar utan ditt slutliga öde blir ändå detsamma som Paulus. I vilket fall som helst är det inte din hängivenhet eller det pris du betalar som bestämmer ditt slutmål och huruvida du lyckas eller misslyckas, utan det avgörande är om den väg du söker är den rätta eller inte. Petrus och Paulus innersta väsen var olika, liksom deras målsättningar; det här kan ingen människa upptäcka, utan det är bara Gud som kan känna dem helt och fullt. Vad Gud ser är nämligen människans essens, medan

---

människan själv inte vet någonting om sitt eget innersta väsen. Människan kan inte se en individs innersta väsen eller verkliga mognad, och följaktligen kan hon inte fastställa orsakerna till Paulus och Petrus misslyckande respektive framgång. Att de flesta dyrkar Paulus och inte Petrus beror på att Paulus användes för att verka offentligt, och denna verksamhet kan människan se och därför erkänner hon Paulus "prestationer". Petrus upplevelser är däremot osynliga för människan, och det han sökte är ouppnåeligt för människan, och därför är hon inte intresserad av Petrus.

Petrus fullkomnades genom att uppleva hantering och förädling. Han sa: "Jag måste alltid tillgodose Guds önskemål. Vad jag än gör strävar jag bara efter att uppfylla Guds önskan, och vare sig jag tuktas eller döms gör jag det ändå med glädje." Petrus gav sitt allt till Gud och det enda syftet med hans arbete, ord och hela liv var att älska Gud. Han var en människa som strävade efter helighet och ju mer han upplevde desto mer växte den kärlek till Gud som han hyste djupt inne i sitt hjärta. Paulus gjorde däremot bara ett yttre arbete, och även om han också slet hårt gjorde han det för att nå ett bra resultat och få en belöning. Om han hade vetat att han inte skulle få någon belöning skulle han ha gett upp sin verksamhet. Det viktiga för Petrus var den sanna kärlek han hade i sitt hjärta och det som var genomförbart och kunde uppnås. Han brydde sig inte om huruvida han skulle få någon lön, utan huruvida hans sinnelag skulle kunna förändras. Det viktiga för Paulus var att arbeta ännu hårdare, det viktiga för honom var utåtriktat arbete och engagemang liksom de lärosatser som vanligt folk inte upplevde. Han var inte ett dugg intresserad av inre förändringar eller av att verkligen älska Gud. Petrus upplevelser syftade till att uppnå sann kärlek till Gud och sann kunskap om honom. De syftade till att skapa en närmare relation till Gud och ett praktiskt utlevande. Paulus gjorde sitt arbete därför att Jesus anförtrott honom det och för att få det han längtade efter, men det hade inget att göra med hans kunskap om sig själv och om Gud. Han arbetade uteslutande för att undgå tuktan och dom. Vad Petrus sökte var ren kärlek, och vad Paulus sökte var rättfärdighetens segerkrans. Petrus upplevde den helige Andes verk under många år och hade såväl praktisk kunskap om Kristus som en grundlig kunskap om sig själv. Och därför var hans kärlek till Gud ren. Många år av förädling hade lyft hans kunskap om Jesus och livet, hans kärlek var förbehållslös, en spontan kärlek, och han bad inte om något i gengäld och hoppades inte heller på några förmåner. Paulus arbetade i många år, men han besatt inte någon större kunskap om Kristus och

---

hans kunskap om sig själv var också beklagansvärt liten. Han hyste helt enkelt inte någon kärlek till Kristus, och han utförde sitt arbete och löpte sitt lopp för att vinna den slutliga segerkransen. Vad han sökte var den finaste kransen, inte den renaste kärleken. Han sökte inte aktivt utan passivt; han gjorde inte sin plikt utan drevs framåt i sitt arbete sedan den helige Andes verk gripit tag i honom. Följaktligen visar inte hans verksamhet att han var en kvalificerad Guds skapelse; det var Petrus som var en kvalificerad Guds skapelse som gjorde vad som låg honom. Människan tänker att alla dessa som arbetar för Gud bör få en belöning, och det tas för givet att ju mer man bidrar med desto mer ska man vinna Guds gillande. Människans uppfattning är i själva verket affärsmässig och hon söker inte aktivt göra sin plikt som en Guds skapelse. För Gud är det så att ju mer folk söker att verkligen älska honom och lyda honom fullkomligt, vilket också innebär att de söker göra sin plikt som hans skapelser, desto mer kan de vinna hans gillande. Guds ståndpunkt är att kräva att människan återtar sin ursprungliga plikt och status. Människan är en varelse som skapats av Gud och därför ska hon inte överskrida sina befogenheter genom att ställa några som helst krav på Gud, utan enbart göra sin plikt som en Guds skapelse. Paulus och Petrus slutmål bestämdes utifrån huruvida de kunde göra sin plikt som Guds skapelser och inte utifrån storleken på deras insatser; deras slutmål bestämdes utifrån vad de sökte från början, inte utifrån hur mycket de arbetade eller hur andra människor bedömde dem. Att söka att aktivt göra sin plikt som en Guds skapelse är vägen till framgång; att söka den väg som består av sann kärlek till Gud är den mest rätta vägen; att söka förändra sitt gamla sinnelag och söka ren kärlek till Gud är vägen till framgång. Denna väg till framgång är den väg som innebär ett återtagande av den ursprungliga plikt och det ursprungliga framträdande som åligger en Guds skapelse. Det är återtagandets väg och det är även målsättningen för hela Guds verk från början till slut. Om människans strävan fläckas av personliga omåttliga krav och irrationella begär kommer inte effekten att bli några förändringar i människans sinnelag. Det här strider mot återtagningsarbetet. Det är definitivt inte något arbete som utförs av den helige Ande och därför står det klart att verksamhet av detta slag inte godkänns av Gud. Vad är det för mening med en strävan som inte är godkänd Gud?

Det arbete som Paulus utförde visades upp för människan, men vad det gällde hur ren hans kärlek till Gud var och hur mycket han älskade Gud i sitt hjärtas djup så är det

---

något människan inte kan se. Människan kan bara se det arbete han utförde, och av det vet man att han med säkerhet användes av den helige Ande. Följaktligen tänker människan att Paulus var bättre än Petrus, att hans verk var större i och med att han kunde sörja för församlingarna. Petrus såg bara till sina personliga upplevelser och vann inte mer än ett fåtal människor under sin tillfälliga verksamhet. Det finns bara ett fåtal mindre kända brev från honom, men vem vet hur stor kärleken till Gud var i djupet av hans hjärta? Paulus arbetade för Gud dag ut och dag in. Så länge det fanns arbete att göra gjorde han det. Han tänkte att på det viset skulle han kunna vinna kransen och behaga Gud, men han sökte inte efter möjligheter att förändra sig själv genom sin verksamhet. Allt i Petrus liv som inte uppfyllde Guds önskan fick honom att känna sig illa till mods. Om det inte tillfredsställde Guds önskan kände han sig ångerfull och letade efter ett lämpligt sätt att försöka behaga Guds hjärta. Även när det gällde de minsta och mest betydelselösa sidorna av hans liv krävde han av sig själv att han måste uppfylla Guds önskan. Han var inte mindre fordrande när det gällde sitt gamla sinnelag, och han var alltid rigorös i sina krav på sig själv att tränga djupare in i sanningen. Paulus var bara ute efter ytlig ryktbarhet och status. Han sökte briljera inför människor och försökte inte göra några djupare framsteg i sitt inträde i livet. Vad han intresserade sig för var lärosatser, inte verklighet. En del människor säger: "Paulus arbetade så mycket för Gud — varför mindes inte Gud honom? Petrus arbetade bara lite för Gud och bidrog inte i någon större utsträckning till församlingarna, så varför blev han fullkomliggjord?" Petrus älskade Gud till en viss grad, vilket var vad Gud krävde; endast sådana människor bär vittnesbörd. Och Paulus då? Hur mycket älskade han Gud? Vet du? Varför arbetade Paulus? Och varför arbetade Petrus? Petrus gjorde inte så mycket, men vet du vad som fanns djupt inne i hans hjärta? Paulus arbete gick ut på att sörja för församlingarna och stötta församlingarna. Vad Petrus upplevde var förändringar i sitt livssinneslag; han upplevde kärleken till Gud. Nu när du vet skillnaderna i deras inre väsen kan du se vem som i sista änden verkligen trodde på Gud och vem som inte gjorde det. En av dem älskade verkligen Gud medan den andre inte gjorde det; en genomgick förändringar i sitt sinneslag och det gjorde inte den andre; en tjänade ödmjukt och uppmärksammades inte så lätt av folk, medan den andre dyrkades av människor och var en stor personlighet; en av dem sökte helighet, men det gjorde inte den andre och även om han inte var oren besatt han inte ren kärlek; den ene besatt sann mänsklighet, men

---

inte den andre; den ene var fylld av känslan av att vara en Guds skapelse, men inte den andre. Detta är skillnaderna i Paulus och Petrus inre väsen. Den väg som Petrus gick var framgångens väg, som också var den väg som ledde till återtagande av normal mänsklighet och av den plikt som åligger en Guds skapelse. Petrus representerar alla dessa som är framgångsrika. Den väg Paulus gick var misslyckandets väg och han står för alla dessa som bara underkastar sig och offerar sig ytligt men inte hyser någon äkta kärlek till Gud. Paulus representerar alla dessa som inte äger sanningen. I sin tro på Gud sökte Petrus tillfredsställa Gud i alla avseenden och han försökte lyda allt som kom från Gud. Utan minsta klagan kunde han acceptera att tuktas och dömas liksom att förädlas, provas och sakna mycket i sitt liv — inget av detta kunde förändra hans kärlek till Gud. Var inte detta den ultimata gudskärleken? Var inte detta att göra en Guds skapelses plikt? Vare sig det gäller tuktan, dom eller prövning så kan du alltid vara lydig intill döden, och det är vad en Guds skapelse har att uppnå, det är renheten i kärleken till Gud. Om människan kan uppnå detta är hon en kvalificerad Guds skapelse och det finns inget som uppfyller Skaparens önskan mer. Föreställ dig att du är kapabel att arbeta för Gud, men du lyder honom inte och du är oförmögen att verkligen älska honom. Inte nog med att du då inte har gjort din plikt som en Guds skapelse, utan dessutom kommer du att fördömas av Gud därför att du är en person som inte besitter sanningen, som är oförmögen att lyda Gud och som är olydig mot honom. Du bryr dig bara om att arbeta för Gud och är inte intresserad av att omsätta sanningen i praktisk handling eller att lära känna dig själv. Du varken förstår eller känner Skaparen, och du varken lyder eller älskar honom. Du är en människa som är olydig mot Gud av födseln, och Gud älskar inte sådana människor.

Somliga människor säger: ”Paulus gjorde ett ofantligt stort arbete, och han tog på sig ett stort ansvar för församlingarna och bidrog med så mycket till dem. Paulus tretton brev vidmakthöll 2000 år av nådens tidsålder och överträffas bara av de fyra evangelierna. Vem kan jämföras med honom? Ingen kan uttolka Johannes uppenbarelse medan Paulus brev ger liv, och det arbete han utförde var till gagn för församlingarna. Vem förutom han hade kunnat åstadkomma något sådant? Och vad gjorde Petrus för arbete?” När människan värderar andra gör hon det med utgångspunkt från vad de bidragit med. När Gud värderar människan gör han det med utgångspunkt från hennes natur. Bland dessa som söker liv var Paulus en person som inte var medveten om sitt

---

eget väsen. Han var sannerligen varken ödmjuk eller lydig och inte heller medveten om sitt eget väsen som stod i opposition till Gud. Han var alltså en människa som inte hade genomgått detaljerade upplevelser, en människa som inte omsatte sanningen i praktisk handling. Petrus var annorlunda. Han var medveten om sina brister, sina svagheter och sitt fördärvade sinnelag som en Guds skapelse, och därmed hade han en väg av praktiskt handlande genom vilken han kunde förändra sitt sinnelag; han var inte en av dem som bara hade lärosatser och inte ägde någon verklighet. Dessa som förändras är nya människor som har blivit frälsta, de är sådana som är kvalificerade i att eftersträva sanningen. Folk som inte förändras tillhör den kategorin som är naturligt föråldrade; de är sådana som inte har blivit frälsta, alltså sådana som Gud avskyr och förkastar. Gud kommer inte att minnas dem oavsett hur stor deras arbetsinsats är. När du jämför detta med din egen strävan bör det vara uppenbart huruvida du när det kommer till kritan är samma sorts människa som Petrus eller Paulus. Om det fortfarande inte finns någon sanning i vad du söker, och om du fortfarande är lika arrogant och förmäten som Paulus och fortfarande lika munvig och skrytsam som han, då är du utan tvivel en degenererad individ som misslyckas. Om du söker på samma sätt som Petrus, om du söker praktiska handlingar och sanna förändringar, om du inte är arrogant eller egensinnig utan söker göra din plikt, då kommer du att bli en Guds skapelse som kan segra. Paulus var inte medveten om sitt eget inre väsen eller fördärv, och än mindre var han medveten om sin egen olydnad. Han nämnde aldrig sitt avskyvärda trots mot Kristus och han var inte heller särskilt ångerfull. Han presenterade bara en kortfattad förklaring och innerst inne i sitt hjärta underkastade han sig aldrig Gud helt och hållet. Även om han föll till marken på vägen till Damaskus, blickade han aldrig djupt in i sig själv. Han var nöjd bara med att fortsätta arbeta och betraktade inte att att lära känna sig själv och förändra sitt gamla sinnelag som det viktigaste. Han var nöjd med att bara förkunna sanningen, med att sörja för andra för att lindra sitt eget samvete, och med att inte längre förfölja Jesu lärjungar och på så sätt trösta sig själv och förlåta sig själv för sina gamla synder. Det mål han strävade efter var inget mer än en framtida krans och förgängligt arbete, det mål han strävade efter var nåd i överflöd. Han sökte inte tillräcklig sanning, och inte heller försökte han tränga djupare in i en sanning som han tidigare inte förstått. Hans självkänedom kan följaktligen sägas vara oriktig och han accepterade inte tuktan eller dom. Att han kunde arbeta betyder inte att han hade någon kunskap om sin egen natur

---

eller sitt inre väsen; hans fokus låg enbart på yttre seder och bruk. Vad han strävade efter var vidare inte förändring utan kunskap. Hans arbete var helt och hållet resultatet av att Jesus uppenbarat sig för honom på vägen till Damaskus. Det var inte något som han själv bestämt sig för från början, och inte heller var det verksamhet som ägde rum efter det att han accepterat beskärning av sitt gamla sinnelag. Oavsett hur han arbetade förändrades inte hans gamla sinnelag, och därför innebar inte hans arbete någon gottgörelse för hans gamla synder utan spelade bara en viss roll för den tidens församlingar. För en människa som han, vars gamla sinnelag inte förändrades — alltså en människa som inte vann frälsning och i än högre grad saknade sanningen — var absolut oförmögen att bli en av dessa som accepterades av Herren Jesus. Han var inte en person som var fylld av kärlek till och vördnad för Jesus Kristus, inte heller var han en person som var duktig på att söka sanningen, och än mindre var han en person som sökte lära känna inkarnationens hemlighet. Han var bara en människa som var skicklig på spetsfundigheter och inte skulle ge vika för någon som stod över honom eller som hade sanningen. Han avundades människor eller sanningar som gick emot honom eller var fientligt inställda till honom, och föredrog begåvade människor som visade upp en imponerande personlighet och var i besittning av gedigna kunskaper. Han tyckte inte om att umgås med fattiga människor som sökte den sanna vägen och bara intresserade sig för sanningen, utan befattade sig i stället med äldre personer i religiösa organisationer som bara talade om doktriner och hade kunskap i överflöd. Han hyste ingen kärlek till den helige Andes nya verk och brydde sig inte om rörelsen med den helige Andes nya verk. I stället gynnade han dessa regler och lärosatser som var högre än allmänna sanningar. Hans innersta väsen och allt det han sökte gör att han inte förtjänar att kallas en kristen som strävade efter sanningen, och än mindre en trogen tjänare i Guds hus, för han var alldeles för skenhelig och olydig. Även om han är känd som en Herren Jesu tjänare var han inte alls lämpad att träda in genom himmelrikets port, för hans handlande från början till slut kan inte kallas rättfärdigt. Han kan bara ses som en hycklare som handlade orättfärdigt men samtidigt verkade för Kristus. Även om han inte kan kallas ond, kan man med fog kalla honom för en människa som handlade orättfärdigt. Han arbetade hårt, men han ska inte bedömas utifrån mängden arbete han utförde, utan enbart utifrån dess kvalitet och substans. Endast på det viset är det möjligt att komma till klarhet med den här saken. Han tänkte alltid: ”Jag är kapabel att arbeta;

---

jag är tar hänsyn till Herrens börda och ingen annan, och ingen ångrar sig så djupt som jag och jag har sett det stora ljuset och därför är min ånger djupare än någon annans.” Det här var vad han tänkte i sitt hjärta på den tiden. Mot slutet av sin verksamhet sa Paulus: ”Jag har utkämpat kampen, jag har avslutat mitt lopp och nu väntar mig en rättfärdighetens krans.” Hans kamp, arbete och lopp gick helt och hållet ut på att vinna rättfärdighetens segerkrans, och han kämpade sig inte aktivt framåt. Även om han inte var oengagerad i sin verksamhet kan man säga att han utförde sitt arbete enbart i syfte att kompensera sina misstag och tysta sitt samvetes anklagelser. Han hoppades bara på att bli klar med sitt arbete, få avsluta sitt lopp och utkämpa sin kamp så snart som möjligt, för desto snabbare skulle han kunna få sin efterlängtrade rättfärdighetens krans. Vad han längtade efter var inte att möta Herren Jesus med sina erfarenheter och sin sanna kunskap, utan att avsluta sitt arbete så snart som möjligt så att han när han mötte Herren Jesus skulle kunna få den lön han förtjänat genom sitt arbete. Han använde sin verksamhet för att trösta sig själv och för att kunna få en framtida segerkrans i utbyte. Vad han sökte var inte sanningen eller Gud utan enbart segerkransen. Hur kan en sådan strävan hålla måttet? Hans motivation, hans arbete, det pris han betalade och alla hans ansträngningar — alltsamman var genomsyrat av hans underbara fantasier och han arbetade helt och hållet med utgångspunkt från sina egna önskningar. I hela hans verk fanns det inte den minsta villighet i det pris han betalade; han var bara sysselsatt med att göra en affär. Hans arbetade inte med glädje för att fullgöra sin plikt, utan han arbetade med glädje för att kunna genomföra affärstransaktionen. Har den sortens ansträngningar något värde? Vem skulle prisa hans orena ansträngningar? Vem har något intresse av sådana ansträngningar? Hans verksamhet var full av framtidsdrömmar, full av underbara planer och innehöll inget sätt att förändra det mänskliga sinnelaget. Så mycket av hans godhet var falsk; hans arbete gav inte liv och hövskheten var hyckleri; det handlade om en affärsuppgörelse. Hur kan ett sådant arbete föra människan till vägen som innebär att hon återtar sin ursprungliga plikt?

Allt som Petrus sökte var i samklang med Guds hjärta. Han sökte att tillgodose vad Gud begärde och oavsett lidande och motgångar var han villig att uppfylla Guds önskan. För den som tror på Gud finns ingen viktigare strävan. Vad Paulus sökte fläckades av hans eget kött, hans egna åsikter och hans egna planer och projekt. Han var inte på något vis en kvalificerad Guds skapelse, och han var inte en person som sökte tillgodose

---

Guds önskemål. Petrus sökte underkasta sig Guds arrangemang och även om han inte utförde något storverk var motivationen bakom hans arbete liksom den väg han gick de rätta; även om han inte kunde vinna många människor kunde han följa sanningens väg. Därför kan man säga att han var en kvalificerad Guds skapelse. Idag ska du kunna göra din plikt som en Guds skapelse och sträva efter att underkasta dig alla Guds arrangemang även om du inte är en arbetare. Du ska kunna lyda allt Gud säger och uppleva alla sorters vedermödor och förädlingar, och även om du är svag ska du kunna älska Gud i ditt hjärta. Dessa som tar ansvar för sitt eget liv är villiga att göra det som är en Guds skapelses skyldighet, och deras syn på strävan är den rätta. Det är sådana människor Gud behöver. Om du arbetade hårt och andra gagnades av din undervisning men du själv inte förändrades och inte bar något vittnesbörd eller hade någon sann upplevelse, så att inget av det du gjort bär vittnesbörd när ditt liv är slut – är du då en människa som har förändrats? Är du en person som strävar efter sanningen? På den tiden använde den helige Ande dig, men när han använde dig använde han den del av dig som kunde nyttjas till arbete, och han använde inte den del av dig som inte kunde nyttjas. Om du försökte förändras fullkomnades du gradvis under tiden som du användes. Men den helige Ande tar inte på sig något ansvar för huruvida du i sista änden blir vunnen eller inte, utan det beror på din strävan. Om det inte sker några förändringar i ditt personliga sinne så beror det på att din syn på arbetet är felaktig. Om du inte erhåller någon lön så får du skylla dig själv och orsaken är att du inte har omsatt sanningen i praktisk handling och är oförmögen att uppfylla Guds önskemål. Därför är ingenting viktigare än dina personliga upplevelser och ingenting är mer avgörande än ditt personliga inträde! En del människor kommer till slut att säga: ”Jag har arbetat så mycket för dig och även om jag kanske inte har åstadkommit någonting storslaget så har jag ändå varit ihärdig i mina ansträngningar. Kan du inte bara låta mig komma in i himlen och äta livets frukt?” Du måste veta vilken sorts människor jag önskar; de som är orena tillåts inte träda in i mitt rike; de som är orena tillåts inte besudla den heliga marken. Även om du har arbetat mycket och slitit i många år men i sista änden likväl är bedrövt smutsig, då kommer det att vara oacceptabelt för himlens lag att du önskar komma in i mitt rike! Sedan världens grundande till idag har jag aldrig erbjudit enkelt tillträde till mitt rike för dem som fjäskar för mig. Detta är en himmelsk regel och ingen kan bryta mot den! Du måste söka livet. De som kommer att

---

bli fullkomliggjorda är idag av samma sort som Petrus: Det är dessa som söker förändringar i sitt eget sinnelag och som är villiga att vittna för Gud och göra sin plikt som en Guds skapelse. Endast sådana människor kommer att fullkomnas. Om du bara tänker på belöningar och inte försöker förändra ditt livssinnelag kommer alla dina ansträngningar att vara förgäves — detta är en orubblig sanning!

Av skillnaden i Petrus och Paulus karaktärer bör du inse att alla dessa som inte strävar efter liv sliter förgäves! Du tror på Gud och följer Gud, så i ditt hjärta måste du älska Gud. Du måste kasta bort ditt fördärvade sinnelag, du måste söka att uppfylla Guds önskan och du måste göra en Guds skapelses plikt. Eftersom du tror på och följer Gud måste du offra allt till honom, inte göra personliga val eller krav, och du måste uppnå förverkligandet av Guds önskemål. Eftersom du är skapad ska du lyda Herren som skapade dig, för du saknar av födseln makt över dig själv och du är oförmögen att kontrollera ditt eget öde. Eftersom du är en person som tror på Gud måste du söka helighet och förändring. Eftersom du är en Guds skapelse måste du göra din plikt och hålla dig på din plats, och du får inte överskrida din plikt. Avsikten är inte att begränsa dig eller förtrycka dig med hjälp av lärosatser, utan detta är den väg genom vilken du kan göra din plikt, och det är något som alla som handlar rättfärdigt kan — och måste — uppnå. Om du jämför Petrus och Paulus innersta väsen kommer du att förstå hur du ska söka. Angående de vägar som Petrus och Paulus gick, så är den ena vägen mot fullkomnande och den andra vägen mot förintelse; Petrus och Paulus står för två olika vägar. Även om båda fick den helige Andes verk och den helige Andes insikt och upplysning, och även om båda accepterade det som Herren Jesus hade anförtrott dem, bar de inte samma frukt: Den ene bar verkligen frukt, men det gjorde inte den andre. Om du ser till deras väsentliga egenskaper, det arbete de utförde, vad de gav uttryck för utåt sett och deras slutliga öde, så måste du förstå vilken väg du ska ta, vilken väg du ska välja att gå. De gick två helt olika vägar. Paulus och Petrus var kvintessensen av respektive väg, så ända från första början hölls de fram som typexempel på dessa två vägar. Vad är de avgörande punkterna i Paulus upplevelser och varför nådde han inte framgång? Vad är de avgörande punkterna i Petrus upplevelser och hur upplevde han att bli fullkomliggjord? Om du jämför vad som var viktigt för var och en av dem, då vet du exakt vilken sorts människa Gud vill ha, vad Guds vilja är, vad Guds sinnelag är, vilken sorts person som slutligen kommer att fullkomnas och även vilken sorts person

---

som inte kommer att fullkomnas; du kommer att veta vad dessa som kommer att bli fullkomliggjorda har för sinnelag, och vad dessa som inte kommer att bli fullkomliggjorda har för sinnelag — de här viktiga faktorerna kan ses i Petrus och Paulus upplevelser. Gud skapade allting och därför ser han till att hela skapelsen kommer under hans herravälde och underkastar sig hans herravälde; han kommer att vara herre över allting så att allt finns i hans händer. Hela Guds skapelse, inklusive djur, växter och människor, berg, floder och sjöar — allt måste komma under hans herravälde. Allt i skyn och på marken måste komma under hans herravälde. De kan inte välja utan måste alla underkasta sig hans anordningar. Detta har Gud bestämt och det är Guds makt. Gud är herre över allt och beordrar och rangordnar allt, så att allt klassificeras efter sitt slag och tilldelas sin egen position i enlighet med Guds vilja. Oavsett hur stort det är kan ingenting vara högre än Gud, allting tjänar mänskligheten som skapats av Gud och ingenting vågar vägra lyda Gud eller ställa några krav på honom. Därför måste även människan, i egenskap av en Guds skapelse, göra vad som är människans plikt. Oavsett om hon är allting herre eller förvaltare, oavsett hur hög ställning människan har bland allt övrigt, så är hon ändå bara en liten människa under Guds herravälde och inte mer än en obetydlig mänsklig varelse, en Guds skapelse, och kommer aldrig att stå över Gud. Som en Guds skapelse ska människan sträva efter att göra vad som är en Guds skapelses plikt och söka att älska Gud utan att göra andra val, för Gud är värdig människans kärlek. Dessa som söker att älska Gud ska inte söka några personliga förmåner eller söka det som de personligen längtar efter; detta är det mest korrekta sättet att sträva. Om det du söker är sanningen, om det du omsätter i praktisk handling är sanningen och om det du uppnår är en förändring i ditt sinnelag, då är den väg du går på den rätta vägen. Om det du söker är köttets välsignelser och det du omsätter i praktisk handling är dina egna åsikter om sanningen, om det inte sker någon förändring i ditt sinnelag, om du inte alls är lydig mot Gud i köttet och du fortfarande lever i vaghet, då kommer det du söker med visshet att ta dig till helvetet, för den väg som du går är misslyckandets väg. Huruvida du kommer att fullkomnas eller förgöras beror på din egen strävan, vilket också kan uttryckas som att framgång eller misslyckande beror på vilken väg som människan går.

Guds verk och människans verk

Hur mycket av människans verk är den Helige Andes verk och hur mycket är människans upplevelse? Redan nu kan det sägas att folk fortfarande inte förstår dessa frågor, vilket helt och hållet beror på att man inte förstår den Helige Andes arbetsprinciper. Det människans verk som jag talar om syftar naturligtvis på det verk som utförs av dem som har den Helige Andes verk eller används av den Helige Ande. Jag syftar inte på det verk som har sitt ursprung i människans vilja, utan på apostlarnas, arbetarnas eller de vanliga brödernas och systrarnas arbete inom ramen för den Helige Andes verk. Människans verk syftar inte här på den inkarnerade Gudens verk, utan på omfattningen av och principerna för den Helige Andes verk på människor. Fastän dessa principer utgör principerna för och omfattningen av den Helige Andes verk, är de inte desamma som principerna för och omfattningen av den inkarnerade Gudens verk. Människans verk har människans väsen och principer, och Guds verk har Guds väsen och principer.

Verket i den Helige Andes ström, oavsett om det är Guds eget verk eller det verk som utförs av människor som används, är den Helige Andes verk. Guds eget väsen är Anden, som kan kallas den Helige Ande eller den sjufalt intensifierade Anden. Allt som allt är de Guds Ande. Det är bara det att Guds Ande benämns olika under olika tidsepoker. Men deras väsen är fortfarande ett och samma. Därför är det verk som utförs av Gud själv den Helige Andes verk; den inkarnerade Gudens verk är inget mindre än den Helige Ande i verksamhet. Verk av människor som används är också den Helige Andes verk. Men Guds verk är det fullständiga uttrycket för den Helige Ande, vilket är absolut sant, medan det mänskliga verk som används är uppblandat med många mänskliga företeelser och inte den helige Andes direkta uttryck, än mindre hans fullständiga uttryck. Den Helige Andes verk varierar och begränsas inte av några omständigheter. Verket varierar mellan olika människor och förmedlar olika verkningssubstanser. Verk är också olika i olika tidsåldrar liksom i olika länder. Fastän den Helige Ande verkar på många olika sätt och enligt många principer, är naturligtvis substansen alltid olika, oavsett hur verket utförs eller på vilken sorts människor, och de verk han utför på olika människor har alla sina principer och alla kan representera substansen hos föremålet för verket. Det beror på att den Helige Andes verk är mycket specifikt till sin omfattning och exakt uppmätt. Det verk som utförs i det inkarnerade

---

köttet är inte detsamma som det verk som utförs på människor, och verket varierar också beroende på människors olika kaliber. Verk som utförs i det inkarnerade köttet utförs inte på människor, och i det inkarnerade köttet utför han inte samma verk som utförs på människor. Kort sagt, oavsett hur han verkar, är aldrig verk på olika objekt likadana, och de principer enligt vilka han verkar skiljer sig åt beroende på olika individers tillstånd och natur. Den Helige Ande verkar på olika människor med utgångspunkt från deras inneboende väsen och ställer inte krav på dem utöver deras inneboende väsen eller verkar på dem utöver deras faktiska kaliber. Den Helige Andes verk på människan låter alltså människor se substansen hos objektet för verket. Människans inneboende väsen förändras inte; människans faktiska kaliber är begränsad. Oavsett om den Helige Ande använder människor eller verkar på människor är verket alltid anpassat till begränsningarna hos människors kaliber, så att de kan ha nytta av det. När den Helige Ande verkar på människor som används, mobiliseras både deras gåvor och deras faktiska kaliber utan reservationer. Deras faktiska kaliber nyttjas till fullo för att tjäna verket. Man kan säga att han verkar genom att använda människors tillgängliga delar för att uppnå fungerande resultat. Däremot är verk som utförs i det inkarnerade köttet till för att Andens verk direkt och blandas inte upp med det människans sinne och tankar; det är onåbart för människans gåvor, människans erfarenhet eller människans medfödda tillstånd. Den Helige Andes otaliga verk är alla inriktade på vara till nytta och uppbyggelse för människan. Men vissa personer kan fullkomnas medan andra inte har förutsättningarna för att bli fullkomliga, de kan alltså inte bli fullkomnade och kan knappast bli frälsta, och även om de må ha haft den Helige Andes verk elimineras de till slut. Det innebär att fastän den Helige Andes verk är till för att uppbygga människor, betyder inte det att alla som har haft den Helige Andes verk kommer att bli helt fullkomnade, eftersom den väg som många människor eftersträvar inte är vägen till fullkomning. De har bara den Helige Andes ensidiga verk och inte ett undergivet mänskligt samarbete eller en rätt mänsklig strävan. På så sätt blir den Helige Andes verk i dessa människor ett verk i deras tjänst som håller på att göras fullkomliga. Den Helige Andes verk kan inte ses direkt av människor eller beröras direkt av människorna själva. Det kan bara uttryckas med hjälp av människor med arbetets gåva, vilket innebär att anhängare förses med den Helige Andes verk via människors uttryck.

Den Helige Andes verk utförs och fullbordas genom många olika slags människor och under många olika förhållanden. Även om den inkarnerade Gudens verk kan representera en hel tidsepoks verk, och kan representera människors inträde i en hel tidsepok, behöver verk på folks detaljerade inträde ändå utföras av människor som används av den Helige Ande och inte av den inkarnerade Guden. Guds verk eller Guds egen verksamhet är därmed Guds inkarnerade kötts verk och kan inte utföras av människan i hans ställe. Den Helige Andes verk fullbordas genom många olika sorters människor och kan inte fullbordas av en viss person eller klargöras helt genom en viss person. De som leder kyrkorna kan inte heller helt representera den Helige Andes verk; de kan bara utföra en del ledande verk. Därmed kan den Helige Andes verk delas in i tre delar: Guds eget verk, verket av människor som används, och verket i alla dessa som befinner sig i den Helige Andes ström. Av de tre är Guds eget verk till för att leda hela epoken. Verket av människor som används består i att leda alla Guds anhängare genom att sändas ut eller få uppdrag efter Guds eget verk, och dessa människor är de som samarbetar med Guds verk. Det verk som den Helige Ande utför på dem som är i strömmen är att underhålla hela sitt eget verk, det vill säga att vidmakthålla hela förvaltningen och vidmakthålla sitt vittnesbörd, samtidigt som han fullkomnar dem som kan göras fullkomliga. Dessa tre delar utgör den Helige Andes kompletta verk, men utan det verk som utförs av Gud själv skulle hela förvaltningen avstanna. Guds eget verk inbegriper hela mänsklighetens verk och representerar också hela epokens verk. Guds eget verk representerar alltså rörelsen och riktningen hos den Helige Andes hela verk, medan apostlarnas verk följer Guds eget verk och varken leder epoken eller representerar inriktningen för den Helige Andes verk i hela epoken. De utför bara det arbete som människan bör utföra och det berör inte förvaltningsverket över huvud taget. Guds eget verk är projektet inom förvaltningsverket. Människans verk är bara den uppgift människor som används är skyldiga att utföra och har inget med förvaltningsverket att göra. På grund av verkets olika identiteter och representationer finns det tydliga och väsentliga skillnader mellan Guds eget verk och människans verk, trots att de båda är den Helige Andes verk. Dessutom varierar omfattningen på det verk som utförs av den Helige Ande på verksobjekt med olika identiteter. Detta är principerna för och omfattningen av den Helige Andes verk.

Människans verk representerar hennes erfarenhet och hennes mänskliga natur. Vad människan tillhandahåller och det verk som människan utför representerar henne. Människans seende, hennes resonemang, hennes logik och hennes rika fantasi ingår alla i hennes verk. Människans erfarenhet är särskilt kapabel att representera hennes verk, och vad en person har erfarit blir ingredienserna i hennes verk. Människans verk kan uttrycka hennes erfarenhet. När vissa människor upplever i ett passivt tillstånd, består det mesta av deras gemenskap av negativa faktorer. Om deras upplevelse är positiv en tid, och särskilt om de har vägar på den positiva sidan, är det de delar i gemenskap mycket uppmuntrande och människor kommer att kunna få positivt tillskott från dem. Om en arbetare är passiv en tid, kommer hans gemenskap alltid att innehålla negativa element. Den här sortens gemenskap är deprimerande, och andra kommer omedvetet att bli nedslagna efter att ha delat gemenskap med honom. Anhängarnas tillstånd förändras beroende på ledarens tillstånd. En arbetare ger uttryck för hur han är inombords, och den Helige Andes verk förändras ofta med människans tillstånd. Han verkar i enlighet med människans erfarenhet och pressar henne inte, men ställer krav på henne i enlighet med hennes erfarenhets normala förlopp. Människans gemenskap skiljer sig alltså från Guds ord. Vad människan delar i en gemenskap förmedlar hennes individuella seende och erfarenhet, och uttrycker vad hon ser och upplever på Guds verks grundval. När Gud har verkat eller talat är det hennes ansvar att ta reda på vad hon bör praktisera eller träda in i och sedan förmedla det till anhängarna. Därför representerar människans verk hennes inträde och praktiserande. Sådant verk är naturligtvis uppblandat med mänskliga lärdomar och erfarenheter eller en del mänskliga tankar. Oavsett hur den Helige Ande verkar, om han verkar på människan eller i den inkarnerade Guden, är det alltid arbetarna som uttrycker vad de är. Även om det är den Helige Ande som verkar, baserar sig verket på vad människan är i sig, eftersom den Helige Ande inte verkar utan grundval. Verket utförs alltså inte med ingenting, utan är alltid anpassat till faktiska förhållanden och verkliga tillstånd. Det är endast på detta sätt som människans sinnelag kan förvandlas och hennes gamla uppfattningar och tankar kan förändras. Vad människan uttrycker är vad hon ser, upplever och kan föreställa sig. Även om det är dogmer eller uppfattningar är de allesamman åtkomliga för människans tänkande. Oavsett hur stort människans verk är kan det inte överskrida omfattningen av människans upplevelse, vad hon ser eller vad

---

hon kan tänka sig eller begripa. Vad Gud uttrycker är vad Gud själv är, och det är utom räckhåll för människan, det vill säga utom räckhåll för människans tänkande. Han uttrycker sitt verk med att leda hela mänskligheten, och det är inte relevant för detaljerna i den mänskliga upplevelsen, utan det berör hans egen förvaltning. Medan människan ger uttryck för sin erfarenhet, ger Gud uttryck för sitt väsen. Detta väsen är hans inneboende sinnelag och det är utom räckhåll för människan. Människans erfarenhet är vad hon ser och kunskaper som förvärvats utifrån Guds uttryck av sitt väsen. Sådant seende och sådan kunskap kallas för människans väsen. De uttrycks på grundval av en av människans inneboende sinnelag och hennes faktiska kaliber; därför kallas de också för människans väsen. Människan är kapabel att dela gemenskap om vad hon ser och upplever. Det hon inte har upplevt eller sett eller som hennes sinne inte kan nå — det som hon inte har inom sig — är hon oförmögen att dela i gemenskap. Om det som människan uttrycker inte är hennes erfarenhet, är det hennes fantasi eller en lärosats. Enkelt uttryckt finns det inte någon verklighet i hennes ord. Om du aldrig varit i kontakt med samhällsreliga ting skulle du inte kunna dela gemenskap om de komplexa förhållandena i samhället på ett tydligt sätt. Om du inte har någon familj och andra människor talar om familjefrågor, kan du inte förstå det mesta av vad de säger. Så vad människan delar i gemenskap och det verk hon utför representerar hennes inre väsen. Om någon delar gemenskap om sin förståelse av tuktan och dom, och du har någon erfarenhet av det, vågar du inte förneka dennes kunskap, än mindre vågar du vara hundra procent säker på den. Det beror på att det han delar gemenskap om är något som du aldrig har upplevt, något du aldrig har vetat, och ditt sinne kan inte föreställa sig det. Det enda du kan ta med dig av hans kunskap är en framtida väg som relaterar till tuktan och dom. Men denna väg kan endast tjäna som förståelse baserat på en lärosats och kan inte ersätta din egen förståelse, än mindre din erfarenhet. Du kanske tänker att det han säger är helt korrekt, men när du upplever finner du att det i många avseenden är oanvändbart. Du kanske tycker att en del av kunskapen du hör är fullständigt ogörlig; du har uppfattningar om det just då, och även om du accepterar det gör du det bara motvilligt. Men när du upplever blir kunskapen som ger dig uppfattningar ditt sätt att praktisera. Och ju mer du praktiserar, desto bättre förstår du det sanna värdet och betydelsen av hans ord. När du har haft upplevelsen kan du tala om den kunskap du då bör ha om de saker som du har upplevt. Dessutom kan du skilja mellan dem vars

---

kunskap är reell och användbar och dem vars kunskap baseras på dogmer och är värdelös. Huruvida den kunskap du talar stämmer överens med sanningen beror alltså till stor del på om du har praktisk erfarenhet. Om det finns sanning i din upplevelse, kommer din kunskap att vara användbar och värdefull. Genom din upplevelse kan du också få omdöme och insikt, fördjupa din kunskap och öka din visdom och ditt sunda förnuft rörande ditt uppträdande. Den kunskap som talas av människor som inte besitter sanningen är lärosatser, oavsett hur stor den är. Den här sortens person kan mycket väl vara väldigt intelligent när det gäller köttsliga ting men kan inte göra någon urskiljning när det gäller andliga frågor. Det beror på att sådana personer inte har någon erfarenhet av andliga frågor över huvud taget. De är personer som inte är upplysta i andliga frågor och inte förstår andliga ting. Oavsett vilken typ av kunskap du ger uttryck för, bara det är ditt väsen, så är det din personliga erfarenhet, din verkliga kunskap. Vad de som enbart uttrycker dogmer — alltså de som inte besitter sanningen eller verkligheten — talar om, kan också sägas vara deras väsen, eftersom de bara kunnat komma fram till sin trossats genom djup begrundan och den således är resultatet av deras sinnes djupa funderingar, men det är bara en trossats, den är inget annat än fantasi! Olika sorters människors erfarenheter representerar det som finns inom dem. Alla dessa som saknar andlig erfarenhet är oförmögna att tala om kunskap om sanningen eller korrekt kunskap om olika slags andliga ting. Vad människan uttrycker är vad hon är inombords — det är säkert. Om man vill ha kunskap om andliga ting och sanningen måste man ha verklig erfarenhet. Om du inte kan tala tydligt om sunt förnuft som berör människans liv, hur mycket mindre kommer du då inte att kunna tala om andliga ting? De som kan leda kyrkor, förse människor med liv och vara apostlar till folket måste ha faktiska erfarenheter, måste ha en korrekt förståelse av andliga ting, en riktig uppskattning och erfarenhet av sanningen. Endast sådana människor är kvalificerade att vara arbetare eller apostlar som leder kyrkorna. Annars kan de endast följa som de minsta och kan inte leda, än mindre vara apostlar som kan förse människor med liv. Detta beror på att apostlarnas funktion inte är att fly eller strida, utan att utföra arbetet med att bistå med liv och leda andra att förändra sitt sinnelag. Det som utför denna funktion får axla ett stort ansvar som inte är något som varje individ klarar. Den här sortens verk kan endast utföras av dem med livsväsen, det vill säga de som har erfarenhet av sanningen. Det kan inte företas av vem som helst som

---

kan ge upp, fly eller är villig att spendera. Människor som inte har någon erfarenhet av sanningen, som inte har beskurits eller dömts, är oförmögna att utföra den här sortens verk. Människor utan erfarenhet, det vill säga människor utan verklighet, kan inte se verkligheten tydligt eftersom de själva inte besitter denna aspekt. Den här sortens person är alltså inte bara oförmögen att utföra ledarskapsarbete, utan kommer att vara föremål för eliminering om han inte har någon sanning under en längre tidsperiod. Det seende du talar om kan bevisa de umbäranden du varit med om i livet, i vilka avseenden du har blivit tuktad och i vilka frågor du har blivit dömd. Det här gäller även prövningarna: De saker man är förfinad i, de saker man är svag i, det är de saker man har erfarenheter av, de saker man har vägar i. Om man till exempel lider av äktenskapliga frustrationer delar man oftast i gemenskap: ”Tack Gud, prisad vare Gud, jag måste tillfredsställa Guds hjärtas önskan och bära fram mitt hela liv, lägga mitt äktenskap helt i Guds händer. Jag är villig att viga hela mitt liv åt Gud.” Allting i människan kan visa vad hon är genom gemenskap. Takten i en persons tal, om han talar högt eller tyst — sådana saker som inte är en fråga om erfarenhet, kan inte representera vad han har och är. De kan bara visa om hans karaktär är bra eller dålig, eller om hans natur är bra eller dålig, men de kan inte likställas med huruvida han har erfarenheter. Om man har förmåga att uttrycka sig när man talar, eller hur skickligt eller fort man talar, är bara en fråga om övning och kan inte ersätta personens erfarenhet. När du talar om dina individuella erfarenheter, delar du i gemenskap det som du fäster stor vikt vid och alla saker inom dig. Mitt tal representerar mitt vara, men det jag säger är utom räckhåll för människan. Vad jag säger är inte det som människan upplever, och det är inte något som människan kan se, det är inte heller något som människan kan röra vid, men det är vad jag är. Vissa människor erkänner bara att det jag delar i gemenskap är vad jag har upplevt, men de inser inte att det är Andens direkta uttryck. Vad jag säger är naturligtvis vad jag har upplevt. Det är jag som har utfört förvaltningsverket i sex tusen år. Jag har upplevt allt från början av mänsklighetens skapelse tills nu; skulle jag då inte kunna prata om det? När det gäller människans natur har jag sett den tydligt och jag har iakttagit den under lång tid; skulle jag då inte kunna tala tydligt om den? Eftersom jag tydligt har sett människans innersta väsen, är jag i stånd att tukta människan och döma henne, för alla människor kom från mig men har fördärvats av Satan. Givetvis är jag också i stånd att bedöma det verk jag har utfört. Även om det inte är mitt kött som utför

---

det här verket, är det Andens direkta uttryck, och detta är vad jag har och vad jag är. Därför är jag kvalificerad att uttrycka det och att utföra det verk som jag bör utföra. Vad människor säger är vad de har upplevt. Det är vad de har sett, vad deras förstånd kan fatta och vad deras sinnen kan registrera. Det är vad de kan dela i gemenskap. De ord som talas av Guds inkarnerade kött är Andens direkta uttryck och uttrycker det verk som har utförts av Anden. Köttet har inte upplevt eller sett det, men uttrycker ändå hans väsen, eftersom köttets substans är Anden, och han uttrycker Andens verk. Det är det verk som Anden redan har utfört, även om köttet inte kan nå det. Efter inkarnationen, genom köttets uttryck, gör han det möjligt för människor att lära känna Guds väsen och låter människor att se Guds sinnelag och det verk han har utfört. Människans verk gör det möjligt för människor att få mer klarhet i vad de skall träda in i och vad de bör förstå. Det inbegriper att leda människor mot att förstå och uppleva sanningen. Människans verk är att bistå människor; Guds verk är att öppna upp nya vägar och nya epoker för mänskligheten, och att uppenbara för människor det som dödliga inte känner till så att de kan lära känna hans sinnelag. Guds verk är att leda hela mänskligheten.

Den Helige Andes verk handlar uteslutande om att göra det möjligt för människor att få fördelar; det handlar uteslutande om att uppbygga människor; det finns inget verk som inte är till gagn för människor. Det spelar ingen roll om sanningen är djup eller grund och det spelar ingen roll vad deras kaliber är som accepterar sanningen — vadhelst den Helige Ande gör så är det till nytta för människor. Men den Helige Andes verk kan inte utföras direkt, utan det måste gå igenom de människor som samarbetar med honom. Det är bara på detta sätt som resultaten av den Helige Andes verk kan uppnås. När det är den Helige Andes direkta verk har det förstås inte blivit förvanskat alls, men när han använder människan som mellanhand blir det ordentligt uppblandat och är inte den Helige Andes ursprungliga verk. På så sätt förändras sanningen i olika utsträckning. Anhängare tar inte emot den Helige Andes ursprungliga avsikt utan en kombination av den Helige Andes verk och människans erfarenhet och kunskap. Den del av den Helige Andes verk som anhängare tar emot är riktig. Den mänskliga erfarenhet och kunskap som tas emot varierar eftersom arbetarna är olika. När arbetare väl har den Helige Andes upplysning och vägledning, upplever de fortsättningsvis utifrån denna upplysning och vägledning. I dessa upplevelser kombineras människans sinne och erfarenhet liksom mänsklighetens natur, och därefter får de den kunskap eller

---

det seende de bör få. Det här är praktiserandets väg efter det att människan har upplevt sanningen. Denna praktiserandets väg är inte alltid densamma eftersom människor har olika erfarenheter och upplever olika saker. På så sätt resulterar samma upplysning från den Helige Ande i olika kunskaper och praktiseranden, eftersom de som tar emot upplysningen är olika. En del människor gör små misstag under utövandet medan andra gör stora misstag, och några gör inget annat än misstag. Det beror på att människor förmåga att förstå skiljer sig åt, och på att deras faktiska kaliber också skiljer sig åt. Vissa människor förstår saker på ett vis när de hört ett budskap, medan andra människor förstår saker på ett annat vis när de hört en sanning. Vissa människor avviker något, och vissa förstår inte den verkliga innebörden i sanningen över huvud taget. Därför är det så att hur man förstår en sak avgör hur man kommer att leda andra; detta är fullständigt sant, eftersom ens verk bara består av att uttrycka sitt väsen. Människor som leds av dem som har en riktig förståelse av sanningen kommer också att ha en riktig förståelse av sanningen. Även om det finns människor som brister i förståelse är de mycket få, och alla människor kommer inte att ha fel. Om någon har fel i sin förståelse av sanningen kommer de som följer honom utan tvivel också att ha fel. Dessa människor kommer att ha fel i ordets alla bemärkelser. I hur hög grad anhängarna förstår sanningen beror till stor del på arbetarna. Sanningen från Gud är självfallet korrekt och felfri och absolut tillförlitlig. Men arbetarna har inte alltigenom rätt och kan inte sägas vara helt tillförlitliga. Om arbetare har ett sätt att utöva sanningen som är mycket användbart, då kommer också anhängare att ha ett sätt att praktisera. Om arbetarna inte hade ett sätt att utöva sanningen utan bara hade lärosatser, skulle inte anhängarna ha någon verklighet. Anhängares kaliber och natur bestäms vid födseln och är inte förknippad med arbetarna. Men i vilken utsträckning anhängare förstår sanningen och känner Gud beror på arbetarna (detta gäller bara vissa personer). Hur en arbetare än är, sådan kommer anhängarna han leder att bli. Det en arbetare uttrycker är sitt eget väsen, utan förbehåll. De krav han ställer på sina anhängare är vad han själv är beredd att åstadkomma eller vad han kan åstadkomma. De flesta arbetare ställer krav på sina anhängare utifrån vad de själva gör, trots att det finns mycket som människor inte kan göra över huvud taget. Det människor inte kan åstadkomma blir ett hinder för deras inträde.

Det är mycket färre avvikelser i det verk som utförs av dem som genomgått beskärning, åtgärder, dom och tuktan, och deras verks uttryck är mycket mer korrekt. De som förlitar sig på sin naturlighet då de verkar gör väldigt stora misstag. Det finns alltför mycket naturlighet i ofullkomliga människors verk, vilket utgör ett betydande hinder för den Helige Andes verk. Oavsett hur bra en människas kaliber är måste hon också genomgå beskärning, hanteras och dömas innan hon kan utföra Guds uppdrag. Om hon inte har genomgått denna dom spelar det ingen roll hur bra hon utför sitt arbete — det kan inte överensstämja med sanningens principer utan är enbart naturlighet och mänsklig godhet. De som har genomgått beskärning, åtgärder och dom utför arbetet mer exakt än de som inte har beskurits, åtgärdats och dömts. De som inte har genomgått dom uttrycker ingenting annat än mänskligt kött och mänskliga tankar blandat med en massa mänsklig intelligens och medfödda begåvningar. Det är inte människans rätta uttryck för Guds verk. De människor som följer dem förs inför dem av sin inneboende kaliber. Eftersom de uttrycker alltför många mänskliga syner och erfarenheter, som knappast har någon anknytning till Guds ursprungliga avsikt och avviker alldeles för mycket från den, kan inte en sådan persons verk föra människor inför Gud utan inför honom. De som inte har genomgått dom och tuktan är följaktligen inte kvalificerade att utföra det arbete Gud gett dem i uppdrag att utföra. En kvalificerad arbetare kan föra in människor på den rätta vägen och låta dem gå djupare in i sanningen. Det verk han utför kan föra människor inför Gud. Dessutom kan det verk han utför variera från individ till individ och är inte bundet av regler, utan tillåter människor att bli och vara fria. Vidare kan de successivt växa i livet och gå allt djupare in i sanningen. En okvalificerad arbetares verk infriar inte alls förväntningarna; hans verk är dåraktigt. Han kan bara föra in människor i regler; hans krav på människor varierar inte från individ till individ; han verkar inte med utgångspunkt från människors faktiska behov. I denna typ av verk finns det alltför många regler och alltför många lärosatser, och det kan inte föra in människor i verkligheten eller i en normal tillväxt i livet. Det kan bara göra det möjligt för människor att hålla fast vid ett fåtal värdelösa regler. Denna typ av vägledning kan bara leda människor vilse. Han leder dig att bli sådan som han själv är; han kan föra dig in i vad han har och är. För att anhängare skall kunna urskilja om ledare är kapabla, är det viktigaste att se på vägen de leder och på resultaten av deras verk, och se efter om anhängare erhåller principerna i enlighet med

---

sanningen och om de erhåller sätt att praktisera som är lämpliga för att de ska bli förvandlade. Du måste skilja mellan de olika sorters människors olika verk; du ska inte vara en dåraktig anhängare. Det här påverkar frågan om ditt inträde. Om du inte kan avgöra vilken persons ledarskap som har en väg och vilken som inte har det, blir du lätt lurad. Allt detta har en direkt inverkan på ditt eget liv. Det finns alltför mycket som är naturligt i ofullkomnade människors verk; alltför mycket mänsklig vilja är inblandad. Deras väsen är naturlighet, vad de är födda med, inte livet efter att ha genomgått hantering eller verkligheten efter att ha förvandlats. Hur kan en sådan person stödja dem som strävar efter liv? Människans ursprungliga liv är hennes medfödda intelligens eller begåvning. Denna typ av intelligens eller begåvning är väldigt långt från Guds exakta krav på människan. Om en människa inte har fullkomnats och hennes fördärvade sinnelag inte har beskurits och hanterats, kommer det att finnas ett stort gap mellan sanningen och det hon uttrycker. Det kommer att vara uppblandat med vaga saker som hennes fantasi, ensidiga erfarenhet och så vidare. Oavsett hur hon verkar känner folk dessutom att där inte finns något övergripande mål och inte någon sanning som lämpar sig för alla människors inträde. De flesta av de krav som ställs på människor fordrar att de gör sådant som är omöjligt för dem, som att lära en gammal hund att sitta. Detta är den mänskliga viljans verk. Människans fördärvade sinnelag, hennes tankar och uppfattningar, genomsyrar alla delar av hennes kropp. Människan är inte född med instinkten att utöva sanningen, och hon har inte heller instinkten att direkt förstå sanningen. När den här sortens naturliga person verkar, utgör inte det, i kombination med människans fördärvade sinnelag, ett avbrott? Men en människa som har fullkomnats har erfarenhet av den sanning som människor ska förstå och kunskap om deras fördärvade sinnelag, så att det som är vagt och överkligt i hennes verk gradvis minskar, de mänskliga inslagen blir färre och hennes arbete och tjänande kommer allt närmare de krav Gud ställer. Därmed har hennes arbete trätt in i sanningens verklighet och även blivit realistisk. I synnerhet tankarna i människans sinne hindrar den Helige Andes verk. Människan har en rik fantasi, rimlig logik och gammal erfarenhet av att hantera angelägenheter. Om inte dessa genomgår beskärning och korrigering är allesamman hinder för verket. Därför kan människans verk aldrig nå den mest riktiga nivån, i synnerhet inte ofullkomliga människors verk.

Människans verk har en omfattning och begränsningar. En person kan bara utföra verk som hör till en viss fas och kan inte utföra hela epokens verk — annars skulle han leda in människor i regler. Människans verk kan endast tillämpas på en viss tid eller fas. Det beror på att människans erfarenhet har en viss spännvidd. Man kan inte jämföra människans verk med Guds verk. Människans sätt att praktisera och hennes kunskap om sanningen kan tillämpas på ett visst område. Du kan inte säga att den väg som människan vandrar helt och hållet är den Helige Andes vilja, eftersom människan bara kan upplysas av den Helige Ande och inte kan vara helt uppfylld av den Helige Ande. De saker som människan kan uppleva är alla inom ramen för normal mänsklighet och kan inte överskrida den spännvidd av tankar som finns i det normala mänskliga sinnet. Alla dessa som kan leva ut sanningens verklighet upplever inom denna spännvidd. När de upplever sanningen är det alltid en normal mänsklig upplevelse under den Helige Andes upplysning, inte en typ av upplevelse som avviker från det normala mänskliga livet. De upplever sanningen upplysta av den Helige Ande på grundvalen av att de lever sina mänskliga liv. Denna sanning varierar dessutom från person till person, och dess djup är relaterat till personens tillstånd. Man kan bara säga att den väg som de vandrar är ett normalt mänskligt liv för en människa som strävar efter sanningen, och att det är den väg som en normal person som har den Helige Andes upplysning vandrar. Man kan inte säga att vägen de vandrar är den som den Helige Ande tagit. Eftersom de människor som strävar inte är likadana, är inte heller den normala mänskliga upplevelsen av den Helige Andes verk likadant. Eftersom de miljöer de upplever och spännvidden av deras erfarenheter inte är desamma, på grund av blandningen i deras sinne och tankar, är deras upplevelse dessutom uppblandad i olika hög grad. Varje person förstår en sanning i enlighet med sina individuella förutsättningar. Individens förståelse av sanningens verkliga innebörd är inte komplett utan utgör endast en eller några få aspekter av den. Spännvidden för människans upplevelse av sanningen baserar alltid på individernas olika betingelser och är därför inte densamma. På så sätt är den kunskap som uttrycks av olika personer om samma sanning inte densamma. Människans erfarenhet har alltså alltid begränsningar och kan inte helt och hållet representera den Helige Andes vilja, och människans verk kan inte uppfattas som Guds verk även om det som uttrycks av människan överensstämmer mycket väl med Guds vilja och även om människans erfarenhet är mycket nära det fullkomnande verk som den Helige Ande ska utföra.

Människan kan bara vara Guds tjänare och utföra det verk som Gud anförtrot henne. Människan kan bara uttrycka kunskapen under den Helige Andes upplysning och de sanningar hon vunnit genom sina personliga upplevelser. Människan är okvalificerad och har inte förutsättningarna att vara ett utlopp för den Helige Ande. Hon har inte rätt att säga att människans verk är Guds verk. Människan har människans arbetsprinciper och alla människor har olika upplevelser och olika betingelser. Människans verk omfattar alla hennes upplevelser under den Helige Andes upplysning. Dessa upplevelser kan endast representera människans väsen och de representerar inte Guds väsen eller den Helige Andes vilja. Därför kan inte vägen som människan vandrar sägas vara den väg som den Helige Ande vandrat, eftersom människans verk inte kan representera Guds verk, och eftersom människans verk och människans erfarenhet inte utgör den Helige Andes fullständiga vilja. Människans verk är benäget att förfalla till en regel, och metoden för hennes verk kan lätt stängas in i en begränsad räckvidd och kan inte leda människor in på en fri väg. De flesta anhängare lever inom en begränsad räckvidd, och deras sätt att uppleva är också begränsat i sin omfattning. Människans upplevelse är alltid begränsad; metoden för hennes verk begränsar sig också till ett fåtal typer och kan inte jämföras med den Helige Andes verk eller Guds eget verk — det beror på att människans erfarenhet när allt kommer omkring är begränsad. Hur än Gud utför sitt verk, finns det inga regler för det; hur det än utförs, är det inte begränsat till ett enda sätt. Det finns inga regler över huvud taget för Guds verk – hela hans verk är befriat och fritt. Oavsett hur mycket tid människan ägnar åt att följa honom, kan hon inte sammanfatta några lagar för hans sätt att verka. Även om hans verk är principfast, utförs det alltid på nya sätt och utvecklar sig alltid på nya sätt som ligger bortom människans räckvidd. Under en viss tidsperiod kan Gud utföra flera olika slags verk och leda på olika sätt, och han låter alltid människor få nya inträden och nya förändringar. Du kan inte komma på lagarna för hans verk eftersom han alltid är verksam på nya sätt. Endast på detta sätt undviker Guds efterföljare att falla in i regler. Guds eget verk undviker alltid människors uppfattningar och motsätter sig deras uppfattningar. Endast de som följer och strävar efter honom med ett sant hjärta kan få sitt sinne omvandlat och kan leva fritt, utan att vara underkastade några regler eller hämmas av några religiösa uppfattningar. De krav som människans verk ställer på människor baseras på hennes egen erfarenhet och på vad hon själv kan åstadkomma. Normen för dessa krav

---

är begränsad inom en viss omfattning och metoderna för utövande är också mycket begränsade. Anhängare lever därmed omedvetet inom denna begränsade omfattning, och allt eftersom tiden går blir de till regler och ritualer. Om en periods arbete leds av en person som inte har genomgått Guds personliga fullkomnande och inte har genomgått dom, kommer alla hans anhängare att bli religionsutövare och experter på att motsätta sig Gud. Om någon är en kvalificerad ledare, måste den personen följaktligen ha genomgått dom och accepterat att bli fullkomnad. De som inte har utstått dom uttrycker bara sådant som är vagt och överkligt, även om de kanske har den Helige Andes verk. Med tiden kommer de att leda människor till vaga och övernaturliga regler. Det verk som Gud utför stämmer inte överens med människans kött; det överensstämmer inte med människans tankar, utan bestrider människans uppfattningar; det är inte uppblandat med en vag religiös ton. Hans verks resultat är utom räckhåll för människans tänkande och kan inte uppnås av en människa som han inte har gjort fullkomlig.

Det är alltför lätt för människan att utföra arbete i sitt sinne. Exempelvis pastorer och ledare i den religiösa världen förlitar sig på att deras gåvor och ställning ska göra jobbet åt dem. Människor som följer dem under lång tid kommer att smittas av deras gåvor och påverkas av en del av vad de är. De fokuserar på människors gåvor, förmågor och kunskap, och de lägger vikt vid en del övernaturliga saker och många djupsinniga, orealistiska lärosatser (dessa djupsinniga lärosatser är naturligtvis ouppnåeliga). De fokuserar inte på förändringar i folks sinnelag utan snarare på att träna folk att predika och arbeta genom att förbättra människors kunskap och överflöd av religiösa lärosatser. De fokuserar inte på hur mycket människors sinnelag förändras eller hur väl människor förstår sanningen. De befattar sig inte med människors substans och än mindre försöker de att lära känna människors normala och onormala tillstånd. De bemöter inte människors föreställningar eller avslöjar deras föreställningar, och än mindre beskär de folks brister eller fördärvligheter. De flesta som följer dem tjänar med sina gåvor och allt de uttrycker är religiösa föreställningar och teologiska teorier som helt saknar kontakt med verkligheten och är totalt oförmögna att ge människor liv. Faktum är att kärnan i deras arbete är att driva upp talanger, ta en person som saknar allt och göra honom till en begåvad präst med teologiexamen som sedan går vidare till att arbeta och leda. Kan du hitta några lagar för det i Guds sextusenåriga verk? Det finns en massa regler och

---

restriktioner i det verk som människan utför, och den mänskliga hjärnan är alldeles för dogmatisk. Så vad människan uttrycker är en viss kunskap och insikt i alla sina upplevelser. Bortsett från det kan hon inte uttrycka någonting. Människans erfarenheter eller kunskaper kommer inte ur hennes medfödda gåvor eller hennes instinkt, utan de uppstår på grund av Guds vägledning och Guds direkta vallning. Människan har bara organet för att acceptera denna vallning och inte organet för att direkt uttrycka vad gudomlighet är. Människan är oförmögen att vara källan, hon kan bara vara ett kärl som tar emot vatten från källan. Detta är den mänskliga instinkten, det organ som man bör ha som människa. Om en person förlorar organet för att acceptera Guds ord och förlorar den mänskliga instinkten, då förlorar den personen också det som är mest värdefullt och mister den skapade människans plikt. Om en person inte har någon kunskap eller erfarenhet av Guds ord eller hans verk, mister den personen sin plikt, den plikt han bör fullgöra som en skapad varelse, och han förlorar den skapade varelsens värdighet. Det är Guds instinkt att uttrycka vad gudomlighet är, oavsett om den uttrycks i köttet eller direkt av Anden; detta är Guds pastoral verksamhet. Människan uttrycker sina egna erfarenheter eller sin kunskap (alltså uttrycker vad hon är) under eller efter Guds verk; det här är människans instinkt och människans plikt; det är vad människan bör åstadkomma. Trots att människans uttryck ligger långt från vad Gud uttrycker och det finns en mängd regler i det som människan uttrycker, måste hon fullgöra den plikt hon har att fullgöra och göra vad hon måste göra. Människan bör göra allt som står i mänsklig makt för att fullgöra sin plikt, och där bör inte finnas ens den minsta reservation.

Efter att ha arbetat i många år, kommer människan att kunna sammanfatta en del erfarenhet från dessa arbetsår, liksom den visdom och de regler hon samlat på sig. Den som arbetar länge vet hur man känner rörelsen av den Helige Andes verk, vet när den Helige Ande verkar och när han inte gör det. Han vet hur man delar gemenskap när man bär en börda, han är medveten om det normala tillståndet för den Helige Andes verk och det normala tillståndet för människors tillväxt i livet. Sådan är en person som har varit verksam i flera år och känner den Helige Andes verk. De som har arbetat länge talar säkert och lugnt; de är samlade även när de inte har något att säga. Inombords kan de fortsätta be om att söka den Helige Andes verk; de har erfarenhet av att arbeta. En person som har verkat länge och har en mängd lärdomar och erfarenhet har massor

---

inombords som står i vägen för den Helige Andes verk; det här är en defekt som beror på hans långvariga arbete. En person som just börjat arbeta har inte fört in mänskliga lärdomar eller erfarenheter, och har i synnerhet ingen aning om hur den Helige Ande verkar. Men under arbetets gång lär han sig successivt att uppfatta hur den Helige Ande verkar och blir medveten om vad han måste göra för att få den Helige Andes verk, vad han ska göra för att slå till exakt mot andras sårbarheter, liksom andra sådana allmänna kunskaper som dessa som verkar bör ha. Med tiden kommer denna visdom och allmänna kunskap om arbetet att vara lika bekant för honom som hans egen ficka, och han verkar kunna använda det med lätthet när han arbetar. Men när den Helige Ande ändrar sitt arbetssätt fortsätter han att hålla sig till sin gamla arbetserfarenhet och sina gamla arbetsregler och vet mycket lite om arbetets nya inriktning. År av arbete och av att vara full av den Helige Andes närvaro och vägledning ger honom fler och fler lärdomar och erfarenheter i arbetet. Det här fyller honom med en självkänsla som inte är stolthet. Han är med andra ord riktigt nöjd med sitt eget arbete och mycket belåten med den allmänna kunskap som han har fått om den Helige Andes verk. Särskilt de saker som andra människor inte har uppnått eller insett ger honom ännu mer tilltro till sig själv; det verkar som om den Helige Andes verk inom honom aldrig kan utplånas, samtidigt som andra inte är kvalificerade att få denna specialbehandling. Endast människor av hans sort, som har arbetat i många år och utgör en stor tillgång, är kvalificerade att åtnjuta den. De här sakerna blir ett stort hinder för att han ska acceptera den Helige Andes nya verk. Även om han kan acceptera det nya verket, är det inte något som händer över en natt. Han kommer med säkerhet att fundera hit och dit många gånger innan han accepterar det. Den här situationen kan bara vändas successivt sedan hans gamla uppfattningar hanterats och hans gamla sinnelag har dömts. Utan att genomgå dessa steg ger han inte upp utan har svårt att acceptera den nya undervisningen och det nya verk som inte stämmer med hans gamla uppfattningar. Det här är det som är svårast att hantera i människan, och det är inte lätt att förändra. Om han som arbetare både kan uppnå en förståelse av den Helige Andes verk och räkna ut dess inriktning, och om han dessutom är i stånd att inte låta sig begränsas av sin arbetserfarenhet och i stånd att acceptera nytt verk i ljuset av gammalt verk, är han en klok man och en kvalificerad arbetare. Människor arbetar ofta under flera år utan att kunna sammanfatta sin arbetserfarenhet, eller också blir de förhindrade att acceptera

---

det nya arbetet efter att ha sammanfattat sin arbetserfarenhet och vishet och kan inte förstå eller behandla det gamla och det nya arbetet på rätt sätt. Människor är verkligen svårhanterliga! De flesta av er är på det här viset. De som upplevt åren med den Helige Andes verk har svårt att acceptera det nya arbetet — de är alltid fulla av uppfattningar som de har svårt att släppa — medan en människa som just har börjat arbeta saknar allmän kunskap om arbetet och vet inte ens hur hon skall hantera några av de enklaste frågorna. Ni människor är verkligen besvärliga! De som har längre tjänstgöringstid bakom sig är så stolta och självgoda att de har glömt varifrån de kom. De ser alltid ner på yngre människor, och samtidigt kan de inte acceptera det nya verket och släppa de uppfattningar de har samlat på sig och behållit genom åren. Trots att dessa unga okunniga människor kan acceptera lite av den Helige Andes nya verk och är riktigt entusiastiska, blir de alltid förvirrade och vet inte vad de skall göra när de stöter på problem. Även om de är entusiastiska, är de alltför okunniga. De har bara lite kunskap om den Helige Andes verk och kan inte tillämpa den i sitt liv; den är bara en lärosats som inte är till någon nytta alls. Det finns alldeles för många människor som du; hur många är lämpliga att användas? Hur många finns det som kan lyda den Helige Andes upplysning och ljus och lyckas uppfylla Guds vilja? Det verkar som om de av er som har varit anhängare tills nu har varit mycket lydiga, men faktum är att ni inte har övergett era uppfattningar, ni söker fortfarande i Bibeln, tror på vaghet eller irrar mellan olika uppfattningar. Det finns ingen som undersöker dagens faktiska verk noga eller fördjupar sig i det. Du accepterar dagens sätt med dina gamla föreställningar. Vad kan du vinna med en sådan tro? Man skulle kunna säga att det finns en massa uppfattningar dolda inom dig som inte har avslöjats än, och det beror bara på att du anstränger dig maximalt för att dölja dem och inte avslöjar dem med lätthet. Du accepterar inte det nya arbetet uppriktigt och du har inga planer på att överge dina gamla uppfattningar; ni har alltför många livsfilosofier och de är alltför fast rotade. Ni överger inte era gamla föreställningar och ni tar motvilligt itu med det nya arbetet. Era hjärtan är alltför lömska, och ni kan helt enkelt inte ta till er det nya arbetets steg. Kan sådana oduglingar som du utföra arbetet med att sprida evangeliet? Klarar du av att ta dig an verket med att sprida det till hela universum? Dina vanor hindrar dig från att förvandla ditt sinne och lära känna Gud. Om du fortsätter på det här viset, kommer du med säkerhet att elimineras.

Du måste veta hur du skiljer mellan Guds verk och människans verk. Vad kan du se av människans verk? Det finns många element av människans erfarenhet i hennes verk; vad människan uttrycker är vad hon är. Guds eget verk uttrycker också vad han är, men vad han är skiljer sig från vad människan är. Vad människan är, är representativt för hennes erfarenhet och liv (vad hon upplever eller möter i sitt liv eller vilka livsfilosofier hon har), och människor som lever i olika miljöer uttrycker olika väsen. Huruvida du har sociala erfarenheter och hur du faktiskt lever och upplever i din familj kan ses i vad du uttrycker, medan du inte kan se på den inkarnerade Gudens verk huruvida han har sociala erfarenheter eller inte. Han är väl medveten om människans innersta väsen och han kan avslöja alla sorters människors olika vanor. Han är ännu bättre på att avslöja människors fördärvade sinnelag och upproriska beteende. Han lever inte bland de världsliga människorna, men han är medveten om de dödligas natur och de världsliga människornas fördärv. Detta är vad han är. Även om han inte hanterar världen vet han hur världen ska hanteras, eftersom han förstår den mänskliga naturen till fullo. Han känner till Andens verk både i dag och i det förflutna, det verk som människans ögon inte kan se och människans öron inte kan höra. Detta inbegriper visdom som inte är en levnadsfilosofi och under som är svåra för människor att fatta. Det här är vad han är, tillgänglig för människor men även dold för människor. Vad han uttrycker är inte vad en enastående person är, utan Andens inneboende egenskaper och väsen. Han reser inte jorden runt, men han vet allt om världen. Han kontakter "antropoiderna" som varken har någon kunskap eller insikt, men han uttrycker ord som är högre än kunskap och bortom stora män. Han lever hos en grupp tröga och avtrubbade människor som inte är mänskliga och inte förstår de mänskliga konventionerna och livet, men han kan uppmana människorna att leva ut normal mänsklighet och samtidigt avslöja människosläktets usla och låga mänsklighet. Allt detta är vad han är, högre än någon person av kött och blod. För honom är det onödigt att uppleva ett komplicerat, omständligt och sjaskigt samhällsliv för att utföra det verk som han behöver utföra och för att grundligt avslöja den fördärvade mänsklighetens innersta väsen. Det sjaskiga samhällslivet uppbygger inte hans kött. Hans verk och ord uppenbarar endast människans olydnad och förser inte människan med erfarenheten och lärdomarna för att hantera världen. Han behöver inte undersöka samhället eller människans familj när han förser människan med liv. Att blotta och döma människan är inte ett uttryck för

---

hans köotts upplevelser; det sker för att uppenbara människans orättfärdighet efter att länge ha känt till människas olydnad och avskytt mänsklighetens fördärv. Det verk han utför är enbart till för att uppenbara hans sinne lag för människan och uttrycka hans väsen. Det är bara han som kan utföra detta verk; det är inte något som en person av kött och blod kan åstadkomma. Med utgångspunkt från hans verk kan människan inte avgöra vad för sorts person han är. Människan kan inte heller klassificera honom som en skapad person utifrån hans verk. Vad han är gör det också omöjligt att klassificera honom som en skapad person. Människan kan bara betrakta honom som icke-mänsklig, men vet inte vilken kategori hon skall placera honom i, så hon tvingas räkna honom till kategorin Gud. Att hon gör det är förklarligt, eftersom han har utfört en mängd verk bland människorna som människan inte kan utföra.

Det verk som Gud utför representerar inte hans köotts erfarenhet; det verk som människan utför representerar människans erfarenhet. Alla pratar om sin personliga erfarenhet. Gud kan uttrycka sanningen direkt, medan människan bara kan uttrycka motsvarande erfarenhet efter att ha upplevt sanningen. Guds verk har inga regler och är inte underställt tid eller geografiska begränsningar. Han kan när som helst och var som helst uttrycka vad han är. Han verkar som han behagar. Människans verk har villkor och sammanhang; annars kan hon inte verka och kan inte uttrycka sin kunskap om Gud eller sin erfarenhet av sanningen. Man behöver bara se på skillnaderna mellan dem för att avgöra om det är Guds eget verk eller människans verk. Om det inte finns något verk som Gud själv utfört och det enda som finns är människoverk, säger det er helt enkelt att dessa människors undervisning är högklassig och går utöver alla andras kapacitet. Deras tonfall, deras principer när de hanterar saker och deras erfarna och stabila sätt att verka är utom räckhåll för andra. Ni beundrar allesamman dessa människor med förnämlig mänsklighet, men ni kan inte utifrån Guds verk och ord se hur förnämlig hans mänsklighet är. Tvärtom är han vanlig, och när han verkar är han normal och verklig, men också gränslös för vanliga dödliga, vilket får människor att känna en slags vördnad för honom. Kanske är en persons upplevelse i sitt arbete särskilt högklassig, eller kanske är hans fantasi och resonemang synnerligen lysande och hans mänsklighet synnerligen god; det här kan vinna människors beundran, men det kan inte väcka deras vördnad och fruktan. Alla människor beundrar dem som har förmågan att arbeta och som har djup särskilt djup erfarenhet och kan praktisera sanningen, men dessa kan aldrig framkalla

---

vördnad utan bara beundran och avund. Men människor som har upplevt Guds verk beundrar inte Gud, utan känner i stället att hans verk är bortom mänskligt räckhåll och ofattbart för människan, och att det är friskt och underbart. När människor upplever Guds verk är deras första kunskap om honom att han är outgrundlig, vis och underbar, och omedvetet vördar de honom och känner hemligheten i det verk han utför som är utom räckhåll för människans sinne. Människor vill bara kunna uppfylla hans krav och tillfredsställa hans önskningar; de vill inte överträffa honom, eftersom det verk han utför sträcker sig bortom människans tänkande och fantasi och inte kan utföras av människan. Människan känner inte ens själv till sina egna brister, medan Gud har öppnat upp en ny väg och kommit för att leda människan in i en nyare och vackrare värld, så att mänskligheten har gjort nya framsteg och fått en ny start. Vad människan känner för honom är inte beundran, eller rättare sagt, inte bara beundran. Deras djupaste upplevelse är vördnad och kärlek — deras känsla är att Gud verkligen är underbar. Han utför verk som människan inte kan utföra och han säger saker som människan är oförmögen att säga. Människor som har erfarit hans verk upplever alltid en obeskrivbar känsla. I synnerhet människor med djupare upplevelser älskar Gud. De känner alltid hans ljuvlighet, känner att hans verk är så vist, så underbart, och det väcker en oändlig kraft i dem. Det är inte fruktan eller sporadisk kärlek och respekt, utan en djup känsla av Guds medlidande och fördragsamhet med människan. Människor som har upplevt hans tuktan och dom upplever honom emellertid som storslagen och oantastlig. Inte ens de människor som har upplevt mycket av hans verk kan begripa honom; alla som verkligen vördar honom vet att hans verk inte stämmer med människors föreställningar utan alltid går mot deras föreställningar. Han har inget behov av att människor är fulla av beundran eller ger sken av att underkasta sig honom, utan han vill se verklig vördnad och verklig underkastelse. I så mycket av hans verk känner vem som helst med verklig erfarenhet vördnad för honom, och det är förnämligare än beundran. Människor har sett hans sinnelag på grund av hans tuktans- och domsverk, och därför vördar de honom i sina hjärtan. Gud ska vördas och åtlydas eftersom hans väsen och sinnelag inte är desamma som en skapad varelses utan står över en skapad varelses. Gud är självexisterande, evig och ett icke skapat väsen, och endast Gud är värdig vördnad och underkastelse; människan är inte kvalificerad för detta. Alla människor som har upplevt hans verk och verkligen lärt känna honom

---

känner därmed vördnad för honom. De som inte överger sina föreställningar om honom, det vill säga de som helt enkelt inte betraktar honom som Gud, hyser däremot inte någon vördnad för honom, och även om de följer honom är de inte erövrade utan olydiga människor av naturen. Han utför detta verk för att uppnå resultatet att alla skapade varelser kan vörda Skaparen, tillbe honom, och villkorslöst underkasta sig hans välde. Detta är det slutgiltiga resultatet som alla hans verk syftar till att åstadkomma. Om människor som har upplevt sådant verk inte vördar Gud, inte ens lite grann, om deras tidigare olydnad inte förändras över huvud taget, då kommer de tveklöst att elimineras. Om en persons attityd gentemot Gud bara handlar om att på avstånd beundra eller visa respekt och inte det minsta om att älska, är det så långt som en person med ett hjärta utan kärlek till Gud når, och den personen saknar förutsättningarna för att bli fullkomnad. Om så mycket verk inte kan vinna en persons sanna kärlek, betyder det att personen inte har vunnit Gud och inte uppriktigt strävar efter sanningen. En person som inte älskar Gud älskar inte sanningen och kan därmed inte vinna Gud, än mindre få Guds godkännande. Oavsett hur sådana människor upplever den Helige Andes verk, och oavsett hur de upplever dom, så kan de ändå inte vörda Gud. Det här är människor vars natur är oföränderlig och som har ett oerhört ogudaktigt sinnelag. Alla dessa som inte vördar Gud kommer att elimineras, bli föremål för bestraffning och straffas precis som de som gör det onda, och lida än mer än de som har gjort orättfärdiga ting.

Att känna till de tre stadierna i Guds verk är vägen till att känna Gud

Verket med att förvalta mänskligheten är uppdelat i tre stadier, vilket innebär att verket med att frälsa mänskligheten är uppdelat i tre stadier. Dessa tre stadier omfattar inte verket med att skapa världen, utan är snarare de tre stadierna av verket under lagens tidsålder, nådens tidsålder och rikets tidsålder. Verket med att skapa världen var verket med att framställa hela mänskligheten. Det var inte verket med att frälsa mänskligheten och har inget samband med verket med att frälsa mänskligheten. När världen skapades hade mänskligheten nämligen inte fördärvats av Satan, så det fanns inget behov av att utföra verket med mänsklighetens frälsning. Verket med att frälsa mänskligheten började först när mänskligheten hade fördärvats av Satan, och följaktligen inleddes även verket med att förvalta mänskligheten först efter det att mänskligheten hade fördärvats. Guds förvaltning av människan började med andra ord som ett resultat av verket med att frälsa mänskligheten och härrör inte ur verket med att skapa världen. Det var först sedan mänskligheten fått ett fördärvat sinnelag som det förvaltande verket kom till, så verket med att förvalta mänskligheten omfattar tre delar, snarare än fyra stadier eller fyra tidsåldrar. Detta är det enda korrekta sättet att hänvisa till Guds förvaltning av mänskligheten. När den sista tidsåldern når sitt slut kommer verket med att förvalta mänskligheten att ha upphört helt. Det förvaltande verkets avslutning innebär att verket med att frälsa hela mänskligheten har slutförts helt och hållet och att mänskligheten har nått sin resas slut. Verket med att förvalta mänskligheten skulle inte existera utan verket med att frälsa hela mänskligheten och inte heller skulle verket bestå av tre stadier. Det var just på grund av mänsklighetens förfall, och för att mänskligheten var i ett så trängande behov av frälsning, som Jehova avslutade världens skapelse och påbörjade lagens tidsålders verk. Först då påbörjades verket med att förvalta mänskligheten, vilket innebär att verket med att frälsa mänskligheten påbörjades först då. Att "förvalta mänskligheten" betyder inte att vägleda den nyskapade mänsklighetens liv på jorden (alltså en mänsklighet som ännu inte hade fördärvats). Snarare är det mänsklighetens frälsning som fördärvats av Satan; det handlar med andra ord om att förvandla denna fördärvade mänsklighet. Detta är innebörden i att förvalta mänskligheten. Verket med att frälsa mänskligheten omfattar inte verket med att skapa världen, så verket med att förvalta mänskligheten omfattar

---

inte verket med att skapa världen, utan omfattar endast tre stadier av verk som är åtskilda från världens skapelse. För att förstå verket med att förvalta mänskligheten är det nödvändigt att känna till historien med verkets tre stadier – det här är vad alla måste vara medvetna om för att kunna bli frälsta. Som Guds skapade varelser bör ni inse att människan skapades av Gud och ni bör känna igen källan till mänsklighetens fördärv; ni bör dessutom känna igen människans frälsningsprocess. Om ni bara vet hur lärosatsen säger att man ska agera för att vinna Guds ynnest, men inte har någon aning om hur Gud frälser mänskligheten, eller om källan till mänsklighetens fördärv, då är detta vad ni saknar som Guds skapade varelser. Du bör inte bara vara nöjd med att förstå dessa sanningar som kan omsättas i praktiken, och samtidigt förblir okunnig om den vidare omfattningen av Guds förvaltningsverk. Om så är fallet är du alltför dogmatisk. Verkets tre stadier är insidehistorian om Guds förvaltning av människan, tillkomsten av hela universums evangelium, det största mysteriet i hela mänskligheten, och är också grunden för spridandet av evangeliet. Om du enbart fokuserar på att förstå enkla sanningar som relaterar till ditt liv och inte vet något om detta, det största av alla mysterier och visioner, är då inte ditt liv som en defekt vara, oduglig till allt utom att bli tittad på?

Om människan enbart koncentrerar sig på praktiserandet och betraktar Guds verk och människans kunskap som något sekundärt, är inte det samma sak som att fixera sig vid petitesseer medan man struntar i det som är viktigare? Det du måste veta, måste du veta, och det du måste omsätta i praktiken, måste du omsätta i praktiken. Först då kommer du att vara en som vet hur man eftersträvar sanningen. Om du, när dagen kommer då du ska sprida evangeliet, bara är i stånd att säga att Gud är en stor och rättfärdig Gud, att han är den högste Guden, en Gud som inte någon framstående människa kan mäta sig med och som är högre än alla andra ... om du bara kan yttra dessa irrelevanta och ytliga ord och är fullständigt oförmögen att tala ord som är av avgörande betydelse och har substans, om du inte har något att säga om att känna Gud eller Guds verk och om du dessutom inte kan förklara sanningen eller tillhandahålla det som saknas i människan, då är en sådan som du oförmögen att utföra sin plikt väl. Att vittna om Gud och sprida evangeliet om riket är ingen enkel sak. Först måste du utrustas med sanningen och de visioner som man behöver förstå. När du är klar över visionerna av — och sanningen hos — Guds verks olika aspekter, lär du känna Guds verk

---

i ditt hjärta och oavsett vad Gud gör, vare sig det är rättfärdigt dömande eller förfining av människan, besitter du den största visionen som din grundval och du besitter den rätta sanningen att omsätta i praktiken. Då kommer du att kunna följa Gud ändå till slutet. Du måste veta att oavsett vilket verk Gud utför förändras inte syftet med hans verk, kärnan i hans verk eller hans vilja med människan. Oavsett hur hårda hans ord är, oavsett hur fientlig omgivningen är, förändras inte principerna för hans verk eller hans avsikt att frälsa människan. Kärnan i hans verk kommer inte att förändras, förutsatt att det inte är uppenbarelsen av människans ändpunkt eller slutmål, den sista etappens verk eller verket med att avsluta Guds hela förvaltningsplan och förutsatt att det äger rum medan han arbetar människan. Kärnan kommer alltid att vara mänsklighetens frälsning. Detta bör vara grundvalen för er tro på Gud. Målsättningen med verkets tre stadier är hela mänsklighetens frälsning, vilket innebär att människan räddas fullständigt undan Satans styre. Även om vart och ett av verkets tre stadier har olika mål och betydelse, är varje stadium en del av verket med att frälsa mänskligheten och utgör olika frälsningsverk som utförs alltefter mänsklighetens behov. När du väl blivit medveten om syftet med dessa tre stadier av verket kommer du att förstå hur man ska uppskatta betydelsen av varje stadium i verket och hur man ska agera för att tillfredsställa Guds önskan. Om du kan nå denna punkt kommer denna den största av alla visioner att bli grunden för din tro på Gud. Du bör inte bara söka efter enkla sätt att praktisera, eller djupa sanningar, utan du bör kombinera visioner med praktik, så att det både finns sanningar som kan omsättas i praktiken och kunskap som bygger på visioner. Först då kommer du att vara en som helt eftersträvar sanningen.

Verkets tre stadier utgör kärnan i Guds hela förvaltning och i dem uttrycks Guds sinnelag och vad han är. De som inte känner till de tre stadierna i Guds verk är oförmögna att inse hur Gud uttrycker sitt sinnelag. De känner inte heller visdomen i Guds verk och de förblir okunniga om de många sätt på vilka han frälser mänskligheten och om hans vilja för hela mänskligheten. Verkets tre stadier är det fullständiga uttrycket för verket med att frälsa mänskligheten. De som inte känner till verkets tre stadier kommer att vara okunniga om de olika metoderna och principerna för den helige Andes verk; de som bara strikt håller sig till lärosatser som finns kvar från ett av verkets stadier är människor som begränsar Gud till lärosatser och vilkas tro på Gud är vag och osäker. Sådana människor kommer aldrig att erhålla Guds frälsning. Endast de tre

---

stadierna i Guds verk kan tillfullo uttrycka Guds sinnelag i dess helhet och fullständigt uttrycka Guds avsikt att frälsa hela mänskligheten och hela processen med mänsklighetens frälsning. Detta är bevis på att han har besegrat Satan och vunnit mänskligheten, det är bevis på Guds seger och uttrycket för Guds hela sinnelag. De som endast förstår ett av de tre stadierna i Guds verk känner bara en del av Guds sinnelag. Enligt människans uppfattning är det lätt hänt att detta enda stadium av verket blir en lärosats. Det blir sannolikt att människan kommer att införa regler om Gud och använda denna enda del av Guds sinnelag som en framställning av hela hans sinnelag. Dessutom är mycket av människans fantasi i sig sammanblandad, på så sätt att hon strikt begränsar Guds sinnelag, vara och visdom, liksom principerna för Guds verk, inom begränsade parametrar och tror att om Gud var sådan en gång, så kommer han att förbli densamme för evigt och aldrig någonsin förändras. Endast de som känner till och förstår verkets tre stadier kan känna Gud fullständigt och korrekt. De kommer åtminstone inte att definiera Gud som israeliternas, eller judarnas, Gud, och de kommer inte heller att betrakta honom som en Gud som för alltid kommer att vara fastspikad vid korset för människans skull. Om du bara lär känna Gud genom ett stadium av hans verk, då är din kunskap alldeles för fattig. Den är bara en droppe i havet. Om det inte vore så, varför skulle då många i det gamla religiösa gardet spika fast Gud vid korset levande? Beror inte det på att människan begränsar Gud inom vissa parametrar? Är det inte så att många motsätter sig Gud och hindrar den helige Andes verk för att de inte känner till Guds omväxlande och skiftande verk, och dessutom för att de bara besitter en smula kunskap och lärosatser som de använder för att bedöma den helige Andes verk? Fastän sådana personers erfarenheter är ytliga, är de arroganta och eftergivna till sin natur och betraktar den helige Andes verk med förakt, ignorerar den helige Andes fostran och använder dessutom sina värdelösa gamla argument för att bekräfta den helige Andes verk. De förstår sig också och är helt övertygade om sin egen kunskap och bildning och att de kan resa över hela världen. Är det inte sådana personer som den helige Ande föraktar och förkastar? Kommer de inte att elimineras av den nya tidsåldern? Är inte de som kommer inför Gud och öppet motarbetar honom okunniga och oupplysta människor som enbart försöker visa hur begåvade de är? Utan mer än torftig kunskap om Bibeln försöker de sätta sig över den akademiska världen; med enbart ytliga lärosatser att undervisa människor försöker de vrida tillbaka den helige Andes verk och

---

få det att kretsa kring deras egen tankeprocess, och kortsynta som de är försöker de att med en blick skåda 6000 år av Guds verk. Dessa människor har inte något förnuft att tala om! Faktum är att ju mer människor vet om Gud, desto senare är de att döma hans verk. Dessutom talar de bara lite om sin kunskap om Guds verk idag, men de är inte förhastade i sina bedömningar. Ju mindre människor vet om Gud, desto mer arroganta och övermodiga är de och desto mer lättfärdigt förkunnar de Guds vara, men de pratar bara teori och kommer inte med något verkligt bevis. Sådana människor har inget värde över huvud taget. De som betraktar den helige Andes verk som en lek är lättsinniga! De som inte är varsamma när de möter den helige Andes nya verk, som låter munnen gå, är snabba att döma, ger fria tyglar åt sin naturliga instinkt att förneka riktigheten i den helige Andes verk och dessutom förolämpar och hädar den – är inte sådana respektlösa människor okunniga om den helige Andes verk? Är de inte dessutom arroganta, stolta till sin natur och oregerliga? Även om det kommer en dag när sådana människor accepterar den helige Andes nya verk, kommer Gud likväl inte att tolerera dem. Inte nog med att de ser ned på dem som arbetar för Gud, utan dessutom hädar de Gud själv. Sådana dumdristiga människor kommer inte att bli förlåtna, varken i denna eller i den kommande tidsåldern och de kommer att förgås för evigt i helvetet! Sådana respektlösa, slaphänta människor låtsas att de tror på Gud och ju mer de gör det desto troligare är det att de kränker Guds administrativa förordningar. Vandrar inte alla dessa arroganta personer, som är tygellösa av naturen och aldrig har lytt någon, på denna väg? Motsätter de sig inte Gud dag efter dag — han som alltid är ny och aldrig gammal? Idag bör ni förstå varför ni måste känna till hur viktiga de tre stadierna i Guds verk är. De ord jag talar är till nytta för er och inte bara tomt prat. Om ni bara läser dem som man beundrar blommor när man sitter på hästryggen, kommer då inte allt mitt hårda arbete att vara förgäves? Var och en av er bör känna till sin egen natur. De flesta av er är skickliga på att argumentera, ni rabblar lätt upp svaren på teoretiska frågor, men ni har inget att säga om frågor som rör sakens kärna. Ännu idag hänger ni er åt lättsinnigt kallprat, oförmögna att förändra er gamla natur, och de flesta av er lever ert liv endast halvhjärtat och har inte för avsikt att förändra det sätt på vilket ni strävar framåt för att uppnå en högre sanning. Hur kan sådana människor följa Gud ända till slutet? Även om ni klarar er till vägens ände — vad gagnar det er? Det är bättre att ni ändrar era uppfattningar innan det är för sent, att ni antingen strävar på allvar eller också backar ur tidigt. Med

---

tiden kommer ni att bli snyltande parasiter — är ni villiga att spela en så simpel och ovärdig roll?

Verkets tre stadier är en dokumentation av hela Guds verk, de är en dokumentation av Guds frälsning av mänskligheten och de är inte några fantasier. Om ni verkligen vill söka kunskap om Guds hela sinnelag, då måste ni känna till de tre stadierna av verket som utförts av Gud, och vad mer är, ni får inte utelämnat något stadium. Detta är vad de som strävar efter att lära känna Gud minst måste uppnå. Människan kan inte på egen hand komma fram till en sann kunskap om Gud. Det är inte något som människan själv kan fantisera ihop och inte heller är det konsekvensen av att den helige Ande är särskilt välvilligt inställd till en person. Det är istället en kunskap som kommer när människan har upplevt Guds verk och det är en kunskap om Gud som bara kommer sedan hon upplevt fakta om Guds verk. En sådan kunskap kan inte uppnås genom en nyck och är inte heller något som kan läras ut. Den är helt relaterad till personlig erfarenhet. Guds frälsning av mänskligheten är kärnan i dessa verkets tre stadier, men frälsningsverket omfattar ändå flera sätt att verka och flera sätt som Guds sinnelag kommer till uttryck på. Detta är det som är svårast för människan att identifiera och svårt för människan att förstå. Särskiljandet av tidsåldrarna, förändringar i Guds verk, förändringar i verkets lokalisering, förändringar i detta verks mottagare och så vidare; allt detta innefattas i verkets tre stadier. Särskilt skillnaden i den helige Andes sätt att verka, liksom ändringar i Guds sinnelag, bild, namn, identitet eller andra förändringar, är alltsamman en del av verkets tre stadier. Ett stadium kan endast representera en del och är begränsat till en viss omfattning. Det innefattar inte om särskiljandet av tidsåldrarna eller förändringar i Guds verk, och än mindre andra aspekter. Detta är ett helt uppenbart faktum. Verkets tre stadier utgör hela Guds verk med att frälsa mänskligheten. Människan måste känna till Guds verk och Guds sinnelag i frälsningsverket, och utan detta faktum är din kunskap om Gud bara tomma ord, inget annat än en skrivbordskonstruktion. Den sortens kunskap kan varken övertyga eller erövra människan, den har inget med verkligheten att göra och är inte sanningen. Den må vara väldigt ymnig och behaglig för örat, men om den strider mot Guds inneboende sinnelag kommer Gud inte att skona dig. Inte nog med att han inte kommer att lovorda din kunskap, utan dessutom kommer han att straffa dig för att du är en syndare som hädade honom. Orden om kunskap om Gud yttras inte lättsinnigt. Du må vara munvig

---

och vältalig och även om dina ord är så smarta att du kan göra svart till vitt och vitt till svart med dina argument, så är du ändå på djupt vatten när det gäller att tala om kunskapen om Gud. Gud är inte någon du kan döma förhastat, prisa i förbigående eller oberört prata nedsättande om. Du prisar alla möjliga, men du kämpar för att hitta de rätta orden för att beskriva Guds stora rättshänsfullhet och barmhärtighet – och det är vad varenda odugling lär sig. Även om det finns många språkspecialister som är kapabla att beskriva Gud, är riktigheten i deras beskrivning bara en hundradel av den sanning som yttras av människor som tillhör Gud och endast har ett begränsat ordförråd men besitter rik erfarenhet. Sålunda kan man se att kunskap om Gud ligger i noggrannhet och realitet, inte i det skickliga bruket av ord eller en rik vokabulär, och att det inte finns något som helst samband mellan människans kunskap och kunskapen om Gud. Lärdomen som kommer av att känna Gud är större än någon av mänsklighetens naturvetenskaper. Det är en lärdom som endast kan förvärfvas av en extremt liten del av dessa som försöker lära känna Gud och den kan inte förvärfvas av vilken begåvad person som helst. Och därför får ni inte betrakta kunskap om Gud och strävan efter sanningen som något ett barn kan uppnå. Du kanske har varit alltigenom framgångsrik i ditt familjeliv, din karriär eller ditt äktenskap, men när det gäller sanningen och lärdomen av att känna Gud har du inget att komma med — du har inte åstadkommit någonting. Man kan säga att det är mycket svårt för er att omsätta sanningen i praktiken och att känna Gud är ett ännu större problem. Detta är er svårighet och det är också den svårighet som hela mänskligheten står inför. Bland dem som haft vissa framgångar i sitt värv att lära känna Gud finns det nästan ingen som uppfyller normen. Människan vet inte vad det innebär att känna Gud, varför det är nödvändigt att känna Gud eller vad som räknas som att känna Gud. Det är detta som är så förbryllande för mänskligheten — det är helt enkelt den största gåtan som mänskligheten stått inför — och ingen är kapabel att besvara denna fråga eller villig att besvara den, eftersom hittills ingen bland mänskligheten har haft någon framgång i studiet av detta verk. Kanske kommer det, när gåtan med verkets tre stadier kungörs för mänskligheten, att i följd träda fram en grupp av begåvade personer som känner Gud. Jag hoppas att så är fallet och dessutom är jag i färd med att utföra detta verk och jag hoppas få se fler sådana begåvningar träda fram inom den närmsta framtiden. De kommer att bli de som vittnar om existensen av de här tre stadierna i verket och de blir naturligtvis också de första som vittnar om det här tre

---

stadierna i verket. Om det den dag då Guds verk avslutas inte finns några sådana talanger, eller bara en eller två, och de personligen har accepterat att fullkomnas av den inkarnerade Guden, då är ingenting mer smärtsamt och beklagligt än detta — men det är bara värstascenariot. I alla händelser hoppas jag fortfarande att de som verkligen strävar kan vinna denna välsignelse. Sedan tidens begynnelse har det aldrig funnits verk som detta; ett sådant projekt har aldrig förekommit i människans utvecklingshistoria. Om du verkligen kan bli en av de första bland dessa som känner Gud, skulle inte det vara den högsta äran bland alla varelser? Skulle någon mänsklig varelse vara mer lovordad av Gud? Sådant verk är inte lätt att uppnå, men i slutändan kommer det ändå att bära frukt. Alla de som är kapabla att förvärva kunskapen om Gud — oavsett kön eller nationalitet — kommer till sist att motta Guds största ärebetygelse och vara de enda som besitter Guds myndighet. Detta är dagens verk och det är också framtidens verk. Det är det sista och högsta verk som ska genomföras under 6000 år av verksamhet och det är ett sätt att verka som uppenbarar alla mänsklighetens kategorier. Genom verket med att få människan att lära känna Gud, uppenbaras mänsklighetens olika grader: De som känner Gud är kvalificerade att erhålla Guds välsignelser och ta emot hans löften, medan de som inte känner Gud inte är kvalificerade att erhålla Guds välsignelser och ta emot hans löften. De som känner Gud är Guds förtrogna och de som inte känner Gud kan inte kallas Guds förtrogna. Guds förtrogna kan ta emot Guds välsignelser, men de som inte är hans förtrogna är inte värdiga något av hans verk. Oavsett om det handlar om vedermödor, förfining eller dom så är syftet att människan slutligen ska få uppnå en kunskap om Gud och att hon ska underkasta sig Gud. Detta är det enda effekt som till sist kommer att uppnås. Inget i verkets tre stadier är dolt och det är till fördel för människans kunskap om Gud och hjälper henne att vinna en mer fullständig och grundlig kunskap om Gud. Allt detta verk är till nytta för människan.

Guds eget verk är den vision som människan måste känna till, för Guds verk kan inte utföras av människan och hon besitter det inte. Verkets tre stadier är Guds förvaltnings helhet och det finns ingen större vision som människan bör känna till. Om människan inte känner till denna mäktiga vision, då är det inte lätt att känna Gud och inte lätt att förstå Guds vilja; den väg som människan vandrar på blir dessutom alltmer mödosam. Utan visioner skulle människan inte ha kunnat komma så här långt. Det är visionerna som har beskyddat människan tills idag och som har gett henne det bästa

---

skyddet. I framtiden måste er kunskap bli djupare och ni måste lära känna hela hans vilja och essensen av hans visa verk i de tre stadierna av verket. Endast detta utgör er sanna mognad. Verkets sista stadium är inte fristående, utan är en del av den helhet som bildas tillsammans med de två föregående stadierna, vilket innebär att det är omöjligt att fullborda hela frälsningsverket genom att bara utföra ett av verkets tre stadier. Även om verkets sista stadium är i stånd att helt frälsa människan, innebär inte det att det bara är nödvändigt att utföra detta enda stadium ensamt och att verkets två tidigare stadier inte är nödvändiga för att frälsa människan från Satans inflytande. Inget enskilt av de tre stadierna kan hållas upp som den enda visionen som hela mänskligheten måste känna till, för frälsningsverkets helhet är de tre stadierna av verket, inte ett enskilt stadium bland dem. Så länge frälsningsverket inte har genomförts kommer inte Guds förvaltning att kunna avslutas helt. Guds vara, sinnelag och visdom uttrycks i frälsningsverkets helhet och avslöjades inte för människan alldeles i början utan har uttryckts gradvis i frälsningsverket. Varje stadium av frälsningsverket uttrycker en del av Guds sinnelag och en del av hans vara; varje stadium av verket kan inte direkt och fullständigt uttrycka hela Guds vara. Följaktligen kan frälsningsverket bara avslutas fullständigt efter att verkets tre stadier har fullbordats, så människans kunskap om Guds helhet är oskiljaktig från de tre stadierna i Guds verk. Vad människan erhåller från ett stadium av verket är enbart det Guds sinnelag som uttrycks i en enda del av hans verk. Det kan inte representera det sinnelag och vara som uttrycks i stadierna före eller efter. Det är för att verket med att frälsa mänskligheten inte kan slutföras omedelbart under en tidsperiod eller på ett ställe, utan gradvis blir djupare i enlighet med människans utvecklingsnivå vid olika tider och på olika platser. Det är verk som utförs i stadier och inte fullbordas i ett enda stadium. Guds hela visdom kristalliseras därför i tre stadier, snarare än i ett enda stadium. Hela hans vara och visdom framställs i dessa tre stadier, varje stadium omfattar hans vara och är en dokumentation av visdomen i hans verk. Människan bör känna till hela det Guds sinnelag som uttrycks i dessa tre stadier. Allt detta hos Guds vara är av yttersta vikt för hela mänskligheten och om människor inte har denna kunskap när de tillber Gud, då skiljer de inte sig från dem som tillber Buddha. Guds verk bland människor är inte dolt för människan och bör vara känt för dem som tillber Gud. Eftersom Gud har utfört de tre stadierna av frälsningsverket bland människor, bör människan känna till uttrycket för vad han har

---

och är under dessa tre stadier av verket. Detta är vad människan måste göra. Vad Gud döljer för människan är det som människan inte klarar av att uppnå och det som hon inte bör känna till, medan det som Gud visar för människan är det som hon bör känna till och som hon bör besitta. Vart och ett av verkets tre stadier utförs med det föregående stadiet som grundval; det utförs inte självständigt, åtskilt från frälsningsverket. Även om det finns stora skillnader i tidsåldern och typen av verk som utförs, är fortfarande frälsningen av mänskligheten dess kärna och varje stadium av frälsningsverket är djupare än det förra. Varje stadium av verket fortsätter på grundval av det tidigare, som inte avskaffas. På så sätt uttrycker Gud, i sitt verk som alltid är nytt och aldrig gammalt, ständigt aspekter av sitt sinnelag som aldrig tidigare har uttryckts för människan, och han avslöjar alltid sitt nya verk, och sitt nya vara, för människan. Även om det religiösa gamla gardet gör sitt yttersta för att motarbeta detta och öppet motsätter sig det, gör Gud alltid det nya verk som han har för avsikt att göra. Hans verk förändras ständigt och därför stöter det alltid på motstånd från människan. Även hans sinnelag förändras ständigt, liksom tidsåldern och mottagarna av hans verk. Dessutom gör han alltid verk som aldrig gjorts förut och utför även verk som förefaller människan stå i motsats till det verk som gjorts förut, gå stick i stäv mot det. Människan kan bara acceptera en typ av verk eller ett sätt att praktisera. Hon har svårt att acceptera verk, eller sätt att praktisera, som strider mot dem eller är högre än dem, men den helige Ande gör alltid nytt verk så därför dyker det upp grupp efter grupp av religiösa experter som motsätter sig Guds nya verk. Dessa människor har blivit experter just för att människan inte har någon kunskap om hur Gud alltid är ny och aldrig gammal, inte har någon kunskap om principerna för Guds verk och dessutom inte har någon kunskap om de många sätt på vilka Gud frälser människan. Därför är människan fullständigt oförmögen att avgöra om det är verk som kommer från den helige Ande och om det är Guds eget verk. Många håller fast vid en attityd som, om den överensstämmer med de ord som kom tidigare, då accepterar de den, och om det finns skillnader mot det tidigare verket, då motsätter de sig och förkastar det. Följer ni inte alla sådana principer idag? Frälsningsverkets tre stadier har inte haft någon större effekt på er och det finns de som tror att verkets två föregående stadier är en börda som helt enkelt är onödig att känna till. De tror att dessa stadier inte bör förkunnas för massorna och bör dras tillbaka så snart som möjligt, så att människor inte känner sig överväldigade av de två föregående av verkets tre stadier. De

---

flesta anser att det är att ta det för långt att tillkännage verkets två tidigare stadier och att det inte är till någon hjälp för att lära känna Gud – det är vad ni tror. Idag anser ni alla att det är rätt att agera på det viset, men den dagen kommer när ni inser vikten av mitt verk: Vet att jag inte gör något verk som saknar betydelse. Eftersom jag tillkännager verkets tre stadier för er måste de vara till nytta för er; eftersom dessa tre stadier av verket är kärnan i Guds hela förvaltning måste de hamna i fokus för alla i hela universum. En dag kommer ni alla att inse vikten av detta verk. Vet att ni motsätter er Guds verk eller använder era egna uppfattningar för att bedöma dagens verk, eftersom ni inte känner till principerna för Guds verk och inte heller tar den helige Andes verk på tillräckligt stort allvar. Ert motstånd mot Gud och förhindrande av den helige Andes verk orsakas av era uppfattningar och er medfödda arrogans. Det beror inte på att Guds verk är fel, utan på att ni är av naturen alltför olydiga. Efter att ha funnit sin tro på Gud kan vissa människor inte ens säga med säkerhet varifrån människan kom, men de vågar ändå uttala sig offentligt och värdera rätt och fel i den helige Andes verk. Och de tillrättavisar till och med apostlarna som har den helige Andes nya verk, de kommenterar och avbryter; deras mänskliga natur är alltför ringa och det finns inte det minsta vett i dem. Ska inte den dagen komma då sådana människor förkastas av den helige Andes verk och bränns av helvetets eldar? De känner inte Guds verk, utan i stället kritiserar de det och försöker också lära Gud hur han ska verka. Hur kan sådana oförnuftiga människor känna Gud? Människan lär känna Gud under processen att söka och uppleva honom; det är inte genom att godtyckligt kritisera honom som människan lär känna Gud genom den helige Andes upplysning. Ju mer korrekt människors kunskap om Gud är, desto mindre motsätter de sig honom. Å andra sidan, ju mindre människor vet om Gud, desto mer sannolikt är det att de motsätter sig honom. Dina uppfattningar, din gamla natur och din mänsklighet, karaktär och moraliska inställning är det ”kapital” med vilket du motstår Gud, och ju mer fördärvad, förfallen och usel du är, desto mer fiende är du till Gud. De som är besatta av sorgliga uppfattningar och har ett självrättfärdigt sinne är ännu mer fientligt inställda till den inkarnerade Guden och sådana människor är antikristerna. Om dina uppfattningar inte rättas till kommer de alltid att vara emot Gud; du kommer aldrig att vara förenlig med Gud och du förblir åtskild från honom för alltid.

Endast genom att lägga undan dina gamla uppfattningar kan du vinna ny kunskap, men gammal kunskap är inte nödvändigtvis gamla uppfattningar. "Uppfattningar" syftar på de saker människor föreställer sig som står i motsats till verkligheten. Om den gamla kunskapen redan var föråldrad i den gamla tidsåldern och det hindrade människan från att träda in i det nya verket, då är sådan kunskap också en uppfattning. Om människan förmår ha rätt inställning till sådan kunskap och kan lära känna Gud från flera olika infallsvinklar, genom att kombinera det gamla och det nya, då blir den gamla kunskapen till ett stöd för människan och den förutsättning med vilken hon träder in i den nya tidsåldern. Lärdomen av att känna Gud kräver att du behärskar många principer: hur du ska slå in på vägen till att känna Gud, vilka sanningar du måste förstå för att känna Gud och hur du ska göra dig av med dina gamla uppfattningar och din gamla natur så att du kan underkasta dig Guds nya verks alla åtgärder. Om du använder dessa principer som grundvalen för att träda in i lärdomen av att känna Gud, då kommer dina kunskaper att bli djupare och djupare. Om du har en tydlig kunskap om verkets tre stadier – det vill säga om Guds hela förvaltningsplan – och om du fullständigt kan sätta de två föregående stadierna i Guds verk i relation till det nuvarande stadiet och se att det är verk som gjorts av en enda Gud, då har du den fastaste grund du kan ha. Verkets tre stadier gjordes av en enda Gud; detta är den största visionen och den enda vägen till att känna Gud. Verkets tre stadier kunde bara ha genomförts av Gud själv; ingen människa kunde utföra sådant verk för hans räkning. Med andra ord kunde endast Gud själv ha gjort sitt eget verk från begynnelsen fram till idag. Även om de tre stadierna i Guds verk har utförts i olika tidsåldrar och på olika platser, och även om verket är annorlunda i varje stadium, är alltsamman ett verk utfört av en enda Gud. Av alla visionerna är denna den största som människan bör känna till och om hon förstår den helt kommer hon att kunna stå fast. Idag är det största problemet för olika religioner och samfund att de inte känner till den helige Andes verk och inte kan skilja mellan den helige Andes verk och verk som inte kommer av den helige Ande. Därför kan de inte avgöra om även detta stadium av verket, liksom dess två senaste stadier, utförs av Jehova Gud. Även om människor följer Gud, är de flesta ändå oförmögna att avgöra om det är den rätta vägen. Människan bekymrar sig för om denna väg är den väg som leds personligen av Gud själv och om Guds inkarnation är ett faktum, och de flesta har fortfarande ingen aning om hur de ska bedöma sådana saker. De som

---

följer Gud är oförmögna att fastställa vägen, och därför har de meddelanden som talas bara en delvis verkan bland dessa människor, och kan inte få full effekt, vilket sedan påverkar sådana individers inträde i livet. Om människan kan se i verkets tre stadier att de utfördes av Gud själv vid olika tidpunkter, på olika platser och i olika människor, om de kan se att även om verket är annorlunda så utförs alltsamman av en enda Gud, att eftersom det är ett verk utfört av en enda Gud så måste det vara rätt och utan fel, och att det inte går att förneka att det är en enda Guds verk trots att det strider mot människans uppfattningar – om människan med säkerhet kan säga att det är en enda Guds verk, då blir hennes uppfattningar bara petitesseer som inte värda att nämnas. Eftersom människans visioner är oklara och människan bara känner Jehova som Gud och Jesus som Herren och är kluven när det gäller den inkarnerade Guden av idag, förblir många människor hängivna Jehovas och Jesu verk och är ansatta av uppfattningar om dagens verk. De flesta människor är alltid villrådiga och tar inte dagens verk på allvar. Människan har inga uppfattningar om verkets två senaste stadier som var osynliga. Det beror på att människan inte förstår verkligheten hos verkets två senaste stadier och inte personligen bevittnade dem. Det är för att de inte kan ses som människan fantiserar som hon vill; oavsett vad hon hittar på, finns det inga fakta som bevisar det och ingen som korrigerar det. Människan ger sin naturliga instinkt fria tyglar, kastar försiktigheten överbord och låter fantasin få löpa fritt, för det finns inga fakta som kan bekräfta den, så människans fantasier blir ”fakta” oavsett om det finns några bevis för dem eller inte. Därför tror människan på sin egen inbillade Gud i sitt sinne och söker inte verklighetens Gud. Om en person har en sorts tro, så finns det hundra sorters tro bland hundra människor. Människan hyser sådana övertygelser eftersom hon inte har sett verkligheten i Guds verk, eftersom hon bara har hört det med sina öron och inte skådat det med sina ögon. Människan har hört legender och historier, men sällan har hon lyssnat till kunskapen om fakta i Guds verk. Det är alltså genom sina egna uppfattningar som personer som bara har varit troende i ett år tror på Gud, och detsamma gäller för dem som har trott på Gud hela sitt liv. De som inte kan se fakta kommer aldrig att kunna fly från en tro där de har uppfattningar om Gud. Människan tror att hon har befriat sig från sina gamla uppfattningars bojar och trätt in på nytt territorium. Vet hon inte att kunskapen hos dem som inte kan se Guds sanna ansikte inte är något annat än uppfattningar och hörsägen? Människan tror att hennes

---

uppfattningar är riktiga och felfria och att dessa uppfattningar kommer från Gud. När människan idag bevittnar Guds verk, släpper hon lös uppfattningar som har byggts upp under många år. Gångna tiders fantasier och idéer blev ett hinder för detta stadiums verk och det blir svårt för människan att släppa taget om sådana uppfattningar och vederlägga sådana idéer. Hos många av dem som har följt Gud fram till idag har uppfattningarna om detta stegvisa verk blivit allt mer sorgliga och dessa människor har successivt utvecklat en envis fientlighet mot den inkarnerade Guden och källan till detta hat är människans uppfattningar och fantasier. Det är just för att fakta inte låter människan ge fria tyglar åt sin fantasi och dessutom inte med lätthet kan vederläggas av människan, för att människans uppfattningar och fantasier inte tål förekomsten av fakta och dessutom för att människan inte reflekterar över riktigheten och sanningshalten hos fakta utan bara hängivet släpper lös sina föreställningar och använder sin egen fantasi, som människans uppfattningar och fantasier har blivit en fiende till dagens verk, ett verk som står i strid med människans föreställningar. Detta kan endast skyllas på människans uppfattningar och inte på Guds verk. Människan kan fantisera vad hon vill, men hon kan inte obehindrat ifrågasätta något stadium av Guds verk eller någon del av det; Guds verks faktum är okränkbart för människan. Du kan ge din fantasi fria tyglar och till och med sammanställa fina historier om Jehovas och Jesu verk, men du kan inte vederlägga fakta om varje stadium i Jehovas och Jesu verk; detta är en princip och det är också en administrativ förordning och ni bör förstå vikten av dessa frågor. Människan menar att detta stadium av verket är oförenligt med hennes uppfattningar, medan så inte är fallet i fråga om verkets två föregående stadier. Människan tror, i sin fantasi, att två föregående stadiernas verk verkligen inte är detsamma som dagens verk, men har du någonsin tänkt på att principerna för Guds verk är likadana, att hans verk alltid är praktiskt och att det oberoende av tidsålder alltid kommer att finnas massor av människor som motverkar och motsätter sig Guds verks faktum? Alla de som i dag motverkar och motsätter sig detta stadium av verket skulle utan tvivel också ha motsatt sig Gud i forna tider, för sådana människor kommer alltid att vara fiender till Gud. De människor som känner Guds verks faktum kommer att se verkets tre stadier som verket av en enda Gud och kommer att släppa taget om sina uppfattningar. Dessa är de människor som känner Gud och sådana människor är de som verkligen följer Gud. När hela Guds förvaltning närmar sig sitt slut, kommer Gud att dela in allt efter dess slag.

Människan framställdes av Skaparens händer; i slutändan måste han helt återbörda människan under sitt herravälde; detta är avslutningen av verkets tre stadier. Scenen för de sista dagarnas verk, liksom de två föregående stadierna i Israel och Judéen, är Guds förvaltningsplan i hela universum. Det kan ingen förneka och det är Guds verks faktum. Även om folk inte har upplevt eller bevittnat mycket av detta verk, är fakta ändå fakta och detta kan ingen människa bestrida. Alla människor som tror på Gud i världens alla länder kommer att acceptera verkets tre stadier. Om du bara känner till ett visst stadium av verket, inte förstår verkets andra två stadier och inte förstår Guds verk i forna tider, då är du oförmögen att yttra den fullständiga sanningen om Guds hela förvaltningsplan och din kunskap om Gud är ensidig, för i din tro på Gud känner eller förstår du honom inte och därför är du inte lämpad att vittna om Gud. Oavsett om din nuvarande kunskap om dessa saker är djup eller ytlig, måste ni i slutändan ha kunskap och vara grundligt övertygade, och alla människor kommer att se Guds verk i dess helhet och underkasta sig Guds herravälde. I slutet av detta verk kommer alla religioner att bli en, alla skapade varelser kommer att återvända in under Skaparens herravälde, alla skapade varelser kommer att tillbe den ende sanne Guden och alla onda religioner kommer att gå under för att aldrig framträda igen.

Varför denna ständiga hänvisning till verkets tre stadier? Tidsåldrarnas gång, social utveckling och naturens förändrade skepnad följer alla förändringar i verkets tre stadier. Mänskligheten förändras i takt med Guds verk och utvecklas inte av sig själv. De tre stadierna i Guds verk nämns för att föra in alla varelser och människor i varje religion och samfund under en enda Guds herravälde. Oavsett vilken religion du tillhör kommer alla i slutändan att underkasta sig Guds herravälde. Endast Gud själv kan utföra detta verk; det kan inte göras av något religiöst överhuvud. Det finns flera stora religioner i världen och var och en har sitt eget överhuvud, sin egen ledare, och anhängarna är spridda i olika länder och regioner över hela världen; i varje land, stort eller litet, finns olika religioner. Men oavsett hur många religioner det finns runtom i världen, existerar alla människor i universum i slutändan under en enda Guds styre och deras tillvaro styrs inte av religiösa överhuvuden eller ledare. Mänskligheten styrs med andra ord inte av en viss religiös förgrundsgestalt eller ledare, utan hela mänskligheten leds av Skaparen som skapade himmel och jord och alla ting och också skapade människan – och detta är ett faktum. Även om världen har flera stora religioner, existerar de alla,

---

oavsett hur betydande de är, under Skaparens herravälde, och ingen av dem kan överskrida detta herraväldes omfattning. Mänsklighetens utveckling, social förbättring, utvecklingen av naturvetenskaper – alltsamman är oskiljbart från Skaparens arrangemang och detta verk är inte något som kan utföras av ett visst religiöst överhuvud. Religiösa överhuvuden är bara ledare för en viss religion och kan inte representera Gud eller den som skapade himmel och jord och alla ting. Religiösa överhuvuden kan leda alla dem som tillhör religionen i sin helhet, men inte anför alla skapade varelser under himlen – det är ett allmänt erkänt faktum. Religiösa överhuvuden är endast ledare och kan inte jämföras med Gud (Skaparen). Allting är i Skaparens händer och i slutändan kommer de alla att återvända till Skaparens händer. Mänskligheten skapades ursprungligen av Gud och oavsett religion kommer varje person att återvända under Guds herravälde – det är oundvikligt. Endast Gud är den Högste bland alla ting och även den högste härskaren bland alla skapade varelser måste återvända under hans herravälde. Oavsett hur hög ställning en människa har så kan hon inte föra mänskligheten till ett lämpligt slutmål, och ingen kan dela in alla ting efter deras slag. Jehova själv skapade mänskligheten och delade in alla efter deras slag och vid tidens slut kommer han fortfarande att själv utföra sitt eget verk och dela in alla ting efter deras slag – och detta kan ingen annan än Gud göra. Verkets tre stadier, som utfördes från begynnelsen fram till idag, utfördes alla av Gud själv; de utfördes av den ende Guden. Det faktum som verkets tre stadier utgör är det faktum att Gud är ledare för hela mänskligheten, ett faktum som ingen kan förneka. I slutet av verkets tre stadier kommer alla ting att delas in efter deras slag och återvända under Guds herravälde, för i hela universum finns det bara denne ende Gud och det finns inga andra religioner. Den som är oförmögen att skapa världen kommer att vara oförmögen att avsluta den, medan han som skapade världen helt säkert kommer att avsluta den, så om någon är oförmögen att avsluta tidsåldern och enbart kan hjälpa människan att kultivera sitt sinne, kommer hon helt säkert inte att vara Gud och helt säkert inte Herre över mänskligheten. Hon kommer att vara oförmögen att göra ett sådant stort verk; det finns bara en som kan utföra sådant verk och alla som är oförmögna att göra detta verk är helt säkert fienderna, andra än Gud. Alla onda religioner är oförenliga med Gud och eftersom de är oförenliga med Gud är de hans fiender. Allt verk görs av denne ende sanne Gud och hela universum anfs av denne ende Gud. Oavsett om han verkar i

---

Israel eller Kina, oavsett om verket utförs av Anden eller köttet, görs allt av Gud själv och kan inte göras av någon annan. Det är just för att han är hela mänsklighetens Gud som han verkar fritt, obegränsad av alla omständigheter – och detta är den största av alla visioner. Om du, som en av Guds skapade varelser, vill fullgöra plikten för en av Guds skapade varelser och förstå Guds vilja, måste du förstå Guds verk, förstå Guds vilja för skapade varelser, förstå hans förvaltningsplan och förstå den fulla innebörden av det verk han gör. De som inte förstår det är inte kvalificerade att vara Guds skapade varelser! Om du, som en av Guds skapade varelser, inte förstår varifrån du kom, inte förstår mänsklighetens historia och allt det verk som Gud gjort, och dessutom inte förstår hur mänskligheten har utvecklats fram till idag och inte förstår vem som anför hela mänskligheten, då är du oförmögen att utföra din plikt. Gud har lett mänskligheten fram till idag och ända sedan han skapade människan på jorden har han aldrig övergivit henne. Den helige Ande slutar aldrig att verka, har aldrig slutat att leda mänskligheten och har aldrig övergivit mänskligheten. Men mänskligheten inser inte att det finns någon Gud, än mindre känner den Gud; finns det något mer förödmjukande än detta för alla Guds skapade varelser? Gud leder personligen människan, men människan förstår inte Guds verk. Du är en av Guds skapade varelser, men du förstår inte din egen historia och är omedveten om vem som har lett dig på din färd. Du är ovetande om det verk som Gud har gjort, så du kan inte känna Gud. Om du inte känner till allt detta nu, så kommer du aldrig att bli kvalificerad att vittna om Gud. Idag leder Skaparen än en gång personligen alla människor och får alla folk att skåda hans visdom, allmakt, frälsning och förunderlighet. Men fortfarande varken inser eller förstår du – är du inte därmed en som inte kommer att bli frälst? De som tillhör Satan förstår inte Guds ord, men de som tillhör Gud kan höra Guds röst. Alla de som inser och förstår de ord jag talar är de som kommer att bli frälsta och vittna om Gud; alla de som inte förstår de ord jag talar kan inte vittna om Gud och är de som kommer att elimineras. De som inte förstår Guds vilja och inte begriper Guds verk är oförmögna att uppnå kunskapen om Gud och sådana människor kommer inte att vittna om Gud. Om du vill vittna om Gud måste du känna Gud och kunskapen om Gud uppnås genom Guds verk. Allt som allt, om du vill känna Gud måste du känna Guds verk. Att känna Guds verk är av yttersta vikt. När verkets tre stadier avslutas kommer det att bildas en grupp med dem som vittnar om Gud, en grupp med dem som känner Gud. Dessa människor kommer alla att känna Gud och vara i

---

stånd att omsätta sanningen i praktiken. De kommer att besitta mänsklighet och förnuft och alla kommer de att känna till de tre stadierna i Guds frälsningsverk. Detta är det verk som slutligen kommer att genomföras och dessa människor är utkristalliseringen av det 6000-åriga förvaltningsverket och det mäktigaste vittnesbördet om Satans slutgiltiga nederlag. De som kan vittna om Gud kommer att kunna ta emot Guds löfte och välsignelse, och de kommer att utgöra den grupp som blir kvar ända till slutet, den grupp som besitter Guds myndighet och vittnar om Gud. Kanske kan alla bland er bli medlemmar i denna grupp, eller kanske bara hälften, eller bara några få – det beror på er vilja och er strävan.

Den fördärvade mänskligheten är i större behov av den inkarnerade Gudens frälsning

Gud blev kött för att föremålet för hans verk inte är Satans ande eller någonting okroppsligt utan människan, som är av köttet och har fördärvats av Satan. Det är just på grund av att människans kött har fördärvats som Gud har gjort den köttsliga människan till föremålet för sitt verk; eftersom människan är föremålet för fördärv, har han dessutom gjort människan till det enda föremålet för sitt verk genom alla stadierna av sitt frälsningsverk. Människan är en dödlig varelse av kött och blod, och Gud är den ende som kan frälsa henne. Därför måste Gud bli kött med samma egenskaper som människan för att utföra sitt verk, så att hans verk kan uppnå bättre effekter. Gud måste bli kött för att utföra sitt verk, just på grund av att människan är köttslig och oförmögen att övervinna synden eller frigöra sig från köttet. Trots att den inkarnerade Gudens väsen och identitet skiljer sig mycket från människans väsen och identitet, är hans utseende ändå identiskt med människans. Han ser ut som en normal person och lever som en normal person, och de som ser honom kan inte se någon skillnad mot en normal person. Detta normala utseende och denna normala mänsklighet är tillräckligt för att han ska kunna utföra sitt gudomliga verk i normal mänsklighet. Hans kött låter honom utföra sitt verk i normal mänsklighet och hjälper honom att utföra sitt verk bland människor; hans normala mänsklighet hjälper honom dessutom att utföra frälsningens verk bland människor. Trots att hans normala mänsklighet har orsakat mycket tumult bland människor, har inte detta tumult påverkat de normala effekterna av hans verk. Kort sagt är det verk hans normala kött utför av största nytta för människan. Trots att de flesta människor inte accepterar hans normala mänsklighet, kan hans verk ändå vara effektivt och de här effekterna uppnås tack vare hans normala mänsklighet. Den saken råder det inget tvivel om. Hans verk i köttet ger människan tio eller tolv gånger mer än de uppfattningar som människor har om hans normala mänsklighet, och alla sådana uppfattningar kommer till sist att uppslukas av hans verk. Och den effekt som hans verk har uppnått, alltså den kunskap som människan har om honom, övergår vida människans uppfattningar om honom. Det finns ingen möjlighet att föreställa sig eller mäta det verk han utför i köttet, för hans kött är olikt varje köttslig människas; även om det yttre skalet är identiskt är inte innehållet detsamma. Hans kött ger upphov till många uppfattningar om Gud bland människor, men hans kött kan också låta

---

människan erhålla mycket kunskap och kan även erövra varje människa som har ett liknande yttre skal. För han är inte bara en människa, utan Gud med en människas yttre skal och ingen kan helt utgrunda eller förstå honom. En osynlig och ogripbar Gud älskas och välkomnas av alla. Om Gud bara är en ande som är osynlig för människan är det så lätt för människan att tro på honom. Människan kan ge fantasin fria tyglar och välja vilken bild hon vill som Guds bild för att behaga och glädja sig själv. På så sätt kan människan utan några skrupler göra vadhelst hennes egen Gud tycker mest om och vill att hon ska göra. Dessutom anser människan att ingen är mer lojal och hängiven gentemot Gud än hon och att alla andra är hedniska hundar och illojala mot Gud. Man kan säga att detta är vad som eftersträvas av dem vars tro på Gud är vag och grundad på lärosatser; allesamman söker i stort sett samma sak, utan större variation. Det är bara bilderna av Gud i deras fantasier som skiljer sig åt, men innehållet är faktiskt detsamma.

Människan är obesvärad av sin bekymmerslösa tro på Gud och tror på Gud så som hon behagar. Detta är en av de ”mänskliga rättigheter och friheter” som ingen kan lägga sig i, för människan tror på sin egen Gud och inte på någon annans Gud; denna tro är hennes privata egendom och nästan alla har denna typ av privategendom. Människan betraktar denna egendom som en dyrbar skatt, men för Gud finns det inget mer futtigt eller värdelöst, för det finns inget tydligare tecken på motstånd mot Gud än denna människans privata egendom. Det är på grund av den inkarnerade Gudens verk som Gud blir ett kött som har en påtaglig form och människan kan se och röra vid. Han är inte någon formlös ande, utan kött som människan kan se och kontakta. De flesta gudar som människor tror på är emellertid okroppsliga gudomar som är formlösa och även har en fri form. Därför har den inkarnerade Guden blivit en fiende till de flesta av dem som tror på Gud och likaså har de som inte kan acceptera det faktum att Gud har inkarnerats blivit Guds motståndare. Människan besitter inte uppfattningar på grund av sitt sätt att tänka eller på grund av sin upproriskhet, utan på grund av denna hennes privata egendom. Det är på grund av denna egendom som de flesta människor dör och det är denna vaga Gud som inte kan röras, inte ses och som i själva verket inte existerar, som ödelägger människans liv. Människans liv förverkas inte av den inkarnerade Guden, än mindre av himlens Gud, utan av Guden som människans egen fantasi har skapat. Den enda anledningen till att den inkarnerade Guden har kommit i köttet är på grund av den fördärvade människans behov. Det är på grund av människans behov, inte Guds, och

---

alla hans uppoftningar och lidanden sker för mänsklighetens skull, inte till förmån för Gud själv. Det finns inga fördelar och nackdelar eller belöningar för Gud; han ska inte bärga någon framtida skörd, förutom den han ursprungligen hade att fordra. Inget han gör och uppoftar för mänskligheten är till för att han ska få stora belöningar, utan det är enbart till för mänsklighetens skull. Guds verk i köttet innefattar många ofattbara svårigheter, men de effekter som verket i slutändan åstadkommer överstiger vida effekterna av det verk som utförs direkt av Anden. Köttets verk medför mycket umbäranden och köttet kan inte besitta samma väldiga identitet som Anden och utföra samma övernaturliga gärningar som Anden; än mindre kan Gud i köttet ha samma myndighet som Anden. Men innehållet i det verk som utförs av detta oansenliga kött är vida överlägset innehållet i det verk som utförs direkt av Anden och själva detta kött är svaret på alla människans behov. För dem som ska bli frälsta, är värdet av att använda Anden långt sämre än av att använda köttet. Andens verk kan täcka hela universum, alla berg, floder, sjöar och hav, men köttets verk knyter an mer effektivt till varje person som han har kontakt med. Dessutom kan människan bättre förstå och lita på Guds kött som har påtaglig form och det kan fördjupa människans kunskap om Gud och göra att hans faktiska gärningar gör ett djupare intryck på människan. Andens verk är höljt i dunkel, det är svårt för dödliga varelser att begripa och ännu svårare för dem att se, så därför kan de bara förlita sig på ihåliga föreställningar. Köttets verk är däremot normalt och baserat på verkligheten, äger en rik visdom och är ett faktum som kan beskådas av människans fysiska öga; människan kan personligen uppleva visdomen i Guds verk och har inget behov av att använda sin rikliga fantasi. Detta är riktigheten hos och det verkliga värdet av det verk som Gud i köttet utför. Anden kan bara göra sådant som är osynligt för människan och svårt för henne att föreställa sig, exempelvis Andens upplysning, Andens beröring och Andens vägledning, och för människan som har ett intellekt har inte dessa någon tydlig innebörd. De ger bara en flyktig eller övergripande mening och kan inte instruera med ord. Det verk som utförs av Gud i köttet är däremot helt annorlunda: det har ord som ger noggrann vägledning, en tydlig vilja och tydliga krävda mål. Därför behöver människan inte famla runt eller använda sin fantasi, än mindre gissa sig fram. Detta är tydligheten hos köttets verk och vad som skiljer det så mycket från Andens verk. Andens verk lämpar sig bara för en begränsad omfattning och kan inte ersätta köttets verk. Köttets verk ger människan mycket mer exakta och

---

nödvändiga mål och långt mer verklig, värdefull kunskap än Andens verk. Det verk som är av störst värde för den fördärvade människan är det som förser henne med precisa ord, tydliga mål att eftersträva och som kan ses och röras. Realistiskt verk och läglig vägledning är det enda som är anpassat till människans smaker, och endast riktigt verk kan frälsa människan från hennes fördärvade och depraverade sinnelag. Detta kan endast den inkarnerade Guden åstadkomma; den inkarnerade Guden är den ende som kan frälsa människan från hennes fördärvade och depraverade sinnelag. Även om Anden är Guds naturliga väsen kan den här sortens verk bara utföras av hans kött. Om Anden verkade på egen hand skulle inte hans verk kunna få någon effekt – det är den enkla sanningen. Fastän de flesta människor har blivit Guds fiender på grund av detta kött, kommer de som är emot honom inte bara att sluta vara hans fiender när han avslutar sitt verk, utan de kommer till och med att bli hans vittnen. De kommer att bli de vittnen som har erövrats av honom, vittnen som är förenliga med honom och oskiljbara från honom. Han ska låta människan inse hur mycket hans verk i köttet betyder för henne och människan ska inse hur mycket detta kött betyder för syftet med hennes existens. Hon ska inse Guds verkliga värde för hennes tillväxt i livet och dessutom inse att detta kött kommer att bli en levande källa till liv som människan inte kan stå ut med att skiljas från. Fastän Guds inkarnerade kött inte på långt när går upp mot Guds identitet och position, och i människans ögon är oförenligt med hans verkliga status, kan det här köttet som varken äger Guds sanna avbild eller hans verkliga identitet utföra det verk som Guds Ande inte kan utföra direkt. Sådan är den verkliga betydelsen och det verkliga värdet av Guds inkarnation, och det är denna betydelse och detta värde som människan är oförmögen att förstå och erkänna. Alla människor ser upp till Guds Ande och ser ned på Guds kött, men oavsett hur de ser eller tänker överstiger köttets verkliga betydelse och värde vida Andens. Detta gäller naturligtvis bara den fördärvade mänskligheten. För alla som söker sanningen och längtar efter Guds framträdande kan Andens verk endast skänka påverkan eller inspiration, en känsla av förundran som är oförklarlig och ofattbar, och en känsla av att det är storartat, transcendent och beundransvärt men samtidigt ouppnåeligt och oåtkomligt för alla. Människan och Guds Ande kan bara betrakta varandra på avstånd, som om det är långt mellan dem, och de kan aldrig vara likadana, som om människan och Gud skiljs åt av ett osynligt gap. Detta är i själva verket en illusion som Anden gett människan och därför att Anden och

---

människan inte är av samma slag, därför att Anden och människan aldrig ska existera i samma värld och därför att Anden inte besitter något av människan. Människan har alltså inget behov av Anden, för Anden kan inte direkt utföra det verk som människan är i störst behov av. Köttets verk erbjuder människan konkreta mål att sträva efter, tydliga ord och en känsla av att Gud är verklig och normal, att han är ödmjuk och vanlig. Även om människan må frukta honom har de flesta lätt att relatera till honom. Människan kan skåda hans ansikte och höra hans röst, och behöver inte se på honom på avstånd. Detta kött känns åtkomligt för människan, inte avlägset eller ofattbart utan synligt och påtagligt, för detta kött finns i samma värld som människan.

Alla de som lever i köttet måste ha mål att sträva mot för att förändra sitt sinnelag, och för att kunna lära känna Gud måste de bevittna Guds verkliga gärningar och verkliga ansikte. Båda kan bara uppnås genom Guds inkarnerade kött och båda kan bara åstadkommas av det normala och verkliga köttet. Det är därför inkarnationen är nödvändig och det är därför hela den fördärvade mänskligheten behöver den. Eftersom människor är skyldiga att känna Gud, måste bilderna av de vaga och övernaturliga gudarna förjagas från deras hjärtan, och eftersom de är skyldiga att göra sig av med sitt fördärvade sinnelag måste de först bli medvetna om sitt fördärvade sinnelag. Om människan enbart arbetar med att få bort bilderna av de vaga gudarna ur folks hjärtan, kommer hon inte att uppnå rätt effekt. Bilderna av de vaga gudarna i människors hjärtan kan inte blottas, kastas bort eller fördrivas helt och hållet enbart med hjälp av ord. Om man gör så, skulle det i slutändan ändå inte vara möjligt att röja bort dessa djupt rotade företeelser ur människorna. Endast genom att ersätta dessa vaga och övernaturliga företeelser med den praktiske Guden och den sanna bilden av Gud och få människor att gradvis lära känna dem kan den avsedda effekten uppnås. Människan inser att den Gud hon sökte i gångna tider är vag och övernaturlig. Det som kan åstadkomma denna effekt är inte Andens direkta ledarskap, än mindre en viss individs undervisning, utan den inkarnerade Guden. Människans föreställningar blottläggs när den inkarnerade Guden officiellt utför sitt verk, eftersom den inkarnerade Gudens normalitet och verklighet är motsatsen till den vaga och övernaturliga Guden i människans fantasi. Människans ursprungliga uppfattningar kan bara avslöjas genom att kontrasteras mot den inkarnerade Guden. Utan jämförelsen med den inkarnerade Guden skulle inte människans uppfattningar kunna avslöjas; utan verkligheten som

---

kontrast skulle med andra ord inte de vaga företeelserna kunna avslöjas. Ingen är kapabel att utföra detta verk med hjälp av ord, och ingen är kapabel att uttrycka detta verk med hjälp av ord. Endast Gud själv kan utföra sitt eget verk och ingen annan kan utföra detta verk å hans vägnar. Oavsett hur rikt människan språk än må vara, är hon oförmögen att uttrycka Guds normalitet och verklighet i ord. Endast om Gud personligen verkar bland människor och visar fram sin gestalt och sitt väsen helt och hållet kan människan lära känna honom mer praktiskt och se honom tydligare. Denna effekt kan ingen köttslig människa åstadkomma. Guds Ande kan naturligtvis inte heller åstadkomma denna effekt. Gud kan rädda den fördärvade människan från Satans inflytande, men det verket kan inte åstadkommas direkt av Guds Ande, utan bara av det kött som Guds Ande bär, av Guds inkarnerade kött. Detta kött är både människa och Gud; en människa som äger normal mänsklighet och samtidigt Gud som äger full gudomlighet. Så fastän detta kött inte är Guds Ande och skiljer sig mycket från Anden, är det ändå den inkarnerade Guden själv — som är Anden och även köttet — som räddar människan. Oavsett vad han kallas är det i slutänden ändå Gud själv som frälsar mänskligheten. För Guds Ande är oskiljaktig från köttet och köttets verk är också Guds Andes verk; det är bara det att detta verk inte utförs med hjälp av Andens identitet, utan görs i köttets identitet. Verk som måste utföras direkt av Anden kräver ingen inkarnation och verk som måste utföras av köttet kan inte utföras direkt av Anden, utan kan endast göras av den förkroppsligade Guden. Detta är vad som krävs för detta verk och det är vad den fördärvade mänskligheten kräver. I de tre stadierna av Guds verk utfördes bara ett stadium direkt av Anden och de två återstående stadierna utförs av den inkarnerade Guden och inte direkt av Anden. Det verk som utfördes av Anden under lagens tidsålder inbegrep inte att förändra människans fördärvade sinnelag och det hade inte heller något med människans kunskap om Gud att göra. Guds kötts verk under nådens tidsålder och rikets tidsålder innefattar däremot människans fördärvade sinnelag och hennes kunskap om Gud och är en viktig och avgörande del i frälsningsverket. Därför är den fördärvade mänskligheten i större behov av den inkarnerade Gudens frälsning och i större behov av den inkarnerade Gudens direkta verk. Mänskligheten behöver den inkarnerade Guden till att vara en herde för henne, stötta henne, ge henne vatten och föda, döma och tukta henne, och hon behöver mer nåd och större försoning från den förkroppsligade Guden. Endast Gud i köttet kan vara

---

människans förtrogne, människans herde, människans ständigt närvarande hjälp — och därför är inkarnationen en nödvändighet idag liksom i gångna tider.

Människan har fördärvats av Satan och hon är den högste av alla Guds skapade varelser, så människan behöver Guds frälsning. Det är människan, inte Satan, som är föremålet för Guds frälsning, och det som skall frälsas är människans kött och människans själ, inte djävulen. Satan är föremålet för Guds förintelse, människan är föremålet för Guds frälsning och människans kött har fördärvats av Satan, så det första som ska frälsas måste vara människans kött. Människans kött har blivit grundligt fördärvat och det har blivit något som sätter sig upp mot Gud och till och med öppet motsätter sig och förnekar Guds existens. Detta fördärvade kött är helt enkelt alltför hårdnackat och det finns inget som är svårare att åtgärda eller förändra än köttets fördärvade sinnelag. Satan kommer in i människans kött för att ställa till oreda och han använder människans kött för att störa Guds verk och skada Guds plan, och på så sätt har människan blivit Satan och fiende till Gud. För att människan ska bli frälst måste hon först erövras. Det är därför Gud antar utmaningen och kommer i köttet för att utföra det verk han har för avsikt att göra och för att strida mot Satan. Hans mål är att rädda den fördärvade mänskligheten och att besegra och förintä Satan, som gör uppror mot honom. Han besegrar Satan genom sitt verk med att erövra människan medan han samtidigt räddar den fördärvade mänskligheten. På så sätt är det ett verk som löser två problem på en gång. Han verkar i köttet, talar i köttet och företar sig allt verk i köttet för att få bättre kontakt med människan och bättre kunna erövra henne. Den sista gången Gud blir kött kommer hans verk under de sista dagarna att avslutas i köttet. Han kommer att dela in alla människor efter deras slag, avsluta hela sin förvaltning och även avsluta hela sitt verk i köttet. När hela hans verk på jorden når sitt slut, kommer han att ha vunnit en total seger. Genom att verka i köttet kommer Gud att ha erövrat och vunnit mänskligheten helt och hållet. Innebär inte det att hela hans förvaltning kommer att ha nått sitt slut? När Gud avslutar sitt verk i köttet efter att fullständigt ha övervunnit Satan och segrat, kommer Satan inte längre att ha någon ytterligare möjlighet att fördärva människan. Det verk som Gud utförde i sin första inkarnation var att återlösa och förlåta människans synder. I dag utgörs verket av att erövra och vinna mänskligheten helt och hållet så att Satan inte längre kommer att ha någon möjlighet att utföra sitt värv utan har förlorat fullständigt och Gud kommer att vara fullkomligt segerrik. Detta är

---

köttets verk och det verk som Gud själv utför. Den inledande delen av Guds verks tre stadier utfördes direkt av Anden och inte av köttet. Den avslutande delen av Guds verks tre stadier utförs emellertid av den inkarnerade Guden och inte direkt av Anden. Det mellanliggande stadiets återlösningensverk utfördes även det av Gud i köttet. Det viktigaste i hela det förvaltande verket är att rädda människan undan Satans inflytande. Det viktigaste verket är att erövra den fördärvade människan helt och hållet och därmed återställa den ursprungliga vördnaden för Gud i den erövrade människans hjärta och låta henne uppnå ett normalt liv, alltså det normala livet för en av Guds skapade varelser. Detta verk är helt avgörande och utgör kärnan i det förvaltande verket. Av frälsningsverkets tre stadier var det första stadiet under lagens tidsålder långt från det förvaltande verkets kärna. Det påminde bara lite svagt om frälsningsverket och utgjorde inte början på Guds verk med att rädda människor undan Satans herravälde. Verkets första stadium utfördes direkt av Anden, dels därför att när människan stod under lagen visste hon bara att följa lagen och hade inte mer sanning, och dels därför att verket under lagens tidsålder knappast inbegrep några förändringar av människans sinnelag och än mindre rörde verket att rädda människor från Satans styre. På så sätt avslutade Guds Ande detta ytterst enkla stadium av verket som inte berörde människans fördärvade sinnelag. Detta stadium av verket hade inte mycket med förvaltningens kärna att göra och hade ingen större samband med det officiella verket med människans frälsning, så Gud behövde inte bli kött för att utföra sitt verk personligen. Det verk som utförs av Anden är underförstått och outgrundligt, och det är oerhört skrämmande och oåtkomligt för människan; Anden är inte lämpad för att direkt utföra frälsningsverket och inte lämpad för att direkt förse människan med liv. Det mest lämpliga för människan är att förvandla Andens verk till ett förhållningssätt som ligger nära människan. Vad som är mest lämpligt för människan är alltså att Gud blir en vanlig, normal person för att utföra sitt verk. Detta kräver att Gud blir inkarnerad för att ersätta Andens verk, och för människan finns det inget mer lämpligt sätt för Gud att verka på. Av dessa verkets tre stadier utförs två av köttet och dessa två stadier är de viktigaste faserna i det förvaltande verket. De två inkarnationerna kompletterar och fullkomnar varandra. Det första stadiet av Guds inkarnation lade grunden för det andra stadiet och man kan säga att Guds två inkarnationer inte är oförenliga med varandra utan utgör en helhet. Dessa två stadier av Guds verk utförs av Gud i hans inkarnerade identitet därför

---

att de är så viktiga för hela det förvaltande verket. Man skulle nästan kunna säga att utan det verk som Guds två inkarnationer utförde skulle hela det förvaltande verket ha stannat upp och verket med att frälsa mänskligheten skulle inte vara annat än tomt prat. Huruvida detta verk är viktigt eller inte beror på mänsklighetens behov, realiteten i mänsklighetens förfall och allvaret i Satans olydnad och störande av verket. Vem som är den rätte för uppgiften beror på vilken karaktär verket arbetaren utför har och hur viktigt det är. När det gäller vikten av detta verk och frågan om vilken arbetsmetod som ska användas — verk som utförs direkt av Guds Ande, verk som utförs av den inkarnerade Guden eller verk som utförs genom människan — är verk som utförs genom människan det första som ska elimineras. Med utgångspunkt från verkets natur och naturen hos Andens verk kontra köttets verk beslutas det slutligen att verk som utförs av köttet är bättre för människan och erbjuder fler fördelar än verk som utförs direkt av Anden. Detta är Guds tanke då det är dags att avgöra om verket ska utföras av Anden eller av köttet. Vart och ett av verkets stadier har en betydelse och en grund. De är inte grundlösa idéer och de utförs inte heller godtyckligt; det finns en klar visdom i dem. Sådan är sanningen bakom hela Guds verk. Det finns framför allt ännu mer av Guds plan i ett så stort verk som då den inkarnerade Guden är personligen verksam bland människor. Guds visdom och hela hans vara återspeglas således i alla hans handlingar, tankar och idéer när han verkar; detta är Guds vara som är mer konkret och systematiskt. Det är svårt för människan att få en uppfattning om dessa subtila tankar och idéer, det är svårt för henne att tro på dem och dessutom svårt för henne att känna till dem. Verk som utförs av människan följer generella principer, vilket är mycket tillfredsställande för människan. Men jämfört med Guds verk är skillnaden helt enkelt alltför stor; även om Guds gärningar är stora och Guds verk är av storartade mått, finns det bakom dem många små och exakta planer och arrangemang som människan inte kan föreställa sig. Vartenda stadium av hans verk följer inte bara bestämda principer utan innehåller också mycket som inte kan uttryckas med människors språk och det är sådant som är osynligt för människan. Oavsett om det är Andens eller den inkarnerade Gudens verk, innefattar vart och ett planerna för hans verk. Han verkar inte ogrundat och utför inte något oviktigt verk. När Anden verkar direkt är det utifrån hans målsättningar och när han blir människa (det vill säga när han förvandlar sitt yttre skal) för att verka är det ännu mer utifrån hans syfte. Varför skulle han annars gärna byta

---

identitet? Varför skulle han annars gärna bli en person som betraktas som ringa och är förföljd?

Hans verk i köttet är av den största betydelse, vilket sägs med syfte på verket, och den som slutligen avslutar verket är den inkarnerade Guden och inte Anden. Vissa tror att Gud en dag kanske ska komma till jorden och visa sig för människan för att sedan personligen döma hela mänskligheten och pröva människorna en efter en utan att utelämna någon. De som tänker på det viset känner inte till det här stadiet av inkarnationens verk. Gud dömer inte människorna en och en, och prövar inte människorna en och en; det vore inte domens verk att göra så. Är inte hela mänsklighetens fördärv av samma slag? Är inte alla människors väsen likadana? Vad som döms är mänsklighetens fördärvade väsen – människans väsen som fördärvats av Satan – och alla människans synder. Gud dömer inte människans futtiga och obetydliga fel. Domens verk är representativt och utförs inte särskilt för en viss person. Snarare är det ett verk som innebär att en grupp människor döms i syfte att representera domen över hela mänskligheten. Genom att personligen utföra sitt verk på en grupp människor använder den förkroppsligade Guden sitt verk för att representera verket med hela mänskligheten, varefter det gradvis sprider sig. Det är likadant med domens verk. Gud dömer inte en viss sorts individ eller en viss grupp människor, utan han dömer hela mänsklighetens orättfärdighet, exempelvis människans motstånd mot Gud, hennes vanvördnad mot honom eller störande av hans verk och så vidare. Vad som döms är mänsklighetens väsen av motstånd mot Gud och det här verket är de sista dagarnas erövrande verk. Det verk och det ord av den inkarnerade Guden som människan bevittnar är domens verk inför den stora vita tronen under de sista dagarna, något som människan förr i tiden begrep. Det verk som i dag utförs av den inkarnerade Guden är just domen inför den stora vita tronen. Den inkarnerade Guden av idag är den Gud som dömer hela mänskligheten under de sista dagarna. Detta kött och hans verk, ord och hela sinnelag utgör Gud i hans helhet. Trots att hans verks har begränsad omfattning och inte direkt berör hela universum, är kärnan i domsverket den direkta domen av hela mänskligheten – inte bara för Kinas utvalda folks skull eller för ett litet antal människors skull. Fastän det verk som Gud i köttet utför inte omfattar och berör hela universum, representerar det verket med hela universum. Och när han avslutat det verk som hans köts verk omfattar kommer han genast att utvidga detta verk till hela

---

universum, på samma sätt som Jesu evangelium spreds genom hela universum efter hans uppståndelse och himmelfärd. Oavsett om det är Andens verk eller köttets verk har det begränsad omfattning men representerar verket med hela universum. I de sista dagarna framträder Gud för att utföra sitt verk under sin inkarnerade identitet, och den förkroppsligade Guden är den Gud som dömer människan inför den stora vita tronen. Oavsett om han är Anden eller köttet, är den Gud som utför domens verk samme Gud som dömer mänskligheten i de sista dagarna. Den definitionen baseras på hans verk och inte på hans yttre framträdande eller flera andra faktorer. Fastän människan har olika uppfattningar om dessa ord, kan ingen förneka det faktum att den inkarnerade Guden dömer och erövrar hela mänskligheten. Oavsett vad människan tycker om det, talar fakta trots allt för sig själva. Ingen kan säga att ”verket utförs av Gud, men köttet är inte Gud”. Det vore nonsens, för detta verk kan inte utföras av någon annan än Gud i köttet. Eftersom detta verk redan har fullbordats ska Guds verk med att döma människan inte utföras en andra gång efter detta verk. Gud i sin andra inkarnation har redan avslutat hela det förvaltande verket och det kommer inte att finnas något fjärde stadium av Guds verk. Eftersom den som döms är människan, som är kött och har fördärvats och det inte är Satans ande som döms direkt, utförs inte domens verk i den andliga världen utan bland människorna. Ingen är mer lämpad och kvalificerad för verket att döma fördärvet av människans kött än den inkarnerade Guden. Om domen verkställdes direkt av Guds Ande skulle den inte vara allomfattande. Dessutom skulle ett sådant verk vara svårt för människor att acceptera eftersom Anden inte kan komma ansikte mot ansikte med människan och på grund av det skulle inte effekterna vara omedelbara, än mindre skulle människan kunna skåda Guds oantastliga sinnelag mer klart. Satan kan bara besegras helt om Gud i köttet dömer mänsklighetens fördärv. Eftersom Gud i köttet är likadan som människan som äger en normal mänsklighet, kan han direkt döma människans orättfärdighet; detta är tecknet på hans inneboende helighet och hans utomordentlighet. Gud är den ende som är kvalificerad och i stånd att döma människan, för han besitter sanningen och rättfärdigheten och därmed kan han döma henne. De som saknar sanningen och rättfärdigheten är inte lämpade att döma andra. Om det här verket utfördes av Guds Ande skulle det inte vara en seger över Satan. Anden är till sin natur mer upphöjd än dödliga varelser och Guds Ande är av naturen helig och segrar över köttet. Om Anden utförde detta verk direkt, skulle han inte kunna döma all människans

---

olydnad och avslöja all människans orättfärdighet. Domens verk utförs nämligen också genom människans föreställningar om Gud och människan har aldrig haft några föreställningar om Anden, så därför kan inte Anden uppenbara människans orättfärdighet bättre, än mindre avslöja denna orättfärdighet fullständigt. Den inkarnerade Guden är fienden för alla dem som inte känner honom. Genom att döma människans föreställningar och motstånd mot honom blottar han all mänsklighetens olydnad. Effekterna av hans verk i köttet är mer uppenbara än effekterna av Andens verk. Därför verkställs inte domen över hela mänskligheten direkt av Anden utan är den inkarnerade Gudens verk. Gud i köttet kan ses och beröras av människan och Gud i köttet kan erövra henne helt och hållet. I sitt förhållande till den förkroppsligade Guden går människan från motstånd till lydnad, från förföljelse till acceptans, från uppfattning till kunskap och från avvisande till kärlek. Det här är effekterna av den inkarnerade Gudens verk. Människan kan bara bli frälst genom att acceptera hans dom, lär bara gradvis känna honom genom orden från hans mun, erövrar av honom medan hon motsätter sig honom och tar emot livsförsörjningen från honom under det att hon accepterar hans tuktan. Allt detta är den förkroppsligade Gudens verk och inte verk av Gud under hans identitet som Anden. Det verk som den inkarnerade Guden utför är det största och mest djupgående verket, och de två stadierna av inkarnationens verk är den avgörande delen av de tre stadierna i Guds verk. Människans djupgående fördärv är ett stort hinder för den inkarnerade Gudens verk. I synnerhet är det verk som utförs på de sista dagarnas människor oerhört svårt, omgivningen är fientlig och alla sorters människor är av usel kaliber. Men vid slutet av detta verk kommer det ändå att uppnå verklig effekt, utan några brister; det här är effekten av köttets verk och denna effekt är mer övertygande än effekten av Andens verk. Guds verks tre stadier ska avslutas i köttet och måste avslutas av den inkarnerade Guden. Det viktigaste och mest avgörande verket utförs i köttet och människans frälsning måste utföras personligen av Gud i köttet. Även om hela mänskligheten anser att Gud i köttet inte har något samband med människan, påverkar detta kött i själva verket hela mänsklighetens öde och existens.

Varje stadium av Guds verk är till för hela mänskligheten och vänder sig till hela mänskligheten. Även om det är hans verk i köttet, är det ändå riktat till hela mänskligheten; han är hela mänsklighetens Gud och alla skapade och icke skapade varelsers Gud. Hans verk i köttet har ett begränsat omfång och även föremålet för detta

---

verk är begränsat, men varje gång han blir kött för att utföra sitt verk väljer han ett föremål för detta verk som är maximalt representativt. Han väljer inte en grupp enkla och oansenliga människor att bearbeta, utan som föremålet för sitt verk plockar han i stället ut en grupp personer som är i stånd att vara representanter för hans verk i köttet. Den här gruppen väljs ut därför att omfattningen av hans verk i köttet är begränsad och den förbereds särskilt för hans inkarnerade kött och väljs ut speciellt för hans verk i köttet. Guds urval av föremål för sitt verk är inte ogrundat, utan följer en bestämd princip: Föremålet för verket måste vara till gagn för den förkroppsligade Gudens verk och måste kunna representera hela mänskligheten. Judarna kunde till exempel representera hela mänskligheten då det gällde att acceptera Jesu personliga återlösning och kineserna kan representera hela mänskligheten då det gäller att acceptera den inkarnerade Gudens personliga erövring. Det finns en grund till att judarna fick representera hela mänskligheten och det finns också en grund till att det kinesiska folket får representera hela mänskligheten i fråga om att acceptera Guds personliga erövring. Ingenting uppenbarar återlösningens betydelse mer än det återlösande verk som utfördes bland judarna, och ingenting uppenbarar det erövrande verkets grundlighet och framgång mer än det erövrande verket bland det kinesiska folket. Den inkarnerade Gudens verk och ord tycks bara rikta sig till en liten grupp människor, men i själva verket är hans verk inom denna lilla grupp verket i hela universum och hans ord riktas till hela mänskligheten. När hans verk i köttet når sitt slut kommer de som följer honom att börja sprida det verk han har utfört bland dem. Det bästa med hans verk i köttet är att han kan lämna exakta ord och uppmaningar liksom sin precisa vilja för mänskligheten till dem som följer honom, så att hans anhängare efteråt mer noggrant och konkret kan förmedla hela hans verk i köttet och hans vilja för hela mänskligheten till dem som accepterar denna väg. Det är bara det verk Gud i köttet utför bland människor som verkligen åstadkommer det faktum att Gud är och lever tillsammans med människan. Det är bara detta verk som uppfyller människans önskan att skåda Guds ansikte, bevittna Guds verk och höra Guds personliga ord. Den inkarnerade Guden avslutar den tidsålder då endast Jehovas ryggtavla var synlig för mänskligheten och han avslutar också den tidsålder då mänskligheten trodde på den vaga Guden. Framför allt för Guds verk i hans sista inkarnation hela mänskligheten in i en tidsålder som är mer realistisk, mer praktisk och mer behaglig. Han inte bara avslutar lagens och dogmernas

---

tidsålder, utan vad som är viktigare är att han låter mänskligheten se en Gud som är verklig och normal, som är rättfärdig och helig, som öppnar upp förvaltningsplanens verk och förevisar mänsklighetens hemligheter och slutmål, som skapade mänskligheten och slutför det förvaltande verket — och som har varit gömd i tusentals år. Han för vaghetens tidsålder till ett fullständigt slut, han avslutar den tidsålder då hela mänskligheten ville söka Guds ansikte men inte kunde, han avslutar den tidsålder då hela mänskligheten tjänade Satan och leder hela mänskligheten ända in i en fullkomligt ny era. Allt detta är resultatet av det verk som den inkarnerade Guden utför istället för Guds Ande. När Gud verkar i sitt kött, söker och famlar inte längre de som följer honom efter dessa ting som både tycks existera och inte existera, och de upphör att gissa vad den vaga Guden vill. När Gud sprider sitt verk i köttet, kommer de som följer honom att vidarebefordra det verk han har utfört i köttet till alla religioner och samfund, och de kommer att förmedla alla hans ord till hela mänsklighetens öron. Allt de som tar emot hans evangelium hör kommer att vara hans verks fakta, sådant som människan personligen sett och hört, och det kommer att vara fakta och inte hörsägen. Dessa fakta är de bevis som han sprider verket med och samtidigt de verktyg han använder för att sprida verket. Om inte fakta existerade skulle hans evangelium inte spridas över alla länder och till alla platser; utan fakta och med enbart människans fantasier skulle han aldrig kunna utföra verket med att erövra hela universum. Anden är ogripbar och osynlig för människan och Andens verk kan inte ge människan några ytterligare bevis eller fakta om Guds verk. Människan kommer aldrig att skåda Guds verkliga ansikte och kommer alltid att tro på en vag Gud som inte existerar. Människan kommer aldrig att skåda Guds ansikte och kommer heller aldrig att höra ord uttalas personligen av Gud. Människans föreställningar är trots allt tomma och kan inte ersätta Guds verkliga ansikte; Guds inneboende sinnelag och Guds eget verk kan inte imiteras av människan. Den osynlige Guden i himlen och hans verk kan bara föras till jorden av den inkarnerade Guden som personligen utför sitt verk bland människor. Det här är det mest perfekta sättet som Gud framträder för människan på — människan ser Gud och lär känna hans verkliga ansikte, och det kan inte åstadkommas av en Gud som inte förkroppsligats. När Gud nu har utfört sitt verk till detta stadium har det redan uppnått optimal effekt och varit en fullständig framgång. Den förkroppsligade Gudens personliga verk har redan fullbordat nittio procent av hela hans förvaltningsverk. Detta kött har gett hela hans

---

verk en bättre början och sammanfattat hela hans verk, och det har offentliggjort hela hans verk och gett hela detta verk en sista grundlig påfyllning. Hädanefter kommer det inte att finnas någon annan inkarnerad Gud som utför det fjärde stadiet av Guds verk och den tredje inkarnationen av Gud kommer inte att utföra något ytterligare underbart verk.

Varje stadium av verk som Gud i köttet utför representerar hans verk för hela tidsåldern och representerar inte som människans verk en viss tidsperiod. Slutet på hans sista inkarnations verk innebär sålunda inte att hans verk har nått ett fullständigt slut, för hans verk i köttet representerar hela tidsåldern och inte bara den tidsperiod då han utför sitt verk i köttet. Det är bara det att han avslutar sitt verk för hela tidsåldern under den tid då han är i köttet, varefter det sprider sig till alla platser. När den inkarnerade Guden har fullbordat sin verksamhet kommer han att anförtro sitt framtida verk åt dem som följer honom. På så sätt kommer hans verk under hela tidsåldern att fortsätta utföras utan avbrott. Verket under hela inkarnationens tidsålder ska inte anses vara helt avslutat förrän det har spridit sig genom hela universum. Den inkarnerade Gudens verk inleder en ny era och de som fortsätter hans verk är de människor som används av honom. Det verk som människan utför sker helt inom ramen för den inkarnerade Gudens verksamhet och kan inte gå utöver denna omfattning. Om den inkarnerade Guden inte kommer för att utföra sitt verk, är inte människan i stånd att avsluta den gamla tidsåldern och starta en ny era. Det verk som människan utför ligger enbart inom hennes mänskligt genomförbara pliktområde och representerar inte Guds verk. Endast den inkarnerade Guden kan komma och fullborda det verk som han har att utföra och ingen kan göra detta å hans vägnar. Vad jag talar om handlar naturligtvis om inkarnationens verk. Denna inkarnerade Gud utför först ett steg av verk som inte överensstämmer med människans föreställningar, och sedan utför han mer verk som inte överensstämmer med människans föreställningar. Syftet med verket är att erövra människan. Dels stämmer inte Guds inkarnation med människans föreställningar, dels utför han mer verk som inte stämmer med människans föreställningar, och det gör att människan utvecklar ännu mer kritiska åsikter om honom. Han utför bara erövringens verk bland människor som har otaliga uppfattningar om honom. Oavsett hur de behandlar honom kommer alla människor att ha underkastats hans herravälde när han har fullbordat sin verksamhet. Detta verks faktum återspeglas inte bara bland kineser

---

utan representerar hur hela mänskligheten ska erövrast. De effekter som uppnås på dessa människor förebådar de effekter som ska uppnås på hela mänskligheten, och effekterna av det verk han utför i framtiden kommer till och med att mer och mer överstiga effekterna på dessa människor. Det verk som Gud i köttet utför omges inte av väldiga fanfarer och är inte heller höljt i dunkel. Det är påtagligt och verkligt, och det är verk där ett och ett är lika med två. Det är inte dolt för någon och vilseleder inte heller någon. Vad folk ser är verkligt och äkta och vad människan vinner är verklig sanning och kunskap. När verket avslutas kommer människan att ha en ny kunskap om honom och de som verkligen söker Gud kommer inte längre att ha några föreställningar om honom. Det här är inte bara hans verks effekt på kineser, utan det representerar effekten av hans verk med att erövra hela mänskligheten. Ingenting är nämligen till mer nytta för verket med att erövra hela mänskligheten än detta kött, detta köts verk och allt som rör detta kött. Allt detta är till nytta för hans verk i dag liksom för hans framtida verk. Detta kött ska erövra hela mänskligheten och vinna hela mänskligheten. Det finns inget bättre verk genom vilket hela mänskligheten ska få skåda Gud, lyda Gud och lära känna Gud. Det verk som människan utför representerar bara en begränsad utsträckning, men när Gud utför sitt verk talar han inte till en viss person utan till hela mänskligheten och alla dessa som accepterar hans ord. Det slut han förkunnar är slutet för alla människor, inte bara slutet för en viss person. Han favoriserar inte någon och missgynnar inte heller någon utan han verkar för och talar till hela mänskligheten. Denna inkarnerade Gud har därmed redan delat in hela mänskligheten efter deras slag, dömt hela mänskligheten och ordnat ett lämpligt slutmål för hela mänskligheten. Fastän Gud bara utför sitt verk i Kina har han i själva verket redan beslutat om hela universums verk. Han kan inte vänta tills hans verk har spridit sig till hela mänskligheten innan han gör sina uttalanden och åtgärder steg för steg. Vore det inte för sent då? Nu är han fullt kapabel att fullborda det framtida verket i förväg. Eftersom den som verkar är Gud i köttet, utför han gränslöst verk med en begränsad omfattning, och därefter ska han se till att människan fullgör den plikt som hon har att fullgöra; det här är principen för hans verk. Han kan bara leva tillsammans med människan en tid och kan inte följa med henne tills hela erans verk är avslutat. Det är för att han är Gud som han förutsäger sitt framtida verk. Sedan ska han med sina ord dela in hela mänskligheten efter dess slag och mänskligheten kommer att träda in i hans stegvisa verk i enlighet med hans ord. Ingen ska komma undan och alla

---

måste praktisera i enlighet med detta. I framtiden ska tidsåldern följaktligen vägledas av hans ord och inte av Anden.

Den inkarnerade Gudens verk måste utföras i köttet. Om det utfördes direkt av Guds Ande skulle det inte ge några effekter. Även om verket utfördes av Anden skulle det inte vara av någon större betydelse och i slutändan skulle det inte vara övertygande. Alla varelser vill veta om Skaparens verk har betydelse, vad det representerar, vad det är till för, huruvida Guds verk är fullt av auktoritet och visdom och huruvida det är av yttersta vikt och betydelse. Det verk han utför är till för hela mänsklighetens frälsning, för att besegra Satan och för att vittna om honom själv bland alla ting. På så sätt måste alltså det verk han utför vara av stor betydelse. Människans kött har fördärvats av Satan och blivit kraftigt förblindat och skadat i grunden. Den främsta orsaken till att Gud verkar personligen i köttet är att föremålet för hans frälsning är människan som är köttslig, och att Satan också använder sig av människans kött för att störa Guds verk. Striden med Satan är egentligen verket med att erövra människan och samtidigt är människan föremålet för Guds frälsning. På så sätt är den inkarnerade Gudens verk en nödvändighet. Satan fördärvade människans kött och människan blev Satan förkroppsligad och det som Gud ska besegra. Därför äger verket med att strida mot Satan och rädda mänskligheten rum på jorden, och för att strida mot Satan måste Gud bli människa. Det här är ett ytterst praktiskt verk. När Gud verkar i köttet, strider han egentligen mot Satan i köttet. När han verkar i köttet, utför han sitt verk i den andliga världen och gör hela sitt verk i den andliga världen verkligt på jorden. Den som erövrar är människan som är olydig mot honom, den som besegras är förkroppsligandet av Satan (det är naturligtvis också människan) som är hans fiende, och den som i slutändan blir frälst är också människan. Därför är det ännu mer nödvändigt för honom att bli en människa som har det yttre skalet av en skapad varelse, så att han verkligen kan strida mot Satan, erövra människan, som är olydig mot honom och har samma yttre skal som han, och frälsa människan som har samma yttre skal som han och har skadats av Satan. Hans fiende är människan, föremålet för hans erövring är människan och föremålet för hans frälsning är människan, som skapades av honom. Därför måste han bli människa, och därmed blir hans verk mycket lättare. Han kan besegra Satan och erövra mänskligheten, och dessutom kan han frälsa mänskligheten. Trots att det här köttet är normalt och verkligt, är han inget vanligt kött: Han är inte kött som bara är

---

mänskligt, utan kött som är både mänskligt och gudomligt. Det är så han skiljer sig från människan och det är detta som är tecknet på Guds identitet. Endast kött som detta kan utföra det verk han avser att göra, fullgöra den inkarnerade Gudens verksamhet och fullborda hans verk bland människorna. Om det inte vore på det viset skulle hans verk bland människorna alltid vara tomt och bristfälligt. Även om Gud kan kämpa mot Satans ande och komma segrande ur striden, kan den fördärvade människans gamla natur aldrig lösas upp, och de som är olydiga mot Gud och motsätter sig honom kan aldrig verkligen komma under hans herravälde. Han kan alltså aldrig erövra mänskligheten och aldrig vinna hela mänskligheten. Om inte hans verk på jorden kan lösas, kommer hans förvaltning aldrig att ta slut och hela mänskligheten kommer inte att kunna träda in i vilan. Om Gud inte kan träda in i vilan tillsammans med alla sina skapade varelser kommer detta förvaltningsverk aldrig att nå någon framgång och följden blir att Guds härlighet försvinner. Trots att hans kött inte har någon auktoritet, kommer det verk han utför att ha åstadkommit sin effekt. Detta är hans verks oundvikliga riktning. Oavsett om hans kött besitter auktoritet eller inte, är han Gud själv så länge som han är kapabel att utföra Guds eget verk. Oavsett hur normalt och vanligt detta kött är, kan han utföra det verk han har att göra, för detta kött är Gud och inte bara en människa. Anledningen till att detta kött kan utföra det verk som inte människan kan utföra är att hans inre väsen är olikt alla människors, och anledningen till att han kan frälsa människan är att hans identitet skiljer sig från alla människors. Detta kött är så viktigt för mänskligheten, därför att han är människa och i ännu högre grad Gud, därför att han kan utföra det verk som ingen vanlig köttslig människa kan utföra och därför att han kan frälsa den fördärvade människan som lever tillsammans med honom på jorden. Trots att den inkarnerade Guden är identisk med människan, är han viktigare för mänskligheten än någon aktad person för han kan utföra det verk som inte Guds Ande kan utföra, han är mer kapabel än Guds Ande att vittna om Gud själv och han är mer kapabel än Guds Ande att vinna mänskligheten helt och hållet. Även om detta kött är normalt och vanligt gör hans bidrag till mänskligheten och hans betydelse för mänsklighetens existens honom synnerligen värdefull, och detta kötts verkliga värde och betydelse är omätligt för varje människa. Även om det här köttet inte kan förgöra Satan direkt, kan han använda sitt verk till att erövra mänskligheten och besegra Satan och få honom att helt underkasta sig hans herravälde. Det är tack vare att Gud är

---

inkarnerad som han kan besegra Satan och rädda mänskligheten. Han förgör inte Satan direkt, utan blir kött för att utföra verket med att erövra mänskligheten som har fördärvats av Satan. På så sätt är han bättre i stånd att vittna om sig själv bland de skapade varelserna och bättre i stånd att rädda den fördärvade människan. Den inkarnerade Gudens seger över Satan bär starkare vittnesbörd och är mer övertygande än om Guds Ande förintat Satan direkt. Gud i köttet är bättre i stånd att hjälpa människan lära känna Skaparen och bättre i stånd att vittna om sig själv bland de skapade varelserna.

Köttets inre väsen bebos av Gud

I sin första inkarnation levde Gud på jorden i trettio tre och ett halvt år, och han bedrev sin verksamhet under endast tre och ett halvt av de åren. Både under den tid han verkade och innan han påbörjade sitt verk ägde han normal mänsklighet. Han levde i sin normala mänsklighet i trettio tre och ett halvt år. Under de sista tre och ett halvt åren uppenbarade han sig som den inkarnerade Guden. Innan han började bedriva sin verksamhet framträdde han med vanlig, normal mänsklighet och visade inga tecken på sin gudomlighet, och det var först efter att han började bedriva sin offentliga verksamhet som hans gudomlighet blev uppenbar. Hans liv och verk under dessa första tjugonio år visade att han var en verklig mänsklig varelse, en människoson, ett kött, för han började sin verksamhet på allvar först efter tjugonio års ålder. Inkarnationens innebörd är att Gud framträder i köttet och han kommer för att i ett kötts avbild verka bland människor som han skapat. För att Gud ska inkarneras måste han därför först bli kött, kött med en normal mänsklig natur; detta är den mest grundläggande förutsättningen. Konsekvensen av Guds inkarnation är faktiskt att Gud lever och verkar i köttet; Gud blir till sitt väsen kött, han blir en människa. Hans inkarnerade liv och verk kan delas in i två stadier. Först kommer det liv han lever innan han börjar bedriva sin verksamhet. Han lever i en vanlig mänsklig familj, i en ytterst normal mänsklighet och följer gängse moral och lagar för mänskligt liv, med normala mänskliga behov (mat, kläder, husrum och sömn), normala mänskliga svagheter och normala mänskliga känslor. Under det första stadiet lever han med andra ord i en icke-gudomlig, helt normal mänsklighet och engagerar sig i alla normala mänskliga aktiviteter. Det andra stadiet är det liv han lever efter att han börjat bedriva sin verksamhet. Han bor fortfarande i den vanliga mänskligheten med ett normal mänskligt skal och utåt sett visar han inga tecken på något övernaturligt. Men han lever enbart för sin verksamhet och under denna tid existerar hans normala mänsklighet helt för att tjäna hans gudomlighets normala verk, för vid det laget har hans normala mänsklighet mognat så mycket att han kan bedriva sin verksamhet. Det andra stadiet av hans liv består alltså av att bedriva sin verksamhet i sin normala mänsklighet, ett liv av både normal mänsklighet och fullständig gudomlighet. Anledningen till att han lever i en fullständigt normal mänsklighet under det första stadiet av sitt liv är att hans mänsklighet ännu inte motsvarar hela det gudomliga verket; den är fortfarande inte mogen. Först när hans

---

mänsklighet mognar och blir kapabel att axla hans verksamhet kan han börja utöva sin verksamhet. Eftersom han, som kött, behöver växa och mogna, utgörs det första stadiet av hans liv av normal mänsklighet, medan det liv den inkarnerade Guden lever under sin verksamhet i det andra stadiet karaktäriseras av både mänsklighet och fullständig gudomlighet, eftersom hans mänsklighet då är kapabel att företa sig hans verk och utöva hans ämbete. Om den inkarnerade Guden på allvar påbörjade sitt ämbete i den stund då han föddes och gjort övernaturliga tecken och under, då skulle han inte ha haft något fysiskt väsen. Därför existerar hans mänsklighet för hans fysiska väsens skull; det kan inte finnas något kött utan mänsklighet och en person utan mänsklighet är inte en människa. På detta sätt är mänskligheten hos Guds kött en inneboende egenskap hos Guds inkarnerade kött. Att säga "när Gud blir kött är han helt gudomlig och inte mänsklig över huvud taget" är hädelse, för detta påstående existerar helt enkelt inte och det strider mot inkarnationens princip. Även efter det att han börjar utöva sitt verksamhet, lever han i sin gudomlighet med ett mänskligt yttre skal när han utför sitt verk; det är bara det att just då tjänar hans mänsklighet enbart syftet att låta hans gudomlighet utföra verket i det normala köttet. Den som ligger bakom verket är alltså den gudomlighet som bebor hans mänsklighet. Det är hans gudomlighet, inte hans mänsklighet, som är verksam, men det är en gudomlighet som är dold i hans mänsklighet; hans verk utförs i huvudsak av hans fullständiga gudomlighet, inte av hans mänsklighet. Men det som utåt sett utför verket är hans kött. Man skulle kunna säga att han är en människa och också Gud, för Gud blir en Gud som lever i köttet, med ett mänskligt skal och ett mänskligt väsen men också med Guds väsen. Eftersom han är en människa med Guds väsen, står han över alla skapade människor, över varje människa som kan utföra Guds verk. Bland alla dem som har ett mänskligt skal som hans, bland alla dem som besitter mänsklighet, är det därför bara han som är den inkarnerade Guden själv – alla andra är skapade människor. Trots att de alla har mänsklighet, har skapade människor ingenting mer än mänsklighet, medan den inkarnerade Guden är annorlunda: i hans kött har han inte bara mänsklighet utan, än viktigare, gudomlighet. Hans mänsklighet kan ses i hans kötts yttre utseende och i hans vardagsliv, men hans gudomlighet är svår att uppfatta. Eftersom hans gudomlighet endast uttrycks när han har mänsklighet och inte är så övernaturlig som folk föreställer sig, är det oerhört svårt för människor att se den. Till och med idag har människor ytterst svårt att begripa den

---

inkarnerade Gudens sanna väsen. Jag väntar mig att det fortfarande, även efter att jag talat om det så länge, är ett mysterium för de flesta av er. Faktum är att den här frågan är väldigt enkel: Eftersom Gud blir kött är hans väsen en förening av mänsklighet och gudomlighet. Denna förening kallas för Gud själv, Gud själv på jorden.

Livet som Jesus levde på jorden var ett normalt liv i köttet. Han levde i sitt kötts normala mänsklighet. Hans myndighet – att utföra sitt verk och tala sitt ord, eller att bota sjuka och driva ut demoner, att göra sådana exceptionella saker – framträdde i stort sett inte förrän han inledde sin verksamhet. Hans liv innan tjugonio års ålder, innan han utövade sin verksamhet, var bevis nog för att han bara var normalt kött. På grund av detta, och eftersom han ännu inte hade börjat bedriva sin verksamhet, såg folk inget gudomligt i honom, de såg ingenting mer än en normal mänsklig varelse, en vanlig man – precis som somliga vid den tiden trodde att han var Josefs son. Folk trodde att han var son till en vanlig människa, det var omöjligt för dem att veta att han var Guds inkarnerade kött. Till och med när han under sin verksamhet gjorde många under sa de flesta människor fortfarande att han var Josefs son, för han var Kristus med det yttre skalet av normal mänsklighet. Både hans normala mänsklighet och hans verk existerade för att uppfylla betydelsen av den första inkarnationen och bevisa att Gud helt hade kommit i köttet och blivit en alltigenom vanlig människa. Att han hade en normal mänsklighet innan han påbörjade sitt verk var ett bevis på att han var vanligt kött; att han därefter verkade bevisa också att han var vanligt kött, för han gjorde tecken och under, botade sjuka och drev ut demoner i köttet med normal mänsklighet. Anledningen till att han kunde göra under var att hans kött bar på Guds myndighet, var det kött som Guds Ande var iklädd. Han ägde denna myndighet på grund av Guds Ande och det betydde inte att han inte var ett kött. Att bota sjuka och driva ut demoner var det verk han behövde utföra i sin verksamhet, ett uttryck för hans gudomlighet som var dold i hans mänsklighet, och oavsett vilka tecken han gjorde eller hur han visade prov på sin myndighet levde han fortfarande i en normal mänsklighet och var fortfarande normalt kött. Fram till den punkt då han uppväcktes efter att ha dött på korset bodde han i normalt kött. Såväl att skänka nåd, bota sjuka och driva ut demoner var en del av hans verksamhet, verk han utförde i sitt normala kött. Innan han gick till korset lämnade han aldrig sitt normala mänskliga kött, oavsett vad han gjorde. Han var Gud själv och utförde Guds eget verk, men eftersom han var Guds inkarnerade kött åt han mat och bar

---

kläder, hade normala mänskliga behov, ett normalt mänskligt förnuft och ett normalt mänskligt vett. Allt detta var bevis på att han var en normal människa, vilket bevisade att Guds inkarnerade kött var ett kött med en normal mänsklighet, inte en övernaturlig sådan. Det var hans uppgift att slutföra Guds första inkarnations verk, att fullborda den första inkarnationens verksamhet. Innebörden av inkarnation är att en vanlig, normal människa utför Guds eget verk, alltså att Gud utför sitt gudomliga verk i mänsklighet och därmed besegrar Satan. Inkarnation innebär att Guds Ande blir ett kött, det vill säga att Gud blir kött; det verk han utför i köttet är Andens verk som förverkligas i köttet, uttrycks av köttet. Ingen utom Guds kött kan utföra den inkarnerade Gudens verksamhet, det vill säga, endast Guds inkarnerade kött, denna normala mänsklighet – och ingen annan – kan uttrycka det gudomliga verket. Om Gud under sin första ankomst inte hade haft den normala mänskligheten före tjugonio års ålder – om han kunnat göra under så snart han var född, om han kunnat tala himlens språk så snart han lärde sig att tala, om han kunnat begripa alla världsliga ämnen och urskilja varje individs tankar och avsikter i samma ögonblick som han först satte sin fot på jorden – skulle en sådan person inte ha kallats för en normal människa och sådant kött kunde inte ha kallats för mänskligt kött. Om detta vore fallet med Kristus, då skulle betydelsen med och kärnan i Guds inkarnation vara förlorad. Att han äger normal mänsklighet bevisar att han är Gud inkarnerad i köttet; det faktum att han genomgår en normal mänsklig tillväxtprocess visar ännu tydligare att han är normalt kött; dessutom är hans verk tillräckligt bevis för att han är Guds ord, Guds Ande, som blivit kött. Gud blir kött på grund av verkets behov; detta stadium av verket måste med andra ord utföras i köttet, utföras i normal mänsklighet. Detta är bakgrunden till att "Ordet blir kött" och att "Ordet framträder i köttet", och detta är den sanna historien bakom Guds två inkarnationer. Folk kanske tror att hela Jesu liv åtföljdes av underverk, att han fram till slutet av sitt verk på jorden inte uppvisade en normal mänsklighet, att han inte hade normala mänskliga behov eller brister eller mänskliga känslor, inte behövde grundläggande livsförnödenheter eller hade normala mänskliga tankar. De föreställer sig att han bara har ett övermänskligt sinne, en transcendent mänsklighet. De tror att eftersom han är Gud ska han inte tänka och leva som normala människor gör, att endast en normal person, en äkta människa, kan tänka normala mänskliga tankar och leva ett normalt liv som människa. Allt det här är människans idéer och människans föreställningar, som strider mot de ursprungliga

---

avsikterna med Guds verk. Normalt mänskligt tänkande upprätthåller normalt mänskligt förnuft och normal mänsklighet; en normal mänsklighet upprätthåller köttets normala funktioner; och köttets normala funktioner möjliggör köttets normala liv i dess helhet. Endast genom att verka i sådant kött kan Gud fullgöra syftet med sin inkarnation. Om den inkarnerade Guden endast ägde köttets yttre skal men inte tänkte normala mänskliga tankar, då skulle detta kött inte ha ett mänskligt förnuft, än mindre äkta mänsklighet. Hur skulle ett kött som detta, utan mänsklighet, kunna bedriva den verksamhet som den inkarnerade Guden borde bedriva? Ett normalt sinne upprätthåller alla aspekter av mänskligt liv; utan ett normalt sinne skulle man inte vara mänsklig. En person som inte tänker normala tankar är med andra ord psykiskt sjuk. Och en Kristus som inte har någon mänsklighet utan endast gudomlighet kan inte sägas vara Guds inkarnerade kött. Hur skulle då Guds inkarnerade kött kunna vara i avsaknad av normal mänsklighet? Är det inte hädelse att säga att Kristus inte har någon mänsklighet? Alla aktiviteter som normala människor ägnar sig åt är beroende av ett fungerande, normalt mänskligt sinne. Utan det skulle människor bete sig avvikande; de skulle inte ens kunna se skillnad på svart och vitt, gott och ont, och de skulle inte ha någon mänsklig etik eller moraliska principer. Om den inkarnerade Guden likaledes inte tänkte som en normal människa skulle han inte vara äkta kött, ett normalt kött. Sådant icke-tänkande kött skulle inte kunna ta sig an det gudomliga verket. Han skulle inte kunna ägna sig åt köttets normala aktiviteter på ett normalt sätt, än mindre leva tillsammans med människor på jorden. Betydelsen av Guds inkarnation, själva kärnan i att Gud kommer i köttet, skulle därmed ha gått förlorad. Den inkarnerade Gudens mänsklighet existerar för att upprätthålla det normala gudomliga verket i köttet; hans normala mänskliga tänkande upprätthåller hans normala mänsklighet och alla hans normala fysiska aktiviteter. Man kan säga att hans normala mänskliga tänkande existerar i syfte att stödja allt verk av Gud i köttet. Om detta kött inte hade ett normalt mänskligt sinne, så skulle inte Gud kunna verka i köttet och det han behöver göra i köttet skulle aldrig kunna åstadkommas. Trots att den inkarnerade Guden äger ett normalt mänskligt sinne, förvanskas inte hans verk av mänskligt tänkande; han tar sig an verket i mänskligheten med ett normalt sinne, under förutsättning att han besitter mänskligheten med ett sinne, inte genom utövandet av normalt mänskligt tänkande. Oavsett hur upphöjda hans köttst tankar är, präglas inte hans verk av logik eller tänkande. Hans verk är med andra ord

---

inte uttänkt av sinnet i hans kött, utan är ett direkt uttryck för det gudomliga verket i hans mänsklighet. Alla hans verk utgör den verksamhet han behöver fullborda och inget av det är uttänkt av hans hjärna. Botandet av sjuka, utdrivandet av demoner och korsfästelsen var till exempel inte produkter av hans mänskliga sinne, kunde inte ha åstadkommits av någon människa med ett mänskligt sinne. Likaså är dagens erövrande verk en verksamhet som måste utövas av den inkarnerade Guden, men det är inte verket av en människas vilja; det är det verk hans gudomlighet måste utföra, verk som inte någon köttslig människa är kapabel till. Därför måste den inkarnerade Guden äga ett normalt mänskligt sinne, måste ha normal mänsklighet, eftersom han måste utföra sitt verk i mänskligheten med ett normalt sinne. Detta är kärnan i den inkarnerade Gudens verk, den inkarnerade Gudens innersta väsen.

Innan Jesus utförde verket, levde han enbart i sin normala mänsklighet. Ingen visste att han var Gud, ingen upptäckte att han var den inkarnerade Guden; folk kände honom bara som en helt vanlig människa. Hans fullständigt vanliga, normala mänsklighet var ett bevis på att Gud var inkarnerad i köttet och att nådens tidsålder var tidsåldern för den inkarnerade Gudens verk, inte för Andens verk. Det var ett bevis på att Guds Ande förverkligats helt i köttet, att hans kött skulle utföra allt Andens verk under Guds inkarnations tidsålder. Kristus med normal mänsklighet är ett kött i vilket Anden är förverkligad och äger normal mänsklighet, normalt sinne och mänskligt tänkande. "Att förverkligas" innebär att Gud blir människa, Anden blir kött; för att uttrycka det klart, det är när Gud själv bebor ett kött med normal mänsklighet och genom det uttrycker sitt gudomliga verk – det är vad det innebär att vara förverkligad eller inkarnerad. Under Guds första inkarnation var det nödvändigt för honom att bota sjuka och driva ut demoner, eftersom hans verk var att friköpa. För att friköpa hela människosläktet måste han vara medkännande och förlåtande. Det verk som han utförde innan han blev korsfäst bestod i att bota sjuka och driva ut demoner, vilket förebådade hans frälsning av människan från synd och smuts. Eftersom det var nådens tidsålder var det nödvändigt för honom att bota sjuka och därigenom visa tecken och under som var representativa för nåden i den tidsåldern. Det centrala i nådens tidsålder var nämligen att skänka nåd vilket symboliserades av fred, glädje och materiella välsignelser, alltsamman bevis på människors tro på Jesus. Att bota sjuka, driva ut demoner och skänka nåd var med andra ord instinktiva förmågor hos Jesu kött under

---

nådens tidsålder; de var Andens verk förverkligade i köttet. Men medan han utförde sådant verk levde han i köttet; han överskred inte köttet. Oavsett vilka helande handlingar han utförde ägde han fortfarande normal mänsklighet och levde fortfarande ett normalt mänskligt liv. Anledningen till att jag säger att köttet utförde allt Andens verk under Guds inkarnations tidsålder är att oavsett vilket verk han utförde så gjorde han det i köttet. Men på grund av hans verk betraktade inte människor hans kött som om det hade ett alltigenom fysiskt väsen, för detta kött kunde utföra under och vid vissa speciella ögonblick kunde det göra saker som gick utöver köttet. Alla dessa händelser inträffade naturligtvis efter att han påbörjat sin verksamhet, som när han prövades under fyrtio dagar eller när han förvandlades på berget. Så innebörden i Guds inkarnation var inte färdig med Jesus, utan endast delvis uppfylld. Det liv som han levde i köttet innan han påbörjade sitt verk var helt normalt i alla avseenden. När han påbörjat verket behöll han endast sitt köttsliga yttre skal. Eftersom hans verk var ett uttryck för gudomlighet överskred det köttets normala funktioner. Guds inkarnerade kött var trots allt annorlunda än människor av kött och blod. Naturligtvis behövde han i sitt dagliga liv mat, kläder, sömn och tak över huvudet precis som alla andra, han behövde alla normala nödvändigheter och han resonerade och tänkte som en normal människa. Folk betraktade honom fortfarande som en normal människa, förutom att det verk han utförde var övernaturligt. Oavsett vad han gjorde levde han faktiskt i en vanlig och normal mänsklighet, och såtillvida som han utförde verket var hans resonemang synnerligen normala och hans tankar särskilt klara, i högre grad än någon annan normal människas. Det var nödvändigt för den inkarnerade Guden att tänka och resonera på detta sätt, för det gudomliga verket behövde uttryckas av ett kött vars resonemang var fullt normala och vars tankar var mycket klara – endast på detta sätt kunde hans kött uttrycka det gudomliga verket. Under alla de trettio och ett halvt år som Jesus levde på jorden behöll han sin normala mänsklighet, men på grund av det verk han utförde under sin tre och ett halvt år långa verksamhet, tänkte folk att han var mycket transcendent, att han var mycket mer övernaturlig än tidigare. I själva verket förblev Jesu normala mänsklighet oförändrad före och efter att han påbörjade sin verksamhet; hans mänsklighet var hela tiden densamma, men på grund av skillnaden före och efter att han påbörjade sin verksamhet uppstod två olika åsikter angående hans kött. Oavsett vad folk tänkte behöll den inkarnerade Guden hela tiden sin ursprungliga,

---

normala mänsklighet, för eftersom Gud var inkarnerad levde han i köttet, det kött som hade normal mänsklighet. Oavsett om han utövade verksamhet eller inte, kunde inte hans köts normala mänsklighet utplånas, för mänsklighet är köttets grundläggande väsen. Innan Jesus utövade sin verksamhet var hans kött helt normalt och ägnade sig åt alla vanliga mänskliga aktiviteter; han verkade inte det minsta övernaturlig och gjorde inte några mirakulösa tecken. På den tiden var han helt enkelt en helt vanlig människa som tillbad Gud, även om hans strävan var mer ärlig och mer uppriktig än andras. Det var så hans ytterst normala mänsklighet manifesterade sig. Eftersom han inte verkade alls innan han tog sig an sitt ämbete, var ingen medveten om hans identitet och ingen visste att hans kött var olikt alla andras, för han gjorde inte ens ett enda under, utförde inte en gnutta av Guds eget verk. När han inlett sin verksamhet behöll han det yttre skalet av normal mänsklighet och levde fortfarande med ett normalt mänskligt förnuft, men eftersom han hade börjat att utföra Guds eget verk, anta Kristi ämbete och utföra det verk som dödliga varelser, människor av kött och blod, var oförmögna att utföra, antog folk att han inte hade normal mänsklighet och inte var ett helt normalt kött utan ofullständigt kött. På grund av det verk han utförde, sade folk att han var en Gud i köttet som inte hade normal mänsklighet. Detta är en felaktig uppfattning; folk förstod inte betydelsen av Guds inkarnation. Detta missförstånd uppstod ur det faktum att det verk som uttrycktes av Gud i köttet var det gudomliga verket, uttryckt i ett kött som hade normal mänsklighet. Gud var klädd i kött, bodde i kött och hans verk i sin mänsklighet skymde hans mänsklighets normalitet. Av denna anledning trodde folk att Gud inte hade mänsklighet utan bara gudomlighet.

I sin första inkarnation slutförde inte Gud inkarnationens verk; han slutförde bara det första steget i det verk som det var nödvändigt för Gud att utföra i köttet. För att avsluta inkarnationens verk har Gud därför återvänt till köttet än en gång och lever ut köttets hela normalitet och verklighet, det vill säga han uppenbarar Guds ord i ett helt vanligt och normalt kött och därmed avslutar han det verk han lämnade ogjort i köttet. Det andra inkarnerade köttet är till sitt väsen likt det första, men det är ännu mer verkligt, till och med mer normalt än det första. Som en följd därav är det lidande det andra inkarnerade köttet tål större än det första, men detta lidande är ett resultat av hans verksamhet i köttet och det skiljer sig från den fördärvade människans lidande. Det härrör dessutom från hans köts normalitet och verklighet. Eftersom han utövar sitt

---

ämbete i ett ytterst normalt och verkligt kött, måste köttet utstå en hel del umbäranden. Ju mer normalt och verkligt detta kött är, desto mer kommer han att lida i utövandet av sitt ämbete. Guds verk uttrycks i ett mycket alldagligt kött, ett som inte alls är övernaturligt. Eftersom hans kött är normalt och även måste axla verket med att frälsa människan, lider han i ännu högre grad än ett övernaturligt kött skulle ha gjort – allt detta lidande härstammar från hans kötts verklighet och normalitet. Från det lidande som de två inkarnerade kötten har genomgått när de bedrivit sin verksamhet kan man se det inkarnerade köttets väsen. Ju mer normalt köttet är, desto större umbäranden måste han utstå medan han utför verket; ju verkligare det kött är som tar sig an verket, desto hårdare är de uppfattningar som människor får och desto fler faror kommer troligen att drabba honom. Och ändå, ju verkligare köttet är och ju mer köttet besitter en normal människas behov och fullständiga förnuft, desto mer kapabel är han att ta på sig Guds verk i köttet. Det var Jesu kött som spikades fast på korset, sitt kött som han överlämnade som ett syndoffer; det var genom ett kött med normal mänsklighet som han besegrade Satan och fullständigt frälste människan från korset. Och det är som fullständigt kött som Gud i sin andra inkarnation utför erövringsverket och besegrar Satan. Endast ett kött som är fullständigt normalt och verkligt kan utföra det erövrande verket i sin helhet och utgöra ett kraftfullt vittnesbörd. Det vill säga, erövrandet av människan blir effektivt genom den inkarnerade Gudens verklighet och normalitet, inte genom övernaturliga under och uppenbarelser. Denna inkarnerade Guds uppgift är att tala och därigenom att erövra och fullkomna människan; med andra ord, Andens verk förverkligas i köttet och köttets plikt är att tala och därigenom att erövra, uppenbara, fullkomna och eliminera människan helt. Därför är det i det erövrande verket som Guds verk i köttet till fullo ska genomföras. Det inledande friköpande verket utgjorde bara början på inkarnationens verk; det kött som utför det erövrande verket kommer att slutföra hela inkarnationens verk. I fråga om kön är en inkarnation manlig och den andra kvinnlig; på så sätt har innebörden i Guds inkarnation fullbordats. Det undanröjer människans missuppfattningar om Gud: Gud kan bli både manlig och kvinnlig, och till sitt väsen är den inkarnerade Guden könlös. Han skapade både man och kvinna och för honom finns det ingen könsskillnad. I detta stadium av verket gör Gud inte tecken och under, utan verket uppnår sina resultat genom ord. Anledningen till detta är dessutom att den inkarnerade Gudens verk denna gång inte är att bota sjuka

---

och driva ut demoner, utan att erövra människan genom att tala; den medfödda förmåga som detta Guds inkarnerade kött besitter är alltså att tala och att erövra människan, inte att bota sjuka och driva ut demoner. Hans verk i normal mänsklighet är inte att göra under, inte att hela de sjuka och driva ut demoner, utan att tala, så för människor verkar det andra inkarnerade köttet mycket mer normalt än det första. Människor ser att Guds inkarnation inte är någon lögn, men denna inkarnerade Gud är annorlunda än den inkarnerade Jesus och fastän båda är Gud förkroppsligad är de inte helt och hållet de samma. Jesus ägde normal mänsklighet, vanlig mänsklighet, men han åtföljdes av många tecken och under. I denna inkarnerade Gud kommer mänskliga ögon inte att se några tecken eller under, varken botande sjuka eller utdrivande av demoner, vandring på vatten eller fasta i fyrtio dagar ... Han utför inte samma verk som Jesus gjorde, inte för att hans kött i grunden är annorlunda än Jesu kött, utan för att det inte är hans ämbetsuppgift att bota sjuka och driva ut demoner. Han river inte ner sitt eget verk, stör inte sitt eget verk. Eftersom han erövrar människan med sina verkliga ord, finns det inget behov av att betvinga henne med hjälp av under, utan detta stadium består av att slutföra inkarnationens verk. Den inkarnerade Gud du ser idag är alltigenom kött och det finns inget övernaturligt över honom. Han blir sjuk som andra, behöver mat och kläder precis som andra, eftersom han helt och hållet är kött. Om den inkarnerade Guden gjorde övernaturliga tecken och under den här gången, om han botade sjuka, drev ut demoner eller kunde döda med ett ord, hur skulle då detta erövrande verk kunna utföras? Hur skulle verket kunna spridas bland de hedniska folken? Att bota sjuka och driva ut demoner var nådens tidsålders verk, det första steget i det friköpande verket, och när Gud nu har räddat människan från korset utför han inte längre det verket. Om en "Gud" av samma slag som Jesus uppenbarade sig i de sista dagarna, en som botade sjuka, drev ut demoner och korsfästes för människans skull, skulle denna "Gud" –trots att han stämde exakt med beskrivningen av Gud i Bibeln och var lätt för människan att acceptera – inte till sitt väsen vara det kött som bärs av Guds Ande, utan av en ond ande. Det är nämligen regeln för Guds verk att han aldrig upprepa vad han redan har fullbordat. Därför skiljer sig Guds andra inkarnations verk från den första inkarnationens. I de sista dagarna förverkligar Gud det erövrande verket i vanligt, normalt kött; han botar inte sjuka och kommer inte att korsfästas för människan, utan

---

han talar bara ord i köttet och erövrar människan i köttet. Endast sådant kött är Guds inkarnerade kött; endast sådant kött kan fullborda Guds verk i köttet.

Oavsett om den inkarnerade Guden i detta stadium utstår umbäranden eller utövar sitt ämbete, gör han det för att fullborda meningen med inkarnationen, för det här är Guds sista inkarnation. Gud kan endast inkarneras två gånger. Det kan inte bli en tredje gång. Den första inkarnationen var manlig, den andra kvinnlig, så bilden av Guds kött är komplett i människans sinne; dessutom har de två inkarnationerna redan avslutat Guds verk i köttet. Första gången ägde den inkarnerade Guden normal mänsklighet för att fullborda inkarnationens innebörd. Den här gången äger han också normal mänsklighet, men meningen med denna inkarnation är annorlunda: Den är djupare och hans verk är av mer genomgripande betydelse. Anledningen till att Gud har blivit kött igen är att fullgöra meningen med inkarnationen. När Gud har avslutat detta stadium av sitt verk helt och hållet kommer hela meningen med inkarnationen, det vill säga Guds verk i köttet, att vara fullständig och det kommer inte att finnas något mer verk som ska utföras i köttet. Från och med nu kommer alltså Gud aldrig mer att komma i köttet för att utföra sitt verk. Gud utför bara inkarnationens verk för att frälsa och fullkomna människan. Det är med andra ord inte alls vanligt att Gud kommer i köttet, förutom för verkets skull. Genom att komma i köttet för att verka, visar han Satan att Gud är ett kött, en normal person, en vanlig person – och trots det kan han segervisst regera över världen, besegra Satan, återlösa mänskligheten och erövra mänskligheten! Målet för Satans verk är att fördärva mänskligheten, medan målet för Guds verk är att frälsa mänskligheten. Satan fångar människan i en bottenlös avgrund, medan Gud räddar henne från den. Satan får alla människor att tillbe honom, medan Gud får dem att underkasta sig hans herravälde, för han är skapelsens Herre. Hela detta verk åstadkoms genom Guds två inkarnationer. Hans kött är till sitt väsen föreningen av mänsklighet och gudomlighet och besitter normal mänsklighet. Så utan Guds inkarnerade kött skulle Gud inte kunna uppnå resultatet med mänsklighetens frälsning och utan hans kötts vanliga mänsklighet skulle hans verk i köttet inte heller kunna uppnå dessa resultat. Kärnan i Guds inkarnation är att han måste äga normal mänsklighet; om det vore annorlunda skulle det strida helt mot Guds ursprungliga avsikt med att inkarneras.

Varför säger jag att inkarnationens mening inte fullbordades i Jesu verk? Därför att Ordet inte blev helt och hållet kött. Vad Jesus gjorde var bara en del av Guds verk i

---

köttet; han utförde bara det friköpande verket och inte verket med att vinna människan fullständigt. Därför har Gud blivit kött igen i de sista dagarna. Detta stadium av verket utförs också i ett vanligt kött, utförs av en ytterst normal människa vars mänsklighet inte är det minsta transcendent. Gud har med andra ord blivit en alltigenom mänsklig varelse och det är en person vars identitet är Guds identitet, en fullständig människa, ett fullständigt kött, som utför verket. För det mänskliga ögat är han bara ett kött som inte är transcendent över huvud taget, en väldigt vanlig person som kan tala himlens språk, som inte gör några mirakulösa tecken, inte gör några under, än mindre uppenbarar den inre sanningen om religion i stora mötessalar. I folks ögon är det andra inkarnerade köttets verk helt olikt det förstas, i så hög grad att de två inte verkar ha något gemensamt, och man kan inte se något ingenting av det förstas verk den här gången. Även om det andra inkarnerade köttets verk skiljer sig från det förstas, är det inget bevis för att deras källa inte är en och samma. Huruvida källan är densamma beror på karaktären hos det verk som utförts av kötten och inte på deras yttre skal. Under sitt verks tre stadier har Gud inkarnerats två gånger och båda gångerna inviger den inkarnerade Gudens verk en ny tidsålder, inleder ett nytt verk; inkarnationerna kompletterar varandra. Det är omöjligt för det mänskliga ögat att se att de två kötten faktiskt kommer från samma källa. Det ligger naturligtvis inte inom det mänskliga ögats eller det mänskliga sinnets förmåga. Men till sitt väsen är båda likadana, för deras verk har sitt ursprung i samma Ande. Huruvida de två inkarnerade kötten kommer från samma källa kan inte avgöras utifrån i vilken era och på vilken plats de föddes, eller utifrån liknande faktorer, utan utifrån det gudomliga verk som uttrycks av dem. Det andra inkarnerade köttet utför inte något av det verk som Jesus utförde, för Guds verk följer inga konventioner, utan varje gång öppnar det upp en ny väg. Det andra inkarnerade köttet har inte som målsättning att fördjupa eller befästa det första köttets avtryck i människors medvetande, utan att komplettera det och fullkomna det, att fördjupa människans kunskap om Gud, att bryta alla regler som finns i människors hjärtan och utplåna de felaktiga bilderna av Gud i deras hjärtan. Man kan säga att inget enskilt stadium av Guds eget verk kan ge människan fullständig kunskap om honom; varje stadium ger bara en del, inte helheten. Trots att Gud har uttryckt sitt sinnelag i sin helhet, förblir människans kunskap om Gud ändå ofullständig på grund av hennes begränsade förmåga att förstå. Det är omöjligt att med mänskligt språk förmedla hela

---

Guds sinnelag; hur mycket mindre kan då ett enda stadium av hans verk fullständigt uttrycka Gud? Han verkar i köttet med sin normala mänsklighet som täckmantel och man kan bara känna honom genom hans gudomlighets uttryck, inte genom hans kroppsliga skal. Gud kommer i köttet för att göra det möjligt för människan att lära känna honom genom hans olika verk, och det finns inte två stadier av hans verk som är likadana. Endast på detta sätt kan människan ha en fullständig kunskap om Guds verk i köttet, en kunskap som inte begränsar sig till en enda aspekt. Trots att de två inkarnerade köttens verk är olika, är köttens väsen och källan till deras verk identiska; det är bara att de existerar för att utföra två olika stadier av verket och uppträda i två olika tidsåldrar. Oavsett allt delar Guds båda inkarnerade kött samma väsen och samma ursprung – det är en sanning ingen kan förneka.

Guds verk och människans trosutövning

Guds verk bland människorna kan inte separeras från människan, för människan är föremålet för detta verk och den enda varelse Gud skapat som kan vittna om honom. Människans liv och alla hennes aktiviteter är oskiljaktiga från Gud, alltsamman styrs av Guds händer och man kan till och med säga att ingen människa kan existera oberoende av Gud. Det här är något som ingen kan förneka, för det är ett faktum. Allt som Gud gör är till gagn för mänskligheten och riktat mot Satans intriger. Allt människan behöver kommer från Gud, och Gud är källan till människans liv. Människan är alltså helt enkelt oförmögen att skilja sig från Gud. Gud har för övrigt aldrig haft för avsikt att skiljas från människan. Det verk som Gud utför, utför han för hela mänsklighetens skull, och hans tankar är alltid välvilliga. För människan är således både Guds verk och Guds tankar (det vill säga Guds vilja) "visioner" som hon måste känna till. De här visionerna är också Guds förvaltning och verk som människan är oförmögen att utföra. De krav som Gud ställer på människan under sitt verk kallas samtidigt för människans "trosutövning." Visioner är Guds eget verk, hans vilja för mänskligheten eller målsättningarna och syftet med hans verk. Visioner kan också sägas vara en del av förvaltningen eftersom denna förvaltning är Guds verk och är inriktad på människan, vilket innebär att den är det verk som Gud utför bland människorna. Detta verk är det bevis och den väg genom vilken människan lär känna Gud, och det är av yttersta vikt för människan. Om folk, i stället för att rikta uppmärksamheten mot kunskapen om Guds verk, bara riktar sin uppmärksamhet mot dogmerna för tron på Gud eller mot oväsentliga detaljer, kommer de helt enkelt inte att lära känna Gud och dessutom kommer de inte att vara efter Guds hjärta. Det Guds verk som är till oerhört stor hjälp när det gäller människans kunskap om Gud kallas visioner. De här visionerna är Guds verk, Guds vilja, och Guds verks mål och mening; allesamman är till nytta för människan. Trosutövning syftar på det som människan har att göra, det som de varelser som följer Gud har att göra, och det är också människans plikt. Vad människan förväntas göra är inte något som människan förstod från början, utan det är de krav som Gud ställer på människan under sitt arbete. Dessa krav blir gradvis djupare och mer upphöjda allt efter som Gud verkar. Under lagens tidsålder var människan till exempel tvungen att följa lagen och under nådens tidsålder var hon tvungen att bära korset. Rikets tidsålder är annorlunda: Kraven på människan är högre än under lagens tidsålder och nådens tidsålder. När visionerna blir

---

mer upphöjda, blir kraven på människan ständigt högre, och de blir allt tydligare och mer verkliga. På samma sätt blir visionerna också alltmer verkliga. Dessa många verkliga visioner bidrar inte bara till människans lydnad mot Gud, men bidrar dessutom till hennes kunskap om Gud.

Jämfört med tidigare tidsåldrar, är Guds verk under rikets tidsålder mer praktiskt, mer inriktat på människans väsen och förändringar i hennes sinnelag, och mer kapabelt att vittna om Gud själv för alla dem som följer honom. När Gud verkar under rikets tidsålder visar han med andra ord mer av sig själv för människan än någonsin tidigare, vilket innebär att de visioner som människan måste känna till är högre än i någon tidigare tidsålder. Eftersom Guds verk bland människorna har kommit in på ett territorium utan motstycke, är de visioner som människan känner till under rikets tidsålder de högsta i hela förvaltningsverket. Guds verk har kommit in på okänt territorium, och därmed har de visioner som människan har att känna till blivit de högsta av alla visioner, och den trosutövning som de resulterar i är också högre än i någon tidigare tidsålder, för människans trosutövning förändras i takt med visionerna och visionernas fulländning markerar också fulländningen av kraven på människan. Så snart som hela Guds förvaltning stannar upp, upphör också människans trosutövning, och utan Guds verk kommer människan inte att ha något annat val än att hålla fast vid svunna tiders dogmer, annars kommer hon helt enkelt inte att ha någonstans att vända sig. Utan nya visioner blir det ingen ny trosutövning för människan; utan fullständiga visioner kommer det inte att bli någon fulländad trosutövning för människan; utan högre visioner kommer det inte att bli någon högre trosutövning för människan. Människans trosutövning förändras med Guds fotsteg, och på samma sätt förändras människans kunskap och erfarenhet med Guds verk. Hur kapabel människan än är, är hon oskiljaktig från Gud, och om Gud skulle sluta verka för bara ett ögonblick, skulle människan omedelbart dö av hans vrede. Människan har inget att skryta över, för oavsett hur stor hennes kunskap är idag, oavsett hur grundliga hennes erfarenheter är, så är hon oskiljaktig från Guds verk – människans trosutövning och det hon ska söka i sin tro på Gud kan nämligen inte skiljas från visionerna. I varje enskild del av Guds verk finns det visioner som människan ska känna till, och de följs av passande krav på människan. Utan dessa visioner som grundval skulle människan helt enkelt inte kunna omsätta sin tro i praktiken, och hon skulle inte heller kunna följa Gud utan att svikta.

Om inte människan känner Gud eller förstår Guds vilja, är allt hon gör förgäves och kan omöjligt bli godkänt av Gud. Oavsett hur rikliga gåvor människan har, kan hon inte skiljas från Guds verk och Guds vägledning. Oavsett hur goda människans handlingar är eller hur mycket hon uträttar, kan det inte ersätta Guds verk. Och därför kan människans trosutövning inte under några omständigheter skiljas från visionerna. De som inte accepterar de nya visionerna har ingen ny trosutövning. Deras trosutövning har inget med sanningen att göra eftersom de följer trossatser och håller fast vid den döda lagen; de har inga nya visioner alls och följden blir att de inte omsätter någonting från den nya tidsåldern i praktiken. De har förlorat visionerna och i och med det har de också förlorat den helige Andes verk, och de har förlorat sanningen. De som saknar sanningen är orimlighetens avkomma; de är Satan förkroppsligad. Oavsett vilken typ av människa man är kan man inte vara utan Guds verks visioner, och kan inte vara berövad den helige Andes närvaro; så snart man mister visionerna sjunker man omedelbart ner i Hades och lever i mörker. Människor utan visioner är de som följer Gud på ett dåraktigt sätt, de som saknar den helige Andes verk, och de lever i helvetet. Dessa människor strävar inte efter sanningen, utan tvärtom hänger de ut Guds namn som en skylt. De som inte känner till den helige Andes verk, inte känner den inkarnerade Guden och inte känner till de tre stadierna i Guds förvaltningsverk som helhet, de känner inte till visionerna och därmed saknar de sanningen. Och är inte alla de som saknar sanningen ogärningsmän? De som är villiga att omsätta sanningen i praktiken, som är villiga att söka kunskap om Gud, och som verkligen samarbeta med Gud, de är människor för vilka visionerna fungerar som en grundval. De är godkända av Gud eftersom de samarbetar med Gud, och det är detta samarbete som människan bör utöva.

I visionerna finns många vägar att utöva. De praktiska krav som ställs på människan finns också inom visionerna, liksom det Guds verk som människan har att känna till. Under de särskilda sammankomster eller stormöten som man förr höll på olika platser, talade man bara om en aspekt av trosutövningens väg. Denna trosutövning var det som skulle tillämpas under nådens tidsålder, och den hade knappast något med kunskapen om Gud att göra, för nådens tidsålders vision var bara visionen med Jesu korsfästelse, och några större visioner fanns inte. Det var inte meningen att människan skulle känna till mer än verket med hans återlösning av mänskligheten genom korsfästelsen, så under nådens tidsålder fanns det inga andra visioner som människan

---

behövde känna till. Därför hade människan bara väldigt lite kunskap om Gud, och förutom kunskapen om Jesu kärlek och medkänsla fanns det bara några få enkla och ynkliga saker för henne att omsätta i praktiken, saker som var långt ifrån idag. Förr var människorna, oavsett hur de församlades, oförmögna att tala om en praktisk kunskap om Guds verk, och än mindre kunde någon säga klart och tydligt vilken utövandeväg som var den lämpligaste för människan att anträda. Hon lade bara till några enkla detaljer till en grund som bestod av tolerans och tålmod; det skedde helt enkelt ingen förändring i hennes trosutövningens innersta kärna, för Gud utförde inte något nyare verk under samma tidsålder och hans enda krav på människan var tolerans och tålmod eller att bära korset. Förutom dessa trosutövningar fanns det inga högre visioner än Jesu korsfästelse. Förr nämndes inga andra visioner eftersom Gud inte utförde så mycket verk och eftersom han bara ställde begränsade krav på människan. Så oavsett vad människan gjorde kunde hon inte överträda dessa gränser, gränser som bara bestod av några enkla och ytliga saker som människan skulle omsätta i praktiken. Idag talar jag om andra visioner för idag har mer verk utförts, verk som överträffar verken under lagens tidsålder och nådens tidsålder många gånger om. Kraven på människan är också mångdubbelt högre än i gångna tider. Om människan är oförmögen att helt känna till detta verk skulle det inte ha någon större betydelse; man kan säga att människan kommer att ha svårt att helt känna till detta verk om hon inte ägnar en hel livstids möda åt det. När det gäller erövringsverk så vore det omöjligt att erövra människan genom att prata enbart om trosutövningens väg. Enbart prat om visioner, utan att ställa några krav på människan, skulle också göra det omöjligt att erövra henne. Om man inte talade om något annat än trosutövningens väg skulle det vara omöjligt att slå till mot människans akilleshäl eller att skingra människans föreställningar, och därmed skulle det också vara omöjligt att erövra henne helt och hållet. Visioner är det främsta redskapet för människans erövring, men om det inte fanns någon väg att utöva tron förutom visionerna skulle inte människan ha någon väg att följa, än mindre skulle det finnas några sätt för att träda in på. Det här har varit principen för Guds verk från början till slut: I visionerna finns det sådant som kan omsättas i praktiken, och dessutom finns det visioner förutom trosutövningen. Graden av förändringar både i människans liv och i hennes sinnelag åtföljer förändringar i visionerna. Om människan bara skulle förlita sig på sina egna ansträngningar, så vore det omöjligt för henne att

---

åstadkomma någon större förändring. Visionerna talar om Guds eget verk och Guds förvaltning. Trosutövningen syftar på människans trosutövningssväg och hennes sätt att existera; i hela Guds förvaltning är förhållandet mellan visioner och trosutövning förhållandet mellan Gud och människa. Om visionerna togs bort, eller om man skulle tala om dem utan att tala om trosutövning, eller om det bara fanns visioner och människans trosutövning hade utrotats, då skulle inte detta kunna betraktas som Guds förvaltning, än mindre skulle man kunna säga att Guds verk utförs för mänskligheten skull; på så sätt skulle inte bara människans plikt tas bort, utan det skulle vara ett förnekande av syftet med Guds verk. Om människan, från början till slut, enbart hade varit tvungen att utöva sin tro utan inblandning av Guds verk, och om människan dessutom inte hade behövt känna till Guds verk, då skulle detta verk ännu mindre kunnat kallas Guds förvaltning. Om människan inte kände Gud och var okunnig om Guds vilja och praktiserade sin tro i blindo på ett vagt och abstrakt sätt, då skulle hon aldrig bli en fullt kvalificerad varelse. Alltså är båda dessa saker oundgängliga. Om det inte fanns något mer än Guds verk, det vill säga, om allt som fanns var visionerna och det inte fanns något samarbete eller någon trosutövning från människans sida, då skulle inte detta kunna kallas för Guds förvaltning. Om det enda som fanns var människans trosutövning och inträde, då skulle också detta vara oacceptabelt oavsett hur hög den väg var som människan började gå. Människans inträde måste förändras successivt i takt med verket och visionerna; det kan inte förändras av en nyck. Principerna för människans trosutövning är inte fria och obundna, utan de har vissa gränser. Dessa principer förändras i takt med verkets visioner. I sista änden handlar alltså Guds förvaltning om Guds verk och människans trosutövning.

Förvaltningsverket blev till enbart på grund av mänskligheten, vilket innebär att det uppkom till följd av mänsklighetens existens. Innan mänskligheten, eller i begynnelsen, när himlarna och jorden och allting skapades, fanns det ingen förvaltning. Om det inte någonstans i hela Guds verk fanns trosutövning som var till nytta för människan, det vill säga, om Gud inte ställde passande krav på den fördärvade mänskligheten (om det inte fanns någon passande väg för människans trosutövning i det verk som Gud utför), då skulle inte detta verk kunna kallas Guds förvaltning. Om Guds verk i dess helhet endast bestod i att berätta för den fördärvade mänskligheten hur den skulle omsätta sin tro i praktiken, och Gud inte utförde något av sin egen verksamhet och inte uppvisade ett uns

---

av sin allmakt eller vishet, då skulle inte människan veta något om Guds sinnelag oavsett hur höga krav Gud ställde på henne och oavsett hur länge Gud levde bland människorna; i så fall skulle denna typ av verk vara ännu mindre värt att kallas Guds förvaltning. Enkelt uttryckt är Guds förvaltningsverk det verk som utförs av Gud och allt den verksamhet som de som vunnits av Gud utför under Guds ledning. Med andra ord kallas Guds verk bland människorna liksom samarbetet med alla dessa som följer honom sammantaget för förvaltning. Här kallas Guds verk visioner och människans samarbete kallas trosutövning. Ju högre Guds verk är (det vill säga, ju högre visionerna är), desto mer klargörs Guds sinnelag för människan, desto mer det står i strid med människans föreställningar och desto högre blir människans trosutövning och samarbete. Ju högre krav som ställs på människan, desto mer strider Guds verk mot människans föreställningar, och som följd av det blir även människans prövningar och de krav hon måste uppfylla högre. När detta verk är avslutat kommer alla visioner att ha fullbordats och det som människan måste omsätta i praktiken kommer att ha nått kulmen av fulländning. Det här kommer också att vara den tid då var och en klassificeras enligt sitt slag, för det som människan måste känna till kommer att ha visats för henne. När visionerna når sin höjdpunkt kommer verket följaktligen att närma sig slutet, och människans trosutövning kommer också att ha nått sin topp. Människans trosutövning baserar sig på Guds verk, och det är enbart tack vare människans trosutövning och samarbete som Guds förvaltning uttrycks till fullo. Människan är paradnumret i Guds verk och föremål för hela Guds förvaltningsverk liksom produkten av Guds hela förvaltning. Om Gud verkade ensam, utan människans samarbete, skulle det inte finnas något som kunde tjäna som kristallisering av hela hans verk, och då skulle det inte finnas minsta mening med Guds förvaltning. Förutom Guds verk är det bara genom att Gud väljer lämpliga objekt för att uttrycka sitt verk och bevisa sin allmakt och visdom som Gud kan uppnå målet för sin förvaltning och uppnå målet att använda hela sitt verk för att fullständigt besegra Satan. Följaktligen är människan en oundgänglig del av Guds förvaltningsverk, och människan är den enda som kan få Guds förvaltning att bära frukt och uppnå sitt yttersta mål; ingen annan livsform än människan kan ta på sig denna roll. Om människan skall kunna bli den sanna kristalliseringen av förvaltningsverket måste den fördärvade mänsklighetens olydnad vara helt undanröjd. Det här kräver att människan får trosutövning som är anpassad till

---

olika tider och att Gud utför motsvarande verk bland människorna. Endast på detta sätt kommer slutligen en skara människor som är förvaltningsverkets kristallisering att vinnas. Guds verk bland människorna kan inte vittna om Gud själv enbart genom Guds verk; för att ett sådant vittnesbörd ska kunna uppnås krävs levande människor som är lämpade för hans verk. Gud kommer först att bearbeta dessa människor som sedan kommer att uttrycka hans verk, och på så sätt kommer detta vittnesbörd att bäras bland de skapade varelserna, och därmed kommer Gud att ha uppnått målet med sitt verk. Gud verkar inte ensam för att besegra Satan, för han kan inte vittna om sig själv direkt bland alla skapade varelser. Om han gjorde det skulle det vara omöjligt att övertyga människan helt och hållet, så Gud måste bearbeta människan i syfte att erövra henne och först då kommer han att kunna få ett vittnesbörd bland alla skapade varelser. Om endast Gud skulle verka, om det inte fanns något samarbete med människan eller om människan inte var tvungen att samarbeta, då skulle människan aldrig kunna lära känna Guds sinne, och skulle för alltid vara omedveten om Guds vilja. På så sätt skulle det inte kunna kallas Guds förvaltningsverk. Om endast människan själv skulle sträva, söka och arbeta hårt utan att förstå Guds verk, då skulle hon bara skoja. Utan den helige Andes verk är det som människan gör av Satan, han är rebellisk och en missdådare; Satan visar sig i allt som den fördärvade mänskligheten gör, och där finns ingenting som är förenligt med Gud utan allt människan gör är uttryck för Satan. Ingenting i allt det jag talat om är exklusivt för visioner och trosutövning. På den grundval som visionerna utgör finner människan trosutövning och lydnadens väg, så att hon kan lägga sina uppfattningar åt sidan och få detta som hon inte haft förut. Gud kräver att människan samarbetar med honom, att människan underkastar sig hans krav till punkt och pricka, och människan ber att få se det verk som utförts av Gud själv, att få uppleva Guds allsmäktiga kraft och att lära känna Guds sinne. Det här är kortfattat Guds förvaltning. Guds förening med människan är förvaltningen, och det är den största förvaltningen.

Det som inbegriper visioner syftar framför allt på Guds eget verk, och det som inbegriper trosutövning ska utföras av människan och har inget med Gud att göra över huvud taget. Guds verk fullbordas av Gud själv, och människans trosutövning utförs av människan själv. Det som ska göras av Gud själv behöver inte människan göra, och det som människan ska praktisera har inget med Gud att göra. Guds verk är hans egen

---

verksamhet och har inget med människan att göra. Det här verket behöver inte utföras av människan, och för övrigt skulle människan inte kunna utföra det verk som skall utföras av Gud. Det som människan har att praktisera måste hon utföra själv, oavsett om det innebär att hon ska offra sitt liv eller överlämnas till Satan för att vittna – allt det här måste människan göra. Gud själv fullbordar allt verk som han förväntas fullborda, och det som människan har att utföra visas för människan, och det återstående verket lämnas till människan att utföra. Gud utför inget ytterligare verk. Han utför bara det verk som ligger inom hans verksamhet, han visar människan vägen och utför verket att öppna vägen men utför inte verket att bana vägen; det här måste alla förstå. Att omsätta sanningen i praktiken innebär att omsätta Guds ord i praktisk handling, och allt detta är människans plikt, det som människan har att göra, och har ingenting över huvud taget med Gud att göra. Om människan kräver att Gud också skall plågas och förädlas i sanningen, på samma sätt som människan, då är människan olydig. Guds verk är att utföra sin verksamhet, och människans plikt är att utan något motstånd lyda all Guds vägledning. Det som människan måste uppnå är det hennes plikt att genomföra, oavsett hur Gud verkar eller lever. Endast Gud själv kan ställa krav på människan, det vill säga, endast Gud själv lämpad att ställa krav på människan. Människan ska inte ha något val och ska inte göra något annat än att helt och hållet underkasta sig och praktisera sin tro; det är den känsla människan ska ha. Så snart det verk som ska utföras av Gud själv är fullbordat, är det människans skyldighet att erfara det, steg för steg. Om människan i slutänden, när hela Guds förvaltning har fullbordats, fortfarande inte har gjort det som Gud kräver av henne, då ska hon straffas. Om inte människan uppfyller Guds krav så beror det på hennes olydnad; det innebär inte att Gud inte har varit tillräckligt grundlig i sitt arbete. Alla dessa som inte kan omsätta Guds ord i praktiken, dessa som inte kan uppfylla Guds krav och dessa som inte kan vara lojala och göra sin plikt, de ska bestraffas allihop. Det ni förväntas uppnå idag är inte några kompletterande krav, utan det är människans plikt och vad alla människor ska göra. Vad man måste åstadkomma idag utgör inte ytterligare krav, utan människans plikt och det som skall utföras av alla människor. Om ni inte ens klarar av att göra er plikt, eller att göra er plikt väl, ställer ni då inte till problem för er själva? Utmanar ni inte döden? Hur kan ni ändå vänta er att ha en framtid och framtidsutsikter? Guds verk sker för mänsklighetens skull, och människans samarbetar för Guds förvaltnings skull. När Gud har gjort allt som det är

---

hans sak att göra, är det människans skyldighet att oförtröttligt omsätta sin tro i praktiken och att samarbeta med Gud. Människan får inte sky någon möda i Guds verk, hon måste vara lojal och får inte hänge sig åt otaliga uppfattningar eller sitta passiv och vänta på döden. Gud kan offra sig själv för människan, så varför kan inte människan erbjuda Gud sin lojalitet? Gud är av ett hjärta och ett sinne gentemot människan, så varför kan inte människan erbjuda lite samarbete? Gud verkar för mänskligheten, så varför kan inte människan göra något av sin plikt för Guds förvaltnings skull? Guds verk har kommit så här långt och likväl agerar ni inte fastän ni ser, och rör er inte fastän ni hör. Ska inte sådana människor fördömas? Gud har redan ägnat sitt allt åt människan, så varför är människan fortfarande oförmögen att göra sin plikt på allvar? Det som har högsta prioritet för Gud är hans verk, och hans förvaltningsverk är av största betydelse. Vad människan ska prioritera är att omsätta Guds ord i praktiken och uppfylla Guds krav. Det här måste ni förstå allesamman. De ord som har sagts till dig har nått själva kärnan i ditt innersta väsen, och Guds verk har kommit in på territorium som saknar motstycke. Många människor förstår fortfarande inte om den här vägen är sann eller falsk; de fortsätter att vänta och se och gör inte sin plikt. Tvärtom granskar de allt Gud säger och gör, fokuserar på vad han äter och har på sig, och deras åsikter blir mer och mer pinsamma. Gör inte dessa människor en massa väsen av ingenting? Hur skulle de här människorna kunna vara sådana som söker Gud? Och hur skulle de kunna vara sådana som har för avsikt att underkasta sig Gud? De glömmer sin lojalitet och plikt och koncentrerar sig istället på var Gud håller till. De är en skymf! Om människan har förstått allt hon förväntas förstå, och om hon har omsatt i praktiken allt hon förväntas omsätta i praktiken, då kommer Gud garanterat att skänka henne sina välsignelser, för det han kräver av människan är människans plikt och det som människan ska göra. Om människan inte förmår begripa vad hon förväntas begripa, och om hon inte förmår omsätta i praktiken vad hon förväntas omsätta i praktiken, då kommer hon att straffas. De som inte samarbetar med Gud är Guds fiender; de som inte accepterar det nya verket är motståndare till det även om de inte gör något som helt uppenbart motsätter sig det. Alla de som inte omsätter sanningen i praktiken så som Gud kräver är personer som medvetet gör motstånd och är olydiga mot Guds ord, även om dessa människor ägnar särskild uppmärksamhet åt den helige Andes verk. Folk som inte lyder Guds ord och underkastar sig Gud är upproriska och motsätter sig honom. Människor som inte gör

---

sin plikt är sådana som inte samarbetar med Gud, och människor som inte samarbetar med Gud är sådana som inte accepterar den helige Andes verk.

När Guds verk når en viss punkt och hans förvaltning når en viss punkt, då kan alla de som är efter hans hjärta uppfylla hans krav. Gud ställer krav på människan enligt sina egna normer och utifrån vad människan är kapabel att uppnå. På samma gång som han talar om sin förvaltning pekar han också ut vägen för människan och förser henne med en väg till överlevnad. Guds förvaltning och människans trosutövning tillhör båda samma stadium av verket och utförs samtidigt. Tal om Guds förvaltning berör förändringar i människans sinnelag, och tal om det som ska utföras av människan och om förändringarna i människans sinnelag berör Guds verk; det finns ingen tidpunkt då de här båda kan skiljas åt. Människans trosutövning förändras, steg för steg. Det beror på att Guds krav på människan också förändras, och på att Guds verk ständigt förändras och utvecklas. Om människans trosutövning förblir fast i dogmer visar det att hon saknar Guds verk och vägledning; om människans trosutövning aldrig förändras eller fördjupas, visar det att hon utövar sin tro så som hon själv vill och att hon inte utövar sanningen. Om människan inte har någon väg att vandra på, har hon redan fallit i händerna på Satan och styrs av Satan, vilket innebär att hon styrs av onda andar. Om inte människans trosutövning fördjupas kommer inte Guds verk att utvecklas, och om det inte sker någon förändring i Guds verk kommer människans inträde att stanna upp; det är oundvikligt. Om människan skulle följa Jehovas lag under hela Guds verk, skulle inte Guds verk kunna fortskrida och än mindre skulle det vara möjligt att slutföra tidsåldern som helhet. Om människan alltid höll fast vid korset och var tålmodig och ödmjuk skulle det vara omöjligt för Guds verk att fortsätta utvecklas. Sextusen års förvaltning kan helt enkelt inte avslutas bland människor som bara lyder lagen eller bara håller fast vid korset och är tålmodiga och ödmjuka. Tvärtom avslutas hela Guds förvaltningsverk bland dem som tillhör den sista tiden, som känner Gud, som har blivit räddade ur Satans klor och har frigjort sig själva helt och hållet från Satans inflytande. Detta är Guds verks oundvikliga riktning. Varför sägs det att den trosutövning som människorna i de religiösa kyrkorna ägnar sig åt är föråldrad? Det beror på att det som de praktiserar är skilt från dagens verk. Det de omsätter i praktiken var rätt i nådens tidsålder, men eftersom den tidsåldern har passerat och Guds verk har förändrats, har deras trosutövning successivt blivit föråldrad. Det nya verket och det nya ljuset har

---

lämnat det bakom sig. Den heliga Andes verk har fördjupats i flera steg med utgångspunkt från dess ursprungliga grundval. Men de här människorna är fortfarande fast i Guds verks ursprungliga stadium och klamrar sig fast vid de gamla sedvänjorna och det gamla ljuset. Guds verk kan förändras väldigt mycket på tre eller fem år, så då måste de väl ske ännu större förändringar under loppet av två tusen år? Om människan inte har något nytt ljus eller någon ny trosutövning innebär det att hon inte har hållit jämna steg med den helige Andes verk. Detta är människans svaghet; att Guds nya verk existerar kan inte förnekas, eftersom de som tidigare hade den helige Andes verk fortfarande håller fast vid föråldrade trosutövningar. Den helige Andes verk rör sig ständigt framåt, och alla som befinner sig i den helige Andes ström måste också utvecklas djupare och förändras, steg för steg. De får inte bli kvar i ett visst stadium. Endast de som inte känner den helige Andes verk stannar kvar bland hans ursprungliga verk och inte acceptera den helige Andes nya verk. Endast de som är olydiga är oförmögna att få den helige Andes verk. Om inte människans trosutövning kan hålla jämna steg med den helige Andes nya verk är den verkligen avskuren från det nuvarande verket och garanterat oförenlig med verket i dag. Sådana urmodiga människor som dessa är helt enkelt inte kapabla att göra Guds vilja, och än mindre kan de bli människor som till slut vittnar om Gud. För övrigt skulle hela förvaltningsverket inte kunna avslutas bland denna skara människor. Om dessa som en gång höll fast vid Jehovas lag och dessa som en gång led för korset inte kan acceptera de sista dagarnas verksstadium, då kommer allt de gjorde att ha varit förgäves och meningslöst. Det tydligaste uttrycket för den helige Andes verk ligger i att anamma det som är här och nu och inte klamra sig fast vid det förflutna. De som inte har hållit jämna steg med dagens verk, och som har blivit skilda från trosutövningen av idag, är dessa som motarbetar och inte accepterar den helige Andes verk. Dessa människor trotsar Guds verk idag. Även om de håller fast vid gångna tiders ljus, kan ingen förneka att de är okunniga om den helige Andes verk. Varför allt detta prat om förändringarna i människans trosutövning, om skillnaderna mellan trosutövningen förr i tiden och idag, om hur man utövade sin tro under den förra tidsåldern och hur det genomförs idag? Att man alltid talar om de här skillnaderna när det gäller människans trosutövning beror på att den helige Andes verk ständigt rör sig framåt, och följaktligen måste människans trosutövning ständigt förändras. Om människan blir kvar på ett stadium visar det att hon inte kan hålla jämna

---

steg med Guds nya verk och nya ljus; det visar inte att Guds förvaltningsplan inte har förändrats. De som befinner sig utanför den helige Andes ström tror alltid att de har rätt, men faktum är att Guds slutade verka i dem för länge sedan och den helige Andes verk är inte närvarande i dem. Guds verk överfördes för länge sedan till en annan skara människor, en grupp som han avser att fullborda sitt nya verk på. Eftersom de religiösa inte kan acceptera Guds nya verk utan bara håller fast vid gångna tidersgamla verk, har Gud övergivit dem och utför sitt nya verk på de människor som accepterar detta nya verk. Det här är folk som samarbetar i hans nya verk, och det är endast på det här viset som hans förvaltning kan genomföras. Guds förvaltning rör sig alltid framåt, och människans trosutövning stiger alltid högre. Gud är ständigt verksam och människan är alltid i behov, så att båda når sina höjdpunkter och Gud och människa uppnår total förening. Det här är uttrycket för resultatet av Guds verk, och det är det slutgiltiga resultatet av Guds hela förvaltning.

I varje stadium av Guds verk finns det också motsvarande krav på människan. Alla som befinner sig i den helige Andes ström besitter den helige Andes närvaro och fostran, och de som inte befinner sig i den helige Andes ström står under Satans befäl och saknar helt den helige Andes verk. De människor som befinner sig i den helige Andes ström är de som accepterar Guds nya verk och samarbetar i Guds nya verk. Om de som befinner sig i denna ström inte kan samarbeta, och inte kan omsätta sanningen i praktiken så som Gud kräver under denna tid, kommer de att tuktas och i värsta fall överges av den helige Ande. Dessa som accepterar den helige Andes nya verk kommer att leva i den helige Andes ström och få den helige Andes omsorg och beskydd. De som är villiga att omsätta sanningen i praktiken får upplysning av den helige Ande, och de som är ovilliga att omsätta sanningen i praktiken tuktas av den helige Ande och kan även komma att bestraffas. Oavsett vilken typ av person de är kommer Gud, förutsatt att de befinner sig i den helige Andes ström, att ta ansvar för alla dem som accepterar hans nya verk för hans namns skull. De som förhärskar hans namn och är villiga att omsätta hans ord i praktiken kommer att få hans välsignelser; de som inte lyder honom och inte omsätter hans ord i praktiken kommer att straffas av honom. De människor som befinner sig i den helige Andes ström är dessa som accepterar det nya verket, och eftersom de har accepterat det nya verket, måste de samarbeta på rätt sätt med Gud och inte bete sig som rebeller som inte gör sin plikt. Det här är det enda krav Gud ställer på människan.

Men så är inte fallet när det gäller dem som inte accepterar det nya verket: De befinner sig utanför den helige Andes ström och den helige Andes tuktan och förebråelser gäller inte dem. De här människorna lever hela dagarna i köttet, de lever i sitt sinne och allt de gör överensstämmer med den lärosats som skapats av deras egen hjärnas analys och forskning. Det här inte vad som krävs av den helige Andes nya verk, och än mindre är det samarbete med Gud. De som inte accepterar Guds nya verk saknar Guds närvaro och dessutom saknar de Guds välsignelser och beskydd. De flesta av deras ord och handlingar håller fast vid de krav som den helige Andes verk ställde förr; de är trossatser, inte sanningen. Dessa trossatser och föreskrifter räcker för att bevisa att de här människornas samling inte är något annat än religion; de är inte Guds utvalda eller föremål för hans verk. När alla dessa människor samlas kan det bara kallas en stor religiös kongress; det kan inte kallas en kyrka. Detta är ett oföränderligt faktum. De har inte den helige Andes nya verk; det de gör påminner om religion, det de lever ut verkar vara fullt av religion;. De har inte den helige Andes närvaro och verk, än mindre är de kvalificerade att ta emot den helige Andes tuktan eller upplysning. Alla de här människorna är livlösa kroppar och daggmaskar utan andlighet. De vet ingenting om människans upproriskhet och motstånd, det vet inget om alla människans ogärningar och än mindre vet de om hela Guds verk och vad Gud vill idag. De är okunniga, usla människor allihop, avskum som inte passar att kallas troende! Inget de gör har något med Guds förvaltning att göra och än mindre kan det rubba Guds planer. Deras ord och handlingar är alltför motbjudande, alltför patetiska, och helt enkelt ovärdiga att ens nämna. Inget de gör, som inte befinner sig i den helige Andes ström, har någonting att göra med den helige Andes nya verk. Därför saknar de den helige Andes fostran vad de än gör, och dessutom saknar de den helige Andes upplysning. De är nämligen allesamman människor som inte älskar sanningen och som den helige Ande har föraktat och förkastat. De kallas ogärningsmän eftersom de vandrar i köttet och gör vadhelst som behagar dem under Guds fana. Medan Gud verkar är de avsiktligt fientliga till honom och agerar tvärtemot honom. Människans underlåtenhet att samarbeta med Gud är i sig själv ytterst upprorisk, så nog kommer väl dessa människor som avsiktligt går tvärs emot Gud att få sitt rättmätiga straff? När de här människornas ogärningar kommer på tal är somliga ivriga att förbanna dem medan Gud ignorerar dem. I människans ögon verkar det som om deras handlingar berör Guds namn, men i Guds ögon har de faktiskt

---

inget med hans namn eller vittnesmålet om honom att göra. Oavsett vad de här människorna gör så har det inget med Gud att göra: Det har inget vare sig med hans namn eller hans aktuella verk att göra. De här människorna förödmjukar sig själva och ger uttryck för Satan; de är ogärningsmän som samlar vrede över sig till vredens dag. I dag kommer dessa personer inte att utsättas för motsvarade vedergällning oavsett vad de gör, förutsatt att de inte hindrar Guds förvaltning och gör något som berör Guds nya verk, för vredens dag är inte här än. Det finns mycket som folk menar att Gud redan borde ha tagit itu med, och de anser att de där ogärningsmännen borde få sitt straff snarast möjligt. Men eftersom Guds förvaltningsverk inte är slut än och vredens dag inte är inne än, fortsätter de orättfärdiga att begå sina orättfärdiga gärningar. Somliga säger: ”De där inom religionen saknar både de helige Andes närvaro och verk, och att de drar vanära över Guds namn. Varför förintar inte Gud dem i stället för att fortsätta att tolerera deras ohämmade beteende?” De här människorna, som är Satans manifestationer och som uttrycker köttet är okunniga, usla människor; de är dumma människor. De kommer inte att skåda Guds vredes ankomst förrän de har förstått hur Gud utför sitt verk bland människor, och när väl de har blivit helt erövrade kommer alla dessa ogärningsmän att få sitt straff, och inte en enda en av dem kommer att kunna undkomma vredens dag. Det här är inte tiden för människans straff utan det är tiden för utförandet av erövrands verk, såvida det inte finns människor som skadar Guds förvaltning. I så fall kommer de att bestraffas utifrån hur allvarliga deras handlingar är. Under Guds förvaltning av mänskligheten har alla de som befinner sig i den helige Andes ström med Gud att göra. Dessa som den helige Ande avskyr och förkastar lever under Satans inflytande, och de som de omsätter i praktiken har ingenting med Gud att göra. Det är bara de som accepterar Guds nya verk och samarbetar med Gud som har med honom att göra, för Guds verk är enbart inriktat på dem som accepterar det och inte på alla människor, oavsett om de accepterar det eller inte. Det verk som Gud utför har alltid ett objekt och det utförs inte nyckfullt. De som hör samman med Satan är inte lämpade att vittna om Gud, och än mindre är de lämpade att samarbeta med Gud.

Varje stadium av den helige Andes verk kräver också människans vittnesbörd. Varje stadium av verket är en strid mellan Gud och Satan, och målet för striden är Satan medan det är människan som kommer att fullkomnas av detta verk. Huruvida Guds verk kan bära frukt eller inte beror på hur människan vittnar om Gud. Detta vittnesbörd

---

är vad Gud kräver av dem som följer honom; det är vittnesbördet som avges inför Satan, och det är också bevis på effekterna av hans verk. Hela Guds förvaltning är uppdelad i tre stadier, och i varje stadium ställs lämpliga krav på människan. Allteftersom tidsåldrarna passerar och framskrider blir Guds krav på hela mänskligheten allt högre. Steg för steg når så Guds förvaltningsverk sin höjdpunkt tills människan skådar "Ordets framträdande i köttet", och på det här sättet blir kraven på människan ännu högre liksom och kraven på henne att bära vittnesbörd. Ju mer människan verkligen kan samarbeta med Gud, desto mer förhärmlig hon honom. Människans samarbete är det vittnesbörd det krävs att hon ska bära, och det vittnesbörd hon bär är människans trosutövning. Huruvida Guds verk får avsedd effekt och huruvida det kan finnas sant vittnesbörd är följaktligen oupplösligt knutet till människans samarbete och vittnesbörd. När verket är avslutat, alltså när hela Guds förvaltning har nått sitt slut, kommer människan att vara skyldig att bära högre vittnesbörd, och när Guds verk når sitt slut kommer människans trosutövning och inträde att nå sin höjdpunkt. Förr i tiden var människan skyldig att följa lagen och budorden, och hon var skyldig att vara tålmodig och ödmjuk. Idag är människan skyldig att lyda alla Guds arrangemang och att hysa en oerhörd kärlek till Gud, och slutligen är hon skyldig att fortfarande älska Gud under vedermödan. De här tre stadierna är krav som Gud ställer på människan, steg för steg, under hela sin förvaltning. Varje stadium av Guds verk går djupare än det föregående, och i varje stadium är kraven på människan mer djupgående än i det förra, och på så sätt tar hela Guds förvaltning successivt form. Det är just på grund av att kraven på människan blir allt högre som hennes sinnelag kommer allt närmare de normer som Gud ställer upp, och först då börjar hela mänskligheten successivt lämna Satans inflytande tills hela mänskligheten, när Guds verk upphör helt och hållet, kommer att ha räddats undan Satans påverkan. När den tiden anländer kommer Guds verk att ha nått sitt slut, och människans samarbete med Gud i syfte att åstadkomma förändringar i hennes sinnelag kommer att ha upphört. Hela mänskligheten kommer att leva i Guds ljus och i fortsättningen kommer det inte att finnas någon upproriskhet eller något motstånd mot Gud. Gud kommer inte heller att ställa några krav på människan, och det kommer att råda ett mer harmoniskt samarbete mellan människa och Gud, ett samarbete som innebär att människan och Gud lever tillsammans, det liv som kommer när Guds förvaltning har avslutats helt och Gud har räddat människan helt och hållet ur

---

Satans klor. De som inte kan följa Gud tätt i spåren är oförmögna att uppnå ett sådant liv. De kommer att ha sänkt sig själva ner i mörkret där de kommer att gråta och gnissla tänderna; de är människor som tror på Gud men inte följer honom, människor som tror på Gud men inte lyder hela hans verk. Om människan tror på Gud måste hon följa honom tätt i spåren, steg för steg; hon måste "följa Lammet varthelst det går". De människorna är de enda som söker den sanna vägen, de enda som känner till den helige Andes verk. Människor som är slaviskt bokstavstroende och slaviskt följer trossatser har eliminerats av den helige Andes verk. I varje tidsperiod kommer Gud att starta nytt verk, och i varje tidsperiod kommer det att bli en ny början bland människorna. Om det enda människan gör är att hålla fast vid sanningarna att "Jehova är Gud" och "Jesus är Kristus", vilket är sanningar som endast gäller i sina respektive tidsåldrar, då kommer hon aldrig att hålla jämna steg den heliga Andes verk och kommer aldrig att kunna få den helige Andes verk. Oavsett hur Gud arbetar följer människan honom utan minsta tvekan, och hon följer tätt efter. Hur skulle människan då kunna elimineras av den helige Ande? Oavsett vad Gud gör, om bara människan är säker på att det är den helige Andes verk, och utan att tvivla samarbetar i den helige Andes verk och försöker uppfylla Guds krav, hur skulle hon då kunna straffas? Guds verk har aldrig upphört, hans fotsteg har aldrig stannat upp, och ända tills hans förvaltningsverk fullbordas kommer han alltid att vara verksam och aldrig stanna upp. Men människan är annorlunda: Redan efter att ha fått en aning av den helige Andes verk behandlar hon det som om det aldrig kommer att förändras; när hon har fått lite kunskap går hon inte vidare och följer spåren av Guds nya verk; redan efter att ha sett en smula av Guds verk bestämmer hon omedelbart att Gud är som en viss träfigur och tror att Gud alltid kommer att förbli i den form som hon ser framför sig, att det var på det viset förr och att det alltid kommer att vara så i framtiden. Redan efter att ha fått en ytlig kunskap är människan så stolt att hon glömmer sig själv och godtyckligt börjar förkunna ett Guds sinne och existens som helt enkelt inte existerar; och efter att ha blivit förvissade om ett stadium av den helige Andes verk accepterar hon inte Guds nya verk, oavsett vilken slags person det är som förkunnar det. Det här är människor som inte kan acceptera den helige Andes nya verk; de är alltför konservativa och oförmögna att acceptera nya saker. Det här är människor som tror på Gud men också förkastar honom. Människan anser att israeliterna gjorde fel som "endast trodde på Jehova och inte trodde på Jesus", men de

---

flesta människor spelar en roll som innebär att de "bara tror på Jehova och förkastar Jesus" och "längtar efter Messias återkomst, men motsätter sig den Messias som heter Jesus." Inte underligt att människor fortfarande lever under Satans styre efter att ha accepterat ett stadium av den helige Andes verk och ändå inte får ta emot Guds välsignelser. Är inte det här resultatet av människans upproriskhet? Kristna över hela världen som inte har hållit jämna steg med dagens nya verk håller fast vid tron att de är de lyckliga, att Gud kommer att uppfylla alla deras önskningar. Likväl kan de inte säga med säkerhet säga varför Gud kommer att ta dem upp till den tredje himlen, inte heller är de säkra på hur Jesus ska komma på ett vitt moln för att ta emot dem, och än mindre kan de med absolut säkerhet säga om Jesus verkligen kommer att anlända på ett vitt moln den dagen de föreställer sig. De är ängsliga och villrådiga allihop; de vet inte ens själva om Gud kommer att ta upp var och en av dem, dessa skiftande små grupper av människor som kommer från alla olika samfund. Det verk som Gud utför idag, den nuvarande tidsåldern och Guds vilja; de vet inget om något av detta och kan inte göra något annat än att räkna dagarna på sina fingrar. De enda som kan få den slutgiltiga välsignelsen är de som följer i Lammets fotspår ända till slutet, medan dessa "smarta människor", som är oförmögna att följa till det yttersta slutet och likväl tror att de har fått allt, är oförmögna att skåda Guds framträdande. De tror allesamman att de är den smartaste individen på jorden, och utan anledning stoppar de Guds verks fortsatta utveckling och verkar helt förvissade om att Gud kommer att ta upp dem till himlen, dessa som "är fullkomligt lojala mot Gud, följer Gud och håller Guds ord." Även om de är "fullkomligt lojala" mot de ord som Gud talar, är deras ord och handlingar så motbjudande därför att de motarbetar den helige Andes verk och begår svek och ondska. De som inte följer till det yttersta slutet, de som inte håller jämna steg med den heliga Andes verk utan bara klamrar sig fast vid det gamla verket, har inte bara misslyckats med att vara lojala mot Gud, utan de har blivit sådana som motarbetar Gud, avvisas av den nya tidsåldern och kommer att straffas. Finns det några mer beklagansvärda än de? Många tror till och med att alla som förkastar den gamla lagen och acceptera det nya verket saknar samvete. Dessa människor, som bara talar om "samvete" och inte känner till den helige Andes verk, kommer till slut att få sina framtidsutsikter omintetgjorda av sina egna samveten. Guds verk följer inga trossatser och Gud klamrar sig inte fast vid det fastän det är hans eget verk. Det som ska förnekas, förnekas, och det som ska

---

elimineras, elimineras. Men människan gör sig till Guds fiende genom att hålla fast enbart vid en liten del av Guds förvaltningsverk. Är inte detta människans orimlighet? Är inte detta människans okunnighet? Ju mer ängsliga och överdrivet försiktiga folk är av rädsla för att inte vinna Guds välsignelser, desto mer oförmögna är de att vinna större välsignelser och att få ta emot den slutgiltiga välsignelsen. Alla de där människorna som slaviskt följer lagen visar alla den ytterst lojalitet gentemot lagen, och ju mer de visar denna lojalitet mot lagen, desto mer är de upprorsmän som motarbetar Gud. För det är nu rikets tidsålder och inte lagens tidsålder, och man kan inte nämna dagens verk och gårdagens verk i samma andetag, och inte heller kan gårdagens verk jämföras med dagens verk. Guds verk har förändrats och människans trosutövning har också förändrats; det handlar inte om att hålla fast vid lagen eller att ta på sig korset, så därför kommer inte folks lojalitet mot lagen och korset att vinna Guds gillande.

Människan kommer att fullkomnas helt och hållet i rikets tidsålder. Efter erövrans verk kommer människan att genomgå förädling och vedermöda. De som kan övervinna och vittna under denna vedermöda är de som i slutändan kommer att fullkomnas; de är övervinnarna. Under denna vedermöda är människan skyldig att acceptera denna förfining, och förfiningen är det sista steget i Guds verk. Det är sista gången som människan kommer att förfinas före Guds förvaltningsverks avslutning, och alla de som följer Gud måste acceptera denna slutgiltiga prövning och denna slutgiltiga förädling. De som drabbas av vedermödan saknar den helige Andes verk och Guds vägledning, men de som verkligen har erövrats och verkligen söker Gud kommer i slutändan att stå orubbliga; det är de som äger mänsklighet och verkligen älskar Gud. Oavsett vad Gud gör kommer inte dessa segerrika människor att ha mist visionerna, och de kommer fortfarande att omsätta sanningen i praktiken utan att brista i sitt vittnesbörd. Det här är de människor som slutligen kommer ut ur den stora vedermödan. Än så länge kan de som fiskar i grumliga vatten fortsätta att parasitera, men ingen kan undkomma den slutliga vedermödan och den slutliga prövningen. För dem som övervinner är denna vedermöda en oerhörd förädling; men för dem som fiskar i grumligt vatten är det ett verk som innebär fullständig eliminering. Oavsett hur de provas förblir de som har Gud i sina hjärtan oförändrat lojala; men de som inte har Gud i sitt hjärta ändrar uppfattning om honom och lämnar honom till och med så snart hans verk inte längre gynnar deras kött. Det här är de som inte kommer att stå orubbliga

---

i slutet, människor som bara söker Guds välsignelser och inte har något intresse av att offra sig för Gud och att hänge sig åt honom. Alla dessa usla människor kommer att stängas ute när Guds verk når sitt slut, och de är inte värda någon medkänsla. De som saknar mänsklighet är oförmögna att verkligen älska Gud. När miljön är trygg och säker, eller när de kan tjäna på det, lyder de Gud till punkt och pricka, men så snart som det de längtar efter äventyras eller är slutgiltigt avfärdat, gör de genast uppror. Över en natt kan de helt utan rim och reson förvandlas från en leende "godhjärtad" individ till en ful och grym mördare som plötsligt behandlar gårdagens välgörare som sin dödsfiende. Kommer inte dessa demoner, som skulle kunna döda utan att blinka, att bli ett dolt hot om de inte drivs ut? Verket med att rädda människan uppnås inte efter det att erövrands verk har avslutats. Även om erövrands verk är slut så gäller inte det verket med att rena människan; det verket kommer inte att vara klart förrän människan har blivit fullkomligt renad, när de som verkligen underkastar sig Gud har fulländats och dessa kamouflerade figurer som inte har Gud i sitt hjärta har rensats ut. De människor som inte behagar Gud i slutstadiet av hans verk kommer att elimineras fullständigt, och de som elimineras är av djävulen. Eftersom de är oförmögna att behaga Gud är de upproriska mot honom, och även om de följer Gud idag är det inget bevis för att de är sådana som kommer att finnas kvar till slutet. Innebörden av ordet "följa" i uttryck som "de som följer Gud till slutet kommer att motta frälsning" är att stå fast mitt i vedermödan. Idag tror många att det är enkelt att följa Gud, men när Guds verk närmar sig sitt slut kommer ni att inse den verkliga innebörden av begreppet "följa." Bara för att man fortfarande kan följa Gud idag efter att ha blivit erövrade, så är det inget bevis för att man tillhör dessa som kommer att bli fullkomliggjorda. De som inte kan uthärda prövningarna, de som inte klarar av att vara segerrika mitt i vedermödan, kommer till slut att vara ur stånd att stå fast och kommer därmed inte att kunna följa Gud till det yttersta slutet. De som verkligen följer Gud klarar att hårdna ut när deras verk provas, medan de som inte verkligen följer Gud inte klarar att uthärda någon av Guds prövningar. Förr eller senare kommer de att kastas ut medan övervinnarna blir kvar i riket. Huruvida människan verkligen söker Gud eller inte avgörs när hennes verk provas, alltså genom Guds prövningar, och är ingenting som människan själv beslutar om. Gud avvisar inte någon godtyckligt; allt han gör kan övertyga människan fullkomligt. Han gör ingenting som är osynligt för människan, eller något verk som inte kan övertyga

---

henne. Huruvida människans tro är äkta eller inte bevisas av fakta och är inget människan kan bestämma. Det är tveklöst så att "vete inte kan förvandlas till ogräs och ogräs inte kan förvandlas till vete". Alla som verkligen älskar Gud kommer i slutändan att bli kvar i riket, och Gud kommer inte att behandla någon illa som verkligen älskar honom. Övervinnarna i riket kommer att tjäna som präster eller anhängare baserat på deras olika funktioner och vittnesbörd, och alla som segrar i vedermödan kommer att utgöra prästkåren i riket. Kåren av präster kommer att bildas när evangeliets verk i hela universum har avslutats. När den tiden är inne, kommer det som ska utföras av människan att vara fullgörandet av hennes plikt i Guds rike och hennes liv tillsammans med Gud i riket. Prästkåren kommer att bestå av överstepräster och präster, och resten kommer att vara Guds söner och folk. Allt detta bestäms av deras vittnesbörd om Gud under vedermödan; inga titlar delas ut godtyckligt. När människans status väl har fastställts kommer Guds verk att upphöra, för var och en klassificeras utifrån sitt slag och återbördas till sin ursprungliga position, och det är tecknet på att Guds verk är fullbordat, slutresultatet av Guds verk och människans trosutövning, och det är kristalliseringen av Guds verks visioner och människans samarbete. Till sist kommer människan att finna vila i Guds rike, och även Gud kommer att återvända till sin boning för att vila. Det här blir det slutgiltiga resultatet av sextusen års samarbete mellan Gud och människa.

Kristi substans utgörs av lydnad mot den himmelske Faderns vilja

Den inkarnerade Guden kallas Kristus, och Kristus är det kött som Guds Ande iklätt sig. Detta kött liknar inte någon annan människa som är av köttet. Skillnaden beror på att Kristus inte är av kött och blod utan är en inkarnation av Anden. Han har både en normal mänsklighet och en fullständig gudomlighet. Ingen människa äger hans gudomlighet. Med sin normala mänsklighet fullföljer han alla sina normala aktiviteter i köttet, medan han med sin gudomlighet utför Guds eget verk. Både hans mänsklighet och gudomlighet är underordnade den himmelske Faderns vilja. Kristi substans utgörs av Anden, det vill säga gudomligheten. Av den anledningen är hans substans Guds egen substans. Denna substans kommer inte att avbryta hans eget verk och han skulle aldrig kunna göra något som förstör hans eget verk. Inte heller skulle han någonsin yttra några ord som går emot hans egen vilja. Därför skulle den inkarnerade Guden aldrig någonsin göra något som avbryter hans egen förvaltning. Det här är något som alla människor bör förstå. Syftet med den Helige Andes verk är att rädda människan och detta sker med hänsyn till Guds egen förvaltning. På samma sätt består Kristi verk av att rädda människan för att det är Guds vilja. Eftersom Gud blir kött förverkligar han sin substans i sitt kött så att hans kött är tillräckligt för att utföra hans verk. Därför ersätts hela Guds Andes verk av Kristi verk under inkarnationens tid och i centrum för allt verk under inkarnationens tid står Kristi verk. Det kan inte blandas ihop med verk från någon annan tid. Och eftersom Gud blir kött verkar han i sitt köts identitet. Eftersom han kommer i köttet avslutar han sedan i köttet det arbete som han ska göra. Både Guds Ande och Kristus är Gud själv och han utför det verk som han bör utföra och fullgör det ämbete som han bör fullgöra.

Själva Guds substans utövar auktoritet, men han kan helt och hållet underkasta sig den auktoritet som kommer från honom. Det spelar ingen roll om det är Andens verk eller köttets verk, ingen av dem är i konflikt med den andra. Guds Ande är hela skapelsens auktoritet. Köttet med Guds substans besitter också auktoritet, men Gud i köttet kan göra allt det verk som är i enlighet med den himmelske Faderns vilja. Det här kan inte uppnås eller begripas av någon människa. Gud själv är en auktoritet, men hans kött kan underkasta sig hans auktoritet. Det här är den inre betydelsen av orden: "Kristus lyder Gud Faderns vilja." Gud är en Ande och kan utföra frälsningens

---

verk, så som Gud som har blivit människa kan. Hur som helst, Gud utför sitt eget verk. Han varken avbryter eller stör och han utför absolut inte arbeten som står i konflikt med varandra. Substansen i det arbete som utförs av Anden och köttet är nämligen densamma. Både Anden och köttet verkar för att uppfylla samma vilja och förvalta samma verk. Även om Anden och köttet har två olika kvaliteter, är deras substanser desamma. Båda besitter Guds egen substans och identitet. I Gud själv finns inga inslag av olydnad, hans substans utgörs av godhet. Han är all skönhets och godhets, samt kärlekens, uttryck. Inte ens i köttet gör Gud något som inte lyder Fadern. Till och med när han var tvungen att offra sitt liv gjorde han det helhjärtat och fattade inget annat beslut. Gud har inga självrättfärdiga eller självtillräckliga drag och inte heller drag av högmod eller arrogans. Han är inte på något sätt ohederlig. Allt som inte lyder Gud kommer från Satan. Satan är källan till allt som är fult och ondskefullt. Anledningen till att människan har egenskaper som liknar Satans är att människan har fördärvats och bearbetats av Satan. Kristus har inte fördärvats av Satan och följaktligen besitter han enbart Guds egenskaper och inga av Satans. Det spelar ingen roll hur ansträngande hans verk är eller hur svagt köttet är, medan Gud lever i köttet kommer han aldrig att göra något som avbryter Guds eget verk, och aldrig någonsin vara olydig mot Gud Fadern och överge hans vilja. Han skulle hellre utstå köttets smärtor än svika Gud Faders vilja. Det är precis som Jesus sa i bönen: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill." Människan väljer, men det gjorde inte Kristus. Trots att han har Guds egen identitet söker han fortfarande Gud Faders vilja och fullföljer det som Gud Fadern har anförtrott honom, ur köttets perspektiv. Det här något som är ouppnåeligt för människan. Det som kommer från Satan kan inte ha Guds substans, bara en olydig substans som kämpar emot Gud. Den kan inte lyda Gud fullständigt, än mindre frivilligt lyda Guds vilja. Alla människor förutom Kristus kan göra motstånd mot Gud, och inte en enda kan direkt ta sig an arbetet som Gud anförtrott honom. Ingen kan se Guds förvaltning som sin egen plikt som de måste utföra. Att underkasta sig Gud Faders vilja är Kristi substans och olydnad mot Gud är Satans kännetecken. Dessa två egenskaper är oförenliga och den som innehar Satans egenskaper kan inte kallas Kristus. Anledningen till att människan inte kan utföra Guds verk i hans ställe är att människan inte har någonting av Guds substans. Människan

---

arbetar för Gud av eget intresse och för sina egna framtidsplaners skull, men Kristus verkar för att göra Gud Faders vilja.

Kristi mänsklighet styrs av hans gudomlighet. Även om han är i köttet är hans mänsklighet inte helt och hållet likadan som hos en människa av kött. Han har sin egen unika karaktär och även denna styrs av hans gudomlighet. Hans gudomlighet har ingen svaghet, Kristi svaghet har med hans mänsklighet att göra. I viss utsträckning begränsar denna svaghet hans gudomlighet, men sådana begränsningar ligger inom en viss ram och en viss tid och är inte obegränsade. När det gäller att utföra hans gudomliga verk sker detta oberoende av hans mänsklighet. Kristi mänsklighet riktas helt av hans gudomlighet. Vid sidan av hans normala mänskliga liv influeras, påverkas och styrs alla hans övriga mänskliga handlingar av hans gudomlighet. Även om Kristus är en människa hindrar detta inte hans gudomliga verk. Det här beror just på att Kristi mänsklighet styrs av hans gudomlighet. Även om hans mänsklighet inte är mogen i hans uppträdande gentemot andra, påverkar inte det hans gudomlighets normala arbete. När jag säger att hans mänsklighet inte har fördärvats, menar jag att Kristi mänsklighet kan styras direkt av hans gudomlighet och att han är fylld av en högre vett än en vanlig människa. Hans mänsklighet är högst lämpad att styras av gudomligheten i hans verk, hans mänsklighet är allra mest förmögen att uttrycka gudomlighetens verk, samt mest förmögen att underkasta sig sådant verk. När Gud verkar i köttet förlorar han aldrig ur sikte plikten som en människa i köttet måste uppfylla. Han klarar av att prisa Gud i himlen med ett sant hjärta. Han innehar Guds substans och hans identitet är Guds egen. Det är bara det att han har kommit till jorden och blivit en skapad varelse, med en skapad varelses yttre skal, och att han nu innehar en mänsklighet som han inte hade tidigare. Han kan tillbe Gud i himlen. Det här är själva Guds vara som inte kan imiteras av människan. Hans identitet är Guds egen. Det är från köttets perspektiv som han tillber Gud och därför är orden "Kristus tillber Gud i himlen" inte felaktiga. Det han kräver av människan är precis hans eget väsen. Han har redan uppnått allt som han ber människan om innan han ber henne om detta. Han skulle aldrig ställa krav på mänskligheten medan han själv slipper undan dem, för allt detta utgör hans vara. Oberoende av hur han utför sitt verk skulle han inte uppträda på ett sätt som trotsar Gud. Vad han än kräver av människan, är inget krav omöjligt för människan att uppnå. Allt han gör är Guds vilja och för hans förvaltnings skull. Kristi gudomlighet står över

---

alla andra människor och därför är han den högsta auktoriteten över alla skapade varelser. Denna auktoritet är hans gudomlighet, det vill säga Guds eget sinnelag och vara, vilka avgör hans identitet. Därför går det inte att förneka att han har Guds egen identitet, hur normal hans mänsklighet än är. Vilken ståndpunkt han än talar från och hur han än lyder Guds vilja, kan det inte hävdas att han inte är Gud själv. Dåraktiga och okunniga människor ser ofta Kristus normala mänsklighet som en brist. Hur han än uttrycker och avslöjar sin gudomlighets vara kan människan inte acceptera att han är Kristus. Ju mer Kristus visar sin lydnad och ödmjukhet, desto lättare tar dessa dåraktiga människor på honom. Det finns till och med människor som antar en exkluderande och föraktfull attityd gentemot honom samtidigt som de ställer dessa "stora män" med upphöjda avgudabilder på bordet för tillbedjan. Människans motstånd och trots mot Gud kommer från det faktum att den inkarnerade Gudens substans underkastar sig Guds vilja samt från Kristi normala mänsklighet. Häri ligger källan till människans motstånd mot och trots mot Gud. Om Kristus varken hade haft sin mänsklighet som täckmantel eller sökt Gud Faderns vilja från en skapad varelses perspektiv, utan i stället varit fylld av en supermänsklighet, skulle det säkert inte finnas någon olydnad hos någon människa. Anledningen till att människan alltid är beredd att tro på en osynlig Gud i himlen är att Gud i himlen inte har någon mänsklighet och inte har en enda egenskap gemensam med en skapad varelse. Därför betraktar människan Honom alltid med högaktning, men har en föraktfull inställning till Kristus.

Även om Kristus på jorden kan utföra arbete åt Gud själv kommer han inte med syftet att visa alla människor sin avbild i köttet. Han kommer inte för att alla människor ska se honom, han kommer för att låta människan ledas av hans hand och på så vis träda in i den nya tiden. Kristi kött fungerar för Guds räkning, det vill säga för Guds verk i köttet och inte för att göra det möjligt för människan att helt och hållet förstå substansen av hans kött. Hur han än verkar, överskrider det inte vad som är möjligt för köttet att uppnå. Hur han än verkar, gör han det i köttet med en normal mänsklighet och avslöjar inte helt och hållet Guds sanna ansikte för människan. Dessutom är hans verk i köttet aldrig lika övernaturligt eller ovärderligt som människan tänker sig det. Även om Kristus representerar Gud själv i köttet och personligen utför det verk som Gud själv bör göra, förnekar han inte att Gud i himlen existerar. Inte heller framhäver han med stor iver sina egna gärningar. I stället förblir han ödmjukt gömd inuti sitt kött.

Till skillnad från Kristus har de som påstår att de är Kristus inte dessa egenskaper. När dessa falska kristus med sina arroganta och självupphöjande sinnelag ställs sida vid sida med Kristus blir det uppenbart vilket slags kött som verkligen tillhör Kristus. Ju falskare de är, desto fler sådana falska kristus dyker upp och desto mer förmögna är de att göra tecken och under för att förleda människor. Falska kristus har inte Guds egenskaper, Kristus är inte befläckt av något drag som tillhör dessa falska kristus. Gud blir enbart kött för att slutföra sitt verk i köttet, inte bara för att alla människor ska få se honom. I stället låter han sitt verk bekräfta hans identitet och tillåter att det som han avslöjar får vittna om hans substans. Hans substans är inte ogrundad, hans identitet greppades inte av hans hand utan den avgörs av hans verk och hans substans. Även om han har Guds egen substans och är kapabel att utföra Guds verk är han fortfarande, trots allt, kött och inte Ande. Han är inte Gud med Andens egenskaper utan han är Gud med köttet som skal. Därför spelar det ingen roll hur normal och svag han är och hur mycket han söker Gud Faderns vilja; hans gudomlighet är omöjlig att förneka. I den inkarnerade Guden finns inte bara en normal mänsklighet och dess svagheter. Där finns dessutom hans gudomlighets beundransvärdhet och obegriplighet, samt alla hans gärningar i köttet. Därför existerar både hans mänsklighet och hans gudomlighet faktiskt och praktiskt inom Kristus. Det här är inte det minsta tomt eller övernaturligt. Han kommer till jorden med huvudsyftet att utföra arbete. Det är nödvändigt att besitta en normal mänsklighet för att kunna utföra arbete på jorden. Annars kan hans gudomlighets ursprungliga funktion inte komma till riktig användning, hur kraftfull den är. Även om hans mänsklighet är av stor vikt utgör den inte hans substans. Hans substans är gudomligheten och av den anledningen börjar han uttrycka sin gudomlighets vara i samma stund som han börjar med sitt ämbete här på jorden. Hans mänsklighets enda syfte är att upprätthålla köttets normala liv så att hans gudomlighet kan utföra arbetet på ett normalt sätt i köttet. Det är gudomligheten som styr hans arbete helt och hållet. När han slutför sitt arbete kommer han att ha fullföljt sitt ämbete. Det som människan bör känna till är hans arbete i sin helhet och det är genom hans arbete som han gör det möjligt för människan att lära känna honom. Genom sitt arbete uttrycker han sin gudomlighets vara fullständigt. Detta är inte ett sinnelag befläckt av mänsklighet eller ett vara befläckt av fundering och mänskligt beteende. När tiden kommer då hela hans ämbete har avslutats kommer han redan att på ett fulländat och fullständigt sätt ha

---

uttryckt det sinnelag som han bör uttrycka. Hans arbete styrs inte av någon människa. Uttrycket av hans sinnelag är också ganska fri. Den är inte kontrollerad av sinnet eller bearbetad av tankar, utan avslöjas på ett naturligt sätt. Detta kan inte uppnås av någon människa. Även om omgivningarna är ogästvänliga eller förhållandena inte tillåter det, kan han uttrycka sitt sinnelag när tillfället är det rätta. Den som är Kristus uttrycker Kristi vara, medan de som inte är det saknar Kristi sinnelag. Därför kan ingen, även om de motstår Honom eller har särskilda föreställningar om Honom, baserat på människans uppfattningar förneka att det sinnelag som uttrycks av Kristus är Guds sinnelag. Alla som söker Kristus med ett rent hjärta eller söker Gud med uppsåt kommer att erkänna att han är Kristus baserat på hans gudomlighets uttryck. De skulle aldrig förneka Kristus baserat på någon aspekt av honom som inte stämmer överens med människans uppfattningar. Även om människan är väldigt dåraktig vet alla precis vad som är människan vilja och vad som har sitt ursprung hos Gud. Det är helt enkelt så att många människor medvetet motstår Kristus på grund av sina egna avsikter. Om det inte vore för detta, skulle inte en enda människa ha anledning att förneka Kristi existens, för gudomligheten som uttrycks av Kristus existerar verkligen och hans verk kan bevitnas av människans nakna öga.

Kristi verk och uttryck avgör hans substans. Han klarar av att med ett rent hjärta slutföra det som han har anförtrots med. Han kan tillbe Gud i himlen med ett rent hjärta och med ett rent hjärta söka Gud Faders vilja. Allt detta avgörs av hans substans. Och på samma sätt avgörs hans naturliga uppenbarelse av hans substans. Anledningen till att hans naturliga uppenbarelse kallas för det är för att hans uttryck inte är en imitation eller resultatet av människans utbildning eller resultatet av många års bearbetning av människan. Han lärde sig inte det eller utsmyckade sig själv med det. I stället är det en naturlig del av honom. Människan kan förneka hans verk, hans uttryck, hans mänsklighet och hela hans normala mänsklighets liv, men ingen kan förneka att han tillber Gud i himlen med ett rent hjärta. Ingen kan förneka att han har kommit för att uppfylla den himmelske Faderns vilja och ingen kan förneka uppriktigheten med vilken han söker Gud Fadern. Även om hans avbild inte är behagligt för sinnena, hans tal inte är fyllt av något enastående och hans arbete inte är lika omskakande på jorden eller i himlen som människan tänker sig, är han dock Kristus som uppfyller den himmelske Faderns vilja med ett rent hjärta, fullständigt underställer sig den

---

himmelske Fadern och är lydig ända till döden. Det beror på att hans substans är Kristi substans. Sanningen är svår för människan att tro, men den existerar verkligen. När Kristus har slutfört sitt ämbete helt och hållet kommer människan att kunna se i hans verk att hans sinnelag och hans väsen representerar den himmelske Gudens sinnelag och väsen. I den stunden kan allt hans verk sammantaget bekräfta att han verkligen är Ordet som har blivit kött och inte som en människa av kött och blod. Varje steg av Kristi verk på jorden har sin representativa innebörd, men människan som upplever det faktiska arbetet i varje steg klarar inte av att förstå betydelsen av hans verk. Detta stämmer särskilt för flera steg av det verk som utfördes av Gud i hans andra inkarnation. De flesta av dem som bara har hört eller sett Kristi ord men som aldrig har sett honom har inte några uppfattningar om hans verk. De som har sett Kristus och hört hans ord, och upplevt hans verk, har svårt att acceptera hans verk. Beror inte det på att Kristi utseende och normala mänsklighet inte faller människan i smaken? De som accepterar hans verk efter att Kristus har gett sig av kommer inte att ha sådana svårigheter, för de accepterar bara hans verk och kommer inte i kontakt med Kristus normala mänsklighet. Människan klarar inte av att släppa sina uppfattningar om Gud och rannsakar honom intensivt. Detta beror på att människan enbart fokuserar på hans utseende och inte klarar av att känna igen hans substans baserat på hans verk och hans ord. Om människan blundar för Kristi utseende eller undviker att diskutera Kristi mänsklighet, och endast talar om hans gudomlighet, vars verk och vars ord är ouppnåeliga för alla människor, då kommer människans föreställningar att minska till hälften, till och med i en sådan utsträckning att alla människans svårigheter blir lösta. Under den inkarnerade Gudens arbete kan människan inte tolerera Honom och är full av många olika uppfattningar om Honom, och exempel på motstånd och olydnad är vanliga. Människan kan inte tolerera Guds existens, ha överseende med Kristi ödmjukhet och mildhet eller förlåta Kristi substans som lyder den himmelske Fadern. Av den anledningen kan han inte stanna hos människan för evigt efter att han har avslutat sitt verk, eftersom människan inte är villig att låta honom leva sida vid sida med henne. Om människorna inte kan visa överseende med honom när han utför sitt verk, hur skulle de då över huvud taget kunna tolerera att han bodde sida vid sida med dem efter att han hade slutfört sitt ämbete och medan han betraktade hur de allt eftersom upplevde hans ord? Skulle det inte sluta med att många föll på grund av honom? Människan låter honom bara verka på

---

jorden, det är så långt hennes överseende kan sträcka sig. Om det inte vore för hans verk skulle människan för länge sedan ha fått honom att försvinna från jorden, så hur mycket mindre överseende skulle hon då inte ha haft med honom när hans verk var slutfört? Skulle människan inte döda honom och tortera honom till döds då? Om han inte kallades Kristus kunde han omöjligen verka bland människorna. Om han inte verkade med själva Guds identitet, utan i stället arbetade som en vanlig människa, så skulle människorna inte tåla att han yttrade en enda mening och ännu mindre tåla minsta lilla bit av hans verk. Följaktligen kan han endast bära sin identitet med sig i sitt verk. På det här sättet är hans verk ännu mer kraftfullt än det hade varit om han inte hade utfört det, för människor är beredda att lyda en hög ställning och en stark identitet. Om han inte bar Guds egen identitet när han arbetade eller visade sig som Gud själv, då skulle han inte ha möjligheten att utföra något verk över huvud taget. Trots det faktum att han har Guds substans och Kristi väsen skulle människan inte lugna ned sig och låta honom utan problem utföra sitt arbete bland människorna. Han bär Guds egen identitet i sitt verk. Även om sådant verk är många gånger mäktigare än det som utförs utan en sådan identitet, lyder människan honom fortfarande inte helt och hållet, eftersom människan endast underkastar sig hans ställning och inte hans substans. Om så vore fallet, skulle människan då låta Kristus leva en enda dag om han en dag väl klev ner från sin post? Gud är beredd att leva på jorden med människan så att han får se det resultat som hans hands verk kommer att leda till under åren som kommer. Människan tolererar dock inte att han stannar ens en enda dag och därför kunde han inte göra annat än att ge upp. Människan har redan visat så mycket överseende och nåd som det är möjligt genom att låta Gud utföra det verk som han bör utföra bland människorna och fullfölja sitt ämbete. Även om de som har erövrats av honom personligen visar honom sådan nåd, låter de honom fortfarande bara stanna kvar till han har avslutat sitt verk och inte ett ögonblick längre. Om det är så det ligger till, hur blir det då inte med dem som han inte har erövrat? Är inte anledningen till att människan behandlar den inkarnerade Guden på det här viset att han är Kristus med en vanlig människas skal? Om han bara hade gudomligheten och inte en vanlig mänsklighet, skulle inte människans svårigheter då lösas utan problem? Människan erkänner motvilligt hans gudomlighet och visar inget intresse för hans skal som en vanlig människa, trots det faktum att hans substans är helt och hållet Kristi substans, vilken underkastar sig den himmelske Faderns vilja. Av den

---

anledningen kunde han inte annat än avbryta sitt verk bland människorna med att dela både glädje och sorg med dem, för människan kunde inte längre tolerera hans existens.

Att återställa människans normala liv och ta henne till ett underbart slutmål

Människan förstår lite av dagens verk och framtidens verk, men hon förstår inte det slutmål som mänskligheten kommer att träda in i. Som en skapad varelse bör människan utföra en skapad varelses plikt: Människan bör följa Gud i allt han gör, och ni bör gå framåt på vilket sätt jag än säger åt er. Du har inget sätt att ordna det för dig själv, och du är oförmögen att kontrollera dig själv; allting måste lämnas åt Guds barmhärtighet, och allting styrs av hans händer. Om Guds verk försåg människan med ett slut, ett underbart slutmål, före all tid, och om Gud använde detta för att locka människan och få människan att följa honom – om han slöt ett avtal med människan – då skulle inte detta vara erövring, inte heller skulle det vara att arbeta människans liv. Om Gud skulle använda slutet för att styra människan och vinna hennes hjärta, då skulle han inte i detta göra människan fullkomlig, och inte heller kunna vinna människan, utan istället skulle han använda slutmålet för att styra henne. Människan bryr sig inte om någonting mer än det framtida slutet, det sista slutmålet, och om det finns något gott att hoppas på där eller inte. Om människan fick ett vackert hopp under erövringsverk, och om människan innan hon erövrades fick ett ordentligt slutmål att eftersträva, då skulle inte erövringen av människan åstadkomma sin effekt, och dessutom skulle det även påverka effekten av erövringsverk. Med detta menas alltså att erövringsverk åstadkommer sin effekt genom att ta bort människans öde och utsikter, och döma och tukta människans upproriska sinnelag. Det uppnås inte genom att sluta något avtal med människan, alltså genom att ge välsignelser och nåd åt människan, utan genom att avslöja människans lojalitet genom att avklä henne sin frihet och utplåna hennes utsikter. Detta är det väsentliga i erövringsverk. Om människan fick ett vackert hopp alldeles i början, och tuktans och domens verk utfördes efteråt, då skulle människan godta denna tukta och dom grundat på att hon hade utsikter, och i slutet skulle den villkorslösa lydnaden och tillbedjan av Skaparen från alla hans skapade varelser inte uppnås; det skulle bara finnas blind, okunnig lydnad, eller så skulle människan ställa blinda krav på Gud, och så skulle det bli omöjligt att helt erövra människans hjärta. Följaktligen skulle ett sådant erövringsverk inte kunna vinna människan, och inte heller bära vittnesbörd om Gud. Sådana skapade varelser skulle inte kunna utföra sin plikt, och skulle bara köpslå med Gud; det skulle inte vara erövring,

---

utan barmhärtighet och välsignelse. Det största problemet med människan är att hon inte tänker på något annat än sitt öde och sina utsikter, att hon avgudar dem. Människan eftersträvar Gud för sitt ödes och sina utsiktors skull; hon tillber inte Gud på grund av sin kärlek till honom. Och i erövrandet av människan måste därför människans själviskhet, girighet och det som mest förhindrar hennes tillbedjan till Gud åtgärdas och därmed elimineras. När detta sker åstadkoms effekterna av människans erövrande. Resultatet blir att i de första stadierna av erövrandet av människan är det nödvändigt att rensa bort människans vilda ambitioner och allvarligaste svagheter, och på så sätt uppenbara människans kärlek till Gud och ändra hennes kunskap om mänskligt liv, hennes syn på Gud och meningen med hennes existens. På så sätt renas människans kärlek till Gud, det vill säga att människans hjärta erövrar. Men i sin inställning till alla skapade varelser erövrar inte Gud bara för erövringens egen skull; istället erövrar han för att vinna människan, för sin egen äras skull, och för att återställa människans tidigaste, ursprungliga likhet. Om han bara skulle erövra för erövringens egen skull, då skulle betydelsen av erövrandets verk gå förlorad. Det vill säga, om Gud efter att ha erövrat människan tvådde sina händer från människan, och inte fäste avseende vid hennes liv eller död, då skulle inte detta vara förvaltning av mänskligheten, och inte heller skulle erövrandet av människan vara för hennes frälsnings skull. Endast att människan vinns efter att hon erövrats och att hon slutligen anländer till ett underbart slutmål är det centrala i hela frälsningens verk, och endast detta kan åstadkomma syftet med människans frälsning. Med andra ord är det bara människans ankomst till det vackra slutmålet och hennes inträde i vila som är de utsikter som alla skapade varelser bör ha, och det verk som bör utföras av Skaparen. Om människan skulle utföra detta verk, skulle det bli för begränsat: Det skulle ta människan till en viss punkt, men det skulle inte kunna ta henne till det eviga slutmålet. Människan kan inte avgöra människans öde, och hon kan dessutom inte säkerställa människans utsikter och framtida slutmål. Det verk som utförs av Gud är däremot annorlunda. Eftersom han skapade människan leder han henne; eftersom han frälser människan kommer han att frälsa henne grundligt, och kommer att fullständigt vinna henne; eftersom han leder människan, kommer han att föra henne till det rätta slutmålet; och eftersom han skapade och förvaltar människan, måste han ta ansvar för människans öde och utsikter. Det är detta som är det verk som utförs av Skaparen. Fastän erövrandets verk uppnås

---

genom att människan rensas från sina utsikter, måste människan till slut föras in i det rätta slutmål som beretts för henne av Gud. Det är just för att Gud arbetar människan som människan har ett slutmål och hennes öde är säkrat. Det rätta slutmål som omnämns här är inte människans hopp och utsikter som rensades i förgångna tider; de två är annorlunda. Det som människan hoppas på och eftersträvar är den längtan som kommer av hennes strävan efter köttets överdådiga begär, snarare än det slutmål som väntar människan. Vad Gud har berett för människan är samtidigt de välsignelser och löften som väntar människan så snart hon har gjorts ren, som Gud beredde för människan efter att han skapat världen, och som inte är befläckade av människans val, föreställningar, fantasi eller kött. Detta slutmål är inte berett för en viss person, utan är viloplatsen för hela mänskligheten. Och detta slutmål är därför det lämpligaste slutmålet för mänskligheten.

Skaparens avsikt är att iscensätta alla skapade varelser. Du får inte avfärda eller låta bli att lyda något som han gör, inte heller skall du vara upprorisk mot honom. När det verk han utför slutligen uppnår sitt mål, kommer han att vinna ära i detta. Varför sägs det inte idag att du är Moabs ättling eller den stora röda drakens avkomma? Varför talas det inte om utvalda människor, utan bara om de skapade varelserna? Den skapade varelsen – detta var människans ursprungliga titel, och det är detta som är hennes medfödda identitet. Namnen varierar bara för att tidsåldrarna och verksamhetsperioderna är olika; faktum är att människan är en ordinär varelse. Alla skapade varelser, både de mest fördärvade och de heligaste, måste utföra en skapad varelses plikt. När Gud utför erövrands verk styr han inte dig genom dina utsikter, ditt öde eller slutmål. Det finns egentligen inget behov av att verka på det sättet. Syftet med erövrands verk är att få människan att utföra en skapad varelses plikt, att få henne att tillbe Skaparen, och först efter det kan hon träda in i det underbara slutmålet. Människans öde styrs av Guds händer. Du är oförmögen att styra dig själv: Trots att människan alltid rusar omkring och är sysselsatt, förblir hon oförmögen att styra sig själv. Om du kunde känna till dina egna utsikter, om du kunde styra ditt eget öde, skulle du då fortfarande vara en skapad varelse? Kortfattat så är allt Guds verk, oavsett hur han verkar, för människans skull. Ta till exempel himlarna och jorden och alla ting som Gud skapat för att tjäna människan: månen, solen och stjärnorna som han gjorde åt människan, djuren och växterna, våren, sommaren, hösten och vintern, och så vidare –

---

allt är för människans existens skull. Och oavsett hur han tuktar och dömer människan, är det alltså för människans frälsnings skull. Fastän han klär av människan alla hennes köttliga förhoppningar, är det för att rena människan, och reningen av människan är för hennes existens skull. Människans slutmål ligger i Skaparens händer, så hur skulle människan kunna styra sig själv?

Så fort erövrاندets verk har slutförts, kommer människan att föras in i en vacker värld. Detta liv blir naturligtvis fortfarande på jorden, men det blir fullständigt olik människans liv idag. Det är det liv som mänskligheten kommer att ha efter att hela mänskligheten har erövrats, det blir en ny början för människan på jorden, och att mänskligheten får ett sådant liv blir beviset på att mänskligheten har trätt in i ett nytt och vackert rike. Det blir början på människans och Guds liv på jorden. Förutsättningen för ett så vackert liv måste vara att människan, efter att hon renats och erövrats, underkastar sig inför Skaparen. Och alltså är erövrاندets verk det sista skedet i Guds verk innan mänskligheten träder in i det underbara slutmålet. Ett sådant liv är människans framtida liv på jorden, det är det vackraste livet på jorden, den sorts liv som människan längtar efter, den sort som människan aldrig tidigare har åstadkommit i världens historia. Det är slutresultatet av förvaltningens sextusenåriga verk, det är vad mänskligheten längtar mest efter, och det är också Guds löfte till människan. Men detta löfte kan inte inträffa genast: Människan kommer att träda in i det framtida slutmålet först när de sista dagarnas verk har slutförts och hon har erövrats fullkomligt, det vill säga så snart Satan har besegrats i grund. Människan kommer att vara utan en syndfull natur efter att hon har förfinats, därför att Gud kommer att ha besegrat Satan, vilket innebär att det inte kommer att finnas något intrång av fientliga krafter, och inga fientliga krafter som kan angripa människans kött. Och därför blir människan fri, och helig – hon kommer att ha trätt in i evigheten. Om bara mörkrets fientliga krafter hålls bundna kommer människan att vara fri vart hon än går, och hon kommer att vara fri från upproriskhet eller motstånd. Satan måste bara hållas bunden så kommer allt att ordna sig för människan; den nuvarande situationen beror på att Satan fortfarande ställer till problem överallt på jorden, och eftersom hela Guds förvaltande verk fortfarande inte har nått sitt slut. När Satan väl har blivit besegrad kommer människan att vara helt befriad; när människan vinner Gud och kommer ut ur Satans domän, kommer hon att skåda rättfärdighetens sol. Det liv som väntar den normala människan

---

kommer att återfås; allt det som den normala människan bör inneha – såsom förmågan att skilja gott från ont, och förstå hur man äter och klär sig, och förmågan att leva normalt – allt detta kommer att återfås. Även om Eva inte hade frestats av ormen, skulle människan ha fått ett sådant normalt liv efter att hon skapades i begynnelsen. Hon skulle ha ätit, varit klädd och levt den normala människans liv på jorden. Men efter att människan blev lastbar, blev detta liv en önskedröm, och än idag vågar inte människan föreställa sig sådana ting. Det här vackra livet som människan längtar efter är faktiskt en nödvändighet: Om människan inte hade ett sådant slutmål, skulle hennes lastbara liv på jorden aldrig upphöra, och om det inte fanns ett sådant vackert liv, skulle det inte finnas något slut på Satans öde eller den tidsålder då Satan har herravälde över jorden. Människan måste anlända till ett rike som mörkrets krafter inte kan nå, och när hon gör det kommer det att bevisa att Satan har besegrats. När det inte finns någon störning från Satan kommer Gud på så sätt att styra mänskligheten, och han kommer att befalla och styra hela människans liv; endast detta kommer att räknas som Satans nederlag. Människans liv idag är mestadels ett liv i smuts, och fortfarande ett liv av lidande och bedrövelse. Detta kan inte kallas Satans nederlag; människan har ännu inte undflytt bedrövelsens hav, har ännu inte undflytt vedermödan i människans liv eller Satans inflytande, och hon har fortfarande bara en oändligt liten kunskap om Gud. Alla människans vedermödor skapades av Satan, det var Satan som förde in lidandet i människans liv, och först efter att Satan har bundits kommer människan att helt kunna undfly bedrövelsens hav. Ändå uppnås bindandet av Satan genom att människans hjärta erövrats och vinns, genom att människan blir krigsbytet från slaget med Satan.

Idag är människans strävan att bli en övervinnare och göras fullkomlig det hon eftersträvar innan hon får en normal människas liv på jorden, och de är de mål som människan eftersträvar innan Satan binds. I det väsentliga är människans strävan efter att bli en övervinnare och att göras fullkomlig, eller bli till stor användning, att fly från Satans inflytande: Människans strävan är att bli en övervinnare, men slutresultatet kommer att bli hennes flykt från Satans inflytande. Endast genom att fly undan Satans inflytande kan människan leva en normal människas liv på jorden, livet i tillbedjan till Gud. Idag är människans strävan att bli en övervinnare och göras fullkomlig de ting som eftersträvas innan hon får livet som en normal människa på jorden. Hon eftersträvar dem huvudsakligen för att bli renad och omsätta sanningen i praktiken, och för att

---

åstadkomma tillbedjan till Skaparen. Om människan besitter en normal människas liv på jorden, ett liv utan vedermöda eller bedrövelse, då kommer inte människan att engagera sig i strävan att bli en övervinnare. "Att bli en övervinnare" och att "göras fullkomlig" är de mål som Gud ger människan att eftersträva, och genom strävan efter dessa mål får han människan att omsätta sanningen i praktiken och leva ut ett betydelsefullt liv. Målet är att göra människan fullständig och att vinna henne, och strävan efter att bli en övervinnare och göras fullkomlig är bara ett medel. Om människan i framtiden träder in i det underbara slutmålet, kommer det inte att finnas någon hänvisning till att bli en övervinnare och göras fullkomlig; det kommer bara att finnas varje skapad varelse som utför sin plikt. Idag är människan gjord för att eftersträva dessa ting enbart för att fastställa en omfattning för människan, så att människans strävan blir mer målinriktad och praktisk. Utan det skulle människan leva i vag tankspriddhet och sträva efter inträde i evigt liv, och i så fall skulle väl människan vara ännu mer ömklig? Att sträva på detta sätt, utan mål eller principer – är inte detta självbedrägeri? I slutändan skulle denna strävan naturligtvis vara fruktlös; människan skulle till slut ändå leva under Satans domän och skulle vara oförmögen att frigöra sig från honom. Varför utsätta sig för en så planlös strävan? När människan träder in i det eviga slutmålet, kommer människan att tillbe Skaparen, och eftersom människan har vunnit frälsning och trätt in i evigheten, kommer människan inte att eftersträva några mål, och dessutom kommer hon inte att behöva oroa sig över att vara belägrad av Satan. Vid den tiden kommer människan att veta sin plats, och kommer att utföra sin plikt, och även om de inte tuktas eller döms kommer varje människa att utföra sin plikt. Vid den tiden kommer människan att vara en skapad varelse till både identitet och status. Det kommer inte längre att finnas någon åtskillnad mellan höga och låga; varje person kommer helt enkelt att utöva olika funktioner. Ändå kommer människan fortfarande att leva i ett ordnat, lämpligt slutmål för mänskligheten, människan kommer att utföra sin plikt med tanke på att tillbe Skaparen, och en sådan mänsklighet kommer att vara evighetens mänsklighet. Vid den tiden kommer människan att ha vunnit ett liv upplyst av Gud, ett liv under Guds omsorg och skydd, och ett liv tillsammans med Gud. Mänskligheten kommer att leva ett normalt liv på jorden, och hela mänskligheten kommer att träda in på rätt spår. Den sextusenåriga förvaltningsplanen kommer att ha besegrat Satan i grund, vilket innebär att Gud kommer att ha återställt den ursprungliga

---

bilden av människan efter att hon skapades, och därmed kommer Guds ursprungliga avsikt att ha uppfyllts. I begynnelsen, innan mänskligheten fördärvades av Satan, levde mänskligheten ett normalt liv på jorden. Senare, när människan fördärvades av Satan, förlorade hon detta normala liv, och då inleddes Guds förvaltande verk, och striden med Satan för att återställa människans normala liv. Det är först när Guds sextusenåriga förvaltande verk når sitt slut som hela mänsklighetens liv officiellt börjar på jorden; först då kommer människan att få ett underbart liv, och Gud kommer att återställa syftet med att skapa människan från början, och även människans ursprungliga likhet. Och då, när hon har mänsklighetens normala liv på jorden, kommer människan inte att sträva efter att bli en övervinnare eller bli fullkomlig, för människan kommer att vara helig. Den seger och den fullkomlighet som människan talar om är de mål som ges till människan att sträva efter under striden mellan Gud och Satan, och de finns endast för att människan har blivit fördärvad. Det är genom att ge dig ett mål, och genom att få dig att sträva mot det målet, som Satan kommer att besegras. Att be dig bli en övervinnare eller bli fullkomlig eller använd kräver att du bär vittnesbörd för att dra skam över Satan. I slutet kommer människorna att leva den normala människans liv på jorden, och människorna kommer att vara heliga, och när detta händer, kommer de fortfarande att sträva efter att bli övervinnare? Är de inte alla skapade varelser? Orden om att vara en övervinnare och att vara fullkomlig är riktade mot Satan och mot människans smutsighet. Syftar inte detta "övervinnare" på segern över Satan och de fientliga krafterna? När du säger att du har gjorts fullkomlig, vad inom dig har blivit fullkomliggjort? Är det inte att du har frigjort dig från det fördärvade satanska sinnelaget, så att du kan uppnå Guds överlägsna kärlek? Sådana ting sägs med hänsyftning till det smutsiga inom människan, och med hänsyftning till Satan; de uttalas inte med hänsyftning till Gud.

Om du idag inte eftersträvar att bli en övervinnare och bli fullkomlig, då kommer det i framtiden, när mänskligheten lever ett normalt liv på jorden, inte att finnas tillfälle till sådan strävan. Vid den tiden kommer utgången för varje slags person att ha avslöjats. Vid den tiden kommer det att vara klart vad du är för slags ting, och om du önskar att bli en övervinnare eller önskar att bli fullkomlig, kommer det att vara omöjligt. Det är bara på grund av sin upproriskhet som människan kommer att bestraffas efter att ha avslöjats. Vid den tiden kommer människans inte att sträva efter en högre position än

---

andra, efter att vissa skall bli övervinnare och andra att fullkomliga, eller efter att vissa skall bli Guds förstfödda söner och andra bli Guds söner; de kommer inte att eftersträva dessa ting. Alla kommer att vara Guds skapade varelser, alla kommer att leva på jorden, och alla kommer att leva tillsammans med Gud på jorden. Nu är tiden för striden mellan Gud och Satan; det är en tid då denna strid ännu inte har avslutats, en tid då människan ännu inte har vunnits helt, och det är en övergångsperiod. Därför måste människan sträva efter att bli en övervinnare eller en av Guds folk. Idag finns det skillnader i status, men när tiden kommer blir det inga sådana skillnader: Statusen för alla de som har varit segerrika blir densamma, de blir alla kvalificerad mänsklighet, och kommer att leva jämlikt på jorden, vilket innebär att de alla kommer att vara kvalificerade skapade varelser, och att de alla får samma sak. Eftersom Guds verk har olika tidsåldrar, och föremålen för hans verk också är olika, så är ni, om detta verk utförs i er, berättigade att göras fullkomliga och bli övervinnare; om det utfördes utomlands skulle de bli berättigade att bli den första gruppen av människor som erövrar, och den första gruppen av människor som görs fullkomliga. Idag görs detta verk inte utomlands, så de är inte berättigade att göras fullkomliga och bli övervinnare, och det är omöjligt för dem att bli den första gruppen. Eftersom föremålet för Guds verk är olika, är tidsåldern för Guds verk olika, och dess omfattning är olika, så här finns den första gruppen, det vill säga de som är övervinnarna, och det kommer också att finnas en andra grupp som har blivit fullkomliggjord. Så fort den första gruppen finns, som har gjorts fullkomlig, kommer det att finnas ett exemplar och ett föredöme, och därför blir det i framtiden en andra och tredje grupp av dem som görs fullkomliga, men i evigheten kommer de alla att vara desamma, och det kommer inte att finnas några klassificeringar efter status. De kommer helt enkelt att ha gjorts fullkomliga vid olika tillfällen, och det kommer inte att finnas några skillnader i status. När den tiden kommer då alla har gjorts fullständiga, och hela universums verk har slutförts, kommer det inte att finnas några skillnader i status, och alla kommer att ha likvärdig status. Idag utförs detta verk bland er, så att ni blir övervinnarna. Om det utfördes i England, då skulle England ha den första gruppen, på samma sätt som ni kommer att bli den första gruppen. Det är bara det att ni har blivit särskilt välsignade med nåd på det sätt som verket utförs i er idag, och om detta verk inte utfördes i er, då skulle ni bli den andra gruppen, eller den tredje, eller den fjärde, eller den femte. Detta är enbart på grund av ordningsskillnaden i verket; den första

---

gruppen och den andra gruppen betecknar inte att en är högre eller lägre än den andra; det betecknar bara i vilken ordning dessa människor görs fullkomliga. Idag förmedlas dessa ord till er, men varför blev ni inte underrättade tidigare? Därför att utan en process har människor en tendens att gå till ytterligheter. Exempelvis sade Jesus på sin tid: "Så som jag gav mig av, så skall jag anlända." Idag har många förblindats av dessa ord, och de vill bara bära vita klädnader och vänta på att få bli uppräckta till himlen. Idag finns det därför många ord som inte får uttalas för tidigt; om de uttalades för tidigt skulle människan gå till ytterligheter. Människans mognad är för liten, och hon är oförmögen att se rakt igenom till sanningen hos dessa ord.

När människan uppnår människans sanna liv på jorden, kommer alla Satans krafter att bindas, och människan kommer att leva lätt på jorden. Saker och ting kommer inte att vara så komplicerade som de är idag: Mänskliga relationer, sociala relationer, komplicerade familjerelationer ... de är så besvärliga, så smärtsamma! Människans liv är så eländigt! Så snart människan har erövrats, kommer hennes hjärta och sinne att förändras: Hon kommer att ha ett hjärta som vördar Gud och ett hjärta som älskar Gud. Så snart alla de i universum som söker älska Gud har erövrats, det vill säga så snart Satan har besegrats, och så snart Satan – alla mörkrets krafter – har bundits, då kommer människans liv på jorden att bli obesvärat, och hon kommer att kunna leva fritt på jorden. Om människans liv är utan de köttsliga relationerna, och är utan köttets komplikationer, då skulle det vara så mycket lättare. Människans relationer i köttet är för komplicerade, och att människan har sådana är bevis på att hon ännu inte har frigjort sig från Satans inflytande. Om du hade samma relation med var och en av dina bröder och systrar, om du hade samma relation med varje medlem av din familj, då skulle du inte ha några bekymmer, och skulle inte behöva oroa dig för någon. Ingenting kunde vara bättre, och på det sättet skulle människan befrias från hälften av sitt lidande. När människan lever ett normalt mänskligt liv på jorden, kommer hon att likna en ängel; fast hon fortfarande är av köttet, kommer hon att bli mycket lik en ängel. Detta är det slutliga löftet, det är det sista löftet som skänks till människan. Idag genomgår människan tuktan och dom; tycker du att människans erfarenhet av sådant är meningslös? Skulle tuktans och domens verk kunna göras utan anledning? Tidigare har det sagts att tuktan och dom över människan är att placera henne i den bottenlösa avgrunden, vilket innebär att hon fråntas sitt öde och sina utsikter. Detta är för ett enda

---

ändamål: reningen av människan. Människan placeras inte i den bottenlösa avgrunden avsiktligt varefter Gud tvär sina händer från henne. Istället är det för att hantera upproriskheten inom människan, så att tingen inom människan i slutändan kan renas, så att hon kan få en sann kunskap om Gud, och bli som en helig person. Om detta görs kommer allt att fullbordas. Faktum är att när de ting inom människan som är avsedda att hanteras blir hanterade, och människan bär ett genljudande vittnesbörd, kommer Satan också att besegras, och även om några av dessa ting som ursprungligen finns i människan kanske inte renas helt och hållet, kommer det när Satan väl är besegrad inte längre att leda till besvär, och vid det laget kommer människan att ha blivit fullständigt renad. Människan har aldrig upplevt ett sådant liv, men när Satan besegras kommer allt att avgöras och alla de obetydliga tingen inom människan kommer att lösas; alla andra besvär kommer att upphöra så fort huvudproblemet har lösts. Under denna Guds inkarnation på jorden, när han personligen utför sitt verk bland människorna, så är allt verk han utför till för att besegra Satan, och han kommer att besegra Satan genom att erövra människan och göra er fullständiga. När ni bär ett genljudande vittnesbörd, kommer även detta att bli ett tecken på Satans nederlag. Människan erövrar först och blir till sist helt fullkomlig för att besegra Satan. I det väsentliga är dock detta tillsammans med Satans nederlag samtidigt hela mänsklighetens frälsning från detta tomma bedrövelsens hav. Oavsett om detta verk utförs genom hela universum eller i Kina, så sker allt för att besegra Satan och komma med frälsning till hela mänskligheten så att människan kan träda in i viloplatsen. Du förstår, Guds inkarnation i vanligt kött är just för ändamålet att besegra Satan. Den köttslige Guds verk används för att komma med frälsning till alla dem under himlen som älskar Gud, det är för ändamålet att erövra hela mänskligheten, och dessutom för ändamålet att besegra Satan. Kärnan i hela Guds förvaltande verk är oskiljbart från Satans nederlag och till för att komma med frälsning till hela mänskligheten. Varför sägs det alltid, i mycket av detta verk, att ni skall bära vittnesbörd? Och vem är detta vittnesbörd riktat till? Är det inte riktat mot Satan? Detta vittnesbörd görs om Gud, och det görs för att vittna om att Guds verk har åstadkommit sin effekt. Att bära vittnesbörd har att göra med verket att besegra Satan; om det inte fanns någon strid med Satan, då skulle inte människan vara tvungen att bära vittnesbörd. Det är för att Satan måste besegras som Gud, samtidigt som han frälser människan, kräver att människan bär vittnesbörd om honom inför Satan, vilket han

---

använder för att frälsa människan och strida med Satan. Följaktligen är människan både föremålet för frälsning och ett redskap i Satans nederlag, och därför står människan i centrum för Guds hela förvaltande verk, och Satan är enbart föremålet för förstörelse, fienden. Du känner kanske att du inte har gjort någonting, men på grund av förändringarna i ditt sinnelag, har vittnesbördet burits, och detta vittnesbörd är riktat mot Satan och görs inte om människan. Människan är inte lämpad att få ett sådant vittnesbörd om sig. Hur skulle hon kunna förstå det verk som Gud gör? Föremålet för Guds kamp är Satan; samtidigt är människan bara föremålet för frälsning. Människan har det fördärvade sataniska sinnelaget, och är oförmögen att förstå detta verk. Detta beror på Satans fördärv. Det finns inte inneboende i människan, men dirigeras av Satan. Idag är Guds huvudsakliga verk att besegra Satan, det vill säga att fullständigt erövra människan, så att människan kan bära slutligt vittnesbörd om Gud inför Satan. På så sätt kommer alla ting att fullbordas. I många fall verkar det för ditt blotta öga som att ingenting har gjorts, men i själva verket har verket redan fulländats. Människan kräver att hela fulländningens verk är synligt, men ändå har jag utan att göra det synligt för dig fulländat mitt verk, för Satan har underkastat sig, vilket betyder att han har besegrats i grund, att all Guds visdom, makt och auktoritet har övervunnit Satan. Detta är exakt det vittnesbörd som måste bäras, och fastän det inte har något tydligt uttryck i människan, fastän det inte är synligt för blotta ögat, så har Satan redan besegrats. Detta verk är i sin helhet riktat mot Satan, och utförs på grund av striden med Satan. Alltså finns det många saker som människan inte betraktar som om de har varit framgångsrika, men som i Guds ögon var framgångsrika för länge sedan. Detta är en av de inre sanningarna om allt Guds verk.

Så snart Satan har besegrats, det vill säga så snart människan helt har erövrats, kommer människan att begripa att hela detta verk är för frälsningens skull, och att medlen för denna frälsning är att återvinnas från Satans händer. De 6 000 åren av Guds förvaltande verk är uppdelade i tre skeden: lagens tidsålder, nådens tidsålder och rikets tidsålder. Dessa tre skeden hos verket är alla till för mänsklighetens frälsnings skull, det vill säga de är till för frälsandet av en mänsklighet som har fördärvats allvarligt av Satan. Samtidigt är de emellertid också till för att Gud skall kunna strida med Satan. Precis som frälsningens verk är uppdelat i tre skeden, är därmed också striden med Satan uppdelad i tre skeden, och dessa två aspekter av Guds verk utförs samtidigt. Striden

---

med Satan är i själva verket för mänsklighetens frälsnings skull, och eftersom mänsklighetens frälsningsverk inte är något som kan fulländas framgångsrikt i ett enda skede, så är striden med Satan också uppdelad i faser och perioder, och kriget utkämpas mot Satan i enlighet med människans behov och omfattningen av Satans fördärvande av henne. Kanske tror människan i sin fantasi att Gud i denna strid kommer att ta till vapen mot Satan, på samma sätt som två arméer skulle slåss mot varandra. Detta är bara något som människans intellekt är kapabelt att föreställa sig, och det är en ytterst vag och orealistisk idé, ändå är det vad människan tror. Och eftersom jag säger här att medlen för människans frälsning är genom striden med Satan, så tänker sig människan att det är så striden utförs. I människans frälsningsverk har tre skeden utförts, vilket innebär att striden med Satan har delats upp i tre skeden innan Satan fullständigt besegras. Men den inre sanningen hos hela verket med striden mot Satan är att dess effekter uppnås genom flera steg: genom att skänka nåd till människan, bli ett syndoffer för människan, förlåta människans synder, erövra människan och göra människan fullkomlig. Striden med Satan består faktiskt inte av att ta till vapen mot Satan, utan av människans frälsning, verkandet med människans liv och förändrandet av människans sinnelag så att hon kan bära vittnesbörd om Gud. Det är så Satan besegras. Satan besegras genom att människans fördärvade sinnelag förändras. När Satan har besegrats, det vill säga när människan har blivit fullständigt frälst, då kommer den utskämde Satan att vara fullständigt bunden, och på så sätt kommer människan att vara fullständigt frälst. Det väsentliga i människans frälsning är alltså striden med Satan, och kriget med Satan återspeglas i första hand i människans frälsning. De sista dagarnas skede, då människan skall erövras, är det sista skedet i striden med Satan, och även verket med människans fullständiga frälsning från Satans domän. Den inre meningen hos erövringen av människan är att förkroppsligandet av Satan, människan som har fördärvats av Satan, återvänder till Skaparen efter dennes erövring, genom vilket hon kommer att överge Satan och helt återvända till Gud. På det sättet kommer människan att ha blivit fullständigt frälst. Erövrandets verk är alltså det sista verket i striden mot Satan, och det slutgiltiga skedet i Guds förvaltning för Satans nederlags skull. Utan detta verk skulle människans fulla frälsning i slutändan vara omöjlig, Satans fullständiga nederlag skulle också vara omöjligt, och mänskligheten skulle aldrig kunna träda in i det underbara slutmålet, eller bli fri från Satans inflytande. Följaktligen kan inte

---

människans frälsningsverk slutföras innan striden med Satan är slutförd, för kärnan i Guds förvaltande verk är till för människans frälsnings skull. Den tidigaste mänskligheten var i Guds händer, men på grund av Satans frestelse och fördärv, blev människan bunden av Satan och råkade i händerna på den onde. På så sätt blev Satan objektet som skulle besegras i Guds förvaltande verk. Eftersom Satan tog människan i besittning, och eftersom människan är underlaget i Guds hela förvaltning, måste människan, om hon skall kunna frälsas, ryckas tillbaka från Satans händer, det vill säga människan måste tas tillbaka efter att ha hållits fången av Satan. Satan måste således besegras genom förändringar i människans gamla sinnelag, förändringar som återställer hennes ursprungliga förnuft. På så sätt kan människan, som har tagits till fånga, ryckas tillbaka ur Satans händer. Om människan befrias från Satans inflytande och bojor, kommer Satan att stå med skammen, människan kommer till slut att tas tillbaka, och Satan kommer att besegras. Och eftersom människan har befriats från Satans mörka inflytande, kommer människan att bli krigsbytet från hela denna strid, och Satan kommer att bli det objekt som bestraffas så snart denna strid har avslutats, varefter hela människans frälsningsverk kommer att ha fulländats.

Gud hyser inte någon illvilja mot de skapade varelserna och önskar endast besegra Satan. Hela hans verk – vare sig det är tuktan eller dom – riktas mot Satan; det utförs för människans frälsnings skull, det är till för att besegra Satan, och det har ett mål: att strida mot Satan ända till slutet! Och Gud kommer inte att vila förrän han har vunnit seger över Satan! Han vilar först när han har besegrat Satan. Eftersom allt det verk som Gud utför riktas mot Satan, och eftersom alla de som har fördärvats av Satan befinner sig under Satans domäns styre och lever under Satans domän, utan att strida mot Satan och bryta med honom, skulle Satan inte släppa sitt grepp om dessa människor, och de kunde inte vinnas. Om de inte vanns, skulle det bevisa att Satan inte har blivit besegrad, att han inte har besegrats. Och därför, i sin 6 000 år långa förvaltningsplan, utförde Gud lagens verk under det första skedet, under det andra skedet utförde han nådens tidsålders verk, det vill säga korsfästelsens verk, och under det tredje skedet utförde han verket att erövra mänskligheten. Allt detta verk är inriktat på omfattningen av Satans fördärv av mänskligheten, allting är till för att besegra Satan, och inget av skedena är inte till för att besegra Satan. Det väsentliga i Guds sextusenåriga förvaltande verk är striden mot den stora röda draken, och verket att förvalta mänskligheten är också verket

---

att besegra Satan, och verket att strida med Satan. Gud har stridit i 6 000 år, och har alltså verkat i 6 000 år, för att till slut föra in människan i det nya riket. När Satan besegras kommer människan att bli helt befriad. Är inte detta riktningen för Guds verk idag? Detta är precis riktningen för dagens verk: människans fullständiga befrielse och frigörande, så att hon inte är underställd några regler, eller bunden av några band eller begränsningar. Allt detta verk utförs i enlighet med er mognad och i enlighet med era behov, alltså att ni blir försedda med vad som helst som ni kan åstadkomma. Det handlar inte om att "försöka ta ned månen", att tvinga er att göra någonting; tvärtom utförs allt detta verk i enlighet med era faktiska behov. Varje skede i verket är enligt människans faktiska behov och önskemål, och är för ändamålet att besegra Satan. I begynnelsen fanns det faktiskt inga barriärer mellan Skaparen och hans skapade varelser. De orsakades alla av Satan. Människan har blivit oförmögen att se eller vidröra någonting på grund av att Satan stör och fördärvar. Människan är offret, den som har blivit bedragen. Så snart Satan har blivit besegrad, kommer de skapade varelserna att skåda Skaparen, och Skaparen kommer att se på de skapade varelserna och personligen kunna leda dem. Endast detta är det liv som människan borde ha på jorden. Och Guds verk är alltså först och främst till för att besegra Satan, och så snart Satan har besegrats, kommer allt att lösa sig. Idag har du sett att det verkligen betyder någonting att Gud kommer bland människorna. Han har inte kommit för att tillbringa varje dag med att hitta fel hos er, för att säga si och så, eller för att bara låta er se hur han ser ut, och hur han talar och lever. Gud har inte blivit kött bara för att låta er se på honom, eller för att öppna era ögon, eller för att låta er höra de mysterier han har talat om och de sju sigill han har öppnat. Istället har han blivit kött för att besegra Satan. Han har personligen kommit bland människorna i köttet för att frälsa människan, för att strida med Satan, och detta är betydelsen av hans inkarnation. Om det inte var för att besegra Satan, då skulle han inte personligen utföra detta verk. Gud har kommit till jorden för att utföra sitt verk bland människorna, för att personligen uppenbara sig för människan och låta människan skåda honom; är det något litet? Det är verkligen någonting! Det är inte så som människan föreställer sig, att Gud har kommit så att människan kan titta på honom, så att människan kan förstå att Gud är verklig och inte vag eller ihålig, och att Gud är upphöjd men också ödmjuk. Kan det vara så enkelt? Det är precis just för att Satan har fördärvat människans kött, och människan är den som Gud avser att frälsa, som Gud

---

måste ta på sig köttet för att strida med Satan och personligen vara en herde för människan. Endast detta är till gagn för hans verk. Guds två inkarnerade kött har funnits för att besegra Satan, och har också funnits för att bättre frälsa människan. Detta är för att den som strider med Satan bara kan vara Gud, vare sig det är Guds Ande eller Guds inkarnerade kött. Kort sagt kan det inte vara änglarna som strider med Satan, än mindre kan det vara människan som har fördärvats av Satan. Änglarna har ingen makt att utkämpa denna strid och människan är ännu mer kraftlös. Så om Gud önskar påverka människans liv, om han vill komma personligen till jorden för att frälsa människan, då måste han personligen bli kött – det vill säga, han måste personligen ta på sig köttet och med sin inneboende identitet och det verk han måste utföra komma bland människorna och personligen frälsa människan. Om inte, om det var Guds Ande eller människan som utförde detta verk, då skulle denna strid för alltid misslyckas med att åstadkomma sin effekt, och skulle aldrig upphöra. Först när Gud blir kött för att personligen gå i krig mot Satan bland människorna har människan en chans till frälsning. Dessutom är det först då som Satan står med skammen, och lämnas utan några möjligheter att utnyttja eller några planer att verkställa. Det verk som utförs av den inkarnerade Guden är ouppnåeligt för Guds Ande, och ännu mer omöjligt för någon köttslig människa att utföras på Guds vägnar, för det verk Gud utför är för människans livs skull, och för att förändra människans fördärvade sinnelag. Om människan skulle delta i denna strid, skulle hon bara fly i eländig oreda, och skulle helt enkelt vara oförmögen att ändra på sitt fördärvade sinnelag. Hon skulle vara oförmögen att rädda människan från korset, eller att erövra hela den upproriska mänskligheten, utan bara kunna utföra lite gammalt verk enligt princip, eller något annat verk som inte har med Satans nederlag att göra. Så varför bry sig? Vad är meningen med ett verk som inte kan vinna mänskligheten, än mindre besegra Satan? Alltså kan striden med Satan bara utkämpas av Gud själv, och det skulle helt vara omöjligt för människan att göra det. Människans plikt är att lyda och att följa, för människan är oförmögen att göra sådana verk som att skapa himlarna och jorden, och inte heller kan hon utföra verket att strida mot Satan. Människan kan bara tillfredsställa Skaparen under Guds eget ledarskap, genom vilket Satan besegras; detta är det enda människan kan göra. Och varje gång en ny strid tar sin början, det vill säga varje gång den nya tidsålderns verk börjar, utförs alltså detta verk personligen av Gud själv, och genom det leder han hela tidsåldern och

---

öppnar en ny väg för hela mänskligheten. Varje ny tidsålders gryning är en ny början i striden med Satan, genom vilken människan träder in i ett nyare, vackrare rike och en ny tidsålder som leds personligen av Gud själv. Människan är herre över alla ting, men de som har vunnits kommer att bli frukterna av alla strider med Satan. Satan är fördärvaren av alla ting, han är förloraren i slutet av alla strider, och även den som kommer att bestraffas efter dessa strider. Av Gud, människan och Satan är det bara Satan som kommer att bli avskydd och förkastad. Samtidigt blir de som vanns av Satan men inte tas tillbaka av Gud att de som mottar straff på Satans vägnar. Av dessa tre borde bara Gud tillbes av alla ting. De som fördärvades av Satan men tas tillbaka av Gud och som följer Guds väg, blir samtidigt de som kommer att ta emot Guds löfte och döma de onda åt Gud. Gud kommer helt säkert att segra och Satan kommer helt säkert att besegras, men bland människorna finns det de som vinner och de som förlorar. De som vinner kommer att tillhöra segrarna, och de som förlorar kommer att tillhöra förlorarna; detta är klassificeringen av var och en efter sort, det är det definitiva slutet på hela Guds verk; det är också målet för hela Guds verk, och det kommer aldrig att förändras. Kärnan i det huvudsakliga verket i Guds förvaltningsplan är inriktad på människans frälsning, och Gud blir kött först och främst för denna kärnas skull, för detta verks skull, och för att besegra Satan. Första gången Gud blev kött var det också för att besegra Satan: Han blev personligen kött, och blev personligen fastspikad på korset, för att fullända den första stridens verk, som var mänsklighetens försoning. På samma sätt utförs också detta skede av verket personligen av Gud, som har blivit kött för att utföra sitt verk bland människorna, för att personligen tala sina ord och låta människan se honom. Naturligtvis är det oundvikligt att han också utför en del annat verk längs vägen, men huvudskälet till att han utför sitt verk personligen är att besegra Satan, erövra hela mänskligheten och vinna dessa människor. Och därför är Guds inkarnations verk verkligen någonting. Om hans syfte bara var att visa människan att Gud är ödmjuk och dold, och att Gud är verklig, om det bara var för att göra detta verk, då skulle det inte finnas något behov av att bli kött. Även om Gud inte blev kött, skulle han kunna uppenbara sin ödmjukhet och doldhet, sin storhet och helighet, direkt till människan, men sådana ting har inget att göra med verket att förvalta mänskligheten. De kan inte frälsa människan eller göra henne fulländad, än mindre kan de besegra Satan. Om Satans nederlag endast inbegrep Anden som stred mot en ande, då skulle sådant verk ha

---

ännu mindre praktiskt värde; det skulle inte kunna vinna människan och skulle förstöra människans öde och utsikter. Guds verk idag är därför av djupgående betydelse. Det är inte bara till för att människan skall få se honom, eller för att människans ögon skall öppnas, eller för att förse henne med lite drivkraft och uppmuntran; sådant verk har ingen betydelse. Om du bara kan tala om detta slags kunskap, då bevisar det att du inte känner till den sanna betydelsen av Guds inkarnation.

Verket med Guds hela förvaltningsplan utförs personligen av Gud själv. Det första skedet – världens skapelse – utfördes personligen av Gud själv, och om detta inte hade skett, då skulle ingen ha kunnat skapa mänskligheten; det andra skedet var försoningen av hela mänskligheten, och det utfördes också personligen av Gud själv; det tredje skedet säger sig självt: Det finns ett ännu större behov av att slutet på allt Guds verk utförs av Gud själv. Verket att försona, erövra, vinna och göra hela mänskligheten fullkomlig utförs allt igenom personligen av Gud själv. Om han inte personligen utförde detta verk, då skulle hans identitet inte kunna företrädas av människan, eller hans verk utföras av människan. För att besegra Satan, för att vinna mänskligheten, och för att ge människan ett normalt liv på jorden, leder han personligen människan och verkar personligen bland människorna; för hela sin förvaltningsplans skull, och för hela sitt verk, måste han personligen utföra detta verk. Om människan bara tror på att Gud kom för att ses av henne och göra henne lycklig, då har sådana övertygelser inget värde, de har ingen betydelse. Människans kunskap är för ytlig! Endast genom att utföra det själv kan Gud utföra sitt verk grundligt och fullständigt. Människan är oförmögen att göra det på Guds vägnar. Eftersom hon inte har Guds identitet eller hans substans, är hon oförmögen att utföra hans verk, och även om människan utförde det, skulle det inte ha någon effekt. Första gången Gud blev kött var det för försoningens skull, för att försona hela mänskligheten från synd, för att göra människan kapabel att bli renad och bli förlåten för sina synder. Erövrans verk utförs också av Gud personligen bland människorna. Om Gud under detta skede bara skulle tala profetior, då skulle en profet eller någon begåvad kunna hittas för att ta hans plats; om bara profetior talades, skulle människan kunna ersätta Gud. Men om människan personligen skulle utföra Guds eget verk och skulle arbeta människans liv, skulle det vara omöjligt för henne att utföra detta verk. Det måste utföras personligen av Gud själv: Gud måste personligen bli kött för att utföra detta verk. Om bara profetior talades under ordets tidsålder, då skulle Jesaja eller

---

profeten Elia kunna hittas för att utföra detta verk, och det skulle inte finnas något behov av att Gud själv utförde det personligen. Eftersom det verk som utförs i detta skede inte bara är att tala profetiska ord, och eftersom det är av större vikt att ordens verk används för att erövra människan och besegra Satan, kan inte detta verk utföras av människan, och måste utföras personligen av Gud själv. Under lagens tidsålder utförde Jehova en del av Guds verk, och efter det talade han vissa ord och utförde en del verk genom profeterna. Det är för att människan kunde ersätta Jehovas verk, och siarna kunde förutse saker och ting och tolka vissa drömmar på hans vägnar. Det verk som utfördes i begynnelsen var inte verket att direkt förändra människans sinnelag, och hade inget att göra med människans synd, och människan behövde bara följa lagen. Så Jehova blev inte kött och uppenbarade sig inte för människan; istället talade han direkt till Mose och andra, fick dem att tala och verka på hans vägnar, och fick dem att verka direkt bland mänskligheten. Det första skedet av Guds verk var att leda människan. Det var inledningen till striden med Satan, men den striden hade ännu inte officiellt börjat. Det officiella kriget med Satan började i och med Guds första inkarnation, och det har fortsatt ända tills idag. Den första fasen i detta krig var när Gud inkarnerad spikades fast på korset. Korsfästelsen av Gud inkarnerad besegrade Satan, och det var det första framgångsrika skedet i kriget. När Gud inkarnerad direkt börjar arbeta människans liv, är det den officiella inledningen på verket att vinna tillbaka människan, och eftersom detta är verket att förändra människans gamla sinnelag, är det verket att strida med Satan. Det skede i verket som utfördes av Jehova i begynnelsen var enbart ledarskapet för människans liv på jorden. Det var början på Guds verk, och även om det ännu inte hade inbegripit någon strid, eller något stort verk, lade det grunden för det stridsverk som skulle komma. Senare innebar det andra skedet av verket under nådens tidsålder en förändring av människans gamla sinnelag, vilket betyder att Gud själv formade människans liv. Detta måste göras personligen av Gud: Det krävde att Gud personligen blev kött, och om han inte hade blivit kött, skulle inte någon annan ha kunnat ersätta honom i detta skede av verket, för det representerade verket att kämpa direkt mot Satan. Om människan hade utfört detta verk på Guds vägnar, då människan stod inför Satan, skulle Satan inte ha underkastat sig och det skulle ha blivit omöjligt att besegra honom. Det var tvunget att Gud inkarnerad kom för att besegra honom, för den inkarnerade Gudens substans är fortfarande Gud, han är fortfarande människans liv, och han är

---

fortfarande Skaparen; vad som än händer kommer hans identitet och substans inte att förändras. Och därför tog han på sig köttet och utförde verket att orsaka Satans fullständiga underkastelse. Om människan skulle utföra detta verk under de sista dagarnas skede av verket, och skulle fås att yttra orden direkt, skulle hon inte kunna yttra dem, och om profetiska ord talades, skulle det inte kunna erövra människan. Genom att ta på sig köttet kommer Gud för att besegra Satan och få honom att helt underkasta sig. Han besegrar Satan i grund, erövrar människan helt, och vinner fullständigt människan, varefter detta skede av verket är slutfört och framgång uppnådd. I Guds förvaltning kan inte människan ersätta Gud. I synnerhet verket med att leda tidsåldern och inleda nytt verk behöver i ännu högre grad göras personligen av Gud själv. Människan kan ge människan uppenbarelse och förse henne med profetior, men om det är verk som måste göras personligen av Gud, stridens verk mellan Gud själv och Satan, då kan inte detta verk göras av människan. Under det första skedet av verket, när det inte var någon strid med Satan, ledde Jehova personligen Israels folk med hjälp av den profetia som profeterna uttalade. Efteråt bestod verkets andra skede av striden med Satan, och Gud själv blev personligen kött, och kom in i köttet för att göra detta verk. Allting som inbegriper striden med Satan inbegriper också Guds inkarnation, vilket innebär att denna strid inte kan utkämpas av människan. Om människan skulle strida, skulle hon inte kunna besegra Satan. Hur skulle hon kunna ha styrkan att kämpa mot honom samtidigt som hon är under hans domän? Människan är mittemellan: Om du lutar dig mot Satan tillhör du Satan, men om du tillfredsställer Gud tillhör du Gud. Om människan skulle ersätta Gud i detta stridsverk, skulle hon kunna det? Om hon gjorde det, skulle hon inte ha förgåtts för länge sedan? Skulle hon inte för länge sedan ha trätt in i den undre världen? Alltså kan människan inte ersätta Gud i hans verk, det vill säga människan har inte Guds substans, och om du stred med Satan skulle du vara oförmögen att besegra honom. Människan kan bara göra en del verk; hon kan vinna över en del människor, men hon kan inte ersätta Gud i Guds eget verk. Hur skulle människan kunna strida med Satan? Satan skulle ta dig till fånga innan du ens hade börjat. Endast Gud själv kan strida med Satan, och på denna grund kan människan följa Gud och lyda honom. Bara på det sättet kan människan vinnas av Gud och fly från Satans band. Vad människan kan uppnå med sin egen visdom, auktoritet och förmågor är alltför begränsat; hon är oförmögen att fullända människan, att leda henne, och

---

dessutom att besegra Satan. Människans intelligens och visdom kan inte gäcka Satans planer, så hur skulle människan kunna strida med honom?

Alla de som är villiga att göras fullkomliga har chansen att bli fullkomliga, så alla måste slappna av: I framtiden kommer ni alla att träda in i slutmålet. Men om du är ovillig att göras fullkomlig, och är ovillig att träda in i det underbara riket, då är det ditt eget problem. Alla de som är villiga att göras fullkomliga och är lojala mot Gud, alla de som lyder, och alla de som troget utför sin uppgift – alla sådana människor kan göras fullkomliga. Alla de som inte lojalt utför sin plikt, alla de som inte är lojala mot Gud, alla de som inte underkastar sig Gud, i synnerhet de som har tagit emot den Helige Andes upplysning och belysning men inte omsätter den i praktiken – alla sådana människor är idag oförmögna att göras fullkomliga. Alla de som är villiga att vara lojala och lyda Gud kan göras fullkomliga, även om de är lite okunniga; alla de som är villiga att sträva kan göras fullkomliga. Man behöver inte oroa sig över detta. Så länge du är villig att sträva i denna riktning, kan du göras fullkomlig. Jag vill inte överge eller eliminera någon av dessa bland er, men om människan inte strävar efter att göra gott, då förstör du bara dig själv; det är inte jag som eliminerar dig, utan du själv. Om du själv inte strävar efter att göra gott – om du är lat, eller inte utför din plikt, eller inte är lojal, eller inte eftersträvar sanningen, och alltid gör som du vill, spenderar pengar och har sexuella förbindelser, då fördömer du dig själv, och är inte värdig någons medömkan. Mitt syfte är att ni alla skall göras fullkomliga, och åtminstone bli erövrade, så att detta skede av verket kan slutföras framgångsrikt. Guds önskan är att varje människa skall bli fullkomlig, bli slutgiltigt vunnen av honom, bli fullständigt renad av honom och bli en som han älskar. Det spelar ingen roll om jag säger att ni är bakåtsträvande eller av dålig kaliber – detta är helt och hållet fakta. Att jag säger detta bevisar inte att jag tänker överge dig, att jag har förlorat hoppet om er, än mindre att jag är ovillig att frälsa er. Idag har jag kommit för att göra er frälsnings verk, det vill säga det verk jag gör är en fortsättning på frälsningens verk. Varje människa har möjligheten att göras fullkomlig: Förutsatt att du är villig, förutsatt att du strävar, kommer du till slut att kunna uppnå effekterna, och inte en enda av er kommer att försakas. Om du är av dålig kaliber kommer mina krav på dig att vara i enlighet med din dåliga kaliber; om du är av god kaliber kommer mina krav på dig att vara i enlighet med din goda kaliber; om du är okunnig och obildad kommer mina krav på dig att vara i enlighet med din obildning; om du är bildad kommer mina krav på dig

---

att vara i enlighet med det faktum att du är bildad; om du är gammal kommer mina krav på dig att vara i enlighet med din ålder; om du har förmågan att visa gästfrihet kommer mina krav på dig att vara i enlighet med detta; om du säger att du inte kan erbjuda gästfrihet utan bara kan utföra en viss uppgift, vare sig det nu gäller att sprida evangeliet, ta hand om församlingen eller sköta om andra allmänna angelägenheter, så kommer min fullkomning av dig att vara i enlighet med den uppgift du utför. Att vara lojal, att lyda ända till slutet, och sträva efter Guds överlägsna kärlek – det är detta du måste åstadkomma, och det finns ingen bättre praxis än dessa tre ting. I slutändan måste människan åstadkomma dessa tre ting, och om hon kan åstadkomma dem kommer hon att göras fullkomlig. Men framför allt måste du sträva på riktigt, du måste aktivt pressa framåt och uppåt, och inte vara passiv i detta. Jag har sagt att varje människa har möjlighet att bli fullkomnad och är kapabel att göras fullkomlig, och det är sant, men du försöker inte bli bättre i din strävan. Om du inte uppnår dessa tre kriterier måste du till slut elimineras. Jag vill att alla skall komma ifatt, vill att alla skall få den Helige Andes verk och upplysning och kunna lyda ända fram till slutet, för det är den plikt som var och en av er har att utföra. När ni alla har utfört er plikt, kommer ni alla att ha gjorts fullkomliga, och ni kommer också att ha ett genljudande vittnesbörd. Alla dessa som har vittnesbörd är de som har vunnit seger över Satan och vunnit Guds löfte, och de är de som kommer att fortsätta leva på det underbara slutmålet.

Gud och människan ska träda in i vila tillsammans

I begynnelsen vilade Gud. Det fanns inga människor eller någonting annat på jorden vid den tiden, och Gud hade inte utfört något verk överhuvudtaget. Gud påbörjade sitt förvaltningsverk först när människosläktet fanns och först när det hade blivit fördärvat. Från den tidpunkten vilade Gud inte längre utan började istället vara verksam bland människorna. Det var på grund av mänsklighetens fördärv som Gud togs från sin vila, och det var också på grund av ärkeängeln uppror som Gud togs från sin vila. Om inte Gud besegrar Satan och frälser mänskligheten, som har blivit fördärvad, kommer Gud aldrig att kunna träda in i vila igen. Eftersom människan saknar vila så gör Gud det. När Gud åter träder in i vila kommer människan också att träda in i vila. Ett liv i vila är ett liv utan krig, utan orenhet, utan ständig orättfärdighet. Det vill säga ett liv utan Satans trakasserier ("Satan" syftar här på fientliga krafter), Satans fördärv samt invasioner av varje kraft som motsätter sig Gud. Allting följer sin egen sort och tillber skapelsens Herre. Himmel och jord är alldeles stilla. Detta är mänsklighetens vilsamma tillvaro. När Gud träder in i vila kommer ingen orättfärdighet att bestå på jorden, och det sker inga fler invasioner av fientliga krafter. Mänskligheten kommer också att träda in i ett nytt rike, det kommer inte längre att vara en mänsklighet som är fördärvad av Satan, utan snarare en mänsklighet som har blivit frälst efter att ha blivit fördärvad av Satan. Mänsklighetens vilodag är också Guds vilodag. Gud gick miste om sin vila till följd av mänsklighetens oförmåga att träda in i vila; det var inte så att Gud från början saknade förmåga att vila. Att träda in i vila innebär inte att allting stannar upp eller att allting slutar utvecklas, och det innebär inte heller att Gud kommer att sluta verka eller att människan kommer att sluta leva. Tecknet på inträdandet i vila är följande: Satan har blivit tillintetgjord, de illvilliga personer som ansluter sig till Satan med sina onda handlingar har blivit bestraffade och utplånade; alla krafter som är fientliga mot Gud upphör att existera. Att Gud träder in i vila innebär att han inte längre utför sitt verk med att frälsa mänskligheten. Att mänskligheten träder in i vila innebär att hela mänskligheten lever i Guds ljus, med hans välsignelser; det kommer inte att finnas något av Satans fördärv, och inga orättfärdigheter kommer att ske. Mänskligheten ska leva som vanligt på jorden och leva i Guds omsorg. När Gud och människan träder in i vila tillsammans innebär det att mänskligheten har blivit frälst och att Satan har blivit tillintetgjord, att Guds verk bland människan är helt avslutat. Gud kommer inte längre

---

att fortsätta verka bland människorna och människorna kommer inte längre att leva under Satans domän. Därför kommer Gud inte längre att vara upptagen och människan inte längre att skynda. Gud och människan kommer att träda in i vila på samma gång. Gud kommer att återgå till sin ursprungliga position och varje person återgår till sin respektive plats. Dessa är de slutmål som Gud och människan ska vistas vid när hela Guds förvaltning har upphört. Gud har Guds slutmål och människan har människans slutmål. Under tiden som han vilar kommer Gud att fortsätta vägleda hela mänskligheten i dess tillvaro på jorden. När människorna är i Guds ljus kommer de att tillbe den ende sanne Guden i himlen. Gud kommer inte längre att leva bland människorna och de kommer inte heller att kunna leva med Gud vid Guds slutmål. Gud och människan kan inte leva i samma rike; snarare har de båda sina egna sätt att leva. Gud är den som vägleder hela mänskligheten, samtidigt som hela mänskligheten är en utkristallisering av Guds förvaltningsverk. Det är mänskligheten som blir ledd, till sitt väsen liknar mänskligheten inte Gud. Att vila betyder att återgå till sin ursprungliga plats. När Gud träder in i vila betyder det därför att Gud återgår till sin ursprungliga plats. Gud kommer inte längre att leva på jorden eller dela människornas glädje och lidande under sin tid bland mänskligheten. När mänskligheten träder in i vila innebär det att människan har blivit en sann skapelse. Mänskligheten kommer att tillbe Gud från jorden och ha vanliga mänskliga liv. Människor kommer inte längre att vara olydiga mot Gud eller motsätta sig Gud, de återgår till det ursprungliga livet hos Adam och Eva. Det är Guds och mänsklighetens respektive tillvaro och slutmål när de har trätt in i vila. Satans nederlag är en ofrånkomlig tendens i kriget mellan Gud och Satan. Att Gud träder in i vila efter att ha fullbordat sitt förvaltningsverk blir därigenom, liksom människans fullständiga räddning och inträdande i vila, en ofrånkomlig tendens. Platsen för människans vila är jorden, och platsen för Guds vila är himlen. Medan människan tillber Gud i vila kommer hon att leva på jorden, och medan Gud leder resten av mänskligheten i vila, kommer han att leda den från himlen, inte från jorden. Gud kommer att fortsätta vara Anden medan människorna fortsätter att vara kött. Gud och människan har sina respektive sätt att vila. Medan Gud vilar kommer han och visar sig bland människor; medan människan vilar blir hon ledd av Gud att besöka himlen och njuta av livet i himlen. När Gud och människan har trätt in i vila kommer Satan inte längre att existera och de onda människorna kommer, liksom Satan, inte heller att

---

finnas. Innan Gud och människan träder in i vila kommer de onda individer som en gång förföljde Gud på jorden och fienderna som var olydiga mot honom på jorden redan att ha blivit tillintetgjorda. De kommer att ha blivit tillintetgjorda av de sista dagarnas stora katastrofer. När dessa onda individer har blivit helt tillintetgjorda kommer jorden aldrig mer att uppleva Satans trakasserier. Mänskligheten kommer att erhålla fullständig räddning, och först då kommer Guds verk att avslutas helt. Dessa är de nödvändiga förutsättningarna för att Gud och människan ska kunna träda in i vila.

Att slutet på allting närmar sig tyder på slutet av Guds verk och det tyder på slutet av mänsklighetens utveckling. Det innebär att mänskligheten, som fördärvad av Satan, har nått slutet på sin utveckling och att Adams och Evas ättlingar har fortplantat sig till sina respektive ändar, och det innebär också att det är omöjligt för en sådan mänsklighet, som blivit fördärvad av Satan, att fortsätta utvecklas. Begynnelsens Adam och Eva var inte fördärvade, men de Adam och Eva som drevs ut ur Edens lustgård var fördärvade av Satan. När Gud och människan träder in i vila tillsammans ska Adam och Eva – som drevs ut ur Edens lustgård – och deras ättlingar omsider närma sig slutet; framtidens mänsklighet kommer fortfarande att bestå av ättlingar till Adam och Eva, men då är det inte människor som lever under Satans domän. Det kommer snarare att vara människor som blivit frälsta och renade. Det kommer att vara en mänsklighet som har blivit dömd och tuktrad, och en som är helig. De människorna kommer inte att likna människosläktet som det var från början; man kan nästan säga att det är helt andra slags individer än de ursprungliga Adam och Eva. Dessa människor kommer att vara utvalda bland alla dem som blev fördärvade av Satan, och det blir de människor som i slutänden stod stadigt under Guds dom och tuktan, det blir den sista gruppen människor som består av den fördärvade mänskligheten. Endast den gruppen människor kommer att kunna träda in i den slutliga vilan tillsammans med Gud. De som kan stå stadigt under Guds verk av dom och tuktan de sista dagarna – det vill säga under det slutliga renande verket – är de som kommer att träda in i den slutliga vilan med Gud. Därför kommer alla de som träder in i vila att ha brutit sig loss från Satans inflytande och blivit vunna av Gud efter att först ha genomgått hans slutliga renande verk. De människor som slutligen har blivit vunna av Gud kommer att träda in i den slutliga vilan. Essensen av Guds verk av tuktan och dom är att rena mänskligheten, och det är inför dagen för den slutliga vilan. I annat fall kommer inte mänskligheten i sin

---

helhet att kunna följa sina egna gelikar eller träda in i vila. Detta verk är mänsklighetens enda väg till att träda in i vila. Endast Guds renande verk kommer att rena mänskligheten från orättfärdighet, och endast hans verk av tuktan och dom kommer att föra fram mänsklighetens olydnad i ljuset och därmed skilja dem som kan bli frälsta från dem som inte kan det och dem som kommer att bli kvar från de som inte blir det. När detta verk avslutas kommer alla de människor som tillåts stanna kvar att renas och träda in i ett högre mänskligt tillstånd där de kommer att njuta av ett mer underbart andra liv som människor på jorden; de kommer med andra ord att inleda sin mänskliga vilodag och existera tillsammans med Gud. När de som inte kan bli kvar har genomgått tuktan och dom kommer deras ursprungliga form av blottas helt, sedan kommer de alla att tillintetgöras och, som Satan, inte längre ha rätt att finnas kvar på jorden. Framtidens mänsklighet kommer inte längre att omfatta några människor av det slaget; dessa människor är inte redo att träda in i landet för den slutgiltiga vilan, inte heller är de redo att träda in i den dag av vila som Gud och människan kommer att dela, för de är föremål för bestraffning och de är onda, inte rättfärdiga människor. De hade en gång blivit friköpta och de hade också blivit dömda och tuktrade; de hade en gång även tjänat Gud, men när den sista dagen kommer ska de ändå bli utplånade och tillintetgjorda på grund av sin egen ondskas och på grund av sin egen olydnad och oförbättring. De kommer inte längre att existera i framtidens värld, och de kommer inte längre att existera i framtidens människosläkte. Varenda ogärningsman och varenda en som inte har blivit frälst kommer att tillintetgöras när de heliga bland mänskligheten träder in i vila, oberoende av om de är de dödas andar eller de som fortfarande lever i köttet. Oberoende av vilken tidsepok dessa syndiga andar och syndiga människor tillhör, eller andarna hos rättfärdiga människor samt de människor som handlar rättfärdigt, så kommer alla ogärningsmän att tillintetgöras och alla rättfärdiga människor att överleva. Om en individ eller ande mottar frälsning avgörs inte helt på grundval av den sista tidsålderns verk, utan bestäms snarare på grundval av om de har motsatt sig eller varit olydiga mot Gud. Om människor i den föregående tidsepoken begick onda handlingar och inte kunde bli frälsta, skulle de utan tvekan bli föremål för bestraffning. Om människor i den här tidsepoken begår onda handlingar och inte kan bli frälsta, blir de säkert också föremål för bestraffning. Människor skiljs åt på grundval av gott och ont, inte på grundval av tidsepoker. När de väl har blivit åtskilda på grundval av gott och ont

---

blir de inte genast bestraffade eller belönade; Gud kommer istället att utföra sitt verk med att bestraffa det onda och belöna det goda först när han avslutat sitt erövringsverk de sista dagarna. Faktum är att han har använt sig av gott och ont för att särskilja mänskligheten ända sedan han började verka bland mänskligheten. Han kommer först att belöna de rättfärdiga och straffa de onda när han har fullbordat sitt verk, istället för att skilja de onda och de rättfärdiga åt medan han fullbordar sitt verk i slutet och sedan genast ta sig an sitt verk med att bestraffa det onda och belöna det goda. Han slutgiltiga verk med att bestraffa det onda och belöna det goda utförs enbart för att rena mänskligheten helt, så att han kan föra en allt igenom helig mänsklighet till evig vila. Detta stadium av hans verk är hans mest avgörande verk. Det är det slutliga stadiet i hela hans förvaltningsverk. Om inte Gud tillintetgjorde de onda och istället lät dem vara kvar skulle inte hela mänskligheten kunna träda in i vila än och Gud skulle inte kunna föra mänskligheten i sin helhet in i ett bättre rike. Ett sådant verk skulle inte bli fullständigt avslutat. När han avslutar sitt verk kommer hela mänskligheten att vara allt igenom helig. Endast på det sättet kan Gud leva fridfullt i vila.

Människor av idag saknar förmåga att skiljas från köttets ting. De kan inte ge upp köttets njutningar, de kan inte heller ge upp världen, pengar eller sitt fördärvade sinnelag. De flesta människor ägnar sig åt sina förehavanden på ett ytligt sätt. I själva verket har dessa människor inte Gud i sina hjärtan alls och de räds inte ens Gud. De har inte Gud i sina hjärtan och kan därför inte uppfatta allt som Gud gör, och de saknar än mer förmåga att tro de ord han talar med sin mun. Dessa människor är alltför köttsliga, de är alltför djupt fördärvade och saknar sanning på det hela taget och dessutom tror de inte att Gud kan bli kött. Alla som inte tror på den inkarnerade Guden – det vill säga alla som inte tror på den synlige Gudens verk och tal och inte tror på den synlige Guden utan istället tillber den osynlige Guden i himlen – har inte Gud i sitt hjärta. Det är människor som är olydiga mot och motsätter sig Gud. Sådana personer saknar mänsklighet och förnuft, för att inte säga sanning. Dessa människor kan ännu mindre tro på den synlige och påtaglige Guden, utan den osynlige och opåtaglige Guden är den mest trovärdige och även den som gläder deras hjärtan mest. Det de söker är inte verklighetens sanning, inte heller livets sanna väsen, än mindre Guds avsikter; snarare är de ute efter spänning. Vad det än är som låter dem uppnå sina egna önskningar så är det utan tvivel sådant de tror på och strävar efter. De tror på Gud endast för att tillfredsställa sina egna

---

önsknings, inte för att söka sanningen. Är inte dessa människor ogärningsmän? De är extremt självmedvetna och de tror inte att Gud i himlen ska tillintetgöra dem, dessa ”goda människor”. Istället tror de att Gud ska låta dem finnas kvar och dessutom belöna dem rikligt, för de har gjort mycket för Gud och visat en stor ”lojalitet” mot honom. Om de eftersträvade den synlige Guden skulle de genast börja strida mot Gud eller bli alldeles rasande så snart deras önsknings gick om intet. Det är usla människor som är ute efter att tillfredsställa sina egna önsknings, det är inte människor med integritet som söker sanningen. Sådana människor är de så kallade onda människorna som följer Kristus. Dessa människor som inte söker sanningen kan inte tro på sanningen. De är desto mer oförmögna att uppfatta mänsklighetens framtida slut, för de tror inte på något av den synlige Gudens verk eller tal och de kan inte tro på mänsklighetens framtida slutmål. Så även om de följer den synlige Guden fortsätter de att göra ont och varken söker sanningen eller praktiserar den sanning som jag kräver. De personer som inte tror att de kommer att tillintetgöras är tvärtom de individer som kommer att tillintetgöras. De tror alla att de är så smarta, och de tror att det är de som praktiserar sanningen. De anser att deras onda beteende är sanningen och värnar därigenom om det. Dessa onda människor är mycket självsäkra; de tar sanningen för en dogm och tar sina onda handlingar för en sanning, och i slutänden kan de bara skörda vad de har sått. Ju mer självmedvetna människor är och ju mer galet arroganta de är, desto mer oförmögna är de att vinna sanningen, och ju mer de tror på den himmelske Guden, desto mer motsätter de sig Gud. Det är de människorna som kommer att bli bestraffade. Innan mänskligheten träder in i vila kommer det att avgöras om varje person blir straffad eller belönad beroende på om de söker sanningen, om de känner Gud, om de kan lyda den synlige Guden. De som har tjänat den synlige Guden men inte känner eller lyder honom saknar sanningen. Dessa människor är ogärningsmän, och ogärningsmän blir utan tvekan bestraffade, vidare ska de bli bestraffade i enlighet med sitt onda beteende. Gud är till för människan att tro på, och han är också värd människans lydnad. De som endast tror på den vage och osynlige Guden är de som inte tror på Gud, dessutom saknar de förmåga att lyda Gud. Om dessa människor fortfarande inte kan tro på den synlige Guden när hans erövrande verk är avslutat, och även envisas med att vara olydiga och motsätta sig den Gud som är synlig i köttet, kommer dessa förespråkare av den vaga Guden utan tvekan att tillintetgöras. Det är som det är med

---

dem bland er – alla som verbalt erkänner den inkarnerade Guden men inte kan praktisera sanningen med lydnad mot den inkarnerade Guden kommer i slutänden att bli eliminerade och tillintetgjorda, och alla som verbalt erkänner den synlige Guden och även äter och dricker av den sanning som uttrycks av den synlige Guden men söker den vaga och osynlige Guden kommer att bli desto mer tillintetgjorda i framtiden. Inga av dessa människor kan finnas kvar till tiden för vila när Guds verk är avslutat; det kan inte finnas någon som påminner om dessa människor kvar till tiden för vila. De demoniska människorna är de som inte praktiserar sanningen, till sitt väsen motsätter de sig Gud och är olydiga mot honom och har inte minsta avsikt att lyda Gud. Sådana människor kommer alla att tillintetgöras. Om du har sanningen och om du motsätter dig Gud avgörs av ditt väsen, inte av ditt utseende eller hur du råkar tala eller bete dig. Varje människas väsen avgör om hon ska tillintetgöras; det avgörs av det väsen som blottläggs av hennes beteende och hennes sökande efter sanningen. Av de människor som på samma sätt verkar och dessutom uträttar lika mycket arbete är det de personer med ett gott mänskligt väsen som besitter sanningen som kan stanna kvar, medan de med ett ondskefullt mänskligt väsen som är olydiga mot den synlige Guden är de som ska tillintetgöras. Alla Guds verk eller ord som är riktade mot mänsklighetens slutmål ger mänskligheten en lämplig behandling utifrån varje persons väsen; det kommer inte att ske några missöden och det kommer garanterat inte att ske ett enda misstag. Endast när människan utför ett verk kommer mänskliga känslor eller betydelser att vara inblandade. Det verk som Gud utför är det mest lämpliga; han anför garanterat inga falska påståenden mot någon enda skapelse. Nu finns det många människor som inte kan uppfatta mänsklighetens framtida slutmål och som inte heller tror på de ord som jag talar; alla de som inte tror, tillsammans med de som inte praktiserar sanningen, är demoner!

De som söker och de som inte söker är nu två olika slags människor, och de är två slags människor med olika slutmål. De som eftersträvar kunskap om sanningen och praktiserar sanningen är de människor som Gud kommer att frälsa. De som inte känner till den sanna vägen är demoner och fiender, de är ättlingar till ärkeängeln och kommer att tillintetgöras. Även de fromma som tror på en vag Gud – är de inte också demoner? Människor som har gott samvete men inte accepterar den sanna vägen är demoner; till sitt väsen motsätter de sig Gud. De som inte accepterar den sanna vägen är de som

---

motsätter sig Gud, och även om dessa människor utstår många umbäranden kommer de att tillintetgöras. De som är ovilliga att överge världen, som inte klarar att skiljas från sina föräldrar, som inte klarar att göra sig av med sina egna njutningar i köttet är alla olydiga mot Gud och ska alla tillintetgöras. Den som inte tror på den inkarnerade Guden är demonisk och ska också tillintetgöras. De som tror men inte praktiserar sanningen, de som inte tror på den inkarnerade Guden och de som inte tror på Guds existens över huvud taget kommer att tillintetgöras. Den som har förmåga att stanna kvar är en person som har genomgått förfiningens bitterhet och stått stadigt, det är en person som verkligen har utstått prövningar. Den som inte erkänner Gud är en fiende, vilket innebär att var och en inom eller utom denna ström som inte erkänner den inkarnerade Guden är en antikrist! Vem är Satan, vilka är demonerna och vilka är Guds fiender om inte de som sätter sig till motvärn och inte tror på Gud? Är det inte de personerna som är olydiga mot Gud? Är det inte de människorna som påstår verbalt att de tror men saknar sanning? Är det inte de personerna som bara strävar efter att få välsignelser men inte kan bära vittnesbörd om Gud? Du umgås fortfarande med dessa demoner idag och hyser samvete och kärlek till dem, men frambär du inte då goda intentioner till Satan? Umgås du inte med demoner? Om människor fortfarande i dessa dagar är oförmögna att skilja på gott och ont och fortsätter att blint visa kärlek och medlidande utan någon avsikt att söka Guds vilja och utan att kunna hysa Guds avsikter som sina egna, kommer slutet för dem att bli så mycket mera olyckligt. Den som inte tror på Gud i köttet är Guds fiende. Om du kan känna samvete och kärlek till en fiende, saknar du då inte en känsla för rättfärdighet? Om du är förenlig med dem som jag avskyr och är oense med, och fortsätter att hysa kärlek till eller personliga känslor för dem, är du inte olydig då? Motsätter du dig inte avsiktligt Gud? Äger en sådan människa sanning? Om folk hyser samvete för fiender, kärlek till demoner och medlidande med Satan, avbryter de då inte avsiktligt Guds verk? De personer som bara tror på Jesus men inte tror på de sista dagarnas inkarnerade Gud och de som påstår verbalt att de tror på den inkarnerade Guden men handlar ont är alla antikrister, för att inte tala om de personer som inte tror på Gud. Dessa personer ska alla tillintetgöras. Den standard som en människa dömer en annan människa efter grundar sig på hennes beteende; den som har ett gott uppträdande är en rättfärdig person medan den med ett avskyvärt uppträdande är ond. Den standard som Gud dömer människan efter grundar sig på om hon lyder honom

---

med sitt väsen; en som lyder Gud är en rättfärdig person, och en som inte lyder Gud är en fiende och en ond person, oberoende av om den personens beteende är bra eller dåligt, och oberoende av om den personens tal är korrekt eller felaktigt. Vissa vill använda goda gärningar till att uppnå ett gott slutmål i framtiden, och vissa vill använda gott tal som betalning för ett gott slutmål. Människor tror felaktigt att Gud avgör slutet för människan på grundval av hennes beteende eller tal, och därför kommer många att vilja använda sig av det för att vinna tillfällig gunst genom slughet. De människor som senare kommer att överleva genom vila kommer alla att ha utstått dagen av vedermödor och även vittnat om Gud. De kommer alla att vara människor som har gjort sin plikt och har för avsikt att lyda Gud. De som endast vill ta tillfället i akt att tjäna för att undvika att praktisera sanningen kommer inte att kunna stanna kvar. Gud har lämpliga standarder för planeringen av slutet för alla människor; han fattar inte bara de besluten i enlighet med någons ord eller beteende och han fattar dem inte heller i enlighet med personens uppförande under en avgränsad tidsperiod. Han kommer definitivt inte att vara överseende mot någons illvilliga beteende i sin helhet på grund av dennes tidigare tjänst hos Gud, inte heller skona någon från döden på grund av en engångsutgift för Gud. Ingen kan undgå vedergällning för sin ondska och ingen kan dölja sitt ondskefulla beteende och därigenom undvika tillintetgörrelsens storm. Om människor verkligen kan göra sin egen plikt innebär det att de är evigt trogna Gud och inte söker belöningar, oberoende av om de får välsignelser eller drabbas av olycka. Om människor är trogna Gud när de ser välsignelser men mister sin trohet när de inte kan se några välsignelser och i slutänden fortfarande är oförmögna att bära vittnesbörd om Gud och fortfarande är oförmögna att utföra sin plikt som de borde, kommer dessa människor, som en gång troget tjänade Gud, ändå att tillintetgöras. Kort sagt kan onda människor inte överleva genom evigheten och inte heller träda in i vila; endast de rättfärdiga är vilans mästare. När mänskligheten har slagit in på rätt spår kommer folk att ha vanliga mänskliga liv. De kommer alla att göra den plikt som åligger dem och vara Gud absolut trogna. De kommer att helt bli av med sin olydnad och sitt fördärvade sinnelag och de kommer att leva för Gud och tack vare Gud. De kommer att vara utan olydnad och motstånd. De kommer att kunna lyda Gud fullständigt. Detta är Guds och människans tillvaro och livet i riket och det är livet i vila.

De som tar med sina fullständigt icke-troende barn och släktingar till kyrkan är alltför själviska och visar sin välvilja. Dessa människor fokuserar bara på att vara kärleksfulla, oavsett om de tror eller inte och oavsett om det är Guds vilja eller ej. Vissa för fram sina hustrur inför Gud, eller för fram sina föräldrar inför Gud, och "tar till sig begåvade människor" blint för Gud, oberoende av om den Helige Ande håller med eller utför sitt verk. Vilka fördelar kan möjligen vinnas genom att visa dessa människor som inte tror en sådan välvilja? Även om dessa icke-troende, som saknar den Helige Andes närvaro, kämpar för att följa Gud, kan de inte bli frälsta så som man tror att de kan. De som tar emot frälsning är i själva verket inte så lätta att vinna. De som inte har genomgått den Helige Andes verk och prövningar och inte har blivit gjorda fullkomliga av den inkarnerade Guden kan inte fulländas alls. Därför saknar dessa människor den Helige Andes närvaro i samma stund som de teoretiskt sett börjar följa Gud. Beroende på deras betingelser och faktiska tillstånd kan de helt enkelt inte fulländas. Så den Helige Ande väljer att inte ägna så mycket energi åt dem, inte heller upplyser eller vägleder han dem på något sätt. Han låter dem endast följa med och avslöjar till sist deras slut – det räcker. Människans entusiasm och avsikter kommer från Satan, och de kan på inget sätt fullända den Helige Andes verk. Oavsett vilket slags människa man är så behöver man den Helige Andes verk – kan en människa fullända en annan människa? Varför älskar en man sin hustru? Och varför älskar en hustru sin man? Varför är barn plikttrogna mot sina föräldrar? Och varför dyrkar föräldrar sina barn? Vilka är de avsikter som människor hyser egentligen? Är det inte för att tillgodose sina egna planer och själviska önskningsplaner? Är det verkligen för Guds förvaltningsplan? Är det för Guds verk? Är det för att fullfölja en skapad varelses plikt? De som först trodde på Gud och inte kunde få den Helige Andes närvaro kan aldrig få den Helige Andes verk, för det är bestämt att dessa människor ska tillintetgöras. Oavsett hur mycket man älskar dem kan det inte ersätta den Helige Andes verk. Människans entusiasm och kärlek är exempel på människans avsikter men kan inte vara exempel på Guds avsikter och ersätta Guds verk. Även om man visar största tänkbara kärlek till eller medlidande med dessa människor som teoretiskt sett tror på Gud och låtsas följa honom men inte vet vad det innebär att tro på Gud, kommer de ändå inte att vinna Guds sympati eller ta emot den Helige Andes verk. Även om människor som uppriktigt följer Gud är av dålig kaliber och det är många sanningar de inte begriper kan de av och till motta den Helige Andes verk, medan de

---

som är av tämligen god kaliber men inte uppriktigt tror helt enkelt inte kan motta den Helige Andes närvaro. Det finns helt enkelt ingen möjlighet till frälsning för dessa människor. Även om de läser Guds ord eller hör budskapen emellanåt eller sjunger lovsånger till Gud kommer de i slutänden inte kunna finnas kvar under tiden för vila. Det avgörande för om människor är uppriktigt sökande är inte hur andra dömer dem eller hur folk runt omkring ser på dem, utan det är om den Helige Ande verkar i dem och de har den Helige Andes närvaro, och det avgörs desto mer av om deras sinnelag förändras och om de har kunskap om Gud efter att ha genomgått den Helige Andes verk under en viss period; om den Helige Ande verkar i en person kommer den personens sinnelag att successivt förändras och dennes syn på tron på Gud kommer gradvis att bli renare. Oavsett hur länge människorna följer Gud innebär det, så länge de har förändrats, att den Helige Ande verkar i dem. Om de inte har förändrats innebär det att den Helige Ande inte verkar i dem. Även om dessa människor i viss mån är tjänande drivs de av sitt mål att uppnå lycka. Sporadisk tjänstgöring kan inte ersätta en förändring av deras sinnelag. I slutänden kommer de ändå att tillintetgöras, för det finns inget behov av sådana som tjänstgör inom riket, inte heller finns det något behov av att de som har ett oförändrat sinnelag tjänar de människor som har blivit fullkomliga och är trogna Gud. Orden från det förflutna: "När man tror på Herren ler lyckan mot hela ens familj" är lämpliga för Nådens Tidsålder men saknar samband med människans slutmål. De var bara lämpliga under ett stadium av Nådens Tidsålder. Innebörden i dessa ord avser den frid och de materiella välsignelser som människor får; de innebär inte att hela familjen till den som tror på Herren kommer att bli frälst, och de betyder inte heller att hela ens familj också ska bli förd till vila då man vinner lyckan. Om man får välsignelser eller drabbas av olycka avgörs utifrån ens väsen och avgörs inte utifrån det gemensamma väsen som man delar med andra. I riket finns inte ett sådant talesätt eller en sådan regel. Om man i slutänden kan överleva beror det på att man har uppfyllt Guds krav, och kan man i slutänden inte stanna kvar vid tiden för vila beror det på att personen ifråga är olydig mot Gud och inte har tillgodosett Guds krav. Alla har ett lämpligt slutmål. Dessa slutmål avgörs utifrån varje persons väsen och är helt utan samband med andras. Ett barns onda beteende kan inte överlåtas på barnets föräldrar, och ett barns rättfärdighet kan inte delas med barnets föräldrar. En förälders onda beteende kan inte överlåtas på hans eller hennes barn, och en förälders rättfärdighet kan

---

inte delas med hans eller hennes barn. Var och en bär sina egna synder, och var och en åtnjuter sin egen lycka. Ingen kan ersätta någon annan. Detta är rättfärdighet. Enligt människans uppfattning kan barnen uppnå lycka om föräldrarna gör det, och föräldrarna måste sona för barnens synder om de begår onda gärningar. Det är människans perspektiv och människans sätt att göra saker på. Det är inte Guds perspektiv. Slutet för varje person avgörs utifrån det väsen som kommer av deras beteende, och det avgörs alltid på lämpligt sätt. Ingen kan bära en annans synder, än mindre kan någon ta emot bestraffning i någon annans ställe. Detta är ovillkorligt. Föräldrars kärleksfulla omvårdnad om sina barn betyder inte att de kan utföra rättfärdiga gärningar i barnens ställe, och barns pliktkänsla och tillgivenhet mot sina föräldrar betyder inte heller att de kan uträtta rättfärdiga gärningar i föräldrarnas ställe. Det är den sanna betydelsen bakom orden: ”Då skall två män vara ute på fältet; en skall bli upptagen och den andra lämnas kvar. Två kvinnor skall mala vid kvarnen; en skall bli upptagen och den andra lämnas kvar.” Ingen kan föra in de barn som gör ont i vila på grundval av sin djupa kärlek till barnen, inte heller föra in sin hustru (eller man) i vila på grundval av sitt eget rättfärdiga beteende. Det är en administrativ regel; det kan inte finnas några undantag för någon. De som handlar rättfärdigt är de som handlar rättfärdigt, och ogärningsmän är ogärningsmän. De som handlar rättfärdigt kommer att kunna överleva och ogärningsmän kommer att tillintetgöras. De heliga är heliga; de är inte orena. De orena är orena och har inte minsta helighet i sig. Alla onda människor ska tillintetgöras och alla rättfärdiga ska överleva, även om barnen till ogärningsmän uträttar rättfärdiga gärningar, och även om föräldrarna till en rättfärdig person utför onda gärningar. Det finns ingen relation mellan en troende man och en icke-troende hustru, och det finns ingen relation mellan troende barn och icke-troende föräldrar. De är av två oförenliga slag. Innan man träder in i vila har man fysiska släktingar, men när man väl har trätt in i vila har man inte längre några fysiska släktingar att tala om. De som gör sin plikt och de som inte gör det är fiender; de som älskar Gud och de som hatar Gud står i ett motsatsförhållande till varandra. De som träder in i vila och de som har blivit tillintetgjorda är två oförenliga slags skapade varelser. De skapade varelser som fullföljer sin plikt kommer att kunna överleva medan skapade varelser som inte fullföljer sin plikt ska tillintetgöras; detta ska dessutom vara genom hela evigheten. Älskar du din man i syfte att fullfölja din plikt som en skapad varelse? Älskar du din hustru i syfte att

---

fullfölja din plikt som en skapad varelse? Är du plikttrogen mot dina icke-troende föräldrar i syfte att fullfölja din plikt som en skapad varelse? Är människans syn på tron på Gud riktig eller inte? Varför tror du på Gud? Vad vill du uppnå? På vilket sätt älskar du Gud? De som inte kan fullfölja sin plikt som skapade varelser och inte kan anstränga sig fullt ut kommer att tillintetgöras. Människor av idag har fysiska relationer med varandra och även blodsband, men sedan kommer allt det att splittras. Troende och icke-troende är inte förenliga utan står snarare i ett motsatsförhållande till varandra. De i vila tror att det finns en Gud och är lydiga mot Gud. De som är olydiga mot Gud kommer alla att ha blivit tillintetgjorda. Familjer ska inte längre finnas på jorden, för hur skulle det kunna finnas föräldrar eller barn eller relationer mellan män och hustrur? Själva oförenligheten mellan tro och icke-tro kommer att ha fått sådana fysiska relationer att brista!

Ursprungligen fanns det inga familjer hos mänskligheten, bara man och kvinna, två slags människor. Det fanns inga länder, för att inte tala om familjer, men till följd av människans fördärv organiserade sig alla slags människor i enskilda klaner som senare utvecklades till länder och nationer. Dessa länder och nationer bestod av mindre enskilda familjer, och på det viset fördelades alla slags människor på olika raser utifrån skillnader i språk och gränser som skilde dem åt. Faktum är att mänskligheten bara har en stamfader, oavsett hur många raser det finns i världen. I början fanns det bara två slags människor och dessa båda var man och kvinna. Men till följd av fortskridandet av Guds verk och de historiska och geografiska förändringar som ägde rum så utvecklades dessa båda människoslag i olika grad till ännu fler slags människor. När det kommer till kritan är hela mänskligheten ändå Guds skapelse, oavsett hur många raser mänskligheten består av. Det spelar ingen roll vilken ras människor tillhör, de är alla hans skapade varelser, de är alla ättlingar till Adam och Eva. Trots att de inte är gjorda av Guds händer är de ättlingar till Adam och Eva som Gud själv skapade. Det spelar ingen roll vilket slag människor hör till, de är alla hans skapade varelser. Då de ingår i mänskligheten som skapades av Gud är deras slutmål det som mänskligheten bör ha och de är indelade enligt de regler som organiserar mänskligheten. Det vill säga att ogärningsmän och de rättfärdiga är skapade varelser när allt kommer omkring. De skapade varelser som begår onda handlingar kommer slutligen att tillintetgöras och de skapade varelser som utför rättfärdiga gärningar kommer därigenom att överleva. Detta

---

är den mest lämpliga planen för dessa båda slags skapade varelser. Ogärningsmän kan inte, på grund av sin olydnad, förneka att de är Guds skapade varelser men har blivit ödelagda av Satan och därför inte kan bli frälsta. Skapade varelser med ett rättfärdigt beteende kan inte förlita sig på det faktum att de kommer att överleva för att förneka att de är skapade av Gud men har tagit emot frälsning efter att ha blivit fördärvade av Satan. Ogärningsmän är skapade varelser som är olydiga mot Gud, de är skapade varelser som inte kan bli frälsta och redan har blivit fullständigt ödelagda av Satan. Människor som begår onda handlingar är också människor; de är människor som har blivit ytterst fördärvade och människor som inte kan bli frälsta. Liksom även de är skapade varelser har människor med ett rättfärdigt beteende blivit fördärvade, men de är människor som är beredda att befria sig från sitt fördärvade sinnelag och har förmåga att lyda Gud. Människor med ett rättfärdigt beteende flödar inte över av rättfärdighet; de har snarare tagit emot frälsning och befriat sig från sitt fördärvade sinnelag för att lyda Gud. De kommer att stå stadigt i slutet, men det innebär inte att de inte har blivit fördärvade av Satan. När Guds verk har upphört, bland alla hans skapade varelser, kommer det att finnas de som ska tillintetgöras och de som ska överleva. Det är en ofrånkomlig tendens i hans förvaltningsverk. Ingen kan förneka det. Ogärningsmän kan inte överleva; de som lyder och följer honom till slutet kommer garanterat att överleva. Eftersom detta verk handlar om förvaltningen av mänskligheten kommer vissa att stanna kvar och andra att elimineras. Det är olika slut för olika slags människor och det är de mest lämpliga planerna för hans skapade varelser. Guds slutliga plan för mänskligheten är att åtskilja genom att splittra familjer, splittra nationer och upplösa nationella gränser. Det är en plan utan familjer och nationella gränser, för människorna har när allt kommer omkring samma stamfader och är Guds skapade varelser. Kort sagt kommer skapade varelser som gör ont att tillintetgöras och skapade varelser som lyder Gud att överleva. På det viset kommer det inte att finnas några familjer eller länder och i synnerhet inga nationer i framtidens vila. Den typen av mänsklighet är den heligaste typen av mänsklighet. Adam och Eva skapades ursprungligen för att människan skulle ta hand om allt på jorden och människan var ursprungligen herre över allt. Jehovas avsikt med att skapa människan var att låta henne existera på jorden och även ta hand om allting där, för människan var ursprungligen inte fördärvad och saknade förmåga att begå onda handlingar. Men sedan människan hade blivit fördärvad var hon inte längre den som

---

tog hand om allt. Och syftet med Guds frälsning är att återställa den funktionen hos människan, att återställa människans ursprungliga förnuft och hennes ursprungliga lydnad. Mänskligheten i vila kommer att bli själva bilden av det resultat som hans frälsningsverk hoppas uppnå. Även om det inte längre blir ett liv som i Edens lustgård kommer det till sitt väsen att vara det samma. Inte bara det att mänskligheten inte längre kommer att vara sitt tidigare ofördärvade jag, det kommer snarare vara en mänsklighet som blev fördärvad och sedan tog emot frälsning. De människor som har tagit emot frälsning ska slutligen (det vill säga när hans verk är avslutat) träda in i vila. På samma sätt kommer slutet för dem som har blivit bestraffade omsider att blottläggas helt och de kommer att tillintetgöras först när hans verk är avslutat. Det innebär att alla ogärningsmän och de som har blivit frälsta kommer att blottas först när hans verk är klart, för verket med att blotta alla slags människor (antingen de är ogärningsmän eller frälsta) kommer att utföras för alla människor på samma gång. Ogärningsmän ska elimineras och de som kan stanna kvar ska blottas på samma gång. Därför kommer utgången för alla slags människor att uppenbaras samtidigt. Han kommer inte först att låta en grupp människor som har blivit frälsta träda in i vila innan han förbisett ogärningsmän och dömt eller bestraffat dem allt eftersom; sanningen är faktiskt inte sådan. När ogärningsmän är tillintetgjorda och de som kan överleva träder in i vila, kommer hans verk i hela universum att vara fullbordat. Det kommer inte att finnas någon prioriteringsordning bland de som tar emot välsignelser och de som drabbas av olycka. De som tar emot välsignelser kommer att leva för evigt och de som drabbas av olycka kommer att förgås för all evighet. Dessa båda led i verket ska fullbordas samtidigt. Det är just för att det finns olydiga människor som rättfärdigheten hos de lydiga människorna ska blottläggas, och det är just för att det finns de som har tagit emot välsignelser som den olycka ska blottläggas som drabbar ogärningsmännen för deras illvilliga beteende. Om inte Gud blottade ogärningsmän, skulle de människor som uppriktigt lyder Gud aldrig få se solen; om inte Gud förde dem som lyder honom till ett lämpligt slutmål skulle de som är olydiga mot Gud inte kunna ta emot sitt välförtjänta straff. Sådan är processen i hans verk. Om han inte utförde sitt verk med att bestraffa det onda och belöna det goda skulle hans skapade varelser aldrig kunna gå in i sina respektive slutmål. När mänskligheten väl har trätt in i vila kommer ogärningsmännen att tillintetgöras, alla människor kommer att träda in på rätt spår och varje slags person

---

är tillsammans med sina gelikar utifrån de funktioner som de ska utföra. Först då blir det mänsklighetens dag för vila och den ofrånkomliga tendensen i mänsklighetens utveckling, och inte förrän mänskligheten träder in i vila kommer Guds stora och slutliga prestation att fullbordas, och det blir finalen på hans verk. Det verket kommer att sätta stopp för hela mänsklighetens dekadenta fysiska tillvaro och sätta stopp för den fördärvade mänsklighetens tillvaro. Från och med då träder mänskligheten in i ett nytt rike. Även om människan lever i en fysisk existens finns det avsevärda skillnader mellan hennes livs väsen och den fördärvade mänsklighetens livs väsen. Innebörden av hennes existens och innebörden av den fördärvade mänsklighetens existens skiljer sig också åt. Även om detta inte är tillvaron hos ett nytt slags person kan det sägas vara tillvaron hos en mänsklighet som har tagit emot frälsning och en tillvaro där mänskligheten och förnuftet är återvunna. Dessa är människor som en gång var olydiga mot Gud och som en gång erövrades av Gud och sedan frälstes av honom; dessa är människor som förödmjukade Gud och senare bar vittnesbörd om honom. Efter att ha genomgått och överlevt hans prövningar är deras existens den mest meningsfulla existensen; det är människor som vittnade om Gud inför Satan, det är människor som är redo för livet. De som ska tillintetgöras är människor som inte kan stå som vittnen om Gud och inte är redo för livet. Tillintetgörelsen av dem ska ske till följd av deras onda beteende och tillintetgörelsen är deras bästa slutmål. När människan senare träder in i det goda riket ska det inte finnas några relationer mellan man och hustru, mellan far och dotter eller mellan mor och son som människan tror att hon ska finna. Då ska människan följa sina gelikar, och familjen kommer redan att vara splittrad. Efter att ha misslyckats fullständigt kommer Satan aldrig att störa mänskligheten igen, och människan har inte längre ett fördärvat sataniskt sinnelag. De olydiga människorna kommer redan att ha blivit tillintetgjorda och de lydiga människorna kommer att överleva. På det sättet kommer endast ett fåtal familjer att överleva intakta. Hur ska fysiska relationer fortfarande kunna existera? Människans tidigare fysiska tillvaro kommer att bli fullständigt bannlyst; hur ska fysiska relationer kunna finnas mellan människor? Utan ett fördärvat sataniskt sinnelag kommer människors tillvaro inte längre vara den gamla tillvaron från det förflutna utan snarare en ny tillvaro. Föräldrar ska mista sina barn och barn ska mista sina föräldrar. Män mister sina hustrur och hustrur mister sina män. Människor idag har fysiska relationer till varandra. När de alla har trätt in i vila kommer

---

det inte finnas några fysiska relationer längre. En sådan mänsklighet ska endast vara rättfärdig och helig, en sådan mänsklighet ska endast vara en som tillber Gud.

Gud skapade mänskligheten, placerade den på jorden och har lett den fram till idag. Sedan frälste han mänskligheten och tjänade som ett syndoffer för mänskligheten. I slutänden måste han ändå erövra mänskligheten, frälsa mänskligheten fullständigt och återställa den till dess ursprungliga skepnad. Det är det verk som han har varit engagerad i från början till slut – att återställa människan till hennes ursprungliga avbild och hennes ursprungliga skepnad. Han ska grundlägga sitt rike och återställa människans ursprungliga skepnad, vilket innebär att han ska återställa sin auktoritet på jorden och återställa sin auktoritet i hela skapelsen. Människan miste sitt gudfruktiga hjärta efter att ha blivit fördärvad av Satan, miste den funktion som en av Guds skapade varelser bör ha och blev en fiende som var olydig mot Gud. Människan levde under Satans domän och lydde Satans befallningar, så Gud hade inget sätt att verka bland sina skapade varelser och hade än mindre förmåga att väcka rädsla hos sina skapade varelser. Människan skapades av Gud och borde tillbe Gud, men i själva verket vände människan Gud ryggen och tillbad Satan. Satan blev avguden i människans hjärta. På det viset förlorade Gud sin ställning i människans hjärta, vilket betyder att han förlorade meningen med att ha skapat människan, och för att återställa meningen med att ha skapat människan var han tvungen att återställa människans ursprungliga skepnad och befria människan från hennes fördärvade sinnelag. För att kunna återkräva människan från Satan måste han frälsa människan från synden. Endast därigenom kan han successivt återställa människans ursprungliga skepnad och återställa människans ursprungliga funktion och i slutänden återställa sitt rike. Den slutliga tillintetgörelsen av dessa olydnadens söner kommer också att ske för att människan ska kunna tillbe Gud bättre och leva bättre på jorden. Eftersom Gud skapade människan kommer han att göra så att människan tillber honom; eftersom han vill återställa människans ursprungliga funktion kommer han att återställa den helt, utan några besudlanden. Att återställa hans auktoritet innebär att få människan att tillbe honom och få människan att lyda honom. Det innebär att han ska få människan att leva på grund av honom och få hans fiender att förgås till följd av hans auktoritet; det innebär att han ska låta minsta del av sig själv leva kvar bland mänskligheten och utan något motstånd från människan. Det rike som han vill upprätta är hans eget rike. Den mänsklighet som han vill ha är en

---

som tillber honom, en som lyder honom fullt ut och har hans härlighet. Om han inte frälser den fördärvade mänskligheten blir det inget av meningen med att han skapade människan, han kommer inte att ha någon auktoritet bland människor och hans rike kan inte längre existera på jorden. Om han inte tillintetgör de fiender som är olydiga mot honom kommer han inte kunna uppnå sin fullkomliga härlighet, inte heller kunna upprätta sitt rike på jorden. Dessa är symbolerna för fullbordandet av hans verk och symbolerna för fullbordandet av hans stora plan: att totalt tillintetgöra den del av mänskligheten som är olydig mot honom och föra dem som har fulländats in i vila. När mänskligheten har blivit återställd till sin ursprungliga skepnad, när människorna kan fullfölja sina respektive plikter, hålla sig på sin plats och hörsamma alla Guds planer, kommer Gud att ha fått en grupp människor på jorden som tillber honom, och då har han också upprättat ett rike på jorden där man tillber honom. Han kommer att ha en evig seger på jorden och de som motsätter sig honom ska förgås för all evighet. Detta kommer att återställa hans ursprungliga avsikt med att skapa människan; det kommer att återställa hans avsikt med att skapa allt och det kommer också att återställa hans auktoritet på jorden, hans auktoritet bland allt och auktoriteten bland hans fiender. Dessa är symbolerna för hans totala seger. Efter det ska mänskligheten träda in i vila och träda in i en tillvaro enligt det rätta spåret. Gud kommer också att träda in i evig vila med människan och träda in i ett evigt liv som delas av Gud och människan. Orenheten och olydnaden på jorden ska försvinna och likaså klagan på jorden. Inget av det som motsätter sig Gud på jorden kommer att existera. Endast Gud och de människor som han har frälst ska finnas kvar; endast hans skapelse ska finnas kvar.

Gud fullkomnar dem som är efter hans eget hjärta

Gud vill nu vinna en grupp människor – det är dessa som strävar efter att samverka med honom, som kan hörsamma hans verk, som tror att de ord som Gud talar är sanna och som kan omsätta Guds krav i praktiken. Det är dessa som har en sann förståelse i sina hjärtan. Det är de som kan göras fullkomliga och de kommer oundvikligen att vandra fullkomlighetens väg. De som saknar en klar förståelse av Guds verk, som inte äter och dricker Guds ord, som inte ger akt på hans ord och som inte har någon kärlek till Gud i sina hjärtan – sådana människor kan inte fullkomnas. De som tvivlar på Gud i köttet, som fortsätter att vara osäkra på honom, som aldrig är seriösa i fråga om hans ord och som alltid bedrar honom, de motsätter sig Gud och är av Satan – det finns inget sätt att göra sådana människor fullkomliga.

Om du vill bli fullkomliggjord måste du först godkännas av Gud, för han fullkomnar dem som han godkänner och som är efter hans eget hjärta. Om du vill vara efter Guds eget hjärta måste du ha ett hjärta som hörsammar hans verk, du måste sträva efter att eftertrakta sanningen och du måste acceptera att granskas av Gud i alla avseenden. Har allt du gör blivit föremål för Guds granskning? Är din avsikt den rätta? Om din avsikt är den rätta kommer Gud att godkänna dig; om din avsikt är felaktig visar det att det ditt hjärta älskar inte är Gud utan köttet och Satan. Därför måste du acceptera Guds granskning i alla avseenden genom bön. När du ber är den Helige Ande med dig, även om min person inte finns där framför dig, och när du ber till denna person ber du också till Guds Ande. Varför tror du på detta kött? För att han har Guds Ande. Skulle du tro på den personen utan Guds Ande? När du tror på den personen tror du på Guds Ande. När du fruktar den personen fruktar du Guds Ande. Tro på Guds Ande är tro på den personen och tro på den personen är också tro på Guds Ande. När du ber känner du att Guds Ande är med dig och att Gud finns framför dig; därför ber du till hans Ande. Idag vågar de flesta människor inte föra fram sina handlingar inför Gud och fastän du kanske bedrar hans kött kan du inte bedra hans Ande. Varje angelägenhet som inte tål Guds granskning överensstämmer inte med sanningen och bör förkastas; annars är det en synd mot Gud. Så oavsett om det är när du ber, när du talar och delar gemenskap med dina bröder och systrar, eller när du utför dina åligganden och sköter dina affärer, så måste du lägga fram ditt hjärta inför Gud. När du fullgör din uppgift är Gud med dig och så länge din avsikt är den rätta och gagnar verket i Guds hus kommer han att acceptera

---

allt som du gör, så du bör ägna dig helhjärtat åt att fullgöra din uppgift. När du ber kommer dina böner att vara verksamma om du har kärlek till Gud i ditt hjärta och söker Guds omsorg, beskydd och granskning, om det är din avsikt. Om du, när du exempelvis ber på möten, öppnar ditt hjärta och ber till Gud och talar om för honom vad som finns i ditt hjärta utan några lögner, då kommer dina böner att ge resultat. Om du uppriktigt älskar Gud i ditt hjärta, avlägg då en ed inför Gud: "Gud som är i himlen och på jorden och bland alla ting, jag svär vid dig: Må din Ande granska allt jag gör och ständigt beskydda och ha omsorg om mig. Det innebär att allt jag gör kan tåla din närvaro. Skulle mitt hjärta någonsin svika dig eller sluta att älska dig, ge mig då din stränga tuktan och förbannelse. Förlåt mig varken i denna värld eller nästa!" Vågar du avlägga en sådan ed? Om inte, visar det att du är feg och att du fortfarande älskar dig själv. Har ni den beslutsamheten? Om du verkligen har den beslutsamheten måste du avlägga denna ed. Om du har beslutsamheten att avlägga en sådan ed kommer Gud att uppfylla ditt beslut. När du svär vid Gud så lyssnar han. Gud avgör om du är syndig eller rättfärdig utifrån din bön och dina handlingar. Sådan är nu processen med att fullkomna er och om du verkligen tror på att bli fullkomliggjord kommer du att bära fram allt du gör inför Gud och acceptera hans granskning, och om du gör något skamligt eller förråder Gud kommer han att "fullkomna" dig i enlighet med din ed och oavsett vad som händer dig sedan, om det är undergång eller tuktan, så är det ditt bekymmer. Du har avlagt eden så du ska hålla fast vid den. Om du avlägger en ed men bryter den kommer du att drabbas av fördömelse. Eftersom du avlägger eden kommer Gud att göra dig fullkomlig i enlighet med den. Vissa blir rädda när de har bett och säger: "Åh nej, mina möjligheter till utsvävningar är borta; mina möjligheter att göra onda gärningar är borta; mina möjligheter att tillfredsställa mina världsliga begär är borta!" De här människorna älskar fortfarande världen och synden och de kommer garanterat att drabbas av fördärv.

Att tro på Gud innebär att allt du gör måste föras inför honom och bli föremål för hans granskning. Om det du gör kan föras inför Guds Ande men inte inför Guds kött visar det att du inte har underkastat dig hans Andes granskning. Vem är Guds Ande? Vem är personen som omvittnas av Gud? Är de inte en och samma? De flesta ser dem som två och tror att Guds Ande endast är hans och att den person som omvittnas av Gud bara är en människa. Men ni har fel, eller hur? På vems vägnar verkar den personen? De som inte känner den inkarnerade Guden har ingen andlig insikt. Guds Ande och hans

---

inkarnerade kött är ett, för Guds Ande har materialiserats i köttet. Om denna person är omild mot dig, kommer då Guds Ande att vara mild? Är du inte förvirrad? Idag kan ingen som inte kan acceptera Guds granskning få hans godkännande och den som inte känner den inkarnerade Guden kan inte göras fullkomlig. Titta på allt du gör och se om det kan föras inför Gud. Om du inte kan bära fram allt du gör inför Gud visar det att du är en som gör onda ting. Kan de som begår onda handlingar göras fullkomliga? Allt du gör, varje handling, varje avsikt och varje reaktion måste föras inför Gud. Även ditt dagliga andliga liv – dina böner, din närhet till Gud, när du äter och dricker Guds ord, delar gemenskap med dina bröder och systrar, lever kyrkans liv och tjänstgör tillsammans med andra – måste föras inför Gud och granskas av honom. Det är den sortens praktiska tillämpning som kommer att hjälpa dig att mogna i livet. Processen med att acceptera Guds granskande blick är reningsprocessen. Ju mer du accepterar Guds granskning, desto mer blir du renad och desto mer är du i enlighet med Guds vilja, så att du inte kommer att höra utsvävningar och måttlöshet kalla, och ditt hjärta kommer att leva i hans närvaro. Ju mer du accepterar hans granskning desto mer skäms Satan och desto större är din förmåga att försaka köttet. Så att acceptera Guds granskning är en väg som människor måste gå. Oavsett vad du gör, även under gemenskap med dina bröder och systrar, om du bär fram dina handlingar inför Gud och söker hans granskning, och om din avsikt är att lyda Gud själv, kommer det du praktiserar att vara betydligt mer rätt. Endast om du bär fram allt du gör inför Gud och accepterar att granskas av Gud kan du bli en människa som lever i Guds närvaro.

De som inte förstår Gud kan aldrig lyda honom helt. Sådana människor är olydnadens barn. De är för anspråksfulla och det finns för mycket uppror i dem, så de distanserar sig från Gud och är ovilliga att acceptera hans granskning. Sådana människor kan inte fullkomnas med lätthet. Vissa personer är selektiva i sitt ätande och drickande av Guds ord och i sin acceptans av dem. De accepterar delar av Guds ord som stämmer överens med deras uppfattningar medan de förkastar de delar som inte gör det. Är inte detta i högsta grad motstånd och uppror mot Gud? Om någon tror på Gud i årtal utan att uppnå minsta förståelse av honom är han en icke troende. De som är villiga att acceptera Guds granskning är de som strävar efter att förstå honom och, är villiga att acceptera hans ord. Det är de som kommer att få Guds arv och välsignelser och de är de mest välsignade. Gud förbannar dem som inte har någon plats för honom i

---

sina hjärtan. Sådana människor tuktar och överger han. Om du inte älskar Gud kommer han att överge dig och om du inte lyssnar på vad jag säger så lovar jag att Guds Ande ska överge dig. Prova om du inte tror mig! Idag berättar jag för dig om en praktikens väg, men huruvida du tillämpar den är upp till dig. Om du saknar tro, om du inte praktiserar den, kommer du att få se om den Helige Ande verkar i dig eller inte! Om du inte strävar efter att förstå Gud kommer inte den Helige Ande att verka i dig. Gud verkar i dem som eftersträvar och värdesätter hans ord. Ju mer du värdesätter Guds ord, desto mer kommer hans Ande att verka i dig. Ju mer en människa värdesätter Guds ord desto större chans har hon att bli fullkomnad av Gud. Gud fullkomnar dem som verkligen älskar honom. Han fullkomnar dem vilkas hjärtan är fyllda av ro inför honom. Om du värdesätter hela Guds verk, om du värdesätter Guds upplysning, om du värdesätter Guds närvaro, om du värdesätter Guds omsorg och beskydd, om du värdesätter hur Guds ord blir din verklighet och livsförsörjning är du till stor del efter Guds hjärta. Om du värdesätter Guds verk, om du värdesätter hela det verk som han har utträttat i dig, kommer han att välsigna dig och göra så att allt som är ditt mångfaldigas. Om du inte sätter värde på Guds ord kommer han inte att verka i dig utan bara ge dig lite nåd för din tro eller välsigna dig med ett visst materiellt välstånd eller trygghet för din familj. Du bör sträva efter att göra Guds ord till din verklighet, tillfredsställa honom och vara efter hans eget hjärta och du bör inte bara sträva mot att få del av hans nåd. Inget är viktigare för troende än att motta Guds verk, vinna fullkomlighet och bli sådana som gör Guds vilja. Det är det mål du bör eftersträva.

Allt som människan eftersträvade i Nådens tidsålder är nu föråldrat, för nu finns en högre standard för strävan, en strävan efter något som både är mer upphöjt och mer praktiskt, en strävan som bättre kan tillgodose det som människan behöver inombords. Gud utförde inte samma verk i gångna tiders människor som han gör i dag, han talade inte till dem så mycket som han har talat idag, inte heller var hans krav på dem så höga som idag. Att Gud tar upp dessa frågor med er idag visar att hans yttersta avsikt är fokuserad på er, den här gruppen. Om du verkligen vill fullkomnas av Gud, gör då det till det huvudsakliga målet för din strävan. Oavsett om du skyndar runt, sliter ut dig, tjänar en roll, eller är betrodd av Gud, bör du söka att bli fullkomnad och tillfredsställa Guds vilja. Detta bör du söka efter i allt du gör. Om någon säger att han inte strävar efter att fullkomnas av Gud eller att träda in i livet, utan bara strävar efter köttslig frid och

---

glädje, då är han totalt blind. De som inte eftersträvar livets verklighet utan bara evigt liv i den kommande världen och trygghet i denna värld är totalt blinda. Så allt ni gör bör göras i syfte att bli fullkomnade och vunna av Gud.

Det verk som Gud utför i människor är att försörja dem utifrån deras olika behov. Ju mer omfattande en människas liv är, desto mer behöver hon och desto mer eftersträvar hon. Om du i det här skedet inte strävar efter något visar det att den Helige Ande har övergivit dig. Den Helige Ande kommer aldrig att överge alla dessa som strävar efter liv – de strävar ständigt och längtar ständigt. Sådana människor nöjer sig aldrig med att stanna där de är. Varje fas i den Helige Andes verk syftar till att uppnå en effekt i dig, men om du blir nöjd med dig själv, om du inte har några behov längre, om du inte längre accepterar den Helige Andes verk, kommer han att överge dig. Människor behöver granskas av Gud varje dag; de behöver riklig försörjning från Gud varje dag. Kan människor klara sig utan att äta och dricka Guds ord varje dag? Om någon alltid känner att han inte kan äta eller dricka tillräckligt av Guds ord, om han alltid söker det och hungrar och törstar efter det, kommer den Helige Ande alltid att verka i honom. Ju mer någon längtar, desto fler praktiska ting kan det komma ur hans gemenskap. Ju intensivare någon söker sanningen, desto snabbare växer hans liv och ger honom riklig erfarenhet och gör honom till en välbärgad man i Guds hus.

**Kristi ord när han gick omkring i kyrkorna IV
(1996 till 1997, 2003 till 2005)**

När du skådar Jesu andliga kropp har Gud förnyat himmel och jord

Vill du se Jesus? Vill du leva med Jesus? Vill du höra de ord som Jesus talar? Hur kommer du i sådant fall att välkomna Jesu återkomst? Är du helt förberedd? På vilket sätt kommer du att välkomna Jesu återkomst? Jag tror att varje broder och syster som följer Jesus skulle vilja ge Jesus ett fint välkomnande. Men har ni tänkt på följande: Kommer du verkligen att känna igen Jesus när han återvänder? Kommer ni verkligen att begripa allt som han säger? Kommer ni verkligen oförbehållsamt acceptera hela det verk som han uträttar? Alla som har läst Bibeln känner till Jesu återkomst och alla som har läst Bibeln väntar spánt på hans ankomst. Ni är alla fixerade vid att den stunden ska komma och er uppriktighet är lovvärd, er tro är sannerligen avundsvärd, men inser ni att ni har begått ett allvarligt misstag? På vilket sätt kommer Jesus att återvända? Ni tror att Jesus kommer att återvända på ett vitt moln, men jag frågar er: Vad syftar det vita molnet på? När så många följeslagare till Jesus väntar på hans återkomst, till vilket folk ska han då stiga ner? Om ni är de första bland vilka Jesus stiger ner, kommer inte andra att se det som verkligen orättvist? Jag vet att ni är mycket uppriktiga och lojala mot Jesus, men har ni någonsin mött Jesus? Känner ni hans sinnelag? Har ni någonsin levt med honom? Hur mycket förstår ni egentligen av honom? En del kommer att mena att de orden försätter dem i en besvärlig situation. De kommer att säga: "Jag har läst Bibeln från pärm till pärm så många gånger. Hur skulle inte jag kunna förstå Jesus? Bry dig inte om Jesu sinnelag – jag vet till och med färgen på de kläder som han tyckte om att ha på sig. Tror du inte för lite om mig när du säger att jag inte förstår honom?" Jag föreslår att du inte diskuterar de frågorna; det är bättre att lugna ner sig och dela gemenskap kring följande frågor: För det första, vet du vad som är verklighet och vad som är teori? För det andra, vet du vad som är föreställning och vad som är sanning? För det tredje, vet du vad som är inbillat och vad som är verkligt?

Vissa människor förnekar det faktum att de inte förstår Jesus. Och ändå säger jag att ni inte förstår honom alls och inte begriper ett enda av Jesu ord. Det beror på att ni alla följer honom på grund av Bibelns berättelser, på grund av det som har sagts av andra. Ni har aldrig sett Jesus, än mindre levt med honom och har inte ens hållit honom sällskap en kortare tid. Och därför, är er förståelse av Jesus något annat än bara teori? Saknar den inte verklighet? En del har kanske sett Jesu porträtt och somliga har själva

---

besökt Jesu hem. Måhända har vissa rört vid Jesu kläder. Men din förståelse av honom är fortfarande teoretisk och inte praktisk, även om du själv har smakat på den mat som Jesus åt. Hur som helst har du aldrig träffat Jesus och aldrig hållit honom sällskap i köttslig form och därför ska din förståelse av Jesus alltid vara tom teori som saknar verklighet. Kanske är mina ord av föga intresse för dig, men jag frågar dig följande: Även om du har läst många verk av din favoritförfattare, kan du förstå honom helt utan att någonsin ha tillbringat tid med honom? Vet du hurdan hans personlighet är? Vet du vilken typ av liv han lever? Vet du något om hans känslomässiga tillstånd? Du kan inte fullt ut ens förstå en man som du beundrar, så hur skulle du då över huvud taget kunna förstå Jesus Kristus? Allt du förstår av Jesus är fyllt av inbillning och föreställning och innehåller ingen sanning eller verklighet. Det stinker och är fullt av kött. Hur kan en sådan förståelse göra dig kvalificerad att välkomna Jesu återkomst? Jesus kommer inte att ta emot dem som är fulla av fantasier och köttets föreställningar. Hur är de som inte förstår Jesus redo att vara de som tror på honom?

Vill ni veta roten till att fariséerna motsatte sig Jesus? Vill ni veta fariséernas väsen? De var fulla av fantasier om Messias. Dessutom trodde de bara att Messias skulle komma men de sökte ändå inte livets sanning. Och därför väntar de än idag på Messias, för de har ingen kunskap om livets väg och vet inte vad sanningens väg är. Hur skulle ni säga att sådana dåraktiga, envisa och okunniga människor kan vinna Guds välsignelse? Hur skulle de kunna se Messias? De motsatte sig Jesus för att de inte kände riktningen för den Helige Andes verk, för att de inte kände sanningens väg som Jesus talade om och dessutom för att de inte förstod Messias. Och eftersom de aldrig hade sett Messias och aldrig hade varit i Messias sällskap gjorde de misstaget att fåfängt klamra sig fast vid namnet Messias samtidigt som de motsatte sig Messias väsen med alla tillgängliga medel. Dessa fariséer var till sitt väsen envisa och arroganta och hörsammade inte sanningen. Principen för deras tro på Gud är: Oavsett hur djup din förkunnelse är, oavsett hur hög din auktoritet är så är du inte Kristus om du inte kallas för Messias. Är det inte absurda och löjliga synpunkter? Jag frågar er igen: Är det inte extremt lätt för er att begå de första fariséernas misstag, med tanke på att ni inte har den ringaste förståelse av Jesus? Kan du urskilja sanningens väg? Kan du uppriktigt garantera att du inte kommer att motsätta dig Kristus? Har du förmåga att följa den Helige Andes verk? Om du inte vet om du kommer att motsätta dig Kristus så säger jag att du redan lever på

---

dödens rand. De som inte kände Messias kunde alla motsätta sig Jesus, avvisa Jesus och baktala honom. Människor som inte förstår Jesus kan alla förneka honom och skymfa honom. Dessutom kan de se Jesu återkomst som Satans bedrägeri och fler människor ska fördöma Jesus som har återvänt till köttet. Blir ni inte rädda av allt det här? Det ni möter ska vara en hädelse av den Helige Ande, ödeläggelse av den Helige Andes ord till kyrkorna och avvisandet av allt som uttrycks av Jesus. Vad kan ni vinna från Jesus om ni är så förvirrade? Hur kan ni förstå Jesu verk när han återvänder till köttet på ett vitt moln, om ni envist vägrar inse era fel? Jag säger följande: Människor som inte accepterar sanningen utan blint väntar på Jesu ankomst på vita moln kommer säkert att häda den Helige Ande och de är den kategori som ska förgöras. Ni vill bara ha Jesu nåd och bara njuta av den lycksaliga himmelska världen men har aldrig hörsammat de ord som Jesus har talat och aldrig tagit emot den sanning som uttrycks av Jesus när han återvänder till köttet. Vad kommer ni att lyfta fram i utbyte mot Jesu återkomst på ett vitt moln? Är det er uppriktighet med vilken ni gång på gång begår synder och sedan bekänner dem, om och om igen? Vad kommer ni att erbjuda som offer till Jesus som återvänder på ett vitt moln? Är det åren av arbete som ni berömmar er av? Vad kommer ni att lyfta fram för att få den Jesus som återvänt att lita på er? Är det er arroganta natur som inte hörsammar någon sanning?

Er lojalitet är bara ord, er kunskap är endast intellektuell och begreppsmässig, ert arbete sker i syfte att vinna himlens välsignelser, så hurdan må er tro då vara? Än idag vägrar ni fortfarande lyssna till varje enskilt ord av sanning. Ni vet inte vad Gud är, ni vet inte vad Kristus är, ni vet inte hur ni ska vörda Jehova, ni vet inte hur ni ska träda in i den Helige Andes verk och ni vet inte hur ni ska skilja mellan verket av Gud själv och människans bedrägerier. Du vet bara att fördöma varje sant ord som uttalas av Gud som inte överensstämmer med dina tankar. Var finns din ödmjukhet? Var finns din lydnad? Var finns din lojalitet? Var finns din önskan att söka sanningen? Var finns din vördnad till Gud? Jag säger er att de som tror på Gud på grund av tecknen säkert är den kategori som ska drabbas av förstörelse. De som är oförmögna att acceptera orden från Jesus som har återvänt till köttet är säkert helvetets avkommor, ärkeängelns ättlingar, den kategori som ska bli föremål för evig förstörelse. Många kanske inte bryr sig om vad jag säger, men jag vill ändå säga till alla så kallade helgon som följer Jesus att när ni med egna ögon ser Jesus stiga ner från himlen på ett vitt moln kommer det att vara det

---

offentliga framträdandet av rättfärdighetens sol. Det kanske ska komma en tid av stark upprymdhet för dig, men då ska du veta att den tid då du bevittnar hur Jesus stiger ner från himlen också är den tid när du går ner till helvetet för att bli straffad. Det kommer att vara slutet på Guds förvaltningsplan och det är då Gud kommer att belöna de goda och straffa de onda. För Guds dom kommer att ha upphört innan människan ser tecken, då sanningens uttryck är allt som finns. De som accepterar sanningen och inte söker tecken och följaktligen har blivit renade ska ha kommit tillbaka inför Guds tron och låtit sig omfamnas av Skaparen. Endast de som framhärdar i tron att "den Jesus som inte rider på ett vitt moln är en falsk Kristus" ska bli föremål för evig bestraffning, för de tror bara på den Jesus som visar tecken men erkänner inte den Jesus som förkunnar allvarlig dom och kungör livets sanna väg. Och därmed kan det bara vara så att Jesus tar itu med dem när han öppet återvänder på ett vitt moln. De är för envisa, för självsäkra, för arroganta. Hur kan sådana vanartade personer belönas av Jesus? Jesu återkomst är en stor frälsning för dem som har förmåga att acceptera sanningen, men för dem som är oförmögna att acceptera sanningen är den ett tecken på fördömelse. Ni ska söka er egen väg och inte häda den Helige Ande och förkasta sanningen. Ni ska inte vara okunniga och arroganta utan sådana som följer den Helige Andes ledning och längtar efter och söker sanningen; endast på det sättet kommer ni att dra nytta. Jag råder er att vandra på Gudstrons väg med omsorg. Dra inga förhastade slutsatser; och var inte heller flyktiga och tanklösa i er tro på Gud. Ni ska veta att de som tror på Gud åtminstone ska vara ödmjuka och vördnadsfulla. De som har hört sanningen och ändå rynkar på näsan åt den är dåraktiga och okunniga. De som har hört sanningen och ändå sorgglöst drar förhastade slutsatser eller fördömer den är överöst med arrogans. Ingen som tror på Jesus är kvalificerad att förbanna eller fördöma andra. Ni ska alla vara personer som är rationella och accepterar sanningen. Kanske tror du, efter att ha hört sanningens väg och läst livets ord, att bara ett av 10 000 av dessa ord stämmer överens med dina övertygelser och Bibeln och då bör du fortsätta söka i det tiotusende ordet av dessa. Jag råder dig ändå att vara ödmjuk, att inte vara för självsäker och inte upphöja dig själv för mycket. Om du har en så ringa vördnad för Gud i ditt hjärta kommer du att vinna större upplysning. Om du ingående granskar och upprepade gånger begrundar dessa ord ska du förstå om de är sanningen eller inte, och om de är liv eller inte. Kanske kommer vissa människor blint att fördöma dessa ord efter bara att ha läst några få meningar och

---

säga: ”Det här är inget annat än någon slags upplysning från den Helige Ande” eller ”Det här är en falsk Kristus som har kommit för att bedra människor”. De som säger sådana saker är förblindade av okunskap! Du förstår för lite av Guds verk och visdom och jag råder dig att börja om från början! Ni får inte blint fördöma de ord som uttalas av Gud på grund av framträdandet av några falska Kristusfigurer i de sista dagarna, och ni får inte bli sådana som hädar den Helige Ande för att ni fruktar bedrägeri. Skulle inte det vara mycket beklagligt? Om du efter omfattande granskning fortfarande tror att dessa ord inte är sanningen, inte är vägen, inte är uttryckta av Gud, ska du slutligen bli straffad och utan välsignelser. Om du inte kan acceptera en sådan sanning som framförs så enkelt och så tydligt, är du då inte olämplig för Guds frälsning? Är du inte någon som inte är lycklig nog att komma tillbaka inför Guds tron? Fundera över det! Var inte obetänksam och impulsiv och behandla inte tron på Gud som en lek. Tänk för ditt slutmåls skull, för dina framtidsutsiktens skull, för ditt livs skull och ta dig själv på allvar. Kan du acceptera dessa ord?

De som är oförenliga med Kristus är garanterat motståndare till Gud

Alla människor vill se Jesu sanna anlete och alla önskar att få vara med honom. Jag tror inte att någon enda broder eller syster skulle säga att han eller hon är ovillig att se eller vara med Jesus. Innan ni har sett Jesus, det vill säga innan ni har sett den inkarnerade Guden, är det troligt att ni har allehanda idéer om till exempel Jesu utseende, hans sätt att tala, hans sätt att leva och så vidare. Men så snart ni har sett honom på riktigt ändras era idéer snabbt. Hur kommer det sig? Vill ni veta det? Samtidigt som det stämmer att människans tänkande inte kan förbises är det ännu mer oacceptabelt för människan att förändra Kristi substans. Ni betraktar Kristus som en odödlig eller en vis man, men ingen betraktar honom som en normal man som besitter gudomlig substans. Därför är många av dem som dag och natt längtar efter att få se Gud i själva verket fiender till Gud och oförenliga med honom. Är inte det ett misstag från människans sida? Ni tror ändå fortfarande att er tro och lojalitet räcker för att göra er värdiga att se Kristi anlete, men jag uppmanar er att rusta er med fler ting som är praktiska! Det beror på att många av dem som förr, nu och i framtiden kommer i kontakt med Kristus har misslyckats eller kommer att misslyckas; de spelar alla fariseernas roll. Vilken är anledningen till ert misslyckande? Det beror just på att det i era föreställningar finns en Gud som är upphöjd och förtjänar beundran. Men sanningen är inte den som människan önskar. Inte bara det att Kristus inte är upphöjd, utan han är ovanligt liten; inte bara det att han är en människa, utan han är en vanlig människa; inte bara det att han inte kan stiga upp till himlen, utan han kan inte röra sig fritt på jorden. Och eftersom det är så behandlar människor honom som de skulle behandla en vanlig människa. De behandlar honom nonchalant när de är tillsammans med honom och talar till honom utan eftertanke, medan de väntar på att den "sanne Kristus" ska komma. Ni betraktar den Kristus som redan har kommit som en vanlig människa och hans ord som en vanlig människas. Av den anledningen har ni inte fått någonting från Kristus, utan har istället fullständigt blottlagt er egen fulhet för ljuset.

Innan du möter Kristus kan du tro att ditt sinnelag har blivit helt förvandlat, att du är en lojal efterföljare till Kristus och att du är den mest värdiga person att ta emot Kristi välsignelser. Också att du, som har färdats på så många vägar, utträttat så mycket arbete och burit fram så mycket frukt säkert blir en som får kronan på slutet. Men det finns en

---

sanning som du kanske inte känner till: Människans fördärvade sinnelag och hennes uppror och motstånd blottläggs när hon ser Kristus och det uppror och motstånd som blottläggs vid detta tillfälle blottläggs mer ovillkorligt och fullständigt än någon annan gång. Det är för att Kristus är Människosonen – en Människoson som besitter en normal mänsklighet – som människan varken hedrar eller respekterar honom. Det är för att Gud lever i köttet som människans upproriskhet förs fram i ljuset så fullständigt och med så levande detaljer. Därför säger jag att Kristi ankomst har grävt fram all upproriskhet hos mänskligheten och återgett mänsklighetens natur med tydlig skärpa. Det kallas att ”locka en tiger nerför berget” eller att ”locka en varg ur dess lya”. Törs du ta dig friheten att säga att du är lojal mot Gud? Törs du ta dig friheten att säga att du visar total lydnad mot Gud? Törs du ta dig friheten att säga att du inte är upprorisk? Somliga kommer att säga: När än Gud placerar mig i en ny miljö underkastar jag mig alltid utan att klaga och dessutom har jag inga föreställningar om Gud. Andra kommer att säga: Vad än Gud ger mig i uppgift gör jag det bästa utifrån min förmåga och är aldrig försumlig. I så fall ställer jag följande fråga till er: Kan ni vara förenliga med Kristus när ni lever jämte honom? Och hur länge kommer ni att vara förenliga med honom? En dag? Två dagar? En timme? Två timmar? Er tro är möjligen lovvärd men ni har inte mycket till orubblighet. När du verkligen lever med Kristus kommer din själv rättfärdighet och självgodhet att blottläggas undan för undan genom dina ord och handlingar, och även dina övermodiga önsknings, din olydiga inställning och ditt missnöje kommer givetvis att avslöjas. Till sist kommer ditt högmod att växa tills du står i strid med Kristus som vatten med eld och då kommer din natur att blottläggas helt. Vid det laget kan dina föreställningar inte längre döljas, dina klagomål kommer också att få ett spontant uttryck och din usla mänsklighet kommer att blottläggas helt. Men även då fortsätter du att förneka ditt eget uppror och tror istället att en Kristus som denna inte är lätt för människan att acceptera, att han är för krävande mot människan och att du bara skulle underkasta dig helt om han vore en vänligare Kristus. Ni anser att det alltid finns ett berättigat skäl till ert uppror och att ni bara gör uppror mot Kristus efter att han har drivit er bortom en viss gräns. Inte en enda gång har ni övervägt att ni har underlåtit att betrakta Kristus som Gud och brustit i er avsikt att lyda honom. Snarare envisas du med att Kristus ska verka i enlighet med dina önsknings, och så snart det händer att han inte gör det tror du att han inte är Gud utan människa. Är det

---

inte många av er som har stridit med honom på det sättet? Vem är det egentligen ni tror på? Och på vilket sätt söker ni?

Ni önskar alltid att få se Kristus, men jag uppmanar er att inte ha så höga tankar om er själva; alla kan se Kristus, men jag säger att ingen är redo att se Kristus. Eftersom människans natur är fylld med ondska, arrogans och uppror kommer din natur, i samma ögonblick som du ser Kristus, att förgöra dig och döma dig till döden. Din förbindelse med en broder (eller en syster) kanske inte visar mycket om dig, men så enkelt är det inte när du förbinder dig med Kristus. När som helst kan dina föreställningar slå rot, din arrogans börja gro och ditt uppror bära fikon. Hur kan du med en sådan mänsklighet vara redo att förbinda dig med Kristus? Är du verkligen förmögen att behandla honom som Gud i varje stund under varje dag? Kommer du på allvar att ha den verklighet där du underkastar dig Gud? Ni tillber den upphöjda Guden i era hjärtan som Jehova samtidigt som ni betraktar den synliga Kristus som en människa. Ert vett är för ringa och er mänsklighet för usel! Ni är inte i stånd att för alltid betrakta Kristus som Gud; bara ibland, när ni får lust, griper ni tag i honom och tillber honom som Gud. Det är därför jag säger att ni inte tror på Gud utan bara är en hop medbrottslingar som strider mot Kristus. Till och med människor som visar andra vänlighet får något tillbaka och ändå har Kristus, som har gjort sådant verk bland er, varken fått människans kärlek eller gottgörelse och underkastelse. Är det inte något hjärtslitande?

Det är möjligt att du under alla dina år av tro på Gud aldrig har förbannat någon eller gjort en ond gärning, men i din förbindelse med Kristus kan du inte tala sanning, handla ärligt eller lyda Kristi ord. I det avseendet säger jag att du är den mest lömska och elaka personen i världen. Kanske är du ovanligt hjärtlig och hängiven mot dina släktingar, vänner, hustru (eller man), söner och döttrar och föräldrar och utnyttjar aldrig andra, men om du inte kan vara förenlig och i harmoni med Kristus skulle jag säga att du fortfarande är ogudaktig och dessutom full av lömska knep, även om du ger allt för att hjälpa din nästa och tar noggrant hand om din far, mor och andra i ditt hushåll. Tro inte att du är förenlig med Kristus bara för att du kommer väl överens med andra eller gör några få goda gärningar. Tror du att din välvilliga avsikt kan lura till sig välsignelserna från himlen? Tror du att din lydnad kan ersättas med att du gör några få goda gärningar? Ingen av er kan acceptera att bli åtgärdad och beskuren, och alla finner

---

ni det svårt att godta Kristi normala mänsklighet, inte desto mindre framhåller ni ständigt er lydnad mot Gud. En sådan tro som er kommer att orsaka en passande vedergällning. Sluta hänge er åt fantasifulla illusioner och en önskan om att få se Kristus, för ni är alldeles för små till mognaden, så små att ni inte ens är värdiga att se honom. I den stund då du är helt renad från ditt uppror och kan vara i harmoni med Kristus kommer Gud naturligtvis att visa sig för dig. Om du går för att se Gud utan att ha genomgått beskärning eller dom ska du garanterat bli en motståndare till Gud och är ämnad för förstörelse. Människan inneboende natur är fientlig mot Gud, för alla människor har blivit föremål för Satans mest grundliga fördärv. Om människan försöker förbinda sig med Gud, mitt i sitt eget fördärv, är det säkert att inget gott kan komma ur det. Hennes handlingar och ord kommer garanterat att hela tiden blottlägga hennes fördärv och i förbindelsen med Gud kommer hennes upproriskhet avslöjas i alla avseenden. Utan att vara medveten om det kommer människan att motsätta sig Kristus, svika Kristus och överge Kristus. När det sker kommer människan att befinna sig i en ännu mer prekär situation och, om det fortsätter, kommer hon att bli föremål för bestraffning.

Vissa kanske tror att det kan vara klokare att hålla Gud på avstånd, om förbindelsen med honom är så farlig. Vad kan sådana människor över huvud taget vinna? Kan de vara lojala mot Gud? Förbindelse med Gud är utan tvekan mycket svårt, men det beror helt och hållet på att människan är fördärvad och inte på att Gud saknar förmåga att förbinda sig med henne. Det bästa för er skulle vara att ägna större möda åt sanningen i att känna sig själv. Varför har ni inte funnit nåd inför Gud? Varför finner han ert sinnelag motbjudande? Varför väcker ert tal hans avsky? Så snart ni har visat en viss lojalitet berömmar ni er själva och kräver en belöning för ett litet bidrag. Ni ser ner på andra när ni har visat en smula lydnad och blir föraktfulla mot Gud efter att utfört en obetydlig uppgift. För att ta emot Gud ber du om pengar, gåvor och komplimanger. Det svider i ditt hjärta när du ger ett mynt eller två; när du ger tio vill du ha välsignelser och bli särbehandlad. En mänsklighet som er är verkligen anstötlig att höra eller tala om. Finns det något lovvärt i era ord och handlingar? De som utför sin plikt och de som inte gör det; de som leder och de som följer; de som tar emot Gud och de som inte gör det; de som skänker och de som inte gör det; de som predikar och de som tar emot ordet och så vidare: alla sådana personer berömmar sig själva. Finner ni inte det skrattretande? I full

---

vetskap om att ni tror på Gud kan ni ändå inte vara förenliga med Gud. I full vetskap om att ni är helt och hållet ovärdiga envisas ni likafullt med att skryta. Känner ni inte att ert vett har försämrats till den grad att ni inte längre har någon självkontroll? Hur kan ni, med ett sådant vett, vara redo att förbinda er med Gud? Är ni inte rädda för er själva i den situationen? Ert sinnelag har redan försämrats till den grad att ni inte kan vara förenliga med Gud. Nu när det är så, är inte er tro skrattretande? Är inte er tro befängd? Hur ska du ta dig an din framtid? Hur ska du välja vilken väg du ska vandra?

Många är kallade men få utvalda

Många på jorden har jag sökt, för att de skall bli mina anhängare. Bland alla dessa anhängare, finns det de som tjänar som präster, de som är ledare, de som utbildar sönerna, de som utgör folket och de som tjänar. Jag delar in dem i dessa olika kategorier utifrån den lojalitet som de visar mig. När alla människor har klassificerats enligt sin sort, det vill säga när naturen hos varje sorts människa har uppenbarats, så ska jag dela in varje människa i sin rätta sort och placera varje sort på lämplig plats, så att jag kan förverkliga mitt syfte vilket är mänsklighetens frälsning. I tur och ordning kallar jag på grupper med dem som jag vill rädda så att de får återvända till mitt hus, sedan tillåter jag att alla dessa människor accepterar mitt verk i de sista dagarna. Samtidigt klassificerar jag människan enligt sort och belönar eller straffar därefter var och en på grundval av hennes gärningar. Dessa är stegen som utgör mitt verk.

Nu bor jag på jorden och lever bland människorna. Alla människor upplever mitt verk och betraktar mina yttranden, och i och med detta skänker jag hela sanningen till alla mina anhängare så att de kan ta emot liv från mig och därmed få den väg som de kan vandra. För jag är Gud, Livgivaren. Under alla år av mitt verk har människan fått mycket och gett upp mycket, men jag kan fortfarande fastslå att människan inte tror på mig fullt ut. Det beror på att människan endast erkänner att jag är Gud med sina läppar samtidigt som hon inte håller med om sanningen jag yttrar och, än mindre, utövar den sanning som jag kräver av dem. Detta betyder att människan endast erkänner Guds existens, men inte sanningens, att människan endast erkänner Guds existens, men inte livets, att människan endast erkänner Guds namn, men inte hans substans. På grund av sin iver har människan blivit motbjudande för mig. Människan använder endast ord som är behagliga att höra för att lura mig, och ingen tillber mig med ett rent hjärta. Ert tal innehåller ormens frestelse; det är extremt arrogant, en ren proklamation av ärkeängeln. Dessutom är era gärningar trasiga och splittrade i en skamlig utsträckning, era omåttliga begär och giriga avsikter är kränkande att höra. Ni har alla förvandlats till malar i mitt hus, ting som ska förkastas med avsky. Ty ingen av er älskar sanningen, utan ni är snarare människor som önskar välsignelser, vill stiga upp till himlen och vill se den storslagna visionen av Kristus när han utövar sin makt på jorden. Men har ni någon gång tänkt på hur några som ni, som är så djupt fördärvade och som inte alls vet vad Gud är, skulle kunna vara värdiga att följa Gud? Hur skulle ni kunna få komma till

---

himlen? Hur skulle ni kunna vara värda att få se storheten, som saknar motstycke i all sin prakt? Era munnar är fyllda av svekfulla och smutsiga ord, av förräderi och arrogans. Jag har aldrig hört er tala uppriktiga ord till mig, inga heliga ord, inga ord av underkastelse efter att ni har upplevt mitt ord. Hur blir då er tro i slutändan? Era hjärtan är fyllda av begär och rikedom, era sinnen av materiella ting. Varje dag funderar ni på hur ni kan få något från mig, hur mycket rikedom och hur mycket materiella ting ni har fått från mig. Varje dag förväntar ni er att allt fler välsignelser skall regna över er, så att ni kan njuta ännu mer och ännu intensivare av de saker som får avnjutas. Det är inte jag som finns i era tankar i varje ögonblick, och inte heller sanningen som kommer från mig, utan snarare er make (fru), söner, döttrar eller vad ni äter och har på er, eller hur er njutning kan bli ännu starkare och bättre. Även när ni äter er proppmätta, är ni inte något mer än ett lik? Även när ni pryder ert yttre på ett praktfullt sätt, är ni inte fortfarande ett vandrande lik som saknar liv? Ni sliter för er mages skull tills ert hår skiftar i grått, men inte någon av er offrar ett enda hårstrå för mitt verk. Ni är ständigt i farten, anstränger er kropp och plågar er hjärna för ert köts skull, och för era söner och döttrar, men inte någon av er visar något intresse för min vilja. Var är det ni fortfarande hoppas få av mig?

När jag utför mitt verk, skyndar jag aldrig. Oavsett hur människan följer mig, utför jag mitt verk i enlighet med varje steg, i enlighet med min plan. Hur mycket ni än skulle göra uppror mot mig, avbryter jag därför inte mitt verk och jag fortsätter att säga de ord som jag vill säga. Till mitt hus kallar jag alla de som jag har förutbestämt för att de ska bli en publik för mitt ord, och sedan placerar jag alla som lyder och längtar efter mitt ord inför min tron. De som vänder ryggen åt mitt ord, de som misslyckas med att lyda och underkasta sig mig, och de som öppet trotsar mig, ska alla kastas åt sidan för att invänta sitt slutgiltiga straff. Alla människor lever mitt i fördärvet och under den ondes hand, så det är inte många av dem som följer mig som faktiskt längtar efter sanningen. Det vill säga, de flesta tillber inte mig med ett sant hjärta eller med sanningen, utan de försöker snarare att vinna min tillit genom fördärv, uppror eller bedrägliga sätt. Det är av denna anledning som jag säger ”Många är kallade, men få är utvalda”. Alla de som är kallade är djupt fördärvade och de lever alla i samma tidsålder, men de som är utvalda är endast den grupp som tror på och som erkänner sanningen, och som utövar sanningen. Dessa människor utgör endast en mycket liten del av helheten och från dessa människor ska

---

jag få än större ära. Utifrån dessa ord, vet ni om ni är bland de utvalda? Hur kommer ert slut att se ut?

Jag har redan sagt att de som följer mig är många men de som älskar mig med ett rent hjärta är få. Vissa säger kanske, "Skulle jag ha betalt ett så högt pris om jag inte älskade dig? Skulle jag ha följt efter ända hit om jag inte älskade dig?" Säkert har du många skäl och din kärlek är säkert mycket stor, men vad är kärnan i din kärlek till mig? "Kärlek", som det kallas, hänvisar till en känsla som är ren och fläckfri, där du använder ditt hjärta för att älska, känna och vara omtänksam. I kärlek finns inga villkor, inga hinder och inga avstånd. I kärlek finns ingen misstanke, inget bedrägeri och ingen listighet. I kärlek finns inga affärssuppgörelser och inget orent. Om du älskar, kommer du inte att bedra, klaga, förråda, göra uppror, kräva något eller försöka få något eller en viss summa. Om du älskar kommer du gärna att offra dig och uthärda svårigheter, och du kommer att bli förenlig med mig. Du kommer att ge upp ditt allt för mig, ge upp din familj, din framtid, din ungdom och ditt äktenskap. Annars skulle din kärlek inte alls vara kärlek, utan snarare svek och förräderi! Vilken slags kärlek har du? Är det sann kärlek? Eller falsk? Hur mycket har du avstått från? Hur mycket har du offrat? Hur mycket kärlek har jag fått från dig? Vet du det? Era hjärtan är fyllda av ondska, svek och bedrägeri, och eftersom det är så, hur mycket orenheter finns det i er kärlek? Ni tror att ni redan har gett upp tillräckligt för mig, ni tror att er kärlek till mig redan är tillräcklig. Men varför för då era ord och handlingar alltid med sig uppror och bedrägeri? Ni följer mig, men erkänner inte mitt ord. Betraktas detta som kärlek? Ni följer mig, men stöter ändå bort mig. Betraktas detta som kärlek? Ni följer mig, men är misstrogna mot mig. Betraktas detta som kärlek? Ni följer mig, men kan inte acceptera min existens. Betraktas detta som kärlek? Ni följer mig, men behandlar mig inte som det anstår den jag är och ni gör hela tiden saker svåra för mig. Betraktas detta som kärlek? Ni följer mig, men försöker ändå lura mig och bedra mig i alla frågor. Betraktas detta som kärlek? Ni tjänar mig, men ni fruktar mig inte. Betraktas detta som kärlek? Ni motsätter er mig i alla avseenden och alla angelägenheter. Betraktas allt detta som kärlek? Ni har offrat mycket, det är sant, men ni har ändå aldrig utövat det jag kräver av er. Kan detta betraktas som kärlek? Noggrann beräkning visar att det inte finns den minsta antydning av kärlek till mig inom er. Efter så många års arbete, och alla de ord som jag har tillhandahållit, hur mycket har ni egentligen vunnit? Förtjänar inte detta en noggrann

---

tillbakablick? Jag förmanar er: De jag kallar till mig är inte de som aldrig har blivit fördärvade, utan de jag väljer är de som verkligen älskar mig. Därför bör ni vara vaksamma med era ord och handlingar och rannsaka era avsikter och tankar så att de inte går över gränsen. Under denna de sista dagarnas tid, gör ert yttersta för att frambära er kärlek inför mig, annars kommer min vrede aldrig att lämna er!

Du bör söka vägen mot förenlighet med Kristus

Jag har verkat mycket bland människor och de ord jag har uttalat under den tiden har varit många. Dessa ord är till för människans frälsning och uttryckta för att människan skulle bli förenlig med mig. Ändå har jag bara vunnit ett fåtal personer på jorden som är förenliga med mig och därför säger jag att människan inte sätter värde på mina ord, för människan är inte förenlig med mig. Mitt arbete är därför inte bara till för att människan ska kunna tillbe mig utan viktigare än så, för att människan ska vara förenlig med mig. Människor som har blivit fördärvade lever alla med Satans snara, de lever i köttet, lever med själviska begär och inte en enda av dem är förenlig med mig. Det finns de som säger att de är förenliga med mig men alla tillber de vaga avgudar. Trots att de tillstår att mitt namn är heligt följer de en stig som leder bort från mig och deras tal är fyllt av arrogans och självsäkerhet, för i grund och botten är de alla emot mig och oförenliga med mig. Varje dag söker de spår av mig i Bibeln och slår på måfå upp ”lämpliga” avsnitt som de läser i det oändliga och reciterar som skrifter. De vet inte hur de ska vara förenliga med mig, vet inte vad det innebär att vara fiende till mig utan läser bara heliga texter blint. De avgränsar en vag Gud i Bibeln som de aldrig har sett och är oförmögna att se och sedan tar fram och betraktar när de är lediga. De tror endast på min existens inom ramen för Bibeln. För dem är jag lika med Bibeln, utan Bibeln finns jag inte och utan mig finns ingen Bibel. De fäster inget avseende vid min existens eller mina handlingar, utan ägnar istället extrem och särskild uppmärksamhet åt vartenda ord i skriften, och många av dem tror till och med att jag inte skulle göra något jag vill göra utan att det förutsägs i skriften. De lägger för stor vikt vid skriften. Det kan sägas att de betraktar ord och uttryck som alltför viktiga, till den grad att de använder verser ur Bibeln för att mäta varje ord jag säger och för att döma mig. Det de söker är inte vägen till förenlighet med mig eller vägen till förenlighet med sanningen, utan vägen till förenlighet med Bibelns ord, och de tror att allt, utan undantag, som inte överensstämmer med Bibeln inte är mitt verk. Är inte sådana människor fariseernas plikttrogna ättlingar? De judiska fariseerna använde Mose lag till att döma Jesus. De sökte inte att förenlighet med Jesus på den tiden, utan följde ihärdigt lagen till punkt och pricka, till den grad att de slutligen spikade upp den oskyldige Jesus på ett kors efter att ha anklagat honom för att inte följa lagen i Gamla testamentet och inte vara Messias. Vad var deras innersta väsen? Var det inte att de inte sökte vägen till förenlighet med

---

sanningen? De var helt upptagna av vartenda ord i Skriften, samtidigt som de inte fäste något avseende vid min vilja och vid stegen och metoderna i mitt verk. De var inte människor som sökte sanningen, utan människor som rigida höll fast vid ord. De var inte människor som trodde på Gud, utan människor som trodde på Bibeln. De var helt enkelt Bibelns vakthundar. För att värna om Bibelns intressen, bevara Bibelns värdighet och försvara Bibelns rykte gick de så långt att de spikade upp den barmhärtige Jesus på korset. Det gjorde de enbart i syfte att försvara Bibeln och i syfte att bevara ställningen för varje enskilt ord i Bibeln i människors hjärtan. Så de föredrog att ge upp sin framtid och syndoffret för att döma Jesus, som inte rättade sig efter skriftens dogmer, till döden. Var de inte lakejer åt vartenda ord i skriften?

Och hur är det med människor idag? Kristus har kommit för att offentliggöra sanningen, och ändå skulle de hellre driva bort honom från människor för att vinna inträde i himlen och få nåd. De skulle hellre förneka sanningens ankomst helt för att skydda Bibelns intressen och spika fast den Kristus som åter blivit kött på korset igen för att säkra Bibelns eviga existens. Hur kan människan ta emot min frälsning när hennes hjärta är så ont och hennes natur är så antagonistisk mot mig? Jag lever bland människor, men människan känner inte till min existens. När jag låter mitt ljus skina över människan fortsätter hon ändå att vara ovetande om min existens. När jag släpper lös min vrede över människan förnekar hon ännu mer nitiskt min existens. Människan söker efter förenlighet med ord, med Bibeln, men inte en enda individ kommer till mig för att söka vägen till förenlighet med sanningen. Människan blickar upp mot mig i himlen och engagerar sig särskilt i min existens i himlen, men ingen bryr sig om mig i köttet, för jag som lever bland människor är rätt och slätt betydelselös. De som endast söker förenlighet med orden i Bibeln och förenlighet med en vag Gud är en erbarmlig syn för mig. Det beror på att det de tillber är döda ord och en Gud som kan ge dem oräkneliga skatter. Det de tillber är en Gud som är helt i människans makt och som inte existerar. Vad kan då sådana människor vinna från mig? Människan är helt enkelt föroansenlig för ord. De som är emot mig, som ställer gränslösa krav på mig, som inte älskar sanningen, som är rebelliska mot mig – hur kan de vara förenliga med mig?

De som är emot mig är de som inte är förenliga med mig. Det är även de som inte älskar sanningen, och de som gör uppror mot mig är ännu mer emot mig och oförenliga med mig. Alla de som inte är förenliga med mig lämnar jag i den ondes händer. Jag

---

överlåter dem till den ondes fördärv, ger dem fria tyglar att avslöja sin fördärvlighet och lämnar slutligen över dem till den onde för att förtäras. Jag bryr mig inte om hur många människor som tillber mig, vilket innebär att jag inte bryr mig om hur många människor som tror på mig. Det enda som intresserar mig är hur många människor som är förenliga med mig. Det beror på att alla de som inte är förenliga med mig är elaka personer som förråder mig. De är mina fiender och jag kommer inte att "förvara" mina fiender i min boning. De som är förenliga med mig ska för alltid tjäna mig i mitt hem och de som ingår fiendskap med mig ska för alltid drabbas av min bestraffning. De som bara bryr sig om Bibelns ord, som är ointresserade av sanningen eller av att söka mina steg – de är emot mig, för de begränsar mig i enlighet med Bibeln och inskränker mig till Bibeln och är således ytterst hädiska mot mig. Hur kan sådana människor komma inför mig? De fäster inget avseende vid mina gärningar, min vilja eller sanningen, utan är istället besatta av ord, ord som dödar. Hur kan sådana människor vara förenliga med mig?

Jag har uttalat så många ord och även gett uttryck för min vilja och mitt sinne, ändå är människor fortfarande oförmögna att känna mig och tro på mig. Eller man kan säga att de fortfarande är oförmögna att lyda mig. De som lever i Bibeln, de som lever mitt i lagen, de som lever på korset, de som lever enligt dogmen, de som lever mitt i det verk jag uträttar idag – vilka av dem är förenliga med mig? Ni tänker bara på att få välsignelser och belöningar och har aldrig ägnat en tanke åt hur ni ska vara förenliga med mig eller hur ni ska hindra er själva från att hamna i fiendskap med mig. Jag är så besviken på er, för jag har gett er så mycket, ändå har jag fått så lite tillbaka. Ert bedrägeri, er arrogans, ert begär, era extravaganta önskningar, ert förräderi, er olydnad – kan jag undgå att lägga märke till något av det? Ni är slarviga gentemot mig, ni bedrar mig, ni förolämpar mig, ni försöker påverka mig, ni kräver av mig och utpressar mig på offer – hur skulle sådan ondska kunna undgå mitt straff? Era onda handlingar är beviset på er fiendskap mot mig och bevis på att er oförenlighet med mig. Ni tror alla att ni är förenliga med mig, men om det vore så, för vem gäller i så fall sådana oemotsägbara bevis? Ni tror att ni är ytterst seriösa och lojala mot mig. Ni tror att ni är så godhjärtade, så medlidsamma och har varit mig såhängivna. Ni tror att ni har gjort tillräckligt för mig. Men har ni någonsin jämfört dessa föreställningar med ert eget beteende? Jag menar att ni är väldigt arroganta, väldigt giriga och väldigt likgiltiga. De knep ni

---

använder för att lura mig är väldigt smarta och ni har väldigt många föraktliga avsikter och föraktliga metoder. Er lojalitet är för ynkelig, er uppriktighet för usel och ert samvete är ännu skralare. Ni har alltför mycket illvilja i era hjärtan och ingen slipper undan er ondska, inte ens jag. Ni stänger mig ute på grund av era barn eller er man eller er självbevarelsedrift. Istället för att bry er om mig, bryr ni er om er familj, era barn, er status, er framtid och er egen njutning. När har ni någonsin tänkt på mig när ni har talat eller agerat? När det är kallt ute går era tankar till era barn, er man, er fru eller era föräldrar. När det är varmt ute har jag inte heller någon plats i era tankar. När du uträttar dina plikter tänker du på dina egna intressen, din egen personliga säkerhet, medlemmarna i din familj. Vad har du någonsin gjort som har varit för mig? När har du någonsin tänkt på mig? När har du någonsin ägnat dig helhjärtat åt mig och mitt verk? Var finns beviset på din förenlighet med mig? Var syns i verkligheten din lojalitet mot mig? Var syns i verkligheten din lydnad mot mig? När har dina avsikter inte varit att få mina välsignelser? Ni bedrar och vilseleder mig, ni leker med sanningen och döljer förekomsten av sanningen och bedrar sanningens kärna. Ni intar en sådan fientlig ställning till mig, så vad väntar er i framtiden? Ni söker endast förenlighet med en vag Gud och söker endast en vag tro, men ni är inte förenliga med Kristus. Kommer inte er ondska att möta samma vedergällning som de illvilliga förtjänar? När det sker kommer ni att inse att ingen som är oförenlig med Kristus kan undkomma vredens dag och ni kommer att upptäcka vilken slags vedergällning som åsamkas dem som är fiender till Kristus. När den dagen kommer skall alla era drömmar om att bli välsignade för er tro på Gud, och om att beviljas inträde i himlen, krossas. Men så är det inte för de som är förenliga med Kristus. Trots att de har förlorat så mycket, trots att de har lidit svåra umbäranden kommer de att få hela det arv som jag ska efterlämna till mänskligheten. Slutligen kommer ni att förstå att endast jag är den rättfärdige Guden och att endast jag har förmåga att föra mänskligheten till hennes underbara slutmål.

Är du en sann Gudstroende?

Kanske har din resa i tron på Gud varat i mer än ett eller två år, och kanske har du i ditt liv under de åren fått utstå stora vedermödor, eller så har du kanske inte utsatts för några vedermödor utan istället fått ta emot stor nåd. Det kan också vara så att du inte har upplevt vare sig vedermödor eller nåd, utan istället har levt ett högst vanligt liv. Oavsett vilket är du fortfarande Guds efterföljare, så låt oss dela gemenskap om ämnet att följa honom. Dock måste jag påminna alla som läser de här orden att Guds ord är riktat till alla som erkänner Gud och alla som följer Gud, inte till alla människor överlag inklusive dem som inte erkänner Gud. Om du tror att Gud talar till allmänheten, till alla människor i världen, så kommer Guds ord inte att ha någon verkan på dig. Så du bör hålla alla ord tätt intill ditt hjärta, och inte placera dig utanför deras räckvidd. I vilket fall som helst låt oss tala om det som händer i vårt eget hus.

Ni borde nu alla förstå den sanna innebörden av att tro på Gud. Den innebörd av tro på Gud som jag förut talade om har att göra med ert positiva inträde. Så blir inte fallet idag. Idag skulle jag vilja analysera själva det väsentliga i er tro på Gud. Naturligtvis blir det då en vägledning ur negativ synvinkel; om jag inte gör på det sättet får ni aldrig vetskap om er sanna skepnad, och kommer för alltid att skryta om er fromhet och trofasthet. Med andra ord, om jag inte gräver upp den fulhet som finns djupt inne i era hjärtan, så kommer ni var och en att sätta en krona på huvudet och ge er själva all ära. Er högmodiga och arroganta natur driver er att förråda ert eget samvete, att göra uppror mot och motstå Kristus, och avslöja er fulhet, så att era avsikter, föreställningar, överdrivna begär och lystnadsfulla blickar kommer fram i ljuset. Och ändå fortsätter ni påstå att ni kommer att hänge ert liv åt Kristi verk, och ni upprepar om och om igen de sanningar som Kristus uttalade för länge sedan. Detta är er "tro". Detta är er "tro utan orenhet". Jag har hela tiden tillämpat en mycket sträng norm för människan. Om din lojalitet åtföljs av avsikter och villkor, då skulle jag hellre vara utan din så kallade lojalitet, för jag avskyr dem som bedrar mig genom sina avsikter och pressar mig med villkor. Jag vill bara att människan skall vara fullständigt lojal mot mig, och jag vill att hon skall göra allt för trons skull och för att bevisa ett enda ord: tro. Jag föraktar när ni använder sötsliskiga ord för att glädja mig. För jag behandlar alltid er med fullständig uppriktighet, och därför önskar jag att ni också handlar gentemot mig med en sann tro. När det gäller tro är det många som tror att de följer Gud därför att de

---

har tro, annars skulle de inte kunna uthärda ett sådant lidande. Då frågar jag dig detta: Hur kommer det sig att du aldrig vördar Gud trots att du tror att han finns? Varför fruktar du inte Gud i ditt hjärta om du tror att han finns? Du godtar att Kristus är Guds inkarnation, så varför hyser du då ett sådant förakt mot honom? Varför agerar du så vanvördigt mot honom? Varför dömer du honom öppet? Varför spionerar du alltid på hans rörelser? Varför underkastar du dig inte hans ordning? Varför handlar du inte efter hans ord? Varför pressar och rånar du honom på hans gåvor? Varför talar du i Kristi ställe? Varför dömer du över om hans verk och hans ord är korrekta eller inte? Varför törs du häda mot honom bakom hans rygg? Är det de här sakerna och andra som utgör er tro?

Varje del av ert tal och beteende avslöjar de inslag av icke-tro på Kristus som ni bär inuti er. Era motiv och mål för vad ni gör är präglade av otro; till och med den innebörd som utstrålas i er blick är befläckad av sådana inslag. Med andra ord bär alltså var och en av er, varje minut av dagen, med sig inslag av otro. Det innebär att ni i varje ögonblick löper risk att förråda Kristus, för det blod som rinner genom era kroppar är genomsyrat av brist på tro på Gud inkarnerad. Därför säger jag att de fotspår ni lämnar efter er på vägen i tro på Gud inte är så märkvärdiga. Er resa längs vägen i tro på Gud saknar en stadig grund, och istället gör ni det bara mekaniskt. Ni är alltid skeptiska till Kristi ord och kan inte genast omsätta det i praktiken. Det är därför ni inte tror på Kristus, och att ni alltid har föreställningar om honom är en annan anledning till att ni inte tror på Kristus. Att alltid förbli skeptisk till Kristi verk, låta Kristi ord talas för döva öron, ha en åsikt om vad det nu är för verk som utförs av Kristus och inte kunna förstå det ordentligt, att ha svårt att lägga undan föreställningar oavsett vilken förklaring man får, och så vidare; allt detta är inslag av otro som blandas runt i era hjärtan. Fastän ni följer Kristi verk och aldrig halkar efter, så finns det för mycket uppror som blandas runt i era hjärtan. Detta uppror är en orenhet i er tro på Gud. Kanske håller ni inte med, men om du inte kan känna igen dina egna avsikter här, så blir det säkerligen du som går under. För Gud fullkomnar bara dem som har en sann tro på honom, inte dem som är skeptiska till honom, och minst av allt dem som motvilligt följer honom trots att de aldrig har trott på att han är Gud.

En del människor gläder sig inte över sanningen, än mindre över domen. Istället gläder de sig över makt och rikedom; sådana människor kallas maktsökare. De söker

---

bara efter de samfund i världen som har inflytande och de söker bara efter pastorer och lärare som kommer från seminarier. Fastän de har godtagit sanningens väg, förblir de skeptiska och kan inte hänge sig helt och hållet. De talar om att spendera för Gud, men deras blickar är inriktade på de stora pastorerna och lärarna, och Kristus viftas åt sidan. Deras hjärtan är fyllda med berömmelse, förmögenhet och ära. De tror inte alls att en så ynklig man har förmågan att erövra så många, att någon så obetydlig har förmågan att fullkomna människor. De tror inte alls att de där obetydliga människorna i dammet och på sophögarna är det folk som Gud valt ut. De tror att om sådana människor var föremål för Guds frälsning, så skulle himmel och jord vändas upp och ner och alla människor skulle skratta sig fördärvade. De tror att om Gud valde så obetydliga personer att bli fullkomnade, så skulle de där andra, stora männen bli Gud själv. Deras perspektiv är befläckade av otro, och mycket värre än otro: de är befängda odjur. För de värdesätter enbart ställning, prestige och makt; det de håller högt är stora grupper och samfund. De bryr sig över huvud taget inte om dem som leds av Kristus; de är helt enkelt förrädare som har vänt ryggen mot Kristus, mot sanningen och mot livet.

Det du beundrar är inte Kristi ödmjukhet, utan de där högt uppsatta falska herdarna. Du älskar inte Kristi ljuvlighet eller vishet, utan de där lättsinniga som ansluter sig till den tarvliga världen. Du skrattar åt Kristi smärta när han inte har någonstans att vila sitt huvud, men beundrar dessa döda kroppar som grabbar åt sig gåvor och lever i utsvävningar. Du är inte villig att lida vid Kristi sida, men går glatt rätt in i famnen på dessa lättsinniga antikrister fastän de inte förser dig med mer än kött, bokstav och kontroll. Till och med nu vänds ditt hjärta till dem, till deras rykte, till deras status och till deras inflytande. Och ändå fortsätter du att ha inställningen att du finner Kristi verk svårt att svälja och att du vägrar godta det. Det är därför jag säger att du saknar tron att erkänna Kristus. Anledningen till att du har följt honom till denna dag är bara att du inte hade något annat val. I ditt hjärta tornar för alltid en rad ståtliga bilder upp sig; du kan inte glömma alla deras ord och gärningar, inte deras inflytelserika ord och händer. I ditt hjärta är de för alltid högstående och för alltid hjältar. Men så är det inte med Kristus idag. Han är för alltid obetydlig i ditt hjärta och för alltid ovärdig att vördas. För han är alltför vanlig, har alltför lite inflytande, och är allt annat än upphöjd.

I vilket fall som helst säger jag att alla de som inte värdesätter sanningen är icke-troende och förrädare mot sanningen. Sådana människor ska aldrig få Kristi

---

godkännande. Har du nu lagt märke till hur mycket otro som finns inom dig? Och hur mycket förräderi mot Kristus? Jag ger dig då den här uppmaningen: Eftersom du har valt sanningens väg, så bör du hänge dig helhjärtat; var inte tvehågsen eller halvhjärtad. Du borde veta att Gud inte tillhör världen eller någon enskild person, utan alla dem som verkligen tror på honom, alla dem som tillber honom, och alla dem som är hängivna och trogna mot honom.

För närvarande finns det fortfarande mycket otro kvar inom er. Försök att se omsorgsfullt inom er, så hittar ni säkerligen svaret. När du finner det verkliga svaret, då kommer du att medge att du inte tror på Gud, utan snarare en som vilseleder, hädar och förräder honom – en som är illojal mot honom. Då kommer du att inse att Kristus inte är en människa utan Gud. När den dagen kommer skall du vörda, frukta och i sanning älska Kristus. Just nu är er tro bara trettio procent av era hjärtan, medan sjuttio procent innehas av tvivel. Varje gärning som görs och varje mening som uttalas av Kristus kan få er att bilda er föreställningar och åsikter om honom. Dessa föreställningar och åsikter kommer från er fullständiga otro på honom. Ni beundrar och fruktar bara den osedde Gud i himlen och har ingen aktning för den levande Kristus på jorden. Är detta inte också er otro? Ni längtar endast efter den Gud som utförde sitt verk i det förgångna, men bemöter inte Kristus av idag. Sådan är alltid den ”tro” som blandas runt i era hjärtan som inte tror på Kristus av idag. Jag underskattar er inte, för det finns för mycket otro inom er, för mycket av er som är orent och måste granskas noga. Dessa orenheter är ett tecken på att ni inte har någon tro alls; de är ett kännetecken på ert avståndstagande från Kristus och märker ut er som förrädare av Kristus. De är en slöja som döljer er kunskap om Kristus, en spärr för att ni ska kunna vinnas av Kristus, ett hinder mot att ni ska kunna bli förenliga med Kristus, och ett bevis på att Kristus inte godtar er. Nu är det dags att rannsaka alla delar av era liv! Om ni gör det blir det till nytta på alla tänkbara sätt!

Kristus utför domens verk med sanningen

De sista dagarnas verk innebär att separera allting utifrån sitt slag, att fullfölja Guds förvaltningsplan, för tiden är nära och Guds dag har kommit. Gud för alla som har trätt in i hans rike, det vill säga alla de som har varit lojala mot honom till slutet, in i Guds egen tidsålder. Men fram tills dess att Guds egen tidsålder kommer är det verk som Gud ska utföra inte att iaktta människans gärningar eller att undersöka människans liv utan att döma hennes upproriskhet, för Gud ska rena alla dem som kommer inför hans tron. Alla de som har följt Guds fotsteg fram till idag är de som har kommit inför Guds tron, och därför blir varje enskild individ som accepterar Guds verk i dess slutliga skede föremål för Guds rening. Med andra ord: alla som accepterar Guds verk i dess slutliga skede blir föremål för Guds dom.

”Domen” i de ord som talades tidigare – domen ska börja vid Guds hus – syftar på den dom som Gud fäller idag över dem som kommer inför hans tron de sista dagarna. Kanske finns det de som tror på sådana övernaturliga fantasier som att Gud, när de sista dagarna har kommit, ska ställa upp ett stort bord i himlen, på vilket en vit duk kommer att läggas ut och att han sedan, sittande på en väldig tron med alla människor knäböjande på marken, ska blotta synderna hos var och en och därigenom avgöra om de ska stiga upp till himlen eller ska skickas ner till sjön av eld och svavel. Oavsett människans fantasier kan substansen av Guds verk inte förändras. Människans fantasier är inte annat än tankekonstruktioner som kommer från människans hjärna, sammanfattade och hopfogade av sådant som hon har sett och hört. Därför säger jag, att oavsett hur lysande de föreställda bilderna är, är de inte annat än en teckning och kan inte ersätta planen för Guds verk. Människan har trots allt blivit fördärvad av Satan, så hur kan hon då förstå Guds tankar? Människan föreställer sig att domens verk av Gud är särskilt fantastiskt. Hon tror att domens verk måste vara av kolossala mått och obegripligt för dödliga, eftersom det är Gud själv som utför det, och det måste genljuda i himlen och skaka jorden. Hur skulle det annars kunna vara domens verk av Gud? Hon tror att Gud måste vara särskilt imponerande och majestätisk då han verkar, eftersom detta är domens verk, och de som blir dömda måste ligga på knä och storgråta och tigga om nåd. Sådana scener måste verkligen vara spektakulära och djupt gripande ... Alla föreställer sig att Guds doms verk ska vara mirakulöst. Men vet du att Gud påbörjade domens verk bland människorna för länge sedan och att du förblivit försjunken i dvala?

Att det är dags för Gud att förnya himmel och jord redan vid den tidpunkt då du tror att domens verk av Gud tar sin officiella början? Vid den tidpunkten kanske du precis har förstått livets mening, men det obarmhärtiga verket med Guds bestraffning ska föra dig, fortfarande djupt sovande, in i helvetet. Först då ska du inse med ens att domens verk av Gud redan är fullbordat.

Låt oss inte kasta bort värdefull tid och låt oss inte tala mer om dessa motbjudande och avskyvärda ämnen. Låt oss istället tala om vad domen består av. När det gäller ordet "dom" kommer du att tänka på de ord som Jehova talade överallt och de tillrättavisande ord som Jesus sade till fariséerna. Hur stränga de än är, utgör de orden inte Guds dom över människan, endast ord som Gud har talat i olika sammanhang, det vill säga olika miljöer. De orden skiljer sig från de ord som Kristus talar när han dömer människan de sista dagarna. Under de sista dagarna använder Kristus många olika sanningar för att undervisa människan, blotta människans väsen och dissekera hennes ord och gärningar. De orden inkluderar olika sanningar såsom människans plikt, hur människan ska lyda Gud, hur människan ska vara lojal mot Gud, hur människan bör leva ut den vanliga mänskligheten, liksom Guds visdom och sinnelag och så vidare. Alla de orden är riktade mot människans väsen och hennes fördärvade sinnelag. I synnerhet talas de ord som blottar hur människan avvisar Gud om hur människan är ett förkroppsligande av Satan och en fientlig kraft mot Gud. När Gud tar sig an domens verk klarlägger han inte bara människans natur med ett fåtal ord, utan han blottar, åtgärdar och beskär den under en längre tid. Sådana metoder för blottläggande, åtgärd och beskärning kan inte ersättas med vanliga ord, utan med den sanning som människan inte alls besitter. Endast den sortens metoder kan kallas dom, endast genom dom av det slaget kan människan kuvas och grundligt övertygas att underkasta sig under Gud och dessutom vinna sann kunskap om Gud. Vad domens verk ger upphov till är människans förståelse av Guds sanna ansikte och sanningen om sin egen upproriskhet. Domens verk låter människan vinna stor förståelse av Guds vilja, syftet med Guds verk och de hemligheter som är obegripliga för henne. Det låter också människan känna igen och bli medveten om sitt eget fördärvade inre väsen och rötterna till detta fördärv och även upptäcka människans uselhet. Domens verk ger upphov till alla dessa effekter, för substansen i detta verk är i själva verket arbetet med att öppna upp Guds sanning, väg och liv för alla dem som tror på honom. Detta arbete är domens

---

verk som utförs av Gud. Om du inte betraktar dessa sanningar som viktiga utan ständigt tänker på att undvika dem eller hitta en ny väg ut, vid sidan av dem, då säger jag att du är en bedrövlig syndare. Om du tror på Gud men varken söker sanningen eller Guds vilja och inte heller älskar den väg som för dig närmare Gud, då säger jag att du är en som vill försöka undvika domen och att du är en marionett och förrädare som flyr från den stora vita tronen. Gud kommer inte att skona några av de upproriska som undviker hans blick. Sådana människor ska få ett ännu strängare straff. De som kommer inför Gud för att bli dömda och dessutom har blivit renade ska leva för alltid i Guds rike. Detta är givetvis något som hör framtiden till.

Domens verk är Guds eget verk, så det bör naturligtvis utföras av Gud själv; det kan inte utföras av människan i hans ställe. Eftersom domen är erövrandet av människosläktet med hjälp av sanningen, är det utan tvekan så att Gud fortfarande framträder som den inkarnerade avbilden för att utföra sitt verk bland människor. Det innebär att Kristus i de sista dagarna ska använda sanningen till att undervisa människor runt om på jorden och göra alla sanningar kända för dem. Det är domens verk av Gud. Många känner en oro inför den andra inkarnationen av Gud, för människan har svårt att tro att Gud skulle bli kött för att utföra domens verk. Jag måste ändå berätta för er att Guds verk ofta vida överskrider människans förväntningar och är svårt att acceptera för människans sinnen. För människor är endast maskar på jorden, medan Gud är den Allrahögste som uppfyller universum. Människans sinne är likt ett hål med stinkande vatten som bara ger upphov till maskar, medan varje stadium av verket som styrs av Guds tankar är ett destillat av Guds visdom. Människan vill ständigt strida med Gud, om vilket jag säger att det är självklart vem som kommer att lida en förlust i slutändan. Jag uppmanar er alla att inte betrakta er själva som värda mer än guld. Om andra kan acceptera Guds dom, varför kan då inte du göra det? Hur mycket högre står du än andra? Om andra kan böja sina huvuden inför sanningen, varför kan inte du också göra det? Guds verk har en inneboende drivkraft som inte går att hejda. Han kommer inte att upprepa domens verk än en gång enbart på grund av den "insats" du har gjort, och du kommer att bli överväldigad av ånger över att du låtit en sådan bra möjlighet gå dig förbi. Om du inte tror på mina ord, vänta då bara tills den stora vita tronen i skyn faller dom över dig! Du måste känna till att alla israeliter försmådde och förnekade Jesus, och ändå fortsätter faktumet med Jesu försoning av mänskligheten att

---

spridas till universums gräns. Är inte detta en verklighet som Gud skapade för länge sedan? Om du fortfarande väntar på att Jesus ska ta dig upp till himlen, då säger jag att du är en trotsig bit dött trä.^[a] Jesus kommer inte att erkänna en falsk troende som du, som är illojal mot sanningen och endast söker välsignelser. Tvärtom kommer han, utan barmhärtighet, att kasta dig i eldsjön för att du ska brinna i tiotusentals år.

Förstår du nu vad som är dom och vad som är sanning? Om du har förstått uppmanar jag dig att lydigt underkasta dig att bli dömd, annars ska du aldrig få möjlighet att bli prisad av Gud eller förd av honom in i hans rike. De som bara accepterar domen men aldrig kan bli renade, det vill säga de som flyr mitt under domens verk, ska för alltid bli avskydda och förkastade av Gud. Deras synder är fler och svårare än fariseernas, för de har förrått Gud och är upproriska mot Gud. Sådana människor som inte ens är värdiga att tjänstgöra ska få strängare straff, ett straff som dessutom är evigt. Gud ska inte skona någon förrädare som en gång visade lojalitet med orden men sedan förrådade honom. Sådana människor ska få vedergällning genom bestraffning av anden, själen och kroppen. Är det inte just en uppenbarelse av Guds rättfärdiga sinnelag? Är inte det Guds syfte med att döma människan och blotta henne? Gud sänder alla dem som utför alla slags onda gärningar under domens tid till en plats som hemsöks av onda andar och låter dessa onda andar förgöra deras köttsliga kroppar efter behag. Deras kroppar stinker som lik och sådan är deras lämpliga vedergällning. I dessa illojala falska troende, falska apostlar och falska arbetares loggböcker skriver Gud ner varenda en av deras synder. Sedan, när tiden är inne, kastar han in dem bland de orena andarna och låter dessa orena andar besmitta deras kroppar efter behag, så att de aldrig kan bli återfödda och aldrig får se ljuset igen. Dessa hycklare som en gång tjänstgjorde men inte kan förbli lojala till slutet räknas av Gud till de onda, så de följer de ondas råd och får ingå i deras oregerliga patrask. I slutändan ska Gud förrinta dem. Gud kastar dem åt sidan och tar ingen notis om dem som aldrig har varit lojala mot Kristus eller har gjort någon ansträngning och skall förrinta dem alla vid övergången mellan tidsåldrar. De kommer inte längre att finnas på jorden, än mindre vinna inträde i Guds rike. De som aldrig har varit uppriktiga mot Gud men av omständigheterna tvingas att ha med honom att göra på ett oengagerat sätt räknas till dem som tjänstgör för hans folk. Endast ett mindre antal sådana människor kan överleva, medan majoriteten ska förgås tillsammans med dem som inte ens är kvalificerade nog att

---

tjänstgöra. Slutligen ska Gud föra in alla dem är av samma sinne som Gud i sitt rike, Guds folk och Guds söner liksom de som är förutbestämda av Gud att bli präster. Sådant är det destillat som Gud har fått genom sitt verk. Vad gäller de som inte kan hamna i någon av de kategorier som Gud har ställt upp, ska de räknas till de icke-troende. Och ni kan säkert föreställa er vad resultatet blir för dem. Jag har redan sagt allt jag skulle säga till er. Det är ni som beslutar vilken väg ni ska ta. Det ni bör förstå är följande: Guds verk väntar aldrig på någon som inte håller jämna steg med honom, och Guds rättfärdiga sinnelag visar inget förbarmande med någon människa.

Fotnoter:

- a. En bit dött trä: ett kinesiskt talesätt som betyder ”bortom all hjälp”.

Visste du? Gud har uträttat något stort bland människorna

Den gamla tidsåldern är förbi och den nya tidsåldern har kommit. År efter år och dag efter dag har Gud uträttat många verk. Han kom in i världen och gav sig sedan av. Samma cykel har fortlöpt under många generationer. Idag fortsätter Gud som tidigare att göra det verk som han måste, det verk som han har kvar att fullborda, för än idag har han ännu inte trätt in i vila. Från tiden för skapelsen fram till idag har Gud uträttat många verk, men visste du att det verk som Gud uträttar idag är mycket mer än tidigare och att måttstocken är mycket större? Det är därför jag säger att Gud har uträttat något stort bland människorna. Hela Guds verk är mycket viktigt, för människan eller för Gud, för varje inslag i hans verk har ett samband med människan.

Eftersom Guds verk varken kan ses eller kännas, än mindre ses av världen, hur kan det då vara något stort? Vad är att betrakta som stort? Säkert kan ingen förneka att hela Guds verk kan anses vara stort, men varför säger jag att det verk som Gud uträttar idag är det? När jag säger att Gud har uträttat något stort omfattar det utan tvekan flera mysterier som det återstår för människan att förstå. Låt oss tala om dem nu.

Jesus föddes i en krubba i en tid då man inte kunde acceptera att han fanns, men världen kunde ändå inte stå i vägen för honom, så han levde bland människorna i trettiofyra år i Guds omsorg. Under alla dessa levnadsår fick han uppleva hårdheten i världen och prova på livet i misär på jorden. Han åtog sig det tunga ansvaret att bli korsfäst för att förlösa hela mänskligheten. Han förlöste alla syndare som hade levt under Satans domän, och slutligen återvände hans uppståndna kropp till hans viloplats. Nu är Guds nya verk inlett och det är också början på en ny tidsålder. Gud för de förlösta till sitt hus för att påbörja sitt nya frälsningsverk. Den här gången är frälsningsverket grundligare än det var tidigare. Det kommer inte att ske genom att den Helige Ande verkar i människan så att hon kan förändras på egen hand, det kommer inte heller ske genom att Jesu kropp visar sig bland människorna, och minst av allt kommer det att ske på ett annat sätt. Snarare kommer det verket att uträttas och ledas av den inkarnerade Guden själv. Det sker i syfte att föra människan in i det nya verket. Är inte det stort? Gud uträttar inte det verket genom en del av människorna eller genom profetior, utan Gud gör det själv. Somliga kanske säger att detta inte är stort och att det

---

inte kan bringa människan i extas. Trots det vill jag säga till dig att Guds verk inte bara är detta utan något ännu större och ännu mer.

Den här gången kommer Gud för att verka, inte i en andlig kropp utan i en helt vanlig sådan. Det är inte bara kroppen för Guds andra inkarnation utan även den kropp som Gud återvänder i. Det är ett helt vanligt kött. I honom kan du inte se något som skiljer sig från andra, men från honom kan du få de sanningar du aldrig har hört tidigare. Detta obetydliga kött är vad som förkroppsligar alla sanningens ord från Gud, företar sig Guds verk i de sista dagarna och uttrycker hela Guds sinnelag så att människan ska förstå det. Längtar du inte verkligen efter att få se Gud i himlen? Längtar du inte verkligen efter att förstå Gud i himlen? Längtar du inte verkligen efter att få se mänsklighetens slutmål? Han kommer att berätta alla dessa hemligheter för dig – hemligheter som ingen människa har kunnat berätta och han kommer även att berätta för dig om de sanningar du inte förstår. Han är din port in i riket och din vägvisare in i den nya tidsåldern. Ett sådant vanligt kött innefattar många outgrundliga mysterier. Hans gärningar kan vara ofattbara för dig, men målet med hela det verk som han uträttat är tillräckligt för att du ska se att han inte är simpelt kött som människan tror. För han representerar Guds vilja liksom den omsorg som Gud visar mänskligheten i de sista dagarna. Även om du inte kan höra de ord han talar som tycks skaka himmel och jord eller se hans ögon som blossande flammor, och även om du inte kan känna tuktan av hans järnstav, kan du av hans ord höra ilskan hos Gud och veta att Gud visar medlidande med mänskligheten; du kan se Guds rättfärdiga sinnelag och hans visdom, och dessutom inse vilka bekymmer och vilken omsorg Gud har om hela mänskligheten. Guds verk de sista dagarna är att låta människan se Guden i himlen leva bland människor på jorden samt göra det möjligt för människan att lära känna, lyda, vörda och älska Gud. Det är därför han har återvänt till köttet en andra gång. Även om det människan ser idag är en Gud som är densamma som människan, en Gud med näsa och två ögon, och en obetydlig Gud, ska Gud i slutänden visa er att utan denne mans existens kommer himmel och jord att genomgå en kolossal förändring, utan denne mans existens kommer himlen att fördunklas, jorden att bli kaos och hela mänskligheten att leva i hungersnöd och plågor. Han kommer att visa er att Gud, utan frälsningen från de sista dagarnas inkarnerade Gud, skulle ha tillintetgjort hela mänskligheten i helvetet för länge sedan; utan detta kötts existens skulle ni för alltid vara de främsta av syndare och

---

lik evinnerligen. Ni ska veta att utan detta kötts existens skulle hela mänskligheten möta en oundviklig katastrof och finna det svårt att undkomma Guds mer allvarliga bestraffning av mänskligheten de sista dagarna. Utan detta vanliga kötts födelse skulle ni alla befinna er i ett tillstånd där varken liv eller död kommer, oavsett hur ni söker det. Utan detta kötts existens skulle ni idag inte kunna ta emot sanningen och komma inför Guds tron. Ni skulle snarare bli straffade av Gud för era svåra synder. Vet ni? Om det inte vore för Guds återgång till köttet skulle ingen ha möjlighet till frälsning, och om det inte vore för att det köttet kom skulle Gud för länge sedan ha avslutat den gamla tidsåldern. Kan du i sådana fall fortfarande avvisa den andra inkarnationen av Gud? När du kan dra så stor nytta av denne vanlige man, varför skulle du då inte villigt acceptera honom?

Guds verk är det som du inte kan begripa. Om du varken kan fatta om ditt beslut är riktigt eller veta om Guds verk kan ha framgång, varför inte pröva din lycka och se om denne vanlige man är till stor hjälp för dig och om Gud har utfört ett stort verk. Men jag måste berätta för dig att människorna på Noas tid hade ätit och druckit, gift sig och gift bort i en sådan omfattning att det blev outhärdligt för Gud att bevittna, så han sände en väldig översvämning för att förstöra mänskligheten och lämnade bara Noas familj på åtta kvar samt fåglar och djur av alla slag. Men i de sista dagarna är de som Gud behåller alla de som har varit lojala mot honom fram till slutet. Även om båda var tider av stort fördärv som var outhärdligt för Gud att bevittna, och mänskligheten i båda tidsåldrarna var så fördärvad att den förnekade Gud som Herre, blev alla människor på Noas tid tillintetgjorda av Gud. Mänskligheten i båda tidsåldrarna har bedrivit Gud väldigt, men Gud har fortsatt vara tålmodig med människorna de sista dagarna fram till nu. Hur kommer det sig? Har ni aldrig funderat över det? Om ni verkligen inte vet, så låt mig berätta det för er. Anledningen till att Gud kan behandla människorna nådigt de sista dagarna är inte att de är mindre fördärvade än människorna på Noas tid eller att de har visat ånger inför Gud, än mindre är det för att Gud inte står ut med att tillintetgöra människorna i de sista dagarna då tekniken har avancerat. Snarare beror det på att Gud har ett verk att utföra i en grupp människor de sista dagarna och det kommer att göras av den inkarnerade Guden själv. Dessutom ska Gud välja en del av den gruppen som föremål för sin frälsning, frukten av hans förvaltningsplan, och föra dessa människor med sig in i nästa tidsålder. Därför har det pris som betalats av Gud, oavsett vad, helt

---

och hållet varit en förberedelse för hans inkarnationsverk de sista dagarna. Att ni har kommit fram till idag är tack vare köttet. Det är för att Gud lever i köttet som ni har möjlighet att leva. All lycka har vunnits på grund av denne vanlige man. Inte bara det, utan i slutänden kommer alla folk att tillbe denne vanlige man och även tacka och lyda denne obetydliga man, för det är den sanning, det liv och den väg han kom med som har räddat hela mänskligheten, lindrat konflikten mellan människan och Gud, minskat avståndet mellan dem och öppnat upp en förbindelse mellan Guds och människans tankar. Det är också han som har kommit med ännu större ära till Gud. Är inte en vanlig man som denne värd din tillit och beundran? Är inte ett sådant vanligt kött redo att kallas Kristus? Kan inte en sådan vanlig man vara uttrycket för Gud bland människor? Är inte en sådan man, som hjälper mänskligheten att slippa katastrofer, värd din kärlek och värd att hålla fast vid? Om du avvisar de sanningar som hans mun yttrar och även avskyr att han finns ibland er, vilket blir ditt öde då?

Hela Guds verk de sista dagarna utförs av denne vanlige man. Han kommer att skänka dig allt och vidare kan han bestämma allt över dig. Kan en sådan man vara som du tror: en man så enkel att han inte förtjänar att nämnas? Är hans sanning inte nog för att övertyga dig helt? Är vittnesbördet om hans gärningar inte tillräckligt för att övertyga dig helt? Eller är det så att vägen han leder dig på inte är värd för dig att följa? Vad är det som får dig att känna illvilja mot honom och avvisa honom och dra dig undan honom? Det är han som uttrycker sanningen, det är han som erbjuder sanningen och det är han som gör att du kan ha en väg att färdas på. Kan det vara så att du fortfarande inte kan finna spåren av Guds verk i dessa sanningar? Utan Jesu verk kunde mänskligheten inte ha kommit ner från korset, men utan inkarnationen idag kunde de som kom ner från korset aldrig bli anbefallna av Gud eller träda in i den nya tidsåldern. Utan denne vanlige mans ankomst skulle ni aldrig ha möjlighet eller vara berättigade att se Guds sanna ansikte, för ni är alla sådana som för länge sedan borde ha blivit tillintetgjorda. Genom ankomsten av den andra inkarnationen av Gud har Gud förlåtit er och visat er barmhärtighet. Oberoende av det är de ord jag måste lämna er med i slutänden dessa: Denne vanlige man, som är den inkarnerade Guden, är livsavgörande för er. Detta är det stora som Gud redan har utträttat bland människor.

Endast de sista dagarnas Kristus kan ge människan det eviga livets väg

Livets väg är inget som vem som helst kan äga och inte heller är den något som vem som helst enkelt kan uppnå. Det beror på att livet endast kan komma från Gud, det vill säga endast Gud själv äger livets essens och endast Gud själv har livets väg. Därmed är endast Gud livets ursprung och den ständigt framspringande källan med livets levande vatten. Alltsedan han skapade världen har Gud utfört mycket verk som inbegriper livskraft, har utfört mycket verk som ger människan liv och har betalat ett högt pris för att människan ska kunna vinna liv, för Gud själv är evigt liv och Gud själv är den väg genom vilken människan uppstår. Gud lämnar aldrig människans hjärta och lever bland människorna hela tiden. Han har varit den drivande kraften i människans existens, grunden för människans existens och en stor pant för människans existens efter födseln. Han får människan att födas på nytt och gör det möjligt för henne att leva ihärdigt i alla sina roller. Tack vare hans makt och hans aldrig sinande livskraft har människan levt generation efter generation, under vilka makten hos Guds liv har varit stöttepelaren i människans existens, och för vilken Gud har betalat ett pris som ingen vanlig människa någonsin har betalat. Guds livskraft kan förhärskas över all annan makt; den överträffar dessutom all annan makt. Hans liv är evigt, hans makt är enastående och hans livskraft kan inte besegras av någon skapad varelse eller fientlig kraft. Guds livskraft existerar och lyser med sin skinande strålgans, oberoende av tid och plats. Himmel och jord må genomgå stora förändringar, men Guds liv är för evigt detsamma. Allting må försvinna men Guds liv kommer att bestå, för Gud är upphovet till alltings existens och roten till dess existens. Människans liv härstammar från Gud, och himlens existens beror på Gud och jordens existens har sitt ursprung i Guds livs makt. Inget föremål som äger livskraft kan överträffa Guds suveränitet och inget ting med energi kan frigöra sig från Guds auktoritets räckvidd. På det viset måste alla, oavsett vilka de är, underkasta sig Guds herravälde, alla måste leva under Guds befäl och ingen kan undkomma hans kontroll.

Kanske vill du nu få liv eller kanske vill du vinna sanningen. Oavsett vilket, vill du finna Gud, finna den Gud som du kan förlita dig på och som kan förse dig med evigt liv. Om du vill vinna evigt liv måste du först förstå källan till evigt liv och först veta var Gud är. Jag har redan sagt att endast Gud är oföränderligt liv och endast Gud äger livets väg. Eftersom hans liv är oföränderligt är det evigt; eftersom endast Gud är livets väg är Gud

---

själva vägen till evigt liv. Därför bör du först förstå var Gud är och hur du vinner denna väg till evigt liv. Låt oss nu dela gemenskap kring dessa båda frågor, var och en för sig.

Om du uppriktigt önskar vinna vägen till evigt liv och om du är omättlig i ditt sökande efter den, svara då först på följande fråga: Var finns Gud idag? Du kanske kommer att svara att Gud, naturligtvis, bor i himlen – han skulle ju knappast bo hemma hos dig, eller hur? Du kanske säger att det är uppenbart att Gud lever i alla ting. Eller så säger du att Gud bor i var och ens hjärta eller att Gud finns i den andliga världen. Jag förnekar inget av detta, men jag måste förtydliga frågan. Det är inte helt riktigt att säga att Gud bor i människans hjärta, men det är inte heller alldeles fel. Det beror på att det bland de troende finns de vars tro är sann och de vars tro är falsk, det finns de som Gud godkänner och de som han inte godkänner, det finns de som gör honom nöjd och de som han avskyr, och det finns de som han gör fullkomlig och de som han eliminerar. Och därför säger jag att Gud endast lever i ett fåtal personers hjärtan och dessa personer är utan tvekan de som uppriktigt tror på Gud, de som Gud godkänner, de som gör honom nöjd och de som han gör fullkomliga. Det är de som är ledda av Gud. Eftersom de är ledda av Gud är dessa de personer som redan har hört och sett Guds väg till evigt liv. De som har en falsk tro på Gud, de som inte är godkända av Gud, de som är föraktade av Gud, de som elimineras av Gud – de ska nödvändigt bli förkastade av Gud, ska nödvändigt fortsätta utan livets väg och ska nödvändigt fortsätta vara ovetande om var Gud finns. De i vars hjärtan Gud lever vet däremot var han finns. De är de människor till vilka Gud skänker vägen till evigt liv och de är de som följer Gud. Vet du nu var Gud finns? Gud finns både i människans hjärta och vid människans sida. Han finns inte bara i den andliga världen och ovan alla ting, utan än mer på jorden där människan existerar. Och därför har de sista dagarnas ankomst lett stegen hos Guds verk in i ett nytt territorium. Gud har suveränitet över alla ting i universum och han är människans stöttepelare i hennes hjärta och dessutom existerar han bland människorna. Endast på detta sätt kan han föra livets väg till mänskligheten och leda in människan på livets väg. Gud har kommit till jorden och lever bland människorna, så att människan kan vinna livets väg och så att människan kan existera. Samtidigt för Gud befäl över alla ting i universum, så att de kan samverka med hans förvaltning bland människorna. Och därmed, om du bara erkänner lärosatsen att Gud finns i himlen och i människans hjärta,

---

men inte erkänner sanningen om Guds existens bland människorna, då ska du aldrig vinna livet och ska aldrig vinna sanningens väg.

Gud själv är livet och sanningen, och hans liv och sanning samexisterar. De som saknar förmåga att vinna sanningen ska aldrig vinna liv. Utan sanningens vägledning, stöd och försörjning ska du bara vinna ord, lärosatser och dessutom död. Guds liv är ständigt närvarande och hans sanning och liv samexisterar. Om du inte kan finna sanningens källa kommer du inte att vinna livets näring; om du inte kan vinna livets försörjning har du garanterat ingen sanning, så bortsett från fantasier och föreställningar ska din kropp i sin helhet inte att vara annat än kött, ditt stinkande kött. Du ska veta att böckers ord inte räknas som liv, historieskrivningar kan inte hyllas som sanningen och lärosatser från det förflutna kan inte tjäna som en redogörelse för ord som talas idag av Gud. Endast det som uttrycks av Gud när han kommer till jorden och lever bland människorna är sanningen, livet, Guds vilja och hans nuvarande sätt att verka. Om du tillämpar nedteckningarna av de ord som har talats av Gud sedan förgångna tidsåldrar och fram till idag är du en arkeolog och bästa sättet att beskriva dig är som expert på det historiska arvet. Det beror på att du alltid tror på spår av det verk som Gud utförde i svunna tider, endast tror på den skugga av Gud som finns kvar sedan han tidigare verkade bland människorna och endast tror på den väg som Gud gav sina efterföljare i det förflutna. Du tror inte på riktningen hos Guds verk idag, tror inte på det härliga anletet hos Gud idag och tror inte på sanningens väg som för närvarande uttrycks av Gud. Och därför är du tveklöst en dagdrömmare som helt saknar kontakt med verkligheten. Om du nu fortfarande klamrar dig fast vid ord som inte kan ge människan liv är du en hopplös bit dött trä,^[a] för du är för konservativ, för hårdnackad, för oemottaglig för resonemang!

Gud som blivit kött kallas Kristus och därför kallas den Kristus som kan ge människor sanningen för Gud. Det finns inget överdrivet i det, för han äger Guds substans och äger Guds sinnelag och vishet i sitt verk, vilka är ouppnåeliga för människan. De som kallar sig Kristus, men inte kan utföra Guds verk, är bedragare. Kristus är inte bara manifestationen av Gud på jorden, utan också det särskilda kött som Gud antar då han utför och fullbordar sitt verk bland människan. Detta kött är inte ett som kan bytas ut mot någon människas, utan ett kött som på ett lämpligt sätt kan uppbära Guds verk på jorden och uttrycka Guds sinnelag och väl representera Gud och

---

förse människan med liv. Förr eller senare kommer alla dessa som uppträder som Kristus att falla, för även om de påstår sig vara Kristus äger de inget av Kristi substans. Och därför säger jag att Kristi äkthet inte kan definieras av människan, utan besvaras och avgörs av Gud själv. På så vis måste du, om du uppriktigt vill söka livets väg, först erkänna att det är genom att komma till jorden som han skänker livets väg till människan, och du måste erkänna att det är under de sista dagarna som han kommer till jorden för att skänka livets väg till människan. Det här är inte det förflutna; det händer idag.

Kristus av de sista dagarna för med sig liv och för med sig den varaktiga och eviga sanningens väg. Denna sanning är den stig genom vilken människan ska vinna liv och den enda stig på vilken människan ska lära känna Gud och bli godkänd av Gud. Om du inte söker den livets väg som Kristus av de sista dagarna ger ska du aldrig vinna Jesu godkännande och aldrig kvalificera dig för att träda in genom porten till himmelriket, för du är både historiens marionett och fånge. De som kontrolleras av regler, av ord, och är fjättrade av historien kommer aldrig att kunna vinna liv och aldrig att kunna vinna det oändliga livets väg. Det beror på att de endast har grumligt vatten som klibbat sig fast i tusentals år istället för det livets vatten som flödar från tronen. De som inte blir försedda med livets vatten kommer för alltid att förbli lik, Satans leksaker och helvetets söner. Hur kan de då skåda Gud? Om du bara försöker hålla fast vid det förflutna, bara försöker låta allting vara som det är genom att stå still och inte försöker förändra den nuvarande situationen och överge historien, kommer du då inte alltid att vara emot Gud? Stegen i Guds verk är väldiga och mäktiga, som svallande vågor och mullrande åska – ändå sitter du passivt och väntar på förstörelse, håller fast vid din dårskap och gör ingenting. Hur kan du på det viset bli betraktad som någon som följer Lammets steg? Hur kan du rättfärdiga den Gud du håller fast vid som en Gud som alltid är ny och aldrig gammal? Och hur kan orden i dina gulnade böcker föra dig över till en ny tidsålder? Hur kan de leda dig till att söka stegen i Guds verk? Och hur kan de ta dig upp till himlen? Det du håller i dina händer är de ord som endast kan ge tillfällig lindring, inte de sanningar som kan ge liv. De skrifter du läser är sådana som endast kan berika ditt språk, inte visdomsord som kan hjälpa dig att förstå mänskligt liv, än mindre de vägar som kan leda dig till fullkomlighet. Ger inte den motsägelsen dig anledning att reflektera? Låter den dig inte förstå vilka mysterier som den rymmer? Är du i stånd att överlåta dig

---

själv till himlen för att möta Gud på egen hand? Kan du, utan att Gud kommer, ta dig in i himlen själv för att njuta familjelyckan med Gud? Drömmer du fortfarande? Jag föreslår i sådant fall att du slutar drömma och ser på den som verkar nu, på den som nu uträttar verket med att rädda människan i de sista dagarna. Om du inte gör det ska du aldrig vinna sanningen och ska aldrig vinna liv.

De som vill vinna liv utan att förlita sig på den sanning som talas av Kristus är de mest löjeväckande människorna på jorden, och de som inte accepterar livets väg som Kristus för med sig har förlorat sig i fantasier. Och därför säger jag att de som inte accepterar Kristus av de sista dagarna ska för alltid föraktas av Gud. Kristus är människans ingång till riket under de sista dagarna, som ingen kan kringgå. Ingen kan bli fullkomnad av Gud utom genom Kristus. Du tror på Gud och därmed måste du acceptera hans ord och lyda hans väg. Du får inte bara tänka på att vinna välsignelser utan att ta emot sanningen eller acceptera livets försörjning. Kristus kommer under de sista dagarna, så att alla de som uppriktigt tror på honom kan förse med liv. Hans verk är till för att avsluta den gamla tidsåldern och träda in i den nya och utgör den väg som måste följas av alla de som vill träda in i den nya tidsåldern. Om du inte är i stånd att erkänna honom utan istället fördömer, hädar eller till och med förföljer honom ska du nödvändigt brinna i all evighet och kommer aldrig att träda in i Guds rike. För denne Kristus är själv den Helige Andes uttryck, Guds uttryck, den ende som Gud har anförtrott att uträtta hans verk på jorden. Och därför säger jag, att om du inte kan acceptera allt som Kristus av de sista dagarna gör, då hädar du mot den Helige Ande. Den vedergällning som ska drabba den som hädar mot den Helige Ande är uppenbar för alla. Jag säger också till dig att om du motsätter dig Kristus av de sista dagarna och förnekar honom, finns det ingen som kan bära konsekvenserna åt dig. Vidare kommer du från och med den dagen inte att få en ny möjlighet att vinna Guds godkännande; även om du försöker friköpa dig själv kommer du aldrig mer att skåda Guds ansikte. För det du motsätter dig är inte en människa, det du förnekar är inte någon ynkelig varelse, utan Kristus. Är du medveten om denna konsekvens? Du har inte gjort ett litet misstag, utan begått ett avskyvärt brott. Och därför råder jag alla att inte visa tänderna inför sanningen eller komma med omdömeslös kritik, för endast sanningen kan ge dig liv och inget annat än sanningen kan låta dig födas på nytt och skåda Guds ansikte.

Fotnoter:

---

a. En bit dött trä: ett kinesiskt talspråk, som betyder ”bortom hjälp”.

Du bör bereda goda gärningar så det räcker för ditt slutmål

Jag har gjort mycket arbete bland er, och har naturligtvis gjort ett antal yttranden också. Ändå kan jag inte låta bli att känna att mina ord och mitt verk inte riktigt har uppfyllt syftet med mitt verk i de sista dagarna. För i de sista dagarna är inte mitt verk till för en viss persons eller vissa människors skull, utan för att visa mitt inneboende sinnelag. Men av en mängd olika skäl – kanske brist på tid eller ett hektiskt arbetsschema – så har mitt sinnelag inte gjort det möjligt för människan att lära känna mig det minsta. Därför tar jag nu ett stort steg vidare in i min nya plan, in i mitt slutliga verk, för att bläddra upp en ny sida i mitt verk så att alla som ser mig kommer att slå sig för bröstet och gråta och klaga oupphörligt med anledning av min existens. Detta beror på att jag för slutet på mänskligheten till världen, och från och med nu blottlägger jag hela mitt sinnelag för mänskligheten, så att alla som känner mig och alla de som inte gör det skall kunna fröjda sina ögon och se att jag verkligen har kommit till den mänskliga världen, har kommit till jorden där alla ting förökar sig. Detta är min plan, det är min enda ”bekännelse” sedan jag skapade mänskligheten. Jag önskar att ni kunde ägna er odelade uppmärksamhet åt varje rörelse från mig, för min stav pressas åter igen tätt mot mänskligheten, mot alla dem som motsätter sig mig.

Tillsammans med himlarna inleder jag det verk jag måste göra. Och alltså går jag fram genom strömmarna av människor och rör mig mellan himmel och jord, utan att någon någonsin uppfattar mina rörelser eller tar notis om mina ord. Därför framskrider min plan fortfarande smidigt. Det är bara det att alla era sinnen har blivit så förlamade att ni inte känner till stegen i mitt verk det allra minsta. Men det kommer förvisso en dag då ni kommer att inse min avsikt. Idag lever jag tillsammans med er och lider tillsammans med er. Jag har sedan länge förstått den inställning som mänskligheten har till mig. Jag önskar inte klargöra något ytterligare, än mindre ge fler exempel på ett smärtsamt ämne för att dra skam över er. Min enda önskan är att ni behåller allt ni har gjort i era hjärtan så att vi kan göra upp era räkenskaper på den dag då vi möts igen. Jag önskar inte falskeligen anklaga någon enda bland er, för jag har alltid handlat rättvist, skäligt och med heder. Naturligtvis önskar jag också att ni kunde vara öppna och ädelmodiga och inte göra något som går emot himlen och jorden och ert samvete. Detta är det enda jag ber er om. Många människor känner sig rastlösa och illa till mods

---

eftersom de har begått ohyggliga felsteg, och många skäms över sig själva eftersom de aldrig har utfört en enda god gärning. Ändå finns det också många som, långt ifrån att känna sig vanhedrade av sina synder, blir värre och värre, och helt sliter av masken som döljer deras ohyggliga drag – som ännu inte hade blottlagts helt – för att sätta mitt sinnelag på prov. Jag bryr mig inte om, och tar inte heller noggrann notis om, någon persons handlingar. Istället gör jag det verk jag borde göra, vare sig det är att samla information, eller färdas omkring, eller göra något som intresserar mig. I viktiga tider går jag vidare med mitt verk bland människorna som planen var från början, inte en sekund för sent eller för tidigt, och med både lätthet och skyndsamhet. Men för varje steg i mitt verk kastas vissa människor åt sidan, för jag föraktar deras insmickrande sätt och deras hycklade underkastelse. De som är avskyvärda för mig kommer helt klart att bli övergivna, antingen avsiktligt eller oavsiktligt. Kort sagt vill jag att alla som jag föraktar skall vara långt borta från mig. Självfallet kommer jag inte att skona de ondskefulla som är kvar i mitt hus. Eftersom dagen för människans straff är nära, har jag inte bråttom att kasta ut alla dessa usla själar, för jag har en egen plan.

Nu är den tid då jag avgör slutet för varje person, inte den fas då jag började arbeta med människan. I min förteckning skriver jag ner varje persons ord och gärningar, en i taget, och även deras väg när de följer mig, deras inneboende egenskaper, och deras slutprestation. På så sätt skall ingen slags människa undkomma min hand, och alla skall vara med sin egen sort, så som jag anvisar. Jag bestämmer slutmålet för alla personer, inte utifrån ålder, befattning, mängden lidande eller, minst av allt, i hur hög grad de ber om medömkan, utan efter om de innehar sanningen. Det finns inget annat val än detta. Ni måste inse att alla de som inte följer Guds vilja kommer att bli straffade. Detta är ett oåterkalleligt faktum. Alla de som blir straffade straffas därför på det sättet för Guds rättfärdighet och som vedergällning för sina åtskilliga onda gärningar. Jag har inte gjort en enda ändring i min plan sedan den påbörjades. Saken är bara den, när det gäller människorna, att de som jag riktar mina ord till verkar minska i antal, liksom de som jag verkligen godkänner. Dock vidhåller jag att min plan aldrig har ändrats; snarare är det människans tro och kärlek som hela tiden ändras, hela tiden avtar, till den grad att det är möjligt för varje människa att gå från att fjäska för mig till att bli kylig mot mig eller rentav stöta bort mig. Min inställning till er kommer varken att vara varm eller kall, förrän jag känner äckel och avsky, och slutligen utmäter straff. På dagen för ert straff,

---

kommer jag emellertid fortfarande att se er, men ni skall inte längre kunna se mig. Eftersom livet bland er redan har blivit tröttsamt och tråkigt för mig, har jag självfallet valt olika omgivningar att leva i, för att lättare kunna undvika skadan från era fientliga ord och hålla mig undan ert outhärdligt tarvliga beteende, så att ni inte längre kan bedra mig eller behandla mig på ett rutinmässigt sätt. Innan jag lämnar er, måste jag ändå uppmana er att avhålla er från att göra det som inte är förenligt med sanningen. Istället bör du göra det som är behagligt för alla, det som medför nytta för alla människor, och det som är till nytta för ditt eget slutmål; annars är den som lider mitt i katastrofen ingen annan än du själv.

Min barmhärtighet uttrycks över dem som älskar mig och förnekar sig själva. Och det straff som hemsöker de ondskefulla är just ett bevis på mitt rättfärdiga sinnelag, och ännu mer ett vittnesbörd om min vrede. När katastrofen kommer, skall hungersnöd och pest drabba alla dem som motsätter sig mig, och de kommer att gråta. De som har begått all slags ondska, men som har följt mig i många år, kommer inte att undkomma att betala för sina synder; även dessa, som drabbas av en katastrof vars like sällan har setts genom miljoner år, kommer att leva i ett ständigt tillstånd av panik och rädsla. Och de av mina följeslagare som enbart har varit lojala mot mig skall fröjda sig och klappa i händerna över min makt. De kommer att uppleva obeskrivlig belåtenhet och leva i en glädje som jag aldrig förut har skänkt åt mänskligheten. För jag värdesätter människornas goda gärningar och avskyr deras onda gärningar. Sedan jag först började leda mänskligheten har jag ivrigt hoppats på att vinna en grupp människor med samma sinne som jag. Jag har aldrig glömt dem som inte är av samma sinne som jag; jag har med vämjelse bevarat dem i mitt hjärta, och bara väntat på tillfället att hemsöka dem med min vedergällning, som jag kommer att njuta av att se. Min dag har slutligen kommit idag, och jag behöver inte vänta längre!

Mitt slutliga verk är inte bara till för att straffa människan utan också för att ställa i ordning människans slutmål. Dessutom är det för att få erkännande från alla för allt som jag har gjort. Jag vill att varje människa skall se att allt jag har gjort är rätt, och att allt jag har gjort är ett uttryck för mitt sinnelag; det är inte människans gärning, och minst av allt naturens, som har frambringat mänskligheten. Tvärtom är det jag som livnär varje levande varelse i skapelsen. Utan min existens kommer mänskligheten bara att förgås och utsättas för olyckornas gissel. Ingen människa kommer någonsin mer att

---

se den fagra solen och månen eller den gröna världen; mänskligheten skall endast möta den kyliga natten och den ostoppbara dödsskuggans dal. Jag är mänsklighetens enda frälsning. Jag är mänsklighetens enda hopp, och dessutom är jag han som hela mänsklighetens existens vilar på. Utan mig kommer mänskligheten omedelbart att bli helt stillastående. Utan mig kommer mänskligheten att drabbas av katastrofer och bli nedtrampade av alla slags spöken, fastän ingen fäster avseende vid mig. Jag har gjort verk som inte kan göras av någon annan, och mitt enda hopp är att människan kan återbetala mig med några goda gärningar. Fastän de som kan återbetala mig är mycket få, kommer jag fortfarande att slutföra min resa i den mänskliga världen och påbörja nästa steg i mitt verk som breder ut sig, för allt mitt rusande fram och tillbaka mitt bland människorna under de här många åren har burit frukt, och jag är mycket belåten. Det jag bryr mig om är inte antalet människor utan snarare deras goda gärningar. I varje fall hoppas jag att ni bereder tillräckligt många goda gärningar för ert eget slutmål. Då kommer jag att bli tillfredsställd; i annat fall kommer ingen av er att undkomma den katastrof som drabbar er. Katastrofen har sitt ursprung i mig och iscensätts naturligtvis av mig. Om ni inte kan framstå som goda i mina ögon, kommer ni inte att kunna undgå att drabbas av katastrofen. Mitt i motgångarna ansågs inte era handlingar och gärningar helt lämpliga, för er tro och kärlek var ihåliga, och ni visade er bara vara antingen skygga eller hårdhudade. Angående detta kommer jag bara att utfärda en dom om huruvida det var gott eller dåligt. Det jag bekymrar mig för är fortfarande hur var och en av er handlar och uttrycker sig, och utifrån detta skall jag fastställa ert slut. Emellertid måste jag klargöra detta: Jag skall inte visa någon mer barmhärtighet till dem som inte visade mig minsta lojalitet i tider av motgång, för min barmhärtighet sträcker sig bara så långt. Dessutom tycker jag inte om någon som en gång har förrått mig, och än mindre tycker jag om att umgås med dem som säljer ut sina vänners intressen. Detta är mitt sinnelag, oavsett vem den personen må vara. Jag måste berätta detta för er: Var och en som krossar mitt hjärta skall inte få något förbarmande från mig en andra gång, och var och en som har varit trogen mot mig skall för alltid förbli i mitt hjärta.

Mot vem är du lojal?

Varje dag som ni nu genomlever är kritisk och oerhört viktig för ert slutmål och ert öde, så ni måste vårda allt det ni äger och varje minut som går. Ni måste göra det mesta av er tid för att ge er själva största vinning, så att ni inte har levt det här livet förgäves. Ni kanske känner er förvirrade över varför jag säger de här orden. Jag är uppriktigt sagt inte nöjd med hur någon av er har handlat. För det hopp jag har haft för er handlar inte bara om vad ni är just nu. Jag kan uttrycka det på det här sättet: Ni står alla på farans brant. Era tidigare rop på frälsning och gamla ambitioner att uppsöka sanningen och söka ljuset närmar sig sitt slut. Det är er sista uppvisning av gottgörelse och det är något som jag aldrig väntade mig. Jag vill inte säga emot fakta, för ni har verkligen gjort mig besviken. Ni kanske inte vill låta saken bero eller acceptera faktum, men jag måste på allvar ställa er frågan: Vad har era hjärtan varit fulla av, under alla dessa år? Mot vem är era hjärtan lojala? Påstå inte att min fråga kommer för plötsligt och fråga mig inte varför jag ställer den. Ni måste veta detta: Det är på grund av att jag känner er alltför väl, bryr mig om er alltför mycket och engagerar för mycket av mitt hjärta i vad ni gör, som jag ständigt ifrågasätter er och utstår oerhörd nöd. Men jag belönas med likgiltighet och outhärdlig uppgivenhet. Så försumliga är ni gentemot mig; hur skulle jag kunna vara ovetande om det? Om ni tror att detta skulle kunna vara möjligt, bevisar det än mer det faktum att ni verkligen inte behandlar mig med vänlighet. Därför säger jag att ni gömmer huvudet i sanden. Ni är alla så klipska att ni inte vet vad ni gör; hur skall ni då kunna ge mig en redovisning?

Den viktigaste frågan för mig är mot vem era hjärtan är lojala. Jag skulle också vilja att var och en av er samlar era tankar och frågar er själva vem du är lojal mot och för vem du lever. Ni kanske aldrig har övervägt den här frågan på allvar, så tillåt mig uppenbara svaret för er.

Alla de som minns kommer att erkänna detta faktum: Människan lever för sig själv och är lojal mot sig själv. Jag tror inte att ert svar är helt korrekt, för var och en av er lever sitt eget liv och brottas med sina egna bekymmer. Därför är ni lojala mot de människor ni älskar och de ting som behagar er, men ni är inte helt lojala mot er själva. Eftersom var och en av er påverkas av människorna, händelserna och tingen runtom er är ni inte verkligt lojala mot er själva. Jag säger inte det här för att förorda att ni är lojala mot er själva, utan för att avslöja er lojalitet mot vad som helst, för under loppet av alla

---

dessas år har jag aldrig fått någon lojalitet från någon av er. Ni har följt mig under alla dessa år, men ni har inte gett mig ett ens lojalitet. Ni har snarast kretsat omkring de människor ni älskar och de ting som behagar er, till en sådan grad att ni håller dem nära era hjärtan och aldrig någonsin, någonstans, överger dem. När ni är angelägna eller passionerade över någon enda sak som ni älskar, sker det alltid vid ett tillfälle då ni följer mig eller till och med när lyssnar till mina ord. Därför säger jag er, ni använder den lojalitet som jag kräver av er till att istället vara lojala mot och värna om föremålen för er tillgivenhet. Fastän ni kan offra ett eller annat för mig, motsvarar det inte ert allt och det visar inte att det är mig ni verkligen är lojala mot. Ni engagerar er i de förbindelser som ni är passionerade över. Några är lojala mot söner och döttrar, andra mot makar, fruar, rikedomar, arbete, överordnade, status eller kvinnor. Det som ni är lojala mot har ni aldrig känt er trötta eller irriterade på; ni har snarare alltmer längtat efter att ha större kvantitet och kvalitet av de ting som ni är lojala mot, och ni har aldrig förtvivlat. Mig och mina ord knuffar ni alltid ned på sista plats när de gäller de ting som ni är passionerade över. Och ni har inget annat val än att placera dem sist; några lämnar till och med sistaplatsen tom för något som de kan vara lojala mot som de ännu inte har upptäckt. De har aldrig haft något av mig i sina hjärtan. Ni kanske tycker att jag begär för mycket av er eller anklagar er felaktigt, men har ni någonsin tänkt på att ni inte vid något tillfälle har varit lojala mot mig när ni glatt tillbringar tid med er familj? Smärtar det inte er, i tider som dessa? När era hjärtan är fulla av glädje och tar emot lönen för era ansträngningar, känner ni inte er nedslagna över att ni inte har försett er med tillräcklig sanning? När har ni gråtit över att ni inte har fått mitt godkännande? Ni grubblar över och gör stora kraftansträngningar för era söner och döttrar, men är ändå inte nöjda, ni tror att ni inte har varit tillräckligt ihärdiga gentemot dem, att ni inte har lagt ner all er kraft. Men gentemot mig har ni alltid varit försumliga och oengagerade, och bara hållit fast vid mig i minnet och inte varit uthålliga i era hjärtan. Min tillgivenhet och mina ansträngningar passerar alltid er omärkt förbi och ni har aldrig ens försökt förstå. Ni ägnar er åt en stunds eftertanke och tror att det skall räcka. Den här sortens ”lojalitet” är inte den jag har längtat efter, utan den som länge har varit en styggelse för mig. Oavsett vad jag säger, kommer ni likafullt att fortsätta att bara gå med på en eller två saker och vara oförmögna att helt godta det, för ni är alla väldigt säkra och ständigt väljer ni och vrakar vad ni skall godta av de ord jag har talat. Om ni

---

fortfarande är sådana, har jag sätt att bekämpa er självsäkerhet i beredskap. Jag skall göra så att ni erkänner att alla mina ord är sanna och inte någon förvrängning av fakta.

Om jag nu skulle placera olika sorters skatter framför er och be er att välja fritt, skulle de flesta av er – om ni visste att^[a] jag inte skulle fördöma er – välja rikedomarna och överge sanningen. De bättre bland er skulle avstå från rikedomarna och motvilligt välja sanningen, medan de i mitten skulle ta rikedomarna i ena handen och sanningen i den andra. Skulle då inte ert rätta ansikte bli uppenbart? I valet mellan sanningen och vadhelst ni är lojala mot, kommer ni alla att göra ett sådan val och er inställning kommer att bestå. Är det inte så? Finns det inte många bland er som pendlar mellan rätt och fel? I kampen mellan positivt och negativt, svart och vitt, är ni säkert medvetna om de val ni gjorde mellan familj och Gud, barn och Gud, fred och splittring, rikedom och fattigdom, status och vanlighet, mellan att bli stöttad och övergiven, och så vidare. I valet mellan en fridfull och en brusten familj väljer ni den förra, och det utan tvekan; mellan rikedomar och plikt väljer ni också det förra, då ni till och med saknar viljan att lämna onskans väg^[b]; mellan överflöd och fattigdom väljer ni det förra; mellan söner, döttrar, fruar, makar och mig väljer ni de förra; och mellan föreställning och sanning väljer ni åter igen det förra. Inför alla slags onda gärningar från er sida har jag bokstavligen förlorat mitt förtroende för er. Jag är alldeles förbluffad över att era hjärtan är så motvilliga mot att mjukas upp. Många års engagemang och ansträngning har uppenbarligen bara lett till min uppgivenhet och er misströstan om mig. Trots det växer mitt hopp om er för varje dag som går, för min dag har redan utförligt framställts för var och en. Trots det fortsätter ni att söka efter det som hör till mörkret och onskan, och ni vägrar att släppa greppet. Vad kommer så att bli resultatet för er? Har ni noga övervägt detta någon gång? Om ni ombads att välja igen, vilken ståndpunkt skulle ni då ha? Skulle det fortfarande vara det förra? Skulle det som ni ger mig fortfarande vara besvikelse och hopplös sorg? Skulle era hjärtan fortfarande utgöra er enda rest av värme? Skulle ni fortfarande vara ovetande om vad ni skall göra för att trösta mitt hjärta? I den här stunden, vilket val gör ni? Kommer ni att underkasta er mina ord eller vara trötta på dem? Min dag har framställts inför era ögon och det ni står inför är ett nytt liv och en ny startpunkt. Trots det måste jag berätta för er att den här startpunkten inte utgör början på tidigare nytt verk, utan slutet på det gamla. Med andra ord, detta är den sista akten. Jag tror att ni alla kommer att förstå vad som är ovanligt med den här startpunkten.

Men en dag, inom kort, kommer ni att förstå den sanna meningen med denna startpunkt, så låt oss tillsammans gå förbi den och inleda den kommande finalen! Det jag däremot fortfarande oroar mig över är att ni, när ni står inför orättvisa och rättvisa, alltid väljer det förra. Men allt det tillhör ert förflutna. Jag hoppas också kunna sluta tänka på det som har hänt i ert förflutna, det ena efter det andra, även om det är väldigt svårt. Fast jag har väldigt goda medel för att uppnå det. Låt framtiden ersätta det förgångna och låt skuggorna från ert förflutna skingras i utbyte mot ditt sanna jag av idag. Därför måste jag besvara er att göra valet än en gång: Exakt mot vem är du lojal?

Fotnoter:

- a. I originaltexten utelämnas "om ni visste".
- b. "Lämna ondskans väg": i originalet "återvända till stranden", ett kinesiskt uttryck med denna betydelse.

Om slutmål

Närhelst slutmål nämns, behandlar ni det med särskilt allvar; ni är alla särskilt känsliga när det gäller denna fråga. Vissa människor kan inte vänta med att knäböja inför Gud för att få ett bra slutmål. Jag kan förstå er iver, som inte behöver uttryckas i ord. Ni vill absolut inte att ert kött ska drabbas av katastrof, och än mindre vill ni nedstiga till långvarigt straff i framtiden. Ni hoppas bara på att leva friare och lättare. Därför känner ni er särskilt upprörda när slutmål nämns, och ni är djupt oroadе att ni kan förolämpa Gud och därför bli föremål för den vedergällning som ni förtjänar, om ni inte är tillräckligt uppmärksamma. Ni har inte tvekat att kompromissa med tanke på ert slutmål, och många av er som en gång var falska och nonchalanta har till och med plötsligt blivit särskilt milda och uppriktiga; er uppriktighet är rentav skrämmande. Hursomhelst har ni alla "ärliga" hjärtan, och från början till slut har ni öppnat er för mig utan att dölja några av hemligheterna i ert hjärta, vare sig klander, svek eller hängivenhet. Allt som allt har ni mycket uppriktigt "bekänt" dessa väsentliga ting i era djupaste vrår för mig. Naturligtvis har jag aldrig undvikit sådana ting, eftersom de har blivit vardagliga för mig. Ni vill hellre hamna i eldhavet som ert slutmål än förlora ett enda hårstrå för att vinna Guds godkännande. Det är inte det att jag är alltför dogmatisk med er; det är att ert hängivna hjärta är särskilt bristfälligt i fråga om att hantera allt jag gör. Ni kanske inte förstår vad jag menar, så låt mig ge er en enkel förklaring: Vad ni behöver är inte sanningen och livet; det är inte principerna för hur ni ska uppföra er och det är framför allt inte mitt noggranna verk. Vad ni behöver är allt ni besitter i köttet: rikedom, status, familj, äktenskap och så vidare. Ni avfärdar fullständigt mina ord och mitt verk, så jag kan sammanfatta er tro med ett enda ord: halvhjärtad. Ni kommer att ta till alla medel för att uppnå de saker som ni är fullständigt hängivna, men jag har upptäckt att ni inte struntar i allt för frågor som rör er tro på Gud. Snarare är ni bara relativt lojala och relativt allvarliga. Det är därför som jag säger att de som saknar ett ytterst uppriktigt hjärta är misslyckade i sin tro på Gud. Tänk noga efter – finns det många misslyckanden hos er?

Ni borde veta att framgång i tron på Gud uppnås på grund av människors egna handlingar; när människor inte lyckas utan istället misslyckas, är det på grund av deras egna handlingar, inte på grund av inverkan av andra faktorer. Jag tror att ni skulle göra vad som helst för att få något gjort som är svårare och innebär mer lidande än att tro på

Gud, och att ni skulle ta det på mycket stort allvar. Ni skulle till och med vara ovilliga att göra några fel; dessa är de slags outtröttliga ansträngningar ni alla har infört i era egna liv. Ni är till och med kapabla att bedra mig i köttet under omständigheter i vilka ni inte skulle bedra någon i er egen familj. Det här är ert konsekventa beteende och den princip ni tillämpar i era liv. Odlar ni inte fortfarande en falsk bild för att bedra mig för ert slutmåls skull, och för att få ett vackert och lyckligt slutmål? Jag är medveten om att er hängivenhet och er uppriktighet bara är tillfälliga; är inte era ambitioner och det pris ni betalar endast till för nuet och inte för framtiden? Ni vill bara göra en sista ansträngning för att säkra ett vackert slutmål. Ert syfte är bara att idka byteshandel; det är inte för att ni inte ska stå i skuld till sanningen och det är verkligen inte för att återgälda mig för det pris jag har betalat. Kort sagt, ni vill bara använda er begåvning, men ni vill inte kämpa för det. Är inte detta er uppriktiga önskan? Ni får inte förklä er eller, än mindre, grubbla över ert slutmål till den grad att ni inte kan äta eller sova. Är det inte sant att ert resultat redan kommer att ha bestämts till slut? Ni bör fullgöra er egen plikt efter bästa förmåga med öppna och rättrådiga hjärtan och vara villiga att göra vad som än krävs. Som ni har sagt, när dagen kommer, kommer Gud inte att vara försumlig mot någon som har lidit eller betalat ett pris för honom. Denna typ av övertygelse är värd att hålla fast vid och ni bör aldrig glömma det. Endast på detta sätt kan jag känna mig lugn i fråga om er. Annars kommer jag aldrig att kunna känna mig lugn angående er, och ni kommer alltid vara föremål för min motvilja. Om ni alla kan följa ert samvete och ge allt för mig, inte bespara er någon möda för mitt verk och ägna en livstid av ansträngning åt mitt evangelieverk, kommer då inte mitt hjärta ofta att hoppa till av glädje för er? Kommer jag inte att kunna känna mig helt lugn angående er? Det är skamligt att det ni kan göra bara är en ynkelig liten del av vad jag förväntar mig; hur kan ni i detta fall vara så fräcka och begära det ni hoppas på av mig?

Ert slutmål och ert öde är mycket viktiga för er – de väcker allvarlig oro. Ni tror att om ni inte gör saker med stor omsorg, kommer det att vara likvärdigt med att inte ha något slutmål och ert ödes förstörelse. Men har det någonsin slagit er att om de ansträngningar som man gör bara utförs med tanke på deras slutmål så är de bara fruktlöst arbete? Sådana ansträngningar är inte äkta – de är falska och bedrägliga. Om så är fallet kommer de som arbetar för sitt slutmål att få sitt slutliga nederlag, eftersom misslyckanden i människors tro på Gud uppstår på grund av bedrägeri. Jag har tidigare

---

sagt att jag inte tycker om att bli smickrad eller behandlas med inställsamhet eller översvallande förtjusning. Jag vill att ärliga människor ska möta min sanning och mina förväntningar. Än mer tycker jag om när människor är förmögna att visa den yttersta omsorg om och hänsyn till mitt hjärta, och när de till och med kan ge upp allt för min skull. Endast på detta sätt kan mitt hjärta tröstas. Hur många saker hos er tycker jag just nu inte om? Hur många saker hos er tycker jag om? Har ingen av er begripit allt det fula som ni har visat upp för ert slutmåls skull?

I mitt hjärta vill jag inte såra något hjärta som är positivt och motiverat, och i synnerhet vill jag inte minska energin hos någon som troget gör sin plikt, men jag måste ändå påminna var och en av er om era brister och den smutsiga själen i era hjärtans djup. Syftet med att göra det är att hoppas att ni kommer att kunna frambära ert sanna hjärta när ni möter mina ord, eftersom det jag hatar mest är människors svek mot mig. Jag hoppas bara att ni i det sista stadiet av mitt verk är i stånd att handla utomordentligt väl, är helt hängivna och inte längre är halvhjärtade. Jag hoppas förstås också att ni alla har ett bra slutmål. Jag har trots det fortfarande mitt eget krav, nämligen att ni ska fatta det bästa beslutet när ni frambär er enda och slutgiltiga hängivenhet till mig. Om någon inte har denna enda hängivenhet, kommer den personen med säkerhet att bli Satans klenod och jag kommer inte att fortsätta att använda honom. Jag ska sända hem honom för att bli omhändertagen av sina föräldrar. Mitt verk har varit till stor hjälp för er; vad jag hoppas få från er är ett hjärta som är ärligt och strävar uppåt, men hittills förblir mina händer tomma. Tänk efter: Om jag en dag fortfarande är så kränkt, bortom vad som kan beskrivas med ord, hur kommer jag då att vara mot er? Kommer jag att vara lika vänlig? Kommer mitt hjärta att vara lika fridfullt? Förstår ni känslorna hos en person som omsorgsfullt har odlat men inte har skördat ett enda korn? Förstår ni hur stor skadan är för någon som har fått ta emot ett hårt slag? Kan ni känna smaken av bitterhet hos en person som är full av hopp och som måste skiljas från någon när de är osams? Har du sett ilskan hos en person som har blivit provocerad? Känner du igen känslan av ivrig hämndlystnad hos en person som har behandlats med fientlighet och bedräglighet? Om ni förstår dessa människors kynne, tror jag inte att det ska vara svårt för er att föreställa er den inställning Gud har vid tiden för hans vedergällning. Slutligen hoppas jag att ni alla gör allvarliga ansträngningar med tanke på era egna slutmål; ni bör dock inte använda bedrägliga metoder i era ansträngningar, för om ni gör det

---

kommer jag fortfarande att vara besviken på er i mitt hjärta. Vad leder en sådan besvikelse till? Bedrar ni inte er själva? De som har omtanke om sitt slutmål men ändå förstör det är de människor som är minst förmögna att räddas. Vem skulle tycka synd om en sådan människa även om han skulle bli bitter och ursinnig? Allt som allt önskar jag fortfarande att ni ska ha ett slutmål som är både passande och gott, och än mer hoppas jag att ingen av er ska drabbas av katastrof.

Tre förmaningar

Den som tror på Gud ska inte vara lojal mot någon annan än honom i allt, och ska kunna anpassa sig till hans vilja i allt. Men trots att alla förstår denna dogm, dessa tydliga och ytterst grundläggande sanningar, är de inte fullt uppenbara för människan på grund av hennes olika brister, så som okunnighet, orimlighet och fördärv. Därför bör jag, innan jag beslutar något om ert öde, först berätta för er om några saker som är av yttersta vikt för er. Innan jag fortsätter bör ni först förstå detta: Mina ord här är sanningar riktade till hela mänskligheten, och inte riktade endast till någon särskild person eller typ av person. Därför bör ni koncentrera er på att ta emot mina ord utifrån sanningens ståndpunkt och upprätthålla en inställning som karaktäriseras av odelad uppmärksamhet och uppriktighet. Ignorera inte ett enda ord eller sanning som jag säger, och se inte på alla mina ord med förakt. Jag ser att mycket av det ni gör i ert liv är irrelevant för sanningen, så därför ber jag er uttryckligen att bli sanningens tjänare och inte låta er förslavas av ondska och fulhet. Trampa inte på sanningen, och besudla inget hörn i Guds hus. Detta är min förmaning till er. Nu ska jag börja tala om det aktuella ämnet:

Först och främst: för ert eget ödes skull bör ni söka Guds godkännande. Det betyder att ni, eftersom ni inser att ni räknas till Guds hus, bör ge honom sinnesfrid och behaga honom i allt. Med andra ord måste era handlingar vara principfasta och i enlighet med sanningen. Om detta ligger bortom din förmåga kommer du att föraktas och avvisas av Gud och stötas bort av alla människor. Om du har fallit dithän kan du inte längre räknas som tillhörig i Guds hus. Det är vad det innebär att inte ha Guds godkännande.

För det andra bör ni veta att Gud tycker om hederliga människor. Trofasthet är Guds själva substans, så hans ord går alltid att lita på. Dessutom är hans handlingar felfria och oomtvistliga. Det är skälet till att Gud tycker om dem som är fullständigt ärliga mot honom. Ärlighet betyder att ge Gud sitt hjärta, att aldrig vara falsk mot honom, att vara öppen mot honom i allt, att aldrig dölja sanningen, att aldrig göra något som bedrar dem som står ovanför dig eller vilseleder dem som står under dig, samt att aldrig göra något bara för att ställa dig in hos Gud. Kort sagt, att vara ärlig är att vara ren i sina handlingar och ord och varken bedra Gud eller människor. Det jag säger är mycket enkelt, men för er är det dubbelt svårt. Många blir hellre förvisade till helvetet än talar och handlar ärligt. Det är inte så konstigt att jag har en annan behandling på

---

lager för dem som är oärliga. jag begriper förstås mycket väl vilka svårigheter ni möter när ni försöker vara ärliga. Ni är mycket intelligenta allihop, och ni är duktiga på att ta måttet på en gentleman med er egen futtiga lilla tumstock – på grund av det blir mitt arbete mycket enklare. Och eftersom ni alla bär era hemligheter nära bröstet ska jag skicka er, en efter en, in i katastrof för att ”skolas” av eld, så att ni hädanefter blir fullständigt orubbliga i er tro på mina ord. Till sist ska jag rycka orden ”Gud är en trofast Gud” från era läppar, varpå ni ska slå er för bröstet och klaga: ”Bedrägligt är människans hjärta.” Vad kommer er sinnesstämning vid denna kritiska punkt att vara? Jag föreställer mig att ni inte längre kommer att vara lika uppfyllda av er egen viktighet som ni är nu. Och än mindre kommer ni att vara ”alltför djupsinniga för att kunna förstås”, som ni är nu. En del betar sig propert och dygdigt och framstår som särskilt ”väluppfostrade” i Guds närvaro, men de blir upproriska och tappar självbehärskningen i Andens närvaro. Skulle ni räkna en sådan person till de ärliga? Om du är en hycklare och skicklig på att ha med andra att göra, så säger jag att du definitivt är en som trilskas med Gud. Om dina ord är fulla av ursäkter och värdelösa rättfärdiganden, då säger jag att du är en person som är starkt motvillig till att omsätta sanningen i praktiken. Om du har många förtroenden som du inte vill berätta om, och om du är ovillig att blotta dina hemligheter – det vill säga, dina svårigheter – för andra så att du kan söka ljusets väg, då säger jag att du är en som inte med lätthet kommer att få ta emot frälsningen eller träda fram ur mörkret. Om det behagar dig att söka sanningens väg, nå, då är du en som alltid vandrar i ljuset. Om du är glad att vara en tjänstgörare i Guds hus, att arbeta flitigt och noggrant utan erkännande, att alltid ge och aldrig ta, då säger jag att du är ett lojalt helgon, för du söker ingen belöning utan är bara en ärlig människa. Om du är villig att vara uppriktig, om du är villig att ge ditt allt, om du kan offra livet för Gud och stå fast i ditt vittnesbörd, om du är ärlig till den grad att du bara vill tillfredsställa Gud utan tanke på dig själv eller på att få något i gengäld, då säger jag att dessa människor är de som vårdas i ljuset och som för alltid kommer att leva i riket. Du bör veta huruvida du har verklig tro och lojalitet inom dig, om du har ett förflutet med lidande för Gud och om du har överlämnat dig helt och fullt till Gud. Om du brister i något av detta, då bär du fortfarande inom dig olydnad, bedräglighet, girighet och klagan. Eftersom ditt hjärta är långt ifrån uppriktigt har du aldrig fått ta emot ett positivt erkännande från Gud, och du har aldrig levt i ljuset. Hur en människas

---

öde blir hänger till sist på huruvida hon har ett ärligt och blodrött hjärta och huruvida hon har en ren själ. Om du är mycket oärlig, har ett illvilligt hjärta och en oren själ, då kommer du med säkerhet att sluta på den plats där människan straffas, så som det står skrivet i ditt ödes bok. Om du påstår att du är mycket ärlig, men ändå aldrig förmår agera i enlighet med sanningen eller tala ett sant ord, förväntar du dig då fortfarande att Gud ska belöna dig? Hoppas du fortfarande på att bli hans ögonsten? Är inte det en befängd förväntan? Du bedrar Gud i allt, så hur skulle Guds hus kunna hysa någon som dig, vars händer är smutsiga?

Den tredje saken som jag vill säga er är detta: Varje människa har, under loppet av sitt liv med tro på Gud, gjort motstånd mot vilselett Gud vid flera tillfällen. En del missgärningar behöver inte noteras som brott, men några är oförlåtliga. Många gärningar innebär en överträdelse av Guds administrativa förordningar, det vill säga, de kränker Guds sinnelag. Många som oroar sig för sitt eget öde kanske frågar sig vilka dessa gärningar är. Ni ska veta att ni är arroganta och högmodiga av naturen, och att ni är ovilliga att underkasta er fakta. Av det skälet ska jag berätta mer efter hand, allteftersom ni reflekterar över er själva. Jag uppmanar er att tillägna er en bättre förståelse för vilka de administrativa förordningarna är, och att göra en ansträngning att lära känna Guds sinnelag. Annars blir det svårt för er att hålla tand för tunga och inte hemfalla åt högmodigt tal, och då kommer ni ovetande att kränka Guds sinnelag, falla ner i mörkret och förlora ljuset och den Helige Andes närvaro. För era gärningar är utan principer. Om du gör eller säger någonting som du inte borde göra eller säga, då ska du drabbas av en passande bestraffning. Var viss om att även om du själv saknar principer för ord och gärning, saknar inte Gud sådana principer. Anledningen till att du blir bestraffad är att du har brutit mot Gud, inte mot en annan människa. Om du begår många brott mot Gud i ditt liv kommer du med säkerhet att bli ett helvetets barn. För en människa kanske det ser ut som om du bara har gjort några få saker som inte stämt överens med sanningen, men inte mer. Men är du medveten om att du i Guds ögon redan är en som inte har fler syndoffer? För du har brutit mer än en gång mot Guds administrativa förordningar, och dessutom utan att visa något tecken på ånger, så därför har du inget annat val än att falla ner i helvetet, där Gud straffar människan. Ett fåtal människor har, medan de följt Gud, begått några gärningar i strid mot principerna, men efter att ha åtgärdats och fått vägledning har de gradvis upptäckt sitt eget

---

fördärvande, därefter slagitin på verklighetens rätta väg och de fortsätter, väl förankrade, än idag. Sådana människor är de som blir kvar till sist. Men det är de ärliga jag söker. Om du är ärlig och handlar principfast, då kan du bli Guds förtrogna. Om dina handlingar inte kränker Guds sinnelag, och om du söker Guds vilja och vördar Gud i ditt hjärta, då håller din tro måttet. Den som inte vördar Gud, och vars hjärta inte skälver av fruktan, överträder lätt Guds administrativa förordningar. Många tjänar Gud med hjälp av sin hänförelse, men de förstår inte Guds administrativa förordningar, och än mindre vad hans ord faktiskt innebär. Så trots att de haft goda avsikter slutar det ofta med att de gör saker som stör Guds förvaltning. I svårare fall blir de förvisade, mister chansen att fortsätta följa honom, kastas ner i helvetet och kan inte längre ha någonting med Guds hus att göra. Dessa människor arbetar i Guds hus utifrån sina okunniga men goda avsikter, och det slutar med att de förargar Guds sinnelag. Människor tar sitt sätt att tjäna herrar och övermän med sig in i Guds hus och försöker införa samma sätt där, i en fåfång övertygelse om att de utan problem kan tillämpas där. Aldrig hade de föreställt sig att Gud hade ett lejons sinnelag, inte ett lamms. Därför kan de som möter Gud för första gången inte kommunicera med honom, för Guds hjärta är olikt människans. Först när du förstår många sanningar kan du stegvis lära känna Gud. Denna kunskap utgörs inte av fraser eller dogmer, men den kan användas som en skatt genom vilken du kommer Gud nära, och som bevis för att du behagar honom. Om du saknar kunskapens verklighet och inte är rustad för sanningen, då kan ditt hängivna tjänande bara framkalla Guds avsky och vämjelse. Vid det här laget borde du ha förstått att tron på Gud inte blott och bart handlar om teologistudier!

Även om mina förmaningar till er är kortfattade, så är allt jag beskrivit här det som mest saknas hos er. Var medveten om att det som jag talar om här är en del av mitt slutgiltiga arbete bland människorna, för att avgöra människans öde. Jag vill inte utföra mer arbete som inte tjänar någonting till, och jag vill inte heller fortsätta att vägleda människor som är lika hopplösa som ruttet trä – än mindre sådana som hyser illvilliga avsikter. Kanske kommer ni en dag att förstå de allvarliga avsikterna bakom mina ord och mina bidrag till mänskligheten. Kanske får ni en dag grepp om en princip som gör det möjligt för er att avgöra hur ni själva ska sluta.

Det är väldigt viktigt att förstå Guds sinnelag

Det är många saker som jag hoppas att ni skall åstadkomma. Men era handlingar och era liv är oförmögna att uppfylla mina krav helt och hållet, så jag har inget annat val än att gå rakt på sak och förklara min vilja för er. Med tanke på att ert omdöme är dåligt och er uppskattning också är ringa, är ni nästan fullständigt ovetande om både mitt sinnelag och min substans, och det är därför särskilt angeläget att jag informerar er om dem. Oavsett hur mycket du tidigare förstod eller om du är villig att försöka förstå dessa frågor, måste jag ändå förklara dem för dig i detalj. Dessa frågor är inte helt främmande för er, men ni verkar inte förstå eller vara bekanta med den mening de innehåller. Många av er har bara en svag förståelse och, dessutom, bara en partiell och ofullständig sådan. För att hjälpa er att bättre praktisera sanningen, det vill säga att bättre omsätta mina ord i praktiken, tror jag att det är frågor som dessa som ni först måste lära känna. Annars kommer er tro att förbli vag, hycklande och full av religionens yttre tecken. Om du inte förstår Guds sinnelag, då kommer det att vara omöjligt för dig för att utföra det arbete du borde göra för honom. Om du inte känner till Guds substans, då kommer det att vara omöjligt för dig att visa honom vördnad och fruktan, utan istället kommer du bara att visa honom tanklös försumlighet och undanflykter, och därtill ohjälplig hädelse. Även om det verkligen är viktigt att förstå Guds sinnelag och kunskap om Guds substans inte får ignoreras, har ingen någonsin noggrant undersökt eller fördjupat sig i dessa frågor. Det är tydligt att ni alla har avfärdat de administrativa förordningar jag har offentliggjort. Om ni inte förstår Guds sinnelag, så kommer ni lätt att kränka hans sinnelag. Ett sådant brott är detsamma som att reta upp Gud själv, och den oundvikliga frukten av din handling blir en överträdelse mot de administrativa förordningarna. Nu bör du inse att förståelsen av Guds sinnelag för med sig kunskap om hans substans, och att med förståelsen av Guds sinnelag följer förståelsen av de administrativa förordningarna. Visserligen berör många av de administrativa förordningarna Guds sinnelag, men hans sinnelag har inte uttryckts i sin helhet i dem. Därför måste ni ta ytterligare ett steg mot att utveckla er förståelse av Guds sinnelag.

Jag talar inte med er idag som i en vanlig konversation, så det tillkommer er att behandla mina ord med försiktighet och dessutom att reflektera ingående över dem. Vad jag menar med detta är att ni har ägnat för lite uppmärksamhet åt de ord jag har sagt. När det gäller Guds sinnelag, är ni till och med ännu mindre villiga att allvarligt

---

fundera över frågan, och det är sällan någon lägger möda på det. Av denna anledning kan jag säga att er tro är bara ett storslaget sätt att tala. Inte ens nu har en enda av er ägnat någon allvarlig ansträngning åt er viktigaste svaghet. Ni har svikit mig efter alla plågor som jag har utstått för er. Inte undra på att ni inte har någon respekt för Gud och lever era liv utan sanning. Hur kan sådana människor anses vara heliga? Himlens lag kommer inte att tolerera en sådan sak! Eftersom du har så lite förståelse för detta, har jag inget annat val än att använda fler andetag.

Guds sinnelag är ett ämne som förefaller alla väldigt abstrakt och som dessutom är något som inte är lätt för alla att acceptera, för hans sinnelag är olikt en människas personlighet. Gud har också hans egna känslor av glädje, ilska, sorg och lycka, men dessa känslor skiljer sig från människans. Gud är vad han är och han har vad han har. Allt han uttrycker och uppenbarar är uttryck för hans substans och hans identitet. Vad han är och vad han har, liksom hans substans och identitet, är saker som inte kan ersättas av någon människa. Hans sinnelag omfattar hans kärlek till mänskligheten, tröst av mänskligheten, hat mot mänskligheten, och än mer, en grundlig förståelse för mänskligheten. Människans personlighet kan däremot vara optimistisk, livfull eller likgiltig. Guds sinnelag är något som hör till alla tings och levande varelsers Härskare, till hela skapelsens Herre. Hans sinnelag representerar ära, makt, upphöjdhet, storhet, och mest av allt, överhöghet. Hans sinnelag är symbolen för auktoritet, symbolen för allt som är rättfärdigt, symbolen för allt som är vackert och gott. Mer än så, det är en symbol för honom som inte kan bli^[a] besegrad eller invaderad av mörker och varje fiendemakt, liksom en symbol för honom som inte kan bli förolämpad (och han kommer inte heller att tolerera att bli förolämpad)^[b] av någon skapad varelse. Hans sinnelag är symbolen för den högsta makten. Ingen person eller personer kan eller får störa hans verk eller hans sinnelag. Men människans personlighet är inget annat än en symbol för människans obetydliga överlägsenhet över djuren. Människan har ingen myndighet av och för sig själv, ingen självständighet, och ingen förmåga att gå utöver sig själv, men är i sin substans som en som hukar sig, utlämnad åt alla slags personer, händelser och ting. Guds glädje beror på förekomsten och framträdandet av rättfärdighet och ljus; på förstörelsen av mörker och ondska. Han gläder sig eftersom han har kommit med ljuset och ett gott liv till mänskligheten; hans glädje är en rättfärdig glädje, en symbol för förekomsten av allt det som är positivt och, än mer, en symbol för gynnsamhet. Guds

---

ilska beror på förekomsten av orättvisa och den oreda som den orsakar som skadar hans mänsklighet; på grund av förekomsten av ondska och mörker, på grund av förekomsten av sådant som tränger ut sanningen, och än mer på grund av förekomsten av sådant som motsätter sig det som är gott och vackert. Hans ilska är en symbol för att allt det negativa inte längre existerar, och är dessutom en symbol för hans helighet. Hans sorg beror på mänskligheten, som han har förhoppningar för men som har fallit i mörker, eftersom det verk han utför med människan inte når upp till hans förväntningar, och eftersom inte hela den mänsklighet han älskar kan leva i ljuset. Han känner sorg för den oskyldiga mänskligheten, för den ärliga men okunniga människan, och för den människa som är god men bristfällig i sina egna uppfattningar. Hans sorg är en symbol för hans godhet och för hans barmhärtighet, en symbol för skönhet och vänlighet. Hans lycka kommer, naturligtvis, från att besegra sina fiender och få människans tilltro. Mer än så, den uppstår ur fördrivningen och förstörelsen av alla fiendekrafter, och eftersom mänskligheten får ett gott och fridfullt liv. Guds lycka är olik människans glädje; den är snarare känslan av att samla goda frukter, en känsla ännu större än glädje. Hans lycka är en symbol för hur mänskligheten bryter sig loss från lidande från denna tid och framåt, och en symbol för hur mänskligheten träder in i en värld av ljus. Mänsklighetens känslor, å andra sidan, uppstår alla med tanke på hennes egna intressen, inte för rättfärdighet, ljus eller det som är vackert, och allra minst för den nåd som himlen skänker. Mänsklighetens känslor är själviska och tillhör mörkrets värld. De existerar inte för viljans skull, än mindre för Guds plan, och därför kan människan och Gud aldrig omtalas i samma andetag. Gud är för evigt oöverträfflig och evigt ärofull, medan människan för evigt är ringa, för evigt värdelös. Det beror på att Gud ständigt gör uppoffringar och ägnar sig åt mänskligheten; människan roffar dock alltid åt sig och strävar endast för sig själv. Gud anstränger sig alltid för mänsklighetens överlevnad, men människan bidrar aldrig med något för ljusets eller rättfärdighetens skull. Även om människan anstränger sig en tid, är det så svagt att det inte tål ett enda slag, för människans ansträngning sker alltid för hennes egen skull och inte för andra. Människan är alltid självisk, medan Gud är evigt osjälvisk. Gud är källan till allt som är rättvist, gott och vackert, medan människan är den som kommer efter och ger uttryck för all slags fulhet och ondska. Gud kommer aldrig att ändra sin substans av

---

rättfärdighet och skönhet, men människan är fullständigt kapabel att, när som helst och i alla situationer, förråda rättfärdigheten och förirra sig långt bort från Gud.

Varje mening jag har talat innefattar Guds sinnelag. Ni gör klokt i att noga fundera över mina ord, och ni kommer säkerligen att ha stor nytta av dem. Guds substans är mycket svår att förstå, men jag hoppas att ni alla åtminstone har en idé om Guds sinnelag. Jag hoppas därmed att ni kommer att visa mig och göra mer av det som inte förolämpar Guds sinnelag. Då kommer jag att bli uppmuntrad. Till exempel, bevara i alla lägen Gud i ditt hjärta. När du handlar, gör det i enlighet med hans ord. Sök hans avsikter i allt du gör, och avstå från att göra det som förolämpar och vanhedrar Gud. Än mindre bör du lägga Gud åt sidan för att fylla det framtida tomrummet i ditt hjärta. Om du gör det, kommer du att ha förolämpat Guds sinnelag. Återigen, förutsatt att du aldrig har gjort hädiska uttalanden eller klagomål mot Gud, i hela ditt liv, och förutsatt att du kan uppfylla ordentligt allt som han har anförtrott dig och dessutom kan underkasta dig alla hans ord, i hela ditt liv, så kommer du att ha undvikit att bryta mot de administrativa förordningarna. Till exempel, om du någonsin har sagt "Varför tror jag inte att han är Gud?", "Jag tror inte att dessa ord är mer än en upplysning från den Helige Ande", "Enligt min åsikt är inte allt som Gud gör nödvändigtvis rätt", "Guds mänsklighet är inte överlägsen min", "Guds ord är helt enkelt inte trovärdigt", eller andra sådana dömande kommentarer, då uppmanar jag dig att oftare bekänna och ångra dina synder. Annars kommer du aldrig att ha en chans att få förlåtelse, för du förolämpar inte en människa, utan Gud själv. Du kanske tror att du dömer en människa, men Guds Ande ser inte på det på det sättet. Din brist på respekt för hans kött är samma sak som att inte respektera honom. Eftersom det är så, har du inte förolämpat Guds sinnelag? Du måste komma ihåg att allt som är gjort av Guds Ande är gjort för att skydda hans verk i köttet och för att detta verk skall göras väl. Om du försummar detta, då säger jag att du är någon som aldrig kommer att kunna lyckas med att tro på Gud. För du har provocerat fram Guds vrede, så han skall använda ett passande straff för att lära dig en läxa.

Att lära känna Guds substans är ingen bagatell. Du måste förstå hans sinnelag. På detta sätt kommer du, gradvis och omedvetet, att lära känna Guds substans. När du har kommit till denna kunskap, kommer du att upptäcka att du rör dig framåt, in i ett högre och vackrare tillstånd. Till sist kommer du att skämmas så mycket över din vedervärdiga

---

själ, att du känner att det inte finns någonstans där du kan gömma dig. Vid den tidpunkten kommer det att finnas mindre och mindre i ditt uppträdande som förolämpar Guds sinnelag, ditt hjärta kommer närmare och närmare Gud, och gradvis växer en kärlek till honom i ditt hjärta. Detta är ett tecken hur mänsklighetens träder in i ett vackert tillstånd. Men ni har ännu inte uppnått det. När ni stressar fram och tillbaka för ert ödes skull, vem skulle kunna ha lust att försöka förstå Guds substans? Om detta fortsätter kommer ni omedvetet att bryta mot de administrativa förordningarna, för ni förstår alltför lite av Gud sinnelag. Är det därmed inte så att det som ni nu gör lägger grunden för era brott mot Guds sinnelag? Att jag ber er att förstå Guds sinnelag står inte i strid med mitt verk. För om du ofta bryter mot de administrativa förordningarna, vem av er kan då undkomma straff? Skulle mitt verk då inte ha varit helt förgäves? Därför ber jag er fortfarande, förutom att ni skall rannsaka ert beteende, att ni skall vara försiktiga med de steg ni tar. Detta är det högre krav som jag ställer på er, och jag hoppas att ni alla kommer att noggrant överväga det och ägna det er uppriktiga uppmärksamhet. Om det skulle komma en dag då era handlingar provocerar mig till en stormande vrede, då är det bara ni som får överväga konsekvenserna, och det kommer inte att finnas någon annan som bär straffet i ert ställe.

Fotnoter:

- a. Den ursprungliga texten lyder "det är en symbol för att vara oförmögen att vara".
- b. Den ursprungliga texten lyder "liksom en symbol för att vara oförmögen att bli förolämpad (och inte tolerera att bli förolämpad)".

Hur man lär känna Gud på jorden

Alla är ni glada över att få belöningar inför Gud och få vara föremål för hans välvilja inför hans ögon. Detta är varje persons önskan efter att hon har kommit till tro på Gud, för människan strävar helhjärtat efter högre ting och ingen vill komma efter andra. Detta är människans natur. Just därför försöker många av er ständigt ställa er in hos Gud i himlen, men i själva verket är er lojalitet och uppriktighet gentemot Gud långt mindre än er lojalitet och uppriktighet gentemot er själva. Varför säger jag detta? På grund av att jag inte alls erkänner er lojalitet till Gud, och jag förnekar också att den Gud som finns i era hjärtan verkligen existerar. Det vill säga, den Gud som ni dyrkar, den vaga Gud som ni beundrar, existerar inte alls. Skälet till att jag kan säga det så definitivt är att ni är alltför långt borta från den sanna Guden. Anledningen till att ni har lojalitet är att ni har en avgud inom era hjärtan, och vad det gäller mig, den Gud som varken framstår som stor eller liten i era ögon, är allt ni gör att erkänna mig med ord. När jag talar om ert stora avstånd från Gud, tänker jag på hur långt borta ni är från den sanna Guden, medan den vaga Guden verkar vara nära till hands. När jag säger ”varken stor”, syftar det på hur den Gud som ni tror på i dag bara verkar vara en människa utan stora förmågor; en människa som inte är särskilt upphöjd. Och när jag säger ”eller liten”, betyder det att även om denna människa inte kan frammana vinden och befalla regnet, kan han ändå åkalla Guds Ande för att utföra det verk som skakar himlen och jorden, och gör människan helt förvirrad. Utåt sett verkar ni alla vara väldigt lydiga mot denna Kristus på jorden, men i själva verket varken tror ni på honom eller älskar honom. Vad jag menar är att den ni verkligen tror på är den där vaga Guden i era känslor, och den ni verkligen älskar är den Gud ni längtar efter natt och dag, men som ni aldrig har sett personligen. Vad det gäller denna Kristus, är er tro obetydlig, och er kärlek till honom är obefintlig. Tro innebär övertygelse och tillit; kärlek innebär vördnad och beundran i hjärtat, att aldrig skiljas åt. Men er tro på och kärlek till dagens Kristus kommer inte i närheten av detta. Vad det gäller tro, hur tror ni på honom? Vad det gäller kärlek, på vilket sätt älskar ni honom? Ni har helt enkelt ingen förståelse för hans sinnelag, än mindre har ni kunskap om hans substans, så hur tror ni på honom? Vad är verkligt i er tro på honom? Hur älskar ni honom? Vad är verkligt i er kärlek till honom?

Många har följt mig till denna dag utan att tveka, och under dessa år har ni alla lidit av stor utmattning. Jag har helt förstått allas er medfödda karaktär och vanor, och det

---

har varit ytterst mödosamt att interagera med er. Det är synd att fastän jag har fått mycket information om er, har ni inte den minsta förståelse för mig. Inte undra på att folk säger att ni blev lurade av en människa i ett förvirrat ögonblick. Ni förstår ingenting av mitt sinnelag, och än mindre kan ni fatta vad som finns i mitt sinne. Era missförstånd om mig strör salt i såren, och er tro på mig är fortfarande en förvirrad tro. I stället för att säga att ni tror på mig, skulle det vara mer passande att säga att ni försöker ställa er in hos mig och fjäska för mig. Era motiv är mycket enkla – vem som helst som kan belöna mig skall jag följa, och vem som helst som kan hjälpa mig att undkomma de stora katastroferna skall jag tro på, oavsett om han är Gud eller någon viss Gud. Inget av detta spelar någon roll för mig. Det finns många sådana personer bland er, och detta tillstånd är mycket allvarligt. Om ett test görs, en dag, för att se hur många av er som tror på Kristus på grund av att ni har insikt i hans substans, är jag rädd att ingen av er kommer att kunna göra vad jag önskar. Så det skulle inte skada för var och en av er att överväga denna fråga: Den Gud som ni tror på är helt annorlunda än jag, och eftersom det är så, vad är då det väsentliga i er tro på Gud? Ju mer ni tror på er så kallade Gud, desto längre bort från mig förirrar ni er. Vad är då kärnan i denna fråga? Jag är säker på att ingen av er någonsin har övervägt denna fråga, men har allvaret i denna fråga förespeglat er? Har ni tänkt på konsekvenserna av att fortsätta med denna form av tro?

Problemen ni står inför är många, och ingen av er är duktig på att komma med lösningar. Om detta skulle fortsätta, är ni själva de enda som riskerar att förlora på det. Jag skall hjälpa er att inse problemen, men det vilar på er att hitta lösningar.

Jag uppskattar väldigt mycket dem som inte hyser misstankar mot andra, och jag gillar också mycket dem som beredvilligt accepterar sanningen; dessa två typer av människor visar jag stor omsorg med, för i mina ögon är de ärliga människor. Om du är väldigt svekfull, kommer du att ha ett bevakat hjärta och misstankar mot alla frågor och alla människor. Av denna anledning är din tro på mig byggd på misstankens grund. Ett sådant slags tro kommer jag aldrig att kännas vid. Om man saknar genuin tro, kommer man att hamna ännu längre bort från verklig kärlek. Och om du kan tvivla på Gud och spekulera om honom, då är du utan tvekan den mest svekfulla av människor. Du spekulerar i huruvida Gud kan vara lik människan: oförlåtligt syndfull, med ringa karaktär, utan ärlighet och förnuft, i avsaknad av rättskänsla, hemfallen åt illvillig, försåtlig och listig taktik, samt glad över ondska, mörker och så vidare. Är inte

---

anledningen till att människan har sådana tankar, att hon inte har minsta kunskap om Gud? Detta slags tro är inget annat än synd! Dessutom finns det till och med vissa som tror att de som behagar mig inte är annat än lismare och smickrare, och att de som brister i dessa färdigheter inte kommer att vara välkomna, utan förlora sin plats i Guds hus. Är detta all den kunskap ni har snappat upp under dessa många år? Är detta vad ni har vunnit? Och er kunskap om mig slutar inte med dessa missförstånd; än värre är er hädelse mot Guds Ande och ert smädande av himlen. Det är därför jag säger att en sådan tro som er endast kommer att få er att förirra er ännu längre bort från mig och opponera ännu mer mot mig. Under många års arbete har ni sett många sanningar, men vet ni vad mina öron har hört? Hur många av er är villiga att acceptera sanningen? Ni tror alla att ni är villiga att betala priset för sanningen, men hur många har verkligen lidit för sanningen? Allt som finns i era hjärtan är orättvisa, och därför anser ni att någon, oavsett vem hon än är, är bedräglig och förvrängd. Ni tror till och med att Gud inkarnerad, precis som en vanlig människa, skulle sakna ett vänligt hjärta eller en välvillig kärlek. Än mer tror ni att en ädel karaktär och en barmhärtig, välvillig natur bara existerar hos Gud i himlen. Och ni anser att ett sådant helgon inte existerar, och att bara mörkret och ondskan regerar på jorden, medan Gud är någonting som människan lämnar in sin längtan efter det goda och vackra till, en legendarisk figur påhittad av människan. I era sinnen är Gud i himlen väldigt rak, rättfärdig och stor, värdig tillbedjan och vördnad, men denna Gud på jorden är bara ett substitut och ett redskap för Gud i himlen. Ni tror att denna Gud inte kan vara likvärdig Gud i himlen, än mindre kan han nämnas i samma andetag som honom. Vad det gäller Guds storhet och ära, tillhör de härligheten hos Gud i himlen, men vad det gäller människans natur och fördärv, är de egenskaper som Gud på jorden har en del i. Gud i himlen är alltid upphöjd, medan Gud på jorden för evigt är obetydlig, svag och inkompetent. Gud i himlen är inte hemfallen åt känslor, bara rättfärdighet, medan Gud på jorden bara har själviska motiv och saknar all rättvisa och förnuft. Gud i himlen har inte minsta förvrängdhet och är för evigt trofast, medan Gud på jorden alltid har en oärlig sida. Gud i himlen har en varm kärlek till människan, medan Gud på jorden inte tar tillräckligt hand om människan, och till och med försummar henne helt och hållet. Denna felaktiga kunskap har länge funnits i era hjärtan och kan även föras vidare in i framtiden. Ni betraktar alla Kristi gärningar utifrån de orättfärdigas synvinkel och ni utvärderar alla hans verk, liksom

---

hans identitet och substans, utifrån de ondskefullas perspektiv. Ni har begått ett stort misstag och gjort det som aldrig har gjorts av dem som fanns före er. Det vill säga, ni tjänar bara den upphöjda Gud i himlen med en krona på sitt huvud och ni betjänar aldrig den Gud ni betraktar som så obetydlig att han är osynlig för er. Är inte detta er synd? Är inte detta ett klassiskt exempel på ert brott mot Guds sinnelag? Ni tillber Gud i himlen. Ni vördar upphöjda bilder och sätter värde på dem som utmärker sig med sin vältalighet. Du tar gärna emot befallningar från den Gud som fyller dina händer med rikedomar och du trånar storligen efter den Gud som kan uppfylla varje önskan du har. Den enda som du inte tillber är den Gud som inte är upphöjd; det enda du hatar är förbindelse med denna Gud som inte någon människa kan ta mycket notis om. Det enda du är ovillig att göra är att tjäna denna Gud som aldrig har gett dig ett enda öre, och den enda som inte kan få dig att längta efter honom är denna oangenäma Gud. Denna typ av Gud kan inte få dig att vidga dina vyer, att känna dig som om du har funnit en skatt, än mindre uppfylla dina önskningar. Varför vill du då följa honom? Har du tänkt på sådana här frågor? Vad du gör förnärmar inte bara denne Kristus; än viktigare, det förnärmar Gud i himlen. Detta tycker jag inte är syftet med er tro på Gud!

Ni längtar storligen efter att Gud skall glädja sig åt er, men ni är väldigt långt borta från Gud. Vad är det frågan om? Ni accepterar bara hans ord, men inte hans åtgärder eller hans beskärning; än mindre kan ni acceptera hans ordning, så att ni har fullständig tilltro till honom. Vad är det då frågan om? I den slutliga analysen är er tro ett tomt äggskal som aldrig kan ge upphov till en kyckling. För er tro har inte fört er närmare sanningen eller vunnit liv åt er, utan har i stället fört med sig en skenbar känsla av näring och hopp. Ert syfte med att tro på Gud är detta hopp och denna känsla av näring, snarare än sanningen och livet. Därför säger jag att vägen för er tro på Gud inte är något annat än att försöka ställa sig in hos Gud genom inställsamhet och skamlöshet, och den kan på intet sätt betraktas som en sann tro. Hur skall en kyckling kunna komma från en tro som denna? Med andra ord, hur kan detta slags tro bära frukt? Syftet med er tro på Gud är att använda Gud för att uppfylla era mål. Är inte detta ytterligare ett exempel på era brott mot Guds sinnelag? Ni tror att Gud i himlen existerar, men förnekar att Gud på jorden gör det. Men jag godtar inte era åsikter. Jag lovordar bara de människor som håller fötterna på jorden och tjänar Gud på jorden, men aldrig dem som aldrig erkänner Kristus som finns på jorden. Oavsett hur lojala sådana människor är mot Gud i himlen,

---

kommer de inte undan min hand, som bestraffar de ondskefulla. Dessa människor är de ondskefulla; de är ondskefulla som motsätter sig Gud och som aldrig villigt har lytt Kristus. Naturligtvis innefattar deras skara alla de som inte vet och därtill de som inte erkänner Kristus. Tror du att du kan agera som du vill mot Kristus så länge du är lojal mot Gud i himlen? Fel! Din okunnighet om Kristus är okunnighet om Gud i himlen. Oavsett hur lojal du är mot Gud i himlen, är det bara tomt prat och förevändningar, för Gud på jorden är inte bara avgörande för att människan tar emot sanningen och en djupare kunskap, utan ännu mer för att fördöma människan och därefter för att samla in fakta för att straffa de ondskefulla. Har du förstått de fördelaktiga och skadliga utfallen här? Har du upplevt dem? Jag önskar att ni en dag snart skall förstå denna sanning: För att känna Gud, måste man inte bara känna Gud i himlen, utan – ännu viktigare – Gud på jorden. Blanda inte samman dina prioriteringar och låt inte det underordnade ersätta det huvudsakliga. Endast på detta sätt kan du verkligen bygga en bra relation med Gud, komma närmare Gud och föra ditt hjärta närmare honom. Om du har varit troende i många år och länge har varit förbunden med mig, men ändå håller avstånd till mig, då säger jag att det måste vara så att du ofta kränker Guds sinnelag, och ditt slut kommer att bli mycket svårt att räkna ut. Om de många åren av förbindelse med mig inte bara har misslyckats med att göra dig till en person som har mänsklighet och sanningen, utan snarare har inpräntat ondskefulla sätt i din natur, och du inte bara har dubbelt så mycket storhetsvansinne som tidigare, utan dina missförstånd om mig har också mångdubblats, så att du börjar se på mig som din lilla hjälpreda, då säger jag att din plåga inte längre är yttlig utan har trängt ända in i benen på dig. Allt som återstår för dig är att vänta på att planeringen av din begravning görs. Då behöver du inte bönfalla mig att vara din Gud, för du har begått en synd som förtjänar döden, en oförlåtlig synd. Även om jag kunde förbarma mig över dig, kommer Gud i himlen att insistera på att ta ditt liv, för dina brott mot Guds sinnelag är inget vanligt problem, utan av en mycket allvarlig natur. Skyll inte på mig, när stunden kommer, för att jag inte har informerat dig i förväg. Allt handlar om detta: När du förbinder dig med Kristus – Gud på jorden – som en vanlig människa, det vill säga när du tror att denna Gud inte är något annat än en människa, det är då du skall förgås. Detta är min enda varning till er alla.

Ett mycket allvarligt problem: Svek (1)

Mycket snart kommer mitt verk att vara avslutat och många år tillsammans har blivit ett outhärdligt minne. Jag har upprepat mina ord oavbrutet och hela tiden fortsatt mitt nya verk. Mitt råd är naturligtvis en nödvändig komponent i varje verk jag utför. Utan min vägledning skulle ni vandra vilse allesamman och till och med stå totalt villrådiga. Nu är mitt verk på väg att avslutas och befinner sig i sitt sista stadium; jag vill fortfarande vara verksam med att ge rådgivning, det vill säga erbjuda er råd att lyssna på. Jag hoppas bara att ni inte kommer att låta mina mödosamma ansträngningar vara bortkastade, och att ni dessutom ska förstå den omsorg jag har lagt ner och behandla mina ord som grundvalen för hur ni uppträder som människor. Oavsett om det är ord som ni är villiga att lyssna till eller inte, oavsett om det är ord som ni tar emot med glädje eller med olust, så måste ni ta dem på allvar. Annars kommer ert nonchalanta och likgiltiga sinnelag och uppträdande att göra mig ordentligt upprörd och faktiskt äckla mig. Jag hoppas verkligen att ni allesamman kan läsa mina ord om och om igen – tusentals gånger – och att ni kanske till och med ska kunna lära er dem utantill. Endast på det sättet kan ni undgå att svika mina förväntningar på er. Men ingen av er lever på det sättet nu. Tvärtom är ni allesamman försjunkna i utsvävningar, ett liv där ni äter och dricker ert lystmäte, och ingen av er använder mina ord för att berika själ och hjärta. Därför har jag kommit till en slutsats när det gäller mänsklighetens sanna ansikte: Människan kan svika mig när som helst och ingen kan vara fullkomligt trogen mot mina ord.

”Människan har blivit så fördärvad av Satan att hon inte längre liknar en människa.” De flesta instämmer i viss mån i det här påståendet. Jag säger så därför att det ”instämmande” jag syftar på bara är en sorts ytligt accepterande och inte någon verklig insikt. Eftersom ingen av er kan bedöma er själva korrekt eller analysera er själva grundligt, förblir ni tvehågsna när det gäller mina ord. Men den här gången använder jag fakta för att förklara ett mycket allvarligt problem i ert inre. Det problemet är svekfullhet. Ni är allesamman bekanta med ordet ”svekfullhet”, eftersom de flesta människor tidigare har gjort något som inneburit ett svek mot någon, som att en make sviker sin hustru, en hustru sviker sin make, en son sviker sin far, en dotter sviker sin mor, en slav sviker sin ägare, vänner sviker varandra, släktingar sviker varandra, säljare sviker köpare och så vidare. Alla de här exemplen rymmer svekfullhetens väsen. Att

---

svika är kort sagt en typ av beteende som innebär att man bryter ett löfte, kränker moraliska principer eller handlar i strid med mänsklig etik och visar brist på mänsklighet. Som en människa som fötts in i den här världen har du liksom alla andra gjort något som innebär svek mot sanningen, oavsett om du kommer ihåg att du någon gång har svikit en annan person eller att du har svikit andra många gånger. Eftersom du kan svika dina föräldrar eller vänner så kan du även svika andra, och dessutom kan du svika mig och göra sådant som jag avskyr. Svek är med andra ord inte bara ett ytligt omoraliskt beteende, utan det är något som står i strid med sanningen. Det är exakt detta som är källan till mänsklighetens motstånd och olydnad mot mig. Därför har jag sammanfattat det i följande konstaterande: Svekfullhet är människans natur, och denna natur är den stora fienden till varje individs endräkt med mig.

Ett beteende som inte innebär absolut lydnad mot mig är svek. Ett beteende som inte kan vara lojalt mot mig är svek. Att lura mig och använda lögner för att bedra mig är svek. Att ha mängder av uppfattningar och sprida dem överallt är svek. Att inte kunna hålla fast vid det som vittnar om mig och mina intressen är svek. Att visa upp falska leenden medan man innerst inne är långt ifrån mig är svek. Allt det här är svekfulla handlingar som ni alltid har varit kapabla till och som är vanliga bland er. Ingen av er kanske tycker att det här är något problem, men så ser inte jag det. Jag kan inte behandla en människas svek mot mig som något oväsentligt, och jag kan absolut inte ignorera det. Om ni betar er på det här viset nu när jag är verksam bland er, kommer ni då inte att vara som skurkar som förklarat sig själva kungar om den dagen kommer då det inte finns någon som vakar över er. När det händer och ni orsakar en katastrof, vem kommer då att finnas där och städa upp efter er? Ni kanske tycker att en del svekfulla handlingar bara är tillfälligheter och inte så som ni brukar bete er, och därför förtjänar det inte att diskuteras på så stort allvar, på ett sätt som sårar er stolthet. Om det faktiskt är så ni resonerar, då saknar ni förnuft. Om man tänker på det viset så är man ett exempel på, och urtypen för, upproriskhet. Människans natur är hennes liv; det är en princip som hon förlitar sig på för att överleva och hon kan inte ändra den. Det är samma sak med svekfullheten – om du kan göra något som innebär att du sviker en släkting eller vän, så visar det att det är en del av ditt liv och en natur som du föddes med. Det här är något som ingen kan förneka. Om människor till exempel tycker om att stjäla från andra, då är detta att ”tycka om att stjäla ” en del av deras liv, även om de

---

ibland stjäla och ibland inte gör det. Att de bara stjäla ibland visar inte att stjälandet bara är en slags beteende. Tvärtom visar det att deras stjälande är en del av deras liv – alltså deras natur. Somliga kommer att fråga: Om det nu ligger i deras natur, hur kommer det sig då att de ibland ser fina saker utan att stjäla dem? Svaret är mycket enkelt. Det finns många anledningar till att de inte stjälar. De kan låta bli att stjäla en sak därför att den är för stor att plocka åt sig inför vaktande blickar, därför att det inte finns något lämpligt tillfälle att göra det, därför att föremålet är för dyrt eller för välbevakat, därför att de inte är särskilt intresserade av det eller inte kan se vad de skulle ha för nytta av det, och så vidare. Alla dessa skäl är möjliga. Men det spelar ingen roll, huruvida de stjälar eller inte är inget bevis för att denna tanke bara är något tillfälligt blixtrar förbi. Tvärtom är den en del av deras natur som är svår att förändra. En sådan person nöjer sig inte med att bara stjäla en gång; tanken på att lägga beslag på andras tillhörigheter dyker upp varje gång de ser någonting fint eller hamnar i en lämplig situation. Det är därför jag säger att ursprunget till denna tanke inte är något som bara ramlar fram lite då och då, utan det ligger i den här personens natur.

Vem som helst kan använda sina egna ord och handlingar så att de representerar hans rätta ansikte. Detta rätta ansikte är naturligtvis hans natur. Om du är en person som pratar på ett omständligt sätt, då har du en omständlig natur. Om du är listig till din, då agerar du på ett slugt sätt som gör att folk lätt låter sig luras av dig. Om du är elak till din natur, kanske dina ord är behagliga att lyssna till, men dina handlingar kan inte dölja dina elakheter. Om du är lat till naturen, så är allt du säger inriktat på att smita undan ansvar för din försumlighet och lathet, och du kommer att handla långsamt och oengagerat och vara riktigt bra på att dölja sanningen. Om du är empatisk till din natur, kommer dina ord att vara förnuftiga och dina handlingar kommer också att stämma väl med sanningen. Om du är lojal till naturen är dina ord utan tvekan uppriktiga och dina handlingar välmotiverade, fria från allt som kan göra din herre orolig. Om du är vällustig till din natur eller girig efter pengar, då kommer ditt hjärta ofta att vara uppfyllt av detta och du kommer omedvetet att göra avvikande, omoraliska saker som folk inte glömmer så lätt och det kommer att väcka deras avsky. Precis som jag har sagt, om du har en svekfull natur kan du knappast själv göra dig fri från den. Inbilla dig inte att du har sådan tur att du inte är svekfull till naturen bara för att du inte har handlat orätt mot någon. Om det är vad du tror är du sannerligen motbjudande. Alla

---

mina ord, varje gång jag talar, riktar sig till alla människor och inte bara en person eller en viss typ av människa. Att du inte har svikit mig i ett avseende bevisar inte att du inte kan svika mig i något annat avseende. Somliga människor som söker sanningen tappar självförtroendet när de råkar ut för motgångar i sitt äktenskap. Somliga överger sin skyldighet att vara lojal mot mig när familjen rasar samman. Somliga överger mig för att söka en stunds glädje och spänning. Somliga skulle hellre falla ner i en mörk ravin än leva i ljuset och få njuta av den helige Andes verk. Somliga människor struntar i sina vänners råd och väljer att tillfredsställa sin lust efter rikedom, och ändå kan de inte erkänna sina misstag och vända om. Somliga människor lever bara tillfälligt under mitt namn för att få mitt beskydd, medan andra bara ägnar sig lite åt mig under tvång därför att de klamrar sig fast vid livet och är rädda för döden. Är inte de här och andra omoraliska och dessutom ovärdiga handlingar bara beteenden som människor sedan länge har svikit mig med innerst i sitt hjärta? Jag vet givetvis att folk inte planerar i förväg att svika mig; deras svek är ett naturligt uttryck för deras natur. Ingen vill svika mig, och ingen är glad över att ha gjort något som inneburit att de har svikit mig. Tvärtom darrar de av rädsla, eller hur? Så tänker ni nu på hur ni ska kunna gottgöra dessa svek och förändra den nuvarande situationen?

Ett mycket allvarligt problem: Svek (2)

Människans natur är helt olik mitt väsen, eftersom människans fördärvade natur helt och hållet kommer från Satan och människans natur har bearbetats och fördärvats av Satan. Det vill säga, människan överlever under inflytande av hans ondska och fulhet. Människan växer inte upp i en sanningens värld eller en helig miljö, och inte heller lever hon i ljuset. Därför är det omöjligt för sanningen att finnas i varje människas natur från födseln, och inte heller kan hon födas med ett väsen som fruktar Gud och lyder Gud. Tvärtom äger människorna en natur som motsätter sig Gud, vägrar lyda Gud och inte har någon kärlek till sanningen. Denna natur är det problem jag vill tala om — svekfullheten. Svek är källan till varje persons motstånd mot Gud. Detta är ett problem som bara finns hos människan, inte hos mig. Vissa kommer att ställa frågor som den här: Eftersom alla människor lever i människans värld, hur kommer det sig att alla har en natur som sviker Gud, medan inte Kristus har det? Det är en fråga som måste förklaras tydligt för er.

Mänsklighetens existens bygger i sin tur på själens inkarnation. Med andra ord, varje människa får ett mänskligt, köttsligt liv när hennes själ inkarneras. När individens kropp är född fortsätter det livet till köttets yttersta gräns, det vill säga det sista ögonblicket när själen lämnar sitt skal. Denna process upprepas om och om igen, individens själ kommer och går, kommer och går, och på så sätt upprätthålls hela mänsklighetens existens. Köttets liv är också människosjälens liv, och människans själ stödjer människans köttliga existens. Varje människas liv kommer alltså från hennes själ; det är inte hennes kött som ursprungligen har liv. Därför kommer människans natur från hennes själ, inte från hennes kött. Det är endast varje människas själ som vet hur den har genomgått Satans frestelser, plågor och fördärv. Människans kött kan inte veta detta. Därför blir mänskligheten omedvetet mer och mer smutsig, ond och mörk, medan avståndet mellan mig och människan blir större och större och mänsklighetens dagar mörkare och mörkare. Alla mänsklighetens själar är inom räckhåll för Satan. Därför säger det sig självt att människans kött också har tagits i besittning av Satan. Hur kan sådant kött och sådana människor låta bli att motstå Gud och vara naturligt förenliga med honom? Anledningen att jag kastade ned Satan i luften är att han svek mig, så hur skulle människorna kunna befria sig från konsekvenserna av detta? Detta är orsaken till att den mänskliga naturen är svekfull. Jag litar på att ni, när ni väl förstår

---

detta resonemang, också ska tro på Kristi väsen. Köttet som Guds ande ikläder sig är Guds eget kött. Guds ande står över allt; han är allsmäktig, helig och rättfärdig. Likaså är även hans kropp suverän, allsmäktig, helig och rättfärdig. Detta kött kan bara göra det som är rättfärdigt och gynnsamt för mänskligheten, det som är heligt, härligt och mäktigt, och är oförmöget att göra något som strider mot sanningen eller moral och rättvisa, för att inte tala om något som sviker Guds ande. Guds ande är helig och därmed är det omöjligt för Satan att fördärva hans kropp; hans kött är av annat väsen än människans kött. Det är nämligen människan, inte Gud, som är fördärvad av Satan; Satan kan omöjligt fördärva Guds kött. Trots att människan och Kristus vistas i samma sfär är det följaktligen bara människan som domineras, utnyttjas och snärjs av Satan. Kristus är däremot evigt oemottaglig för Satans fördärv, eftersom Satan aldrig kommer att kunna stiga upp till den högstes plats och aldrig kommer att kunna nalkas Gud. Idag bör ni alla förstå att det bara är den av Satan fördärvade mänskligheten som sviker mig, och att detta problem alltid kommer att vara irrelevant för Kristus.

Alla själar som fördärvats av Satan kontrolleras av Satans domän. Endast de som tror på Kristus har skiljts ut, räddats från Satans läger och förts in i dagens rike. Dessa människor lever inte längre under Satans inflytande. Trots det är människans natur fortfarande rotad i hennes kropp. Det innebär att fastän era själar har blivit frälsta, är er natur fortfarande densamma som förr och risken att ni kommer att svika mig förblir hundraprocentig. Det är därför mitt verk är så långvarigt — därför att er natur är alltför orubblig. Nu lider ni alla så mycket ni kan när ni uppfyller era plikter, men ett obestridligt faktum är detta: Var och en av er är kapabel att svika mig och återvända till Satans domän, till hans läger, och gå tillbaka till ert gamla liv. Vid den tiden kommer det inte att vara möjligt för er att ha en tillstymmelse till mänsklighet eller en människas utseende, som ni har nu. I allvarliga fall kommer ni att förgöras och dessutom vara fördömda för evigt och aldrig inkarneras mer utan straffas hårt. Det här är det problem ni står inför. Jag påminner er på detta sätt så att, för det första, mitt verk inte skall vara förgäves, och för det andra, ni alla kan leva i dagar av ljus. Huruvida mitt verk är förgäves är faktiskt inte det avgörande problemet. Huvudsaken är att ni skall kunna ha ett lyckligt liv och en underbar framtid. Mitt verk är att rädda människors själar. Om din själ faller i Satans händer, kommer din kropp inte att få frid. Om jag skyddar din kropp, kommer din själ säkerligen att vara i min vård. Om jag verkligen avskyr dig, kommer din

---

kropp och själ omedelbart att falla i Satans händer. Kan ni föreställa er hur er situation kommer att vara då? Om mina ord en dag inte gör någon verkan på er kommer jag att lämna över er allesamman till Satan till dubbel tortyr tills min ilska har skingrats helt, eller också skall jag personligen straffa er, usla människor, eftersom era hjärtan som sviker mig aldrig har ändrats.

Nu bör ni alla så snart som möjligt granska er själva för att se hur mycket av er person som fortfarande sviker mig. Jag väntar otåligt på ert svar. Avfärda mig inte. Jag leker aldrig med människor. Om jag säger något kommer jag absolut att göra det. Jag hoppas att ni alla kan vara människor som tar mina ord på allvar och inte tror att de bara är en science fiction-roman. Vad jag vill ha från er är konkret handling, inte era fantasier. Sedan måste ni svara på de här frågorna från mig: 1. Om du verkligen är en tjänstgörare, kan du då tjäna mig lojalt utan några oengagerade eller negativa inslag? 2. Om du får reda på att jag aldrig har uppskattat dig, kommer du ändå att kunna stanna och tjäna mig resten av livet? 3. Om du har gjort stora ansträngningar och jag ändå är väldigt kylig mot dig, kommer du att kunna fortsätta arbeta för mig i oklarhet? 4. Om jag inte har tillfredsställt dina småaktiga krav efter att du har gjort något för mig, kommer du att bli nedslagen och besviken på mig eller till och med bli rasande och ropa skällsord? 5. Om du alltid har varit mycket lojal och kärleksfull mot mig och likväl lider av sjukdom, fattigdom och att du blir övergiven av dina vänner och släktingar eller måste uthärda andra motgångar i livet, kommer då din lojalitet och kärlek till mig ändå att bestå? 6. Om inget av det du har föreställt dig i ditt hjärta överensstämmer med vad jag har gjort, hur kommer du då att vandra din framtida väg? 7. Om du inte får något som du hoppades få, kan du då fortsätta att vara min anhängare? 8. Om du aldrig har förstått syftet och betydelsen av mitt verk, kan du då vara en lydig person som inte gör bedömningar och drar slutsatser på ett godtyckligt sätt? 9. Kan du värdesätta alla de ord jag uttalat och allt de arbete jag utfört när jag är tillsammans med mänskligheten? 10. Kan du vara min lojala anhängare, beredd att lida för mig resten av livet även om du inte får något i gengäld? 11. Kan du för min skull låta bli att överväga, planera eller förbereda din framtida överlevnadsväg? De här frågorna är mina sista krav på er och jag hoppas att ni allesamman kan svara mig. Om ni bara uppfyller en eller två av sakerna i dessa frågor, då har ni fortfarande mycket hårt arbete kvar. Om ni inte kan uppnå ett enda av dessa krav, då är ni helt visst av det slag som kommer att kastas i helvetet. Jag behöver

---

inte säga något mer till sådana människor. Det beror på att de absolut inte är människor som kan vara förenliga med mig. Hur skulle jag kunna ha någon i mitt hem som kan svika mig under vilka omständigheter som helst? Vad det gäller de som fortfarande skulle kunna svika mig under de flesta omständigheter, kommer jag att iaktta deras uppträdande innan jag vidtar andra åtgärder. Men så länge de är människor som är kapabla att svika mig, oavsett under vilka förhållanden, kommer jag aldrig att glömma och jag kommer att minnas dem i mitt hjärta i väntan på tillfälle att återgälda deras onda gärningar. De krav som jag har tagit upp är alla frågor angående vilka ni bör granska er själva. Jag hoppas att ni alla kan överväga dem på allvar och att ni inte behandlar mig likgiltigt. I en nära framtid kommer jag att jämföra de svar ni har gett mig med mina krav. Vid den tiden kommer jag inte att kräva något mer från er och jag kommer inte att ge er någon ytterligare allvarlig förmaning. I stället skall jag utöva min myndighet. De som bör bevaras kommer att bevaras, de som bör belönas kommer att belönas, de som bör överlämnas till Satan kommer att överlämnas till Satan, de som bör få ett hårt straff kommer att få ett hårt straff, och de som bör förgås kommer att förgöras. På så sätt kommer det inte längre att finnas någon som stör mig i mina dagar. Tror ni på mina ord? Tror ni på vedergällning? Tror ni att jag kommer att straffa alla dessa onda som bedrar och sviker mig? Hoppas ni på att den dagen skall komma förr eller att den skall komma senare? Är ni sådana som är mycket rädda för straff, eller sådana som hellre skulle göra motstånd mot mig även om de måste uthärda straff? När den dagen kommer, kan ni föreställa er om ni kommer att leva bland jubel och skratt eller gråt och tandagnisslan? Vilken sorts slut hoppas ni att ni kommer att få? Har ni någonsin på allvar övervägt om ni tror på mig till hundra procent eller tvivlar på mig till hundra procent? Har ni någonsin noggrant övervägt vad för slags konsekvenser och slut era handlingar och ert beteende kommer att leda till för er? Hoppas ni verkligen att alla mina ord kommer att uppfyllas ett efter ett, eller är ni väldigt rädda att mina ord kommer att uppfyllas ett efter ett? Om ni hoppas att jag snart ger mig av för att uppfylla mina ord, hur skall ni då behandla era egna ord och handlingar? Om ni inte hoppas att jag ska ge mig av och inte hoppas att alla mina ord skall uppfyllas omedelbart, varför tror ni då på mig överhuvudtaget? Vet ni verkligen varför ni följer mig? Om det bara är för att vidga era vyer, behöver ni inte utstå bedrävelser. Om det är för att ni skall kunna bli välsignade och undvika den framtida katastrofen, varför bryr ni er då inte om ert eget

---

beteende? Varför frågar ni inte er själva huruvida ni kan uppfylla mina krav? Varför frågar ni inte också er själva om ni är kvalificerade att motta mina framtida välsignelser?

De tio administrativa förordningar som Guds utvalda folk i rikets tidsålder måste lyda

1. Människan ska inte prisa sig själv eller upphöja sig själv. Hon ska tillbe och upphöja Gud.

2. Gör allt som gynnar Guds verk och inget som är till skada för Guds verks intressen. Försvara Guds namn, Guds vittnesbörd och Guds verk.

3. Pengarna, materiella föremål och all egendom i Guds hushåll är de offergåvor som människan ska ge. Dessa offergåvor får inte åtnjutas av någon annan än prästen och Gud, för människans offergåvor är avsedda att åtnjutas av Gud. Dessa offergåvor delar Gud endast med prästen; ingen annan är kvalificerad eller berättigad att åtnjuta någon del av dem. Alla människans offergåvor (inklusive pengar och materiella ting som kan åtnjutas) ges till Gud, inte till människan, och ska därför inte åtnjutas av människan; om människan skulle ta del av dem vore det att stjäla offergåvor. Den som gör det är en Judas, för förutom att han var en förrädare tog han det som lagts i penningpungen.

4. Människan har ett fördärvat sinnelag och dessutom är hon i besittning av känslor. Därför är det absolut förbjudet för två medlemmar av motsatta kön att arbeta tillsammans ensamma när de tjänar Gud. De som upptäcks göra det kommer utan undantag att uteslutas.

5. Kritisera inte Gud och diskutera inte heller i förbigående sådant som berör Gud. Handla så som människan bör handla, tala så som människan bör tala, överskrid inte begränsningar och överträd inte gränser. Vakta din tunga och tänk dig för var du går, så undviker du att göra något som sårar Guds sinnelag.

6. Gör det som människan bör göra, utför dina åligganden, uppfyll dina förpliktelser och håll fast vid din uppgift. Eftersom du tror på Gud ska du ge ditt bidrag till Guds verk; om du inte gör det är du inte lämpad att äta och dricka Guds ord och inte lämpad att leva i Guds hushåll.

7. Förutom att lyda Gud ska du i arbete och ärenden som rör kyrkan följa anvisningarna från den person som används av den helige Ande i allt. Även minsta överträdelse är oacceptabel. Var absolut i din lydnad och analysera inte rätt eller fel; vad som är rätt och fel har ingenting med dig att göra. Det enda du ska bry dig om är total lydnad.

---

8. De som tror på Gud ska lyda honom och tillbe honom. Du ska inte upphöja eller se upp till någon människa; sätt inte Gud främst, de människor du ser upp till på andra plats och dig själv på tredje. Ingen individ ska ha en plats i ditt hjärta, och du ska inte betrakta människor – särskilt inte dem du hyser stor vördnad för – som jämställda med Gud eller som hans likar. Detta är något Gud inte tolererar.

9. Ha alltid kyrkans verksamhet i tankarna. Lägg ditt kötts framtidsutsikter åt sidan, var bestämd i familjefrågor, ägna dig helhjärtat åt Guds verk och låt Guds verk komma först och ditt eget dagliga liv i andra hand. Det är vad som anstår en helig.

10. Anhöriga som inte delar tron (dina barn, din make eller maka, dina systrar eller dina föräldrar etc) får inte tvingas in i kyrkan. Guds hushåll lider inte brist på medlemmar, och det finns inget behov av att öka dess antal med människor som inte är till nytta. Ingen som inte tror med glädje får föras in i kyrkan. Denna förordning avser alla människor. Detta ska ni kontrollera, övervaka och påminna varandra om; ingen får bryta mot den. Även när anhöriga som inte delar tron motvilligt kommer in i kyrkan, får de inte förSES böcker eller ges ett nytt namn; sådana människor tillhör inte Guds hushåll, och de måste med alla nödvändiga medel förhindras att komma in i kyrkan. Om kyrkan får bekymmer på grund av inkräktande demoner kommer ni själva att uteslutas eller bli förelagda restriktioner. Kort sagt, när det gäller denna förordning har alla ett ansvar, men du får inte vara obetänksam eller använda den för att hämnas personliga oförrätter.

Ni borde överväga era gärningar

Att döma av handlingarna och gärningarna i ert liv, är ni alla i behov av ett textavsnitt varje dag som försörjer och fyller på er, för ni är alltför bristfälliga, och er kunskap och förmåga att ta emot är alltför mager. I era dagliga liv lever ni i en atmosfär och en miljö utan sanning eller sunt förnuft. Ni saknar kapitalet för tillvaron och har inte grunden som behövs för att känna mig eller sanningen. Er tro bygger endast på ett vagt förtroende eller på religiösa ritualer och kunskap som grundas på dogmer. Varje dag ser jag på era förehavanden och undersöker era avsikter och onda frukter. Jag har aldrig funnit en som verkligen lägger sitt hjärta och ande på mitt altare, som aldrig har flyttats. Därför vill jag inte förgäves utgjuta alla de ord som jag vill uttrycka över en sådan mänsklighet. I mitt hjärta planerar jag bara att fullborda mitt oavslutade verk och att komma med frälsning till den mänsklighet som jag ännu inte har räddat. Jag önskar trots det att alla som följer mig skall få min frälsning och den sanning som mitt ord skänker till människan. Jag hoppas att du en dag, när du sluter dina ögon, kommer att se en värld där dofter fyller luften och strömmar av levande vatten flyter fram - inte en dyster, kall värld där mörka moln täcker himlen och ljudet av ylanden aldrig upphör.

Varje dag betraktas allas gärningar och tankar av honom och samtidigt förbereder de sin egen morgondag. Detta är en väg som alla levande måste vandra och som jag har förutbestämt åt alla. Ingen kan undgå detta och det görs inte några undantag för någon. Jag har talat oräkneliga ord, och dessutom har jag utfört en åtskillig mängd verk. Varje dag ser jag på när varje människa naturligt utför allt hon skall göra i enlighet med sin inneboende natur och hur det utvecklas. Omedvetet har många redan slagit in på "rätt spår", som jag har inrättat för alla slags människors uppenbarelse. Jag har redan placerat varje slags människa i olika miljöer, och på sin plats har var och en av dem uttryckt sina inneboende egenskaper. Det finns ingen som fjättrar dem, ingen som förför dem. De är fullständigt fria och det som de uttrycker kommer naturligt. Det finns bara en sak som håller dem i schack: mina ord. Därför läser ett antal personer mina ord motvilligt och omsätter dem aldrig i praktiken, utan gör det enbart för att undgå döden; samtidigt har andra svårt att uthärda dagarna utan mina ord som vägledning och försörjning, och därför håller de begripligt nog alltid fast vid mina ord. Allteftersom tiden går, upptäcker de sedan människolivets hemlighet, mänsklighetens slutmål, och värdet av att vara människa. Mänskligheten är inte mer än så i mitt ords närvaro, och

---

jag låter bara saker och ting ha sin gång. Jag gör ingenting som tvingar människor att leva med mina ord som grunden i deras tillvaro. Och de som ständigt saknar samvete eller värde i sin tillvaro iakttar så i stillhet vad som händer och kastar sedan djärvt undan mina ord och gör som de vill. De börjar trötta på sanningen och allt som kommer från mig. Dessutom är de trötta på att bo i mitt hus. Dessa personer vistas tillfälligt i mitt hus för sitt slutmåls skull och för att undkomma straff, även om de gör sin tjänst. Men deras avsikter förändras aldrig, inte heller deras handlingar. Detta sporrar än mer deras längtan efter välsignelser, efter en enda väg in i det rike där de sedan kan stanna kvar i all evighet, och till och med efter en väg in i den eviga himlen. Ju mer de längtar efter att min dag snart skall komma, desto mer anser de att sanningen har blivit ett hinder, en stötesten i deras väg. De kan knappt vänta på att få kliva in i riket för att för alltid njuta av himmelrikets välsignelser, utan att behöva sträva efter sanningen eller acceptera domen och tuktan, och framför allt, utan att behöva vistas på ett underdånigt sätt i mitt hus och göra som jag befäller. Dessa människor kommer inte in i mitt hus för att uppfylla ett hjärta som söker sanningen eller för att samarbeta med min förvaltning. De strävar bara efter att tillhöra dem som inte kommer att förgöras i nästa tidsålder. Därför har deras hjärtan aldrig lärt känna vad sanningen är eller hur man accepterar sanningen. Detta är orsaken till att sådana personer aldrig har praktiserat sanningen eller insett hur oerhört djupt deras fördärv är, och trots det har de vistats i mitt hus som "tjänare" ända till slutet. De väntar "tålmodigt" på min dags ankomst, och är outtröttliga medan de kastas hit och dit av det sätt mitt verk utförs. Oavsett hur stor deras ansträngningar är och vilket pris de har betalat, kommer ingen att inse att de har lidit för sanningen eller offrats för mig. I sina hjärtan längtar de efter att få se den dag då jag sätter punkt för den gamla tidsåldern, och de är dessutom angelägna att få veta hur stor min makt och auktoritet är. Det som de aldrig har skyndat sig att göra är att ändra sig och att sträva efter sanningen. De älskar det jag är trött på och de är trötta på det jag älskar. De längtar efter det jag hatar, men är samtidigt rädd att mista det jag avskyr. De lever i denna onda värld, men utan att någonsin hata den, och de är verkligen oroliga för att jag skall förstöra den. Deras avsikter är motstridiga: De är nöjda med den här världen som jag avskyr, men samtidigt längtar de efter att jag snart skall förstöra världen. På så sätt kommer de, innan de har avvikit från den sanna vägen, att besparas lidandet vid förstörelsen och förvandlas till herrar i nästa tidsålder. Detta beror på att de

---

inte älskar sanningen och är trötta på alla som kommer från mig. De kanske kommer att bli "lydiga människor" för en kort tid för att inte gå miste om välsignelserna, men deras mentalitet av att vara angelägna om välsignelse och deras rädsla för att förgöras och hamna i sjön som brinner av eld kan de aldrig dölja. Medan min dag närmar sig växer deras begär allt mer. Och ju större katastrof, desto mer hjälplösa gör den dem, då de inte vet var man skall börja för att glädja mig och undvika att gå miste om de välsignelser som de länge har efterlängtat. När min hand väl börjar sitt verk, är dessa personer ivriga att agera så att de kan fungera som förtrupp. De tänker bara på att välla fram till truppersnas frontlinje, verkligen oroade över att jag inte kommer att se dem. De gör och säger vad de tror är rätt, utan att någonsin förstå att deras gärningar och handlingar aldrig har varit relevanta för sanningen, och de avbryter bara och stör mina planer. Fastän de kanske har gjort en stor ansträngning och kanske är uppriktiga i sin önskan och avsikt att uthärda vedermödor, har inte någonting av vad de gör med mig att göra, för jag har aldrig sett att deras gärningar har sitt ursprung i goda avsikter, än mindre har jag sett dem placera något på mitt altare. Sådana är deras gärningar inför mig under dessa många år.

Först ville jag förse er med fler sanningar, men eftersom er attityd till sanningen är alltför kall och likgiltig, måste jag ge upp. Jag vill inte att mina ansträngningar ska vara bortkastade, och jag vill inte heller se människor hålla fast vid mina ord och samtidigt i alla avseenden göra det som står mig emot, smutskasta mig och häda mig. På grund av era attityder och er mänsklighet, vill jag bara förse er med några få ord som är väldigt viktiga för er som mitt test bland mänskligheten. Det är inte förrän nu som jag verkligen bekräftar att de beslut och planer jag har gjort överensstämmer med era behov, och som jag dessutom bekräftar att min inställning till mänskligheten är riktig. Era många år av handlingar före mig har gett mig det svar jag tidigare aldrig har fått. Och frågan till detta svar är: "Vilken är människans inställning till sanningen och den sanne Guden?" De ansträngningar jag har utgjutit över människan visar på min substans att älska människan, och människans handlingar och gärningar i min närvaro har också visat på människans substans, att hon avskyr sanningen och motsätter sig mig. Jag är ständigt orolig för alla som har följt mig, men de som följer mig kan inte i något läge ta emot mina ord; de är helt oförmögna att acceptera ens de förslag som kommer från mig. Detta är det som gör mig mest ledsen. Ingen kan någonsin förstå mig och dessutom kan ingen

---

acceptera mig, trots att min inställning är uppriktig och mina ord är vänliga. Alla försöker göra det arbete jag har anförtrott dem utifrån sina egna uppfattningar; de söker inte efter mina avsikter och än mindre frågar de efter vad jag begär av dem. De hävdar fortfarande att de tjänar mig lojalt, medan de gör uppror mot mig. Många tror att sanningar som är oacceptabla för dem, eller som de inte praktisera, inte är sanningar. För sådana människor blir mina sanningar något att förneka och kasta åt sidan. Då blir jag, på en och samma gång, någon som av människan erkänns som Gud enbart i ord, och dessutom någon som betraktas som en främling, som inte är sanningen, vägen eller livet. Ingen känner till den här sanningen: Mina ord utgör den evigt oföränderliga sanningen. Jag är människans livförsörjning och mänsklighetens enda vägvisare. Mina ords värde och mening avgörs inte av huruvida de erkänns eller godkänns av mänskligheten, utan av substansen i själva orden. Även om inte en enda människa på denna jord kan ta emot mina ord, är mina ords värde och deras hjälp till mänskligheten ovärderliga för varje människa. Därför, inför de många människor som gör uppror mot, tillbakavisar eller är fullständigt föraktfulla mot mina ord, är min hållning endast denna: Låt tid och fakta vara mitt vittne och visa att mina ord är sanningen, vägen och livet. Låt dem visa att allt jag har sagt är rätt, och utgör det som människan bör föres med och, dessutom, som människan bör acceptera. Jag kommer att låta alla som följer mig få veta detta faktum: De som inte helt och hållet kan acceptera mina ord, de som inte kan praktisera mina ord, de som inte kan hitta ett syfte i mina ord, och de som inte kan ta emot frälsningen på grund av mina ord, är de som har fördömts av mina ord och som, dessutom, har gått miste om min frälsning, och min käpp skall aldrig avvika från dem.

16 april 2003

Gud är källan till människans liv

Från det ögonblick du kommer skrikande in i den här världen börjar du uppfylla din plikt. Du inleder ditt livs resa och fyller din roll i Guds plan och förordnande. Oavsett vilken bakgrund du har och vilken resa som ligger framför dig kan ingen undkomma himlens iscensättningar och arrangemang, och ingen kan styra sitt eget öde, för det kan bara han som härskar över alla ting göra. Sedan den dag då människan började existera har Gud verkat på det sättet, skött om universum och regisserat förändringens regler för alla ting och deras rörelser banor. Som alla ting närs människan stilla och ovetande av sötman och regnet och daggen från Gud; som alla ting lever människan ovetande under Guds iscensättande hand. Människans hjärta och ande hålls i Guds hand, och hela hennes liv beskådas av Guds ögon. Oavsett om du tror på detta eller inte kommer alla ting, både levande och döda, att växla, förändras, förnyas och försvinna i enlighet med Guds tankar. Det är på detta sätt som Gud tronar över alla ting.

Medan natten stilla närmar sig är människan ovetande, för människans hjärta kan inte uppfatta hur natten närmar sig, eller varifrån den kommer. Medan natten tyst glider undan välkomnar människan dagens ljus, men varifrån ljuset kommit och hur det drivit undan nattens mörker vet människan ännu mindre om, och är än mindre medveten om. Dessa återkommande skiftningar mellan dag och natt tar människan från en period till en annan, från ett historiskt sammanhang till nästa, samtidigt som de försäkrar att Guds verk i varje tidsperiod och hans plan för varje tidsålder genomförs. Människan har vandrat genom dessa tidsperioder tillsammans med Gud, och ändå vet hon inte att Gud styr över alla tings och alla levande varelsers öde, eller hur Gud iscensätter och regisserar alla ting. Detta har undgått människan sedan urminnes tider till idag. Orsaken är inte att Guds handlingar är alltför dolda, eller att Guds plan ännu inte har förverkligats, utan att människans hjärta och ande är alltför avlägsna från Gud, till den grad att människan fortfarande är kvar i Satans tjänst även när hon följer Gud – och ändå inte vet om det. Ingen söker aktivt upp Guds fotspår och Guds framträdande, och ingen är villig att existera i Guds omsorg och vårdnad. Istället vill de förlita sig på Satans, den ondes, frätande för att anpassa sig till den här världen, till de regler för existensen som den syndiga mänskligheten följer. Vid det här laget har människans hjärta och ande blivit människans hyllning till Satan och blivit Satans föda. Dessutom

---

har människans hjärta och ande blivit en plats där Satan kan bosätta sig, och blivit en lämplig lekplats. Därför förlorar människan ovetande sin förståelse av principerna för att vara människa, och av värdet och meningen med människans existens. Guds lagar och förbundet mellan Gud och människan bleknar gradvis bort i människans hjärta, och hon upphör att söka eller lyssna till Gud. Med tidens gång förstår människan inte längre varför Gud skapade henne, och inte heller förstår hon orden från Guds mun och allt som kommer från Gud. Människan börjar sedan motsätta sig Guds lagar och påbud, och hennes hjärta och ande blir livlösa ... Gud förlorar den människa han ursprungligen skapade, och människan förlorar roten i sin begynnelse: Detta är människosläktets sorg. Faktum är att ända från begynnelsen och fram till nu har Gud iscensatt en tragedi för mänskligheten, där människan är både huvudpersonen och offret. Och ingen kan svara på vem som är regissören till denna tragedi.

I den vidsträckta världen har oräkneliga förändringar ägt rum – hav har slammat igen till fält, fält har svämmat över och blivit hav, om och om igen. Förutom han som härskar över alla ting i universum finns det ingen som kan leda och vägleda detta människosläkte. Det finns ingen mäktig som arbetar eller gör förberedelser för människosläktet, och än mindre någon som kan leda detta människosläkte till det ljusa slutmålet och befria det från jordiska orättvisor. Gud begråter mänsklighetens framtid, han sörjer över mänsklighetens fall och det smärtar honom att mänskligheten steg för steg går mot förfall och vägen utan återvändo. En mänsklighet som har krossat Guds hjärta och förnekat honom för att söka den onde: Har någon någonsin ägnat en tanke åt vart en sådan mänsklighet kan vara på väg? Det är av just denna orsak som ingen känner Guds vrede, som ingen söker ett sätt att behaga Gud eller försöker närma sig Gud, och dessutom, som ingen försöker förstå Guds sorg och smärta. Även efter att ha hört Guds röst fortsätter människan på sin egen väg, framhärdat i att irra bort från Gud, undviker Guds nåd och omvårdnad och skyr hans sanning och föredrar att sälja sig själv till Satan, Guds fiende. Och vem har ägnat någon tanke – om mänskligheten skulle framhärda i sin halsstarrighet – åt hur Gud kommer att agera gentemot denna mänsklighet som har avvisat honom utan en blick tillbaka? Ingen vet att orsaken till Guds upprepade påminnelser och förmaningar är att han i sina händer har förberett en katastrof utan like som kommer att vara outhärdlig för människans kött och själ. Denna katastrof är inte bara ett straff för köttet utan även för själen. Detta måste du veta: När

---

Guds plan går om intet, och när hans påminnelser och förmaningar inte väcker något gensvar, vad för slags vrede kommer han då att släppa lös? Det kommer inte att likna något som någon skapad varelse någonsin upplevt eller hört. Och därför säger jag att denna katastrof saknar motstycke och aldrig kommer att upprepas. För Guds plan är att enbart denna gång skapa mänskligheten och att enbart denna gång rädda mänskligheten. Detta är första gången och även den sista. Därför kan ingen förstå de omsorgsfulla avsikter och den ivriga förväntan med vilka Gud räddar mänskligheten denna gång.

Gud skapade denna värld och i den placerade han människan, en levande varelse som han skänkte liv. Därefter kom människan att få föräldrar och släktingar och var inte längre ensam. Ända sedan människan först fick syn på denna materiella värld var hon ämnad att existera inom Guds förutbestämmelse. Livsanden från Gud stödjer varenda levande varelse under hela uppväxten till mogen ålder. Under denna process känner ingen att människan växer upp under Guds omvårdnad; snarare tror man att människan gör det under sina föräldrars kärleksfulla omvårdnad och att det är hennes egen livsinstinkt som styr hennes uppväxt. Det beror på att människan inte vet vem som skänkte henne livet eller varifrån det kom, och än mindre hur livsinstinkten åstadkommer mirakel. Hon vet bara att föda är förutsättningen för att hon ska leva vidare, att uthållighet är källan till hennes existens och att övertygelserna i hennes sinne är det kapital som hennes överlevnad hänger på. Människan är fullständigt omedveten om Guds nåd och försörjning, och därför slösar hon bort det liv som Gud skänkt henne ... Inte en enda individ i denna mänsklighet som Gud drar försorg om dag och natt tar sig för att tillbe honom. Gud fortsätter bara att arbeta med människan, för vars del han inte hyser några förväntningar, så som han planerat. Han gör det i hopp om att människan en dag ska vakna ur sin dröm och plötsligt inse livets värde och mening, vilket pris Gud betalade för allt han har gett henne, och hur Gud med ivrig oro väntar på att människan ska vända tillbaka till honom. Ingen har någonsin blickat in i de hemligheter som styr människolivets uppkomst och fortsättning. Endast Gud, som förstår allt detta, uthärdar tyst den smärta och de slag som människan — som har fått allt av Gud men inte är tacksam — ger honom. Människan tar allt som livet ger för givet, och på samma sätt är det "självklart" att Gud sviks av människan, glöms av människan och blir utpressad av människan. Kan det vara så att Guds plan verkligen är av sådan

---

betydelse? Kan det vara så att människan, denna levande varelse som kom ur Guds hand, verkligen är av sådan betydelse? Guds plan är förvisso betydelsefull, men denna levande varelse som skapats av Guds hand existerar för hans plans skull. Därför kan Gud inte göra sin plan om intet av hat mot detta människosläkte. Det är för hans plans skull och för den andedräkt han utandades som Gud uthärdar alla plågor, inte för människans kött utan för människans liv. Han gör det inte i syfte att ta tillbaka människans kött utan det liv han andades ut. Detta är hans plan.

Alla som kommer till denna värld måste passera genom liv och död, och de flesta av dem har genomgått kretsloppet av död och återfödelse. De som lever kommer snart att dö, och de döda kommer snart att återvända. Allt detta är det levnadslopp som Gud har fastställt för varje levande varelse. Ändå är detta förlopp och denna kretsgång just den sanning som Gud önskar att människan ska skåda: att det liv som Gud skänkt människan är gränslöst, obundet av fysikalitet, tid eller rum. Detta är det livsmysterium som Gud skänkt människan, och bevis för att livet kom från honom. Även om många kanske inte tror att livet kom från Gud, njuter människan oundvikligen av allt som kommer från Gud oavsett om de tror på honom eller förnekar hans existens. Skulle Gud en dag plötsligt ändra sig och vilja återkräva allt som finns i världen och ta tillbaka det liv han har gett, då kommer allt att upphöra att finnas till. Gud använder sitt liv för att försörja alla ting, både levande och livlösa, och bringa allt i god ordning i kraft av sin makt och auktoritet. Detta är en sanning som ingen kan föreställa sig eller begripa, och dessa obegripliga sanningar är själva manifestationen av, och bevis för, Guds livskraft. Låt mig nu berätta en hemlighet för dig: Guds livs storhet och kraften i hans liv är ofattbara för alla varelser. Så är det nu, liksom det var i forna dagar, och så kommer det att vara i kommande tider. Den andra hemligheten jag ska avslöja är denna: Livets källa kommer från Gud, för alla skapade varelser, oavsett hur olika de må vara i form eller uppbyggnad. Oavsett vilken sorts levande varelse du är, kan du inte gå emot den livsbana som Gud har bestämt. I vilket fall som helst är min enda önskan att människan ska förstå detta: Utan Guds omsorg, vård och försörjning kan inte människan få allt hon var ämnad att få, oavsett hur ihärdigt hon försöker eller hur mödosamt hon kämpar. Utan tillförsel av liv från Gud förlorar människan känslan för värdet i att leva och känslan för livets mening. Hur skulle Gud kunna låta människan, som tanklöst slösar bort värdet av hans liv, vara så lättsinnig? Som jag har sagt tidigare: Glöm inte att Gud

---

är källan till ditt liv. Om människan försummar att vårda allt som Gud har skänkt, kommer Gud inte bara att ta tillbaka vad han gav i begynnelsen, utan han kommer att utkräva dubbla priset på allt han har gett som kompensation från människan.

26 maj 2003

Den Allsmäktiges suckande

Den finns en enorm hemlighet i ditt hjärta som du aldrig har varit medveten om, eftersom du har levt i en värld utan ljus. Ditt hjärta och din ande har ryckts bort av den onde. Dina ögon är fördunklade av mörker, och du kan varken se solen på himlen eller den blinkande stjärnan i natten. Dina öron är igentäppta av bedrägliga ord och du hör varken Jehovas dånande röst eller ljudet av vattnen som flödar från tronen. Du har förlorat allt som rättmätigt skulle ha tillhört dig, allt som den Allsmäktige skänkte dig. Du har trätt in i ett oändligt hav av lidande, utan kraft till räddning, utan hopp om att komma tillbaka levande, och allt du gör är att kämpa och ständigt vara på väg... Från den stunden var du dömd att plågas av den onde, att hållas långt ifrån den Allsmäktiges välsignelser, utom räckhåll för den Allsmäktiges försörjning, gående längs en väg utan återvändo. En miljon tillrop kan knappast väcka ditt hjärta och din ande. Du sover djupt i händerna på den onde som har lurat in dig i en gränslös värld utan någon riktning och utan vägmärken. Härefter har du förlorat din ursprungliga oskuld och renhet och börjat gömma dig från den Allsmäktiges omsorg. Inuti ditt hjärta styr den onde dig i alla frågor och blir ditt liv. Du fruktar honom inte längre, undviker honom inte och tvivlar inte på honom; i stället behandlar du honom som Guden i ditt hjärta. Du började dyrka honom och tillbe honom, och ni båda har blivit lika oskiljaktiga som kropp och skugga, fästa vid varandra i livet såväl som i döden. Du har ingen aning alls om varifrån du kom, varför du föddes eller varför du kommer att dö. Du uppfattar den Allsmäktige som en främling, du känner inte till hans ursprung, än mindre allt han har gjort för dig. Allt som kommer från honom har blivit förhatligt för dig. Du varken omhuldar det eller känner till dess värde. Du går vid den ondes sida sedan den dag du började erhålla försörjning från den Allsmäktige. Du och den onde har levt tillsammans genom tusentals år av oväder och storm, och tillsammans med honom står du upp mot den Gud som var ditt livs källa. Du vet inget om ånger, än mindre om att du har nått förintelsens rand. Du glömmer att den onde har frestat dig och plågat dig; du har glömt ditt ursprung. På detta sätt har den onde skadat dig, steg för steg, ända till i dag. Ditt hjärta och din ande är förlamade och försvagade. Du har slutat klaga på förtretligheterna i människans värld, och du anser inte längre att världen är orättvis. Än mindre bryr du dig om huruvida den Allsmäktige existerar. Det beror på att du för länge sedan såg den onde som din sanne fader och inte längre kan vara skild från honom. Detta är hemligheten i ditt hjärta.

När gryningen kommer börjar en morgonstjärna stråla i öster. Detta är en stjärna som aldrig funnits där förut. Den lyser upp den fortfarande stjärnbestrodda himlen, och tänder på nytt det släckta ljuset i människors hjärtan. Mänskligheten är inte längre ensam tack vare detta ljus som skiner såväl på dig som på andra. Men enbart du fortsätter att sova tungt i den mörka natten. Du kan varken höra ljudet eller se ljuset, omedveten om att en ny himmel och jord, en ny tidsålder, har kommit, därför att din fader säger åt dig: "Mitt barn, stig inte upp, det är fortfarande tidigt. Vädret är kallt, så gå inte ut, så inte dina ögon genomborras av svärd och spjut." Du tror enbart på din faders förmaningar därför att du tror att enbart din fader har rätt, eftersom han är äldre än du, och att din fader älskar dig innerligt. Sådana förmaningar och sådan kärlek får dig att sluta tro på legenden om att det finns ljus i världen, och sluta bry dig om huruvida sanning fortfarande existerar i den här världen. Du vågar inte längre hoppas på att räddas av den Allsmäktige. Du är nöjd med det nuvarande tillståndet, väntar inte längre på ljusets ankomst och håller inte längre utkik efter den Allsmäktiges tillkommelse, så som den framställs i legenden. Vad dig angelagar kan allt som är vackert inte längre återupplivas och inte heller kan det fortsätta existera. Mänsklighetens morgondag, mänsklighetens framtid, försvinner; den är fullständigt tillintetgjord i dina ögon. Du klamrar dig fast vid din faders kläder så hårt du kan, glad att dela umbärandena, livrädd att förlora ditt resällskap och riktningen på din fjärran färd. Människans vidsträckta och dimhöljda värld har fostrat otaliga människor att ståndaktiga och oförfärade fylla den här världens olika roller. Den har skapat många "krigare" som inte fruktar döden över huvud taget. Dessutom har den frambringat omgång efter omgång av bortdomnade och förlamade människor som inte vet för vilket syfte de skapats. Den Allsmäktiges ögon granskar varenda en i det djupt plågade människosläktet. Vad han hör är jämmerropen från dem som lider, vad han ser är skamlösheten hos dem som plågas och vad han känner är hjälplösheten och fruktan hos ett människosläkte som förlorat frälsningens nåd. Mänskligheten avvisar hans omsorg, väljer att gå sin egen väg, försöker undgå hans ögons granskande blick och föredrar att njuta av det djupa havets bitterhet till sista droppen, i fiendens sällskap. Den Allsmäktiges suckande ska inte längre höras av mänskligheten. Den Allsmäktiges händer är inte längre villiga att smeka denna tragiska mänsklighet. Han upprepar sitt verk, återtar gång på gång och förlorar på nytt gång på gång, och från den stunden

---

börjar han tröttna och känna sig uppgiven och därmed slutar han upp med arbetet han har för handen och slutar gå i människosläktets mitt... Mänskligheten är helt omedveten om någon av dessa förändringar, omedveten om den Allsmäktiges kommande och gående, sorgsenhet och melankoli.

Allt som finns i denna värld förändras hastigt med den Allsmäktiges tankar och under hans ögon. Saker människosläktet aldrig hört talas om till kan plötsligt uppkomma, medan annat som människosläktet sedan länge besitter obemärkligt kan glida undan. Ingen kan komma underfund med den Allsmäktiges vistelseort, än mindre kan någon känna det överjordiska och stora i den Allsmäktiges livskraft. Han är höjd över det jordiska genom att han kan uppfatta vad människor inte kan. Han är stor genom att han är den som människosläktet övergivit, och ändå frälser han människosläktet. Han vet meningen med livet och döden, och, av ännu större betydelse, vet han vilka regler som är lämpliga för att härska över det människosläkte han har skapat. Han är grunden för människans existens och han är återlösaren som uppväcker människosläktet på nytt. Han tynger lyckliga hjärtan med sorg och lyfter sorgsna hjärtan med glädje, allt för sitt verks skull och för sin plans skull.

Mänskligheten, som har övergivit den Allsmäktiges levnadsförsörjning, känner inte till meningen med existensen, men är likväl rädd för döden. Utan hjälp eller stöd, och likväl ovilliga att sluta sina ögon, stålsätter människorna sig för att dra ut på en usel tillvaro i denna värld, påsar av kött som inte anar sina egna själar. Du lever på det här viset, utan hopp, liksom andra, utan mål. Enbart den Helige i legenden kommer för att rädda de människor som, klagande mitt i sitt lidande, desperat längtar efter hans ankomst. Än så länge har denna tro inte förverkligats i dem som saknar medvetande. Icke desto mindre längtar de efter det så. Den Allsmäktige förbarmar sig över de människor som lidit djupt. Samtidigt är hans tålmod slut med dessa människor som saknar medvetande, eftersom han har fått vänta allt för länge på att få svar från mänskligheten. Han önskar att söka, att söka ditt hjärta och din ande, för att ge dig vatten och bröd, och för att väcka dig så att du slipper törsta och hungra mer. När du är utmattad och börjar känna något av världens dystra tröstlöshet, var inte vilse, fäll inga tårar. Allsmäktige Gud, Väktaren, kommer alltid att välkomna din ankomst. Han vakar vid din sida, väntar på att du ska vända tillbaka. Han väntar på den dag du plötsligt erinrar dig dina minnen och inser faktumet att du kommer från Gud, men vid något

---

tillfälle som ingen känner till förlorade riktningen, vid något tillfälle ingen känner till föll medvetslös vid dikesrenen och än en gång vid något tillfälle ingen känner till förvärvade en "fader". Utöver detta inser du att den Allsmäktige funnits där hela tiden, att han under lång, lång tid hållit vakt och inväntat din återkomst. Med förtvivlad längtan har han sett på, väntat på respons utan något svar. Hans tillsyn är ovärderlig, och den finns till för det mänskliga hjärtat och den mänskliga andens skull. Måhända är hans tillsyn oändlig, och måhända har den ett slut. Men du bör veta exakt var ditt hjärta och din ande är just nu.

28 maj 2003

Guds framträdande har inlett en ny tidsålder

Guds sextusenåriga förvaltningsplan lider mot sitt slut, och porten till riket har öppnats för alla som söker Guds framträdande. Kära bröder och systrar, vad väntar ni på? Vad är det ni söker? Väntar ni på Guds framträdande? Söker ni efter Guds fotspår? Vilken längtan efter Guds framträdande! Och så svårt det är att finna Guds fotspår! Vad måste vi göra i en tidsålder som denna, i en värld som denna, för att få bevittna den dag då Gud framträder? Vad behöver vi göra för att följa Guds fotspår? Sådana frågor möter alla dem som väntar på Guds framträdande. Ni har alla funderat på dem mer än en gång – men med vilken utgång? Var framträder Gud? Var är Guds fotspår? Har ni funnit svaren? Många människor skulle svara så här: Gud framträder bland dem som följer honom och hans fotspår finns ibland oss; så enkelt är det! Vem som helst kan ge ett standardsvar, men förstår ni vad Guds framträdande är, och vad Guds fotspår är? Guds framträdande handlar om hans personliga ankomst till jorden för att utföra sitt verk. Med sin egen identitet och sinnelag, och i kraft av sin inneboende metod, nedstiger han bland människorna för att införa en tidsålder och avsluta en tidsålder. Ett sådant framträdande är inte något slags ceremoni. Det är inte ett tecken, en bild, ett mirakel eller en storslagen vision, och ännu mindre är det något slags religiös process. Det är ett verkligt och påtagligt faktum som man kan se och ta på. Ett framträdande som detta äger inte rum i syfte att följa en process, eller i syfte att vara ett tillfälligt åtagande; nej, syftet är i stället att verkställa en av faserna i hans förvaltningsplan. Guds framträdande är alltid betydelsefullt och alltid kopplat till hans förvaltningsplan. Detta framträdande är totalt olikt framträdandet av Guds ledning, ledarskap och upplysning av mänskligheten. Gud verkställer en fas av sitt stora verk varje gång han uppenbarar sig. Detta verk skiljer sig från det som skett i någon annan tidsålder. Det är ofattbart för människan och har aldrig tidigare upplevts av mänskligheten. Det är ett verk som påbörjar en ny tidsålder och avslutar den gamla, och det är ett nytt och bättre slags verk för mänsklighetens frälsning; och inte bara det, det är också ett verk som för mänskligheten in i den nya tidsåldern. Detta är betydelsen av att Gud framträder.

Hur ska ni då söka Guds fotspår när ni väl har förstått vad Guds framträdande innebär? Den frågan är inte svår att svara på: Varhelst Gud framträder kommer ni att finna hans fotspår. Den här förklaringen låter väldigt enkel, men den är inte lika enkel i praktiken, för många människor vet inte var Gud framträder, än mindre var han vill

---

eller bör framträda. Somliga tror impulsivt att där den helige Ande är verksam, där framträder Gud. Eller så tror de att där det finns andliga människor, där framträder Gud. Eller också tror de att där det finns människor med högt anseende, där framträder Gud. Låt oss för ögonblicket inte fundera på om den sortens trosuppfattningar är rätt eller fel. För att finna svaret på denna fråga måste vi först ha en klar målsättning: Vi söker efter Guds fotspår. Vi söker inte efter andliga gestalter och än mindre letar vi efter berömda personer; vi letar efter Guds fotspår. Eftersom vi söker efter Guds fotspår måste vi söka efter Guds vilja, efter Guds ord, efter Guds yttranden – för där Gud uttalar nya ord, där finns Guds röst, och där Guds fotspår finns, där finns Guds gärningar. Där Guds uttryck finns, där framträder Gud, och där Gud framträder, där finns sanningen, vägen och livet. När ni har sökt efter Guds fotspår har ni ignorerat orden: ”Gud är sanningen, vägen och livet.” Och därför tror många människor inte att de har funnit Guds fotspår när de tar emot sanningen, och ännu mindre erkänner de Guds framträdande. Vilket allvarligt misstag! Guds framträdande kan inte fås att gå ihop med människans föreställningar, och än mindre kan Gud framträda på människans begäran. Gud gör sina egna val och har sina egna planer när han utför sitt verk; därtill har han sina egna syften och sina egna metoder. Oavsett vilket verk han utför är det inte nödvändigt för honom att diskutera det med människan eller söka hennes råd, än mindre behöver han underrätta varenda människa om sitt verk. Detta är Guds sinnelag, något som dessutom alla måste inse. Om ni vill bevittna Guds framträdande, om ni vill gå i Guds fotspår, då måste ni först lämna era egna föreställningar bakom er. Ni kan inte kräva att Gud ska göra si eller så, och än mindre kan ni sätta upp era egna ramar för honom och anpassa honom efter era egna föreställningar. Istället ska ni fråga hur ni ska söka efter Guds fotspår, hur ni skall ta emot Guds framträdande och hur ni skall underkasta er Guds nya verk: Det är vad människan ska göra. Eftersom människan inte är sanningen och inte äger sanningen, ska hon söka, acceptera och lyda.

Vare sig du är av amerikansk, brittisk eller någon annan nationalitet, bör du överträffa dina egna begränsningar, sikta högre än dig själv och se på Guds verk som en skapelse av Gud. Följaktligen skall du inte sätta begränsningar på Guds fotspår. För idag uppfattar många människor det som omöjligt att Gud kommer att framträda i ett visst land eller en viss nation. Hur outgrundlig är inte betydelsen av Guds verk och hur viktigt är inte Guds framträdande! Hur skulle det kunna mätas med människans föreställning

---

och tankar? Det jag vill säga är alltså att du borde bryta igenom dina föreställningar om nationalitet eller etnicitet när du söker Guds framträdande. Då blir du inte begränsad av dina egna föreställningar, och då blir du berättigad att välkomna Guds framträdande. I annat fall kommer du alltid att befinna dig i mörkret, och kommer aldrig att erfara Guds erkännande.

Gud är hela mänsklighetens Gud. Han gör sig inte till något lands eller nations privata egendom, och han utför sitt planerade verk utan att begränsas av någon form, något land eller någon nation. Kanske har du aldrig kunnat föreställa dig denna form, eller kanske har du en förnekande inställning till den, eller kanske råkar bara den nation där Gud uppenbarar sig själv och det folk han uppenbarar sig bland bli diskriminerat av alla och bara råkar vara det minst utvecklade på jorden. Men Gud har sin vishet. Med sin makt och genom sin sanning och sitt sinne har han verkligen förvärvat en grupp människor som är av samma sinne som han. Och han har förvärvat en grupp människor som han ville forma: en grupp erövrade av honom, som uthärdar plågsamma prövningar och all slags förföljelse och som kan följa honom ända till slutet. Syftet med Guds framträdande, fritt från all slags begränsning genom form eller nationalitet, är för honom att kunna fullborda sitt planerade verk. När Gud blev kött i Judéen, till exempel, var hans syfte att fullborda korsfästelsens verk för att friköpa hela mänskligheten. Judarna trodde emellertid att det var omöjligt för Gud att göra detta, och de trodde att det var omöjligt för Gud att bli kött och ta gestalt i Herren Jesus. Deras "omöjligt" blev grunden för att fördöma och göra uppror mot Gud, vilket i slutändan ledde det till Israels förstörelse. Idag har många människor begått ett liknande misstag. De förkunnar med all sin kraft att Gud skall framträda inom kort, samtidigt som de också fördömer hans framträdande; deras "omöjligt" begränsar återigen Guds framträdande till ramarna för vad de själva kan föreställa sig. Och jag har sett många människor skratta rakt ut när de har träffat på ord från Gud. Är det någon skillnad mellan sådant skratt och judarnas fördömande och hädande? Ni är inte fromma i ert möte med sanningen, än mindre längtar ni efter sanningen. Det ni ägnar er åt är blint studerande och nonchalant väntan. Vad finns det att vinna med sådant studerande och sådan väntan? Kan ni ta emot personlig ledning från Gud? Om du inte kan urskilja Guds yttranden, hur kan du vara berättigad att bevittna Guds framträdande? Där Gud framträder, där finns sanningens uttryck, och där är Guds röst. Endast de som kan godta sanningen kan höra

---

Guds röst, och endast sådana människor är berättigade att bevittna Guds framträdande. Lägg dina föreställningar åt sidan! Stanna upp och läs dessa ord noggrant. Om du längtar efter sanningen, kommer Gud att upplysa dig, så att du kan förstå hans vilja och hans ord. Lägg undan din åsikt om "omöjligt"! Ju mer människor tror att något är omöjligt, desto troligare är det att det händer, för Guds visdom når högre än skyarna, Guds tankar är högre än människors tankar, och Guds verk överträffar människans begränsade tankar och föreställning. Ju mer något är omöjligt, desto mer kan sanningen sökas; ju mer något går bortom människans föreställning och fantasi, desto mer innehåller det Guds vilja. För oavsett var Gud uppenbarar sig, så är Gud fortfarande Gud, och hans väsen kommer aldrig att förändras beroende på var eller hur han framträder. Guds sinnelag förblir detsamma, oavsett var hans fotspår är. Var än Guds fotspår finns, så är han hela mänsklighetens Gud. Herren Jesus är till exempel inte bara israeliternas Gud, utan han är också Gud för alla människor som bor i Asien, Europa och Amerika, och än mer är han den ende Gud i hela universum. Så låt oss söka Guds vilja, upptäcka hans framträdande i hans yttranden och följa hans fotspår! Gud är sanningen, vägen och livet. Hans ord och hans framträdande existerar samtidigt, och hans sinnelag och fotspår skall alltid vara tillgängliga för mänskligheten. Kära bröder och systrar, jag hoppas att ni kan se Guds framträdande i dessa ord, och att ni kommer att börja följa hans fotspår mot en ny tidsålder och in i en underbar ny himmel och en ny jord, som har förberetts för dem som väntar på Guds framträdande.

Gud styr över hela mänsklighetens öde

Som medlemmar av den mänskliga rasen och hängivna kristna är det allas vårt ansvar och vår plikt att offra vårt sinne och vår kropp för att uppfylla Guds uppdrag. Hela vår varelse kom nämligen från Gud och den existerar tack vare Guds suveränitet. Om våra sinnen och kroppar inte används för Guds uppdrag och inte för mänsklighetens rättfärdiga sak, då kommer våra själar inte att vara värdiga dem som blev martyrer för Guds uppdrag och än mer ovärdiga Gud som har gett oss allt.

Gud skapade den här världen. Han skapade den här mänskligheten och dessutom var han den grekiska kulturens och mänskliga civilisationens arkitekt. Enbart Gud tröstar detta människosläkte och enbart Gud bryr sig om detta människosläkte både natt och dag. Människans utveckling och framsteg går inte att skilja från Guds suveränitet, och människosläktets historia och framtid går inte att skilja från Guds arrangemang. Om du är en sann kristen, då tror du säkerligen att ett lands eller en nations uppgång och fall sker i enlighet med Guds arrangemang. Bara Gud själv känner till ett lands eller en nations öde och endast Gud kontrollerar människosläktets riktning. Om mänskligheten vill ha ett gott öde, om ett land vill ha ett gott öde, då behöver människan böja sig inför Gud i tillbedjan, ångra sig och erkänna sina synder inför Gud. Annars kommer människans öde och slutmål oundvikligen att bli katastrofala.

Se tillbaka på tiden för Noas ark: Då var mänskligheten ytterst fördärvade. De hade kommit bort från Guds välsignelse, blev inte längre omhändertagna av Gud och hade förlorat Guds löften. De levde i mörker, utan Guds ljus. Därmed blev de otyglade av naturen och hängav sig åt fruktansvärt fördärv. Sådana människor kunde inte längre ta emot Guds löfte. De var inte lämpade att bevittna Guds ansikte eller höra Guds röst eftersom de hade övergivit Gud, kastat åt sidan allt han hade gett dem och glömt Guds lära. Deras hjärtan kom längre och längre bort från Gud och därmed blev de depraverade bortom allt vett och all mänsklighet samt alltmer ondskefulla. På så vis kom de närmare döden än någonsin och de hamnade under Guds vrede och bestraffning. Endast Noa tillbad Gud och skydde ondskan och därför var han också förmögen att höra Guds röst och hans instruktioner. Han byggde arken i enlighet med Guds ords instruktioner och samlade ihop alla sorters levande varelser. På det här sättet kunde Gud, när allt var förberett, släppa lös sin förstörelse över världen. Det var bara Noa och

---

hans sju familjemedlemmar som överlevde förstörelsen, eftersom Noa tillbad Jehova och skydde det onda.

Ta dig sedan en titt på tiden vi lever i nu: Rättfärdiga människor som Noa, som kunde tillbe Gud och undvika ondskan, existerar inte längre. Ändå är Gud fortfarande barmhärtig mot detta människosläkte och ger det syndernas förlåtelse under denna sista era. Gud söker dem som längtar efter att han ska visa sig. Han söker dem som kan höra hans ord, de som inte har glömt hans uppdrag och som ger honom sitt hjärta och sin kropp. Han söker dem som är lika lydiga som små barn inför honom och inte motsätter sig honom. Om du inte hindras av någon kraft i din hängivenhet till Gud, då ska Gud visa dig nåd och välsigna dig. Om du har en hög ställning, ett ärofyllt rykte, ett överflöd av kunskap, rikligt med tillgångar och många människors stöd, och dessa saker ändå inte hindrar dig från att komma inför Gud och ta emot hans kallelse och uppdrag, för att göra vad Gud begär av dig, då ska allt du gör vara det mest betydelsefulla på jorden och det mest rättfärdiga hos människosläktet. Om du avfärdar Guds kallelse för din status och dina egna måls skull, då ska allt du gör vara förbannat och till och med föraktat av Gud. Du är kanske en president, en vetenskapsman, en pastor eller en äldste. Hur hög din ställning än är, om du förlitar dig på din kunskap och förmåga i allt du företar dig, kommer du alltid att vara ett misslyckande, och aldrig få ta del av Guds välsignelser eftersom Gud inte accepterar någonting du gör och medger inte att din karriär är rättfärdig eller accepterar att du arbetar för människosläktets bästa. Han kommer att säga att allt du gör är att använda människosläktets kunskap och styrka för att beröva människan Guds beskydd och förneka Gud välsignelser. Han kommer att säga att du leder människosläktet mot mörker, mot död och mot början på en tillvaro utan begränsningar i vilken människan har förlorat Gud och hans välsignelse.

Från det att människan upptäckte samhällsvetenskaperna upptogs människans sinne av vetenskap och kunskap. Sedan blev vetenskapen och kunskapen verktyg för att styra över människorna och det fanns inte längre tillräckligt med plats för människan att tillbe Gud eller några fördelaktiga villkor för tillbedjan av Gud. Guds position sjönk ännu lägre i människans hjärta. En värld i människans hjärta utan plats för Gud är mörk och tom utan hopp. Och därmed dök det upp många samhällsvetare, historiker och politiker för att ge uttryck åt samhällsvetenskapliga teorier, teorin om människans evolution och andra teorier som går emot sanningen att Gud skapade människan, för att

---

fylla människans hjärta och sinne. På det här sättet blev de som tror att Gud skapade allt ännu färre och de som tror på evolutionsteorin blir allt fler. En allt större grupp människor behandlar återgivningar av Guds verk och hans ord under Gamla testamentets tid som myter och legender. I sina hjärtan blir människorna likgiltiga för Guds värdighet och storhet, för principen att Gud existerar och har herraväldet över alla ting. Människosläktets överlevnad och länders och nationers öde har inte längre någon betydelse för dem. Människan lever i en tom värld där allt går ut på att äta, dricka och söka njutning ... Få människor ägnar sig åt att ta reda på var Gud utför sitt verk i dag, eller att försöka se hur han leder och tar hand om människans slutmål. På det här sättet blir mänsklig civilisation, trots att människorna är ovetande om det, allt mindre förmögen att följa människans önskemål och det finns till och med många människor som känner att de, när de lever i en sådan här värld, är olyckligare än människorna som fanns före dem. Även folk från länder som brukade vara ytterst civiliserade uttrycker sådana klagomål. Utan Guds vägledning spelar det nämligen ingen roll hur mycket ledarna och sociologerna funderar på hur de ska bevara den mänskliga civilisationen. Ingen kan fylla tomheten i människans hjärta, för ingen kan vara människans liv och ingen social teori kan befria människan från tomheten som ansätter henne. Vetenskap, kunskap, frihet, demokrati, fritid, bekvämlighet, dessa utgör bara en tillfällig respit. Även med dessa saker kommer människan oundvikligen att synda och begråta samhällets orättvisor. Dessa ting kan inte begränsa människans längtan efter och önskan om att få utforska. Eftersom människan skapades av Gud och människans oförnuftiga uppoftningar och undersökningar kan bara leda till mer smärta, kommer människan att existera i ett konstant tillstånd av rädsla och inte veta hur hon ska hantera mänsklighetens framtid eller vägen framför sig. Människan kommer till och med att börja frukta vetenskap och kunskap, och framför allt bli rädd för känslan av tomhet inombords. I den här världen, oberoende av om du lever i ett fritt land eller ett land utan mänskliga rättigheter är du fullständigt oförmögen att komma undan mänsklighetens öde. Vare sig du är den som styr eller den som blir styrd är du fullständigt oförmögen att komma undan önskan att utforska mänsklighetens öde, mysterier och slutmål. Du är än mindre förmögen att komma undan den förvirrande känslan av tomhet. Sådana fenomen, som är gemensamma för hela mänskligheten, kallas av sociologer för sociala fenomen. Det finns dock ingen stor man som kan träda

---

fram och lösa sådana problem. Människan är trots allt bara människa. Guds position och liv kan inte ersättas av någon människa. Mänskligheten kräver inte bara ett rättvist samhälle där alla har gott om mat och är fria och jämlika, utan även Guds frälsning och hans tillhandahållande av deras liv. Först när människan tar emot Guds frälsning och hans tillhandahållande av deras liv kan behoven, längtan efter att utforska och den andliga tomheten hos människan lösas. Om folket i ett land eller en nation inte kan ta emot Guds frälsning och omsorg, då kommer detta land eller denna nation att påbörja färden mot ödeläggelse och mörker och det skall bli tillintetgjort av Gud.

Kanske är ditt land mycket framgångsrikt just nu, men om du tillåter att ditt folk kommer bort från Gud, då ska ditt land alltmer vara berövat på Guds välsignelser. Ditt lands civilisation ska bli nertrampad i allt större skala och det kommer inte att dröja länge förrän folket ska resa sig mot Gud och förbanna himmelen. På så vis kommer ett lands öde, utan att människan vet om det, att fördärvas. Gud ska resa upp mäktiga länder som får ta itu med länderna som förbannats av Gud och kan till och med komma att uttradera dem från jordens yta. Ett lands eller en nations uppgång och fall är beroende av om dess härskare tillber Gud och ifall de leder sitt folk närmare Gud och till tillbedjan av honom. Och ändå, i denna sista era, på grund av att de som verkligen söker och tillber Gud blir allt färre, gynnar Gud särskilt länder i vilka kristendomen är statsreligionen. Han samlar ihop dem för att skapa det relativt rättfärdiga lägret av världen, medan ateistiska länder eller de som inte tillber den sanne Guden blir det rättfärdiga lägrets motståndare. På det här viset har Gud inte bara en plats bland mänskligheten där han kan utföra sitt verk, utan han vinner också länder som kan utöva rättfärdig auktoritet för att införa sanktioner och begränsningar mot de länder som motsätter sig Gud. Trots detta är det fortfarande inte fler människor som kliver fram för att tillbe Gud. Det beror på att människan har kommit för långt bort från honom och på att Gud har varit frånvarande från människans tankar alltför länge. På jorden finns det bara kvar länder som utövar rättfärdighet och motsätter sig orättfärdighet. Men detta är långt från Guds önskemål, för inget lands härskare tillåter att Gud leder deras folk och inget politiskt parti skall samla sitt folk för att tillbe Gud. Gud har förlorat sin rättmätiga plats i hjärtat på varje land, nation och styrande parti, och till och med i varje människas hjärta. Även om det existerar rättfärdiga krafter här i världen är ett styre där Gud inte har en plats i människans hjärta bräckligt. Utan Guds välsignelse kommer den politiska

---

arenan fyllas av oordning och bli sårbar för attacker. För mänskligheten är att vara utan Guds välsignelse som att vara utan solen. Oberoende av hur ihärdigt härskare arbetar med att hjälpa sitt folk, oavsett hur många rättfärdiga möten mänskligheten håller tillsammans, skall inget av detta förändra utvecklingen eller ändra på mänsklighetens öde. Människan tror att i ett land där människor har mat och kläder, där de lever tillsammans i fred, är ett bra land, ett land med ett bra ledarskap. Gud tycker emellertid inte det. Han anser att ett land där ingen tillber honom är ett land som han ska tillintetgöra. Människans sätt att tänka står i alltför stark motsats till Guds sätt. Om ett lands överhuvud alltså inte tillber Gud, då ska hans lands öde bli tragiskt och landet skall inte ha något slutmål.

Gud deltar inte i människors politik, men ändå kontrolleras ett lands eller en nations öde av Gud. Gud kontrollerar den här världen och hela universum. Människans öde och Guds plan är tätt förbundna med varandra, och ingen människa, inget land och ingen nation är befriad från Guds suveränitet. Om människan vill lära känna till sitt öde, då måste han komma inför Gud. Gud ska se till att de som följer och tillber honom frodas och att de som motsätter sig och avvisar honom drabbas av förfall och utrotning.

Tänk på scenen i Bibeln där Gud förstörde Sodom, och tänk också på hur Lots hustru blev till en saltstod. Tänk tillbaka på hur Nineves folk bad om förlåtelse för sina synder i säckväv och aska och minns vad som hände efter att judarna spikat upp Jesus på korset för två tusen år sedan. Judarna fördrevs från Israel och flydde till länder runt om i världen. Många blev dödade och hela den judiska nationen utsattes för en förstörelse utan motstycke. De hade spikat upp Gud på korset – begått ett fruktansvärt brott – och provocerat Guds sinne. De fick betala för vad de hade gjort, fick ta konsekvenserna av sina handlingar. De fördömde Gud och förkastade Gud. Därför fanns det bara ett öde för dem: att bli bestraffade av Gud. Det här är den bittra konsekvensen och katastrofen som deras härskare orsakade deras land och deras nation.

I dag har Gud återvänt till världen för att utföra sitt verk. Hans första stopp är den stora samlingen av diktatoriska härskare: Kina, ateismens ståndaktiga bastion. Gud har vunnit en grupp av människor genom sin visdom och sin makt. Under perioden jagas han av Kinas styrande parti på alla upptänkliga sätt och utsätts för stort lidande, utan någon plats där han kan vila sitt huvud och oförmögen att finna skydd. Trots detta fortsätter Gud ändå med det verk som han tänker utföra: han använder sin röst och

---

sprider evangeliet. Ingen kan fatta Guds allsmäktighet. I Kina, ett land som betraktar Gud som en fiende, har Gud aldrig upphört med sitt verk. I stället har fler människor accepterat hans verk och hans ord, för Gud gör allt han kan för att rädda varje medlem av hela mänskligheten. Vi litar på att inget land och ingen makt kan stå i vägen för det som Gud vill uppnå. De som försvårar Guds verk, motsätter sig Guds ord samt stör och skadar Guds plan ska i slutändan bestraffas av Gud. Den som trotsar Guds verk kommer att skickas till helvetet. Varje land som trotsar Guds verk skall förstöras. Varje nation som reser sig för att motsätta sig Guds verk ska rensas bort från den här jorden och upphöra att existera. Jag uppmanar folket i alla nationer, länder och till och med industrier att lyssna på Guds röst, betrakta Guds verk, vara uppmärksam på människosläktets öde och att därmed göra Gud till det heligaste, mest hedervärda, högsta och enda föremålet för tillbedjan bland mänskligheten och låta hela mänskligheten leva under Guds välsignelse, precis som Abrahams ättlingar levde under Jehovas löfte och precis som Adam och Eva, som ursprungligen skapades av Gud, levde i Edens lustgård.

Guds verk är likt mäktigt böljande vågor. Ingen kan hindra honom och ingen kan stoppa hans steg. Bara de som lyssnar uppmärksamt på hans ord, och som söker och törstar efter honom, kan följa i hans fotspår och ta emot hans löfte. De som inte gör det skall utsättas för överväldigande katastrof och välförtjänt bestraffning.

Människan kan endast bli räddad under Guds förvaltning

Alla tycker att Guds förvaltning är främmande, för människor tror att Guds förvaltning helt saknar samband med dem. De tror att denna förvaltning enbart är Guds eget verk, att den är Guds ensak och därför är mänskligheten likgiltig inför Guds förvaltning. Därigenom har mänsklighetens frälsning blivit vag och oklar och är numera inget annat än tom retorik. Trots att människan följer Gud i syfte att bli räddad och träda in i det underbara slutmålet bekymrar hon sig inte om hur Gud uträttar sitt verk. Människan bryr sig inte om vad Gud planerar att göra och den roll hon själv måste inta för att bli räddad. Det är så tragiskt! Människans frälsning är oskiljbar från Guds förvaltning och kan än mindre särskiljas från Guds plan. Ändå har människan inga höga tankar om Guds förvaltning och distanserar sig på det viset allt mer från Gud. Konsekvensen blir att allt fler personer börjar följa Gud utan att veta sådant som är nära förknippat med människans frälsning, som vad skapelsen är, vad tron på Gud är, hur man tillber Gud och så vidare. Vi måste därför, i det läget, ha ett samtal om Guds förvaltning, så att alla troende tydligt förstår vad det innebär att följa Gud och tro på honom. Då kan de också välja mer korrekt vilken väg de ska slå in på istället för att följa Gud bara för att få välsignelser, undvika olyckor eller bli framgångsrika.

Även om Guds förvaltning är djupgående är den inte obegriplig för människan. Hela Guds verk är nämligen förknippat med hans förvaltning och hans arbete för mänsklighetens frälsning och det angår mänsklighetens liv, levnad och slutmål. Det verk som Gud utför bland och med människor kan sägas vara mycket praktiskt och meningsfullt. Det kan ses och upplevas av människan och är långt ifrån abstrakt. Om människan saknar förmåga att godta allt det verk som Gud utför, vad tjänar då det verket till? Och hur kan denna förvaltning leda till människans frälsning? Många av dem som följer Gud bryr sig bara om hur de ska få välsignelser eller undvika olyckor. När det talas om Guds verk och förvaltning tystnar de och tappar intresset. De tror inte att kunskapen om sådana tröttsamma frågor kommer att berika deras liv eller vara till någon fördel, så även om de hört talas om Guds förvaltning bryr de sig inte mycket om det. De betraktar den inte som något värdefullt att acceptera, och än mindre tar de emot den som en del av sitt liv. De här människorna har ett mycket enkelt syfte med att följa Gud, nämligen att bli välsignade, och de är för lata för att vinnlägga sig om något som

---

inte inbegriper det syftet. Att tro på Gud för att få välsignelser är det mest legitima målet för dem och själva värdet av deras tro. De är oberörda av allt som inte uppfyller det syftet. Så är fallet med de flesta som tror på Gud idag. Deras mål och motivation ter sig legitima, för samtidigt som de tror på Gud offrar de sig för Gud, hänger sig åt Gud och utför sin plikt. De ger avkall på sin ungdom, försakar familj och karriär och är till och med fullt engagerade långt hemifrån i flera år. På grund av sitt slutliga mål byter de intressen, förändrar sin livssyn och ändrar till och med riktning för sitt sökande, men syftet med sin tro på Gud kan de inte förändra. De skyndar omkring för att förvalta sina egna ideal. Det spelar ingen roll hur lång vägen är och hur många umbäranden och hinder de stöter på, de håller ändå fast vid sina avsikter och är aldrig rädda för döden. Vad är det för kraft som gör att de fortsätter vara så hängivna på det här sättet? Är det deras samvete? Är det deras stora och ädla personlighet? Är det deras fasta beslutsamhet att kämpa mot ondskans krafter ända till slutet? Är det deras tro att vittna om Gud utan att vänta sig någon lön? Är det deras lojalitet som de är beredda att ge upp allting för i syfte att utföra Guds vilja? Eller är det deras anda av hängivenhet med vilken de alltid har försakat personliga slösaktiga krav? Att människor som aldrig har känt till Guds förvaltningsverk ger så mycket är helt enkelt ett förunderligt mirakel! Låt oss för ögonblicket inte resonera om hur mycket dessa människor har gett. Deras beteende är däremot väl värt en närmare analys. Kan det, förutom de fördelar som är så tätt förknippade med dem, finnas andra anledningar till att dessa människor som aldrig förstår Gud ger så mycket till honom? Här upptäcker vi ett hittills oidentifierat problem: Människans relation till Gud är av rent och skärt egenintresse. Det är en relation mellan en som tar emot och en som ger välsignelser. Det är kort sagt som relationen mellan anställd och arbetsgivare. Den anställda arbetar endast för att få den ersättning som arbetsgivaren ger. I en sådan relation finns ingen tillgivenhet, bara en överenskommelse. Där finns ingen som älskar och blir älskad, endast välgörenhet och nåd, där finns ingen förståelse, endast resignation och bedrägeri, där finns ingen förtrolighet, endast en avgrund som inte kan överbryggas. När det går så långt, vem har förmågan att vända en sådan trend? Och hur många människor kan verkligen förstå hur hopplös den relationen har blivit? Jag tror att när människor fördjupar sig i glädjen över att vara välsignade kan ingen föreställa sig hur pinsam och obehaglig en sådan relation till Gud är.

Det sorgligaste med människans tro på Gud är att hon står för sin egen förvaltning mitt i Guds verk och är obekymrad om Guds förvaltning. Människans största misslyckande består i hur hon, samtidigt som hon försöker underkasta sig Gud och tillbe honom, bygger upp sitt eget ideala slutmål och räknar ut hur hon ska erhålla den största välsignelsen och det bästa slutmålet. Även om människor inser hur beklagansvärda, avskyvärda och patetiska de är, hur många finns det som är redo att överge sina ideal och förhoppningar? Och vem har förmåga att hejda sig och sluta att bara tänka på sig själv? Gud behöver dem som kommer att samverka nära med honom och fullborda hans förvaltning. Han behöver dem som tänker ägna kropp och själ åt hans förvaltningsverk, i syfte att underkasta sig honom. Han har inget behov av människor som sträcker ut handen och tigger av honom varje dag, än mindre behöver han dem som skänker lite och sedan väntar på att bli återgäldade. Gud föraktar dem som ger ett litet bidrag och sedan vilar på lagrarna. Han hatar de kallt beräknande personer som ogillar hans förvaltningsverk och bara vill prata om att komma till himlen och få välsignelser. Han hyser en ännu större avsky för dem som drar nytta av den möjlighet som kommer ur hans verk med att frälsa mänskligheten. Det beror på att dessa människor aldrig har brytt sig om vad Gud vill åstadkomma och uppnå med sitt förvaltningsverk. De är bara engagerade i hur de kan använda den möjlighet som kommer av Guds verk för att få välsignelser. De är likgiltiga för Guds hjärta och helt upptagna av sin egen framtid och sitt eget öde. De som ogillar Guds förvaltningsverk och inte har det minsta intresse av hur Gud frälser mänskligheten och hans vilja gör alla som de behagar, oberoende av Guds förvaltningsverk. Deras beteende hyllas inte av Gud, godkänns inte av Gud, än mindre ses det med blida ögon av Gud.

Så många varelser det finns som lever och förökar sig i universums stora rymd genom att följa livets lag gång på gång och hålla fast vid en konstant regel. De som dör tar med sig de levandes historier och de som lever upprepar samma tragiska historia som de som har dött. Och mänskligheten kan inte undgå att fråga sig själv: Varför lever vi? Och varför måste vi dö? Vem är det som styr denna värld? Och vem skapade denna mänsklighet? Var det verkligen moder natur som skapade mänskligheten? Har mänskligheten verkligen kontroll över sitt eget öde? ... Mänskligheten har ställt sig dessa frågor i tusentals år, om och om igen. Ju mer människosläktet har fixerat sig vid dessa frågor desto större törst har den utvecklat för vetenskap tyvärr. Vetenskapen ger kort

---

tillfredsställelse och tillfällig glädje för köttet men är långt ifrån tillräcklig för att befria mänskligheten från tomheten, ensamheten och den knappt dolda fruktan och hjälplösheten som finns djupt inne i hennes själ. Mänskligheten tillämpar bara vetenskaplig kunskap som kan ses med blotta ögat och förstås med hjärnan för att bedöva sitt hjärta. Men sådan vetenskaplig kunskap kan inte hindra människan från att utforska mysterier. Mänskligheten vet inte vem som är härskaren över allt i universum, än mindre känner hon till mänsklighetens begynnelse och framtid. Mänskligheten lever bara, av nödvändighet, mitt i denna lag. Ingen kan undfly den och ingen kan förändra den, för bland alla ting och i himlen finns det bara en enda, från evighet till evighet, som härskar över allting. Han är den ende som aldrig har skådats av människan, den ende som mänskligheten aldrig har känt, den på vars existens mänskligheten aldrig har trott, ändå är han den ende som blåste in andedräkten i mänsklighetens förfäder och gav liv åt mänskligheten. Han är den ende som tillgodoser och ger näring åt mänskligheten för att säkra dess existens och vägleder mänskligheten fram till idag. Dessutom är det han, och endast han, som människosläktet är beroende av för sin överlevnad. Han härskar över allt och styr alla levande varelser i universum. Han för befäl över de fyra årstiderna och det är han som framkallar vind, frost, snö och regn. Han ger mänskligheten solsken och gör att det blir natt. Det var han som anlade himmel och jord och gav människan berg, sjöar och floder och alla levande varelser i dem. Hans gärning finns överallt, hans makt finns överallt, hans visdom finns överallt och hans auktoritet finns överallt. Alla dessa lagar och regler är förkroppsligandet av hans gärning och uppenbarar hans visdom och auktoritet. Vem kan undanta sig själv från hans välde? Och vem kan frita sig själv från hans avsikter? Allting existerar under hans blick och dessutom lever allting under hans välde. Hans gärning och hans makt gör att mänskligheten inte har något annat val än att erkänna det faktum att han verkligen finns och härskar över allt. Inget annat än han kan ha herraväldet över universum, än mindre kan det oupphörligen sörja för denna mänsklighet. Oavsett om du kan känna igen Guds gärning och oavsett om du tror på Guds existens eller ej råder det ingen tvekan om att ditt öde omfattas av Guds ordning och det råder ingen tvekan om att Gud alltid kommer att härska över allt. Hans existens och auktoritet är inte beroende av om de kan kännas igen och begripas av människan. Endast han känner till människans förflutna, nutid och framtid och endast han kan avgöra mänsklighetens öde. Oavsett om du kan acceptera detta faktum kommer det inte

---

att dröja länge förrän mänskligheten bevittnar allt detta med egna ögon, och det är det faktum som Gud snart kommer att verkställa. Mänskligheten lever och dör inför Guds blick. Mänskligheten lever för Guds förvaltning och när hennes ögon sluts för sista gången är det till följd av samma förvaltning. Människan kommer och går, om och om igen, fram och tillbaka. Allt är, utan undantag, en del av Guds suveränitet och avsikter. Guds förvaltning fortskrider alltid och har aldrig upphört. Han kommer att göra så att mänskligheten blir medveten om hans existens, litar på hans suveränitet, skådar hans gärning och återvänder till hans rike. Det är hans plan och det verk som han har utfört i tusentals år.

Guds förvaltningsverk började när världen skapades, och människan finns i kärnan av detta verk. Guds skapelse av allting kan sägas vara för människans skull. Eftersom hans förvaltningsverk sträcker sig över tusentals år och inte utförs bara på minuter eller sekunder eller ett ögonblick, eller på ett eller två år, tvingades han skapa fler saker som behövdes för människans överlevnad, så som solen, månen, alla slags levande varelser och mat och en levande miljö för mänskligheten. Det var början på Guds förvaltning.

Efter det överlät Gud mänskligheten till Satan, människan levde under Satans domän och det ledde gradvis till Guds verk i den första tidsåldern: berättelsen om Lagens Tidsålder... Under flera tusen år av Lagens Tidsålder vande sig mänskligheten vid vägledning under Lagens Tidsålder, och de började ta lätt på det hela och lämnade gradvis Guds omvårdnad. Och samtidigt som de höll sig till lagen dyrkade de därmed också avgudar och begick onda handlingar. De var utan Jehovas skydd och levde bara sina liv inför altaret i templet. Faktum var att Guds verk hade lämnat dem för länge sedan och trots att israeliterna fortfarande höll sig till lagen och uttalade Jehovas namn och till och med stolt trodde att endast de var Jehovas folk och Jehovas utvalda, så övergav Guds härlighet dem i tysthet...

När Gud utför sitt verk lämnar han alltid en plats i tysthet samtidigt som han stilla uträttar det nya verk som han påbörjar på en annan plats. Det ter sig osannolikt för människor som blir som förlamade. Människor har alltid satt värde på det gamla och hyst en aversion mot det nya och obekanta eller sett det som ett problem. Därför är människan, från början till slut, den sista av alla ting som får vetskap om vilket nytt verk Gud utför.

Som det alltid har varit efter Jehovas verk i Lagens Tidsålder påbörjade Gud sitt nya verk i det andra skedet: genom att ta på sig köttet och inkarnerad som människa i tio, tjugo år och tala och uträtta sitt verk bland troende. Ändå var det, utan undantag, ingen som visste och bara ett fåtal som accepterade att han var Gud som blivit kött, efter att Herren Jesus hade spikats upp på korset och uppstått. Det problematiska var att det dök upp en som hette Paulus som hade inlett en dödlig fiendskap med Gud. Även sedan Paulus slogs till marken och blev en apostel förändrades inte hans gamla natur, och han skrev många brev. Tyvärr uppfattade senare generationer hans brev som Guds ord att glädja sig i till den grad att de togs med i Nya testamentet och förväxlades med orden som talades av Gud. Det är sannerligen en stor skam sedan tillkomsten av Skriften. Och begicks inte det misstaget till följd av människornas dumhet? De kände föga till att människans brev eller andliga skrifter inte borde finnas bland de skriftliga vittnesbörderna om Guds verk i Nådens Tidsålder och utges för att vara Guds verk och ord. Men det är ett sidospår, så låt oss återgå till vårt ursprungliga tema. Så snart det andra skedet av Guds verk var fullbordat – efter korsfästelsen – uträttades Guds verk med att rädda människan från synden (vilket innebär att rädda människan ur Satans grepp). Från den stunden behövde mänskligheten bara erkänna Herren Jesus som sin frälsare för att hennes synder skulle bli förlåtna. Teoretiskt sett var människans synder inte längre ett hinder för att hon skulle uppnå frälsning och komma inför Gud, och de var inte längre det övertag med vilket Satan anklagade människan. Det beror på att Gud själv hade utfört riktigt verk, hade blivit lik, och en försmak av, syndigt kött och Gud själv var syndoffret. På det viset steg människan ner från korset, blev friköpt och frälst tack vare Guds kött, likt detta syndiga kött. Och då kom människan, efter att ha blivit tillfångatagen av Satan, ett steg närmare att acceptera frälsningen inför Gud. Det skedet av verket var givetvis Guds förvaltning som var ett steg vidare från Lagens Tidsålder, på en djupare nivå än Lagens Tidsålder.

Sådan är Guds förvaltning: att överlåta mänskligheten till Satan – en mänsklighet som inte vet vad Gud är, vad Skaparen är, hur man tillber Gud och varför det är nödvändigt att underkasta sig Gud – och ge Satans fördärv fritt spelrum. Steg för steg återvinner Gud sedan människan ur Satans grepp, tills människan tillber Gud helt och avvisar Satan. Det är Guds förvaltning. Det hela låter som en mytisk berättelse och det verkar förvirrande. Människor tycker att det är som en mytisk berättelse och det beror

---

på att de inte har en aning om hur mycket människan har varit med om de senaste flera tusen åren, än mindre vet de hur många berättelser som har utspelat sig inom rymden av detta universum. Det beror också på att de inte kan greppa den mer häpnadsväckande, mer skrämmande värld som existerar bortom den materiella världen men som deras dödliga ögon hindrar dem från att se. Den ter sig obegriplig för människan och det beror på att människan saknar insikt i betydelsen av Guds frälsning av mänskligheten och betydelsen av Guds förvaltningsverk och inte förstår hur Gud slutligen vill att människosläktet ska vara. Är det en mänsklighet besläktad med Adam och Eva, ofördärvad av Satan? Nej! Syftet med Guds förvaltning är att vinna en grupp människor som tillber Gud och underkastar sig honom. Denna mänsklighet har blivit fördärvad av Satan men ser inte längre Satan som sin far. Den känner igen Satans fula tryne och avvisar det och kommer inför Gud för att godta hans dom och tuktan. Den vet vad som är fult och hur det står i kontrast till det som är heligt, och den känner igen Guds storhet och Satans ondska. En sådan mänsklighet kommer inte längre att arbeta för Satan, eller tillbe Satan, eller avguda Satan. Det beror på att det är en grupp människor som verkligen har vunnits av Gud. Detta är innebörden av Guds förvaltning av mänskligheten. Under Guds förvaltningsverk i denna tid är mänskligheten föremål för Satans fördärv och samtidigt föremål för Guds frälsning, liksom föremålet för Guds och Satans kamp. Samtidigt som Gud uträttar sitt verk återvinner han gradvis människan ur Satans grepp och människan kommer därmed ständigt närmre Gud...

Och sedan följde Rikets Tidsålder som är ett mer praktiskt skede av verket och samtidigt det svåraste för människan att acceptera. Det beror på att ju närmre människan kommer Gud, desto närmre kommer Guds stav människan och desto tydligare framträder Guds ansikte för människan. Efter friköpandet av mänskligheten återvänder människan nu officiellt till Guds familj. Människan trodde att det nu var njutningens tid, men hon blir utsatt för ett frontalangrepp från Gud vars like ingen kunnat föreställa sig. Det visar sig att det är ett dop som Guds folk måste "åtnjuta". Vid en sådan behandling har människor inget val utan måste stanna upp och tänka inom sig: jag är lammet som har varit borta i många år och som Gud har betalat så mycket för att köpa tillbaka, så varför behandlar Gud mig såhär? Är det Guds sätt att skratta åt mig och avslöja mig? ... När åren har gått har människan blivit härdad, efter att ha upplevt svårigheter i form av förfining och tuktan. Även om människan har gått miste

---

om "härligheten" och "romantiken" från svunna tider har hon omedvetet kommit att förstå sanningen med att vara människa och kommit att uppskatta de år som Gud har ägnat åt att rädda mänskligheten. Människan börjar så sakteliga avsky sitt eget barbariska sätt. Hon börjar hata sin djuriskhet och alla missförstånd med Gud och de orimliga krav hon har ställt på honom. Det går inte att vrida klockan tillbaka. Tidigare händelser blir till ångerfyllda minnen hos människan och Guds ord och kärlek blir drivkraften i människans nya liv. Människans sår läker dag för dag, hennes styrka kommer tillbaka och hon står upp och ser på den Allsmäktiges ansikte ... bara för att upptäcka att han alltid har funnits vid min sida och att hans leende och vackra anlete fortfarande är lika rörande. I hjärtat bryr han sig fortfarande om den mänsklighet som han har skapat och hans händer är lika hjärtliga och mäktiga som de var i början. Det är som om människan har återvänt till Edens lustgård, men den här gången lyssnar hon inte längre på ormens lockelser och vänder sig inte längre bort från Jehovas ansikte. Människan knäböjer inför Gud, ser upp mot Guds leende ansikte och bär fram sitt mest värdefulla offer – Å, min Herre, min Gud!

Guds kärlek och medlidande genomsyrar hans förvaltningsverk in i minsta detalj och Gud fortsätter outtröttligt, oberoende av om människor kan förstå hans goda intentioner, att utföra det verk som han avser att åstadkomma. Oavsett hur mycket människor förstår av Guds förvaltning kan alla inse fördelarna och den hjälp som kommer av det verk som Gud utför. Kanske har du inte känt något av den kärlek eller det liv som Gud ger idag, men så länge du inte överger Gud och inte ger upp din föresats att sträva efter sanningen kommer det alltid en dag då Guds leende uppenbaras för dig. För syftet med Guds förvaltningsverk är att återvinna den mänsklighet som är under Satans domän, inte att överge den mänsklighet som har blivit fördärvad av Satan och motsätter sig Gud.

23 september 2005

**Kristi ord när han gick omkring i församlingarna
(Fortsättning)
(17 oktober 2013 till 18 augusti 2014)**

Att känna Gud är vägen till att frukta Gud och undvika det onda

Var och en av er måste på nytt undersöka hur ni har utövat er tro på Gud i era liv för att se om ni, i hur ni har följt Gud, verkligen har förstått, verkligen har begripit och verkligen har lärt känna Gud, om ni verkligen vet vilken attityd Gud har till olika typer av människor, och om ni verkligen förstår vad Gud arbetar fram i er och hur Gud definierar varje handling ni gör. Denna Gud, som är vid er sida, och styr riktningen på era framsteg, och föreskriver ert öde, och sörjer för era behov – hur mycket förstår ni, i den slutgiltiga utvärderingen, och hur mycket vet ni egentligen om honom? Vet ni vad han arbetar fram i er varje dag? Vet du på vilka principer och syften han grundar varje handling han gör? Vet du hur han vägleder dig? Vet du på vilket sätt han försörjer dig? Vet du med vilka metoder han leder dig? Vet du vad han önskar få från dig och vad han vill uppnå i dig? Vet du vilken attityd han har till de olikartade sätt som du betar dig på? Vet du om du är en person som är älskad av honom? Vet du ursprunget till hans glädje, ilska, sorg och förtjusning, vilka tankar och idéer som ligger bakom dem, och hans väsen? Vet du, i slutändan, vad för slags Gud den här Guden du tror på är? Är dessa och andra liknande frågor något som du har aldrig förstått eller tänkt på? Har du, när du fullföljer din tro på Gud, genom verklig uppskattning och upplevelse av Guds ord, rensat upp dina missförstånd om honom? Har du, efter att ha tagit emot Guds fostran och tillrättavisande, uppnått äkta underkastelse och omsorg? Har du, mitt i Guds tuktan och dom, lärt känna människans upproriskhet och sataniska natur och fått en smula förståelse för Guds helighet? Har du, under Guds ords vägledning och upplysning, börjat få en ny syn på livet? Har du, mitt i den prövning som Gud sände, känt hans intolerans för människans brott liksom vad han kräver av dig och hur han räddar dig? Om du inte vet vad det är att missförstå Gud, eller hur du skall klara upp detta missförstånd, då kan man säga att du aldrig har trätt in i sann gemenskap med Gud och aldrig har förstått Gud, eller åtminstone kan man säga att du aldrig har velat förstå honom. Om du inte vet vad Guds fostran och tuktan är, då vet du helt säkert inte vad underkastelse och omsorg är, eller åtminstone har du aldrig riktigt underkastat dig eller brytt dig om Gud. Om du aldrig har upplevt Guds tuktan och dom, då kommer du helt säkert inte att veta vad hans helighet är, och du kommer att vara ännu mindre klar över vad människans uppror är. Om du aldrig riktigt har haft en rätt syn på livet, eller ett rätt

---

mål i livet, utan fortfarande befinner dig i ett tillstånd av förvirring och obeslutsamhet över din framtida väg i livet, till och med till den grad att du är tveksam till att gå framåt, då är det säkert att du aldrig har fått Guds upplysning och vägledning, och man kan också säga att du egentligen aldrig har blivit försörjd eller påfylld av Guds ord. Om du ännu inte har genomgått Guds prövning, då säger det sig självt att du helt säkert inte kommer att veta vad Guds intolerans för människans brott är, och du skulle inte heller förstå vad Gud slutligen kräver av dig, och än mindre vad hans verk med att förvalta och rädda människan i slutändan handlar om. Om en person aldrig har upplevt eller uppfattat något i Guds ord, oavsett hur många år han har trott på Gud, vandrar han helt säkert inte vägen till frälsning, hans tro på Gud är helt säkert utan egentligt innehåll, hans kunskap om Gud är helt säkert noll, och det säger sig självt att han inte har någon aning om vad det är att vörda Gud.

Guds ägodelar och vara, Guds väsen, Guds sinnelag – allt har blivit känt i hans ord till mänskligheten. När människan upplever Guds ord, kommer hon, under processen med att utföra dem, att förstå syftet bakom de ord Gud talar, och förstå Guds ords källa och bakgrund, och förstå och uppskatta Guds ords avsedda effekt. För mänskligheten är allt detta sådant som människan måste uppleva, greppa och skaffa tillgång till för att komma åt sanning och liv, greppa Guds avsikter, omvandlas i sitt sinnelag och bli förmögen att underkasta sig Guds suveränitet och arrangemang. Samtidigt som människan upplever, greppar och får åtkomst till dessa ting, kommer hon successivt att ha fått en förståelse för Gud, och vid det laget kommer hon dessutom ha fått olika grader av kunskap om honom. Denna förståelse och kunskap kommer inte från något som människan har fantiserat eller utarbetat, utan snarare från vad hon uppskattar, upplever, känner och bekräftar inom sig själv. Människans kunskap om Gud skaffar sig ett innehåll först efter att hon har uppskattat, upplevt, känt och bekräftat dessa saker; endast den kunskap hon erhåller i det här läget är faktisk, verklig och korrekt, och denna process – med att uppnå äkta förståelse och kunskap om Gud genom att uppskatta, uppleva, känna och bekräfta hans ord – är inget annat än sann gemenskap mellan människa och Gud. Mitt i detta slags gemenskap börjar människan verkligen förstå och begripa Guds avsikter, börjar verkligen förstå och känna Guds ägodelar och vara, börjar verkligen förstå och känna Guds väsen, börjar gradvis förstå och känna Guds sinnelag, uppnår verklig säkerhet om, och en korrekt definition av, det faktum att

---

Gud har herravälde över hela skapelsen, och får en väsentlig betydelse för och kunskap om Guds identitet och position. Mitt i detta slags gemenskap ändrar människan, steg för steg, sina idéer om Gud, och föreställer sig inte längre honom ur tomma luften, eller ger utlopp för sina egna misstankar om honom, eller missförstår honom, eller fördömer honom, eller dömer honom eller tvivlar på honom. Följaktligen kommer människan att ha färre debatter med Gud, hon kommer att ha färre konflikter med Gud, och det kommer att bli färre tillfällen då hon gör uppror mot Gud. Omvänt kommer människans omsorg om och underkastelse för Gud att växa sig större, och hennes vördnad för Gud kommer att bli mer verklig och mer djupgående. Mitt i detta slags gemenskap kommer människan inte bara att uppnå tillhandahållandet av sanningen och livets dop, utan hon kommer samtidigt att uppnå sann kunskap om Gud. Mitt i detta slags gemenskap kommer människan inte bara att omvandlas i sitt sinnelag och ta emot frälsning, utan hon kommer samtidigt också att samla en skapad varelses sanna vördnad och tillbedjan gentemot Gud. Efter att ha haft detta slags gemenskap, kommer människans tro på Gud inte längre att vara ett tomt pappersark, eller ett löfte som erbjuds med läpparnas bekännelse, eller en sorts blind strävan och avgudadyrkan; endast med detta slags gemenskap kommer människans liv att växa till mot mognad dag för dag, och först nu kommer hennes sinnelag gradvis att omvandlas, och hennes tro på Gud kommer, steg för steg, att övergå från en vag och osäker övertygelse till äkta lydnad och omsorg, till verklig vördnad; och under det att människan följer Gud kommer hon också gradvis att framskrida från en passiv till en aktiv hållning, från negativ till positiv; endast med detta slags gemenskap kommer människan att nå fram till sann förståelse och begrepp om Gud, till sann kunskap om Gud. Eftersom den stora majoriteten av människor aldrig har trätt in i sann gemenskap med Gud, stannar deras kunskap om Gud på den teoretiska nivån, på bokstavstrons och dogmernas nivå. Det vill säga, den stora majoriteten av människorna är fortfarande, oavsett hur många år de har trott på Gud, på samma plats där de startade i fråga om att känna Gud, fast på en botten av traditionella former av vördnad, med deras yttre tecken av legendarisk färg och feodal vidskepelse. Att människans kunskap om Gud skulle stoppas vid sin startpunkt innebär att den är praktiskt taget obefintlig. Bortsett från människans bekräftelse av Guds position och identitet, befinner sig fortfarande människans tro på Gud i ett tillstånd av vag osäkerhet. Hur mycket sann vördnad kan människan därmed ha för Gud?

Det spelar ingen roll hur fast du tror på hans existens; det kan inte ersätta din kunskap om Gud, och inte din vördnad för Gud. Oavsett hur mycket du har njutit av hans välsignelser och hans nåd, kan inte det ersätta din kunskap om Gud. Oavsett hur villig du är att få viga ditt allt och offra ditt allt för hans skull, kan inte det ersätta din kunskap om Gud. Du kanske har blivit så bekant med de ord han har talat, eller kan dem till och med utantill och kan rabbla upp dem baklänges, men det kan inte ersätta din kunskap om Gud. Människan må vara fast besluten att följa Gud, men om hon aldrig har haft äkta gemenskap med Gud, eller har haft en äkta upplevelse av Guds ord, då skulle hennes kunskap om Gud ändå inte att vara mer än en ren nitlott eller en oändlig dagdröm; trots att du kanske har "umgått" med Gud i förbigående, eller mött honom ansikte mot ansikte, skulle din kunskap om Gud fortfarande vara noll, och din vördnad för Gud inte mer än ett tomt slagord eller ett ideal.

Många människor håller upp Guds ord för att läsa dem varje dag, också till den grad att de noggrant memorerar alla klassiska stycken som sina käraste äodelar, och dessutom predikar Guds ord överallt, och försörjer och bistår andra genom hans ord. De menar att göra detta är att vittna om Gud, att vittna om hans ord; att göra detta är att följa Guds väg; de anser att göra detta är att leva efter Guds ord, att göra detta är att ha med hans ord i deras faktiska liv, att när de gör detta kommer de att kunna ta emot Guds lovord, och bli räddade och fulländade. Men inte ens när de predikar Guds ord, följer de någonsin Guds ord i praktiken, eller försöker anpassa sig själva till det som avslöjas i Guds ord. Istället använder de Guds ord för att med knep vinna andras beundran och förtroende, för att träda in i sin egen förvaltning, och för att förskingra och stjäla Guds ära. De hoppas förgäves kunna utnyttja möjligheten som spridandet av Guds ord erbjuder för att tilldelas Guds verkande och hans lovord. Så många år har gått, men dessa människor har inte bara varit oförmögna att förtjäna Guds lovord i processen att predika Guds ord, och de har inte bara varit oförmögna att upptäcka vilken väg de bör följa när de bära vittnesbörd om Guds ord, och de har inte bara låtit bli att hjälpa eller förse sig själva när de förser och hjälper andra genom Guds ord, och de har inte bara varit oförmögna att lära känna Gud eller att väcka äkta vördnad för Gud inom sig när de göra alla dessa saker; utan deras missuppfattningar om Gud har tvärtom växt sig allt djupare, deras misstro mot honom allt allvarigare, och deras fantasier om honom än mer överdrivna. Försedda och vägleda av sina teorier om Guds ord, verkar de vara

---

helt i sitt element, som om de tillämpar sina färdigheter med obesvärad lätthet, som om de har hittat sin mening med livet, sitt uppdrag, och som om de har fått nytt liv och räddats, som om de, med Guds ord läckert rullande från tungan i recitation, har fått tillgång till sanningen, har greppat Guds avsikter, och upptäckt vägen till att känna Gud, som om de ofta hamnar ansikte mot ansikte med Gud när de predikar Guds ord. Dessutom blir de ofta "rörda" till gråtanfall, och, ofta ledda av "Gud" i Guds ord, verkar oavbrutet greppa efter hans uppriktiga omtänksamhet och vänliga avsikt, och samtidigt verkar de ha greppat Guds frälsning av människan och hans förvaltning, ha lärt känna hans väsen, och ha förstått hans rättfärdiga sinnelag. Baserat på denna grundval, tycks de tro på Guds existens i ännu högre grad, bli än mer medvetna om Hans upphöjdhet, och än djupare känna hans storhet och överjordiskhet. Stöpt i ytliga kunskaper om Guds ord, verkar det som om deras tro har vuxit, deras beslutsamhet att uthärda lidande har stärkts och deras kunskap om Gud har fördjupats. De vet inte att, tills de faktiskt upplever Guds ord, kommer all deras kunskap om Gud och deras idéer om honom från deras egen ivriga fantasi och förmodan. Deras tro skulle inte bestå någon form av prov från Gud, deras så kallade andlighet och mognad skulle helt enkelt inte bestå Guds prövning eller granskning, deras beslutsamhet är bara ett slott byggt på lös sand och deras så kallade kunskap om Gud är inte mer än ett fantasifoster. Faktum är att dessa människor, som har lagt ner stor ansträngning på Guds ord, aldrig ens har förstått vad verklig tro är, vad verklig underkastelse är, vad verklig omsorg är, eller vad verklig kunskap om Gud är. De tar teori, fantasi, kunskap, gåva, traditioner, vidskepelse och till och med människans moraliska värden, och gör dem till "investeringskapital" och "militära vapen" med syftet att tro på Gud och sträva efter honom, och gör dem till och med till grundvalen för deras tro på Gud och deras strävan efter honom. På samma gång tar de också detta kapital och denna arsenal och gör dem till en magisk talisman med syftet att lära känna Gud, och att möta upp och kämpa mot Guds granskning, prövning, tuktan och dom. I slutändan består det de samlar fortfarande inte av något annat än slutsatser om Gud som är genomsyrade av religiösa konnotationer, av feodal vidskepelse och av allt som är romantiskt, groteskt och gåtfullt, och deras sätt att känna och definiera Gud är gjutet i samma form som det hos människor som bara tror på himlen där ovan eller på den gamle mannen i himlen, medan Guds verklighet, hans väsen, hans sinnelag, hans ägodelar och så vidare – allt som har att göra med Gud själv –

är saker som deras vetenskap har misslyckats att greppa, är helt irrelevant för och till och med är motpol till. Även om de lever under Guds ords försörjning och näring, är de på så vis ändå inte förmögna att verkligen beträda vägen att frukta Gud och undvika det onda. Den verkliga orsaken till detta är att de aldrig har bekantat sig med Gud, och inte heller någonsin har haft äkta kontakt eller gemenskap med honom, och det är omöjligt för dem att nå fram till ömsesidig förståelse med Gud, eller att inom sig väcka äkta tro på, följande och tillbedjan av Gud. Att de skulle betrakta Guds ord så, att de skulle betrakta Gud så – detta perspektiv och denna attityd har dömt dem att återvända tomhänta från sina ansträngningar, har dömt dem att aldrig i all evighet kunna beträda den väg som innebär att frukta Gud och undvika det onda. Det mål de strävar efter, och den riktning de går, är ett uttryck för att de är Guds fiender i all evighet, och att de i all evighet aldrig kommer att kunna ta emot frälsning.

I fallet med en människa som har följt Gud under många år och har njutit av att ha blivit försörjd med hans ord under många år, om hennes definition av Gud, i sin essens, är densamma som någon som bugar i vördnad inför avgudar, då skulle detta vara ett tecken på att denna människa inte har uppnått Guds ords verklighet. Detta beror på att hon helt enkelt inte har trätt in i Guds ords verklighet, och av denna anledning har verkligheten, sanningen, avsikterna och kraven på mänskligheten, vilka alla är inneboende i Guds ord, inget som helst att göra med henne. Det vill säga, oavsett hur hårt en sådan människa kämpar med den ytliga betydelsen hos Guds ord, är allt förgäves! Eftersom det hon eftersträvar bara är ord, kommer det hon får också med nödvändighet bara att vara ord. Oavsett om de ord som Gud talar, till det yttre, är klara eller djupsinniga, utgör de alla oundgängliga sanningar för människan då hon träder in i livet; de är källan med levande vatten som gör det möjligt för henne att överleva i både ande och kött. De förser människan med det hon behöver för att hålla sig vid liv; lärosatser och bekännelse för att bedriva sitt dagliga liv; vägen, målet och riktning genom vilken hon måste passera för att få frälsning; varje sanning som hon borde besitta som en skapad varelse inför Gud, och varje sanning om hur människan lyder och tillber Gud. De utgör de garantier som säkerställer människans överlevnad, de är människans dagliga bröd, och de är också det robusta stöd som gör det möjligt för människan att vara stark och stå upp. De är rika i verkligheten hos sanningen för den normala mänskligheten, som den levs ut av den skapade mänskligheten, rika på

---

sanningen med vilken mänskligheten bryter sig fri från fördärv och undflyr Satans snaror, rika i den outtröttliga undervisning, uppmaning, uppmuntran och tröst som Skaparen ger till den skapade mänskligheten. De är den fyr som vägleder och upplyser mänskligheten till att förstå allt som är positivt, den garanti som försäkrar att människor kommer att leva ut och komma i besittning av allt som är rättfärdigt och gott, det kriterium utifrån vilket alla människor, händelser och objekt bedöms, och dessutom den navigationspunkt som leder människor till frälsning och ljusets väg. Endast i den praktiska upplevelsen av Guds ord kan människan försees med sanningen och med liv; endast häri kan hon komma att förstå vad normal mänsklighet är, vad ett meningsfullt liv är, vad en äkta skapad varelse är, vad verklig lydnad mot Gud är; endast häri kan människan komma att förstå hur hon skall ha omsorg om Gud, hur hon skall uppfylla en skapad varelses plikt och hur hon skall besitta en verklig människas likhet; bara häri kan hon komma att förstå vad som menas med äkta tro och äkta tillbedjan; endast häri kan hon komma att förstå vem som är härskaren över himlarna och jorden och alla ting; endast häri kan hon komma att förstå de sätt på vilka den enda som är härskaren över hela skapelsen regerar över, leder och sörjer för skapelsen; och endast häri kan hon komma att förstå och greppa de sätt på vilka den ende som är härskare över hela skapelsen existerar, blir uppenbar och verkar. Åtskild från den verkliga upplevelsen av Guds ord, har människan ingen verklig kunskap eller insikt i Guds ord och sanningen. En sådan människa är rent ut sagt ett levande lik, ett helgjutet skal, och all kunskap som rör Skaparen har inget som helst att göra med henne. I Guds ögon har en sådan människa aldrig trott på honom, och hon har heller aldrig följt honom och därmed erkänner Gud varken henne som sin troende eller som sin följare, än mindre som en äkta skapad varelse.

En äkta skapad varelse måste veta vem Skaparen är, vad människans skapelse är till för, hur man uppfyller en skapad varelses ansvar och hur man tillber skapelsens Herre, måste förstå, greppa, veta och ha omsorg om Skaparens avsikter, önskemål och krav, och måste agera i enlighet med Skaparens väg – frukta Gud och undvika det onda.

Vad innebär det att frukta Gud? Och hur undviker man det onda?

”Att frukta Gud” betyder inte namnlös fasa och skräck, inte heller att komma undan, eller att skapa avstånd till honom, och det är inte heller avgudadyrkan eller vidskepelse. Snarare är det beundran, respekt, tillit, förståelse, omsorg, lydnad, tillägnan, kärlek,

---

liksom ovillkorlig och klagofri tillbedjan, gensvar och överlämnande. Utan verklig kunskap om Gud kommer inte mänskligheten att ha äkta beundran, äkta tillit, äkta förståelse, äkta omsorg eller lydnad, utan bara bävan och olust, bara tvivel, missförstånd, undanflykt och undvikande; utan äkta kunskap om Gud kommer inte mänskligheten att ha äkta tillägnan och gensvar; utan äkta kunskap om Gud kommer inte mänskligheten att ha äkta tillbedjan och överlämnande, bara blind avgudadyrkan och vidskepelse; utan äkta kunskap om Gud kan mänskligheten omöjligen agera i enlighet med Guds väg, eller frukta Gud, eller undvika det onda. Omvänt kommer varje aktivitet och beteende som människan engagerar sig i att fyllas med uppror och trots, med smädande beskyllningar och baktalande omdömen om honom, och med onda handlingar som strider mot sanningen och den sanna innebörden av Guds ord.

Med verkligt förtroende för Gud kommer mänskligheten verkligen att veta hur de skall följa Gud och bero på honom; endast med verkligt förtroende och beroende av Gud kan mänskligheten ha äkta förståelse och kännedom; tillsammans med verklig kännedom om Gud kommer verklig omsorg om honom; endast med äkta omsorg om Gud kan mänskligheten ha äkta lydnad; endast med äkta lydnad mot Gud kan mänskligheten ha äkta tillägnan; endast med äkta tillägnan mot Gud kan mänskligheten ha gensvar som är ovillkorligt och utan klagomål; endast med äkta tillit och beroende, äkta förståelse och omsorg, äkta lydnad, äkta tillägnan och gensvar, kan mänskligheten verkligen lära känna Guds sinne och väsen, och lära känna Skaparens identitet; endast när de verkligen har lärt känna Skaparen kan mänskligheten väcka äkta tillbedjan och överlämnande inom sig; endast när de har verklig tillbedjan av och överlämnande till Skaparen kommer mänskligheten verkligen kunna avstå från sina onda gärningar, det vill säga undvika det onda.

Detta är hela processen med att frukta Gud och undvika det onda, och utgör också hela innehållet i att frukta Gud och undvika det onda, liksom den väg som måste vändas för att nå fram till att frukta Gud och undvika det onda.

”Att frukta Gud och undvika det onda” och att känna Gud är oskiljaktigt förbundna genom oräkneliga trådar, och kopplingen mellan dem är självklar. Om man vill uppnå att undvika det onda, måste man först ha en verklig fruktan för Gud; om man vill uppnå verklig fruktan för Gud, måste man först ha verklig kunskap om Gud; om man vill uppnå kunskap om Gud, måste man först uppleva Guds ord, träda in i Guds ords

---

verklighet, uppleva Guds tillrättavisande och disciplin, hans tuktan och dom; om man vill uppleva Guds ord, måste man först komma ansikte mot ansikte med Guds ord, komma ansikte mot ansikte med Gud, och be Gud att tillhandahålla möjligheter att uppleva Guds ord i form av alla slags miljöer som innefattar människor, händelser och objekt; om man vill komma ansikte mot ansikte med Gud och med Guds ord, måste man först besitta ett enkelt och ärligt hjärta, beredvillighet att acceptera sanningen, viljan att uthärda lidande, beslutsamheten och modet att undvika det onda, och strävan att bli en äkta skapad varelse ... Om du framskrider steg för steg på detta sätt, kommer du allt närmare Gud, ditt hjärta kommer att bli allt renare, och ditt liv och värdet av att vara levande kommer, tillsammans med din kunskap om Gud, att bli allt mer meningsfull och växa sig än mer strålande. Tills du, en dag, kommer att känna att Skaparen inte längre är en gåta, att Skaparen aldrig har varit gömd för dig, att Skaparen aldrig har dolt sitt ansikte för dig, att Skaparen inte alls är långt från dig, att Skaparen inte längre är den enda som du ständigt längtar efter i dina tankar men som du inte kan nå med dina känslor, att han verkligen och sannerligen står vakt till vänster och höger om dig, försörjer ditt liv och styr ditt öde. Han är inte vid den fjärran horisonten, och han har inte heller gömt sig högt uppe bland molnen. Han är vid din sida, och är uppsatt över er alla; han är allt som du har, och han är det enda du har. En sådan Gud låter dig älska honom från hjärtat, klamra dig fast vid honom, hålla honom nära, beundra honom, vara rädd att förlora honom och vara ovillig att avstå från honom längre, inte lyda honom längre, eller undgå honom längre eller skapa avstånd till honom. Allt du vill är att ta hand om honom, lyda honom, återgälda allt han ger dig och överlämna dig till hans herravälde. Du vägrar inte längre att ledas, försörjas, vakas över, och att vara hållen av honom, vägrar inte längre vad han påbjuder och föreskriver åt dig. Allt du vill är att följa honom, vandra på hans högra eller vänstra sida; allt du vill är att acceptera honom som ditt enda liv, att acceptera honom som din enda Herre, din enda Gud.

18 augusti 2014

Hur man lär känna Guds sinnelag och de resultat hans verk ska uppnå

Låt oss först sjunga en lovsång: Rikets hymn (I) Riket har sänkt sig ner över världen

Ackompanjemang: Massorna hyllar Gud, massorna prisar Gud. Allas munnar uttalar den ende sanne Gudens namn. Riket sänker sig ner över människans värld.

1. Massorna hyllar Gud, massorna prisar Gud. Allas munnar uttalar den ende sanne Gudens namn, alla människor lyfter blicken för att skåda Guds gärningar. Riket sänker sig ner över världen, Guds person är rik och ymnig. Vem skulle inte fröjdas över det? Vem skulle inte dansa av glädje? O Sion! Höj ditt segerbanér för att hylla Gud! Sjung din triumferande segersång och sprid Guds heliga namn!

2. Hela skapelsen i världens alla hörn! Skynda att rena er själva så ni blir värdiga offer till Gud! Stjärnbilder i skyn! Skynda er tillbaka till era platser och visa Guds storslagna makt på himlafästet! Gud lyssnar till rösterna från människorna på jorden som utgjuter sin oändliga kärlek och vördnad för honom i sång! Denna dag, då hela skapelsen får liv på nytt, stiger Gud ner till människors värld. I denna stund, detta ögonblick, slår blommorna ut i våldsamt blomning, alla fåglar sjunger unisont, allting skälver av fröjd! Till ljudet av rikets salut störtar Satans rike samman, förintat till tordönsklängen från rikets hymn, för att aldrig uppstå mer!

3. Vem på jorden vågar resa sig och göra motstånd? När Gud stiger ned till jorden kommer han med eld, med vrede, med katastrofer av alla slag. De jordiska rikena är nu Guds rike! Uppe på himlen störtar och väller molnen fram; under himlen svallar sjöar och floder och piskar glatt fram en livlig melodi. Vilande djur kommer fram ur sina hålor och alla folk väcks ur sin slummer av Gud. Den dag alla folken väntat på är äntligen här! De sänder upp de vackraste sånger till Gud!

Vad tänker ni på varje gång ni sjunger den här sången? (Vi känner oss väldigt ivriga och hänförda, och vi tänker på hur storslagen rikets skönhet är, hur människan och Gud ska vara tillsammans för evigt.) Har någon funderat över vilken form människor måste anta för att kunna vara med Gud? Hur måste människorna vara, enligt era föreställningar, för att kunna förena sig med Gud och njuta det underbara liv som följer i riket? (Deras sinnelag måste förändras.) Deras sinnelag måste förändras, men i vilken utsträckning? Hur kommer de att vara efter att deras sinnelag har förändrats? (De kommer att bli heliga.) Vad är kriteriet för helighet? (Alla ens tankar och överväganden

---

måste vara förenliga med Kristus.) Hur yttrar sig en sådan förenlighet? (Man gör inte motstånd mot eller sviker Gud; man har förmågan att underkasta sig honom fullständigt och man hyser en fruktan och vördnad för honom i hjärtat.) En del av era svar är på rätt spår. Öppna, allihop, era hjärtan och ge röst åt det ni önskar säga. (Människor som bor hos Gud i riket borde kunna utföra sina plikter – lojalt – genom att sträva efter sanning och inte hållas tillbaka av någon person, händelse eller sak. Det blir då möjligt för dem att bryta sig loss från mörkrets inflytande, bringa sina hjärtan i samklang med Gud samt frukta Gud och undvika det onda.) (Vårt perspektiv på saker och ting kan växa i samklang med Gud och vi kan bryta oss loss från mörkrets inflytande. Vi kan åtminstone komma till den punkt där vi inte längre utnyttjas av Satan och där vi kan kasta av oss alla slags fördärvade sinnelag och underkasta oss Gud. Vi tror att det är nödvändigt att människor bryter sig loss från mörkrets inflytande. Människor som inte kan bryta sig loss från mörkrets inflytande och fly Satans bojor har inte uppnått Guds frälsning.) (För att uppnå standarden för att göras fullkomlig av Gud måste människorna vara av ett hjärta och sinne med honom och inte längre göra motstånd mot honom. De måste kunna känna sig själva, omsätta sanningen i handling, uppnå en förståelse av Gud, älska Gud och komma i samklang med Gud. Det är allt som krävs.)

Hur tungt människors slutliga öde väger i deras hjärtan

Ni verkar ha en del tankar om den väg ni ska hålla er till och ni har utvecklat en viss förståelse av eller uppskattning för den. Men om de ord ni har yttrat visar sig vara tomma eller äkta, beror på ert fokus i era dagliga gärningar. Under åren har ni alla skördat vissa frukter av varje aspekt av sanningen, både vad gäller läran och vad gäller sanningens faktiska innehåll. Det här bevisar att människor nuförtiden lägger stor vikt vid att sträva efter sanningen och till följd därav har varje aspekt och del av sanningen helt visst slagit rot i en del människors hjärtan. Men vad är det jag fruktar mest? Det är att fast de här ämnena om sanningen och de här teorierna har slagit rot i era hjärtan, så har deras faktiska innehåll inte mycket substans där. När ni stöter på problem och ställs inför prövningar och val, hur stor praktisk användning kommer ni att ha av dessa sanningars verklighet? Kan den hjälpa er övervinna era svårigheter och komma ur era prövningar, med Guds vilja uppfylld? Kommer ni att stå fasta mitt i era prövningar och bära ljudligt vittne åt Gud? Har ni någonsin befattat er med de här frågorna? Jag frågar er: Vad är det som är viktigast för er i era hjärtan och i alla era dagliga tankar och

---

funderingar? Har ni någonsin kommit till någon slutsats om det här? Vad tror ni är viktigast för er? En del människor säger: "Det är att omsätta sanningen i handling, såklart." Medan andra säger: "Det är, såklart, att läsa Guds ord varje dag." En del människor säger: "Det är att komma inför Gud och be till honom varje dag, såklart." Och så finns det de som säger: "Det är, såklart, att utföra min plikt väl varje dag." Det finns till och med de som säger att de alltid enbart tänker på hur de ska behaga Gud, hur de ska lyda honom i allt och hur de ska handla i harmoni med hans vilja. Stämmer inte det? Är det allt? Somliga säger till exempel: "Jag vill bara underkasta mig Gud, men närhelst jag stöter på problem kan jag det inte." Andra säger: "Jag vill bara behaga Gud, och det skulle räcka om jag så bara kunde behaga honom en enda gång – men jag kan aldrig behaga honom." Somliga säger: "Jag vill bara underkasta mig Gud. I tider av prövningar vill jag bara underkasta mig hans orkestrering, hans suveränitet och arrangemang, utan några klagomål eller önskemål. Och ändå misslyckas jag med att underkasta mig nästan varje gång." Åter andra säger: "När jag står inför beslut klarar jag aldrig valet att omsätta sanningen i handling. Jag vill alltid tillfredsställa köttet och uppfylla mina egna personliga, själviska begär." Vad är orsaken till det här? Innan Guds prov kommer, kommer ni då redan att ha utmanat er själva flera gånger, provat och testat er själva om och om igen? Se om ni uppriktigt kan underkasta er Gud och verkligt behaga honom och om ni kan garantera att inte svika honom. Se om ni kan låta bli att tillfredsställa er själva och uppfylla era själviska begär och i stället endast behaga Gud, utan att göra några personliga val. Gör någon detta? Det finns faktiskt bara ett enda faktum som satts mitt framför era ögon och det är vad var och en av er är mest intresserad av och vad ni mest önskar att få veta – nämligen frågan om vars och ens slutliga öde och slutmål. Ni kanske inte inser det, men det här är något som ingen kan förneka. När det gäller sanningen om människors slutliga bestämmelse, Guds löfte till mänskligheten och vilket slags slutmål Gud avser att föra människorna till, vet jag att det finns några som redan har studerat Guds ord om de här ämnena flera gånger. Och så finns det de som gång på gång letar efter svaret och grubblar över det men som ändå inte kommer fram till något, eller som kanske kommer fram till någon tvetydig slutsats. I slutänden förblir de osäkra på vilket slags öde som väntar dem. När folk utför sina plikter vill de flesta av dem få definitiva svar på följande frågor: "Vad blir mitt öde? Kan jag vandra den här stigen ända till dess slut? Vilken är Guds inställning till mänskligheten?" Somliga oroar sig

---

även så här: "Jag har tidigare gjort vissa saker och sagt vissa saker. Jag har varit olydig mot Gud, jag har utfört handlingar som har svikit Gud och i vissa fall har jag misslyckats med att behaga Gud. Jag har sårat honom och gjort honom besviken och har fått honom att hata och avsky mig. Mitt öde är därför kanske ovisst." Det skulle vara rimligt att säga att de flesta människor känner ett visst obehag över sitt eget slutliga öde. Ingen vågar säga: "Jag känner, med hundra procents säkerhet, att jag kommer att klara mig. Jag är hundra procent säker på att jag kan uppfylla Guds vilja. Jag är en person som står i samklang med Guds hjärta. Jag är någon som Gud lovordar." Vissa människor tycker att det är särdeles svårt att följa Guds väg och att det svåraste av allt är att omsätta sanningen i handling. Följaktligen är sådana människor övertygade om att de är bortom all hjälp och de vågar inte hysa några förhoppningar om att nå ett bra slutresultat, eller, de kanske tror att de inte kan uppfylla Guds vilja och därför inte kommer att klara sig. På grund av detta hävdar de att de inte får något slutresultat och inte kan uppnå ett gott slutmål. Oavsett exakt hur människor tänker så har de alla undrat över sitt slutliga öde många gånger. De beräknar och planerar ständigt utifrån frågorna om sin framtid och om vad de ska få när Gud väl har utfört sitt verk. En del betalar dubbla priset; en del överger sina familjer och yrken; en del ger upp sina äktenskap; en del säger upp sig för att offra sig för Guds skull; en del lämnar sina hem för att fullgöra sina plikter, en del väljer umbäranden och börjar ta på sig de mest bittra och utmattande uppgifterna; en del väljer att skänka sin förmögenhet och hänge sig helt och hållet; och åter andra väljer att ägna sig åt sanningen och sträva efter att lära känna Gud. Oavsett hur ni väljer att utöva, är det sätt ni utövar på viktigt eller är det inte det? (Nej, det är det inte.) Hur förklarar vi då denna "betydelselöshet"? Om vår metod att utöva inte är viktig, vad är då viktigt? (Yttre gott beteende är inte representativt för att omsätta sanningen i handling.) (Varje individs tankar är inte viktiga. Nyckeln här är om vi har omsatt sanningen i handling eller ej, och om vi älskar Gud eller ej.) (Antikrists och falska ledares fall hjälper oss förstå att yttre beteende inte är det viktigaste. På ytan verkar de ha övergett mycket och verkar villiga att betala priset, men vid närmare granskning kan vi se att de helt enkelt inte vördar Gud utan i stället motsätter sig honom i alla avseenden. I de avgörande ögonblicken tar de alltid Satans parti och ingriper störande Guds verk. Därför är det huvudsakligen vilken sida vi står på när tiden kommer och vilka ståndpunkter vi intar som ska beaktas här.) Ni talar alla väl och ni verkar redan ha en

---

grundläggande förståelse och en norm att leva upp till när det gäller att omsätta sanningen i handling, när det gäller Guds avsikter och vad Gud begär av mänskligheten. Att ni har förmåga att tala så här är väldigt rörande. Även om en del av det ni säger inte är helt riktigt har ni redan varit nära att få en riktig förklaring av sanningen – och det bevisar att ni har utvecklat er egen verkliga förståelse av människorna, händelserna och föremålen omkring er, av era omgivningar så som Gud har ordnat dem och av allt annat som ni kan se. Det här är en förståelse som ligger nära sanningen. Även om det ni sa inte är helt uttömmande och en del av era ord inte är helt lämpliga, närmar sig er uppfattning redan sanningens verklighet. Att höra er tala på det här viset känns mycket bra för mig.

Människors trosuppfattningar kan inte ta sanningens plats

En del människor har förmåga att uthärda svårigheter, de kan betala priset, är välartade utåt sett, har mycket gott anseende och åtnjuter andras beundran. Skulle ni säga att den här typen av yttre beteende kan anses vara att omsätta sanningen i praktisk handling? Kan man säga att sådana människor gör Guds vilja? Hur kommer det sig att folk gång på gång ser på sådana här individer och tänker att de behagar Gud, vandrar den stig som består i att omsätta sanningen i handling och håller sig till Guds väg? Varför tänker vissa människor på det viset? Det finns bara en förklaring. Vad är det? Jo, det är att ett stort antal människor inte är särskilt klara över vissa saker – till exempel vad det innebär att omsätta sanningen i handling, att göra Guds vilja och att verkligen äga sanningens verklighet. Därför blir en del människor ofta vilseledda av personer som utåt sett verkar andliga, ädla, upphöjda och betydelsefulla. När det gäller personer som kan uttrycka sig värtaligt om bokstavstro och lärosatser och vars tal och handlingar tycks beundransvärda, har de som låter sig luras av dem aldrig tittat närmare på kärnan i deras agerande, principerna bakom deras gärningar eller vilka mål de har. De har heller aldrig tittat på om de här personerna verkligen underkastar sig Gud eller slagit fast om de verkligen fruktar Gud och skyr det onda. De har aldrig kunnat urskilja själva essensen i de här personernas mänskliga natur. Tvärtom har de, ända sedan de började lära känna dem, kommit att beundra och vörda dem mer och mer och till slut har de här personerna blivit deras idoler. Dessutom föreställer sig somliga att de idoler de avgudar – och som de tror kan överge sina familjer och yrken och på ytan verkar kunna betala priset – är de som verkligen behagar Gud och verkligen kan uppnå goda resultat och bra

---

slutmål. De föreställer sig att de här idolerna är sådana personer som Gud lovordar. Vad får dem att tro något sådant? Vad är kärnan i det här problemet? Vilka konsekvenser kan det få? Låt oss först dryfta frågan om dess kärna.

I grund och botten har de här problemen som rör folks synsätt, deras sätt att utöva sin tro, vilka principer för trosutövningen de väljer att följa och vad de var och en väljer att fokusera på, inget att göra med Guds krav på människosläktet. Vare sig människor fokuserar på ytliga angelägenheter eller djupa frågor, på bokstavstro och dogmer eller verkligheten, håller de sig inte till det som de borde hålla sig till mest, och inte heller har de kunskap om det som de borde veta mest om. Förklaringen är att människor inte tycker om sanningen över huvud taget. Därför är de inte villiga att offra tid och möda på att söka efter och börja praktisera de principer för trosutövningen som står att finna i Guds yttranden. I stället föredrar de att ta genvägar och sammanfatta vad de förstår och vet är bra vanor och gott uppförande. Den här sammanfattningen blir sedan deras eget mål att eftersträva, vilket de tar som sanning som ska praktiseras. Den omedelbara konsekvensen av detta är att folk använder mänskligt gott uppförande som ersättning för att omsätta sanningen i handling, vilket också tillfredsställer deras önskan att ställa sig in hos Gud. Detta ger dem kapital att strida mot sanningen med, och de använder det också till att diskutera med och tävla mot Gud. Samtidigt åsidosätter folk Gud utan skrupler och sätter de idoler de beundrar i hans ställe. Det finns bara en grundläggande orsak till att människor agerar och tänker så okunnigt eller har så ensidiga åsikter och vanor – och i dag ska jag berätta för er om den: Orsaken är att även om folk följer Gud, ber till honom varje dag och läser hans yttranden varje dag, förstår de faktiskt inte hans vilja. Det är här som roten till problemet ligger. Om någon förstod Guds hjärta och visste vad han tycker om, vad han avskyr, vad han vill ha, vad han förkastar, vilken typ av människa han älskar, vilken typ av människa han inte tycker om, vilken måttstock han använder när han ställer krav på folk och vilken metod han använder för att göra dem fullkomliga – skulle då den personen ändå kunna ha sina egna personliga uppfattningar? Skulle sådana personer helt enkelt kunna börja tillbe någon annan? Skulle en vanlig människa kunna bli deras idol? Människor som förstår Guds vilja besitter en något mer rationell synvinkel än så. De kommer inte att godtyckligt börja avguda en fördärvad människa och de kommer inte heller att – medan de följer den väg som består i att omsätta sanningen i praktisk handling – tro att blind lydnad mot några

---

få enkla regler eller principer är samma sak som att omsätta sanningen i praktisk handling.

Det finns många åsikter om vilken måttstock Gud använder för att avgöra människors slutliga öde

Låt oss återkomma till det här ämnet och fortsätta diskutera frågan om det slutliga ödet.

Eftersom det som alla människor bekymrar sig över är sitt eget slutliga öde, vet ni hur Gud bestämmer denna utgång? På vilket sätt bestämmer Gud någons slutliga öde? Och vidare, vilken måttstock använder han sig av för att avgöra det? Vad gör Gud för att avslöja vad utgången blir för en person när det fortfarande inte är bestämt? Är det någon som vet? Som jag sa nyss finns det en del som redan har lagt väldigt mycket tid på att utforska Guds ord i ett försök att hitta ledtrådar om människors slutliga öde, om vilka kategorier dessa slutliga bestämmelser är indelade i och om öden som väntar olika typer av människor. De hoppas också kunna utröna hur Guds ord avgör människors öde, vilken typ av kriterier Gud använder och exakt hur han avgör en persons slutliga bestämmelse. Men i slutändan lyckas de här människorna aldrig hitta några svar. I själva verket finns det ytterst lite sagt i frågan bland Guds yttranden. Varför är det så? Så länge människornas slutliga bestämmelse inte har avslöjats vill Gud inte berätta för någon vad som kommer att hända i slutet och han vill inte heller i förväg upplysa någon om deras slutmål – att göra det skulle inte gagna mänskligheten på något vis. Här och nu vill jag bara berätta för er om hur Gud avgör människors slutliga öde, vilka principer han använder i sitt arbete med att avgöra och manifestera de här slutresultaten och vilken måttstock han använder för att avgöra om en person kan överleva eller inte. Är det inte de här frågorna ni är mest oroliga över? Hur tror då folk att Gud bestämmer människors öde? Ni nämnde en del saker nyss: Några av er sa att det har att göra med huruvida man gör sin plikt troget och offrar sig för Gud, några sa att det handlar om att underkasta sig Gud och behaga honom, några sa att en faktor är att vara utlämnad åt Gud på nåd och onåd, och några sa att nyckeln är att hålla en låg profil. ... När ni omsätter de här sanningarna i praktiken och när ni handlar i enlighet med de principer ni tror är rätt, vet ni vad Gud tänker då? Har ni någonsin funderat på huruvida det är att lyda hans vilja när ni gör på det viset? Uppfyller det hans normer? Tillgodoser det hans krav? Jag tror att de flesta människor egentligen inte tänker särskilt mycket på de här

---

frågorna. De tillämpar bara helt mekaniskt en del av Guds ord, en del av predikningarna eller normerna från vissa andliga personer som de idoliserar, och tvingar sig själva att göra så och så. De tror att det är den rätta vägen, så de fortsätter följa den och göra det, oavsett vad som händer i slutändan. Somliga tänker: "Jag har trott på Gud i så många år. Jag har alltid utövat tron på det här sättet. Det känns som om jag verkligen har behagat Gud och det känns också som om jag har fått mycket ut av det. Detta eftersom jag har kommit att förstå många sanningar under den här tiden och även många andra saker som jag inte förstod förut. I synnerhet har många av mina idéer och åsikter förändrats, mina livsvärderingar har ändrats enormt och nu förstår jag den här världen ganska bra." Sådana människor tror att det här är en skörd och att den är det slutliga resultatet av Guds arbete för mänskligheten. Anser ni att ni uppfyller Guds vilja om ni lägger samman de här normerna och all er trosutövning? Några av er säger med full övertygelse: "Självklart! Vi utövar vår tro i enlighet med Guds ord. Vi utövar vår tro enligt vad det där Ovan predikade och förmedlade. Vi gör alltid våra plikter, vi följer ständigt Gud och vi har aldrig lämnat honom. Därför kan vi med fullständig övertygelse säga att vi behagar Gud. Oavsett hur mycket vi förstår av hans avsikter och oavsett hur mycket vi begriper av hans ord har vi alltid strävat efter att vara förenliga med Gud. Så länge vi handlar rätt och utövar vår tro rätt, så måste vi uppnå rätt resultat." Vad tycker ni om det resonemanget? Är det rätt? Det kan också finnas de som säger: "Jag har aldrig funderat på de här sakerna förut. Jag tänker bara att så länge som jag fortsätter att göra min plikt och handla enligt kraven i Guds yttringar, så kan jag överleva. Jag har aldrig funderat på huruvida jag kan behaga Guds hjärta och jag har inte heller funderat på om jag når upp till den standard han har satt. Eftersom Gud aldrig har uttryckt eller försett mig med några tydliga instruktioner tror jag att så länge jag fortsätter arbeta och inte slutar är Gud nöjd och bör inte ställa några ytterligare krav på mig." Är de här uppfattningarna korrekta? För min del är det här sättet att leva sin tro, det här sättet att tänka och de här synsätten alla förenade med fantasier, såväl som lite blindhet. Kanske får mina ord en del av er att känna sig smått modfällda och tänka: "Blindhet? Om det här är blindhet, då är väl vårt hopp om räddning och överlevnad väldigt litet och osäkert? Dämpar du inte vår entusiasm genom att uttrycka det på det viset?" Oavsett vad ni tror så är det jag säger och gör inte avsett att få er att känna det som om ni får kallvatten över er. Tvärtom är syftet att ni ska förstå Guds avsikter bättre och få mer grepp om vad

---

han tänker, vad han vill uppnå, vilka typer av människor han tycker om, vad han avskyr, vad han föraktar, vilken typ av person han önskar vinna och vilken typ av person han undanber sig. Meningen är att det ska ge klarhet åt era sinnen och få var och en av er att verkligen förstå hur långt era handlingar och tankar har avvikit från den standard Gud kräver. Är det väldigt viktigt att diskutera de här ämnena? Ja, därför att jag vet att ni har varit troende så länge och lyssnat till så mycket predikande, men det här är just det ni saknar mest. Även om ni har skrivit ner varenda sanning i era anteckningsböcker och memorerat och skrivit in en del av de saker som ni personligen tror är viktiga i era hjärtan, och även om ni tänker använda de här sakerna för att behaga Gud under er trosutövning, använda dem när ni befinner er i nöd, använda dem till att ta er igenom de svåra stunder som ligger framför er, eller helt enkelt låta de här sakerna följa med er genom livet, så är detta inte så viktigt vad mig anbelangar, oavsett hur ni gör det, bara ni gör det. Vad är då verkligt viktigt? Det är att medan du utövar din tro så måste du veta djupt inom dig med fullständig säkerhet huruvida allt du gör – varje liten gärning – stämmer överens med vad Gud vill, och huruvida alla dina handlingar, alla dina tankar och de resultat och mål du önskar uppnå faktiskt tillfredsställer Guds vilja och tillgodoser hans krav, liksom huruvida han godkänner dem eller inte. Det här är vad som är ytterst viktigt.

Vandra på Guds väg: Frukta Gud och undvik det onda

Det finns ett ordspråk som ni bör beakta. Jag tror att det här ordspråket är väldigt viktigt, för själv kommer jag att tänka på det otaliga gånger varje dag. Varför gör jag det? Jo, det beror på att varje gång jag träffar någon, varje gång jag hör någons berättelse och varje gång jag hör talas om någons upplevelse eller vittnesbörd om sin tro på Gud, använder jag det här ordspråket för att inombords avgöra huruvida den här individen är en sådan person som Gud vill ha och som Gud tycker om. Så vilket ordspråk är det då? Nu sitter ni alla i spänd förväntan. När jag berättar vilket ordspråk det är kanske ni blir besvikna, för det är många som i flera år har ärat det med enbart sina läppar. Men för min del har det aldrig någonsin varit tomma ord. Nej, det här ordspråket bor i mitt hjärta. Vad är det då för ordspråk? Det lyder så här: "Vandra på Guds väg: Frukta Gud och undvik det onda." Är inte detta en synnerligen enkel mening? Men trots dess enkelhet känner människor som verkligen förstår de här orden att de är av stor vikt, att det här ordspråket är mycket värdefullt för individens trosutövning, att det är en rad ur

---

livets språk som innehåller sanningens verklighet, att det är en livslång målsättning för dem som önskar behaga Gud samt att det är en livslång väg som alla som bryr sig om Guds avsikter bör följa. Så vad tycker ni? Uttrycker inte det här ordspråket sanningen? Har det denna signifikans eller ej? Kanske en del av er funderar på det här ordspråket och försöker förstå det och kanske en del av er till och med tvivlar på det: Är det här ordspråket viktigt? Är det så väldigt viktigt? Är det nödvändigt att betona det så mycket? Kanske det också finns en del av er som inte är särskilt förtjusta i det här ordspråket eftersom ni tycker att det är en alldeles för grov förenkling att ta Guds väg och sammanfatta den i det här enda ordspråket. Att ta allt som Gud har sagt och koka ner det i ett enda ordspråk – är inte det att få Gud att verka lite för obetydlig? Är det så det ligger till? Det är möjligt att de flesta av er inte fullt ut förstår den djupa innebörden av de här orden. Även om ni alla har noterat det här ordspråket har ni ingen avsikt att bevara det i hjärtat. Ni har bara skrivit ner det i era anteckningsböcker så att ni kan gå tillbaka till det och begrunda det när ni har en stund över. En del av er kommer inte ens att bry sig om att lägga det på minnet, än mindre försöka använda det. Men varför vill jag ta upp det här ordspråket? Oavsett vad ni har för syn på saken eller vad ni tycker, så behövde jag ta upp det här ordspråket eftersom det har en enorm relevans för hur Gud avgör människors slutliga öde. Oavsett hur ni just nu förstår det här ordspråket eller hur ni behandlar det, så ska jag ändå säga er detta: Om folk kan omsätta orden i det här ordspråket i praktiken och uppleva dem, och uppfyller normen vad gäller att frukta Gud och undvika det onda, då är deras överlevnad och goda utgång säkrad. Men om du inte kan leva upp till den standard som det här ordspråket uttrycker, då kan man säga att ditt slutliga öde är ovisst. Därför talar jag om det här ordspråket för att ni ska kunna förbereda er mentalt, för att ni ska veta med vilken måttstock Gud mäter er. Som jag nyss sa har det här ordspråket en enorm relevans både för Guds frälsning av mänskligheten och för hur han avgör människors slutliga öde. På vilket sätt har det relevans? Det skulle ni gärna vilja veta, så det ska vi tala om idag.

Gud använder sig av olika prövningar för att se huruvida människorna fruktar Gud och undviker det onda

I varje tidsålder som Gud arbetar med människan skänker han vissa ord till dem och berättar vissa sanningar för dem. Dessa sanningar blir den väg som människorna ska hålla sig till, den väg de ska vandra på, den väg som gör det möjligt för dem att

---

frukta Gud och undvika det onda och den väg som människorna ska följa och hålla sig till i sitt dagliga liv och under hela sin livsresa. Dessa är anledningarna till att Gud uttrycker de här yttrandena till mänskligheten. De här orden som kommer från Gud ska människorna troget hålla sig till, och att troget hålla sig till dem är det samma som att motta livet. Om en människa inte håller sig till dem, inte utövar dem i praktiken och inte lever ut Guds ord i sitt liv, då omsätter hon inte sanningen i praktisk handling. Dessutom, om människorna inte utövar sanningen i praktiken, då fruktar de inte Gud och undviker inte det onda och kan inte heller behaga Gud. Människor som inte har förmåga att behaga Gud kan inte få hans lovord och sådana människor har ingen slutlig bestämmelse än. Så hur avgör då Gud någons slutliga öde? Vilka metoder använder Gud för att avgöra en människas slutliga öde? Det kanske fortfarande är en smula oklart för er just nu, men när jag berättar om processen kommer det att bli fullkomligt klart för många av er har redan upplevt detta själva.

Så länge Guds verk pågått, ända sedan begynnelsen, har Gud utsatt varje människa – eller rättare sagt varje människa som följer honom – för provningar, och de här provningarna kommer i varierande storlek. Det finns de som har upplevt provningen av att bli bortstötta av sin familj, de som har upplevt provningen av att ha en fientlig omgivning, de som har upplevt provningen av att gripas och torteras, de som har upplevt provningen av att ställas inför olika val och de som har fått provningar som gäller pengar och status. Generellt talat har var och en av er utsatts för alla möjliga provningar. Varför arbetar Gud på det viset? Varför behandlar han alla så? Vad är det för resultat han vill se? Här kommer den poäng som jag vill förmedla till er: Gud vill se huruvida personen i fråga är den sort som fruktar honom och undviker ondskan. Det innebär att när Gud ger dig en provning eller ställer dig inför den ena eller andra omständigheten, så är hans avsikt att pröva om du är en person som fruktar honom och undviker ondskan eller ej. Om någon ställs inför plikten att förvalta en offergåva och den här plikten gör att denne kommer i kontakt med Guds offergåva, skulle du då säga att detta är något som Gud har arrangerat? Det är det utan tvekan! Allt du stöter på är något som Gud har arrangerat. När du hamnar i den här situationen iakttar Gud dig i hemlighet och ser vilka val du gör, hur du handlar och vilka tankar du har. Det Gud bryr sig mest om är slutresultatet, eftersom det är det som hjälper honom att avgöra huruvida du har levt upp till hans krav i den här specifika provningen. Men närhelst folk

---

stöter på ett problem tänker de sällan på varför de ställs inför det, vilken standard Gud förväntar sig att de ska uppnå, vad han vill se hos dem eller vad han önskar få av dem. När de ställs inför det här problemet tänker de oftast bara: "Det här är något jag måste ta itu med. Jag måste vara försiktig, inte slarvig! Vad som än händer är det här Guds offergåva och jag får inte röra den." Utrustade med sådana förenklade tankar tror folk att de har fullgjort sina skyldigheter. Skulle utfallet av den här prövningen behaga Gud eller inte? Varsågod, ni kan börja samtala om det. (Om människor fruktar Gud i sina hjärtan, så kommer de att tänka på hur lätt det skulle vara att såra Guds sinnelag när de står inför en uppgift som låter dem komma i kontakt med Guds offergåva, och detta får dem att se till att gå varsamt framåt.) Ditt svar är på rätt spår men inte helt i hamn än. Att gå på Guds väg handlar inte om att följa ytliga regler, utan tvärtom innebär det att när du ställs inför ett problem så ser du på det först och främst som en situation som har arrangerats av Gud, ett ansvar han har ålagt dig eller en uppgift som han har anförtrott dig. När du står inför det här problemet ska du till och med se på det som en prövning Gud har gett dig. När du möter det här problemet måste du ha en norm i hjärtat och du måste tänka att det här har kommit från Gud. Du måste tänka på hur du ska ta itu med det på ett sådant sätt att du kan uppfylla ditt ansvar och samtidigt förbli lojal mot Gud, och dessutom tänka på hur du kan göra det utan att förarga honom eller såra hans sinnelag. För ett ögonblick sedan talade vi om att förvalta offergåvor. Den här frågan gäller offergåvor men den gäller även din plikt och ditt ansvar. Du är förpliktad till det här ansvaret. Men när du står inför det här problemet, finns det då någon frestelse? Det finns det! Var kommer den här frestelsen ifrån? Den här frestelsen kommer från Satan och även från människornas ondskefulla, fördärvade sinnelag. Eftersom det finns frestelser handlar det här om att stå fast vid det vittnesbörd som folk borde stå fast vid, vilket även är ditt ansvar och din plikt. Somliga säger: "Det här är en såpass liten fråga. Är det verkligen nödvändigt att göra så stor sak av den?" Ja, det är det! Det beror på att om vi vill följa Guds väg kan vi inte strunta i något som händer antingen oss själva eller i vår närhet, inte ens de små sakerna. Vare sig vi tror att vi behöver bry oss om något eller ej, får vi inte strunta i det så länge som vi står inför en sak eller annan. Vi bör betrakta allt som händer som prov från Gud. Vad tycker du om det här sättet att se på saker och ting? Om du har den här inställningen bekräftar det ett faktum: Djupt inom dig fruktar du Gud och är villig att undvika det onda. Om du har denna önskan att behaga Gud så är

---

det som du omsätter i praktisk handling inte långt ifrån att leva upp till kravet att frukta Gud och undvika det onda.

Det finns ofta de som tror att saker och ting som folk inte bryr sig särskilt mycket om och som vanligtvis inte nämns bara är småsaker som inte har något att göra med att omsätta sanningen i handling. Dessa människor tänker inte efter särskilt mycket när de står inför en sådan sak, och så struntar de i den. Men i själva verket var den här saken en läxa att lära sig – en läxa om hur man fruktar Gud och undviker det onda. Det du dessutom borde vara ännu mer intresserad av är att veta vad Gud gör när du ställs inför den här saken. Gud finns precis bredvid dig och iakttar varje ord och handling och ser allt du gör samt vilken förändring som äger rum i dina tankar – detta är Guds verk. Somliga frågar: ”Om det är sant, varför har jag då inte känt av det?” Du har inte känt av det eftersom du inte har hållit dig till vägen som innebär att frukta Gud och undvika det onda och låtit den bli din främsta väg. Därför kan du inte märka Guds subtila påverkan på folk, som kommer till uttryck i deras olika tankar och handlingar. Du är en virrpanna! Vad är en stor sak? Vad är en liten sak? De saker som har med att vandra på Guds väg att göra är inte uppdelade i stora eller små saker, men kan ni godta det? (Vi kan godta det.) Vad gäller vardagliga ting finns det en del som folk menar är väldigt stora och viktiga och andra som betraktas som smärre bagateller. Folk anser ofta att de här stora sakerna är väldigt viktiga och att de har sänts av Gud. Men när de här stora sakerna utspelar sig kan folk på grund av sin omognad och svaghet inte uppfylla Guds vilja och de kan inte heller motta några uppenbarelser eller förvärva någon kunskap av värde. Vad gäller mindre saker så förbiser folk dem ofta och låter dem sakta men säkert glida bort. På så vis har folk missat många tillfällen att bli rannsakade inför Gud och bli prövade av honom. Vad innebär det om du aldrig lägger märke till de människor, händelser, föremål och situationer som Gud har låtit komma i din väg? Det innebär att du varje dag, och till och med i varje ögonblick, ständigt avstår från att förädlas av Gud och att ledas av honom. Närhelst Gud arrangerar en situation för dig, observerar han dig i hemlighet, ser ditt hjärta, följer dina tankar och funderingar, ser hur du tänker och väntar på att se hur du ska agera. Om du är en likgiltig person – någon som aldrig har tagit Guds väg, hans ord eller sanningen på allvar – då kommer du inte att vara uppmärksam på eller lägga märke till vad Gud vill uppnå eller vilka krav han förväntade sig att du skulle uppfylla när han arrangerade en viss omständighet för dig. Du kommer

---

inte heller att få veta hur de människor, händelser och föremål du möter relaterar till sanningen eller Guds vilja. Hur går Gud till väga om du upprepade gånger ställs inför sådana här omständigheter och prövningar utan att Gud ser något resultat i dig? Fastän du har mött prövningar gång på gång har du inte prisat Gud i ditt hjärta och inte heller har du sett de omständigheter som Gud har arrangerat åt dig för vad de är: prövningar och tester från Gud. I stället har du, en efter en, förkastat de möjligheter som Gud har skänkt dig och gång på gång låtit dem glida bort. Är inte detta en extrem olydnad som folk ger uttryck för? (Det är det.) Blir Gud sårad av det här? (Ja, det blir han.) Gud blir inte sårad! Att höra mig säga en sådan sak har chockat er igen. Ni kanske tänker: "Har det inte sagts tidigare att Gud alltid blir sårad? Skulle då inte Gud känna sig sårad? När blir han då sårad?" Kort sagt så blir Gud inte sårad i den här situationen. Men vad har Gud då för inställning till den här typen av beteende som nyss beskrivits? När folk avvisar de prövningar och tester som Gud ger dem och när de drar sig undan dem, har Gud bara en inställning till sådana människor. Vilken inställning är det? Gud förkastar sådana människor, av hela sitt hjärta. Det finns två betydelseskikt i ordet "förkasta". Hur ska jag förklara det här ur min synvinkel? I grund och botten bär ordet "förkasta" bibetydelsen av att avsky och hata. Och det andra betydelseskiktet? Det är den delen som antyder att man ger upp något. Ni vet alla vad "ge upp" betyder, eller hur? I ett nötskal är "förkasta" ett ord som symboliserar Guds slutliga reaktion på och inställning till dem som betar sig på det viset. Det handlar om ett extremt hat mot dem, och avsky, och leder därför till beslutet att överge dem. Det är Guds slutgiltiga beslut när det gäller en person som aldrig har gått på Guds väg och som aldrig har fruktat Gud och undvikit det onda. Förstår ni nu allesamman varför ordspråket jag nämnde förut är så viktigt?

Förstår ni nu vilken metod Gud använder sig av för att avgöra människors slutliga öde? (Han arrangerar olika omständigheter varje dag.) "Han arrangerar olika omständigheter" – detta är sådant som folk kan känna och ta på. Vad är då Guds motiv för att göra det här? Hans avsikt är att ge varenda människa olika typer av prövningar vid olika tillfällen och på olika platser. Vilka aspekter av en människa testas under en prövning? En prövning avgör om du är den typ av person som fruktar Gud och undviker det onda i varje sak som du ställs inför, hör talas om, ser eller upplever personligen. Alla kommer att utsättas för den här typen av prövning eftersom Gud är rättvis mot alla människor. Några av er säger: "Jag har trott på Gud i många år, så varför har inte jag

---

mött några prövningar?” Du tycker det känns som att du inte har fått några prövningar än eftersom du aldrig, när Gud har arrangerat olika omständigheter, har tagit dem på allvar och inte har velat gå Guds väg. Därför känner du inte av Guds prövningar över huvud taget. Somliga säger: ”Jag har mött en del prövningar men jag vet inte hur jag ska omsätta min tro i praktiken på rätt sätt. Även när jag har handlat efter min tro vet jag ändå inte om jag har stått fast förankrad under Guds prövningar.” Människor i den här situationen är definitivt inte i minoritet. Vad använder då Gud för norm när han bedömer människor? Normen är precis det som jag sa för ett ögonblick sedan: Den består i huruvida du fruktar Gud och undviker det onda i allt du gör, tänker och uttrycker. Det är så det kan avgöras om du är en person som fruktar Gud och undviker det onda. Är det här ett enkelt koncept? Det är enkelt nog att säga, men är det enkelt att omsätta i praktiken? (Det är inte så lätt.) Varför är det inte så lätt? (Därför att folk inte känner Gud och inte vet hur han gör människor fullkomliga, så när de ställs inför olika problem vet de inte hur de ska söka efter sanningen som kan lösa dem. De måste gå igenom olika prövningar, förädlingar, tuktan och bedömningar innan de verkligen har en gudsfruktan.) Så kan man uttrycka det, men för er kanske det verkar ganska enkelt att frukta Gud och undvika det onda just nu. Varför säger jag det? Jo, det är för att ni har lyssnat på en massa predikningar och blivit ordentligt vattnade med sanningens verklighet. Det har gjort att ni teoretiskt och intellektuellt förstår hur ni ska frukta Gud och undvika det onda. Vad gäller hur man i praktiken utövar denna gudsfruktan och detta undvikande av ondskan, har all den här kunskapen varit till hjälp för er och fått er att känna att det är ganska enkelt att uppnå. Så varför kan då folk aldrig riktigt uppnå det? Jo, det beror på att den mänskliga naturen i grunden inte fruktar Gud utan tycker om ondska. Det är den verkliga anledningen.

Att inte frukta Gud och undvika det onda är det samma som att sätta sig upp mot Gud

Låt mig börja med att fråga er var uttrycket ”frukta Gud och undvik det onda” kommer ifrån. (Jobs bok.) Eftersom vi har nämnt Job så låt oss tala om honom. Arbetade Gud på mänsklighetens frälsning och erövring på Jobs tid? Nej! Är det inte så? Och vad gäller Job, hur mycket kunskap hade han om Gud på den tiden? (Inte mycket.) Och hur var den kunskapen om Gud i jämförelse med den kunskap ni har i dag? Varför vågar ni inte svara? Hade Job mer eller mindre kunskap än vad ni har just nu? (Mindre.)

Det här är en väldigt enkel fråga att besvara. Mindre! Helt klart! I vår tid står ni öga mot öga med Gud och öga mot öga med hans ord. Ni har mycket mer kunskap om Gud än vad Job hade. Varför tar jag upp det här? Vad är mitt syfte med att säga det här? Jag vill förklara en sak för er, men innan jag gör det vill jag ställa en fråga till er: Job visste väldigt lite om Gud och ändå kunde han frukta honom och undvika det onda. Hur kommer det sig att folk i dag inte klarar att göra det? (De är fullständigt fördärvade.) "Fullständigt fördärvade" – på ytan är det det som orsakar problemet, men jag skulle aldrig se på det på det viset. Ni tar ofta till de här slitna teserna och fraserna, som till exempel "fullständigt fördärv", "göra uppror mot Gud", "illojalitet mot Gud", "olydnad", "inte tycka om sanningen" och så vidare och använder de här klyschorna till att förklara kärnan till varje problem. Det är helt fel att göra på det viset. Att använda samma svar till att förklara frågor av olika karaktär väcker oundvikligen hädisk misstro mot sanningen och Gud. Jag tycker inte om att höra sådana svar. Tänk på det länge och väl! Ingen av er har ägnat det här en tanke, men jag ser det varenda dag och känner det varenda dag. Så när ni agerar, iakttar jag. När ni gör något kan ni inte känna handlingens kärna, men när jag iakttar kan jag både se och känna denna kärna. Så vad är då denna kärna? Varför kan folk i vår tid inte frukta Gud och undvika det onda? Era svar kan inte på lång väg förklara problemets kärna eller lösa problemet. Det beror på att det har en orsak som ni inte är medvetna om. Vad är det för orsak jag syftar på? Jag vet att ni vill höra det, så jag ska berätta för er om orsaken till det här problemet.

Hur har Gud sett på människan sedan han påbörjade sitt verk? Gud räddade dem; han har sett på människorna som sina familjemedlemmar, som föremål för sitt verk, som dem han ville erövra och rädda och som dem han ville göra fullkomliga. Sådan var Guds inställning till mänskligheten när han påbörjade sitt verk. Men vad var mänsklighetens inställning till Gud på den tiden? Gud var främmande för dem och de såg på Gud som en främling. Man skulle kunna säga att deras inställning till Gud inte gav rätt resultat och att de inte hade en tydlig insikt om hur de skulle behandla honom. Därför behandlade de honom precis som de behagade och gjorde vad de behagade. Hade de några åsikter om Gud? I början hade de inte det; deras så kallade åsikter bestod bara av vissa uppfattningar och antaganden om honom. De accepterade det som stämde med deras uppfattningar, och när något inte stämde lydde de utåt sett, men innerst inne kände de en stark konflikt och motsatte sig det. Sådant var förhållandet mellan Gud och

---

människorna i begynnelsen: Gud såg på dem som sina familjemedlemmar, men de behandlade honom som en främling. Men när Gud hade varit verksam en tid började människorna förstå vad det var han försökte uppnå och de insåg att han var den sanne Guden. Dessutom kom de att förstå vad de kunde få av Gud. Hur betraktade folk Gud på den tiden? De såg honom som en livlina och hoppades på att få åtnjuta hans nåd, välsignelser och löften. Hur såg Gud på människorna på den tiden? Han såg på dem som mål för sin erövring. Gud ville använda sig av ord för att döma dem, pröva dem och utsätta dem för provningar. Men för människorna på den tiden var Gud bara ett objekt de kunde använda för att uppnå sina egna mål. Människorna såg att sanningen som gick ut från Gud kunde erövra och rädda dem, att de hade möjlighet att få de saker de ville ha av honom och även uppnå de slutmål de ville nå. Det gjorde att en liten uppriktighet började ta form i deras hjärtan och de blev villiga att följa den här guden. Tiden gick och eftersom de hade fått ett visst mått av ytlig och läromässig kunskap om Gud kan man till och med säga att människorna började bli "bekanta" med honom och de ord han sa, hans förkunnelse, sanningarna som utgick från honom samt hans verk. Därför misstog de sig och trodde att Gud inte längre var obekant och att de redan hade börjat vandra på vägen mot att bli förenliga med Gud. Vid det här laget har människorna hört många predikningar om sanningen och upplevt en stor del av Guds verk. Trots det lyckas de flesta, på grund av att en mängd olika faktorer och omständigheter stör och hindrar, varken omsätta sanningen i praktisk handling eller behaga Gud. Människorna har blivit slappare och fått ett alltmer bristande självförtroende. De har en växande känsla av att deras slutliga öde är ovisst. De vågar inte komma med några extravaganta idéer och de försöker inte göra några framsteg. De följer bara motvilligt med och går framåt ett steg i taget. Vilken inställning har Gud till människorna i dag med tanke på deras nuvarande tillstånd? Allt han vill är att skänka dem de här sanningarna och ingjuta sin väg i deras hjärtan och sedan arrangera olika omständigheter för att pröva dem på olika sätt. Hans mål är att ta de här orden, de här sanningarna och sitt verk och åstadkomma ett resultat som innebär att människor äger förmågan att frukta honom och undvika det onda. De flesta människor jag har sett tar bara Guds ord och ser på dem som lärosatser, inget annat än texter som ska läsas ordagrant, regler som ska följas. De ser inte Guds väg som den väg de bör följa i ord och handling eller när de möter provningar. Det gäller framför allt när folk står inför stora provningar. Jag har inte sett någon sådan person som är ens

---

i närheten av att frukta Gud och undvika det onda i sitt handlingsätt. Därför är Guds inställning till människorna fylld av intensiv avsky och motvilja! Trots att han upprepade gånger, ja hundratals gånger, har utsatt dem för prövningar, har de fortfarande ingen tydlig inställning som visar deras beslutsamhet: ”Jag vill frukta Gud och undvika det onda!” Eftersom människorna inte har den här beslutsamheten och inte visar prov på den, är Guds inställning till dem inte den samma i dag som förr då han visade dem nåd, tolerans, fördragsamhet och tålamod. I stället är han ytterst besviken på mänskligheten. Vem orsakade den här besvikelsen? På vem beror Guds inställning till människorna? Den beror på var och en som följer honom. Under alla de år Gud varit verksam har han ställt många krav på människor och arrangerat många olika omständigheter åt dem. Men oavsett vad de åstadkommit och oavsett vad de haft för inställning till Gud, har de inte lyckats leva i tydlig enlighet med målet att frukta Gud och undvika det onda. Därför ska jag summera det i en mening och använda den här meningen till att förklara allt vi just har sagt om varför människorna inte kan gå på Guds väg, som består i att frukta Gud och undvika det onda. Hur lyder den meningen? Den lyder så här: Gud ser på människorna som föremålen för sin frälsning och sitt verk, medan människorna ser på Gud som sin fiende och sin motsats. Förstår ni problemet helt och fullt nu? Det är helt uppenbart vilken inställning mänskligheten har, vilken inställning Gud har och hur förhållandet mellan människor och Gud ser ut. Oavsett hur mycket predikande ni har lyssnat på är de saker som ni har dragit era egna slutsatser om – som till exempel vad det betyder att vara Gud trogen, underkasta sig Gud, söka vägen mot att bli förenlig med Gud, vilja offra en livstid för Gud och vilja leva för Gud – enligt min åsikt inte exempel på att medvetet vandra på Guds väg, som består i att frukta Gud och undvika det onda, utan helt enkelt kanaler genom vilka ni kan uppnå vissa mål. För att nå dem följer ni motvilligt vissa regler, och det är just de här reglerna som för människorna ännu längre bort från att frukta Gud och undvika det onda, och återigen sätter Gud i ett motsatsförhållande till människan.

Dagens ämne är en aning tungt, men oavsett det hoppas jag ändå att ni, när ni går igenom de upplevelser som stundar och de tider som stundar, kan göra det som jag nyss har sagt er. Betrakta inte Gud som enbart tom luft – som om han bara finns när du har användning för honom, men inte finns när du inte har någon användning för honom. När en sådan tanke väl har dykt upp i ditt undermedvetna har du redan förargat Gud.

Det kanske finns de som säger: "Jag ser inte på Gud som bara tom luft. Jag ber alltid till honom och försöker alltid behaga honom och allt jag gör faller inom ramen, normen och principerna som Gud kräver. Jag lever absolut inte efter mina egna föreställningar." Ja, det sättet ni lever på är rätt! Men, vad tänker ni när ni stöter på problem? Hur handlar ni när ni ställs inför en svårighet? En del personer känner att Gud finns när de ber till honom och bönfaller honom, men när de sedan stöter på problem kommer de på egna idéer och vill följa dem. Det innebär att de betraktar Gud enbart som tom luft och en sådan situation leder till att Gud i deras tankar blir icke-existerande. Folk tror att Gud ska finnas när de behöver honom, men inte när de inte behöver honom. Folk tror att det räcker att leva efter sina egna föreställningar. De tror att de kan göra vad de vill. De tror helt enkelt att de inte behöver söka Guds väg. Människor som befinner sig i en sådan situation och som fastnat i det här tillståndet, leker de inte med elden? Somliga säger: "Vare sig jag leker med elden eller ej har jag trott på Gud i så många år, och jag tror inte att han överger mig eftersom han inte skulle stå ut med det." Andra säger: "Jag har trott på Herren sedan jag låg i min mammas mage. Det har gått fyrtio eller femtio år sedan dess, så vad tid beträffar är jag ytterst kvalificerad att frälsas av Gud och ytterst kvalificerad att överleva. Under dessa fyra eller fem decennier har jag övergett min familj och mitt arbete och gett upp allt jag hade – saker som pengar, status, nöjen och tid med familjen. Jag har inte ätit en massa läcker mat, jag har inte ägnat mig åt en massa nöjen, jag har inte besökt en massa intressanta platser och jag har till och med genomlidit sådant som vanliga människor inte skulle kunna genomlida. Om Gud inte kan frälsa mig med tanke på allt det här, då behandlar han mig inte rättvist och en sådan Gud kan jag inte tro på. Finns det många människor som resonerar på det här viset? (Det finns det.) Nåväl, i dag ska jag hjälpa er att förstå en sak: Människor med ett sådant synsätt skjuter sig själva i foten. De skymmer nämligen sikten med sina egna fantasier. Det är just de här fantasierna, såväl som deras egna slutsatser, som ersätter den norm Gud kräver att människorna lever upp till och som hindrar dem från att acceptera Guds verkliga avsikter. De gör att de inte kan uppfatta att han verkligen finns och de får dem också att förlora möjligheten att fullkomliggöras av Gud och få någon del i Guds löfte.

Hur Gud bestämmer människornas slutliga öde och efter vilka normer han gör det

---

Innan du fastnar för några uppfattningar eller slutsatser måste du först förstå Guds inställning till dig och vad han tänker, och sedan kan du avgöra huruvida ditt eget resonemang är korrekt. Gud har aldrig använt tid som måtenhet för att bestämma någons slutliga öde och han har inte heller baserat beslutet på hur mycket någon har lidit. Vad använder då Gud för mått för att bestämma en individs öde? Folk i allmänhet föreställer sig att Gud baserar det på tid. Dessutom ser man ofta personer som vid någon tidpunkt har hängett sig väldigt mycket, offrat mycket, betalat ett högt pris och lidit mycket. Det är sådana människor som enligt ert synsätt kan bli frälsta av Gud. Allt som de här människorna visar upp och lever ut är helt i linje med folks föreställningar om Guds fastställda normer för att avgöra någons slutgiltiga öde. Hur ni än tror kommer jag inte att räkna upp de här exemplen ett efter ett. Kort sagt, allt som inte är en norm inom Guds eget tänkesätt har sitt ursprung i människors fantasi och allt sådant är mänskliga idéer. Vad blir då resultatet om du blint envisas med att hålla fast vid dina egna åsikter och fantasier? Det är ganska uppenbart att konsekvensen bara kan bli att Gud förkastar dig. Det beror på att du alltid stoltserar med dina meriter inför Gud, tävlar med honom och säger emot honom, samt att du egentligen inte försöker förstå hans sätt att tänka eller hans vilja eller inställning till mänskligheten. Att fortsätta på det viset ärar främst dig själv, det upphöjer inte Gud. Du tror på dig själv; du tror inte på Gud. Gud vill varken ha sådana människor eller bringa frälsning till dem. Om du kan släppa taget om den här synvinkeln och dessutom korrigera de felaktiga synvinklar du tidigare haft, om du kan handla enligt Guds krav, om du från och med nu i praktiken kan frukta Gud och undvika det onda, om du kan klara av att ära Gud som den som är mäktig i allt och låta bli att använda dina egna inbillningar och synsätt eller trossatser för att definiera dig själv och Gud, och om du i stället kan söka Guds avsikter i alla avseenden, komma till insikt och kunskap om hans inställning till mänskligheten och behaga honom genom att leva upp till hans normer, är det underbart! Det visar att du är på väg att slå in på vägen som består i att frukta Gud och undvika det onda.

Om Gud inte använder människors olika tankar, idéer och synvinklar som måttstock för att bestämma deras öde, vad använder han då för måttstock för att avgöra människornas slutliga öden? Han använder prövningar för att bestämma deras öden. Det finns två måttstockar när Gud använder prövningar för att bestämma människors öde: Den första är antalet prövningar som man går igenom och den andra är de resultat

---

prövningarna åstadkommer på människorna. Det är de här två indikatorerna som fastslår en persons bestämelse. Låt oss nu se närmare på de här två måttstockarna.

Till att börja med, när du ställs inför en prövning från Gud (OBS: det är möjligt att du tycker att den här prövningen är obetydlig och inte ens värd att nämna), kommer han att göra dig tydligt medveten om att detta är hans hand på dig och att det är han som har arrangerat den här situationen för dig. När du fortfarande inte är helt mogen ordnar Gud prövningar för att testa dig, och de här prövningarna motsvarar din mognadsgrad, vad du kan förstå och vad du kan uthärda. Vilken del av dig blir prövad? Din inställning till Gud. Är den här inställningen väldigt viktig? Självklart är den viktig! Den är av mycket stor vikt! Den här inställningen hos människorna är det resultat som Gud önskar, så vad honom beträffar är den det viktigaste av allt. Annars skulle Gud inte lägga sin kraft på människorna genom att ägna sig åt sådant arbete. Genom de här prövningarna vill Gud se din inställning till honom. Han vill se huruvida du är på rätt väg. Han vill också se huruvida du fruktar Gud och undviker det onda. Vare sig du förstår mycket eller lite av sanningen vid en given tidpunkt ställs du därför fortfarande inför Guds prövningar och efter en ökning av den mängd sanning du förstår fortsätter han att ordna relevanta prövningar åt dig. När du återigen ställs inför en prövning vill Gud se om din ståndpunkt, dina idéer och din inställning till honom har vuxit något under tiden däremellan. Somliga undrar: "Varför vill Gud alltid se folks inställning?" Har han inte redan sett hur de omsätter sanningen i praktiken? Varför vill han fortfarande se deras inställning? Det här är tanklöst pladder! Givet att Gud fungerar på det här sättet så måste hans vilja ligga däri. Gud iakttar ständigt människor vid sidan av, ser varje ord och handling, varje gärning och förehavande. Han ser till och med deras tankar och idéer. Gud noterar allt som händer människorna – deras goda gärningar, deras brister, deras överträdelser, till och med deras uppror och svek – som de bevis med vilka deras slutliga öde kan avgöras. Allteftersom Guds verk upphöjs steg för steg kommer du att höra fler sanningar och acceptera fler positiva saker och information, och du kommer att få mer av sanningens verklighet. Genom hela den här processen kommer Guds krav på dig också att öka och när de gör det kommer han att ordna allvarligare prövningar åt dig. Hans mål är att undersöka huruvida din inställning till honom har utvecklats under tiden. När det här händer kommer såklart den ståndpunkt Gud begär av dig motsvara din förståelse av sanningens verklighet.

Allteftersom du mognar kommer även Guds krav på dig att öka. Medan du fortfarande är omogen sätter han en låg standard som du ska leva upp till, men när du mognar lite så höjer han kraven lite till. Men vad gör Gud när du har fått insikt om hela sanningen? Då utsätter han dig för ännu större prövningar. Vad Gud önskar få av dig mitt i de här prövningarna, vad han vill se, är att du har en djupare kunskap om honom och en verklig vördnad inför honom. Vid det här laget är hans krav på dig större och "hårdare" än de var när du fortfarande var omogen (OBS: folk kanske ser dem som hårda, men Gud ser dem faktiskt som rimliga). När Gud prövar människor, vad är det för verklighet han vill skapa? Han ber ständigt att människan ska ge honom sitt hjärta. Somliga säger då: "Hur kan jag ge det? Jag har gjort min plikt; jag har övergett mitt hem och levebröd och jag har offrat mig själv. Är inte allt detta exempel på att jag överlämnat mitt hjärta till Gud? Hur annars kan jag ge mitt hjärta till Gud? Kan det vara så att dessa faktiskt inte var sätt varpå jag kunde ge mitt hjärta till honom? Vad är Guds specifika krav?" Kravet är mycket enkelt. Faktum är att det finns en del personer som redan har gett sina hjärtan till Gud i olika mån under de olika stadierna av sina prövningar, men den stora majoriteten överlämnar aldrig sitt hjärta till Gud. När Gud prövar dig ser han om ditt hjärta är hos honom, hos köttet eller hos Satan. När Gud prövar dig ser han huruvida du är i strid med honom eller om du är i ett läge som är förenligt med honom, och han ser om ditt hjärta är på hans sida. När du är omogen och möter prövningar har du inte mycket självförtroende och eftersom din kunskap om sanningen är begränsad vet du inte exakt vad det är du behöver göra för att uppfylla Guds avsikter. Men om du fortfarande kan be till Gud, äkta och uppriktigt, och om du är villig att lämna över ditt hjärta till honom, göra honom till din härskare och är villig att offra allt det du anser är mest värdefullt, då har du redan gett Gud ditt hjärta. När du lyssnar på fler predikningar och förstår mer av sanningen mognar du även gradvis. Vid det här laget kommer den standard Gud kräver inte vara samma som när du var omogen. Han kommer att ställa högre krav på dig. Allteftersom människor lämnar över sitt hjärta till Gud kommer deras hjärta att långsamt komma allt närmare honom. När människor verkligen kommer närmare Gud, kommer deras hjärtan att vörda honom allt mer. Det Gud vill ha är precis ett sådant hjärta.

När Gud vill erhålla någons hjärta utsätter han den personen för många prövningar. Om Gud under de här prövningarna varken får den personens hjärta eller ser att den

---

här personen har rätt inställning – det vill säga, om Gud inte ser att den här personen handlar eller uppträder på ett sätt som visar vördnad för honom och om han inte heller i den här personen ser en inställning och beslutsamhet att undvika ondskan – då dras Guds tålmod tillbaka, efter många prövningar, och han tolererar inte den här människan längre. Han provar henne inte mer och han bearbetar henne inte mer. Vad innebär då det här för den individens slutliga öde? Det innebär att hans slutliga öde uteblir. Den här människan har kanske inte gjort något ont. Hon har kanske varken gjort något upprörande eller stört på något vis. Hon kanske inte har gjort öppet motstånd mot Gud, men hennes hjärta är undangömt från Gud. Hon har aldrig haft en tydlig inställning till och ståndpunkt rörande Gud och Gud kan inte tydligt se om hon överlämnat sitt hjärta till honom och om hon försöker frukta honom och undvika det onda. Gud tappar tålmodet med sådana människor och tänker inte längre betala något pris för dem, visa dem någon barmhärtighet eller bearbeta dem. En sådan persons levnad med gudstro är redan över. Det beror på att Gud, efter alla de prövningar han har utsatt dem för, fortfarande inte har fått det resultat han vill ha. Därför finns det ett antal personer hos vilka jag aldrig har sett den helige Andens insikt och upplysning. Hur kan man se detta? De här personerna kan ha trott på Gud i flera år och på ytan kan de ha verkat ivriga. De har läst många böcker, hanterat många angelägenheter, fyllt ett dussintal anteckningsböcker och bemästrat ett stort antal ord och lärosatser. Men det sker aldrig någon synbar tillväxt hos dem, deras uppfattningar om Gud förblir osynliga och deras inställning är fortfarande oklar. Man kan med andra ord inte se deras hjärta; det är alltid höljt och förslutet – förslutet för Gud. Följaktligen har han inte sett deras sanna hjärta, han har inte upplevt någon äkta vördnad från deras sida – och inte nog med det, utan han har inte sett dessa människor gå hans väg. Om Gud vid den här laget ännu inte har vunnit dessa människor, kan han vinna dem i framtiden? Det kan han inte! Tänker han fortsätta kämpa för sådant som han inte kan få? Nej, det tänker han inte! Vad har då Gud nu för inställning till sådana personer? (Han förkastar dem och ignorerar dem.) Han ignorerar dem! Gud bryr sig inte om sådana personer. Han förkastar dem. Ni har lagt de här orden på minnet väldigt snabbt och korrekt. Det verkar som att ni har förstått det som ni har hört!

Det finns en del människor som är omogna och okunniga när de börjar följa Gud. De varken förstår hans vilja eller vet vad det innebär att tro på honom. De lägger sig till

---

med ett människoskapat och felaktig sätt att tro på och följa Gud. När sådana människor möter prövningar är de inte medvetna om det. De förblir okänsliga för Guds vägledning och upplysning. De vet inte vad det innebär att överlämna sina hjärtan åt Gud eller vad det innebär att stå fasta i en prövning. Gud ger sådana människor en begränsad tid och under den här tiden låter han dem förstå hans prövningars natur och vilka hans avsikter är. Därefter måste de här människorna visa var de står. Gud väntar fortfarande på dem som befinner sig i det här stadiet. Och vad gäller dem som har vissa uppfattningar men ändå vacklar, som vill överlämna sina hjärtan åt Gud men som inte förlikat sig med att göra det och som trots att de utövar vissa grundläggande sanningar försöker gömma sig och ge upp när de ställs inför stora prövningar – vad har Gud för inställning till dem? Han förväntar sig fortfarande något av dem och resultatet beror på deras inställning och agerande. Om människor inte utvecklas aktivt, vad gör Gud då? Han ger upp hoppet om dem. Innan Gud ger upp hoppet om dig har du nämligen redan själv gett upp hoppet. Därför kan du inte klandra Gud för att han gör det, eller hur? Är det rättvist eller ej? (Det är rättvist.)

De olika typer av förvirring en praktisk fråga orsakar hos människor

Det finns en annan typ av människa som får det mest tragiska utfallet av alla; det är den typ av person som jag tycker minst om att nämna. Det tragiska med dessa människor är inte att de har fått Guds straff eller att hans krav på dem är hårda och att de därför får ett tragiskt utfall, utan det tragiska är att de orsakar det själva. Som ordspråket lyder: de gräver sin egen grav. Vad för typ av individ gör detta? De här människorna går inte den rätta vägen och deras slutliga öden uppenbaras i förväg. I Guds ögon är sådana människor dem han avskyr mest. Med mänskliga termer är dessa de mest beklagliga av alla. När de börjar följa Gud är de väldigt nitiska. De betalar priset flera gånger, har en god uppfattning om Guds verks syften och har en överflödande fantasi när det gäller sin egen framtid. De är också särskilt trygga i Gud och är övertygade om att han kan fullkomna människorna och föra dem till ett underbart slutmål. Men av någon anledning smiter dessa människor under loppet av Guds verk. Vad betyder "smitta" i det här sammanhanget? Det betyder att de försvinner utan att ta farväl, utan minsta ljud; de går sin väg utan ett ord. Även om sådana människor hävdar att de tror på Gud slår de aldrig rot på sin tros stig. Därför kan de fortfarande vända sig bort från Gud oavsett hur länge de har trott på honom. Somliga människor går sin väg

---

för att bli affärsmän, somliga för att leva sitt liv, somliga för att bli rika och somliga för att gifta sig och få barn. ... Bland dem som går sin väg finns det en del som senare får samvetsqual och vill komma tillbaka och andra som har svårt att klara sig, vilket resulterar i att de driver runt i världen i årtal. Dessa kringdrivande individer upplever en hel del lidande och känner att det är för smärtsamt att leva i världen och att de inte klarar av att vara åtskilda från Gud. De vill återvända till Guds hus för att få tröst, frid och glädje och de vill fortsätta tro på Gud för att undgå katastrof eller för att uppnå frälsning och ett vackert slutmål. Det beror på att dessa människor tror att Guds kärlek är gränslös och att hans nåd är ousinlig. De tror att oavsett vad en människa har gjort så kommer Gud att förlåta henne och ha överseende med hennes förflutna. De här människorna säger om och om igen att de vill komma tillbaka och fullgöra sina plikter. Det finns till och med de som ger en del av sina ägodelar till kyrkan i hopp om att det ska bana vägen för dem tillbaka till Guds hus. Vad har Gud för inställning till sådana människor? Hur ska han avgöra deras slutliga öde? Känn er fria att yttra er. (Jag trodde att Gud skulle ta emot en sådan typ av person, men efter att ha hört det där just nu, tänker jag att han kanske inte gör det.) Berätta hur du resonerar. (Sådana människor kommer inför Gud bara för att deras slutliga öde inte ska bli döden. De kommer inte till tro på Gud av äkta uppriktighet, utan därför att de vet att Guds verk snart är fullbordat och svävar i villfarelsen att de kan komma och bli välsignade.) Du säger att de här människorna inte är uppriktiga i sin tro på Gud och att han därför inte kan ta emot dem. Stämmer det? (Ja.) (Som jag förstår det är sådana människor bara lycksökare och tror inte uppriktigt på Gud.) De har inte kommit till tro på Gud; de är lycksökare. Bra sagt! De här lycksökarna är den sortens människor som alla avskyr. De seglar dit vinden för dem och de besvärar sig inte med något om de inte får ut något av det, så självklart är de avskyvärda! Är det någon annan broder eller syster som har en tanke de skulle vilja dela med oss? (Gud tar inte längre emot dem eftersom hans verk snart är fullbordat och nu är tiden inne då människornas slutliga öden fastställs. Det är i det här ögonblicket som folk vill komma tillbaka – inte för att de egentligen strävar efter sanningen utan för att de ser katastrofer närma sig eller för att de påverkas av yttre faktorer. Om de verkligen hade för avsikt att eftersträva sanningen skulle de aldrig ha smitit iväg mitt under Guds verk.) Har ni några andra tankar? (De kommer inte att tas emot. Gud har faktiskt redan gett dem möjligheter, men de insisterade på att inta en tanklös attityd mot honom.

Oavsett vad de här människorna har för avsikter, och även om de verkligen ångrar sig, låter Gud dem ändå inte återvända. Det beror på att han gav dem så många möjligheter, men de har redan visat sin inställning. De ville lämna Gud. Därför kommer Gud inte att ta emot dem om de försöker vända tillbaka nu.) (Jag håller med om att Gud inte kommer att ta emot den typen av person, eftersom en människa som har sett den sanna vägen, upplevt Guds verk under så lång tid och ändå går tillbaka till världen och Satans famn har utsatt Gud för ett enormt svek. Trots att Guds innersta essens är nåd och kärlek, beror det helt på vilken typ av person den essensen riktas mot. Om den här människan kommer inför Gud och söker tröst eller något att hänga upp sitt hopp på, då är hon helt enkelt inte den sorten som uppriktigt tror på Gud, och det finns en gräns för Guds nåd när det gäller sådana.) Om Guds själva essens är nåd, varför ger han då inte en sådan person lite mer nåd? Skulle den här personen inte ha en chans om hon bara fick lite mer nåd? Förr sa folk ofta att Gud vill att alla ska bli räddade och att han inte vill att någon ska lida evig fördömmelse. Om ett av de hundra fåren har gått förlorat, kommer Gud att lämna de nittionio för att söka efter det förlorade fåret. När det nu gäller de här människorna – ska Gud ta emot dem och ge dem en andra chans med tanke på deras uppriktiga tro? Det är faktiskt ingen särskilt svår fråga; den är väldigt enkel! Om ni verkligen förstår Gud och har verklig kunskap om honom, då behövs ingen vidare förklaring – och det behövs inte mycket spekulationer heller, eller hur? Era svar är på rätt spår men de kommer fortfarande inte i närheten av Guds inställning.

Nyss så några av er att ni är säkra på att Gud omöjligtvis skulle kunna ta emot en sådan människa. Några andra var inte helt tydliga utan tänkte att Gud kanske, kanske inte, tar emot dem – den inställningen är den mer återhållsamma. Sedan var det några av er som sa att ni hoppas att Gud kommer att ta emot en sådan människa – den inställningen är mer tvetydig. De av er som är säkra på er sak anser att Gud har arbetat så länge och hans verk är fullbordat, så därför behöver han inte ha överseende med de här människorna, och därför menar ni att han inte kommer att ta emot dem igen. De mer återhållsamma bland er anser att de här frågorna bör behandlas utifrån individuella omständigheter; om de här människornas hjärtan inte går att skilja från Gud och om de uppriktigt tror på Gud och strävar efter sanningen borde Gud glömma deras gamla svagheter och brister – han borde förlåta dessa människor, ge dem en andra chans och låta dem få återvända till hans hus och ta emot hans frälsning. Men om de här

---

människorna senare smiter iväg igen, då vill Gud inte längre ha dem och då kan det inte anses vara orättvist om han överger dem. Det finns en annan grupp som hoppas att Gud kan ta emot en sådan människa. Den här gruppen är inte helt säker på om Gud faktiskt gör det eller inte. Om de anser att han bör ta emot en sådan människa, men han inte gör det, då stämmer det här synsättet uppenbarligen inte riktigt överens med Guds perspektiv. Om de anser att Gud inte borde ta emot en sådan person och Gud råkar säga att hans kärlek till människan är gränslös och att han är villig att ge den här typen av person ytterligare en chans, är det då inte ett prov på mänsklig okunnighet som blottläggs? Hur som helst, ni har alla era egna synvinklar. Dessa synvinklar representerar ett slags kunskap i era egna tankar. De återspeglar också djupet av er förståelse av sanningen och Guds vilja. Det är korrekt att uttrycka det så, eller hur? Det är underbart att ni har åsikter i den här frågan! Men frågan om huruvida era åsikter stämmer återstår. Ni är alla lite oroliga, eller hur? ”Vad är då korrekt? Jag kan inte se det helt klart och jag vet inte exakt vad Gud tänker, och han har inte berättat något för mig. Hur ska jag kunna veta vad han tänker? Guds inställning till mänskligheten är kärlek. Om man utgår från den inställning han haft tidigare borde han ta emot en sådan människa, men jag har inte helt klart för mig vad Gud har för inställning i dag. Det enda jag kan säga är att han kanske eller kanske inte tar emot den här personen.” Visst är det här skrattretande? Den här frågan har verkligen gjort er ställda. Om ni inte har en ordentlig ståndpunkt i frågan, vad ska ni då göra när er kyrka väl ställs inför en sådan person? Om ni inte hanterar situationen på rätt sätt riskerar ni att förnärma Gud. Är inte det en riskabel affär?

Varför ville jag be om era åsikter rörande det ämne jag nyss tog upp? Jag ville pröva era ståndpunkter, testa hur mycket ni vet om Gud och hur mycket ni förstår av hans avsikter och inställning. Vad är svaret? Svaret ligger i era egna ståndpunkter. En del av er är väldigt konservativa och en del av er använder er fantasi till att gissa. Vad innebär ”att gissa”? Det betyder att man är oförmögen att avgöra hur Gud tänker och därför hittar på grundlösa hypoteser om att Gud borde tänka på ett visst sätt. I själva verket vet ni inte själva om ni har rätt eller fel, så ni presenterar en tvetydig ståndpunkt. Ställda inför detta faktum, vad har ni då insett? När människor följer Gud är de sällan uppmärksamma på hans vilja och de bryr sig sällan om hans tankar och hans inställning till mänskligheten. Folk förstår inte Guds tankar så när ni får en fråga om hans avsikter

---

och sinnelag blir ni förvirrade. Ni blir väldigt osäkra och sedan gissar eller spekulerar ni. Vad är det för sätt att tänka? Det bevisar en sak: att de flesta människor som tror på Gud betraktar honom enbart som luft, som något som verkar existera den ena minuten men inte i den andra. Varför uttrycker jag det så? Därför att när ni stöter på ett problem så vet ni inte Guds vilja. Varför vet ni inte hans vilja? Inte bara nu, utan från början till slut vet ni inte vad Gud har för inställning till det här problemet. Du begriper det inte och du vet inte vilken inställning Gud har, men har du funderat särskilt mycket på det? Har du försökt ta reda på det? Har du tagit upp det i något samkväm? Nej! Det bekräftar en sak: Den Gud du tror på har inget med verklighetens Gud att göra. I din gudstro begrundar du bara dina egna och dina ledares avsikter. Du tänker bara på den ytliga och läromässiga innebörden i Guds ord utan att över huvud taget försöka förstå eller söka Guds vilja. Är det inte så det ligger till? Kärnan i det här problemet är ganska förskräcklig! Efter alla dessa år har jag sett många människor som tror på Gud. Vad har deras tro omformat Gud till i deras tankar? Vissa människor tror på Gud som om han bara vore luft. De här människorna har inga svar på frågor om Guds existens eftersom de varken kan känna eller uppfatta hans närvaro eller frånvaro, och än mindre kan se den tydligt eller förstå den. Undermedvetet tänker de här människorna att Gud inte finns. Andra tror på Gud som om han vore en människa. De tänker att han inte kan göra de saker som de själva inte kan göra och att han tänker som de tänker. Deras definition av Gud är "en person som är osynlig och som man inte kan ta på". Sedan finns det en grupp människor som tror på Gud som om han vore en marionett. De tror inte att Gud har några känslor. De tror att han är en lerstaty och att han inte har någon inställning, någon ståndpunkt eller några idéer när han ställs inför ett problem. De tror att han kan styras av människornas nycker. Folk tror helt enkelt som de har lust att tro. Om de gör honom stor, då är han stor; om de gör honom liten, då är han liten. När de syndar och behöver Guds nåd, tolerans och kärlek utgår de från att Gud ska visa dem nåd. De här människorna skapar en "Gud" i sin egen fantasi och sedan får de den här "Guden" att uppfylla deras önskningsar och tillfredsställa alla deras begär. Oavsett när eller var och oavsett vad sådana människor gör, behandlar de Gud och sin tro utifrån den här fantasibilden. Det finns till och med de som har förargat Gud och likväl tror att han ska rädda dem, eftersom de menar att Guds kärlek är gränslös och hans sinnelag rättfärdigt och att oavsett hur mycket en person förnärmar Gud, kommer han inte att minnas något

---

av det. De tror att eftersom mänskliga brister, överträdelser och olydnad är tillfälliga uttryck för en persons sinnelag, kommer Gud att ge människorna fler chanser och vara tolerant och tålmodig mot dem. De tror att Gud fortfarande ska älska dem som förut. På så vis bibehåller de sina höga förhoppningar om att kunna uppnå frälsning. Faktum är att oavsett hur människor tror på Gud, kommer han att ha en negativ inställning till dem så länge de inte strävar efter sanningen. Det beror på att du åsidosätter den verkliga Guden, även om du under hela den tid du trott på Gud har tagit boken med Guds ord och skattat den högt och studerat och läst den varje dag. Du betraktar honom som luft eller bara som en människa – och en del av er ser bara på honom som en marionettdocka. Varför uttrycker jag mig så? Jag gör det därför att jag anser att vare sig ni stöter på problem eller hamnar i vissa situationer så har de saker som finns i ert undermedvetna, sådant som har sitt upphov i ert inre, aldrig haft någon koppling till Guds ord eller strävan efter sanningen. Du vet bara vad du själv tänker, vilken din egen ståndpunkt är, och så tvingar du på Gud dina egna idéer och åsikter. I dina tankar blir de till Guds ståndpunkter, och av dess ståndpunkter skapar du normer som du upprätthåller till punkt och pricka. Att fortsätta på det viset tar dig med tiden allt längre bort från Gud.

Förstå Guds inställning och lägg bort alla missuppfattningar om Gud

Vad är det egentligen för slags Gud ni tror på i dag? Har ni någonsin tänkt på det? När han ser en ond människa göra onda gärningar, föraktar han det då? (Ja, det gör han.) Vad känner han när han ser okunniga människor som gör misstag? (Sorg.) När han ser människor stjäla hans offergåvor, vad har han för inställning till det? (Han föraktar dem.) Allt det här är väldigt tydligt, eller hur? När Gud ser någon som är förvirrad i sin tro på honom och inte alls försöker sträva efter sanningen, vad är hans inställning då? Ni är inte helt säkra, eller hur? Att ha en "förvirrad" inställning är inte en synd, inte heller förnärmar den Gud, och folk tycker inte att det är något stort misstag. Säg mig då – vad är Guds inställning i det här fallet? (Han vill inte kännas vid dem.) "Vill inte kännas vid dem" – vad innebär det? Det innebär att Gud ser ner på dessa människor och föraktar dem! Sådana människor hanterar han genom att ignorera dem. Guds tillvägagångssätt är att åsidosätta dem och inte arbeta med dem på något sätt, till exempel genom att upplysa, belysa, tillrättavisa och fostra dem. Sådana människor räknas helt enkelt inte i Guds verk. Vad är Guds inställning till dem som förargar honom

---

och bryter mot hans administrativa påbud? Intensiv avsky! Gud blir fullständigt rasande på människor som inte känner någon ånger över att de förargat honom! "Rasande" är bara en känsla, en sinnesstämning; det är inte detsamma som en tydlig attityd. Men den här känslan – den här sinnesstämningen – får ett resultat för sådana människor: Den fyller Gud med intensiv avsky! Vad blir följden av den här intensiva avskyn? Den blir att Gud åsidosätter de här människorna och låter bli att svara dem tills vidare. Han väntar sedan på att gallra bort dem "vid höstens slut". Vad innebär detta? Kommer de här personerna fortfarande att få en slutlig bestämmelse? Gud har aldrig haft för avsikt att låta sådana människor få någon slutlig bestämmelse! Är det då inte helt naturligt att Gud inte ger dessa människor något svar just nu? (Jo, det är naturligt.) Vad bör då sådana människor bereda sig på att göra? De borde bereda sig på att ta de negativa konsekvenserna av sitt beteende och de onda gärningar de har gjort. Det är Guds svar till en sådan människa. Så nu säger jag klart och tydligt till dessa människor: Håll inte fast vid era vanföreställningar längre och sluta ägna er åt önsketänkande. Gud har inte oändligt overseende med folk. Han står inte ut med deras överträdelser eller olydnad i all evighet. Somliga säger då: "Jag har också sett en del sådana människor och när de ber känner de sig särskilt berörda av Gud och gråter bittert. Vanligtvis är de också väldigt lyckliga; de verkar ha Guds närvaro och vägledning med sig." Säg inte sådana dumheter! Bittra tårar innebär inte nödvändigtvis att man blivit berörd av Gud eller att man åtnjuter Guds närvaro, eller ens Guds vägledning. Om människor förargar Gud, vägleder han dem fortfarande då? Kort sagt, om Gud har beslutat att eliminera och överge någon, är den människans slutliga bestämmelse redan förbi. Oavsett hur välvilliga känslor de har när de ber eller hur mycket tro de har på Gud i hjärtat, så spelar det inte längre någon roll. Det viktiga är att Gud inte behöver den sortens tro; han har redan förkastat dessa människor. Hur de ska hanteras i framtiden är också oviktigt. Det viktiga är att i just det ögonblick som de här människorna förargar Gud, är deras öde avgjort. Om Gud har beslutat att inte rädda dessa människor, kommer de att lämnas kvar för att straffas. Det är Guds inställning.

Även om Guds essens rymmer ett mått av kärlek och han är barmhärtig mot varenda människa, har folk förbisett och glömt det faktum att hans essens även består av värdighet. Att han hyser kärlek innebär inte att folk kan förnärma honom hur som helst, utan att väcka känslor eller en reaktion hos honom, och inte heller innebär det

---

faktum att han är barmhärtig att han inte har några principer för hur han behandlar folk. Gud lever; han finns verkligen. Han är varken en inbillad marionett eller något annat föremål. Eftersom han finns ska vi alltid lyssna noggrant till hans hjärtas röst, vara mycket uppmärksamma på hans inställning och försöka förstå hans känslor. Vi ska varken använda mänskliga fantasier till att definiera Gud eller tvinga på honom mänskliga tankar och önskningar och få honom att behandla människor på människors vis, baserat på mänskliga fantasier. Om du gör det förargar du Gud, utmanar hans vrede och värdighet! Så när ni väl har kommit till insikt om allvaret i den här frågan uppmanar jag er var och en att vara varsamma och försiktiga i ert agerande. Var varsamma och försiktiga när ni talar också – när det gäller hur ni behandlar Gud, så är det bättre ju varsammare och försiktigare ni är! När du inte förstår Guds inställning, avstå då från att uttala dig slarvigt, var inte vårdslös i ditt handlande och stämpla inte någonting obetänksamt. Och än viktigare, dra inte några godtyckliga slutsatser. I stället ska du vänta och söka; även de här handlingarna visar om du fruktar Gud och undviker det onda. Framför allt, om du kan uppnå det, och framför allt, om du har den här inställningen, kommer Gud inte att klandra dig för din enfald, okunnighet och brist på insikt om anledningarna till saker och ting. Tvärtom kommer Gud – om du i stället visar att du är rädd för att förnärma Gud, att du respekterar hans avsikter och är villig att lyda honom – att komma ihåg dig, vägleda dig, upplysa dig och tolerera din omognad och okunnighet. Om din attityd mot honom däremot är vanvördig – om du dömer honom som du har lust eller godtyckligt gissar om och definierar hans uppfattningar – då kommer Gud att fördöma dig, tillrättavisa dig och till och med straffa dig; eller så uttalar han sig om dig. Och det uttalandet kanske handlar om ditt slutliga öde. Därför vill jag betona det än en gång: Var och en av er måste vara varsam och försiktig med allt som kommer från Gud. Tala inte nonchalant och handla inte vårdslöst. Innan du säger något, stanna då upp och tänk: Kan den här handlingen förarga Gud? Vördar jag Gud när jag gör det? Även när det handlar om småsaker bör du försöka hitta svaret på de här frågorna och ägna mer tid åt att tänka på dem. Om du verkligen kan handla enligt de här principerna i alla avseenden, vid alla tillfällen, och ha en sådan inställning framför allt när det är något du inte förstår, då kommer Gud alltid att leda dig och ge dig en väg att gå. Oavsett hur människor framställer sig själva ser Gud dem klart och tydligt och han gör en korrekt och lämplig utvärdering av det han ser.

När du har genomgått den sista prövningen tar Gud allt du har gjort och lägger samman alltihop för att kunna bestämma ditt slutliga öde. Det här resultatet kommer att övertyga var och en fullständigt. Det jag skulle vilja säga till er här är följande: Varje gärning, varje handling och varje tanke avgör ert öde.

Vem bestämmer människornas slutliga öden?

Det finns en annan sak som är ytterst viktig att ta upp och det är er attityd gentemot Gud. Den här attityden är oerhört viktig! Den avgör huruvida ni slutligen går mot tillintetgörelse eller till det underbara slutmål som Gud har förberett för er. Under rikets tidsålder har Gud redan arbetat i över tjugo år och det är möjligt att ni under loppet av de här två decennierna innerst inne har känt er lite osäkra på hur ni har presterat. Men Gud har gjort en äkta och sanningsenlig uppteckning i sitt hjärta över var och en av er. Från den stund som en person började följa honom och lyssna till hans predikningar och gradvis förstå alltmer av sanningen, och fram till den stund som denna person börjar fullgöra sina plikter, noterar Gud alla de sorters beteenden som personen uppvisar. Vad har folk för inställning då de utför sina plikter och ställs inför alla sorters situationer och prövningar? Hur presterar de? Hur känner de för Gud i sina hjärtan? ... Gud har dokumenterat allt detta; han har alltsamman nedtecknat. Ur er synvinkel är kanske det här förvirrande. Men från Guds position är allt kristallklart och där finns inte ens en tillstymmelse till slarv. Det här är en sak som berör utfallet för varje enskild individ och som även berör varje individs öde och framtidsutsikter, och dessutom är det just på detta som Gud lägger alla sina noggranna ansträngningar. Därför skulle Gud aldrig försumma detta det minsta eller tolerera något slarv. Gud sparar den här redogörelsen för mänskligheten och noterar allt om hur människor följer Gud, från början till slut. Din attityd gentemot honom under den här tidsperioden har avgjort ditt öde. Stämmer inte det? Nå, anser du då att Gud är rättfärdig? Är hans handlingar skäligen? Har ni fortfarande några andra föreställningar om Gud i era tankar? (Nej.) Skulle ni då säga att det är Gud som avgör människornas slutliga bestämmelse eller att människorna gör det själva? (Det är Gud som avgör.) Vem är det som avgör det? (Gud.) Ni är inte säkra, eller hur? Mina bröder och systrar från Hong Kong, låt höra nu – vem avgör det? (Det är människorna själva som avgör det.) Avgör människorna det själva? Skulle det inte innebära att folks slutliga öde inte har något med Gud att göra? Bröder och systrar från Sydkorea, låt höra nu. (Gud avgör människornas slutliga öde baserat på

---

alla deras handlingar och gärningar och beroende på vilken väg de går.) Det där är ett väldigt objektiva svar. Det är en sak här som jag måste informera er alla om: Under loppet av sitt frälsningsarbete har Gud satt en standard för människorna. Den här standarden består i att de måste lyssna till Guds ord och gå Guds väg. Det är den här standarden som används för att avgöra det slutliga utfallet för människorna. Om du lever enligt Guds standard kan du uppnå ett gott utfall. Om du inte gör det kan du inte få ett gott utfall. Vem anser du då avgör det här utfallet? Det är inte enbart Gud som avgör det, utan snarare Gud och människorna tillsammans. Stämmer det? (Ja.) Varför då? Därför att det är Gud som aktivt vill engagera sig i arbetet med människosläktets frälsning och förbereda ett underbart slutmål för mänskligheten; människorna är föremålen för Guds verk och det här utfallet, det här slutmålet, är vad Gud förbereder för dem. Om det inte fanns någon för honom att bearbeta skulle han inte behöva utföra det här arbetet; om han inte utförde det här arbetet skulle människorna inte ha någon möjlighet att vinna frälsning. Det är människorna som ska räddas och även om räddningen är den passiva delen i den här processen är det attityden hos dem som spelar den här rollen som avgör huruvida Gud kommer att lyckas med sitt arbete för att rädda människosläktet. Om det inte vore för den vägledning Gud ger dig skulle du varken känna till hans standard eller ha någon målsättning. Om du känner till den här standarden, den här målsättningen, men ändå inte samarbetar, tillämpar den eller betalar priset, då kommer du inte att få det här utfallet. Det är därför som jag säger att en individs slutliga öde inte kan separeras vare sig från Gud eller från individen själv. Så, nu vet ni vem som avgör människornas slutliga öden.

Människor tenderar att definiera Gud baserat på erfarenhet

Har ni lagt märke till en sak när ni samtalat om att lära känna Gud? Har ni märkt att hans attityd i dag har genomgått en förändring? Är hans inställning till människorna oföränderlig? Kommer han alltid att uthärda på det här sättet och ge all sin kärlek och nåd till människorna i det oändliga? Den här frågan berör även Guds själva essens. Låt oss gå tillbaka till frågan om den så kallade förlorade sonen som nämndes tidigare. Era svar på den frågan var inte riktigt tydliga. Ni har med andra ord fortfarande inte någon särskilt gedigen kunskap om Guds avsikter. Eftersom de vet att Gud älskar människosläktet definierar de honom som en kärlekssymbol: De tror att eftersom Gud har kärlek och hans kärlek är obegränsad och omätbar så spelar det ingen roll vad folk

---

gör, hur de uppför sig, hur de behandlar Gud eller hur olydiga de är. Eftersom Gud har kärlek, så har han överseende med människorna, och eftersom Gud har kärlek så är han barmhärtig mot människorna – barmhärtig trots deras omogenhet, barmhärtig trots deras okunnighet och barmhärtig trots deras olydnad. Är det verkligen så det ligger till? En del människor som har upplevt Guds tålmodighet en eller ett par gånger uppfattar dessa upplevelser som avgörande för hur de ska förstå Gud. De tror alltså att han alltid ska vara tålmodig och barmhärtig mot dem, och under livets gång tar de Guds tålmod och betraktar det som normen för hans sätt att behandla dem. Sedan finns det andra som efter att en gång ha fått uppleva Guds tolerans, för alltid definierar Gud som tolerant – och de föreställer sig att hans tolerans är oändlig, villkorslös och till och med helt principiös. Är sådana föreställningar korrekta? Varje gång Guds innersta väsen eller sinnelag kommer på tal verkar ni vara förbryllade. Att se er sådana gör mig väldigt orolig. Ni har hört mängder av sanningar om Guds innersta väsen, och ni har lyssnat till ett stort antal utläggningar om hans sinnelag. Men för er är de här ämnena och sanningen om de här aspekterna bara minnen baserade på teorier och skrivna ord; i ert dagliga liv kan ingen av er någonsin uppleva eller se Guds sinnelag sådant det verkligen är. Därför är ni alla virriga i era trosåskådningar; ni tror blint allesamman, så till den grad att ni har en vanvördig inställning till Gud och till och med avfärdar honom. Vad leder den här attityden gentemot Gud till? Den leder till att ni alltid drar slutsatser om Gud. Så fort ni har fått lite kunskap känner ni er väldigt belåtna, som om ni hade fått ett totalgrepp om Gud. Efteråt drar ni slutsatsen att det är så här Gud är och ni låter honom inte röra sig fritt. Om Gud sedan gör något nytt vägrar ni helt enkelt erkänna att han är Gud. När Gud en dag säger: ”Jag älskar inte människosläktet längre. Jag ska inte visa dem mer barmhärtighet. Jag har inte mer överseende och inget mer tålmod med dem. Jag är fylld till brädden med intensiv avsky för och motvilja mot dem”, då orsakar de orden en konflikt djupt i hjärtat på människorna. En del av dem kommer till och med att säga: ”Du är inte min Gud längre. Du är inte längre den Gud jag vill följa. Om du säger på det viset så är du inte längre kvalificerad att vara min Gud och jag behöver inte fortsätta att följa dig. Om du inte längre ger mig nåd, kärlek och tolerans, då slutar jag följa dig. Endast om du alltid är tolerant mot mig, tålmodig med mig och låter mig se att du är kärlek, att du är tålmod och att du är tolerans kan jag följa dig och endast då har jag tillförsikt nog att följa dig till änden. Eftersom jag har ditt tålmod och din nåd kan

---

min olydnad och mina överträdelser bli förlåtna i det oändliga och jag kan synda närsomhelst och varsomhelst, bekänna och blir förlåten närsomhelst och varsomhelst, och jag kan förarga dig närsomhelst och varsomhelst. Du borde inte ha några åsikter eller dra några slutsatser om mig.” Även om kanske inte en enda av er tänker på den här typen av fråga så personligt eller medvetet, har ni nästan omärkbart satt Gud i motposition till er själva, som er fiende, när ni betraktar honom som ett verktyg för att få förlåtelse för era synder eller för att nå ett underbart slutmål. Det här är vad jag ser. Ni kan fortsätta säga saker som ”Jag tror på Gud”, ”Jag eftersträvar sanningen”, ”Jag vill förändra mitt sinnelag”, ”Jag vill bryta mig loss från mörkrets inflytande”, ”Jag vill behaga Gud”, ”Jag vill underkasta mig Gud”, ”Jag vill vara Gud trogen och utföra min plikt väl” och så vidare. Men oavsett hur fina era ord låter, oavsett vilka teoretiska kunskaper ni har och oavsett hur imponerande eller värdig den teorin må vara, så är faktum det att många av er redan har lärt sig hur man använder reglerna, lärosatserna och teorierna ni bemästrat till att dra slutsatser om Gud, och därmed sätter ni helt naturligt Gud i motsatsställning till er själva. Ni må vara bokstavstroga i er tro och bemästra olika lärosatser, men ni har inte på allvar trätt in i sanningens verklighet, och därför är det väldigt svårt för er att komma nära Gud, att lära känna honom och förstå honom. Det är verkligen sorgligt!

Jag såg följande scen i en video: Några systrar hade ett exemplar av ”Ordet framträder i köttet” och de höll det högt. De lyfte boken högt över sina huvuden. Även om det bara var en bild väckte den något inom mig som inte var en bild. Den fick mig att tänka att det som varje människa håller högt i sitt hjärta inte är Guds ord, utan boken med Guds ord. Det är ett problem som är väldigt ledsamt. En sådan handling är inte alls det samma som att hålla Gud högt, eftersom er brist på insikt om Gud har kommit till den punkt att till och med en helt uppenbar fråga, en oerhört liten fråga, får er att komma med egna åsikter. När jag frågar er om något och menar allvar, svarar ni med gissningar och egna fantasier. En del av er lägger sig till och med ett tvivlande tonfall och besvarar mina frågor med frågor. Det säger mig ännu tydligare att den Gud ni tror på inte är den sanne Guden. Efter att ha läst Guds ord i så många år använder ni dem, Guds verk och ytterligare lärosatser till att än en gång dra slutsatser om honom. Dessutom försöker ni aldrig ens förstå Gud. Ni försöker aldrig räkna ut hans avsikter, förstå hans inställning till människorna eller begripa hur han tänker, varför han är

---

ledsen, varför han är arg, varför han förkastar människor och andra sådana frågor. Och dessutom finns det ännu fler som tror att Gud alltid har varit tyst därför att han helt enkelt betraktar människornas olika ageranden, utan någon åsikt eller tanke om dem. Och ytterligare en annan grupp tror att Gud inte yttrar ett ljud därför att han samtycker, att han förblir tyst eftersom han väntar eller därför att han inte har någon särskild inställning. De tror att eftersom Guds inställning redan har utvecklats i detalj i boken och uttryckts i sin fullhet för människosläktet, så behöver den inte upprepas för människorna om och om igen. Men även om Gud är tyst har han en inställning och ståndpunkt, såväl som en standard som han kräver att människorna lever upp till. Även om folk inte försöker förstå eller söka honom är Guds inställning solklar. Tänk er någon som en gång hängivet följde Gud men sedan övergav honom och gick sin väg. Om den personen vill komma tillbaka nu vet ni förvånande nog inte vad Guds ståndpunkt skulle vara eller vilken inställning han skulle ha. Är inte det ytterst sorgligt? Faktum är att det är en ganska ytlig fråga. Om ni verkligen förstod Guds hjärta skulle ni veta vilken inställning han har till en sådan person och ni skulle inte ge något tvetydligt svar. Eftersom ni inte vet, ska jag upplysa er.

Guds inställning till dem som smiter iväg medan hans verk pågår

Det finns sådana här människor överallt: Efter att ha varit säkra på Guds väg avlägsnar de sig av olika anledningar i det tysta, utan avsked, för att ge sig av och göra vadhelst de har lust med. För tillfället ska vi inte gå in på vilka skäl de här människorna har. Först ska vi titta på vilken inställning Gud har till den sortens individer. Det är glasklart! I samma stund som de här människorna ger sig av är deras tid som troende förbi i Guds ögon. Det var inte personen själv som avslutade den, utan Gud. Att den här personen lämnade Gud innebär att han redan hade förkastat Gud, att han inte vill ha honom längre och att han inte längre godtar Guds frälsning. Eftersom sådana människor inte vill ha Gud – kan han fortfarande tänkas vilja ha dem? När de dessutom har den här inställningen och det här synsättet och har blivit fast beslutna att lämna Gud, då har de redan förargat honom. Detta trots att de kanske inte har blivit rasande och förbannat honom, trots att de kanske inte har betett sig på något uselt eller överdrivet sätt, och trots det faktum att de här människorna tänker: ”Om det kommer en dag då jag har haft tillräckligt mycket roligt ute i världen, eller när jag fortfarande behöver Gud till något, då kommer jag tillbaka. Eller om Gud kallar på mig kommer jag

---

tillbaka”. Eller också säger de: ”När jag blir sårad där ute eller när jag ser att världen utanför är alltför mörk och ondskefull och jag inte längre vill följa med strömmen, då vänder jag tillbaka till Gud.” Även om de här människorna har räknat ut exakt när de ska komma tillbaka och även om de har försökt lämna dörren öppen för den stund de kommer tillbaka, inser de inte att oavsett vad de tror eller hur de planerar så är alltihop bara önsketänkande. Deras största misstag är att de inte är klara över hur deras önskan att ge sig av får Gud att känna. I samma stund som de bestämde sig för att lämna Gud övergav han dem fullständigt; vid det laget hade han redan bestämt i sitt hjärta vilket utfall denna individ ska få. Vilket utfall är det? Det är att han kommer att vara en av hamstrarna och därför förgås tillsammans med dem. Människor ser ofta den här typen av situationer: Någon överger Gud men får sedan inget straff. Gud verkar enligt sina egna principer; vissa saker syns medan andra bara beslutas i Guds hjärta, vilket innebär att människorna inte kan se resultaten. Den del som är synlig för människorna är inte nödvändigtvis den verkliga sidan av saken, medan den andra sidan – den sida man inte ser – innehåller Guds äkta, innerliga tankar och slutsatser.

Människor som smiter iväg mitt under Guds arbete är de som överger den sanna vägen

Hur kan då Gud ge den här sortens människor ett så allvarligt straff? Varför är han så arg på dem? För det första vet vi att Guds sinne är storhet och vrede. Han är inte ett får som ska slaktas av någon, och än mindre en marionettdocka som folk kan styra efter behag. Han är inte heller luft som man kan göra vad man vill med. Om du verkligen tror att Gud finns då borde du ha ett gudfruktigt hjärta och du borde veta att hans innersta väsen inte är något man ska förargas. Denna vrede kan orsakas av ett ord, av en tanke, av någon form av uselt uppträdande eller kanske till och med av ett mildt uppträdande – ett uppförande som är passande enligt människors synsätt och etik; eller också så kanske vreden väcks av en lärosats eller en teori. Men när du väl har förargat Gud har du gått miste om din chans och din sista tid är inne. Det är någonting fruktansvärt! Om du inte förstår att Gud inte får bli kränkt så kanske du inte är rädd för honom, och då kanske du kränker honom regelbundet. Om du inte vet hur man fruktar Gud då kan du inte frukta Gud och då vet du inte hur man slår in på och följer Guds väg – den väg som innebär att frukta Gud och undvika det onda. När du väl kommer till

---

insikt och är medveten om att Gud inte får bli kränkt, då kommer du att veta vad det innebär att frukta Gud och undvika det onda.

Att gå den väg som innebär att frukta Gud och undvika det onda handlar inte nödvändigtvis om hur mycket sanning du vet, hur många prövningar du har genomlidit eller hur ofta du har blivit tillrättavisad. Snarare beror det på hur ditt hjärtas innersta ser ut i fråga om Gud och vilken inställning du har till honom. Folks innersta väsen och personliga attityd – det är mycket viktigt, helt avgörande. När det gäller dem som inte vill kännas vid Gud utan har lämnat honom, så har deras föraktliga inställning till honom och deras hjärtan som föraktar sanningen redan förargat hans sinnelag, så vad honom anbelangar kommer de aldrig att få förlåtelse. De har känt till Guds existens, fått information om nyheten att han redan har anlänt, och de har till och med upplevt Guds nya verk. Att de avlägsnade sig berodde inte på att de blev lurade eller virriga, och än mindre på att de tvingades gå sin väg. Tvärtom valde de medvetet och med klart förstånd att lämna Gud. Att de gav sig av handlade inte om att de gick vilse eller att de blev förskjutna. I Guds ögon är de alltså inte några lamm som har irrat bort från hjorden, och än mindre förlorade söner som har vandrat vilse. De gav sig av utan anledning – och den omständigheten, denna situation, förargar Guds sinnelag, och det är utifrån denna förargelse som han ger dem hopplösa slutresultat. Är inte det utfallet förskräckligt? Om folk inte känner Gud kan de alltså kränka honom. Det är ingen liten sak! Om människor inte tar Guds inställning på allvar utan fortfarande tror att han ser fram emot att de ska komma tillbaka eftersom de är några av hans förlorade får och att han fortfarande väntar på att de ska genomgå en hjärtats förändring, då är de inte långt ifrån sitt straffs dagar. Gud kommer inte bara att vägra ta emot dem – eftersom det här är andra gången de förargar hans sinnelag, är det hela så mycket värre! De här människornas vanvördiga inställning har redan brutit mot Guds administrativa påbud. Kommer han ändå att ta emot dem? I Guds hjärta är principerna rörande den här frågan att om någon har uppnått visshet om vilken som är den rätta vägen, men ändå medvetet och med ett klart förstånd kan förkasta Gud och lämna honom, så blockerar Gud vägen till en sådan människas frälsning, och för den människan är porten till riket hädanefter stängd. När hon kommer och knackar igen, kommer Gud inte att öppna dörren; hon kommer att vara utestängd för alltid. En del av er har kanske läst berättelsen om Mose i Bibeln. Efter det att han hade blivit smord av Gud visade de 250 ledarna sin olydnad mot Mose på

---

grund av hans agerande och av flera andra anledningar. Vem var det de vägrade att underkasta sig? Det var inte Mose. De vägrade underkasta sig Guds arrangemang. De vägrade underkasta sig Guds verk i den här saken. De sa följande: "Nu får det vara nog! Hela församlingen är helig, allesammans, och Herren är mitt ibland dem." Är dessa ord och meningar särskilt allvarliga sett ur ett mänskligt perspektiv? De är inte allvarliga! Åtminstone är den bokstavliga betydelsen av dessa ord inte allvarlig. Juridiskt sett bryter de inte mot några lagar, för på ytan är språket och orden inte fientliga, och än mindre har de någon hädisk bibetydelse. De är bara vanliga meningar, inget annat. Hur kommer det sig då att dessa ord kan väcka sådant ursinne hos Gud? Det beror på att de inte riktades till människor utan till Gud. Den inställning och tendens de uttryckte är precis vad som förargar Guds sinnelag, särskilt den del av Guds sinnelag som inte får kränkas. Vi vet alla hur det gick för de här ledarna till slut. När det gäller människor som har övergett Gud, vad har de för synsätt? Vad har de för inställning? Och varför får deras synsätt och inställning Gud att hantera dem på ett sådant sätt? Jo, därför att fastän de mycket väl vet att han är Gud, väljer de ändå att svika honom; därför går de miste om alla sina chanser till frälsning. Som det står i Bibeln: "För om vi fortsätter att synda med vett och vilja efter att ha fått kunskap om sanningen, då finns det inte längre något offer för synderna." Har ni nu en klar insikt om den här saken?

Människornas öden avgörs av deras inställning till Gud

Gud är en levande Gud och precis som människor beter sig olika i olika situationer varierar hans inställning till de här beteendena eftersom han varken är en marionett eller enbart luft. Att lära känna Guds inställning är en värdig strävan för mänskligheten. Människorna borde lära sig hur de genom att lära känna Guds inställning successivt kan vinna kunskap om Guds sinnelag och börja förstå hans hjärta. När man gradvis börjar förstå Guds hjärta känner man att det inte är så svårt att lyckas frukta Gud och undvika ondskan. När man dessutom förstår Gud är man inte lika benägen att dra slutsatser om honom. När man väl har slutat dra slutsatser om Gud är det mindre troligt att man kränker honom, och utan att man inser det, leder Gud en till att vinna kunskap om honom; det kommer att fylla hjärtat med vördnad för honom. Man slutar då definiera Gud utifrån de doktriner, den bokstavstro och de teorier man lärt sig bemästra. Genom att ständigt söka Guds avsikter i allting blir man istället en människa efter Guds hjärta.

Människor kan inte se eller röra Guds verk, men vad honom beträffar är varje människas handlingar – liksom hennes inställning till honom – inte bara förnimbara för Gud utan även synliga för honom. Det här är något som alla behöver inse och vara fullt medvetna om. Man kan alltid fråga sig själv: "Vet Gud vad jag gör här? Vet han vad jag tänker på just nu? Kanske gör han det, kanske gör han det inte." Om man tillämpar ett sådant synsätt där man följer och tror på Gud men ändå tvivlar på hans verk och hans existens, så kommer förr eller senare en dag när man väcker hans vrede, för man befinner sig redan på randen till ett farligt stup. Jag har sett människor som har trott på Gud i flera år men som fortfarande inte har greppat sanningens verklighet, än mindre förstått Guds vilja. De här människorna gör varken framsteg i livet eller mognar, utan följer bara de mest ytliga doktriner. Det beror på att de aldrig har tagit Guds ord för att vara livet självt, och de har aldrig tagit ställning till eller accepterat hans existens. Tror ni att Gud fylls av glädje när han ser sådana människor? Ger de honom tröst? Därför är det hur människor tror på Gud som avgör deras öde. När det gäller hur människor söker och närmar sig Gud, är deras inställning av yttersta vikt. Försumma inte Gud som om han bara vore luft som du har kringsvävande i bakhuvudet; tänk alltid på den Gud du tror på som en levande Gud, en verklig Gud. Han sitter inte bara där uppe i tredje himlen utan att ha något att göra. Tvärtom ser han hela tiden in i vars och ens hjärta, iakttar vad du håller på med, vakar över vartenda litet ord och varenda liten gärning, ser hur du uppför dig och vad du har för inställning till honom. Vare sig du är villig att överlåta dig åt Gud eller inte, blottas hela ditt uppförande och alla dina innersta känslor och tankar inför honom och betraktas av honom. Guds åsikt om och inställning till dig förändras ständigt beroende på ditt uppförande, dina gärningar och din inställning till honom. Jag skulle vilja ge ett råd till vissa människor. Lägg dig inte som ett spädbarn i Guds händer som om han skulle passa upp på dig, som om han aldrig skulle kunna lämna dig och som om hans inställning till dig var fast och oföränderlig, och jag råder dig att sluta drömma! Gud är rättfärdig i hur han behandlar var och en och han är nitisk i sin inställning till arbetet med att erövra och rädda människor. Det här är hans förvaltning. Han behandlar var och en med allvar och inte som ett sällskapsdjur att leka med. Guds kärlek till människorna är inte av det slaget som daltar och skämmer bort, inte heller är hans nåd och tolerans mot människosläktet slapphänt eller försummande. Tvärtom inbegriper Guds kärlek till människorna att värdesätta, hysa medlidande med

---

och respektera livet. Hans nåd och tolerans ger uttryck för hans förväntningar på dem och är vad människosläktet behöver för att överleva. Gud lever och Gud finns faktiskt. Hans inställning till människosläktet följer principer, inte alls en samling dogmatiska regler, och den kan förändras. Hans avsikter för mänskligheten förändras gradvis och förvandlas över tid, beroende på omständigheter som uppstår och enligt vars och ens inställning. Därför måste du veta inom dig med fullständig klarhet att Guds innersta väsen är oföränderligt och att hans sinnelag visar sig vid olika tider och i olika sammanhang. Du kanske inte tycker att det är någon allvarlig sak och du kanske använder dina egna personliga uppfattningar till att föreställa dig hur Gud gör saker och ting. Men det finns tillfällen då den totala motsatsen till ditt synsätt gäller, och genom att använda dina egna personliga uppfattningar till att försöka bedöma Gud har du redan förargat honom. Detta beror på att Gud inte fungerar på det sättet du tror att han gör, och inte heller kommer han att hantera saken så som du anser att han ska. Därför påminner jag dig om att vara varsam och försiktig i din inställning till allt omkring dig och lära dig hur man följer principen om att gå Guds väg i alla avseenden, vilket innebär att frukta Gud och undvika det onda. Du måste utveckla en fast insikt när det gäller Guds vilja och inställning. Du måste hitta upplysta människor som kan förmedla de här sakerna till dig och du måste söka uppriktigt. Se inte på din tros Gud som en marionett – genom att döma honom som du har lust, dra godtyckliga slutsatser om honom och inte behandla honom med den respekt han förtjänar. Samtidigt som Gud bringar dig frälsning och bestämmer ditt slutliga öde kan han ge dig nåd och tolerans eller dom och tuktan, men oavsett vad är hans inställning till dig inte fixerad. Den beror på din egen inställning till honom, såväl som hur du förstår honom. Tillåt inte en flyktig aspekt av din kunskap eller insikt om Gud definiera honom för all framtid. Tro inte på en död Gud; tro på den levande Guden. Kom ihåg det här! Även om jag har tagit upp vissa sanningar här – sanningar som ni behövde höra – så, i ljuset av ert nuvarande tillstånd och er nuvarande mognad, ska jag inte begära mer av er nu, för att inte dämpa er entusiasm. Att göra det riskerar att fylla era hjärtan med för mycket dysterhet och få er att känna för stor besvikelse gentemot Gud. I stället hoppas jag ni kan använda den kärlek ni har till Gud i era hjärtan och anskaffa en respektfull inställning gentemot Gud när ni går på vägen som ligger framför er. Slarva er inte igenom den här frågan om hur man ska tro på Gud, utan behandla den som en av de viktigaste frågorna som finns. Bär den i hjärtat,

---

utöva den i praktiken och införliva den i det verkliga livet. Låt det inte bara bli tomma ord – för det handlar om liv och död och det kommer att avgöra ert öde. Se det inte som ett skämt eller en lek! Efter att ha delat dessa ord med er i dag undrar jag hur mycket insikt era förstånd har skördat. Har ni några frågor ni vill ställa om det jag har sagt här i dag?

Även om de här ämnena är en aning nya och en aning bortom det ni ser och bortom det ni vanligtvis strävar efter och brukar ägna uppmärksamhet åt, tror jag att när ni har samtalat om dem en tid kommer ni att utveckla en allmän förståelse rörande allt som jag har sagt här. Alla de här ämnena är väldigt nya och sådana ni aldrig har tänkt på förut, så jag hoppas att de inte tynger er ytterligare på något vis. Jag säger inte de här orden i dag för att skrämma er och inte heller använder jag dem för att ta itu med er. Mitt syfte är snarare att hjälpa er förstå verkliga fakta om sanningen. Eftersom det är en väldig skillnad mellan människosläktet och Gud, har folk aldrig förstått honom eller känt till hans inställning även om de tror på honom. Människor har heller aldrig varit särskilt entusiastiska i sin hänsyn till Guds inställning. Tvärtom har de fortsatt i blind tro och varit vårdslösa när det gäller sin kunskap och insikt om Gud. Därför känner jag att jag måste klara ut de här sakerna för er och hjälpa er förstå hurdan denne Gud ni tror på är, såväl som vad han tänker, vad han har för inställning när han behandlar olika sorters personer, hur långt ni är från att uppfylla hans krav och hur stor skillnad det är på era handlingar och den standard han kräver. Syftet med att upplysa er om de här sakerna är att ge er en måttstock som ni kan mäta er själva med, och så att ni kan veta vilken skörd den väg ni befinner er på har lett till, vad ni inte har lyckats uppnå längs denna väg och i vilka avseenden ni helt enkelt inte har engagerat er. När ni samtalar med varandra talar ni oftast om några få ämnen som är väldigt smala och ytliga till omfattning och innehåll och som ofta diskuteras. Det finns ett avstånd, en lucka, mellan det ni talar om och Guds avsikter, liksom mellan era diskussioner och omfattningen och standarden på Guds krav. Om ni fortsätter på det viset kommer det med tiden att resultera i att ni kommer allt längre bort från Guds väg. Ni tar bara Guds aktuella yttranden och gör dem till föremål för dyrkan och ser dem som ritualer och regler. Det är allt ni gör! Faktum är att Gud helt enkelt inte har någon plats i era hjärtan och aldrig riktigt har erhållit era hjärtan. En del människor tror att det är väldigt svårt att lära känna Gud, och det är sant. Det är svårt! Om människor tvingas till att göra sina plikter

---

och uträtta saker och ting utåt sett och arbetar hårt, så tror de att det är väldigt enkelt att tro på Gud eftersom alla de här sakerna faller inom ramen för den mänskliga förmågan. Men i samma ögonblick som ämnet slår över till att handla om Guds avsikter och hans inställning till mänskligheten blir saker och ting svårare ur allas synvinkel. Det beror på att det berör människornas förståelse av sanningen och deras inträde i verkligheten, så självklart innebär det en viss svårighet! Men när du väl tagit dig igenom den första dörren och börjar träda in blir saker och ting successivt lättare.

Startpunkten för Gudsfruktan är att behandla honom som Gud

För ett litet tag sedan var det någon som frågade: Hur kommer det sig att fastän vi vet mer om Gud än vad Job gjorde, kan vi fortfarande inte vörda honom? Vi snuddade lite vid den här frågan förut, eller hur? Vi har faktiskt även diskuterat den här frågans kärna tidigare, och det är det faktum att fastän Job inte kände Gud så behandlade han honom som Gud och såg honom som himlarnas och jordens och alla tings Herre. Job såg inte Gud som en fiende, utan tvärtom dyrkade han honom som alltings Skapare. Hur kommer det sig att folk nuförtiden gör sådant motstånd mot Gud? Varför kan de inte vörda honom? En orsak är att de har blivit grundligt fördärvade av Satan och med en så pass djupt inrotad djävulsk natur har de blivit fiender till Gud. Så även om de tror på Gud och erkänner honom kan de fortfarande göra motstånd mot honom och inta en motsatsställning till honom. Det här avgörs av den mänskliga naturen. Den andra orsaken är att människor trots sin tro på Gud helt enkelt inte behandlar honom som Gud. I stället betraktar de honom som en motståndare till mänskligheten och ser honom som sin fiende och känner att de är oförenliga med Gud. Så enkelt är det. Kom vi inte in på det här ämnet under vår förra sammankomst? Tänk efter: Är inte detta anledningen? Du kanske har lite kunskap om Gud, med vad medför den kunskapen egentligen? Är det inte det här som alla talar om? Är det inte vad Gud har sagt dig? Du är bara bekant med de teoretiska och läromässiga sidorna av det – men har du någonsin satt värde på Guds sanna ansikte? Har du personlig kunskap? Har du praktisk kunskap och erfarenhet? Om Gud inte hade sagt det, skulle du då kunnat veta det? Din teoretiska kunskap är inte detsamma som verklig kunskap. Kort sagt, oavsett hur mycket du vet eller hur du fick vetskap, kommer Gud att vara din fiende tills du uppnår en verklig kunskap om honom; till dess att du faktiskt börjar behandla honom som en Gud kommer han att vara emot dig eftersom du förkroppsligar Satan.

När du är tillsammans med Kristus kanske du kan servera honom tre mål mat om dagen eller kanske servera honom te och ta hand om hans timliga behov; då verkar det som om du har behandlat Kristus som Gud. Närhelst något händer går människornas ståndpunkter alltid stick i stäv med Guds. Människor misslyckas alltid med att förstå och acceptera Guds ståndpunkt. Även om folk ytligt sett verkar komma överens med Gud innebär det inte att de är förenliga med honom. Så snart något inträffar framträder sanningen om människosläktets olydnad och bekräftar den fiendskap som finns mellan människor och Gud. Denna fiendskap beror inte på att Gud motsätter sig människorna eller att han vill vara fientlig mot dem, och inte heller att han sätter dem i motsatsställning till sig själv och sedan behandlar dem därefter. Tvärtom handlar det om det här inre motståndet mot Gud som lurar i människornas subjektiva vilja och i deras undermedvetna. Eftersom människor ser på allt som kommer från Gud som något som ska utforskas, blir deras gensvar på det som kommer från Gud, och på allt som har med Gud att göra, framför allt att gissa, tvivla och sedan snabbt anta en inställning som är oförenlig med och motsätter sig Gud. Sedan för de snart med sig en negativ stämning in i debatter eller ordstrider med Gud, och det kan gå så långt att de till och med tvivlar på om det är värt att följa Gud. Trots att deras förnuft säger att de inte borde fortsätta på det viset, väljer de ändå att göra det och fortsätter utan att tveka ända till slutet. Som exempel, vad är folks första reaktion när de får höra rykten eller skvaller om Gud? Deras första reaktion är att undra om de här ryktena är sanna och om de existerar, och sedan intar de en vänta-och-se-attityd. Sedan börjar de tänka: "Det finns ingen möjlighet att få det här bekräftat. Händer det verkligen? Är det här ryktet sant eller falskt?" Även om sådana människor inte visar det på ytan har de redan i hjärtat börjat tvivla och redan börjat förneka Gud. Vad är kärnan i den här typen av inställning och i en sådan ståndpunkt? Är det inte svek? Innan de har ställts inför den här frågan kan man inte se vad dessa människor har för ståndpunkt. Det verkar som om de inte står i konflikt med Gud och som om de inte ser honom som en fiende. Men så fort de stöter på problem står de genast på Satans sida och opponerar sig mot Gud. Vad visar det? Det visar att människor och Gud är motståndare! Det är inte det att Gud ser på människan som en fiende, utan att människans innersta väsen är fientligt inställt mot Gud. Oavsett hur länge människor har följt honom eller hur högt pris de har betalat och oavsett hur de prisar Gud, hur de kanske håller sig från att motstå honom och hur ihärdigt de än

---

manar sig själva att älska Gud, kan de aldrig lyckas behandla Gud som Gud. Avgörs inte detta av människornas innersta väsen? Om du behandlar honom som Gud och uppriktigt tror på att han är Gud, kan du då fortfarande hysa några tvivel om honom? Kan du fortfarande ha några frågetecken kring honom? Det är omöjligt, inte sant? Den här världens trender är så ondskefulla och det är människosläktet också, så hur skulle du kunna låta bli att ha några uppfattningar om dem? Du själv är ju så orättfärdig, så hur kommer det sig att du inte har några uppfattningar om det? Och ändå kan bara några få rykten och lite skvaller ge upphov till så enorma åsikter om Gud och få dig att föreställa dig så mycket, vilket bara visar hur omogen du är! Några ”surrande” myggor och några motbjudande flugor – är det allt som krävs för att vilseleda dig? Vad är det här för individ? Vet du vad Gud tycker om sådana människor? Guds inställning är faktiskt väldigt tydlig när det gäller hur han behandlar dem. Gud ignorerar dem helt enkelt – hans inställning är att inte bry sig om dem och att inte ta de här okunniga människorna på allvar. Varför då? Därför att Gud i sitt hjärta aldrig planerade att vinna de människor som beslutat sig för att vara fientligt inställda mot honom in i det sista och som aldrig planerat att hitta ett sätt att bli förenliga med honom. Det här som jag har sagt nu kanske sårar en del av er. Nå, är ni villiga att alltid låta mig såra er på det här viset? Vare sig ni är villiga eller inte så är allt jag säger sanningen. Kommer det att påverka den upphöjda bild av Gud ni hyser i era hjärtan om jag alltid sårar er och blottar era ärr på det här viset? (Nej.) Jag håller med om att det inte kommer att göra det eftersom det helt enkelt inte finns en Gud i era hjärtan. Den upphöjde Guden som bor i era hjärtan – den som ni med kraft försvarar och skyddar – är helt enkelt inte Gud. Tvärtom är han en ren produkt av människans fantasi; han finns helt enkelt inte. Därför är det desto bättre att jag avslöjar svaret på den här gåtan; blottlägger inte det hela sanningen? Den sanne Guden är inte vad människor föreställer sig att han är. Jag hoppas ni alla kan acceptera detta faktum och att det hjälper er i er kunskap om Gud.

De människor som Gud inte känns vid

Det finns vissa människor vars tro aldrig har bekräftats i Guds hjärta. Med andra ord, Gud känns inte vid att de är hans efterföljare, eftersom han inte lovordar deras trosuppfattningar. De här människornas synsätt har aldrig förändrats oavsett hur många år de har följt Gud. De är som de icke-troende, håller fast vid icke-troendes principer och sätt att göra saker på liksom de icke-troendes lagar för överlevnad och tro.

De har aldrig accepterat Guds ord som sitt liv, aldrig trott att Guds ord är sanning, aldrig haft för avsikt att ta emot Guds frälsning och aldrig erkänt att Gud är deras Gud. De ser på gudstro som någon sorts amatörhobby och behandlar honom som ren andlig föda, och därför tycker de inte det är värt att försöka förstå Guds sinnelag eller innersta väsen. Man kan säga att allt som motsvarar den sanne Guden inte har något med dessa människor att göra. De är inte intresserade och har inte heller någon lust att bry sig. Det beror på att i deras hjärta finns en stark röst som alltid säger: "Gud går varken att se eller ta på och han finns inte." De tror att varje försök att förstå den här typen av Gud skulle vara lönlöst och att de bara skulle bedra sig själva genom att försöka göra det. De tror att de är riktigt smarta genom att bara erkänna Gud med ord utan att egentligen inta någon riktig ståndpunkt eller engagera sig på riktigt. Hur ser Gud på sådana människor? Han ser på dem som icke-troende. Somliga frågar: "Kan icke-troende läsa Guds ord? Kan de fullgöra sina plikter? Kan de säga orden: 'Jag ska leva för Gud'?" Vad människor ofta ser är det som folk visar upp på ytan, de ser inte deras innersta väsen. Men Gud ser inte till det som visas på ytan; han ser bara deras innersta väsen. Det här är alltså Guds inställning till och definition av de här människorna. De säger: "Varför gör Gud det här?" Varför gör Gud det där? Jag förstår inte det här. Jag förstår inte det där. Det stämmer inte med våra föreställningar. Du måste förklara det för mig ..." Som svar på det frågar jag: Är det verkligen nödvändigt att förklara de här sakerna för dig? Har de här sakerna verkligen något med dig att göra? Vem tror du att du är? Var kom du ifrån? Är du verkligen kvalificerad att ge Gud pekpinnar? Tror du på honom? Känns han vid din tro? Om din tro inte har något med Gud att göra, vad har då du med hans verk att göra? Du vet inte var du står i Guds hjärta, så hur kan du vara kvalificerad att föra en dialog med honom?

Förmaningsord

Känner ni er inte illa till mods efter att ha hört dessa ord? Även om ni kanske är ovilliga att lyssna på dem eller ovilliga att acceptera dem, är alltihop fakta. Eftersom det är Guds sak att genomföra den här etappen i verket, så är det ni själva som är förlorarna i slutändan om ni inte intresserar er för hans avsikter, inte bryr er om hans inställning och inte förstår hans innersta väsen och sinnelag. Skyll inte på att mina ord är svåra att höra och skyll inte på dem för att er entusiasm dämpas. Jag säger sanningen. Det är inte min avsikt att få er att tappa modet. Oavsett vad jag begär av er och oavsett hur ni måste

---

utföra det, hoppas jag att ni går den rätta vägen och följer Guds vilja och att ni aldrig viker av från den rätta vägen. Om ni inte fortsätter att lyda Guds ord eller följa hans väg är det uppenbart att ni gör uppror mot Gud och har irrat er bort från den rätta vägen. Därför känner jag att det finns vissa saker jag måste klargöra för er, och att jag måste få er att tro tydligt, klart och utan minsta tillstymmelse till osäkerhet, samt hjälpa er få en klar uppfattning om Guds inställning, hans avsikter, hur han fullkomliggör människorna och hur han bestämmer människornas slutliga öde. Skulle det komma en dag då du inte kan slå in på den här vägen, då bär jag inget ansvar, för det här har redan sagts dig mycket tydligt och klart. När det gäller hur du hanterar din egen bestämmelse är det helt upp till dig. Gud har olika inställning till olika sorters människors resultat. Han har sitt eget sätt att bedöma dem och sin egen standard för vad han kräver av dem. Hans måttstock när han avgör folks resultat är rättvis mot alla – den saken är det ingen tvekan om! Därför oroar sig somliga i onödan. Känner ni er lättade nu? Det var allt för i dag. Adjö!

17 oktober 2013

Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv I

Idag samlas vi kring ett viktigt ämne. Det här är ett ämne som har diskuterats sedan Guds verk startade och det är av mycket stor betydelse för varenda människa. Det här är med andra ord ett ämne som alla kommer att stöta på i sin tro på Gud; det är ett ämne som man måste ta itu med. Det är ett avgörande, oundvikligt ämne som mänskligheten inte kan vända ryggen. På tal om viktiga saker – vad är det viktigaste för alla som tror på Gud? Somliga menar att det viktigaste är att förstå Guds vilja; andra anser att det är viktigast att äta och dricka mer av Guds ord; somliga anser att det viktigaste är att känna sig själv; andra är av åsikten att det viktigaste är att veta hur man finner frälsning genom Gud, hur man följer honom och hur man uppfyller hans vilja. Idag ska vi lägga alla de där ämnena åt sidan. Så vad är det vi då diskuterar? Ämnet är Gud. Är det här det viktigaste ämnet för alla människor? Vad omfattar det här ämnet? Något som absolut hör dit är Guds sinnelag, Guds väsen och Guds verk. Så låt oss i dag diskutera ”Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv.”

Ända sedan människan började tro på Gud har hon stött på sådana ämnen som Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv. När det gäller Guds verk, säger somliga: ”Guds verk utförs på oss; vi upplever det varje dag, så vi är inte obekanta med det.” När man talar om Guds sinnelag, säger en del: ”Guds sinnelag är ett ämne som vi studerar, utforskar och fokuserar på hela livet, så det bör vi vara förtroga med.” Och angående Gud själv säger vissa: ”Gud själv är den vi följer, den vi förtröstar på och den enda vi strävar efter; och vi är inte heller okunniga om honom.” Ända sedan skapelsen har Gud aldrig stoppat sitt verk; under hela sitt verk har han fortsatt att uttrycka sitt sinnelag och använt olika sätt för att uttrycka sitt ord. Samtidigt har han aldrig slutat att uttrycka sig själv och sitt väsen för mänskligheten, uttrycka sin vilja gentemot människan och vad han kräver av människan. Så egentligen är inte de här ämnena främmande för någon. Men för folk som följer Gud idag är Guds verk, Guds sinnelag, och Gud själv faktiskt väldigt främmande. Varför är det på det viset? När människor upplever Guds verk kommer de också i kontakt med Gud, vilket får dem att känna det som om de förstår Guds sinnelag eller vet en del om hur det är. Därför tycker inte människan att hon är främmande för Guds verk eller Guds sinnelag. Tvärtom anser hon att hon är väl förtrogen med Gud och förstår mycket om Gud. Men som läget är nu är många kunskap om Gud begränsad till vad de har läst i böcker, deras personliga upplevelser,

---

deras fantasi och framför allt till vad de kan se med egna ögon – vilket alltihop är långt från den sanne Guden själv. Och exakt hur långt ifrån är då detta ”långt ifrån”? Människan är kanske inte säker själv, eller också har hon en svag aning, ett hum – men när det gäller Gud själv är människans förståelse av honom alltför långt bort från den sanne Gudens väsen. Det är därför det är nödvändigt att vi samtalar på ett systematiskt och konkret sätt när vi tar upp ett ämne som ”Guds vilja, Guds sinnelag och Gud själv”.

Faktum är att Guds sinnelag inte är dolt utan öppet för alla, för Gud har aldrig medvetet undvikit någon människa eller försökt dölja sig för att hindra folk från att lära känna honom eller förstå honom. Guds inställning har alltid varit att vara öppen och möta varje människa på ett uppriktigt sätt. I sin förvaltning utför han sitt verk vänd mot alla; och hans verk utförs på varje enskild person. När han utför detta verk, uppenbarar han ständigt sitt sinnelag och använder ständigt sitt väsen, vad han har och är, för att vägleda och sörja för varje enskild person. I varje tidsålder och i varje stadium, oavsett om omständigheterna är bra eller dåliga, är Guds sinnelag alltid öppet för varje individ, och hans egenskaper och väsen är alltid öppna för alla människor, på samma sätt som hans liv ständigt och oupphörligt stödjer och sörjer för mänskligheten. Trots allt detta förblir Guds sinnelag dolt för en del. Varför? Därför att även om dessa människor lever inom Guds verk och följer Gud, har de aldrig försökt förstå honom eller velat lära känna honom, än mindre velat komma närmare honom. För de här människorna innebär insikt om Guds sinnelag ett förebud om att deras slut närmar sig; det innebär att de snart kommer att bedömas och fördömas av Guds sinnelag. Därför har de aldrig haft någon önskan att förstå Gud eller hans sinnelag, och de har aldrig traktat efter en djupare förståelse eller kunskap om hans vilja. De söker inte fatta Guds vilja genom medvetet samarbete – de njuter bara av att göra sådant de vill göra och tröttnar aldrig på det; de tror på den Gud de vill tro på, den Gud som bara existerar i deras fantasi, den Gud som bara existerar i deras föreställningar; en Gud som inte kan skiljas från dem i deras dagliga liv. När det gäller den sanne Guden själv är de helt avvisande och har ingen önskan att förstå eller bry sig om honom, och än mindre någon önskan att komma närmare honom. De använder Guds ord enbart som utsmyckning, för att paketera sig själva. I deras egna ögon gör det dem till framgångsrika troende och människor med tro på Gud i hjärtat. Innerst inne vägleds de av sina fantasier, sina uppfattningar och till och med av sina personliga definitioner av Gud. Men den sanne Guden själv har absolut

---

ingenting med dem att göra. Om de skulle förstå den sanne Gudens själv, förstå hans sanna sinnelag och förstå vad han har och är, skulle det nämligen innebära att deras handlingar, deras tro och deras strävanden skulle fördömas. Det är därför de är obenägna att förstå Guds väsen och obenägna och ovilliga att söka aktivt eller be för att förstå honom bättre, förstå hans vilja bättre och förstå hans sinnelag bättre. De skulle hellre vilja att Gud var något påhittat, någonting tomt och diffust. De skulle hellre vilja att han var någon som var precis som de föreställt sig honom, någon som var redo att lyda deras minsta vink, oförtröttlig och alltid tillgänglig. När de vill njuta av Guds nåd ber de honom vara den nåden. När de behöver Guds välsignelse ber de honom vara den välsignelsen. När de råkar ut för motgångar ber de honom ge dem mod och vara deras skyddsnät. De här människornas kunskap om Gud har kört fast och är begränsad till nåd och välsignelse. Deras förståelse när det gäller Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv är också begränsad till deras fantasier, bokstavstro och dogmer. Men det finns en del människor som är ivriga att förstå Guds sinnelag, som verkligen vill se Gud själv och på allvar förstå Guds sinnelag och vad han har och är. De här människorna är på jakt efter sanningens verklighet och Guds frälsning, och de strävar efter att erövrats, frälsas och fullkomnas av Gud. De använder sitt hjärta för att läsa Guds ord, de använder sitt hjärta för att uppskatta alla situationer, människor, händelser och ting som Gud har arrangerat åt dem, och de ber och söker uppriktigt. Vad de mest av allt vill veta är vad Gud vill, och vad de mest av allt vill förstå är Guds sanna sinnelag och väsen så att de inte längre ska synda mot honom utan genom sina upplevelser ska få se mer av Guds ljuvlighet och hans sanna sida. Det är också så en riktigt verklig Gud kommer att finnas i deras hjärta, och det är så han kommer att ha en plats i deras hjärta, så att de inte längre kommer att leva omgivna av fantasier, uppfattningar och vaghet. Anledningen till att de här människorna har en trängande önskan att förstå Guds sinnelag och hans väsen är att mänskligheten ständigt behöver Guds sinnelag och väsen i sina upplevelser; det är hans sinnelag och väsen som förser människan med liv under hela hennes livstid. När hon förstår Guds sinnelag, kommer hon att kunna vörda honom mer, samarbeta bättre med honom, ta större hänsyn till hans vilja och göra sin plikt så gott hon förmår. Det här är två olika människotypers inställningar till Guds sinnelag. Den första typen vill inte förstå Guds sinnelag. Även om de säger att de vill förstå Guds sinnelag, att de vill lära känna Gud själv, se vad han har och är, och verkligen förstå hans vilja, skulle de innerst

---

inne föredra att han inte fanns. Det är därför den här sortens människor ständigt bryter mot Guds vilja och gör motstånd mot honom; de slåss med Gud om platsen i sitt eget hjärta och ofta betvivlar eller till och med förnekar de hans existens. De vill inte låta Guds sinnelag eller den verkliga Gud själv ta deras hjärtan i besittning. Allt de vill är att tillfredsställa sina egna begär, fantasier och ambitioner. De här människorna kan alltså tro på Gud, följa honom och till och med överge familj och jobb för hans skull, men de slutar inte med sin ondska. Somliga till och med stjäla, slösar bort offergåvor eller förbannar Gud i tysthet, medan andra använda sin ställning till att gå på gång prata om sig själva, upphöja sig själva och tävla med Gud om människor och status. De använder olika metoder och åtgärder för att få folk att dyrka dem, och de försöker ständigt vinna över människor på sin sida och styra dem. Vissa vilseleder till och med folk avsiktligt till att tro att de är Gud, så att de ska kunna bli behandlade som Gud. De skulle aldrig säga till någon att de själva har blivit fördärvade – att de också är fördärvade och arroganta, att man inte ska dyrka dem och att oavsett hur bra de lyckas så är det enbart tack vare att Gud upphöjt dem och att de bara gör vad de ändå skulle göra. Varför säger de inte det? Därför att de är livrädda för att förlora sin plats i folks hjärtan. Det är därför dessa människor aldrig upphöjer Gud och aldrig vittnar om honom, för de har aldrig försökt förstå honom. Kan de lära känna Gud utan att förstå honom? Nej, det är omöjligt! Så även om orden i ämnet ”Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv” må vara enkla, har de olika innebörd för alla människor. För den som ofta bryter mot Guds vilja, motarbetar Gud och är fientligt inställd till honom, utgör orden förebud om fördömelse, medan den som eftersträvar sanningens verklighet och ofta kommer inför Gud för att söka Guds vilja dras till orden som en fisk dras till vatten. Det finns alltså en del bland er som börjar få huvudvärk, fylls av motstånd inombords och känner sig väldigt illa till mods när de hör talas om Guds sinnelag och Guds verk. Men det finns andra bland er som tänker: Det här ämnet är precis vad jag behöver, för det här ämnet är så nyttigt för mig. Det är någonting som inte får saknas i min livserfarenhet; det är sakens kärna, grundvalen för tron på Gud och något mänskligheten inte får överge. För alla er kanske det här ämnet känns både nära och fjärran, okänt men ändå välbekant. Men oavsett vilket är det här ett ämne som alla måste lyssna till, måste känna till och måste förstå. Oavsett hur du hanterar det, oavsett hur du ser på det eller hur du förstår det, får det här ämnets betydelse inte ignoreras.

Gud har varit verksam ända sedan han skapade mänskligheten. I början var hans verk mycket enkelt, men trots sin enkelhet rymde det uttryck för Guds väsen och sinnelag. Även om Guds verk nu har avancerat, och det här arbetet i varenda individ som följer honom har blivit fantastiskt och påtagligt och hans ord verkligen har kommit till uttryck, har Guds person hela tiden varit dold för mänskligheten. Han har förvisso varit inkarnerad två gånger från de bibliska berättelsernas tid till våra dagar, men vem har någonsin sett Guds verkliga person? Utifrån vad ni känner till – har någon någonsin sett Guds verkliga person? Nej. Ingen har sett Guds verkliga person, vilket innebär att ingen någonsin har sett Gud sanna jag. Det här är något som alla är ense om. Guds verkliga person, eller Guds Ande, är alltså dold för hela mänskligheten, inklusive Adam och Eva som han skapade och inklusive den rättfärdige Job som han accepterade. Ingen av dem såg Guds verkliga person. Men varför döljer Gud avsiktligt sin verkliga person? Somliga säger: "Gud är rädd för att skrämma folk." Andra säger: "Gud döljer sin verkliga person därför att människan är alltför liten och Gud är alltför stor; människor tillåts inte se honom för i så fall kommer de att dö." Det finns också de som säger: "Gud har fullt upp med att förvalta sitt verk varje dag, så han har kanske inte tid att visa sig så att folk kan se honom." Det spelar ingen roll vad ni tror – jag har svaret här. Och vad är svaret? Det är att Gud helt enkelt inte vill att folk ska se hans verkliga person. Gud håller sig avsiktligt dold för mänskligheten. Det är med andra ord Guds avsikt att folk inte ska se hans verkliga person. Det här borde stå klart för alla vid det här laget. Tror ni att Gud existerar fastän han aldrig har visat sin person för någon? (Han existerar.) Naturligtvis gör han det. Guds persons existens är obestridlig. Men när det gäller hur stor Guds person är eller hur han ser ut, är det frågor som mänskligheten ska undersöka? Nej. Svaret är nej. Om Guds person inte är ett ämne som vi ska utforska, vad är det då vi ska utforska? (Guds sinnelag.) (Guds verk.) Innan vi börjar behandla det officiella ämnet ska vi emellertid återgå till det vi diskuterade för ett ögonblick sedan: Varför har Gud aldrig uppenbarat sin person för mänskligheten? Varför döljer Gud avsiktligt sin person för mänskligheten? Det finns bara en anledning och det är: Fastän människan som Gud skapade har upplevt tusentals år av hans verk, finns det inte en enda människa som har kunskap om Guds verk, Guds sinnelag och Guds väsen. I Guds ögon är de här människorna hans motståndare och Gud visar sig inte för människor som är fientligt inställda till honom. Det här är den enda anledningen till att Gud aldrig har uppenbarat

---

sin person för människorna och varför han medvetet döljer sin person för dem. Är ni nu på det klara med hur viktigt det är att lära känna Guds sinnelag?

Så länge Guds förvaltning existerat har han varit fullt engagerad i att utföra sitt verk. Trots att han dolt sin person för människan har han alltid funnits vid hennes sida, arbetat med henne, uttryckt sitt sinnelag, väglett hela mänskligheten med sitt väsen och utfört sitt verk på varenda individ med hjälp av sin kraft, sin vishet, och sin auktoritet, och på så sätt skapat lagens tidsålder, nådens tidsålder och nu rikets tidsålder. Trots att Gud döljer sin person för människan, uppenbarar han utan förbehåll sitt sinnelag, sitt väsen och allt han äger liksom sin vilja med mänskligheten så att människan ska kunna se och uppleva det. Även om människor inte kan se eller röra Gud är det Guds sinnelag och väsen, som mänskligheten möter, absoluta uttryck för Gud själv. Inte sant? Oavsett vilket sätt eller vilken infallsvinkel Gud väljer för sitt verk, behandlar han alltid folk genom sin sanna identitet, gör det arbete som åligger honom och säger de ord han måste säga. Oavsett varifrån Gud talar – han kan vara i tredje himlen, på jorden i köttet eller till och med en vanlig person – talar han alltid till människan med hela sitt hjärta och hela sitt sinne, utan någon svekfullhet eller något hemlighållande. När Gud utför sitt verk uttrycker han sitt ord och sitt sinnelag, och han uttrycker vad han har och är, utan någon som helst reservation. Han vägleder mänskligheten med sitt liv och sitt väsen och allt han har. Det var så här människan levde under lagens tidsålder – mänsklighetens vaggas era – vägled av den ”osynliga och oåtkomliga” Guden.

Gud blev kött för första gången efter lagens tidsålder, en inkarnation som varade i trettiofyra och ett halvt år. Är trettiofyra och ett halvt år lång tid för en människa? (Ingen lång tid.) Eftersom en människas livslängd vanligtvis är mycket längre än trettiofyra år, är det här inte någon särskilt lång tid för en människa. Men för den inkarnerade Guden var dessa trettiofyra och ett halvt år verkligen lång tid. Han blev en människa, en vanlig person som åtog sig Guds verk och uppdrag. Det innebar att han tvingades åta sig uppgifter som en vanlig människa inte klarar, samtidigt som han utstod lidanden som vanliga människor inte uthärdar. Det lidande som Herren Jesus utstod under nådens tidsålder, från början av hans verksamhet tills han spikade fast på korset, är kanske inte något som människor i dag kan ha bevittnat personligen, men ni kan väl åtminstone få ett hum om det genom berättelserna i Bibeln? Oavsett hur många detaljer det finns i dessa nedtecknade fakta, var Guds verk under denna period, när allt kommer omkring,

---

fullt av umbäranden och lidande. För en fördärvad människa är trettiofyra och ett halvt år inte lång tid; lite lidande är en bagatell. Men för den helige, fläckfrie Guden som måste bära mänsklighetens alla synder och äta, sova och leva med syndare var denna smärta otroligt stor. Han är Skaparen, den Högste över allting och härskare över allt, men när han kom till den här världen tvingades han utstå fördärvade människors förtryck och grymhet. För att kunna fullborda sitt verk och rädda mänskligheten från havet av elände var han tvungen att dömas av människan och bära hela mänsklighetens synder. Omfattningen av det lidande han gick igenom kan vanliga människor omöjligen begripas eller förstå. Vad representerar detta lidande? Det representerar Guds kärlek till mänskligheten. Det står för den förödmjukelse han led och det pris han betalade för människans frälsning, för att gottgöra deras synder och för att fullborda detta stadium av hans verk. Det betyder också att Gud skulle återlösa människan från korset. Det här är ett pris som betalades i blod, i liv, ett pris som ingen skapad varelse skulle ha råd med. Att han kunde uthärda denna sorts lidande och utföra denna typ av verksamhet beror på att han har Guds väsen och besitter vad Gud har och är. Det här är något som ingen varelse han skapat skulle kunnat göra i hans ställe. Det här är Guds verk under nådens tidsålder och en uppenbarelse av hans sinnelag. Avslöjar detta någonting om vad Gud har och är? Är det värt för mänskligheten att ta reda på det?

Fastän människorna under den tidsåldern inte såg Guds person, tog de emot Guds syndoffer och friköptes från korset av Gud. Mänskligheten är kanske inte obekant med det verk som Gud utförde under nådens tidsålder, men är någon bekant med det sinnelag och den vilja som Gud uttryckte under denna period? Människan känner bara till detaljer av Guds verk under olika tidsåldrar eller genom olika kanaler, eller berättelser med anknytning till Gud som ägde rum samtidigt som Gud utförde sitt verk. De här detaljerna och berättelserna innehåller som mest bara lite information eller historier om Gud och säger ingenting om hans sinnelag och väsen. Så oavsett hur många berättelser om Gud som folk känner till, så innebär inte det att de har en djup förståelse och kunskap om Guds sinnelag eller hans väsen. Även om folk under nådens tidsålder hade upplevt en nära och intim kontakt med Gud i köttet, var deras kunskap om Guds sinnelag och Guds väsen praktiskt taget obefintlig, precis som under lagens tidsålder.

Under rikets tidsålder blev Gud kött igen, på samma sätt som första gången. Under denna period av verket uttrycker Gud fortfarande sitt ord utan några reservationer,

---

utför det verk han har att utföra och uttrycker vad han har och är. Samtidigt fortsätter han att uthärda och tolerera människas olydnad och okunskap. Uppenbarar inte Gud ständigt sitt sinnelag och uttrycker sin vilja även under denna period av verket? Därför har Guds sinnelag, hans väsen, hans tillhörigheter och hans vilja, hela tiden varit öppna för varenda individ, från människans skapelse till idag. Gud har aldrig avsiktligt dolt sitt väsen, sitt sinnelag, eller sin vilja. Det är bara det att mänskligheten inte bryr sig om vad Gud gör och vad han vill – det är därför människan har så ynkligt lite förståelse av Gud. Med andra ord, även om Gud döljer sin person står han ständigt vid mänsklighetens sida och framställer alltid sin vilja, sitt sinnelag och sitt väsen öppet. I viss mening är också Guds person öppen för folk, men på grund av människornas blindhet och olydnad kan de aldrig se Guds anlete. Men om det är på det viset, borde det då inte vara lätt för alla att förstå Guds sinnelag och Gud själv? Det är en mycket svår fråga att besvara, inte sant? Man kan tycka att det är lätt, men fastän vissa människor försöker få kunskap om Gud, kan de inte lära känna honom riktigt eller få en klar uppfattning om honom – den är alltid oklar och diffus. Men om man säger att det inte är lätt, så stämmer inte det heller. Efter att ha varit föremål för Guds verk under så lång tid, borde alla verkligen ha kommit i kontakt med Gud genom sina upplevelser. De borde åtminstone ha anat Gud i sina hjärtan eller snuddat vid honom andligen, eller åtminstone haft någon känsla av Guds sinnelag och fått en viss förståelse av honom. Från den tiden då människan började följa Gud till idag har mänskligheten fått alldeles för mycket, men på grund av alla slags orsaker – människans dåliga kaliber, okunnighet, upproriskhet och varierande avsikter – har mänskligheten också förlorat alltför mycket av det. Har inte Gud gett mänskligheten tillräckligt redan? Även om Gud döljer sin person för mänskligheten, förser han människorna med vad han har och är, och med sitt liv; mänsklighetens kunskap om Gud ska inte bara vara vad den är nu. Det är därför jag anser att det är nödvändigt att samtala mer med er kring ämnet Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv. Skälet är att de tusentals år av omsorg och omtanke som Gud har ägnat människan inte ska ha varit förgäves, utan att människorna verkligen ska kunna förstå och uppskatta Guds vilja med dem. Det är på det viset folk kan avancera till ett nytt stadium i sin kunskap om Gud. Det kommer också att återbörda Gud till hans rättmätiga plats i människors hjärtan; alltså göra honom rättvisa.

För att förstå Guds sinnelag och Gud själv måste du börja med i liten skala. Men var? Som en början har jag valt ut några kapitel i Bibeln. Informationen nedan innehåller bibelverser som allesamman har med ämnet Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv att göra. Jag hittade i synnerhet de här utdragen som referensmaterial för att hjälpa er att lära känna Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv. Genom att studera dem kommer vi att kunna se vilket slags sinnelag Gud har uppenbarat genom sitt tidigare verk och vilka aspekter av hans väsen människan inte känner till. De här kapitlen må vara gamla, men ämnet vi samtalar om är någonting nytt som folk inte har och aldrig har hört talas om. En del av er kanske inte begriper meningen med att dra upp Adam och Eva och gå tillbaka till Noa. Är inte det att gå i samma gamla fotspår igen? Vad ni än tycker så är de här kapitlen mycket givande när man studerar det här ämnet och kan fungera som lärotexter eller förstahandsmaterial för dagens samtal. När jag är klar med min framställning kommer ni att förstå mina avsikter med att välja de här kapitlen. De som har läst Bibeln tidigare har kanske läst de här verserna men kanske inte riktigt förstått dem. Låt oss börja med att läsa igenom dem lite snabbt och sedan samtala om dem en efter en i detalj.

Adam och Eva är mänsklighetens förfäder. Om vi skall nämna personer i Bibeln så måste vi börja med dessa två. Nästa person är Noa, mänsklighetens andra förfader. Vem är den tredje personen? (Abraham.) Känner ni till historien om Abraham allihop? Vissa av er kanske gör det, men andra kanske inte har så klar bild av den. Vem är den fjärde personen? Som nämns i berättelsen om Sodoms förstörelse? (Lot.) Men Lot nämns inte här. Vem talas det om här? (Abraham.) Det viktigaste som nämns i berättelsen om Abraham är vad Jehova Gud hade sagt. Förstår ni? Vem är den femte personen? (Job.) Nämner inte Gud en massa om Jobs historia under det nuvarande stadiet av hans verk? Bryr ni er särskilt mycket om den här berättelsen? Om ni bryr er väldigt mycket, har ni läst historien om Job i Bibeln riktigt noga? Vet ni vad Job sade och vad han gjorde? Ni som har läst den mest – hur många gånger har ni läst den? Läser ni den ofta? Få höra, ni systrar från Hongkong. (Jag läste den ett par gånger tidigare när vi befann oss i nådens tidsålder.) Du har inte läst den igen sedan dess? Det är beklagligt. Jag ska säga er en sak: Under det här stadiet av Guds verk nämnde han Job många gånger, vilket återspeglar hans avsikter. Att han nämnde Job många gånger utan att det väckte ert intresse vittnar om en sak: Ni har inte intresserade av att vara goda människor som

---

fruktar Gud och skyr det onda. Det beror på att ni nöjer er med bara ha en vag uppfattning om historien om Job som Gud berättar. Ni nöjer er med att enbart förstå själva berättelsen; ni bryr er inte om och försöker inte förstå detaljerna kring vem Job är och varför Gud talar om Job vid så många tillfällen. Om ni inte är intresserade av denna person som Gud har lovordat, vad är det då egentligen som ni ägnar något intresse? Om ni inte bryr er om och försöker förstå en sådan viktig person som Gud har talat om, vad säger det om er inställning till Guds ord? Är inte det beklagligt? Visar inte det att de flesta av er inte ägnar er åt praktiska saker och inte strävar efter sanningen? Om du strävar efter sanningen så ägnar du erforderlig uppmärksamhet åt de människor som Gud uttrycker sympati för och berättelserna om dessa personer. Det spelar ingen roll om du kan leva upp till deras exempel eller om tycker att historierna om dem är tydliga, du ska snarast gå och läsa om dem, försöka förstå dem, hitta sätt att följa deras exempel och göra vad du kan efter bästa förmåga. Så gör den som längtar efter sanningen. Men faktum är att de flesta av er som sitter här aldrig har läst berättelsen om Job – och det är ganska talande.

Låt oss återgå till ämnet jag just talade om. I den här delen av Skriften, som behandlar den gammaltestamentliga lagens tidsålder, har jag valt att fokusera på vissa berättelser om mycket representativa personer som de flesta som läst Bibeln är bekant med. Alla som läser historierna om de här personerna kommer att kunna känna att det verk Gud har utfört i dem och de ord som Gud har talat till dem är lika konkreta och tillgängliga för dagens människor. När du läser de här berättelserna, vad som står nedtecknat i Bibeln, kommer du att kunna förstå bättre hur Gud utförde sitt verk och hanterade människor på den tiden. Men skälet till att jag har bestämt mig för att diskutera de här kapitlen idag, är inte att ni ska försöka fokusera på själva berättelserna eller personerna i dem. Tvärtom är skälet att ni genom de här personernas historier ska förstå Guds gärningar och hans sinnelag. Det här kommer att göra det möjligt för er att lättare lära känna och förstå Gud, se hans verkliga sida; det kommer att skingra dina spekulationer och uppfattningar om honom och hjälpa dig att styra dig bort från en tro som är full av vaghet. Om du inte har en fast grundval kan försöken att begripa Guds sinnelag och lära känna Gud själv ofta leda till en känsla av hjälplöshet, maktlöshet och osäkerhet om var man alls ska börja. Det var vad som sporrade mig att utveckla en metod och ett angreppssätt som skulle kunna hjälpa er att förstå Gud bättre, få en mer

---

tillförlitlig uppfattning om hans vilja, lära känna hans sinnelag och Gud själv, och låta er verkligen känna Guds existens och förstå hans vilja med mänskligheten. Kommer inte det här att vara till nytta för er allesamman? Vad känner ni i hjärtat nu när ni läser de här berättelserna och skriftställena igen? Tycker ni att de skriftställen jag har valt ut är överflödiga? Jag måste betona vad jag just sa: Syftet med att få er att läsa berättelserna om de här personerna är att se hur Gud utför sitt verk i människor och förstå hans inställning till mänskligheten bättre. Vad kommer att hjälpa er att uppnå den här förståelsen? Att förstå det verk som Gud har utfört i det förflutna och relatera det till det verk som Gud utför just nu – det här kommer att hjälpa er att förstå hans otaliga aspekter. De här otaliga aspekterna är verkliga och alla som vill lära känna Gud måste känna till och förstå dem.

Låt oss börja med berättelsen om Adam och Eva, och vi börjar med ett citat ur Skriften.

1. Adam och Eva

1) Guds befallning till Adam

1 Mos 2:15–17 Och Jehova Gud tog mannen och satte honom i Edens lustgård, för att bruka och bevara den. Och Jehova Gud beordrade mannen och sade: ”Du får äta fritt från alla träd i trädgården, men du skall inte äta något från trädet med kunskap om gott och ont, för den dag du äter från det skall du helt säkert dö.”

Vad säger de här verserna er? Hur känner ni er när ni läser de här styckena? Varför har jag bestämt mig för att tala om Guds befallning till Adam? Kan ni se Gud och Adam framför er allesamman? Försök att föreställa er: Om ni var personen i den scenen, hurdan skulle ni då innerst inne tänka att Gud skulle vara? Hur känner ni er när ni tänker på det? Det är en gripande bild som gör en varm inombords. Även om det bara är Gud och människan där så gör intimiteten mellan dem att man fylls av en känsla av beundran: Gud skänker fritt sin översvallande kärlek till människan och den omsluter henne; människan är oskyldig och ren, obesvärad och sorglös och lever lycklig under Guds ögon; Gud visar omsorg om människan och hon lever under hans beskydd och välsignelse; allting människan gör och säger är oupplösligt knutet till och omöjligt att skilja från Gud.

Det här kan sägas vara Guds första befallning till människan sedan han skapade henne. Vad uttrycker denna befallning? Den uttryckte Guds vilja, men den uttrycker

---

också hans oro för mänskligheten. Detta är Guds första befallning, och det är även första gången Gud uttrycker oro för människan. Gud har alltså känt ansvar för människan sedan den stund då han skapade henne. Vad är hans ansvar? Han måste skydda människan, se till henne. Han hoppas att människan kan lita på hans ord och lyda dem. Det är också Guds första förväntan på människan. Det är med denna förväntan som Gud säger följande: ”Ni får äta fritt från alla träd i trädgården, men du skall inte äta något från trädet med kunskap om gott och ont, för den dag du äter från det skall du helt säkert dö.” De här enkla orden representerar Guds vilja. De visar också att innerst inne har han redan börjat bekymra sig för människan. Av allt skapat var det bara Adam skapades till Guds avbild; Adam var den enda levande varelsen med Guds livsande; han kunde vandra med Gud och samtala med Gud. Det var därför Gud gav honom denna befallning. Med den befallningen klargjorde Gud mycket tydligt vad människan får göra och inte får göra.

I dessa få enkla ord ser vi Guds hjärta. Men vad är det för hjärta som visar sig? Finns det kärlek i Guds hjärta? Finns det omsorg i det? I de här verserna kan man inte bara se Guds kärlek och omsorg i dessa verser utan verkligen känna det. Håller ni inte med mig? När ni nu har hört mig säga detta, tycker ni fortfarande att det här bara är några få simpla ord? De är inte så simpla trots allt, eller hur? Var ni medvetna om det förut? Hur skulle ni känna det inombords om Gud personligen sa de här få orden till er? Om du inte var mänsklig, om ditt hjärta var iskallt, då skulle du inte känna någonting alls, du skulle inte inse Guds kärlek och du skulle inte försöka förstå Guds hjärta. Men som en individ med samvete och en aning mänsklighet skulle du känna annorlunda. Du skulle känna värme, du skulle känna dig omhändertagen och älskad och du skulle känna lycka. Inte sant? Hur skulle du agera mot Gud när du kände på det viset? Skulle du känna dig fäst vid honom? Skulle du älska och respektera honom från djupet av ditt hjärta? Skulle ditt hjärta komma närmare honom? Av det här kan man se exakt hur viktig Guds kärlek är för människan. Men vad som är ännu mer avgörande är människans uppskattning och förståelse av Guds kärlek. Säger inte Gud faktiskt en massa liknande saker i det här steget av sitt verk? Men finns det folk idag som förstår Guds hjärta? Kan ni greppa Guds vilja som jag nyss talade om? Ni kan inte förstå Guds vilja på allvar när den är så här konkret, påtaglig och verklig. Det är därför jag säger att

---

ni inte har någon verklig kunskap och förståelse av Gud. Visst är det så? Men låt oss lämna det där tills vidare.

2) Gud skapar Eva

1 Mos 2:18–20 Och Jehova Gud sade: ”Det är inte bra att mannen är ensam. Jag ska göra en medhjälpare åt honom, som motsvarar honom.” Och av jorden formade Jehova Gud alla markens djur och himlens alla fåglar, och han förde dem till mannen för att se vad han skulle kalla dem; och vadhelst mannen kallade varje levande varelse, så blev dess namn. Och mannen gav namn åt alla fyrfotadjur, åt himlens fåglar och åt markens alla djur, men för mannen fanns ingen medhjälpare som motsvarade honom.

1 Mos 2:22–23 Och av revbenet, som Jehova Gud hade tagit från mannen, gjorde han en kvinna, och han förde fram henne till mannen. Och Adam sade: ”Detta är äntligen ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon ska heta kvinna, för hon kom ur mannen.”

Det finns en viktig rad i den här delen av Skriften: ”Vadhelst mannen kallade varje levande varelse, så blev dess namn.” Så vem var det som gav alla levande varelser deras namn? Det var Adam, inte Gud. Den här raden berättar ett faktum för mänskligheten: När Gud skapade människan gav han henne intelligens. Människans intelligens kom alltså från Gud. Det här är helt visst. Men varför? Gick Adam i skolan när Gud hade skapat honom? Kunde han läsa? När Gud hade skapat olika slags levande varelser, kände Adam igen allihop? Talade Gud om för honom vad de hette? Naturligtvis, Gud lärde honom inte heller hur han skulle komma på namnen på de här varelserna. Det är sanningen! Men hur kunde då Adam veta hur han skulle uppkalla de här levande varelserna och vad för sorts namn han skulle ge dem? Det här hänger samman med frågan om vad Gud gav Adam när han skapade honom. Fakta visar att när Gud skapade människan, gav han henne sin intelligens. Det här är en viktig punkt, så lyssna noga. Det finns även en annan viktig punkt som ni måste förstå: När Adam gett dessa levande varelser deras namn, fastnade dessa namn i Guds vokabulär. Varför nämner jag detta? Därför att det också berör Guds sinnelag, och det här är en punkt jag måste förklara ytterligare.

Gud skapade människan, andades in liv i henne och gav henne även en del av sin intelligens, sina förmågor, och vad han har och är. När Gud hade gett människan allt detta kunde hon göra en del saker på egen hand och tänka själv. Om det som människan

---

kommer på och gör är gott i Guds ögon, då accepterar Gud det och lägger sig inte i. Om det som människan gör är rätt, kommer Gud att låta det bestå. Så vad visar då frasen "vadhelst mannen kallade varje levande varelse, så blev dess namn"? Den visar att Gud inte ansåg det befogat att ändra några av de namn som getts till de olika levande varelserna. Vad Adam än kallade en varelse såsa Gud "så får det bli" och bekräftade varelsens namn. Uttryckte Gud någon åsikt i frågan? Nej, absolut inte. Så vad säger det här er? Gud gav människan intelligens och människan använde sin gudagivna intelligens för att göra saker. Om det som människan gör är positivt i Guds ögon, då bekräftar, erkänner och accepterar Gud det utan att bedöma eller kritisera. Det här är något som ingen människa, ond ande eller Satan kan göra. Ser ni hur Guds sinnelag uppenbaras här? Skulle en människa, en fördärvad individ, eller Satan låta någon annan göra något i deras namn, mitt framför näsan på dem? Självklart inte! Skulle de kämpa om den här positionen med den där andra personen eller den andra kraften som är olik dem? Givetvis skulle de göra det! Om det hade varit en korrumpierad individ eller Satan som varit hos Adam den där gången, så skulle de garanterat ha förkastat det som Adam gjorde. De skulle utan tvekan ha förkastat allt Adam gjorde för att visa att de hade förmågan att tänka självständigt och hade sina egna unika insikter: "Vill du kalla den så? Nåja, jag kommer i alla fall inte att kalla den det, jag kommer att kalla den det här; du kallade den Tom men jag tänker kalla den Harry. Jag måste visa hur klyftig jag är." Vad är det för sorts natur? Är det inte vansinnigt arrogant? Men Gud då? Har han ett sådant sinnelag? Hade Gud någon ovanlig invändning angående vad Adam gjorde? Svaret är entydigt nej! I det sinnelag som Gud uppenbarar finns det inte den minsta antydning till grälsjuka, arrogans eller självrättfärdighet. Så mycket står helt klart här. Det här kanske verkar vara en bagatell, men om du inte förstår Guds väsen, om inte ditt hjärta försöker komma underfund med hur Gud agerar och vad han har för inställning, så kommer du inte att lära känna Guds sinnelag eller se uttrycket och uppenbarelsen av Guds sinnelag. Är det inte så? Håller ni med om det som jag just förklarade för dig? Gud besvarade inte Adams handlande med att högräddande förkunna: "Det gjorde du bra, du har gjort rätt och jag håller med sig." Men i sitt hjärta godkände, uppskattade och applåderade Gud vad Adam gjorde. Det här var det första som människan hade gjort för Gud enligt hans instruktion sedan skapelsen. Det var något människan gjorde i Guds ställe och å Guds vägnar. I Guds ögon hade det här sitt upphov i den intelligens han gett människan. Gud

---

såg det som något gott, någonting positivt. Vad Adam gjorde den gången var den första manifestationen av Guds intelligens i människan. Sett ur Guds synvinkel var det en fin manifestation. Vad jag vill säga er här är att Guds syfte med att dela med sig till människan något av vad han har och är och sin av sin intelligens, var att människan skulle bli den levande varelse som manifesterar honom. Att en sådan levande varelse handlade å hans vägnar var precis vad Gud hade längtat efter att få se.

3) Gud gör kappor av skinn åt Adam och Eva

1 Mos 3:20–21 Och mannen gav sin hustru namnet Eva, för hon blev mor till allt levande. Jehova Gud gjorde plagg av skinn åt mannen och hans hustru, och han klädde dem.

Låt oss ta en titt på det här tredje stycket, som säger att det verkligen finns en mening bakom det namn Adam gav åt Eva. Det här visar att när Adam hade skapats hade han sina egna tankar och förstod många saker. Men just nu kommer vi inte att studera eller utforska vad han förstod eller hur mycket han förstod, för det är inte mitt främsta syfte med att diskutera det tredje stycket. Så vad är den viktiga punkten som jag vill belysa? Låt oss ta en titt på raden "Jehova Gud gjorde plagg av skinn åt mannen och hans hustru, och han klädde dem." Om vi inte diskuterar det här skriftstycket i vår sammankomst idag kanske ni aldrig inser den djupare innebörden i dessa ord. Låt mig först ge er några ledtrådar. Föreställ er Edens lustgård där Adam och Eva bor. Gud beger sig dit för att besöka dem, men eftersom de är nakna gömmer de sig. Gud kan inte se dem, och när han ropar på dem säger de: "Vi vågar inte se dig, för våra kroppar är nakna." De vågar inte se Gud på därför att de är nakna. Så vad gör Jehova Gud för dem? Originaltexten säger: "Jehova Gud gjorde plagg av skinn åt mannen och hans hustru, och han klädde dem." Förstår ni då vad Gud använde för att tillverka deras kläder? Gud använde djurhudar för att tillverka deras kläder. Gud gjorde alltså pälskappor som klädsel åt människan. Det här var de första klädesplaggen Gud tillverkade åt människan. Enligt dagens normer är en pälskappa en lyxvara och inte något som vem som helst har råd att bära. Om någon frågar er: Vad var det första klädesplagget mänsklighetens förfäder bar? Då kan du svara: Det var en pälskappa. Vem tillverkade denna pälsrock? Då kan du svara: Det gjorde Gud! Det är den viktigaste punkten här: Det var Gud som gjorde de här kläderna. Är inte det något som är värt att prata om? Nu när ni har hört min beskrivning, har ni fått en bild av det i tankarna? Ni bör åtminstone ha en

---

ungefärlig bild. Att jag berättar det här för er idag är inte att ni ska veta vad människans första klädesplagg var. Vad är då poängen? Poängen är inte pälskappan, utan hur folk lär känna Guds sinnelag, vad han har och vad han är – vilket uppenbarades i det han gjorde här.

”Jehova Gud gjorde plagg av skinn åt mannen och hans hustru, och han klädde dem,” Vilken roll ser vi Gud anta när han är tillsammans med Adam och Eva i den här scenen? Hur manifesterar sig Gud i denna värld med bara två människor? Manifesterar han sig i rollen som Gud? Bröder och systrar från Hongkong, låt höra! (I rollen som förälder.) Bröder och systrar från Sydkorea, vilken roll menar ni att Gud framträder i? (Familjens överhuvud.) Bröder och systrar från Taiwan, vad tror ni? (Rollen som någon i Adam och Evas familj, en familjemedlem.) En del av er menar att Gud framträder som en familjemedlem till Adam och Eva, medan några säger att Gud framträder som familjeöverhuvud och andra säger att han framträder som en förälder. Alltsamman passar väldigt bra. Men förstår ni vad det är jag vill säga? Gud skapade dessa två personer och behandlade dem som sina vänner. Som deras enda anhörige höll Gud ett öga på deras liv och såg till att de fick mat, kläder och tak över huvudet. Här framträder Gud som en förälder till Adam och Eva. När Gud gör det ser inte människan hur upphöjd han är; hon ser inte hans överhöghet, hans hemlighet och i synnerhet inte hans vrede eller majestät. Allt hon ser är Guds ödmjukhet, hans tillgivenhet, hans omsorg om människan och hans ansvar för och omtanke om henne. Guds inställning och sätt att behandla Adam och Eva liknar hur mänskliga föräldrar visar omsorg om sina barn. Det liknar också hur mänskliga föräldrar älskar, tar hand om och hyser omtanke om sina söner och döttrar – verkligt, synligt och påtagligt. Istället för att upphöja sig själv och sätta sig i en hög och mäktig position, använde Gud skinn för att personligen göra kläder åt människan. Det spelar ingen roll om den här pälskappan användes för att skylla deras nakenhet eller skydda dem mot kylan. Vad som är viktigt är att det här plagget, som avsåg att täcka människans kropp, tillverkade Gud personligen med egna händer. I stället för att helt enkelt skapa kläderna med hjälp av tanken eller någon annan mirakulös metod, som folk kanske föreställer sig att Gud skulle gjort, gjorde Gud något som människan inte tänker sig att Gud borde eller skulle ha gjort. Det här kan tyckas vara en bagatell – en del människor kanske inte ens tycker det är värt att nämna – men den låter alla som följer Gud, men som varit fyllda med vaga uppfattningar om honom,

---

att få en inblick i hans äkthet och ljuvlighet och se hans trofasthet och ödmjukhet. Det får outhärdligt arroganta och självgoda människor, som tror att de är höga och mäktiga, att böja sitt huvud i skam inför Guds äkthet och ödmjukhet. Här gör Guds äkthet och ödmjukhet de möjligt för folk att ännu tydligare se hur älskvärd han är. Den ofantliga, älskvärda och allsmäktiga Guden som folk bär i sitt hjärta har däremot blivit liten och oansenlig och rasar samman vid minsta beröring. När du ser den här versen och hör den här berättelsen, ser du då ner på Gud därför att han gjorde en sådan sak? Det finns kanske en del människor som gör det, men andra reagerar precis tvärtom. De uppfattar Gud som äkta och älskvärd, och det är just Guds äkthet och ljuvlighet som griper dem. Ju mer de ser Guds verkliga sida, desto mer kan de känna Guds kärleks faktiska existens, betydelsen av Gud i sitt hjärta och hur han ständigt står vid deras sida.

Låt oss nu sätta den här diskussionen i relation till nutiden. Om Gud kunde göra de här olika små sakerna för de människor han skapade i begynnelsen, till och med sådant som människor aldrig skulle våga tänka eller vänta sig, kan då inte Gud göra sådana saker för dagens människor? Vissa människor säger: ”Jo!” Varför är det så? Därför att Guds väsen inte är falskt och hans ljuvlighet inte är låtsad. Guds väsen existerar verkligen och är inte något som andra lagt till, och det är absolut inte något som skiftar mellan tider, platser och eror. Guds äkthet och ljuvlighet kan verkligen bara föras fram genom att han gör något som folk tycker är banalt och oviktigt – något som är så betydelselöst att folk aldrig ens skulle tänka sig att han någonsin skulle göra det. Gud är inte pretentiös. Det finns ingen överdrift, förklädnad, stolthet eller arrogans i hans sinnelag och väsen. Han skryter aldrig utan tvärtom älskar han, visar omtanke, tar hand om och leder de människor han har skapat med trohet och ärlighet. Oavsett hur lite folk må förstå, känna eller se av vad Gud gör, så gör han det förvisso ändå. Skulle vetskapen om att Gud har ett sådant väsen påverka folks kärlek till honom? Skulle det påverka deras gudsfruktan? Jag hoppas att du, när du förstår Guds verkliga sida, successivt kommer allt närmare honom och att du ska kunna förstå hans kärlek till och omsorg om mänskligheten ännu bättre, och samtidigt kunna ge ditt hjärta till Gud och inte hysa någon misstänksamhet eller några betänkligheter mot honom. Gud gör i stillhet allt för människan, gör alltsamman i tysthet genom sin uppriktighet, trofasthet och kärlek. Han känner aldrig någon oro eller ånger över något han gör, han begär aldrig att någon ska återgälda honom på något sätt och han har inga avsikter att någonsin skaffa sig något

---

från mänskligheten. Det enda syftet med allt han någonsin gjort är att han ska kunna få mänsklighetens sanna tillit och kärlek. Och därmed avslutar jag det första ämnet här.

Har de här samtalen hjälpt er? Hur mycket hjälp har ni fått av dem? (Vi har fått mer förståelse och kunskap om Guds kärlek.) (Att samlas på det här sättet kan hjälpa oss att förstå Guds ord bättre i framtiden och fatta de känslor han hade och meningen med det han sa, när han sa det, och känna vad han kände den gången.) Är det någon av er som är mer medveten om Guds faktiska existens efter att ha läst dessa ord? Känner ni att Guds existens inte är ihålig eller vag längre? När ni har fått denna känsla, känner ni då att Gud är precis bredvid er? Känslan är kanske inte uppenbar just nu eller också kanske ni inte kan känna den än. Men en dag, när ni verkligen har en djup insikt och verklig kunskap om Guds sinnelag och väsen i hjärtat, då kommer du att känna att Gud är precis bredvid dig – du har bara aldrig på allvar tagit emot Gud i ditt hjärta. Och det är sanningen.

Vad tycker ni om att dela gemenskap på det här sättet? Hinner ni hänga med? Tycker ni att den här typen av studier av ämnet Guds verk och Guds sinnelag är väldigt tung? Hur känner ni er? (Mycket bra, upprymda.) Vad var det som fick er att må bra? Varför blev ni upprymda? (Det var som att återvända till Edens trädgård och vara tillbaka vid Guds sida.) "Guds sinnelag" är faktiskt ett väldigt obekant ämne för folk eftersom det man brukar föreställa sig och det man läser i böcker eller hör vid sammankomster alltid får en att känna sig ungefär som en blind som rör vid en elefant – man bara känner sig fram med händerna och kan inte visualisera någonting. Att treva dig fram i blindo kan inte ge dig ens en ungefärlig förståelse av Gud, än mindre en klar uppfattning om honom; det sporrar bara din fantasi ännu mer och hindrar dig från att definiera exakt vad Guds sinnelag och väsen är, och den osäkerhet som din fantasi väcker fyller utan undantag ditt hjärta med tvivel. När du inte kan vara säker på något och ändå försöker förstå det, kommer det alltid att finnas motsättningar och konflikter i ditt hjärta, och till och med en störande känsla, som för dig vilsen och förvirrad. Är det inte plågsamt att vilja söka Gud, lära känna honom och se honom tydligt, men aldrig verka kunna hitta svaren? De här orden riktar sig naturligtvis bara till dem som vill försöka att ängsligt vörda Gud och behaga honom. För de människor som inte bryr sig om sådana saker har det här faktiskt ingen betydelse, för vad de hoppas mest på är att Gud bara är en legend eller fantasi så att de kan göra vad de vill, så att de kan vara störst

---

och viktigast, så att de kan begå onda gärningar utan hänsyn till konsekvenserna, så att de inte behöver frukta något straff eller ta något ansvar, och så att inte ens det Gud säger om illgärningsmän kommer att gälla dem. De här människorna vill inte förstå Guds sinnelag. De är utleda på att försöka lära känna Gud och allt om honom. De skulle föredra att det inte fanns någon Gud. De här människorna motarbetar Gud och de tillhör dessa som kommer att kastas ut.

Härnäst ska vi diskutera berättelsen om Noa och hur den relaterar till ämnet Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv.

Vad ser ni att Gud gör med Noa i det här skriftstället? Alla som sitter här kanske vet något om det efter att ha läst Skriften: Gud fick Noa att bygga arken och sedan förstörde Gud världen med hjälp av en översvämning. Gud fick Noa att bygga arken för att rädda sin familj på åtta personer, vilket gjorde att de kunde överleva och bli förfäder åt mänsklighetens nästa generation. Låt oss nu vända oss till Skriften.

2. Noa

1) Gud har för avsikt att förgöra världen med en översvämning och uppmanar Noa att bygga en ark

1 Mos 6:9–14 Detta är Noas släkthistoria. Noa var en rättfärdig man, fullkomlig bland sina samtida och vandrade med Gud. Och Noa fick tre söner, Sem, Ham och Jafet. Jorden var fördärvad inför Gud och full av våld. Gud såg på jorden, och se, den var fördärvad, för allt kött levde i fördärv på jorden. Och Gud sade till Noa: ”Jag ska göra slut på allt kött, för på grund av dem är jorden full av våld. Se, jag ska förgöra dem tillsammans med jorden. Gör dig en ark av goferträ; du ska göra rum i arken and täcka den med jordbeck inuti och utanpå.”

1 Mos 6:18–22 ”Men med dig vill jag upprätta mitt förbund. Du ska gå in i arken – du, dina söner, din hustru och dina söners hustrur tillsammans med dig. Av allt levande, av allt kött, ska du föra in två av varje sort i arken, för att de ska överleva tillsammans med dig. De ska vara av hankön och honkön. Av fåglarna efter deras slag, av fyrfotadjurens efter deras slag och av alla kräldjur på marken efter deras slag ska två av varje sort gå in till dig för att förbli vid liv. Du ska ta med dig av all slags föda som kan ätas, du ska samla det åt dig och det ska tjäna som mat för dig och dem.” Noa gjorde så. Han gjorde i allt som Gud hade befallt honom.

Har ni nu en allmän uppfattning om vem Noa var efter att ha läst dessa stycken? Vad för slags person var Noa? Ursprungstexten säger: "Noa var en rättfärdig man, fullkomlig bland sina samtida." Hurdan var en rättfärdig man på den tiden enligt vårt moderna sätt att se? En rättfärdig man var en perfekt människa. Vet ni om denna perfekta man var fullkomlig i människors ögon eller i Guds ögon? Den här fullkomlige mannen var utan tvekan fullkomlig i Guds ögon men inte i människors ögon. Det är helt säkert! Det beror på att människan är blind och inte kan se, och det är bara Gud som ser hela jorden och varenda människa, och Gud visste att Noa var en fullkomlig människa. Därför inleddes Guds plan att förgöra världen med en översvämning i den stund som han kallade på Noa.

I den tidsåldern beslutade Gud att uppmana Noa att göra någonting mycket viktigt. Varför måste den uppgiften uträttas? Därför att Gud just då hade en plan i sitt hjärta. Han planerade att förgöra världen med en översvämning. Varför förgöra världen? Så här står det: "Jorden var fördärvad inför Gud och full av våld." Vad drar ni för slutsats av frasen "Jorden var full av våld"? Det var en period på jorden då världen och dess invånare hade blivit extremt fördärvade och "jorden var full av våld" Med dagens språk skulle "full av våld" betyda att allt är helt ur balans. För människan innebar det att alla spår av ordning hade gått förlorade på alla livets områden och att allting hade blivit kaotiskt och omöjligt att hantera. I Guds ögon innebar det att världens människor hade blivit alltför fördärvade. Men hur fördärvade? Så till den grad fördärvade att Gud inte längre stod ut med att se på eller ha tålamod med dem. Så till den grad fördärvade att Gud bestämde sig för att utplåna dem. När Gud bestämt sig för att förgöra världen planerade han att hitta någon som kunde bygga en ark. Gud valde Noa till den uppgiften; han lät alltså Noa bygga en ark. Varför valde han Noa? I Guds ögon var Noa en rättfärdig människa; oavsett vad Gud befallde honom att göra så gjorde Noa det. Noa var alltså villig att göra vadhelst Gud sa åt honom att göra. Gud ville hitta någon sådan att samarbeta med, någon som skulle fullborda vad han hade anförtrott honom – fullborda hans verk på jorden. Fanns det någon annan person på jorden vid den här tiden förutom Noa som kunde fullborda en sådan uppgift? Definitivt inte! Noa var den enda kandidaten, den enda människa som kunde fullborda vad Gud hade anförtrott honom, och därmed valde Gud honom. Men är Guds gränser och villkor för att rädda människor desamma nu som de var på den tiden? Svaret är att det absolut finns en skillnad! Och

---

varför frågar jag det? Noa var den enda rättfärdiga människan i Guds ögon på den tiden, vilket innebär att varken hans hustru eller några av hans söner eller svärdöttrar var rättfärdiga människor, utan Gud skonade dem ändå på grund av Noa. Gud ställde inte krav på dem på samma sätt som han gör på människor nu, utan istället lät han alla åtta medlemmarna av Noas familj överleva. De fick Guds välsignelse på grund av Noas rättfärdighet. Utan Noa skulle ingen av dem ha kunnat fullborda vad Gud hade anförtrott dem. Därför var Noa den enda person som var tänkt att överleva förgörelsen av världen, och de andra var bara indirekta förmånstagare. Det här visar att under eran innan Gud officiellt påbörjade sitt förvaltningsverk, var de principer och normer han behandlade folk med och de krav han ställde på dem relativt slappa. För dagens människor tycks Guds sätt att behandla de åtta personerna i Noas familj sakna ”rättvisa”. Men jämfört med den väldiga mängd verk han nu utför på människor och den stora mängd av sitt ord som han nu förmedlar, var Guds behandling av Noas familj bara en arbetsprincip mot bakgrunden av hans verk vid den tiden. Oman gör en jämförelse – fick de åtta personerna i Noas familj ta emot mer från Gud eller får dagens människor det?

Att Noa blev kallad är ett enkelt faktum, men det viktigaste med det vi talar om – Guds sinnelag, hans vilja och hans väsen i den här berättelsen – är inte så enkelt. För att förstå dessa Guds olika aspekter måste vi först förstå vilken sorts människa Gud önskar kalla för att därigenom förstå hans sinnelag, vilja och väsen. Det här är avgörande. Så i Guds ögon, vad för sorts människa är den här mannen som han kallar? Det här måste vara en person som kan lyssna till hans ord och följa hans anvisningar. Samtidigt måste det vara en person med ansvarskänsla, någon som kommer att utföra Guds ord genom att behandla det som sitt ansvar och sin plikt som han måste göra. Måste då denna person vara någon som känner Gud? Nej. På den tiden hade Noa inte hört mycket av Guds undervisning eller upplevt något av Guds verksamhet. Därför hade Noa mycket lite kunskap om Gud. Även om det står här att Noa vandrade med Gud – såg han någonsin Guds person? Svaret är definitivt nej! På den tiden var det nämligen bara Guds budbärare som kom till människorna folket. Även om de kunde representera Gud i fråga om det de sa och gjorde, förmedlade de bara Guds vilja och avsikter. Guds visade inte sin person ansikte mot ansikte med människan. I den här delen av Skriften ser vi i grund och botten bara vad Noa var tvungen att göra och vilka instruktioner Gud gav

---

honom. Så vad var då kärnan som Gud uttryckte här? Allt Gud gör är ytterst noga planerat. När han ser att en sak eller att det uppstår en viss situation finns det i hans ögon alltid en norm som han bedömer det efter, och denna norm avgör om han startar en plan för att ta itu med det eller hur han ska hantera saken eller situationen. Han är inte likgiltig eller känslolös mot allt. Det är faktiskt precis tvärtom. Här finns en vers som säger vad Gud sade till Noa: ”Jag ska göra slut på allt kött, för på grund av dem är jorden full av våld. Se, jag ska förgöra dem tillsammans med jorden.” När Gud sa detta, menade han då att han bara förgjorde människor? Nej! Gud sade att han skulle förgöra allt levande kött. Varför vill Gud ha förgörelse? Här finns en annan uppenbarelse av Guds sinne: I Guds ögon finns det en gräns för hans tålamod med människans fördärv, med smutsen, våldet och olydnaden. Var går gränsen? Det framgår av Guds ord: ”Gud såg på jorden, och se, den var fördärvad, för allt kött levde i fördärv på jorden.” Vad betyder frasen: ”För allt kött levde i fördärv på jorden”? Den betyder att allt levande, inklusive de som har följde Gud, de som åkallade Guds namn, de som en gång offrade brännoffer till Gud, de som muntligen erkände Gud och till och med prisade honom – när deras uppträdande blivit fullt av fördärv och detta nådde Guds ögon, då skulle han bli tvungen att utplåna dem. Där gick gränsen för Gud. Så hur mycket tålamod visade då Gud människan och allt kötts fördärv? Så mycket att inga människor, varken sådana som följde Gud och icke troende, längre gick rätt väg. Så mycket att människan inte bara var moraliskt fördärvad och full av ondska, utan att det inte längre fanns någon som trodde på Guds existens, än mindre någon som trodde att världen styrs av Gud och att Gud kan ge människorna ljus och visa dem den rätta vägen. Så mycket att människan föraktade Guds existens och inte tillät Gud att existera. När människans fördärv nådde denna punkt, då stod inte Gud ut längre. Vad skulle ersätta det? Guds vrede och Guds straff. Var inte det en delvis uppenbarelse av Guds sinne? Finns det inga människor som är rättfärdiga i Guds ögon i den nuvarande tidsåldern? Finns det inga människor som är fullkomliga i Guds ögon? Är det här en tidsålder då allt kötts beteende på jorden är fördärvat i Guds ögon? Utmanar inte alla människor av kött – bortsett från dem som Gud vill fullkomna och de som kan följa Gud och ta emot hans frälsning – gränsen för Guds tålamod? Är inte allt som händer omkring er – allt ni ser med era ögon och hör med era öron och personligen upplever varje dag i denna värld – fullt av våld? I Guds ögon, borde inte en sådan värld, en sådan tidsålder, avslutas? Även

---

om bakgrunden i den nuvarande tidsåldern skiljer sig helt från bakgrunden på Noas tid, är Guds känslor och den vrede han känner mot människans fördärv exakt desamma som på den tiden. Gud kan vara tålmodig på grund av sitt verk, men i Guds ögon borde den här världen – i ljuset av omständigheterna och villkoren – ha utplånats för länge sedan. Situationen är mycket värre än den var när världen en gång förgjordes av syndafloden. Men vad är skillnaden? Det är också vad som bedrövar Guds hjärta mest, och kanske något som ingen av er kan förstå.

När Gud förstörde världen genom översvämning kunde han uppmana Noa att bygga en ark och göra en del av förberedelsearbetet. Gud kunde kalla en människa – Noa – att göra de här sakerna åt honom. Men i den nuvarande tidsåldern har Gud inte någon att kalla. Varför är det så? Varenda en som sitter här förstår förmodligen och känner till anledningen mycket väl. Behöver jag redovisa den för er? Om jag säger det högt kanske ni förlorar ansiktet och blir upprörda allihop. Somliga kanske säger: ”Vi är kanske inga rättfärdiga människor och vi är inte fullkomliga i Guds ögon, men om Gud skulle instruera oss att göra något så skulle vi ändå vara kapabla att göra det. Tidigare, när han sade att det skulle inträffa en förödande katastrof, då började vi förbereda mat och saker som skulle behövas i en katastrof. Gjordes inte allt detta i enlighet med Guds krav? Samarbetade vi inte verkligen med Gud? Kan inte det här som vi gjorde jämföras med det som Noa gjorde? Var inte det vi gjorde sann lydnad? Följde inte vi Guds instruktioner? Gjorde vi inte vad Gud sa därför att vi litar på hans ord? Varför är då Gud fortfarande sorgsen? Varför säger han att han inte har någon att kalla?” Är det någon skillnad mellan era och Noas handlingar? Vad är skillnaden? (Att förbereda mat inför katastrofen var vårt eget beslut.) (Våra handlande kan inte göra oss ”rättfärdiga” medan Noa var en rättfärdig man i Guds ögon.) Vad ni säger är inte alltför långt från sanningen. Vad Noa gjorde skilde sig väsentligt från det som folk gör nu. När Noa gjorde som Gud anvisade honom visste han inte vad Gud hade för avsikter. Han visste inte vad Gud ville åstadkomma. Gud hade bara gett honom en befallning och instruerat honom att göra något, och utan närmare förklaring gick Noa åstad och gjorde det. Han försökte inte i hemlighet räkna ut vad Gud hade för avsikter, och inte heller gjorde han motstånd eller hycklade. Han gick bara åstad och gjorde vad han skulle med rent och enkelt hjärta. Allt Gud uppmanade honom att göra gjorde han, och att lyda och lyssna till Guds ord stärkte hans tro på vad han gjorde. Så rättfram och enkelt tog han itu med det som Gud hade

---

anförtrott honom. Hans väsen – hans handlingars väsen var lydnad, att inte kritisera, inte spjärna emot och dessutom inte tänka på sina egna personliga intressen eller vad han kunde vinna eller förlora. När Gud sade att han skulle förstöra världen med en översvämning frågade Noa inte heller när eller vad som skulle hända med saker och ting, och han frågade verkligen inte Gud hur han skulle förstöra världen. Han gjorde bara som Gud anvisade. Oavsett hur Gud ville att det skulle göras och med vilket material, så gjorde han exakt som Gud begärde och tog dessutom itu med det omedelbart. Han följde Guds instruktioner med inställningen att han ville behaga Gud. Gjorde han det för att hjälpa sig själv undkomma katastrofen? Nej. Frågade han Gud hur länge det skulle dröja innan världen skulle förstöras? Nej, det gjorde han inte. Frågade han Gud eller visste han hur lång tid det skulle ta att bygga arken? Nej, det visste han inte heller. Han bara lydde, lyssnade och handlade därefter. Dagens människor är inte sådana: Så snart lite information läcker ut genom Guds ord, så snart människor anar att löven prasslar lite i vinden, agerar de direkt, oavsett vad det handlar om och oavsett vad det kostar, för att förbereda vad de skall äta, dricka och använda i efterdyningarna, och planerar till och med flyktvägar att använda när katastrofen slår till. Vad som är ännu mer intressant är att människans hjärna i detta avgörande ögonblick är mycket bra på att ”få jobbet gjort”. I situationer där Gud inte har gett några anvisningar kan människan planera för allting på ett mycket bra sätt. Man skulle kunna använda ordet ”fullkomliga” för att beskriva de här planerna. Men när det gäller vad Gud säger, vad han har för avsikter eller vad han vill, då bryr sig ingen och ingen försöker förstå det. Är inte det den största skillnaden mellan dagens människor och Noa?

Ser ni en del av Guds sinnelag i den här berättelsen om Noa? Det finns en gräns för Guds tålamod med människans fördärv, snusk och våld. När han når den gränsen, är hans tålamod slut och då inleder han i stället sin nya förvaltning och nya plan, börjar göra vad han måste göra, uppenbarar sina gärningar och den andra sidan av sitt sinnelag. Det här gör han inte för att visa att människan aldrig får kränka honom eller att han är full av myndighet och vrede, och inte heller för att visa att han kan förgöra mänskligheten. Han gör det därför att hans sinnelag och hans heliga väsen inte längre kan tillåta eller ha tålamod med att den här sortens mänsklighet lever inför hans ögon, lever under hans välde. När hela mänskligheten är emot honom, när det inte finns någon han kan rädda på hela jorden, då kommer han alltså inte att ha tålamod med

---

denna mänsklighet längre, utan kommer att utan betänkligheter utföra sin plan – att utplåna den här sortens mänsklighet. Denna handling bestäms av Guds sinnelag. Den är en nödvändig konsekvens, en konsekvens som varje skapad varelse under Guds välde drabbas av. Visar inte det att Gud inte kan vänta med att fullborda sin plan och rädda de människor han vill rädda i den här tidsåldern? Vad bryr sig Gud mest om under dessa förhållanden? Inte hur de som inte följer honom eller hur de som för övrigt motsätter sig honom behandlar honom eller motarbetar honom, eller hur mänskligheten förtalar honom. Han bryr sig bara huruvida de som följer honom, föremålen för hans frälsning i hans förvaltningsplan, har fullkomnats av honom, huruvida de har blivit värdiga hans behag. Övriga människor låter han bara emellanåt drabbas av en aning straff för att visa sin vrede. Till exempel: tsunamier, jordbävningar, vulkanutbrott och så vidare. Samtidigt skyddar han med kraft och ser till dem som följer honom och som skall räddas av honom. Guds sinnelag är följande: Å ena sidan kan han ha extremt tålamod och overseende med de människor han avser att fullkomna och vänta på dem så länge han rimligen kan; å andra sidan hatar och avskyr han verkligen den sataniska sortens människor som inte följer honom utan motarbetar honom. Även om han inte bryr sig om huruvida de här sataniska människorna följer honom eller tillber honom, föraktar han dem samtidigt som har tålamod med dem i sitt hjärta. Och samtidigt som han avgör vad slutet ska bli för dessa satanstyper väntar han på att nästa steg i hans förvaltningsplan ska infinna sig.

Låt oss titta på nästa stycke.

2) Guds välsignelse till Noa efter översvämningen

1 Mos 9:1–6 Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem: ”Var fruktsamma och föröka er, och uppfyll jorden. Frukten och skräck för er ska komma över alla djur på jorden och himlens alla fåglar, över allt som krälar på marken och över alla fiskar i havet. De är givna i er hand. Allt som rör sig och lever ska ni ha till föda; liksom jag har gett er de gröna örterna ger jag er allt detta. Men kött som har kvar sitt liv, det vill säga sitt blod, ska ni inte äta. Och för ert blod, det vill säga ert liv, ska jag kräva räkenskap. Jag ska utkräva det av alla djur, liksom av människorna. Av var och en som dödar sin broder ska jag utkräva livet. Den som spiller människoblod, hans blod ska utgjutas av människor, för Gud har gjort människan till sin avbild.”

Vad säger det här stycket er? Varför valde jag dessa verser? Varför valde jag inte ett stycke som handlade om Noa och hans familjs liv på arken? Därför att den informationen inte har mycket att göra med ämnet vi samtalar om idag. Vad vi fokuserar på är Guds sinnelag. Om ni vill veta de där detaljerna, då kan ni ta upp Bibeln och läsa det själva. Vi kommer inte att prata om det här. Det vi i första hand ska prata om idag är hur man känner igen Guds handlingar.

När Noa hade accepterat Guds anvisningar och byggt arken och genomlevt de dagar då Gud använde en översvämning för att förstöra världen, överlevde hela hans familj på åtta personer. Med undantag för Noas familj omkom hela mänskligheten och alla levande varelser på jorden dog. Gud välsignade Noa och sade en del saker till honom och hans söner. Det här var vad Gud skänkte honom och även vad han välsignade honom med. Det här är den välsignelse och det löfte Gud ger till den som kan lyssna till honom och acceptera hans anvisningar, och det är också så här Gud belönar människor. Det vill säga, oavsett om Noa var en fullkomlig människa eller en rättfärdig människa i Guds ögon, och oavsett hur mycket han visste om Gud, lyssnade han och hans tre söner till Guds ord, samarbetade med Guds verk och gjorde vad de förväntades göra i enlighet med Guds instruktioner. Därmed hjälpte de Gud att bevara människor och olika sorters levande varelser till efter det att världen förstörts genom översvämning och bidrog avsevärt till nästa steg i Guds förvaltningsplan. På grund av allt Noa hade gjort, välsignade Gud honom. För dagens människor är det som Noa gjorde kanske inte ens värt att nämna. Somliga kanske till och med tänker: Noa gjorde inte någonting; Gud hade bestämt sig för att skona honom, så han skulle definitivt bli skonad. Att han överlevde berodde inte på det han gjorde. Det var vad Gud ville skulle hända, eftersom människan är passiv. Men det var inte så Gud tänkte. Oavsett om en person är betydande eller obetydlig, om hon kan lyssna till honom, lyda hans instruktioner och vad han anförtroar henne och kan samarbeta med hans verk, hans vilja och hans plan, så att hans vilja och hans plan kan genomföras på ett smidigt sätt, så är det uppträdandet – i Guds ögon – värt att minnas och värt hans välsignelse. Gud värdesätter sådana människor, och han värdesätter deras agerande och deras kärlek och tillgivenhet till honom. Det här är Guds inställning. Så varför välsignade Gud Noa? Därför att det är så Gud behandlar sådana handlingar och människans lydnad.

När det gäller Guds välsignelse av Noa, kommer somliga att säga: "Om människan lyssnar till Gud och behagar Gud, då ska Gud välsigna människan. Är inte det självklart?" Kan man resonera så? En del säger: "Nej." Varför kan man inte det? En del säger: "Människan är inte värdig att åtnjuta Guds välsignelse." Det är inte helt korrekt. När en människa accepterar vad Gud anförtroar henne, då har Gud en norm för att bedöma om hennes handlingar är bra eller dåliga och huruvida hon har lytt, huruvida hon har behagat Guds vilja och huruvida det hon gör fyller kraven. Vad Gud bryr sig om är människans hjärta, inte hennes handlingar på ytan. Det är inte så att Gud välsignar någon bara han gör en viss sak, oavsett hur han gör det. Detta är en missuppfattning som folk har. Gud tittar inte bara på slutresultat av något, utan lägger mer vikt vid hur en människas hjärta är och hur hennes inställning är medan saker och ting utvecklas, och han ser efter om det finns lydnad, hänsyn och en önskan att behaga Gud i hennes hjärta. Hur mycket visste Noa om Gud när det här utspelades? Var det lika mycket som de lärosatser ni känner till idag? Fick han lika mycket vattning och vallning som ni när det gäller sådana aspekter av sanningen som föreställningar och kunskap om Gud? Nej, det fick han inte! Men ett faktum är obestriddigt: I dagens människors medvetande, sinnen och till och med i djupet av deras hjärtan är deras föreställning om Gud suddig och tvetydig, liksom deras inställning till honom. Man skulle till och med kunna säga att en del människor har en negativ attityd till Guds existens. Men i Noas hjärta och hans medvetande var Guds existens absolut och utan tvivel, och därmed var hans lydnad mot Gud oskadad och kunde bestå provet. Hans hjärta var rent och öppet mot Gud. Han behövde inte alltför mycket kunskap om dogmer för att övertyga sig själv att följa alla Guds ord, han behövde inte heller en hel del fakta för att bevisa Guds existens, så att han kunde acceptera vad Gud anförtrodde och kunna göra vadhelst Gud lät honom göra. Detta är den väsentliga skillnaden mellan Noa och dagens människor, och det är också just den sanna definitionen av vad en fullkomlig människa är i Guds ögon. Vad Gud vill ha är människor som Noa. Han är den typ av person som Gud lovordar, och även just den typ av person som Gud välsignar. Har ni fått någon upplysning av detta? Människor ser på människor utifrån, medan Gud ser på människors hjärtan och deras väsen. Gud tillåter inte att någon är oengagerad eller hyser några betänkligheter rörande honom, och han tillåter inte heller att människor misstänker eller prövar honom på något som helst sätt. Därför har folk idag, på grund av någonting djupt inne i deras hjärtan, deras

---

fördärvade väsen och deras fientliga inställning till Gud, hindrats från att verkligen tro på honom och lyda honom, trots att de står ansikte mot ansikte med Guds ord – ja, man skulle till och med kunna säga ansikte mot ansikte med Gud. Det här gör att det är väldigt svårt för dem att bli välsignade på samma sätt som Noa blev.

3) Gud använder regnbågen som symbol för sitt förbund med människan

1 Mos 9:11–13 ”Och jag skall upprätta mitt förbund med er, aldrig igen skall allt kött utplånas av vatten från en översvämning, aldrig igen skall det finnas en översvämning som förstör jorden.” Och Gud sade: ”Detta är tecknet på det förbund jag sluter mellan mig och er och varje levande varelse som finns hos er, för alla generationer som skall komma: Jag sätter min båge i molnet och den skall vara ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden.”

Låt oss nu ta en titt på det här stycket i Skriften om hur Gud använde regnbågen som en symbol för sitt förbund med människan.

De flesta människor vet vad en regnbåge är och har hört en del historier som har med regnbågar att göra. När det gäller berättelsen om regnbågen i Bibeln finns det somliga som tror på den och somliga som betraktar den som en legend medan andra inte tror på den alls. Men det spelar ingen roll, allt som hände i relation till regnbågen var Guds verk och ägde rum under Guds förvaltning av människan. De här händelserna har skrivits ner i detalj i Bibeln. Dessa skrifter säger inget om vad Gud var på för humör när det hände eller vad som var avsikten med de här orden som Gud sa. Ingen kan heller förstå vad Gud kände när han yttrade dem. Men Guds inställning till hela den här händelsen avslöjas mellan raderna i texten. Det är som om hans tankar vid det aktuella tillfället tiden hoppar upp från sidan genom varje ord och fras som Gud yttrar.

Guds tankar är vad folk borde bekymra sig över och vad de mest av allt borde försöka lära känna. Guds tankar är nämligen oupplösligt knutna till människans förståelse av Gud, och människans förståelse av Gud är en oundgänglig länk till människans inträde i livet. Så vad tänkte Gud när de här händelserna ägde rum?

Ursprungligen skapade Gud en mänsklighet som i hans ögon var mycket god och stod honom nära, men sedan den gjort uppror mot honom utplånades den genom en översvämning. Smärtade det Gud att denna mänsklighet bara försvann på ett ögonblick? Självfallet smärtade det! Hur uttryckte han då denna smärta? Hur dokumenterades det i Bibeln? Det dokumenterades med följande ord: ”Och jag skall upprätta mitt förbund

---

med er, aldrig igen skall allt kött utplånas av vatten från en översvämning, aldrig igen skall det finnas en översvämning som förstör jorden.” Denna enkla mening avslöjar Guds tankar. Denna förstörelse av världen smärtade honom mycket. Uttryckt i mänskliga termer blev han väldigt ledsen. Vi kan ju föreställa oss: Hur såg jorden, som en gång varit full av liv, ut efter att ha förstörts av översvämningen? Hur såg jorden, som en gång varit full av människor, ut nu? Ingen mänsklig bebyggelse, inga levande varelser, vatten överallt och total förödelse på vattenytan. Var det en sådan scen Gud avsåg att åstadkomma när han ursprungligen skapade världen? Självklart inte! Guds ursprungliga avsikt var att få se liv överallt, att få se de människor han skapat tillbe honom, inte att Noa skulle vara den ende som tillbad honom eller den ende som kunde svara på hans kallelse att fullborda vad som anförtrotts honom. När mänskligheten försvann, såg inte Gud vad han tänkt sig från början, utan rena motsatsen. Hur kunde hans hjärta annat än lida? Så när Gud uppenbarade sitt sinnelag och uttryckte sina känslor fattade han ett beslut. Vad var det för beslut han fattade? Att sätta en båge i skyn (alltså den regnbåge som vi ser) som ett förbund med människan, ett löfte om att Gud aldrig mer skulle utplåna mänskligheten med en översvämning. Samtidigt skulle den berätta för folk att Gud en gång förstört världen med en översvämning, så att mänskligheten för alltid skulle minns varför Gud gjorde något sådant.

Var förstörelsen av världen den gången något som Gud önskade? Nej, det var definitivt inte vad Gud önskade. Vi kan kanske göra oss en svag bild av den patetiska syn som jorden utgjorde efter världens förstörelse, men vi kan inte på långt när föreställa oss hur det såg ut i Guds ögon den gången. Man kan säga att ingen, varken nutidens eller dåtidens människor, skulle kunna föreställa sig eller förstå hur Gud kände det när han såg den scenen, den bilden av världen sedan den förstörts av översvämningen. Gud tvingades göra detta på grund av människans olydnad, men den smärta som Guds hjärta led då världen förstördes av översvämningen är något som ingen kan greppa eller förstå. Det var därför Gud slöt ett förbund med mänskligheten, för att få folk att minnas att Gud en gång gjorde något som detta, och för att svära på att han aldrig mer skulle förstöra världen på detta sätt. I det här förbundet ser vi Guds hjärta – vi ser att Guds hjärta plågades när han förstörde denna mänsklighet. För att uttrycka det med mänskliga termer: när Gud förgjorde människan och såg mänskligheten försvinna grät och blödde hans hjärta. Är inte det bästa sättet att beskriva det? Människor använder de

---

här orden för att beskriva mänskliga känslor, men eftersom människans språk är alltför bristfälligt tycker jag inte att det är alltför fel eller överdrivet att använda dem för att beskriva Guds känslor och sinnesrörelser. Åtminstone ger det er en mycket levande och bra uppfattning om hur Guds humör var då detta ägde rum. Vad kommer ni att tänka på nu när ni ser en regnbåge nästa gång? Ni kommer åtminstone att minnas hur Gud en gång sörjde över att se världen översvämmad och förstörd. Ni kommer att minnas att fastän Gud hatade denna värld och föraktade denna mänsklighet, så led han i sitt hjärta när han utplånade de människor han skapat med sina egna händer, och han kämpade för att släppa taget, kände sig motvillig och hade svårt att uthärda det. Hans enda tröst var Noas familj på åtta personer. Det var tack vare Noas samarbete som hans mödosamma ansträngningar med att skapa allting inte varit förgäves. I denna stund när Gud led var detta det enda som kunde kompensera hans smärta. Från den stunden lade Gud alla sina förväntningar på mänskligheten på Noas familj och hoppades att de skulle kunna leva under hans välsignelser och inte hans förbannelse, att de aldrig skulle få se Gud förgöra världen med en översvämning mer, och att de inte skulle förgöras.

Vilken del av Guds sinnelag lär vi känna av detta? Gud hade föraktat människan därför att hon var fientligt inställd till honom, men i hans hjärta förblev hans omsorg, oro och barmhärtighet gentemot mänskligheten oförändrad. Inte heller när han utplånade mänskligheten förändrades hans hjärta. När mänskligheten var full av fördärv och ohyggligt olydig mot Gud, gjorde hans sinnelag och hans väsen att han i enlighet med sina principer måste förintä denna mänsklighet. Men på grund av sitt väsen hade han ändå medlidande med mänskligheten och ville till och med använda olika sätt för att återlösa mänskligheten så att den skulle kunna leva vidare. Men människan motsatte sig Gud, fortsatte att bryta mot hans vilja och vägrade att ta emot Guds frälsning; hon vägrade alltså att acceptera hans goda avsikter. Oavsett hur Gud kallade dem, påminde dem, försörjde dem, hjälpte dem och tolererade dem, varken förstod eller uppskattade människan det och brydde sig inte heller om det. Trots sin smärta glömde Gud inte att tolerera människan till det yttersta i väntan på att hon skulle vända om. När han nått sin gräns tvekade han inte att göra vad han måste göra. Det fanns med andra ord en specifik tidsperiod och process från det ögonblick då Gud planerade att förgöra mänskligheten till dess att han inledde arbetet med att utplåna mänskligheten. Syftet med denna process var att göra det möjligt för människan att

---

vända om, och det här var den sista chansen Gud gav människan. Så vad gjorde då Gud under denna period innan han utplånade mänskligheten? Han gjorde mycket för att påminna och förmana. Hur mycket smärta och sorg Gud än kände i sitt hjärta fortsatte han att visa mänskligheten sin omtanke, omsorg och rikliga barmhärtighet. Vad kan vi se av det? Vi ser utan tvekan att Guds kärlek till mänskligheten är verklig och inte bara tomma ord. Den är faktisk, påtaglig och märkbar, inte spelad, förvanskad, bedräglig eller pretentiös. Gud använder aldrig några knep eller skapar falska intryck för att få människor att se honom som älskvärd. Han använder aldrig några falska vittnesbörd för att låta folk se hans ljuvlighet eller för att visa upp sin ljuvlighet och helighet. Är inte de här sidorna av Guds sinnelag värda människans kärlek? Är de inte värda att dyrka? Är de inte värda att älska? Nu vill jag ställa en fråga till er: Efter att ha hört dessa ord, tror ni att Guds storhet bara är ord på ett pappersark? Är Guds ljuvlighet bara tomma ord? Nej! Verkligen inte! Guds överhöghet, storhet, helighet, fördragsamhet, kärlek och så vidare – varenda detalj i alla dessa olika aspekter av Guds sinnelag och väsen kommer till uttryck i praktiken varje gång han handlar. De manifesteras i hans vilja gentemot människan och uppfylls och återspeglas dessutom i varje individ. Oavsett om du har känt det tidigare eller ej så vårdar sig Gud om varje människa på alla tänkbara sätt, och han använder sitt uppriktiga hjärta, sin visdom och olika metoder för att värma varje människas hjärta och väcka varje människas ande. Detta är ett obestridligt faktum. Det spelar ingen roll hur många människor som sitter här så har varje individ haft olika erfarenheter av och känslor rörande Guds tolerans, tålmod och ljuvlighet. De här erfarenheterna av Gud och de här känslorna eller förnimmelserna av honom, kort sagt alla dessa positiva saker, kommer från Gud. Har ni nu – efter att ha fogat samman allas erfarenheter och kunskaper om Gud och kombinerat dem med läsningen av dessa bibeltexter idag – en mer verklig och riktig förståelse av Gud?

Hur har er bild av Gud förändrats sedan ni läst den här berättelsen och förstått något av Guds sinnelag så som det uppenbarats genom denna händelse? Har ni fått en djupare förståelse av Gud och hans hjärta? Känner ni det annorlunda nu när ni läser berättelsen om Noa igen? Anser ni att det var onödigt att samlas kring de här verserna i Bibeln? Nu när vi har samtalat om dem, tycker ni att det var onödigt? Det var absolut nödvändigt! Även om det vi läser är en berättelse, är det en sann redogörelse för vad Gud har gjort. Min målsättning var inte att göra det möjligt för er att fatta detaljerna i de

---

här berättelserna eller hos den här personen, och det var inte heller för att ni skulle börja studera den här personen, och absolut inte för att ni ska återgå till att studera Bibeln igen. Förstår ni? Har då de här berättelserna bidragit till er kunskap om Gud? Vad har den här berättelsen gett er för ny kunskap om honom? Berätta, bröder och systrar från Hongkong. (Vi såg att Guds kärlek är något som ingen av oss fördärvade människor äger.) Berätta för oss, bröder och systrar från Sydkorea. (Guds kärlek till människan är verklig. Guds kärlek till människan bär på hans sinnelag och bär på hans storhet, helighet, överhöghet och fördragsamhet. Det är värt för oss att försöka få en djupare förståelse av det.) (Genom den undervisning vi just fick kan jag se Guds rättfärdiga och heliga sinnelag, och jag kan också se den omsorg Gud hyser om människan och den barmhärtighet han visar mänskligheten, liksom att allt Gud gör och alla hans tankar och åsikter uppenbarar hans kärlek till och omsorg för mänskligheten.) (Förr trodde jag att Gud använde en översvämning för att förstöra världen därför att mänskligheten hade blivit ohyggligt ond, och det var som om Gud utplånade denna mänsklighet därför att han avskydde den. Det var först efter det att Gud idag talat om Noas historia och sagt att Guds hjärta blödde, som jag insåg att Gud faktiskt tvekade att släppa taget om denna mänsklighet. Det var bara på grund av att mänskligheten var alltför olydig som Gud inte hade något annat val än att förrinta den. I själva verket var Guds hjärta väldigt sorgset när det hände. Av detta kan jag se Guds omtanke och omsorg om mänskligheten i hans sinnelag. Detta är något jag inte visste tidigare.) Mycket bra! Ni kan fortsätta. (Jag blev mycket berörd av det jag hörde. Jag har läst Bibeln förr, men jag har aldrig haft en upplevelse som idag då Gud direkt analyserar de här sakerna så att vi kan lära känna honom. Att Gud tog oss med på det här viset för att vi skulle få lära känna Bibeln fick mig att förstå att Guds väsen var kärlek och omsorg om mänskligheten innan människans fördärvades. Från den stunden då människan blev fördärvad till dessa de sista dagarna har hans kärlek och omsorg inte förändrats trots att Gud har ett rättfärdigt sinnelag. Detta visar att Guds kärleks väsen inte har förändrats från skapelsen till idag, oavsett om människan har fördärvats.) (Idag insåg jag att Guds väsen inte kommer att förändras därför att tiden förändras eller han utför sitt verk på en annan plats. Jag insåg också att oavsett om Gud skapar världen eller förstör den sedan människan har blivit fördärvad, så har allt han gör betydelse och rymmer hans sinnelag. Därmed insåg jag att Guds kärlek är oändlig och omätlig, och jag såg också – precis som

---

de andra bröderna och systrarna nämnde – Guds omsorg och barmhärtighet gentemot mänskligheten när han förstörde världen.) (Det här var saker som jag verkligen inte kände till tidigare. Efter att ha lyssnat idag känner jag att Gud är verkligt trovärdig, pålitlig, värd att tro på, och att han verkligen existerar. Jag kan uppriktigt känna i mitt hjärta att Guds sinnelag och kärlek verkligen är så här påtaglig. Det är en känsla jag har efter att ha lyssnat idag). Strålande! Det verkar som om ni alla har tagit till er vad ni har hört.

Har ni lagt märke till en sak i alla bibelverser inklusive alla de berättelser i Bibeln som vi har talat om idag? Har Gud någonsin använt sitt eget språk för att uttrycka sina tankar eller förklara sin kärlek och omsorg om mänskligheten? Finns det dokumenterat hur han någon gång sagt rent ut hur mycket han oroar sig för eller älskar mänskligheten? Nej! Visst är det så? Det finns så många bland er som har läst Bibeln eller andra böcker än Bibeln. Har någon av er sett dessa ord? Svaret är definitivt nej! Ingenstans i Bibelns skrifter, inklusive Guds ord eller berättelserna om hans verk, har Gud någonsin i någon era eller tidsperiod använt sina egna metoder för att beskriva sina känslor eller uttrycka sin kärlek och omsorg för mänskligheten. Inte heller har han någonsin förmedlat sina känslor muntligen eller genom några handlingar – är inte det ett faktum? Varför säger jag detta? Varför måste jag nämna det? Jo, därför att detta också förkroppsligar Guds ljuvlighet och sinnelag.

Gud skapade mänskligheten; oavsett om människorna har blivit fördärvade eller följer honom behandlar han dem som sina mest älskade – eller, som människor skulle säga, sina närmaste och käraste – och inte som sina leksaker. Fastän Gud säger att han är Skaparen och att människan är hans skapelse, vilket kanske låter som om det råder en liten rangskillnad, är sanningen den att allt Gud har gjort för mänskligheten vida överskrider en sådan relation. Gud älskar mänskligheten, bryr sig om mänskligheten, visar omsorg om mänskligheten och sörjer oavbrutet för den. Han känner aldrig i sitt hjärta att detta är extra arbete eller något som förtjänar en massa lovord. Inte heller känner han att det är något enormt bidrag till mänskligheten att rädda den, försörja den och skänka den allt. Han försörjer helt enkelt mänskligheten tyst och stilla, på sitt eget sätt och genom sitt eget väsen och vad han har och är. Det spelar ingen roll hur mycket han förser människan med och hur mycket hjälp hon får av honom – Gud tänker aldrig på det eller försöker få beröm för det. Det här bestäms av Guds väsen och det är också

---

ett sant uttryck för Guds sinnelag. Det är därför vi aldrig ser Gud uttrycka sina tankar vare sig i Bibeln eller några andra böcker. Vi ser aldrig Gud beskriva eller förklara för människor varför han gör dessa saker, eller varför han bryr sig så mycket om mänskligheten, för att få mänskligheten att vara tacksam mot honom eller prisa honom. Inte ens när han lider, när hans hjärta plågas av den yttersta smärta, glömmer han någonsin sitt ansvar gentemot mot människan eller sin omsorg om henne; hela tiden bär han denna pina och smärta ensam i tysthet. Nej, Gud fortsätter att försörja mänskligheten som han alltid gjort. Även om mänskligheten ofta prisar Gud eller vittnar om honom, är inte det något som Gud begär. Det beror på att Gud aldrig haft för avsikt att något av det goda han gör för mänskligheten skall gengäldas med tacksamhet eller betalas tillbaka. Däremot är det dessa personer som fruktar Gud och skyr det onda, dessa som verkligen kan följa honom, lyssna till honom och är lojala mot honom, och dessa som lyder honom, som ofta kommer att få Guds välsignelser, och Gud kommer att skänka dessa välsignelser utan några förbehåll. Dessutom är de välsignelser som människor får från Gud ofta mer än de kunnat drömma om, och även mer än något som människor är berättigade till på grund av vad de gjort eller vad det kostat dem. När människor åtnjuter Guds välsignelser, bryr sig då någon om vad Gud gör? Är det någon som bryr sig om hur Gud känner sig? Är det någon som försöker förstå Guds smärta? Svaret är ett bestämt nej! Kan någon människa, inklusive Noa, förstå den smärta Gud kände i den stunden? Kan någon begripa varför Gud skulle upprätta detta förbund? Nej, det kan de inte! Mänskligheten fattar inte Guds smärta, inte därför att de inte kan förstå Guds smärta, och inte på grund av avståndet mellan Gud och människa eller skillnaden i deras status, utan på grund av att mänskligheten inte ens bryr sig över huvud taget om någon av Guds känslor. Mänskligheten tror att Gud är helt oberoende – att Gud inte behöver människor som bryr sig om honom, som förstår honom och visar honom hänsyn. Gud är Gud, så han känner ingen smärta och har inga känslor; han blir inte ledsen, han känner ingen sorg, han gråter inte ens. Gud är Gud, så han behöver inga känslomässiga uttryck och ingen känslomässig tröst. Om han under vissa omständigheter skulle behöva det så ordnar han det själv och behöver inte någon hjälp från mänskligheten. Tvärtom är det de ”svaga, omogna” människorna som behöver Guds tröst, försörjning och uppmuntran, och även att han stillar deras känslor, ständigt och överallt. Det här är något som lurar djupt inne i mänsklighetens hjärtan: Människan

---

är den svaga; hon behöver Gud som tar hand om henne på alla sätt, hon förtjänar all den omsorg hon får från Gud och hon ska kräva att Gud ger henne allt hon anser att hon borde få. Gud är den starke; han har allt, och han ska vara mänsklighetens väktare och den som skänker välsignelser. Eftersom han redan är Gud, är han allsmäktig och behöver aldrig få någonting från mänskligheten.

Eftersom människan inte bryr sig om några av Guds uppenbarelser, har hon aldrig känt Guds sorg, smärta eller glädje. Gud känner däremot alla människans uttryck lika bra som sin egen handflata. Gud tillgodoser allas behov, alltid och överallt, och han iakttar alla människors skiftande tankar och tröstar därmed och förmanar dem, vägleder och upplyser dem. Med tanke på allt Gud har gjort med mänskligheten och hela det pris han har fått betala på grund av dem – kan man hitta ett stycke i Bibeln eller någon annanstans där Gud citeras fram till idag som klart och tydligt säger att Gud kommer att kräva något från människan? Nej! Tvärtom. Oavsett hur folk struntar i Guds tankar fortsätter han ändå att gång på gång leda människorna, sörja för dem och hjälpa dem för att göra det möjligt för dem att följa Guds väg så att de kan nå det underbara mål han har berett för dem. När det gäller Gud kommer han förbehållslöst att skänka vad han har och är, sin nåd och sina belöningar till dem som älskar och följer honom. Men han avslöjar aldrig sin sinnesstämning eller vilken smärta han lidit för någon, och han klagar aldrig om någon inte visar hänsyn mot honom eller inte känner hans vilja. Han bara uthärdar allt detta under tystnad och väntar på den dag då mänskligheten kommer att kunna förstå.

Varför säger jag det här? Vad har ni insett av det som jag har sagt? Det finns något i Guds väsen och sinnelag som det är alltför lätt att förbise, något som endast Gud och inte någon människa besitter, inte heller de som folk betraktar som stora människor, goda människor eller Guden i deras fantasi. Vad är det? Det är Guds osjälviskhet. När man talar om osjälviskhet, kanske du tänker att du också är väldigt osjälvisk eftersom du aldrig köpslår eller snålar när det gäller dina barn, och du tänker att du också är väldigt osjälvisk när det gäller dina föräldrar. Oavsett vad du anser har du åtminstone en uppfattning om begreppet ”osjälvisk”, betraktar det som ett positivt ord och tycker att en osjälvisk person är mycket ädel. När du är osjälvisk, högaktar du dig själv. Men det finns ingen som kan se hur osjälvisk Gud är i fråga om allting, människor, händelser, föremål och sitt verk. Varför är det så? Därför att människan är alltför självisk! Varför

---

säger jag detta? Mänskligheten lever i en materiell värld. Du kanske följer Gud, men du ser eller förstår aldrig hur Gud sörjer för dig, älskar dig och visar omsorg om dig. Så vad ser du? Du ser dina anhöriga som älskar dig eller avgudar dig. Du ser det som gagnar ditt kött, du bryr dig om de människor och ting som du älskar. Det här är människans så kallade osjälviskhet. Dessa "osjälviska" människor bryr sig däremot aldrig om den Gud som ger dem liv. I motsats till Guds osjälviskhet, blir människans osjälviskhet självisk och motbjudande. Den osjälviskhet människan tror på är tom och orealistisk, förvanskad, oförenlig med Gud och utan anknytning till Gud. Människans osjälviskhet handlar bara om henne själv, medan Guds osjälviskhet är en sann uppenbarelse av hans väsen. Det är just på grund av sin osjälviskhet som han oavbrutet sörjer för människan. Det här ämnet jag talar om idag kanske inte berör er särskilt mycket utan ni bara nickar instämmande, men när du försöker förstå Guds hjärta i ditt hjärta kommer du omedvetet att upptäcka detta: Bland alla människor, företeelser och ting du kan känna i den här världen är det bara Guds osjälviskhet som är verklig och konkret, eftersom endast Guds kärlek till dig är ovillkorlig och fläckfri. Alla andras så kallade osjälviskhet är spelad, ytlig och oäkta; den rymmer en avsikt, en baktanke, kräver något i utbyte och tål inte att provas. Man skulle till och med kunna säga att den är smutsig och föraktlig. Håller ni med mig?

Jag vet att ni är helt obekanta med de här ämnena och behöver lite tid så att de sjunka in innan ni verkligen kan förstå. Ju mer obekanta ni är med de här frågorna och ämnena, desto mer visar det att de saknas i ert hjärta. Skulle någon av er veta någonting om de här sakerna om jag aldrig nämnde dem? Jag tror att ni aldrig skulle komma att veta någonting om dem. Jag är övertygad om det. Oavsett hur mycket ni kan begripa eller förstå, är de ämnen jag talar om kort sagt vad människor saknar mest och vad de mest av allt borde känna till. De här ämnena är mycket viktiga för alla; de är värdefulla och de är liv, och de är sådant ni måste besitta för vägen framåt. Utan dessa ord som vägledning, utan förståelse av Guds sinnelag och väsen, kommer du alltid att ha frågor när det gäller Gud. Hur kan du tro på Gud ordentligt om du inte ens förstår honom? Du vet ingenting om Guds känslor, hans vilja, hans humör, vad han tänker, vad som gör honom ledsen och vad som gör honom lycklig, så hur kan du vara omtänksam mot Guds hjärta?

Varje gång Gud är upprörd står han inför en mänsklighet som inte ägnar honom något intresse över huvud taget, en mänsklighet som följer honom och påstår sig älska honom men struntar blankt hans känslor. Hur kan hans hjärta annat än lida? I sitt förvaltningsverk utför Gud sitt arbete uppriktigt och talar till varje människa, och han vänder sig till dem förbehållslöst och utan att dölja något; men alla som följer honom stänger däremot ute honom och ingen är villig att komma närmare honom, förstå hans hjärta eller lyssna till hans känslor. Inte ens de som vill bli Guds förtrogna vill komma nära honom, ta hänsyn till hans hjärta eller försöka förstå honom. När Gud är glad och lycklig finns det ingen som kan dela hans lycka. När folk missförstår Gud finns det ingen som tröstar hans sårade hjärta. När hans hjärta värker finns det inte en enda människa som är villig att låta honom anförtro sig till henne. Under de tusentals år som Guds förvaltningsverk pågått är det ingen som har förstått Guds känslor, ingen som fattat eller uppskattat dem, och än mindre någon som kunnat stå vid hans sida och ta del av hans glädjeämnen och sorger. Gud är ensam. Han är ensam! Gud är ensam, inte bara därför att den fördärvade mänskligheten motarbetar honom, utan ännu mer därför att de som strävar efter att vara andliga, de som försöker lära känna Gud och förstå honom, och till och med de som är villiga att offra hela sitt liv för honom, inte heller känner hans tankar och inte förstår hans sinnelag och hans känslor.

I slutet av Noas berättelse ser vi att Gud använde ett ovanligt sätt att uttrycka vad han kände den gången. Det var ett väldigt speciellt sätt: att sluta ett förbund med människan, ett förbund som tillkännagav slutet på den översvämning Gud använde för att förstöra världen. Ytligt sett kan det tyckas vara något mycket alldagligt att sluta ett förbund. Det handlar bara om att man använder ord för att se till att två parter förbinder sig att inte bryta en överenskommelse, i syfte att skydda bådas intressen. Till sin form är det är en mycket alldaglig sak, men när man ser till de bakomliggande motiven och Guds avsikt med att göra detta, så är det en sann uppenbarelse av Guds sinnelag och sinnesstämning. Om du bara skjuter de här orden åt sidan och struntar i dem, om jag aldrig berättar sanningen om saker och ting, då kommer mänskligheten aldrig att lära känna Guds tänkande. I din fantasi kanske Gud log när han upprättade det här förbundet, eller också var han allvarlig, men oavsett vilket vanligt ansiktsuttryck folk föreställer sig att Gud hade, så är det ingen som kan se Guds hjärta eller hans lidande, än mindre hans ensamhet. Ingen kan få Gud att lita på dem eller vara värdiga

---

Guds förtroende, eller vara en människa han kan berätta om sina tankar för eller anförtro sin smärta. Det var därför Gud inte hade något annat val än att göra detta. På ytan var det en enkel sak för Gud att ta farväl av mänskligheten, lösa det gamla problemet och förrinta hela världen med en översvämning – ett fullkomligt slut. Men Gud begravde smärtan från denna stund djupt inne i sitt hjärta. Vid en tid då han inte hade någon att anförtro sig till upprättade han ett förbund med mänskligheten och förklarade att han aldrig mer skulle förstöra världen med en översvämning. När en regnbåge blev synlig var det för att påminna folk om att detta hade hänt och uppmana dem att avstå från det som var ont. Inte ens i denna stund av smärta glömde Gud människorna utan fortsatte att visa så mycket omsorg om dem. Är inte detta Guds kärlek och osjälviskhet? Men vad tänker människor på när de lider? Är inte det den stund då de behöver Gud som mest? I tider som dessa släpar folk alltid till sig Gud så att han kan trösta dem. Oavsett när, kommer Gud aldrig att svika folk, och han kommer alltid att hjälpa dem att komma ur sina besvärligheter och leva i ljuset. Fastän Gud tillgodoser människans behov på detta vis är Gud i människans hjärta inget annat än ett lindrande piller, en tröstmedicin. Att Gud skulle kunna ha en skapad varelse eller en människa som sällskap eller tröst när han lider, när hans hjärta är sårat, är utan tvekan inget annat än en orimlig önskan. Människan bryr sig aldrig om Guds känslor, så Gud frågar aldrig efter eller förväntar sig att det ska finnas någon som kan trösta honom. Han använder bara sitt eget sätt att uttrycka sin sinnesstämning. Folk tycker inte att det är någon större prövning för Gud att utstå lite lidande, men när du verkligen försöker förstå Gud, när du verkligen kan begripa Guds uppriktiga avsikter i allt han gör, då kan du känna Guds storhet och osjälviskhet. Även om Gud upprättade ett förbund med mänskligheten med hjälp av regnbågen, berättade han aldrig för någon varför han gjorde detta – varför han upprättade detta förbund – vilket innebär att han aldrig talade om för någon vad han verkligen tänkte. Anledningen var att det inte finns någon som kan förstå djupet av den kärlek Gud har till mänskligheten som han skapade med sina egna händer, och det finns inte heller någon som kan förstå hur mycket smärta hans hjärta led när han utplånade mänskligheten. Så även om han skulle tala om för folk hur han känner, skulle de inte kunna ta på sig detta förtroende. Trots att han lider fortsätter han med nästa steg i sitt verk. Gud visar alltid sin bästa sida och ger det bästa till mänskligheten medan han bär sitt lidande i tysthet. Han visar aldrig öppet hur han lider.

I stället härdar han ut och väntar tyst. Guds uthållighet är inte kall, bedövad eller hjälplös, och den är inte heller ett tecken på svaghet. Tvärtom har Guds kärlek och väsen alltid har varit osjälviskt. Det här är en naturlig uppenbarelse av hans väsen och sinnelag, och ett äkta förkroppsligande av Guds identitet som den sanne Skaparen.

Nu är det kanske en del som misstolkar vad jag menar. "Var syftet med att beskriva Guds känslor så detaljerat och sensationslystet att få folk att tycka synd om Gud?" Var det avsikten här? (Nej!) Mitt enda syfte med att säga det här är att få er att känna Gud bättre, förstå hans otaliga sidor, förstå hans känslor, förstå att Guds väsen och sinnelag uttrycks genom konkret och bit för bit i hans verk, till skillnad från hur han framställs genom människors tomma ord, deras bokstavstro och lärosatser, eller deras fantasier. Gud och Guds väsen existerar alltså verkligen – de är inte några målningar, inga fantasiprodukter, inte konstruerade av människan och definitivt inte tillverkade av henne. Inser ni detta nu? Om ni inser det, har mina ord idag uppnått sitt mål.

Idag har vi diskuterat tre ämnen Jag hoppas att alla har fått ut mycket av vårt samtal kring de här tre ämnena. Jag kan säga definitivt att genom dessa tre ämnen har de Guds tankar som jag beskrev, eller det Guds sinnelag och väsen som jag nämnde, förändrat folks föreställningar och förståelse av Gud, ja även förändrat allas tro på Gud och dessutom förändrat bilden av den Gud som alla beundrar i sitt hjärta. Hur som helst hoppas jag att det ni har lärt er om Guds sinnelag av de här tre bibelställena är till nytta för er, och jag hoppas att ni ska försöka fundera mer på det när ni har kommit hem. Här avslutar vi dagens möte. Adjö!

4 november 2013

Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv II

Vid vårt senaste möte delade vi ett mycket viktigt ämne. Kommer ni ihåg vad det var? Låt mig upprepa det. Ämnet för vår senaste gemenskap var: Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv. Är det här ett viktigt ämne för er? Vilken del av det är viktigast för er? Guds verk, Guds sinnelag eller Gud själv? Vilken intresserar er mest? Vilken del vill ni helst höra om? Jag vet att det är svårt för er att svara på den frågan eftersom Guds sinnelag kan ses i varje aspekt av hans verk, och hans sinnelag uppenbaras alltid och på alla platser i hans verk och representerar i praktiken Gud själv; i Guds övergripande förvaltningsplan är Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv oskiljbara från varandra.

Innehållet i vår senaste gemenskap om Guds verk var historier i Bibeln som ägde rum för länge sedan. Alla berättelserna handlade om människan och Gud, och de hände människan och innehöll samtidigt Guds medverkan och uttryck, så de här berättelserna är särskilt värdefulla och betydelsefulla för att känna Gud. När Gud just skapat människosläktet började han ta kontakt med och tala med människan och hans sinnelag började uttryckas för henne. Med andra ord, från det att Gud först tog kontakt med människosläktet började han att oupphörligt offentliggöra för människan sin substans och vad han har och är. Kort sagt, oavsett om gångna tiders människor eller människorna av i dag är kapabla att se eller förstå det, talar Gud till människorna och verkar bland människorna, uppenbarar sitt sinnelag och uttrycker sin substans – detta är ett faktum och något som ingen kan förneka. Det innebär också att Guds sinnelag, Guds substans och vad han har och är oavbrutet utgår från honom och uppenbaras medan han verkar och kommunicerar med människan. Han har aldrig hemlighållit eller dolt någonting för människan, utan tvärtom tillkännager och offentliggör han sitt sinnelag utan att hålla inne med något. På så sätt hoppas Gud att människan ska kunna lära känna honom och förstå hans sinnelag och substans. Han vill inte att människan ska betrakta hans sinnelag och substans som eviga mysterier, och inte heller vill han att mänskligheten ska betrakta Gud som en gåta som aldrig kan lösas. Först när människan känner Gud kan hon veta vägen framåt och vara i stånd att acceptera Guds vägledning, och endast en sådan mänsklighet kan verkligen leva under Guds herravälde, leva i ljuset och leva mitt i Guds välsignelser.

De ord och det sinnelag som utgår från och uppenbaras av Gud representerar hans vilja, och de representerar också hans substans. När Gud kommunicerar med

---

människan – oavsett vad han säger eller gör eller vilket sinnelag han uppenbarar, och oavsett vad människan ser av Guds substans och vad han har och är – representerar alltsamman Guds vilja för människan. Oavsett hur mycket människan är i stånd att inse, fatta eller förstå representerar allt Guds vilja – Guds vilja för människan. Om detta råder det inget tvivel! Guds vilja för mänskligheten är hur han kräver att människorna ska vara, vad han kräver att de ska göra, hur han kräver att de ska leva och hur han kräver att de ska vara kapabla att åstadkomma förverkligandet av Guds vilja. Är dessa ting oskiljbara från Guds substans? Med andra ord, Gud utger sitt sinnelag och allt han har och är, samtidigt som han ställer krav på människan. Där finns ingen falskhet, inget skådespeleri, inget hemlighållande och ingen försköning. Men varför är då människan oförmögen att lära känna Guds sinnelag, och varför har hon aldrig kunnat få en klar bild av det? Varför har hon aldrig begripit Guds vilja? Det som uppenbaras och utgår från Gud är vad Gud själv har och är, och det är vartenda uns, varenda sida, av hans sanna sinnelag – så varför kan inte människan se? Varför är människan oförmögen till ordentlig kunskap? Det finns en viktig anledning till detta. Och vad är denna anledning? Sedan skapelsen har människan aldrig behandlat Gud som Gud. I äldsta tider, oavsett vad Gud gjorde i fråga om människan – den människa han just skapat – betraktade hon honom bara som en följeslagare, som någon att lita på, och hon hade ingen kunskap om, eller förståelse av, Gud. Det vill säga, hon visste inte att det som utgick från detta väsen – detta väsen som hon litade på och såg som sin följeslagare – var Guds substans, och inte heller visste hon att detta väsen var den som härskar över allting. Enkelt uttryckt, den tidens människor kände inte igen Gud över huvud taget. De visste inte att himlarna och jorden och alla ting hade skapats av honom, och de var okunniga om varifrån han kom och, dessutom, om vad han var. På den tiden krävde Gud naturligtvis inte att människan skulle känna honom, förstå honom, förstå allt han gjorde eller vara informerade om hans vilja, för det här var den allra första tiden efter mänsklighetens skapelse. När Gud påbörjade förberedelserna för Lagens Tidsålders verk, gjorde han en del saker med människan och började även ställa en del krav på människan genom att tala om för henne hur hon skulle ge offergåvor till Gud och tillbe Gud. Först då fick människan några enkla uppfattningar om Gud. Först då förstod hon skillnaden mellan människa och Gud, och att Gud var den som skapade mänskligheten. När människan visste att Gud var Gud och människan var människa uppstod ett visst avstånd mellan

---

henne och Gud, men fortfarande begärde inte Gud att människan skulle ha någon större kunskap om, eller någon djupare förståelse av, honom. Gud ställer alltså olika krav på människan beroende på stadierna och omständigheterna i hans verk. Vad ser ni i detta? Vilken aspekt av Guds sinnelag uppfattar ni? Är Gud verklig? Är de krav Gud ställer på människan lämpliga? I allra äldsta tider, efter Guds skapelse av mänskligheten, när Gud ännu inte hade inlett sitt arbete med att erövra och fullkomna människan och inte hade talat särskilt många ord till henne, begärde han inte mycket av människan. Oavsett vad människan gjorde och oavsett hur hon uppförde sig — även om hon gjorde en del som förargade Gud — förlät han allt och hade överseende med allt. Gud visste nämligen vad han gett människan och vad som fanns i hennes inre, och följaktligen visste han hur höga krav han skulle ställa på människan. Även om hans krav var mycket låga på den tiden betyder inte det att hans sinnelag inte var stort eller att hans visdom och allmakt bara var tomma ord. För människan finns det bara ett sätt att lära känna Guds sinnelag och Gud själv: genom att följa stegen i Guds verk med att förvalta och frälsa mänskligheten, och genom att acceptera de ord som Gud talar till mänskligheten. Skulle människan, när hon vet vad Gud har och är och när hon känner Guds sinnelag, ändå be Gud visa henne sin verkliga person? Människan kommer inte att göra det och vågar inte göra det, för när människan har förstått Guds sinnelag och vad han har och är, då har hon redan sett den sanne Guden själv och har redan sett hans verkliga person. Det är det oundvikliga resultatet.

Allt eftersom Guds verk och plan oupphörligt fortskred, och efter det att Gud upprättat regnbågsförbundet med människan som ett tecken på att han aldrig mer skulle förstöra världen med hjälp av översvämningar, hade Gud en alltmer trängande längtan att vinna dessa som skulle kunna vara av ett sinne med honom. Han hade även en allt ivrigare önskan att vinna dessa som var kapabla att göra hans vilja på jorden, och dessutom att vinna en grupp människor som var i stånd att bryta sig fria från mörkrets krafter, inte vara bundna av Satan och i stånd att vittna om honom på jorden. Att vinna en sådan grupp människor var något Gud länge önskat, något han väntat på ända sedan skapelsens tid. Så oavsett att Gud använde översvämningar för att förstöra världen, och oavsett hans förbund med människan, förblev Guds vilja, sinnesstämning, plan och förhoppningar desamma. Vad han ville göra, och vad han längtat efter långt före skapelsens tid, var att vinna dessa i människosläktet som han önskade vinna — vinna en

---

grupp människor som var i stånd att fatta och känna hans sinnelag, förstå hans vilja, en grupp som var i stånd att tillbe honom. En sådan grupp människor är verkligen i stånd att vittna om honom, och man kan säga att de är hans förtrogna.

Låt oss i dag fortsätta att gå tillbaka i Guds fotspår och följa stegen i hans verk så att vi kanske kan blottlägga Guds tankar och åsikter och alla de olika detaljerna som har med Gud att göra, allt detta som mycket länge har varit "förseglat". Genom dessa ting kommer vi att lära känna Guds sinnelag och förstå Guds substans; vi kommer att släppa in Gud i våra hjärtan, och varenda en av oss kommer sakta att närma sig Gud, minska vårt avstånd till Gud.

En del av det vi talade om förra gången handlade om varför Gud upprättade ett förbund med människan. Den här gången ska vår gemenskap handla om skriftställena nedan. Låt oss börja med att läsa Skriften.

A. Abraham

1. Gud lovar att ge Abraham en son

1 Mos 17:15–17 Och Gud sade till Abraham: "Vad det gäller Sarai, din hustru, skall du inte kalla henne Sarai, utan hennes namn skall vara Sara. Och jag skall välsigna henne och ge dig en son också med henne. Ja, jag skall välsigna henne och hon skall bli en moder till folkslag; kungar över folk skall komma från henne." Då föll Abraham ned på sitt ansikte och log och sade i sitt hjärta: "Skall ett barn födas åt den som är hundra år gammal? Och skall Sara, som är nittio år gammal, föda ett barn?"

1 Mos 17:21–22 "Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, som Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år." Och Gud slutade tala med honom, och steg upp från Abraham.

2. Abraham offrar Isak

1 Mos 22:2–3 Och han sade: "Ta nu din son, din ende son Isak, som du älskar, och bege dig till Moria land, och offra honom där som ett brännoffer på ett av de berg som jag skall berätta om för dig." Och Abraham steg upp tidigt om morgonen, sadlade sin åsna och tog med sig två av sina unga män och sin son Isak och han klöv veden till brännoffret, stod upp och gick till den plats som Gud hade berättat om för honom.

1 Mos 22:9–10 Och de kom till den plats som Gud hade berättat om för honom och där byggde Abraham ett altare och lade i ordning veden, och han band sin son Isak och

---

lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham sträckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son.

Ingen kan hindra det verk som Gud beslutar att utföra

Då har ni alla just hört berättelsen om Abraham. Han utvaldes av Gud efter det att floden förstörde världen. Hans namn var Abraham och när han var hundra år gammal och hans hustru Sara nittio kom Guds löfte till honom. Vad var det för löfte Gud gav honom? Gud lovade det som det talas om i Skriften: "Och jag skall välsigna henne och ge dig en son också med henne." Vad var bakgrunden till Guds löfte att ge honom en son? Skriften förser oss med följande redogörelse: "Då föll Abraham ned på sitt ansikte och log och sade i sitt hjärta: "Skall ett barn födas åt den som är hundra år gammal? Och skall Sara, som är nittio år gammal, föda ett barn?" Detta åldriga par var med andra ord alltför gammalt för att få barn. Och vad gjorde Abraham sedan Gud gett sitt löfte till honom? Han föll ner på sitt ansikte och log och sa till sig själv: "Skall ett barn födas åt den som är hundra år gammal?" Abraham trodde att det var omöjligt — vilket innebar att han trodde att Guds löfte till honom bara var ett skämt. Sett ur mänsklig synvinkel var detta ogörligt för människan och lika ogörligt och omöjligt för Gud. För Abraham var det kanske komiskt: Gud skapade människan och ändå visar det sig att han inte vet att någon som är så gammal inte kan få barn; han tror att han kan låta mig få barn, han säger att han ska ge mig en son — det är ju inte möjligt! Och därför föll Abraham ner på sitt ansikte och log och tänkte för sig själv: Omöjligt — Gud skämtar med mig, det här kan inte vara sant! Han tog inte Guds ord på allvar. Vad var då Abraham för sorts människa i Guds ögon? (Rättfärdig.) Var påstods det att han var en rättfärdig människa? Ni tror att alla dessa som Gud vänder sig till är rättfärdiga och fullkomliga, människor som vandrar med Gud. Ni står fast vid lärosatser! Ni måste tydligt inse att när Gud definierar någon gör han det inte godtyckligt. Gud sa inte här att Abraham var rättfärdig. I sitt hjärta har Gud måttstockar för att bedöma varje individ. Även om Gud inte sa vad för sorts person Abraham var, hurdan var Abrahams tro på Gud sett till hans uppträdande? Var den en aning abstrakt? Eller hade han stor tro? Nej, det hade han inte! Hans skratt och tankar visade vem han var, så er uppfattning att han var rättfärdig är inget annat än inbillning, en blind tillämpning av trossatser, en opålitlig bedömning. Såg Gud Abrahams skratt och hans små miner? Visste han om dem? Gud visste om dem. Men skulle Gud ändra vad han hade beslutat att göra? Nej! När Gud planerade och

---

beslutade att han skulle välja denne man var saken redan fullbordad. Varken människans tankar eller uppträdande skulle på minsta vis påverka eller hindra Gud; Gud skulle inte godtyckligt förändra sin plan, och inte heller skulle han förändra eller kullkasta sin plan på grund av människans uppförande, som till och med kunde vara dåraktigt. Vad står det då skrivet i 1 Mosebok 17:21-22? ”Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, som Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år.” Och Gud slutade tala med honom, och steg upp från Abraham.” Gud brydde sig inte det minsta om vad Abraham tänkte eller sa. Och vad var skälet till han inte fäste sig vid det? Det var att Gud vid den tiden inte begärde att människan skulle ha stark tro, att hon skulle ha förmåga att äga stor kunskap om Gud eller kunna förstå vad Gud gjorde och sa. Följaktligen begärde han inte att människan tillfullo skulle förstå vad han bestämde sig för att göra, vilka människor han var fast besluten att välja eller principerna för hans handlande. Människan var helt enkelt inte tillräckligt mogen. På den tiden betraktade Gud vad än Abraham gjorde och hur han än betedde sig som normalt. Han fördömde eller tillrättavisade honom inte, utan sa bara: ”Sara skall föda Isak åt dig vid denna tid nästa år.” För Gud besannades detta steg för steg efter att han uttalat dessa ord; i Guds ögon hade det som skulle åstadkommas enligt hans plan redan uppnåtts. Och efter att ha slutfört arrangemangen för detta avlägsnade sig Gud. Vad människan gör eller tänker, vad människan förstår eller vilka planer människan har – inget av detta berör Gud på något sätt. Allting fortlöper enligt Guds plan, i enlighet med de tider och de stadier som Gud fastställt. Sådan är principen för Guds verk. Gud lägger sig inte i vad människan än tänker eller vet, men han ger inte heller upp sin plan eller överger sitt verk därför att människan inte tror eller förstår. Allt fullbordas således i enlighet med Guds plan och Guds tankar. Detta är just vad vi ser i Bibeln: Gud såg till att Isak föddes vid den tidpunkt han fastställt. Bevisar dessa fakta att människans beteende och agerande hindrade Guds verk? De hindrade inte Guds verk! Påverkades Guds verk av människans ringa tro på Gud och hennes uppfattningar och föreställning om Gud? Nej, det gjorde det inte! Inte det minsta! Guds förvaltningsplan påverkas inte av någon människa, någon företeelse eller något förhållande. Allt han bestämmer sig för att göra kommer att verkställas och slutföras i rätt tid och i enlighet med hans plan, och ingen människa kan förhindra hans verk. Gud struntar i vissa sidor av människans dåraktighet och okunnighet, liksom vissa sidor av människans motstånd mot och uppfattningar om

---

honom, och utför det verk han måste utföra oavsett allt. Detta är Guds sinnelag och en återspeglings av hans allmakt.

Guds verk med att förvalta och frälsa mänskligheten börjar med Abrahams offrande av Isak

När Gud gett Abraham en son hade de ord som han talat till Abraham blivit verklighet. Det betyder inte att Guds plan upphörde där; tvärtom hade Guds storslagna plan för mänsklighetens förvaltning och frälsning bara just tagit sin början, och att välsigna Abraham med en son var bara inledningen av hans övergripande förvaltningsplan. Vem visste då, i den stunden, att Guds kamp mot Satan hade inletts i stillhet när Abraham offrade Isak?

Gud struntar i om människan är dåraktig — han begär bara att människan ska vara sannfärdig

Låt oss härnäst se på vad Gud gjorde med Abraham. I 1 Mosebok 22:2 gav Gud Abraham följande befallning: ”Ta nu din son, din ende son Isak, som du älskar, och bege dig till Moria land, och offra honom där som ett brännoffer på ett av de berg som jag skall berätta om för dig.” Guds mening var tydlig: Han sa åt Abraham att ge sin ende son Isak, som han älskade, som ett brännoffer. När vi ser på det i dag, strider Guds befallning fortfarande mot människans uppfattningar? Ja! Allt som Gud gjorde vid den tiden går helt på tvärs med människans uppfattningar och är ofattbart för människan. Folks uppfattningar gör att de tänker så här: När en man inte trodde och ansåg det vara en omöjlighet gav Gud honom en son, och när han hade fått en son uppmanade Gud honom att offra sin son — helt ofattbart! Vad tänkte Gud egentligen göra? Vad var Guds verkliga syfte? Han gav Abraham en son utan några villkor, men han begärde också att Abraham skulle utföra ett villkorslöst offer. Var det orimligt? Sett ur en utomståendes synvinkel var det inte bara orimligt utan också något av ”en massa besvär till ingen nytta”. Men Abraham själv ansåg inte att Gud begärde för mycket. Även om han hade vissa betänkligheter och var lite misstänksam mot Gud, var han ändå beredd att utföra offret. Så här långt, vad ser du som bevisar att Abraham var villig att offra sin son? Vad sägs i dessa meningar? Originaltexten ger följande redogörelse: ”Och Abraham steg upp tidigt om morgonen, sadlade sin åsna och tog med sig två av sina unga män och sin son Isak och han klöv veden till brännoffret, stod upp och gick till den plats som Gud hade berättat om för honom” (1 Mos 22:3). ”Och de kom till den plats som Gud hade berättat

---

om för honom och där byggde Abraham ett altare och lade i ordning veden, och han band sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham sträckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son” (1 Mos 22:9–10). När Abraham sträckte fram handen och tog kniven för att slakta sin son, såg Gud vad han gjorde? Det gjorde han. Hela processen, från början när Gud uppmanade Abraham att offra Isak till dess att Abraham faktiskt höjde kniven för att slakta sin son, visade Abrahams hjärta för Gud. Och i den stunden var Abrahams hjärta — trots hans tidigare dårskap, okunnighet och misstolkning av Gud — sannfärdigt och ärligt mot Gud och han var verkligen på väg att återlämna Isak, den son som Gud gett honom, till Gud. I honom såg Gud lydnad — just den lydnad han längtade efter.

I människans ögon gör Gud mycket som är obegripligt och till och med ofattbart. När Gud önskar att orkestrera någon, står denna orkestrering ofta i strid med människans uppfattningar och är obegriplig för henne, men det är just denna dissonans och obegriplighet som utgör Guds prövning och test av människan. Abraham kunde emellertid demonstrera lydnaden mot Gud i sitt inre, vilket var den mest grundläggande beskaffenheten för att han skulle kunna uppfylla Guds krav. Först då, när Abraham var i stånd att lyda Guds krav, när han offrade Isak, kände Gud verkligen tillförsikt och sympati för människosläktet — för Abraham som han hade utvalt. Först då var Gud säker på att denna person som han utvalt var en outhärlig ledare som kunde ta sig an hans löfte och hans kommande förvaltningsplan. Fastän det bara var en prövning och en test kände sig Gud nöjd. Han kände människans kärlek till honom och han kände sig tröstad av människan som aldrig tidigare. Hejdade Gud Abraham i det ögonblick då han höjde sin kniv för att slakta Isak? Gud lät inte Abraham offra Isak, för Gud hade helt enkelt inte för avsikt att ta Isaks liv. Alltså hejdade Gud Abraham i sista stund. För Gud hade Abrahams lydnad redan bestått provet, vad han gjorde var tillräckligt, och Gud hade redan sett resultatet av det han tänkte göra. Var det här resultatet tillfredsställande för Gud? Man kan säga att det här resultatet var tillfredsställande för Gud, att det var vad Gud ville och vad Gud hade längtat efter att få se. Är det sant? Även om Gud i olika sammanhang använder olika sätt att testa varje individ, såg han vad han ville se i Abraham. Han såg att Abrahams hjärta var sannfärdigt och att hans lydnad var villkorslös, och det var just detta “villkorslösa” som Gud längtade efter. Folk säger ofta: Jag har redan offrat det här, jag har redan försakat det där — varför är Gud ändå inte

---

nöjd med mig? Varför fortsätter han att utsätta mig för prövningar? Varför fortsätter han att testa mig? Det här visar en sak: Gud har inte sett ditt hjärta och inte vunnit ditt hjärta. Det vill säga, han har inte sett sådan ärlighet som när Abraham var i stånd att höja sin kniv för att med egen hand döda sin son och offra honom till Gud. Han har inte sett din villkorlösa lydnad och har inte blivit tröstad av dig. Därför är det naturligt att Gud fortsätter att pröva dig. Är inte det sant? Vi lämnar det här ämnet där. Närmast ska vi läsa ”Guds löfte till Abraham”.

3. Guds löfte till Abraham

1 Mos 22:16–18 ”Jag har svurit vid mig själv”, sade Jehova, ”ty eftersom du har gjort detta och inte har undanhållit din son, din ende son, kommer jag att välsigna dig med välsignelse och föröka din säd med tillökning som stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand, och din säd skall besitta sina fienders portar, och i din säd skall alla folk på jorden vara välsignade, därför att du har lytt min röst.”

Det här är en oavkortad redogörelse för den välsignelse Gud gav Abraham. Fastän den är kort är dess innehåll rikt: Den omfattar syftet med, och bakgrunden till, Guds gåva till Abraham, liksom vad det var han gav till Abraham. Den genomsyras också av den glädje och begeistring som Gud uttalade dessa ord med, liksom iveren i hans längtan att vinna dessa som är i stånd att lyssna till hans ord. I detta ser vi hur Gud uppskattar och känner ömhet för dessa som lyder hans ord och följer hans befallningar. Vi ser också det pris han betalar för att vinna människor, liksom den omsorg och eftertanke han lägger ner på att vinna dem. Textstycket, som innehåller orden ”Jag har svurit vid mig själv”, ger oss dessutom en stark känsla av den bitterhet och smärta som Gud, och Gud ensam, har burit bakom kulisserna till detta verk i hans förvaltningsplan. Det är en tankeväckande text och en som hade särskilt stor betydelse och fick långtgående konsekvenser för dessa som kom senare.

Människan vinner Guds välsignelser genom sin uppriktighet och lydnad

Var den välsignelse som Gud gav Abraham och som vi läser om här en stor välsignelse? Exakt hur stor? Det finns en nyckelmening här: ”och i din säd skall alla folk på jorden vara välsignade”, som visar att Abraham fick välsignelser som inte getts till någon som kom före eller efter honom. När Abraham på Guds begäran återlämnade sin ende son — sin älskade ende son — till Gud (observera: Här kan vi inte använda ordet ”offrade”; vi bör säga att han återlämnade sin son till Gud), hindrade Gud honom inte

---

bara från att offra Isak utan dessutom välsignade han honom. Med vilket löfte välsignade han Abraham? Löftet att göra hans ättlingar talrika. Och hur talrika skulle han göra dem? Skriften ger oss följande redogörelse: "... som stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand, och din säd skall besitta sina fienders portar, och i din säd skall alla folk på jorden vara välsignade." I vilket sammanhang uttalade då Gud dessa ord? Det vill säga, hur mottog Abraham Guds välsignelser? Han mottog dem just så som Gud säger i Skriften: "därför att du har lytt min röst." Det vill säga, därför att Abraham hade följt Guds befallning, därför att han utan minsta klagan hade gjort allt som Gud hade sagt, begärt och befallt, gav Gud honom ett sådant löfte. Det finns en avgörande mening i detta löfte som berör Guds tankar på den tiden. Har ni sett den? Ni har kanske inte tänkt så mycket på Guds ord, på att "Jag har svurit vid mig själv". Vad de betyder är att när Gud uttalade dessa ord svor han vid sig själv. Vad svär människor vid när de avlägger en ed? De svär vid himlen, vilket betyder att de avlägger en ed inför Gud och svär vid Gud. Folk förstår kanske inte mycket av vad det innebar att Gud svor vid sig själv, men ni kommer att kunna förstå det när jag förser er med den rätta förklaringen. Att stå inför en människa, som bara kunde höra hans ord och inte förstå hans hjärta, fick Gud att än en gång känna sig ensam och villrådig. I förtvivlan — och undermedvetet, kan man säga — gjorde Gud någonting mycket naturligt: han lade handen på sitt hjärta och riktade sig till sig själv när han gav Abraham detta löfte, och på så sätt hörde mannen Gud säga: "Jag har svurit vid mig själv."

Du kan se på Guds handlande och tänka på dig själv. När du lägger handen på hjärtat och talar till dig själv, har du då en klar uppfattning om vad du säger? Är din attityd ärlig? Talar du uppriktigt, med ditt hjärta? Alltså ser vi här att Gud var uppriktig och ärlig när han talade till Abraham. Samtidigt som Gud talade med Abraham och välsignade honom, talade han också till sig själv. Han sa till sig själv: Jag ska välsigna Abraham och göra hans ättlingar lika talrika som stjärnorna på himlen och lika talrika som sanden på havets strand, därför att han lydde mina ord och han är den jag väljer. När Gud sa "Jag har svurit vid mig själv", beslutade han att genom Abraham frambringe det utvalda folket Israel, och sedan skulle han leda dessa människor framåt i takt med sitt verk. Gud skulle alltså låta Abrahams ättlingar bära Guds förvaltande verk, och Guds verk och det som uttrycktes av Gud skulle börja med Abraham och fortsätta i Abrahams ättlingar och på så sätt förverkliga Guds önskan att frälsa människan. Vad säger ni — är

---

inte detta en välsignelse? Det finns ingen större välsignelse än detta för människan; man kan säga att detta är den allra största välsignelsen. Den välsignelse Abraham fick var inte att hans avkomlingar skulle bli talrika, utan att Gud skulle utföra sin förvaltning, sitt uppdrag och sitt verk i Abrahams ättlingar. Det här innebär att de välsignelser som Abraham erhöll inte var tillfälliga utan bestod allteftersom Guds förvaltningsplan framskred. När Gud talade, när Gud svor vid sig själv, hade han redan fattat ett beslut. Besannades förloppet hos detta beslut? Förverkligades det? Gud beslöt att från den stunden skulle hans ansträngningar, det pris han betalade, vad han har och är, hans allt och även hans liv ges till Abraham och Abrahams ättlingar. Gud beslutade också att han, med början i denna skara människor, skulle manifesteras sina gärningar och låta människan se hans visdom, myndighet och makt.

Att vinna dessa som känner Gud och är i stånd att vittna om honom är Guds oföränderliga önskan

Samtidigt som Gud talade till sig själv, talade han också till Abraham, men kunde Abraham — förutom att han hörde de välsignelser som Gud gav honom — förstå Guds verkliga önskningar i alla de ord han just då talade? Det kunde han inte! Och därför var Guds hjärta just då, när han svor vid sig själv, fortfarande ensamt och sorgset. Det fanns fortfarande inte en enda människa som kunde förstå eller begripa vad han hade för avsikt och vad han planerade. Just då var ingen – inte heller Abraham – i stånd att tala med honom i förtroende, och än mindre var någon i stånd att samarbeta med honom i att utföra det verk han måste uträtta. På ytan hade Gud vunnit Abraham och vunnit någon som kunde lyda hans ord, men denna persons kunskap om Gud var faktiskt nästan lika med noll. Fastän Gud hade välsignat Abraham var Guds hjärta fortfarande inte tillfreds. Vad innebär det att Gud inte var tillfreds? Det innebär att hans förvaltning bara just hade börjat, det innebär att de människor han ville vinna, de människor han längtade efter att se, de människor han älskade, fortfarande var långt från honom. Han måste få tid, han måste vänta, han måste ha tålamod. För just då fanns det ingen förutom Gud själv som visste vad han behövde, vad han önskade vinna eller vad han längtade efter. Så samtidigt som Gud kände sig mycket entusiastisk kände han sig också tung till sinnes. Men han stannade inte upp utan fortsatte att planera nästa steg i vad han måste göra.

Vad ser ni i Guds löfte till Abraham? Gud skänkte stora välsignelser till Abraham av den enkla orsaken att han lyssnade till Guds ord. Ytligt sett tycks det normalt och självklart, men i det ser vi Guds hjärta: Gud värdesätter i synnerhet människans lydnad mot honom, och han uppskattar människans förståelse av honom och ärlighet mot honom. Hur mycket uppskattar Gud denna ärlighet? Ni förstår kanske inte hur mycket han uppskattar den, och det finns kanske ingen som inser det. Gud gav Abraham en son och när den sonen hade vuxit upp sa Gud till Abraham att offra sin son till Gud. Abraham lydde Guds befallning till punkt och pricka, han lydde Guds ord, och hans ärlighet berörde Gud och värdesattes av Gud. Hur mycket värdesatte Gud den? Och varför värdesatte han den? I en tid när ingen begrep Guds ord eller förstod hans hjärta, gjorde Abraham något som skakade himlen och fick jorden att skälva, och det fick Gud att känna en oöverträffad känsla av tillfredsställelse och gav Gud glädjen över att ha vunnit någon som var i stånd att lyda hans ord. Denna tillfredsställelse och glädje kom från en varelse som Gud skapat med sina egna händer, och det var den första "offergåva" som människan offrat till Gud sedan människan skapades och den som Gud satte störst värde på. Det hade varit en svår tid för Gud då han väntat på detta offer, och han betraktade det som den första och viktigaste gåvan från mänskligheten som han skapat. Den visade Gud den första frukten av hans ansträngningar och det pris han betalat, och den lät honom se hoppet i mänskligheten. Efteråt längtade Gud ännu mer efter en grupp av sådana människor som kunde hålla honom sällskap, behandla honom med ärlighet och uppriktigt bry sig om honom. Gud hoppades till och med att Abraham skulle leva vidare, för han önskade att ett sådant hjärta skulle göra honom sällskap och vara med honom då han fortsatte sin förvaltning. Men det spelade ingen roll vad Gud ville, det var bara en önskan, bara en tanke — för Abraham var bara en människa som var i stånd att lyda honom och han hade inte den minsta förståelse av, eller kunskap om, Gud. Han uppfyllde inte på långt när Guds krav på människan: känna Gud, vara i stånd att vittna om Gud och vara av ett sinne med Gud. Och därför kunde han inte vandra med Gud. I Abrahams offer av Isak såg Gud Abrahams ärlighet och lydnad, och han såg att han hade klarat Guds test av honom. Trots att Gud accepterade hans ärlighet och lydnad var han fortfarande inte värdig att bli Guds förtrogne, någon som kände Gud, förstod Gud och var underrättad om Guds sinne; han var långt från att vara av ett sinne med Gud och att göra Guds vilja. Och därför var Gud i sitt hjärta

---

fortfarande ensam och orolig. Ju mer ensam och orolig Gud blev, desto större blev hans behov av att så snart som möjligt fortsätta med sin förvaltning och kunna välja ut och vinna en grupp människor som så snart som möjligt skulle verkställa hans förvaltningsplan och utföra hans vilja. Detta var Guds ivriga önskan och den har förblivit oförändrad från begynnelsen till i dag. Ända sedan han skapade människan i begynnelsen har Gud längtat efter en grupp övervinnare, en grupp som ska vandra med honom och är i stånd att förstå, begripa och känna hans sinnelag. Denna Guds önskan har aldrig förändrats. Oavsett hur länge till han måste vänta, oavsett hur svår vägen framåt må vara, oavsett hur fjärran de mål han längtat efter är, har Gud aldrig ändrat eller gett upp sina förväntningar på människan. Nu när jag har sagt detta, inser ni något av Guds önskan? Kanske är era insikter inte särskilt djupa — men det kommer successivt!

Under samma tidsperiod som Abraham levde utplånade Gud också en stad. Denna stad hette Sodom. Utan tvivel är många människor bekanta med historien om Sodom, men ingen känner till Guds tankar som utgjorde bakgrunden till hans förstörelse av staden.

Och i dag ska vi så, med hjälp av Guds samtal med Abraham nedan, lära oss om hans tankar vid den tiden samtidigt som vi lär oss om hans sinnelag. Låt oss härnäst läsa följande skriftställen.

B. Gud måste förstöra Sodom

1 Mos 18:26 Och Jehova sade: ”Om jag i Sodom finner femtio rättfärdiga i staden ska jag skona hela platsen för deras skull.”

1 Mos 18:29 Och han talade återigen till honom och sade: ”Kanske kommer det att finnas fyrtio där.” Han svarade: ”Jag kommer inte att göra det.”

1 Mos 18:30 Och han sade till honom: ”Kanske kommer det att finnas trettio där.” Han svarade: ”Jag kommer inte att göra det.”

1 Mos 18:31 Och han sade: ”Kanske kommer det att finnas tjugo där.” Han svarade: ”Jag skall inte förstöra den.”

1 Mos 18:32 Och han sade: ”Kanske kommer det att finnas tio där.” Han svarade: ”Jag skall inte förstöra den.”

Det här är några utdrag som jag har valt ur Bibeln. Det är inte de kompletta, ursprungliga versionerna. Om ni vill se dem kan ni själva leta upp dem i Bibeln; för att

---

spara tid har jag uteslutit en del av det ursprungliga innehållet. Här har jag bara valt ut flera nyckelstycken och -meningar och utelämnat flera meningar som inte har någon anknytning till vår gemenskap i dag. I alla de stycken och allt det innehåll vi samlas kring, fokuserar vi inte på detaljerna i berättelserna och på människans uppträdande i berättelserna; i stället talar vi bara om vilka Guds tankar och idéer var vid det aktuella tillfället. I Guds tankar och idéer kommer vi att se Guds sinnelag, och av allt Gud gjorde kommer vi att se den sanne Guden själv – och i detta kommer vi att uppnå vår målsättning.

Gud bryr sig bara om dem som är i stånd att lyda hans ord och följa hans befallningar

Styckena ovan innehåller flera nyckelord: antalen. Först sa Jehova att om han fann femtio rättfärdiga inne i staden skulle han skona hela platsen, han skulle alltså inte förstöra staden. Fanns det då verkligen femtio rättfärdiga inne i Sodom? Det gjorde det inte. Vad sa Abraham till Gud en stund senare? Han sa: Kanske kommer det att finnas fyrtio där? Och Gud sa: Då kommer jag inte att göra det. Därefter sa Abraham: Kanske kommer det att finnas trettio där? Och Gud sa: Då kommer jag inte att göra det. Och kanske tjugo? Jag kommer inte att göra det. Tio? Jag kommer inte att göra det. Fanns det då verkligen tio rättfärdiga inne i staden? Det fanns inte tio – men det fanns en. Och vem var denne ende? Det var Lot. Vid det tillfället fanns det endast en rättfärdig person i Sodom, men var Gud mycket noga eller krävande när det gällde det här antalet? Nej, det var han inte! Så när människan fortsatte att fråga: "Och fyrtio då?" "Och trettio då?" tills han kom till "Och tio då?", sa Gud: "Även om där bara fanns tio så skulle jag inte förstöra staden; jag skulle skona den och förlåta de andra människorna utöver dessa tio." Tio skulle ha varit ynkligt nog, men det visade sig att det faktiskt inte fanns ens så många rättfärdiga människor i Sodom. Då förstår ni att i Guds ögon var stadsbornas synd och ondskan sådan att Gud inte hade något annat val än att förgöra dem. Vad menade Gud när han sa att han inte skulle förstöra staden om där fanns femtio rättfärdiga? De här antalen var inte viktiga för Gud. Vad som var viktigt var huruvida staden innehöll de rättfärdiga som han ville ha. Om det så bara fanns en rättfärdig person i staden skulle Gud inte låta honom komma till skada genom att han förstörde staden. Vad detta betyder är att oavsett om Gud skulle förstöra staden eller inte, och oavsett hur många rättfärdiga det fanns i den, så var denna syndfulla stad i Guds ögon

---

förbannad och avskyvärd och borde förstöras, borde försvinna ur Guds åsyn medan de rättfärdiga skulle vara kvar. Oavsett tidsåldern, oavsett människosläktets utvecklingsstadium, förändras inte Guds inställning: Han hatar ondska och bryr sig om dem som är rättfärdiga i hans ögon. Denna Guds klara inställning är också den sanna uppenbarelsen av Guds innersta väsen. Eftersom det bara fanns en rättfärdig person i staden tvekade inte Gud längre. Slutresultatet var att Sodom oundvikligen skulle förstöras. Vad ser ni i detta? I den tidsåldern skulle Gud inte förstöra en stad om det fanns femtio rättfärdiga i den, inte heller om där fanns tio, vilket innebär att Gud skulle besluta sig för att förlåta och vara fördragsam mot mänskligheten — eller utföra vägledningens verk — på grund av några få människor som var i stånd att vörda och tillbe honom. Gud lägger stor vikt vid människans rättfärdiga gärningar, han lägger stor vikt vid dessa som är i stånd att tillbe honom och han lägger stor vikt vid dessa som är i stånd att göra goda gärningar inför honom.

Har ni någonsin läst i Bibeln att Gud, från äldsta tider till i dag, har meddelat någon människa sanningen eller talat med någon om Guds väg? Nej, aldrig. Guds ord till människan som vi läste om förklarade bara för folk vad de skulle göra. En del satte i gång att göra det, andra gjorde det inte; en del trodde och andra trodde inte. Det var allt som skedde. Den tidens rättfärdiga — de som var rättfärdiga i Guds ögon — var alltså bara dessa som kunde höra Guds ord och följa Guds befallningar. De var tjänare som verkställde Guds ord bland människorna. Kunde sådana människor sägas vara sådana som kände Gud? Kunde de sägas vara människor som fullkomnades av Gud? Nej, det kunde de inte. Var då dessa rättfärdiga människor — oavsett antal — i Guds ögon värdiga att kallas Guds förtrogna? Kunde de kallas Guds vittnen? Absolut inte! De var absolut inte värdiga att kallas Guds förtrogna och vittnen. Så vad kallade då Gud sådana människor? I Bibeln, fram till de skriftstycken som vi just har läst, finns det många fall då Gud kallar dem ”min tjänare”. I Guds ögon var alltså den tidens rättfärdiga människor hans tjänare — de var de människor som tjänade honom på jorden. Och hur tänkte Gud angående denna benämning? Varför kallade han dem så? Har Gud normer för vad han kallar människor i sitt hjärta? Det har han absolut. Gud har normer oavsett om han kallar människor rättfärdiga, fullkomliga, rättskaffens eller tjänare. När han kallar någon sin tjänare är det hans fasta övertygelse att denna person är i stånd att ta emot hans budbärare, i stånd att följa hans befallningar och kan utföra det som

---

budbärarna befaller. Och vad utför denna person? Det som Gud befäller människan att göra och utföra på jorden. Kunde det som Gud på den tiden uppmanade människan att göra och utföra på jorden kallas Guds väg? Nej, det kunde det inte. För på den tiden begärde Gud bara att människan skulle göra några få enkla saker; han uttalade några enkla befallningar och sade åt människan att bara göra det här eller det där och inget mer. Gud verkade enligt sin plan. För vid den tiden var många villkor ännu inte för handen, tiden var inte mogen än, det var svårt för människosläktet att uthärda Guds väg, och därför hade Guds väg ännu inte börjat utgå från Guds hjärta. Gud betraktade de rättfärdiga människor han talade om och som vi ser här – oavsett om de var trettio eller tjugo – som sina tjänare. När Guds budbärare träffade på dessa tjänare skulle de kunna ta emot dem och följa deras befallningar och handla i enlighet med deras ord. Detta var exakt vad tjänarna skulle göra och uppnå i Guds ögon. Gud är omdömesgill när han ger människor benämningar. Han kallade dem inte tjänare därför att de var som ni är nu – därför att de hade hört mycket predikande, visste vad Gud tänkte göra, förstod mycket av Guds vilja och begrep hans förvaltningsplan – utan därför att deras mänskliga natur var uppriktig och de var i stånd att rätta sig efter Guds ord. När Gud befällde dem kunde de lägga vad de gjorde åt sidan och utföra det som Gud hade befallt. För Gud är följaktligen det andra betydelseskiktet i titeln tjänare att de samarbetade med hans verk på jorden, och även om de inte var Guds budbärare var det de som verkställde och fullgjorde Guds ord på jorden. Så ni förstår att dessa tjänare eller rättfärdiga människor betydde mycket i Guds hjärta. Det verk som Gud skulle sätta i gång på jorden kunde inte fungera utan människor som samarbetade med honom, och den roll som Guds tjänare tagit på sig kunde inte ersättas av Guds budbärare. Varje uppgift som Gud befällde dessa tjänare var av stor betydelse för honom och därför kunde han inte förlora dem. Utan dessa tjänares samarbete med Gud skulle hans verk bland människorna ha stannat upp och resultatet skulle ha blivit att Guds förvaltningsplan och Guds förhoppningar hade gått om intet.

Gud är överflödande barmhärtig mot dessa som han bryr sig om, och rasande på dessa som han avskyr och förkastar

Fanns det tio Guds tjänare i Sodom enligt Bibelns berättelse? Nej, det gjorde det inte! Var staden värd att skonas av Gud? Endast en person i staden – Lot – tog emot Guds budbärare. Detta visar att det bara fanns en Guds tjänare i staden och följaktligen

---

hade Gud inget annat val än att rädda Lot och förstöra staden Sodom. De här samtalen mellan Abraham och Gud må verka enkla, men de illustrerar någonting mycket djupt: Det finns principer för Guds agerande, och innan han fattar ett beslut ägnar han lång tid åt att iaktta och överväga; innan tiden är den rätta kommer han definitivt inte att fatta några beslut eller dra några förhastade slutsatser. Samtalen mellan Abraham och Gud visar oss att Guds beslut att förstöra Sodom inte var det minsta felaktigt, för Gud visste redan att det inte fanns fyrtio rättfärdiga i staden, inte trettio rättfärdiga och inte heller tjugo. Där fanns inte ens tio. Den enda rättfärdiga personen i staden var Lot. Allt som hände i Sodom och alla dess omständigheter iaktogs av Gud och var lika välbekanta för honom som ovansidan på hans egen hand. Därför kunde hans beslut inte vara felaktigt. Människan är däremot – jämfört med Guds allmakt – så förlamad, så dåraktig och okunnig, så kortsynt. Detta är vad vi ser i samtalen mellan Abraham och Gud. Gud har låtit sitt sinnelag strömma fram från begynnelsen till i dag. Även här är det Guds sinnelag vi bör se. Antal är enkla och bevisar ingenting, men här finns ett mycket viktigt uttryck för Guds sinnelag. Gud skulle inte förstöra staden på grund av femtio rättfärdiga. Beror det på Guds barmhärtighet? Beror det på hans kärlek och fördragsamhet? Har ni sett denna sida av Guds sinnelag? Även om där bara funnits tio rättfärdiga skulle Gud inte ha förstört staden på grund av dessa tio rättfärdiga människor. Är detta Guds fördragsamhet och kärlek eller inte? På grund av sin barmhärtighet, fördragsamhet och omsorg om dessa rättfärdiga människor skulle han inte ha förstört staden. Detta är Guds fördragsamhet. Och vad ser vi då för resultat till slut? När Abraham sa: "Kanske kommer det att finnas tio där", sa Gud: "Jag skall inte förstöra den." Därefter sa Abraham inget mer – för inne i Sodom fanns inte de tio rättfärdiga som han syftade på och han hade inte mer att säga och nu förstod han varför Gud hade beslutat att förstöra Sodom. Vilket Guds sinnelag ser ni i detta? Vad för sorts beslut fattade Gud? Jo, om det inte fanns tio rättfärdiga i den här staden tillät inte Gud att den existerade utan skulle oundvikligen förstöra den. Är inte detta Guds vrede? Representerar denna vrede Guds sinnelag? Är detta sinnelag uppenbarelsen av Guds heliga substans? Är det uppenbarelsen av Guds rättfärdiga substans som människan inte får kränka? Efter att ha fått bekräftat att det inte fanns tio rättfärdiga i Sodom var Gud viss om att han skulle förstöra staden och straffa människorna i den där staden strängt för att de motarbetade Gud och för att de var så svinaktiga och fördärvade.

Varför har vi analyserat dessa stycken på det här sättet? Därför att dessa få enkla meningar ger fullt uttryck åt Guds sinnelag som flödar över av barmhärtighet och djup vrede. Samtidigt som Gud värdesatte de rättfärdiga och hade förbarmande med dem, tolererade och bekymrade sig om dem, fanns det i hans hjärta en djup avsky för alla dessa i Sodom som blivit fördärvade. Var detta överflödande barmhärtighet och djup vrede eller inte? På vilket sätt förstörde Gud staden? Genom eld. Och varför förstörde han den med eld? När du ser någonting som brinner eller när du är på väg att elda upp någonting, vad känner du då för det? Varför vill du bränna det? Känner du att du inte behöver det längre, att du inte vill se det mer? Vill du göra dig av med det? Guds användning av eld står för övergivande och hat och att han inte ville se Sodom mer. Detta var den känsla som fick Gud att utplåna Sodom med hjälp av eld. Användandet av eld betecknar precis hur arg Gud var. Guds barmhärtighet och fördragsamhet existerar förvisso, men Guds helighet och rättfärdighet när han släpper lös sin vrede visar också människan den sida av Gud som inte accepterar någon kränkning. När människan är helt i stånd att lyda Guds befallningar och agera i enlighet med Guds krav, då är Gud överflödande i sin barmhärtighet gentemot människan; när människan är full av fördärv, hat och fiendskap mot honom känner Gud djup ilska. Och hur omfattande är denna djupa ilska? Hans vrede kommer att bestå tills han inte längre ser människans motstånd och onda gärningar, tills de inte längre finns framför hans ögon. Först då kommer Guds ilska att upphöra. Det har med andra ord ingen betydelse vem personen är; om hans hjärta har kommit långt från Gud och vänt sig bort från Gud för att aldrig mer återvända, då spelar det ingen roll hur mycket han utåt sett eller i fråga om egna subjektiva önskningar vill tillbe och följa och lyda Gud i sin kropp eller i sitt tänkande. Så snart hans hjärta vänder sig bort från Gud kommer Gud att släppa lös sin vrede utan uppehåll. Och när Gud efter att ha gett människan tillräckliga möjligheter släpper lös sin vrede, så finns det inget sätt att återkalla den och han kommer aldrig mer att vara barmhärtig och fördragsam mot en sådan människa. Det här är en sida av Guds sinnelag som inte tolererar någon kränkning. Här tycker folk att det är normalt att Gud skulle förstöra en stad, för i Guds ögon kunde inte en stad full av synd existera och fortsätta att finnas kvar, och det var logiskt att Gud skulle förstöra den. Men i det som hände före och efter hans förstörelse av Sodom ser vi Guds sinnelag i dess helhet. Han är fördragsam och barmhärtig mot det som är vänligt och vackert och gott; mot det som är ont och syndigt

---

och skändligt är han så djupt förbittrad att han är oupphörlig i sin vrede. Detta är de två viktigaste och mest framträdande sidorna av Guds sinnelag, och dessutom har de uppenbarats av Gud från början till slut: överflödande barmhärtighet och djup vrede. De flesta av er har upplevt något av Guds barmhärtighet, men mycket få av er har förstått Guds vrede. Guds barmhärtighet och kärleksfulla godhet kan ses i varje människa; det vill säga, Gud har varit överflödande barmhärtig mot alla människor. Men mycket sällan — eller rättare sagt aldrig — har Gud varit djupt vred på några individer eller någon grupp av människor bland er. Ta det lugnt! Förr eller senare kommer Guds vrede att ses och upplevas av varje människa, men den tiden är inte inne än. Och varför är det så? Därför att när Gud är oavbrutet arg på någon, det vill säga, när han släpper lös sin djupa vrede över en människa, betyder det att han sedan länge har avskytt och förkastat henne, att han föraktar hennes existens och att han inte står ut med hennes existens; så snart hans vrede kommer över henne, kommer hon att försvinna. I dag har Guds verk ännu inte nått den punkten. Ingen av er kommer att kunna uthärda det när Gud väl blir djupt arg. Ni ser alltså att för närvarande är Gud enbart överflödande barmhärtig mot er alla och ni har ännu inte sett hans djupa vrede. Om det är några som fortfarande inte är övertygade kan ni be att Guds vrede ska komma över er, så att ni kan få erfara huruvida Guds vrede och hans okränkbara sinnelag gentemot människan verkligen existerar. Vågar ni?

De sista dagarnas människor ser Guds vrede endast i hans ord och upplever inte verkligen Guds vrede

Är de två sidorna av Guds sinnelag som ses i dessa skriftställen värda att samlas kring? Har ni en förnyad förståelse av Gud efter att ha hört den här berättelsen? Vad för slags förståelse? Man kan säga att från skapelsens tid fram till i dag har ingen grupp åtnjutit så mycket av Guds nåd eller barmhärtighet och godhet som denna sista grupp. Trots att Gud i det slutliga stadiet har utfört doms- och tuktansverket, och utfört sitt verk med majestät och vrede, använder Gud mestadels endast ord för att genomföra sitt verk; han använder ord för att undervisa och vattna och försörja och ge föda. Guds vrede har samtidigt alltid hållits dold, och förutom att man upplevt Guds vredgade sinnelag i hans ord har mycket få människor erfarit hans vrede personligen. Det vill säga, under Guds doms- och tuktansverk går inte denna vrede utöver hans ord, även om vreden som uppenbaras i Guds ord låter människor erfara Guds majestät och ofördragsamhet mot

---

kränkning. Gud använder sig med andra ord av ord för att tillrättavisa människan, avslöja människan, döma människan, tukta människan och även fördöma människan — men ännu har Gud inte varit djupt vred mot människan och har knappast ens släppt lös sin vrede över människan förutom i sina ord. Den Guds barmhärtighet och godhet som människan upplevt i denna tidsålder är alltså uppenbarelsen av Guds sanna sinnelag, medan den Guds vrede som människan upplevt bara är effekten av tonfallet och känslan i hans uttalanden. Många människor tror felaktigt att den här effekten är den sanna upplevelsen av och den sanna kunskapen om Guds vrede. Följaktligen tror de flesta människor att de har sett Guds barmhärtighet och godhet i hans ord, liksom att de har skådat Guds intolerans mot människans synd, och de flesta av dem har till och med kommit att uppskatta Guds barmhärtighet och tolerans gentemot människan. Men oavsett hur illa människan har uppfört sig, eller hur fördärvat hennes sinnelag har varit, har Gud alltid härdat ut. När Gud härdat ut är hans mål att vänta på att de ord han har talat, de ansträngningar han har gjort och det pris han har betalat, ska få effekt i dessa som han önskar vinna. Att vänta på ett resultat som detta tar tid och fordrar skapandet av olika omgivningar för människan, på samma sätt som folk inte blir vuxna så snart de fötts; det tar arton eller nitton år, och en del människor behöver till och med tjugo eller trettio år innan de mognar till en riktig vuxen. Gud väntar på att denna process ska slutföras, han väntar på att en sådan tid ska komma, och han väntar på detta resultat. Och under hela den tid han väntar är Gud överflödande barmhärtig. Under den tid då Guds verk pågår slås emellertid ett ytterst litet antal människor ner, och en del straffas på grund av sitt svåra motstånd mot Gud. Sådana exempel utgör ännu större bevis för Guds sinnelag som inte tål människans kränkning och bekräftar tillfullo att Guds tolerans och uthållighet mot de utvalda verkligen existerar. Uppenbarandet av en del av Guds sinnelag i dessa människor, i dessa typiska exempel, påverkar naturligtvis inte Guds förvaltningsplan som helhet. Faktum är att i detta avslutande stadium av Guds verk har Gud härdat ut under hela den period han har väntat, och han har bytt sin uthållighet och sitt liv mot deras frälsning som följer honom. Förstår ni detta? Gud rubbar inte sin plan utan orsak. Han kan släppa lös sin vrede och han kan även vara barmhärtig; detta är uppenbarelsen av de två största delarna av Guds sinnelag. Är det här fullt klart eller inte? Med andra ord, när det gäller Gud visas allt detta — rätt och fel, rättvist och orättvist, det positiva och det negativa — tydligt för människan. Vad han

---

kommer att göra, vad han tycker om, vad han avskyr — allt det här kan direkt återspeglas i hans sinnelag. Sådana saker kan också ses mycket påtagligt och tydligt i Guds verk, och de är inte vaga eller generella; tvärtom låter de alla människor skåda Guds sinnelag och vad han har och är på ett synnerligen konkret, sant och praktiskt sätt. Detta är den sanne Guden själv.

Guds sinnelag har aldrig varit dolt för människan — människans hjärta har vandrat bort från Gud

Om jag inte delade gemenskap om dessa ting skulle ingen av er vara i stånd att se Guds sanna sinnelag i Bibelns berättelser. Det är ett faktum. Det beror på att även om dessa berättelser dokumenterade en del av de saker som Gud gjorde, talade Gud bara några få ord och presenterade inte sitt sinnelag direkt eller uttryckte sin vilja öppet för människan. Senare generationer har betraktat dessa uppteckningar enbart som sagor, och därför framstår det för människan som om Gud döljer sig för henne, att det inte är Guds person som är dold för människan utan hans sinnelag och vilja. Efter min gemenskap i dag, känner ni fortfarande att Gud är helt dold för människan? Anser ni fortfarande att Guds sinnelag är dolt för människan?

Sedan tiden för skapelsen har Guds sinnelag hållit jämna steg med hans verk. Det har aldrig varit dolt för människan, utan varit fullt offentligtgjort och klargjort för människan. Men allteftersom tiden gått har människans hjärta kommit allt längre bort från Gud, och i och med att människans fördärv har blivit djupare har människan och Gud blivit mer och mer åtskilda. Sakta men säkert har människan förvunnit ur Guds åsyn. Människan har blivit oförmögen att "se" Gud, vilket har lämnat henne utan några "nyheter" om Gud; därför vet hon inte huruvida Gud existerar och går till och med så långt som till att fullständigt förneka Guds existens. Människans oförmåga att förstå Guds sinnelag och vad han har och är beror följaktligen inte på att Gud är dold för människan, utan på att hennes hjärta har vänt sig bort från Gud. Även om människan tror på Gud finns inte Gud i hennes hjärta, och hon vet inte hur man ska älska Gud och vill inte heller älska Gud, för hennes hjärta kommer aldrig nära Gud och hon undviker honom ständigt. Som resultat är människans hjärta långt bort från Gud. Var är då hennes hjärta? Faktum är att människans hjärta inte har begett sig någonstans: I stället för att ge det till Gud eller uppenbara det för Gud så att han kan se det, har hon behållit det för sig själv. Detta trots det faktum att somliga ofta ber till Gud och säger: "O, Gud,

---

se på mitt hjärta — du vet allt jag tänker”, och en del till och med svär att de ska låta Gud se på dem så att de ska bli straffade om de bryter sin ed. Även om människan låter Gud blicka in i hennes hjärta, betyder inte det att hon är i stånd att lyda Guds orkestreringar och arrangemang, och inte heller att hon har lämnat sitt öde, sina framtidsutsikter och sitt allt i Guds kontroll. Så oavsett vilka edsvurna löften du ger till Gud eller vad du betygar honom, är ditt hjärta i hans ögon fortfarande tillslutet för honom, för du låter bara Gud se på ditt hjärta men du tillåter honom inte att kontrollera det. Med andra ord har du inte gett ditt hjärta till Gud över huvud taget utan talar bara välklingande ord som Gud ska höra; dina olika svekfulla avsikter döljer du samtidigt för Gud tillsammans med dina ränker, ditt intrigerande och dina planer, och du håller dina framtidsutsikter och ditt öde hårt i dina händer, livrädd att Gud ska ta dem ifrån dig. Därför ser Gud aldrig människans uppriktighet mot honom. Även om Gud blickar in i människohjärtats djup och kan se vad människan tänker och vill göra i sitt hjärta, tillhör inte hennes hjärta Gud — hon har inte lämnat över det i Guds kontroll. Gud har alltså rätten att iaktta, men han har inte rätten att kontrollera. I människans subjektiva medvetande varken vill eller tänker hon överlämna sig själv åt att orkestreras av Gud. Inte nog med att människan har stängt till sig själv för Gud, utan det finns till och med människor som tänker ut hur de ska linda in sina hjärtan i inställsamt prat och smicker för att skapa ett falskt intryck och vinna Guds förtroende och dölja sitt sanna ansikte utom synhåll för Gud. Deras syfte med att inte låta Gud se är att inte låta Gud inse hur de verkligen är. De vill inte ge sitt hjärta till Gud utan behålla det för sig själv. Den underliggande innebörden i detta är att allt människan gör och vill har hon själv planerat, beräknat och beslutat; hon har inget behov av Guds deltagande eller ingripande, och än mindre behöver hon Guds orkestrering och arrangemang. Så vare sig det gäller Guds befallningar, hans uppdrag eller de krav som Gud ställer på människan, baserar hon sina beslut på sina egna avsikter och intressen, på sin egen situation och de rådande omständigheterna. Människan använder alltid kunskap och insikter som hon är bekant med, liksom sitt eget intellekt, för att bedöma och välja vilken väg hon bör ta, och hon tillåter inte Guds inblandning eller styrning. Det här är det människohjärta som Gud ser.

Från begynnelsen till i dag har endast människan varit i stånd att samtala med Gud. Bland alla levande ting och Guds varelser har alltså ingen mer än människan kunnat

---

samtala med Gud. Människan har öron som gör att hon kan höra och ögon som låter henne se, hon har språk och hon har sina egna idéer och fri vilja. Hon har allt som krävs för att höra Gud tala, förstå Guds vilja och acceptera Guds uppdrag, och så låter Gud människan ta del av alla hans önskningar därför att han vill göra henne till en följeslagare som är av samma sinne som han och kan vandra med honom. Sedan Gud började förvalta har han väntat på att människan ska ge sitt hjärta till honom för att låta honom rena och utrusta det, för att göra henne tillfredsställande för Gud och älskad av Gud, för att få henne att vörda Gud och sky det onda. Gud har alltid sett fram mot och väntat på detta resultat. Finns det några sådana människor i Bibelns berättelser? Det vill säga, finns det några i Bibeln som är i stånd att ge sina hjärtan till Gud? Finns det något exempel före denna tidsålder? Låt oss i dag fortsätta att läsa Bibelns redogörelser och se om det som denna person — Job — gjorde har något samband med ämnet att ”ge sitt hjärta till Gud” som vi talar om i dag. Låt oss se huruvida Job var tillfredsställande för Gud och älskad av Gud.

Vad har ni för uppfattning om Job? En del människor citerar den ursprungliga skriften och säger att Job ”fruktade Gud och skydde det onda”. ”Fruktade Gud och skydde det onda”: Detta är det ursprungliga omdömet om Job som finns nedtecknat i Bibeln. Hur skulle ni beskriva Job om ni använde era egna ord? Somliga människor säger att Job var en god och förnuftig man, andra säger att han hyste verklig tro på Gud, och ytterligare andra säger att han var en rättfärdig och mänsklig man. Ni har sett Jobs tro och i era hjärtan lägger ni alltså stor vikt vid och är avundsjuka på Jobs tro. Så låt oss i dag se på vad Job besatt eftersom Gud är så nöjd med honom. Låt oss härnäst läsa texterna nedan.

C. Job

1. Guds och Bibelns omdömen om Job

Job 1:1 I landet Us fanns en man som hette Job och den mannen var fullkomlig och rättskaffens, en som fruktade Gud och skydde det onda.

Job 1:5 Och när en omgång av gästbudsdagar var till ända sände Job bud efter dem och helgade dem. Och han steg upp tidigt om morgonen och offrade brännoffer för var och en av dem, för Job sade: ”Kanske har mina barn syndat och förbannat Gud i sina hjärtan.” Så gjorde Job varje gång.

Job 1:8 Och Jehova sade till Satan: ”Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda?”

Vad är den viktiga punkten som ni ser i dessa stycken? Dessa tre korta skriftstycken handlar alla om Job. Fastän de är korta säger de klart vad för sorts människa han var. Genom deras beskrivning av Jobs vardagliga uppförande och hans uppträdande säger de alla att snarare än att vara grundlös var Guds omdöme om Job välgrundat. De säger oss att oavsett om det är människans bedömning av Job (Job 1:1) eller Guds bedömning av honom (Job 1:8), så är båda resultatet av Jobs gärningar inför Gud och människa (Job 1:5).

Låt oss börja med att läsa det första stycket: ”I landet Us fanns en man som hette Job och den mannen var fullkomlig och rättskaffens, en som fruktade Gud och skydde det onda.” Denna mening, det första omdömet om Job i Bibeln, är författarens bedömning av Job. Naturligtvis representerar de också människans omdöme om Job, som är att mannen var ”en som fruktade Gud och skydde det onda”. Låt oss närmast läsa Guds omdöme om Job: ”Det [finns] inte någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda” (Job 1:8). Av de båda omdömena kom ett från människan och ett från Gud; det är två omdömen med samma innehåll. Man kan alltså se att Jobs uppförande och hållning var kända för människa och var även lovordade av Gud. Jobs uppträdande inför människor och hans uppträdande inför Gud var med andra ord detsamma; han lade alltid fram sitt uppförande och sin motivation inför Gud, så att de skulle kunna ses av Gud, och han var en person som fruktade Gud och skydde det onda. Av alla människorna på jorden var Job alltså den ende som i Guds ögon var fullkomlig och rättskaffens och en som fruktade Gud och skydde det onda.

Specifika manifestationer av Jobs gudsfuktan och skyende av ondskan i hans dagliga liv

Låt oss närmast se på specifika manifestationer av Jobs gudsfuktan och skyende av det onda. Låt oss utöver styckena före och efter också läsa Job 1:5 som är en av de specifika manifestationerna av Jobs gudsfuktan och skyende av det onda. Det handlar om hur han fruktade Gud och skydde det onda i sitt dagliga liv; det mest framträdande är att han inte bara gjorde vad han borde göra på grund av sin egen gudsfuktan och sitt

---

skyende av det onda, utan att han även regelbundet offrade brännoffer inför Gud å sina söners vägnar. Han var rädd att de ofta hade "syndat och förbannat Gud i sina hjärtan" under gästabuden. Och hur yttrade sig denna fruktan i Job? Originaltexten ger följande redogörelse: "Och när en omgång av gästabudsdagar var till ända sände Job bud efter dem och helgade dem. Och han steg upp tidigt om morgonen och offrade brännoffer för var och en av dem." Jobs agerande visar oss att snarare än att visa sig i hans yttre uppförande kom hans gudsfruktan inifrån hans hjärta, och att man alltid kunde finna hans gudsfruktan i varje aspekt av hans dagliga liv, för han skydde inte bara själv det onda utan offrade ofta brännoffer å sina söners vägnar. Job var med andra ord inte bara livrädd för att synda mot Gud och förneka Gud i sitt eget hjärta, utan även orolig för att hans söner syndade mot Gud och förnekade honom i sina hjärtan. Av detta kan man se att sanningen om Jobs gudsfruktan tål att granskas och att ingen människa kan betvivla den. Gjorde han på det sättet någon gång emellanåt eller ofta? Den avslutande meningen i texten är: "så gjorde Job varje gång." Innebörden i dessa ord är att Job inte gick och tittade in hos sina söner då och då eller när det behagade honom, och inte heller bekände han till Gud genom bön. I stället skickade han regelbundet efter och helgade sina söner och offrade brännoffer för dem. "Varje gång" betyder inte att han gjorde så under en eller två dagar eller för ett ögonblick. Det säger att manifestationen av Jobs gudsfruktan inte var tillfällig och inte stannade vid kunskap eller uttalade ord; i stället, vägen av gudsfruktan och skyende av det onda vägledde hans hjärta, det dikterade hans uppförande, och det var i hans hjärta roten för hans tillvaro. Att han gjorde så varje gång visar att han, i sitt hjärta, ofta fruktade att han själv skulle synda mot Gud och även var rädd att hans söner och döttrar syndade mot Gud. Det visar precis hur mycket vikt vägen av att frukta Gud och sky det onda bar i hans hjärta. Han gjorde så varje gång därför att han i sitt hjärta fruktade och var rädd — rädd att han hade begått ondska och syndat mot Gud, och att han hade avvikit från Guds väg och sålunda var oförmögen att tillfredsställa Gud. Och samtidigt oroade han sig också för sina söner och döttrar, fruktade att de hade syndat mot Gud. Sådant var Jobs uppträdande i hans dagliga liv. Det är just detta normala uppträdande som bevisar att Jobs gudsfruktan och skyende av det onda inte är tomma ord, utan att Job verkligen levde så. "Så gjorde Job varje gång": De här orden berättar för oss om Jobs dagliga handlingar inför Gud. Nådde hans uppförande och hans hjärta fram till Gud när han gång på gång gjorde på detta sätt?

Med andra ord, gladdes Gud ofta över hans hjärta och hans uppförande? I vilken situation och i vilket sammanhang gjorde Job alltid på detta sätt? En del människor säger att Job agerade på det sättet därför att Gud ofta framträdde för honom; andra säger att han gjorde så varje gång för att sky det onda; och ytterligare andra säger att han kanske tänkte att hans rikedom inte varit lättvunnen, att han visste att han hade fått den av Gud och därför var livrädd att förlora sin egendom för att han syndat mot Gud eller kränkt honom. Är några av de här påståendena riktiga? Absolut inte. För vad Gud accepterade och uppskattade mest med Job var inte bara att han alltid gjorde så, utan främst var det hans uppträdande inför Gud, människa och Satan när han överlämnades till Satan och frestades. Textställena nedan erbjuder de mest övertygande bevis, bevis som visar oss sanningen om Guds omdöme om Job. Låt oss härnäst läsa de följande skriftstyckena.

2. Satan frestar Job för första gången (hans boskap blir stulen och hans barn drabbas av en katastrof)

a. De ord som talades av Gud

Job 1:8 Och Jehova sade till Satan: ”Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda?”

Job 1:12 Och Jehova sade till Satan: ”Se, allt vad han har är i din hand; lägg bara inte din hand på honom själv.” Satan gick så iväg ifrån Jehovas ansikte.

b. Satans svar

Job 1:9–11 Satan svarade Jehova och sade: ”Fruktar Job Gud utan orsak? Har du inte anlagt en inhägnad omkring honom och hans hus och omkring allt vad han har på varje sida? Du har välsignat hans händers arbete, och hans förmögenhet i landet växer till. Men sträck nu ut din hand och rör vid allt vad han har, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte.”

Gud tillåter Satan att fresta Job så att Jobs tro ska bli fullkomnad

Job 1:8 är det första ställe i Bibeln som återger ett samtal mellan Jehova Gud och Satan. Och vad sa Gud? Den ursprungliga texten ger oss följande redogörelse: ”Och Jehova sade till Satan: ’Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda?’” Detta var Guds omdöme om Job inför Satan; Gud sa att Job var en

---

fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktade Gud och skydde det onda. Före detta samtal mellan Gud och Satan hade Gud beslutat att han skulle använda Satan för att fresta Job – att han skulle överlämna Job till Satan. Dels skulle detta bevisa att Guds iakttagelse och värdering av Job var riktig och felfri, och skulle få Satan att skämmas genom Jobs vittnesbörd. Dels skulle det fullkomna Jobs tro på Gud och fruktan för Gud. Så när Satan kom inför Gud svävade inte Gud på målet. Han gick rakt på sak och frågade Satan: ”Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda?” I Guds fråga finns följande innebörd: Gud visste att Satan hade vandrat kors och tvärs över jorden och ofta spionerat på Job som var Guds tjänare. Han hade ofta frestat och angripit honom och försökt hitta ett sätt att dra olycka över Job för att bevisa att han inte skulle kunna hålla fast vid sin gudstro och gudsfruktan. Satan sökte också gärna tillfällen att förstöra för Job så att han skulle förneka Gud och låta Satan rycka honom ur Guds händer. Men Gud såg in i Jobs hjärta och såg att han var fullkomlig och rättskaffens och att han fruktade Gud och skydde det onda. Gud använde sig av en fråga för att tala om för Satan att Job var en fullkomlig och rättskaffens man som fruktade Gud och skydde det onda, att Job aldrig skulle förneka Gud och följa Satan. Efter att ha hört Guds omdöme om Job väcktes i Satan ett raseri fött ur förödmjukelse och han blev än argare och ivrigare att rycka bort Job, för Satan hade aldrig trott att någon kunde vara fullkomlig och rättskaffens eller att någon kunde frukta Gud och sky det onda. Samtidigt avskydde Satan människans fullkomlighet och rättskaffenhet och hatade folk som kunde frukta Gud och sky ondskan. Därför står det skrivet i Job 1:9–11 att ”Satan svarade Jehova och sade: ’Fruktar Job Gud utan orsak? Har du inte anlagt en inhägnad omkring honom och hans hus och omkring allt vad han har på varje sida? Du har välsignat hans händers arbete, och hans förmögenhet i landet växer till. Men sträck nu ut din hand och rör vid allt vad han har, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte.’” Gud var väl bekant med Satans ondskefulla natur och han visste mycket väl att Satan länge planerat att dra olycka över Job, så genom att än en gång säga till Satan att Job var fullkomlig och rättskaffens och att han fruktade Gud och skydde det onda, ville Gud få Satan att lyda honom, få honom att avslöja sitt sanna ansikte och angripa och fresta Job. Gud betonade med andra ord medvetet att Job var fullkomlig och rättskaffens och att han fruktade Gud och skydde det onda, och på det sättet fick han

---

Satan att angripa Job på grund av sitt hat och sin ilska över att Job var en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktade Gud och skydde det onda. Som resultat skulle Gud få Satan att skämmas genom det faktum att Job verkligen var en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktade Gud och skydde det onda — och Satan skulle bli ytterst förödmjukad och besegrad. Efter det skulle Satan inte längre tvivla eller komma med anklagelser rörande Jobs fullkomlighet, rättskaffenhet, gudsfruktan eller skyende av det onda. På detta sätt var Guds prövning och Satans frestelse nästan oundvikliga. Den ende som var kapabel att uthärda Guds prövning och Satans frestelse var Job. Efter detta samtal beviljades Satan tillstånd att fresta Job. Så började Satans första angreppsrond. Målet för dessa angrepp var Jobs egendom, för Satan hade lagt fram följande anklagelse mot Job: ”Fruktar Job Gud utan orsak? ... Du har välsignat hans händers arbete, och hans förmögenhet i landet växer till.” Därför tillät Gud Satan att ta allt Job hade, vilket var själva syftet med att Gud talade med Satan. Men Gud ställde ett krav på Satan: ”Se, allt vad han har är i din hand; lägg bara inte din hand på honom själv” (Job 1:12). Det här var det villkor som Gud ställde sedan han tillåtit Satan att fresta Job och placerat Job i Satans händer, och det var den gräns han satte upp för Satan: Han befallde Satan att inte skada Job. Eftersom Gud visste att Job var fullkomlig och rättskaffens, och litade på att Jobs fullkomlighet och rättskaffenhet inför honom var höjd över allt tvivel och kunde klara att sättas på prov, lät Gud Satan fresta Job, men han hade ett förbehåll: Satan tilläts ta all Jobs egendom, men han fick inte lägga ett finger på honom själv. Vad innebar detta? Det innebar att Gud inte gav Job helt och hållet till Satan då. Satan kunde fresta Job på vilket sätt han ville, men han kunde inte skada Job själv, inte ens ett hår på hans huvud, för allt hos människan kontrolleras av Gud, huruvida människan lever eller dör beslutas av Gud, och någon sådan rättighet har inte Satan. När Gud sagt dessa ord till Satan kunde Satan inte börja snabbt nog. Han använde alla medel för att fresta Job och det dröjde inte länge förrän Job hade förlorat ett berg fullt av får och oxar och all den egendom som Gud gett till honom .... På så sätt kom Guds prövningar till honom.

Bibeln berättar för oss om bakgrunden till Jobs frestelse, men var Job själv, han som utsattes för dessa frestelser, medveten om vad som pågick? Job var bara en dödlig människa: naturligtvis visste han ingenting om den historia som rullades upp bakom honom. Icke desto mindre fick hans gudsfruktan och fullkomlighet och rättskaffenhet

---

honom att inse att Guds prövningar hade kommit över honom. Han visste inte vad som hade ägt rum i den andliga världen eller vad Guds avsikter med dessa prövningar var. Men han visste att oavsett vad som hände honom skulle han hålla fast vid sin fullkomlighet och rättskaffenhet, och han skulle hålla sig till vägen att frukta Gud och undvika det onda. Gud iakttog klart Jobs attityd och reaktion på dessa saker. Och vad såg Gud? Han såg Jobs hjärta som fruktade Gud, för ända från början och fram till dess att Job prövades var Jobs hjärta öppet för Gud, det var lagt inför Gud, och Job gav inte upp sin fullkomlighet eller rättskaffenhet, och inte heller kastade han bort eller vek av från vägen att frukta Gud och sky det onda — och inget var mer glädjande för Gud. Härnäst ska vi titta på vilka frestelser Job fick utstå och hur han hanterade dessa prövningar. Låt oss läsa Skriften.

c. Jobs reaktion

Job 1:20–21 Då stod Job upp, rev sönder sin mantel, rakade sitt huvud, föll ned på marken, tillbad och sade: ”Naken kom jag ur min moders liv, och naken skall jag vända åter dit: Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn.”

Att Job tar på sig att återlämna allt han äger går tillbaka på hans gudsfruktan

När Gud hade sagt till Satan: ”Se, allt vad han har är i din hand; lägg bara inte din hand på honom själv,” lämnade Satan honom och strax efteråt kom Job under plötsliga och våldsamma angrepp: Först rövade man bort hans oxar och åsnor och dödade hans tjänare, därefter brändes hans får och tjänare ihjäl, sedan togs hans kameler och hans tjänare mördades, och slutligen omkom hans söner och döttrar. Denna serie angrepp var den plåga som Job drabbades av under den första frestelsen. Som Gud befallt riktade Satan under dessa angrepp bara in sig på Jobs egendom och hans barn och skadade inte Job själv. Likafullt förvandlades Job omedelbart från en rik man med en stor förmögenhet till en person som inte hade någonting. Ingen kunde ha stått emot detta överraskande slag eller reagerat rätt på det, men Job visade prov på sin extraordinära sida. Skriften ger följande redogörelse: ”Då stod Job upp, rev sönder sin mantel, rakade sitt huvud, föll ned på marken, tillbad.” Det här var Jobs första reaktion när han hört att han hade förlorat sina barn och all sin egendom. Framför allt verkade han inte överraskad eller skräckslagen och än mindre uttryckte han ilska eller hat. Då förstår ni att han i sitt hjärta redan hade insett att de här olyckorna inte var någon

---

tillfällighet eller någon människas verk, och än mindre var de någon vedergällning eller något straff. I stället hade Jehova Guds prövningar kommit över honom: det var Jehova Gud som ville ta hans egendom och barn. Nu var Job mycket lugn och klartänkt. Hans fullkomliga och rättskaffens mänskliga natur gjorde att han rationellt och naturligt kunde göra korrekta bedömningar och fatta beslut angående de katastrofer som drabbat honom, och följden blev att han uppträdde med ovanligt lugn: ”Då stod Job upp, rev sönder sin mantel, rakade sitt huvud, föll ned på marken, tillbad.” ”Rev sönder sin mantel” betyder att han var naken och inte ägde någonting; ”rakade sitt huvud” betyder att han hade återvänt inför Gud som ett nyfött spädbarn; ”föll ner på marken [och] tillbad” betyder att han hade kommit till denna världen naken, och fortfarande utan någonting idag återbördades han till Gud som ett nyfött barn. Jobs attityd gentemot allt som drabbade honom kunde inte någon annan av Guds varelser ha uppnått. Hans tro på Jehova Gud gick bortom trons värld; detta var hans fruktan för Gud och lydnad mot Gud, och han var inte bara i stånd att tacka Gud för vad han gett honom utan också för vad han tagit från honom. Vad mer är — han var i stånd att åta sig att återlämna allt han ägde, inklusive sitt liv.

Jobs gudsfuktan och lydnad mot Gud är ett exempel för mänskligheten, och hans fullkomning och rättskaffenhet var höjdpunkten av den mänskliga natur som människan borde besitta. Trots att han inte såg Gud insåg han att Gud verkligen existerade, och på grund av denna insikt fruktade han Gud — och tack vare sin gudsfuktan var han i stånd att lyda Gud. Han gav Gud fria tyglar att ta vadhelst han hade och klagade inte utan föll ner inför Gud och sa till honom att i den stunden, även om Gud tog hans kött, skulle han med glädje låta honom göra det, utan att klaga. Hela hans uppträdande berodde på hans fullkomliga och rättskaffens mänsklighet. Det vill säga, som resultat av sin oskuld, ärlighet och godhet var Job orubblig i sin insikt om och upplevelse av Guds existens, och på denna grund ställde han krav på sig själv och likriktade sitt tänkande, sitt uppförande, sitt beteende och sina handlingsprinciper inför Gud i enlighet med Guds vägledning av honom och de Guds gärningar som han hade sett bland alla ting. Med tiden skapade hans upplevelser en verklig och faktisk gudsfuktan i honom och fick honom att sky det onda. Detta var källan till den oförvitlighet som Job höll fast vid. Job besatt en ärlig, oskyldig och vänlig mänsklig natur, och han hade verklig erfarenhet av att frukta Gud, lyda Gud och sky det onda,

---

såväl som kunskapen att ”Jehova gav och Jehova tog”. Endast på grund av dessa ting var han i stånd att stå fast och vittna mitt under sådana hätska angrepp från Satan, och endast på grund av dem var han kapabel att inte svika Gud liksom att ge Gud ett tillfredsställande svar när Guds prövningar kom över honom. Även om Jobs uppträdande under den första frestelsen var mycket rakt på sak, var senare generationer inte garanterade att uppnå en sådan öppenhet efter en livstid av ansträngningar, och inte heller skulle de med nödvändighet besitta Jobs ovan beskrivna hållning. När ni i dag ser på Jobs rättframma uppträdande och jämför det med ropen och besluten om ”absolut lydnad och lojalitet in i döden” som dessa, som påstår sig tro på Gud och följa honom, visar upp för Gud, känner ni då inte en djup skam?

Vilken är din reaktion när du läser i Skriften om allt som drabbade Job och hans familj? Blir du försjunken i tankar? Är du förvånad? Skulle de prövningar som drabbade Job kunna beskrivas som ”upprörande”? Det är alltså hemskt nog att läsa om Jobs prövningar så som de beskrivs i Skriften, för att inte tala om hur de skulle ha varit i verkligheten. Då förstår ni att det som drabbade Job inte var någon ”kriksövning” utan en riktig ”drabbning” med riktiga ”vapen” och ”kulor”. Men genom vems hand blev han utsatt för dessa prövningar? De utfördes naturligtvis av Satan, de utfördes personligen av Satan – men de var sanktionerade av Gud. Talade Gud om för Satan på vilket sätt han skulle fresta Job? Det gjorde han inte. Gud ställde bara ett villkor och efter det drabbades Job av frestelsen. När frestelsen kom över Job gav den folk en aning om Satans ondska och fulhet, om hans illvilja och avsky för människan och fiendskap mot Gud. Av detta ser vi att inga ord kan beskriva hur grym denna frestelse faktiskt var. Man skulle kunna säga att i detta ögonblick uppenbarades till fullo Satans fula ansikte och den ondskefulla natur med vilken han förgrep sig på människan. Satan använde denna möjlighet, denna möjlighet som han fått med Guds medgivande, till att utsätta Job för ett frenetiskt och skoningslöst övergrepp på ett sätt och med en grymhet som är både ofattbar och fullständigt oacceptabel för människor i dag. I stället för att säga att Job frestades av Satan och att han stod fast i sitt vittnesbörd under denna frestelse, är det bättre att säga att i de prövningar Job utsattes för av Gud invecklades han i en kamp mot Satan för att skydda sin fullkomlighet och rättskaffenhet och för att försvara sin väg av gudsfruktan och skyende av det onda. I denna kamp förlorade Job ett berg fyllt av får och nötkreatur, han förlorade all sin egendom och han förlorade sina söner och döttrar

---

— men han övergav inte sin fullkomlighet, rättskaffenhet eller gudsfruktan. Med andra ord, i denna strid mot Satan föredrog han att hellre berövas sin egendom och sina barn än att ge upp sin fullkomlighet, rättskaffenhet och gudsfruktan. Han föredrog att hålla fast vid grunden för vad det innebär att vara människa. Skriften ger en koncis redogörelse för hela processen då Job förlorade sina tillgångar och dokumenterar också Jobs uppträdande och attityd. Dessa kärnfulla och kortfattade berättelser ger en känsla av att Job nästan var avslappnad inför denna frestelse, men om det som faktiskt hände skulle återskapas — och till detta kommer Satans ondskefulla natur — då skulle saker och ting inte vara så enkla eller lätta som de beskrivs i de här meningarna. Verkligheten var långt grymmare. Sådan är nivån på det skövlande och hat som Satan behandlar mänskligheten och alla dessa som är godkända av Gud med. Om Gud inte hade uppmanat Satan att inte skada Job skulle Satan utan tvivel ha dödat honom utan några samvetskval. Satan vill inte att någon ska tillbe Gud, och han vill inte heller att dessa som är rättfärdiga i Guds ögon och dessa som är fullkomliga och rättskaffens ska kunna fortsätta att frukta Gud och sky det onda. Att människor fruktar Gud och skyr det onda betyder att de skyr och överger Satan, och därför drog Satan nytta av Guds tillåtelse att vräka allt sitt raseri och hat på Job utan barmhärtighet. Då förstår du hur stor den pina var som Job led. Från sinne till kött, utifrån och in. I dag förstår vi inte hur det var på den tiden, och med hjälp av Bibelns berättelser kan vi bara få en kort glimt av Jobs känslor när han på den tiden utsattes för plågorna.

Jobs orubbliga oförvitlighet bringar skam över Satan och får honom att fly i panik

Vad gjorde då Gud när Job drabbades av denna plåga? Han iakttog och vaktade och väntade på utgången. Hur kände sig Gud medan han iakttog och följde utvecklingen? Han kände sig naturligtvis bedrövad. Men kunde hans bedrövelse ha fått honom att ångra att han gett Satan tillåtelse att fresta Job? Svaret är nej, det kunde den inte. Han var nämligen fast övertygad om att Job var fullkomlig och rättskaffens, att han fruktade Gud och skydde det onda. Gud hade helt enkelt gett Satan möjligheten att verifiera Jobs rättfärdighet inför Gud och att avslöja sin egen ondska och föraktlighet. Dessutom var det en möjlighet för Job att betyga sin rättfärdighet, sin gudfruktighet och sitt skyende av det onda inför världens människor, Satan och även dessa som följer Gud. Bevisade det slutliga utfallet att Guds bedömning av Job var korrekt och felfri? Besegrade Job

---

verkligen Satan? Här läser vi de arketypiska orden som Job sade, ord som är bevis för att han hade övervunnit Satan. Han sa: "Naken kom jag ur min moders liv, och naken skall jag vända åter dit." Detta är Jobs attityd av lydnad mot Gud. Därefter sa han: "Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn." Dessa ord som Job talade bevisar att Gud iakttar människohjärtats djup, att han är i stånd att se in i människans sinne, och de bevisar att hans godkännande av Job är utan fel, att denne man som Gud godkände var rättfärdig. "Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn." De här orden är Jobs vittnesbörd om Gud. Det var dessa vardagliga ord som kuvade Satan, som fick honom att skämmas och fly i panik, och som därtill fjättrade honom och lämnade honom utan utväg. Vidare fick dessa ord Satan att känna förunderligheten och kraften i Jehova Guds gärningar och låta honom förnimma den ovanligt starka karisman hos en person vars hjärta behärskades av Guds väg. Dessutom demonstrerade de för Satan den kraftfulla vitalitet som en liten och obetydlig människa visade genom att hålla fast vid vägen att frukta Gud och sky det onda. Satan blev sålunda besegrad i den första kampen. Trots sin "surt förvärvade insikt" hade Satan inte för avsikt att släppa taget om Job, och inte heller hade det skett någon förändring i hans ondskefulla natur. Satan försökte fortsätta att angripa Job och kom så ännu en gång inför Gud ...

Låt oss härnäst läsa Skriftens ord om den andra gången som Job frestades.

3. Satan frestar Job än en gång (svåra bölder slår upp över hela Jobs kropp)

a. De ord Gud sa

Job 2:3 Och Jehova sade till Satan: "Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda? Och han håller fast vid sin oförvitlighet, fastän du har eggat mig mot honom, till att förgöra honom utan orsak."

Job 2:6 Och Jehova sade till Satan: "Se, han är i din hand, men skona hans liv."

b. De ord Satan sa

Job 2:4-5 Och Satan svarade Jehova och sade: "Hud för hud, ja, allt som en människa har kommer han att ge för sitt liv. Men sträck nu ut din hand och rör vid hans kött och ben, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte."

c. Hur Job hanterar prövningen

Job 2:9-10 Då sade hans hustru till honom: "Behåller du ännu din oförvitlighet? Förbanna Gud och dö." Men han sade till henne: "Du talar som en dåraktig kvinna talar.

Vad? Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?” I allt detta syndade inte Job med sina läppar.

Job 3:3 Må den dag då jag föddes förgås, liksom den natt då man sade, ”Ett gossebarn har avlats.”

Jobs kärlek till Guds väg övergår allt annat

Skriften dokumenterar orden mellan Gud och Satan på följande sätt: ”Och Jehova sade till Satan: ’Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda? Och han håller fast vid sin oförvitlighet, fastän du har eggat mig mot honom, till att förgöra honom utan orsak’” (Job 2:3). I detta samtal upprepar Gud samma fråga till Satan. Det är en fråga som visar oss Jehova Guds positiva omdöme av det som Job uppvisade och levde ut under den första prövningen, ett omdöme som inte skiljer sig från Guds omdöme av Job innan han hade utstått Satans frestelse. Job var med andra ord fullkomlig i Guds ögon innan frestelsen kom över honom, och därför skyddade Gud honom och hans familj och välsignade honom; han var värdig att bli välsignad i Guds ögon. Efter frestelsen syndade inte Job med sina läppar därför att han hade förlorat sin egendom och sina barn, utan fortsatte att prisa Jehova Guds namn. Hans faktiska uppträdande fick Gud att applådera honom och ge honom högsta betyg. För i Jobs ögon var hans avkomlingar eller hans tillgångar inte nog för att få honom att förneka Gud. Guds plats i hans hjärta kunde med andra ord inte ersättas av hans barn eller av någon ägodel. Under den första frestelsen visade Job Gud att hans kärlek till honom och hans kärlek till vägen att frukta Gud och sky det onda övergick allt annat. Det var bara att denna prövning gav Job erfarenheten av att få en belöning från Jehova Gud och att bli fråntagen sin egendom och sina barn.

För Job var det här en verklig erfarenhet som tvådde hans själ ren, det var ett livets dop som gjorde hans tillvaro meningsfull och dessutom var det en storslagen festmåltid som prövade hans lydnad mot och fruktan för Gud. Denna frestelse förvandlade Jobs ställning från att vara en rik man till att vara en man som inte ägde någonting, och den tillät honom också att uppleva Satans övergrepp på mänskligheten. Hans armod fick honom inte att avsky Satan; snarare såg han i Satans vidriga handlingar hans fulhet och föraktlighet såväl som hans fientlighet och uppror mot Gud, och detta uppmuntrade Job ännu mer att för alltid hålla fast vid vägen av gudsfruktan och skyende av det onda. Han

---

svor att aldrig överge Gud och vända ryggen åt Guds väg på grund av yttre faktorer som ägodelar, barn eller släktingar, och inte heller skulle han någonsin bli slav under Satan, ägodelar eller någon människa; ingen annan än Jehova kunde vara hans herre eller hans Gud. Sådana var Jobs ambitioner. På andra sidan frestelsen hade Job också erhållit någonting — mitt under de prövningar som getts honom av Gud hade han vunnit stora rikedomar.

Under de tidigare decennier av sitt liv hade Job skådat Jehova Guds gärningar och vunnit Jehova Guds välsignelser. Det var välsignelser som fick honom att känna sig enormt olustig och skyldig, för han tyckte inte att han hade gjort något för Gud och trots det hade han erhållit så stora välsignelser och åtnjutit så mycket nåd. Därför bad han ofta i sitt hjärta och hoppades att han skulle kunna återgälda Gud, hoppades att han skulle få möjlighet att bära vittnesbörd om Guds gärningar och storhet, och hoppades att Gud skulle pröva hans lydnad och dessutom att hans tro skulle kunna renas tills hans lydnad och hans tro vann Guds gillande. Och när prövningen drabbade honom trodde han att Gud hade hört hans böner. Job värdesatte denna möjlighet mer än något annat och följaktligen vågade han inte ta lätt på den, för nu kunde det han längtat efter mest av allt hela livet bli verklighet. Att denna möjlighet infann sig betydde att hans lydnad och gudsfruktan kunde sättas på prov och görs ren. Dessutom betydde det att Job fick en chans att vinna Guds gillande vilket skulle föra honom närmare Gud. Under prövningen lät denna tro och strävan honom bli mer fullkomlig och vinna större förståelse av Guds vilja. Job blev också mer tacksam för Guds välsignelser och ynnestbevis, i sitt hjärta öste han större pris över Guds gärningar och han kände mer fruktan och vördnad för Gud och längtade mer efter Guds ljuvlighet, storhet och helighet. Även om Job i Guds ögon fortfarande var en som fruktade honom och skydde det onda, hade Jobs tro och kunskap vad gällde hans erfarenheter tagit jättekiv framåt vid det här laget: Hans tro hade växt, hans lydnad hade fått fotfäste och hans gudsfruktan hade blivit djupare. Denna prövning förvandlade Jobs ande och liv, men Job nöjde sig inte med en sådan förvandling och inte heller bromsade den upp hans framåtskridande. Samtidigt som han räknade ut vad han hade vunnit av denna prövning och funderade över sina egna tillkortakommanden, bad han tyst och väntade på att nästa prövning skulle drabba honom, för han längtade efter att hans tro, lydnad och gudsfruktan skulle höjas till en högre nivå under nästa prövning från Gud.

Gud iakttar människans innersta tankar och allt som människan säger och gör. Jobs tankar nådde Jehova Guds öron och Gud lyssnade på hans böner, och på så sätt infann sig Guds nästa prövning av Job som förväntat.

Under extremt lidande inser Job verkligen Guds omsorg om mänskligheten

Efter Jehova Guds frågor till Satan var Satan innerst inne glad. Han visste nämligen att han skulle få tillåtelse att än en gång angripa mannen som var fullkomlig i Guds ögon – vilket för Satan var en sällsynt möjlighet. Satan ville utnyttja detta tillfälle till att fullständigt underminera Jobs övertygelse, få honom att förlora sin tro på Gud och därmed inte längre frukta Gud eller välsigna Jehova Guds namn. Det här skulle ge Satan en chans: Oavsett plats eller tid skulle han kunna förvandla Job till en leksak under sitt kommando. Satan dolde sina ondskefulla planer fullständigt, men han kunde inte hålla sin onda natur i schack. Denna sanning kan man ana i hans svar till Jehova Gud, så som det återges i Skriften: ”Och Satan svarade Jehova och sade: ’Hud för hud, ja, allt som en människa har kommer han att ge för sitt liv. Men sträck nu ut din hand och rör vid hans kött och ben, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte’” (Job 2:4-5). Det är omöjligt att inte på allvar se och känna Satans ondskefullhet i detta samtal mellan Gud och Satan. Efter att ha hört dessa Satans vanföreställningar kommer utan tvivel alla de som älskar sanningen och avskyr det onda att hysa mer hat mot Satans tarvlighet och skamlöshet, känna sig bestörta och äcklade av Satans bedrägligheter och samtidigt lägga fram djupa böner och uppriktiga välgångsönsknningar för Job. De kommer att be att denne rättskaffens man ska kunna uppnå fullkomning och önska att denne man, som fruktar Gud och skyr det onda, för evigt ska övervinna Satans frestelser och leva i ljuset, leva i Guds vägledning och välsignelser. De kommer också att önska att Jobs rättfärdiga gärningar för alltid ska sporra och uppmuntra alla dessa som strävar efter vägen att frukta Gud och sky det onda. Även om Satans ondskefulla avsikt kan ses i denna proklamation, gick Gud glatt med på Satans ”begäran” — men han hade också ett villkor: ”Se, han är i din hand, men skona hans liv” (Job 2:6). Eftersom Satan denna gång bad att få sträcka ut sin hand för att skada Jobs kött och ben, sa Gud: ”Men skona hans liv.” Innebörden i dessa ord är att han gav Jobs kött till Satan men bevarade hans liv. Satan kunde inte ta Jobs liv, men bortsett från det kunde han använda vilka medel eller metoder som helst mot Job.

Efter att ha fått Guds tillstånd skyndade Satan till Job och sträckte fram handen för att angripa hans hud, vilket gjorde att svåra bölder slog upp över hela Jobs kropp och han kände hur huden smärtade. Job prisade Jehova Guds förunderlighet och helighet, vilket gjorde Satans fräckhet ännu mer flagrant. Eftersom han hade fröjdats åt att skada människan sträckte han fram handen och rev Jobs kött så att bölderna varade sig. Job kände genast en smärta och pina på kroppen som saknade jämförelse, och han kunde inte låta bli att massera sig från topp till tå med händerna, som om det skulle kunna lindra denna köttsliga smärtas slag mot hans ande. Han insåg att Gud fanns vid hans sida och betraktade honom, och han gjorde sitt bästa för att stålsätta sig. Än en gång knäböjde han på marken och sa: Du ser in i människans hjärta, du ser hennes förtvivlan; varför bryr du dig om hennes svaghet? Prisat vare Jehova Guds namn. Satan såg Jobs outhärdliga smärta, men han såg inte Job överge Jehova Guds namn. Därför sträckte han snabbt fram handen för att angripa Jobs skelett, ivrig att slita isär hans lemmar. Ögonblickligen kände Job en smärta som var värre än någonsin; det var som om hans kött hade slitits loss från benen och som om hans skelett slogs sönder bit för bit. Denna kvalfulla pina fick honom att tänka att det vore bättre att dö ... Han hade nått gränsen för vad han förmådde uthärda ... Han ville skrika rakt ut, han ville slita i huden på sin kropp för att minska smärtan, men han höll tillbaka sina skrik och slet inte i huden på sin kropp, för han ville inte låta Satan se hans svaghet. Och så böjde han knä än en gång, men den här gången kände han inte Jehova Guds närvaro. Han visste att Gud ofta var framför honom och bakom honom och på sidorna om honom. Men Gud hade inte sett på när han plågades; Gud täckte sitt ansikte och var dold, för hans syfte med att skapa människan var inte att utsätta henne för lidande. Vid det här laget grät Job och gjorde sitt bästa för att uthärda denna kroppsliga pina, men han kunde ändå inte låta bli att tacka Gud: Människan faller vid första slaget, hon är svag och kraftlös, hon är ung och okunnig – varför skulle du vilja vara så omtänksam och ömsint mot henne? Du slår mig, men det smärtar dig att göra det. Vad hos människan är värt din omsorg och omtanke? Jobs böner nådde Guds öron och Gud var tyst, han bara iakttog utan ljud .... Efter att förgäves ha provat med alla tänkbara knep gav sig Satan stilla bort, men det gjorde inte slut på Guds prövningar av Job. Eftersom Guds kraft som uppenbarades i Job inte hade gjorts offentlig, slutade inte berättelsen om Job med Satans reträtt. I och med att andra personer gjorde sin entré väntade fler spektakulära scener.

Ett annat utslag av Jobs gudsfruktan och skyende av allt ont är hans prisande av Guds namn i allt

Job hade drabbats av Satans härjningar men han övergav ändå inte Jehova Guds namn. Hans hustru var den första som steg fram och spelade Satans roll vilket framgår av att hon angrep Job. Originaltexten beskriver det så här: ”Då sade hans hustru till honom: ’Behåller du ännu din oförvitlighet? Förbanna Gud och dö’” (Job 2:9). Detta var de ord som Satan uttalade i mänsklig skepnad. De var ett angrepp och en anklagelse såväl som en lockelse, en frestelse och skvaller. Efter att ha misslyckats med att angripa Jobs kött angrep Satan sedan direkt Jobs oförvitlighet i en önskan att använda detta för att få Job att överge sin oförvitlighet, förneka Gud och sluta leva. Satan önskade även använda sådana ord för att fresta Job: Om Job övergav Jehova Guds namn behövde han inte uthärda sådan pina utan kunde befria sig från köttets kval. Ställd inför sin hustrus råd, tillrättavisade Job henne genom att säga: ”Du talar som en dåraktig kvinna talar. Vad? Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?” (Job 2:10). Job hade länge känt till dessa ord, men nu bevisades sanningen i Jobs kunskap om dem.

När hans hustru rådde honom att förbanna Gud och dö var hennes mening: Din Gud behandlar dig på detta sätt, så varför inte förbanna honom? Varför lever du fortfarande? Din Gud är så orättvis mot dig, men likväl säger du välsignat vare Jehova Guds namn. Hur kunde han bringa olycka över dig när du välsignar hans namn? Skynda dig och överge Guds namn och följ honom inte mer. På så sätt kommer dina bekymmer att vara över. I det ögonblicket skapades det vittnesbörd som Gud ville se i Job. Ingen vanlig person kunde bära sådant vittnesbörd och inte heller läser vi om det i någon av Bibelns berättelser — men Gud hade sett det långt innan Job yttrade dessa ord. Gud ville bara använda detta tillfälle att låta Job bevisa för alla att Gud hade rätt. Inte nog med att Job varken gav upp sin oförvitlighet eller förnekade Gud när han hörde sin hustrus råd, utan dessutom sa han till henne: ”Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?” Är dessa ord mycket viktiga? Här finns det bara ett faktum som kan visa hur viktiga dessa ord är. Dessa ord är så viktiga att Gud ger sitt bifall till dem i sitt hjärta, de är vad Gud önskade sig, de är vad Gud ville höra och de är det resultat som Gud längtade efter att få se. De här orden är också kärnan i Jobs vittnesbörd. I detta bevisades Jobs fullkomlighet, rättskaffenhet, gudsfruktan och

---

skyende av det onda. Jobs kostbarhet låg i hur han fortfarande yttrade sådana ord när han frestades och även när hela hans kropp var täckt av svåra bölder, när han uthärdade den mest extrema smärta och när hans hustru och släktingar gav honom råd. För att uttrycka det på ett annat sätt: i sitt hjärta visste han att oavsett vilka frestelser han utsattes för eller hur smärtsamma vedermödorna eller plågan än månne vara, om så döden skulle drabba honom, skulle han inte förneka Gud eller förakta vägen av gudsfruktan och skyende av det onda. Då förstår ni att Gud innehade den viktigaste platsen i hans hjärta och att Gud var allt som fanns i hans hjärta. Det är på grund av detta som vi läser sådana beskrivningar av honom i Skriften som: ”I allt detta syndade inte Job med sina läppar”. Inte nog med att han inte syndade med sina läppar, utan i sitt hjärta klagade han inte över Gud. Han sa inga sårande ord om Gud och inte heller syndade han mot Gud. Inte nog med att hans mun välsignade Guds namn, utan i sitt hjärta välsignade han också Guds namn; hans mun och hans hjärta var ett. Det här var den sanne Job som Gud hade sett och det var precis därför som Gud uppskattade Job.

Människors många missförstånd rörande Job

De umbäranden Job led var inte gudasända budbärares verk, och inte heller orsakades de av Guds egen hand. I stället orsakades de personligen av Satan, Guds fiende. Följaktligen var de umbäranden som Job led mycket svåra. Likväl uppvisade Job i detta ögonblick utan några reservationer sin dagliga kunskap om Gud i sitt hjärta, principerna för sina dagliga handlingar och sin inställning till Gud — och detta är sanningen. Om Job inte hade blivit frestad, om Gud inte hade utsatt Job för prövningar, skulle man säga att Job var en hycklare när han sa: ”Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn”; Gud hade gett honom så många tillgångar, så naturligtvis välsignade han Jehova Guds namn. Om Job, innan han utsattes för prövningar, hade sagt: ”Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?”, skulle man säga att Job överdrev och att han inte skulle överge Guds namn eftersom han ofta välsignades av Guds hand. Om Gud hade bringat honom olycka skulle han helt säkert ha övergett Guds namn. Men när Job hamnade i omständigheter som ingen kunde önska sig, önska se eller drabbas av, omständigheter som folk skulle vara rädda att drabbas av och som inte ens Gud stod ut med att se, var Job ändå i stånd att hålla fast vid sin oförvitlighet: ”Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn” och ”Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?”

Ställda inför Jobs uppträdande vid den här tidpunkten blir dessa, som älskar att tala högtravande ord och som älskar att prata bokstavliga innebörder och lärosatser, mållösa. Dessa som prisar Guds namn enbart då de talar, men aldrig har accepterat Guds prövningar, fördöms av den oförvitlighet som Job höll stadigt fast vid, och dessa som aldrig har trott att människan är kapabel att hålla fast vid Guds väg döms av Jobs vittnesbörd. Ställda inför Jobs uppträdande under dessa prövningar och de ord han sa kommer en del människor att känna sig förvirrade, en del kommer att känna sig avundsjuka, en del kommer att känna sig tvivlande och ytterligare en del kommer till och med att verka ointresserade och rynka på näsan åt Jobs vittnesbörd eftersom de inte bara ser de kval som drabbade Job under prövningarna och läste de ord som Job yttrade, utan också ser den mänskliga "svaghet" som Job rörde när prövningarna drabbade honom. Denna "svaghet" ser de som den förmodade skavanken i Jobs fullkomlighet, bristen hos en människa som i Guds ögon var fullkomlig. Man tror alltså att dessa som är fullkomliga är felfria, utan fläck eller besudling, att de inte har några svagheter, inte vet något om smärta, aldrig känner sig olyckliga eller modfälda och är utan hat eller något yttre extremt beteende; som resultat tror inte majoriteten av människor att Job verkligen var fullkomlig. Folk är inte positiva till mycket av hans uppträdande under prövningarna. När Job förlorade sin egendom och sina barn bröt han till exempel inte samman i gråt, så som folk skulle föreställa sig. Hans "opassande beteende" får folk att tycka att han var kylig, för han saknade tårar och kärlek till sin familj. Detta är det dåliga intryck som Job först ger människor. Och hans beteende längre fram finner de ännu mer förbryllande. "Rev sönder sin mantel" har tolkats av människor som respektlöshet mot Gud, och "rakade sitt huvud" tros felaktigt betyda att Jobs hädade och satte sig upp mot Gud. Bortsett från Jobs ord att "Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn", kan folk inte urskilja något av den rättfärdighet hos Job som Gud lovordade, och därför är den stora majoritetens omdöme om Job inget mer än oförmåga att förstå, missförstånd, tvivel, fördömande och gillande i teori enbart. Ingen av dem är i stånd att verkligen förstå och uppskatta Jehova Guds ord att Job var en fullkomlig och rättsskaffens man, en man som fruktade Gud och skydde det onda.

Med utgångspunkt från sitt intryck av Job ovan hyser folk ytterligare tvivel angående hans rättfärdighet, för Jobs agerande och hans uppträdande så som det beskrivs i Skriften var inte så världsomvälvande gripande som människor skulle ha

---

föreställt sig. Inte nog med att han inte utförde några stora kraftprov, utan dessutom tog han en krukskärva för att skrapa sig med när han satt där mitt i askan. Denna handling förvånar också folk och får dem att tvivla — och till och med förneka — Jobs rättfärdighet, för medan Job skrapade sig varken bad han till Gud eller gav Gud några löften; inte heller sågs han gråta av smärta. Nuförtiden ser folk bara Jobs svaghet och ingenting annat, så även när de hör honom säga: ”Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?” är de fullständigt oberörda, eller möjligen tveksamma, och fortfarande oförmögna att urskilja Jobs rättfärdighet i hans ord. Det grundläggande intrycket som Job ger människor under prövningarnas kval är att han varken var lismande eller arrogant. Folk ser inte historien bakom hans beteende som utspelades i hans hjärtas djup, och inte heller ser de gudsfruktan i hans hjärta eller hans trohet mot principen att sky det onda. Hans jämnmod får folk att tänka att hans fullkomlighet och rättskaffenhet bara var tomma ord, att hans gudsfruktan bara var ett rykte; samtidigt gör den ”svaghet” som han blottade ett djupt intryck på dem och ger dem ett ”nytt perspektiv” på, och även en ”ny förståelse” av, mannen som Gud definierade som fullkomlig och rättskaffens. Ett sådant ”nytt perspektiv” och en sådan ”nya förståelse” dokumenterades när Job öppnade sin mun och förbannade den dag han föddes.

Fastän det är omöjligt för människan att föreställa sig och fatta den grad av pina han utstod, uttalade han inga hädiska ord utan mildrade bara kroppens smärta på sitt eget vis. Som det står i Skriften sa han: ”Må den dag då jag föddes förgås, liksom den natt då man sade, 'Ett gossebarn har avlats'” (Job 3:3). Kanske har ingen någonsin lagt någon vikt vid dessa ord, kanske finns det människor som har noterat dem. Anser ni att de betyder att Job vände sig emot Gud? Är de ett klagomål mot Gud? Jag vet att många av er har vissa åsikter om dessa ord som Job sa och menar att om Job varit fullkomlig och rättskaffens skulle han inte ha visat någon svaghet eller sorg, utan i stället bemött varje angrepp från Satan på ett positivt sätt och till och med smålett åt Satans frestelser. Han skulle inte ha reagerat det minsta mot någon av de plågor som Satan lät drabba hans kött, och inte heller skulle han ha avslöjat något av vad han kände i sitt hjärta. Han skulle till och med ha bett Gud göra dessa prövningar ännu hårdare. Det här är vad någon som är orubblig och verkligen fruktar Gud och skyr det onda borde uppvisa och besitta. Det enda Job gjorde, mitt under detta extrema lidande, var att förbanna den dag

---

då han föddes. Han klagade inte över Gud och än mindre hade han någon tanke på att opponera sig mot Gud. Detta är mycket lättare sagt än gjort, för sedan forna tider tills i dag har ingen någonsin upplevt sådana frestelser eller utstått det som drabbade Job. Och varför har ingen någonsin utsatts för samma sorts frestelser som Job? Därför att enligt Guds mening är ingen kapabel att bära ett sådant ansvar eller uppdrag, ingen skulle kunna handla så som Job gjorde, och dessutom skulle fortfarande ingen – förutom att förbanna den dag de föddes – kunna låta bli att överge Guds namn och fortsätta att välsigna Jehova Guds namn så som Job gjorde när han drabbades av ett sådant lidande. Skulle någon kunna göra det? När vi säger detta om Job, lovordar vi då hans agerande? Han var en rättfärdig man som kunde vittna om Gud och få Satan att fly med huvudet i händerna, så att han aldrig mer kom inför Gud för att anklaga honom – så vad är fel med att lovorda honom? Har ni högre normer än Gud? Skulle ni agera ännu bättre än Job om ni drabbades av prövningar? Job prisades av Gud – vilka invändningar kan då ni ha?

Job förbannar den dag han föddes därför att han inte vill att Gud ska plågas av honom

Jag säger ofta att Gud ser in i människors hjärtan medan människor tittar på människors yttre. Eftersom Gud blickar in i människors hjärtan förstår han deras innersta väsen, medan människor definierar andra människors väsen med utgångspunkt från deras yttre. När Job öppnade munnen och förbannade den dag han föddes var det en handling som förbluffade alla de andliga personerna, inklusive Jobs tre vänner. Människan kom från Gud och borde vara tacksam över livet och köttet liksom över den dag hon föddes, som Gud skänkte henne och hon borde inte förbanna det. Detta är förståeligt och fattbart för de flesta människor. För den som följer Gud är denna förståelse helig och okränkbar, en sanning som aldrig kan förändras. Job bröt däremot mot reglerna: Han förbannade den dag han föddes. Det är en handling som de flesta människor anser vara att gå över gränsen till förbjudet territorium. Inte nog med att han inte är berättigad till människors förståelse och medkänsla, utan han är inte heller berättigad att få Guds förlåtelse. Samtidigt blir ännu fler människor skeptiska när det gäller Jobs rättfärdighet, för det verkar som om Guds gynnande av honom gjorde honom njutningslysten och så djärv och orädd att han inte bara underlät att tacka Gud för att han välsignat honom och tagit hand om honom under hans livstid, utan

---

förbannade till förgängelse den dag han föddes. Vad är detta om inte att sätta sig upp mot Gud? Den här sortens ytligheter förser människor med bevis nog för att fördöma Jobs agerande, men vem kan veta vad Job egentligen tänkte vid det tillfället? Och vem kan veta varför Job handlade så som han gjorde? Endast Gud och Job själv känner till bakgrunden och orsakerna här.

När Satan sträckte fram sin hand för att angripa Jobs skelett, föll Job i hans klor utan möjlighet att fly eller kraft att göra motstånd. Hans kropp och själ drabbades av enorm smärta och denna smärta gjorde honom djupt medveten om hur obetydlig, bräcklig och maktlös människan som lever i köttet är. Samtidigt fick han också en djup insikt och förståelse av varför Gud önskar vårda och se efter mänskligheten. I Satans klor insåg Job hur kraftlös och svag människan, som är av kött och blod, faktiskt är. När han föll ner på sina knän och bad till Gud kände han det som om Gud täckte över sitt ansikte och gömde sig, för Gud hade överlämnat honom helt och hållet i Satans händer. Samtidigt grät också Gud över honom och dessutom var han bedrövad över honom; Gud plågades när han blev plågad och sårades när han blev sårad ... Job kände Guds smärta och även hur outhärdlig den var för Gud ... Job ville inte utsätta Gud för mer sorg, inte heller ville han att Gud skulle gråta över honom och än mindre ville han se Gud pinas av honom. I detta ögonblick ville Job bara göra sig fri från sitt kött för att inte längre behöva uthärda den smärta som detta kött åsamkade honom, för det skulle förhindra att Gud plågades mer av hans smärta — men han kunde inte, utan han var tvungen att inte bara stå ut med köttets pina utan även med plågan av att inte vilja göra Gud mer bekymrad. Dessa två smärtor — en från köttet och en från anden — fyllde Job med en hjärtslitande, fruktansvärd smärta och fick honom att känna hur begränsningarna hos människan som är av kött och blod kan få henne att känna sig frustrerad och hjälplös. Under dessa förhållanden växte sig hans gudslängtan starkare och hans avsky för Satan blev mer intensiv. Vid det här laget skulle Job ha föredragit att han aldrig blivit född in i människans värld, han skulle hellre aldrig ha existerat än se Gud gråta tårar eller känna smärta för hans skull. Han började att djupt avsky sitt kött, att bli grundligt utled på sig själv, på den dag han föddes och även på allt annat som hade någon anknytning till honom. Han ville inte att någon någonsin mer skulle nämna den dag han föddes eller något som hade med den att göra, och därför öppnade han sin mun och förbannade den dag han föddes: "Må den dag då jag föddes förgås, liksom den natt då man sade, 'Ett

---

gossebarn har avlats.' Må den dagen bli till mörker; må Gud inte betrakta den från ovan, eller låta ljuset lysa över den" (Job 3:3-4). Jobs ord bär på hans avsky för honom själv: "Må den dag då jag föddes förgås, liksom den natt då man sade, 'Ett gossebarn har avlats,'" såväl som hans förebrående av sig själv och känsla av att stå i skuld till Gud för att ha vållat honom smärta, "Må den dagen bli till mörker; må Gud inte betrakta den från ovan, eller låta ljuset lysa över den." Dessa två stycken är det avgörande uttrycket för hur Job kände det då, och de demonstrerar till fullo hans fullkomlighet och rättskaffenhet för alla. Samtidigt höjdes hans förtröstan på och lydnad mot Gud, liksom hans gudsfruktan, till en högre nivå, precis så som han önskat. Denna upphöjelse är naturligtvis exakt det resultat som Gud hade väntat sig.

Job besegrar Satan och blir en sann människa i Guds ögon

När Job först genomgick sina prövningar berövades han all sin egendom och alla sina barn, men resultatet blev inte att han föll ner eller sa någonting som var en synd mot Gud. Han hade övervunnit Satans frestelser, han hade övervunnit sina materiella tillgångar och sina avkomlingar liksom prövningen med att förlora alla sina världsliga ägodelar, vilket betyder att han kunde acceptera att Gud tog det ifrån honom och tacka och prisa Gud på grund av det. Sådant var Jobs uppträdande under den första frestelsen, och sådant var också hans vittnesbörd under Guds första prövning. I den andra prövningen sträckte Satan fram sin hand för att angripa Job, och fastän Job upplevde en smärta som var värre än han någonsin tidigare känt, var hans vittnesbörd nog för att människor skulle slås med häpnad. Han använde sin själsstyrka, övertygelse och lydnad mot Gud, såväl som sin gudsfruktan för att än en gång besegra Satan, och än en gång godkände och uppmuntrade Gud hans uppträdande och hans vittnesbörd. Under denna frestelse använde Job sitt faktiska beteende för att deklarera för Satan att köttets smärta inte kunde ändra Jobs tro och lydnad mot Gud eller ta bort hans tillgivenhet till Gud och fruktan för Gud; han skulle inte förneka Gud eller ge upp sin egen fullkomlighet och rättskaffenhet därför att han stod inför döden. Jobs beslutsamhet gjorde Satan till en ynkrygg, hans förtröstan lämnade Satan rädd och skakande, kraften i hans kamp på liv och död mot Satan väckte ett djupt hat och förbittring hos Satan, hans fullkomlighet och rättskaffenhet lämnade Satan utan något mer han kunde göra honom, så att Satan övergav sina angrepp på honom och gav upp sina anklagelser mot Job inför Jehova Gud. Detta innebar att Job hade övervunnit världen, han hade övervunnit köttet, han hade

---

övervunnit Satan och han hade övervunnit döden; han var fullständigt och i högsta grad en människa som tillhörde Gud. Under dessa två prövningar stod Job fast i sitt vittnesbörd och levde faktiskt ut sin fullkomlighet och rättskaffenhet och breddade omfattningen av sina levnadsprinciper av gudsfruktan och skyende av det onda. Efter att ha utstått dessa två prövningar föddes en rikare erfarenhet i Job, och denna upplevelse gjorde honom mer mogen och härdad, den gjorde honom starkare och mer övertygad, och den gjorde honom mer säker på riktigheten och förträffligheten i den oförvitlighet som han höll fast vid. Jehova Guds prövningar av Job gav honom en djup förståelse och känsla av Guds omtanke om människan, och lät honom känna hur dyrbar Guds kärlek var, och från den stunden kompletterades hans gudsfruktan med omtanke om och kärlek till Gud. Jehova Guds prövningar inte bara inte alienerade Job från honom utan förde hans hjärta närmare Gud. När den köttsliga smärta som Job uthärdade nådde sin höjdpunkt, gav den omsorg han kände från Jehova Gud honom inget annat val än att förbanna den dag han föddes. Detta beteende var inte något länge planerat utan en naturlig manifestation av den omtanke om och kärlek till Gud som fanns i hans hjärta, en naturlig manifestation som härrörde ur hans omtanke om och kärlek till Gud. Det vill säga, eftersom han avskydde sig själv och han inte önskade — och inte kunde stå ut med — att plåga Gud, nådde hans omtanke och kärlek punkten av osjälviskhet. Nu upphöjde Job sin gamla vördnad för Gud, längtan efter Gud och hängivenhet till Gud till omtankens och kärlekens nivå. Samtidigt upphöjde han sin tro på Gud, sin lydnad mot Gud och sin fruktan för Gud till omtankens och kärlekens nivå. Han tillät sig inte att göra någonting som skulle vålla Gud skada, han tillät sig inte något beteende som skulle såra Gud och tillät sig inte orsaka Gud någon sorg, bedrövelse eller ens sorgsenhet av egna skäl. I Guds ögon hade Jobs förtröstan, lydnad och gudsfruktan — fastän han fortfarande var samme Job som tidigare — gett Gud fullständig tillfredsställelse och glädje. Vid denna tid hade Job uppnått den fullkomlighet som Gud hade förväntat sig att han skulle uppnå, han hade blivit någon som verkligen var värd att kallas ”fullkomlig och rättskaffens” i Guds ögon. Hans rättfärdiga gärningar gjorde att han kunde övervinna Satan och stå fast i sitt vittnesmål om Gud. Hans rättfärdiga gärningar gjorde honom också fullkomlig och lät värdet av hans liv stiga och bli högre än någonsin. De gjorde honom till den första människa som inte längre angreps och frestades av Satan. Eftersom Job var rättfärdig anklagades och frestades han av Satan; eftersom Job var

---

rättfärdig lämnades han över till Satan; och eftersom Job var rättfärdig övervann och besegrade han Satan och stod fast i sitt vittnesbörd. Därmed blev Job den första människan som aldrig mer skulle överlämnas till Satan, han kom i sanning inför Guds tron och levde i ljuset, i Guds välsignelser utan Satans spionerande eller fördärvande ... Han hade blivit en sann människa i Guds ögon, han hade blivit fri ...

Om Job

Efter att ha fått veta hur Job genomgick prövningarna vill de flesta av er sannolikt veta fler detaljer om Job själv i synnerhet vad gäller den hemlighet genom vilken han vann Guds lovord. Så låt oss i dag tala om Job!

I Jobs dagliga liv ser vi hans fullkomlighet, rättskaffenhet, gudsfruktan och skyende av det onda

Om vi ska diskutera Job måste vi börja med det omdöme om honom som uttalades av Guds egen mun: "Det [finns] inte någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda."

Låt oss först lära oss om Jobs fullkomlighet och rättskaffenhet.

Vad är er förståelse av orden "fullkomlig" och "rättskaffens"? Tror ni att Job var klanderfri och hedervärd? Detta vore förstås en bokstavlig tolkning och förståelse av "fullkomlig" och "rättskaffens". Avgörande för en sann uppfattning om Job är verkliga livet — enbart ord, böcker och teori ger inte några svar. Vi ska börja med att titta på Jobs hemliv, på hurdant hans normala uppträdande var under hans liv. Det berättar för oss om hans principer och målsättningar i livet, liksom om hans personlighet och strävan. Låt oss nu läsa de avslutande orden i Job 1:3: "Denne man var den störste av alla österns män." Vad dessa ord säger är att Jobs status och ställning var mycket hög, och även om vi inte får veta huruvida han var den störste av alla österns män på grund av sina överflödande tillgångar eller därför att han var fullkomlig och rättskaffens och fruktade Gud och skydde det onda, vet vi att Jobs status och ställning på det hela taget var mycket prisad. Som dokumenterat i Bibeln var folks första intryck av Job att han var fullkomlig, att han fruktade Gud och skydde det onda, och att han besatt stor rikedom och en vördnadsvärd ställning. För en normal person som lever i en sådan miljö och under sådana omständigheter skulle Jobs kost, livskvalitet och de olika sidorna av hans privatliv vara fokus för de flesta människors uppmärksamhet; därför måste vi fortsätta läsa Skriften: "Och hans söner drog iväg och höll gästbud i sina hus,

---

var och en på varsin dag; de sände bud efter och bjöd in sina tre systrar att äta och dricka tillsammans med dem. Och när en omgång av gästbudsdagar var till ända sände Job bud efter dem och helgade dem. Och han steg upp tidigt om morgonen och offrade brännoffer för var och en av dem, för Job sade: 'Kanske har mina barn syndat och förbannat Gud i sina hjärtan.' Så gjorde Job varje gång" (Job 1:4–5). Detta stycke säger oss två saker: Den första är att Jobs söner och döttrar regelbundet höll gästbud, åt och drack; den andra är att Job regelbundet offrade brännoffer därför att han oroade sig för dem, rädd att de syndade, att de förbannat Gud i sina hjärtan. Häri beskrivs två olika människotypers liv. Den första, Jobs söner och döttrar, festade ofta på grund av sin rikedom, levde i överflöd, åt och drack av hjärtans lust och njöt av den höga livskvalitet som materiell rikedom medförde. Då de levde ett sådant liv var det oundvikligt att de ofta syndade och kränkte Gud — men de helgade inte sig själva och offrade inte heller brännoffer. Då förstår ni att Gud inte hade någon plats i deras hjärtan, att de inte ägnade Guds ynnestbevis någon tanke eller fruktade för att kränka Gud, och än mindre fruktade de att förneka Gud i sina hjärtan. Naturligtvis är inte vårt fokus på Jobs barn, utan på vad Job gjorde när han ställdes inför sådana saker; det här är det andra ämnet som beskrivs i stycket och som omfattar Jobs dagliga liv och essensen i hans mänskliga natur. När Bibeln beskriver Jobs söners och döttrars festande nämns inte Job; det sägs bara att hans söner och döttrar ofta åt och drack tillsammans. Han ordnade med andra ord inga gästbud och han gjorde inte sina söner och döttrar sällskap i deras frosseri. Fastän Job var förmögen och ägde många tillgångar och tjänare, var hans liv inte lyxigt. Han roades inte av sin enastående levnadsmiljö och han frossade inte på köttets njutningar eller glömde att offra brännoffer på grund av sin rikedom, och än mindre fick den honom att gradvis sky Gud i sitt hjärta. Job var alltså uppenbart disciplinerad i sin livsstil, han var inte girig eller hedonistisk och inte heller fixerad vid livskvalitet som resultat av Guds välsignelser. Tvärtom var han ödmjuk och anspråkslös och varsam och försiktig inför Gud, han tänkte ofta på Guds nåd och välsignelser och fruktade ständigt för Gud. I sitt dagliga liv steg Job ofta upp tidigt för att offra brännoffer för sina söner och döttrar. Med andra ord, inte nog med att Job själv fruktade Gud, utan han hoppades också att hans barn skulle frukta Gud på samma sätt och inte synda mot Gud. Jobs materiella rikedom hade ingen plats i hans hjärta och inte heller ersatte den den plats som Gud hade; oavsett om det var för sin egen eller sina barns skull var Jobs alla dagliga

---

handlingar knutna till gudsfruktan och skyende av det onda. Hans fruktan för Jehova Gud stannade inte vid ord utan omsattes i praktisk handling och återspeglades i varenda liten del av hans dagliga liv. Jobs faktiska uppträdande visar oss att han var ärlig och besatt ett innersta väsen som älskade rättvisa och sådant som var positivt. Att Job ofta kallade på och helgade sina söner och döttrar betyder att han inte sanktionerade eller var positivt inställd till sina barn uppförande; tvärtom var han i sitt hjärta less på deras uppförande och fördömde dem. Han hade dragit slutsatsen att hans söners och döttrars uppförande inte behagade Jehova Gud, och därför kallade han ofta på dem att gå inför Jehova Gud och bekänna sina synder. Jobs agerande visar oss en annan sida av hans mänskliga natur: en där han aldrig vandrade med dessa som ofta syndade och kränkte Gud, utan i stället skydde och undvek dem. Även om dessa personer var hans söner och döttrar övergav han inte sina egna principer därför att de var hans anhöriga, och inte heller hängav han sig åt deras synder på grund av sina egna känslor. Tvärtom uppmanade han dem att bekänna och vinna Jehova Guds fördragsamhet, och han uppmanade dem att inte överge Gud för sin egen giriga njutnings skull. Principerna för hur Job behandlade andra är oskiljbara från principerna för hans gudsfruktan och skyende av ondskan. Han älskade det som var accepterat av Gud och avskydde det som fyllde Gud med avsky, och han älskade dessa som fruktade Gud i sina hjärtan och avskydde dessa som begick ondska eller syndade mot Gud. Sådan kärlek och avsky demonstrerades i hans dagliga liv och var just den rättskaffenhet hos Job som Guds ögon såg. Naturligtvis är detta också uttrycket och utlevandet av Jobs sanna mänskliga natur i hans relation till andra i sitt dagliga liv som vi måste lära oss om.

Manifestationerna av Jobs mänskliga natur under hans prövningar (Att förstå Jobs fullkomlighet, rättskaffenhet, gudsfruktan och skyende av det onda under hans prövningar)

Vad vi har delat ovan är de olika sidorna av Jobs mänskliga natur så som den visade sig i hans dagliga liv före hans prövningar. De här olika manifestationerna ger utan tvivel en inledande bekantskap med och förståelse av Jobs rättskaffenhet, gudsfruktan och skyende av det onda, och ger naturligtvis en första bekräftelse. Skälet till att jag säger "första" är att de flesta människor fortfarande inte har någon verklig förståelse av Jobs personlighet och i hur hög grad han strävade efter att lyda och frukta Gud. De flesta människors förståelse av Job går alltså inte utöver det smått positiva intryck av

---

honom som man får av hans ord i Bibeln att ”Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn” och ”Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?” Därför har vi ett stort behov av att förstå hur Job levde ut sin mänskliga natur då han tog emot Guds prövningar; på det här viset kommer Jobs sanna mänskliga natur att visas fram för alla i sin helhet.

När Job hörde att hans egendom hade stulits, att hans söner och döttrar hade förlorat livet och att hans tjänare hade blivit dödade, reagerade han på följande sätt: ”Då stod Job upp, rev sönder sin mantel, rakade sitt huvud, föll ned på marken, tillbad” (Job 1:20). De här orden säger ett faktum: Job blev inte panikslagen när han fått detta besked, han grät inte eller lade skulden på tjänarna som gett honom beskedet. Än mindre inspekterade han brottsplatsen för att undersöka och kontrollera hur och varför och ta reda på vad som egentligen hände. Han visade inte någon smärta eller saknad över förlusten av sina ägodelar, och inte heller bröt han samman i tårar över förlusten av sina barn, sina kära. I stället rev han sönder sin mantel, rakade sitt huvud, föll ner på marken och bad. Jobs agerande skiljer sig från varje vanlig människas. Det gör många människor förvirrade och får dem att i sina hjärtan klandra Job för hans ”kallblodighet”. Normala människor skulle bli förkrossade eller förtvivlade om de plötsligt förlorade sina ägodelar — vissa människor skulle till och med kunna bli djupt deprimerade. Det beror på att i människors hjärtan representerar deras tillhörigheter en livstid av ansträngning, det är vad deras överlevnad hänger på, det är hoppet som håller dem levande; förlusten av deras egendom innebär att deras slit har varit förgäves, att de inte har något hopp och till och med att de inte har någon framtid. Det här är varje normal människas inställning till sina ägodelar och den nära relation de har till dem, och det här säger också hur viktiga ägodelarna är i folks ögon. Därför känner sig de allra flesta människor förvirrade av Jobs oberörda inställning gentemot förlusten av^[a] sin egendom. I dag ska vi skingra förvirringen hos alla dessa människor genom att förklara vad som pågick inuti Jobs hjärta.

Sunda förnuftet säger att då Job fått så överflödande tillgångar av Gud borde han skämmas inför Gud över att ha förlorat dessa tillgångar, för han hade inte sett efter eller tagit vård om dem, han hade inte hållit fast vid de tillgångar Gud gett honom. När han hörde att hans egendom hade stulits borde hans första reaktion ha varit att bege sig till brottsplatsen och inventera allt som hade försvunnit^[b] och sedan bekänna för Gud så att

---

han kanske än en gång skulle kunna få Guds välsignelser. Men Job gjorde inte det — och han hade naturligtvis sina egna skäl att inte göra det. I sitt hjärta var Job djupt övertygad om att allt han ägde hade skänkts honom av Gud och inte var resultatet av hans eget slit. Därför såg han inte de här välsignelserna som någonting att kapitalisera på, utan tog som livsprincip att med all makt hålla fast vid den väg han hade att gå. Han uppskattade Guds välsignelser och tackade för dem, men han var inte euforisk över dem och sökte inte heller fler välsignelser. Sådan var hans inställning när det gällde ägodelar. Han gjorde ingenting i syfte att vinna välsignelser, och inte heller oroade han sig för eller var bedrövad över bristen på eller förlusten av Guds välsignelser; han blev varken vilt och galet lycklig över Guds välsignelser eller struntade i Guds väg eller glömde Guds nåd på grund av de välsignelser han åtnjöt titt som tätt. Jobs inställning till sin egendom visar människor hans sanna mänskliga natur: För det första var Job ingen girig människa och han var anspråkslös i sitt materiella liv. För det andra var Job aldrig orolig eller rädd att Gud skulle ta ifrån honom allt han hade, vilket var hans attityd av lydnad mot Gud i sitt hjärta; det vill säga, han hade inga krav eller klagomål rörande när eller huruvida Gud skulle ta något ifrån honom, och han frågade inte efter orsaken, utan sökte bara lyda Guds arrangemang. För det tredje trodde han aldrig att hans tillgångar var ett resultat av hans eget arbete, utan att de hade skänkts honom av Gud. Detta var Jobs tro på Gud och en fingervisning om hans övertygelse. Framgår Jobs mänskliga natur och hans verkliga dagliga strävan klart i denna trepunkters sammanfattning av honom? Jobs mänskliga natur och hans strävan var avgörande för hans oberörda uppträdande när han ställdes inför förlusten av sin egendom. Det var just på grund av sin dagliga strävan som Job hade mognaden och övertygelsen att säga ”Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn” under prövningarna från Gud. Dessa ord hade inte tagit form över en natt och de hade inte heller just dykt upp i Jobs huvud. De var vad han hade sett och lärt sig under många års livserfarenhet. Är inte Jobs lydnad mycket reell i jämförelse med alla dessa som bara söker Guds välsignelser och som fruktar att Gud ska ta dem ifrån dem och avskyr det och klagar över det? Besitter inte Job stor ärlighet och rättskaffenhet jämfört med alla dessa som tror att det finns en Gud men som aldrig har trott att Gud råder över allt?

Jobs rationalitet

Jobs faktiska erfarenheter och hans rättskaffens och ärliga mänskliga natur betydde att han gjorde de mest rationella bedömningarna och valen när han förlorade sina tillgångar och sina barn. Sådana rationella val var oskiljbara från hans dagliga strävanden och de Guds gärningar som han kommit att lära känna under sitt liv från dag till dag. Jobs ärlighet gjorde honom i stånd att tro att Jehova Guds hand härskar över allt; hans tro tillät honom att känna till Jehova Guds suveränitet över allt; hans kunskap gjorde honom villig och kapabel att lyda Guds suveränitet och arrangemang; hans lydnad gjorde att han kunde bli mer och mer sann i sin fruktan för Jehova Gud; hans fruktan gjorde honom mer och mer äkta i sitt skyende av det onda; till slut blev Job fullkomlig därför att han fruktade Gud och skydde det onda; och hans fullkomlighet gjorde honom vis och ytterst rationell.

Hur bör vi förstå det här ordet ”rationell”? En ordagrann tolkning är att det innebär att vara förnuftig, att vara logisk och klok i sitt tänkande, att vara sund i ord och handling och omdöme, och att hysa sunda och normala moraliska normer. Men Jobs rationalitet är inte så lätt att förklara. När det sägs här att Job var ytterst rationell är det i samband med hans mänsklighet och hans uppträdande inför Gud. Eftersom Job var ärlig kunde han tro på och lyda Guds suveränitet, vilket gav honom en kunskap som var oåtkomlig för andra, och denna kunskap gjorde att han kunde särskilja, bedöma och definiera det som drabbade honom mer korrekt, vilket i sin tur gjorde att han mer korrekt och klartänkt kunde välja vad han skulle göra och vad han skulle hålla fast vid. Det innebär att hans ord, hans uppförande och principerna bakom hans handlande, liksom de oskrivna lagar som styrde han agerande, var normala, tydliga och specifika och inte blinda, impulsiva eller känslomässiga. Han visste hur han skulle bemöta vadhelst som drabbade honom, han visste hur han skulle balansera och hantera förhållandet mellan komplexa händelser, han visste hur han skulle hålla fast vid den väg som han borde hålla fast vid, och dessutom visste han hur han skulle hantera Jehova Guds givande och tagande. Det var exakt detta som var Jobs rationalitet. Det var just därför att Job var så rationell som han sa ”Jehova gav och Jehova tog. Lovat vare Jehovas namn” när han förlorade sina tillgångar och sina söner och döttrar.

När Job ställdes inför de enorma kroppsliga smärtorna och sina släktingars och vänners invändningar, och när han konfronterades med döden, visade hans faktiska uppträdande än en gång hans sanna ansikte för alla.

Jobs verkliga ansikte: sant, rent och utan falskhet

Låt oss läsa Job 2:7-8: "Så gick Satan bort från Jehovas ansikte och slog Job med svåra bölder, från fotsulan till hjässan. Och han tog sig en lerskärva att skrapa sig med och satte sig ned mitt i askan." Detta är en beskrivning av Jobs uppträdande när svåra bölder slog ut på hans kropp. Job satt nu i askan medan han uthärdade smärtan. Ingen behandlade honom och ingen hjälpte honom att lindra hans kroppsliga smärta. I stället använde han en lerskärva för att skrapa bort skorporna på de svåra bölderna. Ytligt sett var det här bara ett stadium i Jobs pina och har inget att göra med hans mänsklighet och gudsfruktan, för vid det här tillfället sa Job ingenting för att visa sin sinnesstämning och sina åsikter. Likväl är Jobs handlingar och uppträdande ett sant uttryck för hans mänskliga natur. I texten i det föregående kapitlet läste vi att Job var den störste av alla österns män. Samtidigt visar det här stycket i det andra kapitlet att denne österns store man tog en lerskärva att skrapa sig med där han satt mitt i askan. Är det inte en uppenbar kontrast mellan dessa två beskrivningar? Det är en kontrast som visar oss Jobs sanna jag: Trots sin prestigefyllda ställning och sin status hade han aldrig älskat detta eller ägnat det någon uppmärksamhet; han brydde sig inte om hur andra såg på hans ställning, och inte heller oroade han sig för huruvida hans handlingar eller uppträdande skulle komma att påverka hans ställning negativt; han hängav sig inte åt statusens rikedomar och inte heller njöt han av den ära som följer med status och social ställning. Han brydde sig bara om sitt värde och sitt levernes betydelse i Jehova Guds ögon. Jobs sanna jag var hans verkliga innersta väsen: Han älskade inte berömmelse och pengar och levde inte för berömmelse och pengar; han var sann och ren och utan falskhet.

Jobs särskiljande av kärlek och hat

En annan sida av Jobs mänskliga natur visar sig i samtalet mellan honom och hans hustru: "Då sade hans hustru till honom: 'Behåller du ännu din oförvitlighet? Förbanna Gud och dö.' Men han sade till henne: 'Du talar som en dåraktig kvinna talar. Vad? Om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?'" (Job 2:9–10). När Jobs hustru såg de plågor han drabbades av försökte hon ge honom råd för att hjälpa honom att undkomma hans plåga — men hennes "goda avsikter" vann inte Jobs gillande; i stället väckte de hans vrede, för hon förnekade hans tro på och lydnad mot Jehova Gud och förnekade även Jehova Guds existens. Det var något Job inte kunde

---

tolerera, för han hade aldrig tillåtit sig själv att göra någonting som gick emot eller sårade Gud, för att inte tala om andra. Hur skulle han kunna förbli oberörd när han såg andra uttala ord som hädade och förolämpade Gud? Därför kallade han sin hustru för en "dåraaktig kvinna". Jobs inställning till sin fru var en av vrede och hat liksom av klander och tillrättavisning. Detta var det naturliga uttrycket för Jobs mänskliga förmåga att skilja på kärlek och hat, och det var ett sant uttryck för hans rättskaffens mänsklighet. Job ägde en rättskänsla som fick honom att hata onskans stormar och tidvatten, och avsky, fördöma och förkasta absurt kätteri, löjliga diskussioner och orimliga påståenden, och lät honom hålla fast vid sina egna, korrekta principer och ställningstaganden när massorna tagit avstånd från honom och han övergetts av dem som stod honom nära.

Jobs godhet och uppriktighet

Eftersom vi av Jobs uppträdande kan se uttrycket för olika sidor av hans mänskliga natur, vad kan vi se av Jobs mänskliga natur när han öppnade munnen för att förbanna den dag han föddes? Detta är det ämne vi ska samlas kring nedan.

Ovan har jag talat om bakgrunden till att Job förbannade den dag han föddes. Vad ser ni i detta? Om Job varit hårdhärtad och kärlekslös, om han varit kall och känslolös och i avsaknad av mänsklighet, skulle han då ha brytt sig om Guds hjärtas önskan? Och skulle han ha föraktat dagen för sin egen födelse därför att han brydde sig om Guds hjärta? Med andra ord, om Job varit hårdhärtad och saknat mänsklighet, skulle han då ha blivit olycklig över Guds smärta? Skulle han ha förbannat den dag han föddes därför att han vållat Gud bedrövelse? Svaret är: Absolut inte! Job brydde sig om Guds hjärta därför att han var godhärtad; eftersom han brydde sig om Guds hjärta kände han Guds smärta; eftersom han var godhärtad plågades han ännu mer därför att han kände Guds smärta; eftersom han kände Guds smärta började han hata den dag han föddes och därför förbannade han den dag han föddes. För utomstående är Jobs hela uppträdande under prövningarna exemplariskt. Det enda som sätter ett frågetecken för hans fullkomlighet och rättskaffenhet eller ger ett annorlunda omdöme är att han förbannade av den dag han föddes. I själva verket var detta det sannaste uttrycket för essensen i Jobs mänskliga natur. Essensen i hans mänskliga natur var inte dold eller paketerad eller bearbetad av någon annan. När han förbannade den dag han föddes

---

visade han prov på godheten och uppriktigheten djupt inne i sitt hjärta; han var som en källa vars vatten är så klart och genomskinligt att det uppenbarar dess botten.

Efter att ha fått veta allt detta om Job har de flesta människor utan tvivel en ganska korrekt och objektiv bild av essensen i Jobs mänsklighet. De bör också ha en grundlig, praktisk och mer avancerad förståelse och uppskattning av den Jobs fullkomlighet och rättskaffenhet som Gud talar om. Förhoppningsvis kommer denna förståelse och uppskattning att hjälpa människor att ge sig in på vägen att frukta Gud och sky det onda.

Förhållandet mellan Guds överlämnande av Job till Satan och målsättningarna för Guds verk

Fastän de flesta människor nu inser att Job var fullkomlig och rättskaffens och att han fruktade Gud och skydde det onda, ger inte denna insikt dem en större förståelse av Guds intention. Samtidigt som de avundas Jobs mänskliga natur och strävan ställer de följande fråga till Gud: Job var så fullkomlig och rättskaffens, folk älskar honom så mycket, så varför lämnade Gud över honom till Satan och utsatte honom för så mycket pina? Sådana frågor finns ofrånkomligen i många människors hjärta — eller snarare, detta tvivel är frågan i många människors hjärtan. Eftersom det har förbryllat så många människor måste vi ta upp denna fråga på bordet och förklara den ordentligt.

Allt Gud gör är nödvändigt och äger utomordentlig betydelse, för allt han gör i människan rör hans förvaltning och mänsklighetens frälsning. Naturligtvis är det verk Gud utförde i Job inte annorlunda, även om Job var fullkomlig och rättskaffens i Guds ögon. Med andra ord, oavsett vad Gud gör eller med vilka medel han gör det, oavsett kostnaden eller hans målsättning, förändras inte syftet med hans handlingar. Hans syfte är att arbeta in Guds ord, Guds krav och Guds vilja för människan i människan; syftet är med andra ord att arbeta in i människan allt som Gud anser vara positivt i enlighet med hans steg, att göra människan förmögen att förstå Guds hjärta och fatta Guds innersta väsen, att låta henne lyda Guds suveränitet och arrangemang, och därmed låta människan uppnå fruktan för Gud och skyende av det onda — allt detta som är en aspekt av Guds syfte med allt han gör. Den andra aspekten är att eftersom Satan är den kontrasterande bakgrunden och redskapet i Guds verk överlämnas människan ofta till Satan: detta är de medel Gud använder för att låta människor se Satans ondskas, fulhet och föraktlighet i hans frestelser och angrepp, och därmed få folk att hata Satan och kunna känna och känna igen det som är negativt. Den här processen låter dem gradvis

---

befria sig från Satans kontroll och från Satans anklagelser, störning och angrepp tills de — tack vare Guds ord, sin kunskap om och lydnad mot Gud, samt sin tro på Gud och fruktan för honom — triumferar över Satans angrepp och triumferar över Satans anklagelser; först då kommer de att ha blivit fullständigt räddade undan Satans styre. Människors räddning betyder att Satan har besegrats, det betyder att de inte längre är maten i Satans mun — att Satan har släppt dem fria i stället för att sluka dem. Det beror på att dessa människor är rättskaffens, att de har tro, lydnad och fruktan för Gud och att de bryter fullständigt med Satan. De får Satan att skämmas, de gör honom till en ynkrygg och besegrar honom i grunden. Deras fasta beslut att följa Gud och deras lydnad mot och fruktan för Gud besegrar Satan och får honom att släppa taget om dem helt och hållet. Den sortens människor är de enda som verkligen har vunnits av Gud och det är detta som är Guds ultimata syfte med att frälsa människan. Om de vill bli frälsta och vill bli fullständigt vunna av Gud måste alla dessa som följer Gud möta både stora och små frestelser och angrepp från Satan. De som kommer ut ur dessa frestelser och angrepp och är i stånd att fullständigt besegra Satan är dessa som har blivit frälsta av Gud. Dessa som har blivit frälsta till Gud är alltså dessa som har genomgått Guds prövningar och som har frestats och angripits av Satan otaliga gånger. Dessa som har blivit frälsta till Gud förstår Guds vilja och Guds fordringar och är i stånd att foga sig i Guds suveränitet och arrangemang, och de överger inte vägen att frukta Gud och sky det onda mitt under Satans frestelser. Dessa som är frälsta till Gud besitter ärlighet, de är godhjärtade, de särskiljer kärlek och hat, de har en rättskänsla, de är rationella och kapabla att bry sig om Gud och värdesätta allt som är av Gud. Sådana människor är inte bundna, bevakade, anklagade eller missbrukade av Satan, de är fullständigt fria, de har blivit fullständigt befriade och frisläppta. Job var precis en sådan frihetens människa och det var just därför Gud hade överlämnat honom till Satan.

Job misshandlades av Satan men han vann också evig frihet och befrielse och rätten att aldrig mer utsättas för Satans fördärv, misshandel och anklagelser utan i stället leva fri och obesvärad i ljuset av Guds anlete, leva omgiven av Guds välsignelser. Ingen kunde ta bort eller förstöra eller lägga beslag på denna rättighet. Den gavs till Job som lön för hans tro, beslutsamhet och lydnad mot och fruktan för Gud; Job betalade sitt livs pris för att vinna fröjd och glädje på jorden, för att vinna rätten och berättigandet — förordat av himlen och bekräftat av jorden — att som en sann Guds skapelse på jorden

---

tillbe Skaparen utan störning. Detta var också det största resultatet av de frestelser Job utstod.

Innan människor blir frälsta störs, och även styrs, deras liv ofta av Satan. Människor som inte har blivit frälsta är med andra ord Satans fångar, de har ingen frihet, de har inte släppts av Satan, de är inte kvalificerade eller berättigade att tillbe Gud, och Satan är dem hack i häl och angriper dem brutalt. Sådana människor har ingen glädje att tala om, de har ingen rätt till en normal tillvaro att tala om, och dessutom har de ingen värdighet att tala om. Endast om du står upp och kämpar mot Satan och använder din tro på Gud och din lydnad mot och fruktan för Gud som de vapen med vilka du utkämpar en strid på liv och död med Satan, så att du tillfullo besegrar Satan och får honom att ta till flykten och bli en feg stackare närhelst han ser dig, så att han fullständigt överger sina angrepp och anklagelser mot dig — först då kommer du att vara frälst och bli fri. Om du är fast besluten att bryta helt med Satan, men inte är rustad med de vapen som ska hjälpa dig att besegra honom, då kommer du fortfarande att vara i fara; när tiden gått, när du har blivit så plågad av Satan att du inte har ett uns styrka kvar och du fortfarande inte har kunnat bära vittnesbörd och fortfarande inte har gjort dig fri från Satans anklagelser och attacker mot dig, då kommer du inte att ha mycket hopp om frälsning. När slutet är inne, när avslutandet av Guds verk förkunnas, kommer du fortfarande att vara i Satans grepp, oförmögen att göra dig fri, och därmed kommer du aldrig att ha en chans eller ett hopp. Konsekvensen är då att sådana människor kommer att vara helt och hållet i Satans fångenskap.

Acceptera Guds prövningar, övervinn Satans frestelser och låt Gud vinna hela ditt väsen

Under sin varaktiga verksamhet med att försörja och underhålla människan berättar Gud för henne om allt han vill och allt han begär, och han visar henne sina gärningar, sitt sinnelag och vad han har och är. Målsättningen är att utrusta människan med mognad och att låta henne ta emot olika sanningar från Gud medan hon följer honom — sanningar som är de vapen Gud ger människan att bekämpa Satan med. Sålunda rustad måste människan möta Guds prövningar. Gud har många sätt och vägar att pröva människan, men allesamman kräver att Guds fiende, Satan, "samarbetar". Det vill säga, efter att ha gett människan vapnen hon ska bekämpa Satan med, överlämnar Gud henne till Satan och låter honom "pröva" hennes mognad. Om hon kan bryta

---

igenom Satans stridsformeringar, om hon kan komma levande undan Satans kringränning, då kommer hon att ha klarat provet. Men om människan misslyckas med att ta sig förbi Satans stridsformeringar och kapitulerar för Satan, då kommer hon inte att ha klarat provet. Vilken aspekt av människan Gud än granskar är kriterierna för hans granskning huruvida hon står fast i sitt vittnesbörd när hon attackeras av Satan och huruvida hon har övergett Gud och kapitulerat och underkastat sig Satan när han lagt sin snara kring henne. Huruvida människan kan bli frälst kan sägas bero på huruvida hon kan övervinna och besegra Satan, och huruvida hon kan bli fri beror på huruvida hon är i stånd att på egen hand höja vapnen hon fått av Gud för att övervinna Satans slaveri, få honom att fullständigt förlora hoppet och lämna henne i fred. Om Satan förlorar hoppet och släpper taget om någon betyder det att han aldrig mer kommer att försöka ta denna person från Gud, aldrig mer kommer att anklaga och störa denna person, aldrig mer kommer att utsätta honom för hänsynslösa plågor eller angrepp; endast en sådan person kommer verkligen att ha vunnits av Gud. Det här är hela den process varigenom Gud vinner människor.

Den varning och upplysning senare generationer får genom Jobs vittnesbörd

Samtidigt som folk förstår den process genom vilken Gud fullständigt vinner någon, kommer de också att förstå syftet och meningen med att Gud överlämnade Job till Satan. Folk störs inte längre av Jobs lidande och de har en ny förståelse av dess betydelse. De oroar sig inte längre över huruvida de själva kommer att utsättas för samma frestelser som Job, och de motsätter sig eller ogillar inte längre att Guds prövningar kommer. Jobs tro, lydnad och hans vittnesbörd om seger över Satan har blivit en källa till stor hjälp och uppmuntran för människor. I Job ser de hopp om sin egen frälsning, och de ser att genom tro och lydnad mot och fruktan för Gud är det fullt möjligt att övervinna och besegra Satan. De förstår att så länge de fogar sig i Guds suveränitet och arrangemang och äger tron och beslutsamheten att inte överge Gud efter att ha förlorat allting, då kan de bringa skam och nederlag över Satan. Och de förstår att de bara behöver vara beslutsamma och uthålliga nog att stå fasta i sitt vittnesbörd — även om det innebär att de förlorar livet — för att Satan ska kuvas och slå till hastig reträtt. Jobs vittnesbörd är en varning till senare generationer, och denna varning säger dem att om de inte besegrar Satan kommer de aldrig att kunna göra sig fria från Satans anklagelser

---

och inblandning, och de kommer inte heller att kunna undfly Satans smädelser och angrepp. Jobs vittnesbörd har upplyst senare generationer. Denna upplysning lär människor att endast om de är fullkomliga och rättskaffens är de i stånd att frukta Gud och sky det onda; den lär dem att endast om de fruktar Gud och skyr det onda kan de bära starkt och rungande vittnesbörd om Gud; endast om de bär starkt och rungande vittnesbörd om Gud kan de aldrig kontrolleras av Satan utan lever under Guds vägledning och beskydd — och endast då kommer de att ha blivit sant frälsta. Alla som eftersträvar frälsning borde söka efterlikna Jobs personlighet och hans livs strävan. Det som han levde ut under hela sitt liv och hans uppträdande under prövningarna är en dyrbar skatt för alla dessa som följer vägen att frukta Gud och sky det onda.

Jobs vittnesbörd ger Gud tröst

Om jag nu säger er att Job är en underbar människa, kan ni kanske inte förstå innebörden i dessa ord. Ni kan kanske inte greppa känslan bakom varför jag har talat om alla dessa saker, men vänta till den dag då ni har upplevt samma eller liknande prövningar som de Job genomgick. När ni har gått igenom motgångar, när ni har upplevt prövningar personligen arrangerade för er av Gud, när ni ger ert allt och utstår förödmjukelse och vedermöda för att besegra Satan och vittna om Gud mitt under frestelserna — då kommer ni att kunna förstå meningen i dessa ord som jag talar. Vid den tiden kommer ni att känna att ni är långt underlägsna Job, ni kommer att känna hur ljuvlig Job är och att han är värd att efterlikna; när den tiden kommer, kommer ni att inse hur viktiga dessa klassiska ord som Job yttrade är för den som är fördärvad och lever i dessa tider, och ni kommer att inse hur svårt det är för människorna av i dag att uppnå det som Job uppnådde. När ni känner att det är svårt kommer ni att förstå hur ängsligt och oroligt Guds hjärta är. Ni kommer att förstå vilket högt pris Gud betalade för att vinna sådana människor och hur kostbart det som Gud gjort och offrat för mänskligheten är. Har ni en riktig förståelse och ett korrekt omdöme om Job nu när ni har hört dessa ord? Var Job i era ögon en verkligt fullkomlig och rättskaffens man som fruktade Gud och skydde det onda? Jag tror att de flesta människor med största säkerhet kommer att säga ja. Varken någon människa eller Satan kan nämligen förneka det faktum av vad Job gjorde och uppenbarade. De är det starkaste beviset för Jobs seger över Satan. Detta bevis tog form i Job och det var det första vittnesbördet som Gud tog emot. Så när Job triumferade under Satans frestelser och bar vittnesbörd om

---

Gud, såg Gud förhoppning i Job och hans hjärta tröstades av Job. Det här var första gången sedan skapelsen och fram till Job som Gud verkligen upplevde vad tröst var och vad det innebar att tröstas av människan, och det var första gången som han sett och vunnit ett sant vittnesbörd som bars om honom.

Jag är förvissad om att de flesta människor, som hört talas om Jobs vittnesbörd och redogörelserna för Jobs olika sidor, kommer att ha planer för den väg som ligger framför dem. Jag är också förvissad om att de flesta människor som är fyllda av ängslan och fruktan sakta kommer att börja slappna av till både kropp och sinne och så småningom börjar känna sig lättade ...

Nedanstående stycken handlar också om Job. Låt oss fortsätta läsa.

4. Job har hört om Gud med sitt öra

Job 9:11 Se, han går förbi mig, och jag ser honom inte; han går också vidare, men jag uppfattar honom inte.

Job 23:8–9 Se, jag går framåt, men han är inte där; och bakåt, men jag kan inte uppfatta honom. På den vänstra sidan, där han är verksam, men jag kan inte skåda honom; Han döljer sig på den högra sidan, så att jag inte kan se honom.

Job 42:2–6 Jag vet att du kan göra allt och att ingen tanke kan undanhållas dig. Vem är han som döljer råd utan kunskap? Därför har jag talat vad jag inte förstod; ting alltför underbara för mig, som jag inte kände till. Hör, jag uppmanar dig, och jag skall tala; jag kommer att ställa krav på dig och du skall förklara dig för mig. Jag har hört om dig med mitt öra, men nu ser mitt öga dig. Därför föraktar jag mig själv och ångrar mig i stoft och aska.

Även om Gud inte uppenbarat sig för Job, tror Job på Guds suveränitet

Vad är huvudtemat i dessa ord? Har några av er insett att det finns en sanning här? För det första, hur visste Job att det finns en Gud? Och hur visste han att Gud härskar över himlarna och jorden och alla ting? Det finns ett stycke som besvarar dessa två frågor: ”Jag har hört om dig med mitt öra, men nu ser mitt öga dig. Därför föraktar jag mig själv och ångrar mig i stoft och aska” (Job 42:5–6). Av dessa ord får vi veta att snarare än att ha sett Gud med egna ögon hade han fått kunskap om Gud från traditionen. Det var under dessa omständigheter som han började gå vägen att följa Gud, varefter han bekräftade Guds existens i sitt liv och bland alla ting. Här finns en sanning som inte går att förneka — och vad är det? Trots att Job kunde följa vägen att frukta Gud

---

och sky det onda hade han aldrig sett Gud. Var han inte likadan som människorna av i dag i det avseendet? Job hade aldrig sett Gud, och slutsatsen av det är att även om han hört talas om Gud visste han inte var Gud fanns, hurdan Gud var eller vad Gud gjorde, vilket är subjektiva faktorer. Objektivt talat, även om han följde Gud hade Gud aldrig framträtt för honom eller talat till honom. Är inte detta ett faktum? Fastän Gud inte talat till Job eller gett honom några befallningar, hade Job sett Guds existens och skådat hans suveränitet bland alla ting och i traditioner i vilka Job hade hört om Gud med sitt öra, och därefter började han sitt liv av gudsfruktan och skyende av det onda. Så började det och så var den process genom vilken Job följde Gud. Men oavsett hur han fruktade Gud och skydde det onda, oavsett hur han höll fast vid sin oförvitlighet, visade sig Gud aldrig för honom. Låt oss läs detta stycke. Han sa: ”Se, han går förbi mig, och jag ser honom inte; han går också vidare, men jag uppfattar honom inte” (Job 9:11). Vad dessa ord säger är att Job må ha känt eller inte känt Gud runt omkring sig, men han hade aldrig kunnat se Gud. Det fanns stunder då han föreställde sig hur Gud gick förbi framför honom eller handlade eller vägledde människan, men han hade aldrig vetat säkert. Gud överraskar människan när hon inte väntar sig det; människan vet inte när Gud överraskar henne eller var han överraskar henne, för hon kan inte se Gud och därför är Gud, i människans ögon, dold för henne.

Jobs tro på Gud rubbas inte av att Gud är dold för honom

I följande skriftstycke säger Job sedan: ”Se, jag går framåt, men han är inte där; och bakåt, men jag kan inte uppfatta honom. På den vänstra sidan, där han är verksam, men jag kan inte skåda honom; Han döljer sig på den högra sidan, så att jag inte kan se honom” (Job 23:8–9). I den här texten får vi veta att i Jobs erfarenheter hade Gud varit dold för honom från början till slut; Gud hade inte visat sig öppet för honom, och inte heller hade han öppet talat några ord till honom, men i sitt hjärta var Job övertygad om Guds existens. Han hade alltid tänkt att Gud kanske gick framför honom eller kanske handlade vid hans sida, och att även om han inte kunde se Gud så var Gud bredvid honom och styrde hans allt. Job hade aldrig sett Gud men han kunde hålla fast vid sin tro, vilket ingen annan människa kunde. Och varför kunde de inte det? Därför att Gud inte talade till Job eller visade sig för honom, och om Job inte verkligen hade trott skulle han inte ha kunnat fortsätta, och inte heller hade han kunnat hålla fast vid vägen att frukta Gud och sky det onda. Är inte detta sant? Hur känner ni det när ni läser om hur

---

Job yttrade dessa ord? Känner ni att Jobs fullkomlighet och rättskaffenhet och hans rättfärdighet inför Gud är sann och inte en överdrift från Guds sida? Trots att Gud behandlade Job på samma sätt som han behandlade andra människor och inte visade sig för eller talade till honom, höll Job ändå fast vid sin oförvitlighet, han trodde ändå på Guds suveränitet och dessutom offrade han ofta brännoffer och bad inför Gud på grund av sin rädsla för att kränka Gud. I Jobs förmåga att frukta Gud utan att ha sett honom ser vi hur mycket han älskade det som var positivt och hur fast och verklig hans tro var. Han förnekade inte Guds existens därför att Gud var dold för honom, och inte heller förlorade han sin tro och övergav Gud därför att han aldrig sett honom. I stället hade han insett Guds existens och känt Guds suveränitet och makt i Guds dolda verksamhet med att styra allting. Han slutade inte vara rättskaffens därför att Gud var dold, och inte heller övergav han vägen att frukta Gud och sky det onda därför att Gud aldrig visat sig för honom. Job hade aldrig bett att Gud skulle framträda öppet för honom för att bevisa sin existens, för han hade redan skådat Guds suveränitet bland alla ting, och han var förvissad om att han hade fått välsignelser och ynnestbevis som andra inte fått. Fastän Gud förblev dold för honom rubbades aldrig Jobs tro. Därför skördade han vad ingen annan skördat: Guds gillande och Guds välsignelse.

Job välsignar Guds namn och tänker inte på välsignelser eller olycka

Det finns ett förhållande som aldrig tas upp i Skriftens berättelser om Job och som vi ska fokusera på i dag. Trots att Job aldrig sett Gud eller hört Guds ord med sina egna öron, hade Gud en plats i Jobs hjärta. Och vad var Jobs inställning till Gud? Den var, som tidigare nämnts: "Lovat vare Jehovas namn". Hans välsignelse av Guds namn var villkorslös, utan hänsyn till sammanhang och utan orsak. Vi ser att Job hade gett sitt hjärta till Gud och överlätit kontrollen av det till Gud; allt han tänkte, allt han beslutade och allt han planerade i sitt hjärta låg blottat för Gud och inte tillslutet för Gud. Hans hjärta stod inte i motsatsförhållande till Gud och han hade aldrig bett Gud göra någonting för honom eller ge honom någonting, och han hade inga extravaganta önskningar att han skulle vinna någonting med sin gudsdyrkan. Job köpslog inte med Gud, begärde inget och ställde inte några krav på Gud. Hans lovprisning av Guds namn berodde på Guds stora makt och myndighet som härskare över allt och var inte beroende av huruvida han fick välsignelser eller drabbades av olycka. Det var hans tro att Guds makt och myndighet är densamma oavsett om Gud välsignar människor eller

---

bringar olycka över dem, och därför ska Guds namn prisas oavsett en individs situation. Att människan välsignas av Gud beror på Guds suveränitet, och när människan drabbas av olycka beror det också på Guds suveränitet. Guds makt och myndighet härskar över och arrangerar allt som berör människan; människans skiftande tur är en yttring av Guds makt och myndighet, och oavsett vilken utgångspunkt man har bör Guds namn prisas. Det här är vad Job erfor och kom att inse under sina livsår. Alla Jobs tankar och handlingar nådde Guds öron och kom inför Gud och sågs som viktiga av Gud. Gud uppskattade denna Jobs kunskap och värdesatte Job för att han hade ett sådant hjärta. Detta hjärta väntade alltid och överallt på Guds befallningar, och oavsett tid eller plats välkomnade det vadhelst som hände honom. Job ställde inga krav på Gud. Vad han krävde av sig själv var att vänta på, acceptera, möta och lyda alla arrangemang som kom från Gud; Job var övertygad om att detta var hans plikt — och det var precis vad Gud önskade. Job hade aldrig sett Gud eller hört honom tala några ord, utfärda några befallningar, undervisa några läror eller instruera honom om någonting. Med dagens ord — att han var i stånd att ha sådan kunskap om och inställning till Gud fastän Gud inte gett honom någon upplysning, vägledning eller försörjning vad gällde sanningen var värdefullt, och att han visade prov på detta var nog för Gud och hans vittnesbörd lovordades av Gud och uppskattades av Gud. Job hade aldrig sett Gud eller hört Gud personligen yttra några läror till honom, men för Gud var hans hjärta och han själv långt dyrbarare än dessa människor som, inför Gud, bara kunde prata om djupa teorier, bara kunde skrävla och tala om att bära fram offer men aldrig hade haft sann kunskap om Gud och aldrig verkligen fruktat honom. För Jobs hjärta var rent och inte dolt för Gud, och hans mänskliga natur var ärlig och godhjärtad och han älskade rättvisa och det som var positivt. Endast en människa som han, som ägde ett sådant hjärta och sådan mänsklighet, var i stånd att följa Guds väg och i stånd att frukta Gud och sky det onda. En sådan människa kunde se Guds suveränitet, kunde se hans myndighet och makt och var i stånd att uppnå lydnad mot hans suveränitet och arrangemang. Endast en sådan människa kunde verkligen prisa Guds namn. Det beror på att han inte brydde sig om huruvida Gud skulle välsigna honom eller bringa olycka över honom, för han visste att allting kontrolleras av Guds hand, och om människan bekymrar sig så är det ett tecken på dårskap, okunnighet och irrationalitet, på tvivel rörande Guds suveränitet över alla ting, och på att inte frukta Gud. Jobs kunskap var precis vad Gud önskade. Hade då Job

---

en större teoretisk kunskap om Gud än ni? Eftersom Guds verksamhet och uttalanden var få vid den tiden, var det ingen lätt sak att förvärva kunskapen om Gud. Att Job lyckades med det var ingen liten prestation. Han hade inte upplevt Guds verk och aldrig hört Gud tala eller sett Guds ansikte. Att han var i stånd att ha en sådan inställning till Gud var helt och hållet resultatet av hans mänskliga natur och hans personliga strävan, en mänsklighet och strävan som folk i dag inte besitter. Därför sa Gud, i den tidsåldern, att ”det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man”. I den tidsåldern hade Gud således redan gjort en sådan bedömning av honom och kommit till en sådan slutsats. Hur mycket sannare skulle det inte vara i dag?

**Även om Gud är dold för människan är hans gärningar bland alla ting
nog för att människan ska känna honom**

Job hade inte sett Guds ansikte eller hört orden Gud uttalade, och än mindre hade han personligen erfarit Guds verksamhet, men alla bevittnar hans gudsfruktan och vittnesbörd under prövningarna och Gud älskar det, fröjdas över det och lovordar det, och människor avundas och beundrar det och sjunger därtill dess lov. Det var inget stort eller märkvärdigt med hans liv: Han levde ett alldagligt liv precis som vilken vanlig människa som helst, gick ut för att arbeta vid soluppgången och återvände hem för att vila då solen gick ner. Skillnaden är att under alla dessa alldagliga decennier fick han en insikt i Guds väg och insåg och förstod Guds stora makt och suveränitet som ingen människa någonsin gjort. Han var inte intelligentare än någon vanlig människa, han var inte särskilt ihärdig och inte heller hade han osynliga speciella talanger. Men vad han hade var en personlighet som var ärlig, godhjärtad och rättskaffens, en personlighet som älskade rättvisa och rättfärdighet och som älskade positiva ting — något som de flesta vanliga människor inte besitter. Han visste vad han skulle älska och vad han skulle hata, han hade en rättskänsla, han var orubblig och uthållig och han var samvetsgrann i sina tankar, och därför såg han under sin alldagliga tid på jorden alla de utomordentliga ting som Gud hade gjort och såg Guds storhet, helighet och rättfärdighet, han såg Guds omtanke, barmhärtighet och skydd av människan, och såg den högste Gudens ärofullhet och myndighet. Det första skälet till att Job kunde vinna dessa ting, som var mer än någon vanlig människa hade, var att han hade ett rent hjärta och att hans hjärta tillhörde Gud och leddes av Skaparen. Det andra skälet var hans strävan: hans strävan efter att vara syndfri och fullkomlig och någon som rättade sig efter himmelens vilja,

---

som var älskad av Gud och skydde det onda. Job besatt och eftersträvade dessa ting medan han var oförmögen att se Gud eller höra Guds ord; trots att han aldrig sett Gud hade han kommit att känna de medel med vilka Gud härskar över allt och förstod den visdom med vilken Gud gör så. Trots att han aldrig hört orden uttalas av Gud visste han att det är Gud som både belönar människan och tar ifrån henne. Fastän hans levnadsår inte var annorlunda än någon vanlig människas, lät han inte sitt livs alldaglighet påverka hans kunskap om Guds suveränitet över allt eller påverka hans gudsfruktan och skyende av det onda. I hans ögon var alla tings lagar fulla av Guds gärningar och Guds suveränitet kunde ses i alla delar av en persons liv. Han hade inte sett Gud men han var i stånd att inse att Guds gärningar finns överallt, och under sin alldagliga tid på jorden kunde han se och inse Guds utomordentliga och förunderliga gärningar överallt i sitt liv, och han kunde se Guds förunderliga arrangemang. Guds doldhet och tystnad förhindrade inte Jobs insikt om Guds gärningar, och påverkade inte heller hans kunskap om Guds suveränitet över alla ting. Hans liv var upplevelsen av Guds suveränitet och arrangemang — Gud som är dold bland alla ting — i hans dagliga liv. I sitt dagliga liv hörde och förstod han också Guds hjärtas röst och de ord som yttrades av Gud, som är tyst bland alla ting och ändå uttrycker sitt hjärtas röst och sina ord genom att styra alltings lagar. Då förstår ni att om folk har samma mänskliga natur och strävan som Job så kan de vinna samma insikt och kunskap som Job och kan uppnå samma förståelse av och kunskap om Guds suveränitet över allting som Job. Gud hade inte visat sig för Job eller talat till honom, men Job var i stånd att vara fullkomlig och rättskaffens och frukta Gud och sky det onda. Utan att Gud framträtt eller talat till människan är alltså Guds gärningar bland alla ting och hans suveränitet över alla ting tillräckligt för att människan ska bli medveten om Guds existens, makt och myndighet, och Guds makt och myndighet är tillräckligt för att få denna människa att följa vägen av att frukta Gud och sky det onda. Eftersom en vanlig människa som Job var i stånd att uppnå gudsfruktan och skyende av det onda, bör varje vanlig människa som följer Gud också vara i stånd till det. Även om de här orden må låta som en logisk slutledning, så strider inte detta mot tingens lagar. Men verkligheten har inte motsvarat förväntningarna: Det verkar som om det är Job och endast Job förbehållet att frukta Gud och sky det onda. När man talar om att ”frukta Gud och sky det onda” tänker folk att det är något som bara gällde Job, som om vägen att frukta Gud och sky det onda hade fått en etikett med

---

Jobs namn och inte hade något med andra att göra. Orsaken till detta är klar: Eftersom endast Job besatt en personlighet som var ärlig, godhjärtad och rättskaffens och som älskade rättvisa och rättfärdighet och saker som var positiva, var det endast Job som kunde följa vägen att frukta Gud och sky det onda. Ni måste allesamman ha förstått innebörden här — att eftersom ingen besitter en mänsklig natur som är ärlig, godhjärtad och rättskaffens och som älskar rättvisa och rättfärdighet och det som är positivt, kan ingen frukta Gud och sky det onda, och följaktligen kan de aldrig vinna Guds glädje eller stå fasta i prövningar. Vilket också innebär att alla människor med undantag för Job fortfarande är bundna och snärjda av Satan, de är alla anklagade, attackerade och misshandlade av honom, och det är dem som Satan försöker sluka och de saknar alla frihet, fångar som har fjätrats av Satan.

Hur kan människan frukta Gud och sky det onda om hennes hjärta är fientligt inställt till Gud?

Människorna av i dag inte besitter samma mänskliga natur som Job, hur är det då med deras naturs essens och deras inställning till Gud? Fruktar de Gud? Skyr de det onda? Dessa som inte fruktar Gud eller skyr det onda kan endast summeras med två ord: Guds fiender. Ni säger ofta dessa två ord men ni har aldrig känt till deras verkliga innebörd. Det finns tyngd i orden "Guds fiender": De säger inte att Gud ser människan som fienden, utan att människan ser Gud som fienden. Först, när människor börjar tro på Gud, vilka har då inte sina egna målsättningar, motivationer och ambitioner? Även om de till en del tror på Guds existens och har sett Guds existens, rymmer deras gudstro fortfarande dessa motivationer och deras ultimata mål med att tro på Gud är att motta hans välsignelser och de ting de vill ha. Människors tänker ofta angående sina erfarenheter: Jag har gett upp min familj och min karriär för Guds skull, och vad har han gett mig? Jag måste räkna samman det och få det bekräftat – har jag fått några välsignelser nyligen? Jag har gett en massa under den här tiden, jag har sprungit och sprungit mitt lopp och jag har lidit mycket — men har Gud gett mig några löften i gengäld? Har han kommit ihåg mina goda gärningar? Vad ska mitt slut bli? Kan jag ta emot Guds välsignelser? ... Alla människor gör ständigt och ofta sådana beräkningar i sitt hjärta och ställer krav på Gud som rymmer deras motivationer och ambitioner och kompromisser. Det vill säga, i sitt hjärta sätter människan oavbrutet Gud på prov, tänker oavbrutet ut planer om Gud, pläderar oupphörligt för sitt slutliga öde och

---

försöker pressa fram ett uttalande från Gud för att se om Gud kan ge henne vad hon vill ha eller inte. Människan strävar efter Gud men samtidigt behandlar hon honom inte som Gud. Hon har alltid försökt att köpslå med Gud, oupphörligt ställt krav på honom och även pressat honom för varje steg och när hon fått ett finger har hon försökt ta hela handen. Samtidigt som människan försöker kohandla med Gud grälar hon också med honom, och det finns till och med människor som ofta, när de drabbas av provningar eller hamnar i vissa situationer, blir veka, passiva och slappa i sitt arbete och fulla av klagomål över Gud. Ända sedan människan först började tro på Gud har hon betraktat Gud som ett ymnighetshorn, en schweizisk armékniv, och hon har betraktat sig själv som Guds största fordringsägare, som om det var hennes medfödda rätt och skyldighet att försöka få välsignelser och löften av Gud, medan det var Guds skyldighet att skydda och vårda människan och dra försorg om henne. Sådan är den grundläggande förståelsen av "tro på Gud" hos alla dessa som tror på Gud, och deras djupaste förståelse av begreppet att tro på Gud. Från essensen i människans natur till hennes subjektiva strävan finns det ingenting som relaterar till gudsfruktan. Människans målsättning med att tro på Gud kunde omöjligt ha något att göra med tillbedjan av Gud. Det vill säga, människan har aldrig reflekterat över eller förstått att tro på Gud kräver gudsfruktan och tillbedjan av Gud. I ljuset av sådana förutsättningar är människans essens uppenbar. Och vad är denna essens? Den är att människans hjärta är illvilligt, det hyser svek och falskhet, det älskar inte rättvisa och rättfärdighet eller det som är positivt, och det är uselt och girigt. Människans hjärta kunde inte vara mer tillslutet för Gud; hon har inte gett det till Gud över huvud taget. Gud har aldrig sett människans verkliga hjärta och han har heller aldrig dyrkats av människan. Oavsett hur högt pris Gud betalar eller hur mycket arbete han utför eller hur mycket han drar försorg om människan, förblir hon blind för det och ytterst likgiltig. Människan har aldrig gett sitt hjärta till Gud, hon vill ta hand om sitt hjärta själv och fatta sina egna beslut —innebörden av det är att människan inte vill följa vägen av att frukta Gud och sky det onda eller att lyda Guds suveränitet och arrangemang, och inte heller vill hon tillbe Gud som Gud. Sådant är människans tillstånd i dag. Låt oss nu se på Job igen. Först av allt, gjorde han något avtal med Gud? Hade han några baktankar med att hålla fast vid vägen att frukta Gud och sky det onda? Hade Gud vid den tiden talat till någon om det kommande slutet? Vid den tiden hade Gud inte gett några löften till någon angående slutet, och det var mot denna bakgrund

---

som Job var i stånd att frukta Gud och sky det onda. Kan dagens människor mäta sig med Job? Skillnaden är alltför stor, de spelar i olika ligor. Även om Job inte hade mycket kunskap om Gud hade han gett sitt hjärta till Gud och det tillhörde Gud. Han schackrade aldrig med Gud och hade inga extravaganta önskningar eller krav på Gud; i stället var hans tro att ”Jehova gav och Jehova tog”. Detta var vad han hade sett och uppnått genom att under många levnadsår hålla fast vid vägen att frukta Gud och sky det onda. Likaså hade han fått utbyte av orden ”om vi tar emot det goda ur Guds hand, skall vi inte också ta emot det onda?”. De här två meningarna var vad han hade sett och kommit att få kunskap om som resultat av sin attityd av lydnad mot Gud under sitt livs upplevelser, och de var också hans starkaste vapen, med vilka han triumferade under Satans frestelser, och grundvalen för hans fasta hållning i sitt vittnesbörd om Gud. Föreställer ni er nu Job som en underbar individ? Hoppas ni på att kunna bli en sådan individ? Fruktar ni att tvingas genomgå Satans frestelser? Beslutar ni er för att be Gud utsätta er för samma prövningar som han utsatte Job för? De flesta människor skulle utan tvivel inte våga be om sådana saker. De är alltså uppenbart att er tro är ynkligt liten: jämfört med Job är er tro helt enkelt inte värd att nämna. Ni är Guds fiender, ni fruktar inte Gud, ni är oförmögna att stå fast i ert vittnesbörd om Gud och inkapabla att triumfera över Satans angrepp, anklagelser och frestelser. Vad gör er kvalificerade att ta emot Guds löften? Nu när ni har hört berättelsen om Job och förstått Guds avsikt med att frälsa människan och innebörden i människans frälsning, har ni tron att ta emot samma prövningar som Job? Borde ni inte vara lite beslutna att låta er själva följa vägen av gudsfruktan och skyende av det onda?

Hys inga farhågor vad det gäller Guds prövningar

Efter att ha mottagit vittnesbörd från Job efter prövningarnas slut, beslutade Gud att han skulle vinna en grupp — eller mer än en grupp — av människor som Job, men han beslutade också att aldrig mer låta Satan angripa eller misshandla någon annan människa på det sätt som han frestat, attackerat och misshandlat Job genom att slå vad med Gud; Gud tillät inte Satan att någonsin mer göra något sådant mot denna svaga, dåraktiga och okunniga människan — det var nog att Satan hade frestat Job! Att inte tillåta Satan att förgripa sig på människor efter behag är Guds nåd. För Gud var det nog att Job hade utsatts för Satans frestelse och övergrepp. Gud tillät inte Satan att någonsin mer göra sådana saker, för livet och allt annat hos människor som följer Gud behärskas

---

och orkestreras av Gud, och Satan är inte berättigad att manipulera Guds utvalda efter behag — den saken ska ni var klara över! Gud bryr sig om människans svaghet och förstår hennes dåraktighet och okunnighet. Även om Gud är tvungen att lämna över människan till Satan för att hon ska kunna bli fullständigt frälst, vill han aldrig någonsin se henne misshandlas av Satan och se honom leka med henne som en leksak, och han vill inte se människan ständigt lida. Människan skapades av Gud och det är fullkomligt berättigat att Gud styr och arrangerar allt som rör människan: detta är Guds ansvar och den myndighet med vilken Gud härskar över allting! Gud ger inte Satan tillstånd att skända och behandla människan illa efter behag, och han ger inte Satan tillåtelse att använda sig av diverse medel för att leda människan vilse. Vidare ger han inte Satan tillåtelse att ingripa i Guds suveränitet över människan, och han låter inte heller Satan trampa ner och förstöra de lagar genom vilka Gud styr alla ting, för att inte tala om Guds stora verk med att förvalta och frälsa mänskligheten! Dessa som Gud vill frälsa, och dessa som är i stånd att bära vittnesbörd om Gud, utgör kärnan i och utkristalliseringen av verket med Guds sextusenåriga förvaltningsplan liksom priset för hans insatser under sina sex tusen år av verksamhet. Hur skulle Gud lättvindigt kunna ge dessa människor till Satan.

Människor bekymrar sig ofta över och är rädda för Guds prövningar, likväl lever de hela tiden i Satans snara och lever i ett farofyllt territorium där de angrips och misshandlas av Satan – men ändå känner de ingen fruktan och de är oberörda. Vad är det frågan om? Människans tro på Gud begränsas till de ting hon kan se. Hon har inte den minsta uppfattning om Guds kärlek till och omsorg om människan, eller om hans ömhet och omtanke om människan. Förutom lite oro och rädsla för Guds prövningar, dom och tuktan, majestät och vrede, har människan inte den ringaste förståelse av Guds goda avsikter. När prövningar kommer på tal känner folk det som om Gud har dolda motiv och en del tror till och med att Gud bär på ondskefulla planer, omedvetna om vad Gud i själva verket kommer att göra dem; så samtidigt som de ropar ut lydnad mot Guds suveränitet och arrangemang gör de allt de kan för att stå emot och motsätta sig Guds suveränitet över människan och hans arrangemang för människan, för de tror att om de inte är försiktiga kommer Gud att lura dem — om de inte behåller ett grepp om sitt eget öde kan Gud komma att ta tillbaka allt de har och deras liv kan till och med ta slut. Människan befinner sig i Satans läger men hon oroar sig aldrig över att bli skymfad av

---

Satan, och hon skymfas av Satan men fruktar aldrig att bli tagen till fånga av Satan. Hon säger ideligen att hon accepterar Guds frälsning och likväl har hon aldrig litat på Gud eller trott att Gud verkligen kommer att rädda människan ur Satans klor. Om människan likt Job är i stånd att underkasta sig Guds orkestreringar och arrangemang och kan ge hela sitt väsen i Guds händer, kommer då inte människans slut att bli detsamma som Jobs — mottagandet av Guds välsignelser? Om människan är i stånd att acceptera och underkasta sig Guds styre, vad finns det att förlora? Därför föreslår jag att ni är försiktiga i era handlingar och varsamma när det gäller allt som kommer att drabba er. Var inte förhastade eller impulsiva och låt inte ert heta blod, er naturliga läggning eller era fantasier och uppfattningar avgöra hur ni behandlar Gud och människorna, företeelserna och föremålen som han har arrangerat för er. Om ni ska undvika att framkalla Guds vrede måste ni vara försiktiga i era handlingar och ni måste be och söka mer. Kom ihåg detta!

Härnäst ska vi se på hur Job var efter sina prövningar.

5. Job efter sina prövningar

Job 42:7–9 Och det hände sig, att sedan Jehova hade talat dessa ord till Job, sade han till Elifas från Teman: ”Min vrede är upptänd mot dig och mot dina båda vänner, för ni har inte talat om mig vad rätt är, som min tjänare Job har gjort. Ta nu därför sju tjurar och sju vädurar, gå till min tjänare Job och offra ett brännoffer för er själva; och min tjänare Job skall be för er. För honom skall jag acceptera, så att jag inte behandlar er enligt er dårskap, eftersom ni inte har talat om mig vad rätt är, som min tjänare Job.” Så Elifas från Teman, Bildad från Shua och Sofar från Naama gav sig av och gjorde så som Jehova hade befallt dem: Jehova accepterade också Job.

Job 42:10 Och Jehova återupprättade Job när denne bad för sina vänner. Jehova gav också Job dubbelt så mycket som han hade haft förut.

Job 42:12 Jehova välsignade alltså slutet av Jobs levnad mer än dess början, för han fick fjorton tusen får, och sex tusen kameler, och ett tusen par oxar, och ett tusen åsneston.

Job 42:17 Så dog Job, gammal och mätt på dagar.

Dessa som fruktar Gud och skyr det onda ses med uppskattning av Gud, medan de som är dåraktiga ses som obetydliga av Gud

---

I Job 42:7-9 säger Gud att Job är hans tjänare. Hans användning av ordet "tjänare" som benämning på Job visar Jobs betydelse i hans hjärta; även om Gud inte kallade Job någonting mer aktningsvärt hade denna benämning inget samband med Jobs betydelse i Guds hjärta. "Tjänare" är här Guds smeknamn på Job. Guds många referenser till "min tjänare Job" visar hur han var nöjd med Job, och även om Gud inte talade om innebörden i ordet "tjänare" framgår Guds definition av ordet "tjänare" av hans ord i detta skriftställe. Gud sa först till temaniten Elifas: "Min vrede är upptänd mot dig och mot dina båda vänner, för ni har inte talat om mig vad rätt är, som min tjänare Job har gjort." Dessa ord är första gången som Gud öppet berättat för folk att han accepterade allt som Job sagt och gjort efter Guds prövningar av honom, och det är första gången han öppet bekräftat riktigheten och korrektheten i allt som Job hade gjort och sagt. Gud var arg på Elifas och de andra på grund av deras felaktiga, absurda resonemang, för i likhet med Job kunde de inte se Guds framträdande eller höra de ord han talade i deras liv, men Job hade en sådan korrekt kunskap om Gud medan de bara kunde gissa blint angående Gud och bröt mot Guds vilja och prövade hans tålmod i allt de gjorde. Så medan Gud accepterade allt som Job gjorde och sa, vredgades han på de andra, för i dem var han inte bara oförmögen att se någon verklig gudsfruktan utan han hörde inte heller något av gudsfruktan i det de sa. Därför ställde Gud närmast följande krav på dem: "Ta nu därför sju tjurar och sju vädurar, gå till min tjänare Job och offra ett brännoffer för er själva; och min tjänare Job skall be för er. För honom skall jag acceptera, så att jag inte behandlar er enligt er dårskap." I detta stycke säger Gud till Elifas och de andra att göra något som kommer att sona deras synder, för deras dårskap var en synd mot Jehova Gud och därför var de tvungna att offra brännoffer för att gottgöra sina misstag. Brännoffer offras ofta till Gud, men vad som är ovanligt med dessa brännoffer är att de offrades till Job. Job accepterades av Gud därför att han vittnade om Gud under sina prövningar. Dessa vänner till Job avslöjades samtidigt under den tid på hans prövningar pågick; på grund av deras dårskap fördömdes de av Gud och de upptände Guds vrede och skulle straffas av Gud — straffas genom att offra brännoffer inför Job — varefter Job bad för dem för att fördriva Guds straff och vrede mot dem. Guds avsikt vara att bringa skam över dem, för de var inte människor som fruktade Gud och skydde det onda, och de hade fördömt Jobs oförvitlighet. I ett avseende talade Gud om för dem att han inte accepterade deras handlande men

---

storligen accepterade och fröjdades över Job; i ett annat talade Gud om för dem att när människan accepteras av Gud upphöjs hon inför Gud, att Gud avskyr människan på grund av hennes dårskap, som får henne att kränka honom, och i Guds ögon är hon obetydlig och usel. Detta är Guds definitioner av två människotyper, de är Guds attityder gentemot dessa två människotyper, och de är Guds klara uttalande om dessa två människotypers värde och ställning. Även om Gud kallade Job sin tjänare var denne tjänare älskad i Guds ögon och hade tilldelats myndigheten att be för andra och förlåta dem deras misstag. Denne tjänare var i stånd att tala direkt till Gud och komma direkt inför Gud, hans status var högre och mer hedervärd än andras. Detta är den sanna innebörden i ordet "tjänare" som Gud sade. Job erhöll denne speciella heder på grund av sin gudsfruktan och sitt skyende av det onda, och skälet till att inte andra kallades tjänare av Gud är att de inte fruktade Gud och skydde det onda. Dessa Guds två distinkt olika attityder är hans attityder mot två typer av människor: Dessa som fruktar Gud och skyr det onda accepteras av Gud och ses som dyrbara i hans ögon, medan de som är dåraktiga inte fruktar Gud, är oförmögna att sky det onda och inte är i stånd att motta Guds ynnestbevisning; de är ofta avskydda och fördömda av Gud, och de är lågt stående i Guds ögon.

Gud ger Job myndighet

Job bad för sina vänner och efteråt — tack vare Jobs böner — tog inte Gud itu med dem så som det anstod deras dårskap. Han varken straffade dem eller hämnades på dem. Och varför gjorde han inte det? Därför att Guds tjänare Jobs böner för dem hade nått hans öron; Gud förlät dem därför att han hörde Jobs böner. Och vad ser vi i detta? När Gud välsignar någon ger han honom många belöningar och inte endast materiella sådana: Gud ger honom också myndighet och rätt att be för andra, och Gud glömmer och har overseende med dessa människors överträdelser därför att han hör dessa böner. Detta är just den myndighet som Gud gav Job. Genom Jobs böner att hejda deras fördömelser bringade Jehova Gud skam över dessa dåraktiga personer — vilket naturligtvis var hans speciella straff för Elifas och de övriga.

Job välsignas än en gång av Gud och anklagas aldrig mer av Satan

Bland Jehova Guds yttranden finns orden att "ni har inte talat om mig vad rätt är, som min tjänare Job har gjort". Vad var det som Job hade sagt? Det var vad vi talade om tidigare, liksom de många sidorna med ord i Jobs bok som Job beskrivs ha talat. Inte en

---

enda gång på alla dessa sidor med ord uttrycker Job några klagomål eller betänkligheter rörande Gud. Han väntar helt sonika på utfallet. Det är denna väntan som är hans attityd av lydnad, och som resultat av den, och som resultat av de ord han sa till Gud, accepterades Job av Gud. När han utstod prövningar och vedermödor fanns Gud vid hans sida, och även om Guds närvaro inte gjorde att hans umbäranden blev mindre såg Gud vad han ville se och hörde vad han ville höra. Alla Jobs handlingar och ord nådde Guds ögon och öron; Gud hörde och såg — och detta är faktum. Jobs kunskap om Gud och de tankar om Gud han hade i sitt hjärta vid den aktuella tiden, under den perioden, var faktiskt inte lika specifika som hos människorna av i dag, men utifrån den tidens kontext accepterade Gud ändå allt han sagt, för hans uppträdande och tankarna i hans hjärta och vad han hade uttryckt och avslöjat var tillräckligt för att uppfylla Guds krav. Det som Job, under den tid då han underkastades prövningar, tänkte i sitt hjärta och beslutade att göra visade Gud ett resultat som han var nöjd med, och efteråt tog Gud bort Jobs prövningar, Job kom ut från sina bekymmer och hans prövningar var borta och drabbade honom aldrig mer. Eftersom Job redan hade utsatts för prövningar och stått fast under dessa prövningar och fullständigt triumferat över Satan, gav Gud honom de välsignelser som han så rättmätigt förtjänade. Som det står i Job 42:10, 12 blev Job välsignad än en gång och välsignades med mer än första gången. Vid det här laget hade Satan dragit sig tillbaka och sa eller gjorde inte längre någonting, och från den stunden stördes eller attackerades inte Job mer av Satan, och Satan kom inte längre med anklagelser mot Guds välsignelser av Job.

Job tillbringar den sista hälften av sitt liv omgiven av Guds välsignelser

Även om Guds välsignelser på den tiden var begränsade till får, nötkreatur, kameler, materiella tillgångar och så vidare, var de välsignelser som han i sitt hjärta önskade ge Job långt mer än detta. Skrevs det vid det tillfället ner vilken sorts eviga löften Gud önskade ge till Job? I sina välsignelser av Job varken nämnde eller snuddade Gud vid hans slut, och oavsett vilken betydelse eller ställning Job hade i Guds hjärta var Gud kort sagt omdömesgill i sina välsignelser. Gud tillkännagav inte Jobs slut. Vad innebär det? På den tiden, när Guds plan ännu inte nått punkten för proklamerandet av människans slut, när planen ännu inte kommit in i slutstadiet av hans verk, nämnde Gud inte änden utan gav bara materiella välsignelser till människan. Vad det innebär är att den sista hälften av Jobs liv förflöt inneslutet i Guds välsignelser, vilket var vad som

---

skilde honom från andra människor — men liksom de åldrades han och liksom för alla normala människor kom den dag då han sa farväl till världen. Därför står det att ”Så dog Job, gammal och mått på dagar” (Job 42:17). Vad är innebörden i ”dog mått på dagar” här? Under eran innan Gud förkunnade människors slut satte Gud upp en förväntad livslängd för Job och när den åldern uppnåts lät han Job naturligt lämna denna värld. Från Jobs andra välsignelse till hans död tillfogade inte Gud några fler umbäranden. För Gud var Jobs död naturlig och även nödvändig, den var någonting helt normalt och varken någon dom eller fördömmelse. Medan Job levde tillbad och fruktade han Gud; vad gäller vilken sorts slut han skulle möta efter sin död sa Gud ingenting och gjorde inte heller några kommentarer om det. Gud är klok i vad han säger och gör, och innehållet och principerna i hans ord och handlingar är i linje med stadiet i hans verk och den tidsperiod han är verksam i. Vad för sorts slut hade någon som Job i Guds hjärta? Hade Gud kommit fram till någon sorts beslut i sitt hjärta? Självklart hade han det! Det är bara det att detta var okänt för människan; Gud ville inte berätta för människan och hade inte heller någon avsikt att berätta för människan. Och därför dog Job, yttligt talat, mått på dagar, och sådant var Jobs liv.

Det pris som Job levde ut under sin livstid

Levde Job ett värdefullt liv? Vari låg värdet? Varför sägs det att han levde ett värdefullt liv? För människan – vad var hans värde? Ur människans synvinkel representerade han den mänsklighet som Gud vill frälsa, genom att bära fram ett rungande vittnesbörd om Gud inför Satan och världens människor. Han fullgjorde den plikt som var och en av Guds skapade varelser borde fullgöra, och han föregick med gott exempel och utgjorde en förebild för alla dessa som Gud vill frälsa genom att låta människor se att det är fullt möjligt att triumfera över Satan genom att förlita sig på Gud. Och vad var hans värde för Gud? För Gud låg värdet av Jobs liv i hans förmåga att frukta Gud, tillbe Gud, vittna om Guds gärningar och prisa Guds gärningar och ge Gud tröst och något att glädjas över. För Gud låg värdet av Jobs liv också i hur Job, innan sin död, upplevde prövningar och segrade över Satan och bar rungande vittnesbörd om Gud inför Satan och världens människor, förhärligade Gud bland människorna, tröstade Guds hjärta och lät Guds ivriga hjärta skåda ett resultat och se hopp. Hans vittnesbörd blev prejudicerande för förmågan att stå fast i sitt vittnesbörd om Gud och kunna skämma ut Satan å Guds vägnar, i Guds verk med att förvalta mänskligheten. Är inte

---

detta värdet med Jobs liv? Job gav Guds hjärta tröst, han gav Gud en försmak av fröjden i att bli förhärligad och sörjde för en underbar början på Guds förvaltningsplan. Och från denna stund var Jobs namn en symbol för Guds förhärligande och en sinnebild för människosläktets triumf över Satan. Gud kommer för evigt att bevara det som Job levde ut under sin livstid och hans anmärkningsvärda seger över Satan, och kommande generationer kommer att vörda och söka efterlikna hans fullkomlighet, rättskaffenhet och gudsfruktan. Han kommer för alltid att omhuldas av Gud som en fläckfri, strålande pärla, och så är han också värd att uppskattas av människan!

Låt oss härnäst se på Guds verksamhet under lagens tidsålder.

D. Lagens tidsålders föreskrifter

De tio budorden

Principerna för uppförande av altare

Föreskrifter för behandlingen av tjänare

Föreskrifter för stöld och kompensation

Firande av sabbatsåret och de tre högtiderna

Föreskrifter för sabbatsdagen

Föreskrifter för offer

Brännoffer

Sädesoffer

Gemenskapsoffer

Syndoffer

Skuldoffer

Föreskrifter för prästers offer (Aron och hans söner beordras att lyda)

Prästers brännoffer

Prästers sädesoffer

Prästers syndoffer

Prästers skuldoffer

Prästers gemenskapsoffer

Föreskrifter för prästers förtärande av offergåvor

Rena och orena djur (dessa som får och inte får ätas)

Föreskrifter för kvinnors rening efter barnafödelse

Normer för undersökning av spetälska

Föreskrifter för dessa som botats från spetälska
Föreskrifter för rengöring av infekterade hus
Föreskrifter för dessa som lider av onormala flytningar
Försoningsdagen som måste firas en gång om året
Regler för slakt av nötboskap och får
Förbud mot att följa hedningars vedervärdiga vanor (Inte begå incest och så vidare)
Föreskrifter som folket måste följa ("Du skall vara helig, ty jag, Jehova, er Gud, är helig.")

Avrättning av dessa som offrar sina barn till Molok
Föreskrifter för bestraffning av äktenskapsbrott
Regler som skall iakttas av präster (Regler för deras dagliga uppträdande, regler för förtärande av heliga ting, regler för offergivning och så vidare)
Högtider som skall firas (sabbatsdagen, påsk, pingst, försoningsdagen och så vidare)
Andra föreskrifter (hålla lampor brinnande, jubelåret, återlösen av mark, avläggande av eder, offrande av tionde och så vidare)

Lagens tidsålders föreskrifter är det verkliga beviset på att Gud styr hela mänskligheten

Ni har alltså läst dessa föreskrifter och principer för lagens tidsålder, eller hur? Har föreskrifterna stor spännvidd? Först täcker de de tio budorden och därefter följer föreskrifterna för hur man ska bygga altare och så vidare. Dessa följs av föreskrifter om firandet av sabbaten och firandet av de tre högtiderna, varefter följer föreskrifterna för offer. Säg ni hur många sorters offer det finns? Det finns brännoffer, sädesoffer, gemenskapsoffer, syndoffer och så vidare. De följs av föreskrifter för prästers offer, inklusive prästernas brännoffer, sädesoffer och andra sorters offer. De åttonde föreskrifterna gäller prästernas förtärande av offergåvor. Sedan följer föreskrifter som människor ska följa under sitt liv. Det finns bestämmelser för många sidor av folks liv, som exempelvis föreskrifter för vad man får och inte får äta, för kvinnans rening efter barnafödelse, och för dessa som har blivit botade från spetälska. I de här föreskrifterna går Gud så långt som till att tala om sjukdom, och det finns till och med regler för slakten av får och nötboskap och så vidare. Får och nötkreatur skapades av Gud och de ska slaktas på det sätt som Gud säger; det finns utan tvivel förnuft i Guds ord, det är utan tvivel rätt att handla så som Gud påbjuder och det är absolut till gagn för folket!

Där finns också högtider och regler att iaktta, som exempelvis sabbatsdagen, påskan och annat — Gud talade om alla dessa. Låt oss se på de sista: övriga föreskrifter — att hålla lampor brinnande, jubelåret, återlösning av mark, avläggande av eder, offer av tionde och så vidare. Har de här föreskrifterna stor spännvidd? Det första som nämns är frågan om människors offrande, och sedan är det föreskrifter för stöld och kompensation, för helgandet av sabbatsdagen...; varenda detalj i livet omfattas. När Gud började det officiella verket med sin förvaltningsplan, upprättade han alltså mängder av föreskrifter som människan skulle följa. Syftet med de här föreskrifterna var att låta människan leva människans normala liv på jorden, ett normalt människoliv som är oskiljbart från Gud och hans vägledning. Gud talade först om för människan hur hon skulle tillverka altare och hur hon skulle uppföra altarna. Därefter talade han om för människan hur hon skulle offra och bestämde hur hon skulle leva — vad hon skulle ge akt på i livet, vad hon skulle foga sig efter, vad hon skulle och inte skulle göra. Vad Gud lade fram för människan var allomfattande och med dessa seder, föreskrifter och principer standardiserade han människors uppträdande, vägledde deras liv, vägledde deras initiering till Guds lagar, vägledde dem att komma inför Guds altare, vägledde dem i att ha ett liv med ordning, regelbundenhet och måttlighet bland alla de ting Gud hade gjort för människan. Gud använde först dessa enkla föreskrifter och principer för att sätta gränser för människan, så att människan på jorden skulle ha ett normalt liv av att tillbe Gud, skulle ha människans normala liv; sådant är det specifika innehållet i inledningen av hans sextusenåriga förvaltningsplan. Föreskrifterna och reglerna täcker ett mycket brett fält, de utgör detaljerna i Guds vägledning av mänskligheten under lagens tidsålder, de måste accepteras och hedras av det folk som kom före lagens tidsålder, de är en dokumentation av det verk Gud utförde under lagens tidsålder, och de är verkligt bevis på Guds ledning och vägledning av hela mänskligheten.

Mänskligheten är för evigt oskiljbar från Guds läror och föranstaltningar

I de här föreskrifterna ser vi att Gud har en allvarlig, samvetsgrann, noggrann och ansvarsfull inställning till sitt verk, till sin förvaltning och till mänskligheten. Han gör det arbete han måste göra bland människorna i enlighet med sina steg, utan minsta avvikelse, talar de ord han måste tala till mänskligheten utan minsta fel eller utelämnande, och låter människan förstå att hon är oskiljbar från Guds ledning och

---

visar henne exakt hur viktigt allt Gud gör och säger är för mänskligheten. Kort sagt, oavsett hurdan människan är i nästa tidsålder, så gjorde Gud dessa enkla saker i allra första början. under lagens tidsålder. I Guds ögon var människornas uppfattningar om honom, världen och mänskligheten i den tidsåldern abstrakta och dunkla, och även om de hade vissa medvetna idéer och avsikter var allesamman otydliga och felaktiga, och därför var människorna oskiljbara från Guds läror och föranstaltningar för dem. Den tidigaste mänskligheten visste ingenting och därför var Gud tvungen att börja undervisa människan från de mest ytliga och grundläggande principerna för överlevnad och föreskrifter nödvändiga för att leva, och ingjuta dessa ting i människans hjärta bit för bit och ge människan en gradvis förståelse av Gud, en gradvis uppfattning och förståelse av Guds ledning, och en grundläggande uppfattning om förhållandet mellan människan och Gud, genom dessa föreskrifter och genom dessa regler som bestod av ord. Efter att ha uppnått denna effekt, först då kunde Gud steg för steg utföra det arbete han skulle göra senare, och därför är dessa föreskrifter och det verk som Gud utförde under lagens tidsålder den fasta grunden för hans verk med att frälsa mänskligheten och det första verksamhetsstadiet i Guds förvaltningsplan. Även om Gud hade talat till Adam, Eva och deras ättlingar före lagens tidsålders verk, var inte dessa befallningar och läror så systematiska eller specifika att de kunde utfärdas punkt för punkt till människan, och de var inte nedtecknade och blev inte heller till föreskrifter. Det beror på att på den tiden hade Guds plan inte kommit så långt; först när Gud hade lett människan till detta steg kunde han börja uttala dessa föreskrifter för lagens tidsålder och börja få människan att följa dem. Det var en nödvändig process och resultatet var oundvikligt. Dessa enkla sedvänjor och föreskrifter visar människan stegen i Guds förvaltningsverk och den Guds visdom som uppenbaras i hans förvaltningsplan. Gud vet vilket innehåll och vilka medel han ska använda till en början, vilka medel han ska använda för att fortsätta, och vilka medel han ska använda för att avsluta, för att kunna vinna en grupp människor som vittnar om honom, vinna en grupp människor som är av samma sinne som han. Han vet vad som finns i människan och han vet vad som saknas hos människan. Han vet vad han måste förse människan med och hur han bör leda henne, och han vet också vad hon bör och inte bör göra. Människan är som en marionettdocka: Trots att hon inte förstod något av Guds vilja kunde hon inte låta bli att låta sig ledas av Guds förvaltningsverk, steg för steg, fram till i dag. Det fanns ingen oklarhet i Guds hjärta angående vad han

---

skulle göra; i hans hjärta fanns det en mycket klar och tydlig plan och han utförde det verk som han själv ville göra i enlighet med sina steg och sin plan och fortskred från det ytliga till det grundliga. Trots att han inte hade gett några antydningar om det verk han skulle utföra senare, fortsatte hans efterföljande arbete ändå att utföras och skrida framåt i strikt överensstämmelse med hans plan, som är en manifestation av vad Gud har och är och även är Guds myndighet. Oavsett vilket stadium av hans förvaltningsplan han utför, representerar hans sinnelag och hans innersta väsen honom själv. Detta är absolut sant. Oavsett tidsålder, oavsett stadium i verket, oavsett vilken sorts människor Gud älskar och vilken sorts människor han avskyr, kommer aldrig hans sinnelag och allt han har och är att förändras. Även om dessa föreskrifter och principer som Gud upprättade under lagens tidsålders verk tycks mycket enkla och ytliga för folk i dag, och även om de är lätta att förstå och följa finns ändå Guds visdom i dem, där finns ändå Guds sinnelag och vad han har och är. För i dessa till synes enkla föreskrifter uttrycks Guds ansvar för och omsorg om människan och hans tankars utomordentliga essens, som får människan att verkligen inse det faktum att Gud härskar över allt och att allting kontrolleras av hans hand. Det spelar ingen roll hur mycket kunskap mänskligheten behärskar eller hur många teorier eller hemligheter den förstår — för Gud kan inget av detta ersätta hans försörjning och ledning av mänskligheten; den kommer för evigt att vara oskiljbar från Guds ledning och Guds personliga verksamhet. Sådant är det oskiljbara förhållandet mellan människa och Gud. Oavsett om Gud ger dig en befallning eller föreskrift eller förser dig med sanning för att du ska förstå hans vilja, oavsett vad han gör, är hans målsättning att visa människan vägen till en härlig morgondag. De ord Gud uttalar och det verk han utför uppenbarar båda en sida av hans väsen, uppenbarar en sida av hans sinnelag och hans visdom, och de utgör ett oundgängligt steg i hans förvaltningsplan. Detta får inte förbises! Guds vilja finns i allt han gör; Gud räds inte missriktade kommentarer och han är inte heller rädd för några av människans uppfattningar eller tankar om honom. Han utför bara sitt verk och fortsätter sin förvaltning i enlighet med sin förvaltningsplan, utan att hindras av någon människa, något förhållande eller något ting.

Okay, det var allt för i dag. Vi ses nästa gång!

9 november 2013

Fotnoter:

---

a. Originaltexten innehåller inte frasen "förlusten av".

b. Originaltexten innehåller inte frasen "som hade försvunnit".

Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv III

Våra senaste samtal har haft stor effekt på varenda en av er. Från och med nu kan folk äntligen på allvar känna Guds sanna existens och att Gud faktiskt är väldigt nära människan. Folk må ha trott på Gud i många år, men ändå har de aldrig verkligen förstått hans tankar och åsikter så som de gör nu, och de har heller aldrig verkligen upplevt hans praktiska gärningar som de gör nu. Vare sig det handlar om kunskap eller faktiskt handlande har de flesta människor lärt sig något nytt och uppnått en högre förståelse. De har insett hur fel deras tidigare strävanden varit, insett det ytliga i sin upplevelse och att alltför mycket av deras upplevelse inte är i linje med Guds vilja, och insett att vad människan främst saknar är kunskap om Guds sinnelag. För människans del är denna kunskap bara en typ av förnimmelsebaserad kunskap; för att komma upp till den rationella kunskapens nivå krävs en successiv fördjupning och förstärkning genom egna upplevelser. Subjektivt skulle man kunna säga att innan människorna verkligen förstår Gud tror deras hjärta på hans existens, men de har ingen verklig förståelse av specifika frågor som vad för slags Gud han egentligen är, vad han vill, vad hans sinnelag är och vad hans verkliga inställning till mänskligheten är. Detta äventyrar i hög grad folks tro på Gud och hindrar deras tro från att någonsin uppnå renhet eller perfektion. Även om du står ansikte mot ansikte med Guds ord eller känner att du har mött Gud genom dina upplevelser, kan man fortfarande inte säga att du förstår honom helt och hållet. Eftersom du inte känner Guds tankar eller vad han älskar och vad han hatar, vad som gör honom arg och vad som ger honom glädje, har du ingen sann förståelse av honom. Din tro är uppbyggd på en grund av vaghet och föreställning, baserad på dina subjektiva önskningar. Den är fortfarande långt ifrån en äkta tro och du är fortfarande långt från att vara en sann efterföljare. Förklaringar av exemplen från dessa bibliska berättelser har gjort det möjligt för människan att lära känna Guds hjärta, vad han tänkte i varje steg av sitt verk och varför han gjorde detta verk, vad som var hans ursprungliga avsikt och plan när han gjorde det, hur han förverkligade sina idéer och hur han förberedde och utvecklade sin plan. Genom dessa berättelser kan vi få en detaljerad, specifik förståelse av alla Guds specifika avsikter och varje tanke under hans sextusenåriga förvaltningsarbete liksom hans inställning till människorna i olika tider och olika eror. Om folk kan förstå vad Gud tänkte, vad hans inställning var och vilket sinnelag han uppenbarade då han ställdes inför varje situation, kan detta hjälpa varje

---

människa till en djupare insikt om Guds sanna existens och djupare upplevelse av hans praktiskhet och äkthet. Jag berättar inte de här historierna för att folk ska förstå den bibliska historien eller för att hjälpa dem bli bekanta med texterna i Bibeln eller människorna som förekommer i den – och i synnerhet inte för att hjälpa folk förstå bakgrunden till vad Gud gjorde i lagens tidsålder. Syftet är snarare att hjälpa folk förstå Guds vilja, hans sinnelag och varenda liten del av honom, och få en mer äkta och mer korrekt förståelse av och kunskap om Gud. På detta sätt kan människors hjärtan sakta men säkert öppna sig för Gud, komma nära Gud, och de kan förstå honom, hans sinnelag och hans väsen bättre, och lära känna den sanne Guden själv bättre.

Kunskap om Guds sinnelag och vad han har och är kan ha en positiv inverkan på folk. Det kan hjälpa dem att få mer tillit till Gud och hjälpa dem att uppnå sann lydnad och fruktan för honom. Sedan kommer de inte längre att följa eller dyrka honom blint. Gud vill inte ha dårar eller sådana som följer massan i blindo, utan en skara människor som har en klar förståelse av och kunskap om Guds sinnelag i sina hjärtan och kan fungera som Guds vittnen, människor som på grund av hans ljuvlighet, på grund av vad han har och är och på grund av hans rättfärdiga sinnelag aldrig skulle överge Gud. Om du är en Guds efterföljare men det fortfarande finns en brist på klarhet i ditt hjärta eller om det finns en tvehägsenhet eller förvirring rörande Guds sanna existens, hans sinnelag, vad han har och är och hans plan att frälsa mänskligheten, då kan inte din tro få Guds pris. Gud vill inte att den sortens människor ska följa honom och han vill inte att den sortens människor ska komma inför honom. Eftersom den här sortens individer inte förstår Gud är de oförmögna att ge sitt hjärta till Gud – deras hjärtan är tillslutna för honom, så deras tro på Gud är full av orenheter. Deras efterföljelse av Gud kan inte kallas annat än blind. Enda sättet för folk att få en sann tro och bli sanna efterföljare är om de har en sann förståelse av och kunskap om Gud, vilket föder äkta lydnad och gudsfruktan inom dem. Endast på detta sätt kan de ge sitt hjärta till Gud och öppna upp det för honom. Det här är vad Gud vill, för allt de gör och tänker kan klara Guds test och bära vittnesbörd om honom. Allt jag kommunicerar till er angående Guds sinnelag, vad han har och är eller hans vilja och hans tankar i allt han gör och ur vilket perspektiv som helst, oavsett ur vilken vinkel jag talar om det, syftar till att hjälpa er att bli mer övertygade om Guds sanna existens och få mer verklig förståelse och uppskattning av

---

hans kärlek till mänskligheten och mer verklig förståelse och uppskattning av Guds omtanke om folk och hans uppriktiga önskan att förvalta och frälsa mänskligheten,

I dag ska vi först sammanfatta Guds tankar, åsikter och varenda åtgärd han har gjort sedan han skapade mänskligheten. Vi ska ta en titt på det arbete han har utfört från det att han skapade världen fram till den officiella starten av nådens tidsålder. Sedan kan vi upptäcka vilka av Guds tankar och åsikter människan inte känner till, och därifrån kan vi klargöra ordningen i Guds förvaltningsplan och få en grundlig förståelse av det sammanhang där Gud skapade sitt förvaltningsverk, dess källa och utvecklingsprocess, och även få en grundlig förståelse av vilka resultat han vill få av sitt förvaltningsverk – alltså kärnan och syftet med hans förvaltningsverk. För att förstå dessa ting måste vi gå tillbaka till en avlägsen, tyst och stilla tid då det inte fanns några människor ...

Det första Gud tänkte när han steg upp från sin bädd var detta: att han skulle skapa en levande individ – en verklig, levande människa – någon att leva med som skulle vara hans ständiga följeslagare; en individ som skulle kunna lyssna till honom och som han skulle kunna anförtro sig till och tala med. För första gången skopade så Gud upp en handfull jord och använde den för att skapa den allra första levande individen utifrån den bild han hade föreställt sig i sina tankar, och så gav han denna levande varelse ett namn – Adam. Hur kände sig Gud när han väl hade denna individ som levde och andades? För första gången kände han glädjen i att ha någon att älska, en följeslagare. För första gången kände han också det ansvar det innebar att vara pappa och den oro som följer med det. Denna person som levde och andades gav Gud glädje och fröjd; för första gången kände han sig tröstad. Det här var det första Gud någonsin gjort som han inte utfört med sina tankar eller ens med ord, utan gjort med sina egna händer. När den här sortens varelse – en individ gjord av kött och blod som levde och andades, en individ med kropp och form som var kapabel att tala med Gud – stod framför Gud, upplevde han en glädje som han aldrig tidigare känt. Gud kände verkligen sitt ansvar och denna levande varelse inte bara ryckte i hans hjärta utan värmde och berörde hans hjärta för varje liten rörelse den gjorde. När denna levande varelse stod framför Gud var det första gången tanken väcktes att frambringa fler sådana människor. Det här var den händelsekedja som började med denna första tanke Gud hade. För Gud var det första gången alla dessa händelser ägde rum, och oavsett vad han kände just då – glädje,

---

ansvar, oro – så fanns det ingen han kunde dela känslan med. Från den stunden kände Gud verkligen en ensamhet och sorgsenhet som han aldrig tidigare upplevt. Han kände att människan inte kunde acceptera eller fatta hans kärlek och oro eller hans avsikter för människan, så han kände fortfarande sorg och smärta i sitt hjärta. Han hade gjort de här sakerna för människans skull, men människan var inte medveten om det och förstod inte. Förutom lycka förde den glädje och tröst som människan gav honom snabbt med sig hans första känslor av sorg och ensamhet. Det här var vad Gud tänkte och kände just då. Medan Gud gjorde alla dessa saker gick han i sitt hjärta från glädje till sorg och från sorg till smärta, och de här känslorna var blandade med ängslan. Allt han ville var att skynda sig att så fort som möjligt låta denna person, denna mänsklighet, veta vad som fanns i hans hjärta och förstå hans avsikter. Sedan skulle de kunna bli hans följeslagare och dela hans tankar och följa hans vilja. De skulle inte längre bara lyssna när Gud talade och själva förbli tysta; de skulle inte längre vara omedvetna om hur de skulle kunna ansluta sig till Gud i hans arbete; framför allt skulle de inte längre vara likgiltiga gentemot Guds krav. Dessa saker som Gud gjorde för första gången är mycket betydelsefulla och av stort värde för hans förvaltningsplan och för människan i dag.

Efter att ha skapat alla ting och mänskligheten vilade inte Gud. Han var rastlös och ivrig att genomföra sin förvaltning och vinna det folk han hyste så stor kärlek till bland människorna.

Därnäst, inte lång tid efter det att Gud skapat mänskliga varelser, ser vi av Bibeln att det blev en jättestor översvämning som drabbade hela världen. I berättelsen om översvämningen nämns Noa och han kan sägas ha varit den första människan som fick Guds kallelse att samarbeta med honom för att fullgöra en uppgift åt Gud. Det här var naturligtvis första gången Gud uppmanade en person på jorden att göra någonting enligt hans befallning. Så snart Noa hade avslutat byggandet av arken lät Gud för första gången jorden översvämmas. När Gud lät översvämningen förstöra jorden var det första gången sedan människorna skapades som han kände sig överväldigad av avsky mot dem; det var det som fick honom att fatta det smärtsamma beslutet att utplåna människosläktet genom en översvämning. Efter det att översvämningen förstört jorden instiftade Gud sitt första förbund med människorna, ett förbund för att visa att han aldrig mer skulle förstöra jorden med översvämningar. Det här var Guds första förbund med människan, så regnbågen var det första förbundstecken som Gud gav; regnbågen är

---

ett verkligt, fysiskt ting som existerar. Det är regnbågens faktiska existens som gör att Gud ofta känner sorg över det tidigare människosläktet som han förlorade, och den påminner honom ständigt om vad som hände dem ... Gud saktade inte farten – han var rastlös och ivrig att ta nästa steg i sin förvaltning. Nu utsåg han Abraham som sitt första val för sitt arbete i Israel. Det här var också första gången Gud utsåg en sådan kandidat. Gud beslutade att börja utföra sitt verk med att frälsa mänskligheten genom denna person och att fortsätta sitt arbete bland denna persons ättlingar. Vi kan se i Bibeln att det här var vad Gud gjorde med Abraham. Sedan gjorde Gud Israel till det första utvalda landet och inledde sitt arbete i lagens tidsålder genom sitt utvalda folk, israeliterna. Återigen för första gången försåg Gud israeliterna med de uttryckliga regler och lagar som mänskligheten skulle följa och han förklarade dem i detalj. Det här var första gången Gud försåg människor med specifika standardiserade regler för hur de skulle offra, hur de skulle leva, vad de skulle göra och inte göra, vilka högtider och dagar de skulle hålla heliga och principer att följa i allt de gjorde. Det här var första gången Gud gav människorna sådana detaljerade, standardiserade regler och principer för hur de skulle leva sitt liv.

Varje gång jag säger ”första gången” syftar det på en typ av åtgärd som Gud aldrig tidigare utfört. Det syftar på verk som inte existerade tidigare, och även om Gud hade skapat mänskligheten och alla sorters varelser och livsformer var det här en typ av verk som han aldrig tidigare utfört. Hela detta verk inbegrep Guds förvaltning av mänskligheten; alltsamman hade att göra med människor och hans frälsning och förvaltning av människorna. Efter Abraham gjorde Gud återigen någonting för första gången – han utsåg Job till att bli den som levde under lagen och kunde stå emot Satans frestelser och fortsätta att frukta Gud, sky det onda och vittna om Gud. Det här var också första gången Gud tillät att Satan frestade en människa och första gången han ingick ett vad med Satan. Det slutade med att han för första gången förvärvade en människa som var i stånd att vittna om och bära vittnesbörd om honom medan hon stod inför Satan, någon som kunde skämma ut Satan i grunden. Detta var den första människa Gud vunnit som kunde bära vittnesbörd om honom sedan mänskligheten skapades. Så snart Gud hade vunnit denna människa var han ännu mer angelägen om att fortsätta sin förvaltning och utföra nästa stadium i sitt verk genom att förbereda platsen och folket han skulle välja till nästa steg i sitt verk.

Har ni fått en sann förståelse av Guds vilja efter det att vi samtalat om allt det här? Gud betraktar det här exemplet på hans förvaltning av mänskligheten, hans frälsning av mänskligheten, som viktigare än någonting annat. Han gör inte dessa saker enbart med sitt sinne eller enbart sina ord och absolut inte med en nonchalant attityd – han gör alltsamman med en plan, med ett mål, med normer och med sin vilja. Det är tydligt att detta arbete för att frälsa mänskligheten betyder mycket för både Gud och människa. Oavsett hur svårt arbetet är, oavsett hur stora hindren är, oavsett hur svag människan är eller hur allvarlig mänsklighetens upproriskhet är, så innebär inget av detta någon svårighet för Gud. Gud håller sig sysselsatt, lägger ner stor möda på sina omsorgsfulla insatser och tar hand om det verk han själv vill utföra. Dessutom arrangerar han allting och utövar sin suveränitet över alla dessa människor som han vill bearbeta och hela det verk han vill fullborda – inget av detta har någonsin gjorts tidigare. Det här är första gången Gud har använt dessa metoder och betalat ett så högt pris för detta väldiga projekt med att förvalta och frälsa mänskligheten. Medan Gud utför sitt verk, uttrycker och offentliggör han bit för bit och utan förbehåll sina omsorgsfulla insatser, vad han har och är, sin visdom och allmakt, och varje aspekt av sitt sinnelag för människan. Han offentliggör och uttrycker dessa saker på ett sätt han aldrig tidigare gjort. Med undantag för det folk som Gud siktar på att förvalta och frälsa, har det aldrig i hela universum funnits någon varelse som stått så nära Gud och haft en så förtrolig relation med honom. I hans hjärta är mänskligheten, som han vill förvalta och frälsa, ytterst viktig; han värdesätter denna mänsklighet över allt annat; trots att han har betalat ett högt pris för dem och trots att de ständigt sårar honom och bryter mot hans vilja, ger han aldrig upp hoppet om dem utan fortsätter oförtröttligt sitt arbete utan att klaga eller ångra något. Han vet nämligen att förr eller senare kommer folk att vakna vid hans kallelse och bli berörda av hans ord, inse att han är skapelsens Herre och återvända till hans sida ...

Efter att ha hört allt det här i dag har ni kanske en känsla av att allt som Gud gör är väldigt normalt. Det verkar som om människorna alltid har anat en del av Guds avsikter för dem genom hans ord och hans verk, men det finns alltid ett visst avstånd mellan deras känslor eller kunskap och vad Gud tänker. Det är därför jag tror att det är nödvändigt att berätta för alla människor varför Gud skapade mänskligheten och bakgrunden till hans önskan att vinna den mänsklighet han hoppades på. Det är nödvändigt att dela detta med alla, så att alla har det klart i sitt hjärta. Alla Guds tankar

---

och åsikter, och varenda fas och period i hans verk, är knutna till och nära sammanlänkade med hela hans förvaltningsverk, så när du förstår Guds tankar, åsikter och vilja i varje steg av hans verk, innebär det att du förstår hur arbetet med hans förvaltningsplan gick till. Det är på denna grund som din förståelse av Gud djupnar. Även om allt som Gud gjorde när han först skapade världen, vilket jag nämnde tidigare, för tillfället bara verkar vara "information" som är irrelevant för sökandet efter sanning, kommer det under dina upplevelsers gång en dag då du inte tycker att det här är någonting så simpelt som lite information eller att det helt enkelt är någon sorts mysterium. Allteftersom ditt liv utvecklas kommer du, när Gud väl har fått lite plats i ditt hjärta eller när du fått en grundligare och djupare förståelse av hans vilja, verkligen att förstå vikten och nödvändigheten av det jag talar om i dag. Oavsett i hur hög grad ni accepterar det nu, är det nödvändigt för er att förstå och känna till de här sakerna. När Gud gör någonting, när han utför sitt verk, oavsett om det är med sina åsikter eller sina egna händer, oavsett om det är första gången han gör det eller den sista, har han i slutänden en plan och hans syften och hans tankar finns i allt han gör. Dessa syften och tankar representerar Guds sinnelag och de uttrycker vad han har och är. Varenda människa måste förstå dessa två saker – Guds sinnelag och vad han har och är. Så snart en människa förstår hans sinnelag och vad han har och är, kan hon gradvis börja förstå varför Gud gör det han gör och varför han säger det han säger. Därifrån kan hon sedan få mer tillit att följa Gud och sträva efter sanningen och en förändring av sitt sinnelag. Människans förståelse av Gud och hennes tro på Gud kan alltså inte skiljas åt.

Om det som folk vinner kunskap om och lär sig förstå är Guds sinnelag och vad han har och är, då kommer det de vinner att vara liv som kommer från Gud. Så snart detta liv har gjutits in i ditt inre kommer din gudsfruktan att bli större och större. Det här är en vinst som kommer helt naturligt. Om du inte vill förstå eller veta något om Guds sinnelag eller hans väsen, om du inte ens vill begrunda eller fokusera på dessa ting, då kan jag säga dig med säkerhet att det sätt du nu utövar din gudstro aldrig kan göra det möjligt för dig att uppfylla Guds vilja eller vinna hans pris. Vad mer är, du kan aldrig uppnå frälsning – detta är de slutliga konsekvenserna. När folk inte förstår Gud och inte känner hans sinnelag kan deras hjärtan aldrig öppna upp för honom på allvar. När de väl har förstått Gud kommer de att börja uppskatta och njuta av det som finns i hans hjärta med intresse och tro. När du uppskattar och njuter av det som finns i Guds hjärta

---

kommer ditt hjärta att sakta men säkert öppnas upp för honom. När ditt hjärta öppnas upp för honom kommer du att inse hur skamliga och föraktliga dina samtal med Gud, dina krav på Gud och dina omåttliga begär var. När ditt hjärta verkligen öppnar upp för Gud kommer du att se att hans hjärta är en sådan oändlig värld och du kommer att träda in i en värld som du aldrig tidigare upplevt. I denna värld finns inget svek, inget bedrägeri, inget mörker och ingen ondska. Där finns endast ärlighet och trofasthet; endast ljus och rättskaffenhet; endast rättfärdighet och godhet. Den är full av kärlek och omsorg, full av medkänsla och tolerans, och genom den känner du glädjen och lyckan över att leva. Det här är vad Gud kommer att uppenbara för dig när du öppnar upp ditt hjärta för honom. Denna oändliga värld är full av Guds visdom och allmakt; den är också full av hans kärlek och hans auktoritet. Här kan du se alla sidor av vad Gud har och är, vad som ger honom glädje, varför han oroar sig och varför han blir sorgsen, varför han blir arg ... Det här är vad varenda människa kan se som öppnar upp sitt hjärta och låter Gud komma in. Gud kan bara komma in i ditt hjärta om du öppnar upp det för honom. Och du kan inte se vad Gud har och är och vad han har för avsikter för dig förrän han har kommit in i ditt hjärta. Då kommer du att upptäcka att allt som rör Gud är så dyrbart och att det han har och är, är så värt att bevara. Jämfört med det är människorna som omger dig, tingen och händelserna i ditt liv och till och med dina kära, din partner och de saker du älskar knappt värda att nämna. De är så futtiga och obetydliga; du kommer att känna att ingenting materiellt någonsin kommer att kunna locka dig igen eller att du någonsin mer kan lockas att betala för någonting materiellt. I Guds ödmjukhet kommer du att se hans storhet och överlägsenhet. Dessutom kommer du att se Guds oändliga visdom och tolerans i några av hans gärningar som du tidigare betraktade som väldigt obetydliga, och du kommer att se hans tålmod, hans överseende och hans förståelse av dig. Detta kommer att väcka en vördnad för honom inom dig. Den dagen kommer du att känna att mänskligheten lever i en mycket smutsig värld, att människorna vid din sida och det som händer i ditt liv och även dessa som du älskar, deras kärlek till dig och deras så kallade beskydd eller deras omsorg om dig inte ens är värt att nämna – Gud är den ende du älskar och han är den du skattar högst. När den dagen kommer tror jag att en del människor kommer att säga: Guds kärlek är så stor och hans väsen är så heligt – i Gud finns inget svek, ingen ondska, ingen avund och ingen tävlan, utan bara rättfärdighet och äkthet, och allt som Gud har och är ska

---

människan längta efter. Människorna ska sträva efter det och vilja uppnå det. På vilken grundval är människans förmåga att uppnå detta byggd? Är den byggd på deras förståelse av Guds sinnelag och deras förståelse av Guds väsen. Att förstå Guds sinnelag och vad han har och är, det är alltså en livslång läxa för varje individ; det är ett livslångt mål för varje individ som strävar efter att förändra sitt sinnelag och strävar efter att lära känna Gud.

Vi talade just om allt det arbete som Gud gjorde, raderna av åtgärder som han utförde för första gången. Allt detta är av betydelse för Guds förvaltningsplan och Guds vilja. Det är också relevant för Guds sinnelag och hans väsen. Om vi vill förstå mer av vad Gud har och är kan vi inte stanna vid det Gamla testamentet eller vid lagens tidsålder – vi måste fortsätta framåt och följa med de steg som Gud tog i sitt arbete. Så liksom Gud avslutade lagens tidsålder och påbörjade nådens tidsålder, låt våra egna fotsteg följa efter in i nådens tidsålder – en tidsålder fylld av nåd och återlösning. I denna tidsålder gjorde Gud än en gång någonting mycket viktigt som han aldrig tidigare gjort. Både för Gud och människan var verksamheten i denna nya tidsålder en ny startpunkt – en startpunkt som bestod av ännu ett nytt verk som Gud aldrig utfört tidigare. Detta nya verk saknade motstycke, det var någonting som överträffade människornas och alla skapade varelsers föreställningsförmåga. Det var någonting som alla människor i dag känner till – för första gången blev Gud en mänsklig varelse och för första gången inledde han en ny verksamhet i en människas gestalt och med en människas identitet. Detta nya verk innebar att Gud hade fullbordat sitt verk i lagens tidsålder och att han inte längre skulle göra eller säga något under lagen. Han skulle inte heller säga eller göra något i lagform eller i enlighet med lagens principer eller regler. Hela det verk som var baserat på lagen stoppades alltså för evigt och skulle inte fortsättas, för Gud ville påbörja nytt verk och göra nya saker. Hans plan fick än en gång en ny startpunkt och därmed måste Gud leda mänskligheten in i nästa tidsålder.

Huruvida detta var glädjande eller illavarslande nyheter för människorna berodde på varje enskild individs väsen. Man kan säga att för vissa människor var det här inga glädjande nyheter utan illavarslande, för när Gud började sitt nya verk hade dessa människor som bara följde lagarna och reglerna, som bara följde lärosatserna men inte fruktade Gud, en tendens att använda Guds gamla verk för att fördöma hans nya verk. För dessa människor var det här illavarslande nyheter; men för varje människa som var

---

oskyldig och öppen, som var uppriktig mot Gud och villig att ta emot hans återlösning, var Guds första inkarnation mycket glädjande nyheter. Det här var nämligen första gången sedan människan skapades som Gud framträdde och levde bland människorna i en form som inte var Anden; den här gången föddes han av en människa och levde bland människorna som Människosonen och verkade mitt ibland dem. Denna ”förstagångshändelse” bröt mot folks uppfattningar; den övergick allt man kunde föreställa sig. Dessutom fick alla Guds efterföljare en påtaglig förmån. Gud inte bara avslutade den gamla tidsåldern utan han upphörde också med sina gamla arbetsmetoder och arbetssätt. Han bad inte längre sina budbärare förmedla hans vilja, han var inte längre dold i molnen och han framträdde eller talade inte längre befallande till människorna genom åskans dån. Genom en metod som han aldrig tidigare använt och som var otänkbar för människorna och svår för dem att förstå eller acceptera – genom att bli kött – blev han Människosonen i syfte att inleda den nya tidsålderns verk. Mänskligheten var helt oförberedd på att Gud skulle göra detta; det gjorde dem generade, för Gud hade än en gång inlett nytt verk som han aldrig tidigare gjort. I dag kommer vi att ta en titt på det nya verk som Gud genomförde i den nya tidsåldern och vi kommer att fundera på vad detta nya verk kan lära oss om Guds sinnelag och vad han har och är.

Följande ord finns nedtecknade i Bibelns Nya testamente:

1. Matt 12:1 Vid den tiden färdades Jesus genom ett sädesfält på sabbaten; och hans lärjungar blev hungriga och började rycka av ax och äta.

2. Matt 12:6–8 ”Men jag säger er, att på denna plats finns något som är större än templet. Men om ni hade förstått vad detta betyder, ’Jag vill ha barmhärtighet och inte offer’, så skulle ni inte ha dömt de oskyldiga. För Människosonen är Herre också över sabbaten.”

Låt oss börja med att ta en titt på det här stycket: ”Vid den tiden färdades Jesus genom ett sädesfält på sabbaten; och hans lärjungar blev hungriga och började rycka av ax och äta.”

Varför har jag valt det här stycket? Vad har det för anknytning till Guds sinnelag? Det första vi får veta i den här texten är att det var sabbatsdag men att Jesus gick ut och tog med sig sina lärjungar genom sädesfälten. Vad som är ännu mer ”förrädisk” är att de till och med ”började rycka av ax och äta”. I lagens tidsålder stipulerade Jehova Guds

---

lag att folk inte fick gå ut hur som helst och delta i aktiviteter på sabbaten – det var mycket man inte fick göra på sabbaten. Att Herren Jesus gjorde på det här viset var förbryllande för dem som hade levt under lagen under lång tid och väckte också kritik. När det gäller deras förvirring och hur de pratade om vad Jesus gjorde, så ska vi lägga det åt sidan för tillfället och först diskutera varför Herren Jesus valde att göra detta på sabbaten av alla dagar, och vad denna handling ville säga till människorna som levde under lagen. Det är den koppling mellan detta stycke och Guds sinnelag som jag vill prata om.

När Herren Jesus kom använde han sina praktiska handlingar för att tala om för folket att Gud hade lämnat lagens tidsålder och börjat ett nytt verk och att detta nya verk inte krävde att man helgade sabbaten. Att Gud kom ut från sabbatsdagens begränsningar var bara en försmak av hans nya verk; det verkliga och stora verket återstod fortfarande. När Herren Jesus började sin verksamhet hade han redan lämnat lagens tidsålders ”bojor” bakom sig och brutit genom den tidsålderns föreskrifter och principer. I honom fanns det inget spår av något som relaterade till lagen; han hade kastat av den helt och hållet och följde den inte längre, och han krävde inte längre att mänskligheten skulle följa den. Här ser du då hur Herren Jesus gick genom sädesfältet på sabbaten och att han inte vilade; han var ute och arbetade och vilade inte. Denna handling stred mot folks åsikter och visade att han inte längre levde under lagen, utan att han hade lämnat sabbatens inskränkningar och framträdde inför mänskligheten och i dess mitt i en ny skepnad och med ett nytt sätt att arbeta. Denna handling visade människorna att han hade kommit med nytt verk, verk som började med att han trädde fram ur lagens skugga och avvek från sabbaten. När Gud utförde sitt nya verk klamrade han sig inte längre fast vid det förflutna och brydde sig inte längre om lagens tidsålders föreskrifter. Inte heller påverkades han av sitt verk i den föregående tidsåldern, utan arbetade på sabbaten precis som han gjorde alla andra dagar, och när hans lärjungar blev hungriga på sabbaten kunde de plocka sädesax och äta. Allt det här var fullt normalt i Guds ögon. För Gud är det tillåtet att ha en ny början för mycket av det nya verk han vill utföra och de nya ord han vill säga. När han börjar någonting nytt varken nämner han sitt tidigare verk eller fortsätter att utföra det. Gud har nämligen sina principer i sitt arbete när han vill börja nytt verk; det är när han vill föra in mänskligheten i ett nytt stadium av sitt verk och när hans verk kommer att gå in i en

---

högre fas. Om folk fortsätter att agera i enlighet med de gamla uttalandena eller föreskrifterna eller fortsätter att hålla fast vid dem, kommer han inte att minnas eller samtycka till det. Det beror på att han redan har bringat nytt verk och gått in i en ny fas av sitt verk. När han startar ett nytt verk framträder han för mänskligheten i en helt ny skepnad, ur en helt ny vinkel och på ett helt nytt sätt, så att folk kan se olika aspekter av hans sinnelag och vad han har och är. Detta är ett av hans mål i hans nya verk. Gud klamrar sig inte fast vid gamla ting eller går på vältrampade stigar; när han verkar och talar är han inte så förbjudande som folk föreställer sig. I Gud är allt fritt och befriat, och det finns inga förbud, inga restriktioner – vad han ger mänskligheten är frihet och befrielse. Han är en levande Gud, en Gud som verkligen, i sanning, existerar. Han är inte en marionettdocka eller lerfigur och han är totalt olik avgudarna som människor bevarar och dyrkar. Han är levande och livfull och vad hans ord och verk ger mänskligheten är alltigenom liv och ljus, alltigenom frihet och befrielse, därför att han bär på sanningen, livet och vägen – han är inte begränsad av någonting i något av sina verk. Oavsett vad folk säger och oavsett hur de uppfattar eller bedömer hans nya verk, kommer han att genomföra det utan betänkligheter. Han kommer inte att oroa sig för någons åsikter eller anklagelser rörande hans verk och ord eller ens deras starka motstånd och motarbetande av hans nya verk. Ingen i hela skapelsen kan använda mänskligt förnuft eller mänsklig fantasi, kunskap eller moral för att bedöma eller definiera vad Gud gör, för att misskreditera, avbryta eller sabotera hans verk. Det finns inget förbud i hans verk och vad han gör; det kommer inte att begränsas av någon människa, händelse eller företeelse, och det kommer inte heller att störas av några fientliga krafter. Vad hans nya verk anbelangar är han en evigt segerrik kung och alla fientliga krafter och alla mänsklighetens irrläror och villfarelser förtrampas under hans fotpall. Oavsett vilket stadium av sitt verk han är i färd att utföra kommer det med visshet att utvecklas och utvidgas i mänsklighetens mitt, och det kommer med visshet att obehindrat utföras i hela universum till dess att hans stora verk har fullbordats. Detta är Guds allmakt och visdom, hans auktoritet och makt. Därför kunde Herren Jesus öppet gå ut och arbeta på sabbaten, för i hans hjärta fanns det inga regler, ingen kunskap eller lärosats som härrörde från mänskligheten. Vad han hade var Guds nya verk och Guds väg. Hans verk var vägen till att befria mänskligheten, befria folk, och att låta dem existera i ljuset och att leva. Samtidigt lever dessa som dyrkar avgudar eller

---

falska gudar varje dag bundna av Satan, fjättrade av alla sorters regler och tabun – i dag är en sak förbjuden, i morgon en annan – och det finns ingen frihet i deras liv. De är som fastkedjade fångar som lever utan någon glädje att tala om. Vad står ”förbud” för? Det står för inskränkningar, band och ondska. Så snart en människa dyrkar en avgud, dyrkar hon en falsk gud, en ond ande. Det är när man ägnar sig åt sådana aktiviteter som förbud införs. Man får inte äta ditt eller datt, i dag får man inte gå ut, i morgon får man inte laga mat, nästa dag får man inte flytta till en ny bostad, man måste välja vissa dagar till bröllop och begravningar och till och med till barnafödsel. Vad kallas detta? Det här kallas förbud; det är mänsklighetens slaveri och det är Satans och onda andars kedjor som kontrollerar människor och håller deras hjärtan och kroppar fjättrade. Existerar de här förbuden hos Gud? När vi talar om Guds helighet ska du först tänka på detta: Hos Gud finns det inga förbud. Gud har principer i sina ord och sitt verk, men där finns inga förbud eftersom Gud själv är sanningen, vägen och livet.

Låt oss nu titta på följande stycke ur skrifterna: ”Men jag säger er, att på denna plats finns någon som är större än templet. Men om ni hade förstått vad detta betyder, ’Jag vill ha barmhärtighet och inte offer’, så skulle ni inte ha dömt de oskyldiga. För Människosonen är Herre också över sabbaten” (Matt 12:6–8). Vad syftar ”templet” på här? För att uttrycka det enkelt syftar det på en praktfull, hög byggnad, och i lagens tidsålder var templet en plats för präster att tillbe Gud. När Herren Jesus sa att ”på denna plats finns någon som är större än templet”, vem syftade då ”någon” på? Det är uppenbart att denna ”någon” är Herren Jesus i köttet, för han var den ende som var större än templet. Vad sa dessa ord till folk? De uppmanade folk att komma ut ur templet – Gud hade redan lämnat templet och var inte längre verksam där, så folk borde söka Guds fotspår utanför templet och följa hans steg i hans nya verk. När Herren Jesus sa detta fanns det en premiss bakom hans ord, nämligen att under lagen hade folk kommit att betrakta templet som någonting större än Gud själv. Folk tillbad alltså templet snarare än Gud, så Herren Jesus uppmanade dem att inte dyrka avgudar utan istället dyrka Gud, för han är högst. Därför sa han: ”Jag vill ha barmhärtighet och inte offer.” Det framgår klart att i Herren Jesu ögon dyrkade de flesta människor som levde under lagen inte Jehova längre, utan offrade bara på ren rutin, och Herren Jesus förklarade att detta utgjorde avgudadyrkan. Dessa avgudadyrkare såg templet som någonting större och högre än Gud. I deras hjärtan fanns bara templet, inte Gud, och

---

om de förlorade templet skulle de förlora sin boning. Utan templet hade de ingenstans att tillbedja och kunde inte utföra sina offer. Deras så kallade "boning" är den plats där de använde den falska förespeglingen att de tillbad Jehova Gud för att kunna vistas i templet och bedriva sina privata affärer. Deras så kallade "offrande" bestod bara i att de bedrev sina personliga privata affärer under sken av att de gjorde sin tjänstgöring i templet. Detta var skälet till att folk på den tiden såg templet som större än Gud. Herren Jesus sa dessa ord som en varning till folk eftersom de använde templet som en fasad och offren som en täckmantel för att lura folk och lura Gud. Om man tillämpar de här orden på vår tid så är de fortfarande lika giltiga och lika relevanta. Även om folk i dag har upplevt andra Guds verk än människorna i lagens tidsålder, är kärnan i deras natur densamma. I dagens sammanhang gör folk fortfarande samma sorts saker som orden "templet är större än Gud" står för. Folk ser det till exempel som ett arbete att göra sin plikt; att vittna om Gud och att slåss mot den stora röda draken ser de som politiska rörelser till försvar för mänskliga rättigheter, demokrati och frihet; plikten att ta vara på sina begåvningar förvandlar de till yrkeskarriärer, men att frukta Gud och sky det onda behandlar de som om det bara vore en liten religiös lärosats som ska följas; och så vidare. Är inte det här beteendet i grund och botten samma sak som att "templet är större än Gud"? Skillnaden är att för tvåtusen år sedan bedrev folk sina privata affärer i det fysiska templet, men i dag bedriver folk sina privata affärer i tempel som inte är påtagliga. Dessa människor som värderar stadgar ser stadgar som större än Gud, dessa människor som älskar status ser status som större än Gud, dessa som älskar sin karriär ser karriärer som större än Gud, och så vidare – alla deras uttryck får mig att säga: "Folk prisar Gud som den störste med sina ord, men i deras ögon är allting större än Gud." Så snart folk som följer Gud finner en möjlighet att visa upp sina egna talanger eller bedriva sina egna affärer eller sin egen karriär, avlägsnar de sig nämligen från Gud och kastar sig in i sin älskade karriär. De har för länge sedan förkastat Guds vilja och det som han har anförtrött dem. Vad är det för skillnad mellan de här människornas tillstånd och deras tillstånd som bedrev sina privata affärer i templet för tvåtusen år sedan?

Låt oss härnäst ta en titt på den sista meningen i detta stycke: "För Människosonen är Herre också över sabbaten." Har den här meningen en praktisk sida? Kan ni se den praktiska sidan? Vartenda ord som Gud säger kommer från hans hjärta, så varför sa han

---

då detta? Hur uppfattar ni det? Ni kanske förstår innebörden i den här meningen, men på den tiden då den uttalades var det inte många som förstod den i och med att människorna just hade lämnat lagens tidsålder. För dem var det mycket svårt att avvika från sabbaten, för att inte tala om hur svårt det var att förstå vad verklig sabbat är.

Meningen "Människosonen är Herre också över sabbaten" säger folk att allt som gäller Gud är av icke-materiell natur, och även om Gud kan tillgodose alla dina materiella behov – kan den tillfredsställelse du känner när alla dina materiella behov väl blivit tillgodosedda ersätta din strävan efter sanningen? Det är helt klart inte möjligt! Guds sinnelag och vad han har och är – vilket vi har samtalat om – är sanningen. Dess värde kan inte jämföras med några materiella föremåls värde oavsett hur värdefulla de är, och dess värde kan inte heller kvantifieras i termer av pengar eftersom det inte är något materiellt föremål, och det förser varenda människas hjärta med vad det behöver. Varje människa borde värdera dessa icke påtagliga sanningar högre än några materiella ting, hur värdefulla dessa än må vara, inte sant? Detta konstaterande är någonting du bör begrunda. Den avgörande punkten i vad jag sagt är att vad Gud har och är och allt hos Gud är det viktigaste för varenda människa och kan inte ersättas av något materiellt föremål. Jag ska ge dig ett exempel: När du är hungrig behöver du mat. Denna mat kan vara mer eller mindre god eller mer eller mindre onyttig, men så länge du blir mätt kommer den där otrevliga hungerkänslan inte att finnas där längre – den kommer att vara borta. Du kan sitta i lugn och ro och din kropp kommer att vila. Folks hunger kan lindras med mat, men hur kan du lindra tomheten i ditt hjärta när du följer Gud och känner att du inte förstår honom alls? Kan den lindras med mat? Eller vad kan du använda för att kompensera hungern i ditt hjärta när du följer Gud och inte förstår hans vilja? I processen av din frälsningsupplevelse genom Gud, medan du strävar efter en förändring i ditt sinnelag, om du inte förstår hans vilja eller inte vet vad sanningen är, om du inte förstår Guds sinnelag, kommer du då inte att känna dig väldigt illa till mods? Kommer du inte att känna en stark hunger och törst i ditt hjärta? Kommer inte dessa känslor att hindra dig från att känna ro i ditt hjärta? Så hur kan du kompensera den där hungern i ditt hjärta – finns det ett sätt att stilla den? Somliga människor går ut och shoppar, somliga söker upp sina vänner för att anförtro sig åt dem, somliga sover länge, andra läser mer av Guds ord eller också arbetar de hårdare och anstränger sig mer för att göra sina plikter. Kan dessa saker lösa dina faktiska svårigheter? Ni förstår

---

allesamman fullständigt dessa typer av handlingar. Vad har du mest behov av när du känner dig kraftlös, när du känner en stark längtan efter att vinna upplysning från Gud så att du kan lära känna sanningens och hans viljas verklighet? Vad du behöver är inte en stor måltid, några vänliga ord eller – än mindre – köttets flyktiga tröst och tillfredsställelse. Vad du behöver är att Gud direkt och tydligt talar om för dig vad du ska göra och hur du ska göra det, tydligt tala om för dig vad sanningen är. När du har förstått detta, även om du bara vinner en liten aning förståelse, kommer du då inte att känna dig mer tillfredsställd i hjärtat än om du hade ätit en god måltid? Får inte ditt hjärta och hela ditt väsen sann vila när ditt hjärta är nöjt? Genom denna analogi och analys, förstår ni nu varför jag ville dela denna mening med er: ”Människosonen är Herre också över sabbatsdagen”? Dess innebörd är att det som kommer från Gud, vad han har och är, och allt hos honom är större än någonting annat, inklusive de ting eller människor som du en gång trodde att du värdesatte mest. Det vill säga, om en människa inte kan vinna ord ur Guds mun eller inte förstår hans vilja, kan hon inte få ro. I era framtida upplevelser kommer ni att förstå varför jag ville att ni skulle se detta stycke i dag – det här är mycket viktigt. Allt som Gud gör är sanning och liv. Sanningen är något som folk inte kan sakna i sitt liv och den är något de aldrig kan klara sig utan; man skulle också kunna säga att den är störst av allt. Även om du inte kan se på den eller röra vid den, kan du inte ignorera vad den betyder för dig; den är det enda som kan ge ditt hjärta ro.

Är er förståelse av sanningen integrerad med era egna situationer? I verkliga livet måste du först tänka på vilka sanningar som relaterar till de människor, händelser och företeelser du har träffat på; det är bland dessa sanningar du kan finna Guds vilja och förena den med det du har träffat på. Om du inte vet vilka aspekter av sanningen som relaterar till det du har träffat på utan i stället direkt börjar söka Guds vilja, så är detta ett blint tillvägagångssätt som inte kan ge resultat. Om du vill söka sanningen och förstå Guds vilja måste du först se på vad för sorts saker som har hänt dig, vilka aspekter av sanningen de relaterar till, och söka efter den specifika sanning i Guds ord som relaterar till det du har upplevt. Sedan söker du efter det sätt att handla som är det rätta för dig i den sanningen; på det viset kan du få en indirekt förståelse av Guds vilja. Att söka efter och utöva sanningen är inte detsamma som att mekaniskt tillämpa en lärosats eller följa en bekännelseformel. Sanningen är inte någon formel och inte heller någon lag. Den är

---

inte död – den är själva livet, den är ett levande ting, och den är det rättesnöre en skapad varelse måste följa i livet och det rättesnöre en människa måste ha i livet. Det här är någonting som du så långt det är möjligt måste förstå genom erfarenhet. Oavsett vilket stadium du har uppnått i din erfarenhet är du oskiljbar från Guds ord eller sanningen, och allt du förstår av Guds sinnelag och känner till om vad Gud har och är uttrycks i Guds ord; de är oupplösligt sammanlänkade med sanningen. Guds sinnelag och vad han har och är, är i sig självt sanningen; sanningen är en äkta manifestation av Guds sinnelag och vad han har och är. Sanningen konkretiserar vad han har och är och den uttalar sig klart om vad han har och är; den säger dig mer rättframt vad Gud tycker om, vad han inte tycker om, vad han vill att du ska göra och vad han inte tillåter dig att göra, vilka människor han avskyr och vilka människor han gläder sig åt. Bakom de sanningar som Gud uttrycker kan folk se hans välbehag, vrede, sorg och glädje liksom hans väsen – detta är hans sinnelag som uppenbaras. Vad som är viktigast förutom att veta vad Gud har och är och att förstå hans sinnelag av hans ord, är att uppnå denna förståelse genom praktisk erfarenhet. Om man lämnar det verkliga livet för att lära känna Gud kommer man inte att nå dit. Även om det finns folk som kan få en viss förståelse genom Guds ord, inskränker sig deras förståelse till teorier och ord och den kommer att skilja sig från hurdan Gud själv verkligheten är.

Det vi talar om nu ligger helt och hållet inom ramen för de berättelser som finns nedtecknade i Bibeln. Genom dessa historier och genom att analysera de här sakerna som ägde rum kan folk förstå Guds sinnelag och vad han har och är som han har uttryckt, så att de kan få en bredare, djupare, mer omfattande och grundligare kunskap om honom. Är då de här berättelserna enda sättet att lära känna alla sidor av Gud? Nej, de är inte enda sättet! Vad Gud säger och det arbete han utför i rikets tidsålder kan nämligen på ett bättre sätt hjälpa folk att lära känna hans sinnelag och lära känna det mer fullständigt. Men jag tror att det är lite lättare att lära känna Guds sinnelag och förstå vad han har och är genom några exempel eller berättelser i Bibeln som folk är bekanta med. Om jag tar domens och tuktans ord och de sanningar Gud uttrycker i dag, ord för ord, så att ni ska lära känna honom på det sättet, kommer ni att tycka att det är alldeles för trist och tråkigt, och en del kommer till och med att tycka att Guds ord verkar bestå av formler. Men om jag tar de här bibliska berättelserna som exempel för att hjälpa folk att lära känna Guds sinnelag så kommer de inte att tycka att det är tråkigt.

Man skulle kunna säga att medan jag förklarat de här exemplen har detaljerna kring vad som fanns i Guds hjärta på den tiden – hans humör eller sinnesstämning eller hans tankar och åsikter – berättats för folk på människors språk, och målet med allt detta är att de ska förstå och känna att vad Gud har och är inte är bekännelseformler. Det är inte en legend eller någonting som folk inte kan se eller röra vid. Det är något som verkligen existerar, något som människor kan känna och förstå. Det här är det slutgiltiga målet. Man skulle kunna säga att folk som lever i den här tidsåldern är välsignade. De kan använda sig av bibliska berättelser för att få en bredare förståelse av Guds tidigare verk; de kan se hans sinnelag genom det verk som han har gjort; de kan förstå Guds vilja genom dessa sinnelag som han har uttryckt, och förstå de konkreta manifestationerna av hans helighet och hans omsorg om människorna, och på så sätt kan de uppnå en djupare och mer detaljerad kunskap om Guds sinnelag. Jag tror att ni allesamman kan känna det här nu.

Inom ramarna för det verk som Herren Jesus fullbordade i nådens tidsålder kan du se en annan sida av vad Gud har och är. Denna aspekt uttrycktes genom hans kött och på grund av hans mänsklighet kunde folk se och förstå den. I Människosonen såg folk hur Gud i köttet levde ut sin mänsklighet, och de såg Guds gudomlighet uttryckt genom köttet. Dessa två typer av uttryck lät folk se en mycket verklig Gud, och de lät folk skapa sig en annorlunda föreställning av Gud. De enda aspekter av Gud som människorna såg, hörde och upplevde under tidsperioden mellan världens skapelse och slutet på lagens tidsålder, alltså före nådens tidsålder, var emellertid Guds gudomlighet, det som Gud gjorde och sa i en icke-materiell värld, och de ting han uttryckte från sin verkliga person som inte kunde ses eller beröras. Det här fick ofta folk att känna att Gud var så väldig i sin storhet att de inte kunde komma nära honom. Vanligtvis fick folk intrycket att Gud fladdrade in och ut ur deras förmåga att varsebli honom, och folk kände till och med att alla hans tankar var så gåtfulla och gäckande att det inte fanns någon möjlighet att nå dem, än mindre att försöka förstå och värdera dem. För människorna var allt som rörde Gud väldigt avlägset, så avlägset att man varken kunde se det eller röra vid det. Han tycktes vara högt uppe i skyn och verkade inte existera över huvud taget. Så för folk var detta att förstå Guds hjärta och sinne eller något av hans tänkande ouppnåeligt och till och med utom räckhåll för dem. Även om Gud utförde en del konkreta verk i lagens tidsålder, och även om han också uttalade en del specifika ord och uttryckte några

---

specifika sinnelag för att folk skulle kunna förstå och uppfatta lite verklig kunskap om honom, kom dessa uttryck för vad Gud har och är ändå i sista änden från en icke-materiell värld, och vad människorna förstod och visste handlade fortfarande om den gudomliga aspekten av vad han har och är, och deras intryck av Gud var fortfarande fast inom ramarna för "en andlig kropp som är svår att komma nära, som fladdrar in och ut ur varseblivningen". Eftersom Gud inte använde ett specifikt objekt eller en skepnad som tillhörde den materiella världen för att framträda inför folk, förblev de ur stånd att definiera honom med hjälp av mänskligt språk. I sina hjärtan och sinnen ville folk alltid använda sitt eget språk för att upprätta en standard för Gud, för att göra honom påtaglig och förmänskliga honom, som exempelvis hur lång han är, hur stor han är, hur han ser ut, exakt vad han tycker om och vad hans personlighet är. Faktum är att i sitt hjärta visste Gud att folk tänkte på det här viset. Han var väl medveten om deras behov och visste naturligtvis också vad han skulle göra, så i nådens tidsålder utförde han sitt verk på ett annorlunda sätt. Det här nya sättet var både gudomligt och förmänskligt. Under den tidsperiod då Herren Jesus var verksam kunde folk se att Gud hade många mänskliga uttryck. Han kunde till exempel dansa, han kunde bevista bröllop, han kunde umgås med människor, prata med dem och diskutera saker med dem. Dessutom genomförde Herren Jesus en massa verk som representerade hans gudomlighet, och naturligtvis var alla dessa verk ett uttryck för och en uppenbarelse av Guds sinnelag. Under denna tid, när Guds gudomlighet manifesterades i vanligt kött på ett sätt som folk kunde se och röra vid, kände de inte längre att han fladdrade in och ut ur deras varseblivning eller att de inte kunde komma nära honom. Tvärtom kunde de försöka greppa Guds vilja eller förstå hans gudomlighet genom alla Människosonens rörelser, ord och verk. Den inkarnerade Människosonen uttryckte Guds gudomlighet genom sin mänsklighet och förmedlade Guds vilja till mänskligheten. Och genom att uttrycka Guds vilja och sinnelag uppenbarade han också den Gud, som inte kan ses eller beröras och som lever i den andliga världen, för människorna. Vad folk såg var Gud själv i påtaglig form, gjord av kött och blod. Den inkarnerade Människosonen gjorde alltså sådant som Guds egen identitet, Guds status, avbild, sinnelag och vad han har och är, konkret och förmänskligt. Även om Människosonens yttre utseende hade en del begränsningar vad avser Guds avbild, var hans väsen och vad han har och är fullkomligt i stånd att representera Guds egen identitet och status – det var bara några skillnader i

---

uttrycksformen. Vi kan inte förneka att Människosonen representerade Guds identitet och status både i form av sin mänsklighet och i sin gudomlighet. Men under denna tid verkade Gud genom köttet, talade ur köttets perspektiv och stod inför mänskligheten med Människosonens identitet och status, och det här gav folk tillfälle att möta och uppleva Guds sanna ord och verk bland människorna. Det lät också människor få insikt i hans gudomlighet och storhet mitt i ödmjukheten, och även få en preliminär förståelse och definition av Guds äkthet och verklighet. Även om det verk som Herren Jesus genomförde, hans sätt att arbeta och det perspektiv som han talade ur skilde sig från Guds verkliga person i den andliga världen, representerade allt hos honom verkliga Gud själv, som människan aldrig tidigare sett – detta kan inte förnekas! Oavsett i vilken form Gud framträder, oavsett ur vilken perspektiv han talar eller i vilken skepnad han möter människan, representerar Gud alltså aldrig något annat än sig själv. Han kan varken representera någon enskild människa eller någon av den fördärvade mänskligheten. Gud är Gud själv och detta kan inte förnekas.

Härnäst ska vi ta en titt på en liknelse som Herren Jesus berättade i nådens tidsålder.

3. Liknelsen om det förlorade fåret

Matt 18:12–14 ”Vad tror ni? Om en man har hundra får och ett av dem kommer bort, lämnar han då inte de nittionio i bergen och söker efter det som har kommit bort? Och om det skulle hända att han finner det, sannerligen jag säger er: han fröjdas mer över det fåret än över de nittionio som inte kommit bort. På samma sätt är det inte er himmelske Faders vilja att någon av dessa små skall gå förlorad.”

Det här stycket är en liknelse – vad ger den folk för känsla? Uttryckssättet – liknelsen – som används här är ett mänskligt bildspråk och på så sätt hör det hemma inom ramarna för mänsklig kunskap. Om Gud hade sagt något liknande i lagens tidsålder skulle folk ha tyckt att sådana ord inte stämde riktigt med Guds person, men när Människosonen yttrade dessa ord i nådens tidsålder upplevde folk dem som tröstande, varma och förtroliga. När Gud blev kött, när han framträdde i form av en människa, använde han sig av en mycket passande liknelse från sin egen mänsklighet för att uttrycka sitt hjärtas röst. Den här rösten representerade Guds egen röst och det verk han ville utföra i den aktuella tidsåldern. Den uttryckte också Guds inställning till människorna i nådens tidsålder. Gud betraktade människorna utifrån den inställningen

---

och liknade varje enskild individ vid ett får. Om ett får försvann skulle han göra allt som krävdes för att hitta det. Det här uttryckte en princip som Guds verk bland människorna följde på den tiden när han var i köttet. Gud använde denna liknelse för att beskriva sin beslutsamhet och sin attityd i detta verk. Det här var fördelen med att Gud blev kött: Han kunde dra fördel av mänsklighetens kunskap och använda mänskligt språk för att tala med människor och uttrycka sin vilja. Han förklarade eller "översatte" sitt djupa, gudomliga språk som människan kämpade för att förstå till ett mänskligt språk, på ett mänskligt sätt. Det här hjälpte folk att förstå hans vilja och veta vad han ville göra. Han kunde även samtala med människor ur ett mänskligt perspektiv, genom att använda ett mänskligt språk, och kommunicera med folk på ett sätt som de förstod. Han kunde till och med tala och verka med hjälp av människans språk och kunskaper så att folk kunde känna Guds godhet och närhet, så att de kunde se hans hjärta. Vad säger det här dig? Finns det några förbud i Guds ord och handlingar? Enligt folks uppfattning finns det ingen möjlighet för Gud att använda människans kunskap, språk eller sätt att prata för att tala om det han själv vill säga, det verk han vill uträtta, eller att uttrycka sin egen vilja. Men det är ett felaktigt resonemang. Gud använde den här typen av liknelse så att folk skulle kunna uppleva hans realitet och uppriktighet och förstå hans inställning till folk under den tidsperioden. Den här liknelsen fick folk, som länge levt under lagen, att vakna upp ur en dröm, och dessutom inspirerade den generation efter generation av människor som levde i nådens tidsålder. Genom att läsa stycket med den här liknelsen inser folk att Gud menar allvar med att frälsa mänskligheten och förstår hur viktig och betydelsefull mänskligheten är i Guds hjärta.

Låt oss ta en titt på den sista meningen i det här stycket: "På samma sätt är det inte er himmelske Faders vilja att någon av dessa små skall gå förlorad." Var detta Herren Jesu egna ord och den himmelske Faderns ord? På ytan ser det ut som om det är Herren Jesus som talar, men hans vilja representerar Guds egen vilja, och det är därför han säger: "På samma sätt är det inte er himmelske Faders vilja att någon av dessa små skall gå förlorad." Människorna på den tiden erkände endast Fadern i himlen som Gud och menade att den här personen som de såg framför sina ögon bara var sänd av honom och inte kunde representera Fadern i himlen. Det var därför Herren Jesus var tvungen att foga till den här meningen i slutet av liknelsen, så att folk verkligen skulle kunna känna Guds vilja för mänskligheten och känna att det han sa var äkta och riktigt. Även om den

---

här meningen var enkel att uttala, uttalades den med omsorg och kärlek och uppenbarade Herren Jesu ödmjukhet och doldhet. Oavsett om Gud blev kött eller verkade i den andliga världen kände han människans hjärta bäst och förstod bäst vad folk behövde, visste vad de oroade sig över och vad som förvirrade dem, och det var därför han fogade till den här meningen. Denna mening belyste ett problem som är dolt i mänskligheten: Folk var skeptiska till vad Människosonen sa, så när Herren Jesus talade var han tvungen att tillägga: ”På samma sätt är det inte er himmelske Faders vilja att någon av dessa små skall gå förlorad”, och det var förutsättningen för att hans ord skulle kunna bära frukt, för att få folk att tro på deras riktighet och öka deras trovärdighet. Detta visar att när Gud blev en vanlig Människoson var relationen mellan Gud och mänskligheten spänd och Människosonens situation var mycket besvärande. Det visar också hur obetydlig Människosonens ställning var bland människorna var på den tiden. När han sa detta var det i själva verket för att säga människorna: Ni kan vara helt lugna – de här orden representerar inte vad som finns i mitt eget hjärta, utan de är vad den Gud som finns i era hjärtan vill. Var inte detta ironiskt för mänskligheten? Även om Gud hade många fördelar då han verkade i köttet som han inte hade i sin person, var han tvungen att stå ut med deras tvivel och avvisande såväl som deras känslolöshet och tröghet. Man skulle kunna säga att Människosonens arbetsprocess handlade om att uppleva mänsklighetens avvisande och uppleva hur de kämpade mot honom. Men i ännu högre grad handlade den om att arbeta för att kontinuerligt vinna mänsklighetens förtroende och att erövra mänskligheten genom vad han har och är, genom hans eget väsen. Det var inte så mycket att Gud inkarnerad utkämpade ett markkrig mot Satan; det var mer att Gud blev en vanlig människa och började en kamp mot dessa som följer honom, och i den kampen utförde Människosonen sitt arbete med sin ödmjukhet, med vad han har och är och med sin kärlek och visdom. Han vann de människor han ville, vann den identitet och status han förtjänade och ”återvände” till sin tron.

Låt oss härnäst titta på följande två skriftställen.

4. Förlåt sjuttio gånger sju gånger

Matt 18:21–22 Då kom Petrus fram till honom och sa: ”Herre, hur många gånger ska jag min broder synda mot mig och ändå få min förlåtelse? Så mycket som sju gånger?” Jesus sade till honom: ”Jag säger dig, inte sju gånger utan sjuttio gånger sju gånger.”

---

5. Herrens kärlek

Matt 22:37–39 Jesus sade till honom: ”Du ska älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det första och stora budet. Och det andra är likt det: Du ska älska din nästa som dig själv.”

Det ena av de här två styckena talar om förlåtelse och det andra om kärlek. Dessa två ämnen accentuerar verkligen det arbete som Herren Jesus ville utföra i nådens tidsålder.

När Gud blev kött tog han med sig ett stadium av sitt verk, vilket var de specifika arbetsuppgifter och det sinnelag han ville uttrycka i denna tidsålder. Allt som Människosonen gjorde under den perioden kretsade kring det verk som Gud ville utföra i den här tidsåldern. Han skulle varken göra mer eller mindre. Allt han sa och allt han gjorde hade anknytning till den här tidsåldern. Oavsett om han uttryckte det på ett mänskligt sätt med mänskligt språk eller med gudomligt språk, och oavsett på vilket sätt eller ur vilket perspektiv han gjorde det, så var hans mål att hjälpa folk att förstå vad han ville göra, vad hans vilja var och vilka krav han ställde på folk. Han kunde använda sig av olika metoder och olika perspektiv för att hjälpa folk att förstå och lära känna hans vilja, och att förstå hans arbete med att frälsa mänskligheten. Så i nådens tidsålder ser vi hur Herren Jesus oftast använde mänskligt språk för att uttrycka vad han ville säga till mänskligheten. Inte bara det, utan vi ser honom ur en vanlig vägvisares perspektiv, en vägvisare som talar med människor, tillgodoser deras behov och hjälper dem med det de har bett honom om. Det här sättet att verka förekom inte i lagens tidsålder som föregick nådens tidsålder. Han blev mer förtrolig och mer medkännande med mänskligheten, och han blev i stånd att uppnå mer konkreta resultat både till form och sätt. Metaforen om att förlåta människor sjuttio gånger sju gånger klargör verkligen den här saken. Syftet med antalet i den här metaforen är att människor ska förstå Herren Jesu avsikt vid den tiden då han sa detta. Hans avsikt var att folk skulle förlåta varandra – inte en eller två gånger och inte ens sju gånger utan sjuttio gånger sju gånger. Vad ligger det för tanke i begreppet ”sjuttio gånger sju”? Tanken är att få folk att göra förlåtelsen till sitt eget ansvar, någonting de måste lära sig, och en ”väg” de måste hålla sig till. Även om detta bara var en metafor tjänade den till att belysa den avgörande punkten. Den hjälpte folk att verkligen förstå vad han menade och finna rätt sätt att handla och principerna och normerna för detta handlande. Den här metaforen hjälpte folk att förstå ordentligt

---

och gav dem en korrekt uppfattning – att de skulle lära sig att förlåta och förlåta hur många gånger som helst, villkorslöst och med en inställning av tolerans och förståelse gentemot andra. Vad fanns i Herren Jesu hjärta när han sa det här? Tänkte han verkligen på summan av ”sjuttio gånger sju”? Nej, det gjorde han inte. Finns det ett visst antal gånger som Gud förlåter människan? Det finns många människor som är mycket intresserade av det ”antal gånger” som nämns här och som verkligen vill förstå upphovet till och innebörden i det här antalet. De vill förstå varför just det här antalet kom ut ur Herren Jesu mun; de tror att det finns någon djupare innebörd i det här antalet. Men i själva verket var det här bara ett talesätt som Gud använde. Den eventuella innebörden eller meningen måste ses i relation till Herren Jesu krav på mänskligheten. Innan Gud blev kött förstod folk inte mycket av vad han sa, eftersom hans ord kom ur fullständig gudomlighet. Perspektivet och kontexten av vad han sa var osynlig och ouppnåelig för mänskligheten; den uttrycktes från en andlig värld som folk inte kunde se. Människor som levde i köttet kunde nämligen inte passera genom den andliga sfären. Men när Gud hade blivit kött talade han till mänskligheten ur ett mänskligt perspektiv, och han kom ut ur och överskred den andliga världens ramar. Han kunde uttrycka sitt gudomliga sinnelag, sin vilja och inställning med hjälp av sådant som människorna kunde föreställa sig, sådant de såg och mötte i livet, och använda metoder som människorna kunde acceptera, på ett språk de kunde förstå och med kunskap de kunde fatta, för att låta mänskligheten förstå och lära känna Gud, för att begripa hans avsikt och de normer han krävde inom ramen för deras kapacitet och till den grad som de var kapabla. Det här var den metod och den princip Gud använde i sitt verk i mänsklighet. Även om Guds sätt och principerna för hans arbete i köttet främst uppnåddes med mänskliga medel eller genom mänskligheten, åstadkom det verkligen resultat som inte kunde uppnås genom att verka direkt i gudomlighet. Guds verk i mänsklighet var mer konkreta, autentiska och målinriktade, metoderna var mycket mer flexibla och till sin form överträffade det den verksamhet som utfördes i lagens tidsålder.

Låt oss härnäst tala om att älska Herren och att älska sin nästa som sig själv. Är det här något som är direkt uttryckt i gudomlighet? Nej, helt klart inte! Allt detta var sådant som Människosonen talade om i mänsklighet; endast människor kunde säga någonting som ”Älska din nästa som dig själv. Älska andra så som du värderar ditt eget liv.” Det här sättet att tala är uteslutande mänskligt. Gud har aldrig talat på det här viset. Gud har

---

helt enkelt inte den här sortens språk i sin gudomlighet eftersom han inte behöver ha den här sortens lärosats, "Älska din nästa som dig själv", för att reglera sin kärlek till mänskligheten. Guds kärlek till mänskligheten är nämligen en naturlig uppenbarelse av vad han har och är. När har ni någonsin hört Gud säga någonting i stil med: "Jag älskar mänskligheten som jag älskar mig själv"? Det har ni aldrig eftersom kärleken finns i Guds väsen och i vad han har och är. Guds kärlek till mänskligheten, och hans inställning och sätt att behandla folk, är ett naturligt uttryck för och en naturlig uppenbarelse av hans sinnelag. Han har inget behov av att medvetet göra detta på ett visst sätt, eller medvetet följa en viss metod eller moralregel för att älska sin nästa som sig själv – han besitter redan den här sortens väsen. Vad förstår du av detta? När Gud verkade i mänsklig gestalt uttryckte han många av sina metoder, ord och sanningar på människors sätt. Men samtidigt uttrycktes hans sinnelag, vad han har och är liksom vad han ville så att folk skulle känna till och förstå det. Vad de kom att lära känna och förstå var just hans innersta väsen och vad han har och är, vilket representerar Guds egen inneboende identitet och ställning. Den inkarnerade Människosonen uttryckte alltså Guds eget inneboende sinnelag och innersta väsen i högsta möjliga grad och så exakt som möjligt. Det var inte bara så att Människosonens mänsklighet inte utgjorde något hinder eller någon barriär för människans kommunikation och samverkan med Gud i himlen, utan i själva verket var hans mänsklighet den enda kanalen och den enda bron för människan att få kontakt med skapelsens Herre. Känner ni inte nu att det finns många likheter mellan verkets nuvarande stadium och karaktären och metoderna hos det verk som Herren Jesus utförde i nådens tidsålder? I det nuvarande stadiet i verket används också mängder av mänskligt språk för att uttrycka Guds sinnelag och en massa språk och metoder ur människans vardagsliv och mänsklig kunskap för att uttrycka Guds egen vilja. Så snart Gud blir människa kommer mycket av hans språk och uttrycksmetoder genom det medium som människans språk och metoder utgör, oavsett om han talar ur ett mänskligt eller gudomligt perspektiv. Det bästa tillfället för dig att se Guds allmakt och visdom och lära känna alla Guds verkliga aspekter är alltså när Gud blir kött. Under sin uppväxt efter att ha blivit kött kom Gud att förstå, lära sig och begripa en del av mänsklighetens kunskap, förnuft, språk och uttryckssätt. Den inkarnerade Guden kom att besitta dessa ting som kom från de människor han skapat. De blev redskap för Gud i köttet att uttrycka sitt sinnelag och sin gudomlighet och

---

gjorde det möjligt för honom göra sitt verk mer relevant, mer autentiskt och mer korrekt genom att se ur ett mänskligt perspektiv och använda mänskligt språk när han var aktiv bland människorna. Det här gjorde hans verk mer tillgängligt och lättare för folk att förstå och därmed uppnå de resultat Gud ville se. Är det inte mer praktiskt för Gud att verka i köttet på det här viset? Är det inte Guds visdom? När Gud blev kött, när Guds kött kunde ta itu med det verk som han ville ha utfört, det var då han uttryckte sitt sinnelag och sitt verk i praktiken och det var också då han officiellt kunde inleda sin verksamhet som Människosonen. Det här innebar att det inte längre fanns någon ”generationsklyfta” mellan Gud och människa, att Gud snart skulle upphöra med sitt arbete med att kommunicera genom budbärare, och att Gud själv personligen kunde uttrycka alla de ord och verk i köttet som han ville. Det innebar också att de människor Gud frälser var närmare honom, att hans förvaltningsarbete hade trätt in på nytt territorium och att hela mänskligheten var på väg att möta en ny era.

Alla som har läst Bibeln vet att det var mycket som hände när Herren Jesus föddes. Den främsta bland dessa händelser var då han jagades av djävlarernas kung, en händelse som var så extrem att alla barn i staden upp till två års ålder mördades. Det är uppenbart att Gud tog en stor risk genom att bli kött bland människorna; det är också uppenbart vilket högt pris han betalade för att fullborda sin förvaltning med att rädda mänskligheten. De stora förhoppningar som Gud hyste för sitt arbete i köttet bland människorna är också uppenbara. Hur kände sig Gud när hans kött kunde börja verka bland människorna? Folk borde kunna förstå det i viss mån, eller hur? Gud var minst sagt glad över att han kunde börja utföra sitt nya verk bland människorna. När Herren Jesus döptes och officiellt inledde sitt arbete för att fullborda sin verksamhet, var Guds hjärta överväldigat av glädje över att efter så många år av väntande och förberedelser äntligen kunna klä sig i en normal människas kött och inleda sitt nya verk i formen av en människa av kött och blod som folk kunde se och röra vid. Med en mans identitet kunde han äntligen tala ansikte mot ansikte och förtroligt med folk. Äntligen kunde Gud komma ansikte mot ansikte med mänskligheten genom det medium som människors sätt och människors språk utgjorde; genom att använda människans språk kunde han sörja för människorna, upplysa dem och hjälpa dem; han kunde äta vid samma bord och bo i samma rum som de. Dessutom kunde han se mänskliga varelser, se saker och se allting så som människor såg det och även se med deras egna ögon. För Gud var detta

---

hans första seger i hans verk i köttet. Man kan också säga att det innebar att ett stort verk hade genomförts – det var naturligtvis det som glädde Gud mest. Från den stunden kände Gud för första gången en sorts tröst i sitt arbete bland människorna. Allt som ägde rum var så ändamålsenligt och naturligt, och den tröst Gud kände var så äkta. För människan innebär varje genomfört stadium i Guds verk och varje gång Gud känner sig belåten, att hon kan komma närmare Gud och frälsningen. För Gud är detta också starten av hans nya verk, då han rycker framåt med sin förvaltningsplan, och dessutom är det här de gånger då hans avsikter närmar sig fullständig fullbordan. För mänskligheten är det lyckosamt och mycket bra när en sådan möjlighet infinner sig; för alla dessa som väntar på Guds frälsning är det betydelsefulla och glädjande nyheter. När Gud utför ett nytt stadium i sitt verk har han en ny begynnelse, och när detta nya verk och denna nya begynnelse påbörjas och introduceras bland människorna har utfallet av detta stadium i verket redan avgjorts och genomförts och Gud har redan sett den slutliga effekten och frukten. Det här är också den stund då dessa effekter får Gud att känna sig nöjd, och naturligtvis är det då hans hjärta gläds. Gud känner sig lugn, för hans ögon har redan sett och beslutat vilka människor han letar efter, och han har redan vunnit denna skara människor, en skara som är kan göra hans verk framgångsrikt och ge honom tillfredsställelse. Därför lägger han sin oro åt sidan och känner sig lycklig. När Guds kött kan påbörja nytt verk bland människorna och han utan att något hindrar honom börjar göra det arbete han måste göra, och när han känner att allt har genomförts, då är med andra ord slutet redan i sikte för honom. Därför är han nöjd och hans hjärta gläds. Hur kommer Guds glädje till uttryck? Kan ni föreställa er vad svaret kan vara? Gråter Gud? Kan Gud gråta? Kan Gud applådera? Kan Gud dansa? Kan Gud sjunga? Vad sjunger han i så fall? Naturligtvis skulle Gud kunna sjunga en vacker, gripande sång, en sång som kunde uttrycka lyckan och glädjen i hans hjärta. Han skulle kunna sjunga den för mänskligheten, för sig själv och för alla ting. Guds glädje kan komma till uttryck på alla tänkbara sätt – allt detta är normalt eftersom Gud är både glad och sorgsen och hans olika känslor kan uttryckas på olika sätt. Detta är hans rätt och ingenting kan vara mer normalt och riktigt. Folk borde inte ha några synpunkter på det. Försök inte använda ”huvudvärksförbannelsen” ^[a] på Gud och säga åt honom att han inte får göra det eller det, eller att han inte ska agera så eller så, och på så sätt begränsa hans glädje eller någon annan känsla han må ha. Människor föreställer sig att

---

Gud inte kan vara glad, fälla tårar eller gråta – han kan inte ge uttryck för någon känsla. Efter vad vi har förklarat under de här två sammankomsterna tror jag inte att ni kommer att se Gud på det viset längre, utan ni kommer att låta Gud ha viss frihet och lättnad. Det är väldigt bra. Om ni i fortsättningen verkligen kan känna Guds sorgsenhet när ni hör att han är sorgsen, och om ni verkligen kan känna hans glädje när ni hör att han är glad, då kommer ni åtminstone att utan tvekan kunna veta och förstå vad som gör Gud glad och vad som gör honom sorgsen. När du är i stånd att känna sorg därför att Gud är sorgsen och känna glädje därför att Gud är glad, då har han vunnit ditt hjärta helt och hållet och det kommer inte längre att finnas någon mur mellan dig och honom. Du kommer inte längre att försöka inskränka Gud med mänskliga föreställningar, åsikter och kunskaper. Då kommer Gud att vara levande och klar i ditt hjärta. Han kommer att vara Guden i ditt liv och Mästaren över allting som har med dig att göra. Har ni denna sorts ambition? Är ni övertygade om att ni kan uppnå detta?

Låt oss härnäst läsa följande stycken ur skrifterna:

6. Bergspredikan

Saligprisningarna (Matt 5:3–12)

Salt och ljus (Matt 5:13–16)

Lagen (Matt 5:17–20)

Vrede (Matt 5:21–26)

Äktenskapsbrott (Matt 5:27–30)

Skilsmässa (Matt 5:31–32)

Svära ed (Matt 5:33–37)

Öga för öga (Matt 5:38–42)

Älska era fiender (Matt 5:43–48)

Undervisning om givande (Matt 6:1–4)

Bön (Matt 6:5–8)

7. Herren Jesu liknelser

Liknelsen om mannen som sår (Matt 13:1–9)

Liknelsen om ogräset (Matt 13:24–30)

Liknelsen om senapskornet (Matt 13:31–32)

Liknelsen om surdegen (Matt 13:33)

Tolkning av liknelsen om ogräset (Matt 13:36–43)

Liknelsen om skatten (Matt 13:44)

Liknelsen om pärlan (Matt 13:45-46)

Liknelsen om nätet (Matt 13:47-50)

8. Budorden

Matt 22:37-39 Jesus sade till honom: ”Du ska älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det första och stora budet. Och det andra är likt det: Du ska älska din nästa som dig själv.”

Låt oss först se på var och en av de olika delarna i ”Bergspredikan”. Vad rör alla dessa olika delar vid? Man kan med säkerhet säga att innehållen i alla de här olika delarna är mer upphöjda, mer konkreta och ligger närmare folks liv än bestämmelserna i lagens tidsålder. För att uttrycka det med moderna termer är de här sakerna mer relevanta för folks verkliga sedvänjor.

Låt oss läsa om det specifika innehållet: Hur ska du förstå saligprisningarna? Vad ska du veta om lagen? Hur ska vrede definieras? Hur ska man hantera äktenskapsbrytare? Hur ska man tala om skilsmässa och vad finns det för regler om det? Vem kan skilja sig och vem kan inte skilja sig? Hur är det med eder, öga för öga, att älska sina fiender och att vara barmhärtig? Och så vidare. Allt det här har att göra med hur människan på olika sätt omsätter sin tro på Gud i praktiken och hur hon följer Gud. En del av dessa bruk är fortfarande tillämpliga, även om de är ytligare än vad som krävs av folk i dag – de är ganska elementära sanningar som folk möter i sin tro på Gud. Redan då Herren Jesus inledde sin verksamhet började han bearbeta människors livssinnelag, men de här aspekterna av hans verksamhet var baserade på lagens grundval. Hade reglerna och sätten att prata om dessa ämnen någonting med sanningen att göra? Naturligtvis! Alla de tidigare bestämmelserna och principerna var, liksom predikningarna i nådens tidsålder, relaterade till Guds sinnelag och vad han har och är och naturligtvis till sanningen. Oavsett vad Gud uttrycker och oavsett vilken sorts uttryck eller språk han använder, har allt han uttrycker sin grund, sitt ursprung och sin utgångspunkt i hans sinnelags principer och vad han har och är. Detta är absolut sant. Så även om det som han sa verkar lite ytligt i dag, kan man inte säga att de inte är sanningen, för de var saker som var oundgängliga för folk i nådens tidsålder om de skulle kunna tillfredsställa Guds vilja och uppnå en förändring i sitt livssinnelag. Kan du säga att någon av dessa predikningar inte är i linje med sanningen? Nej, det kan du inte!

Varenda en av dem är sanningen eftersom allesamman utgjorde Guds krav på mänskligheten; allesamman var principer och ett ramverk som Gud gav och som visade hur man skulle uppträda, och de representerar Guds sinnelag. Men på basis av den mognadsnivå som människorna uppnått på den tiden var det här det enda som de var kapabla att acceptera och begripa. Eftersom mänsklighetens syndar ännu inte hade blivit lösta var det här de enda ord som Herren Jesus kunde säga, och han kunde bara använda sig av de enkla lärdomar som rymdes inom dessa ramar för att tala om för den tidens människor hur de skulle agera, vad de skulle göra, inom vilket regel- och ramverk de skulle handla och hur de skulle tro på Gud och uppfylla hans krav. Allt detta bestämdes utifrån mänsklighetens mognad på den tiden. Det var inte lätt för folk som levde under lagen att acceptera denna undervisning, så det som Herren Jesus undervisade måste hålla sig inom dessa ramar.

Låt oss härnäst ta en titt på de olika innehållen i "Herren Jesu liknelser".

Den första liknelsen är den om mannen som sådde. Det här är en mycket intressant liknelse; att man sår säd är en vanlig händelse i folks liv. Den andra liknelsen är den om gräset. Alla som har planterat gröda, och absolut alla vuxna, vet vad "ogräs" är. Den tredje är liknelsen om senapsfröet. Ni vet allesamman vad senap är, eller hur? Om ni inte vet det kan ni ta en titt i Bibeln. Den fjärde liknelsen är den om surdegen. De flesta vet att surdeg används som jäsmedel och att det är någonting som folk använder i sitt dagliga liv. Alla de övriga liknelserna, däribland den sjätte, liknelsen om skatten, den sjunde, liknelsen om pärlan, och den åttonde, liknelsen om nätet, hämtades allesamman från folks verkliga liv. Vad för slags bild är det dessa liknelser målar upp? Det är bilden av hur Gud blir en normal person och lever tillsammans med mänskligheten och använder livets språk, människornas språk, för att kommunicera med människor och förse dem med vad de behöver. Gud blev kött och levde länge bland människorna, och efter det att han hade upplevt och bevittnat folks olika livsstilar blev de här upplevelserna hans undervisningsmaterial som han använde för att omvandla sitt gudomliga språk till mänskligt språk. De här sakerna som Människosonen såg och hörde i livet berikade naturligtvis också hans mänskliga erfarenhet. När han ville att folk skulle förstå vissa sanningar, förstå något av Guds vilja, då kunde han använda liknelser av samma typ som de här ovan för att berätta för folk om Guds vilja och krav på mänskligheten. Alla de här liknelserna hade anknytning till folks liv; det fanns inte en

---

enda en som inte berörde människornas liv. När Herren Jesus levde bland människorna såg han bönder som skötte sina åkrar och han visste vad ogräs och surdeg var; han förstod att människor älskar skatter, så han använde metaforerna med både skatten och pärlan. Han såg ofta hur fiskare kastade ut sina nät; Herren Jesus såg detta och andra aktiviteter som tillhörde människornas liv och han upplevde också den sortens liv. Precis som alla andra normala människor upplevde han människors dagliga rutiner och hur de åt tre måltider om dagen. Han levde själv en vanlig persons liv och han såg hur andra levde. Vad han tänkte på när han iakttog och själv upplevde allt detta var inte hur han skulle kunna ha ett gott liv eller hur han skulle kunna leva mer fritt och bekvämt. Tvärtom såg Herren Jesus genom sina erfarenheter av äkta mänskligt liv de umbäranden som folk utstod. Han såg umbärandena, misären och sorgsenheten hos människorna som levde under Satans herravälde och levde ett liv av synd under Satans fördärv. Samtidigt som han personligen upplevde det mänskliga livet upplevde han också hur hjälplösa människorna var som levde i fördärv, och han såg och upplevde de eländiga förhållandena för människorna som levde i synd, som vandrat fullständigt vilse i den tortyr de utsattes för av Satan och ondskan. När Herren Jesus såg detta, såg han det då med sin gudomlighet eller med sin mänsklighet? Hans mänsklighet var verklig och i högsta grad levande; han kunde uppleva och se allt detta. Men han såg naturligtvis också dessa ting med sitt väsen, som är hans gudomlighet. Det vill säga, Kristus själv, Herren Jesus som var en människa, såg detta och allt han såg fick honom att inse hur viktigt och nödvändigt det arbete var som han åtagit sig att utföra under den tid han levde i köttet. Även om han själv visste hur ofantligt det ansvar var som han måste ta på sig i köttet, och även om han visste hur grym den smärta han skulle möta var, när han såg mänskligheten hjälplös i synd, så kände han sig alltmer bedrövad när han såg deras eländiga liv och kraftlösa kämpande under lagen och han blev mer och mer angelägen om att frälsa mänskligheten från synden. Det spelade ingen roll vilka svårigheter han skulle ställas inför eller vilka smärtor han skulle drabbas av – han blev alltmer besluten att återlösa mänskligheten som levde i synd. Man kan säga att under denna process började Herren Jesus få en allt klarare förståelse av det verk han behövde utföra och vad han hade anförtrotts. Han blev också alltmer angelägen om att fullborda det arbete han skulle ta itu med – att ta på sig alla mänsklighetens synder, att lida för mänskligheten så att de inte längre levde i synd, och samtidigt skulle Gud kunna förlåta människans

---

synder på grund av syndoffret så att han kunde fortsätta sitt verk med att frälsa mänskligheten. Man skulle kunna säga att i hjärtat var Herren Jesus villig att offra sig själv för mänskligheten, att ge sitt liv. Han var också villig att fungera som syndoffer, att bli fastspikad vid korset, och han var verkligen ivrig att fullborda detta verk. När han såg de eländiga förhållandena i människornas liv blev han ännu mer mån om att fullgöra sitt uppdrag så fort som möjligt, utan en enda minuts eller en enda sekunds dröjsmål. När han kände denna brådska ägnade han inte en tanke åt hur svår hans egen smärta skulle bli, och inte heller hyste han någon ytterligare oro över hur mycket förödmjukelse han skulle tvingas utstå. Han hade bara en enda övertygelse i sitt hjärta: Om han bara offrade sig själv, om han bara blev fastspikad vid korset som ett syndoffer, då skulle Guds vilja bli utförd och Gud skulle kunna påbörja ett nytt verk. Människornas liv och levnadsförhållanden i synden skulle förvandlas fullkomligt. Hans övertygelse och vad han var fast besluten att göra var relaterat till att frälsa människan, och han hade bara ett mål, nämligen att göra Guds vilja så att Gud med framgång skulle kunna påbörja nästa stadium i sitt verk. Det här var vad som fanns i Herren Jesu sinne vid den tiden.

När Gud inkarnerad levde i köttet besatt han normal mänsklighet; han hade en normal persons känslor och förnuft. Han visste vad glädje var, vad smärta var, och när han såg mänskligheten leva den här sortens liv kände han i sitt innersta att det inte skulle räcka att ge folk lite undervisning, förse dem med någonting eller lära dem något för att leda dem ut ur synden. Att bara få dem att lyda buden skulle inte heller återlösa dem från synden – först när han tog på sig mänsklighetens synd och blev avbilden av syndigt kött kunde han vinna mänsklighetens frihet och Guds förlåtelse av människan i utbyte. Så efter det att Herren Jesus hade upplevt och bevittnat folks liv i synd manifesterades en intensiv önskan i hans hjärta – att låta människor befria sig från sina liv av kamp i synd. Denna önskan fick honom att känna allt starkare att han måste gå till korset och ta på sig mänsklighetens synder så snart och så fort som möjligt. Det här var Herren Jesu tankar vid den tiden, efter det att han levt bland människorna och sett, hört och känt eländet i deras liv i synd. Att den inkarnerade Guden kunde hysa denna sorts vilja för mänskligheten, att han kunde uttrycka och uppenbara detta slags sinnelag – är det någonting en genomsnittlig person skulle kunna? Vad skulle en genomsnittlig person se om han levde i den här sortens miljö? Vad skulle han tänka? Skulle en genomsnittlig person se på problemen ur ett upphöjt perspektiv om han mötte allt detta?

Definitivt inte! Även om den inkarnerade Guden till det yttre är precis som en människa, och även om han skaffar sig mänskliga kunskaper och talar mänskliga språk och ibland till och med uttrycker sina tankar med mänsklighetens egna metoder eller sätt att tala, så är hans sätt att se på människor och se tingens innersta väsen absolut inte detsamma som fördärvade människors sätt att se mänskligheten och tingens innersta väsen. Hans perspektiv och upphöjda ställning är något som är ouppnåeligt för en fördärvad individ. Det beror på att Gud är sanningen, det beror på att köttet han bär också besitter Guds väsen, och hans tankar och det som hans mänsklighet uttrycker är också sanningen. För fördärvade människor är det som han uttrycker i köttet tillskott av sanningen och av liv. Dessa tillskott är inte avsedda enbart för en person utan för hela mänskligheten. I en fördärvad människas hjärta finns bara ett fåtal människor som har nära anknytning till henne. Denna handfull människor är de enda hon bryr sig om och bekymrar sig för. När katastrofen syns vid horisonten tänker hon först på sina egna barn, sin make eller maka eller sina föräldrar. En mer medkännande person ägnar som mest en liten tanke åt någon släkting eller god vän, men sträcker sig ens en sådan medkännande persons tankar längre än så? Nej, aldrig! Människor är nämligen trots allt människor och de kan bara betrakta allting från en människas nivå och ur en människas perspektiv. Men den inkarnerade Guden skiljer sig helt från en fördärvad människa. Oavsett hur vanligt, normalt och oansenligt Guds inkarnerade kött är, och oavsett med vilket förakt folk ser ner på honom, är hans tankar och hans inställning till mänskligheten av ett slag som ingen människa kan besitta eller efterlikna. Han kommer alltid att betrakta mänskligheten ur gudomlighetens perspektiv, från sin upphöjda position som Skaparen. Han kommer alltid att se mänskligheten genom Guds väsen och sätt att tänka. Han kan absolut inte se mänskligheten från en vanlig persons låga nivå eller ur en fördärvad persons perspektiv. När människor betraktar mänskligheten gör de det med mänskliga ögon och de använder sådant som mänsklig kunskap och mänskliga regler och teorier som måttstock. Det här är inom ramen för vad människor kan se med sina ögon och vad som är uppnåeligt för fördärvade människor. När Gud ser på mänskligheten ser han med gudomliga ögon och han använder sitt innersta väsen och vad han har och är som måttstock. Hans synfält inbegriper sådant som människan inte kan se och det är här den inkarnerade Guden och de fördärvade människorna är helt olika. Denna skillnad beror på människors och Guds olika väsen – det är dessa olika väsen som bestämmer deras

---

identiteter och positioner såväl som det perspektiv och den nivå varifrån de ser saker. Ser ni hur Gud själv uttrycker och uppenbarar sig i Herren Jesus? Man skulle kunna säga att det som Herren Jesus gjorde och sa var relaterat till hans verksamhet och till Guds eget förvaltningsverk, att alltsamman var uttrycket för och uppenbarelsen av Guds väsen. Fastän han hade en mänsklig manifestation kan hans gudomliga väsen och uppenbarandet av hans gudomlighet inte förnekas. Var denna mänskliga manifestation verkligen en manifestation av mänsklighet? Hans mänskliga manifestation var, genom själva sitt väsen, helt annorlunda än fördärvade människors mänskliga manifestation. Herren Jesus var Gud inkarnerad. Skulle han ha kunnat se mänsklighetens liv i synd ur ett gudomligt perspektiv om han verkligen hade varit en av de vanliga, fördärvade människorna? Absolut inte! Det här är skillnaden mellan Människosonen och vanliga människor. Alla fördärvade människor lever i synd, och när någon ser synd känner han inget speciellt rörande det; de är likadana allesamman, precis som en gris som lever i gyttjan inte alls känner sig illa till mods eller smutsig – tvärtom äter den bra och sover gott. Om någon gör rent i svinstian kommer grisen däremot att känna sig illa till mods och den kommer inte att hålla sig ren. Det dröjer inte länge förrän den vältrar sig i gyttjan igen, fullständigt nöjd och belåten, för den är en lortig varelse. Människor ser grisar som smutsiga, men om man rengör stian där grisen bor så mår den inte bättre – det är därför ingen har en gris inne i sitt hus. Människans sätt att se på grisar kommer alltid att vara annorlunda än hur grisarna själva känner det, för människor och djur är inte av samma slag. Och eftersom den inkarnerade Människosonen inte är av samma slag som fördärvade människor kan bara Gud inkarnerad ha ett gudomligt perspektiv, från sin upphöjda plats, varifrån han ser mänskligheten och allting.

Hur är det med det lidande som Gud upplever när han blir kött och lever bland människorna? Vad är detta lidande? Är det någon som verkligen förstår det? Somliga säger att Gud lider väldigt, att fastän han är Gud själv så förstår inte folk hans väsen utan tenderar att alltid behandla honom som en människa, vilket får honom att känna sig sårad och förorättad – de menar att därför är Guds lidande verkligen stort. Andra säger att Gud är oskyldig och utan synd, men att han lider på samma sätt som mänskligheten, att han lider förföljelse, skvaller och förödmjukelser tillsammans med mänskligheten; de säger att han även utstår sina efterföljares missförstånd och olydnad – därför menar de att Guds lidande sannerligen är omätligt. Nå, det tycks som om ni

---

inte verkligen förstår Gud. Faktum är att det här lidandet ni talar om inte räknas som sant lidande för Gud, för det finns lidande som är värre än detta. Vad är då sant lidande för Gud själv? Vad är sant lidande för Guds inkarnerade kött? Gud räknar det inte som lidande att människorna inte förstår honom eller att de hyser en del missförstånd rörande Gud och inte ser honom som Gud. Folk känner emellertid ofta att Gud måste ha lidit stor orättvisa, att han inte kan visa sin person för mänskligheten och låta folk se hans storhet under den tid han tillbringar i köttet, och att Gud ödmjukt döljer sig i oansenligt kött vilket måste vara en stor plåga för honom. Folk tar illa vid sig av det de kan förstå och se av Guds lidande och projicerar alla sorters medkänsla på Gud och uttrycker ofta till och med lite lovprisning för hans lidande. I verkligheten är det en skillnad; det finns en klyfta mellan vad folk förstår av Guds lidande och vad han verkligen känner. Jag säger er sanningen – för Gud är det som beskrivits ovan inget verkligt lidande, oavsett om det gäller Guds Ande eller Guds inkarnerade kött. Vad är det då som faktiskt innebär lidande för Gud? Låt oss tala om Guds lidande enbart ur hans perspektiv som inkarnerad.

När Gud blir kött, förvandlas till en vanlig normal person och lever sida vid sida med folk bland mänskligheten, kan han då inte se och känna folks metoder, lagar och livsfilosofier? Hur får dessa metoder och levnadslagar honom att känna sig? Känner han avsky i sitt hjärta? Varför skulle han känna avsky? Vilka är mänsklighetens metoder och levnadslagar? Vilka principer är de rotade i? Vad baserar de sig på? Människans metoder, lagar och så vidare som har att göra med hennes sätt att leva – allt detta har skapats på grundval av Satans logik, kunskap och filosofi. Människor som lever under den här sortens lagar har ingen mänsklighet, ingen sanning – allesamman trotsar sanningen och är fientligt inställda till Gud. Om vi tar en titt på Guds väsen ser vi att det är exakta motsatsen till Satans logik, kunskap och filosofi. Guds väsen är fullt av rättfärdighet, sanning och helighet och andra positiva realiteter. Vad känner Gud, som besitter detta innersta väsen och lever bland en sådan mänsklighet? Vad känner han i sitt hjärta? Är det inte fullt av smärta? Hans hjärta värker, en värk som ingen människa kan förstå eller uppleva. Det beror på att allt han möter, stöter på, hör, ser och upplever är hela mänsklighetens fördärv, ondska och dess uppror och motstånd mot sanningen. Allt som härrör från människor är källan till hans lidande. Eftersom hans väsen inte är detsamma som fördärvade människors väsen blir alltså människornas fördärv källan till

---

hans värsta lidande. Kan Gud, när han blir kött, finna någon som talar samma språk som han? En sådan person står inte att finna bland människorna. Det finns ingen som kan kommunicera med eller ha detta samtal med Gud – vad skulle du säga att Gud känner angående detta? Det som människor diskuterar, älskar, strävar och längtar efter har med synd och onda böjelser att göra. Är det inte som en kniv i Guds hjärta när han möter allt detta? Skulle han kunna känna glädje i sitt hjärta när han ställs inför dessa ting? Skulle han kunna finna tröst? De människor som lever med honom är fyllda av upproriskhet och ondska – hur skulle hans hjärta kunna annat än lida? Hur svårt är inte detta lidande och vem bryr sig om det? Vem fäster något avseende vid det? Och vem är i stånd att uppskatta det? Folk har ingen möjlighet att förstå Guds hjärta. Hans lidande är någonting som folk är särskilt oförmögna att förstå, och mänsklighetens kyla och okänslighet gör Guds lidande ännu svårare.

Det finns en del människor som ofta känner medlidande med Kristi situation eftersom det finns en vers i Bibeln som lyder: "Rävarna har lyor och fåglarna har bon, men Människosonen har ingenstans där han kan vila sitt huvud." När folk hör det, tar de det hårt och tror att det är det värsta lidande som Gud utstår och det värsta lidande som Kristus utstår. Men om vi betraktar det ur det faktiska förhållandets perspektiv, är det då på det viset? Nej; Gud anser inte att de här svårigheterna innebär lidande. Han har aldrig protesterat mot orättvisor på grund av köttsliga svårigheter, och han har aldrig tvingat människor att återgälda eller belöna honom med någonting. Men när han bevittnar allt som rör mänskligheten och de fördärvade människornas fördärvade liv och ondska, när han ser att människorna är i Satans grepp och hålls fängslade av Satan och inte kan fly, att människor som lever i synd inte vet vad sanningen är, då kan han inte tolerera alla dessa synder. Hans avsky för människorna ökar för varje dag, men han måste stå ut med allt detta. Det här är Guds stora lidande. Gud kan inte till fullo uttrycka ens sitt hjärtas röst eller sina känslor bland sina efterföljare, och ingen bland hans efterföljare kan på allvar förstå hans lidande. Ingen försöker ens förstå eller trösta hans hjärta, som utstår detta lidande dag efter dag, år efter år, om och om igen. Vad ser ni i allt det här? Gud kräver ingenting av människorna i gengäld för vad han har gett, men på grund av sitt väsen kan han omöjligt tolerera människosläktets ondska, fördärv och synd, utan han känner en extrem avsky och hat som leder till att hans hjärta och hans kött utsätts för oändligt lidande. Har ni förstått detta? Med största sannolikhet

---

kunde ingen av er förstå detta, för ingen av er kan verkligen förstå Gud. Med tiden kommer ni successivt att själva uppleva det.

Låt oss härnäst titta på följande skriftställen:

9. Jesus gör under

1) Jesus utspisar de fem tusen

Joh 6:8–13 En av hans lärjungar, Andreas, Simon Petrus broder, sade till honom: ”Här är en pojke som har fem kornbröd och två fiskar: men vad förslår det för så många?” Och Jesus sade: ”Få folket att sätta sig.” Det fanns mycket gräs på platsen, så de slog sig ned; deras antal var omkring fem tusen. Jesus tog bröden och när han hade tackat Gud delade han ut till dem som låg där, likaså av fiskarna, så mycket de ville ha. När de var mätta, sade han till sina lärjungar: ”Samla ihop de överblivna bitarna, så att inget går förlorat.” Därför samlade de ihop dem och de fyllde tolv korgar med de bitar som hade blivit över från de fem kornbröden som de hade ätit.

2) Uppväckandet av Lasarus förhärligar Gud

Joh 11:43–44 Och när han hade sagt detta, ropade han med hög röst: ”Lasarus, kom ut.” Och den döde kom ut, med händer och fötter inlindade i bindlar och med ansiktet omslutet av en duk. Jesus sade till dem: ”Lös gör honom och låt honom gå.”

Bland de under som Herren Jesus gjorde har vi valt ut endast dessa två därför att de räcker för att visa vad jag vill tala om här. De här två undren är verkligen häpnadsväckande och synnerligen representativa för de under som Herren Jesus gjorde i nådens tidsålder.

Låt oss börja med att ta en titt på det första stycket: Jesus utspisar de fem tusen.

Vad är tanken med ”fem bröd och två fiskar”? Hur många människor kan i vanliga fall äta sig mätta på fem brödkakor och två fiskar? Om man utgår från en genomsnittlig persons aptit så skulle det inte räcka till mer än två personer. Det är den mest grundläggande tanken med ”fem bröd och två fiskar”. Men hur många människor åt sig mätta på fem bröd och två fiskar i den här texten? Följande är vad står nedskrivet i Skriften: ”Det fanns mycket gräs på platsen, så de slog sig ned; deras antal var omkring fem tusen.” Är fem tusen ett stort tal jämfört med fem bröd och två fiskar? Vad visar det faktum att detta tal är så stort? Sett ur ett mänskligt perspektiv vore det omöjligt att dela fem bröd och två fiskar mellan fem tusen människor eftersom skillnaden mellan antalet människorna och mängden mat är så stor. Även om varje person bara fick en liten

---

gnutta skulle det ändå inte vara tillräckligt för fem tusen personer. Men här gjorde Herren Jesus ett under – han såg inte bara till att fem tusen personer kunde äta sig mätta, utan det blev till och med mat över. I Skriften står det: ”När de var mätta, sade han till sina lärjungar: ’Samla ihop de överblivna bitarna, så att inget går förlorat.’ Därför samlade de ihop dem och de fyllde tolv korgar med de bitar som hade blivit över från de fem kornbröden som de hade ätit.” Det här undret gjorde det möjligt för folk att förstå Herren Jesu identitet och ställning och inse att ingenting är omöjligt för Gud – på detta sätt såg de sanningen i Guds allmakt. Fem brödkakor och två fiskar räckte för att mätta fem tusen, men skulle Gud ha kunnat utspisa fem tusen människor om det inte hade funnits någon mat alls? Naturligtvis hade han kunnat det! Det här var ett under, så folk upplevde det ofrånkomligen som ofattbart, otroligt och gåtfullt, men för Gud var det ingenting att göra något sådant. Varför ska då det här nu väljas ut för att tolkas om det var någonting helt naturligt för Gud? Därför att det som ligger bakom detta under är Herren Jesu vilja, som mänskligheten aldrig tidigare blivit varse.

Låt oss börja med att försöka förstå vad för typ av människor de här fem tusen var. Var de efterföljare till Herren Jesus? Av det som står i Skriften vet vi att de inte var hans efterföljare. Visste de vem Herren Jesus var? Definitivt inte! De visste i alla fall inte att personen som stod framför dem var Kristus –möjligen visste några människor vad han hette och visste eller hade hört talas om saker han gjort. Deras nyfikenhet rörande Herren Jesus hade helt enkelt väckts när de hört berättas om honom, men man kunde absolut inte säga att de följde honom, än mindre förstod honom. När Herren Jesus såg dessa fem tusen människor var de hungriga och kunde bara tänka på att fylla magen, så det var i det sammanhanget som Herren Jesus tillfredsställde deras längtan. Vad fanns i hans hjärta när han tillfredsställde deras längtan? Vad hade han för inställning till dessa människor som bara ville äta sig mätta? Vid det här tillfället var Herren Jesu tankar och inställning relaterade till Guds sinne och väsende. När han stod inför dessa fem tusen människor med tomma magar som bara ville äta ett rejält mål mat, när han stod inför dessa människor som var fulla av nyfikenhet och förväntningar på honom, tänkte Herren Jesus bara på att använda sig av detta under för att skänka dem nåd. Men han hyste inga förhoppningar om att de skulle bli hans efterföljare, för han visste att de bara ville vara med om det roliga och äta sig mätta, så han gjorde det bästa av vad han hade att tillgå där och använde fem brödkakor och två fiskar för att utspisa fem tusen

---

människor. Han öppnade de här människornas ögon, som älskade att se spännande saker och ville bevittna underverk, och de såg med egna ögon vad den inkarnerade Guden kunde göra. Även om Herren Jesus använde någonting påtagligt för att tillfredsställa deras nyfikenhet visste han redan i sitt hjärta att dessa fem tusen människor bara ville ha en god måltid, så han predikade inte för dem eller sa någonting över huvud taget – han lät dem bara se detta under då det ägde rum. Han kunde absolut inte behandla de här människorna på samma sätt som han behandlade sina lärjungar som verkligen följde honom, men i Guds hjärta lever alla skapade varelser under hans herravälde och när det var nödvändigt lät han alla varelser inom synhåll få åtnjuta Guds nåd. Även om de här människorna inte visste vem han var och inte förstod honom eller hade fått något speciellt intryck av honom eller hyste någon tacksamhet mot honom ens sedan de ätit bröden och fiskarna, så var det inget som Gud brydde sig om – han gav de här människorna ett underbart tillfälle att åtnjuta Guds nåd. Somliga säger att Gud har höga principer i allt han gör, att han inte vakar över eller skyddar icketroende och i synnerhet inte låter dem åtnjuta hans nåd. Är det verkligen så? Gud ser det så att om de bara är levande varelser som han själv skapat, så kommer han att ta hand om och vårda dem, och han kommer att traktera dem på mångahanda sätt, planera för dem och härska över dem. Det här är Guds tankar och Guds inställning till allt.

Även om de fem tusen människorna som åt bröden och fiskarna inte planerade att följa Herren Jesus, ställde han inga stränga krav på dem; vet ni vad Herren Jesus gjorde när de hade ätit sig mätta? Predikade han för dem över huvud taget? Vart begav han sig efter att ha gjort detta? Skrifterna berättar inte att Herren Jesus sa någonting till dem utan bara att han lämnade dem tyst och stilla efter att ha utfört sitt underverk. Ställde han då några krav på dessa människor? Fanns där något hat? Nej, här fanns ingetdera. Han ville bara inte bry sig mer om de här människorna som inte kunde följa honom, och nu smärtade det i hans hjärta. Eftersom han sett mänsklighetens moraliska förfall och upplevt hur den förkastat honom, blev han sorgsen över människornas tröghet och okunnighet när han såg dessa människor och var bland dem, och hans hjärta värkte. Allt han ville var att lämna dem så fort som möjligt. Herren ställde inte några krav på dem i sitt hjärta, han ville inte tänka på dem och än mindre ville han ödsla någon energi på dem. Han visste att de inte kunde följa honom, men trots allt detta var hans inställning till dem mycket klar. Han ville bara behandla dem godhjärtat, skänka dem nåd, och

---

detta var verkligen Guds inställning till alla varelser under hans herravälde – att behandla alla varelser godhjärtat, sörja för dem och ge dem näring. Just därför att Herren Jesus var Gud inkarnerad uppenbarade han helt naturligt Guds eget väsen och behandlade dessa människor godhjärtat. Han behandlade dem med ett välvilligt och överseende hjärta, och med detta hjärta visade han dem godhet. Oavsett hur dessa människor såg Herren Jesus, och oavsett vad det skulle bli för utfall, behandlade han varje varelse utifrån sin ställning som hela skapelsens Herre. Allt han uppenbarade var undantagslöst Guds sinnelag och vad han har och är. Herren Jesus gjorde detta i stillhet och sedan gav han sig av i stillhet – vilken aspekt av Guds sinnelag är detta? Skulle man kunna säga att det här är Guds godhet? Skulle man kunna säga att det här är Guds osjälviskhet? Är det här något som en vanlig person är kapabel till? Definitivt inte! Vad var dessa fem tusen människor som Herren Jesus utspisade med fem brödkakor och två fiskar egentligen för några? Kan man säga att de var människor som var förenliga med honom? Kan man säga att allesamman var fientliga mot Gud? Man kan med säkerhet säga att de absolut inte var förenliga med Herren, och deras väsen var absolut fientligt mot Gud. Men hur behandlade Gud dem? Han använde en metod för att avväpna folks fientliga inställning till Gud – denna metod kallas ”godhet”. Det vill säga, fastän Herren Jesus såg dessa människor som syndare, var de i Guds ögon likväl hans skapelse, så han behandlade dem ändå med godhet. Detta är Guds fördragsamhet och denna fördragsamhet bestäms av Guds egen identitet och hans väsen. Detta är alltså något som ingen av Gud skapad människa är kapabel till – endast Gud kan göra detta.

När du är i stånd att verkligen förstå Guds tankar och inställning till mänskligheten, när du verkligen kan förstå Guds känslor och oro för varje skapad varelse, då kommer du att kunna förstå den hängivenhet och kärlek som ägnas varenda en av de människor Skaparen skapat. När det händer kommer du att använda två ord för att beskriva Guds kärlek. Vilka är dessa två ord? Några säger ”osjälvisk” och några säger ”filantropisk”. Av dessa två är ”filantropisk” det ord som minst lämpar sig för att beskriva Guds kärlek. Det här är ett ord som folk använder för att beskriva någon som är ädel eller vidsynt. Jag avskyr detta ord eftersom de syftar på att fördela välgörenhet slumpmässigt, urskillningslöst, utan någon hänsyn till principer. Det är en överdrivet sentimental böjelse som är vanlig hos dåraktiga och förvirrade människor. När det här ordet används för att beskriva Guds kärlek får det oundvikligen en hädisk biton. Jag har här

---

två ord som beskriver Guds kärlek bättre. Vilka ord är det? Det första är "ofantlig". Är inte det här ordet väldigt associationsrikt? Det andra ordet är "väldig". Det finns verklig mening bakom dessa ord som jag använder för att beskriva Guds kärlek. Ordagrant beskriver "ofantlig" ett tings volym eller kapacitet, men oavsett hur stort tinget i fråga är, är det någonting som folk kan se och röra vid. Det beror på att det existerar – det är inte någonting abstrakt utan något som folk kan uppfatta på ett relativt korrekt och konkret sätt. Oavsett om man betraktar det ur ett två- eller tredimensionellt perspektiv behöver man inte föreställa sig dess existens, eftersom det är något som faktiskt existerar i verkligheten. Även om det kan kännas som att man försöker kvantifiera Guds kärlek om man använder ordet "ofantlig", så ger det samtidigt en känsla av att hans kärlek är omöjlig att kvantifiera. Jag säger att Guds kärlek kan kvantifieras eftersom den inte är tom eller någonting legendariskt. Tvärtom är den någonting som allt under Guds herravälde får del av, något som alla varelser åtnjuter i olika hög grad och ur olika perspektiv. Även om folk inte kan se eller röra vid denna kärlek ger den näring och liv åt allting då den uppenbaras bit för bit i deras liv och de noterar och vittnar om Guds kärlek som de åtnjuter i varje stund. Jag säger att Guds kärlek inte är kvantifierbar därför att hemligheten med hur Gud sörjer för och föder allting är något människor har svårt att fatta, liksom också Guds tankar om allt och i synnerhet hans omtanke om mänskligheten. Det vill säga, ingen vet hur mycket blod och tårar Skaparen har utgjutit för mänskligheten. Ingen kan fatta, ingen kan förstå djupet eller vikten av den kärlek som Skaparen hyser för den mänsklighet han skapat med sina egna händer. Att beskriva Guds kärlek som ofantlig är att hjälpa människor uppskatta och förstå dess bredd och sanningen om dess existens. Det gör också att folk kan få en djupare förståelse av den verkliga innebörden i ordet "Skapare", och därmed få en djupare förståelse av den sanna innebörden i benämningen "skapelse". Vad beskriver ordet "väldig" vanligtvis? Det används i allmänhet för att beskriva havet eller universum, exempelvis "det väldiga universum" eller "det väldiga havet". Universums utbredning och tysta djup övergår människans förstånd; det är någonting som fångar människans fantasi, någonting hon känner stor beundran för. Dess hemlighet och djup finns inom synhåll men utom räckhåll. När du tänker på havet tänker du på dess vidd – det ser gränslöst ut och du kan känna dess gåtfullhet och dess enorma förmåga att bära upp saker. Det är därför jag har använd ordet "väldig" för att beskriva Guds kärlek, hjälpa folk att känna hur dyrbar

---

den är, känna den djupa skönheten hos hans kärlek, och känna att kraften i Guds kärlek är oändlig och väldig. Jag använde detta ord för att hjälpa folk att känna heligheten i hans kärlek och Guds värdighet och okränkbarhet som uppenbaras genom hans kärlek. Tycker ni nu att "veldig" är ett passande ord för att beskriva Guds kärlek? Kan Guds kärlek beskrivas med dessa två ord, "ofantlig" och "veldig"? Absolut! Dessa två ord är de enda orden i människan språk som är någorlunda träffande och beskriver Guds kärlek relativt väl. Tycker ni inte det? Skulle ni använda de här två orden om jag bad er beskriva Guds kärlek? Troligen skulle ni inte göra det, för er förståelse och uppskattning av Guds kärlek är begränsad till ett tvådimensionellt perspektivs spännvidd och har inte nått upp till det tredimensionella rummets höjd. Så om jag bad er beskriva Guds kärlek skulle ni tycka att ni saknade ord eller kanske skulle ni till och med bli helt stumma. De två ord som jag har talat om i dag kanske är svåra för er att förstå eller också håller ni helt enkelt inte med mig. Det här visar bara att er uppskattning och förståelse av Guds kärlek är ytlig och begränsad till en snäv spännvidd. Jag har tidigare sagt att Gud är osjälvisk; ni minns detta ord, "osjälvisk". Kan det vara så att Guds kärlek bara kan beskrivas som osjälvisk? Är det inte en alltför snäv spännvidd? Ni bör begrunda det här ämnet mer så att ni kan vinna någonting av det.

Ovanstående är vad det första undret lät oss se av Guds sinnelag och väsen. Även om detta är en berättelse som folk har läst i flera tusen år har den en enkel intrig och låter folk se ett enkelt fenomen, men i denna enkla intrig kan vi se någonting mer värdefullt, nämligen Guds sinnelag och vad han har och är. Detta som han har och är representerar Gud själv och är ett uttryck för Guds egna tankar. När Gud uttrycker sina tankar är det ett uttryck för hans hjärtas röst. Han hoppas att det kommer att finnas människor som kan förstå honom, lära känna honom och begripa hans vilja, människor som kan höra hans hjärtas röst och vara i stånd att samarbeta aktivt för att tillgodose hans vilja. Dessa saker som Herren Jesus gjorde var Guds ljudlösa uttryck.

Låt oss härnäst se på följande stycke: Uppväckandet av Lazarus förhärligar Gud.

Vad har ni för känslor efter att ha läst det här stycket? Det här underverket som Herren Jesus gjorde hade mycket större betydelse än det förra eftersom inget under är mer häpnadsväckande än att föra en död människa tillbaka från graven. I den eran var det extremt viktigt att Herren Jesus gjorde något som detta. Eftersom Gud hade blivit kött kunde folk bara se hans fysiska utseende, hans praktiska sida, och hans oansenliga

---

aspekt. Även om en del människor såg och förstod något av hans karaktär eller vissa speciella förmågor som han tycktes besitta, var det ingen som visste varifrån Herren Jesus kom, vem han verkligen var till sitt väsen och vilka andra saker han faktiskt var kapabel att göra. Allt det här var okänt för mänskligheten. Därför ville många människor finna bevis som besvarade de här frågorna om Herren Jesus och lära känna sanningen. Kunde Gud göra något för att bevisa sin egen identitet? För Gud var det en baggis, en enkel match. Han kunde göra någonting var som helst och när som helst för att bevisa sin identitet och sitt väsen, men Gud gjorde saker på sitt eget vis – enligt en plan och steg för steg. Han gjorde ingenting godtyckligt, utan tvärtom sökte han efter det rätta ögonblicket och det rätta tillfället att göra något som han skulle låta människan se, någonting som verkligen var genomsyrat med betydelse. På det viset bevisade han sin auktoritet och identitet. Nå, kunde då Lasarus uppståndelse bevisa Herren Jesu identitet? Låt oss se på följande skriftställe: ”Och när han hade sagt detta, ropade han med hög röst: ’Lasarus, kom ut.’ Och han som var död kom ut ...” Herren Jesus sa bara en enda sak när han gjorde detta: ”Lasarus, kom ut.” Då kom Lasarus ut från sin grav – det här åstadkoms av enbart några få ord som Herren uttalade. Herren Jesus satte inte upp något altare eller gjorde något annat under tiden. Han bara sa dessa få ord. Skulle det här kallas ett under eller en befallning? Eller var det någon sorts trolldom? På ytan ser det ut som om det kunde kallas ett under och även sett ur ett modernt perspektiv kan man naturligtvis kalla det ett under. Det kunde i alla fall absolut inte betraktas som magi av det slag som antas kunna kalla tillbaka en själ från de döda, och det var absolut inte trolldom av något slag. Det är helt rätt att säga att det här undret var ett synnerligen normalt litet prov på Skaparens auktoritet. Det här är Guds auktoritet och makt. Gud har auktoriteten att låta en människa dö och låta hennes ande lämna kroppen och återvända till Hades eller vart den nu bör ta vägen. Tidpunkten för en människas död och var hon kommer att hamna efter döden – det bestämmer Gud. De här besluten kan han fatta när som helst och var som helst, obehindrad av människor, händelser, ting, rum eller geografi. Om han vill göra det, kan han göra det, för alla ting och levande varelser befinner sig under hans styre och allting förökar sig, existerar och förgås genom hans ord och hans auktoritet. Han kan uppväcka en död människa och även det är något han kan göra när som helst, var som helst. Det här är den auktoritet som endast Skaparen har.

När Herren Jesus gjorde sådana saker som att uppväcka Lasarus från de döda var hans mål att presentera bevis som människor och Satan skulle se, att låta människor och Satan veta att Gud bestämmer allt som rör mänskligheten, människans liv och död, och att även om han hade blivit kött var han herre över både den fysiska världen som kan ses och den andliga världen som människorna inte kan se. Mänskligheten och Satan skulle veta att Satan inte är herre över någonting som rör mänskligheten. Det här var en uppenbarelse och demonstration av Guds auktoritet, och det var också ett sätt för Gud att sända ett budskap till alla ting att människornas liv och död ligger i Guds händer. Herren Jesu uppväckande av Lasarus var ett av Skaparens sätt att undervisa och instruera mänskligheten. Det var en konkret handling där han använde sin makt och auktoritet för att instruera och sörja för mänskligheten. Det var ett sätt för Skaparen att utan att använda ord låta mänskligheten se sanningen att han är herre över allting. Det var ett sätt för honom att med hjälp av praktiska handlingar säga mänskligheten att det inte finns någon frälsning förutom genom honom. Denna tysta metod som han använde för att undervisa människorna är evig, outplånlig och ger människohjärta en chock och upplysning som aldrig kan förblekna. Uppväckandet av Lasarus förhärligade Gud – detta har en djupgående inverkan på varenda en av Guds efterföljare. Det gör förståelsen, visionen, att endast Gud råder över människans liv och död, fast förankrad i varje människa som förstår denna händelse på djupet. Även om Gud har denna typ av auktoritet, och även om han sände ett budskap om sin suveränitet över människornas liv och död genom Lasarus uppståndelse, var inte detta hans huvudsakliga verk. Gud gör aldrig något utan mening. Varenda sak han gör har stort värde och är en obeskrivlig juvel i ett förråd av skatter. Att ”låta en person komma ut ur graven” skulle han absolut inte göra till det huvudsakliga eller enda målet eller föremålet för sitt verk. Gud gör inte någonting som saknar mening. Uppväckandet av Lasarus som en enastående händelse är nog för att visa Guds auktoritet och att bevisa Herren Jesu identitet. Det är skälet till att Herren Jesus inte upprepade den här typen av underverk. Gud gör saker i enlighet med sina egna principer. Med människors språk skulle man kunna säga att Gud endast sysselsätter sina tankar med seriösa saker. När Gud gör något viker han alltså inte av från syftet med sitt verk. Han vet vilket verk han vill utföra i det här stadiet, vad han vill åstadkomma, och han arbetar strikt enligt sin plan. Om en fördärvad människa hade den sortens förmåga skulle hon bara tänka på olika sätt att visa upp sin förmåga, så att

---

andra skulle inse hur fantastisk hon var, så att de skulle buga sig ner för henne och så att hon skulle kunna kontrollera dem och sluka dem. Det här är den ondskan som kommer från Satan – det här kallas fördärv. Gud har inte ett sådant sinnelag och han har inte ett sådant väsen. Hans syfte med att göra saker är inte att glänsa utan att förse mänskligheten med mer uppenbarelser och vägledning, och det är förklaringen till att folk ser väldigt få exempel på den här sortens händelser i Bibeln. Det betyder inte att Herren Jesu makt var begränsad eller att han inte var kapabel att göra sådana saker, utan det handlar helt enkelt om att Gud inte ville göra det, dels därför att Herren Jesu uppväckande av Lazarus hade mycket praktisk betydelse, dels därför att Guds primära syfte med att bli kött inte var att göra under, inte var att föra människor tillbaka från de döda, utan att utföra återlösningsverket för mänskligheten. Mycket av det arbete som Herren Jesus fullgjorde bestod alltså i att undervisa människor, sörja för dem och hjälpa dem, och sådana händelser som att uppväcka Lazarus utgjorde bara en liten del av hans verksamhet. Dessutom skulle man kunna säga att ”glänsa” inte ingår i Guds väsen, så Herren Jesus var inte avsiktligt återhållsam då han inte gjorde fler under. Inte heller berodde det på miljöbetingade begränsningar, och det berodde verkligen inte på brist på kraft.

När Herren Jesus återförde Lazarus från de döda använde han bara dessa få ord: ”Lazarus, kom ut.” Han sa inget mer än det. Vad visar då dessa ord? De visar att Gud kan åstadkomma vad som helst genom att tala, inklusive att ge en död människa liv igen. När Gud skapade allting, när han skapade världen, gjorde han det med ord – muntliga befallningar, ord med auktoritet, och på detta sätt skapades allting och på detta sätt verkställdes det. De här få orden som Herren Jesus sa var precis som de ord Gud uttalade när han skapade himlarna och jorden och allting: på samma sätt rymde de Guds auktoritet och Skaparens kraft. Allting formades och stod fast på grund av ord från Guds mun, och på samma sätt gick Lazarus ut ur graven på grund av orden från Herren Jesu mun. Det här var Guds auktoritet som demonstrerades och förverkligades i hans inkarnerade kött. Denna typ av auktoritet och förmåga tillhörde Skaparen och Människosonen som Skaparen förverkligades i. Detta är den förståelse som Gud lärde mänskligheten genom att uppväcka Lazarus från de döda. Nu avslutar vi vårt samtal om detta ämne här. Låt oss närmast läsa lite mer ur skrifterna.

10. Fariséernas dom över Jesus

Mark 3:21–22 När hans anhöriga fick höra om det, gick de ut för att ta fast honom, för de sade att han var från sina sinnen. Och de skriftlärde som hade kommit ned från Jerusalem sade: ”Han är besatt av Beelsebul, och det är med hjälp av demonernas furste han driver ut demonerna.”

11. Jesu tillrättavisning av fariséerna

Matt 23:31–32 ”Därför säger jag er, all synd och hädelse ska människorna få förlåtelse för, men de ska inte få förlåtelse för hädelse mot den Helige Ande. Och vem som än säger något mot Människosonen ska få förlåtelse, men den som talar emot den Helige Ande ska inte få förlåtelse, varken i denna tidsålder eller i den kommande.”

Matt 23:13–15 ”Men ve er, skriftlärda och fariséer, era hycklare! Ni stänger till himmelriket för människorna! Själva går ni inte in och inte heller dem som är på väg in låter ni gå in. Ve er, skriftlärda och fariséer, era hycklare! Ni äter änkorna ur husen och ber långa böner för syns skull; på grund av detta ska ni få en så mycket hårdare dom. Ve er, skriftlärda och fariséer, era hycklare! Ni färdas över hav och land för att göra en enda till proselyt, och när det har hänt gör ni honom till dubbelt så mycket Gehennas barn som ni själva.”

Innehållet i de två styckena ovan är annorlunda. Låt oss först ta en titt på det första stycket: Fariséernas dom över Jesus.

I Bibeln är fariséernas bedömning av Jesus själv och det han gjorde följande: ”De sade att han var från sina sinnen. ... ’Han är besatt av Beelsebul, och med hjälp av djävlar’” (Mark 3:21–22). De skriftlärda och fariséernas dom över Herren Jesus innebar inte bara att de härmade andra människors ord och inte heller var det någon grundlös gissning, utan det var den slutsats de drog om Herren Jesus utifrån vad de såg och hörde av hans handlingar. Deras slutsats gjordes till synes i rättvisans namn och i folks ögon tycktes den vara välgrundad, men till och med de hade svårt att dölja sin arrogans då de dömde Herren Jesus. Det frenetiska ursinnet i deras hat gentemot Herren Jesus blottade deras vilda äregirighet och deras onda sataniska anleten, liksom deras illvilliga natur med vilken de motsatte sig Gud. Dessa ting som de sa i sin dom av Herren Jesus drevs av deras ursinniga ärelystnad, avundsjuka och den fula och illvilliga naturen i deras fientlighet mot Gud och sanningen. De undersökte inte källan till Herren Jesu handlingar och undersökte inte heller den innersta kärnan i det han sa och gjorde. I ett tillstånd av galen upphetsning och med avsiktlig elakhet angrep

---

och misskrediterade de i stället blint det han hade gjort. De gick så långt att de med berätt mod uttryckte sin misstro mot hans Ande, alltså den helige Ande som är Guds Ande. Det var vad de menade när de sa "han är från sina sinnen", "Beelsebul" och "djävlnas furste". De sa alltså att Guds Ande var Beelsebul och djävlnas furste. Det verk som utförts av den inkarnerade Guds Ande som hade klätt sig i kött klassade de som galenskap. Inte nog med att de hädade Guds Ande som Beelsebul och djävlnas furste, utan dessutom fördömde de Guds verk och fördömde och hädade Herren Jesus Kristus. Själva kärnan i deras motstånd och hädelse av Gud var exakt densamma som kärnan i Satans och demonernas motstånd och hädelse av Gud. De representerade inte bara fördärvade människor, utan i än högre grad var de Satan förkroppsligad. De utgjorde en kanal för Satan bland människorna och de var Satans medbrottslingar och lakejer. Den innersta kärnan i deras hädelse och deras svartmålning av Herren Jesus Kristus var deras kamp med Gud om status, deras strid mot Gud och deras ändlösa testande av Gud. Kärnan i deras motstånd mot Gud och deras fientliga inställning till honom, liksom deras ord och tankar, hädade och vredgade Guds ande direkt. Därför bestämde Gud en rimlig dom baserad på vad de sa och gjorde, och han slog fast att deras gärningar var den synd som heter hädelse mot den helige Ande. Denna synd är oförlåtlig både i denna och den kommande världen, vilket framgår av följande skriftstycke: "... de ska inte få förlåtelse för hädelse mot den Helige Ande" och "... den som talar emot den Helige Ande ska inte få förlåtelse, varken i denna tidsålder eller i den kommande." Låt oss i dag tala om den sanna innebörden i de här orden från Gud: "[Han] ska inte få förlåtelse, varken i denna tidsålder eller i den kommande." Låt oss alltså avmystifiera hur Gud uppfyller orden: "[Han] ska inte få förlåtelse, varken i denna tidsålder eller i den kommande."

Allt som vi har pratat om har att göra med Guds sinnelag och hans inställning till människor, händelser och företeelser. De två styckena här ovan är naturligtvis inga undantag. Lade ni märke till någonting i dessa två skriftstycken? En del människor säger att de ser Guds vrede i dem. Andra säger att de ser den sida av Guds sinnelag som inte tolererar mänsklighetens överträdelse, och att om människor gör någonting som är hädiskt mot Gud så kommer de inte att få hans förlåtelse. Trots att folk ser och förnimmar Guds vrede och ofördragsamhet mot människans överträdelser i de här två texterna, förstår de ändå inte riktigt hans inställning. I dessa två textstycken finns det

---

dolda, underförstådda, hänsyftningar på Guds sanna inställning och hans sätt att ta itu med dem som hädar honom och väcker hans vrede. Hans inställning och angreppssätt uttrycker den sanna innebörden i följande stycke: ”Den som talar emot den helige Ande ska inte få förlåtelse, varken i denna tidsålder eller i den kommande.” När folk hädar Gud och när de väcker hans vrede utfärdar han en dom och denna dom är en påföljd som han utfärdar. Det beskrivs så här i Bibeln: ”Därför säger jag er, all synd och hädelse ska människorna få förlåtelse för, men de ska inte få förlåtelse för hädelse mot den Helige Ande” (Matt 12:31), och ”Men ve er, skriftlärda och fariséer, era hycklare!” (Matt 23:13). Men står det i Bibeln vad påföljden blev för dessa skriftlärda och fariséer liksom för de människor som menade att Herren Jesus var sinnessjuk sedan han sagt dessa saker? Står det att de fick något straff? Nej – det kan man med säkerhet säga att det inte gör. Detta ”nej” är inte detsamma som att säga att det inte står i Bibeln, utan det säger faktiskt bara att det inte blev någon påföljd som kunde ses med mänskliga ögon. Att säga att det ”inte står i Bibeln” belyser frågan om Guds attityd och hans principer då han hanterar vissa saker. Gud blundar inte eller vänder dövörat till mot folk som hädar eller motarbetar honom, inte ens mot dem som baktalar honom – folk som avsiktligt angriper, svärta ner och förbannar honom – utan tvärtom har han en tydlig inställning till dem. Han föraktar dessa människor och han fördömer dem i sitt hjärta. Han förklarar till och med öppet vad resultatet kommer att bli för deras del, så att folk ska veta att han har en klar inställning till dem som hädar honom, och så att de ska veta hur han kommer att avgöra deras påföljd. Men efter det att Gud hade sagt dessa saker kunde folk sällan se att Gud verkligen tog itu med dessa människor, och de kunde inte förstå principerna bakom den påföljd och dom som Gud utfärdade över dem. Folk kan alltså inte se det speciella tillvägagångssätt och de metoder Gud använder för att ta itu med dem. Det här har att göra med Guds principer för att göra saker. Gud använder omständigheter för att åtgärda vissa människors ondskefulla beteende. Han tillkännager alltså inte deras synd och bestämmer inte deras slutliga öde, utan i stället använder han omständigheter för att verkställa deras straff och rättvisa vedergällning. När dessa omständigheter infinner sig är det folks kött som drabbas av straffet, vilket betyder att straffet är någonting som kan ses med mänskliga ögon. När Gud tar itu med vissa människors ondskefulla uppträdande, förbannar han dem bara med ord och hans vrede kommer också över dem, men straffet de får kan vara någonting som folk inte kan se.

Icke desto mindre kan denna typ av påföljd vara ännu allvarligare än de påföljder som folk kan se, som exempelvis att straffas eller dödas. Det beror på att Gud har bestämt att inte frälsa den här typen av människa, att inte längre visa barmhärtighet eller ha överseende med dem och att inte ge dem några fler möjligheter, och under de förhållandena är den inställning han intar mot dem att lägga dem åt sidan. Vad menas här med att "lägga dem åt sidan"? Innebörden i uttrycket är i grunden att "lägga undan någonting och inte bry sig om det mer". Men när Gud här "lägger något åt sidan" så finns det två olika förklaringar till vad som menas: Den ena förklaringen är att Gud har överlämnat en persons liv och allt som har med den personen att göra till Satan för åtgärd, och att Gud inte längre skulle ha något ansvar för och inte längre skulle förvalta den personen. Om vederbörande är sinnessjuk eller dum, om han är död eller levande, eller om han har stigit ner i helvetet för att straffas, så skulle inget av detta ha någonting med Gud att göra. Det skulle innebära att en sådan varelse inte har någon relation till Skaparen. Den andra förklaringen är att Gud har bestämt att han själv vill göra någonting med den här människan, med sina egna händer. Det är möjligt att han kommer att utnyttja hennes tjänster eller att han kommer att använda henne som kontrast. Det är möjligt att han kommer att ha ett speciellt sätt att hantera den här typen av människa, ett speciellt sätt att behandla henne, precis som när det gällde exempelvis Paulus. Det här är den princip och inställning i Guds hjärta utifrån vilken han har beslutat att ta itu med den här sortens människor. Så om folk retar Guds sinnelag eller pressar honom över gränsen för hans överseende när de sätter sig upp mot Gud och baktalar och hädar honom, då törs man inte ens tänka på följderna. Den allvarligaste konsekvensen är att Gud lämnar över deras liv och allt som rör dem till Satan en gång för alla. De kommer aldrig i evighet att bli förlåtna. Det här betyder att denna människa har blivit föda i Satans mun, en leksak i hans hand, och i fortsättningen har Gud inget mer med henne att göra. Kan ni föreställa er vilka kval det innebar när Satan frestade Job? Job led verkligen, även om villkoret var att Satan inte fick ta hans liv. Är det inte än värre att tänka sig det lidande Satan skulle utsätta den för som överlämnats helt i hans händer, som är helt i Satans grepp, som har förlorat Guds omsorg och barmhärtighet helt och hållet, som inte längre befinner sig under Skaparens styre, som har frångått rätten att tillbe honom och rätten att vara en varelse under Guds herravälde och vars relation till skapelsens Herre har blivit fullständigt avskuren.

Satans förföljelse av Job var någonting som kunde ses med mänskliga ögon, men om Gud lämnar över en persons liv till Satan så blir konsekvenserna värre än någon människa kan föreställa sig. Somliga kan till exempel återfödas som en ko eller en åsna, medan andra kan bli besatta av orena, onda andar och så vidare. Sådana är de påföljder som väntar en del av de människor som Gud lämnar över till Satan. Utifrån sett tycks det som om dessa människor som förlöjlighade, baktalade, fördömde och hädade Herren Jesus inte drabbades av några konsekvenser. Men sanningen är att Gud har ett sätt att hantera allting. Han kanske inte använder klarspråk för att tala om för folk vad resultatet blir av hans åtgärder med varje typ av människa. Ibland talar han inte genast utan agerar genast i stället. Att han inte talar om det betyder inte att det inte blir någon påföljd – faktum är att i de fallen kanske påföljden blir ännu allvarligare. Utifrån sett kan det verka som om det finns en del människor som Gud inte uttryckligen talar om sin inställning för, men i själva verket har Gud inte har velat bry sig om dem på länge. Han vill inte veta av dem mer. De saker de gjort, deras beteende, deras natur och deras väsen gör att Gud bara att de ska försvinna ur hans åsyn; han vill lämna över dem direkt till Satan, ge deras ande, själ och kropp till Satan och låta Satan göra vadhelst han vill med dem. Det är uppenbart hur Gud avskyr dem, hur han äcklas av dem. Om en människa gör Gud så arg att han inte ens vill se henne mer och är beredd att ge upp hoppet om henne fullständigt, så arg att han inte ens vill ta itu med henne själv – om det går så långt att han överlämnar henne till Satan så att han kan göra vad han vill med henne, kontrollera, förtära och handskas med henne på vilket sätt han behagar – då är det fullkomligt slut med den människan. Hennes rätt att vara människa har upphävts för gott, och hennes rätt att vara en av Guds skapelses varelser har nått sitt slut. Är inte detta den värsta sortens straff?

Allt det ovanstående är en komplett förklaring av orden: "[Han] ska inte få förlåtelse, varken i denna tidsålder eller i den kommande." Det tjänar också som en enkel kommentar över dessa stycken i skrifterna. Jag tror att ni allesamman förstår det nu.

Låt oss nu läsa följande stycken ur Skriften.

12. Jesu ord till sina lärjungar efter hans uppståndelse

Joh 20:26–29 Åtta dagar senare var hans lärjungar åter därinne, och Tomas var med dem. Fastän dörrarna var låsta kom Jesus, och stod mitt ibland dem och

---

sade: "Frid vare med er." Sedan sade han till Tomas: "Sätt ditt finger här och se på mina händer, och ta din hand och sätt den i min sida, och tvivla inte utan tro." Tomas svarade och sade till honom: "Min Herre och min Gud." Jesus sade till honom: "Tomas, du tror för att du har sett mig. Saliga är de som tror fastän de inte har sett."

Joh 21:16–17 För andra gången frågade han: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Han svarade: "Ja, Herre, du vet att jag älskar dig." Jesus sade till honom: "Var en herde för mina får." För tredje gången frågade han: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Petrus blev bedrövad när han för tredje gången frågade "Älskar du mig?" och han sade till honom: "Herre, du vet allt. Du vet att jag älskar dig." Jesus sade till honom: "Ge mina får föda."

Vad de här styckena återger är vissa saker som Herren Jesus gjorde och sa till sina lärjungar efter sin uppståndelse. Låt oss först ta en titt på eventuella skillnader som det kan finnas mellan Herren Jesus före och efter uppståndelsen. Var han fortfarande samme Herren Jesus som förr? Skrifterna innehåller följande rader som beskriver Herren Jesus efter uppståndelsen: "Fastän dörrarna var låsta kom Jesus, och stod mitt ibland dem och sade: 'Frid vare med er.'" Det framgår tydligt att Herren Jesus då inte längre hade en köttslig kropp, utan att han nu var i en andlig kropp. Det berodde på att han hade överstigit köttets begränsningar; fastän dörren var stängd, kunde han komma bland människorna och låta dem se honom. Det här är den största skillnaden mellan Herren Jesus efter uppståndelsen och den Herren Jesus som levde i köttet före uppståndelsen. Fastän Herren Jesus såg precis likadan ut i sin andliga kropp som han gjort tidigare, hade han i det ögonblicket blivit en person som folket upplevde som främmande, för efter uppståndelsen hade han blivit en andlig kropp och jämfört med hans tidigare kött var denna andliga kropp mer förbryllande och förvirrande för folk. Den skapade också mer avstånd mellan Herren Jesus och folket, och folk kände i sina hjärtan att Herren Jesus i det ögonblicket hade blivit mer gåtfull. De här förnimmelserna och känslorna gjorde att människorna plötsligt var tillbaka i en tid då de trodde på en Gud som man varken kunde se eller röra vid. Så det första Herren Jesus gjorde efter sin uppståndelse var att låta alla se honom, för att bevisa att han existerade och för att bevisa uppståndelsens faktum. Dessutom återupprättade denna handling hans relation till människorna sådan som den var när han verkade i köttet, när han var den Kristus som de kunde se och röra vid. Ett resultat av detta är att människorna inte

---

hyste det minsta tvivel om att Herren Jesus hade uppväckts från de döda efter att ha varit fastspikad på korset, och de hyste heller inget tvivel vad gällde Herren Jesu verk för att återlösa mänskligheten. Ett annat resultat var att det faktum att Herren Jesus framträdde för människorna efter sin uppståndelse och lät människor se och röra vid honom band mänskligheten till nådens tidsålder och garanterade att folk i fortsättningen inte skulle återvända till den föregående lagens tidsålder därför att de trodde att Herren Jesus hade "försvunnit" eller att han hade "gett sig av utan ett ord". På så sätt garanterade han att de skulle fortsätta framåt, följa Herren Jesu undervisning och det verk han hade gjort. Därmed öppnades formellt en ny fas av verket i nådens tidsålder, och från den stunden kom de människor som levt under lagen formellt fram ur lagens skugga och trädde in i en ny era, en ny början. Det här är de mångfasetterade betydelserna av Herren Jesu framträdande för mänskligheten efter uppståndelsen.

Hur skulle folk kunna röra vid Herren Jesus och se honom nu när han levde i en andlig kropp? Den här frågan snuddar vid betydelsen av Herren Jesu framträdande för mänskligheten. Märkte ni någonting i de skriftstycken som vi just läste? I allmänhet kan man inte se eller röra vid andliga kroppar, och efter uppståndelsen hade det verk som Herren Jesus åtagit sig redan fullbordats. Så teoretiskt sett hade han absolut inte behövt återvända bland människorna i sin ursprungliga skepnad för att träffa dem, men att Herren Jesu andliga kropps framträdde för människor som Tomas gjorde betydelsen av hans framträdande mer konkret, så att den trängde djupare in i folks hjärtan. När han kom till Tomas lät han Tomas tvivlaren röra vid hans hand och sa till honom: "Sätt ditt finger här och se på mina händer, och ta din hand och sätt den i min sida, och tvivla inte utan tro." De här orden och handlingarna var inget som Herren Jesus vill säga och göra först när han uppstått; faktum är att det var sådant som han ville göra innan han hade spikats upp på korset. Det är uppenbart att redan innan Herren Jesus spikats upp på korset förstod han hur sådana människor som Tomas var. Vad kan vi då se av detta? Han var fortfarande samme Herren Jesus efter sin uppståndelse. Han hade inte förändrats till sitt väsen. Tomas tvivel hade inte uppstått först då, utan det hade funnits hos honom hela tiden som han följt Herren Jesus. Men här var den Herren Jesus som hade uppstått från de döda och återvänt från den andliga världen i sin ursprungliga skepnad, med sitt ursprungliga sinne och med sin förståelse av mänskligheten från sin tid i köttet, så han gick till Tomas först och lät Tomas röra vid hans revben, för att

---

inte bara låta Tomas se hans andliga kropp efter uppståndelsen, utan låta Tomas röra vid och känna hans andliga kropps existens och bli av med sina tvivel helt och hållet. Innan Herren Jesus spikades upp på korset tvivlade Tomas alltid på att han var Kristus och var oförmögen att tro. Hans tro på Gud baserade sig enbart på vad han kunde se med sina egna ögon och vad han kunde röra vid med sina egna händer. Herren Jesus förstod mycket väl vad den här typen av människor hade för tro. De trodde enbart på Gud i himlen och trodde inte alls på den som Gud sänt, Kristus i köttet, och skulle inte heller acceptera honom. För att Tomas skulle erkänna och tro på Herren Jesu existens och att han verkligen var Gud inkarnerad lät han Tomas sträcka fram handen och röra vid hans revben. Var det någon skillnad på Tomas tvivel före och efter Herren Jesu uppståndelse? Han tvivlade alltid och om inte Herren Jesu andliga kropp framträtt personligen för honom och låtit honom röra vid spikmärkena på hans kropp, hade ingen kunnat skingra hans tvivel och få honom att bli av med dem. Men från den stund då Herren Jesus lät Tomas röra vid hans revben och lät honom känna att spikmärkena verkligen fanns där var Tomas tvivel borta, och han var övertygad om att Herren Jesus hade uppstått och han erkände och trodde att Herren Jesus var den sanne Kristus och Gud inkarnerad. Men även om Tomas inte längre tvivlade hade han för evigt gått miste om möjligheten att möta Kristus. Han hade för evigt gått miste om chansen att vara tillsammans med honom, följa honom och lära känna honom. Han hade gått miste om möjligheten för Kristus att fullkomliggöra honom. Herren Jesu framträdande och ord innebar ett avgörande och en dom över tron hos dem som var fyllda av tvivel. Han använde sina faktiska ord och handlingar för att säga till tvivlarna, dessa som enbart trodde på Gud i himlen och inte trodde på Kristus, att Gud inte berömde deras tro och inte heller berömde dem för att de följt honom och samtidigt tvivlat på honom. Den dag de trodde helt och fullt på Gud och Kristus kunde inte bli förrän den dag då Gud fullbordade sitt stora verk. Den dagen skulle naturligtvis också vara den dag då en dom fälldes över deras tvivel. Deras inställning till Kristus avgjorde deras öde, och deras envisa tvivel innebar att deras tro inte bar dem någon frukt, och deras hårdhet innebar att deras förhoppningar var förgäves. Eftersom deras tro på Gud i himlen livnärde sig på illusioner och deras tvivel på Kristus i själva verket var deras sanna inställning till Gud, var deras tro fortfarande meningslös och deras resultat kunde bara liknas vid att hämta upp vatten med en bambukorg – fullständigt meningslöst – även om de rörde vid

---

spikmärkena på Herren Jesu kropp. Vad Herren Jesus sa till Tomas var också helt klart hans sätt att säga till alla människor att den uppståndne Herren Jesus är Herren Jesus som ägnade trettio och ett halvt år åt att verka bland människorna. Fastän han spikats upp på korset och upplevt dödsskuggans dal, och fastän han hade uppstått, hade han inte förändrats i någon aspekt. Fastän han nu hade spikmärken på sin kropp och fastän han hade uppstått och gått ut ur graven hade hans sinnelag, hans förståelse av mänskligheten och hans avsikter för mänskligheten inte förändrats det minsta. Vidare sa han till människorna att han hade kommit ner från korset, triumferat över synden, övervunnit umbäranden och segrat över döden. Spikmärkena var bara beviset för hans seger över Satan, beviset för att han varit ett syndoffer för att kunna återlösa hela mänskligheten. Han talade om för människorna att han redan hade tagit på sig mänsklighetens synder och att han hade fullbordat sitt återlösningsverk. När han återvände för att träffa sina lärjungar gav han dem detta budskap genom sitt framträdande: "Jag lever fortfarande, jag existerar fortfarande: i dag står jag verkligen framför er så att ni kan se mig och röra vid mig. Jag kommer alltid att vara med er." Herren Jesus ville också använda fallet Tomas som en varning för folk i framtiden: Även om ni varken kan se eller röra vid Herren Jesus i er tro på honom, så är ni välsignade på grund av er sanna tro, och ni kan se Herren Jesus tack vare er sanna tro och den sortens människa är välsignad.

De här orden som det står i Bibeln att Herren Jesus sa när han visade sig för Tomas är till stor hjälp för alla människor i nådens tidsålder. Hans framträdande för Tomas och de ord han sa till honom har haft en djupgående effekt på de efterföljande generationerna; de har evig betydelse. Tomas representerar en typ av individ som tror på Gud men ändå tvivlar på honom. De är misstänksamma till sin natur, har illvilliga hjärtan, är falska och tror inte på de saker som Gud kan utföra. De tror inte på Guds allmakt och hans överhöghet, och de tror inte heller på den inkarnerade Guden. Herren Jesu uppståndelse gick emellertid helt på tvärs mot deras personlighetsdrag och gav dem också tillfälle att upptäcka sina egna tvivel, känna igen sina egna tvivel, att erkänna sitt eget svek och på så sätt komma att verkligen tro på Herren Jesu existens och uppståndelse. Det som hände Tomas var en varning och en förmaning till kommande generationer, så att fler människor kunde uppmana sig själva att inte vara tvivlare som Tomas, för om de fyllde sig själva med tvivel skulle de sjunka ner i mörkret. Om du följer

---

Gud men likt Tomas alltid vill röra vid Herrens revben och känna hans spikmärken för att bekräfta, verifiera och spekulera över huruvida Gud existerar eller inte, då kommer Gud att överge dig. Herren Jesus kräver alltså att folk inte ska vara som Tomas och bara tro på vad de kan se med sina egna ögon, utan vara rena, ärliga människor som inte hyser något tvivel rörande Gud utan helt enkelt tror på honom och följer honom. Sådana människor är välsignade. Det här är ett mycket litet krav som Herren Jesus ställer på folk och det är en varning till hans efterföljare.

Ovanstående är Herren Jesu inställning till dessa som är fyllda av tvivel. Vad sa och gjorde då Herren Jesus till och för dessa som är i stånd att uppriktigt tro på honom och följa honom? Det är vad vi ska titta på härnäst med hjälp av ett samtal mellan Herren Jesus och Petrus.

I det här samtalet frågade Jesus Petrus en sak gång på gång: ”Simon, Johannes son, älskar du mig?” Det här är en högre norm som Herren Jesus krävde av människor som Petrus efter sin uppståndelse, folk som verkligen tror på Kristus och strävar efter att älska Herren. Den här frågan var något av en undersökning och ett förhör, men än mer var den ett krav och en förväntan på folk som Petrus. Herren Jesus använde denna frågemetod så att folk skulle reflektera över sig själva och blicka in i sig själva och fråga: Vad är Herren Jesu krav på folk? Älskar jag Herren? Är jag en människa som älskar Gud? Hur ska jag älska Gud? Även om Herren Jesus ställde denna fråga enbart till Petrus är sanningen den att han, genom att ställa de här frågorna till Petrus, innerst inne ville använda detta tillfälle till att ställa samma typ av fråga till fler människor som söker älska Gud. Det var bara det att Petrus hade lyckan att få agera som representant för den här sortens person och ta emot denna fråga från Herren Jesu egen mun.

Jämfört med de följande orden som Herren Jesus sa till Tomas efter sin uppståndelse: ”Sätt ditt finger här och se på mina händer, och ta din hand och sätt den i min sida, och tvivla inte utan tro”, får den fråga han ställde till Petrus tre gånger i rad, ”Simon, Johannes son, älskar du mig?”, människor att bättre känna strängheten i Herren Jesu attityd och det allvar han kände då han ställde frågorna. När det gäller Tomas tvivlaren med sin svekfulla natur så lät Herren Jesus honom sträcka fram handen och röra vid spikmärkena på hans kropp. Det fick honom att tro på att Herren Jesus var den uppståndne Människosonen och erkänna Herren Jesu identitet som Kristus. Och även om Herren Jesus inte barskt tillrättavisade Tomas eller muntligen

---

uttryckte någon klar dom över honom, använde han likväl praktiska handlingar för att låta Tomas veta att han förstod honom, samtidigt som han visade sin inställning och beslutsamhet gentemot den sortens människor. Herren Jesu krav och förväntningar på den sortens människor framgår inte av det han sa, för personer som Tomas har helt enkelt inte tillstymmelsen till sann tro. Det finns en gräns för Herren Jesu krav på dem, men den attityd han visade mot en person som Petrus var helt annorlunda. Han krävde inte att Petrus skulle sträcka fram sin hand och röra vid märkena efter spikarna, och inte heller sa han till Petrus: "Tvivla inte, utan tro." I stället ställde han gång på gång samma fråga till Petrus. Frågan var tankeväckande och meningsfull, en fråga som oundvikligen väcker ånger och fruktan hos var och en som följer Kristus, men också får dem att känna Herren Jesu ängsliga och sorgsna sinnesstämning. Och när de har svåra smärtor och lider har de lättare att förstå Herren Jesu Kristi oro och omsorg; de inser allvaret i hans undervisning och strikta krav på rena, ärliga människor. Herren Jesu fråga låter folk känna att de förväntningar han har på folk och som uppenbaras i dessa enkla ord inte bara handlar om att tro på och följa honom, utan att hysa kärlek, älska sin Herre och sin Gud. Den här sortens kärlek rymmer omtänksamhet och lydnad. Det handlar om människor som lever för Gud, dör för Gud, ägnar allt åt Gud och offrar och ger allt till Gud. Den här sortens kärlek ger också Gud tröst och låter honom njuta av vittnesbörd och av att få vila. Det är mänsklighetens sätt att återgälda Gud, människans skyldighet, åliggande och plikt, och det är en väg som folk måste gå resten av livet. De här tre frågorna var ett krav och en uppmaning som Herren Jesus riktade till Petrus och alla människor som skulle fullkomliggöras. Det var de här tre frågorna som ledde och motiverade Petrus att följa sin väg i livet ända till slutet, och det var de här frågorna vid Herren Jesu avsked som fick Petrus att börja gå sin väg mot att bli fullkomliggjord och som ledde honom att på grund av sin kärlek till Herren bry sig om Herrens hjärta, lyda honom, ge honom tröst och offra hela sitt liv och hela sin varelse på grund av denna kärlek.

Under nådens tidsålder riktade sig Guds verk i första hand till två typer av människor. Den ena var de människor som trodde på och följde honom, som kunde följa hans bud, som kunde bära korset och hålla sig till nådens tidsålders väg. Den här typen av människor skulle vinna Guds välsignelse och åtnjuta Guds nåd. Den andra typen var sådana personer som Petrus, människor som kunde fullkomliggöras. Så efter det att

---

Herren Jesus uppstått gjorde han först de här två synnerligen meningsfulla sakerna. Det ena med Tomas och det andra med Petrus. Vad står de här två sakerna för? Representerar de Guds sanna avsikter med att frälsa mänskligheten? Representerar de Guds allvar när det gäller mänskligheten? Det han gjorde med Tomas syftade till att förmana folk att inte vara tvivlare utan bara tro. Det han gjorde med Petrus syftade till att stärka tron hos sådana människor som han, klargöra sina krav på den här typen av människor och visa vilka mål de bör sträva mot.

Efter det att Herren Jesus uppstått visade han sig för de människor han ansåg det nödvändigt att visa sig för, talade med dem, ställde krav på dem och lät dem veta hans avsikter och förväntningar på folk. Som Gud inkarnerad förändrades alltså aldrig hans oro för mänskligheten och krav på människorna; de känslorna var desamma när han var i köttet och när han var i sin andliga kropp efter att ha spikats fast på korset och sedan uppstått. Han var orolig för dessa lärjungar innan han var uppe på korset, och innerst inne var han klar över varenda individs tillstånd och förstod varje individs brister, och naturligtvis var hans förståelse av varje individ densamma efter det att han dött, uppstått och blivit en andlig kropp som när han var i köttet. Han visste att folk inte var helt säkra på att han var Kristus, men under sin tid i köttet ställde han inga strikta krav på människorna. Efter det att Herren Jesus uppstått visade han sig emellertid för dem och gjorde dem helt övertygade om att han kommit från Gud och att han var Gud inkarnerad, och han använde sitt utseende och sin uppståndelse som den största visionen och motivationen för människans livslånga strävan. Hans uppståndelse från de döda inte bara stärkte alla dessa som följde honom utan fullbordade också grundligt hans verk bland människorna i nådens tidsålder, och därmed spred sig evangeliet om Herren Jesu frälsning i nådens tidsålder successivt till mänsklighetens alla hörn. Anser du att Herren Jesu framträdande efter hans uppståndelse hade någon betydelse? Vad hade det haft för inverkan på dig om du hade varit Tomas eller Petrus på den tiden och du hade stött på denna enda sak i ditt liv som var så meningsfull? Skulle du ha betraktat detta som den största och bästa visionen du haft i ditt liv av tro på Gud. Skulle du ha sett detta som en drivkraft hela livet då du följde Gud och strävade efter att behaga honom och älska honom? Skulle du ha ägnat hela livet åt att kämpa för att sprida denna den största av visioner? Skulle du ha tagit det som ett uppdrag från Gud att sprida Herren Jesu frälsning? Fastän ni inte har upplevt detta är de två exempel som Tomas och Petrus

---

utgör nog för att moderna människor ska få en klar förståelse av Gud och hans vilja. Man skulle kunna säga att efter det att Gud blivit kött, efter det att han personligen levte bland människorna och personligen upplevt vad det är att vara människa, och efter det att han sett mänsklighetens moraliska förfall och människornas situation på den tiden, kände den inkarnerade Guden än starkare hur hjälplös, beklagansvärd och ömklig mänskligheten är. Tack vare den mänsklighet Gud besatt medan han levde i köttet, tack vare sina köttsliga instinkter, fick han mer empati för människornas förhållanden. Det gjorde att hans oro för sina efterföljare växte. Det här är förmodligen saker som ni inte kan förstå, men jag kan beskriva den oro och omsorg som Gud i köttet kände för varenda en av sina efterföljare med bara två ord: "intensiv oro." Även om detta uttryck härrör från det mänskliga språket och även om det är mycket mänskligt, så uttrycker och beskriver det ändå verkligen Guds känslor för sina efterföljare. Vad gäller Guds intensiva oro för människorna så kommer ni gradvis att känna och få en smak av det under era upplevelsers gång. Men det kan endast uppnås genom att ni gradvis lär er förstå Guds sinne på basis av en strävan att förändra ert sinne. När Herren Jesus gjorde detta framträdande fick det hans intensiva oro för sina efterföljare i mänsklighet att materialisera sig och överföras till hans andliga kropp, eller man skulle kunna säga, till hans gudomlighet. Hans framträdande fick människor att än en gång uppleva och känna Guds oro och omsorg samtidigt som det med kraft visade att Gud är den som startar en tidsålder, utvecklar en tidsålder och även avslutar en tidsålder. Genom sitt framträdande stärkte han alla människors tro och bevisade för världen att han är Gud själv. Detta gav hans efterföljare evig bekräftelse, och genom sitt framträdande startade han också en fas av sitt verk i den nya tidsåldern.

13. Jesus äter bröd och förklarar skriften efter sin uppståndelse

Luk 24:30–32 Och när han låg till bords med dem, tog han brödet, tackade Gud, bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn. Och de sade till varandra: "Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen, när han öppnade Skriften för oss?"

14. Lärjungarna ger Jesus halstrad fisk att äta

Luk 24:36–43 Och medan de talade om detta, stod han själv mitt ibland dem och sade till dem: "Frid vare med er." Men de blev förskräckta och rädda, och de trodde att de såg en ande. Och han sade till dem: "Varför är ni så skrämda och varför uppstår det

---

tvivel i era hjärtan? Se på mina händer och mina fötter, att det är jag själv. Rör vid mig och se, för en ande har inte kött och ben, som ni ser att jag har.” Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och fötter. Men då de fortfarande inte trodde, på grund av sin glädje och av att de var förvånade, sade han till dem: ”Har ni något att äta här?” Och de gav honom en bit stekt fisk och en bit vaxkaka med honung, och han tog det och åt inför dem.

Härnäst ska vi ta en titt på skriftstyckena ovan. Det första stycket berättar om hur Herren Jesus äter bröd och förklarar skrifterna efter sin uppståndelse, och det andra stycket är en berättelse om hur Herren Jesus äter stekt fisk. Hur hjälper de här båda styckena er att lära känna Guds sinnelag? Vad ser ni för bild framför er när ni läser de här beskrivningarna av hur Herren Jesus äter bröd och sedan en stekt fisk? Kan ni föreställa er hur det skulle kännas om Herren Jesus stod framför er och åt bröd? Eller om han satt och åt vid samma bord som ni, åt fisk och bröd tillsammans med människor – vad skulle du känna i den stunden? Om du skulle känna att du är väldigt nära Herren, att han är väldigt förtrolig med dig, då är det rätt känsla. Det var precis det resultat Herren Jesus ville åstadkomma genom att äta bröd och fisk framför de församlade människorna efter hans uppståndelse. Hur skulle folk ha känt det om Herren Jesus bara hade pratat med dem efter sin uppståndelse, om de inte hade kunnat känna hans kött och ben utan tvärtom upplevt honom som en onåbar ande? Skulle de inte ha blivit besvikna? Om folk känt sig besvikna, skulle de då inte ha känt sig övergivna? Skulle de inte ha känt ett avstånd mellan sig själva och Herren Jesus Kristus? Vilken negativ inverkan skulle inte detta avstånd ha haft på folks gudsrelation? De skulle utan tvekan ha känt sig rädda och inte vågat komma nära Gud, och därmed skulle deras förhållningssätt ha varit att hålla honom på respektfullt avstånd. Från den stunden skulle de inte längre ha haft någon förtrolig relation till Herren Jesus Kristus utan de skulle ha återgått till en relation mellan mänskligheten och Gud uppe i himlen, så som det var före nådens tidsålder. Den andliga kroppen som folk inte kunde röra eller känna skulle ha raderat ut deras närhet till Gud, och dessutom skulle den ha fått den där förtroliga relationen som skapats under Herren Jesu Kristi tid i köttet, då det inte fanns något avstånd mellan honom och människorna, att sluta existera. Det enda den andliga kroppen väckte i människorna var känslor av fruktan, undvikande och en ordlös stirrande blick. De skulle inte ha vågat komma nära eller börja samtala med honom, än

---

mindre följa, lita på eller se upp till honom. Gud ville inte att människorna skulle känna på det viset för honom. Han ville inte se människor undvika honom eller dra sig bort från honom; allt han ville var att de skulle förstå honom, komma nära honom och bli hans familj. Hur skulle du känna dig om din egen familj, dina barn, såg dig men inte kände igen dig och inte vågade komma nära dig utan hela tiden undvek dig, om du inte kunde få dem att förstå allt du gjort för dem? Vore det inte smärtsamt? Skulle du inte bli förtvivlad? Det är precis vad Gud känner när folk undviker honom. Så efter sin uppståndelse fortsatte Herren Jesus att visa sig för folk i sin gestalt av kött och blod och fortsatte att äta och dricka med dem. Gud ser människorna som sin familj och Gud vill att människorna också ska se honom som den de håller mest kär; endast på så sätt kan Gud verkligen vinna folk, och endast på detta sätt kan folk verkligen älska och tillbe Gud. Förstår ni nu varför jag plockade ut de här två skriftstyckena där Herren Jesus äter bröd och förklarar skrifterna efter sin uppståndelse, och där lärjungarna ger honom en halstrad fisk att äta?

Man kan säga att det fanns allvarliga tankar bakom den följd av saker som Herren Jesus sa och gjorde efter sin uppståndelse. De här sakerna var fyllda av den godhet och tillgivenhet som Gud kände mot mänskligheten, och även av omvårdnad och minutiös omsorg om den förtroliga relation till mänskligheten som han skapat under sin tid i köttet. Dessutom var de fyllda av nostalgi och längtan efter det liv han levt under sin tid i köttet då han ätit och bott tillsammans med sina följeslagare. Gud ville alltså inte att folk skulle känna ett avstånd mellan Gud och människa eller att mänskligheten skulle distansera sig från honom. Han ville inte heller att mänskligheten skulle känna att Herren Jesus efter sin uppståndelse inte längre var Herren som hade varit så nära folk, att han inte längre var tillsammans med mänskligheten därför att han hade återvänt till den andliga världen, återvänt till Fadern som folk aldrig kunde se eller nå. Han ville inte att folk skulle känna att det hade uppstått någon skillnad i status mellan honom och mänskligheten. När smärtar Guds hjärta när han ser folk som vill följa honom men håller honom på respektfullt avstånd, för det betyder att deras hjärtan är väldigt långt från honom och att det kommer att bli mycket svårt för honom att vinna deras hjärtan. Så om han hade framträtt för folk i en andlig kropp som de inte kunnat se eller röra vid, skulle det ha distanserat människan från Gud än en gång och gett henne det felaktiga intrycket att Kristus efter uppståndelsen blivit upphöjd, av ett annat slag än människan,

---

och inte längre kunde sitta och äta tillsammans med människorna därför att de var syndiga, smutsiga och aldrig kunde komma nära Gud. För att förhindra de här missförstånden från människans sida gjorde Herren Jesus flera saker som han brukade göra i köttet, vilket Bibeln berättar om: "[Sedan] tog han brödet, tackade Gud, bröt det och gav åt dem." Han förklarade också skrifterna för dem, så som han brukade göra förr. Allt det här som Herren Jesus gjorde fick varenda människa som såg honom att känna att Herren inte hade förändrats utan att han fortfarande var samme Herren Jesus. Även om han hade spikats fast på korset och upplevt döden hade han uppstått och hade inte lämnat mänskligheten. Han hade kommit tillbaka för att vara bland människorna och ingenting hos honom hade förändrats. Människosonen som stod framför folk var fortfarande samme Herren Jesus. Hans uppträdande och hans sätt att prata med folk kändes så välbekant. Han var fortfarande så full av godhet, nåd och fördragsamhet – han var fortfarande samme Herren Jesus som älskade andra så som han älskade sig själv och som kunde förlåta mänskligheten sjuttio gånger sju gånger. Han åt tillsammans med folk precis som han alltid gjort förr, diskuterade skrifterna med dem och vad som var ännu viktigare – precis som tidigare bestod han av kött och blod och man kunde både se och röra vid honom. Människosonen var sådan att människor kunde känna närhet, känna sig obesvärade och att känna glädje över att ha återfått något som varit förlorat. Nu var det lätt för dem att modigt och tryggt börja förlita sig på och se upp till Människosonen som kunde förlåta mänskligheten dess synder. Utan att tveka började de också be i Herren Jesu namn, be för att få hans nåd och hans välsignelse, för att få frid och glädje av honom och för att få hans omsorg och skydd, och de började bota sjuka och driva ut demoner i Herren Jesu namn.

Under den tid då Herren Jesus verkade i köttet kunde de flesta av hans efterföljare inte till fullo verifiera hans identitet och de saker han sa. När han närmade sig korset intog hans följeslagare fortfarande en iakttagande attityd, och från den stund då han spikades fast på korset tills han placerades i graven var det besvikelse man kände. Under denna tid hade folk som tidigare tvivlat på det som Herren Jesus sagt under sin tid i köttet redan börjat övergå till att förneka det helt och hållet. Men när han så gick ut ur graven och visade sig för den ena människan efter den andra, ändrade de flesta av dem som såg honom med egna ögon eller hörde nyheten om hans uppståndelse successivt inställning. Deras förnekelse blev till skepsis. Inte förrän Herren Jesus lät Tomas sticka

---

sin hand i hans sida, och han bröt bröd och åt det framför folkmassan efter sin uppståndelse och sedan fortsatte med att äta halstrad fisk framför dem, accepterade de verkligen det faktum att Herren Jesus var Kristus i köttet. Man skulle kunna säga att det var som om denna andliga kropp av kött och blod som stod framför dessa människor väckte var och en av dem ur en dröm: Människosonen som stod framför dem var den som existerat sedan urminnes tider. Han hade en gestalt, han hade kött och ben, och han hade redan levt och ätit tillsammans med dem under lång tid .... Nu kände folket att hans existens var så verklig, så underbar. Samtidigt var de så glada och lyckliga och fyllda av känslor. Hans förnyade framträdande gjorde att människor verkligen kunde se hans ödmjukhet, känna hans närhet och anknytning till mänskligheten och känna hur mycket han tänkte på dem. Denna korta återförening fick människorna som såg Herren Jesus att känna det som om ett helt liv förflutit. Deras vilsna, förvirrade, rädda, ängsliga, längtande och bedövade hjärtan fann tröst. De kände inte längre något tvivel eller någon besvikelse, för nu kände de att det fanns hopp och någonting att förlita sig på. Människosonen som stod framför dem skulle vara deras trygghet i all framtid; han skulle vara deras starka försvarstorn, deras tillflyktsort för all evighet.

Även om Herren Jesus hade uppstått, hade inte hans hjärta och hans verk lämnat människorna. Genom att visa sig för folk talade han om för dem att oavsett i vilken form han existerade skulle han följa med dem, vandra med dem och vara tillsammans med, överallt och i alla tider. Han sa till dem att han ständigt och överallt skulle sörja för människorna och leda dem i vall, låta dem se och röra honom och garantera att de aldrig mer kände sig hjälplösa. Herren Jesus ville också att folk skulle veta att de inte levde ensamma i den här världen. Människorna har Guds omsorg; Gud är med dem. De kan alltid luta sig mot Gud och han är nära anhörig till varenda en av sina efterföljare. Med Gud att luta sig mot kommer människorna inte längre att vara ensamma eller hjälplösa, och de som accepterar honom som sitt syndoffer kommer inte längre att vara bundna i synd. Sett med mänskliga ögon var de här delarna av det arbete Herren Jesus utförde efter sin uppståndelse väldigt små saker, men så som jag ser det var varenda liten sak han gjorde synnerligen meningsfull, synnerligen värdefull och synnerligen viktig och mättad med betydelse.

Den tid då Herren Jesus verkade i köttet var full av umbäranden och lidande, men han avslutade och fullbordade den uppgift han hade att utföra under sin tid i köttet – att

---

återlösa mänskligheten – genom att framträda i sin andliga kropp av kött och blod. Han inledde sin verksamhet genom att bli kött och han avslutade den genom att framträda för mänskligheten i sin köttsliga gestalt. Han förebådade nådens tidsålder och inledde den nya tidsåldern genom sin identitet som Kristus. Genom sin identitet som Kristus verkade han i nådens tidsålder och stärkte och ledde alla sina efterföljare i nådens tidsålder. Man kan säga om Guds verk att han verkligen genomför vad han påbörjat. Det finns steg och en plan och verket är fullt av hans visdom, hans allmakt, hans underbara gärningar och hans kärlek och barmhärtighet. Den röda tråden som löper genom hela Guds verk är naturligtvis hans omsorg om mänskligheten; den är genomsyrad av hans oroskänslor som han aldrig kan lägga åt sidan. I dessa bibelverser, i allt som Herren Jesus gjorde efter sin uppståndelse, uppenbarades Guds oföränderliga förhoppningar och oro för mänskligheten, liksom hans minutiösa omsorg och kärlek till mänskligheten. Inget av detta har någonsin förändrats, genom tiderna fram till i dag – kan ni se det? När ni ser detta, kommer då inte era hjärtan omedvetet närmare Gud? Hur skulle ni ha känt det om ni hade levt i den tidsåldern och Herren Jesus framträdde för er efter sin uppståndelse i en påtaglig gestalt som ni kunde se, och om han satt framför er, åt bröd och fisk och förklarade skrifterna för er och talade med er? Skulle ni ha varit lyckliga? Eller skulle ni ha känt er skyldiga? Skulle inte era tidigare missförstånd och era försök att undvika Gud, era konflikter med Gud och era tvivel på honom bara försvinna? Skulle inte relationen mellan Gud och människa bli mer normal och riktig?

Finner ni några brister i Guds sinnelag när ni ser på tolkningen av de här begränsade kapitlen i Bibeln? Finner ni någon försvagning av Guds kärlek? Ser ni något bedrägligt eller ont i Guds allmakt eller visdom? Självklart inte. Kan ni då säga med visshet att Gud är helig? Kan ni säga med visshet att alla Guds känslor är en uppenbarelse av hans väsen och sinnelag? Jag hoppas att den förståelse ni har fått av att ha läst dessa ord ska hjälpa er och vara till gagn för er strävan efter gudsfruktan och en förändring av ert sinnelag, och att den kommer att bära frukt i er, frukt som växer dag för dag så att ni under er strävan ska komma allt närmare Gud, allt närmare den standard Gud kräver. Ni kommer inte längre att känna er uttråkade av att sträva efter sanningen och ni kommer inte längre att tycka att strävan efter sanningen och en sinnelagsförändring är besvärligt eller något överflödigt. Motiverade av uttrycket för Guds sanna sinnelag och Guds heliga väsen kommer ni tvärtom att längta efter ljus,

---

längta efter rättvisa, sträva efter sanningen och att uppfylla Guds vilja, och ni kommer att bli människor som vunnits av Gud, verkliga människor.

I dag har vi pratat om vissa saker som Gud gjorde i nådens tidsålder när han inkarnerats för första gången. Av det här sakerna har vi sett det sinnelag han gav uttryck för och uppenbarade i köttet liksom alla sidor av vad han har och är. Alla dessa sidor av vad han har och är tycks väldigt förmänskligade, men i själva verket är det så att den innersta kärnan i allt han uppenbarade och uttryckte omöjligt kan skiljas från hans eget sinnelag. Alla den inkarnerade Gudens metoder och sidor som uttrycker hans sinnelag i mänsklighet är oupplösligt knutna till hans eget väsen. Därför är det mycket viktigt att Gud kom till mänskligheten genom att använda sig av inkarnationen. Det verk han gjorde i köttet är också viktigt, men vad som är ännu viktigare för varje individ som lever i köttet, varje individ som lever i fördärv, är det sinnelag han uppenbarade och den vilja han gav uttryck för. Är det här någonting som ni kan förstå? När ni har förstått Guds sinnelag och vad han har och är, har ni då dragit några slutsatser om hur ni bör behandla Gud? Som svar på den frågan skulle jag slutligen vilja ge er tre råd: För det första, pröva inte Gud. Oavsett hur mycket du förstår om Gud, oavsett hur mycket du vet om hans sinnelag, ska du absolut inte pröva honom. För det andra, strid inte med Gud om status. Oavsett vilken status Gud ger dig eller vilken typ av arbete han anförtror dig, oavsett vilken sorts plikt han utser dig att utföra, och oavsett hur mycket du har offrat dig själv och offrat för Gud, ska du absolut inte strida med honom om status. För det tredje, tävla inte med Gud. Oavsett om du förstår eller kan underordna dig det som Gud gör med dig, det han arrangerar för dig och de saker han ger dig, ska du absolut inte tävla med honom. Om du kan följa de här tre råden kommer du att vara fullkomligt trygg och du kommer inte att ha benägenhet att väcka Guds vrede. Här slutar vi dagens sammankomst.

23 nov 2013

Fotnoter:

a. "Den gyllene ringens besvärjelse" är en besvärjelse som munken Tang Xuanzang använder i den kinesiska romanen "Färden till västern". Han använder denna besvärjelse för att ta kontroll över Sun Wukong genom att dra åt ett metallband kring dennes huvud, vilket gav den senare akut huvudvärk och på så sätt höll honom under kontroll. Det har blivit en metafor som beskriver något som fjättrar en person.

Gud själv, den unike I

Guds auktoritet (I)

De senaste gemenskaperna jag hållit handlade om Guds verk, Guds sinnelag och Gud själv. Tycker ni att ni har fått förståelse av och kunskap om Guds sinnelag efter att ha lyssnat till de här gemenskaperna? Hur stor förståelse och kunskap? Kan ni sätta en siffra på det? Gav de här gemenskaperna er en djupare förståelse av Gud? Skulle man kunna säga att den förståelsen är en sann kunskap om Gud? Skulle man kunna säga att den här kunskapen om och förståelsen av Gud är en kunskap om Guds fullständiga substans, allt han har och är? Nej, uppenbarligen inte! Det beror på att dessa gemenskaper bara gav en förståelse av en del av Guds sinnelag och vad han har och är – inte allt, inte helheten. Gemenskaperna gjorde det möjligt för er att förstå en del av det verk som Gud en gång utfört, och genom det såg ni Guds sinnelag och vad han har och är, liksom synsättet och tankegångarna bakom allt han har gjort. Men detta är bara en bokstavlig, muntlig förståelse av Gud, och i hjärtat är ni fortfarande osäkra på hur mycket av det som är verkligt. Vad är det som främst avgör huruvida det finns någon verklighet i människors förståelse av sådana saker? Det avgörs av hur mycket av Guds ord och sinnelag de verkligen har erfarit under sina faktiska upplevelser, och hur mycket de har kunnat se och veta under dessa faktiska upplevelser. ”De senaste gemenskaperna har gjort det möjligt för oss att förstå de saker som Gud gjort, Guds tankar och, vad mera är, Guds attityd till mänskligheten och grunden för hans handlingar. Så har vi kommit att förstå Guds sinnelag, och vi har känt Guds fullständighet.” Har någon uttalat några liknande ord? Är det rätt att säga så? Det är det helt klart inte. Och varför säger jag att det inte är det? Guds sinnelag, och vad han har och är, uttrycks genom de saker han har gjort och de ord han har uttalat. Människan kan skåda vad Gud har och är genom det verk han har gjort och de ord han har talat, men detta betyder bara att verket och orden gör det möjligt för människan att förstå en del av Guds sinnelag, och en del av vad han har och är. Om människan vill få en rikare och mer djupgående förståelse för Gud, då måste människan uppleva mer av Guds ord och verk. Även om människan bara får en partiell förståelse för Gud när han upplever en del av Guds ord eller verk, kan denna partiella förståelse representera Guds sanna sinnelag? Representerar det Guds substans? Naturligtvis representerar det Guds sanna sinnelag, och Guds substans, det råder det inga tvivel om. Oavsett tid, plats och på vilket sätt Gud utför sitt verk, eller i

---

vilken form han uppenbaras för människan, eller på vilket sätt han uttrycker sin vilja, så representerar allt som han avslöjar och uttrycker Gud själv, Guds substans och vad han har och är. Gud utför sitt verk med vad han har och är, och i sin sanna identitet; detta är absolut sant. Men ändå har människor idag bara en partiell förståelse för Gud genom hans ord, och genom vad de hör när de lyssnar på predikningarna, så i viss utsträckning kan man säga att förståelsen bara är teoretisk. Utifrån det tillstånd du faktiskt befinner dig i, kan du bara bekräfta den förståelse för eller kunskap om Gud som du har hört, sett eller känt och förstått i ditt hjärta idag om du går igenom detta i dina faktiska erfarenheter och får kunskapen bit för bit. Om jag inte delade dessa ord med er, skulle ni kunna nå sann kunskap om Gud enbart genom era upplevelser? Jag är rädd att det skulle bli mycket svårt att göra det. Det beror på att människor först måste ha Guds ord för att veta hur man upplever. Hur många av Guds ord människan intar avgör vad hon faktiskt kan uppleva. Guds ord leder till vägen framåt och vägleder människan i hennes upplevelse. Kort sagt: för dem som har en del verklig erfarenhet kommer de sista gemenskaperna att bidra till en djupare förståelse av sanningen, och en mer realistisk kunskap om Gud. Men för dem som saknar verklig erfarenhet, eller som bara påbörjat sin upplevelse, eller som bara har börjat beröra verkligheten, är detta ett stort prov.

Det huvudsakliga innehållet i de senaste gemenskaperna berörde "Guds sinnelag, Guds verk och Gud själv". Vad såg ni i kärnan, de centrala delarna av allt jag talade om? Kan ni genom dessa gemenskaper inse att han som gjorde verket och avslöjade detta sinnelag är den unike Guden själv, som härskar över allting? Om ert svar är ja, vad är det då som för er fram till en sådan slutsats? Hur många aspekter tänkte ni på när ni kom fram till den här slutsatsen? Kan någon tala om det för mig? Jag vet att de senaste gemenskaperna påverkade er djupt och gav upphov till en ny början i ert hjärta för er kunskap om Gud, vilket är fantastiskt. Men trots att ni har tagit ett stort språng i er förståelse av Gud jämfört med tidigare, måste er definition av Guds identitet ännu utvecklas bortom namnen Jehova Gud av Lagens Tidsålder, Herren Jesus av Nådens Tidsålder och Allsmäktige Gud av Rikets Tidsålder. Det vill säga, även om dessa gemenskaper om "Guds sinnelag, Guds verk och Gud själv" gjort att ni i viss mån förstått de ord som Gud en gång uttalat, och det verk Gud en gång utfört, och det vara och de ägodelar som en gång uppenbarats av Gud, är ni oförmögna att erbjuda en sann definition och korrekt orientering av ordet "Gud". Ni saknar också sann och korrekt

---

orientering av och kunskap om själva Guds status och identitet, det vill säga, av Guds status bland alla ting och genom hela universum. Det beror på att allt innehåll i de tidigare gemenskaperna om Gud själv och Guds sinnelag byggde på Guds tidigare uttryck och uppenbarelser, som är nedtecknade i Bibeln. Ändå är det svårt för människan att upptäcka det vara och de ägodelar som avslöjas och uttrycks av Gud under, eller utanför, hans förvaltning och frälsning av mänskligheten. Så även om ni förstår Guds vara och ägodelar som avslöjades i det verk han en gång utförde, är er definition av Guds identitet och status fortfarande långt ifrån den unike Gudens, han som härskar över allting, och inte densamma som skaparens. De senaste gemenskaperna har fått alla att känna samma sak: Hur skulle människan kunna veta Guds tankar? Om någon verkligen skulle veta, då skulle den personen med säkerhet vara Gud, för endast Gud själv kan ju veta vad han tänker, och endast Gud själv känner till grunden för och perspektivet bakom allt som han gör. Det tycks rationellt och logiskt för er att se Guds identitet på det viset, men vem kan säga, utifrån Guds sinnelag och verk, att det verkligen är Guds verk och inte människans, ett verk som inte kan utföras av människan å Guds vägnar? Vem kan se att detta verk faller under en suveränitet som bara innehas av någon med Guds substans och kraft? Det vill säga, genom vilka kännetecken eller vilken substans ser ni att han är Gud själv, som har Guds identitet, och att han har suveränitet över allting? Har ni någonsin tänkt på det? Om ni inte har det, så bevisar detta en sak: De senaste gemenskaperna har bara gett er en viss förståelse för den delen av historien då Gud utförde sitt verk, och om Guds inriktning, manifestation och uppenbarelser under tiden. Trots att sådan förståelse får var och en av er att inse bortom alla tvivel att den som utfört ett verk i dessa två steg är Gud själv, som ni tror på och följer, och den som ni alltid måste följa, är ni fortfarande oförmögna att inse att han är den Gud som existerat sedan världens skapelse och som ska existera i evighet, och ni kan inte heller inse att han är den som leder och har suveränitet över hela mänskligheten. Ni har helt säkert aldrig tänkt på det här problemet. Oavsett om det är Jehova eller Herren Jesus, genom vilka aspekter av substansen och manifestationen kan ni inse att han inte bara är den Gud som ni måste följa utan också den som styr mänskligheten och har suveränitet över mänsklighetens öde, som dessutom är den unike Guden själv som har suveränitet över himmelen och jorden och allting? Genom vilka kanaler inser ni att den som ni tror på och följer är Gud själv, som har suveränitet

---

över allting? Genom vilka kanaler kopplar ni samman den Gud ni tror på med den Gud som har suveränitet över mänsklighetens öde? Vad gör det möjligt att inse att den Gud ni tror på är den unike Guden själv, som är i himlen och på jorden, och överallt? Detta är det problem som jag ska lösa i nästa avsnitt.

Problemen som ni aldrig har tänkt på eller inte kan tänka på kan mycket väl vara de som är mest avgörande för att ni ska kunna lära känna Gud, och i vilka man kan söka sanningar som är outgrundliga för människan. När dessa problem kommer över er och ni måste möta dem och göra ett val, och då inte klarar att lösa dem fullständigt på grund av er dåraktighet och okunnighet, eller för att era erfarenheter är alltför ytliga och ni saknar sann kunskap om Gud, kommer de att bli de ert största hinder och den största barriären på er Gudstros väg. Och därför känner jag att det är högst nödvändigt att dela gemenskap med er beträffande det ämnet. Vet ni vad ert problem är nu? Är ni klara över de problem jag talar om? Är dessa de problem som ni står inför? Är det problem som ni inte förstår? Är det problem som ni aldrig har haft en tanke på? Är det problem som är viktiga för er? Är det verkligen problem? Denna fråga är en källa till djup förvirring hos er, vilket visar att ni inte har någon sann förståelse för den Gud som ni tror på, och att ni inte tar honom på allvar. En del människor säger: "Jag vet att han är Gud, så jag följer honom, för hans ord är Guds uttryck. Det räcker. Vad behöver jag för ytterligare bevis? Vi behöver väl inte väcka tvivel på Gud? Vi behöver väl inte sätta Gud på prov? Vi behöver väl inte ifrågasätta Guds substans och själva Guds identitet?" Oavsett om ni tänker på det sättet eller inte lyfter jag inte sådana frågor för att göra er förvirrade angående Gud, eller för att få er att sätta Gud på prov, och än mindre för att ni ska börja tvivla på Guds identitet och substans. I stället gör jag det för att uppmuntra en större förståelse i er för Guds substans, och en större visshet om och tro på hans status, så att Gud kan bli den enda i hjärtat på alla dem som följer Gud, och så att Guds ursprungliga status – som Skaparen, den som styr över allting, den unike Guden själv – kan återupprättas i hjärtat på alla varelser. Detta är också det tema jag ska dela gemenskap kring.

Låt oss nu börja med att läsa följande texter ur Bibeln:

1. Gud använder ord för att skapa allting

---

1 Mos 1:3–5 Och Gud sade: ”Låt det bli ljus”, och det blev ljus. Och Gud såg ljuset, att det var gott, och Gud skilde ljuset från mörkret. Och Gud kallade ljuset dag och mörkret kallade han natt. Och kvällen och morgonen var den första dagen.

1 Mos 1:6–7 Och Gud sade: ”Låt det finnas ett valv i vattnets mitt, och låt det avdela vatten från vatten.” Och Gud gjorde valvet, och avdelade vattnet som fanns nedanför valvet från vattnet som fanns ovanför valvet, och det blev så.

1 Mos 1:9–11 Och Gud sade: ”Låt vattnet under himlen samlas till en enda plats så att det torra blir synligt.” Och det blev så. Och Gud kallade det torra landet för jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att det var gott. Och Gud sade: ”Låt jorden frambringa grönska, så att örten ger frö och fruktträdet, vars frö finns inuti, bär frukt efter sitt slag, på jorden”, och det blev så.

1 Mos 1:14–15 Och Gud sade: ”Låt det på himlens valv bli ljus, som avdelar dagen från natten, och låt dessa bli till tecken, för årstider, dagar och år. Och låt dem vara ljus på himlens valv till att lysa över jorden”, och det blev så.

1 Mos 1:20–21 Och Gud sade: ”Låt vattnet ymnigt frambringa den rörliga varelse som har liv, och fågeln som kan flyga ovanför jorden i himlens öppna valv.” Och Gud skapade stora valar och varje levande varelse som rör sig, vilka vattnet frambringade ymnigt, efter deras slag, och varje slags bevingad fågel, efter dess slag, och Gud såg att det var gott.

1 Mos 1:24–25 Och Gud sade: ”Låt jorden frambringa levande varelser, efter sitt slag, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter sitt slag”, och det blev så. Och Gud gjorde de vilda djuren på jorden, efter sitt slag, och boskapsdjuren, efter sitt slag, och varje ting som krälar på jorden, efter sitt slag, och Gud såg att det var gott.

På den första dagen föds mänsklighetens dag och natt, och de förblir i den formen tack vare Guds auktoritet

Låt oss titta på det första avsnittet: ”Och Gud sade: ’Låt det bli ljus’, och det blev ljus. Och Gud såg ljuset, att det var gott, och Gud skilde ljuset från mörkret. Och Gud kallade ljuset dag och mörkret kallade han natt. Och kvällen och morgonen var den första dagen” (1 Mos 1:3–5). Detta avsnitt beskriver Guds första handling i skapelsens början, och den första dagen Gud genomlevde som hade en kväll och en morgon. Men det var en enastående dag: Gud började förbereda ljuset för allting, och därtill skilde han ljuset från mörkret. Denna dag började Gud tala, och hans ord och auktoritet

---

existerade sida vid sida. Hans auktoritet började visa sig i allting, och hans kraft spred sig i allt, till följd av hans ord. Från den dagen hade alla ting bildats och behöll sin form på grund av Guds ord, och Guds auktoritet, och Guds kraft, och de började fungera tack vare Guds ord, Guds auktoritet och Guds kraft. När Gud uttalade orden "Låt det bli ljus", uppstod ljuset. Gud inlät sig inte i någon aktivitet, utan ljuset hade uppstått som resultat av hans ord. Detta var det ljus som Gud kallade dag, och som människan än idag är beroende av för sin existens. Genom Guds påbud har ljusets substans och värde aldrig förändrats, och det har aldrig försvunnit. Dess existens visar på Guds fortsatta auktoritet och kraft, det tillkännager Skaparens existens, och det bekräftar om och om igen Skaparens identitet och status. Det är inte ogripbart, inte illusoriskt, utan det är ett verkligt ljus som människan kan se. Från den stunden uppstod, i denna tomma värld där "jorden var formlös, och öde, och mörkret vilade över djupets yta", det första materiella tinget. Detta ting kom från orden från Guds mun, och det framträdde i den första gärningen i skapandet av alla ting, på grund av Guds auktoritet och uttalanden. Strax därefter beordrade Gud ljuset och mörkret att skiljas åt ... Allt förändrades och fullbordades på grund av Guds ord ... Gud kallade ljuset "dag", och mörkret kallade han "natt". Från den stunden tillkom den första kvällen och den första morgonen i den värld som Gud avsåg att skapa, och Gud sa att detta var den första dagen. Denna dag var den första dagen av Skaparens skapande av allting, och det var början till skapandet av allting, och det var första gången som auktoriteten och kraften hos Skaparen hade visat sig i den värld som han hade skapat.

Genom dessa ord kan människan se Guds auktoritet, och auktoriteten i Guds ord, och Guds kraft. Eftersom endast Gud besitter sådan kraft, har endast Gud sådan auktoritet, och eftersom Gud besitter den auktoriteten, har endast Gud sådan kraft. Kan någon människa eller något föremål äga sådan auktoritet och kraft? Finns det ett svar i ert hjärta? Utöver Gud, besitter någon skapad eller icke-skapad varelse sådan auktoritet? Har ni någonsin sett ett exempel på sådan auktoritet i andra böcker eller skrifter? Finns det några uppgifter om att någon har skapat himmelen och jorden och alla ting? Det uppträder inte i några andra böcker eller skrifter; dessa är, förstås, de enda auktoritativa och kraftfulla orden om Guds storslagna skapande av världen, som nedtecknats i Bibeln, och dessa ord talar för Guds unika auktoritet och Guds unika identitet. Kan sådan auktoritet och kraft sägas symbolisera Guds unika identitet? Kan de sägas besittas av

---

Gud, och endast Gud? Utan tvivel är det bara Gud själv som besitter sådan auktoritet och kraft! Den auktoriteten och kraften kan inte besittas eller ersättas av någon skapad eller icke-skapad varelse! Är detta en av egenskaperna hos den unike Guden själv? Har ni bevittnat den? Dessa ord gör det möjligt för människor att snabbt och tydligt förstå att Gud besitter en unik auktoritet, och unik kraft, och han har en överlägsen identitet och status. Utifrån gemenskapen ovan, kan ni säga att den Gud ni tror på är den unike Guden själv?

På den andra dagen ordnar Guds auktoritet upp vattnet och skapar himlavalvet, och en plats för människans mest grundläggande överlevnad uppstår

Låt oss läsa det andra avsnittet ur Bibeln: "Och Gud sade: 'Låt det finnas ett valv i vattnets mitt, och låt det avdela vatten från vatten.' Och Gud gjorde valvet, och avdelade vattnet som fanns nedanför valvet från vattnet som fanns ovanför valvet, och det blev så" (1 Mos 1:6–7). Vilka förändringar inträffade efter det att Gud sa: "Låt vattnet som finns nedanför himlen samlas på en plats, och låt det torra landet träda fram"? I skrifterna står det: "Och Gud gjorde valvet, och avdelade vattnet som fanns nedanför valvet från vattnet som fanns ovanför valvet, och det blev så." Vad blev resultatet sedan Gud hade talat och gjort detta? Och svaret finns i avsnittets sista del: "och det blev så".

Dessa två korta meningar återger en storslagen händelse och de beskriver en underbar scen – det oerhörda arbete där Gud delar vattnet och skapar en rymd där människan kunde existera ...

I den här bilden framträder vattnet och himlavalvet ögonblickligen inför Guds åsyn, och de åtskiljs av auktoriteten i Guds ord och delas till ett ovan och ett nedan på det sätt som Gud angett. Det vill säga, himlavalvet som Gud skapade täckte inte bara vattnet nedanför det utan bar också upp vattnet ovanför ... Här kan människan inte annat än stirra, stum, och kippa efter andan av beundran inför den storslagna scenen där Skaparen förflyttar vattnet, styr vattnet och skapar himlavalvet, och inför hans mäktiga auktoritet. Genom Guds ord, och Guds kraft, och Guds auktoritet, uppnår Gud något annat storslaget. Är inte detta mäktigheten i Skaparens auktoritet? Låt oss använda skriften för att förklara Guds gärningar: Gud uttalade sina ord, och på grund av dessa Guds ord tillkom ett himlavalv mitt i vattnet. Samtidigt inträffade en kolossal förändring på samma plats på grund av dessa ord från Gud, och det var inte en förändring i vanlig

---

mening utan ett slags utbyte där ingenting blev till någonting. Det föddes ur Skaparens tankar, och det blev någonting av ingenting på grund av orden som Skaparen uttalade, och därtill skulle det från denna stund existera och stå fast, för Skaparens skull, och skulle växla, förändras och förnyas i enlighet med Skaparens tankar. Det här avsnittet beskriver Skaparens andra gärning i hans skapelse av hela världen. Det var ytterligare ett uttryck för Skaparens auktoritet och kraft, och det var ytterligare ett banbrytande arbete av Skaparen. Detta var den andra dagen som Skaparen hade gått igenom sedan världen grundlades, och det var ytterligare en underbar dag för honom: Han vandrade i ljuset, han skapade himlavalvet, han ordnade upp och styrde vattnet, och hans gärningar, hans auktoritet och hans kraft sattes i verket på den nya dagen ...

Fanns det något himlavalv mitt i vattnet innan Gud uttalade sina ord? Naturligtvis inte! Och hur var det efter det att Gud sa: "Låt det finnas ett valv i vattnets mitt"? De saker som Gud avsåg framträdde; det blev ett himlavalv mitt i vattnet, och vattnet delades för att Gud sa: "och låt det avdela vatten från vatten". På det viset framträdde efter Guds ord två nya föremål, två nyfödda ting bland alla ting, som resultat av Guds auktoritet och kraft. Och hur känner ni när det gäller framträdandet av dessa två nya saker? Känner ni storheten i Guds kraft? Känner ni Skaparens unika och extraordinära styrka? Storheten i en sådan kraft och styrka beror på Guds auktoritet, och denna auktoritet representerar Gud själv och är en unik egenskap hos Gud själv.

Har det här avsnittet gett er ytterligare en djupgående känsla av Guds unikheter? Men det är långt från tillräckligt; Skaparens auktoritet och kraft sträcker sig långt bortom detta. Hans unikheter beror inte bara på att han besitter en annan substans än någon skapad varelse, utan också på att hans auktoritet och kraft är extraordinära, obegränsade, överlägsna allt annat, och står över allt annat – och därtill, på att hans auktoritet och vad han har och är kan skapa liv och frammana mirakel, och skapa varenda enastående och extraordinär minut och sekund, och samtidigt kan han styra över det liv han skapar och enväldigt härska över de mirakel och varje minut och sekund han skapar.

På tredje dagen ger Guds ord upphov till jordens och havens födelse, och Guds auktoritet fyller världen av liv

Låt oss härnäst läsa första meningen i Första Mosebok 1:9–11: "Och Gud sade: 'Låt vattnet som finns nedanför himlen samlas på en plats, och låt det torra landet träda

---

fram.” Vilka förändringar inträffade när Gud helt enkelt sagt: ”Låt vattnet som finns nedanför himlen samlas på en plats, och låt det torra landet träda fram”? Och vad fanns i det utrymmet, förutom ljuset och himlavalvet? I skriften står det: ”Och Gud kallade det torra landet för jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att det var gott.” Det vill säga, nu fanns det också land och hav i utrymmet, och landet och havet var åtskilda. Uppkomsten av dessa nya ting följde påbudet från Guds mun, ”och det blev så”. Beskriver skriften att Gud ansträngde sig medan han gjorde detta? Beskriver den att han ägnade sig åt fysiskt arbete? Så hur utfördes alltihop av Gud? Hur skapade Gud dessa nya ting? Det säger sig självt att Gud använde ord för att uppnå allt detta, för att skapa detta i dess helhet.

I de tre avsnitten ovan har vi lärt oss att det inträffade tre stora händelser. Dessa tre stora händelser framträdde, och frammanades, genom Guds ord, och det är på grund av hans ord som de, den ena efter den andra, framträdde inför Guds åsyn. Därmed kan man säga att orden ”Gud talar, och det blir så; han befäller, och det står fast”, inte är några tomma ord. Denna Guds substans bekräftas i samma stund som hans tankar föds, och när Gud öppnar munnen för att tala reflekteras hans substans fullt ut.

Låt oss fortsätta till den sista meningen i avsnittet: ”Och Gud sade: ’Låt jorden frambringa grönska, så att örten ger frö och fruktträdet, vars frö finns inuti, bär frukt efter sitt slag, på jorden’, och det blev så.” Medan Gud talade tillkom allt detta, till följd av Guds tankar, och på ett ögonblick kikade en blandning av ömtåliga små livsformer upp ur myllan, och innan de ens hunnit skaka av sig jorden vinkade de ivrigt till varandra för att hälsa, nickade och log mot världen. De tackade Skaparen för livet han skänkt dem, och de kungjorde för världen att de var en del av alla ting, och att de skulle ägna sitt liv åt att visa upp Skaparens auktoritet. När Guds ord uttalades blev jorden frodig och grönskande, alla möjliga örter som kunde nyttjas av människan växte upp ur marken, och bergen och slätterna befolkades tätt av träd och skogar ... Denna ofruktsamma värld, där det inte hade funnits spår av något liv, täcktes snabbt av ett överflöd av gräs, örter, träd och ymnig grönska ... Doften av gräs och aromen från jorden spred sig genom luften, och en rad växter började andas i takt med luftens cirkulation, och inledde sin växtprocess. Samtidigt, tack vare Guds ord och till följd av Guds tankar, påbörjade alla växter den eviga livscykeln där de växer, blommar, bär frukt och förökar sig. De började följa sin respektive livsbana strikt, och de började utföra sina respektive

---

roller bland alla ting ... De föddes alla, och levde, på grund av Skaparens ord. De skulle ta emot Skaparens oändliga ombesörjande och näring, och de skulle alltid, envist, överleva överallt på jorden för att visa på Skaparens auktoritet och kraft, och de skulle alltid uppvisa det liv som Skaparen gett dem ...

Skaparens liv är enastående, hans tankar är enastående och hans auktoritet är enastående – och därmed, när hans ord yttrades, var det slutgiltiga resultatet ”och det blev så”. Det står klart att Gud inte behöver arbeta med händerna när han agerar; han använder bara sina tankar för att befalla, och sina ord för att ordna, och på det viset uppnås saker och ting. Den här dagen samlade Gud vattnet på ett ställe och lät torrt land uppstå, och därefter fick han gräs att gro på jorden, och där växte också örterna som gav frön, och träd som bar frukt, och Gud klassificerade dem efter typ, och fick var och en av dem att innehålla sitt eget frö. Allt detta förverkligades enligt Guds tankar, Guds påbud och ord, och alla ting framträdde, det ena efter det andra, i denna nya värld.

Redan innan han hade påbörjat sitt arbete hade Gud en bild i sinnet av vad han avsåg att uppnå, och när Gud satte igång att uppnå dessa saker, vilket var samtidigt som han öppnade munnen för att tala om innehållet i bilden, så började saker och ting förändras, tack vare Guds auktoritet och kraft. Oavsett hur Gud gjorde det, eller hur han utövade sin auktoritet, uppnåddes allt steg för steg enligt Guds plan och på grund av Guds ord, och steg för steg framträdde förändringar mellan himmel och jord, tack vare Guds ord och auktoritet. Alla dessa förändringar och händelser visade på Skaparens auktoritet och hur enastående och storslagen kraften i Skaparens liv är. Hans tankar är inte enkla idéer, eller en tom bild, utan en auktoritet som äger vitalitet och enastående energi, och de är kraften som får alla ting att förändras, få nytt liv, förnyas och förgås. Och på grund av detta fungerar alla ting på grund av hans tankar, och, samtidigt, uppnås på grund av orden från hans mun ...

Innan alla ting framträdde hade det i Guds tankar sedan länge formulerats en plan, och en ny värld hade uppnåtts för länge sedan. Även om det på tredje dagen uppstod alla möjliga växter på jorden hade Gud ingen anledning att stoppa sitt skapande av världen; han avsåg att fortsätta uttala sina ord, fortsätta färdigställa skapandet av varje nytt ting. Han skulle tala, han skulle ge sina kommandon, och han skulle utöva sin auktoritet och visa sin kraft, och han förberedde allt han hade planerat att förbereda för alla de ting och den mänsklighet han avsåg att skapa ...

På fjärde dagen kommer människans årstider, dagar och år till när Gud återigen utövar sin auktoritet

Skaparen använder sina ord för att fullborda sin plan, och på detta sätt tillbringade han de första tre dagarna av sin plan. Under dessa tre dagar sågs inte Gud vara sysselsatt, eller trötta ut sig – tvärtom, han tillbringade tre underbara dagar i början av sin plan och uppnådde det storslagna resultatet av en radikalt förvandlad värld. En helt ny värld framträdde för hans ögon, och bit för bit uppenbarades till sist den vackra bild han sett i tankarna, genom hans ord. Framträdandet av varje nytt ting var som födelsen av ett nytt barn, och Skaparen fann behag i bilden som en gång funnits i hans tankar men nu hade fått liv. Vid den här tidpunkten kände hans hjärta en strimla av tillfredsställelse, men hans plan var bara påbörjad. På ett enda ögonblick kom en ny dag – och vad var nästa sida i Skaparens plan? Vad sade han? Och hur utövade han sin auktoritet? Och samtidigt, vilka nya ting kom in i världen? När vi följer Skaparens vägledning faller vår blick på den fjärde dagen av Guds skapande av allting, en dag som var ännu en ny början. För Skaparen var det naturligtvis otvivelaktigt ytterligare en underbar dag, och en ny dag av största vikt för dagens mänsklighet. Det var, förstås, en dag av oskattbart värde. På vilket vis var den underbar, på vilket vis var den så viktig, och på vilket vis var den av oskattbart värde? Låt oss först lyssna till Skaparens ord ...

”Och Gud sade: 'Låt det på himlens valv bli ljus, som avdelar dagen från natten, och låt dessa bli till tecken, för årstider, dagar och år. Och låt dem vara ljus på himlens valv till att lysa över jorden'” (1 Mos 1:14–15). Detta var ytterligare ett utövande av Guds auktoritet som visades genom de varelser som följde på hans skapande av torra land, och växterna på marken. För Gud var en sådan gärning lika enkel, för Gud har sådan kraft; Gud håller ord, och hans ord ska bli fullbordat. Gud befallde ljus att framträda på himlen, och dessa ljus lyste inte bara på himlen och ner på jorden, utan tjänade också som tecken för dag och natt, för årstider, dagar och år. På det här viset, när Gud uttalade sina ord, uppfylldes varje handling som Gud önskade åstadkomma enligt Guds mening och på det sätt som Gud hade bestämt.

Ljusen på himlen är materia i rymden som kan utstråla ljus; de kan lysa upp himlen, och kan lysa upp marken och haven. De kretsar enligt den rytm och frekvens som Gud befallt, och lyser upp olika tidsperioder på marken, och på detta sätt gör ljusens kretslopp att dag och natt skapas i öst och väst av landet, och de är inte enbart tecken på

---

dag och natt, utan genom dessa olika cykler utmärker de också mänsklighetens festligheter och olika bemärkelsedagar. De är det perfekta komplementet och den perfekta följeslagaren till de fyra årstiderna – vår, sommar, höst och vinter – som Gud utfärdat, som ljuset harmoniskt fungerar tillsammans med som en regelbunden, korrekt markering för mänsklighetens månfas, dagar och år. Även om det först var efter jordbrukets uppkomst som människan började förstå och möta de månfas, dagar och år som orsakats av ljuset Gud skapat, började faktiskt de månfas, dagar och år som människan idag förstår produceras på den fjärde dagen av Guds skapande av allting – och det gjorde också de växlande cykler av vår, sommar, höst och vinter som människan upplever, för länge sedan, på den fjärde dagen av Guds skapande av allting. Ljuset som Gud skapade gjorde det möjligt för människan att regelbundet, exakt och tydligt skilja natt från dag, och räkna dagarna, och tydligt hålla reda på månfaserna och åren. (En månad avslutades på dagen för fullmåne, och utifrån detta visste människan att ljusets upplysning påbörjade en ny cykel; vid halvmåne hade det gått en halv månad, vilket talade om för människan att en ny månfas hade inletts, utifrån vilket man kunde räkna ut hur många dagar och nätter som ingick i en månfas, hur många månfas det gick på en årstid och hur många årstider det gick på ett år, och allt visades regelbundet.) På det viset kunde människan lätt hålla ordning på de månfas, dagar och år som ljusets kretslopp visade på. Från den tidpunkten levde mänskligheten och alla andra ting omedvetet i den ordnade växlingen mellan natt och dag och de växlande årstider som ljusets kretslopp skapade. Detta var betydelsen av Skaparens skapande av ljuset den fjärde dagen. På liknande sätt var syftet med och betydelsen av denna Skaparens handling fortfarande omöjlig att skilja från hans auktoritet och kraft. Och därmed var det ljus som Gud skapat och det värde som detta snart skulle skänka människan, ytterligare ett mästerverk i utövandet av Skaparens auktoritet.

I denna nya värld, där mänskligheten ännu inte hade dykt upp, hade Skaparen förberett kväll och morgon, himlavalvet, landet och haven, gräs, örter och olika sorters träd, och ljus, årstider, dagar och år för det nya liv som han snart skulle skapa. Skaparens auktoritet och kraft uttrycktes i varje nytt ting som han skapade, och hans ord och prestationer inföll samtidigt, utan den minsta avvikelse och utan den minsta tidsförskjutning. Framträdandet och födelsen av alla dessa nya ting bevisade Skaparens auktoritet och kraft: Han håller ord, och hans ord ska bli fullbordat, och det som blir

---

fullbordat varar för evigt. Detta faktum har aldrig förändrats: det var så i det förflutna, det är så idag, och det kommer att vara så i all evighet. När ni ännu en gång betraktar dessa ord i skriften, känns de nya för er? Har ni sett nytt innehåll, gjort nya upptäckter? Det beror på att Skaparens gärningar har berört ert hjärta och visat riktningen till er kunskap om hans auktoritet och kraft och öppnat dörren för er förståelse av Skaparen, och hans gärningar och auktoritet har gett dessa ord liv. Och därmed har människan i dessa ord sett ett verkligt, levande uttryck för Skaparens auktoritet, verkligen bevittnat Skaparens suveränitet och skådat Skaparens enastående auktoritet och kraft.

Skaparens auktoritet och kraft ger upphov till mirakel efter mirakel, och han drar till sig människans uppmärksamhet, och människan kan inte annat än stirra, hänförd över de häpnadsväckande gärningar som föds ur utövandet av hans auktoritet. Hans fenomenala kraft medför glädjeämne efter glädjeämne, och människan bländas och blir utom sig av förtjusning, och hon kippar efter andan av beundran och jublar, i vördnad; dessutom är människan synbart berörd, och inom henne väcks respekt, aktning och tillgivenhet. Skaparens auktoritet och gärningar påverkar människans ande starkt, och renar människans ande, och mättar därtill människans ande. Varenda en av hans tankar, vartenda ett av hans yttranden, och varje uppenbarande av hans auktoritet är ett mästerverk bland alla ting, och ett storslaget företag, högst förtjänt av den skapade mänsklighetens djupa förståelse och kunskap. När vi räknar varje skapad varelse som fötts utifrån Skaparens ord så förmås vår ande förundras över Guds kraft, och vi upptäcker att vi följer Skaparens steg till nästa dag: den femte dagen i Guds skapande av allting.

Låt oss fortsätta läsa skriften, avsnitt för avsnitt, och ta en titt på fler av Skaparens gärningar.

På femte dagen uppvisas Skaparens auktoritet på olika sätt av liv i skilda och växlande former

Skriften säger: "Och Gud sade: 'Låt vattnet ymnigt frambringa den rörliga varelse som har liv, och fågeln som kan flyga ovanför jorden i himlens öppna valv.' Och Gud skapade stora valar och varje levande varelse som rör sig, vilka vattnet frambringade ymnigt, efter deras slag, och varje slags bevingad fågel, efter dess slag, och Gud såg att det var gott" (1 Mos 1:20–21). Skriften säger oss tydligt att Gud denna dag skapade varelserna i vattnet och fåglarna i luften, vilket betyder att han skapade olika fiskar och

---

fåglar och klassificerade dem enligt deras slag. På det viset berikades jorden, skyn och vattnen av Guds skapelse ...

När Guds ord uttalades uppstod omedelbart friskt, nytt liv, varje ny varelse med sin egen form, utifrån Skaparens ord. De kom in i världen, trängdes om utrymmet, hoppande, spralliga av glädje ... Fiskar av alla former och storlekar simmade genom vattnet, och skaldjur av alla sorter växte fram ur sanden; varelser med fjäll och skal och ryggradslösa varelser växte snabbt fram, stora eller små, långa eller korta. Även olika typer av sjögräs växte raskt fram, vajade i takt med alla de olika vattenlivens rörelser, rullade, drev på det stillastående vattnet, som för att säga: Skaka loss! Ta med dina vänner! För du kommer aldrig mer att vara ensam! Från den stund då de olika levande varelserna som Gud skapat framträdde i vattnet medförde varje ny livsform en vitalitet till vatten som varit stilla så länge, och en ny era inleddes ... Från den punkten lutade de sig mot varandra och höll varandra sällskap och det fanns inget avstånd mellan dem. Vattnet existerade för varelserna i det, gav näring till varje livsform som vilade i dess omfamning, och varje livsform existerade för vattnets skull, på grund av näringen det gav. De gav varandra liv, och samtidigt vittnade de båda på samma sätt om Skaparens skapelses mirakel och storslagenhet, och om Skaparens oövervinneliga kraft...

När havet inte längre var tyst började livet fylla även skyn. Den ena efter den andra flög fåglar, stora och små, upp i luften från marken. Till skillnad från varelserna i vattnet hade de vingar och fjädrar som täckte deras slanka, eleganta figurer. De flaxade med vingarna, visade stolt och högdraget upp sin praktfulla fjäderskrud och de speciella funktioner och färdigheter som Skaparen hade skänkt dem. De flög fritt, och de förflyttade sig skickligt mellan himmel och jord, över grässlätter och skogar ... De var luftens älsklingar, de var alltings älsklingar. De skulle snart bli bandet mellan himmel och jord, och skulle förmedla meddelanden till alla ting ... De sjöng, de dök glädjefyllt, de förde in munterhet, skratt och livsglädje i denna en gång så tomma värld ... De använde sin klara, melodiösa sång, använde orden i sitt hjärta för att lovsjunga Skaparen för livet som skänkts åt dem. De dansade glatt för att visa upp fullkomligheten och det mirakulösa i Skaparens skapelse, och de skulle helga hela sitt liv åt att vittna om auktoriteten hos Skaparen genom det speciella liv som han hade skänkt dem ...

Oavsett om de befann sig i vattnet eller i luften existerade genom Skaparens befallning denna mångfald av liv i livets olika konfigurationer, och genom Skaparens

---

befallning samlades de inom respektive art – och denna lag, denna regel, kunde inte ändras av någon skapad varelse. De vågade aldrig gå utanför de begränsningar som satts för dem av Skaparen, och det kunde de inte heller. Som Skaparen befallit levde de och förökade sig, och de följde strikt den livsbana och de lagar som Skaparen föreskrivit, och följde medvetet hans uttalade påbud och de himmelska förordningar och föreskrifter som han gav dem, ända fram till idag. De samtalade med Skaparen på sitt eget speciella sätt, och de kom att uppskatta Skaparens mening, och de lydde hans befallningar. Ingen av dem överträdde någonsin Skaparens auktoritet, och hans suveränitet och herravälde över dem utövades i hans tankar; inga ord uttalades, men den auktoritet som var unik för Skaparen kontrollerade i tystnad alla ting som saknade språk, och som skilde sig från mänskligheten. Utövandet av hans auktoritet på detta speciella sätt tvingade människan att tillägna sig en ny kunskap, och göra en ny tolkning, av Skaparens unika auktoritet. Här måste jag säga, att denna nya dag uppvisade utövandet av Skaparens auktoritet ännu en gång hur unik Skaparen är.

Härnäst kan vi ta en titt på den sista meningen i detta avsnitt av Bibeln: ”Gud såg att det var gott.” Vad tror ni att det betyder? Guds känslor finns i dessa ord. Gud såg hur allt det han hade skapat kom till och stod fast på grund av hans ord, och hur det gradvis började förändras. Var Gud vid den tiden nöjd med de olika ting han hade gjort med sina ord, och de olika saker han hade uppnått? Svaret är att ”Gud såg att det var gott”. Vad ser ni här? Vad representerar det att ”Gud såg att det var gott”? Vad symboliserar det? Det betyder att Gud hade kraften och visdomen att uppnå det han hade planerat och föreskrivit, att uppnå de mål han hade föresatt sig att uppnå. När Gud hade fullgjort varje uppgift, ångrade han sig? Svaret är fortfarande att ”Gud såg att det var gott”. Med andra ord, han kände ingen ånger, utan i stället var han rentav nöjd. Vad betyder det att han inte kände någon ånger? Det betyder att Guds plan är fullkomlig, att hans kraft och visdom är fullkomliga och att det enbart är genom hans auktoritet som sådan fullkomlighet går att uppnå. När människan utför ett uppdrag, kan hon, liksom Gud, se att det är gott? Kan någonting som människan gör nå fullkomlighet? Kan människan fullborda något en gång och för all evighet? Precis som människan säger, ”det blir aldrig perfekt, bara bättre”, kan ingenting som människan gör nå fullkomlighet. När Gud såg att allt som han hade gjort och uppnått var gott så hade allting som Gud gjort upprättats genom hans ord, vilket innebär att när ”Gud såg att det var gott” så hade allt han skapat

---

antagit en permanent form, klassificerats enligt sin typ och fått en fast position, ett syfte och en funktion, en gång och för all evighet. Dessutom hade deras roll bland alla ting, och den resa de måste göra under Guds förvaltning av alla ting, redan föreskrivits av Gud, och var oåterkalleliga. Detta var den himmelska lag som Skaparen hade gett allting.

”Gud såg att det var gott”, dessa enkla, alltför lite uppskattade ord, så ofta förbisedda, är den himmelska lagens och den himmelska förordningens ord, som Gud gett alla skapade varelser. De är ytterligare ett förkroppsligande av Guds auktoritet, ett som är mer praktiskt, och mer djupgående. Genom sina ord kunde Skaparen inte bara vinna allt det han ställt i utsikt att vinna, och uppnå allt det han ställt i utsikt att uppnå, utan han kunde också i sina händer kontrollera allt som han hade skapat och härska över alla ting som han hade skapat under sin auktoritet, och dessutom var allt systematiskt och regelbundet. Allting förökade sig, existerade och dog också bort genom hans ord, och därtill existerade de genom hans auktoritet i den lag han hade upprättat, och ingen var undantagen! Denna lag började i samma stund som ”Gud såg att det var gott”, och den ska existera, fortsätta och verka för Guds förvaltningsplans skull ända till den dag den upphävs av Skaparen! Skaparens unika auktoritet manifesterades inte bara i hans förmåga att skapa alla ting och befalla alla ting att bli till, utan också i hans förmåga att härska och ha suveränitet över alla ting, att skänka liv och vitalitet åt alla ting och, utöver det, i hans förmåga att, en gång och för all evighet, förmå alla ting som han skulle skapa i sin plan att framträda och existera i världen han skapat i en fullkomlig form, en fullkomlig livsstruktur och en fullkomlig roll. Därtill manifesterades det så att Skaparens tankar inte begränsades av några tvång, och inte begränsades av tid, rum eller geografi. Liksom hans auktoritet ska Skaparens unika identitet förbli oförändrad från evighet till evighet. Hans auktoritet ska alltid förbli en representation av och en symbol för hans unika identitet, och hans auktoritet ska för evig tid existera sida vid sida med hans identitet!

På sjätte dagen talar Skaparen, och varje slags levande varelse i hans tankar framträder, den ena efter den andra

Skaparens verk med att skapa allting hade fortsatt, omärkligt, i fem dagar, och omedelbart därefter välkomnade Skaparen den sjätte dagen av hans skapande av allting. Denna dag var ytterligare en ny början, och ytterligare en enastående dag. Men vad var

---

då Skaparens plan, kvällen före denna nya dag? Vilka nya skapade varelser skulle han frammana, skulle han skapa? Lyssna, det är Skaparens röst ...

”Och Gud sade: ’Låt jorden frambringa levande varelser, efter sitt slag, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter sitt slag’, och det blev så. Och Gud gjorde de vilda djuren på jorden, efter sitt slag, och boskapsdjuren, efter sitt slag, och varje ting som krälar på jorden, efter sitt slag, och Gud såg att det var gott” (1 Mos 1:24–25). Vilka levande varelser innefattar detta? Skriften säger: boskap, kräldjur och vilda djur av olika arter. Det vill säga – den dagen fanns inte bara alla sorts levande varelser på jorden, utan de var också indelade efter sitt slag, och ”Gud såg att det var gott”, likaså.

Liksom under de fem föregående dagarna, i samma tonläge, befallde Gud på den sjätte dagen att de levande varelser som han önskade skulle födas, och framträda på jorden, var och en efter sitt slag. När Skaparen utövar sin auktoritet uttalas inga av hans ord förgäves, och därför framträdde på sjätte dagen alla levande varelser som han hade avsett att skapa, precis vid den rätta tiden. Som Skaparen sa: ”Låt jorden frambringa levande varelser, efter sitt slag”, fylldes jorden omedelbart med liv, och på marken uppstod andan av alla sorters levande varelser ... I de gröna ängsmarkerna framträdde, en efter en, bastanta kor som slog med svansen fram och tillbaka, bråkande får samlades till flockar och gnäggande hästar började galoppa ... På ett ögonblick exploderade den vidsträckta grässlätten av liv ... Framträdandet av dessa olika djur var en vacker syn på den lugna grässlätten, och den medförde oändligt liv ... Dessa djur blev grässlätternas följeslagare, grässlätternas mästare, var och en ömsesidigt beroende av den andre; och de skulle bli väktare och skötare av detta område, deras varaktiga hemvist, som skulle förse dem med allt de behövde, en källa till evig näring för deras existens ...

På samma dag som dessa olika boskapsdjur kom till, framträdde också ett överflöd av insekter, den ena efter den andra. Även om de var de minsta bland alla skapade varelser, var deras livskraft fortfarande Skaparens mirakulösa skapelse, och de kom inte för sent ... En del fladdrade med sina små vingar, medan andra kröp långsamt; några hoppade och skuttade, andra stapplade; vissa kilade snabbt fram medan andra hastigt drog sig undan; några förflyttade sig sidledes, andra tog små och stora skutt ... Alla var upptagna av att försöka hitta ett hem: Några trängde sig fram genom gräset, andra satte igång att gräva hålor i marken, somliga flög upp i träden, dolda i skogen ... Även om de var små i storlek var de ovilliga att uthärda plågan av en tom mage, och sedan de funnit

---

sina hem hastade de ut för att söka föda att äta. Några klättrade upp i gräset för att äta av de mjuka stråna, andra tuggade i sig jord och svalde, åt med njutning och välbehag (för dem är till och med jord en välsmakande fest); några hade gömt sig i skogen, men de stannade inte för att vila, för växtsaften i de blanka gröna bladen erbjöd en rik måltid ... Inte ens när de blivit mätta minskade insekternas aktivitet; trots sin ringa storlek hade de en väldig energi och överflödande livkraft, så av alla varelser är de aktivast och flitigast. De var aldrig lata, och de gav sig aldrig hän åt vila. När de mättats arbetade de fortfarande vidare för framtidens skull, upptagna och sysselsatta för sin morgondag, för sin överlevnad ... De nynnade mjuka ballader med olika melodier och rytmer för att uppmuntra och driva på sig själva. Och de medförde glädje till gräset, träden, varje centimeter mark, och de gjorde varje dygn, och varje år, unikt. På sina egna språk och sina egna sätt förmedlade de information till alla levande varelser på marken. Och med sin egen, speciella livsväg märkte de alla ting genom att efterlämna spår ... De hade intim kontakt med jorden, gräset och skogen, och de förde livskraft och vitalitet till jorden, gräset och skogen, och förde ut Skaparens förmaningar och hälsningar till alla levande ting ...

Skaparens blick svepte över allt han hade skapat, och i den stund hans blick passerade skogarna och bergen fick han en ny tanke. När hans ord yttrades, i de täta skogarna och på bergen, framträdde en typ av varelser olika alla andra som kommit före dem: De var de vilda djuren som Guds mun uttalat. Sedan länge väntande skakade de på huvudet och svepte med svansen, var och en med sitt eget unika ansikte. En del hade päls, andra pansar, några blottade huggtänder; en del grinade, vissa hade lång hals, andra kort svans, en del hade vilda ögon och andra en blygare blick, en del böjde sig ner för att äta gräs, en del hade blod kring munnen, några studsade omkring på två ben, andra spatserade på fyra hovar, en del såg bort över fjärran trädtoppar, några låg på vakt i skogen, en del sökte efter grottor att vila i, en del sprang och skojade över slätten, vissa strök omkring i skogen, ... Några röt, en del ylade, några skällde och några ropade ... En del hade sopranstämma, andra tenor, några hade fylliga röster, andra klara och melodiska ... En del var bistra, en del vackra, somliga motbjudande, några förtjusande, vissa skrämmande, andra charmigt oskuldsfulla ... Den ena efter den andra kom de till. Se hur de kilade omkring, fria, lättjefullt likgiltiga inför varandra, utan att bry sig om att ens snegla på varandra ... Var och en med just det liv som Skaparen hade

---

skänkt dem, och sin egen vildhet, och råhet, syntes de i skogen och på bergen. Högdragna gentemot alla, så fullständigt kraftfulla – vem var det som gjorde dem till de verkliga mästarna över berg och skogar? Från det ögonblick då deras framträdande påbjudits av Skaparen tog de skogarna och bergen ”i besittning”, för Skaparen hade redan bestämt deras gränser och avgjort omfattningen av deras existens. Endast de var verkliga härskare över bergen och skogarna, och det var därför de var så vilda, och så högdragna. De kallades ”vilda djur” just för att det var de, av alla djur, som var verkligt vilda, djuriska och otämjbara. De kunde inte tämjas, så de kunde inte uppfödats, och kunde inte leva i harmoni med människan eller arbeta för människan. Det var för att de inte kunde uppfödats, inte kunde arbeta för människan, som de var tvungna att leva en bit ifrån människan, och människan inte skulle närma sig dem. Och det var i sin tur för att de levde på avstånd från människan, och människan inte kunde närma sig dem, som de kunde uppfylla det ansvar som Skaparen lagt på dem: att vakta bergen och skogarna. Deras vildhet skyddade bergen och vaktade skogarna, och den var deras bästa skydd och försäkran om deras existens och spridning. Samtidigt upprätthöll och säkerställde deras vildhet balansen bland alla ting. Deras ankomst medförde stöd för och förankring av bergen och skogarna; deras ankomst gav gränslöst liv och vitalitet åt de stilla, tomma bergen och skogarna. Från den stunden blev bergen och skogarna deras varaktiga hemvist, och de skulle aldrig förlora sitt hem, för bergen och skogarna uppstod och existerade för dem, och de vilda djuren skulle uppfylla sin plikt, och göra allt de kunde, för att vakta dem. De vilda djuren skulle alltså också strikt följa Skaparens förmaning att stanna på sitt område, och de skulle fortsätta att använda sin djuriska natur till att upprätthålla den balans bland alla ting som Skaparen hade upprättat, och visa på Skaparens auktoritet och kraft!

Under Skaparens auktoritet är alla ting fullkomliga

Allting som Gud skapat, inräknat de skapelser som kunde röra sig och de som inte kunde det, till exempel fåglar och fiskar, till exempel träd och blommor, och inräknat den boskap, de insekter och de vilda djur som skapades på sjätte dagen – Gud såg att de alla var goda, och dessutom hade dessa ting, i Guds ögon, i enlighet med hans plan, uppnått fullkomlighetens höjdpunkt, och hade nått den standard som Gud önskade uppnå. Steg för steg uträttade Skaparen det verk han avsåg att uträtta enligt sin plan. Det ena efter det andra framträdde de ting han avsett att skapa, och framträdandet av

---

vart och ett av dem var en återspeglning av Skaparens auktoritet, och en kristallisering av hans auktoritet, och på grund av dessa kristalliseringar kunde de skapade varelserna inte låta bli att vara tacksamma för Skaparens nåd, och Skaparens omsorg. När Guds mirakulösa gärningar manifesterades vidgades världen, bit för bit, av alla de ting som Gud skapade, och den förändrades från kaos och mörker till klarhet och ljus, från dödlig stillhet till livfullhet och obegränsad vitalitet. Bland alla skapelser, från de stora till de små, från de små till de mikroskopiska, fanns det ingen som inte skapats genom Skaparens auktoritet och kraft, och varje skapelse hade en unik och inneboende nödvändighet och värde av sin existens. Oavsett skillnaderna i form och struktur var de blott tvungna att skapas av Skaparen för att existera under Skaparens auktoritet. Ibland ser människor en insekt, en som är väldigt ful, och så säger de: "Den där insekten är så fruktansvärd, det finns inga möjligheter att något så fult har kunnat skapas av Gud – ingen chans att han skulle ha skapat något så fult." Vilket dåraktigt synsätt! Vad de borde säga är: "Trots att den här insekten är så ful skapades den av Gud, så den måste ha sitt eget, unika syfte." I sina tankar avsåg Gud att ge varje livsform som han skapade varje utseende, och alla slags funktioner och användningsområden, så att inga av de ting Gud skapade stöptes i samma form. Från det yttre till den inre sammansättningen, från levnadsvanorna till den plats de bor – var och en är olik de andra. Kor ser ut som kor, åsnor ser ut som åsnor, hjortar ser ut som hjortar och elefanter ser ut som elefanter. Kan du säga vilken som ser bäst ut, och vilken som är fulast? Kan du säga vilken som är mest användbar, och vilkens existens som är minst nödvändig? En del människor tycker om elefanter utseende, men ingen använder elefanter för att plantera på fälten; en del tycker om hur lejon och tigrar ser ut, för deras utseende är mest imponerande av alla, men kan du ha dem som husdjur? Kort sagt bör människan, när det kommer till alla ting, underkasta sig Skaparens auktoritet, det vill säga, underkasta sig den ordning som Skaparen inrättade allting i; det är den klokaste inställningen. Endast en attityd av att söka, och lyda, Skaparens ursprungliga avsikter är att verkligen acceptera och vara säker på Guds auktoritet. Om Gud ser att det är gott, vad skulle människan ha för anledning att finna fel?

Sålunda ska allt under Skaparens auktoritet spela en ny symfoni för Skaparens suveränitet, och inleda ett strålande preludium för hans arbete den nya dagen, och då skall Skaparen också öppna en ny sida för sin förvaltningsplans verk! Enligt

---

vårknopparnas, sommarmognadens, höstskördens och vinterförrådens lagar som utfärdats av Skaparen, skall allting ljuda i samklang med Skaparens förvaltningsplan, och de skall välkomna sin egen nya dag, nya början och nya livsväg, och de ska snart föröka sig i oändlig följd för att välkomna varje dag under Skaparens auktoritet och suveränitet ...

Ingen av de skapade eller icke-skapade varelserna kan ersätta Skaparens identitet

Från det att Gud inledde skapandet av allting började hans kraft uttryckas, och började avslöjas, för Gud använde ord för att skapa allting. Oavsett på vilket sätt han skapade dem, oavsett varför han skapade dem, kom alla ting till och stod fast och existerade på grund av Guds ord, och detta är Skaparens unika auktoritet. Under tiden innan människan framträdde i världen använde Skaparen sin kraft och auktoritet för att skapa allting för människan, och han använde sina unika metoder för att förbereda en lämplig livsmiljö för människan. Allt han gjorde var i förberedelse för människan, som snart skulle ta emot hans andetag. Det vill säga, under tiden innan människan skapades sågs Guds auktoritet i alla skapade varelser olika människan, i ting så stora som himlen, ljuset, haven och landet, och i dem så små som djur och fåglar, och i alla sorters insekter och mikroorganismer, inräknat olika bakterier som är osynliga för blotta ögat. Var och en fick liv genom Skaparens ord, och var och en förökade sig på grund av Skaparens ord, och var och en levde under Skaparens suveränitet på grund av Skaparens ord. Även om de inte tog emot Skaparens andetag visade de ändå på det liv och den vitalitet som givets dem av Skaparen genom sina olika former och strukturer; även om de inte tog emot förmågan att tala, som gavs till människan av Skaparen, tog var och en emot ett sätt att uttrycka sitt liv, som skänkts dem av Skaparen, och vilket skilde sig från människans språk. Skaparens auktoritet ger inte bara livets vitalitet åt till synes statiska, materiella föremål, så att de aldrig skall försvinna, utan ger dessutom instinkten att fortplanta sig och föröka sig till varje levande varelse, så att de aldrig skall försvinna, och så att de, generation efter generation, fortsätter att förmedla de lagar och principer för överlevnad som Skaparen skänkt dem. Skaparens sätt att utöva sin auktoritet följer inget strikt makroskopiskt eller mikroskopiskt perspektiv, och det begränsas inte av någon form; han kan styra universums funktioner, och har suveränitet över liv och död hos allting, och dessutom kan han manövrera alla ting så att de tjänar honom; han kan förvalta alla

---

funktioner hos berg, floder och sjöar, och härska över allt i dem, och därtill kan han förse alla ting med det de behöver. Detta är manifestationen av Skaparens unika auktoritet bland alla ting förutom människan. En sådan manifestation varar inte bara under en livstid, och den skall aldrig upphöra, eller vila, och den kan inte ändras eller förstöras av någon person eller något ting, och den kan inte heller göras större eller mindre av någon person eller något ting – för ingen kan ersätta Skaparens identitet, och därför kan inte Skaparens auktoritet ersättas av någon skapelse, och den är omöjlig att uppnå för alla icke-skapade varelser. Ta Guds budbärare och änglar som exempel. De äger inte Guds kraft, än mindre äger de Skaparens auktoritet, och anledningen till att de inte äger Guds kraft och auktoritet är att de inte äger Skaparens substans. De icke-skapade varelsena, till exempel Guds budbärare och änglar, även om de kan göra en del saker å Guds vägnar, kan inte representera Gud. Trots att de äger en viss kraft som människan inte äger, äger de inte Guds auktoritet att skapa allting, och härska över allting, och ha suveränitet över allting. Sålunda kan Guds unikhet inte ersättas av någon icke-skapad varelse, och på samma sätt kan Guds auktoritet och kraft inte ersättas av någon icke-skapad varelse. Har du läst i Bibeln om någon av Guds budbärare som skapat allting? Och varför skickade Gud inte en av sina budbärare eller änglar för att skapa allting? För att de inte ägde Guds auktoritet, och därför hade de inte förmågan att utöva Guds auktoritet. Precis som alla skapade varelser lyder de under Skaparens suveränitet, och under Skaparens auktoritet, och därmed, på samma sätt, är Skaparen också deras Gud, och också deras Härskare. Bland dem alla – oavsett om de är ädla eller oansenliga, av större eller mindre kraft – finns det inte en enda som kan överträffa Skaparens auktoritet, och därför finns det inte en enda bland dem som kan ersätta Skaparens identitet. De skall aldrig kallas Gud, och de skall aldrig kunna bli Skaparen. Detta är oföränderliga sanningar och fakta!

Genom gemenskapen ovan kan vi fastställa följande: enbart Skaparen av och härskaren över allting, han som äger den unika auktoriteten och den unika kraften, kan kallas den unika Guden själv? Just nu kanske ni känner att en sådan fråga är alltför djupgående. Ni är i nuläget oförmögna att förstå det, och ni kan inte uppfatta frågans essens, så just nu känner ni att det är svårt att svara. I så fall skall jag fortsätta med min gemenskap. Härnäst skall jag låta er skåda de faktiska gärningarna av många aspekter av den auktoritet och kraft som ägs enbart av Gud, och sålunda skall jag låta er att

---

verkligen förstå, uppskatta och lära känna Guds unikheter, och vad som avses med Guds unika auktoritet.

2. Gud använder sina ord för att upprätta ett förbund med människan

1 Mos 9:11–13 ”Och jag skall upprätta mitt förbund med er, aldrig igen skall allt kött utplånas av vatten från en översvämning, aldrig igen skall det finnas en översvämning som förstör jorden.” Och Gud sade: ”Detta är tecknet på det förbund jag sluter mellan mig och er och varje levande varelse som finns hos er, för alla generationer som skall komma: Jag sätter min båge i molnet och den skall vara ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden.”

När han skapat allting är Skaparens auktoritet bekräftad och visar sig ännu en gång i regnbågsförbundet

Skaparens auktoritet framvisas för alltid och utövas bland alla skapelser, och han härskar inte bara över alltings öde, utan han härskar också över människan, den speciella skapelse som han skapade med sina egna händer och som äger en annorlunda livsstruktur och existerar i en annorlunda livsform. När han skapat allting upphörde inte Skaparen att uttrycka sin auktoritet och kraft; för honom var det inte förrän människan verkligen fötts ur hans hand som den auktoritet med vilken han härskade över allting och hela mänsklighetens öde formellt började. Han avsåg att förvalta mänskligheten, och härska över mänskligheten, han avsåg att rädda mänskligheten, avsåg att verkligen vinna mänskligheten, att vinna en mänsklighet som kunde styra allting, och han avsåg att få en sådan mänsklighet att leva under hans auktoritet, och känna hans auktoritet, och lyda hans auktoritet. Sålunda började Gud officiellt uttrycka sin auktoritet bland människor genom att använda sina ord, och han började använda sin auktoritet för att förverkliga sina ord. Naturligtvis påvisades Guds auktoritet överallt under den här processen; jag har bara valt ut några specifika, välkända exempel utifrån vilka ni kan förstå och känna Guds unikheter och förstå och känna Guds unika auktoritet.

Det finns en likhet mellan avsnittet i Första Mosebok 9:11–13 och avsnitten ovan som handlar om återgivandet av Guds skapande av världen, men det finns också en skillnad. Vad är likheten? Likheten ligger i Guds användning av ord för att göra det han avsåg, och skillnaden är att det här avsnittet är Guds samtal med människan, där han upprättade ett förbund med människan, och berättade för människan vad som ingick i förbundet. Detta utövande av Guds auktoritet uppnåddes under hans dialog med

---

människan, vilket innebär att Guds ord före skapandet av mänskligheten var instruktioner, och order, vilka utfärdades till de skapade varelser som han avsåg skapa. Men nu fanns det någon som kunde höra Guds ord, och därför var hans ord både en dialog med människan och en förmaning och ett förbehåll till människan, och dessutom var de budord som delgavs alla ting som bar hans auktoritet.

Vilken av Guds gärningar är det som återges i det här avsnittet? Det återger det förbund som Gud upprättade med människan sedan han ödelagt världen med en översvämning, det berättar för människan att Gud inte skulle åsamka världen sådan ödeläggelse igen, och att han av den anledningen skapade ett tecken – och vad var detta tecken? I Skriften står det att ”Jag sätter min båge i molnet och den skall vara ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden”. Detta är de ord som Skaparen ursprungligen uttalade till mänskligheten. När han sa dessa ord framträdde en regnbåge inför människans ögon, där den har blivit kvar ända till idag. Alla har sett en sådan regnbåge, och när du ser den, vet du hur den uppstår? Vetenskapen kan inte bevisa hur, och den kan inte lokalisera dess källa, eller identifiera dess belägenhet. Det beror på att regnbågen är ett tecken på det förbund som upprättades mellan Skaparen och människan; det kräver ingen vetenskaplig grund, det skapades inte av människan, och människan har inte förmågan att förändra det. Det är en fortsättning på Skaparens auktoritet efter det att han uttalat sina ord. Skaparen använde sin egen särskilda metod för att hålla sitt förbund med människan och sitt löfte, och därmed är hans användning av regnbågen som tecken för det förbundet han upprättat en himmelsk förordning och lag som skall bestå för evigt, oförändrad, oavsett om den avser Skaparen eller den skapade mänskligheten. Ändå är denna oföränderliga lag, vilket måste sägas, ytterligare en sann manifestation av Skaparens auktoritet som följde hans skapande av allting, och det måste sägas att Skaparens auktoritet och kraft är obegränsad; hans användning av regnbågen som tecken är en fortsättning på och utvidgning av Skaparens auktoritet. Detta var ytterligare en akt som utfördes av Gud med ord, och det var ett tecken på det förbund som Gud hade upprättat med människan i ord. Han berättade för människan om det som han lovade att skapa, och på vilket sätt det skulle uppfyllas och uppnås, och på det viset uppfylldes saken enligt orden från Guds mun. Endast Gud äger sådan kraft, och idag, flera tusen år efter det att han uttalade dess ord, kan människan fortfarande se på regnbågen som talats ur Guds mun. På grund av de ord som Gud yttrade har denna

---

sak förblivit konstant och oförändrad ända till idag. Ingen kan ta bort denna regnbåge, ingen kan förändra dess lagar, och den existerar enbart för Guds ords skull. Detta är exakt Guds auktoritet. ”Gud håller ord, och hans ord skall uppnås, och det som uppnåts varar i evighet.” Sådana ord manifesteras tydligt här, och det är ett tydligt tecken på och kännetecken hos Guds auktoritet och kraft. Ett sådant tecken eller kännetecken ägs inte av och ses inte hos någon av de skapade varelserna, och inte heller ses det hos någon av de icke-skapade varelserna. Det tillhör enbart den unika Guden, och det särskiljer den identitet och substans som enbart ägs av Skaparen från den hos skapade varelser. Samtidigt är det också ett tecken och ett kännetecken som, bortsett från av Gud själv, inte kan överträffas av någon skapad eller icke-skapad varelse.

Guds upprättande av sitt förbund med människan var en mycket viktig händelse, och en som han avsåg att använda för att förmedla ett faktum till människan och berätta om sin vilja för människan, och i det syftet använde han en unik metod, med ett speciellt tecken för att upprätta ett förbund med människan, ett tecken som var löftet om det förbund han hade upprättat med människan. Så var upprättandet av detta förbund en stor händelse? Och hur stor var den? Det är precis detta som är så speciellt med förbundet: Det är inte ett förbund som upprättats mellan två människor, eller mellan två grupper, eller två länder, utan ett förbund upprättat mellan Skaparen och hela mänskligheten, och det skall vara giltigt till den dag som Skaparen upphäver allting. Verkställaren av detta förbund är Skaparen, och dess upprätthållare är också Skaparen. Kort sagt, hela regnbågsförbundet som upprättades med mänskligheten uppfylldes och uppnåddes enligt dialogen mellan Skaparen och mänskligheten, och det har förblivit så ända fram till idag. Vad mer kan de skapade varelserna göra än att underkasta sig, och lyda, och tro på, och uppskatta, och bevittna, och lovprisa Skaparens auktoritet? För ingen utom den unika Guden äger kraften att upprätta ett sådant förbund. Framträdandet av regnbågen, om och om igen, kungör förbundet mellan Skaparen och mänskligheten för människan och kallar hennes uppmärksamhet till det. I det fortlöpande framträdandet av förbundet mellan Skaparen och mänskligheten är det som visas för mänskligheten inte en regnbåge eller själva förbundet, utan Skaparens oföränderliga auktoritet. Regnbågens framträdande, om och om igen, visar på Skaparens oerhörda och mirakulösa gärningar på dolda ställen, och samtidigt är det en

---

livfull reflektion av Skaparens auktoritet som aldrig skall blekna och aldrig skall förändras. Är detta inte en uppvisning av en annan aspekt av Skaparens unika auktoritet?

3. Guds välsignelser

1 Mos 17:4–6 ”För min del, se, mitt förbund är med dig, och du skall bli en fader till många folk. Ditt namn skall inte heller längre vara Abram, utan ditt namn skall vara Abraham, för jag har gjort dig till fader för många folk. Och jag skall göra dig synnerligen fruktsam, och jag skall låta folk och kungar utgå från dig.”

1 Mos 18:18–19 ”Abraham skall helt säkert bli ett stort och mäktigt folk, och alla folk på jorden skall vara välsignade genom honom. Ty jag känner honom, att han kommer att befalla sina barn och sitt hushåll, och att de skall hålla sig till Jehovas väg, utöva rättvisa och dom, så att Jehova kan skänka det som han har lovat åt Abraham.”

1 Mos 22:16–18 ”Jag har svurit vid mig själv”, sade Jehova, ”ty eftersom du har gjort detta och inte har undanhållit din son, din ende son, kommer jag att välsigna dig med välsignelse och föröka din säd med tillökning som stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand, och din säd skall besitta sina fienders portar, och i din säd skall alla folk på jorden vara välsignade, därför att du har lytt min röst.”

Job 42:12 Jehova välsignade alltså slutet av Jobs levnad mer än dess början, för han fick fjorton tusen får, och sex tusen kameler, och ett tusen par oxar, och ett tusen åsneston.

Det unika sättet och karaktärsdragen hos Skaparens yttranden är en symbol för Skaparens unika identitet och auktoritet

Många önskar söka, och vinna, Guds välsignelser, men det är inte alla som kan vinna dessa välsignelser, för Gud har sina egna principer och välsignar människan på sitt eget sätt. De löften som Gud ger människan, och det mått av nåd han visar människan, fördelas utifrån människans tankar och gärningar. Så vad är det då som Guds välsignelser visar? Vad kan människor se i dem? Låt oss för närvarande bortse från diskussionen om vilka sorters människor Gud välsignar, eller principerna för Guds välsignelse av människan. Låt oss i stället titta på Guds välsignelser av människan i syfte att lära känna Guds auktoritet, utifrån perspektivet att lära känna Guds auktoritet.

De fyra bibeltexterna ovan återger alla olika berättelser där Gud välsignar människan. De ger en detaljerad beskrivning av mottagarna av Guds välsignelser, såsom Abraham och Job, och av anledningarna till att Gud gav sina välsignelser och vad som

---

innefattades i dessa välsignelser. Tonen i och sättet hos Guds yttranden, och det perspektiv och den position som han talade utifrån, gör att människor kan förstå att den som utfärdar välsignelser och mottagaren av sådana välsignelser har en klart särskiljbar identitet, status och substans. Yttrandenas ton och sätt, och den position de uttalades från, är unika för Gud, som har Skaparens identitet. Han har auktoritet och makt, och Skaparens heder, och ett majestät som inte tillåter något tvivel från människan.

Låt oss först titta på Första Mosebok 17:4–6: ”För min del, se, mitt förbund är med dig, och du skall bli en fader till många folk. Ditt namn skall inte heller längre vara Abram, utan ditt namn skall vara Abraham, för jag har gjort dig till fader för många folk. Och jag skall göra dig synnerligen fruktsam, och jag skall låta folk och kungar utgå från dig.” Dessa ord var det förbund som Gud upprättade med Abraham, och Guds välsignelse av Abraham: Gud skulle göra Abraham till anfader åt flera nationer, skulle göra honom synnerligen fruktsam, och skulle göra nationer av honom, och kungar skulle komma från honom. Ser du Guds auktoritet i dessa ord? Och hur ser du sådan auktoritet? Vilken aspekt av Guds auktoritets substans ser du? När man tittar närmare på orden är det inte svårt att upptäcka att Guds auktoritet och identitet tydligt avslöjas i ordalydelsen i Guds yttranden. När Gud säger ”mitt förbund är med dig, och du skall bli ... jag har gjort dig ... jag skall göra dig ...”, till exempel, är fraser som ”du skall bli” och ”jag skall göra”, vars ordalydelse bestyrker Guds identitet och auktoritet, på ett vis en indikation på Skaparens trofasthet; på ett annat vis är de speciella ord som används av Gud, som äger Skaparens identitet – samtidigt som de är en del av den konventionella vokabulären. Om någon uttrycker förhoppningen att en annan person ska bli synnerligen fruktsam, att denne ska ge upphov till nationer och att kungar ska komma från honom, då är det utan tvekan en sorts önskan, och det är inte något löfte eller någon välsignelse. Och därför vågar människor inte säga ”Jag ska göra dig till det eller det, du ska si och så...”, för de vet att de inte har någon sådan kraft; det är inte deras sak att bestämma, och även om de säger sådana saker skulle deras ord vara tomma, och meningslösa, och komma från deras egen önskan och ambition. Vågar människor uttala sig så högtravande om de känner att de inte kan uppnå sina önskningar? Alla önskar sina ättlingar väl, och hoppas att de ska bli storslagna och framgångsrika. ”Vilken fantastisk framtid det skulle vara om en av dem blev kejsare! Om någon blev en guvernör skulle det också vara bra – så länge de är viktiga!” Sådant

---

önskar alla människor, men människor kan bara önska sina ättlingar välsignelser, och de kan inte uppfylla sina löften eller få dem att besannas. I sitt hjärta vet alla klart och tydligt att de inte har den kraft som behövs för att uppnå något sådant, för allt i deras liv är bortom deras kontroll, så hur skulle de kunna styra andras öde? Anledningen till att Gud däremot kan säga sådana ord är att Gud äger sådan auktoritet och kan uppnå och förverkliga de löften han ger människan, och han kan förmå alla de välsignelser han ger människan att besannas. Människan skapades av Gud, och för Gud vore det en barnlek att göra någon synnerligen fruktsam; att göra någons ättlingar framgångsrika skulle bara kräva ett ord från honom. Han skulle aldrig behöva jobba sig svettig för något sådant, eller grubbla, eller slå knut på dig själv över en sådan sak; detta är Guds själva kraft, Guds själva auktoritet.

Efter att ha läst "Abraham skall helt säkert bli ett stort och mäktigt folk, och alla folk på jorden skall vara välsignade genom honom" i Första Mosebok 18:18, kan ni känna Guds auktoritet? Kan ni känna Skaparens utomordentlighet? Kan ni känna Skaparens överhöghet? Guds ord har en visshet. Gud säger inte sådana ord på grund av, eller som representation för, sin övertygelse om framgång; i stället är de beviset för auktoriteten i Guds yttranden, och de är ett påbud som uppfyller Guds ord. Det finns två uttryck som ni bör lägga märke till här. När Gud säger "Abraham skall helt säkert bli ett stort och mäktigt folk, och alla folk på jorden skall vara välsignade genom honom", finns det någon tvetydighet i dessa ord? Finns det något element av oro? Finns det något element av rädsla? På grund av orden "skall helt säkert" och "skall vara" i Guds yttranden har dessa element, som är speciella för människan och ofta märks hos henne, aldrig någon relevans för Skaparen. Ingen skulle våga använda sådana ord i sina välgångsönskningar till andra, ingen skulle våga att med sådan övertygelse välsigna någon annan med en stor och mäktig nation, eller lova att alla nationer på jorden ska välsignas genom honom. Ju mer visshet det finns i Guds ord, desto mer bevisar de något – och vad är detta något? De bevisar att Gud har sådan auktoritet, att hans auktoritet kan uppnå dessa saker och att det oundvikligen ska bli så. Gud var helt säker i sitt hjärta, utan minsta tvekan, på allt det han välsignade Abraham med. Dessutom skulle allt det han lovade uppfyllas enligt hans ord, och ingen kraft skulle kunna ändra, hindra, minska eller störa uppfyllelsen. Oavsett vad som hände kunde ingenting upphäva eller påverka uppfyllelsen och fullbordandet av Guds ord. Sådan är makten i de ord som

---

yttras från Skaparens mun, och Skaparens auktoritet, som inte tillåter människans förnekelse! När du läst dessa ord, tvivlar du fortfarande? Dessa ord uttalades från Guds mun, och det finns kraft, majestät och auktoritet i Guds ord. En sådan makt och auktoritet, och den oundvikliga uppfyllelsen av fakta, går inte att uppnå för någon skapad eller icke-skapad varelse, och de går inte att överträffa för någon skapad eller icke-skapad varelse. Endast Skaparen kan samtala med människan med sådan ton och intonation, och fakta har bevisat att hans löften inte är tomma ord, eller fåfäng skrytsamhet, utan uttryck för den unika auktoritet som omöjligen kan överträffas av någon person, någon företeelse eller något föremål.

Vad är skillnaden mellan ord som Gud uttalat och ord som människan uttalat? När du läser dessa ord, som uttalats av Gud, så känner du makten i Guds ord, och Guds auktoritet. Hur känner du när du hör människor uttala liknande ord? Tänker du att de är oerhört arroganta, och skrytsamma, och att de visar upp sig själva? För de har inte den kraften, de äger ingen sådan auktoritet, och därför är de fullständigt oförmögna att uppnå sådana saker. Att de är så säkra på sina egna löften visar bara hur vårdslösa deras kommentarer är. Om människor säger sådana ord är de otvivelaktigt arroganta, och har en överdriven tro på sin egen förmåga, och avslöjar sig som ett klassiskt exempel på ärkeängeln sinne. Dessa ord kom från Guds mun; uppfattar du något element av arrogans där? Känner du att Guds ord bara är ett skämt? Guds ord är auktoritet, Guds ord är fakta, och innan orden uttalats från hans mun, det vill säga, när han fattar beslutet att göra någonting, då har den saken redan blivit fullbordad. Man kan säga att allt som Gud sa till Abraham var ett förbund som Gud upprättade med Abraham, och ett löfte från Gud till Abraham. Detta löfte var ett etablerat faktum, och ett fullbordat faktum, och dessa fakta uppfylldes efter hand i Guds tankar enligt Guds plan. Och därmed betyder det inte att Gud har ett arrogant sinne om han uttalar sådana ord, för Gud kan uträtta sådana saker. Han har sådan kraft och auktoritet, och han är fullt kapabel att uppnå dessa saker, och deras fullbordan ligger helt inom ramen för vad han kan göra. När ord som dessa yttras från Guds mun är de en uppenbarelse av och ett uttryck för Guds sanna sinne, en fullkomlig uppenbarelse och manifestation av Guds substans och auktoritet, och det finns ingenting som är mer passande och lämpligt som bevis för Skaparens identitet. Sättet, tonen och ordalydelsen i sådana yttranden är just ett uttryck för Skaparens identitet, och de stämmer fullkomligt överens med uttrycket av

---

Guds egen identitet, och i dem finns ingen förespegling eller orenhet; de är helt och fullt den fullkomliga förevisningen av Skaparens substans och auktoritet. När det gäller de skapade varelserna äger de varken den auktoriteten eller den substansen; än mindre äger de den kraft som Gud ger. Om människan förråder ett sådant beteende så skulle det med säkerhet vara ett uttryck för hennes fördärvade sinnelag, och det skulle bero på inblandningen av människans arrogans och vilda ärelystnad, och blottläggandet av illvilliga avsikter av ingen mindre än djävulen, Satan, som önskar förleda människor och locka dem att svika Gud. Och hur ser Gud på det som avslöjas av ett sådant språk? Gud skulle säga att du vill tillskansa dig hans position och att du vill ge dig ut för att vara han och ersätta honom. När du härmar tonen i Guds yttranden är din avsikt att ersätta Guds plats i hjärtat på människor, att lägga beslag på den mänsklighet som rätteligen tillhör Gud. Detta är inget annat än Satan; detta är agerandet hos ättlingarna till den ärkeängel som är outhärdlig för himlen. Ibland er, finns det några som någonsin har härmat Gud på ett visst sätt genom att uttala några ord med avsikten att vilseleda och bedra människor och få dem att tro att deras egna ord och gärningar bar Guds auktoritet och makt, som om den här personens substans och identitet vore unika, och till och med som om tonfallet i personens ord liknade Guds? Har ni någonsin gjort något sådant? Har ni någonsin härmat Guds tonfall i ert tal, med gester som antytts representera Guds sinnelag, med dess förmodade makt och auktoritet? Agerar de flesta av er ofta, eller planerar att agera, på ett sådant sätt? Nu, när ni verkligen ser, upplever och känner Skaparens auktoritet, och när ni tittar tillbaka på vad ni brukat göra, och vad ni brukat avslöja om er själva, känner ni er äcklade? Ser ni er tarvlighet och skamlöshet? När man analyserat sinnelaget och substansen hos sådana människor, kan man säga att de är helvetets avskyvärda avkomma? Kan man säga att alla som gör sådana saker drar skam över sig själva? Inser ni hur allvarligt detta är? Och exakt hur allvarligt är det? Avsikten hos människor som betar sig på det här viset är att härma Gud. De vill vara Gud, och de vill få människor att dyrka dem som Gud. De vill upphäva Guds plats i hjärtat hos människor och göra sig av med den Gud som verkar bland människorna, för att uppnå sin strävan att styra människor, och sluka människor, och ta dem i besittning. Alla har sådana undermedvetna önskningar och strävanden, och alla lever i en sådan fördärvad, satanisk substans och lever i en sådan satanisk natur där de är Guds fiender, och förråder Gud, och vill bli Gud. Efter min gemenskap om ämnet Guds auktoritet, önskar

---

ni eller strävar ni fortfarande efter att utge er för att vara Gud, eller att härma Gud? Och vill ni fortfarande vara Gud? Vill ni fortfarande bli Gud? Guds auktoritet kan inte efterliknas av människan och Guds identitet och status kan inte personifieras av människan. Även om du klarar att härma Guds tonfall när han talar så kan du inte efterlikna Guds substans. Även om du kan stå på Guds plats och ge dig ut för att vara Gud kan du aldrig göra det som Gud avser att göra, och du kommer aldrig att kunna härska över och befalla alla ting. I Guds ögon kommer du alltid att vara en liten varelse, och oavsett hur stora dina färdigheter och förmågor är, oavsett hur många gåvor du har – hela du är under Skaparens herravälde. Även om du kan uttala några förhastade ord kan detta varken visa att du har Skaparens substans eller representera att du äger Skaparens auktoritet. Guds auktoritet och kraft är Guds egen substans. De är inte inlärd, eller tillagda utifrån, utan är den inneboende substansen hos Gud själv. Därför kan relationen mellan Skaparen och de skapade varelserna aldrig förändras. Som en av de skapade varelserna måste människan hålla sig på sin plats och uppträda samvetsgrant, och plikttroget vakta det som anförtros honom av Skaparen. Och människan får inte bete sig opassande, eller göra saker som är bortom hennes förmågor, eller göra saker som Gud avskyr. Människan får inte försöka vara storslagen, eller exceptionell, eller högre än någon annan, eller försöka bli Gud. Det är så människan inte ska sträva efter att vara. Att försöka bli storslagen eller exceptionell är löjligt. Att försöka bli Gud är ännu mer vanhedrande; det är avskyvärt och föraktligt. Det som är lovvärt, och det som de skapade varelserna borde hålla fast vid mer än någonting annat, är att bli en sann skapad varelse; detta är det enda mål som människor borde eftersträva.

Skaparens auktoritet begränsas inte av tid, rum eller geografi, och Skaparens auktoritet är omätlig

Låt oss titta på Första Mosebok 22:17–18 Detta är ytterligare ett avsnitt där Jehova Gud talar, där han säger till Abraham: ”kommer jag att välsigna dig med välsignelse och föröka din säd med tillökning som stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand, och din säd skall besitta sina fienders portar, och i din säd skall alla folk på jorden vara välsignade, därför att du har lytt min röst.” Jehova Gud välsignar Abraham många gånger och säger att hans ättlingar ska föröka sig – och hur mycket ska de föröka sig? I den utsträckning som Skriften talar om: ”som stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand”. Med andra ord ville Gud skänka Abraham efterkommande

---

lika talrika som stjärnorna på himlen, lika oräkneliga som sandkornen på havets strand. Gud talade i bilder, och utifrån bilderna är det inte svårt att se att Gud inte bara tänkte skänka Abraham en, två eller ens tusentals ättlingar, utan ett oräkneligt antal, tillräckligt många för att bilda en mångfald av nationer, för Gud lovade Abraham att han skulle bli far åt många nationer. Och beslöts det antalet av människan, eller beslöts det av Gud? Kan människan styra över hur många ättlingar hon får? Är det hon som bestämmer? Det är inte ens människan som bestämmer om hon ska få många eller inte, än mindre så många som ”stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand”. Vem önskar inte ättlingar talrika som stjärnorna? Tyvärr blir det inte alltid som du vill. Oavsett hur skicklig eller kapabel människan är, är det inte hon som bestämmer; ingen kan stå utanför det som Gud har förordnat. Så mycket han tillåter dig, det är så mycket du får: Om Gud ger dig lite, då kommer du aldrig att få mycket, och om Gud ger dig mycket, då är det ingen mening med att vara förbittrad över hur mycket du har. Är det inte så? Allt detta är Guds beslut, inte människans! Människan styrs av Gud, och ingen är undantagen!

När Gud sa ”jag kommer att föröka din säd” var det ett förbund som Gud upprättade med Abraham, och precis som regnbågsförbundet skulle det upprätthållas i evighet, och det var också ett löfte av Gud till Abraham. Endast Gud är berättigad och förmögen och göra så att detta löfte blir uppfyllt. Oavsett om människan tror på det eller inte, oavsett om människan accepterar det eller inte, och oavsett hur människan ser på det, och hur hon betraktar saken, så ska allt detta bli uppfyllt, till punkt och pricka, enligt de ord som Gud uttalat. Guds ord kommer inte att förändras på grund av förändringar i människans vilja eller föreställningar, och de kommer inte att förändras på grund av förändringar hos någon person, någon företeelse eller något föremål. Allting må försvinna, men Guds ord förblir i evighet. Tvärtom – den dag då alla ting försvinner är just den dag då Guds ord fullbordas fullständigt, för han är Skaparen, och han äger Skaparens auktoritet, och Skaparens makt, och han härskar över allting och all livskraft. Han kan göra så att någonting kommer ur ingenting, eller att någonting blir till ingenting, och han styr omvandlingen av alla ting från levande till döda – så för Gud skulle ingenting kunna vara enklare än att föröka någons säd. För människan låter det befängt, som en saga, men för Gud är det som han beslutar att göra, och lovar att göra, inte befängt, eller någon saga. I stället är det ett faktum som Gud redan har sett, och

---

som helt säkert ska uppfyllas. Förstår ni det? Bevisar fakta att Abrahams ättlingar var talrika? Och hur talrika, exakt? Lika talrika som ”stjärnorna på himlen och sanden som finns på havets strand”, som Gud sa? Spreds de över alla nationer och områden, överallt i världen? Och vad var det som åstadkom detta faktum? Var det auktoriteten i Guds ord? I hundratals, eller tusentals, år efter det att Gud uttalat sina ord fortsatte Guds ord att uppfyllas, och de blev ständigt till fakta; detta är kraften hos Guds ord, och ett bevis på Guds auktoritet. När Gud skapade allting i begynnelsen sa Gud låt det bli ljus, och det blev ljus. Detta skedde mycket fort, det uppnåddes mycket snabbt, och det blev ingen fördröjning i dess fullbordan och uppfyllelse; effekten av Guds ord blev omedelbar. Båda sakerna uppvisade Guds auktoritet, men när Gud välsignade Abraham lät han människan se en annan sida av substansen i Guds auktoritet, och lät människan se hur ovärderlig Skaparens auktoritet är, och dessutom lät han människan se en verkligare, mer utsökt sida av Skaparens auktoritet.

När Guds ord väl uttalas tar Guds auktoritet över utförandet av verket, och det faktum som Guds mun lovat börjar gradvis förverkligas. Bland alla ting börjar förändringar visa sig i allting till följd av orden, på samma sätt som gräset blir grönt, blommorna blommar, knopparna bildas på träden, fåglarna börjar sjunga, gässen återvänder och fälten myllrar av människor när våren kommer ... När våren kommer förnyas allt, och detta är Skaparens mirakulösa verk. När Gud uppfyller sina löften förnyas och förändras allting i himlen och på jorden i enlighet med Guds tankar – ingen är undantagen. När ett åtagande eller löfte uttalas från Guds mun tjänar alla ting till att uppfylla det, och de styrs för att uppfylla det, och alla skapade varelser ordnas och arrangeras under Skaparens herravälde, och spelar sin respektive roll, och fyller sin respektive funktion. Detta är manifestationen av Skaparens auktoritet. Vad ser du i detta? Hur känner du Guds auktoritet? Har Guds auktoritet något omfång? Finns det någon tidsgräns? Kan den sägas ha någon särskild höjd, eller någon särskild längd? Kan den sägas ha någon särskild storlek eller styrka? Kan den mätas med människans dimensioner? Guds auktoritet växlar inte mellan på och av, kommer inte och går, och det finns ingen som kan mäta exakt hur stor hans auktoritet är. Oavsett hur lång tid som förflyter – när Gud välsignar någon kommer den välsignelsen att fortsätta, och dess fortsättning vittnar om Guds omätbara auktoritet, och låter mänskligheten skåda återuppträdandet av Skaparens aldrig sinande livskraft, om och om igen. Varje

---

manifestation på hans auktoritet är ett perfekt uttryck för orden från hans mun, och det uttrycks för allting, och för mänskligheten. Dessutom är allting som hans auktoritet åstadkommer utsökt bortom all jämförelse, och fullständigt felfritt. Man kan säga att hans tankar, hans ord, hans auktoritet och allt verk som han utför är en ojämförligt vacker bild, och för de skapade varelserna är människans språk oförmöget att uttrycka dess betydelse och värde. När Gud avger ett löfte till en person, oavsett om det gäller var han bor, eller vad han gör, hans bakgrund före eller efter det att han mottagit löftet, eller hur stora omvälvningar han upplevt i sin livsmiljö – känner Gud allt detta som sin egen ficka. Oavsett hur lång tid som förflyter sedan Guds ord uttalats, så är det för honom som om de just yttrats. Det vill säga, Gud har kraften, och har sådan auktoritet, att han kan hålla reda på, styra och förverkliga varje löfte han avger till mänskligheten, och oavsett vad löftet är, oavsett hur lång tid det tar för det att uppfyllas fullständigt, och dessutom, oavsett hur stor bredd dess uppfyllande omfattar – till exempel tid, geografi, ras och så vidare – så ska löftet infrias, och förverkligas, och därtill kommer dess infriande och förverkligande inte att kräva den minsta ansträngning av honom. Och vad bevisar detta? Att bredden i Guds auktoritet och kraft är tillräcklig för att kunna härska över hela universum, och hela mänskligheten. Gud gjorde ljuset, men det betyder inte att Gud enbart förvaltar ljuset, eller att han enbart förvaltar vattnet för att han skapade vattnet, och att allting annat är utan samband med Gud. Är inte det ett missförstånd? Även om Guds välsignelse av Abraham gradvis hade bleknat från människans minne efter flera hundra år, förblev ändå löftet detsamma för Gud. Det var fortfarande på väg att uppfyllas, och det hade aldrig upphört. Människan hade aldrig känt till eller hört talas om hur Gud utövade sin auktoritet, hur allt styrdes och ordnades och hur många underbara berättelser som utspelade sig bland alla ting i Guds skapelse under denna tid, men alla underbara delar i uppvisandet av Guds auktoritet och uppenbarelsen av hans gärningar förmedlades och upphöjdes bland alla ting, alla ting visade och talade om Skaparens mirakulösa gärningar, och varje så ofta berättad historia om Skaparens suveränitet över alla ting ska förkunnas av alla ting i evighet. Den auktoritet med vilken Gud härskar över allting, och Guds kraft, visar för alla ting att Gud är närvarande överallt och alltid. När du har bevittnat Guds auktoritets och krafts allestädesnärvaro kommer du att se att Gud är närvarande överallt och alltid. Guds auktoritet och kraft begränsas inte av tid, geografi, rum eller någon person, materia eller föremål. Bredden i

---

Guds auktoritet och kraft överträffar människans fantasi; den är ofattbar för människan, omöjlig för människan att föreställa sig, och människan kommer aldrig att känna till den fullständigt.

En del människor tycker om att dra slutsatser och fantisera, men hur långt kan människans fantasi sträcka sig? Kan den gå bortom den här världen? Är människan kapabel att sluta sig till och föreställa sig äktheten och exaktheten i Guds auktoritet? Är människans slutledningsförmåga och fantasi tillräckliga för att hon ska uppnå kunskap om Guds auktoritet? Kan dessa saker få människan att verkligen förstå och underkasta sig Guds auktoritet? Fakta bevisar att människans slutledningsförmåga och fantasi kommer enbart från hennes intellekt, och de ger inte den minsta hjälp eller fördel när det gäller människans kännedom om Guds auktoritet. Efter att ha läst science fiction kan några människor föreställa sig månen, och hur stjärnorna är. Det betyder inte att människan har någon förståelse för Guds auktoritet. Människans fantasi är bara just det: fantasi. Fakta i dessa frågor, det vill säga, deras koppling till Guds auktoritet, har hon inget som helst grepp om. Om du har varit på månen, än sen då? Visar det att du har en multidimensionell förståelse för Guds auktoritet? Visar det att du kan föreställa sig bredden i Guds auktoritet och kraft? Eftersom människans slutledningsförmåga och fantasi inte kan göra det möjligt för henne att känna till Guds auktoritet, vad ska människan göra? Det klokaste alternativet skulle vara att inte dra några slutsatser eller fantisera, vilket innebär att människan aldrig får förlita sig på fantasin eller göra sig beroende av slutsatser när det gäller Guds auktoritet. Vad är det jag vill säga er här? Kunskap om Guds auktoritet, Guds kraft, Guds egen identitet och Guds substans kan inte uppnås genom att du förlitar dig på din fantasi. Eftersom du inte kan förlita dig på fantasin för att lära känna Guds auktoritet, hur ska du då kunna uppnå en sann kunskap om Guds auktoritet? Genom att äta och dricka Guds ord, genom gemenskap och genom att uppleva Guds ord kommer du att få en gradvis upplevelse och styrkande av Guds auktoritet, och därmed kommer du att få en gradvis förståelse och tilltagande kunskap om den. Det är det enda sättet att uppnå kunskapen om Guds auktoritet; det finns inga genvägar. Att be er att inte fantisera är inte det samma som att be er att sitta passivt och vänta på undergången, eller hindra er från att göra någonting. Att inte använda hjärnan för att tänka eller fantisera betyder att inte använda logik för att dra slutsatser, att inte använda kunskap för att analysera, att inte använda vetenskap som grund, utan att i

---

stället förstå, styrka och bekräfta att den Gud du tror på har auktoritet, och bekräfta att han har suveränitet över ditt öde och att hans kraft alltid visar att han är den sanne Guden själv, genom Guds ord, genom sanningen, genom allting som du möter i livet. Detta är det enda sättet för någon att uppnå en förståelse för Gud. En del säger att de vill hitta ett enkelt sätt att uppnå detta mål, men kan ni tänka ut något sådant sätt? Jag säger dig – det finns inget behov av att tänka: Det finns inga andra sätt! Det enda sättet är att samvetsgrant och orubbligt lära känna och styrka vad Gud har och är genom varje ord han uttrycker och allting som han gör. Det är det enda sättet att lära känna Gud. För vad Gud har och är, och allting som har med Gud att göra, är inte ihåligt och tomt – utan verkligt.

Det faktum att Skaparen har kontroll och herravälde över allting och alla levande varelser berättar om Skaparens auktoritets sanna existens

På samma sätt är Jehovas välsignelse av Job nedtecknad i Jobs bok. Vad skänkte Gud till Job? ”Jehova välsignade alltså slutet av Jobs levnad mer än dess början, för han fick fjorton tusen får, och sex tusen kameler, och ett tusen par oxar, och ett tusen åsneston” (Job 42:12). Utifrån människans perspektiv, vad var de saker som Job fick? Var de människans tillgångar? Med dessa tillgångar, skulle Job ha varit rik på den tiden? Och hur skaffade han sig sådana tillgångar? Vad var det som orsakade hans rikedom? Det är självklart att det var på grund av Guds välsignelse som Job kom att äga dem. Hur Job såg på tillgångarna, och hur han betraktade Guds välsignelse, är ingenting vi ska gå in på här. När det gäller Guds välsignelser längtar alla människor, dag och natt, efter att bli välsignade av Gud, men människan har ingen kontroll över hur många tillgångar hon kan få under sitt liv, eller huruvida hon kan ta emot några välsignelser från Gud – och det är ett obestridligt faktum! Gud har auktoritet, och har makten att skänka människan vilka tillgångar som helst, att tillåta människan att erhålla vilken gåva som helst, men det finns en princip bakom Guds välsignelser. Vilken sorts människor välsignar Gud? Dem han tycker om, förstås! Abraham och Job välsignades båda av Gud, men de välsignelser som de mottog var inte likadana. Gud välsignade Abraham med ättlingar lika talrika som sanden och stjärnorna. När Gud välsignade Abraham gjorde han så att en mans ättlingar, en nation, blev kraftfull och blomstrande. I detta härskade Guds auktoritet över mänskligheten, som andades Guds andedräkt bland alla ting och levande varelser. Under Guds suveräna auktoritet existerade och förökade sig denna

---

mänsklighet med den hastighet, och inom den ram som Gud hade beslutat. Såväl nationens vitalitet och expansionshastighet som dess livslängd var specifika delar av Guds arrangemang, och principen bakom allt detta byggde enbart på det löfte Gud avgett till Abraham. Detta betyder att oavsett omständigheterna skulle Guds löfte fortsätta uppfyllas utan hinder och förverkligas under Guds auktoritets försyn. I Guds löfte till Abraham skulle Abrahams ättlingar inte riskera att utrotas, oavsett världens omvälvningar, oavsett tidsålder, oavsett vilka katastrofer mänskligheten fick utstå, och deras nation skulle inte dö ut. Guds välsignelse av Job, däremot, gjorde honom till en mycket rik man. Vad Gud gav honom var en rad levande skapade varelser som andades, och detaljerna – deras antal, deras förökningshastighet, överlevnadstal, fettmängd och så vidare – kontrollerades också av Gud. Även om dessa levande varelser inte ägde någon talförmåga var de också en del av Skaparens arrangemang, och principen bakom Guds arrangemang var i enlighet med den välsignelse Gud lovade Job. I Guds välsignelse av Abraham och Job var den auktoritet med vilken Skaparen härskade över allting, och alla levande varelser, densamma, även om det som utlovades var olika saker. Varje detalj i Guds auktoritet och makt uttrycks i hans olika löften och välsignelser till Abraham och Job, och visar än en gång för mänskligheten att Guds auktoritet går långt bortom vad människan kan föreställa sig. Dessa detaljer berättar ännu en gång för människan att om hon vill lära känna Guds auktoritet, så går detta bara att uppnå genom Guds ord och genom att uppleva Guds verk.

Guds suveräna auktoritet över allting gör det möjligt för människan att inse ett faktum: Guds auktoritet finns inte bara i orden "Och Gud sade, 'Låt det bli ljus', och det blev ljus, och 'Låt det finnas ett valv', och det blev ett valv, och 'Låt det finnas land', och det blev land", utan dessutom i hur han fick ljuset att fortsätta, förhindrade himlavalvet från att försvinna och höll marken för evigt avskild från vattnet, liksom i detaljerna kring hur han härskade över och förvaltade de skapade varelserna: ljuset, himlavalvet och marken. Vad mer ser ni i Guds välsignelse av mänskligheten? Det är tydligt att Guds fotspår inte försvann sedan han välsignat Abraham och Job, för han hade just börjat utöva sin auktoritet, och han avsåg att förverkliga vartenda ett av sina ord, och få varje detalj i det han sagt att inträffa, och därför fortsatte han under de följande åren att göra allt som han hade avsett. Eftersom Gud har auktoritet kanske det ser ut för människan som om Gud bara talar och aldrig lyfter ett finger för att alla angelägenheter och ting ska

---

uppnås. Att tänka sig det är lite löjligt! Om du bara antar ett ensidigt perspektiv på Guds upprättande av sitt förbund med människan i ord, och på Guds åstadkommande av allting med ord, och du inte kan se de olika tecknen och fakta som pekar på att Guds auktoritet härskar över alltings existens, då är din förståelse av Guds auktoritet alltför ihålig och löjlig! Om människan föreställer sig Gud sådan, då måste det sägas att människans kunskap om Gud har tagit en sista utväg, och har kommit till en återvändsgränd, för den Gud som människan föreställer sig är bara en maskin som utfärdar order, och inte den Gud som äger auktoritet. Vad har du insett utifrån exemplen med Abraham och Job? Har du sett den verkliga sidan av Guds auktoritet och kraft? När Gud hade välsignat Abraham och Job stannade han inte där han var, och inte heller satte han sina budbärare i arbete medan han väntade på att få se resultatet. Tvärtom, så snart Gud hade yttrat sina ord började allt, under Guds auktoritets vägledning, inrätta sig efter det verk Gud avsåg att uträtta, och de människor, ting och föremål som Gud krävde förbereddes. Det vill säga, så snart orden yttrats från Guds mun började Guds auktoritet utövas i hela landet, och han satte en kurs för att uppnå och uppfylla de löften han hade gett Abraham och Job, samtidigt som han gjorde alla lämpliga planer och förberedelser för allt som behövdes för varje steg och nyckelfas i det han planerade att utföra. Under denna tid styrde Gud inte bara sina budbärare, och också alla ting som hade skapats av honom. Det vill säga, omfattningen inom vilken Guds auktoritet utövades innefattade inte bara budbärarna, utan dessutom alla ting, som styrdes för att överensstämma med det verk som han avsåg fullborda; dessa utgjorde de specifika sätt med vilka Guds auktoritet utövades. Några av er kanske i er fantasi har följande förståelse av Guds auktoritet: Gud har auktoritet, och Gud har kraft, så Gud behöver bara stanna kvar i den tredje himlen, eller behöver bara stanna kvar på en specifik plats, och behöver inte göra något visst arbete, och hela Guds verk fullbordas i hans tankar. Några kanske också tror att även om Gud välsignade Abraham behövde Gud inte göra någonting, utan det var tillräckligt att han bara uttalade sina ord. Är detta vad som faktiskt hände? Självklart inte! Även om Gud har auktoritet och kraft är hans auktoritet sann och verklig, inte tom. Äktheten och verkligheten i Guds auktoritet och kraft uppenbaras och förkroppsligas gradvis i hans skapande av allting, och herravälde över allting, och i den process genom vilken han leder och förvaltar mänskligheten. Varje metod, varje perspektiv och varje detalj i Guds suveränitet över mänskligheten och

---

allting, och hela det verk han uppnått, liksom hans förståelse av allting – de bevisar bokstavligen att Guds auktoritet och kraft inte är några tomma ord. Hans auktoritet och kraft visas och uppenbaras ständigt, och i alla ting. Dessa manifestationer och uppenbarelsen berättar om Guds auktoritets verkliga existens, för han använder sin auktoritet och kraft för att fortsätta sitt verk, och för att befalla alla ting, och för att härska över allting i varje stund, och hans kraft och auktoritet kan inte ersättas av änglarna, eller av Guds budbärare. Gud beslutade vilka välsignelser han skulle skänka till Abraham och Job – det var Guds beslut. Även om det var Guds budbärare som personligen besökte Abraham och Job så var deras handlingar i enlighet med Guds påbud, och under Guds auktoritet, och de var också under Guds suveränitet. Även om människan ser Guds budbärare besöka Abraham, och inte ser Jehova Gud personligen göra någonting i det som Bibeln återger, är den enda som i själva verket faktiskt utövar kraft och auktoritet Gud själv, och det tål inget tvivel från någon människa! Även om du har sett att änglarna och budbärarna äger stor kraft, och har utfört mirakel, eller att de har gjort saker som Gud uppdragit åt dem, är deras handlingar enbart till för att utföra Guds uppdrag, och visar på intet sätt Guds auktoritet – för ingen människa och inget föremål har, eller äger, Skaparens auktoritet att skapa allting och härska över allting. Och därmed kan ingen människa och inget föremål utöva eller visa på Skaparens auktoritet.

Skaparens auktoritet är oföränderlig och okränkbar

Vad har ni sett i dessa delar av skriften? Har ni sett att det finns en princip bakom Guds utövande av sin auktoritet? Till exempel, Gud använder en regnbåge för att upprätta ett förbund med människan, och han placerar en regnbåge bland molnen för att förmedla till människan att han aldrig mer skulle förstöra jorden med en översvämning. Är den regnbåge som människor ser idag fortfarande densamma som den som uttalades från Guds mun? Har dess natur och innebörd förändrats? Utan tvivel är svaret nej, det har den inte. Gud använde sin auktoritet för att utföra den här gärningen, och det förbund som han upprättade med människan har fortlevt till idag, och tidpunkten för förbundet att ändras är, förstås, Guds beslut. Efter det att Gud sade ”sätter min båge i molnet” har han alltid hållit förbundet, ända fram till idag. Vad ser du i detta? Även om Gud äger auktoritet och kraft är han väldigt noggrann och principfast i det han gör, och han håller sitt ord. Hans noggrannhet, och principerna

---

bakom hans handlingar, visar Skaparens okränkbarhet och hur oövervinnelig hans auktoritet är. Trots att han äger överlägsen auktoritet och har herraväldet över allting, och trots att han har kraften att härska över alla ting, har Gud aldrig skadat eller avbrutit sin egen plan, och varje gång han utövar sin auktoritet så gör han det i strikt överensstämmelse med sina egna principer, och han följer exakt den plan som uttalats från hans mun, och han följer stegen och målen i sin plan. Självklart lyder alla ting som Gud härskar över också under de principer enligt vilka Gud utövar sin auktoritet, och ingen människa eller sak är undantagen från det som hans auktoritet ordnar, och inte heller kan de förändra principerna för utövandet av Guds auktoritet. I Guds ögon får de som välsignats ta emot den goda lycka som hans auktoritet orsakat, och de som förbannats blir bestraffade på grund av hans auktoritet. Under Guds suveräna auktoritet är ingen människa eller sak undantagen utövandet av hans auktoritet, och ingen kan heller ändra principerna enligt vilken auktoriteten utövas. Skaparens auktoritet förändras inte på grund av växlingar i någon faktor, och på ett liknande sätt förändras inte heller de principer utifrån vilka han utövar sin auktoritet av någon som helst anledning. Himmel och jord kan genomgå stora omvälvningar, men Skaparens auktoritet kommer inte att förändras; alla ting kan förgås, men Skaparens auktoritet kommer aldrig att försvinna. Detta är substansen i Skaparens oföränderliga och okränkbara auktoritet, och detta är vad som gör Skaparen unik!

Orden nedan är nödvändiga för att man ska lära känna Guds auktoritet, och deras innebörd återges i gemenskapen nedan. Låt oss fortsätta läsa Skriften.

4. Guds befallning till Satan

Job 2:6 Och Jehova sade till Satan: "Se, han är i din hand, men skona hans liv."

Satan har aldrig vågat överträda Skaparens auktoritet och på grund av detta lever alla ting i god ordning

Detta är ett citat ur Jobs bok, där "han" i citatet syftar på Job. Fastän den här meningen är kort belyser den många frågor. Den beskriver ett visst samtal mellan Gud och Satan i den andliga världen och berättar för oss att föremålet för Guds ord var Satan. Den återger också vad Gud specifikt sade. Guds ord var en befallning och en order till Satan. De specifika detaljerna i denna order handlar om att skona Jobs liv och visar var Gud satte gränsen för Satans behandling av Job – Satan måste skona Jobs liv. Det första vi lär oss av denna mening är att detta var ord som Gud talade till Satan. Den

---

ursprungliga texten i Jobs bok ger oss bakgrunden till dessa ord: Satan ville anklaga Job och måste därför få Guds tillåtelse innan han kunde fresta honom. När Gud gick med på Satans begäran att fresta Job, ställde han upp följande villkor för Satan: ”Job är i din hand, men du måste skona hans liv.” Vad är detta för slags ord? Det är tydligt att de är en befallning, en order. När du har förstått vad det här är för slags ord, bör du naturligtvis också fatta att den som utfärdade denna order var Gud och att den som mottog ordern, och lydde den, var Satan. Det behöver inte sägas att i denna befallning framgår förhållandet mellan Gud och Satan tydligt för var och en som läser dessa ord. Naturligtvis är detta också förhållandet mellan Gud och Satan i den andliga världen och skillnaden i identitet och status mellan Gud och Satan, vilket framgår av skildringarna om samtalen mellan Gud och Satan i Skriften. Till dags dato är detta det specifika exempel och textdokument där människan kan få kunskap om den klara skillnaden i identitet och status mellan Gud och Satan. Här måste jag säga att återgivandet av dessa ord är ett viktigt dokument för mänsklighetens kunskap om Guds identitet och status, och det ger viktig information för mänsklighetens kunskap om Gud. Genom detta samtal mellan Skaparen och Satan i den andliga världen kan människan förstå ytterligare en specifik aspekt av Skaparens auktoritet. Dessa ord är ytterligare ett vittnesbörd om Skaparens unika auktoritet.

Till det yttre är de här orden ett samtal mellan Jehova Gud och Satan. Deras andemening är att den attityd som Jehova Gud talar med och den position som han talar från är högre än Satans. Vilket betyder att Jehova Gud befäller Satan med en orders tonfall och säger till Satan vad han ska och inte ska göra, att Job redan är i Satans händer och att Satan är fri att behandla Job hur han vill – men att han inte får ta Jobs liv. Undermeningen är att fastän Job har placerats i Satans händer, så har hans liv inte överlämnats till Satan; ingen kan ta Jobs liv ur Guds händer om inte Gud tillåter det. Guds attityd uttrycks tydligt i denna befallning till Satan, och denna befallning manifesterar och uppenbarar också den position varifrån Jehova Gud samtalar med Satan. Härigenom innehar Jehova Gud inte bara statusen hos den Gud som skapade ljus och luft samt alla ting och levande varelser, den Gud som har suveränitet över alla ting och levande varelser, utan även den Gud som befäller mänskligheten och härskar över Hades, den Gud som kontrollerar alla levande varelsers liv och död. Vem i den andliga världen, förutom Gud, skulle våga ge en sådan order till Satan? Och varför gav Gud

---

personligen sin order till Satan? Därför att människans liv, Jobs liv inbegripet, kontrolleras av Gud. Gud tillät inte Satan att skada Job eller ta hans liv, vilket betyder att precis innan Gud tillät Satan att fresta Job, kom han ihåg att särskilt ge en sådan order och befallde Satan än en gång att inte ta Jobs liv. Satan har aldrig vågat överträda Guds auktoritet, och dessutom har han alltid lyssnat noga på och lytt Guds order och specifika befallningar och aldrig vågat trotsa dem och naturligtvis inte vågat fritt ändra någon av Guds befallningar. Det här är de gränser som Gud har satt upp för Satan, och Satan har aldrig vågat överskrida dessa gränser. Är inte detta kraften i Guds auktoritet? Är inte detta ett vittnesbörd om Guds auktoritet? Satan har ett mycket klarare grepp än mänskligheten om hur man ska uppträda mot Gud och hur man ska betrakta Gud, och därför ser Satan Guds status och auktoritet mycket tydligt i den andliga världen och han har en djup insikt om kraften i Guds auktoritet och principerna bakom utövandet av denna auktoritet. Han vågar inte förbise dem det minsta eller bryta mot dem på något sätt eller göra något som överträder Guds auktoritet, och han vågar inte på något sätt utmana Guds vrede. Fastän han är ond och arrogant till sin natur, har Satan aldrig vågat överskrida de skrankor och gränser som Gud satt upp för honom. I miljontals år har han strikt respekterat dessa skrankor, hållit sig till varje befallning och order som Gud gett honom och aldrig vågat göra ett övertramp. Fast han är illvillig, är Satan mycket klokare än den fördärvade mänskligheten; han känner Skaparens identitet och han känner sina egna gränser. Av Satans "undergivna" handlingar kan man se att Guds auktoritet och makt är himmelska påbud som inte kan överträdas av Satan och att det är exakt på grund av Guds unikhet och auktoritet som allt förändras och breder ut sig på ett välordnat sätt och som mänskligheten kan leva och föröka sig i den riktning som fastställts av Gud utan att någon människa eller något ting kan rubba denna ordning och utan att någon människa eller något ting kan ändra denna lag – för de kommer alla från Skaparens händer och från Skaparens ordning och auktoritet.

Endast Gud, som har Skaparens identitet, äger den unika auktoriteten

Satans speciella identitet har fått många människor att visa ett starkt intresse för hans manifestationer av olika aspekter. Det finns till och med många dåraktiga människor som tror att Satan besitter auktoritet precis som Gud, för Satan kan visa upp mirakel och göra sådant som är omöjligt för människan. Så förutom att tillbe Gud reserverar människorna också en plats för Satan i sitt hjärta och tillber till och med

---

Satan som Gud. Dessa människor är både ömkansvärda och avskyvärda. De är ömkansvärda på grund av sin okunnighet och avskyvärda på grund av sina villoläror och sitt inneboende onda väsen. Här känner jag att det är nödvändigt att informera er om vad auktoritet är, vad den symboliserar och vad den står för. Allmänt talat kan man säga att Gud själv är auktoritet, hans auktoritet symboliserar Guds överhöghet och inre väsen, och auktoriteten hos Gud själv representerar Guds status och identitet. Vågar då Satan säga att han själv är Gud? Vågar Satan säga att han skapade alla ting och har suveränitet över alla ting? Naturligtvis inte! Han är nämligen oförmögen att skapa någonting; hittills har han aldrig gjort något som skapats av Gud och aldrig skapat något som har liv. Eftersom han inte har Guds auktoritet, kommer han omöjligen att någonsin äga Guds status och identitet, och detta är bestämt av hans väsen. Har han samma makt som Gud? Naturligtvis inte! Vad kallar vi Satans handlingar och de under som Satan visar upp? Är det makt? Kan det kallas auktoritet? Naturligtvis inte! Satan styr det ondas flöde och rubbar, försämrar och avbryter varje aspekt av Guds verk. Har Satan under de senaste tusentals åren, förutom att fördärva och missbruka mänskligheten och locka och vilseleda människan till fördärv och att förkasta Gud, så att hon vandrar i dödsskuggans dal, gjort något som förtjänar ens det ringaste firande, beröm eller omhuldande av människan? Om Satan ägt auktoritet och makt, skulle mänskligheten då ha fördärvats av honom? Om Satan ägt auktoritet och makt, skulle mänskligheten då ha skadats av honom? Om Satan ägt makt och auktoritet, skulle mänskligheten då ha övergett Gud och vänt sig mot döden? Vilken slutsats ska vi dra beträffande substansen i allt som Satan gör, med tanke på att han inte har någon auktoritet eller makt? Det finns de som beskriver allt som Satan gör som ren bluff, men jag tycker inte att den definitionen är så träffande. Är hans onda gärningar då han fördärvar mänskligheten bara en bluff? Den onda kraft som Satan misshandlade Job med, liksom hans våldsamma önskan att skada och sluka honom, kunde omöjligen uppnås enbart genom en bluff. Om vi ser tillbaka var Jobs hjordar av får och boskap, som var spridda vitt och brett över kullar och berg, borta på ett ögonblick; på ett ögonblick försvann Jobs stora förmögenhet. Hade detta kunnat uppnås genom en ren bluff? Naturen i allt som Satan gör motsvarar och passar till negativa termer såsom att försämma, att avbryta, att förstöra, att skada, begrepp som ondska, illvillighet och mörker, och därför har allt som är orättfärdigt och ont ett oupplösligt samband med Satans handlingar och kan inte

---

skiljas från Satans onda väsen. Oavsett hur ”mäktig” Satan är, oavsett hur djärv och äregirig han är, oavsett hur stor hans förmåga att vålla skada är, oavsett hur vittomfattande de tekniker han använder för att fördärva och locka människan är, oavsett hur skickliga de knep och ränker som han trakasserar människan med är och oavsett hur föränderlig den form i vilken han existerar är, så har han aldrig kunnat skapa en enda levande organism, aldrig kunnat ställa upp lagar eller regler för alltings existens och aldrig kunnat råda över och kontrollera någonting, vare sig levande eller icke levande. I hela kosmos och på himlavalvet finns det inte en enda människa eller ett enda föremål som föddes eller frambringades av Satan eller existerar på grund av honom; det finns inte en enda människa eller något föremål som behärskas av honom eller kontrolleras av honom. Tvärtom måste han inte bara leva under Guds herravälde, utan han måste dessutom lyda alla Guds order och befallningar. Utan Guds tillåtelse är det svårt för Satan att ens vidröra en droppe vatten eller ett sandkorn på marken; utan Guds tillåtelse är Satan inte ens fri att flytta omkring myrorna på marken – än mindre människosläktet, som skapades av Gud. I Guds ögon är Satan underlägsen liljorna på bergen, fåglarna som flyger i luften, fiskarna i havet och maskarna på jorden. Hans roll bland alla ting är att tjäna alla ting och arbeta för mänskligheten och tjäna Guds verk och hans förvaltningsplan. Oavsett hur illvillig hans natur är och hur ont hans väsen är, så kan han inte göra annat än att plikttroget hålla sig till sin uppgift: att tjäna Gud och utgöra en motpol till Gud. Detta är Satans beskaffenhet och position. Hans väsen är avskilt från livet, från makt och från auktoritet; han är bara en leksak i Guds händer; bara en apparat i Guds tjänst!

Efter att de har förstått Satans sanna ansikte finns det många människor som fortfarande inte förstår vad auktoritet är, så låt mig berätta för dig! Själva auktoriteten kan förklaras som Guds makt. För det första kan man med säkerhet säga att både auktoritet och makt är positiva. De står inte i förbindelse med något negativt och har inget samband med några skapade eller icke skapade väsen. Guds makt kan skapa ting med alla tänkbara former som har liv och vitalitet, och detta bestäms av Guds liv. Gud är liv, och därför är han källan till alla levande varelser. Dessutom kan Guds auktoritet få alla levande varelser att lyda vartenda ett av Guds ord, det vill säga bli till enligt orden från Guds mun och leva och fortplanta sig på Guds befallning, enligt vilken Gud råder över och befäller alla levande varelser, och det kommer aldrig i evighet att ske någon

---

avvikelse. Ingen människa eller något föremål har dessa ting; endast Skaparen äger och bär på sådan makt, och därför kallas det auktoritet. Detta är det unika hos Skaparen. Som sådant kan det bara förknippas med Skaparen, oavsett om det är själva ordet "auktoritet" eller substansen i denna auktoritet, eftersom det är en symbol för Skaparens unika identitet och substans och återger Skaparens identitet och status; förutom Skaparen kan ingen människa eller något föremål förknippas med ordet "auktoritet". Detta är en tolkning av Skaparens unika auktoritet.

Fastän Satan såg på Job med girig blick, vågade han inte kröka ett enda hårstrå på Jobs huvud utan Guds tillåtelse. Fastän han är ond och grym inombords, hade Satan inget annat val än att hålla sig till Guds befallning sedan Gud hade gett honom sin order. Och fastän Satan var lika frenetisk som en varg bland får när han gav sig på Job, vågade han inte glömma de gränser som Gud satt upp för honom, han vågade inte bryta mot Guds order; Satan vågade inte göra någonting som avvek från Guds ords principer och gränser – är inte detta ett faktum? Det här visar att Satan inte vågar handla i strid mot något av Jehova Guds ord. För Satan är varje ord från Guds mun en order och en himmelsk lag och ett uttryck för Guds auktoritet – för bakom varje ord från Gud finns underförstått Guds straff för dem som bryter mot Guds order och för dem som struntar i att lyda och motsätter sig de himmelska lagarna. Satan vet mycket väl att om han bryter mot Guds order, så måste han ta konsekvenserna av att överträda Guds auktoritet och motsätta sig de himmelska lagarna. Och exakt vilka är dessa konsekvenser? Det behöver knappast sägas att de självklart är Guds straff. Satans handlingar mot Job var bara ett mikrokosmos av hans fördärv av människan, och när Satan utförde dessa handlingar var de gränser som Gud satte upp och de order som han utfärdade för Satan bara ett mikrokosmos av principerna bakom allt som Satan gör. Dessutom var Satans roll och position i detta fall endast ett mikrokosmos av hans roll och position i Guds förvaltande verk, och Satans fullständiga lydnad inför Gud när han frestade Job var endast ett mikrokosmos av hur Satan inte vågade göra det minsta motstånd mot Gud i Guds förvaltande verk. Vilken varning ger dessa mikrokosmos er? Bland allt som finns, inklusive Satan, finns det ingen människa eller någon sak som kan överträda de himmelska lagar och påbud som utfärdats av Skaparen och ingen människa eller tingest som vågar bryta mot dessa himmelska lagar och påbud, för ingen människa eller tingest kan ändra eller undgå det straff som Skaparen låter drabba dem som struntar i att lyda

---

dem. Endast Skaparen kan utfärda himmelska lagar och påbud, endast Skaparen har makt att sätta dem i verket, och den enda makt som inte kan överträdas av någon människa eller sak är Skaparens. Detta är Skaparens unika auktoritet, denna auktoritet är oöverträffad bland alla ting, och därför är det omöjligt att säga att ”Gud är störst och Satan är nummer två.” Det finns ingen annan Gud än Skaparen som äger den unika auktoriteten!

Har ni nu ny kunskap om Guds auktoritet? För det första, är det någon skillnad mellan Guds auktoritet som jag just nämnde och människans makt? Och vilken är skillnaden? En del människor säger att det inte går att jämföra de båda. Det stämmer! Fastän människor säger att det inte går att jämföra de båda, blandas människans makt ofta i hennes tankar och föreställningar ihop med Guds auktoritet, så att de två jämförs sida vid sida. Vad är det som pågår här? Gör inte människor misstaget att oavsiktligt ersätta det ena med det andra? De två har inget samband och det går inte att jämföra dem, och ändå kan människor inte låta bli att göra det. Hur ska detta lösas? Om du verkligen vill finna en lösning, så är enda sättet att förstå och känna Guds unika auktoritet. När du förstått och fått kunskap om Skaparens auktoritet, kommer du inte att nämna människans makt och Guds auktoritet i samma andetag.

Vad menas med människans makt? Enkelt uttryckt är det människans förmåga eller färdighet som gör det möjligt för hennes fördärvade sinnelag, begär och ambitioner att breda ut sig och fullbordas maximalt. Räknas detta som auktoritet? Oavsett hur uppblåsta och lukrativa en människas ambitioner och önskningar är, kan hon inte sägas äga auktoritet; på sin höjd är denna uppblåsthet och framgång bara en demonstration av Satans pjasfasoner bland människorna, på sin höjd är det en fars där Satan handlar som sin egen förfader för att fullfölja sin ambition att vara Gud.

Exakt hur ser du nu på Guds auktoritet? Eftersom vi nu har samlats kring dessa ord, bör du ha ny kunskap om Guds auktoritet. Och därför frågar jag er: Vad symboliserar Guds auktoritet? Symboliserar den Guds egen identitet? Symboliserar den Guds egen makt? Symboliserar den Guds egen unika status? I vad har du bland alla ting sett Guds auktoritet? Hur såg du den? Kan någon ändra lagen om de fyra årstidernas växlingar mellan vår, sommar, höst och vinter som upplevs av människan? På våren knoppas och blommar träden, på sommaren täcks de med löv, på hösten bär de frukt och på vintern faller löven av. Kan någon ändra denna lag? Återspeglar detta en sida av Guds auktoritet?

Gud sade ”Låt det bli ljus”, och det blev ljus. Existerar detta ljus fortfarande? Vad beror det på att det existerar? Det existerar naturligtvis på grund av Guds ord, och på grund av Guds auktoritet. Existerar fortfarande den luft som skapades av Gud? Kommer den luft som människan andas från Gud? Kan någon ta bort de ting som kommer från Gud? Kan någon ändra deras substans och funktion? Kan någon gäcka den dag och natt som bestämts av Gud och den lag för dag och natt som Gud har befallt? Kan Satan göra något sådant? Även om du inte sover på natten utan tar natten som dag, så är det fortfarande nattetid; du kanske kan ändra dina dagliga rutiner, men du kan inte ändra den lag som styr växlingen mellan dag och natt – och detta faktum kan inte ändras av någon människa, eller hur? Kan någon få ett lejon att plöja jorden som en ox? Kan någon förvandla en elefant till en åsna? Kan någon få en kyckling att sväva genom luften som en örn? Kan någon få en varg att äta gräs som ett får? (Nej.) Kan någon få fiskarna i vattnet att leva på torra land? Detta kan inte göras av människor. Varför inte? Eftersom Gud befallde fiskarna att leva i vatten så lever de i vatten. På land skulle de inte kunna överleva utan de skulle dö; de kan inte överskrida gränserna i Guds befallning. Alla ting har en lag och gräns för sin existens och var och en av dem har sina egna instinkter. Dessa är bestämda av Skaparen och de kan inte ändras eller sättas ur spel av någon människa. Lejonet kommer till exempel alltid att leva i vildmarken på avstånd från människans samhällen och skulle aldrig kunna vara så foglig och trogen som oxen, som lever tillsammans med och arbetar för människan. Fastän elefanter och åsnor båda är djur och båda har fyra ben och är varelser som andas luft så är de olika arter, för de delades in i olika typer av Gud, var och en av dem har sina egna instinkter och därför kommer de aldrig att vara utbytbara. Fastän kycklingen har två ben och vingar precis som en örn kommer den aldrig att kunna flyga i luften; på sin höjd kan den bara flyga upp i ett träd – och detta bestäms av dess instinkt. Det behöver knappast sägas att allt detta beror på befallningarna från Guds auktoritet.

I människans utveckling i dag kan hennes vetenskap sägas blomstra och landvinningarna inom hennes vetenskapliga forskning beskrivas som imponerande. Det måste sägas att människans förmåga växer sig allt starkare, men det finns ett vetenskapligt genombrott som mänskligheten har varit oförmögen att göra: Människan har tillverkat flygplan, hangarfartyg och atombomben, människan har rest ut i rymden, promenerat på månen, uppfunnit internet och anammat en livsstil präglad av hi-tech,

---

men ändå är människan oförmögen att skapa något väsen som lever och andas. Varje levande varelses instinkter och de lagar som de lever efter samt kretsloppet för liv och död hos varje slag av levande väsen – allt detta är utom räckhåll och omöjligt att kontrollera för mänsklighetens vetenskap. På den här punkten måste det sägas att oavsett vilka fantastiska höjder som människans vetenskap når, så kan den inte jämföras med någon av Skaparens tankar och den kan inte urskilja det mirakulösa i Skaparens skapelse och kraften i hans auktoritet. Det finns så många oceaner på jorden, och ändå har de aldrig överskridit sina gränser och kommit upp på land efter behag, och det beror på att Gud satte gränser för var och en av dem; de stannade varhelst han befallde dem och utan Guds tillåtelse kan de inte flytta omkring fritt. Utan Guds tillåtelse får de inte göra intrång på varandra utan kan bara röra sig när Gud säger till om det, och vart de går och var de stannar bestäms av Guds auktoritet.

För att uttrycka det klart och tydligt, "Guds auktoritet" betyder att det är Gud som bestämmer. Gud har rätt att bestämma hur något ska göras, och det görs på vilket sätt han än önskar. Lagen för alla ting bestäms av Gud och inte av människan; inte heller kan den ändras av människan. Den kan inte rubbas genom människans vilja, utan i stället ändras den genom Guds tankar, Guds vishet och Guds befallningar, och detta är ett faktum som är obestridligt för varje människa. Himlarna och jorden och alla ting, universum, den stjärnbeströdda himlen, de fyra årstiderna, det som är synligt och osynligt för människan – allt detta existerar, fungerar och förändras utan minsta misstag under Guds auktoritet, enligt Guds befallningar, enligt Guds bud och enligt de lagar som finns från skapelsens begynnelse. Inte en enda människa eller tingest kan ändra sina lagar eller ändra den inneboende ordning enligt vilken de fungerar; de blev till på grund av Guds auktoritet och förgås på grund av Guds auktoritet. Det är exakt detta som är Guds auktoritet. Kan du nu, när så här mycket har blivit sagt, känna att Guds auktoritet är en symbol för Guds identitet och status? Kan Guds auktoritet ägas av något skapat eller icke skapat väsen? Kan den imiteras, gestaltas eller ersättas av någon människa, någon tingest eller något föremål?

**Skaparens identitet är unik och du borde inte hålla fast vid
polyteismens idé**

Även om Satans färdigheter och förmågor är större än människans, även om han kan göra saker som är utom räckhåll för människan, oavsett om du avundas eller

---

eftersträvar det som Satan gör, oavsett om du hatar eller känner vämjelse inför detta, oavsett om du kan se detta eller inte och oavsett hur mycket Satan kan åstadkomma eller hur många människor han kan vilseleda så att de tillber och tar honom till sig och oavsett hur du definierar honom, så kan du omöjligen säga att han har Guds auktoritet och makt. Du ska veta att Gud är Gud, det finns bara en Gud, och dessutom ska du veta att endast Gud har auktoritet, har makten att kontrollera och råda över alla ting. Bara för att Satan har förmågan att vilseleda människor och kan utge sig för att vara Gud, kan efterlikna de tecken och mirakel som Gud gjort och har gjort liknande saker som Gud, misstar du dig och tror att Gud inte är unik, att det finns många gudar, att de bara äger större och mindre färdigheter och att det finns skillnader i vidden av den makt som de utövar. Du rangordnar deras storhet i den ordning som de anländer och enligt deras ålder och du tror felaktigt att det finns andra gudar förutom Gud och du tror att Guds makt och auktoritet inte är unik. Om du har sådana idéer, om du inte inser att Gud är unik, inte tror att endast Gud äger auktoritet och bara håller fast vid polyteism, så säger jag att du är avskummet bland varelserna, du är Satans sanna uppenbarelse och du är en helt igenom ond människa! Förstår ni vad jag försöker lära er genom att tala dessa ord? Oavsett tid, plats och din bakgrund får du inte förväxla Gud med någon annan person, sak eller föremål. Oberoende av hur omöjlig att förstå och hur ouppnåelig du känner att Guds auktoritet och Guds eget väsen är, oberoende av hur mycket Satans handlingar och ord överensstämmer med din föreställning och din fantasi, oberoende av hur tillfredsställande de är för dig, var inte dåraktig, förväxla inte dessa begrepp, förneka inte Guds existens, förneka inte Guds identitet och status, knuffa inte ut Gud genom dörren och ta in Satan för att ersätta Gud i ditt hjärta och vara din Gud. Jag tvivlar inte på att ni kan föreställa er konsekvenserna av att göra så!

Fastän mänskligheten har fördärvats, lever den fortfarande under Skaparens suveräna auktoritet

Satan har fördärvat mänskligheten i tusentals år. Han har åstadkommit oändligt mycket ondska, vilsefört generation efter generation och begått avskyvärda brott i världen. Han har missbrukat människan, vilsefört människan, förfört människan till att sätta sig upp mot Gud och begått onda gärningar som har ställt till oreda i och skadat Guds förvaltningsplan gång på gång. Ändå fortsätter alla ting och levande varelser under Guds auktoritet att foga sig efter de regler och lagar som Gud har satt upp. Jämfört med

---

Guds auktoritet är Satans onda natur och dominans så fula, så vämjeliga och föraktliga, så små och sårbara. Även om Satan går bland alla ting som skapats av Gud, kan han inte genomföra den minsta förändring hos de människor, saker och föremål som behärskas av Gud. Många tusen år har gått och mänskligheten åtnjuter fortfarande det ljus och den luft som Gud har skänkt, andas fortfarande den andedräkt som Gud själv har utandats, gläder sig fortfarande åt de blommor, fåglar, fiskar och insekter som Gud har skapat och åtnjuter fortfarande alla de saker som Gud har gett; dag och natt avlöser fortfarande ständigt varandra; de fyra årstiderna växlar som vanligt; gässen som flyger på himlen lämnar oss nu på vintern och återvänder fortfarande till våren; fiskarna i vattnet lämnar aldrig floderna och sjöarna – de är deras hem; cikadorna på marken sjunger av hjärtans lust under sommarens dagar; syrsorna i gräset nynn timer mot vinden på hösten; gässen samlas i flockar medan örnarna fortsätter att leva i ensamhet; lejonflockarna upprätthåller livet genom att jaga; älgen strövar inte bort från gräs och blommor ... Varje slags levande varelse bland alla ting förgås och återvänder och förgås sedan igen, en miljon förändringar inträffar på ett ögonblick – men vad som inte förändras är varelsernas instinkter och lagarna om överlevnad. De lever och blir försörjda och får näring av Gud och ingen kan ändra deras instinkter, ej heller kan någon göra intrång på deras överlevnadsregler. Fastän mänskligheten, som lever bland alla ting, har fördärvats och vilseletts av Satan, kan människan ändå inte vara utan det vatten som Gud har skapat, den luft som Gud har skapat och allt som Gud har skapat; människan lever och förökar sig i detta rum som skapats av Gud. Mänsklighetens instinkter har inte förändrats. Människan är fortfarande beroende av sina ögon för att se, sina öron för att höra, sin hjärna för att tänka, sitt hjärta för att förstå, sina ben och fötter för att gå, sina händer för att arbeta och så vidare; alla de instinkter som Gud skänkte människan för att hon skulle kunna ta emot Guds försörjning förblir oförändrade, de förmågor genom vilka människan samarbetar med Gud har inte förändrats, människans förmåga att utföra en skapad varelses plikt har inte förändrats, människans andliga behov har inte förändrats, människans önskan att finna sitt ursprung har inte förändrats, människans längtan att frälsas av Skaparen har inte förändrats. Sådana är de rådande omständigheterna för mänskligheten som lever under Guds auktoritet och som har uthärdat den blodiga förstörelse som Satan genomfört. Fastän mänskligheten har utsatts för Satans förtryck och inte längre är Adam och Eva från skapelsens begynnelse

---

utan i stället är full av sådant som är fientligt mot Gud, såsom kunskap, fantasi, föreställningar och så vidare, och full av ett fördärvat sataniskt sinnelag, är mänskligheten i Guds ögon fortfarande samma mänsklighet som han skapade. Mänskligheten styrs och orkestreras fortfarande av Gud, så i Guds ögon är människan, som har fördärvats av Satan, endast täckt i smuts; hon lever med knorrande mage, reaktioner som är lite långsamma och ett minne som inte är så bra som förr samt är något äldre – men alla människans funktioner och instinkter är fullständigt oförstörda. Detta är den mänsklighet som Gud avser att rädda. Denna mänsklighet behöver bara höra Skaparens kallelse och höra Skaparens röst för att stå upp och rusa för att lokalisera källan till denna röst. Denna mänsklighet behöver bara se konturerna av Skaparen för att bli obekymrad om allt annat och lämna allt för att hänge sig åt Gud, den kommer till och med att offra sitt liv för honom. När mänsklighetens hjärta förstår Skaparens innerliga ord, kommer den att avvisa Satan och ställa sig på Skaparens sida; när mänskligheten har tvättat bort smutsen från sin kropp och än en gång fått försörjning och näring av Skaparen, kommer mänsklighetens minne att återställas, och då kommer mänskligheten i sanning att ha återvänt till Skaparens herravälde.

14 dec. 2013

Gud själv, den unike II

Guds rättfärdiga sinnelag

Nu när ni har lyssnat till den tidigare gemenskapen om Guds auktoritet, är jag övertygad om att ni är försedda med en rejäl uppsättning ord om den frågan. Hur mycket ni kan acceptera, ta till er och förstå beror helt på hur mycket ansträngning ni lägger på det. Det är mitt hopp att ni kan nalkas den här frågan uppriktigt; ni bör inte på något sätt hantera den halvhjärtat! Är det nu samma sak att känna Guds auktoritet som att känna hans helhet? Man kan säga att kunskapen om Guds auktoritet är början till kunskapen om den unike Guden själv, och man kan också säga att kunskapen om Guds auktoritet innebär att man redan har klivit in genom porten till att känna den unike Gudens egen substans. Denna förståelse är en del av att känna Gud. Vilken är då den andra delen? Detta är det ämne jag skulle vilja skapa gemenskap kring idag – Guds rättfärdiga sinnelag.

Jag har valt två avsnitt från Bibeln att skapa gemenskap kring angående dagens ämne: Det första gäller Guds förstörelse av Sodom, som återfinns i Första Mosebok 19:1–11 och Första Mosebok 19:24–25; den andra gäller Guds befrielse av Nineve, som återfinns i Jona 1:1–2 plus de tredje och fjärde kapitlen i den boken. Jag misstänker att ni alla väntar på att få höra vad jag har att säga om dessa två avsnitt. Det jag säger kan naturligtvis inte avvika från temat att känna Gud själv och känna hans substans, men vad skall då vara fokus för dagens gemenskap? Vet någon av er? Vilka delar av min gemenskap om ”Guds auktoritet” fängade er uppmärksamhet? Varför sade jag att den ende som besitter sådan auktoritet och kraft är Gud själv? Vad önskade jag förklara genom att säga det? Vad önskade jag informera er om? Är Guds auktoritet och kraft en aspekt av hur hans substans visar sig? Är de en del av hans substans som bevisar hans identitet och status? Har dessa frågor talat om för er vad jag kommer att säga? Vad vill jag att ni skall förstå? Tänk över detta noga.

För att envist ha motsatt sig Gud förgörs människan av Guds vrede

Låt oss först titta på flera skriftställen som beskriver ”Guds förstörelse av Sodom”.

1 Mos 19:1–11 Och det kom två änglar till Sodom om aftonen. Och Lot satt vid Sodoms port och när han såg dem reste han sig upp för att möta dem; och han bugade sig med sitt ansikte mot marken. Och han sade: ”Se nu, mina herrar. Jag ber er, följ med

---

in i er tjänares hus och dröj kvar hela natten, och tvätta era fötter. Och ni ska stiga upp tidigt och fortsätta på er färd.” Och de sade: ”Nej, vi ska stanna på gatan hela natten.” Men han försökte verkligen övertala dem, och de följde med in till honom och kom in i hans hus. Och han tillredde en festmåltid åt dem och bakade osyrat bröd, och de åt. Men innan de lade sig till vila, omringades huset av männen i staden, ja männen i Sodom, både unga och gamla, hela folket från alla håll. Och de kallade på Lot och sade till honom: ”Var är de män som kom till dig i natt? För ut dem till oss, så att vi får känna dem.” Och Lot gick ut till dem vid dörren, stängde den efter sig och sade: ”Jag ber er, bröder, handla inte så skändligt. Se nu, jag har två döttrar som inte har lärt känna någon man. Jag ber er, låt mig föra ut dem till er, och gör det som är gott i era ögon med dem, men gör bara ingenting med dessa män, eftersom de har kommit in under mitt tak.” Och de sade: ”Backa.” Och de sade igen: ”Den här personen kom hit för att vistas här och nu ska han nödvändigtvis vara en domare. Nu ska vi behandla dig värre än dem.” Och de gav sig hårdhänt på mannen, Lot själv, och kom fram för att bryta upp dörren. Men männen räckte ut sina händer, drog med sig Lot in i huset och stängde till dörren. Och de slog männen som var utanför husets dörr med blindhet, både små och stora, så att de tröttade ut sig med att försöka hitta dörren.

1 Mos 19:24–25 Då lät Jehova svavel och eld regna från himlen över Sodom och Gomorra. Och han ödelade dessa städer, och hela slätten, och alla invånare i dessa städer, och det som växte på marken.

Från dessa ställen är det inte svårt att se att Sodoms orättfärdighet och fördärv redan hade nått en avskräckande nivå för både människan och Gud, och att staden i Guds ögon därför förtjänade att förstöras. Men vad hände inne i staden innan den förstördes? Vad kan människor få för inspiration av dessa händelser? Vad kan Guds attityd till dessa händelser visa människor om hans sinnelag? För att förstå hela historien skall vi noggrant läsa vad som nedtecknades i Skriften ...

Sodoms fördärv: Väcker människans ursinne och Guds raseri

Den natten tog Lot emot två budbärare från Gud och gjorde i ordning en festmåltid för dem. Efter måltiden, innan de hade lagt sig, kom folk från hela staden och omringade Lots bostad och ropade på Lot. Det står i Skriften att de sade: ”Var är de män som kom till dig i natt? För ut dem till oss, så att vi får känna dem.” Vem sade dessa ord? Vem uttalades de till? Dessa var orden från folket i Sodom, som hojtades utanför Lots

---

bostad och riktades till Lot. Hur känns det att höra dessa ord? Är du ursinnig? Får de orden dig att må illa? Sjuder du av raseri? Stinker det inte Satan om de här orden? Kan du genom dem känna ondskan och mörkret i den här staden? Kan du känna grymheten och barbariet i dessa människors beteende genom deras ord? Kan du känna djupet av deras fördärv genom deras beteende? Genom innehållet i deras tal är det inte svårt att se att deras orättfärdiga natur och vildsinta sinnelag hade nått en nivå som var bortom deras kontroll. Förutom Lot var det inte en enda person i den här staden som skilde sig från Satan; bara anblicken av en annan person fick de här människorna att vilja skada och förtära den personen ... Det här ger inte bara en känsla av stadens ohyggliga och förskräckliga karaktär och av auran av död den hade runt sig; de ger en också en känsla av dess orättfärdighet och blodtörst.

När nu Lot hamnade ansikte mot ansikte med ett gäng omänskliga ligister, folk som var fyllda med ambitionen att förtära själar, hur reagerade han då? Skriften säger så här: "Jag ber er, handla inte så skändligt. Se nu, jag har två döttrar som inte har lärt känna någon man. Jag ber er, låt mig föra ut dem till er, och gör det som är gott i era ögon med dem, men gör bara ingenting med dessa män, eftersom de har kommit in under mitt tak." Lot menade följande med sina ord: Han var villig att ge upp sina två döttrar för att skydda budbärarna. De här människorna borde förnuftsmässigt ha gått med på Lots villkor och lämnat de två budbärarna ifred; trots allt var budbärarna fullständiga främlingar för dem, personer som absolut inte hade någonting med dem att göra; dessa två budbärare hade aldrig skadat deras intressen. Men motiverade som de var av sin orättfärdiga natur lät de inte det hela stanna där. Istället ansträngde de sig bara ytterligare. Här kan ett annat av deras meningsutbyten utan tvivel ge vidare insikt i de här människornas sanna illvilliga natur; samtidigt låter det oss också få veta och begripa skälet till att Gud önskade förstöra den här staden.

Vad sade de då härnäst? Som det står i Bibeln: "'Backa.' Och de sade igen: 'Den här personen kom hit för att vistas här och nu ska han nödvändigtvis vara en domare. Nu ska vi behandla dig värre än dem.' Och de gav sig hårdhänt på mannen, Lot själv, och kom fram för att bryta upp dörren." Varför ville de slå in Lots dörr? Anledningen är att de var ivriga att tillfoga de två budbärarna skada. Vad gjorde de där budbärarna i Sodom? Deras syfte med att komma dit var att rädda Lot och hans familj, men stadsborna trodde felaktigt att de hade kommit för att tillträda officiella befattningar. Staden frågade inte

---

efter deras syfte, utan det var enbart gissningar som gjorde att den vildsint ville skada de här två budbärarna; de önskade skada två personer som inte hade någonting alls med dem att göra. Det är tydligt att människorna i den här staden helt hade tappat sin mänsklighet och sitt förnuft. Deras galenskap och vildhet var redan på en nivå som inte skilde sig från Satans onda natur att skada och förtära människor.

När de krävde att få de här personerna från Lot, vad gjorde Lot då? Vi vet från texten att Lot inte överlämnade dem. Kände Lot dessa två budbärare från Gud? Naturligtvis inte! Men varför kunde han rädda de två personerna? Visste han vad de hade kommit för att göra? Fastän han var omedveten om varför de kommit, visste han att de var Guds tjänare, och alltså tog han emot dem. Att han kunde kalla dessa tjänare från Gud för herrar visar att Lot vanligen var en efterföljare till Gud, till skillnad från de andra inne i Sodom. När Guds budbärare kom till honom riskerade han därför sitt eget liv genom att ta in dessa två tjänare i sitt hus; dessutom erbjöd han sina två döttrar i utbyte för att skydda dessa två tjänare. Detta var Lots rättfärdiga gärning; det var också ett konkret uttryck för Lots natur och substans, och det var också anledningen till att Gud skickade sina tjänare för att rädda Lot. När Lot stod inför fara skyddade han dessa två tjänare utan hänsyn till något annat; han försökte rentav byta bort sina två döttrar mot tjänarnas säkerhet. Var det utöver Lot någon annan i staden som kunde ha gjort något sådant? Som fakta bevisar – nej! Det säger därför sig självt att alla inne i Sodom, utom Lot, var såväl ett mål för förgörelse som ett mål som förtjänade förgörelse.

Sodom ödeläggs för att ha kränkt Guds vrede

När folket i Sodom såg de här två tjänarna, frågade de inte varför de hade kommit, och inte heller frågade de om de hade kommit för att sprida Guds vilja. Tvärtom bildade de en mobb, och utan att vänta på en förklaring kom de för att gripa dessa två tjänare likt vilda hundar eller ilskna vargar. Såg Gud på medan dessa saker hände? Vad tänkte Gud i sitt hjärta om detta slags mänskligt beteende, detta slags ting? Gud beslutade att förstöra staden; han skulle inte tveka eller vänta, inte heller skulle han fortsätta visa tålmod. Hans dag hade kommit, och så satte han igång det verk han önskade att göra. Sålunda står det i Första Mosebok 19:24–25: ”Då lät Jehova svavel och eld regna från himlen över Sodom och Gomorra. Och han ödelade dessa städer, och hela slätten, och alla invånare i dessa städer, och det som växte på marken.” De här två verserna talar om för människor med vilken metod Gud förstörde den här staden; de talar också om för

---

människorna vad Gud förstörde. Först berättar Bibeln att Gud brände staden med eld, och att elden var tillräckligt omfattande för att förgöra alla människor och allt som växte på marken. Det vill säga att elden som föll från himlen inte bara förstörde staden; den tillintetgjorde också alla människor och allt levande inne i den, allt utan att lämna minsta spår efter sig. Efter att staden förstörts var landet helt utan något levande. Det fanns inget mer liv, inte heller några tecken på det. Staden hade blivit en ödemark, en tom plats fylld av död tystnad. Det skulle inte längre ske några onda gärningar mot Gud på denna plats; det skulle inte bli mer slakt eller spillt blod.

Varför ville Gud att den här staden skulle brinna så grundligt? Vad kan ni se här? Skulle Gud stå ut med att se mänskligheten och naturen, hans egna skapelser, förstöras på det sättet? Om du kan skilja Jehova Guds ilska från den eld som kastades ner från himlen, då är det inte svårt att se nivån av hans raseri på målet för hans förstörelse och även på i den grad den här staden förstördes. När Gud föraktar en stad, kommer han att fälla sitt straff över den. När Gud är äcklad av en stad, kommer han att utfärda upprepade varningar där han informerar människor om sin ilska. När Gud däremot bestämmer att sätta stopp för och förstöra en stad – det vill säga när hans vrede och majestät har kränkts – kommer han inte att ge några vidare bestraffningar eller varningar. Istället kommer han att förstöra den direkt. Han kommer att få den att försvinna totalt. Detta är Guds rättfärdiga sinnelag.

Efter Sodoms upprepade motstånd och fiendskap mot honom, utplånar Gud den totalt

När vi väl har en allmän förståelse av Guds rättfärdiga sinnelag, kan vi åter ägna vår uppmärksamhet åt staden Sodom – det som Gud såg som en syndens stad. Genom att förstå denna stads substans, kan vi förstå varför Gud ville förstöra den och varför han förstörde den så fullständigt. Utifrån detta kan vi lära känna Guds rättfärdiga sinnelag.

Ur ett mänskligt perspektiv var Sodom en stad som helt kunde tillfredsställa människans begär och människans ondska. Den var lockande och förhåxande, med musik och dans natt efter natt, och dess välstånd drev människorna till fascination och galenskap. Dess ondska frätte på människors hjärtan och förhåxade dem till att förfalla. Detta var en stad där orena andar och onda andar löpte amok; den flödade över av synd och mord och var fylld med en blodig, ruten lukt. Det var en stad som fick folk att frysa in i märgen, en stad man skulle skygga inför. Ingen i denna stad – varken man eller

---

kvinnor, varken ung eller gammal – sökte den sanna vägen; ingen trängade efter ljuset eller längade efter att vända sig bort från synden. De levde under Satans kontroll, fördärv och falskhet. De hade förlorat sin mänsklighet; de hade förlorat sitt förnuft, och de hade förlorat människans ursprungliga mål med sin existens. De begick oräkneliga onda gärningar i sitt motstånd mot Gud; de avvisade hans vägledning och motsatte sig hans vilja. Det var deras ondskefulla gärningar som förde dessa människor, staden och allt levande i den, steg för steg på vägen mot förstörelse.

Även om de här två ställena inte återger detaljerna om hur omfattande fördärvet var bland folket i Sodom, utan istället återger hur de uppförde sig mot Guds två tjänare efter att dessa hade anlänt till staden, så kan en enkel sanning avslöja i hur stor omfattning Sodoms folk var fördärvade och onda och motsatte sig Gud. I och med detta blottläggs också stadsbornas sanna ansikte och substans. De lät inte bara bli att acceptera Guds varningar, de fruktade inte heller hans straff. Tvärtom föraktade de Guds ilska. De gjorde blint motstånd mot Gud. Oavsett vad han gjorde eller hur han gjorde det, blev deras illvilliga natur bara intensivare, och de motsatte sig upprepade gånger Gud. Folket i Sodom var fientliga mot Guds existens, hans ankomst, hans straff, och inte minst hans varningar. De såg inget annat som var värt besväret runt omkring sig. De förtärde och skadade alla människor som kunde förtäras och skadas, och de behandlade inte Guds tjänare annorlunda. Att skada Guds tjänare var, sett till helheten av de onda gärningar som begicks av folket i Sodom, bara toppen på isberget, och deras onda natur som detta avslöjade uppgick egentligen inte till mycket mer än en droppe i ett väldigt hav. Därför valde Gud att förgöra dem med eld. Gud använde inte en översvämning, inte heller använde han en orkan, jordbävning, tsunami eller någon annan metod för att förstöra staden. Vad betecknade det att Gud använde eld för att förstöra den här staden? Det innebar stadens totala förstörelse; det innebar att staden försvann helt och hållet från jorden och från att existera. Här syftar "förstörelse" inte bara på att stadens form och struktur eller yttre framträdande försvann; det innebär också att själarna hos människorna inne i staden upphörde att existera, då de blivit totalt utplånade. Enkelt uttryckt blev alla människor, händelser och ting som förknippades med staden förstörda och tillintetgjorda. Det skulle inte bli något liv efter detta eller någon reinkarnation för dem; Gud hade utplånat dem från mänskligheten, sin skapelse, en gång för alla. "Användandet av eld" betecknade ett stopp för synden,

---

och det innebar ett slut för synden; denna synd skulle upphöra att existera och sprida sig. Det innebar att Satans ondska hade förlorat såväl sin närande jord som den gravplats som gav den någonstans att vistas och leva. I kriget mellan Gud och Satan är Guds användning av eld märkesbeteckningen för hans seger, som Satan märks med. Sodoms förstörelse är en stor missräkning i Satans ambition att göra motstånd mot Gud genom att fördärva och förtära människorna, och på samma sätt är det ett förödmjukande tecken på en tid i mänsklighetens utveckling då människan avvisade Guds ledning och hängav sig åt laster. Dessutom är det en återgivning av en sann uppenbarelse av Guds rättfärdiga sinnelag.

När elden Gud sände från himlen hade reducerat Sodom till enbart aska, innebar det att staden som kallades "Sodom" skulle upphöra att existera, liksom allting inne i själva staden. Den förstördes av Guds ilska; den försvann under Guds vrede och majestät. På grund av Guds rättfärdiga sinnelag mottog Sodom sitt rättvisa straff; på grund av Guds rättfärdiga sinnelag mottog det sitt rättvisa slut. Slutet på Sodoms existens berodde på dess ondska, och det berodde också på Guds åstundan att aldrig mer se åt denna stad, och inte heller åt någon av de personer som hade levt där eller något liv som hade växt inne i staden. Guds "åstundan att aldrig mer se åt denna stad" är hans vrede, och även hans majestät. Gud brände staden eftersom dess orättfärdighet och synd fick honom att känna ilska, äckel och avsky mot den och önska att aldrig se den eller människorna och det levande inne i den igen. Så fort staden hade slutat brinna, så att bara aska blev kvar, hade den på riktigt slutat existera i Guds ögon; även hans minnen av den var borta, uttraderade. Detta innebär att elden som sändes från himlen inte bara förstörde hela staden Sodom och de fullständigt orättfärdiga människorna i den, och inte heller bara förstörde allting inne i staden som hade befläckats av synd; den elden förstörde dessutom minnena av mänsklighetens ondska och motstånd mot Gud. Detta var Guds syfte med att bränna ner staden.

En mänsklighet hade blivit fördärvad in absurdum. De visste inte vem Gud var eller varifrån de hade kommit. Om man nämnde Gud skulle dessa människor gå till angrepp, förtala och häda. Inte nog med att dessa fördärvade människor – till och med när Guds tjänare hade kommit för att sprida hans varning – inte visade några tecken på ånger eller övergav sitt ondskefulla beteende utan tvärtom skamlöst skadade Guds tjänare. Vad de uttryckte och avslöjade var sin natur och substans av extrem fientlighet mot Gud.

Vi kan se att dessa fördärvade människors motstånd mot Gud var mer än ett avslöjande av deras fördärvade sinnelag, precis som det var mer än ett ögonblicks förtal eller förlöjligande till följd av bristande förståelse av sanningen. Det var varken dumhet eller okunskap som orsakade deras ondskefulla beteende; det var inte för att dessa människor hade blivit bedragna, och det var helt klart inte för att de hade blivit vilseledda. Deras uppförande hade nått nivån av skriande skamlös antagonism, motsättning och uppror mot Gud. Detta slags mänskliga beteende skulle utan tvivel göra Gud rasande, och det skulle göra hans sinnelag rasande – ett sinnelag som inte får kränkas. Därför släppte Gud direkt och öppet lös sin vrede och sitt majestät; detta är en sann uppenbarelse av hans rättfärdiga sinnelag. När Gud stod inför en stad som flödade över av synd, åstundade han att förstöra den på snabbast möjliga sätt; han önskade utplåna människorna i den och deras synder i sin helhet på det mest fullständiga sättet, för att få människorna i denna stad att upphöra att existera och hindra synden på denna plats från att mångfaldigas. Det snabbaste och mest fullständiga sättet att göra detta var att bränna ner den med eld. Guds attityd mot folket i Sodom var inte en attityd av uppgivenhet eller likgiltighet; istället använde han sin vrede, sitt majestät och sin auktoritet för att straffa, slå ner på och totalt förgöra dessa människor. Hans attityd mot dem var en attityd av inte bara fysisk förstörelse utan även förstörelse av själen, en evig utplåning. Detta är den riktiga undermeningen i Guds åstundan att de skulle ”upphöra att existera”.

Fastän Guds vrede är dold och okänd för människan, tolererar den ingen kränkning

Guds behandling av hela den dåraktiga och okunniga mänskligheten bygger i första hand på barmhärtighet och tolerans. Å andra sidan döljs hans vrede nästan hela tiden och nästan överallt; den är okänd för människan. Därför är det svårt för människan att se Gud visa sin vrede, och det är också svårt att förstå hans vrede. Följaktligen tar människan lätt på Guds vrede. När människorna möter Guds slutliga verk och steget att tolerera och förlåta människan – det vill säga när Guds sista exempel på barmhärtighet och hans sista varning når dem – om de då fortfarande använder samma metoder för att motsätta sig Gud och inte anstränger sig för att ångra sig, bättra sig eller acceptera hans barmhärtighet, så kommer Gud inte längre att skänka sin tolerans och tålmod till dem. Tvärtom är det vid det tillfället som Gud kommer att dra tillbaka sin barmhärtighet.

Därefter kommer han endast att sända ut sin vrede. Han kan uttrycka sin vrede på olika sätt, precis som han kan använda olika metoder för att bestraffa och förgöra människor.

Guds användning av eld för att förstöra staden Sodom är hans snabbaste metod att totalt förinta en mänsklighet eller ett ting. När folket i Sodom brändes tillintetgjordes mer än deras fysiska kroppar; det tillintetgjorde helt och hållet deras andar, deras själar och deras kroppar, så att folket i denna stad helt säkert skulle upphöra att existera både i den materiella världen och i den värld som är osynlig för människan. Detta är ett av de sätt som Gud uppenbarar och uttrycker sin vrede. Detta slags uppenbarelse och uttryck är en aspekt av substansen i Guds vrede, precis som det naturligtvis också är en uppenbarelse av substansen i Guds rättfärdiga sinnelag. När Gud sänder ut sin vrede, upphör han att uppenbara någon barmhärtighet eller kärleksfull vänlighet, och han visar inte heller upp något mer av sin tolerans eller sitt tålamod; det finns ingen person, ting eller anledning som kan övertala honom att fortsätta vara tålmodig, att ge av sin barmhärtighet igen, att skänka sin tolerans en gång till. Istället för dessa ting kommer Gud, utan ett ögonblicks tvekan, att sända ut sin vrede och sitt majestät, göra vad han åstundar, och han kommer att göra detta på ett snabbt och rent sätt i enlighet med sina egna önskningar. Det är på detta sätt Gud sänder ut sin vrede och sitt majestät, som människan inte får kränka, och det är också ett uttryck för en aspekt av hans rättfärdiga sinnelag. När människor bevittnar hur Gud visar oro för och kärlek till människan, är de oförmögna att upptäcka hans vrede, se hans majestät eller känna hans intolerans mot kränkning. Dessa ting har alltid lett människor till att tro att Guds rättfärdiga sinnelag endast går ut på barmhärtighet, tolerans och kärlek. Men när man ser Gud förstöra en stad eller avsky en mänsklighet, gör hans vrede och hans majestät, när han förgör människan, att människan får se en glimt av den andra sidan av hans rättfärdiga sinnelag. Detta är Guds intolerans mot kränkning. Guds sinnelag som inte tolererar någon kränkning övergår varje skapad varelses fantasi, och bland de icke-skapade varelserna är ingen förmögen att störa den eller påverka den; till råga på allt kan den inte personifieras eller imiteras. Denna aspekt av Guds sinnelag är alltså den som mänskligheten borde känna mest. Endast Gud själv har detta slags sinnelag, och endast Gud själv besitter detta slags rättfärdiga sinnelag. Gud besitter detta slags rättfärdiga sinnelag eftersom han avskyr ondska, mörker, upproriskhet och Satans onda gärningar, som fördärvar och förtär mänskligheten, därför att han avskyr alla syndiga gärningar i

---

motstånd mot honom och på grund av hans heliga och fläckfria substans. Det är på grund av detta han inte kommer att genomlida att någon av de skapade eller icke-skapade varelserna öppet motsätter sig eller bestrider honom. Även en enskild person som han en gång visat barmhärtighet mot eller valt ut behöver bara provocera hans sinnelag och överträda hans princip om tålamod och tolerans, så kommer han att lösgöra och uppenbara sitt rättfärdiga sinnelag utan det minsta lilla barmhärtighet eller tvekan – ett sinnelag som inte tolererar någon kränkning.

Guds vrede är ett skydd för alla rättvisa krafter och alla positiva ting

Kan du, genom att förstå dessa exempel på Guds tal, tankar och handlingar, förstå Guds rättfärdiga sinnelag, ett sinnelag som inte får kränkas? I slutändan är detta en aspekt av det sinnelag som är unikt för Gud själv, oavsett hur mycket människan kan förstå. Guds intolerans mot kränkning är hans exklusiva substans; Guds vrede är hans exklusiva sinnelag; Guds majestät är hans exklusiva substans. Principen bakom Guds ilska visar upp den identitet och status som bara han besitter. Man behöver inte nämna att det även är en symbol för substansen hos den unike Gud själv. Guds sinnelag är hans egen inneboende substans. Det förändras inte alls med tidens gång, och det förändras inte heller närhelst platsen ändras. Hans inre sinnelag är hans inre substans. Oavsett vem han utför sitt verk på, förändras inte hans substans, och det gör inte heller hans rättfärdiga sinnelag. När man förargar Gud, är det som han sänder fram sitt inneboende sinnelag; vid det tillfället förändras inte principen bakom hans ilska, och inte heller hans unika identitet och status. Han blir inte arg på grund av en förändring i hans substans eller för att hans sinnelag har gett upphov till olika aspekter, utan därför att människans motstånd mot honom kränker hans sinnelag. Människans skriande provokation mot Gud är en allvarlig utmaning mot Guds egen identitet och status. När människan utmanar Gud bestrider hon, i Guds ögon, honom och testar hans ilska. När människan motsätter sig Gud, när människan bestrider Gud, när människan ständigt testar Guds ilska – vilket även sker när synden tar överhanden – kommer Guds vrede naturligt att uppenbara sig och visa sig. Därför symboliserar Guds uttryck av sin vrede att alla onda krafter kommer att upphöra att existera; den symboliserar att alla fientliga krafter kommer att förstöras. Detta är det unika med Guds rättfärdiga sinnelag, och det är det unika med Guds vrede. När Guds värdighet och helighet utmanas, när rättvisa krafter hindras och inte ses av människan, sänder Gud fram sin vrede. På grund av Guds

---

substans är alla de krafter på jorden som bestrider Gud, motsätter sig honom och tvistar med honom onda, fördärvade och orättvisa; de kommer från och tillhör Satan. Eftersom Gud är rättvis, av ljuset och fulländat helig, kommer alla ting som är onda, fördärvade och tillhör Satan att försvinna när Guds vrede släpps lös.

Fastän utgjutandet av Guds vrede är en aspekt av uttrycket för hans rättfärdiga sinnelag, är Guds ilska inte på något sätt urskillningslös sett till målet eller utan princip. Tvärtom är Gud inte alls snar till ilska, och han uppenbarar inte förhastat sin vrede och sitt majestät. Dessutom är Guds vrede avsevärt kontrollerad och behärskad; den är inte alls jämförbar med hur människans raseri blossar upp eller hur hon ger utlopp för sin ilska. Många samtal mellan människan och Gud finns nedtecknade i Bibeln. Orden från några av dessa individer var ytliga, okunniga och barnsliga, men Gud slog inte ner dem, inte heller fördömde han dem. Tänk särskilt på prövningen av Job, hur behandlade Jehova Gud Jobs tre vänner och de andra efter att han hört de ord de talade till Job? Fördömde han dem? Fick han ett raseriutbrott mot dem? Han gjorde ingenting sådant! Istället sade han åt Job att bönfalla för dem, att be för dem; Gud å sin sida tog inte deras felsteg till sitt hjärta. Dessa exempel förevisar alla den huvudsakliga attityd med vilken Gud behandlar fördärvad, okunnig mänsklighet. Därför är lösgörandet av Guds vrede inte på något sätt ett uttryck eller ett utlopp för hans humör. Guds vrede är inte ett fullskaligt raseriutbrott så som människan uppfattar det. Gud släpper inte lös sin vrede för att han inte kan behärska sitt humör eller för att hans ilska har nått kokpunkten och måste få utlopp. Tvärtom är hans vrede en uppvisning av hans rättfärdiga sinnelag och ett genuint uttryck för hans rättfärdiga sinnelag; det är en symbolisk uppenbarelse av hans heliga substans. Gud är vrede, inte tolerant mot någon kränkning – det innebär inte att Guds ilska inte skiljer mellan orsaker eller saknar principer; det är den fördärvade mänskligheten som har exklusivt patent på principiösa, plötsliga raseriutbrott som inte särskiljer mellan orsaker. Så fort en människa har status tycker hon ofta att det är svårt att behärska sitt humör, och därför gillar hon att ta tillfällena i akt att uttrycka sitt missnöje och ge utlopp för sina känslor; hon flammar ofta upp i raseri utan någon synbar anledning, för att på så sätt visa upp sin förmåga och låta andra få veta att hennes status och identitet skiljer sig från vanliga människors. Naturligtvis tappar även fördärvade människor utan någon status ofta kontrollen. Deras ilska orsakas ofta av att deras egna förmåner har drabbats. För att skydda sin egen

---

status och värdighet brukar den fördärvade mänskligheten ofta ge utlopp för sina känslor och uppenbara sin arroganta natur. Människan kommer att flamma upp i ilska och ge utlopp för sina känslor för att försvara syndens existens, och dessa handlingar är människans sätt att uttrycka sitt missnöje; de flödar över av orenhet, av ränksmideri och intriger, av människans fördärv och ondska och mest av allt flödar de över av människans vilda ambitioner och begär. När rättvisan bestrider ondskan, kommer människan inte att flamma upp i ilska för att försvara rättvisans existens; tvärtom, när rättvisans krafter hotas, förföljs och angrips, är människans attityd att förbise, undvika eller dra sig undan. Men när människan står inför ondskans krafter är hennes attityd att ordna saker, och att buga och skrapa med foten. Därför är människans utlopp för sina känslor en flyktväg för onda krafter, ett uttryck för den köttsliga människans otyglade och ostoppbara onda uppförande. När Gud sänder ut sin vrede kommer emellertid alla onda krafter att stoppas; alla synder med att skada människan kommer att stoppas; alla fientliga krafter som hindrar Guds verk kommer att göras tydliga, avskiljas och förbannas; alla Satans medbrottslingar som gör motstånd mot Gud kommer att straffas, ryckas upp med roten. I deras ställe kommer Guds verk att gå vidare fritt från alla hinder; Guds förvaltningsplan kommer att fortsätta utvecklas steg för steg enligt planen; Guds utvalda folk kommer att bli fritt från Satans störningar och bedräglighet; de som följer Gud kommer att åtnjuta Guds ledarskap och omsorg i lugna och fridfulla omgivningar. Guds vrede är ett skydd som hindrar alla onda krafter från att mångfaldigas och löpa amok, och det är också ett värn som skyddar existensen och spridningen av allt det rättvisa och positiva och för evigt värnar det från förtryck och omstörtning.

Kan ni se Guds vredes substans i hans förstörelse av Sodom? Finns det något som är uppblandat med hans raseri? Är Guds raseri rent? För att använda människans ordalag, är Guds vrede oförvanskad? Finns det något knep bakom hans vrede? Finns det någon konspiration? Finns det några onämnbare hemligheter? Jag kan säga till er strängt och högtidligt: Det finns ingen del av Guds vrede som kan leda en till tvivel. Hans ilska är ren, oförvanskad ilska och hyser inga andra avsikter eller mål. Anledningen till hans ilska är ren, oklanderlig och över all kritik. Det är en naturlig uppenbarelse och uppvisning av hans heliga substans; det är något som ingenting i

---

skapelsen besitter. Detta är en del av Guds unika rättfärdiga sinnelag, och det är också en slående skillnad mellan Skaparens och hans skapelses respektive substanser.

Oavsett om man blir arg i andras åsyn eller bakom deras rygg, så har var och en olika avsikt och syfte. Kanske bygger de upp sin prestige, eller kanske försvarar de sina egna intressen, upprätthåller sin image eller håller på sin värdighet. Vissa behärskar sig i sin ilska, medan andra är mer förhastade och flammar upp i raseri närhelst de önskar utan minsta lilla behärskning. Kort sagt härrör människans ilska från hennes fördärvade sinnelag. Oavsett dess syfte är den av köttet och av naturen; den har ingenting att göra med rättvisa eller orättvisa eftersom ingenting i människans natur och substans motsvarar sanningen. Därför bör den fördärvade mänsklighetens temperament och Guds vrede inte nämnas i samma andetag. Beteendet hos en människa som är fördärvad av Satan börjar utan undantag med begäret att värna om fördärvet, och det bygger på fördärv; sålunda kan människans ilska inte nämnas i samma andetag som Guds vrede, oavsett hur riktigt det kan verka i teorin. När Gud sänder ut sitt raseri hejdas onda krafter, onda ting förstörs, samtidigt som rättvisa och positiva ting åtnjuter Guds omsorg och skydd, och de tillåts att fortgå. Gud sänder ut sin vrede eftersom orättvisa, negativa och onda ting hindrar, stör eller förstör den normala verksamheten och utvecklingen av rättvisa och positiva ting. Målet med Guds ilska är inte att värna om hans egen status och identitet, utan att värna om existensen av rättvisa, positiva, vackra och goda ting, att värna om lagarna och ordningen i människans normala överlevnad. Detta är grundorsaken till Guds vrede. Guds raseri är en mycket korrekt, naturlig och sann uppenbarelse av hans sinnelag. Det finns inga avsikter bakom hans raseri, inte heller finns där falskhet eller konspirationer; bättre upp, hans raseri innehåller inget av det begär, list, illvilja, våld, ondska eller något annat som hela den fördärvade mänskligheten har gemensamt. Innan Gud sänder ut sitt raseri har han redan uppfattat substansen i varje ärende synnerligen tydligt och fullständigt, och han har redan formulerat korrekta, tydliga definitioner och slutsatser. Guds mål med varje ärende han utför är därmed kristallklart, liksom hans attityd. Han är inte virrig; han är inte blind; han är inte impulsiv; han är inte vårdslös; framför allt är han inte principiös. Detta är den praktiska aspekten av Guds vrede, och det är på grund av denna praktiska aspekt av Guds vrede som mänskligheten har uppnått sin normala existens. Utan Guds vrede skulle mänskligheten sjunka ner i onormala levnadsförhållanden; alla rättvisa, vackra

---

och goda ting skulle förstöras och upphöra att existera. Utan Guds vrede skulle lagarna och reglerna för de skapade varelsernas existens brytas eller till och med omstörtas totalt. Sedan människans skapelse har Gud kontinuerligt använt sitt rättfärdiga sinnelag för att värna om och upprätthålla mänsklighetens normala existens. Eftersom hans rättfärdiga sinnelag innehåller vrede och majestät, blir alla onda människor, ting, föremål och allting som stör och skadar mänsklighetens normala existens bestraffade, kontrollerade och förstörda på grund av hans vrede. Under de senaste årtusendena har Gud hela tiden använt sitt rättfärdiga sinnelag för att slå ner på och förstöra alla slags orena och onda andar som motsätter sig Gud och agerar som Satans medbrottslingar och lakejer i Guds arbete med att förvalta mänskligheten. Alltså har Guds verk med människans frälsning alltid framskridit enligt hans plan. Det innebär att eftersom Guds vrede finns, så har det mest rättfärdiga idealet bland människorna aldrig blivit förstört.

Nu när ni har en förståelse av substansen i Guds vrede, måste ni självklart även ha en ännu bättre förståelse av hur man urskiljer Satans ondska!

Fastän Satan verkar human, rättvis och dygdig, är han grym och ond till sin substans

Satan vinner sin berömmelse genom att bedra allmänheten. Han etablerar sig ofta som någon som går i spetsen och är förebild för rättfärdigheten. Samtidigt som han flaggar för att han slår vakt om rättfärdigheten skadar han människorna, förtär deras själar och använder alla slags metoder för att förlama, bedra och reta upp människan. Hans mål är att få människan att godta och följa med i hans onda uppförande, att få människan att ansluta sig till honom i motståndet mot Guds auktoritet och suveränitet. Men när man blir klar över hans ränker, komplotter och tarvliga drag och inte vill fortsätta att bli trampad på och lurad av honom eller fortsätta slava för honom, eller bestraffas och förgöras tillsammans med honom, då förändrar Satan sina tidigare helgonlika drag och sliter av sin falska mask så att han avslöjar sitt sanna onda, illvilliga, fula och vildsinta ansikte. Han skulle inte vilja något hellre än att utrota alla dem som vägrar följa honom och dem som motsätter sig hans onda krafter. På det här stadiet kan Satan inte längre anta ett pålitligt, gentlemanlikt framträdande; istället avslöjas hans sanna elaka och djävulska drag under fårakläderna. När väl Satans ränker har förts fram i ljuset, när hans sanna drag är blottlagda, kommer han att bryta ut i raseri och blottlägga sin barbariskhet; hans begär att skada och förtära människor blir bara

---

intensivare. Detta är för att han rasar över människans uppvaknande; han utvecklar en stark hämndlystnad mot människan för hennes ambition att eftertrakta frihet och ljus och bryta sig ur hans fängelse. Hans raseri är avsett att försvara hans ondska, och det är också en sann uppenbarelse av hans vildsinta natur.

På alla områden blottlägger Satans beteende hans onda natur. Av alla de onda gärningar som Satan har utfört mot människan – från hans tidiga insatser för att förleda människan att följa honom, till hans utnyttjande av människan, där han drar med människan in i sina onda gärningar, och Satans hämndlystnad mot människan efter att hans sanna drag har blottlagts och människan har känt igen och övergett honom – är det ingen som inte lyckas blottlägga Satans onda substans; ingen som inte lyckas bevisa det faktum att Satan inte har någon relation till positiva ting; ingen som inte lyckas bevisa att Satan är upphovet till alla onda ting. Var och en av hans handlingar slår vakt om hans ondska, upprätthåller hans fortsatta onda gärningar, går emot rättvisa och positiva ting, förstör lagarna och ordningen i mänsklighetens normala existens. De är fientliga mot Gud, och är det som Guds vrede kommer att förstöra. Fastän Satan har sitt eget raseri, är hans raseri ett sätt att få utlopp för sin onda natur. Anledningen till att Satan är förbittrad och ursinnig är denna: Hans onämnbara ränker har blottlagts; hans komplotter är inte lätta att komma undan med; hans vilda ambition och begär att ersätta Gud och agera som Gud har slagits till och blockerats; hans mål att kontrollera hela mänskligheten har nu blivit till intet och kan aldrig uppnås. Det är Guds upprepade frammaning av sin vrede som har hindrat Satans komplotter från att bära frukt och avbrutit Satans onskas spridning och omfattning; därför både hatar och fruktar Satan Guds vrede. Varje tillämpning av Guds vrede demaskerar inte bara Satans sanna tarvliga framträdande; det drar också fram Satans onda begär i ljuset. Samtidigt blottläggs helt och hållet anledningarna till Satans raseri mot mänskligheten. Satans raseriutbrott är en sann uppenbarelse av hans onda natur, en blottläggning av hans ränker. Varje gång Satan rasar förebådar det naturligtvis förstörelsen av onda ting; det förebådar skyddet av och fortlevnaden för positiva ting, och det förebådar Guds vredes natur – som inte får kränkas!

Man får inte förlita sig på erfarenhet och fantasi för att känna Guds rättfärdiga sinnelag

---

När du hamnar inför Guds dom och tuktan, kommer du då att säga att Guds ord är förvanskat? Kommer du att säga att det finns en historia bakom Guds raseri, och att hans raseri är förvanskat? Kommer du att förtala Gud, och säga att hans sinnelag inte nödvändigtvis är helt rättfärdigt? När du har att göra med var och en av Guds gärningar, måste du först vara säker på att Guds rättfärdiga sinnelag är fritt från alla andra inslag, att det är heligt och felfritt; dessa gärningar innefattar att Gud slår ner på, bestraffar och förgör mänskligheten. Var och en av Guds gärningar, utan undantag, görs i strikt överensstämmelse med hans inneboende sinnelag och hans plan – detta innefattar inte mänsklighetens kunskap, tradition och filosofi – och var och en av Guds gärningar är ett uttryck för hans sinnelag och substans, obesläktad med någonting som tillhör den fördärvade mänskligheten. I människans föreställningar är det bara Guds kärlek, barmhärtighet och tolerans mot mänskligheten som är felfria, oförvanskade och heliga. Men ingen vet att Guds raseri och hans vrede på samma sätt är oförvanskade; dessutom har ingen begrundat frågor som varför Gud inte tolererar någon kränkning eller varför hans raseri är så stort. Tvärtom blandar en del ihop Guds vrede med den fördärvade mänsklighetens temperament; de uppfattar Guds ilska som den fördärvade mänsklighetens raseri; de antar till och med felaktigt att Guds raseri är precis som det naturliga avslöjandet av mänsklighetens fördärvade sinnelag. De tror felaktigt att utsändandet av Guds vrede är precis som den fördärvade mänsklighetens ilska, som härrör från missnöje; de tror rentav att utsändandet av Guds vrede är ett uttryck för hans humör. Efter den här gemenskapen hoppas jag att var och en av er inte kommer att ha några missuppfattningar, fantasier eller antaganden när det gäller Guds rättfärdiga sinnelag, och jag hoppas att ni efter att ha hört mina ord på riktigt kan känna igen vreden hos Guds rättfärdiga sinnelag i era hjärtan, att ni kan lägga undan alla tidigare felaktiga uppfattningar om Guds vrede, att ni kan ändra på era egna felaktiga övertygelser och åsikter om substansen i Guds vrede. Dessutom hoppas jag att ni kan ha en korrekt definition av Guds sinnelag i era hjärtan, att ni inte längre kommer att ha några tvivel på Guds rättfärdiga sinnelag, att ni inte kommer att tvinga på något mänskligt resonemang eller fantiserande på Guds sanna sinnelag. Guds rättfärdiga sinnelag är Guds egen sanna substans. Det är inte något som formats eller skrivits av människan. Hans rättfärdiga sinnelag är hans rättfärdiga sinnelag och har inga förbindelser eller anknytningar till något i skapelsen. Gud själv är Gud själv. Han

---

kommer aldrig att bli en del av skapelsen, och även om han blir en av de skapade varelserna, kommer hans inre sinnelag och substans inte att ändras. Att känna Gud är därför inte att känna ett objekt; det är inte att dissekera något, och det är inte heller att förstå en person. Om du använder det koncept eller den metod du har för att känna ett objekt eller förstå en person, till att känna Gud, då kommer du aldrig att kunna erhålla kunskapen om Gud. Att känna Gud är inte beroende av erfarenhet eller fantasi, och därför får du aldrig tvinga på din erfarenhet eller fantasi på Gud. Oavsett hur rik erfarenhet och fantasi du har, så är de fortfarande begränsade; dessutom motsvarar inte din fantasi fakta, än mindre motsvarar den sanningen, och den är oförenlig med Guds sanna sinnelag och substans. Du kommer aldrig att lyckas om du litar till din fantasi för att förstå Guds substans. Den enda vägen är så här: acceptera allt som kommer från Gud, sedan kan du erfara och förstå den gradvis. Det kommer en dag då Gud kommer att upplysa dig till att verkligen förstå och känna honom på grund av ditt samarbete och på grund av din hunger och törst efter sanningen. Och låt oss med detta avsluta den här delen av vårt samtal.

Mänskligheten vinner Guds barmhärtighet och tolerans genom uppriktig ånger

Det som nu följer är bibelberättelsen om "Guds räddning av Nineve".

Jona 1:1–2 Nu kom Jehovas ord till Jona, Amittajs son, och de löd: "Stå upp, bege dig till Nineve, den stora staden, och ropa mot den; ty deras ondska har kommit upp inför mig."

Jona 3 Och Jehovas ord kom till Jona för andra gången, och de löd: "Stå upp, bege dig till Nineve, den stora staden, och predika den förkunnelse jag befäller dig för den." Då stod Jona upp och begav sig till Nineve, enligt Jehovas ord. Men Nineve var en oerhört stor stad, tre dagsresor lång. Och Jona började bege sig en dagsresa in i staden, och han ropade och sade: "Om fyrtio dagar ska Nineve ödeläggas." Då trodde folket i Nineve på Gud, och utlyste en fasta och klädde sig i säckväv, såväl de främsta som de minsta bland dem. Ty kungen i Nineve fick höra om det, och han reste sig från sin tron, lade ifrån sig sin dräkt, täckte sig med säckväv och satte sig i aska. Och han lät det kungöras och utfärdas i hela Nineve, enligt kungens och hans stormäns påbud, och sade: "Låt varken människa eller djur, hjord eller flock, smaka något; låt dem inte äta och inte heller dricka vatten. Låt människor och djur täckas med säckväv, och ropa

---

kraftfullt till Gud; ja, låt var och en av dem vända om från sin onda väg och från det våld som finns i deras händer. Vem vet om Gud kanske kommer vända om och ångra sig, och vända sig från sin våldsamma ilska, så att vi inte förgås?” Och Gud såg deras verk, att de vände om från sin onda väg, och Gud ångrade det onda som han hade sagt att han skulle göra mot dem, och han gjorde det inte.

Jona 4 Men det misshagade Jona oerhört, och han blev väldigt arg. Och han bad till Jehova och sade: ”Jag ber till dig, o Jehova. Var det inte det här jag sade, när jag fortfarande var i mitt land? Därför flydde jag förut till Tarshish, för jag visste att du är en nådig Gud, och barmhärtig, långsam till vrede och med stor välvilja, och du ångrar det onda. Därför bönfaller jag dig nu, o Jehova, ta mitt liv ifrån mig, för det är bättre för mig att dö än att leva.” Då sade Jehova: ”Gör du rätt i att bli arg?” Så Jona lämnade staden och satt på dess östra sida. Och där gjorde han sig en hydda och satt i skuggan under den, för att se vad som skulle hända med staden. Och Jehova Gud beredde en kurbits och lät den komma upp över Jona, så att den skulle skugga hans huvud och befria honom från hans sorg. Jona blev oerhört glad över kurbitsen. Men nästa dag, när morgonen grydde, beredde Gud en mask, och den förgjorde kurbitsen så att den vissnade. Och det hände sig, när solen gick upp, att Gud beredde en våldsam östanvind; och solen stekte på Jonas huvud, så att han blev svimfärdig, och inom sig önskade dö, och han sade: ”Det är bättre för mig att dö än att leva.” Och Gud sade till Jona: ”Gör du rätt i att bli arg över kurbitsen?” Och han sade: ”Jag har goda skäl att vara arg, ända till döden.” Då sade Jehova: ”Du har brytt dig om kurbitsen, som du varken har arbetat för eller fått att växa, som kom upp på en natt och förgick på en natt. Och skulle jag inte skona Nineve, den stora staden, i vilken det finns mer än hundratjugo tusen människor som inte kan skilja mellan höger och vänster hand, och dessutom mycket boskap?”

Sammanfattning av historien om Nineve

Även om historien om ”Guds räddning av Nineve” är kortfattad, kan man där få en glimt av den andra sidan av Guds rättfärdiga sinnelag. För att förstå exakt vad den sidan består av, måste vi återvända till Skriften och se tillbaka på en av Guds gärningar.

Låt oss först titta på hur historien börjar: ”Nu kom Jehovas ord till Jona, Amittajs son, och de löd: ’Stå upp, bege dig till Nineve, den stora staden, och ropa mot den; ty deras ondska har kommit upp inför mig’” (Jona 1:1–2). I det här skriftstället får vi veta att Jehova Gud befallde Jona att gå till staden Nineve. Varför beordrade han Jona att gå

---

till den staden? Bibeln är väldigt tydlig med det: Ondskan hos folket i den staden hade nått Jehova Guds ögon, och därför sände han Jona för att förkunna för dem vad han tänkte göra. Det finns inget nedtecknat som säger oss vem Jona var, men det har förstås inget att göra med kunskapen om Gud. Ni behöver alltså inte förstå den mannen. Ni behöver bara veta vad Gud beordrade Jona att göra och varför han gjorde något sådant.

Jehova Guds varning når fram till Nineveborna

Låt oss gå vidare till det andra stället, det tredje kapitlet i Jonas bok: "Och Jona började bege sig en dagsresa in i staden, och han ropade och sade: 'Om fyrtio dagar ska Nineve ödeläggas.'" Det här orden gav Gud direkt till Jona för att han skulle säga dem till Nineveborna, så de är naturligtvis också de ord som Jehova ville säga till Nineveborna. Genom dessa ord får folk veta att Gud började avsky och hata folket i staden för att deras ondska hade nått Guds ögon, och därför önskade han förstöra denna stad. Men innan Gud förstörde staden skulle han göra ett tillkännagivande för Nineveborna, och samtidigt skulle han ge dem en möjlighet att ångra sin ondska och börja om. Den möjligheten skulle vara i fyrtio dagar. Med andra ord, om människorna i staden inte ångrade sig, medgav sina synder eller föll ned inför Jehova Gud inom fyrtio dagar, skulle Gud förstöra staden som han gjorde med Sodom. Det var vad Jehova Gud önskade tala om för folket i Nineve. Det var uppenbarligen ingen enkel kungörelse. Det förmedlade inte bara Jehova Guds ilska, utan det förmedlade också hans attityd mot Nineveborna; samtidigt fungerade detta enkla kungörelse också som en allvarlig varning till folket som bodde i staden. Denna varning sade till dem att deras ondskefulla gärningar hade dragit Jehova Guds hat över dem, och den talade om för dem att deras ondskefulla gärningar snart skulle föra dem till randen av deras egen utplåning; därför befann sig alla i Nineve i överhängande livsfara.

Den skarpa kontrasten mellan Nineves och Sodoms reaktion på Jehova Guds varning

Vad innebär det att gå under? I vardagligt språk betyder det att försvinna. Men på vilket sätt? Vem kan få en hel stad att gå under? Självklart är det omöjligt för människan att utföra en sådan gärning. De här människorna var inga dårar; så fort de hade hört proklamationen fattade de poängen. De visste att den hade kommit från Gud; de visste att Gud skulle uträtta sitt verk; de visste att deras ondska hade väckt Jehova Guds raseri och dragit hans ilska över dem, så att de snart skulle förgöras tillsammans med sin stad.

Hur betedde sig människorna i staden efter att de lyssnat till Jehova Guds varning? Bibeln beskriver specifikt i detalj hur de här människorna reagerade, från deras kung till mannen på gatan. Som det står i Skriften: ”Då trodde folket i Nineve på Gud, och utlyste en fasta och klädde sig i säckväv, såväl de främsta som de minsta bland dem. Ty kungen i Nineve fick höra om det, och han reste sig från sin tron, lade ifrån sig sin dräkt, täckte sig med säckväv och satte sig i aska. Och han lät det kungöras och utfärdas i hela Nineve, enligt kungens och hans stormäns påbud, och sade: 'Låt varken människa eller djur, hjord eller flock, smaka något; låt dem inte äta och inte heller dricka vatten. Låt människor och djur täckas med säckväv, och ropa kraftfullt till Gud; ja, låt var och en av dem vända om från sin onda väg och från det våld som finns i deras händer. ...’”

Efter att ha hört Jehova Guds kungörelse, uppvisade folket i Nineve en attityd som var helt motsatt den hos folket i Sodom – folket i Sodom motsatte sig öppet Gud, och gick från ont till ont, men efter att ha hört de här orden ignorerade inte Nineveborna frågan och gjorde inte heller motstånd; istället trodde de Gud och utlyste en fasta. Vad syftar ”trodde” på här? Själva ordet tyder på övertygelse och underkastelse. Om vi använder oss av Ninevebornas själva beteende för att förklara detta ord, så betyder det att de trodde på att Gud kunde och skulle göra som han sade, och att de var villiga att ångra sig. Kände folket i Nineve fruktan inför en överhängande katastrof? Det var deras tro som satte skräck i deras hjärtan. Ja, vad kan vi då använda för att bevisa Ninevebornas tro och fruktan? Det är som Bibeln säger: ”och utlyste en fasta och klädde sig i säckväv, såväl de främsta som de minsta bland dem.” Det vill säga att Nineveborna verkligen trodde, och att det av den tron följde fruktan, som sedan ledde till fasta och att de tog på sig säckväv. Det var så de visade att deras ånger hade börjat. Helt tvärtemot folket i Sodom var det inte bara så att Nineveborna inte motsatte sig Gud, de visade också tydligt sin ånger genom sitt beteende och sina handlingar. Självklart gällde inte detta bara vanligt folk i Nineve; deras kung var inget undantag.

Att Nineves kung ångrar sig ger upphov till beröm från Jehova Gud

När kungen av Nineve hörde de här nyheterna, reste han sig från sin tron, tog av sin klädnad, klädde sig i säckväv och satte sig i aska. Han förkunnade sedan att ingen i staden skulle få smaka någonting, och att ingen boskap, lamm och oxar skulle beta eller dricka vatten. Såväl människor som boskap skulle klä sig i säckväv; folket skulle uppriktigt bönfalla Gud. Kungen förkunnade också att de alla skulle vända om från sin

---

onda väg och överge våldet i sina händer. Att döma av den här raden av gärningar visade kungen av Nineve sin innerliga ånger. Den rad av åtgärder han vidtog – att resa sig från sin tron, kasta av sig sin kungaklädnad, bära säckväv och sätta sig i aska – talar om för människor att kungen av Nineve lade sin kungliga status åt sidan och bar säckväv tillsammans med vanligt folk. Det vill säga att kungen av Nineve inte behöll sin kungliga ställning för att fortsätta sin onda väg eller våldet i sina händer efter att ha hört tillkännagivandet från Jehova Gud; istället lade han åt sidan den auktoritet han innehade och ångrade sig inför Jehova Gud. Vid det tillfället ångrade sig inte Nineves kung i egenskap av kung; han hade kommit inför Gud för att bekänna och ångra sina synder som en vanlig undersåte till Gud. Dessutom sade han åt hela staden att bekänna och ångra sina synder inför Jehova Gud på samma sätt som han; han hade till råga på allt en särskild plan för hur det skulle gå till, som man ser i Skriften: "Låt varken människa eller djur, hjord eller flock, smaka något; låt dem inte äta och inte heller dricka vatten ... och ropa kraftfullt till Gud; ja, låt var och en av dem vända om från sin onda väg och från det våld som finns i deras händer." Som stadens härskare besatt kungen av Nineve överlägsen status och makt och kunde göra allt han önskade. När han stod inför Jehova Guds tillkännagivande, kunde han ha ignorerat frågan eller bara ånkrat sig och bekänt sina synder för egen del; när det gällde om folket i staden valde att ångra sig eller inte, så kunde han helt ha ignorerat frågan. Emellertid gjorde kungen av Nineve inte så alls. Han steg inte bara upp från sin tron, tog på sig säckväv och aska och bekände och ångrade sina synder inför Jehova Gud, utan han beordrade också alla människor och all boskap i staden att göra detsamma. Han beordrade rentav folket att "ropa kraftfullt till Gud". Genom denna rad av åtgärder åstadkom kungen av Nineve verkligen det som en härskare borde; hans rad av åtgärder är en som var svår för vilken kung som helst i människans historia att åstadkomma, och även en som ingen åstadkom. Dessa åtgärder kan kallas för oöverträffade företaganden i människans historia; de är värdiga att mänskligheten både bevarar minnet av dem och tar efter dem. Sedan mänsklighetens gryning har varje kung lett sina undersåtar till att motstå och motsätta sig Gud. Ingen hade någonsin lett sina undersåtar till att bönfälla Gud för att söka försoning för sin ondskas, benådas av Jehova Gud och undvika det överhängande straffet. Kungen av Nineve kunde dock leda sina undersåtar till att vända sig till Gud, lämna sina respektive onda vägar och överge våldet i sina händer. Dessutom var han också kapabel

---

att åsidosätta sin tron, och i gengäld vände sig Jehova Gud om och ångrade sig och drog tillbaka sin vrede, lät folket i staden överleva och bevarade dem från förstörelse. Kungens åtgärder kan bara kallas ett sällsynt mirakel i människans historia; de kan även kallas en förebild för en fördärvad mänsklighet som bekänner och ångrar sina synder inför Gud.

Gud ser den uppriktiga ångern i djupet av Ninevebornas hjärtan

Efter att ha lyssnat till Guds tillkännagivande utförde kungen av Nineve och hans undersåtar en rad gärningar. Vilken är deras beteendes och åtgärders natur? Med andra ord, vad är det väsentliga i deras uppträdandeförande som helhet? Varför gjorde de som de gjorde? I Guds ögon hade de uppriktigt ångrat sig, inte bara för att de uppriktigt hade bönfallit Gud och bekänt sina synder inför honom, utan också för att de hade övergivit sitt ondskefulla uppträdande. De gjorde på detta sätt för att de efter att ha hört Guds ord var oerhört rädda och trodde att han skulle göra som han sade. Genom att fasta, bära säckväv och sätta sig i aska önskade de uttrycka sin villighet att ändra på sina vägar och avhålla sig från ondska, att be att Jehova Gud skulle hålla tillbaka sin ilska, att bönfälla Jehova Gud att ta tillbaka både sitt beslut och den katastrof som just skulle drabba dem. Genom att undersöka hela deras beteende kan vi se att de redan förstod att deras tidigare onda gärningar var avskryvbara för Jehova Gud och att de förstod skälet till att han snart skulle förgöra dem. Av dessa anledningar önskade de alla ångra sig totalt, vända sig bort från sina onda vägar och överge våldet i sina händer. När de med andra ord blev medvetna om Jehova Guds kungörelse, kände var och en av dem fruktan i sina hjärtan; de fortsatte inte längre med sitt ondskefulla uppträdande och fortsatte inte heller att begå de gärningar som Jehova Gud hatade. Dessutom bönföll de Jehova Gud att förlåta deras tidigare synder och att inte behandla dem enligt deras tidigare handlingar. De var villiga att aldrig mer hänge sig åt ondska och att handla enligt Jehova Guds anvisningar, om de bara aldrig mer skulle väcka Jehova Guds ursinne. Deras ånger var uppriktig och grundlig. Den kom från djupet av deras hjärtan och var inte påhittad, och inte heller tillfällig.

Så fort folket i Nineve, från den högste kungen till hans undersåtar, fick veta att Jehova Gud var arg på dem, var varenda en av deras handlingar, hela deras beteende och även alla deras beslut och val tydliga och klara i Guds åsyn. Guds hjärta förändrades efter deras beteende. Vad var Guds sinnesstämning just i det ögonblicket? Bibeln kan

---

svara på den frågan åt dig. Som det står i Skriften: ”Och Gud såg deras verk, att de vände om från sin onda väg, och Gud ångrade det onda som han hade sagt att han skulle göra mot dem, och han gjorde det inte.” Fastän Gud ändrade sig, var det inget komplicerat med hans sinnesstämning. Han gick helt enkelt bara från att uttrycka sin ilska till att lugna sin ilska, och beslutade sedan att inte nedkalla katastrofen över staden Nineve. Anledningen till att Guds beslut – att skona Nineveborna från katastrofen – var så snabbt är att Gud iakttog hjärtat hos varje person i Nineve. Han såg vad de hade i djupet av sina hjärtan: deras uppriktiga beklännelse och ånger av sina synder, deras uppriktiga tro på honom, deras djupa känsla för hur deras onda gärningar hade väckt raseriet i hans sinnelag, och den därav följande fruktan för Jehova Guds överhängande straff. Samtidigt hörde också Jehova Gud bönera från djupet av deras hjärtan, som bönföll honom att upphöra med sin ilska mot dem så att de skulle kunna undvika denna katastrof. När Gud iakttog alla dessa fakta, försvann hans ilska en liten bit i taget. När han såg den uppriktiga ångern i djupet av dessa människors hjärtan, så berördes hans hjärta av detta, oavsett hur stor hans ilska hade varit tidigare, och därför stod han inte ut med att nedkalla katastrofen över dem, och han slutade vara arg på dem. Istället fortsatte han att visa sin barmhärtighet och tolerans mot dem och fortsatte att vägleda och sörja för dem.

Om din tro på Gud är sann, kommer du att få hans omsorg ofta

Guds förändring av sina avsikter mot folket i Nineve inbegrep ingen tvekan eller tvetydighet. Snarare var det en förvandling från ren ilska till ren tolerans. Detta är en sann uppenbarelse av Guds substans. Gud är aldrig vankelmodig eller tveksam i sina handlingar; principerna och syftena bakom hans handlingar är alla tydliga och genomskinliga, rena och felfria, utan några som helst knep eller ränker inblandade. Med andra ord innehåller Guds substans inget mörker eller ondska. Gud blev arg på Nineveborna för att deras ondskefulla gärningar hade nått hans ögon; vid det tillfället härrörde hans ilska från hans substans. Men när Guds ilska bleknade bort och han på nytt lät sin tolerans komma över folket i Nineve, var allt han uppenbarade fortfarande sin egen substans. Hela denna förändring berodde på en förändring av människans attityd till Gud. Under hela denna tidsperiod förändrades inte Guds okränkbara sinnelag; Guds toleranta substans förändrades inte; Guds kärleksfulla och barmhärtiga substans förändrades inte. När människor begår ondskefulla gärningar och kränker Gud,

---

nedkallar han sin vrede över dem. När människor verkligen ångrar sig, kommer Gud att ändra sig i sitt hjärta, och hans vrede kommer att upphöra. När människor fortsätter att envist motsätta sig Gud, kommer hans raseri att vara oupphörligt; hans vrede kommer att tränga sig på dem bit för bit tills de är tillintetgjorda. Detta är substansen i Guds sinnelag. Oavsett om Gud uttrycker vrede eller barmhärtighet och kärleksfull vänlighet, är det människans uppförande, beteende och attityd mot Gud i djupet av hennes hjärta som avgör vad som uttrycks genom uppenbarelsen av Guds sinnelag. Om Gud ständigt utsätter en person för sin vrede, gör den personens hjärta utan tvivel motstånd mot Gud. Eftersom han aldrig på riktigt har ångrat sig, böjt sitt huvud inför Gud eller besuttit sann tro på Gud, har han aldrig erhållit Guds barmhärtighet och tolerans. Om han ofta tar emot Guds omsorg och ofta erhåller hans barmhärtighet och tolerans, då har denna person utan tvivel sann tro på Gud i sitt hjärta, och hans hjärta gör inte motstånd mot Gud. Han ångrar sig ofta på riktigt inför Gud; även om Guds fostran alltså ofta hemsöker denna person, ska inte hans vrede göra det.

Denna korta redogörelse gör att människor kan se Guds hjärta, se verkligheten i hans substans, se att Guds ilska och förändringen i hans hjärta inte är utan orsak. Trots den skarpa kontrast som Gud uppvisade när han var ilsken och när han ändrade sig i sitt hjärta, vilket får folk att tro att det verkar finnas en stor klyfta eller en stor kontrast mellan dessa två aspekter av Guds substans – hans ilska och hans tolerans – så gör Guds attityd mot Ninevebornas omvändelse åter igen att människor kan se en annan sida av Guds sanna sinnelag. Genom att Gud ändrar sig i sitt hjärta kan mänskligheten verkligen åter igen se sanningen i Guds barmhärtighet och kärleksfulla vänlighet och se den sanna uppenbarelsen av Guds substans. Mänskligheten behöver bara erkänna att Guds barmhärtighet och kärleksfulla vänlighet inte är myter, och inte heller påhitt. Det är för att Guds känsla i det ögonblicket var sann; förändringen i Guds hjärta var sann; Gud lät sannerligen sin barmhärtighet och tolerans komma över mänskligheten ännu en gång.

Den sanna ångern i Ninevebornas hjärtan ger dem Guds barmhärtighet och ändrar deras egen utgång

Fanns det någon motsägelse mellan Guds förändring i sitt hjärta och hans vrede? Naturligtvis inte! Det är för att Guds tolerans vid just det tillfället hade en anledning.

Vad kan det vara för anledning? Det är den som ges i Bibeln: "Alla vände om från sin onda väg" och "övergav våldet i sina händer".

Denna "onda väg" syftar inte på en handfull onda gärningar, utan på det onda ursprunget till människornas beteende. "Att vända om från sin onda väg" innebär att personerna i fråga aldrig kommer att begå dessa handlingar igen. Med andra ord kommer de aldrig att bete sig på det här onda sättet igen; metoden, upphovet, avsikten och principen bakom deras handlingar har alla ändrats; de kommer aldrig igen att använda dessa metoder och principer för att få förnöjelse och lycka i sina hjärtan. "Överge" i "överge våldet i sina händer" innebär att lägga undan eller kasta åt sidan, att helt bryta med det förflutna och aldrig återvända. När folket i Nineve övergav våldet i sina händer, både bevisade och representerade detta deras sanna ånger. Gud iakttar såväl människors yttre som deras hjärtan. När Gud iakttog den sanna ångern i Ninevebornas hjärtan, utan tvekan, och även iakttog att de hade lämnat sina onda vägar och övergett våldet i sina händer, ändrade han sig i sitt hjärta. Det betyder att dessa människors uppförande och beteende och olika sätt att göra saker och ting, liksom den sanna bekännelsen och ångern av synden i deras hjärtan, fick Gud att ändra sig i sitt hjärta, att ändra sina avsikter, att dra tillbaka sitt beslut och att inte bestraffa eller förgöra dem. På så vis fick folket i Nineve en annan utgång. De friköpte sina egna liv och vann på samma gång Guds barmhärtighet och tolerans, och vid det laget drog Gud också tillbaka sin vrede.

Guds barmhärtighet och tolerans är inte sällsynta – människans sanna ånger är det

Oavsett hur arg Gud hade varit på Nineveborna, mjuknade hans hjärta gradvis så fort de utlyste en fasta och klädde sig i säckväv och aska, och han började ändra sig i sitt hjärta. När han förkunnade för dem att han skulle förstöra deras stad – i ögonblicket innan de bekände och ångrade sina synden – så var Gud fortfarande arg på dem. Så fort de hade tagit sig igenom en rad ångerfulla gärningar, så förvandlades gradvis Guds ilska mot Nineves folk till barmhärtighet och tolerans för dem. Det finns inget motsägelsefullt med att dessa två aspekter av Guds sinnelag uppenbarar sig samtidigt vid samma tillfälle. Hur bör man förstå och känna denna avsaknad av motsägelser? Gud uttryckte och uppenbarade successivt dessa två helt motsatta substanser allt eftersom folket i Nineve ångrade sig, så att människor kunde se verkligheten och okränkbarheten i Guds

---

substans. Gud använde sin attityd för att berätta följande för folket: Det är inte så att Gud inte tolererar människor, eller att han inte vill visa barmhärtighet mot dem; det är det att de sällan på riktigt ångrar sig inför Gud, och det är sällsynt att människor på riktigt vänder sig bort från sina onda vägar och överger våldet i sina händer. När Gud är arg på människan, hoppas han med andra ord att människan kommer att kunna ångra sig på riktigt, och han hoppas att få se människans sanna ånger, då han frikostigt kommer att fortsätta skänka sin barmhärtighet och tolerans till människan. Det vill säga att människans onda uppförande drar på sig Guds vrede, medan Guds barmhärtighet och tolerans skänks till dem som lyssnar på Gud och på riktigt ångrar sig inför honom, till dem som kan vända sig bort från sina onda vägar och överge våldet i sina händer. Guds attityd uppenbarades väldigt tydligt i hans behandling av Nineveborna: Guds barmhärtighet och tolerans är inte alls svåra att erhålla; han kräver ens sanna ånger. Så länge människor vänder sig bort från sina onda vägar och överger våldet i sina händer, kommer Gud att ändra sig i sitt hjärta och ändra sin attityd mot dem.

Skaparens rättfärdiga sinnelag är verkligt och livfullt

När Gud ändrade sig i sitt hjärta för Nineves folk, var då hans barmhärtighet och tolerans bara en fasad? Naturligtvis inte! Vad är det då du kan se i förvandlingen mellan dessa två aspekter av Guds sinnelag under samma ärende? Guds sinnelag är en fullständig helhet; det är inte alls uppdelat. Oavsett om han uttrycker ilska eller barmhärtighet och tolerans mot människor, så är de alla uttryck för hans rättfärdiga sinnelag. Guds sinnelag är verkligt och livfullt. Han ändrar sina tankar och attityder efter hur saker och ting utvecklar sig. Förvandlingen av hans attityd mot Nineveborna talar om för mänskligheten att han har sina egna tankar och idéer; han är inte en robot eller en lerfigur, utan den levande Guden själv. Han kunde vara arg på folket i Nineve, precis som han kunde förlåta deras förflutna efter deras attityder; han kunde besluta att nedkalla motgång över Nineveborna, och han kunde ändra sitt beslut på grund av deras ånger. Folk tycker om att mekaniskt tillämpa regler och använda dessa regler för att begränsa och definiera Gud, precis som de tycker om att använda formler för att försöka lära känna Guds sinnelag. Enligt den mänskliga tankens värld tänker därför inte Gud, och har inte heller några väsentliga idéer. I själva verket förvandlas Guds tankar hela tiden beroende på förändringar av tingen och av omgivningarna; medan dessa tankar förvandlas, blir olika aspekter av Guds substans uppenbarade. Under denna

---

förvandlingsprocess, i det ögonblick då Gud ändrar sig i sitt hjärta, uppenbarar han för mänskligheten sanningen om hans livs existens, och han uppenbarar att hans rättfärdiga sinnelag är verkligt och livfullt. Dessutom använder Gud sina egna sanna uppenbarelser för att för mänskligheten bevisa sanningen om existensen av hans vrede, hans barmhärtighet, hans kärleksfulla vänlighet och hans tolerans. Hans substans kommer att uppenbaras när som helst och var som helst i enlighet med hur tingen utvecklas. Han besitter ett lejons vrede och en moders barmhärtighet och tolerans. Hans rättfärdiga sinnelag får inte ifrågasättas, skändas, förändras eller förvrängas av någon person. Bland alla angelägenheter och alla ting kan Guds rättfärdiga sinnelag, det vill säga Guds vrede och Guds barmhärtighet, avslöjas när som helst och var som helst. Han uttrycker livfullt dessa aspekter i varje vinkel och vrå av naturen och tillämpar dem livfullt i varje ögonblick. Guds rättfärdiga sinnelag är inte begränsat av tid eller rum, eller – med andra ord – Guds rättfärdiga sinnelag uttrycks eller uppenbaras inte mekaniskt efter vad tidens eller rummets gränser dikterar. Istället uttrycks och uppenbaras Guds rättfärdiga sinnelag fritt när och var som helst. När du ser Gud ändra sig i sitt hjärta och upphöra att uttrycka sin vrede och avstå från att förstöra staden Nineve, kan du säga att Gud bara är barmhärtig och kärleksfull? Kan du säga att Guds vrede består av tomma ord? När Gud uttrycker häftig vrede och drar tillbaka sin barmhärtighet, kan du säga att han inte känner någon sann kärlek mot mänskligheten? Gud uttrycker häftig vrede som reaktion på människors onda gärningar; hans vrede är inte bristfällig. Guds hjärta rörs av människors ånger, och det är den ångern som då får honom att ändra sig i sitt hjärta. Att han berörs, att han ändrar sig i sitt hjärta, liksom att han känner barmhärtighet och tolerans mot människan, är något helt utan brist; det är rent, äkta, fläckfritt och oförvanskat. Guds tolerans är ren tolerans; hans barmhärtighet är ren barmhärtighet. Hans sinnelag kommer att uppenbara vrede, såväl som barmhärtighet och tolerans, i enlighet med människans ånger och hennes olika uppförande. Oavsett vad han uppenbarar och uttrycker, så är det helt rent; det är helt direkt; dess substans skiljer sig substansen hos allt annat i skapelsen. När Gud uttrycker principerna bakom sina handlingar är de fria från alla brister eller skönhetsfläckar, och det är även hans tankar, hans idéer och vartenda beslut han tar och handling han utför. Så eftersom Gud har bestämt och handlat på detta sätt, fullbordar han också sina åtaganden. Den här sortens resultat är exakta och felfria eftersom upphovet till dem är

---

fulländat och fläckfritt. Guds vrede är felfri. På samma sätt är Guds barmhärtighet och tolerans, som inget skapat besitter, heliga och fulländade, och de tål övervägande och erfarenhet.

Efter att ha förstått historien om Nineve, ser ni den andra sidan av substansen i Guds rättfärdiga sinnelag? Ser ni den andra sidan av Guds unika rättfärdiga sinnelag? Besitter någon i mänskligheten detta slags sinnelag? Besitter någon den sortens vrede som Gud besitter? Besitter någon barmhärtighet och tolerans som Gud? Vem i skapelsen kan mana fram så mycket vrede och besluta att förstöra eller nedkalla katastrof över mänskligheten? Och vem är kvalificerad att skänka barmhärtighet för att tolerera och förlåta människan och därmed ändra sitt beslut att förgöra människan? Skaparen uttrycker sitt rättfärdiga sinnelag genom sina egna unika metoder och principer; han är inte föremål för kontroll eller begränsningar från några människor, händelser eller ting. Med hans unika sinnelag kan ingen ändra hans tankar och idéer, och inte heller kan någon övertala honom och ändra något av hans beslut. Hela skapelsens beteende och tankar existerar under hans rättfärdiga sinnelags dom. Ingen kan kontrollera om han utövar vrede eller barmhärtighet; det är bara Skaparens substans – eller, med andra ord, Skaparens rättfärdiga sinnelag – som kan avgöra detta. Detta är den unika naturen hos Skaparens rättfärdiga sinnelag!

När vi väl har analyserat och förstått hur Guds attityd till folket i Nineve förvandlades, kan ni då använda ordet ”unik” för att beskriva den barmhärtighet som finns i Guds rättfärdiga sinnelag? Vi sade tidigare att Guds vrede är en aspekt av substansen hos hans unika rättfärdiga sinnelag. Nu ska jag definiera två aspekter, Guds vrede och Guds barmhärtighet, som hans rättfärdiga sinnelag. Guds rättfärdiga sinnelag är heligt; det är okränkbart såväl som odiskutabelt; det är något som inte innehas av någon bland de skapade eller icke-skapade varelserna. Det är både unikt och exklusivt för Gud. Detta innebär att Guds vrede är helig och okränkbar. På samma sätt är den andra aspekten av Guds rättfärdiga sinnelag – Guds barmhärtighet – helig och får inte kränkas. Ingen av de skapade eller icke-skapade varelserna kan ersätta eller representera Gud i hans handlingar, inte heller kan någon ersätta eller representera honom i förstörelsen av Sodom eller räddningen av Nineve. Detta är det sanna uttrycket för Guds unika rättfärdiga sinnelag.

Skaparens uppriktiga känslor för mänskligheten

Folk säger ofta att det inte är någon lätt sak att lära känna Gud. Men jag säger att det inte alls är svårt att lära känna Gud, för Gud visar ofta sina gärningar så att människan ska se dem. Gud har aldrig avslutat sin dialog med mänskligheten, och han har aldrig dolt sig för människan, och inte heller har han gömt sig. Alla hans tankar, hans idéer, hans ord och hans gärningar är uppenbarade för mänskligheten. Så länge människan vill lära känna Gud kommer hon därför att kunna förstå och känna honom med hjälp av allehanda medel och metoder. Skälet till att människan blint tror att Gud avsiktligt har undvikit henne, att Gud avsiktligt har gömt sig själv från mänskligheten och att Gud inte har någon avsikt att låta människan förstå eller känna honom, är att hon inte vet vem Gud är och inte heller vill förstå Gud. Ännu mindre intresse har hon av att befatta sig med Skaparens tankar, ord eller gärningar ... Sanningen är den att om man bara använder sin fritid för att fokusera på och förstå Skaparens ord eller gärningar, och bara ägnar lite uppmärksamhet åt Skaparens tankar och hans hjärtas röst, så kommer det inte vara svårt att inse att Skaparens tankar, ord och gärningar är synliga och transparenta. Det kräver inte heller mycket ansträngning för att inse att Skaparen ständigt befinner sig bland människorna, att han alltid samtalar med människan och hela skapelsen, och att han utför nya gärningar varje dag. Hans väsen och sinnelag kommer till uttryck i hans samtal med människan. Hans tankar och idéer uppenbaras fullständigt i hans gärningar. Han åtföljer och iakttar alltid mänskligheten. Han talar stilla till mänskligheten och hela skapelsen med sina tysta ord: "Jag är i himlarna, och jag är hos min skapelse. Jag håller vakt, jag väntar, jag är vid din sida ..." Hans händer är varma och starka, hans fotsteg är lätta, hans röst är mjuk och behaglig, hans skepnad passerar och vänder sig om och omfamnar hela mänskligheten, hans ansikte är vackert och milt. Han har aldrig gett sig av, aldrig försvunnit. Dag och natt är han mänsklighetens ständiga följeslagare och lämnar aldrig dess sida. Hans hängivna vård och särskilda tillgivenhet för mänskligheten, liksom hans genuina omsorg och kärlek till människan, visades bit för bit när han räddade staden Nineve. I synnerhet avslöjade samtalet mellan Jehova Gud och Jona fullständigt Skaparens medömkan med mänskligheten som han själv skapade. Genom de orden kan du få en djup förståelse för Guds uppriktiga känslor för mänskligheten ...

Följande avsnitt skrevs ner i Jonas bok 4:10–11: "Då sade Jehova: 'Du har brytt dig om kurbitsen, som du varken har arbetat för eller fått att växa, som kom upp på en natt

---

och förgick på en natt. Och skulle jag inte skona Nineve, den stora staden, i vilken det finns mer än hundra tusen människor som inte kan skilja mellan höger och vänster hand, och dessutom mycket boskap?” Det här är Jehova Guds faktiska ord, nedskrivna efter en konversation mellan Gud och Jona. Även om detta replikskifte är kortfattat, är det fyllt till brädden av Skaparens omsorg för mänskligheten och hans ovilja att ge upp mänskligheten. Dessa ord uttrycker den sanna inställningen och de känslor för skapelsen som Gud hyser i sitt hjärta. Genom dessa ord, som är klara och tydliga på ett sätt som människan sällan hör, uttrycker Gud sina sanna avsikter för mänskligheten. Detta samtal visar en inställning som Gud hade gentemot människorna i Nineve — men vad är det för inställning? Det är den inställning han hade mot människorna i Nineve före och efter deras omvändelse, och den inställning han behandlar mänskligheten med. I dessa ord finns hans tankar och hans sinnelag.

Vilka av Guds tankar uppenbaras i dessa ord? Om du är uppmärksam på detaljerna när du läser, så är det inte vara svårt för dig att märka att han använder uttrycket ”bry sig om”. Att Gud använder detta uttryck visar Guds sanna inställning till mänskligheten.

Om man ser till den bokstavliga betydelsen kan folk tolka uttrycket ”bry sig om” på olika sätt: För det första betyder det ”att älska och skydda, att känna ömhet för något”; för det andra betyder det ”att älska innerligt”; och slutligen betyder det ”att inte vilja skada något och inte stå ut med att ha gjort det.” Kort sagt står detta ord för ömsint tillgivenhet och kärlek, såväl som en ovilja att ge upp någon eller något; det står för Guds barmhärtighet och tolerans mot människan. Gud använde detta uttryck, som är vanligt bland människor, men det kan också yppa Guds hjärtas röst och hans inställning till mänskligheten.

Även om staden Nineve var fylld av människor som var lika fördärvade, onda och våldsamma som invånarna i Sodom, så fick deras omvändelse Gud att ändra sig och besluta att inte förgöra dem. På grund av deras sätt att behandla Guds ord och instruktioner som visade på en attityd som stod i stark kontrast till den hos invånarna i Sodom, och på grund av deras villiga underkastelse till Gud och ärliga ånger för sina synder, liksom deras uppriktiga och innerliga beteende i alla hänseenden, visade Gud än en gång hur mycket han brydde sig om dem och skänkte dem sitt medlidande. Vad Gud skänker mänskligheten och hur mycket han bryr sig om mänskligheten kan ingen kopiera, och ingen människa kan hysa samma barmhärtighet, tolerans eller uppriktiga

---

känslor för mänskligheten som Gud. Finns det någon som du betraktar som en stor man eller kvinna eller rentav en övermänniska, som skulle tala på det här viset från sin upphöjda position till mänskligheten eller till skapelsen? Vilken människa kan känna till det mänskliga livets villkor lika väl som sina egna handflator? Vem kan bära bördan och ansvaret för mänsklighetens existens? Vem är kvalificerad att förkunna en stads tillintetgörande? Och vem är kvalificerad att benåda en stad? Vilka kan säga att de värnar om sin egen skapelse? Endast Skaparen! Endast Skaparen känner ömhet för denna mänsklighet. Endast Skaparen visar denna mänsklighet medkänsla och tillgivenhet. Endast Skaparen hyser sann, oförstörbar tillgivenhet till denna mänsklighet. Likaså är det bara Skaparen som kan skänka nåd till denna mänsklighet och vårda hela sin skapelse. Hans hjärta hoppar till och värker av varje mänsklig handling: Han blir arg, bedrövad och sorgsen över människans ondskas och fördärv. Han blir nöjd, glad, förlåtande och jublande över människans omvändelse och tro. Varenda en av hans tankar och idéer existerar för människans skull och kretsar kring henne. Vad han är och har uttrycks helt för mänsklighetens skull. Alla hans känslor är sammanflätade med mänsklighetens existens. För mänsklighetens skull färdas han och skyndar omkring. Tyst ger han vidare varje del av sitt liv. Han ägnar varje minut och sekund av sitt liv ... Han har aldrig vetat hur han ska beklaga sitt eget liv, men han har alltid värnat om den mänsklighet som han själv har skapat ... Han ger allt han har till denna mänsklighet ... Han skänker sin barmhärtighet och tolerans villkorslöst utan att vänta sig något i gengäld. Han gör det bara för att mänskligheten skall kunna fortsätta överleva inför hans ögon och ta emot hans livsförsörjning. Han gör det bara för att mänskligheten en dag skall kunna underkasta sig honom och inse att han är den som ger näring åt människans tillvaro och förser allt skapat med liv.

Skaparen uttrycker sina sanna känslor för mänskligheten

Detta samtal mellan Jehova Gud och Jona är utan tvekan ett uttryck för Skaparens sanna känslor för mänskligheten. Å ena sidan berättar det för folk om Skaparens förståelse för allt som är skapat under hans suveränitet; som Jehova Gud sade: "Och skulle jag inte skona Nineve, den stora staden, i vilken det finns mer än hundratjugo tusen människor som inte kan skilja mellan höger och vänster hand, och dessutom mycket boskap?" Guds förståelse för Nineve var med andra ord långt ifrån ytlig. Han kände inte bara till hur många som levde i staden (människor och boskap), utan han

---

visste också hur många som inte kunde skilja mellan höger och vänster hand, det vill säga hur många barn och ungdomar som fanns där. Det här är ett konkret bevis på Guds omfattande förståelse för mänskligheten. Å andra sidan berättar detta samtal för folk om Skaparens inställning till mänskligheten, det vill säga hur mycket mänskligheten betyder i Skaparens hjärta. Det är precis som Jehova Gud sade: ”Du har brytt dig om kurbitsen, som du varken har arbetat för eller fått att växa, som kom upp på en natt och försvann på en natt. Och skulle jag inte skona Nineve, den stora staden...?” Det här är Jehova Guds klandrande ord mot Jona, men de är alla sanna.

Även om Jona hade anförtrots med att förkunna Jehova Guds ord för människorna i Nineve, förstod han inte Jehova Guds avsikter. Han förstod inte heller hans farhågor och förväntningar på människorna i staden. Med denna tillrättavisning ville Gud berätta för honom att mänskligheten var produkten av Guds egna händer, och att han hade lagt ner en mödosam ansträngning på varje enskild person, att var och en bar Guds förväntningar på sina axlar och att var och en åtnjöt tillförseln av Guds liv. För var och en hade Gud betalat priset i form av en mödosam ansträngning. Denna tillrättavisning visade också Jona att Gud älskade mänskligheten, som var hans egna händers verk, lika mycket som Jona själv älskade kurbitsen. Gud skulle på inga villkor överge mänskligheten utan tungt vägande skäl, eller förrän i absolut sista möjliga ögonblick, inte minst därför att det fanns så många barn och oskyldiga djur i staden. Med tanke på dessa unga och okunniga produkter av Guds skapelse, som inte ens kunde skilja mellan höger och vänster hand, var det ännu mindre troligt att Gud så hastigt skulle ta deras liv och bestämma deras slutliga öde. Gud hoppades få se dem växa upp; han hoppades att de inte skulle gå samma vägar som sina äldre, att de inte skulle behöva höra Jehova Guds varning igen, och att de skulle vittna om Nineves förflutna. Ännu mer hoppades Gud få se Nineve efter det att staden hade omvänt sig, se Nineves framtid efter dess omvändelse, och framförallt se Nineve leva under Guds barmhärtighet igen. Därför var dessa skapelser, som inte kunde skilja mellan höger och vänster hand, i Guds ögon Nineves framtid. De skulle axla Nineves förkastliga förflutna, precis som de skulle axla den viktiga plikten att vittna om Nineves förflutna och dess framtid under Jehova Guds vägledning. När Jehova Gud på detta sätt uttryckte sina verkliga känslor visade han Skaparens barmhärtighet för mänskligheten i dess helhet. Han visade för mänskligheten att ”Skaparens barmhärtighet” inte bara är en tom fras eller ett tomt löfte; den rymmer

---

konkreta principer, metoder och mål. Gud är sann och verklig, och han använder inga lögner eller förvrängningar, och på samma sätt skänker han oupphörligt sin barmhärtighet till mänskligheten i alla tider och tidsåldrar. Till denna dag är emellertid Skaparens replikskifte med Jona hans enda, odelade muntliga uttalande om varför han visar mänskligheten barmhärtighet, hur han visar mänskligheten barmhärtighet, hur tolerant han är mot mänskligheten och vad han verkligen känner för mänskligheten. Jehova Guds koncisa ord under detta samtal uttrycker hans tankar om mänskligheten som helhet; de är ett sant uttryck för hans hjärtas inställning till mänskligheten, och de är också konkreta bevis på den överflödande barmhärtighet han visar mänskligheten. Han visar inte bara barmhärtighet mot mänsklighetens äldre generationer, utan också till dess yngre medlemmar, precis som det alltid har varit, från en generation till nästa. Även om Guds vrede ofta drabbar mänskligheten på vissa platser och under vissa epoker, har Guds barmhärtighet aldrig upphört. Med sin barmhärtighet leder han den ena generationen av sin skapelse efter den andra, och ombesörjer och ger näring åt den ena generationen av skapelsen efter den andra, för hans sanna känslor för mänskligheten kommer aldrig att förändras. Precis som Jehova Gud sade: "Och skulle jag inte skona Nineve...?" Han har alltid värnat om sin egen skapelse. Detta är barmhärtigheten i Skaparens rättvisa sinnelag, och det är även Skaparens fullständiga unikhet!

Fem typer av människor

Jag kommer för ögonblicket att låta vårt samkväm om Guds rättfärdiga sinnelag vara avslutat med det. Härnäst ska jag dela in dem som följer Gud i flera kategorier alltefter deras förståelse av Gud tillika deras förståelse och erfarenhet av hans rättfärdiga sinnelag, så att ni kan få kännedom om vilket stadium ni just nu hör till och därtill er nuvarande mognad. Vad gäller människors kunskap om Gud och deras förståelse av hans rättfärdiga sinnelag kan de olika stadier och mognadsgrader som människor befinner sig på allmänt delas in i fem typer. Detta ämne baseras på grundvalen av att känna vår unika Gud och hans rättfärdiga sinnelag. När ni läser det följande bör ni därför anstränga er noga för att ta reda på exakt hur mycket förståelse och kunskap ni har om Guds unicitet och hans rättfärdiga sinnelag, och sedan använda detta för att bedöma vilket stadium ni i sanning befinner er i, hur stor er mognad i sanning är och vilken typ av personer ni i sanning är.

Typ 1: Lindebarnets stadium

Vad är ett lindebarn? Ett lindebarn är ett spädbarn som just kommit till världen, en nyfödd. Det är då människor är sina minsta jag och som mest omogna.

Människor i det här stadiet äger ingen kännedom eller medvetenhet i frågor om gudstro. De är förvirrade och okunniga om allt. Dessa människor må ha trott på Gud länge eller inte alls så länge, men deras förvirrade och okunniga tillstånd och deras sanna mognadsgrad placerar dem i lindebarnets stadium. Så här lyder den exakta definitionen av lindebarnets stadium: Oavsett hur länge denna typ av människa har trott på Gud kommer hon alltid att vara oredig, förvirrad och enfaldig. Hon vet inte varför hon tror på Gud, inte heller vet hon vem Gud är eller vem som är Gud. Även om hon följer Gud finns ingen exakt definition av Gud i hennes hjärta. Hon kan inte avgöra om den hon följer är Gud, ännu mindre om hon verkligen ska tro på Gud och följa honom. Detta är i sanning det tillstånd den här typen av människa befinner sig i. Dessa människors tankar är oklara – deras tro är förvirrad, enkelt uttryckt. De befinner sig ständigt i ett tillstånd av förvirring och tomhet; oreda, förvirring och enfald sammanfattar deras tillstånd. De har aldrig vare sig sett eller upplevt Guds existens, och därför är det lika meningsfullt att tala med dem om att känna Gud som det är att förmå dem läsa en bok skriven med hieroglyfer; de kommer varken att förstå eller godta det. Att känna Gud är samma sak för dem som att höra en sällsam historia. Deras tankar må vara oklara, men de är faktiskt djupt övertygade om att det vore ett totalt slöseri med tid och kraft att känna Gud. Detta är den första typen av människa: lindebarnet.

Typ 2. Dibarnets stadium

Jämfört med lindebarnet har personer av den här typen gjort vissa framsteg. Tyvärr har de fortfarande ingen som helst kunskap om Gud. De saknar fortfarande en klar förståelse och insikt om Gud. De har inte särskilt klara begrepp om varför de ska tro på Gud, utan vad de har i hjärtat är sina egna syften och bestämda idéer. Huruvida det är rätt att tro på Gud bekymrar de sig inte om. Det mål och syfte de eftersträvar genom att tro på Gud är att åtnjuta hans nåd, att få glädje och frid, att leva ett behagligt liv, att få Guds omsorg och beskydd samt att åtnjuta Guds välsignelser i sitt liv. De bekymrar sig inte om i vilken utsträckning de känner Gud. De har ingen drivkraft att söka förstå Gud, inte heller bryr de sig om vad Gud gör eller vad han önskar att de gör. Blint söker de bara att åtnjuta hans nåd och införskaffa mer av hans välsignelser, de söker att få hundrafalt igen här i världen och sedan evigt liv i den kommande världen. Deras tankar,

---

uppoffringar och hängivenhet, liksom deras lidande, har ett och samma mål: att införskaffa Guds nåd och välsignelser. Någon annat bryr de sig inte om. Denna typ av människa är bara säker på att Gud kan skydda dem och förläna dem sin nåd. Man kan säga att de inte är intresserade av, och inte har vidare klart för sig, varför Gud önskar frälsa människosläktet eller vilket resultat Gud vill uppnå med sina ord och sitt verk. De har aldrig ansträngt sig för att lära känna Guds väsen och hans rättfärdiga sinnelag, och kan inte heller uppbåda något intresse för att göra det. De känner inte för att fästa någon uppmärksamhet vid sådana ting, inte heller önskar de lära känna dem. De vill inte fråga något om Guds verk, vad Gud begär av människan, Guds vilja eller något alls som har med Gud att göra, inte heller gitter de fråga om något av detta. Det här beror på att de tror att sådana frågor saknar koppling till huruvida de åtnjuter Guds nåd. De bryr sig bara om en Gud som kan förläna nåd och har koppling till deras eget intresse. De saknar allt intresse av något annat, och därmed kan de inte närma sig sanningens verklighet, hur många år de än må ha trott på Gud. Utan någon som hela tiden stillar deras hunger och törst är det svårt för dem att fortsätta sin vandring längs Gudstrons stig. Om de inte kan åtnjuta sin tidigare glädje och frid eller åtnjuta Guds nåd är de tämligen benägna att hoppa av. Detta är den andra typen av människa: den som befinner sig i dibarnets stadium.

Typ 3: Det snart avvanda spädbarnets eller det lilla barnets stadium

Denna grupp människor är klart medvetna om vissa saker. De är medvetna om att bara för att man åtnjuter Guds nåd betyder det inte att man själv besitter sann erfarenhet. De är medvetna om att även om de aldrig förtröttas i att söka glädje och frid, i att söka nåd, och även om de kan vittna genom att berätta om hur de upplevt att de åtnjuter Guds nåd eller genom att prisa Gud för de välsignelser han skänkt dem, så betyder inte det att de äger liv eller att de äger sanningens verklighet. Med början i deras medvetande slutar de hysa vilda förhoppningar om att Guds nåd alltid kommer att följa dem. Snarare önskar de, samtidigt som de åtnjuter Guds nåd, att de ska kunna göra något för Gud. De är villiga att göra sin plikt, att uthärda en smula vedermödor och strapatser och i viss mån samarbeta med Gud. Men eftersom den strävan som finns i deras gudstro är alltför svag, eftersom deras personliga intentioner och önskningar är alltför starka och eftersom deras sinnelag är alldeles för arrogant, är det mycket svårt för dem att tillfredsställa Guds längtan eller vara lojal med Gud. Därför kan de ofta varken

---

förverkliga sina personliga önskningar eller hålla sina löften till Gud. De hamnar ofta i motstridiga tillstånd: Samtidigt som de väldigt gärna vill behaga Gud så mycket som möjligt, lägger de all sin kraft på att sätta sig upp mot honom; de ger ofta löften till Gud men sviker dem snabbt. Ännu oftare befinner de sig i andra motstridiga tillstånd: De tror uppriktigt på Gud men likväl förnekar de honom och allt som kommer från honom; de längtar ivrigt efter att Gud ska upplysa dem, leda dem, tillgodose deras behov och hjälpa dem, men ändå letar de efter en egen utväg. De vill förstå och känna Gud, men de är ovilliga att närma sig honom. I stället undviker de honom alltid och stänger sitt hjärta för honom. Även om de har en ytlig förståelse och upplevelse av den bokstavliga betydelsen av Guds ord och av sanningen, liksom ett ytligt begrepp om Gud och sanningen, kan de undermedvetet fortfarande inte slå fast eller avgöra huruvida Gud är sanningen. De kan inte slå fast huruvida Gud är sant rättfärdig; inte heller kan de avgöra det verkliga i Guds sinnelag och väsen, än mindre hans sanna existens. Deras gudstro rymmer alltid tvivel och missförstånd, fantasier och egna föreställningar. Medan de åtnjuter Guds nåd upplever eller utövar de också motvilligt en del av vad de anser vara rimliga sanningar för att berika sin tro, vidga sin upplevelse av gudstro, få bekräftelse för sin syn på vad gudstro är, tillfredsställa sin fåfänga genom att gå sin egen väg i livet och genomföra en rättfärdig sak för mänskligheten. Samtidigt gör de detta för att tillfredsställa sin egen längtan efter välsignelser, för att genom att ta en risk vinna större mänskliga välsignelser och för att genomföra sin ärelystna strävan och sin livslånga önskan att inte vila förrän de har fyllts av Gud. De här människorna förmår sällan erhålla Guds upplysning eftersom deras längtan och målsättning att vinna välsignelser betyder alltför mycket för dem. De varken vill eller förmår ge upp detta. De fruktar att utan längtan efter välsignelser, utan sin länge omhuldade föresats att inte vila förrän de har fyllts av Gud, kommer de att tappa motivationen att tro på honom. Därför vill de inte se verkligheten i vitögat. De vill inte acceptera Guds ord eller Guds verk. De vill inte ta ställning till Guds sinnelag eller väsen, än mindre ta itu med frågan om att lära känna Gud. Det beror på att så snart Gud, hans väsen och hans rättfärdiga sinnelag ersätter deras fantasier kommer deras drömmar att gå upp i rök. Deras så kallade rena tro och de "förtjänster" som de samlat på sig under årtal av slitsamt arbete kommer att försvinna och bli till intet. Det "territorium" de erövrat med svett och blod under årens lopp kommer att vara på gränsen till sammanbrott. Det kommer att innebära att deras

---

många år av hårt arbete och ansträngningar har varit gagnlösa, att de måste börja om från noll. Detta är en mycket svår smärta för dem att bära i hjärtat, och det är det resultat de minst av allt vill se. Därför fastnar de alltid i den här sortens dödläge och vägrar vända om. Detta är den tredje typen av människa: den som befinner sig i det snart avvanda barnets stadium.

De tre typer av människor som beskrivits ovan – med andra ord de människor som befinner sig i dessa tre stadier – har ingen sann tro på Guds identitet och ställning eller på hans rättfärdiga sinnelag. Inte heller har de fått något klart och bestämt erkännande eller någon bekräftelse rörande dessa ting. Därför är det väldigt svårt för de här tre människotyperna att träda in i sanningens verklighet. Det är också svårt för dem att ta emot Guds nåd, upplysning eller insikt eftersom deras sätt att tro på Gud och deras felaktiga inställning till honom gör det omöjligt för honom att verka i deras hjärtan. Deras tvivel, vanföreställningar och fantasier om Gud övergår deras tro på och kunskap om Gud. Det här är tre typer av människor som verkligen är i farozonen, och det är tre mycket farliga stadier. Om man håller fast vid en attityd av tvivel rörande Gud, Guds väsen, Guds identitet, frågan om huruvida Gud är sanning och huruvida han verkligen existerar – om man inte kan vara säker på dessa ting – hur kan man då ta emot allt det som kommer från Gud? Hur kan man acceptera det faktum att Gud är sanningen, vägen och livet? Hur kan man ta emot Guds tuktan och dom? Hur kan man ta emot Guds frälsning? Hur kan denna typ av människa erhålla Guds sanna vägledning och försörjning? De som befinner sig i dessa tre stadier kan när som helst sätta sig upp mot Gud, döma Gud, häda Gud eller förråda Gud. De kan när som helst lämna den sanna vägen och överge Gud. Man kan säga att människor som befinner sig i de här tre stadierna lever i en kritisk period, för de har inte trätt in på det rätta spåret av tro på Gud.

Typ 4: Det mognande barnets stadium eller barndomen

När människor har blivit avvanda – det vill säga efter att ha åtnjutit rikligt med nåd – börjar de utforska vad det innebär att tro på Gud. De börjar vilja förstå olika frågor, som till exempel varför människan lever, hur hon bör leva och varför Gud utför sitt arbete på människan. När de här oklara tankarna och förvirrade tankemönstren uppstår och blir kvar inom dem, får de kontinuerlig bevattning och de kan också göra sin plikt. Under denna period tvivlar de inte längre på att Gud existerar och de har en korrekt

---

uppfattning om vad det innebär att tro på Gud. På denna grundval får de gradvis mer kunskap om Gud, och de får gradvis svar på sina oklara tankar och förvirrade tankemönster rörande Guds sinnelag och väsen. I det här skedet börjar människor följa rätt spår och de går in i en övergångsperiod vad gäller deras förändringar i sinnelag och kunskap om Gud. Det är i detta skede som människor börjar få liv. Tydliga tecken på att de innehar liv är att de successivt finner svaren på de olika frågorna relaterade till att lära känna Gud som människor har i sina hjärtan – såsom missförstånd, fantasier, föreställningar och otydliga definitioner av Gud – och de börjar inte bara på riktigt tro och erkänna sanningen om Guds existens, utan de börjar också få en korrekt definition av Gud och en rätt plats för Gud i sina hjärtan, och deras svaga tro ersätts av att verkligen följa Gud. Under detta skede inser folk efter hand sina missuppfattningar om Gud, sin missriktade strävan och sitt felaktiga sätt att tro. De börjar längta efter sanningen, längta efter att få uppleva Guds dom, tillrättavisning och fostran och längta efter en förändring i sitt sinnelag. De lämnar successivt alla slags föreställningar och fantasier om Gud bakom sig under detta skede, och samtidigt ändrar och korregerar de sin felaktiga kunskap om Gud och erhåller viss korrekt grundläggande kunskap om Gud. Även om en del av kunskapen som människor besitter i detta skede inte är särskilt specifik eller korrekt, börjar de åtminstone successivt överge sina föreställningar, felaktiga kunskaper och missuppfattningar om Gud; de håller inte längre fast vid sina personliga föreställningar och fantasier om Gud. De börjar lära sig hur man överger – överger sådant som finns bland ens egna föreställningar och som härrör från kunskap och från Satan; de börjar bli villiga att underkasta sig sådant som är korrekt och positivt, ja, även sådant som kommer från Guds ord och överensstämmer med sanningen. De börjar också försöka att uppleva Guds ord, att personligen lära känna och utföra hans ord och att acceptera hans ord som principerna för sina handlingar och som grunden för att ändra sitt sinnelag. Under denna period accepterar människor omedvetet Guds dom och tuktan, och de accepterar omedvetet hans ord som sitt liv. Samtidigt som de accepterar Guds dom, tuktan och ord blir de alltmer varse och i stånd att känna att den Gud som de tror på i sina hjärtan verkligen existerar. I Guds ord, i sina erfarenheter och sitt liv känner de alltmer att han alltid har styrt över människans öde och alltid har lett och sörjt för människan. Genom sin förbindelse med Gud bekräftar de successivt hans existens. Därför har de redan innan de själva inser det undermedvetet godkänt och fått

---

en fast tro på Guds verk, och de har godkänt Guds ord. När människor väl har godkänt Guds ord och verk, förnekar de oavbrutet sig själva, sina egna föreställningar, sin egen kunskap och sina egna fantasier, samtidigt som de oavbrutet söker efter vad sanningen är och vad Guds vilja är. Under den här utvecklingsperioden är människors kunskap om Gud relativt ytlig – de kan varken utveckla den här kunskapen tydligt i ord eller uttrycka den i termer av specifika detaljer – och de har bara en uppfattningsbaserad förståelse; men om man jämför med de föregående tre stadierna har människornas omogna liv i den här perioden redan fått vattning och tillskott av Guds ord, och därför har de redan börjat spira. Deras liv är som ett frö som grävts ner i marken; när det har fått fukt och näringsämnen kommer det att tränga igenom jorden, och när det gror representerar det hur ett nytt liv föds. I denna födelse kan man skymta tecknen på liv. När människor får liv växer de. På det här viset – genom att successivt ta sig in på den rätta vägen av tro på Gud, genom att överge sina personliga uppfattningar och få Guds vägledning – kommer människornas liv oundvikligen att växa lite i sänder. Utifrån vilka kriterier bedöms denna tillväxt? Den bedöms utifrån individens erfarenhet av Guds ord och verkliga förståelse av Guds rättfärdiga sinnelag. Även om den här gruppen människor har väldigt svårt att med egna ord ge en korrekt beskrivning av sin kunskap om Gud och hans innersta väsen under denna tillväxtperiod, vill de inte längre jaga det behag det innebär att åtnjuta Guds nåd, eller tro på Gud för att uppnå sitt eget syfte med att erhålla hans nåd. Tvärtom vill de nu leva efter Guds ord och bli föremål för Guds frälsning. Dessutom är de fulla av tillit och redo att ta emot Guds dom och tuktan. Detta är vad som utmärker en person i tillväxtstadiet.

Även om människor i det här stadiet har viss kunskap om Guds rättfärdiga sinnelag är denna kunskap väldigt dunkel och oklar. Även om de inte klart kan utveckla dessa saker närmare känner de att de redan har erhållit något inombords, för de har fått ett visst mått av kunskap och insikt om Guds rättfärdiga sinnelag genom Guds tuktan och dom. Allt är dock relativt ytligt och fortfarande på en nybörjarnivå. Denna grupp människor har en speciell syn på Guds nåd som kommer till uttryck i hur de förändrar de mål de strävar efter och hur de försöker nå dem. De har redan sett i Guds ord och arbete, i alla hans olika krav på människan och i hans uppenbarelser om människan, att om de fortfarande inte strävar efter sanningen, om de fortfarande inte försöker träda in i verkligheten, om de fortfarande inte försöker behaga och lära känna Gud när de

---

upplever hans ord, då kommer de att förlora meningen med att tro på Gud. De ser att de inte kan ändra sitt sinnelag, behaga Gud eller lära känna honom oavsett hur mycket de åtnjuter hans nåd, och att om människor ständigt lever under Guds nåd så kommer de aldrig att uppnå tillväxt, få liv eller motta frälsning. Kort sagt, om en person inte verkligen kan uppleva Guds ord och är oförmögen att känna Gud genom hans ord, då kommer han för evigt att förbli i ett spädbarns stadium och aldrig ta ett enda steg framåt mot att växa i livet. Om man för alltid blir kvar på spädbarnsstadiet, om man aldrig träder in i Guds ords verklighet, om man aldrig har Guds ord som sitt liv, om man aldrig har sann tro och kunskap om Gud – finns det då någon möjlighet att man kan fulländas av Gud? Alla som träder in i Guds ords verklighet, alla som accepterar Guds ord som sitt liv, alla som börjar ta emot Guds tuktan och dom, alla vars fördärvade sinnelag börjar förändras, och alla med ett hjärta som längtar efter sanningen, som har en önskan att känna Gud och en önskan att acceptera Guds frälsning — det är människorna som verkligen har liv. Det är verkligen den fjärde typen av människa, det mognande barnet, individen i barndomsstadiet.

Typ 5: Livets mognadsfas eller vuxenstadiet

Efter att ha upplevt och tultat igenom barndomsstadiet, ett tillväxtstadium fullt av upprepade med- och motgångar, stabiliseras människornas liv, deras framsteg sker nu utan avbrott och ingen kan hindra dem. Även om vägen framåt fortfarande är gropig och svår är de inte längre svaga eller rädda, och de fumlar sig inte längre fram eller tappar orienteringen. Deras grundvalar är djupt förankrade i den verkliga upplevelsen av Guds ord, och deras hjärtan har attraherats av Guds värdighet och storhet. De längtar efter att få gå i Guds fotspår, lära känna hans väsen och veta allt om honom.

I det här skedet är människor redan helt klara över vem de tror på, de vet varför de ska tro på Gud och vad som är meningen med deras liv, och de är väl medvetna om att allting som Gud uttrycker är sant. Efter alla år av upplevelser inser de att utan Guds dom och tuktan kommer en människa aldrig att kunna behaga eller lära känna Gud, och hon kommer aldrig att kunna komma riktigt inför honom. I de här människornas hjärtan finns en stark önskan att bli prövade av Gud, så att de kan uppleva hans rättfärdiga sinnelag medan de provas, uppnå en renare kärlek och samtidigt verkligen kunna förstå och känna Gud. Människor som befinner sig i detta skede har redan helt tagit farväl av spädbarnsstadiet och det stadium där de fick åtnjuta Guds nåd och äta sig

---

mätta på bröd. De hyser inte längre några orimliga förhoppningar om att de ska kunna få Gud att tolerera och visa barmhärtighet mot dem; tvärtom är de säkra på att få ta emot och hoppas på Guds oupphörliga tuktan och dom, så att de ska bli fria från sina fördärvade sinnelag och behaga Gud. Deras kunskap om Gud och deras strävanden eller de slutliga målen för deras strävanden står väldigt klara i deras hjärtan. Människor i vuxenstadiet har således helt sagt adjö till den svaga trons stadium, stadiet där de förlitade sig på nåd för frälsning, stadiet av omoget liv som inte tål prövningar, stadiet av oklarhet, stadiet av trevande, stadiet då de ofta inte hade någon väg att gå, den ostadiga perioden av växling mellan plötslig värme och kyla, och stadiet där man följde Gud med förtäckta ögon. Människor av den här typen mottar ofta Guds upplysning och insikt och ägnar sig ofta åt att verkligen umgås och kommunicera med Gud. Man kan säga att människor som lever i detta skede redan har fått grepp om en del av Guds vilja, att de kan hitta sanningsprinciperna i allt de gör, och att de vet hur de kan tillgodose Guds önskemål. Dessutom har de hittat vägen till att känna Gud och börjat vittna om sin kunskap om Gud. Under den gradvisa tillväxten får de allt större insikt och kunskap om Guds vilja: om Guds vilja med skapelsen av mänskligheten och om Guds vilja att förvalta mänskligheten. De får också alltmer substantiell insikt och kunskap om Guds rättfärdiga sinnelag. Denna kunskap kan inte ersättas av någon mänsklig föreställning eller fantasi. Även om man inte kan säga att en individs liv är fullständigt moget i det femte stadiet eller att han är rättfärdig och fullständig, har denna typ av människa icke desto mindre redan tagit ett steg mot det mogna stadiet och är redan i stånd att komma inför Gud och stå ansikte mot ansikte med Guds ord och med Gud. Eftersom personer av denna typ har upplevt så mycket av Guds ord, upplevt otaliga prövningar och otaliga exempel på fostran, dom och tuktan från Gud, är deras underkastelse under Gud inte relativ utan absolut. Deras kunskap om Gud har förvandlats från undermedveten till klar och tydlig kunskap, från ytlig till djup, från dimmig och suddig till noggrann och påtaglig. De har gått vidare från ett mödosamt trevande och passivt sökande till en obesvårad kunskap och förebyggande vittnande. Man skulle kunna säga att människor i detta skede har tillgång till Guds ords sanna verklighet, att de har anträtt en väg till fullkomlighet likadan som den väg som Petrus gick. Detta är den femte persontypen, en människa som lever i ett moget tillstånd – vuxenstadiet.

Gud själv, den unike III

Guds auktoritet (II)

Idag ska vi fortsätta vår gemenskap kring temat "Gud själv, den unike". Vi har redan samlats två gånger kring den frågan, första gången rörande Guds auktoritet och andra gången rörande Guds rättfärdiga sinnelag. Har ni vunnit en ny förståelse för Guds identitet, ställning och substans efter att ha lyssnat de båda gångerna? Har dessa insikter hjälpt er att nå en mer faktisk kunskap och visshet om sanningen om Guds existens? Idag har jag för avsikt att utveckla temat "Guds auktoritet".

Att förstå Gud auktoritet ur ett makro- och ett mikroperspektiv

Guds auktoritet är unik. Den är det karaktäristiska uttrycket för och särskilda substansen av identiteten hos Gud själv. Ingen skapad eller icke-skapad varelse äger ett sådant karaktäristiskt uttryck och en sådan särskild substans. Endast Skaparen äger en auktoritet av det slaget. Det vill säga att endast Skaparen – Gud den unike – kommer till uttryck på det viset och har den substansen. Varför tala om Guds auktoritet? Hur skiljer sig auktoriteten hos Gud själv från auktoriteten i människans sinne? Vad är det för speciellt med den? Varför är det särskilt betydelsefullt att tala om den här? Var och en måste begrunda den frågan noggrant. För de flesta är "Guds auktoritet" ett vagt begrepp, som det är mycket svårt att förstå och det är troligt att varje diskussion om det blir svårfattlig. Så det kommer undantagslöst att finnas en klyfta mellan den kunskap om Guds auktoritet som människan kan äga och substansen av Guds auktoritet. För att överbrygga den klyftan måste man successivt lära känna Guds auktoritet genom människor i det verkliga livet, händelser, saker och fenomen som är inom människans räckhåll, som människor har förmåga att förstå. Även om uttrycket "Guds auktoritet" kan te sig outgrundligt är Guds auktoritet inte alls abstrakt. Han finns hos människan varje minut av hennes liv och leder henne genom varje dag. Så varje person ser och upplever ovillkorligen den mest påtagliga aspekten av Guds auktoritet i sitt dagliga liv. Den påtagligheten är ett tillräckligt bevis för att Guds auktoritet verkligen existerar och den gör det fullt möjligt att inse och förstå det faktum att Gud äger denna auktoritet.

Gud skapade allt och för att han skapat det har han herraväldet över allting. Förutom att ha herraväldet över allting har han kontroll över allt. Vad innebär det, idén att "Gud har kontroll över allt"? Hur kan det förklaras? Hur kan det tillämpas i verkliga livet? Hur kan ni lära känna Guds auktoritet genom att förstå det faktum att "Gud har

---

kontroll över allt”? Av själva uttrycket ”Gud har kontroll över allt” kommer vi att se att det Gud kontrollerar inte är en del av planeterna, en del av skapelsen, än mindre en del av mänskligheten, utan allt: från det massiva till det mikroskopiska, från det synliga till det osynliga, från stjärnorna i universum till det som lever på jorden, såväl som mikroorganismer som inte kan ses med blotta ögat och varelser som existerar i andra former. Detta är den exakta definitionen av ”allt” som Gud ”har kontroll över” och det är det fält som Gud utövar sin auktoritet över, omfånget av hans suveränitet och styre.

Redan innan denna mänsklighet blev till existerade kosmos – alla planeter och alla stjärnor på himlen. På makronivå har dessa himlakroppar kretsat regelbundet, under Guds kontroll, under hela sin existens, hur många år det nu har varit. Vilken planet som går vart vid vilken tidpunkt, vilken planet som utför vilken uppgift och när, vilken planet som cirkulerar i vilket kretslopp, och när den försvinner eller ersätts – allt detta fortlöper utan minsta misstag. Planeternas position och avståndet mellan dessa följer strikta mönster som alla kan beskrivas med exakta data: banorna längs vilka de färdas, kretsloppens hastighet och mönster och de tillfällen de befinner sig i olika positioner kan kvantifieras exakt och beskrivas med särskilda lagar. I eoner har planeterna följt dessa lagar utan minsta avvikelse. Ingen makt kan ändra eller bryta deras kretslopp eller de mönster som de följer. Eftersom de särskilda lagar som styr planeternas rörelse samt de exakta data som beskriver dem är förutbestämda av Skaparens auktoritet lyder de dessa lagar på egen hand, under Skaparens suveränitet och kontroll. På makronivå är det inte svårt för människan att komma fram till vissa mönster, vissa data, liksom vissa märkliga och oförklarliga lagar eller fenomen. Trots att mänskligheten inte medger att Gud finns, inte accepterar det faktum att Skaparen gjorde och härskar över allt och inte heller erkänner förekomsten av Skaparens auktoritet, upptäcker människans vetenskapsmän, astronomer och fysiker mer och mer att alltings existens i universum, och de principer och mönster som dikterar alltings rörelser, styrs och kontrolleras av en väldig och osynlig mörk energi. Detta faktum tvingar människan att inse och medge att det finns en mäktig en mitt bland dessa rörelsemönster, en som orkestrerar allt. Hans makt är enastående och även om ingen kan se hans sanna ansikte styr och kontrollerar han allt i varje stund. Ingen människa eller kraft kan sträcka sig bortom hans suveränitet. I mötet med detta faktum måste människan erkänna att lagarna som styr alltings existens inte kan kontrolleras av människor, inte kan ändras av någon, samtidigt

---

som människan måste medge att människor inte fullt ut kan förstå dessa lagar. Och dessa uppstår inte naturligt utan dikteras av en Herre och Mästare. De är alla uttryck för Guds auktoritet som mänskligheten kan uppfatta på en makronivå.

På mikronivå är alla de berg, floder, sjöar, hav och landområden som människan skådar på jorden, alla årstider som hon upplever, allt som bebor jorden, inklusive växter, djur, mikroorganismer och människor, föremål för Guds suveränitet och kontrollerade av Gud. Under Guds suveränitet och kontroll blir alla ting till eller försvinner i enlighet med hans tankar. Deras liv styrs alla av vissa lagar och de växer och förökar sig enligt dem. Ingen människa och inga ting står över dessa lagar. Hur kommer det sig? Enda svaret lyder: på grund av Guds auktoritet. Eller för att uttrycka det annorlunda, på grund av Guds tankar och Guds ord, för att Gud själv gör det hela. Det innebär att det är Guds auktoritet och Guds sinne som ger upphov till dessa lagar. De kommer att skifta och förändras i enlighet med hans tankar, och dessa skiften och förändringar uppstår eller försvinner alla för hans plans skull. Ta epidemier som ett exempel. De bryter ut utan förvarning, ingen känner till deras ursprung eller den exakta förklaringen till att de uppstår, och oavsett när en epidemi når en viss plats kan de drabbade inte undgå katastrofen. Människans vetenskap tolkar det som att epidemier orsakas genom spridningen av dåliga och skadliga mikrober och deras hastighet, omfattning och metod för överföring kan inte förutses eller kontrolleras av människans vetenskap. Även om mänskligheten motarbetar dem med alla tänkbara medel kan den inte kontrollera vilka personer eller djur som ofrånkomligt blir smittade när epidemier bryter ut. Det enda som människorna kan göra är att försöka förhindra dem, motverka dem och undersöka dem. Men ingen känner till de bakomliggande orsakerna som förklarar början eller slutet på en enskild epidemi och ingen kan kontrollera dessa. Ställda inför uppkomsten och spridningen av en epidemi är den första åtgärd som människorna vidtar att utveckla ett vaccin, men ofta dör epidemierna ut av sig själva innan vaccinet är klart. Varför dör epidemier ut? Vissa säger att bakterierna har förts under kontroll, andra säger att de dör ut på grund av årstidsväxlingar... Om dessa vilda spekulationer håller kan vetenskapen inte förklara och inte ge något exakt svar på. Det som mänskligheten står inför är inte bara dessa spekulationer utan sin egen brist på förståelse och rädsla för epidemier. Ingen vet, i den slutliga analysen, varför epidemier börjar eller varför de slutar. Eftersom mänskligheten bara tror på vetenskapen, förlitar sig helt på den, och inte

---

erkänner Skaparens auktoritet eller accepterar hans suveränitet, kommer den aldrig att få ett svar.

Under Guds suveränitet förökar sig, existerar och förgås alla ting till följd av hans auktoritet och hans förvaltning. Vissa saker kommer och går obemärkta, och människan kan inte avgöra varifrån de kom eller begripa vilka regler de följer, än mindre förstå anledningarna till att de kommer och går. Även om människan kan se, höra eller uppleva allt som händer bland alla ting, även om det har en betydelse för människan och även om människan undermedvetet greppar det ovanliga, regelbundna eller till och med främmande hos de olika fenomenen, vet hon fortfarande inget om Skaparens vilja och hans sinne som ligger bakom dem. Det finns många historier bakom allt, många dolda sanningar. Då människan har vandrat långt bort från Skaparen, då hon inte godtar det faktum att Skaparens auktoritet styr allting, kommer hon aldrig att känna till och förstå allt som händer under hans suveränitet. Guds kontroll och suveränitet överskrider till största delen gränserna för den mänskliga föreställningsförmågan, för mänsklig kunskap, för mänsklig förståelse, för det som människans vetenskap kan uppnå. Förmågorna hos den skapade mänskligheten kan inte konkurrera med det. Somliga säger: "När du inte själv har sett Guds suveränitet, hur kan du då tro att allt är underställt hans auktoritet?" Att se är inte alltid att tro, att se är inte alltid att erkänna och förstå. Så varifrån kommer tron? Jag kan med säkerhet säga att "tron kommer ur graden och djupet av människors begripande och upplevelse av verkligheten och de bakomliggande orsakerna till saker och ting." Om du tror att Gud finns men inte kan erkänna, än mindre uppfatta, Guds kontroll och Guds suveränitet över allting som ett faktum, kommer du i ditt hjärta aldrig att medge att Gud har en auktoritet av det slaget och att Guds auktoritet är unik. Du kommer aldrig riktigt att acceptera Skaparen som din Herre, din Gud.

Mänsklighetens öde och universums öde är oskiljaktiga från Skaparens suveränitet

Ni är alla vuxna. Vissa av er är medelålders, somliga har trätt in i ålderdomen. Från icke-troende till troende och från början av tron på Gud till acceptansen av Guds ord och upplevelsen av Guds verk, hur mycket kunskap hade ni om Guds suveränitet? Vilka insikter vann ni om människans öde? Kan man uppnå allt man önskar i livet? Hur många saker har du lyckats med som du önskat under de få årtionden som du har levt?

Hur många saker blir inte som förväntat? Hur många saker kommer som en angenäm överraskning? Hur många saker väntar människor ännu på ska bära frukt – omedvetet inväntande det rätta ögonblicket, inväntande himlens vilja? Hur många saker får människor att känna sig maktlösa och motarbetade? Alla är fulla av hopp om sitt öde och förväntar sig att allt i deras liv ska gå som de önskar, att de inte ska sakna mat och kläder, att deras förmögenhet ska öka avsevärt. Ingen vill ha ett liv som är fattigt och nedtyngt, fullt av vedermödor, drabbat av katastrofer. Men människor kan inte förutse eller kontrollera sådana saker. Kanske är det förflutna för vissa bara ett virrvarr av upplevelser, de lär sig aldrig vad himlens vilja är och bryr sig inte heller om vad den är. De lever sina liv utan eftertanke, som djur, lever dag för dag utan att bry sig om mänsklighetens öde, om varför människor lever eller hur de bör leva. Dessa personer når ålderdomen utan att ha vunnit någon förståelse för människans öde och ända tills de dör har de ingen aning om vad livet handlar om. Sådana människor är döda, de är varelser utan ande, de är odjur. Även om de lever omgivna av allt finner människor sin glädje i de många sätt som världen tillfredsställer deras materiella behov på, även om de ser att denna materiella värld ständigt går framåt har deras egen erfarenhet – det som deras hjärta och ande känner och upplever – inget att göra med materiella ting och inget materiellt kan ersätta det. Det är ett erkännande djupt i ens hjärta, något som inte går att se med blotta ögat. Det erkännandet ligger i ens förståelse av och känsla för människans liv och människans öde. Och det leder en ofta till uppfattningen av att en osynlig Mästare arrangerar allting, orkestrerar allt för människan. Mitt i allt detta kan man inte annat än acceptera ödets arrangemang och orkestrering, samtidigt kan man inte annat än acceptera vägen vidare som Skaparen har lagt ut, Skaparens suveränitet över ens öde. Det är ett obestriddligt faktum. Det spelar ingen roll vilken insikt om eller attityd man har till ödet, ingen kan ändra detta faktum.

Vart du ska gå varje dag, vad du ska göra, vem eller vad du ska möta, vad du ska säga, vad som ska hända dig – kan något av detta förutsägas? Människor kan inte förutse alla dessa händelser, än mindre kontrollera hur de utvecklas. I livet sker dessa oförutsebara saker hela tiden och de händer varje dag. Dessa dagliga växlingar och sättet de visar sig på, eller de mönster enligt vilka de utspelar sig är ständiga påminnelser till mänskligheten om att inget sker av en slump, att den utvecklingsprocess som saker och ting har och deras oundviklighet inte kan påverkas av människans vilja. Varje händelse

---

förmedlar en varning från Skaparen till mänskligheten och den sänder även budskapet att människor inte kan kontrollera sina egna öden. Samtidigt är alla händelser en vederläggning av mänsklighetens vilda, fåfänga ambition och önskan att ta sitt öde i egna händer. De är som rejäla örfilar på mänsklighetens kinder, den ena efter den andra, som tvingar folk att ompröva vem som i slutänden styr och kontrollerar deras öde. Och eftersom deras ambitioner och önskningar vid upprepade tillfällen blir gäckade och krossade, kommer människor naturligt nog fram till en omedveten acceptans av det som ödet har i beredskap, en acceptans av verkligheten, av himlens vilja och Skaparens suveränitet. I alltifrån dessa dagliga växlingar till ödet för människors hela liv finns det inget som inte avslöjar Skaparens planer och hans suveränitet, det finns inget som inte sänder budskapet att "Skaparens auktoritet kan inte överträffas", inget som inte förmedlar den eviga sanningen att "Skaparens auktoritet är den högsta".

Mänsklighetens och universums öden är intimt sammanflätade med Skaparens suveränitet, oskiljaktigt knutna till Skaparens orkestreringar. I slutänden kan de inte lösgöras från Skaparens auktoritet. Genom alla tings lagar lär sig människan förstå Skaparens orkestrering och hans suveränitet, genom reglerna för överlevnad uppfattar hon Skaparens styre, från alla tings öden drar hon slutsatser om hur Skaparen utövar sin suveränitet och kontroll över dem, och i människors och alla tings livscyklar upplever människan verkligen Skaparens orkestreringar och arrangemang för alla ting och levande varelser och får verkligen bevittna hur dessa orkestreringar och arrangemang åsidosätter alla jordiska lagar, regler och institutioner, alla andra makter och krafter. I ljuset av detta är mänskligheten tvungen att erkänna att Skaparens suveränitet inte kan brytas av någon skapad varelse, att ingen kraft kan röra vid eller ändra de händelser och ting som är förutbestämda av Skaparen. Det är under dessa gudomliga lagar och regler som människorna och alla ting lever och fortplantar sig, generation efter generation. Är inte detta det sanna förkroppsligandet av Skaparens auktoritet? Även om människan i de objektiva lagarna ser Skaparens suveränitet och hans ordination för alla händelser och alla ting, hur många personer har förmåga att fatta principen om Skaparens suveränitet över universum? Hur många personer kan verkligen känna, erkänna, acceptera och underkasta sig Skaparens suveränitet och planering av deras öden? Vem, som har trott på faktumet om Skaparens suveränitet över alla ting, kommer verkligen tro och erkänna att Skaparen även dikterar

---

människans livsöde? Vem kan verkligen förstå det faktum att människans öde vilar i Skaparens hand? Vilken attityd som mänskligheten bör inta till Skaparens suveränitet, när den konfronteras med det faktum att han styr och kontrollerar mänsklighetens öde, är ett beslut som varje människa som nu konfronteras med detta faktum måste fatta själv.

De sex skärningspunkterna i människans liv

Under loppet av ens liv kommer varje människa fram till en rad kritiska skärningspunkter. Dessa är de mest grundläggande och viktigaste stegen som avgör en persons öde i livet. Nedan följer en kort beskrivning av dessa milstolpar som alla människor måste passera under loppet av sitt liv.

Födelsen: den första skärningspunkten

Var någonstans en person föds, vilken familj han eller hon föds in i, personens kön, utseende och tiden för födseln: dessa är detaljer i den första skärningspunkten i en människas liv.

Ingen har något val beträffande delarna i denna skärningspunkt. De är alla förutbestämda långt i förväg av Skaparen. De påverkas inte av den yttre omgivningen på något sätt, och inga mänskliga faktorer kan ändra dessa fakta som Skaparen har förutbestämt. Att en person föds innebär att Skaparen redan har fullföljt första steget i det öde som han har planerat för den personen. Eftersom han har förutbestämt alla dessa detaljer långt i förväg har ingen makt att ändra några av dem. Oberoende av en människas senare öde är villkoren för hennes födelse förutbestämda och fortsätter att vara som de är. De påverkas inte på något sätt av hennes öde i livet och inverkar inte heller på något sätt Skaparens suveränitet över det.

1. Ett nytt liv föds ur Skaparens planer

Vilka detaljer i den första skärningspunkten – platsen för ens födelse, ens familj, ens kön, ens fysiska utseende, tiden för ens födelse – har en person möjlighet att välja? Ens födelse är uppenbarligen en passiv tilldragelse: man föds ofrivilligt, på en viss plats, vid en viss tid, in i en viss familj, med ett visst fysiskt utseende. Man blir ofrivilligt medlem av ett visst hushåll, ärver ett visst familjetråd. Man har inget val i denna första skärningspunkt i livet utan föds in i en miljö som är fastlagd enligt Skaparens planer, in i en viss familj, med ett visst kön och utseende och vid en viss tidpunkt som är nära förknippad med ens levnadslopp. Vad kan en människa göra vid denna avgörande

---

skärningspunkt? När allt är sagt har man inget val som rör en enda av dessa detaljer kring ens födelse. Om det inte vore för Skaparens förutbestämmelse och hans ledning skulle ett nytt liv som föddes i denna värld inte veta vart det skulle ta vägen eller var det skulle bo, det skulle inte ha något släktskap, inte höra hemma någonstans, inte ha ett riktigt hem. Men till följd av Skaparens minutiösa planer börjar det sin livsresa med någonstans att bo, föräldrar, en plats att höra till och släktingar. Under hela den processen är det Skaparens planer som avgör ankomsten för detta nya liv och Skaparen kommer att skänka det allt det ska komma att äga. Från att vara en fritt flytande kropp som inte är något märkvärdigt blir det successivt en synlig, påtaglig människa av kött och blod, en av Guds skapelser som tänker, andas och känner värme och kyla, som kan delta i alla vanliga aktiviteter bland skapade varelser i den materiella världen och som kommer att genomgå allt det som en skapad människa måste uppleva i livet. Skaparens förutbestämmelse av en persons födelse innebär att han kommer att skänka den personen allt som krävs för att överleva. Och att en människa föds innebär likaså att hon kommer att ta emot allt som krävs för att överleva från Skaparen, att hon från den stunden kommer att leva i en annan form, försedd av Skaparen och underkastad Skaparens suveränitet.

2. Varför olika människor föds under olika omständigheter

Människor vill gärna föreställa sig att de skulle födas in i en lysande familj om de föddes på nytt. Om de var kvinnor skulle de se ut som Snövit och vara älskade av alla, och om de var män skulle de vara sagoprinsen som har allt han behöver, med hela världen i sin makt. Det är flera som lever med många illusioner om sin börd och ofta är mycket missnöjda med den och förargas över sin familj, sitt utseende, sitt kön och till och med tidpunkten för sin födelse. Ändå kan människor aldrig begripa varför de föds in i en viss familj eller varför de ser ut på ett särskilt sätt. De vet inte att de, oberoende av var de är födda och hur de ser ut, ska spela olika roller och fullfölja vissa uppgifter i Skaparens förvaltning – det syftet kommer aldrig att förändras. I Skaparens ögon är platsen där man föds, ens kön och ens fysiska utseende bara något tillfälligt. De är en rad mycket små detaljer, ringa symboler i varje skede av hans förvaltning av hela mänskligheten. Och en människas faktiska slutmål och ände avgörs inte av hennes födelse i ett visst skede utan av den uppgift som hon fullföljer i varje liv, med Skaparens dom över henne när hans förvaltningsplan är fullbordad.

Det sägs att det finns en orsak för varje verkan, att ingen verkan saknar orsak. Och därför är ens födelse av nödvändighet förenad med ens nuvarande liv och ens tidigare liv. Om en människas död avslutar hennes pågående livstid, så är en människas födelse början på en ny cykel. Om en gammal cykel representerar en människas tidigare liv är den nya cykeln naturligt nog hennes nuvarande liv. Eftersom ens födelse är kopplad till ens tidigare liv såväl som ens nuvarande liv finns det ett nödvändigt samband mellan plats, familj, kön, utseende och andra liknande faktorer som rör ens födelse och dessa. Det betyder att faktorerna kring en människas födelse inte bara är påverkade av hennes tidigare liv utan också avgörs av hennes öde i det nuvarande. Det förklarar den mångfald av olika omständigheter som människor föds in i: vissa föds i fattiga familjer, andra i rika familjer. Somliga har en vanlig härstamning, andra har en lysande härkomst. Vissa föds i söder, andra i norr. En del föds i öknen, andra i grönskande marker. Somligas födelse följs av bifall, skratt och firanden, andras för med sig tårar, olycka och lidande. Vissa föds till att bli uppskattade, andra till att kastas åt sidan som ogräs. En del föds med fina anletsdrag, andra med förvrängda sådana. Några är vackra att se på, andra är fula. Vissa föds vid midnatt, andra i middagssolens starka sken. ... Bördan hos människor av alla sorter avgörs av de öden som Skaparen har i beredskap för dem. Deras börd avgör deras öden i det nuvarande livet liksom de roller de kommer att spela och de uppgifter de kommer att fullfölja. Allt detta är föremål för Skaparens suveränitet och förutbestämt av honom. Ingen kan undkomma sin förutbestämda lott, ingen kan ändra omständigheterna^[a] kring sin födelse och ingen kan välja sitt eget öde.

Att växa upp: den andra skärningspunkten

Beroende på vilket slags familj de föds in i, så växer människor upp i olika hemmiljöer och lär sig olika saker av sina föräldrar. Det blir avgörande för de villkor under vilka en person växer upp, och uppväxten^[b] utgör den andra kritiska skärningspunkten i en människas liv. Det behöver inte sägas att människor inte har något val i denna skärningspunkt heller. Det är också fastlagt, planerat i förväg.

1. De omständigheter som man växer upp under är fastlagda av Skaparen

En människa kan inte välja de personer, händelser eller ting hon blir uppbyggd eller påverkad av under sin uppväxt. Man kan inte välja vilka kunskaper eller förmågor man tillägnar sig, vilka vanor man bildar. Man har inget att säga till om när det gäller vilka

---

ens föräldrar och släktingar är, vilket slags miljö man växer upp i. Ens relationer till andra människor, händelser och saker i ens omgivning och hur de påverkar ens utveckling är bortom ens kontroll. Vem är det då som avgör dessa saker? Vem planerar dem? Eftersom människor inte har något val i den frågan, eftersom de inte kan bestämma de sakerna för egen del och eftersom de uppenbarligen inte uppstår naturligt är det givet att gestaltningen av alla dessa människor, händelser och ting vilar i Skaparens händer. Precis som Skaparen planerar de särskilda omständigheterna för varje människas födelse planerar han också de särskilda omständigheter som hon växer upp under, det behöver inte sägas. Om en människas födelse för med sig förändringar hos de personer, händelser och saker som omger henne måste den personens uppväxt och utveckling påverka dem också. Till exempel föds vissa personer i fattiga familjer men växer upp omgivna av rikedom. Andra föds in i välbärgade familjer men gör så att deras familjers förmögenhet minskar, så att de växer upp i en fattig miljö. Ingens födelse styrs av en fastställd regel och ingen växer upp under en oundviklig, fastlagd rad omständigheter. Detta är inte saker som en person kan föreställa sig eller kontrollera, de är produkter av ens öde och avgörs av ens öde. Kontentan är naturligtvis att de är förutbestämda för en människas öde av Skaparen, de avgörs av Skaparens suveränitet över och hans planer för den personens öde.

2. De skiftande omständigheter som människor växer upp under ger upphov till de olika rollerna

Omständigheterna kring en människas födelse fastställer på en grundläggande nivå den miljö och de omständigheter som hon växer upp under, och de omständigheter som en människa växer upp under är likaså en produkt av omständigheterna kring hennes födelse. I den perioden börjar man lära sig språket och ens sinne börjar möta och tillägna sig många nya saker, i en process under vilken man fortsätter växa. De saker man hör med sina öron, ser med sina ögon och tar in med sitt sinne berikar och påverkar gradvis ens inre värld. De människor, händelser och saker som man kommer i kontakt med, det sunda förnuft, den kunskap och de förmågor man tillägnar sig och de sätt att tänka som man påverkas av, präglas av eller blir lärd, kommer alla att vägleda och inverka på ens öde i livet. Det språk man lär sig när man växer upp och ens sätt att tänka är oskiljaktiga från den miljö där man tillbringar sin ungdom, och den miljön består av föräldrar, syskon och andra personer, händelser och saker omkring en.

Riktningen för en människas utveckling avgörs därför av den miljö som hon växer upp i och beror också på de människor, händelser och saker som hon kommer i kontakt med under den perioden. Eftersom människans uppväxtvillkor är förutbestämda långt i förväg, är den miljö som hon lever i under den processen naturligtvis också förutbestämd. Den avgörs inte av en människas val och preferenser utan avgörs enligt Skaparens planer, förutbestäms av Skaparens omsorgsfulla arrangemang, av Skaparens suveränitet över en persons öde i livet. Så de personer en människa möter under sin uppväxt och de saker hon kommer i kontakt med är alla oundvikligt förenade med Skaparens orkestrering och arrangemang. Människor kan inte förutse komplexa inbördes förhållanden av det slaget, inte heller kan de kontrollera dem eller greppa dem. Många olika saker och många olika personer har betydelse för den miljö som en person växer upp i och ingen människa har förmåga att arrangera och orkestrera ett sådant omfattande nät av kopplingar. Ingen eller inget förutom Skaparen kan kontrollera framträdandet, närvaron och försvinnandet hos alla olika människor, händelser och saker, och det är just ett sådant omfattande nät av kopplingar som formar en människas utveckling som förutbestämd av Skaparen, formar de olika miljöer som människor växer upp i och skapar de olika roller som krävs för Skaparens förvaltningsverk genom att lägga en stark och stadig grund så att människor framgångsrikt kan fullfölja sina uppgifter.

Självständighet: den tredje skärningspunkten

När en människa har gått igenom barndomen och tonårstiden och successivt och oundvikligen når vuxen ålder är hennes nästa steg att helt ta farväl av sin ungdom, säga adjö till sina föräldrar och möta vägen framåt som en självständig vuxen. I det skedet^[c] måste hon konfrontera alla de människor, händelser och saker som en vuxen måste möta, konfrontera alla delar av sitt öde som snart kommer att visa sig. Det här är den tredje avgörande skärningspunkten som en människa måste passera genom.

1. Efter att ha blivit självständig börjar en människa uppleva Skaparens suveränitet

Om en persons födelse och uppväxt är ”den förberedande perioden” för hennes resa genom livet som lägger hörnstenen för en människas öde, så är hennes självständighet öppningsmonologen till hennes öde i livet. Om en människas börd och uppväxt är rikedomar som hon har lagt på hög för sitt öde i livet, så är en människas

---

självständighet den tid när hon börjar spendera eller bygga på dessa rikedomar. När man lämnar sina föräldrar och blir självständig är både de sociala villkor som man möter och det slags arbete och karriär som är tillgängliga påbudna av ödet och har inget att göra med ens föräldrar. Vissa väljer ett bra huvudämne på college och lyckas hitta ett tillfredsställande jobb efter examen och tar ett segervisst första kliv på sin livsresa. Andra lär sig och behärskar många olika färdigheter och hittar ändå aldrig ett jobb som passar dem eller finner sin plats, än mindre gör de karriär. I början av sin livsresa känner de sig motarbetade i tid och otid, ansatta av problem, med dystra framtidsutsikter och en oviss tillvaro. Vissa ägnar sig flitigt åt sina studier men går precis miste om alla möjligheter till en högre utbildning och tycks vara ödesbestämda att aldrig vinna framgång, och deras allra första strävan under livets resa går upp i rök. Utan att veta^(d) om vägen framför dem är stenig eller jämn, känner de för första gången hur fullt av föränderligheter människans öde är och betraktar därför livet med hopp och fruktan. Somliga människor skriver böcker och når en viss berömmelse, trots att de inte är välutbildade, andra tjänar pengar på affärer och kan därför försörja sig, trots att de nästan är analfabeter ... Vilket yrke man väljer, hur man försörjer sig: har människor någon kontroll över om de gör ett bra val eller ett dåligt val? Stämmer det överens med deras önskningar och beslut? De flesta önskar att de kunde arbeta mindre och tjäna mer, inte slita i ur och skur, klä sig snyggt, briljera vart de går, stå högre än andra och ge heder till sina förfäder. Människor önskar så fullkomliga, men när de tar sina första steg på livets resa inser de så småningom hur ofullkomligt människans öde är, och de greppar för första gången verkligen det faktum att även om man kan göra dristiga planer för framtiden, även om man kan nära djärva fantasier, är det ingen som har förmåga eller makt att förverkliga sina drömmar, och ingen är i positionen att kontrollera sin egen framtid. Det kommer alltid att finnas ett visst avstånd mellan ens drömmar och de realiteter som man måste konfrontera. Saker och ting är aldrig som man skulle vilja att de var och i mötet med sådana realiteter kan människor aldrig bli tillfredsställda eller nöjda. Vissa kan dessutom gå hur långt som helst, göra stora ansträngningar och väldiga uppoffringar för sitt uppehälles och sin framtids skull, i ett försök att ändra sitt eget öde. Men i slutänden kan de, även om de lyckas förverkliga sina drömmar och önskningar genom eget hårt arbete, aldrig ändra sitt öde, och oavsett hur ihärdigt de försöker kan de aldrig överträffa det som försynen har tilldelat dem.

Oberoende av skillnader i förmåga, IQ och viljestyrka är alla lika inför ödet som inte gör någon åtskillnad på liten och stor, hög och låg, upphöjd och ringa. Vilket yrke man utövar, hur man försörjer sig och hur stora rikedomar man samlar i livet avgörs inte av ens föräldrar, ens talanger, ens ansträngningar och ambitioner utan är förutbestämt av Skaparen.

2. Att lämna sina föräldrar och på allvar börja spela sin roll i livets teater

När man uppnår vuxen ålder kan man lämna sina föräldrar och ge sig ut på egen hand, och det är i det skedet man börjar spela sin egen roll på riktigt och ens uppgift i livet upphör att vara diffus och successivt klarnar. Teoretiskt sett är man fortfarande nära bunden till sina föräldrar, men då ens uppgift och den roll man spelar i livet inte har något att göra med ens far och mor, luckras det intima bandet långsamt upp allt eftersom en person blir självständig. Ur ett biologiskt perspektiv kan människor fortfarande inte undgå att vara beroende av sina föräldrar på undermedvetna sätt, men objektivt sett har de, sedan de väl blivit vuxna, liv som är helt åtskilda från deras föräldrars och kommer att framföra de roller de antar på ett självständigt sätt. Förutom födsel och barnuppfostran är föräldrarnas ansvar i ett barns liv bara att förse det med en yttre omgivning att växa upp i, för inget bortsett från Skaparens förutbestämmelse har betydelse för en människas öde. Ingen kan kontrollera vilken typ av framtid en person ska få. Det är bestämt långt i förväg och inte ens personens föräldrar kan ändra det ödet. Vad ödet beträffar är alla självständiga och var och en har sitt öde. Så ingens föräldrar kan avvärja barnets öde i livet eller utöva minsta inflytande över den roll det spelar i livet. Man kan säga att den familj man är bestämd att födas in i, och den miljö som man växer upp i, inte är annat än förutsättningarna för att fullfölja ens uppgift i livet. De avgör inte på något sätt en människas öde i livet eller den försyn under vilken en person fullföljer sin uppgift. Och därför kan ingens föräldrar hjälpa sitt barn att fullborda sin uppgift i livet, ingens släktingar kan hjälpa det att anta sin roll i livet. Hur man utför sin uppgift och i vilket slags levande miljö som man framför sin roll avgörs helt av ens öde i livet. Med andra ord kan inga andra objektiva villkor påverka en människas uppgift som är förutbestämt av Skaparen. Alla människor mognar i sin egen speciella uppväxtmiljö, och ger sig sedan gradvis, steg för steg, ut på sina egna vägar i livet, fullföljer de öden som har planerats för dem av Skaparen och ger sig, naturligt nog ofrivilligt, ut på

---

mänsklighetens väldiga hav och antar sina egna positioner i livet där de börjar fullfölja sitt ansvar som skapade varelser för Skaparens förutbestämmelses skull, för hans suveränitets skull.

Äktenskapet: den fjärde skärningspunkten

När man blir äldre och mognar växer distansen till ens föräldrar och den miljö man föddes in i och växte upp i, och man börjar istället söka en riktning för sitt liv och följa sina egna livsmål, med ett sätt att leva som skiljer sig från ens föräldrars. Under den perioden behöver man inte längre sina föräldrar utan snarare en partner som man kan dela sitt liv med: en man eller hustru, en person som ens öde är intimt sammanflätat med. Det innebär att den första stora händelse som man står inför efter att ha blivit självständig är äktenskapet, den fjärde skärningspunkten som man måste passera.

1. Man har inget val beträffande äktenskapet

Äktenskapet är en avgörande händelse i varje människas liv. Det är den tid då man på allvar börjar åta sig olika typer av ansvar, successivt börjar fullfölja olika typer av uppgifter. Människor hyser många illusioner om äktenskapet innan de upplever det själva och alla dessa illusioner är vackra. Kvinnor föreställer sig att deras äkta hälft ska vara en sagoprins och män föreställer sig att de ska gifta sig med Snövit. Sådana fantasier bevisar att alla människor har vissa fordringar på äktenskapet, sina egna uppsättningar krav och standarder. Även om människor i denna ondskefulla tid ständigt blir bombarderade med förvrängda budskap om äktenskapet, något som skapar ytterligare krav och ger människor allt möjligt bagage och märkliga attityder, så vet alla som har upplevt äktenskapet att oavsett hur man ser på det, oavsett vilken inställning man har till det, så är äktenskapet inte en fråga om ett individuellt val.

Man möter många personer i sitt liv, men ingen vet vem som ska bli ens äktenskapspartner. Även om alla har sina egna uppfattningar och personliga ståndpunkter i fråga om äktenskapet kan ingen förutse vem som slutligen ska bli ens sanna äkta hälft, och ens egna föreställningar är inte mycket värda. Efter att ha träffat en person som du tycker om kan du uppvakta den personen, men huruvida han eller hon är intresserad av dig och huruvida han eller hon kan bli din partner avgör inte du. Den som blir föremål för dina känslor är inte nödvändigtvis den person som du kommer att kunna dela ditt liv med och under tiden smyger sig någon du aldrig förväntat dig in i ditt liv och blir din partner, blir det viktigaste inslaget i ditt öde, din äkta hälft som ditt

---

öde är oupplösligt förknippat med. Och därför, även om det finns miljontals äktenskap i världen, är alla olika: Så många äktenskap är otillfredsställande, så många är lyckliga, så många spänner från öst till väst, så många från norr till söder, så många är perfekta kombinationer, så många är jämbördiga, så många är lyckliga och harmoniska, så många är smärtsamma och bedrövliga, så många väcker andras avund, så många är missförstådda och ogillade, så många är fyllda av glädje, så många simmar i tårar och skapar förtvivlan... I denna myriad av äktenskap visar människor lojalitet och ett livslångt åtagande i fråga om äktenskap, eller kärlek, tillgivenhet och oskiljaktighet, eller resignation och oförståelse eller svek mot det, till och med hat. Oavsett om äktenskapet i sig för med sig lycka eller smärta är var och ens uppgift i äktenskapet förutbestämt av Skaparen och kommer inte att ändras, alla måste fullfölja det. Och det individuella öde som ligger bakom varje äktenskap är oföränderligt. Det bestämdes långt i förväg av Skaparen.

2. Äktenskapet föds ur två partners öden

Äktenskapet är en viktig skärningspunkt i en människas liv. Det är produkten av en persons öde, en avgörande länk i ens öde. Det grundar sig inte på en människas individuella vilja eller preferenser och påverkas inte av några yttre faktorer utan avgörs helt av de båda parternas öden, av Skaparens planer och förutbestämmelser i fråga om parets öden. Ytligt sett är syftet med äktenskapet att det mänskliga släktet ska fortleva, men i själva verket är äktenskapet inget annat än en ritual som man genomgår under tiden som man fullföljer sin uppgift. De roller som människor har i ett äktenskap är inte bara att uppfostra nästa generation, det är de olika roller som man åtar sig och de uppgifter som man måste fullfölja samtidigt som man bevarar sitt äktenskap. Eftersom ens födelse ger upphov till en förändring av människor, händelser och saker runt omkring en kommer ens äktenskap också oundvikligen att påverka dem och även omvandla dem på olika sätt.

När man blir självständig påbörjar man sin egen resa genom livet som leder en steg för steg mot de människor, händelser och saker som är förknippade med ens äktenskap. Samtidigt närmar sig den andra person som kommer att ingå i det äktenskapet steg för steg samma människor, händelser och saker. Under Skaparens suveränitet går två orelaterade personer som delar ett relaterat öde successivt in i ett äktenskap och blir på ett mirakulöst sätt en familj, "två gräshoppor som klamrar sig fast vid samma strå". Så

---

när man ingår ett äktenskap kommer ens resa genom livet att påverka och beröra ens äkta hälft, och på samma sätt kommer ens partners resa genom livet att påverka och beröra ens eget öde i livet. Människors öden är med andra ord förbundna med varandra och ingen kan fullfölja sin uppgift i livet eller framföra sin roll helt oberoende av andra. Ens födelse har betydelse för en lång kedja av relationer, att växa upp inbegriper också en komplex kedja av relationer och på ett liknande sätt existerar och upprätthålls ett äktenskap oundvikligen i ett omfattande och komplext nät av mänskliga förbindelser som engagerar alla dess medlemmar och påverkar ödet hos alla som är en del av det. Ett äktenskap är inte produkten av båda parternas familjer, omständigheterna som de växte upp under, deras utseende, deras åldrar, deras egenskaper, deras talanger eller några andra faktorer, utan uppstår snarare ur en gemensam uppgift och ett relaterat öde. Detta är ursprunget till äktenskap, en produkt av människans öde som är orkestrerad och arrangerad av Skaparen.

Efterkommande: den femte skärningspunkten

Efter att ha gift sig börjar man fostra nästa generation. Man har inget att säga till om beträffande hur många och vilket slags barn man får. Det avgörs också av en människas öde som är förutbestämt av Skaparen. Det är den femte skärningspunkten som en person måste passera.

Om man föds för att uppfylla rollen av någon annans barn, så uppfostrar man nästa generation i syfte att uppfylla rollen av någon annans förälder. Detta byte av roller gör att man får uppleva olika faser i livet ur olika perspektiv. Det ger en också olika uppsättningar med livserfarenheter där man lär känna samma suveränitet hos Skaparen, liksom det faktum att ingen kan överskrida eller ändra Skaparens förutbestämmelse.

1. Man har ingen kontroll över vad det blir av ens avkomma

Börd, uppväxt och äktenskap lämnar alla olika typer och skilda grader av besvikelser. Vissa är missnöjda med sina familjer eller sitt fysiska utseende, några ogillar sina föräldrar, somliga förargar sig över eller har mycket ouppklarat med miljön som de har vuxit upp i. Och för de flesta människor är äktenskapet den mest otillfredsställande av alla dessa besvikelser. Oavsett hur missnöjd man är med sin börd, sin uppväxt eller sitt äktenskap vet alla som varit igenom det att man inte kan välja var och när man föds, hur man ser ut, vilka ens föräldrar är och vem ens äkta hälft är, utan helt enkelt får acceptera himlens vilja. Men när det är dags för människor att uppfostra

---

nästa generation kommer de att projicera alla sina oförverkligade önskningar under första halvan av sina liv på sina ättlingar i hopp om att deras avkomma ska jämna ut alla besvikelser de själva upplevde under första halvan av sina liv. Därför hänger sig människor åt alla möjliga fantasier om sina barn: att deras döttrar ska växa upp till bedårande skönheter, deras söner till stiliga herrar, att deras döttrar ska bli bildade och talangfulla och deras söner lysande studenter och framgångsrika idrottsmän, att deras döttrar ska bli milda, dygdiga och kloka och deras söner intelligenta, duktiga och lyhörda. De hoppas att de, vare sig det är döttrar eller söner, ska respektera dem som är äldre, vara omtänksamma mot sina föräldrar, bli älskade och lovordade av alla ... I det skedet väcks på nytt förhoppningar om liv och nya lidelser flammor upp i människors hjärtan. Människor vet att de är maktlösa och utan hopp i detta liv, att de inte får en ny chans, inget nytt hopp om att utmärka sig från andra och att de inte har något val utom att acceptera sina öden. Därför projicerar de alla sina förhoppningar, sina oförverkligade önskningar och ideal på nästa generation i hopp om att deras avkomma ska hjälpa dem att uppnå sina drömmar och förverkliga sina önskningar, att deras döttrar och söner ska ge ära till familjens namn, bli betydelsefulla, rika eller berömda. De vill kort sagt se sina barns öden nå högre höjder. Människors planer och fantasier är fullkomliga. Vet de inte att antalet barn som de får, deras barns utseende, förmågor och så vidare inte är upp till dem att avgöra, att deras barns öden inte alls vilar i deras händer? Människor är inte herrar över sitt eget öde, ändå hoppas de kunna ändra den yngre generationens öden. De saknar makt att undkomma sina egna öden, ändå försöker de kontrollera sina söners och döttrars öden. Överskattar de inte sig själva? Är det inte mänsklig dumhet och okunnighet? Folk går hur långt som helst för sin avkommas skull, men i slutänden svarar det inte mot deras planer och önskningar hur många barn de får och hurdana deras barn är. Vissa har inte ett öre men avlar många barn, andra är rika men barnlösa. Vissa vill ha en dotter men blir nekade sin önskan, andra vill ha en son men lyckas inte alstra en pojke. För somliga är barn en välsignelse, för andra en förbannelse. Vissa par är skärpta men får trögtänkta barn, en del föräldrar är flitiga och ärliga men barnen de uppfostrar är lata. Somliga föräldrar är vänliga och rättsskaffens men får barn som visar sig vara sluga och elaka. Vissa föräldrar är friska till kropp och själ men föder funktionshindrade barn. En del föräldrar är vanliga och utan

---

framgång men får barn som åstadkommer stora ting. Några föräldrar har låg status men får barn som vinner högt anseende...

2. Efter att ha uppfostrat nästa generation får människor en ny förståelse av ödet

De flesta som gifter sig gör det runt trettio och i det skedet av livet har man ingen förståelse av människans öde. Men när folk börjar uppfostra barn, när deras avkomma växer upp, ser de den nya generationen upprepa livet och alla erfarenheter hos den tidigare generationen, och de ser sitt eget förflutna speglas i dem och inser att den väg som den yngre generationen går, precis som deras, inte kan planeras eller väljas. Ställda inför detta faktum kan de inte annat än medge att varje människas öde är förutbestämt. Och utan att inse det helt lägger de successivt sina egna önskningar åt sidan, och lidelserna i deras hjärtan flämtar och dör ut... Under den tidsperioden har man för det mesta passerat de viktiga milstolparna i livet och uppnått en ny förståelse av livet, anammat en ny attityd. Hur mycket kan en person i den åldern förvänta sig av framtiden och vilka utsikter har de att se fram emot? Vilken femtioårig kvinna drömmer fortfarande om en sagoprins? Vilken femtioårig man letar fortfarande efter sin Snövit? Vilken medelålders kvinna hoppas fortfarande på att förvandlas från en ful ankunge till en svan? Har de flesta äldre män samma karriärslust som yngre män? I korthet är det, oberoende av om man är man eller kvinna, troligt att alla som lever till den åldern har en tämligen rationell, pragmatisk inställning till äktenskap, familj och barn. En sådan person har i princip inga val kvar, ingen längtan efter att utmana ödet. Så snart man uppnår den åldern utvecklar man naturligt nog följande attityd, vad den mänskliga erfarenheten beträffar: "Man måste acceptera ödet. Ens barn har sina egna levnadslotter, människans öde är fastställt av himlen." De flesta människor som inte inser sanningen skulle, efter att ha uthärdat alla växlingar, frustrationer och vedermödor i denna värld, sammanfatta sina insikter om människans liv i tre ord: "Det är ödet!" Även om den meningen inkapslar de världsliga människornas slutsats och insikt i människans öde, även om den ger uttryck för mänsklighetens maktlöshet och kan sägas vara skarpsinnig och riktig, är den långt ifrån en förståelse av Skaparens suveränitet, och den är helt enkelt ingen ersättning för kunskap om Skaparens auktoritet.

3. Att tro på ödet är ingen ersättning för kunskap om Skaparens suveränitet

---

Efter att ha varit Guds efterföljare i så många år, finns det en väsentlig skillnad mellan er kunskap om ödet och den hos världsliga människor? Har ni verkligen förstått Skaparens förutbestämmelse och verkligen lärt känna Skaparens suveränitet? Vissa har en grundlig, djupt förankrad förståelse av meningen "det är ödet", men de tror inte ett dugg på Guds suveränitet, tror inte att människans öde arrangeras och orkestreras av Gud och är ovilliga att underkasta sig Guds suveränitet. Sådana människor är som om de drev omkring på oceanen, kastades runt av vågorna och flöt med strömmen, utan annat val än att passivt vänta och resignera inför ödet. Men de erkänner inte att människans öde är föremål för Guds suveränitet. De kan inte lära känna Guds suveränitet på eget initiativ och därigenom nå kunskap om Guds auktoritet, underkasta sig Guds orkestreringar och arrangemang, sluta motsätta sig ödet och leva under Guds omsorg, skydd och vägledning. Att acceptera ödet är alltså inte det samma som att underkasta sig Skaparens suveränitet. Att tro på ödet betyder inte att man accepterar, erkänner och känner Skaparens suveränitet. Tron på ödet är bara ett erkännande av detta faktum och detta yttre fenomen, vilket skiljer sig från att veta hur Skaparen styr mänsklighetens öde, från att erkänna att Skaparen är ursprunget till herraväldet över alla tings öden, och ännu mer från att underkasta sig Skaparens orkestreringar och arrangemang av mänsklighetens öde. Om en människa bara tror på ödet – även känner starkt för det – men inte samtidigt kan känna, erkänna, underkasta sig och acceptera Skaparens suveränitet över mänsklighetens öde, så är hennes liv inte desto mindre en tragedi, ett liv som levs förgäves, ett tomrum. Hon kommer fortsätta vara oförmögen att bli föremål för Skaparens herravälde, att bli en skapad människa i ordens sannaste bemärkelse och åtnjuta Skaparens godkännande. En person som verkligen känner och upplever Skaparens suveränitet bör vara i ett aktivt, inte passivt eller hjälplöst tillstånd. Samtidigt som hon accepterar att alla ting är ödesbestämda bör hon äga en exakt definition av liv och öde: att varje liv är föremål för Skaparens suveränitet. När man tittar bakåt på den väg man har vandrat, när man återkallar varje fas av sin resa, ser man att Gud vägledde en och planerade för varje steg, antingen ens väg var brant eller plan. Det är Guds noggranna arrangemang, hans omsorgsfulla planering som har lett en, ovetandes, fram till idag. Att kunna acceptera Skaparens suveränitet, ta emot hans frälsning – vilken stor lycka det är! Om en människas inställning till ödet är passiv bevisar det att hon motsätter sig allt som Gud har planerat för henne, att hon inte har en

---

undergiven attityd. Om ens inställning till Guds suveränitet över människans öde är aktiv kommer man, när man ser tillbaka på sin resa, när man verkligen uppfattar Guds suveränitet, att mer uppriktigt önska att underkasta sig allt som Gud har arrangerat, ha en större beslutsamhet och större förtroende för att låta Gud orkestrera ens öde, sluta göra uppror mot Gud. För man ser att när man inte förstår ödet, när man inte begriper Guds suveränitet, när man egensinnigt trevar sig fram, stapplande och vacklande genom dimman, blir resan för svår, för smärtsam. Så när människor inser Guds suveränitet över människans öde väljer de smarta att vara medvetna om och acceptera detta och ta farväl av de plågsamma dagarna då de försökte bygga upp ett bra liv på egen hand, istället för att fortsätta kämpa mot ödet och sträva efter sina så kallade livsmål på eget vis. När man inte har någon Gud, när man inte kan se honom, när man inte tydligt kan inse Guds suveränitet, är varje dag meningslös, värdelös, eländig. Var man än befinner sig, vilket jobb man än har, för ens sätt att leva och strävan efter ens mål inte med sig annat än oändliga smärtor och ett lidande som inte går att lindra, så att man inte står ut med att se tillbaka. Först när man accepterar Skaparens suveränitet, underkastar sig hans orkestreringar och arrangemang och söker ett sant mänskligt liv kommer man successivt att ta sig ur all smärta och allt lidande, skaka av sig all tomhet i livet.

4. Endast de som underkastar sig Skaparens suveränitet kan nå sann frihet

Eftersom människor inte inser Guds orkestreringar och Guds suveränitet möter de alltid ödet trotsigt, med en upprorisk attityd, och vill alltid förkasta Guds auktoritet och suveränitet och det som ödet har i beredskap, och hoppas förgäves på att förändra sina nuvarande omständigheter och ändra sitt öde. Men de kan aldrig lyckas, de motarbetas i tid och otid. Den kampen, som utspelar sig djupt inne i ens själ, är smärtsam. Smärtan är oförglömlig och under tiden spiller man sitt liv. Vad är orsaken till den smärtan? Är den på grund av Guds suveränitet eller på grund av att en människa föddes med otur? Naturligtvis stämmer inget av det. I grund och botten är det på grund av de vägar som människor tar, sätten på vilka människor väljer att leva sina liv. Somliga kanske inte har insett det här. Men när du verkligen vet, när du verkligen börjar erkänna att Gud har suveränitet över människans öde, när du verkligen förstår att allt som Gud har planerat och beslutat för dig är en stor förmån och ett starkt skydd, då känner du hur din smärta gradvis lättar och hela du blir avslappnad, fri, befriad. Om man utgår från tillståndet hos

---

de flesta människor, även om de på individuell nivå inte vill fortsätta leva som de gjorde förut, även om de vill ha lindring för sin smärta, kan de objektivt sett inte riktigt uppfatta det praktiska värdet och den praktiska innebörden av Skaparens suveränitet över människans öde. De kan inte riktigt erkänna och underkasta sig Skaparens suveränitet, än mindre vet de hur de ska uppsöka och acceptera Skaparens orkestreringar och arrangemang. Så om människor inte riktigt kan erkänna det faktum att Skaparen har suveränitet över människors öden och över alla människans ting, om de inte riktigt kan underkasta sig Skaparens herravälde, då kommer det att bli svårt för dem att inte drivas och vara fjättrade av föreställningen att "man har sitt öde i egna händer", det kommer att vara svårt för dem att skaka av sig smärtan från deras intensiva kamp mot ödet och Skaparens auktoritet och det behöver inte sägas att det också kommer att vara svårt för dem att bli riktigt befriade och fria, att bli människor som tillber Gud. Men det finns ett oerhört enkelt sätt att befria sig från det tillståndet, och det är att ta farväl av sitt tidigare sätt att leva, säga adjö till sina tidigare mål i livet, sammanfatta och analysera sin tidigare livsstil, sin livssyn, sitt tidigare sökande, sina önskningar och ideal och sedan jämföra dem med Guds vilja och krav på människan och se om något av detta är förenligt med Guds vilja och krav, om något av det ger de rätta värderingarna i livet, leder till en större insikt om sanningen och låter en leva med mänskligheten och mänsklig likhet. När du vid upprepade tillfällen undersöker och noggrant granskar de olika livsmål som människor eftersträvar och deras olika sätt att leva kommer du att upptäcka att inget av dessa stämmer med Skaparens ursprungliga avsikt när han skapade mänskligheten. Alla leder de människor bort från Skaparens suveränitet och omsorg. De är alla fällor som får människor att bli depraverade och för dem till helvetet. När du har insett det är det din uppgift att lägga din gamla syn på livet åt sidan, undvika olika fällor, låta Gud ta makten i ditt liv och göra arrangemang åt dig, endast försöka underkasta dig Guds orkestreringar och vägledning, inte ha något val och bli en person som tillber Gud. Det låter enkelt, men det är en svår sak att göra. Vissa står ut med den mödan, andra inte. Somliga är villiga att samtycka, andra är ovilliga. De som är ovilliga saknar en önskan och föresats att göra det. De är klart medvetna om Guds suveränitet, vet mycket väl att det är Gud som planlägger och arrangerar människans öde och fortsätter ändå protestera och streta emot, har fortfarande inte förlikat sig med att lägga sina öden i Guds hand och underkasta sig Guds suveränitet och dessutom

---

förargas de över Guds orkestreringar och arrangemang. Därför kommer det alltid att finnas människor som själva vill komma fram till vad de har förmåga att göra. De vill ändra sina öden på egen hand eller uppnå lyckan av egen kraft för att se om de kan överskrida gränserna för Guds auktoritet och höja sig över Guds suveränitet. Det sorgliga med människan är inte att hon söker ett lyckligt liv, inte att hon strävar efter berömmelse och rikedom eller kämpar mot sitt eget öde i dimman utan att hon, efter att ha sett Skaparens existens, efter att ha lärt sig det faktum att Skaparen har suveränitet över människans öde, fortfarande inte kan bättra sig, inte kan ta sig upp ur dyn utan låter sitt hjärta förhårdas och framhårdar i sina misstag. Hon skulle hellre streta vidare i leran och envist tävla mot Skaparens suveränitet och motsätta sig den till det bittra slutet, utan skymten av ånger, och först när hon ligger förkrossad och blödande bestämmer hon sig slutligen för att ge upp och vända tillbaka. Detta är en sann mänsklig bedrövelse. Därför säger jag att de som väljer att underkasta sig är kloka, och de som väljer att fly är tjurskalliga.

Döden: Den sjätte skärningspunkten

Efter så mycket brådska och jäkt, så många missräkningar och besvikelser, efter så många glädjeämnen och sorger och med- och motgångar, efter så många oförglömliga år, efter att ha sett årtiderna komma och gå, passerar man de viktiga milstolparna i livet utan att lägga märke till det och med ens befinner man sig i de år då krafterna sinar. Tidens avtryck är stämplade över hela ens kropp: Man kan inte längre stå rak, ett mörkhårigt huvud blir vitt, pigga och klara ögon blir skumma och dimmiga och len, elastisk hud blir rynkig och fläckig. Ens hörsel försämras, ens tänder lossnar och trillar ut, ens reaktioner blir fördröjda och ens rörelser långsamma... Vid den tidpunkten har man fjärrat sig helt från de lidelsefulla åren i sin ungdom och trätt in i skymningen av sitt liv: ålderdomen. Det nästa man kommer att stå inför är döden, den sista skärningspunkten i människans liv.

1. Endast Skaparen har makt över människans liv och död

Om ens födelse var bestämd av ens tidigare liv så markerar ens död slutet på det ödet. Om ens födelse är början på ens uppgift i detta liv, så markerar ens död slutet på den uppgiften. Eftersom Skaparen har fastställt en färdig uppsättning omständigheter för en människas födelse är det givet att han också har planerat en färdig uppsättning omständigheter för ens död. Med andra ord, ingen föds av en slump, ingens död är

---

oväntad, och födelse och död är båda tvunget kopplade till ens tidigare och nuvarande liv. Omständigheterna för ens födelse och död är båda förutbestämda av Skaparen; detta är en människas förutbestämmelse, en människas öde. Precis som mycket kan sägas om ens födelse, kommer varje människas död att inträffa under olika uppsättningar särskilda omständigheter, därav människors varierande livslängd och de olika sätten och tidpunkterna för deras död. Vissa är starka och friska och dör ändå tidigt. Andra är svaga och sjukliga men lever till en hög ålder och somnar fridfullt in. Vissa avlider av onaturliga orsaker, andra av naturliga sådana. Somliga slutar sina liv långt hemifrån, andra sluter sina ögon för sista gången med dem de älskar vid sin sida. En del dör i luften, andra under jord. Vissa sjunker ned i vattnet, andra försvinner i katastrofer. Somliga dör på morgonen, andra på natten... Alla vill ha en lysande börd, ett strålande liv och en ärofylld död, men ingen kan överskrida sitt eget öde, ingen kan undkomma Skaparens suveränitet. Det är människans öde. Människan kan göra alla möjliga planer för sin framtid, men ingen kan planera tidpunkten och sättet för sin födelse och sin bortgång. Även om människor gör vad de kan för att undvika och motsätta sig dödens ankomst drar sig döden, dem ovetandes, stilla närmare. Ingen vet när de ska avlida och hur de ska göra det, än mindre var det kommer att ske. Givetvis är det inte mänskligheten som har makten över liv och död, ingen varelse i den naturliga världen, utan Skaparen, vars auktoritet är unik. Människosläktets liv och död är inte produkter av någon lag i den naturliga världen utan en konsekvens av suveräniteten hos Skaparens auktoritet.

2. Den som inte känner Skaparens suveränitet kommer att förföljas av fruktan för döden

När man träder in i ålderdomen är den utmaning man möter inte att försörja en familj eller att fastslå sina stora ambitioner i livet utan hur man tar farväl av sitt liv, hur man möter slutet av sitt liv, hur man utnyttjar perioden i slutet av sin egen existens. Även om det på ytan verkar som att människor ägnar döden liten uppmärksamhet kan ingen undgå att utforska ämnet, för ingen vet om det finns en annan värld bortom döden, en värld som människor inte kan uppfatta eller känna, en som de inte vet något om. Detta gör människor rädda att möta döden kompromisslöst, rädda att konfrontera den som de borde, och istället gör de vad de kan för att undvika ämnet. Och så fyller det

---

varje person med fruktan inför döden och höljer detta oundvikliga livsfaktum i mysteriets slöja och kastar en varaktig skugga över varje människas hjärta.

När man känner hur ens kropp försämras, när man märker att man närmar sig döden, känner man en vag fruktan, en utesäglig rädsla. Fruktan inför döden gör att man känner sig ännu mer ensam och hjälplös och vid den tidpunkten frågar man sig: Var kom människan ifrån? Vart är människan på väg? Är det så människan ska dö, med att livet har svept henne förbi? Är det här perioden som markerar slutet på människans liv? Vad är i slutändan meningen med livet? Vad är livet värt, när allt kommer omkring? Handlar det om berömmelse och rikedom? Handlar det om att bilda familj? ... Oavsett om man har funderat över dessa specifika frågor, oavsett hur starkt man fruktar döden, finns det i djupet av varje människas hjärta alltid en önskan att tränga in i mysterierna, en känsla av oförmåga att förstå livet och, blandat med detta, sentimentalitet inför världen, en ovilja att ge sig av. Kanske ingen kan artikulera tydligt vad det är som människan fruktar, vad det är som människan vill tränga in i, vad det är hon är sentimental inför och vad hon är ovillig att lämna...

Eftersom människor fruktar döden oroar de sig alldeles för mycket, eftersom de fruktar döden är det så mycket de inte kan släppa taget om. När de ska dö bekymrar sig folk om än det ena, än det andra. De oroar sig för sina barn, för dem de älskar och sin förmögenhet, som om de genom sin oro kan utplåna det lidande och den fruktan som döden för med sig, som om de genom att upprätthålla ett slags förtrolighet med de levande kan undkomma den hjälplöshet och ensamhet som åtföljer döden. I djupet av människans hjärta ligger en latent rädsla, en fruktan för att bli åtskild från dem man älskar, för att aldrig mer få blicka upp mot den blå himlen, för att aldrig mer få se ut över den materiella världen. En ensam själ som är van vid sällskapet av dem som han eller hon älskar är ovillig att släppa taget och ge sig av, alldeles ensam, till en okänd, främmande värld.

3. Ett liv som ägnas åt att söka berömmelse och rikedom kommer att göra en villrådig inför döden

På grund av Skaparens suveränitet och förutbestämmelse får en ensam själ, som börjat helt utan ägodelar, föräldrar och en familj, möjligheten att bli medlem av människosläktet, möjligheten att uppleva mänskligt liv och se världen. Den får också möjlighet att uppleva Skaparens suveränitet, lära känna det fantastiska i Skaparens

---

skapelse och, mest av allt, lära känna och bli föremål för Skaparens auktoritet. Men de flesta människor tar inte riktigt denna sällsynta och flyktiga chans. Man förbrukar ett helt livs energi på att bekämpa ödet, ägnar all sin tid åt att jäkta runt och försöka livnära sin familj och pendla mellan välstånd och status. De ting som människor värdesätter är familj, pengar och berömmelse. Det ser de som de viktigaste sakerna i livet. Alla människor beklagar sig över sitt öde men förtränger ändå de frågor som är mest angelägna att undersöka och förstå: varför människan lever, hur människan bör leva, vad som är värdet och meningen med livet. Hela livet, så många år som det varar, skyndar de bara runt i jakt på berömmelse och rikedom tills deras ungdom har flytt, tills de blir grå och rynkiga, tills de ser att berömmelse och rikedom inte kan hindra att de närmar sig seniliteten, att pengar inte kan fylla tomheten i hjärtat, tills de inser att ingen är undantagen lagen om födelse, åldrande, sjukdom och död, att ingen kan undkomma det som ödet har i beredskap. Inte förrän de tvingas möta livets slutliga skärningspunkt greppar de på allvar att även om man äger miljoner i tillgångar, även om man är privilegierad och tillhör den högre samhällsklassen, kan man inte undkomma döden. Varje människa kommer att återgå till sin ursprungliga position: som en ensam själ helt utan ägodelar. När man har föräldrar tror man att ens föräldrar är allt; när man har tillgångar tror man att pengar är ens fasta grund, att de är tack vare dem man lever. När människor har status klamrar de sig fast vid den och är beredda att riskera livet för dess skull. Först när människor är på väg att släppa taget om denna värld inser de att de saker som de ägnade sina liv åt att sträva efter inte är annat än flyktiga moln, av vilka de inte kan hålla fast vid något, av vilka inget kan föra dem med sig, av vilka inget kan undanta dem från döden, av vilka inget kan ge sällskap eller tröst till en ensam själ på väg tillbaka och framför allt, av vilka inget kan ge en människa frälsning och låta henne gå bortom döden. Berömmelse och rikedom som man vinner i den materiella världen ger en kortvarig tillfredsställelse, en övergående njutning, en falsk känsla av välbehag och för en vilse. Och därför dras människor gång på gång ner under vågorna medan de plaskar omkring i mänsklighetens väldiga hav, och suktar efter frid, tröst och lugn i hjärtat. Innan människor har kommit fram till de frågor som är mest avgörande att förstå – varifrån de kommer, varför de finns till, vart de är på väg och så vidare – förleds de av berömmelse och rikedom, vilseförs, kontrolleras av dessa och är oåterkalleligen förlorade. Tiden flyger, åren passerar på ett ögonblick. Innan man inser det har man

---

tagit farväl av de bästa åren i sitt liv. När man snart ska lämna denna värld når man successivt insikten att allt i världen driver bort, att man inte längre kan hålla fast vid det man har ägt. Då känner man verkligen att man ändå inte äger något alls, som ett gnyende spädbarn som just har kommit till världen. Vid den tidpunkten är man tvungen att fundera över vad man har gjort i livet, vad det är värt att finnas till, vad det innebär, varför man kom till världen. Och vid den tidpunkten vill man allt mer veta om det verkligen finns ett liv efter detta, om himlen verkligen existerar, om vedergällning verkligen finns... Ju närmare döden man kommer, desto mer vill man förstå vad livet i själva verket handlar om. Ju närmare döden man kommer, desto tommare verkar ens hjärta. Ju närmare döden man kommer, desto mer hjälplös känner man sig, och då växer sig ens fruktan för döden större för varje dag. Det finns två anledningar till att människor beter sig på det sättet när de närmar sig döden: För det första är de på väg att förlora den berömmelse och rikedom som deras liv har varit beroende av, de är på väg att lämna allt som är synligt i världen, och för det andra är de på väg att alldeles ensamma konfrontera en främmande värld, ett mystiskt, okänt rike som de är rädda att beträda, där de inte har någon de älskar och ingen tillgång till stöd. Av dessa två anledningar känner sig alla som står inför döden ängsliga, upplever panik och en känsla av hjälplöshet som de aldrig har haft tidigare. Först när människor verkligen når det skedet inser de att det första man måste förstå när man beträder denna jord är var människorna kommer ifrån, varför de finns till, vem som dikterar människans öde, vem som förser och har suveränitet över människans existens. Denna kunskap är vad som verkligen möjliggör vårt liv, den nödvändiga grunden för människans överlevnad, inte att lära sig hur man sörjer för sin familj eller hur man når berömmelse eller rikedom, inte att lära sig hur man skiljer sig från mängden eller hur man lever ett liv i större överflöd, än mindre lära sig hur man överträffar och framgångsrikt tävlar mot andra. Även om de olika överlevnadsförmågor som människor ägnar sina liv åt att behärska kan erbjuda ett överflöd av materiella bekvämligheter leder de aldrig till sann frid och tröst i hjärtat utan gör istället att människor ständigt tappar riktningen, har svårigheter att kontrollera sig, går miste om varje tillfälle att lära sig om meningen med livet; denna överlevnadsförmåga skapar en underström av oro över hur man ska möta döden på rätt sätt. På det viset förstörs människors liv. Skaparen behandlar alla rättvist och ger alla möjligheter att uppleva och lära känna hans suveränitet under en hel livstid, men det är

---

inte förrän döden närmar sig och dödens skugga hänger över en som man börjar se ljuset – och då är det för sent.

Människor ägnar sina liv åt att jaga efter pengar och berömmelse. De klamrar sig fast vid dessa halmstrån och tror att de är deras enda sätt att få stöd, som om de kunde fortsätta leva genom att ha dem, att de kunde undanta sig själva från döden. Men först när de är nära döden inser de hur fjärran dessa saker är från dem, hur svaga de är i mötet med döden, hur lätt de krossas, hur ensamma och hjälplösa de är, utan någonstans att vända sig. De inser att livet inte kan köpas för pengar eller berömmelse, att oavsett hur förmögen en person är, oavsett hur uppsatt hans eller hennes position är, så är alla lika fattiga och betydelselösa i mötet med döden. De inser att pengar inte kan köpa livet, att berömmelse inte kan utplåna döden, att varken pengar eller berömmelse kan förlänga en människas liv med en enda minut, en enda sekund. Ju mer människor känner på det sättet, desto mer längtar de efter att fortsätta leva. Ju mer människor känner på det sättet, desto mer fruktar de dödens annalkande. Först vid den tidpunkten inser de på riktigt att deras liv inte tillhör dem, inte är deras att kontrollera och att man inte kan avgöra om man ska leva eller dö, att allt detta ligger bortom ens kontroll.

4. Kom under Skaparens herravälde och möt döden lugnt

I den stund en människa föds påbörjar en ensam själ sin upplevelse av livet på jorden, sin upplevelse av Skaparens auktoritet som Skaparen har ordnat med för den. Det är givet att det för den personen, den själen, är ett utmärkt tillfälle att vinna kunskap om Skaparens suveränitet, lära känna hans auktoritet och uppleva den personligen. Människor lever sina liv under de ödeslagar som Skaparen har fastställt för dem, och för varje rationell person med ett samvete är det inte svårt att anpassa sig till Skaparens suveränitet och känna hans auktoritet under loppet av sina många årtionden på jorden. Därför bör det vara mycket enkelt för varje person, med sina egna livsupplevelser under många årtionden, att inse att alla mänskliga öden är förutbestämda, och att greppa eller sammanfatta vad det innebär att finnas till. Samtidigt som man accepterar dessa lärdomar i livet börjar man successivt förstå var livet kommer ifrån, få grepp om vad hjärtat egentligen behöver, vad som kommer att leda en till det sanna livets väg, vilken uppgiften för och målet med människans liv bör vara. Och man börjar successivt inse att om man inte tillber Skaparen, om man inte kommer under hans herravälde så kommer ens hjärta, när man konfronterar döden –

---

då en själ ska möta Skaparen igen – att vara fyllt av en gränslös fruktan och oro. Om en människa har funnits i världen under några årtionden och ännu inte har lärt sig var människans liv kommer ifrån, inte ännu erkänt i vems hand människans öde vilar, då är det inte konstigt att hon inte kommer att ha förmåga att möta döden lugnt. En person som har vunnit kunskap om Skaparens suveränitet, efter att ha upplevt flera årtionden av liv, är en person med en korrekt uppfattning om livets mening och värde, en person med en djup kunskap om livets syfte och en verklig upplevelse och förståelse av Skaparens suveränitet och dessutom en person som kan underkasta sig Skaparens auktoritet. En sådan person förstår innebörden av Guds skapande av människosläktet, förstår att människan bör tillbe Skaparen, att allt som människan äger kommer från Skaparen och ska återgå till honom en dag, i en inte alltför avlägsen framtid. En sådan person förstår att Skaparen ordnar med en människas födelse och har suveränitet över människans död, och att både livet och döden är förutbestämda av Skaparens auktoritet. Så när man greppar dessa saker på riktigt kommer man naturligt nog att lugnt kunna möta döden, lugnt lägga åt sidan alla sina världsliga ägodelar, acceptera och villigt underkasta sig allt som följer och välkomna den sista skärningspunkten i livet som ordnats av Skaparen, snarare än att blint frukta den och kämpa mot den. Om man ser livet som en chans att uppleva Skaparens suveränitet och lära känna hans auktoritet, om man ser sitt liv som en sällsynt möjlighet att utföra sin plikt som en skapad människa och fullfölja sin uppgift, då kommer man ovillkorligen att ha det rätta sättet att se på livet, leva ett liv som är välsignat och väglett av Skaparen, vandra i ljuset med Skaparen, känna Skaparens suveränitet, komma under hans herravälde och bli ett vittne till hans mirakulösa gärningar och hans auktoritet. Det är givet att en sådan person ovillkorligen blir älskad och accepterad av Skaparen och endast en sådan person kan ha en lugn attityd till döden och glatt välkomna livets sista skärningspunkt. Job hade uppenbarligen den attityden till döden. Han var i ett läge då han sorglöst kunde acceptera den sista skärningspunkten i livet, och efter att ha fört sin livsresa till ett stilla slut och fullbordat sitt uppgift i livet, återgick han till Skaparens sida.

5. Jobs strävan och förtjänster i livet gör att han lugnt kan möta döden

I skriften står det skrivet om Job: "Så dog Job, gammal och mått på dagar" (Job 42:17). Det innebär att Job, när han gick bort, inte hade någon ånger och inte kände någon smärta utan lämnade denna värld naturligt. Som alla vet var Job en man som

---

fruktade Gud och undvek det onda medan han levde. Gud berömde hans rättfärdiga gärningar, människor mindes dem och hans liv hade, mer än någon annans, ett värde och en betydelse. Job åtnjöt Guds välsignelser och kallades rättfärdig av honom på jorden, och han prövades också av Gud och testades av Satan. Han vittnade om Gud och förtjänade att kallas en rättfärdig person. Under de många årtiondena efter att han prövats av Gud levde han ett liv som var ännu mer dyrbart, meningsfullt, förankrat och fridfullt än tidigare. På grund av sina rättfärdiga gärningar prövades han av Gud, på grund av sina rättfärdiga gärningar framträdde Gud för honom och talade direkt till honom. Så under åren efter att han prövats förstod och uppskattade Job livets värde på ett mer konkret sätt, nådde en djupare förståelse av Skaparens suveränitet och vann en mer exakt och säker kunskap om hur Skaparen ger och tar tillbaka sina välsignelser. I Jobs bok står det att Jehova Gud skänkte ännu större välsignelser till Job än han hade gjort innan, vilket försatte Job i ett ännu bättre läge att känna Skaparens suveränitet och möta döden lugnt. Så Job var garanterat inte orolig för sina tillgångar när han blev gammal och stod inför döden. Han hade inga bekymmer, inget att ångra och fruktade naturligtvis inte döden, för han ägnade hela sitt liv åt att vandra en väg där han fruktade Gud och skydde det onda och hade ingen anledning att oroa sig för sitt eget slut. Hur många människor idag skulle kunna agera på alla de sätt som Job gjorde när han konfronterade sin egen död? Varför har ingen förmåga att upprätthålla en sådan enkel yttre hållning? Det finns bara ett skäl: Job levde sitt liv i en individuell strävan efter tro, erkännande av och underkastelse till Guds suveränitet och det var med den tron, det erkännandet och den underkastelsen som han passerade de viktiga skärningspunkterna i livet, levde sina sista år och välkomnade sitt livs sista skärningspunkt. Oavsett vad Job upplevde så var hans strävan och mål i livet lyckliga, inte smärtefyllda. Han var lycklig, inte bara på grund av de välsignelser eller det beröm som Skaparen skänkte honom utan, viktigare än så, på grund av sin strävan och sina livsmål, på grund av den successiva kunskap och sanna förståelse av Skaparens suveränitet som han uppnådde genom att frukta Gud och sky det onda, och dessutom på grund av hans underbara gärningar som Job fick uppleva personligen under sin tid som föremål för Skaparens suveränitet och de varma och oförglömliga upplevelserna och minnena av samexistens, förbindelse och ömsesidig förståelse mellan människan och Gud, på grund av den tröst och lycka som kommer sig av att känna Skaparens vilja, på grund av den vördnad som växte fram efter

---

att ha sett att han är stor, underbar, älskvärd och trofast. Anledningen till att Job kunde möta döden utan lidande var att han visste att han genom att dö skulle återgå till Skaparens sida. Och det var hans strävan och förtjänster i livet som gjorde det möjligt för honom att möta döden lugnt, att med jämnmod möta utsikten att Skaparen skulle ta tillbaka hans liv och dessutom stå upp, obefläckad och fri från sorger inför Skaparen. Kan människor nuförtiden uppnå det slags lycka som Job ägde? Är ni själva i ett läge där ni kan göra det? Eftersom människor nuförtiden är det, varför kan de inte leva lyckligt, som Job gjorde? Varför är de oförmögna att undkomma lidandet till följd av sin fruktan för döden? I mötet med döden kissar somliga på sig, andra får frossa, svimmar, far ut mot himlen och människor likaså och till och med jämrar sig och gråter. Dessa är på inget vis de plötsliga reaktioner som uppstår när döden närmar sig. Människor betar sig på detta pinsamma sätt huvudsakligen för att de, djupt i sina hjärtan, fruktar döden, för att de saknar en tydlig kunskap och uppfattning om Guds suveränitet och hans arrangemang, än mindre underkastar sig dessa på allvar, för att människor inget hellre vill än att planera och styra allting själva, kontrollera sina egna öden, sina egna liv och döden. Därför är det inte konstigt att människor aldrig kan undkomma sin fruktan för döden.

6. Endast genom att acceptera Skaparens suveränitet kan man återgå till hans sida

När man inte har en tydlig kunskap om och erfarenhet av Guds suveränitet och hans arrangemang är ens kunskap om ödet och döden tvunget osammanhängande. Människor kan inte se tydligt att allt detta vilar i Guds hand, inser inte att Gud har kontroll och suveränitet över dem, inser inte att människan inte kan rata eller undkomma denna suveränitet, och när de så möter döden är det ingen ände på deras sista ord, bekymmer och ånger. De är nertyngda av så mycket bagage, så mycket motvilja, så mycket förvirring och allt detta får dem att frukta döden. För varje människa som föds in i den här världen är födelsen nödvändig och döden oundviklig och ingen kan övervinna det förloppet. Om man skulle vilja lämna denna värld smärtfritt, om man vill kunna möta livets sista skärningspunkt utan olust eller oro är enda sättet att inte lämna något man ångrar. Och enda sättet att gå bort utan ånger är att känna Skaparens suveränitet, känna hans auktoritet och underkasta sig dem. Endast på det sättet kan man hålla sig långt borta från människors stridigheter, från det onda,

---

från Satans slaveri. Endast på det sättet kan man leva ett liv som Jobs, vägled och välsignad av Skaparen, ett liv som är obundet och befriat, ett liv med värde och mening, ett liv som är ärligt och uppriktigt. Endast på det sättet kan man, liksom Job, underkasta sig att bli prövad och berövad av Skaparen, underkasta sig Skaparens orkestreringar och arrangemang. Endast på det sättet kan man tillbe Skaparen hela sitt liv och vinna hans beröm, som Job gjorde, och höra hans röst, se honom träda fram. Endast på det sättet kan man leva och dö lycklig, som Job, utan smärta, utan oro, utan ånger. Endast på det sättet kan man leva i ljuset, som Job, passera varje skärningspunkt i livet i ljuset, smidigt fullborda sin färd i ljuset, framgångsrikt uppfylla sin uppgift – uppleva, tillägna sig och lära känna Skaparens suveränitet som en skapad varelse – och gå bort i ljuset och för alltid stå vid Skaparens sida som en skapad människa, med hans beröm.

Gå inte miste om tillfället att känna Skaparens suveränitet

De sex skärningspunkter som beskrivs ovan är avgörande faser, fastställda av Skaparen, som varje normal person måste genomgå i sitt liv. Varje skärningspunkt är verklig, ingen av dem kan kringgå och alla har ett samband med Skaparens förutbestämmelse och hans suveränitet. Så för en människa är varje skärningspunkt en viktig kontrollstation, och hur man smidigt ska passera var och en av dessa är en mycket viktig fråga som ni alla står inför nu.

De få årtionden som utgör en människas liv är varken långa eller korta. De drygt tjugo åren mellan födelsen och vuxenblivandet passerar på ett ögonblick, och även om en människa vid den tidpunkten betraktas som vuxen vet personer i den åldersgruppen nästan inget om människans liv och människans öde. Allt eftersom de vinner större erfarenhet kliver de gradvis in i medelåldern. Människor i trettio- och fyrtioårsåldern förvärvar en växande erfarenhet av livet och ödet, men deras idéer om dessa ting är fortfarande mycket dimmiga. Det är inte förrän runt fyrtio som några börjar förstå människosläktet och universum som skapades av Gud och greppa vad människans liv handlar om, vad människans öde handlar om. Vissa personer, även om de länge har varit efterföljare till Gud och nu är medelålders, äger ändå ingen exakt kunskap om och definition av Guds suveränitet, än mindre sann underkastelse. En del bryr sig inte om annat än att försöka få välsignelser, och även om de har levt i många år känner eller förstår de inte alls Skaparens suveränitet över människans öde som ett faktum och har därför inte trätt in det minsta på den praktiska lärdomen att underkasta sig Guds

---

orkestreringar och arrangemang. Sådana personer är alltigenom dåraktiga, sådana personer lever sina liv förgäves.

Om en människas liv delas upp utifrån hennes grad av livserfarenhet och hennes kunskap om människans öde kommer det i stort sett att brytas ner i tre faser. Första fasen är ungdomen, åren mellan födelsen och medelåldern, eller från födelsen till trettio. Andra fasen är mognandet, från medelåldern till ålderdomen, eller från trettio till sextio. Och tredje fasen är ens fullmogna period, från ålderdomen som börjar vid sextio tills man lämnar världen. Med andra ord är de flesta människors kunskap om ödet och livet, från födelsen till medelåldern, begränsad till en efterapning av andras föreställningar. Den har nästan ingen verklig, praktisk substans. Under den perioden är ens sätt att se på livet och hur man tar sig fram i världen mycket ytliga och naiva. Det är ens ungdomsperiod. Först när man har erfarit alla glädjeämnen och sorger i livet får man en verklig förståelse av ödet, då börjar man – omedvetet, djupt i sitt hjärta – successivt förstå att ödet är oåterkalleligt och långsamt inse att Skaparens suveränitet över människans öde faktiskt existerar. Det är perioden för ens mognande. När man har slutat kämpa mot ödet och inte längre är beredd att dras in i stridigheter utan vet sin lott, underkastar sig himlens vilja, sammanfattar sina egna prestationer och misstag i livet och inväntar Skaparens dom över ens liv – det är ens fullmogna period. Med tanke på de olika slags erfarenheter och förtjänster som människan vinner under dessa tre perioder är hennes gyllene tillfälle att känna Skaparens suveränitet under normala omständigheter inte särskilt stort. Om man lever tills man är sextio har man bara drygt trettio år på sig att känna Guds suveränitet. Om man vill ha en längre tidsperiod är det endast möjligt om ens liv blir tillräckligt långt, om man får leva ett århundrade. Så jag säger, enligt de normala lagarna för människans existens, att även om det är en mycket lång process från att man först möter frågan om att känna Skaparens suveränitet tills att man kan inse Skaparens suveränitet som ett faktum, och från dess till den punkt där man kan underkasta sig den, om man verkligen räknar ihop åren, så är det inte mer än trettio eller fyrtio under vilka man har chansen att vinna dessa belöningar. Och ofta dras människor med av sina önskningar och ambitioner om att erhålla välsignelser. De kan inte urskilja var det mänskliga livets innersta natur ligger, greppar inte vikten av att känna Skaparens suveränitet och värnar därför inte om denna ovärderliga möjlighet att träda in i människans värld och uppleva människans liv, uppleva Skaparens suveränitet,

---

och inser inte hur värdefullt det är för en skapad varelse att motta Skaparens personliga vägledning. Så jag säger att de personer som vill att Guds verk ska avslutas snabbt, som önskar att Gud skulle planera människans slut så snart som möjligt, så att de genast kan skåda hans verkliga person och snart bli välsignade, är skyldiga till den värsta sortens olydnad och extremt dumma. Och de som under sin begränsade tid vill greppa den unika möjligheten att känna Skaparens suveränitet är de visa människorna, de enastående. Dessa två olika önskningar visar på två vitt skilda sätt att se och på skilda ambitioner: De som söker välsignelser är själviska och usla, de visar ingen hänsyn till Guds vilja, söker aldrig känna Guds suveränitet, önskar aldrig underkasta sig den, vill helt enkelt leva som de behagar. De är obetänksamma, vanartiga personer, de är den kategori som ska förstöras. De som söker känna Gud har förmåga att sätta sina önskningar åt sidan, är villiga att underkasta sig Guds suveränitet och Guds arrangemang. De försöker vara sådana människor som underkastar sig Guds auktoritet och tillgodoser Guds önskningar. Sådana personer lever i ljuset, lever mitt i Guds välsignelser. De kommer garanterat att få Guds beröm. Oavsett vad, så är människans val gagnlöst, människan har inget att säga till om när det gäller hur lång tid Guds verk ska ta. Det är bättre för människor att utelämna sig själva åt Guds nåd, att underkasta sig hans suveränitet. Om du inte utelämnar dig själv åt hans nåd, vad kan du göra? Kommer Gud att lida en förlust? Om du inte utelämnar dig själv åt hans nåd, om du försöker vara den som bestämmer, gör du ett dåraktigt val och du är den enda som kommer att lida en förlust i slutändan. Endast om människor samarbetar med Gud så snart som möjligt, endast om de skyndar sig att acceptera hans orkestreringar, känna hans auktoritet och förstå allt som han har gjort för dem, kommer de att ha hopp, kommer deras liv inte att levas förgäves, kommer de att uppnå frälsning.

Ingen kan ändra på det faktum att Gud har suveränitet över människans öde

Har er föreställning om ödet förändrats, efter att ni har lyssnat på allt som jag just har sagt? Hur tolkar ni det faktum att Gud har suveränitet över människans öde? För att uttrycka det enkelt så accepterar varje människa, under Guds auktoritet, aktivt eller passivt Guds suveränitet och hans arrangemang, och oavsett hur man kämpar under sitt liv, oavsett hur många krokiga vägar man vandrar, så kommer man i slutändan att återgå till den ödeskrets som Skaparen har ritat upp åt en. Detta är det oövervinnliga i

---

Skaparens auktoritet, sättet på vilket hans auktoritet kontrollerar och styr universum. Det är den oöverberrörligheten, den formen av kontroll och styrning, som ansvarar för de lagar som dikterar livet hos alla ting, som tillåter människor att förflytta sig från en kropp till en annan, om och om igen utan att bli störda, den som gör att världen roterar regelbundet och rör sig framåt, dag efter dag, år efter år. Ni har sett alla dessa fakta och ni förstår dem, antingen ytligt eller på djupet. Djupet av er förståelse beror på er erfarenhet och kunskap om sanningen och er kunskap om Gud. Hur väl du känner sanningens verklighet, hur mycket du har upplevt Guds ord, hur väl du känner Guds substans och sinnelag – det representerar djupet av din förståelse av Guds suveränitet och arrangemang. Är existensen av Guds suveränitet och arrangemang beroende av huruvida människor underkastar sig dessa? Avgörs det faktum att Gud äger denna auktoritet av om mänskligheten underkastar sig den? Guds auktoritet existerar oberoende av omständigheter. I alla situationer dikterar och arrangerar Gud varje människas öde och alla ting i enlighet med sina tankar, sina önsknings. Detta kommer inte att förändras för att människor förändras, och det är oberoende av människans vilja och kan inte modifieras av några förändringar i tid, rymd och geografi, för Guds auktoritet är just hans substans. Huruvida människan har förmåga att känna och acceptera Guds suveränitet, och huruvida människan har förmåga att underkasta sig den, ändrar inte på minsta sätt Guds suveränitet över människans öde som ett faktum. Det innebär att oavsett vilken attityd människan intar gentemot Guds suveränitet, så kan det helt enkelt inte ändra på det faktum att Gud har suveränitet över människans öde och över alla ting. Även om du inte underkastar dig Guds suveränitet så behärskar han ändå ditt öde. Även om du inte kan känna hans suveränitet så existerar ändå hans auktoritet. Guds auktoritet och Guds suveränitet över människans öde som ett faktum är oberoende av den mänskliga viljan och ändras inte på grundval av människans preferenser och val. Guds auktoritet finns överallt, varje timme, varje ögonblick. Om himmel och jord skulle förgås skulle hans auktoritet aldrig förgås, för han är Gud själv, han äger en unik auktoritet, och hans auktoritet är inte inskränkt eller begränsad av människor, händelser eller ting, av rymd eller av geografi. Under alla omständigheter utövar Gud sin auktoritet, visar sin kraft, fortsätter sitt förvaltningsverk som tidigare. Under alla omständigheter styr han alla ting, förser alla ting, orkestrerar alla ting, precis

---

som han alltid har gjort. Ingen kan ändra på det. Det är ett faktum, det har varit den oföränderliga sanningen sedan urminnes tider!

Den rätta attityden och tillämpningen för den som vill underkasta sig Guds auktoritet

Med vilken attityd bör människan nu känna och betrakta Guds auktoritet, Guds suveränitet över människans öde som ett faktum? Det är ett verkligt problem som varje människa står inför. När du möter problem i det verkliga livet, hur bör du då känna och förstå Guds auktoritet och hans suveränitet? När du inte vet hur du ska förstå, hantera och uppleva dessa problem, vilken attityd bör du inta för att visa din avsikt, din önskan och den verklighet att du underkastar dig Guds suveränitet och arrangemang? Först måste du lära dig att vänta, sedan måste du lära dig att söka, sedan måste du lära dig att underkasta dig. Att "vänta" innebär att invänta Guds tid, vänta på de människor, händelser och ting som han har planerat för dig, vänta på att hans vilja successivt ska visa sig för dig. Att "söka" innebär att observera och förstå Guds omsorgsfulla avsikter för dig genom de människor, händelser och ting som han har fastställt, och förstå sanningen genom dem, förstå vad människor måste uträtta och vilka vägar de måste följa, förstå vilka resultat Gud har för avsikt att uppnå i människor och vilka prestationer han har för avsikt att ge upphov till i dem. Att "underkasta sig" syftar naturligtvis på att acceptera de människor, händelser och ting som Gud har orkestrerat, acceptera hans suveränitet och därigenom lära sig hur Skaparen dikterar människans öde, hur han förser människan med sitt liv, hur han arbetar in sanningen i människan. Allting under Guds arrangemang och suveränitet lyder naturliga lagar och om du beslutar dig för att låta Gud arrangera och diktera allt för dig, bör du lära dig att vänta, bör du lära dig att söka, bör du lära dig att underkasta dig. Det är den attityd som varje person måste inta som vill underkasta sig Guds auktoritet, den grundläggande egenskap som varje person måste äga som vill acceptera Guds suveränitet och arrangemang. För att ha en sådan attityd, äga en sådan egenskap, måste ni arbeta hårdare, och endast då kan ni träda in i den sanna verkligheten.

Att acceptera Gud som din unike Mästare är första steget till att uppnå frälsning

Sanningarna beträffande Guds auktoritet är sanningar som alla måste ta på allvar, måste uppleva och förstå i sitt hjärta. För dessa sanningar har betydelse för varje

---

människans liv, varje människas förflutna, nutid och framtid, för de avgörande skärningspunkterna som varje person måste passera i livet, för människans kunskap om Guds suveränitet och den attityd med vilken hon bör möta Guds auktoritet, och naturligtvis för varje människas slutmål. Så det tar ett helt livs energi att känna och förstå dem. När du tar Guds auktoritet på allvar, när du accepterar Guds suveränitet, kommer du successivt att inse och förstå att Guds auktoritet verkligen existerar. Men om du aldrig erkänner Guds auktoritet, aldrig accepterar hans suveränitet, spelar det ingen roll hur många år du lever, du kommer aldrig att vinna minsta kunskap om Guds suveränitet. Om du inte känner och förstår Guds auktoritet på riktigt kommer du, då när du når vägens ände, även om du har trott på Gud i årtionden, inte att ha fått ut något av livet och din kunskap om Guds suveränitet över människans öde är ofrånkomligen obefintlig. Är det inte väldigt sorgligt? Så oavsett hur långt du har gått i livet, oavsett hur gammal du är nu, oavsett hur mycket som återstår av din resa, måste du först erkänna Guds auktoritet och ta den på allvar, acceptera det faktum att Gud är din unike Mästare. Att uppnå tydlig, exakt kunskap och förståelse av dessa sanningar beträffande Guds suveränitet över människans öde är en obligatorisk lärdom för alla, nyckeln till att känna människans liv och uppnå sanningen, livet och den grundläggande lektionen i att känna Gud som alla möter varje dag och som ingen kan undvika. Om någon av er vill ta en genväg för att nå det målet säger jag att det är omöjligt! Om du vill undkomma Guds suveränitet är det ännu mer omöjligt! Gud är människans ende Herre, Gud är den ende Mästaren över människans öde och därför är det omöjligt för människan att diktera sitt eget öde, omöjligt för henne att övervinna det. Oavsett hur stora förmågor man har så kan man inte påverka, än mindre orkestrera, arrangera, kontrollera eller ändra andras öden. Endast den unike Guden själv dikterar allt för människan, för endast han äger den unika auktoriteten som har suveränitet över människans öde, och därför är endast Skaparen människans unike Mästare. Guds auktoritet har suveränitet, inte bara över den skapade mänskligheten utan över icke-skapade varelser som ingen människa kan se, över stjärnorna, över kosmos. Det är ett obestriddigt faktum, ett faktum som i sanning existerar, som ingen människa och ingenting kan förändra. Om någon av er fortfarande är missnöjd med sakernas tillstånd, om du tror att du har någon särskild kunskap eller förmåga och fortfarande tänker att du kan ha tur och ändra dina nuvarande omständigheter eller annars undfly dem, om du försöker ändra ditt eget öde med hjälp

---

av mänskliga ansträngningar och därigenom skilja dig från andra och vinna berömmelse och rikedom, då säger jag till dig att du gör det svårt för dig själv, du tigger om problem, du gräver din egen grav! En dag, förr eller senare, kommer du att upptäcka att du valde fel, att dina ansträngningar var bortkastade. Din ambition, din önskan att kämpa mot ödet och ditt eget makalösa beteende kommer att leda dig längs en väg utan återvändo och för det får du betala ett högt pris. Även om du just nu inte inser allvaret i konsekvenserna, medan du allt djupare upplever och inser sanningen att Gud är Mästare över människans öde, kommer du så småningom att förstå vad jag talar om idag och dess verkliga konsekvenser. Huruvida du verkligen har ett hjärta och en ande, huruvida du är en människa som älskar sanningen beror på vilken attityd du visar mot Guds suveränitet och mot sanningen. Och det avgör naturligtvis om du verkligen kan känna och förstå Guds auktoritet. Om du aldrig har märkt Guds suveränitet och hans arrangemang i ditt liv, än mindre erkänner och accepterar Guds auktoritet, kommer du att vara fullkomligt värdelös, du kommer garanterat att bli föremål för Guds avsky och avvisande, på grund av den väg du har tagit och det val du har gjort. Men de som, i Guds verk, kan acceptera hans prövning, acceptera hans suveränitet, underkasta sig hans auktoritet och successivt uppnå en faktisk erfarenhet av hans ord, kommer att ha uppnått en verklig kunskap om Guds auktoritet, en verklig förståelse av hans suveränitet och har sannerligen blivit underkastade Skaparen. Endast sådana människor kommer sannerligen att ha blivit räddade. Eftersom de har känt Guds suveränitet, eftersom de har accepterat den, är deras insikt och underkastelse under Guds suveränitet över människans öde som ett faktum, verklig och riktig. När de står inför döden kommer de, liksom Job, att kunna ha ett sinne som är oförfärat inför döden, underkasta sig Guds orkestreringar och arrangemang i allt, utan något individuellt val, utan någon individuell önskan. Endast en sådan människa kommer att kunna återgå till Skaparens sida som en sann skapad människa.

17 december 2013

Fotnoter:

- a. I ursprungstexten finns inte "omständigheterna kring" med.
- b. I ursprungstexten står det "denna".
- c. I ursprungstexten finns inte "vid den tidpunkten" med.
- d. I ursprungstexten finns inte "utan att veta" med.

Gud själv, den unike IV

Guds helighet (I)

Vi har delat ytterligare en del gemenskap kring Guds auktoritet idag, och vi kommer inte att tala om Guds rättfärdighet just nu. Idag kommer vi att tala om ett helt nytt ämne – Guds helighet. Guds helighet är ännu en aspekt av Guds unika väsen, så det finns ett stort behov av att dela gemenskap om detta ämne här. Denna aspekt av Guds väsen som jag kommer att dela gemenskap kring, tillsammans med de två aspekter vi delade gemenskap kring tidigare – om Guds rättfärdiga sinnelag och Guds auktoritet – är de alla unika? (Ja.) Guds helighet är också unik, så grundvalen för denna unikheter, roten till denna unikheter, är temat för vår gemenskap i dag. Förstår ni? Upprepa efter mig: Guds unika väsen – Guds helighet. (Guds unika väsen – Guds helighet.) Hur känner ni er i era hjärtan efter att ha upprepat denna fras? Kanske några av er har vissa betänkligheter, och frågar: "Varför dela gemenskap kring Guds helighet?" Oroa er inte, jag kommer att ta er igenom det långsamt. Så snart ni hör det kommer ni att veta varför det är så nödvändigt för mig att dela gemenskap kring detta ämne.

Låt oss först definiera ordet "helig". När ni använder er förnimmelse och utifrån all den kunskap ni har lärt er, hur förstår ni definitionen av "helig"? Definiera det för mig. ("Helig" innebär utan fläck, utan något av mänsklighetens fördärv eller brister. Allting det utstrålar – oavsett om det är i tanke, tal eller handling, allting det gör – är fullständigt positivt.) Mycket bra. ("Helig" är gudomlig, obefläckad, oantastlig av människan. Det är unikt, det är den karaktäristiska symbolen för Gud.) ("Helig" är fläckfri och är en aspekt av det gudomliga, oantastliga sinnelaget.) Detta är er definition. I varje människas hjärta har detta ord "helig" ett omfång, en definition och en tolkning. När ni ser ordet "helig" är era sinnen i varje fall inte tomma. Ni har ett visst omfång för detta ord, och vissa människors definition av det kommer nära att använda detta ord för att definiera Guds sinnelags väsen. Det är mycket bra. De flesta människor tror att ordet "helig" är ett positivt ord, och detta kan bekräftas. Men den Guds helighet som jag vill dela gemenskap kring idag låter sig inte helt och hållet definieras, eller helt och hållet förklaras. Jag skall i stället använda några fakta som kontroll för att låta dig se varför jag säger att Gud är helig, och varför jag använder ordet "helig" för att beskriva Guds väsen. När vår gemenskap väl är över, kommer du att känna att användningen av ordet "helig" för att definiera Guds väsen och användningen av detta ord för att hänvisa

---

till Gud är både välförtjänt och högst lämplig. I fråga om mänsklighetens nuvarande språk är det i varje fall särskilt passande att använda detta ord för att hänvisa till Gud – det är det ord bland mänskliga språk som är mest passande för att hänvisa till Gud. Det är inte ett tomt ord när det används för att hänvisa till Gud, och det är inte heller beröm utan orsak eller en tom komplimang. Syftet med vår gemenskap är att låta varje person känna igen sanningen med denna aspekt av Guds väsen. Gud fruktar inte att människor förstår, bara att de missförstår. Gud önskar att varje person skall känna till hans väsen och vad han har och är. Varje gång vi nämner en aspekt av Guds väsen, kan vi därmed inkludera många fakta som låter människor se att denna aspekt av Guds väsen verkligen existerar.

När vi nu har en definition av ordet "helig", låt oss ta några exempel. I de idéer människor har, föreställer de sig många "heliga" ting och människor. Definieras till exempel jungfruliga pojkar och flickor som heliga i mänsklighetens ordböcker? (Ja.) Är de verkligen heliga? (Nej.) Är detta så kallade "helig" och det "helig" som vi delar gemenskap om idag desamma? (Nej.) Om vi ser på de människor som har hög moral, förfinat och bildat tal, som aldrig skadar någon och som gör andra bekväma och behagliga när de talar – är de heliga? Konfucianismens lärde eller herrar eller herrar med hög moral, förfinade i både ord och handling – är de heliga? De som ofta gör gott, är välvilliga och förser andra med utmärkt stöd, de som orsakar en hel del nöje i människors liv – är de heliga? (Nej.) De som inte hyser några egennyttiga tankar, som inte ställer några hårda krav på någon, som tolererar vem som helst – är de heliga? De som aldrig har haft en tvist med någon och inte heller någonsin har utnyttjat någon – är de heliga? Och så de som arbetar för andras goda, som gagnar andra och på alla tänkbara sätt kommer med uppbyggelse till andra – är de heliga? De som ger alla sina besparingar till andra och lever ett enkelt liv, som är strikta mot sig själva men behandlar andra generöst – är de heliga? (Nej.) Ni kommer ihåg att era mödrar tog hand om er och såg efter er på varje tänkbara sätt – är de heliga? De avgudar ni håller kära, oavsett om de är kända personer, stjärnor eller fantastiska människor – är de heliga? (Nej.) Låt oss nu se närmare på de profeter i Bibeln som kunde förutsäga den framtid som var okänd för många andra – var sådana personer heliga? De människor som kunde nedteckna Guds ord och fakta om hans verk i Bibeln – var de heliga? Var Mose helig? Var Abraham helig? (Nej.) Och Job? Var han helig? (Nej.) Varför säger du

---

det? Gud kallade Job för en rättfärdig människa, så varför säger man att inte ens han är helig? Du känner en viss oro nu, eller hur? Är verkligen människor som fruktar Gud och skyr det onda inte heliga? Är de det eller inte? (Nej.) Ert svar är negativt. Så vad grundar sig ert negativa svar på? (Gud är unik.) Detta är en stadig grund. Jag upptäcker att ni har en stor förmåga att snabbt uppfatta saker och ting och använda vad ni har lärt er, och att ni alla har denna särskilda färdighet. Ni är lite oroliga, inte alltför säkra, och ni vågar inte säga "nej", men ni vågar inte heller säga "ja", så ni säger "nej" med viss svårighet. Låt mig ställa en annan fråga. Guds sändebud, de sändebud Gud sänder ner till jorden – är de heliga? (Nej.) Tänk över det noga. Ge mig ditt svar när du har tänkt på det. Är änglar heliga? (Nej.) Människligheten som inte har fördärvats av Satan – är den helig? (Nej.) Ni säger "nej" till varje fråga. På vilken grund? Är inte just den fras jag nyss använde orsaken till att ni säger "nej"? Du är förvirrad, eller hur? Så varför säger man att inte ens änglarna är heliga? Du känner dig orolig nu, eller hur? Kan ni då upptäcka utifrån vilken grund som människor, ting eller icke skapade varelser som vi nämnde tidigare inte är heliga? Jag är säker på att ni inte kan det, inte sant? (Ja.) Är det då inte lite oansvarigt att säga "nej"? Svarar du inte på ett nonchalant sätt? Vissa människor grubblar: "Du frågar på ett sådant sätt att det absolut inte kan vara så." Svara inte bara på ett nonchalant sätt. Tänk efter noga om svaret är ja eller nej. Ni kommer att veta när vi delar gemenskap kring följande ämne varför det är "nej". Jag kommer snart att ge er svaret. Låt oss först läsa lite ur skriften.

Jehova Guds befallning till människan

1 Mos 2:15–17 Och Jehova Gud tog mannen och satte honom i Edens lustgård, för att bruka och bevara den. Och Jehova Gud beordrade mannen och sade: "Du får äta fritt från alla träd i trädgården, men du skall inte äta något från trädet med kunskap om gott och ont, för den dag du äter från det skall du helt säkert dö."

Ormens förledande av kvinnan

1 Mos 3:1–5 Men ormen var mer förslagen än något av markens djur som Jehova Gud hade gjort. Och den sade till kvinnan: "Nå, har Gud sagt att ni inte skall äta av något träd i trädgården?" Och kvinnan sade till ormen: "Vi får äta av frukten från trädgårdens träd," men om frukten på det träd som finns mitt i trädgården har Gud sagt: 'Ni skall icke äta av den och inte heller skall ni vidröra den, för då kommer ni att dö.'" Då sade ormen till kvinnan: "Det är inte säkert att ni skall dö, för Gud vet att den

---

dag ni äter av den skall era ögon öppnas, och ni skall vara som Gud och ha kunskap om gott och ont.”

Dessa två stycken är utdrag ur vilken Bibelbok? (Första Mosebok.) Är ni alla bekanta med dessa två stycken? Detta är något som hände i begynnelsen, när mänskligheten först skapades; det var en verklig händelse. Låt oss först titta på vilken slags befallning Jehova Gud gav åt Adam och Eva, eftersom innehållet i den här befallningen är mycket viktigt för vårt ämne i dag. ”Och Jehova Gud beordrade mannen och sade: ’Du får äta fritt från alla träd i trädgården, men du skall inte äta något från trädet med kunskap om gott och ont, för den dag du äter från det skall du helt säkert dö.’” Vad innehåller Guds befallning till människan i detta stycke? För det första säger Gud till människan vad hon får äta, nämligen frukten av en rad olika träd. Det finns ingen risk och inget gift; alla kan ätas och ätas som man önskar, utan betänkligheter. Det är ena delen. Den andra delen är en varning. Den här varningen förklarar för människan vilket träd hon inte kan äta frukten av – hon får inte äta frukten från kunskapens träd på gott och ont. Vad händer om hon gör det? Gud förklarade för människan: Om du äter det skall du helt säkert dö. Är dessa ord rättframma? (Ja.) Om Gud sade dig detta men du inte förstod varför, skulle du behandla det som en regel eller en order som ska följas? Det bör följas, eller hur? Men oavsett om människan kan följa det eller inte, är Guds ord entydiga. Gud förklarade mycket tydligt för människan vad hon får och inte får äta, och vad som kommer att hända om hon äter vad hon inte skall äta. Har du sett något av Guds sinnelag i dessa kortfattade ord som han talade? Är dessa Guds ord sanna? Finns det något bedrägeri? Finns det någon falskhet? (Nej.) Finns det något hotfullt? (Nej.) Gud förklarade ärligt, sanningsenligt och uppriktigt för människan vad hon får äta och vad hon inte får äta, klart och tydligt. Finns det någon dold betydelse i dessa ord? Är dessa ord rättframma? Finns det något behov av antaganden? (Nej.) Det finns inget behov av att gissa, inte sant? Deras betydelse är uppenbar vid första anblick, och du förstår så snart du ser den. Det är kristallklart. Det vill säga, vad Gud vill säga och vad han vill uttrycka kommer från hans hjärta. De saker och ting Gud uttrycker är rena, rättframma och tydliga. Det finns inga förtäckta motiv eller några dolda meningar. Han talade direkt till människan, och förklarade för henne vad hon får äta och vad hon inte får äta. Genom dessa Guds ord kan människan alltså se att Guds hjärta är öppet, att Guds hjärta är sant. Det finns absolut ingen falskhet här, som säger åt dig att du inte kan

---

äta det som är ätligt eller säger åt dig ”gör det och se vad som händer” med ting som du inte kan äta. Menar han det? (Nej.) Nej. Vad Gud än tänker i sitt hjärta är vad han säger. Om jag säger att Gud är helig, eftersom han visar och uppenbarar sig själv inom dessa ord på det här sättet, kanske du känner dig lite som att jag har gjort en stor sak av ingenting eller att jag har tänjt på min tolkning lite för mycket. I så fall behöver du inte oroa dig, vi är inte färdiga än.

Låt oss tala om ”ormens förledande av kvinnan”. Vem är ormen? (Satan.) Satan spelar rollen av kontrasten i Guds sextusenåriga förvaltningsplan, och det är en roll som vi inte kan undgå att nämna när vi delar gemenskap kring Guds helighet. Varför säger jag detta? Om du inte känner till ondskan och fördärvet hos Satan eller Satans natur, då har du inget sätt att känna igen det, och du kan inte heller veta vad helighet verkligen är. I sin förvirring tror människor att vad Satan gör är rätt, eftersom de lever inom detta slags fördärvade sinnelag. Utan kontrast, utan något att jämföra med, kan du inte veta vad helighet är, så detta ämne måste nämnas här. Vi har inte plockat detta ämne ur tomma luften, utan vi kommer istället, genom hans ord och handlingar, att se hur Satan agerar, hur han fördärvar mänskligheten, vilken slags natur han har och vad hans anlete liknar. Vad sade alltså denna kvinna till ormen? Kvinnan återberättade för ormen vad Jehova Gud hade sagt till henne. Utifrån vad hon sade, hade hon bekräftat giltigheten i allt vad Gud hade sagt till henne? Hon kunde inte bekräfta detta, eller hur? Som någon som var nyligen skapad, hade hon ingen förmåga att urskilja gott från ont, och hon hade inte heller förmågan att känna till något runt henne. Att döma av de ord hon talade till ormen, hade hon inte bekräftat Guds ord som rätta i hennes hjärta; detta var hennes attityd. Så när ormen såg att kvinnan ingen hade någon bestämd attityd mot Guds ord, sade den: ”Det är inte säkert att ni skall dö, för Gud vet att den dag ni åter av den skall era ögon öppnas, och ni skall vara som Gud och ha kunskap om gott och ont.” Är det något fel med dessa ord? (Ja.) Vad är fel? När ni avslutade er läsning av denna mening, fick ni en känsla för ormens avsikter? (Ja.) Vilka avsikter har ormen? (Att fresta människan till att begå synd.) Den vill fresta denna kvinna för att få henne att sluta hörsamma Guds ord, men talade den direkt? (Nej.) Den talade inte direkt, så vi kan säga att den är mycket listig. Den uttrycker sin mening på ett slugt och undvikande sätt i syfte att nå dess avsedda mål, som den döljer för människan inuti sig själv – detta är ormens list. Satan har alltid talat och agerat på detta sätt. Han säger ”inte säkert”, utan att

---

bekräfta det på det ena eller andra sättet. Men efter att ha hört detta, rördes denna ovetande kvinnas hjärta? (Ja.) Ormen var nöjd eftersom dess ord hade den avsedda effekten – detta var ormens listiga avsikt. Dessutom, genom att utlova ett resultat som människan trodde vara gott, förledde den henne och sade: ”den dag ni äter av den skall era ögon öppnas.” Hon grubblar därför: ”Att få mina ögon öppnade är en god sak!” Men ormen säger då ord som människan anser vara ännu bättre, ord som är okända för människan, ord som utövar ett stort frestande inflytande över dem som hör dem: ”ni skall vara som Gud och ha kunskap om gott och ont.” Är dessa ord inte kraftigt förledande för människan? Det är som att någon säger till dig: ”Ditt ansikte är underbart format. Bara en aning kort längs näsbryggan, men om du rättar till det, kommer du att vara en skönhet i världsklass!” För någon som aldrig har velat ha kosmetisk kirurgi, skulle deras hjärtan röras om de hörde dessa ord? (Ja.) Så är dessa ord förledande? Är detta förledande frestande för dig? Är det en prövning? (Ja.) Säger Gud sådana här saker? Fanns det någon antydning om detta i de Guds ord som vi tittade på just nu? (Nej.) Varför? Säger Gud vad han tänker i sitt hjärta? Kan människan se Guds hjärta genom hans ord? (Ja.) Men när ormen hade talat dessa ord till kvinnan, kunde du se dess hjärta? (Nej.) Och på grund av människans okunnighet, förleddes de lätt av ormens ord, de fastnade lätt, var lätta att leda. Så kunde du inse Satans avsikter? Kunde du se syftet bakom vad han sade? Kunde du se hans intrig och hans listiga komplott? (Nej.) Vilket slags sinnelag representeras av Satans sätt att tala? Vilket slags väsen har du sett i Satan genom dessa ord? Är det lömskt? På ytan kanske han ler åt dig eller avslöjar inte något uttryck alls. Men i hans hjärta beräknar hur han skall uppnå sitt syfte, och det är detta syfte som du är oförmögen att se. Du förleds sedan av alla löften han ger dig, alla fördelar han talar om. Du ser dem som goda, och du anser att det han säger är mer användbart, mer betydande, än vad Gud säger. När detta händer, blir då inte människan en undergiven fånge? (Ja.) Så är inte denna metod som Satan använder djävulsk? Du låter dig själv sjunka så lågt. Utan att Satan behöver röra ett finger, följer du med dessa två meningar glatt med honom, hörsammar honom. Hans syfte har uppnåtts. Är inte denna avsikt ondskefull? Är inte detta Satans mest grundläggande anlete? Utifrån Satans ord kan människan se hans lömska motiv, se hans hemska anlete och se hans väsen. Stämmer inte det? (Ja.) När du jämför dessa meningar, kanske du utan analys upplever att Jehova Guds ord är tråkiga, vanliga och simpla, att de inte är

---

värda att göra något väsen om för att prisa Guds uppriktighet. När vi däremot tar Satans ord och hans hemska anlete och använder dem som en kontrast, väger dessa Guds ord tungt för dagens människor? (Ja.) Genom denna kontrast kan människan uppfatta Guds rena felfrihet. Har jag rätt i att säga detta? (Ja.) Varje ord Satan säger, liksom hans motiv, hans avsikter och det sätt han talar på – de är alla förvanskade. Vad är det viktigaste i hans sätt att tala? Han använder tvetydighet för att förleda dig, utan att låta dig se det, och han låter inte heller dig urskilja vad hans syfte är; han låter dig svälja betet, får dig att prisa honom och besjunga hans förtjänster. Är inte detta Satans ständiga knep? (Ja.) Låt oss nu se på hur andra ord och uttryck från Satan kan låta människan se hans hemska anlete. Låt oss fortsätta att läsa lite ur skriften.

Dialog mellan Satan och Jehova Gud

Job 1:6–11 Det var en dag då Guds söner kom för att träda fram inför Jehova, och Satan kom också bland dem. Och Jehova sade till Satan: ”Varifrån kommer du?” Satan svarade Jehova och sade: ”Från att ha gått fram och tillbaka på jorden, och från att ha vandrat upp och ned för den.” Och Jehova sade till Satan: ”Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda?” Satan svarade Jehova och sade: ”Fruktar Job Gud utan orsak? Har du inte anlagt en inhägnad omkring honom och hans hus och omkring allt vad han har på varje sida? Du har välsignat hans händers arbete, och hans förmögenhet i landet växer till. Men sträck nu ut din hand och rör vid allt vad han har, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte.”

Job 2:1–5 Det var åter en dag då Guds söner kom för att träda fram inför Jehova, och Satan kom också bland dem och för att träda fram inför Jehova. Och Jehova sade till Satan: ”Varifrån kommer du?” Och Satan svarade Jehova och sade: ”Från att ha gått fram och tillbaka på jorden, och från att ha vandrat upp och ned för den.” Och Jehova sade till Satan: ”Har du funderat över min tjänare Job, att det inte finns någon som han på jorden, en fullkomlig och rättskaffens man, en som fruktar Gud och undviker det onda? Och han håller fast vid sin integritet, fastän du har eggat mig mot honom, till att förgöra honom utan orsak.” Och Satan svarade Jehova och sade: ”Hud för hud, ja, allt som en människa har kommer han att ge för sitt liv. Men sträck nu ut din hand och rör vid hans kött och ben, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte.”

Dessa två stycken utgör en dialog mellan Gud och Satan, och de återger vad Gud sade och vad Satan sade. Sade Gud väldigt mycket? (Nej.) Han talade inte mycket och talade mycket enkelt. Kan vi se Guds helighet i Guds enkla ord? Vissa kommer att säga att det inte är lätt. Kan vi då se Satan hemskhet i hans svar? (Ja.) Låt oss först titta på vilken slags fråga Jehova Gud ställde till Satan. ("Varifrån kommer du?") Är detta en rättfram fråga? (Ja.) Finns det någon dold betydelse? (Nej.) Det är bara en ren fråga, utan något annat syfte. Om jag skulle fråga er, "Varifrån kommer du?", hur skulle ni då svara? Är det en svår fråga att besvara? Skulle ni säga: "Från att gå fram och tillbaka, och från att vandra uppåt och nedåt"? (Nej.) Ni skulle inte svara på det sättet, så hur känner ni er då när ni ser att Satan svarar på detta sätt? (Vi tror att Satan är absurd och listig.) Du känner så? Vet du vad jag känner? Varje gång jag ser dessa ord känner jag äckel. Känner ni er äcklade? (Ja.) Varför äcklade? Eftersom han talar utan att säga något! Svarade han på Guds fråga? (Nej.) Varför? Hans ord var inte ett svar; det fanns inget resultat. De utgjorde inte ett svar på Guds fråga. "Från att ha gått fram och tillbaka på jorden, och från att ha vandrat upp och ned för den." Förstår du dessa ord? Gör du det? Var på jorden kommer Satan ifrån? Har ni fått ett svar? (Nej.) Detta är det "sinnrika" med Satans list, att inte låta någon få reda på vad han egentligen säger. Efter att ha hört dessa ord kan du fortfarande inte urskilja vad han har sagt, men han har avslutat sitt svar. Han anser att han har svarat fullkomligt. Hur känner du dig då? (Äcklad.) Äcklad; nu börjar du bli äcklad över dessa ord. Satan talar inte direkt, och låter dig därmed klia ditt huvud utan att kunna uppfatta källan till hans ord. Han talar avsiktligt, listigt och domineras av sitt eget väsen, sin egen natur. Hans ord kommer direkt från Satans mun. De begrundades inte under en lång tidsperiod och uttalades sedan av Satan, som tror sig vara smart; han uttrycker dem på ett naturligt sätt. "Var på jorden kommer han ifrån?" Du känner dig mycket förbryllad, och vet aldrig varifrån han kommer. Finns det någon bland er som talar på det viset? (Ja.) Vad är det för sätt att tala på? (Det är tvetydigt och ger inte ett säkert svar.) Vilka slags ord ska vi använda för att beskriva detta sätt att tala? Det avledande och vilseledande, eller hur? Antag att någon inte vill låta andra veta var han eller hon tog vägen igår. Du frågar dem: "Jag såg dig igår. Vart var du på väg?" De svarar dig inte direkt för att säga vart de tog vägen igår. De säger: "Vilken dag det var igår. Så trött!" Besvarade de din fråga? Det gjorde de, men det där är inte svaret du ville ha. Detta är det "sinnrika" med människans konstfärdighet. Du kan aldrig veta vad de

---

menar eller uppfatta källan eller avsikten bakom deras ord. Du vet inte vad det är de försöker undvika eftersom de i sina hjärtan har sin egen berättelse – det är lömskhet. Talar ni också ofta på det här sättet? (Ja.) Vad är då ert syfte? Är det ibland att skydda dina egna intressen, ibland att behålla din egen position, din egen image, att bevara ditt privatlivs hemligheter, att räddar ditt eget rykte? Oavsett syftet, är det oskiljaktigt från dina intressen, kopplat till dina intressen. Är inte detta människans natur? Liknar inte alla med denna slags natur Satan? Vi kan säga det, eller hur? Rent generellt kan man säga att detta uttryck är avskyvärt och motbjudande. Nu känner ni också äckel, gör ni inte? (Ja.)

Om vi återigen tittar på det första stycket, så svarar Satan Jehova Gud och säger: "Fruktar Job Gud utan orsak?" Han börjar angripa Jehova Guds bedömning av Job, och detta angrepp är färgad av fientlighet. "Har du inte anlagt en inhägnad omkring honom och hans hus och omkring allt vad han har på varje sida?" Detta är Satans förståelse och bedömning av Jehova Guds verk på Job. Satan bedömer det så här, och säger: "Du har välsignat hans händers arbete, och hans förmögenhet i landet växer till. Men sträck nu ut din hand och rör vid allt vad han har, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte." Satan talar hela tiden tvetydigt, men här talar han med visshet. Men dessa ord som talas med visshet är ett angrepp, en hädelse och en rivalitet mot Jehova Gud, mot Gud själv. Hur känner ni er när ni hör det? Känner du avsmak? Kan du se hans avsikter? För det första, avfärdar han Jehova Guds bedömning av Job – en som fruktar Gud och skyr det onda. Sedan avfärdar han allt Job säger och gör av rädsla för Jehova Gud. Är det anklagande? Satan anklagar, avfärdar och tvivlar på allt Jehova Gud gör och säger. Han tror inte, och säger: "Om du säger sådana saker, hur kommer det sig att jag inte har sett det? Du har givit honom så många välsignelser, hur kan han inte frukta dig?" Är inte detta ett avfärdande av allt som Gud gör? Anklagelsen, avfärdande, hädelse – är inte hans ord aggressiva? Är de inte ett sant uttryck för vad Satan anser i sitt hjärta? Dessa ord är definitivt inte desamma som orden vi just nu läser: "Från att ha gått fram och tillbaka på jorden, och från att ha vandrat upp och ned för den." De är helt olika dessa. Genom dessa ord, blottlägger Satan fullständigt den attityd gentemot Gud och den avsky mot Jobs fruktan för Gud som han har i sitt hjärta. När detta händer, avslöjas hans illvillighet och onda natur fullständigt. Han avskyr dem som fruktar Gud, avskyr dem som skyr det onda, och avskyr än mer Jehova Gud för att han skänker

---

välsignelser till människan. Han vill använda detta tillfälle till att förgöra Job som Gud upphöjde med sin egen hand, till att ödelägga honom, och han säger: "Du säger att Job fruktar dig och skyr det onda. Jag ser det på annat sätt." Han använder olika sätt att provocera och fresta Jehova Gud, och använder olika sätt så att Jehova Gud lämnar över Job till Satan för att blir ohämmat manipulerad, skadad och hanterad. Han vill ta detta tillfälle i akt för att utrota denna man som är rättfärdig och fullkomlig i Guds ögon. Är att han har den här sortens hjärta en tillfällig impuls? Nej, det är det inte. Det har pågått länge. Gud verkar, Gud bryr sig om en person, ser på en person och Satan följer hans varje steg. Vem Gud än gynnar, övervakas också av Satan, som följer efter. Om Gud vill ha den här personen, skulle Satan göra allt i sin makt för att hindra Gud, och använda olika onda sätt för att fresta, trakassera och förstöra det verk Gud gör för att uppnå sitt dolda mål. Vilket är målet? Han vill inte att Gud skall ha någon; han vill ha alla som Gud vill ha, att besätta dem, styra dem, att ta över dem så att de tillber honom, så att de begår onda handlingar tillsammans med honom. Är inte detta Satans ondskefulla motiv? I vanliga fall säger ni ofta att Satan är så ond, så elak, men har ni sett honom? Du kan bara se hur elak människan är och har inte i verkligheten sett hur elak Satan egentligen är. Men har du sett det i denna sak med Job? (Ja.) Denna sak har gjort Satans vidriga anlete och hans väsen mycket tydliga. Satan befinner sig i krig med Gud, och följer efter honom. Hans mål är att krossa allt verk som Guds vill göra, att ockupera och styra dem som Gud vill ha, att fullständigt tillintetgöra dem som Gud vill ha. Om de inte är tillintetgjorda, så kommer de i Satans besittning för att användas av honom – detta är hans mål. Och vad gör Gud? Gud yttrar bara en enkel mening i detta stycke; det finns ingen uppgift om något mer som Gud gör, men vi ser att det finns många fler uppgifter om vad Satan gör och säger. I skriftstycket nedan, frågar Jehova Gud Satan: "Varifrån kommer du?" Vad är Satans svar? (Det är fortfarande: "Från att ha gått fram och tillbaka på jorden, och från att ha vandrat upp och ned för den.") Det är fortfarande den där meningen. Hur har det blivit Satans devis, Satans mästerverk? Är inte Satan hatisk? Att säga denna äckliga mening en gång är tillräckligt. Varför kommer Satan alltid tillbaka till den här meningen? Det bevisar en sak: Satans natur är oföränderlig. Hans hemiska ansikte är inte något han kan hålla dolt länge. Gud ställer en fråga till honom och han svarar på ett sådant sätt, utan hänsyn till hur det behandlar människor! Han är inte rädd för Gud, han frukta inte Gud och han lyda inte Gud. Därför vågar han vara

---

hämningsslöst förmäten inför Gud, använda just dessa ord för att komma ifrån Guds fråga, använda just detta svar för att svara på Guds fråga, försöka använda detta svar för att förbrylla Gud – detta Satans fula ansikte. Han tror inte Guds allmakt, tror inte på Guds auktoritet, och är absolut inte beredd att lyda under Guds domän. Han är ständigt i motsättningsställning till Gud, angriper ständigt allt Gud gör, och försöker förstöra allt Gud gör – detta är hans onda mål.

I Guds sextusenåriga förvaltningsplan representerar dessa två stycken som Satan säger och vad Satan gör i Jobs bok hans motstånd mot Gud, och detta är Satan som visar sin rätta färg. Har du sett Satans ord och gärningar i verkliga livet? När du ser dem, kanske du inte tror att de är saker som talas av Satan, utan istället tror att de är saker som sägs av människan, inte sant? Vad är det som representeras, när sådana saker sägs av människan? Det är Satan som representeras. Även om du inser det, kan du fortfarande inte uppfatta att det verkligen sägs av Satan. Men här och nu har du omisskännligt sett vad Satan själv har sagt. Du har nu en omisskännlig, kristallklar förståelse av Satans hemiska anlete och ondskas. Så är dessa två stycken som talas av Satan värdefulla för människor idag för att kunna känna till Satans natur? Är dessa två stycken värda att spara för att mänskligheten i dag skall kunna känna igen Satans hemiska ansikte, känna igen Satans ursprungliga, sanna ansikte? Även om det kanske inte verkar helt passande att säga det, kan det fortfarande anses korrekt att uttrycka det på det här sättet. Jag kan bara uttrycka det detta sätt och om ni kan förstå det, så är det tillräckligt. Om och om igen angriper Satan de ting som Jehova Gud gör, och slungar ut anklagelser om Jobs fruktan för Jehova Gud. Han försöker provocera Jehova Gud med olika metoder, och få Jehova Gud att låta honom fresta Job. Hans ord är därför i hög grad provocerande. Så säg mig, när Satan hade sagt dessa ord, kan Gud tydligt se vad Satan vill göra? (Ja.) Förstår Gud vad han vill göra? (Ja.) I Guds hjärta, kan denna människa Job som Gud ser på – denna Guds tjänare, som Gud betraktar som en rättfärdig man, en fullkomlig man – tåla denna typ av frestelse? (Ja.) Varför säger Gud "ja" med sådan säkerhet? Granskar Gud alltid människans hjärta? (Ja.) Kan Satan granska människans hjärta? (Nej.) Satan kan inte göra det. Även om Satan kan se människans hjärta, kan hans onda natur kan aldrig tro att helighet är helighet, eller att nedrighet är nedrighet. Den onde Satan kan aldrig värdesätta något som är heligt, rättfärdigt eller ljust. Satan kan inte undgå att anstränga sig till det yttersta för att agera

---

med sin natur, sin ondska, och med de metoder han använder. Även på bekostnad av att han själv blir straffad eller förgörs av Gud, tvekar han inte att envist motsätta sig Gud – detta är ondska, detta Satans natur. Så i detta stycke säger Satan: ”Hud för hud, ja, allt som en människa har kommer han att ge för sitt liv. Men sträck nu ut din hand och rör vid hans kött och ben, och han skall förbanna dig ansikte mot ansikte.” Satan anser att människans fruktan för Gud beror på att människan har fått så många förmåner från Gud. Människan erhåller förmåner från Gud, så hon säger att Gud är god. Men det är inte för att Gud är god, det är bara för att människan erhåller så många förmåner som hon kan frukta Gud på detta sätt: När Gud berövar henne dessa förmåner, överger hon sedan Gud. I sin onda natur, tror inte Satan att människans hjärta verkligen kan frukta Gud. På grund av sin onda natur vet han inte vad helighet är, än mindre vet han vad vördnad full av fruktan är. Han vet inte vad det innebär att lyda Gud eller vad det innebär att frukta Gud. Eftersom han inte själv fruktar Gud, anser han att människan inte kan frukta Gud, att det är omöjligt. Säg mig, är inte Satan ond? (Ja!) Satan är ond. Förutom vår kyrka, oavsett om det är olika religioner och samfund, eller religiösa och sociala grupper, tror inte någon av dem på Guds existens eller tror att Gud kan göra verk; därför anser de inte heller att vad du tror på är Gud. En promiskuös man ser och betraktar alla andra som promiskuösa, precis som han är. En människa som hela tiden ljuger ser och betraktar inte någon som ärlig, betraktar dem alla som lögnare. En ond man ser alla som onda och vill bekämpa alla han ser. De personer som är förhållandevis ärliga, däremot, betraktar alla som ärliga, så de blir alltid lurade, alltid bedragna, och det finns inget de kan göra åt det. Jag nämner dessa få exempel för att göra er mer säkra: Satans onda natur är inte ett tillfälligt tvång eller något som orsakas av hans omgivning, och det är inte heller en tillfällig yttring som föranletts av någon anledning eller bakgrund. Absolut inte! Han kan inte låta bli att vara på det här sättet! Han kan inte göra någonting gott. Till och med när han säger något trevligt att höra, förleder han dig bara. Ju trevligare, ju mer finkänsliga, ju mer skonsamma orden är, desto illvilligare blir hans ondskefulla avsikter bakom dessa ord. Vilken sorts ansikte, vilken sorts natur visar Satan upp i dessa två stycken? (Lömsk, illvillig och ond.) Hans främsta karaktärsdrag är ont, särskilt ont och illvilligt.

Nu när vi har talat färdig om Satan, låt oss återgå till att tala om vår Gud. Under Guds sextusenåriga förvaltningsplan, har väldigt lite av Guds direkta tal nedtecknats i

---

Bibeln, och det som har nedtecknats är mycket enkelt. Så låt oss börja från början. Gud skapade människan och har sedan dess ständigt lett mänsklighetens liv. Vare sig det gäller att ge mänskligheten välsignelser, ge dem lagar och hans bud, eller att föreskriva de olika reglerna för livet, vet ni vad Guds avsedda syfte är med att göra dessa saker? För det första, kan ni med säkerhet säga att allt som Gud gör är bra för mänskligheten? (Ja, det kan vi.) Ni kanske tycker att denna mening är relativt vid och tom, men specifikt uttryckt är allt Gud gör att anförä och vägleda människor mot att leva ett normalt liv. Vare sig det är så att människan följer hans regler eller följer hans lagar, är Guds syfte att människan inte skall tillbe Satan, inte skall skadas av Satan; detta är mest grundläggande, och detta är vad som gjordes i den tidigaste begynnelsen. I den tidigaste begynnelsen, när människan inte förstod Guds vilja, tog han bara några enkla lagar och regler och utfärdade bestämmelser som täcker varje tänkbar aspekt. Dessa bestämmelser är mycket enkla, men inom sig innehåller de Guds vilja. Gud värdesätter, uppskattar och älskar innerligt mänskligheten. Är inte det fallet? (Ja.) Kan vi därmed säga att hans hjärta är heligt? Kan vi säga att hans hjärta är rent? (Ja.) Gud har inga dolda avsikter? (Nej.) Är alltså detta hans mål rätt och positivt? (Ja.) Oavsett vilka bestämmelserna Gud utfärdar, har de alla en positiv effekt på människan under loppet av hans verk, och de leder vägen. Så finns det några egennyttiga tankar i Guds sinne? Har Gud några ytterligare syften i fråga om människan, eller vill han använda människan på något sätt? (Nej.) Inte alls. Gud gör som han säger, och han tänker också på detta sätt i sitt hjärta. Det finns inga dubbla ändamål, inga egennyttiga tankar. Han gör inte någonting för sig själv, utan gör absolut allt för människan, utan några personligt syfte. Trots att han planer och avsikter för människan, gör han inte någonting för sig själv. Allt han gör görs enbart för mänskligheten, för att skydda mänskligheten, för att förhindra att mänskligheten blir vilseledd. Är då inte detta hjärta sällsamt? (Ja.) Kan du se ens den minsta antydning till detta sällsamma hjärta i Satan? Kan du se det? (Nej.) Du kan inte se en antydning till detta i Satan. Allt som Gud gör uppenbaras på ett naturligt sätt. Genom att titta på hur Gud verkar, hur verkar han? Gud tar dessa lagar och sina ord och binder dem tätt om huvudet på varje person, likt den gyllene ringens besvärjelse,[a] och påtvingar varje människa dem? Verkar han på detta sätt? (Nej.) Så på vilket sätt gör Gud sitt verk? (Han vägleder oss.) Det här är en aspekt. Några andra? Gud verka på er på många sätt, hur kan det komma sig att ni har slut på saker att säga

---

efter bara en? (Han ger råd och uppmuntrar.) Det finns en andra. Någon mer? Hotar han? Talar han osammanhängande till er? (Nej.) När förstår du inte sanningen, hur Gud vägleder dig? (Han låter ett ljus skina.) Han låter ett ljus skina över dig, och berättar tydligt för dig att detta inte överensstämmer med sanningen, och vad du ska göra. Från dessa sätt på vilka Gud verkar, vilken typ av relation känner du att du har med Gud? Får de dig att känna att Gud är utom räckhåll? (Nej.) Hur får dig då att känna dig? Gud är särskilt nära dig, det finns inget avstånd mellan er. När Gud vägleder dig, när han försörjer dig, hjälper dig och stöttar dig, känner du Guds älskvärdhet, hans anständighet, du känner hur ljuvlig han är, hur varm. Men när Gud förebrår ditt fördärv, eller när han dömer och fostrar dig för att du gör uppror mot honom, vilket sätt använder Gud? Förebrår han dig med ord? Fostrar han dig du genom din omgivning och genom människor, frågor och ting? (Ja.) Vilken nivå når denna fostran? (Till en nivå som människan kan uthärda.) När denna nivå av fostran samma punkt där Satan skadar människan? (Nej.) Gud verkar på ett mildt, kärleksfullt, känsligt och omtänksamt sätt, ett sätt som är särskilt avvägt och passande. Hans väg får dig inte att känna intensiva känslor som "Gud måste låta mig göra det här" eller "Gud måste låta mig göra det där". Gud ger dig aldrig denna typ av intensiva mentalitet eller intensiva känslor som gör saker och ting outhärdliga. Stämmer inte det? Till och med när du accepterar Guds dömande och tuktande ord, hur känner du dig då? När du känner Guds auktoritet och makt, hur känner du dig då? Känner du att Gud är gudomlig och oantastlig? (Ja.) Känna du dig distanserad från Gud vid de tillfällena? Känner du dig rädd för Gud? (Nej.) Nej, istället känner du vördnad full av fruktan för Gud. Känner människor alla dessa saker bara på grund av Guds verk? (Ja.) Skulle de alltså ha dessa känslor om Satan verkade på människan? (Nej.) Gud använder sina ord, sin sanning och sitt liv för att oavbrutet sörja för människan, för att stödja människan. När människan är svag, när människan känner sig nedstämd, talar Gud sannerligen inte hårt, och säger: "Känn dig inte nedstämd. Varför är du nedstämd? Vad är du svag för? Vad finns det att vara svag för? Du är så svag och alltid så nedstämd. Vad är det för mening med att leva? Bara dö!" Verkar Gud på det sättet? (Nej.) Har Gud auktoriteten att agera på detta sätt? (Ja.) Men agerar Gud på detta sätt? (Nej.) Anledningen till att Gud inte agerar på detta sätt beror på hans väsen, Guds helighets väsen. Hans kärlek till människan, hans värdesättande och uppskattande av människan kan inte uttryckas tydligt i bara en eller två meningar. Det

---

är inte något som förorsakas av människans skryt, utan är något som Gud får till stånd i faktisk praktik; det är uppenbarelsen av Guds väsen. Kan alla dessa sätt som Guds verkar på låta människan se Guds helighet? Hos alla dessa sätt som Gud verkar på, inklusive Guds goda avsikter, inklusive de effekter Gud vill åstadkomma hos människan, inklusive de olika sätt Gud antar för att verka på människan, den typ av verk han gör, vad han vill att människan skall förstå – har du sett någon ondska eller slughet i Guds goda avsikter? (Nej.) Så i allt Gud gör, allt Gud säger, allt han tänker i sitt hjärta, liksom i allt Guds väsen som han avslöjar – kan vi kalla Gud helig? (Ja.) Har någon människa någonsin sett denna helighet i världen, eller i sig själv? Bortsett från Gud, har du någonsin sett den i någon människa eller i Satan? (Nej.) Utifrån vad vi har talat om hittills, kan vi kalla Gud för den unike, helige Gud själv? (Ja.) Allt som Gud ger till människan, inklusive Guds ord, de olika sätt på vilka Gud verkar på människan, det som Gud säger till människan, det som Gud påminner människan om, det som råder och uppmuntrar, allt det härrör från ett väsen: Allt det härrör från Guds helighet. Om det inte fanns någon sådan helig Gud, skulle ingen människa kunna ta hans plats för att göra det verk han gör. Om Gud tog dessa människor och lämnade över dem helt och hållet till Satan, har ni någonsin övervägt vilket slags tillstånd ni alla skulle befinna er i idag? Skulle ni alla sitta här, fullständiga och oskadda? (Nej.) Så vad skulle ni likna? Skulle ni också säga: ”Från att ha gått fram och tillbaka på jorden, och från att ha vandrat upp och ned för den”? Skulle du stoltsera så, vara så fräck och skryta utan skam inför Gud, och svassa omkring och tala på ett sådant sätt? (Ja.) Det skulle du till hundra procent! Du skulle absolut göra det! Satans attityd mot människan låter henne se att Satans natur är fullständigt olik Guds. Hans väsen är helt olik Guds. Vilket väsen hos Satan är motsatsen till Guds helighet? (Hans ondska.) Satans onda natur är motsatsen till Guds helighet. Anledningen till att de flesta människor inte känner igen detta Guds uttryck och denna Guds helighets väsen är att de lever under Satans domän, inom Satans fördärv och inom satans levande hägn. De vet inte vad helighet är eller hur man skall definiera helighet. Till och med när du uppfattar Guds helighet, kan du fortfarande inte att definiera det som Guds helighet med någon säkerhet. Detta är en skillnad i människans kunskap om Guds helighet.

Vilken typ av representativ egenskap framgår av Satans verk på människan? Ni bör känna till detta från era egna erfarenheter – Satans mest representativa egenskap, den

---

sak han gör allra mest, den sak han försöker göra med varje enskild person. Den har en egenskap som ni kanske inte kan se, så att ni inte tänker på hur skrämmande och hatisk Satan är. Är det någon som vet vad denna egenskap är? Berätta för mig. (Allt han gör, gör han för att skada människan.) Han gör saker som skadar människan. Hur skadar han människan? Kan du visa mig det, mer konkret och mer i detalj? (Han förleder, lockar och frestar människan.) Det är rätt, det visar på flera aspekter. Något mer? (Han vilseleder människan.) Han vilseleder, angriper och anklagar. Ja, alla dessa. Finns det några fler? (Han ljuger.) Att lura och ljuga är mest naturligt för Satan. Han gör det så ofta att lögnen flödar från hans mun utan att han ens behöver tänka på det. Något mer? (Han sår split.) Detta är inte så viktigt. Jag kommer att beskriva något för er som kommer att skrämma er, men jag gör det inte för att skrämma er. Gud verkar på människan och människan uppskattas i både Guds attityd och hans hjärta. Å andra sidan, uppskattar Satan människan? Han uppskattar inte människan. Vad vill han med människan? Han vill skada människan, allt han tänker på är att skada människan. Stämmer inte det? När han reflekterar över att skada människan, gör han det med ett enträget sinnestillstånd? (Ja.) När det alltså gäller Satans verk på människan, har jag två ord som mer råge kan beskriva Satans illvilliga och onda natur, som verkligen kan låta er känna Satans hatiskhet: I satans förhållningssätt till människan, vill han alltid kraftfullt ockupera och besätta henne, var och en, så att han kan komma till den punkt där han helt kontrollerar människan, och skadar mannen, så att han kan uppnå detta mål och denna galna ambition. Vad betyder "kraftfullt ockupera"? Sker det med ditt medgivande, eller utan ditt medgivande? Sker det med ditt vetande, eller utan att du vet om det? Det sker helt utan ditt vetande! I situationer där du är omedveten, möjligen när han inte har sagt något eller möjligen när han inte har gjort något, när det inte finns någon grund, inget sammanhang, då finns han där omkring dig, och omger dig. Han söker efter en möjlighet att utnyttja, sedan ockuperar han dig kraftfullt, besätter dig, uppnår sitt mål att helt kontrollera dig och att skada dig. Detta är en mycket typisk avsikt och beteende i Satans kamp mot Gud om mänskligheten. Hur känner du dig när ni har hört detta? (Livrädda och ängsliga i våra hjärtan.) Känner du dig äcklad? (Ja.) När ni känner äckel, tycker ni att Satan är skamlös? (Ja.) När ni tycker att Satan är skamlös, känner ni er äcklade av de människor runt omkring er som alltid vill kontrollera er, de med galna ambitioner efter status och intressen? (Ja.) Så vilka metoder använder Satan

---

inte för att kraftfullt besätta och ockupera människan? Är ni klara över detta? När du hör dessa två fraser, "kraftfull ockupation" och "besittning", får du en konstig känsla och känner avsky, inte sant? Får du ett prov på deras onda bismak? Utan både ditt samtycke och din vetskap besätter han dig, ockuperar dig och fördärvar dig. Vad kan du smaka i ditt hjärta? Avsky? (Ja.) Äckel? (Ja.) När du känner denna avsky och äckel för detta Satans sätt, vad för slags känsla har du inför Gud? (Tacksam.) Tacksam till Gud för att han räddar dig. Så nu, i detta ögonblick, har du önskan eller viljan att låta Gud överta ditt allt och härska över ditt allt? (Ja.) I vilket sammanhang? Säger du ja eftersom du är rädd för att bli kraftfullt ockuperad och besatt av Satan? (Ja.) Du kan inte ha denna mentalitet, det är inte rätt. Var inte rädd, Gud är här. Det finns inget att vara rädd för, eller hur? När du har förstått Satans onda väsen, bör du ha en mer exakt förståelse eller en djupare uppskattning för Guds kärlek, Guds goda avsikter, Guds barmhärtighet och fördragsamhet med människan och hans rättfärdiga sinnelag. Satan är så hatisk, men om det fortfarande inte inspirerar din kärlek till Gud och din tillit till och förtroende för Gud, vilken typ av person är du då? Är du beredd att låta Satan skada dig? Efter att ha sett Satans ondska och hemskhet, vänder vi på honom och tittar sedan på Gud. Har din kunskap om Gud nu genomgått någon förändring? (Ja.) Vilken typ av förändring? Kan vi säga Gud är helig? Kan vi säga Gud är felfri? "Gud är unik helighet" – kan Gud leva upp till denna titel? (Ja.) I världen och bland alla ting, är det alltså bara Gud själv som leva upp till denna människans förståelse? Finns det några andra? (Nej.) Så exakt vad get Gud till människan? Ger han dig bara lite omsorg, omtanke och hänsyn när du inte är uppmärksam? Vad har Gud givit människan? Gud har givit liv åt människan, givit människan allt, och skänker villkorslöst till människan, utan att kräva någonting, utan någon dold avsikt. Han använder sanningen, använder sina ord, använder sitt liv för att anförä och vägleda människan, och föra människan bort Satans åverkan, bort från Satans frestelser, bort från Satans förledande, och låter människan tydligt se igenom Satans onda natur och hans hemska ansikte. Är Guds kärlek och omtanke om människan sann? Är den något som ni alla kan uppleva? (Ja.)

Se tillbaka på era liv hittills, på alla de ting Gud har gjort med dig under alla år av din tro. Oavsett om du känner det djupt eller inte, var det inte helt nödvändigt? Var det inte vad du mest behövde erhålla? (Ja.) Är inte detta sanning? Är inte detta liv? (Ja.) Så har Gud någonsin upplyst du för att du skall ge något tillbaka eller återbetala något

---

sedan han gav dig dessa ting? (Nej.) Så vad är Guds syfte? Varför gör Gud detta? Har Gud också målet att ockupera dig? (Nej.) Vill Gud sitta upp på sin tron i människans hjärta? (Ja.) Vad är då skillnaden mellan Gud som sitter upp på sin tron och Satans kraftfulla ockupation? Gud vill vinna människans hjärta, han vill ockupera människans hjärta – vad betyder det? Betyder det att Gud vill att människor skall bli hans marionetter, hans maskiner? (Nej.) Vad är då Guds syfte? Finns det en skillnad mellan att Guds vill ockupera människans hjärta och Satans kraftfulla ockupation och besittning av människan? (Ja.) Vad är skillnaden? Kan du klart och tydligt berätta det för mig? (Satan gör det med kraft medan Gud låter människan frivilligt erbjuda sig.) Satan gör det med kraft medan Gud låter dig erbjuda dig frivilligt. Är det skillnaden? Så om du inte erbjuder dig frivilligt, vad händer då? Om du inte erbjuder dig frivilligt, gör Gud något? (Han ger viss vägledning och upplysning, men om människan i slutändan inte är villig, tvingar han inte henne.) Vad vill Gud ha ditt hjärta till? Och dessutom, varför vill Gud ockupera dig? Hur förstår ni i era hjärtan ”Gud ockuperar människans hjärta”? Vi måste vara rättvisa mot Gud här, annars kommer människor alltid att missförstå, och tänka: ”Gud vill alltid ockupera mig. Varför vill han ockupera mig? Jag vill inte vara ockuperad, jag vill bara vara mig själv. Du säger att Satan ockuperar människor, men Gud ockuperar också människor: Är inte dessa samma sak? Jag vill inte låta någon ockupera mig. Jag är mig själv!” Vad är skillnaden här? Ta en minut att tänka över det. (Jag tror att Gud vill vinna människans hjärta och ockupera människans hjärta för att rädda människan, för att göra människan fullkomlig.) Vad du säger är syftet med Guds förvaltning av människan – att göra henne fullkomlig. Förstår du vad ”ockupera” betyder här? (Det betyder att inte låta Satan ockupera människan. Om Gud ockuperar, då har Satan inget sätt att ockupera människan.) Du menar att Gud är den första ockupanten; som med ett tomt hus, vemhelst som först träder in i det blir husets herre. Den som kommer efter blir inte husets herre, utan blir i stället tjänaren, annars kan hon inte träda in över huvud taget. Är det vad du menar? (Ja, jag menar något sådant.) Är det någon som har en annan uppfattning? (Min förståelse av ”Gud ockuperar människans hjärta” är att Gud behandlar oss som sin egen familj, tar hand om oss och älskar oss. Satan ockuperar människans hjärta i syfte att såra oss, att skada oss.) Det här är din förståelse av ”Gud ockuperar människan.” Finns det några andra förståelser eller åsikter? (Gud ockuperar människan genom att använda sitt ord, i hopp

---

om att människan kan acceptera Guds ord som sitt liv, så att människan kan leva i enlighet med Guds ord.) Detta är den sanna innebörden av "Gud ockuperar människan", inte sant? Finns det några andra åsikter? (Min åsikt är att Gud är förkroppsligandet av sanningen, så Gud vill förse oss med hela sanningen, och eftersom vi erhåller denna sanning och förs in under hans omsorg och skydd, kan vi därmed undvika att hamna i Satans listiga intriger och att skadas av honom. Praktiskt talat, vill Gud vinna människans hjärta så att människan kan leva ett normalt liv på denna jord och erhålla Guds välsignelser.) Men du har ändå inte berört den verkliga betydelsen av "Gud ockuperar människans hjärta". (Människan skapades ursprungligen av Gud, så människan bör tillbe honom och återvända till honom. Människan tillhör Gud.) Jag frågar er, är "Gud ockuperar människan" en tom fras? Innebär Guds ockupation av människan att han bor i ditt hjärta och styr ditt varje ord och varje rörelse? Om han säger åt dig att sitta, vågar du inte stå? Om han säger åt dig att gå österut, vågar du inte gå västerut? Är det en ockupation som betyder något sådant? (Nej.) Så vad är det? (För människan innebär den att leva ut vad Gud har och är.) Genom dessa år som Gud har förvaltad människan, i sitt verk på människan fram tills nu i detta sista stadium, vad är den avsedda effekten på människan av alla de ord han talat? Är det att människan lever ut vad Gud har och är? Om man ser på den bokstavliga innebörden av "Gud ockuperar människans hjärta", verkar det som om Gud tar människans hjärta och ockuperar det, bor i det och inte kommer ut igen; han bor inuti det och blir härskare över människans hjärta, för att dominera och ordna människans hjärta, så att människan måste gå vart Gud än säger till honom att gå. På denna betydelsenivå, verkar det som om varje person hade blivit Gud, innehar Guds väsen, innehar Guds sinnelag. I så fall, skulle människan också kunna utföra Guds handlingar och gärningar? Kan "ockupationen" förklaras på detta sätt? (Nej.) Så vad är det? (De människor Gud vill ha är inte marionetter, de har tankar och deras hjärtan lever. Därför sker Guds ockupation av människan i hopp om att människan kan ha tankar och kan känna Guds glädjeämnen och sorger; människa och Gud interagerar med varandra.) Jag ställer denna fråga till er: Är alla de ord och den sanning Gud förser människan med en uppenbarelse av Guds väsen och vad han har och är? (Ja.) Detta är helt säkert. Men är alla de ord Gud förser människan med till för att Gud själv skall praktisera, för att Gud själv skall inneha dem? Ta en minut att tänka över det. När Gud dömer människan, på grund av vad gör han det? Var kom dessa ord ifrån?

Vilket är innehållet i dessa ord som Gud talar när han dömer människan? Vad bygger de på? Bygger de på människans fördärvade sinnelag? (Ja.) Bygger därmed den effekt som Guds dom åstadkommer på Guds väsen? (Ja.) Är alltså Guds ockupation av människan en tom fras? Det är den verkligen inte. Så varför säger Gud dessa ord? Vilket är hans syfte med att säga dessa ord? Vill han använda dessa ord för människans liv? (Ja.) Gud vill använda all denna sanning som han har talat för människans liv. När människan tar all denna sanning och Guds ord och förvandlar dem till sitt eget liv, kan människan då lyda Gud? Kan människan då frukta Gud? Kan människan då sky det onda? När människan har nått denna punkt, kan hon då lyda Guds suveränitet och ordning? Är människan då i en position där hon kan underordna sig Gud? När människor som Job, eller som Petrus, når sin vägs ände, när deras liv kan anses ha mognat, när de har en verklig förståelse av Gud – kan Satan fortfarande vilseleda dem? Kan Satan fortfarande ockupera dem? Kan Satan fortfarande kraftfullt besätta dem? (Nej.) Så vilken typ av person är detta? Är det någon som helt har vunnits av Gud? (Ja.) På denna betydelsenivå, hur ser ni på denna typ av person som helt har vunnits av Gud? I Guds ögon, har han redan ockuperat den här personens hjärta under dessa omständigheter. Men vad känner den här personen? Är det att Guds ord, Guds auktoritet och Guds väg blir livet inuti människan, så att detta liv ockuperar människans hela väsen, och gör så att vad hon lever ut liksom hennes väsen är tillräckliga för att tillfredsställa Gud? I Guds ögon, är mänsklighetens hjärta ockuperat av honom i just det ögonblicket? (Ja.) Hur förstår ni nu denna betydelsenivå? Är det Guds Ande som ockuperar dig? (Nej.) Så vad är det exakt som ockuperar dig? (Guds ord.) Det är Guds väg och Guds ord. Det är sanningen som har blivit ditt liv, och det är Guds ord som blivit ditt liv. Vid denna tid, har människan således det liv som kommer från Gud, men vi kan inte säga att detta liv är Guds liv. Med andra ord kan vi inte säga att det liv människan bör härleda från Guds ord är Guds liv. Oavsett hur länge människan följer Gud, oavsett hur många ord människan erhåller från Gud, kan människan därmed aldrig bli Gud. Stämmer inte det? (Ja.) Även om Gud en dag sade, ”Jag har ockuperat ditt hjärta, du besitter nu mitt liv”, skulle du då känna att du är Gud? (Nej.) Vad skulle du då bli? Skulle du inte ha en absolut lydnad gentemot Gud? Skulle inte din kropp och ditt hjärta fyllas med det liv Gud har skänkt dig? Detta är en mycket vanlig manifestation när Gud ockuperar människans hjärta. Detta är fakta. Om man alltså ser på det ur denna aspekt, kan

---

människan bli Gud? (Nej.) När människan har erhållit alla Guds ord, när människan kan frukta Gud och sky det onda, kan människan då inneha Guds identitet? (Nej.) Kan människan då inneha Guds väsen? (Nej.) Oavsett vad som händer, är människan, när allt kommer omkring, fortfarande människa. Du är en skapelse; när du har tagit emot Guds ord från Gud och har tagit emot Guds väg, innehar du endast det liv som kommer från Guds ord, och kan aldrig bli Gud.

Vi återvänder till vårt nuvarande ämne, jag ställde en fråga till er: är Abraham helig? (Nej.) Det är han inte, och du förstår detta nu, inte sant? Är Job helig? (Nej.) Inom denna helighet ryms Guds väsen. Människan har inte Guds väsen eller Guds sinnelag. Till och med när människan har upplevt alla Guds ord och innehar Guds ords väsen, kan människan ändå aldrig kallas helig; människan är människa. Du förstår, eller hur? Så hur förstår ni nu den här frasen, ”Gud ockuperar människans hjärta”? (Det är Guds ord, Guds väg och hans sanning som blir människans liv.) Du har memorerat dessa ord. Jag hoppas att ni kommer att ha en djupare förståelse. Vissa människor kan fråga, ”Varför då säga att Guds budbärare och änglar inte är heliga?” Vad anser ni om denna fråga? Ni kanske inte har övervägt det tidigare. Jag kommer att använda ett enkelt exempel: När du sätter på en robot, kan den både dansa och tala, och du kan förstå vad den säger, men kan du kalla den ljuvlig? Kan du kalla den livlig? Du kan säga det, men roboten kommer inte att förstå eftersom den inte har liv. När du stänger av dess strömförsörjning, kan den fortfarande gå omkring? När denna robot är aktiverad, kan du se att den är livlig och ljuvlig. Du kan göra en bedömning av den, oavsett om det är en väsentlig bedömning eller en ytlig bedömning, men oavsett vilket kan dina ögon se den röra sig. Men när du stänger strömförsörjningen, kan du se någon som helst slags karaktär i den? Ser du att den innehar något som helst slags väsen? Förstår du innebörden av vad jag säger? (Ja.) Med andra ord, även om denna robot kan röra sig och det stanna upp, skulle du aldrig beskriva den som om den hade något slags väsen. Är inte detta ett faktum? Vi kommer inte att tala mer om detta. Det är nog för er att ha en allmän förståelse för betydelsen. Låt oss avsluta vår gemenskap här. Farväl!

17 december 2013

Fotnoter:

a. ”Den gyllene ringens besvärjelse” avser den berömda kinesiska romanen Färden till västern, i vilken munken Xuanzang använder en besvärjelse för att ta kontroll över apkungen med hjälp av en gyllene ring placerad på

---

apkungens huvud som på ett magiskt sätt kan dras åt, och därmed orsaka outhärdlig huvudvärk. Det blev senare en metafor för att fjättra människor.

Gud själv, den unike V

Guds helighet (II)

Förra gången samtalade vi om ett mycket viktigt ämne – ett ämne som människor ofta har diskuterat förut – och det är ett ord som ofta kommer upp när man tror på Gud, och ändå är det ett ord som förefaller både bekant och främmande för människor. Men vad beror det på? Det är ett ord som kommer från människans språk; men bland människorna är dess definition både klar och otydlig. Vilket är detta ord? (Helighet.) Helighet: Det var ämnet förra gången vi hade gemenskap. Vi delade gemenskap en del kring detta ämne. Fick alla någon ny förståelse av Guds helighets innersta väsen baserat på den del som vi delade gemenskap kring förra gången? Vad tror ni var det nya i er förståelse? Det vill säga, vad var det i den förståelsen eller i dessa ord som fick er att känna att er förståelse av Guds helighet var annorlunda eller skilde sig utifrån det jag kommunicerade om Guds helighet? Gjorde det intryck? (Gud säger vad han känner i sitt hjärta; det är äkta. Detta är en aspekt av helighet.) (Det finns helighet när Gud är vred på människan, detta är obesudlat.) (När det gäller Guds helighet förstår jag att Guds vrede och barmhärtighet finns i hans rättfärdiga sinnelag, och detta gjorde mycket starkt intryck på mig.) Alla är bekanta med ordet ”helig” och det är ett allmänt använt ord, men vilka uttryck av Guds helighet är människor förmögna att se i fråga om det ordets bibetydelser? Vad har Gud uppenbarat som människor kan känna igen? Jag är rädd att detta är något ingen vet. Alla människor har hört och känt till något om Guds rättfärdiga sinnelag. Dessutom talar många människor ofta om Guds helighet tillsammans med Guds rättfärdiga sinnelag och säger att Guds rättfärdiga sinnelag är heligt. Guds sinnelag är rättfärdigt, men om du då tar Guds rättfärdiga sinnelag och säger att det är heligt, så verkar det lite otydligt, lite förvirrande; varför är det så? Du säger att Guds sinnelag är rättfärdigt eller att hans rättfärdiga sinnelag är heligt, så hur karakteriserar ni Guds helighet i era hjärtan, hur förstår ni den? Det vill säga vad har Gud uppenbarat eller vad är det hos allt som Gud har och är som människor skulle känna igen som heligt? Har ni tänkt på det här förut? Vad jag har sett är att människor ofta uttalar allmänt vedertagna ord eller använder fraser som har sagts gång på gång, och ändå vet de inte ens vad de säger. Det är bara så som alla säger det, och de säger det slentrianmässigt, så att det blir ett fast uttryck. Men om de skulle undersöka och verkligen studera detaljerna, skulle de finna att de inte vet vad den verkliga betydelsen

---

är eller vad det syftar på. Precis som med ordet "helig" vet ingen exakt vilken aspekt av Guds väsen som åsyftas när man talar om hans helighet, och ingen vet hur man ska förena ordet "helig" med Gud. Människor är helt förvirrade i sina hjärtan, och deras erkännande av Guds helighet är tvetydig. Ingen är riktigt klar över på vilket sätt Gud är helig. I dag ska vi dela gemenskap kring ämnet om hur vi kan förena ordet "helig" med Gud så att människor kan se vilket faktiskt innehåll som utgör Guds helighets innersta väsen, och detta kommer att hindra vissa människor från att slentrianmässigt använda ordet på ett slarvigt sätt och säga saker på måfå när de inte vet vad de menar eller om de talar rätt och riktigt. Folk har alltid sagt att det är så här; du har sagt det, jag har sagt det och det har blivit ett sätt att tala och på så sätt har människor oavsiktligt fläckt ordet "helig".

När det gäller ordet "helig" tycks det på ytan vara mycket lätt att förstå, eller hur? Människor tror åtminstone att ordet "helig" betyder ren, fläckfri, helgad och äkta. Det finns också en del människor som förknippar "helig" med "kärlek", vilket är korrekt; detta är en del av det. Guds kärlek är en del av hans väsen, men den utgör inte hela hans väsen. Men när människor ser ordet tenderar de att i sina föreställningar förknippa det med sådant de själva betraktar som äkta och rent eller med sådant de personligen anser är fläckfritt och obesudlat. En del människor sade till exempel att lotusblomman är ren och att den blommar utan att besudlas av smutsigt vatten. Därför började människor att använda ordet "helig" om lotusblomman. En del människor uppfattade kärlekshistorier som andra hittade på som heliga, eller så betraktade de några uppdiktade aktningvärda gestalter som heliga. Vidare ansåg en del att människor från Bibeln eller andra som det stod om i andliga böcker – såsom helgon, apostlar eller andra som en gång hade följt Gud medan han utförde sitt verk – hade haft andliga upplevelser som var heliga. Allt detta är sådant som människor kommit på och det är föreställningar som människor har. Varför har människor sådana föreställningar? Orsaken är mycket enkel: Det är för att människor lever omgivna av fördärvade sinnelag och vistas i en värld av ondska och smuts. Allt de ser, allt de vidrör, allt de upplever är Satans ondska och Satans fördärv såväl som det intrigerande, den maktkamp och det krig som uppstår mellan människor under Satans inflytande. Därför är människor inte i stånd att se eller veta vad Guds helighet och innersta väsen är, inte ens när han utför sitt arbete i människor och inte ens när han talar till dem och uppenbarar sitt sinnelag och sitt väsen. Människor säger ofta

---

att Gud är helig, men de har inte någon sann förståelse; de uttalar bara tomma ord. Eftersom människor lever bland smuts och fördärv och vistas i Satans domän, ser de inte ljuset, de vet ingenting om positiva saker och dessutom känner de inte sanningen. Därför vet ingen på riktigt vad som menas med helig. Finns det, med tanke på detta, några heliga ting eller heliga människor i denna fördärvade mänsklighet? Vi kan med säkerhet säga: Nej, det gör det inte, eftersom endast Guds innersta väsen är heligt.

Beträffande heligheten hos Guds väsen delade vi gemenskap en del om den förra gången och detta tjänade som inspiration för människors kunskap om Guds helighet, men det är inte nog. Det är inte tillräckligt för att hjälpa människor att till fullo känna till Guds helighet, inte heller är det tillräckligt för att hjälpa dem att förstå att Guds helighet är unik. Vidare är det inte tillräckligt för att låta människor förstå den sida som rör helighetens sanna innebörd, eftersom den är fullständigt förkroppsligad i Gud. Därför är det nödvändigt att vi fortsätter vår gemenskap om detta ämne. Förra gången diskuterade vi tre ämnen i vår gemenskap, så vi bör nu diskutera det fjärde, och vi ska börja med att läsa Skriften.

Satans frestelse

Matt 4:1–4 Därefter fördes Jesus ut i vildmarken av anden, för att frestas av djävulen. Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han sedan hungrig. Och när frestaren kom till honom sade denne: ”Om du är Guds Son, befall dessa stenar att bli bröd.” Men han svarade och sade: ”Det står skrivet: ’Människan skall inte bara leva av bröd, utan av varje ord som kommer ut ur Guds mun.’”

Dessa är de ord med vilka djävulen först försökte fresta Herren Jesus. Vilket är innehållet i det som djävulen sade? ”Om du är Guds Son, befall dessa stenar att bli bröd.” Djävulen sade dessa ord, som var helt enkla, men finns det något problem med det väsentliga innehållet i dessa ord? Han sade: ”Om du är Guds Son”, men visste han i sitt hjärta att Herren Jesus var Guds Son? Visste han att han var Kristus? (Ja.) Varför sade han då ”Om du är”? (Han försökte fresta Gud.) Men vilket var hans syfte med att göra det? Han sade: ”Om du är Guds Son.” I sitt hjärta visste han att Herren Jesus Kristus var Guds Son, det stod helt klart i hans hjärta, men underkastade han sig trots detta Jesus eller tillbad han honom? (Nej.) Vad ville han göra? Han ville göra detta och säga dessa ord för att göra Herren Jesus arg och sedan locka honom att svälja betet och lura Herren Jesus att göra saker som stämde överens med djävulens sätt att tänka. Är

---

det inte detta som var avsikten? Satan visste mycket väl i sitt hjärta att detta var Herren Jesus Kristus, men han sade detta i alla fall. Är inte detta Satans natur? Vad är Satans natur? (Att vara listig, ond, och inte ha någon vördnad för Gud.) Han har ingen vördnad för Gud. Vad är det negativa som han gjorde här? Ville han inte attackera Gud? Han ville använda denna metod för att attackera Gud, och han sade: "Om du är Guds Son, befall dessa stenar att bli bröd", är inte detta Satans onda avsikt? Vad försökte han egentligen göra? Hans syfte är mycket tydligt: Han försökte använda denna metod för att vederlägga Herren Jesus Kristi ställning och identitet. Vad han menade med dessa ord är: "Om du är Guds Son, förvandla dessa stenar till bröd. Om du inte gör det, är du inte Guds Son och du utför helt enkelt inte detta verk." Är detta rätt? Han ville använda denna metod för att anfälla Gud, han ville radera och tillintetgöra Guds verk; detta är Satans illvilja. Hans illvilja är ett naturligt uttryck för hans natur. Fastän han visste att Herren Jesus Kristus var Guds Son, själva inkarnationen av Gud själv, kunde han inte låta bli att göra på det här viset, följa efter Gud bakifrån och fortsätta att attackera honom och anstränga sig för att störa och tillintetgöra Guds verk.

Låt oss nu analysera det här uttrycket som Satan använde: "Befall dessa stenar att bli bröd." Att förvandla stenar till bröd – betyder det något? Om det finns mat, varför inte äta den? Varför är det nödvändigt att förvandla stenar till mat? Finns det någon betydelse här? Visst hade väl Herren Jesus mat att äta, fastän han fastade vid tillfället? (Det hade han.) Så här ser vi hur absurd och befängd Satans användning av detta uttryck är. Satan gör ett antal saker; du ser hur försåtlig och illvillig han är till sin natur och du ser honom förstöra Guds verk, och han är så fylld av hat och väcker sådan förargelse. Men finner du å andra sidan en barnslig, absurd natur bakom hans ord och handlingar? Detta är en uppenbarelse av Satans natur; han har en sådan natur och han kommer att utföra sådana handlingar. För människor i dag är uttrycket befängt och skrottretande. Men sådana ord kan verkligen yttras av Satan. Kan vi säga att han är okunnig? Absurd? Satans ondska finns överallt och uppenbaras ständigt. Och hur svarar Herren Jesus på detta? "Människan skall inte bara leva av bröd, utan av varje ord som kommer ut ur Guds mun." Har dessa ord någon kraft? (Det har de.) Varför säger vi att de har kraft? Det är för att dessa ord är sanningen. Lever då människan av bröd allena? Herren Jesus fastade i 40 dagar och nätter. Svalt han ihjäl? (Nej.) Han svalt inte ihjäl, så Satan gick fram till honom och uppmanade honom att förvandla stenarna till mat med

---

ett sådant här slags tilltal: ”Om du förvandlar stenarna till mat, kommer du inte då att ha något att äta? Då behöver du väl inte fasta, och du behöver väl inte gå hungrig?” Men Herren Jesus sade: ”Människan skall inte bara leva av bröd”, vilket betyder att även om människan lever i en fysisk kropp, så är det inte mat som låter hennes fysiska kropp leva och andas, utan det är alla de ord som yttras av Guds mun. Å ena sidan betraktar människan dessa ord som sanning. Orden ger henne tro och får henne att känna att hon kan lita på Gud, att Gud är sanning. Å andra sidan, finns det någon praktisk sida av dessa ord? Står inte Herren Jesus ännu där, fortfarande vid liv, efter att ha fastat i 40 dagar och nätter? Är inte detta ett belysande exempel? Han har inte ätit någon mat under 40 dagar och nätter. Han lever fortfarande. Detta är det mäktiga beviset bakom hans fras. Frasen är enkel, men hade någon annan lärt Herren Kristus denna fras, som kom från hans hjärta, eller tänkte han på den bara på grund av vad Satan hade sagt till honom? För att uttrycka det på ett annat sätt, Gud är sanning, och Gud är liv, men var Guds sanning och liv ett sent tillägg? Föddes det av erfarenhet? Nej, det hör naturligt hemma hos Gud. Det betyder att sanning och liv är Guds innersta väsen. Vad han uppenbarar är sanning vad som än händer honom. Denna sanning, denna fras – vare sig dess innehåll är långt eller kort – kan låta människan leva, ge henne liv; den kan göra det möjligt för människan att i denna fras finna sanning, klarhet om människolivets väg och göra det möjligt för henne att ha tro på Gud. Källan till Guds användning av denna fras är med andra ord positiv. Kan vi då säga att detta positiva är heligt? (Ja.) Satans fras kommer från Satans natur. Satan uppenbarar oupphörligen sin onda och illvilliga natur överallt. Gör då Satan dessa uppenbarelsen naturligt? Är det någon som sporrar honom? Är det någon som hjälper honom? Är det någon som tvingar honom? (Nej.) Han frambringar dem helt på eget initiativ. Detta är Satans onda natur. Vad än Gud gör och hur han än gör det så följer Satan honom i hälarna. Kärnan och de sanna dragen i det som Satan säger och gör är Satans väsen – hans onda och illvilliga väsen. Vad mer säger då Satan när vi läser vidare? Låt oss fortsätta att läsa nedan.

Matt 4:5–7 Då tog djävulen honom upp till den heliga staden, ställde honom på templets murkrön och sade till honom: ”Om du är Guds Son, kasta dig ner; det står ju skrivet: ’Han skall befälla sina änglar om dig och i sina händer skall de bära dig upp, så att du inte vid något tillfälle stöter din fot mot en sten.’” Jesus sade till honom: ”Det står skrivet: ’Du skall inte fresta Herren din Gud.’”

Låt oss först tala om den här frasen som Satan använder. Han sade "Om du är Guds Son, kasta dig ner", och sedan citerade han ur Skriften: "Han skall befalla sina änglar om dig och i sina händer skall de bära dig upp, så att du inte vid något tillfälle stöter din fot mot en sten." Hur känner du dig när du hör Satans ord? Är de inte mycket barnsliga? De är barnsliga, befängda och avskyvärda. Varför skulle jag säga detta? Satan har alltid något dåraktigt i görningen, han tror han är mycket smart; han citerar ofta Skriften – till och med Guds exakta ord – och han försöker vända dessa ord mot Gud för att attackera och fresta honom. Hans syfte med att göra detta är att tillintetgöra planen för Guds verk. Läger du ändå märke till något i det som Satan sade? (Det finns onda avsikter i det.) Satan har alltid varit en frestare; han talar inte uppriktigt, han talar i förtäckta ordalag och frestar, lurar och förför. Satan frestar både Gud och människan på samma sätt: Han tror att Gud och människan båda är så okunniga och dåraktiga och att de är oförmögna att klart urskilja saker och ting som de är. Satan tror att varken Gud eller människan kommer att genomskåda hans väsen och att varken Gud eller människan kommer att genomskåda hans bedrägeri och mörka avsikt. Är det inte därifrån Satan har sin dåraktighet? Vidare citerar Satan Skriften öppet; han tror att han genom att göra det skaffar sig trovärdighet och att du inte kommer att kunna peka ut några brister i detta eller undgå att bli lurad av detta. Är det inte detta som gör att Satan är absurd och barnslig? Detta är precis som när en del människor sprider evangeliet och vittnar om Gud; kommer inte då icke troende att säga något som liknar det som Satan sade? Har ni hört människor säga något liknande? Hur känner ni er när ni hör något sådant? Känner ni avsky? (Ja.) Känner ni också äckel och vämjelse när ni känner avsky? Kan ni, när ni har dessa känslor, inse att Satan och det fördärvade sinnelag som Satan arbetar in i människan är ondskefulla? Kan ni i era hjärtan någonsin nå en insikt om att "Satans ord kommer med attacker och frestelse, hans ord är absurda, skrattretande, barnsliga och avskyvärda. Men Gud skulle aldrig i sitt tal och sina handlingar använda sådana här metoder för att tala eller utföra sitt verk och han har heller aldrig gjort det"? I den här situationen har människor naturligtvis bara ett minimum av känsla att gå på och de har ingen insikt om Guds helighet, eller hur? Med er nuvarande mognad känner ni bara så här: "Allt som Gud säger är sanningen, det är välgörande för oss och vi måste acceptera det"; oavsett om ni är i stånd att acceptera detta eller ej säger ni utan undantag att Guds

---

ord är sanning och att Gud är sanning, men ni vet inte att sanning är helighet i sig och att Gud är helig.

Så vilket var Herren Jesu svar på Satans ord? Jesus sade till honom: ”Det står skrivet: ’Du skall inte fresta Herren din Gud’” (Matt 4:7). Finns det någon sanning i dessa ord som Herren Jesus uttalade? (Ja.) Det finns sanning i dem. På ytan ser de ut som en befallning som människor ska följa, det är ett mycket enkelt uttryck, men det är något som både människan och Satan ofta har brutit mot. Så Herren Jesus sade till honom ”Du skall inte fresta Herren din Gud”, för det är vad Satan ofta gjorde och han gjorde allt han kunde för att göra det, man kan rentav säga att han gjorde det utan att skämmas. Det är Satans grundläggande natur att inte frukta Gud och inte hysa vördnad för Gud i sitt hjärta. Inte ens när Satan befann sig bredvid Gud och kunde se honom kunde han hjälpa sig själv utan frestade Gud. Därför sade Herren Jesus till Satan ”Du skall inte fresta Herren din Gud.” Detta är en fras som Gud ofta har sagt till Satan. Är det inte passande att använda denna fras även i dag? (Jo, eftersom vi också ofta frestar Gud.) Varför gör människor ofta det? Är det för att människor är fulla av ett fördärvat sataniskt sinnelag? (Ja.) Är då det som Satan sade här ovan något som människor ofta säger? Och i vilka situationer? Man kan säga att människor har sagt sådant oberoende av tid och plats. Detta visar att människors sinnelag är exakt detsamma som Satans fördärvade sinnelag. Herren Jesus yttrade en enkel fras, en som står för sanning och en som människor behöver. Men diskuterade Herren Jesus i denna situation med Satan? Fanns det något konfrontativt i det han sade till Satan? (Nej.) Hur uppfattade Herren Jesus Satans frestelse i sitt hjärta? Kände han avsky och äckel? (Ja.) Herren Jesus kände äckel och avsky, men han diskuterade inte med Satan, än mindre talade han om några storslagna principer. Varför då? (Eftersom Satan alltid är på det sättet, han kan aldrig förändras.) Skulle vi kunna säga att Satan är oresonlig? Satan kommer aldrig att inse att Gud är sanning och aldrig gå med på att Gud är sanning; detta är hans natur. Det finns ytterligare något i Satans natur som är frånstötande, vad är det? I sina försök att fresta Herren Jesus tänkte Satan att även om han frestade Gud och det inte lyckades skulle han försöka med det i alla fall. Även om han skulle bli straffad, skulle han ändå göra det. Även om han inte skulle få någon lön för mödan av att göra det, skulle han ändå göra det och framhärda och stå mot Gud ända till slutet. Vad är detta för slags natur? Är inte detta ondska? Har den som blir rasande när Gud nämns, som blir arg när Gud nämns,

---

sett Gud? Känner han Gud? Han vet inte vem Gud är, tror inte på Gud, och Gud har inte talat till honom. Gud har aldrig stört honom, så varför skulle han vara arg? Skulle vi kunna säga att denna person är ond? Vilka trender som än gäller i världen, det må gälla nöjen, mat, berömda människor eller vackra människor, så skulle inget av detta störa dem, men om ordet "Gud" nämns, så blir sådana människor upprörda; skulle inte detta vara ett exempel på en ond natur? Detta tjänar som tillräckligt bevis på människans onda natur. Finns det, om ni talar för er själva, tillfällen, i samband med att sanningen nämns, Guds prövningar av mänskligheten tas upp eller man talar om Guds dömande ord mot människan, då ni känner er irriterade och äcklade och inte vill höra talas om det? Ditt hjärta kanske tänker: Sade inte alla människor att Gud är sanning? En del av dessa ord är inte sanning, detta är helt klart bara ord som Gud använder för att tillrättavisa människan! En del människor kanske till och med känner avsky i sina hjärtan: Detta tas upp varje dag, hans prövningar för oss nämns alltid, liksom hans dom; när ska allt detta sluta? När kommer vi att ta emot det goda slutmålet? Det är inte känt varifrån denna oresonliga ilska kommer. Vad är det för slags natur? (Ond natur.) Den föranleds av Satans onda natur. När det gäller Guds förhållande till Satans onda natur och människans fördärvade sinne lag diskuterar eller träter han aldrig med människor, och han bråkar aldrig när människor handlar av okunskap. Du kommer inte att se Gud ha liknande synpunkter som människor på saker och ting, och dessutom kommer du inte att se honom använda människors synpunkter, deras kunskap, deras vetenskap eller deras filosofi eller människans fantasi för att hantera saker och ting. I stället är allt Gud gör och allt han uppenbarar förknippat med sanning. Det vill säga varje ord han har sagt och varje handling han har utfört har med sanningen att göra. Denna sanning och dessa ord är inte någon grundlös fantasi, utan snarare uttrycks de av Gud på grund av Guds väsen och hans liv. Eftersom dessa ord och essensen i allt som Gud har gjort är sanning, kan vi säga att Guds väsen är heligt. Med andra ord tillför allt som Gud säger och gör livskraft och ljus till människor; det låter människor se positiva ting och det verkliga i dessa positiva ting och låter dem vandra den rätta vägen. Dessa ting bestäms på grund av Guds väsen och de bestäms på grund av hans helighets väsen. Ni har sett den, eller hur? Vi ska fortsätta med en läsning ur Skriften.

Matt 4:8–11 Återigen tog djävulen honom upp på ett mycket högt berg, visade honom världens alla riken och deras härlighet och sade till honom: "Alla dessa ting skall

---

jag ge dig, om du faller ned och tillber mig.” Då sade Jesus till honom: ”Vik hädan, Satan, ty det står skrivet: ’Du skall tillbe Herren din Gud, och endast honom skall du tjäna.’” Då lämnade djävulen honom, och se, änglar kom och betjänade honom.

Satan, djävulen, som hade misslyckats med sina tidigare två knep, provade ännu ett: Han visade Herren Jesus alla riken i världen och deras härlighet och bad honom att tillbe djävulen. Vad inser du om djävulens sanna egenskaper utifrån den här situationen? Är inte Satan, djävulen, fullständigt skamlös? (Jo.) Hur skamlös kan han vara? Allt skapades av Gud, ändå vänder Satan på det och visar det för Gud och säger: ”Titta på alla dessa rikens rikedom och härlighet. Om du tillber mig ska jag ge dem alla till dig.” Är inte detta ett byte av roller? Är inte Satan skamlös? Gud gjorde allt, men var det för sitt nöjes skull? Gud gav allt till människorna, men Satan vill bemäktiga sig allt och sade sedan: ”Tillbe mig! Tillbe mig och jag ska ge dig allt detta.” Detta är Satans fula ansikte; han är fullständigt skamlös, eller hur? Satan känner inte ens till innebörden av ordet ”skam”, och detta är bara ytterligare ett exempel på hans ondska. Han vet inte ens vad skam är. Satan vet mycket väl att Gud skapade allt och att han förvaltar det och har herravälde över det. Allt tillhör Gud, inte människan, än mindre Satan, och ändå var Satan, djävulen, fräck nog att säga att han skulle ge allt till Gud. Gör inte Satan än en gång något absurt och skamlöst? Gud hatar Satan ännu mer nu, eller hur? Men vad än Satan försökte göra, föll Herren Jesus för det? Vad sade Herren Jesus? (”Du skall tillbe Herren din Gud, och endast honom skall du tjäna.”) Har denna fras en praktisk innebörd? (Ja.) Vilket slags praktisk innebörd? Vi ser Satans ondska och skamlöshet i hans tal. Så vad skulle följden bli om människorna tillbad Satan? Skulle de få alla rikens rikedom och härlighet? (Nej.) Vad skulle de få? Skulle människosläktet bli precis lika skamlöst och löjligt som Satan? (Ja.) Människorna skulle inte vara annorlunda än Satan då. Därför uttalade Herren Jesus denna fras som är viktig för varenda människa: ”Du skall tillbe Herren din Gud, och endast honom skall du tjäna”, vilket slår fast att om du tjänar någon annan än Herren, någon annan än Gud själv, om du tillber Satan, djävulen, så vältrar du dig i samma smuts som Satan. Du skulle då dela Satans skamlöshet och hans ondska, och precis som Satan skulle du fresta och attackera Gud. Vad skulle då ditt slut vara? Du skulle bli avskydd av Gud, slagen till marken av Gud och tillintetgjord av Gud. Försökte Satan fresta Herren Jesus igen, sedan han gjort åtskilliga försök utan att lyckas? Satan försökte inte mer utan gick sedan sin väg. Vad bevisar detta? Det bevisar

---

att Satans onda natur, hans illvilja, hans absurditet och befängdhet inte är värda att nämnas inför Gud. Herren Jesus besegrade Satan med bara tre meningar, varefter Satan rusade iväg med svansen mellan benen, alltför skamsen för att visa sitt ansikte igen, och han frestade aldrig mer Herren Jesus. Eftersom Herren Jesus hade övervunnit denna frestelse från Satan, kunde han nu med lätthet fortsätta det verk som han hade att utföra och ta på sig de uppgifter som låg framför honom. Har allt som Herren Jesus sade och gjorde i den här situationen någon praktisk innebörd för var och en om det tillämpas nu? (Ja.) Vilken slags praktisk innebörd? Är det lätt att besegra Satan? Måste människor ha en klar förståelse av Satans onda natur? Måste människor ha en riktig förståelse av Satans frestelser? (Ja.) Om du någon gång upplever Satans frestelser i ditt eget liv och om du kan genomsåda Satans onda natur, kommer du då att kunna besegra honom? Om du kände till Satans absurditet och befängdhet, skulle du då fortfarande hålla dig till Satan och attackera Gud? Om du förstod hur Satans illvilja och skamlöshet uppenbaras genom dig – om du tydligt erkände och kände till detta – skulle du då fortfarande attackera och fresta Gud på detta sätt? (Nej, det skulle vi inte.) Vad ska du göra? (Vi ska göra uppror mot Satan och överge honom.) Är det lätt att göra detta? Det är inte lätt, för att göra detta måste människor ofta be, de måste ofta ställa sig inför Gud och rannsaka sig själva. De måste underkasta sig Guds fostran och hans dom och tuktan, och bara på det sättet kommer människor gradvis att avlägsna sig från Satans bedrägeri och kontroll.

Vi kan sammanfatta de delar som utgör Satans väsen utifrån vad han har sagt. För det första kan Satans väsen på det hela taget sägas vara ont, vilket står i kontrast till Guds helighet. Varför säger jag att Satans väsen är ont? Man måste titta på följderna av vad Satan gör med människor för att se detta. Satan fördärvar och kontrollerar människan, och människan handlar under inflytande av Satans fördärvade sinnelag, bor i en värld som är fördärvad av Satan och lever bland fördärvade människor. Massorna behärskas och införlivas av Satan utan att veta om det; människan har därför Satans fördärvade sinnelag, vilket är Satans natur. Har du, utifrån allt Satan har sagt och gjort, sett hans arrogans? Har du sett hans bedrägeri och illvilja? Hur visar sig Satans arrogans framför allt? Vill Satan alltid inta Guds ställning? Satan vill alltid riva ned Guds verk och Guds ställning och ta den för egen del för att människor ska följa, stödja och tillbe honom; detta är Satans arroganta natur. Säger Satan direkt till människor vad de ska göra, när han fördärvar dem? När Satan frestar Gud, kommer han då fram och

---

säger ”jag frestar dig, jag ska attackera dig”? Det gör han absolut inte. Vilken metod använder Satan? Han förför, frestar, attackerar, gillrar fällor och citerar till och med Skriften. Satan talar och handlar på olika sätt för att uppnå sina lömska avsikter och motiv. Vad kan man se av det som har manifesterats i människan sedan Satan har gjort detta? Är inte människor arroganta? Människan har lidit av Satans fördärv i tusentals år och har blivit arrogant, bedräglig, illvillig och oresonlig. Allt detta har åstadkommit på grund av Satans natur. Eftersom Satans natur är ond, har han gett människan denna onda natur och tagit med sig detta onda, fördärvade sinne till henne. Därför lever människan under inflytandet av ett fördärvat, sataniskt sinne och i likhet med Satan motverkar hon Gud, attackerar och frestar honom till den grad att hon inte tillber Gud och vördar honom i sitt hjärta.

Beträffande Guds helighet kan ämnet när man diskuterar det bli en aning abstrakt och innehållet vara lite djupt för en del människor, även om det är välbekant. Detta beror på att människor i det förflutna sällan behandlade den praktiska sidan av detta ämne. Men var inte oroliga, vi ska ta det sakta och jag ska hjälpa er att förstå vad Guds helighet är. Om ni undrar vilken slags person någon är, titta då på vad han eller hon gör och på resultaten av hans eller hennes handlingar, så kommer ni att kunna se vad den personen är gjord av. Kan man uttrycka det på det sättet? (Ja.) Låt oss då dela gemenskap om Guds helighet från detta perspektiv först. Med andra ord, Satans väsen är ont, och därför har Satans handlingar mot människorna gått ut på att fördärva dem i oändlighet. Satan är ond, så de människor som han har fördärvat är säkerligen onda, eller hur? Skulle någon säga: ”Satan är ond, kanske någon som han fördärvade är helig”? Vilket skämt, eller hur? Är detta ens möjligt? (Nej.) Så tänk inte på det på det sättet. Satan är ond; det finns en väsentlig och praktisk sida av det, och detta är inte bara tomt prat. Vi försöker inte smutskasta Satan; vi delar bara gemenskap kring sanning och verklighet. Detta kan såra en del människor eller en viss grupp av människor, men det finns ingen ond avsikt här; kanske ni kommer att höra detta i dag och känna er lite obekväma, men inom en snar framtid, när ni kan erkänna det, kommer ni att förakta er själva, och ni kommer att känna att det som vi talade om i dag är mycket användbart för er och mycket värdefullt. Satans väsen är ont, så resultaten av Satans handlingar är oundvikligen onda eller åtminstone relaterade till hans ondska, kan vi säga så? (Ja.) Så hur gör Satan när han fördärvar människan? Först måste vi titta särskilt på det onda

---

som Satan utfört i världen och bland mänskligheten och som är synbart, som människor kan känna; har ni någonsin tänkt på detta förut? Ni kanske inte har ägnat det många tankar, så låt mig ta upp flera huvudpunkter. Alla känner till evolutionsteorin som Satan presenterar, eller hur? Är inte detta ett kunskapsområde som studerats av människan? (Jo.) Satan använder alltså först kunskap för att fördärva människorna och undervisar dem med sina egna metoder. Sedan använder han vetenskap för att fördärva dem genom att väcka deras intresse för kunskap, vetenskap och mystiska ting eller för sådant som människor önskar utforska. Därefter använder Satan traditionell kultur och vidskepelse för att fördärva människan och i anslutning till detta utnyttjar han sociala trender. Allt detta är sådant som människor kommer i kontakt med i sitt dagliga liv och allt detta har anknytning till det som finns i människors närhet, sådant de ser, hör, vidrör och upplever. Man skulle kunna säga att detta omger alla, att det är oundvikligt och ofrånkomligt. Det finns inget sätt för mänskligheten att undvika att bli påverkad, smittad, kontrollerad och bunden av detta; människorna saknar kraft att stöta bort det.

1. Hur Satan använder kunskap för att fördärva människan

Först ska vi tala om kunskap. Skulle inte alla betrakta kunskap som något positivt? Eller i varje fall anser folk att ordet "kunskap" har en positiv konnotation snarare än en negativ. Så varför säger vi här att Satan använder kunskap för att fördärva människan? Ingår inte evolutionsteorin som ett led i vår kunskap? Är inte Newtons vetenskapliga lagar en del av vår kunskap? Jordens dragningskraft är en del av vår kunskap, eller hur? (Ja.) Så varför finns kunskap med på listan över sådant som Satan använder för att fördärva mänskligheten? Vad är er uppfattning om detta? Har kunskap ens en gnutta sanning i sig? (Nej.) Vad har då kunskap för substans? På vilken grund vilar den kunskap som människan studerar? Baseras den på evolutionsteorin? Är inte den kunskap som människan har utforskat, summan av den, baserad på ateism? Har något av denna kunskap något samband med Gud? Har den något samband med tillbedjan av Gud? Har den något samband med sanning? (Nej.) Så hur använder Satan kunskap för att fördärva människan? Jag sade just att inget i denna kunskap har något samband med tillbedjan av Gud eller med sanning. En del människor tänker så här om detta: "Den kanske inte har något med sanning att göra, men den fördärvar inte människor." Vad är er uppfattning om detta? Fick du lära dig genom kunskap att människors lycka berodde på vad de skapade med sina egna händer? Lärde kunskap dig

---

någonsin att människans öde vilar i hennes egna händer? (Ja.) Vad är detta för slags prat? (Det är struntprat.) Exakt! Det är struntprat! Det är komplicerat att diskutera kunskap. Du kan enkelt säga att ett kunskapsområde är ingenting mer än kunskap. Det är ett kunskapsområde som man lär sig med grundförutsättningen att Gud inte tillbes och utan insikten att Gud skapade alla ting. När människor studerar denna slags kunskap ser de inte Gud som den som har herraväldet över alla ting, de ser inte Gud som den som har ansvaret för eller förvaltar alla ting. I stället går allt de gör ut på att oupphörligt utforska och undersöka detta kunskapsområde och söka efter svar baserade på kunskap. Men om människor inte tror på Gud utan i stället bara bedriver forskning kommer de aldrig att finna de sanna svaren, eller hur? Kunskapen ger dig bara ditt levebröd, den tillhandahåller bara ett jobb, den förser dig bara med en inkomst så att du slipper gå hungrig, men den kommer aldrig att få dig att tillbe Gud och den kommer aldrig att hålla dig fjärran från det onda. Ju mer du studerar denna kunskap, desto mer kommer du att vilja göra uppror mot Gud, att utforska Gud, att fresta Gud och att motsätta dig Gud. Så vad ser vi då att kunskap lär människor? Den är heltigenom Satans filosofi. Har de filosofier och regler för överlevnad som kommer från Satan och återfinns hos fördärvade människor något samband med sanning? De har ingenting med sanning att göra och är i själva verket motsatsen till sanningen. Människor säger ofta "liv är rörelse" och "människan är järn, ris är stål, människan känner sig utsvulten om hon hoppar över en måltid"; vad är det? Det är vanföreställningar och det är avskyvärt att höra dem. Så kunskap är något som kanske alla vet något om. I människans så kallade kunskap har Satan ingjutit en hel del av sin livsfilosofi och sitt tänkande. Och när Satan gör detta, låter han människan anta hans tänkande, filosofi och ståndpunkt, så att människan får förneka Guds existens och förneka Guds herravälde över alla ting och människans öde. Så när människans studier framskrider och hon tillägnar sig mer kunskap, känner hon att Guds existens blir oklar och hon kan till och med känna att Gud inte finns. När Satan har tillfört synpunkter, föreställningar och tankar i människans sinne, är hon då inte fördärvad av detta när Satan ingjuter dessa tankar hos henne? (Jo.) Vad grundar människan sitt liv på nu? Är hon verkligen beroende av denna kunskap? Nej; människan grundar sitt liv på de tankar, synpunkter och filosofier från Satan som finns dolda i denna kunskap. Det är här som kärnan i Satans fördärv av människan inträffar, detta är Satans mål och hans metod för att fördärva människan.

Vi ska först tala om den ytligaste aspekten av detta ämne. Kan grammatik och ord i språklektioner fördärva människor? Kan ord fördärva människor? (Nej.) Ord fördärvar inte människor; de är ett verktyg som tillåter människor att tala med Gud, ett verktyg med vilket människor kommunicerar med Gud. Dessutom använder Gud språk och ord för att kommunicera med människor nu, de är verktyg och de är nödvändiga. Ett plus ett blir två, och två gånger två blir fyra; detta är kunskap, eller hur? Men kan detta fördärva dig? Detta är sunt förnuft och en regel så det kan inte fördärva människor. Så vilken kunskap fördärvar människor? Det är kunskap i vilken Satans synpunkter och tankar har blandats in, Satan försöker ingjuta dessa synpunkter och tankar i mänskligheten genom kunskap. I till exempel en uppsats är det inte något fel på de skrivna orden, utan problemet vore författarens synpunkter och avsikt när han skrev uppsatsen samt innehållet i hans tankar. Detta är andliga ting och de kan fördärva människor. Om du till exempel tittade på ett tv-program, vilket slags inslag skulle då kunna ändra din uppfattning? Skulle det som de medverkande sade, själva orden, kunna fördärva människor? (Nej.) Vad för slags företeelser skulle fördärva människor? Det skulle vara programmets centrala tankar och innehåll, som framställde regissörens synpunkter, och informationen i dessa synpunkter skulle kunna övertyga människors hjärtan och sinnen. Är det rätt? Nu vet ni vad jag syftar på i min diskussion om att Satan använder kunskap för att fördärva människor. Ni kommer inte att missförstå mig, eller hur? Så när du läser en roman eller en uppsats nästa gång, kan du då bedöma om de tankar som uttrycks i uppsatsen fördärvar mänskligheten eller bidrar till den? (Vi kan göra det lite grand.) Detta är något som måste studeras och upplevas i långsam takt, det är inget som man lätt förstår på en gång. När du till exempel utforskar eller studerar ett kunskapsområde kan en del positiva sidor i den kunskapen hjälpa dig att förstå vissa självklarheter på det området och vad människor bör undvika. Ta till exempel "elektricitet", vilket är ett kunskapsområde, eller hur? Du skulle vara okunnig om du inte visste att elektricitet kan ge människor en stöt, eller hur? Men när du väl förstår det här kunskapsområdet kommer du inte att vara oförsiktig och vidröra något elektriskt och du kommer att veta hur du ska använda elektricitet. Båda dessa kunskaper är positiva. Har ni klart för er vad vi diskuterar när det gäller frågan om hur kunskap fördärvar människor? Om ni förstår det ska vi inte fortsätta att tala mer om detta, för det finns många slags kunskap som studeras i världen och ni måste ta er tid att skilja mellan dem.

---

2. Hur Satan använder vetenskap för att fördärva människan

Vad är vetenskap? Har inte vetenskap högt anseende och betraktas som något djupsinnigt i stort sett vars och ens sinne? Känner inte människor när vetenskap kommer på tapeten att "detta är något som vanliga människor inte kan greppa, detta är ett ämne som bara forskare eller experter kan röra vid. Det har inget samband med oss vanliga människor"? Men finns det ändå ett samband? (Ja.) Hur använder Satan vetenskap för att fördärva människor? Vi ska inte tala om något annat än det som människor ofta möter i sina egna liv. Har ni hört talas om gener? Ni är alla bekanta med denna term, eller hur? Upptäcktes gener genom vetenskapen? Exakt vad betyder gener för människor? Får de inte människor att känna att kroppen är något hemlighetsfullt? När människor stiftar bekantskap med detta ämne, kommer det då inte att finnas människor – särskilt de nyfikna – som vill veta mer eller vill ha fler detaljer? Dessa nyfikna människor kommer att fokusera sin energi på detta ämne och när de inte är upptagna av annat kommer de att söka information i böcker och på internet för att lära sig fler detaljer om det. Vad är vetenskap? För att tala klarspråk, vetenskap är de tankar och teorier om saker och ting som människan är nyfiken på, sådant som är okänt och inte har berättats för dem av Gud; vetenskap är de tankar och teorier om de mysterier som människan vill utforska. Vilken omfattning har vetenskapen? Man skulle kunna säga att den innefattar allting, men hur bedriver människan sitt arbete med vetenskapen? Är det genom forskning? Det inbegriper utforskning av dessa tings detaljer och lagar och sedan en presentation av tvivelaktiga teorier, om vilka alla tänker: "Dessa forskare är verkligen fantastiska! De vet så mycket och har så mycket kunskap när det gäller att förstå dessa ting!" Gemene man beundrar dessa människor så starkt, eller hur? Vilken slags uppfattningar hyser människor som bedriver vetenskaplig forskning? Vill de inte utforska universum, utforska allt som är gåtfullt inom sitt intresseområde? Vilket är det slutliga resultatet av detta? I några av vetenskaperna drar människor sina slutsatser med hjälp av hypoteser, i andra litar man på mänsklig erfarenhet för att dra slutsatser. Inom ytterligare en del vetenskapsområden når man sina slutsatser på grundval av erfarenhet eller historiska och bakgrundsmässiga iakttagelser. Är det rätt? Så vad gör vetenskapen för människor? Vad vetenskapen gör, är att den bara låter människor se tingen i den fysiska världen och endast tillfredsställer människans nyfikenhet; den låter inte människan se de lagar genom vilka Gud har herraväldet över alla ting. Människan

---

tycks finna svar i vetenskapen, men dessa svar är förbryllande och ger endast tillfällig tillfredsställelse, en tillfredsställelse som endast tjänar till att begränsa människans hjärta till den fysiska världen. Människorna känner att de har fått svaren från vetenskapen, så vilka frågor som än uppstår försöker de bevisa eller acceptera dem på grundval av sina vetenskapliga ståndpunkter. Människans hjärta blir besatt av vetenskapen och förfört av den så till den grad att hon inte längre har förstånd att känna Gud, att tillbe Gud och tro att allt kommer från Gud och att hon borde se mot honom för att få svar. Är inte detta sant? Ju mer människor tror på vetenskapen, desto absurdare blir de när de tror att allt har en vetenskaplig lösning, att forskning kan lösa allt. De söker inte Gud och de tror inte att han finns; det händer till och med att en del människor som har följt Gud i många år kan få ett infall och börja utforska bakterier eller slå upp information för att hitta svaret på en fråga. En sådan människa betraktar inte frågorna från sanningens perspektiv och i de flesta fall vill de lita på vetenskapliga synpunkter och kunskaper eller vetenskapliga svar för att lösa problem; men de litar inte på Gud och de söker inte Gud. Har sådana människor Gud i sina hjärtan? (Nej.) Det finns till och med en del människor som vill utforska Gud på samma sätt som de studerar vetenskap. Det finns till exempel många religiösa experter som har rest till den plats där arken kom till vila efter syndafloden. De har sett arken, men vid anblicken av arken ser de inte Guds existens. De tror bara på berättelserna och historien och detta är resultatet av deras vetenskapliga forskning och studium av den fysiska världen. Om du utforskar materiella ting, vare sig det rör sig om mikrobiologi, astronomi eller geografi, kommer du aldrig att finna ett resultat som säger att Gud finns eller att han har herraväldet över alla ting. Så vad gör vetenskapen för människan? Distanserar den inte människan från Gud? Är inte detta att tillåta människor att studera Gud? Får inte detta människor att tvivla mer på Guds existens? (Jo.) Så hur vill Satan använda vetenskapen för att fördärva människan? Vill inte Satan använda vetenskapliga slutledningar för att bedra och förlama människor och använda de tvetydiga svaren för att hålla sig kvar i människors hjärtan så att de inte ska söka efter eller tro på Guds existens? (Jo.) Det är alltså på grund av detta som vi säger att detta är ett av Satans sätt att fördärva människor.

3. Hur Satan använder traditionell kultur för att fördärva människan

---

Finns det många företeelser som betraktas som en del av den traditionella kulturen? (Ja.) Vad innebär denna traditionella kultur? En del säger att den har ärvts från våra förfäder, det är en aspekt. Från början har familjer, etniska grupper och till och med människosläktet efterlämnat sina levnadsvanor eller seder, ordspråk och regler, som på så sätt blivit en del av människornas tankar. Människor betraktar dem som oskiljbara från sina liv. De tar dessa och betraktar dem som regler och levnadssätt att följa, och de vill inte heller någonsin ändra eller överge dem, för de har ärvt dem från sina förfäder. Det finns andra sidor av traditionell kultur, såsom den som ärvts från Konfucius eller Mencius eller det som folket lärde sig av kinesisk taoism och konfucianism, vilket har blivit en del av varje människa, ända in i märgen. Stämmer inte detta? (Jo.) Vad innebär traditionell kultur? Inbegriper den de högtider som människor firar? Till exempel Vårfesten, Lyktfesten, Gravsopningsdagen, Drakbåtsfesten samt Spökfesten och Midhöstfesten. En del familjer firar till och med när de äldre uppnår en viss ålder eller när barn uppnår en månads ålder och när de blir hundra dagar gamla. Allt detta är traditionella högtider. Ligger inte traditionell kultur bakom dessa högtider? Vilken är kärnan i traditionell kultur? Har den något att göra med att tillbe Gud? Har den något att göra med att säga till människorna att praktisera sanningen? Finns det några högtider för människor att frambära offer till Gud, att gå till Guds altare och ta emot hans undervisning? Finns det några sådana högtider? (Nej.) Vad gör människorna vid alla dessa högtider? I modern tid ses de som tillfällen att äta, dricka och roa sig. Vilken är källan till traditionell kultur? Från vem kommer den traditionella kulturen? (Satan.) Den kommer från Satan. I bakgrunden av dessa traditionella högtider ingjuter Satan saker och ting i människan, vilka är de? Att se till att människor minns sina förfäder, är det en av dem? Under Gravsopningsdagen, till exempel, städar människorna gravar och frambär offer till sina förfäder, så att de inte ska glömma sina förfäder. Satan ser också till att människor kommer ihåg att vara patriotiska, som i samband med Drakbåtsfesten. Hur är det med Midhöstfesten? (Familjer återförenas.) Vilken är bakgrunden till familjernas återförening? Vilken är orsaken till den? Den är till för att man ska kommunicera och förenas känslomässigt. Vare sig det handlar om att fira Nyårsfesten eller Lyktfesten finns det många sätt att beskriva de bakomliggande orsakerna. Hur man än beskriver den bakomliggande orsaken så är var och en Satans sätt att ingjuta sin filosofi och sitt tänkande i människorna, så att de vandrar bort från Gud och inte vet att

---

Gud finns och att de frambär offer antingen till sina förfäder eller till Satan eller så är det bara är en ursäkt för att äta, dricka och roa sig för köttets lusts skull. När var och en av dessa högtider firas, planteras Satans tankar och synpunkter djupt i människornas sinne utan att de ens vet om det. När människorna blir medelålders eller äldre är dessa tankar och synpunkter från Satan redan djupt rotade i deras hjärtan. Dessutom gör människorna sitt yttersta för att överföra dessa idéer reservationslöst och utan urskillning, vare sig de är rätt eller fel, till nästa generation. Stämmer det? (Ja.) Hur fördärvar traditionell kultur och dessa högtider människor? Vet du det? (Människor blir tvingade och bundna av reglerna i dessa traditioner så att de inte har någon tid eller energi att söka Gud.) Det är en aspekt. Alla firar till exempel under Vårfesten; skulle du inte känna dig ledsen om du inte gjorde det? Finns det några tabun som du håller fast vid? Skulle du inte känna så här: "Jag firade inte nyår. Den här dagen på Nyårsfesten var hemsk; kommer hela det här året att vara dåligt?" Skulle du inte känna dig illa till mods och lite rädd? Det finns till och med en del människor som inte har framburit offer till sina förfäder på åratat, och plötsligt får de en dröm där en avliden person ber dem om pengar, hur kommer de då att känna sig inombords? "Så tråkigt att den här döda personen behöver pengar att spendera! Jag ska bränna lite papperspengar åt dem, det skulle inte vara rätt att inte göra det. Vi som lever kan råka ut för svårigheter om jag inte bränner lite papperspengar, för vem kan säga när en tragedi kommer att slå till?" De kommer alltid att ha detta lilla moln av rädsla och oro i sina hjärtan. Vem ger dem denna oro? (Satan.) Satan kommer med den. Är inte detta ett av de sätt som Satan fördärvar människan på? Han använder olika sätt och ursäkter för att kontrollera dig, hota dig och binda dig till den grad att du blir vimmelkantig, ger efter och underkastar dig honom; det är på det sättet som Satan fördärvar människan. Många gånger när människor är svaga eller när de inte är helt medvetna om situationen, kan de av misstag göra något på ett förvirrat sätt, det vill säga de hamnar omedvetet i Satans våld och de kan omedvetet göra något utan att veta vad de gör. Det är på detta sätt som Satan fördärvar människan. Nu finns det till och med en hel del människor som är tveksamma till att avstå från djupt rotade kulturella traditioner som de bara inte kan ge upp. Det är särskilt när de är svaga och passiva som de vill fira dessa slags helger och de vill möta Satan och tillfredsställa honom igen, så att de också kan trösta sig själva inombords. Vilken är bakgrunden till dessa kulturella traditioner? Drar Satans svarta hand i

---

trådarna bakom kulisserna? Manipulerar och kontrollerar Satans ondskefulla natur saker och ting? Har Satan kontroll över allt detta? (Ja.) När människor lever i en traditionell kultur och firar dessa slags traditionella högtider, kan vi då säga att detta är en miljö där de blir lurade och fördärvade av Satan och att de dessutom är glada att bli fördärvade av Satan? (Ja.) Detta är något ni alla erkänner, något som ni känner till.

4. Hur Satan använder vidskepelse för att fördärva människan

Ni är bekanta med termen "vidskepelse", eller hur? Det finns några överlappande likheter mellan vidskepelse och traditionell kultur, men vi ska inte tala om dem i dag, i stället ska jag diskutera det som man oftast stöter på: spådom och siarord, att tända rökelse och tillbe Buddha. En del människor ägnar sig åt spådom, andra tillber Buddha och tänder rökelse, medan åter andra får spådomar om sitt öde genom att låta någon läsa deras anletsdrag. Hur många av er har låtit någon spå ert framtida öde eller läsa era anletsdrag? Det här är något som de flesta människor är intresserade av, eller hur? (Ja.) Varför är det så? Vilken slags nytta har människor av siarord och spådomar? Vilken slags tillfredsställelse får de ut av detta? (Nyfikenhet.) Är det bara nyfikenhet? Det kan det inte vara. Vad syftar spådom till? Varför ska man ägna sig åt det? Är det inte för att se framtiden? En del människor låter någon läsa deras ansikte för att förutse framtiden, andra gör det för att se om de kommer att ha tur eller ej. En del människor gör det för att se hur deras äktenskap kommer att bli, och åter andra gör det för att se vilket öde det kommande året ska föra med sig. En del människor låter någon läsa deras ansikte för att se vilka framtidsutsikter de eller deras söner eller döttrar kommer att ha, och en del affärsidkare gör det för att se hur mycket pengar de kommer att tjäna, så att de kan få lite vägledning om vad de bör göra. Är det bara för att tillfredsställa nyfikenheten? När människor låter någon läsa deras ansikte eller håller på med sådana här ting, så är det för deras egen framtida personliga nytta och de tror att allt detta är nära förbundet med deras eget öde. Är något av detta nyttigt? (Nej.) Varför är det inte nyttigt? Är det inte bra att veta lite om detta? Det hjälper dig att veta när det kan uppstå bemyr, så du skulle kunna undvika dem om du kände till dem i förväg, eller hur? Om du blir spådd om ditt öde kan du få råd kring det så att det kommande året kan bli bra och du kan bli rik när du gör affärer. Är det nyttigt? Men om det är nyttigt har inte med oss att göra, vi kommer inte att skapa gemenskap kring detta i dag; detta innehåll och detta ämne omfattas inte av vår diskussion. Hur använder Satan vidskepelse för att fördärva

---

människan? Vad människor vet om sådant som spådom, ansiktsläsning och siarord är till för att de ska veta hur deras öde kommer att bli i framtiden och hur vägen framåt ser ut, men vems händer har i slutändan redan kontrollen över dessa ting? (Guds händer.) De är i Guds händer. Vad vill Satan att människorna ska veta när han använder dessa metoder? Satan vill använda ansiktsläsning och siarord för att tala om för människorna att han vet vilken framtid som väntar dem, och Satan vill tala om för människorna att han vet detta och har kontroll över det. Satan vill utnyttja detta tillfälle och använda dessa metoder för att kontrollera människor så att de blint litar på honom och lyder alla hans ord. Hur skulle du till exempel känna dig inombords om du låter en siare läsa ditt ansikte och han sluter sina ögon och fullständig klart och tydligt berättar allt som har hänt dig under de senaste fem decennierna? Du skulle plötsligt känna "han har så rätt! Jag har aldrig berättat om mitt förflutna för någon förut, hur visste han detta? Jag beundrar verkligen denne siare!" Det skulle inte vara alltför svårt för Satan att känna till ditt förflutna, eller hur? Gud har lett dig fram till i dag, och Satan har också fördärvat människor hela vägen och han har följt dig. Hur decennierna har passerat i ditt liv betyder ingenting för Satan och det är inte svårt för honom att känna till dessa ting. När du vet att det som Satan sade är rätt, överlämnar du då inte ditt hjärta till honom? Din framtid och ditt öde, är du inte beroende av hans kontroll? På ett ögonblick kommer ditt hjärta att känna respekt och vördnad för honom, och för en del människor kan deras själ redan ha ryckts bort av honom. Och du frågar genast siaren: "Vad ska jag göra härnäst? Vad ska jag undvika under det kommande året? Vad får jag inte göra?" Och då säger han att du inte får gå dit, inte får göra detta, inte klä dig i en särskild färg, du bör inte gå till vissa platser, du bör ägna dig mer åt vissa ting ... Kommer du inte genast att ta allt han säger till ditt hjärta? Du skulle memorera det snabbare än Guds ord. Varför skulle du memorera det så snabbt? För att du ville lita på Satan för att få tur. Är det inte då han griper tag i ditt hjärta? När hans ord går i uppfyllelse såsom förutsagts, skulle du då inte genast vilja gå tillbaka till honom för att ta reda på vilket öde som nästa år för med sig? (Jo.) Du kommer att göra vadhelst Satan säger till dig att göra, och du kommer att undvika det han säger att du ska undvika – lyder du inte allt han säger? Du kommer mycket snabbt att bli omfamnad av honom, ledas på avvägar och hamna under hans kontroll. Detta händer eftersom du tror att det han säger är sanningen och eftersom du tror att han känner till dina tidigare liv, ditt nuvarande liv och vad framtiden kommer

---

att föra med sig. Detta är den metod som Satan använder för att kontrollera människor. Men vem har faktiskt kontrollen i verkligheten? Det är Gud själv, inte Satan. Satan använder bara sina knep i det här fallet för att lura okunniga människor, lura människor som bara ser den fysiska världen, att tro och lita på honom. Sedan hamnar de i Satans våld och lyder alla hans ord. Men ger Satan någonsin upp när människor vill tro på och följa Gud? Satan ger inte upp. Hamnar människor verkligen i Satans våld i denna situation? (Ja.) Kan vi säga att Satans uppträdande i detta avseende verkligen är skamlöst? (Ja.) Varför skulle vi säga det? Detta är en svekfull och bedräglig taktik. Satan är skamlös och han förleder människor att tro att han har fullständig kontroll över dem och lurar dem att tro att han kontrollerar deras öde. Detta får okunniga människor att lyda Satan helt och fullt och han duperar dem med bara en eller ett par meningar, och i sin förvirring böjer sig människorna inför honom. Så vilken slags metoder använder Satan, vad säger han för att få dig att tro på honom? Du har kanske till exempel inte talat om för Satan hur många ni är i din familj, men han kanske berättar hur många ni är i familjen och hur gamla dina föräldrar och dina barn är. Om du hade dina misstankar och tvivel i början, skulle du då inte känna att han är lite mer trovärdig när du hört detta? Sedan kanske Satan pratar om hur svårt ditt arbete har varit för dig på senaste tiden, att dina överordnade inte ger dig det erkännande du förtjänar och att de alltid motarbetar dig och så vidare. Sedan du hört detta skulle du tänka: "Det är helt rätt! Det har inte flutit på bra på jobbet." Och så skulle du tro lite mer på Satan. Sedan skulle han säga något annat för att bedra dig och få dig att tro på honom ännu mer. Steg för steg skulle du bli oförmögen att stå emot eller vara misstänksam mot honom längre. Satan använder bara några enkla knep, till och med ynkliga små knep, för att trollbinda dig. När du blir trollbunden, blir du oförmögen att orientera dig, du blir villrådig om vad du ska göra och du börjar lyda det som Satan säger. Detta är den "så lysande" metod som Satan använder för att fördärva människan när du omedvetet går i hans fälla och blir förförd av honom. Satan säger några saker till dig som människor inbillar sig är bra och sedan säger han till dig vad du ska göra och vad du ska undvika och på det sättet slår du omedvetet in på den vägen. När du väl går längs den vägen, kommer du inte att få något annat än problem; du kommer outhärligen att tänka på vad Satan sade och vad han sade åt dig att göra, och du kommer att vara besatt av honom utan att veta om det. Varför är det så? Det beror på att mänskligheten saknar sanningen och därför är de

---

oförmögna att motstå Satans frestelse och förförelse. Inför Satans ondska och hans bedrägeri, förräderi och illvilja är mänskligheten så okunnig, omogen och svag, eller hur? Är inte detta ett av de sätt som Satan fördärvar människan på? (Jo.) Människorna blir omedvetet bedragna och lurade, steg för steg, genom Satans olika metoder, eftersom de saknar förmåga att skilja mellan det positiva och det negativa. De saknar denna mognad och förmågan att vinna över Satan.

5. Hur Satan använder samhällstrender för att fördärva människan

När uppstod sociala trender? Är de ett nytt fenomen? Man skulle kunna säga att sociala trender kom till när Satan började fördärva människor. Vad ingår i sociala trender? (Klädstil och makeup.) Detta är något människor ofta kommer i kontakt med. Klädstil, mode och trender, detta är en liten del. Finns det något annat? Räknas även de populära talesätt som människor ofta talar om? Räknas de livsstilar som människor eftertraktar? Räknas de musikstjärnor, kändisar, tidskrifter och romaner som människor gillar? (Ja.) Vilka sidor av dessa trender tycker ni kan fördärva människan? Vilken av dessa trender är mest lockande för er? En del människor säger: "Vi har alla nått en viss ålder, vi är femtiplus, sextiplus, sjuttiplus eller åttiplus, vi kan inte anpassa oss till dessa trender och i själva verket bryr vi oss inte om dem längre." Är detta rätt? Andra säger: "Vi följer inte kändisar, det är något som ungdomar i tjugoårsåldern gör; vi har inte heller moderiktiga kläder, det är något som imagedrivna människor gör." Så vilken av dessa trender kan fördärva er? (Populära talesätt.) Kan dessa talesätt fördärva människor? Här är ett, och ni kan se om det fördärvar människor eller ej: "Pengar får världen att gå runt." Är detta en trend? Är inte detta mycket värre jämfört med de mode- och gourmetttrender ni nämnde? "Pengar får världen att gå runt" är Satans filosofi och den är utbredd i hela människosläktet, i alla mänskliga samhällen. Man kan säga att den är en trend, eftersom den har ingjutits i varje enskild människas hjärta och nu är fäst i människornas hjärtan. Människorna gick från att inte acceptera detta talesätt till att vänja sig vid det, så att när de kom i kontakt med det verkliga livet gav de undan för undan sitt tysta godkännande av det, erkände dess existens och gjorde det slutligen till sitt eget. Är inte denna process Satans sätt att fördärva människan? Kanske förstår inte människor detta talesätt i samma grad, men alla har olika grader av hur de tolkar och erkänner det på grundval av sådant som har hänt omkring dem och deras egna personliga erfarenheter, eller hur? Oberoende av hur mycket erfarenhet en människa

---

har av detta talesätt, vilken är den negativa inverkan som det kan ha på hennes hjärta? Något uppenbaras genom det sinnelag som människorna har i denna värld, och det gäller även var och en av er. Hur tolkas detta? Det är dyrkan av pengar. Är det svårt att få bort detta ur någons hjärta? Det är mycket svårt! Det verkar som Satans fördärv av människan verkligen är grundligt! Så hur manifesteras denna trend i människorna sedan Satan har använt den för att fördärva dem? Känner ni inte att ni inte skulle kunna överleva i den här världen utan pengar, att bara en enda dag utan pengar skulle vara omöjlig? Människors status, liksom den respekt de åtnjuter, baseras på hur mycket pengar de har. De fattigas ryggar kröks av skam, medan de rika njuter av sin höga status. De för sig högburet och stolt, talar högt och lever högmodigt. Vad gör detta talesätt och denna trend med människorna? Tycker inte många människor att det är värt att betala vilket pris som helst för att få pengar? Offrar inte många människor sin värdighet och integritet i sin jakt efter mera pengar? Förlorar inte många människor möjligheten att göra sin plikt och följa Gud på grund av pengar? Är inte detta en förlust för människor? (Jo.) Är inte Satan lömsk som använder denna metod och detta talesätt för att fördärva människan så till den grad? Är inte detta ett ondskefullt knep? När du går vidare från att protestera mot detta populära talesätt till att slutligen acceptera det som sanning, hamnar ditt hjärta helt i Satans våld, och därför kommer du omedvetet att leva efter det. I vilken grad har detta talesätt påverkat dig? Du kanske känner till den sanna vägen, du kanske känner till sanningen, men du saknar kraft att eftersträva den. Du kanske klart och tydligt känner till Guds ord, men du är ovillig att betala priset, ovillig att lida för att betala priset. I stället skulle du hellre offra din egen framtid och ditt öde för att gå emot Gud ända till slutet. Oavsett vad Gud säger, oavsett vad Gud gör, oavsett hur mycket du inser att Guds kärlek till dig är djup och stor så skulle du ändå hårdnackat fortsätta på den inslagna vägen och betala priset för detta talesätt. Det betyder att detta talesätt redan kontrollerar ditt beteende och dina tankar, och du skulle hellre låta ditt öde kontrolleras av detta talesätt än att ge upp allt detta. Människor gör så, de kontrolleras av detta talesätt och manipuleras av det. Är inte detta följden av att Satan fördärvar människan? Är inte detta Satans filosofi och fördärvade sinnelag som slår rot i ditt hjärta? Om du gör detta, har inte Satan nått sitt mål då? (Jo.) Ser du hur Satan har fördärvat människan på detta sätt? Kan du känna det? (Nej.) Du såg det inte och kände det inte. Ser du Satans ondska här? Satan fördärvar människan vid alla tillfällen och på

---

alla platser. Satan gör det omöjligt för människan att försvara sig mot detta fördärv och gör människan hjälplös inför det. Satan får dig att acceptera hans tankar, hans synpunkter och de onda ting som kommer från honom i situationer där du är aningslös och när du inte inser vad som händer med dig. Människor accepterar dessa ting helt och fullt och har inga invändningar mot dem. De vårdar och håller dessa ting som en skatt, de låter dessa ting manipulera och leka med dem, och på detta sätt blir Satans fördärv av människan allt djupare.

Satan använder dessa olika metoder för att fördärva människan. Människan har kunskap och en del vetenskapliga teorier, människan lever under inflytande av traditionell kultur, och var och en är arvtagare till den traditionella kulturen. Människan är bunden att fortsätta med den traditionella kultur som hon fått från Satan liksom att handla i samklang med de sociala trender som Satan förser mänskligheten med. Människan kan inte skilja sig från Satan och samarbetar med allt som Satan gör vid varje tidpunkt, accepterar hans bedrägeri, arrogans, illvilja och ondska. Sedan väl människan kom att äga dessa Satans sinnelag, har hon då varit lycklig eller sorgsen av att leva bland denna mänsklighet och i denna värld? (Sorgsen.) Varför skulle du säga det? (Eftersom människan är fastbunden av dessa ting och hennes liv är en bitter kamp.) Någon bär glasögon och framträder som visheten själv; han kanske aldrig skriker, är alltid värtalig, förnuftig och desutom kanske han på grund av sin höga ålder har gått igenom mycket och är mycket erfaren; han kanske kan tala i detalj om stort och smått och ha en stabil grund för vad han säger; han kanske också har en uppsättning teorier för att bedöma saker och tings äkthet och rimlighet; och människor kanske tittar på hans uppträdande, hans framträdande och ser hur han för sig och ser hans integritet och hans karaktär och finner inget fel hos honom. Sådana människor tillgodoser i synnerhet de rådande sociala trenderna och anses aldrig vara omoderna. Även om denna person kan vara äldre, är han aldrig efter sin tid och han är aldrig för gammal för att lära. På ytan kan ingen finna något fel hos honom och ändå är han helt och fullt fördärvad av Satan. På ytan är inget fel, han är vänlig, förfinad och äger kunskap och en viss moral; han har integritet och det han vet kan jämföras med vad unga människor vet. Men i fråga om hans natur och inre väsen är denna människa en fullständig och levande sinnebild av Satan, han är Satan upp i dagen. Detta är "frukterna" av Satans fördärv av människan. Det jag har sagt kan vara sårande för er, men det är helt sant. Den kunskap

---

som människan studerar, den vetenskap hon förstår och det sätt hon väljer för att passa in i sociala trender är utan undantag verktyg för Satans fördärv. Detta är absolut sant. Människan lever därför med ett sinnelag som är fullständigt fördärvat av Satan och hon har ingen möjlighet att veta vad Guds helighet eller Guds innersta väsen är. Detta beror på att man ytligt sett inte kan finna något fel med de sätt som Satan använder när han fördärvar människan; man kan inte avgöra utifrån någons beteende att något är galet. Alla utför sitt arbete på ett normalt sätt och lever normala liv; de läser böcker och tidningar normalt, de studerar och talar normalt; en del människor har till och med lärt sig att visa upp en moralisk fasad så att de kan hälsa, vara artiga, vara tillmötesgående, ha förståelse för andra, vara vänliga, vara hjälpsamma mot andra, vara medmänskliga; de undviker att vara besvärliga mot andra och att utnyttja andra. Deras fördärvade sataniska sinnelag är emellertid djupt rotat i dem; denna kärna kan inte förändras genom att man förlitar sig på yttre ansträngningar. Människan kan inte känna Guds helighet på grund av denna kärna, och trots att Guds helighets väsen har gjorts allmänt känt för människan tar hon det inte på allvar. Detta beror på att Satan redan har kommit att helt och fullt äga människans känslor, idéer, synpunkter och tankar på olika sätt. Detta ägande och detta fördärv är inte tillfälligt eller sporadiskt; det är närvarande överallt och vid alla tillfällen. Därför klamrar sig många människor som har trott på Gud i tre eller fyra år, ja, till och med fem eller sex år, fortfarande fast vid de tankar och uppfattningar som Satan har ingjutit i dem som om de höll fast i en skatt. Eftersom människan har accepterat det onda, arroganta och illvilliga som kommer från Satans natur, är det oundvikligt att det ofta blir konflikter i människornas förhållanden till varandra, ofta gräl och motsättningar, vilket skapas som ett resultat av Satans arroganta natur. Om Satan hade gett mänskligheten positiva ting – till exempel om konfucianismen och taoismen i den traditionella kultur som människan accepterade betraktades som något bra – skulle den typ av människor som liknade varandra kunna samsas efter att ha accepterat dessa ting. Så varför är det en så stor splittring mellan människor som har accepterat samma saker? Vad beror det på? Det beror på att dessa ting kommer från Satan och Satan skapar splittring bland människor. Det som Satan sörjer för, oberoende av hur förnämt eller stort det framstår på ytan, ger människan och framhäver i människans liv enbart arrogans och ingenting mer än det bedrägeri som ligger i Satans onda natur. Stämmer inte det? Den som kunde förkläda sig, äga rikligt

---

med kunskap eller hade en god uppfostran skulle ha svårt att dölja sitt fördärvade sataniska sinnelag. Det vill säga, oberoende av på hur många sätt denna människa skrudade sig, om du tänkte på henne som ett helgon, om du trodde att hon var fullkomlig eller en ängel, oberoende av hur ren du trodde hon var, vad skulle hennes liv vara bakom kulisserna? Vilket inre väsen skulle du se när hennes sinnelag uppenbarades? Utan tvivel skulle du se Satans onda natur. Kan man säga det? (Ja.) Säg till exempel att ni känner någon i er närhet som du trodde var en god person, kanske någon du avgudade. Vad tror du i din nuvarande mognad om den personen? Först ser du efter om denna slags person är mänsklig eller ej, om den är ärlig, om den har sann människokärlek, om dess ord och handlingar är till fördel för och hjälper andra. (Nej.) Den så kallade vänligheten, kärleken eller godheten som uppenbaras här, vad är den egentligen? Allt är falskt, allt är en fasad. Denna fasad bakom kulisserna har ett bekomliggande, ont syfte: Det är att göra denna person beundrad och avgudad. Ser ni detta tydligt? (Ja.)

Vad för de metoder som Satan använder för att fördärva människorna med sig för mänskligheten? Finns det något positivt med det? För det första, kan människan skilja mellan gott och ont? Du förstår, i den här världen finns det de som säger – det kan vara en stor person eller någon tidskrift – att det ena eller det andra är gott eller ont, stämmer det? Är det korrekt? Är deras bedömning av händelser och människor rättvisa? Finns det någon sanning i det? Bedömer den här världen eller mänskligheten positivt och negativt på grundval av sanningens norm? (Nej.) Varför har inte människor den förmågan? Människor har studerat så mycket kunskap och vet så mycket om vetenskap, är då inte deras förmågor tillräckligt stora? Varför kan de inte skilja mellan positiva och negativa ting? Vad beror det på? (Att människor inte har sanning; vetenskap och kunskap är inte sanning.) Allt som Satan för med sig till mänskligheten är ondska och fördärv och han saknar sanningen, livet och vägen. Kan du med tanke på det onda och det fördärv som Satan för med sig till människan säga att Satan har kärlek? Kan du säga att människan har kärlek? En del människor kanske säger: ”Du har fel, det finns många människor runtom i världen som hjälper de fattiga eller de hemlösa. Är de inte goda människor? Det finns också välgörenhetsorganisationer som gör goda gärningar, är inte allt det arbete de utför för det goda?” Vad ska vi då säga om detta? Satan använder många olika metoder och teorier för att fördärva människan; är detta fördärv av

---

människan ett diffust koncept? Nej, det är inte diffust. Satan gör också en del praktiska saker och han för också fram en synpunkt eller en teori i den här världen och i samhället. I varje dynasti och under varje epok för han fram en teori och ingjuter en del tankar hos människor. Dessa tankar och teorier slår gradvis rot i människors hjärtan, och sedan börjar de leva efter dessa teorier och tankar; blir de då inte utan att veta om det Satan? Är inte människor ett med Satan? När människor har blivit ett med Satan, vilken är då slutligen deras inställning till Gud? Är det inte samma inställning som Satan har till Gud? Ingen vågar erkänna detta, eller hur? Det är mycket skrämmande! Varför säger jag att Satans natur är ond? Detta avgörs och analyseras på grundval av vad Satan har gjort och sådant som Satan har uppenbarat, det saknar inte grund att säga att Satan är ond. Om jag bara sade att Satan var ond, vad skulle ni tänka? Ni skulle tänka: "Satan är självfallet ond." Så jag frågar dig: Vilken del av Satan är ond?" Om du säger "Satans motstånd mot Gud är ont", så talar du fortfarande inte tydligt. Nu har vi framfört de specifika dragen på detta sätt; har ni förståelse av det specifika innehållet i Satans onda väsen? (Ja.) Nu när ni har fått denna förståelse av Satans onda natur, hur mycket förstår ni om er själva? Har dessa ting ett samband? (Ja.) Sårar detta samband er? (Nej.) Är det till hjälp för er? (Ja.) Till hur stor hjälp är det? (Mycket stor hjälp!) Låt oss tala om specifika ting; jag vill inte höra några tvetydiga ord. Hur mycket syftar detta "mycket stor" på? (Vi känner till de saker som Gud hatar, vilka saker som går emot Gud; de är ganska tydliga för våra hjärtan.) När jag skapar gemenskap kring Guds helighets väsen, är det då nödvändigt att jag tar upp Satans onda väsen, vad tycker ni? (Ja, det är nödvändigt.) Varför? (Guds helighet ställs i skarp kontrast mot Satans ondska.) Är det så det är? Detta är delvis rätt, såtillvida att utan Satans ondska känner människor inte till Guds helighet; det är korrekt. Men om du säger att Guds helighet endast existerar på grund av sin kontrast mot Satans ondska, är det rätt? Detta argument är felaktigt. Guds helighet är Guds inneboende väsen; även om Gud uppenbarar den genom sina gärningar, är detta ändå ett naturligt uttryck för Guds väsen och det är Guds inneboende väsen; heligheten har alltid existerat och är en del av Guds egen natur, men människan kan inte se den. Det beror på att människorna lever mitt i Satans fördärvade sinnelag och under Satans inflytande; de känner inte till något om helighet, än mindre om det specifika innehållet i Guds helighet. Är det då nödvändigt att vi först skapar gemenskap om Satans onda väsen? (Ja, det är det.) En del människor kanske uttrycker visst tvivel i stil med "Du

---

skapar gemenskap om Gud själv, varför talar du alltid om hur Satan fördärvar människor och på vilket sätt Satans natur är ond?” Nu har ni lagt undan dessa tvivel, eller hur? När människor har förmåga att urskilja Satans ondska och när de har en riktig definition av den, när de klart kan se onskans specifika innehåll och uttryck, dess källa och väsen – när Guds helighet nu diskuteras – då kommer människor att klart inse eller tydligt känna igen denna helighet som Guds helighet, som sann helighet. Om jag inte diskuterar Satans ondska kommer en del människor felaktigt att tro att något som människor gör i samhället och bland människor – eller något i denna värld – kan relateras till helighet. Är inte denna synpunkt felaktig? (Jo.)

Jag har således skapat gemenskap kring Satans väsen. Vilken slags förståelse av Guds helighet har ni fått genom era erfarenheter under senare år, av att se Guds ord och av att erfara hans verk? Sätt igång och tala om det. Du behöver inte använda ord som är behagliga att höra, tala bara utifrån dina egna erfarenheter, är Guds helighet bara hans kärlek? Är det enbart Guds kärlek som vi beskriver som helighet? Det skulle vara för ensidigt, eller hur? Utöver Guds kärlek, är det några andra sidor av Guds väsen som ni har sett? (Ja. Gud avskyr festivaler och högtider, seder och vidskepelser; detta är också Guds helighet.) Gud är helig, och därför avskyr han saker, är det innebörden? Vad är roten till Guds helighet? Guds helighet har inget väsentligt innehåll, det innebär bara att han avskyr saker? Tänker ni i era sinnen: ”Eftersom Gud hatar dessa onda ting, så kan man säga att han är helig?” Är inte detta spekulationer? Är inte detta en form av härledning och bedömning? Vilket är det största tabut när det gäller att förstå Guds väsen? (Det är när vi frångår verkligheten och talar om lärosatser.) Detta är det största tabu man kan falla för. Något annat? (Spekulation och fantasi.) Detta är också mycket starka tabun. Varför är spekulation och fantasi inte användbara? Är saker som du spekulerar om och föreställer dig något du verkligen kan se? Är de Guds sanna väsen? (Nej.) Vad mer är tabu? Är det tabu att bara räkna upp en samling ord som låter trevliga för att beskriva Guds väsen? (Ja.) Är inte detta skrytsamt och meningslöst? Bedömande och spekulation är meningslöst, liksom att bara välja ut ord som låter trevliga. Tomt lovprisande är också meningslöst, eller hur? Gläder sig Gud åt att lyssna när människor pratar den sortens strunt? (Nej, det gör han inte.) Han känner sig besvårad av att höra det! Gud leder och frälser en grupp människor, och sedan denna grupp människor hört hans ord förstår de aldrig vad han menar. Någon kanske frågar: ”Är Gud god?” och de

---

skulle svara "god!" "Hur god?" "Så otroligt god!" "Älskar Gud människan?" "Ja!" "Hur mycket? Kan du beskriva det?" "Så otroligt mycket! Det är djupare än havet, högre än himlen!" Är inte detta trams? Liknar inte detta trams det ni just sade om att "Gud hatar Satans fördärvade sinnelag, därför är Gud helig"? (Jo.) Är inte det ni nyss sade trams? Varifrån kommer majoriteten av de meningslösa saker som sägs? (Satan.) Meningslösa saker som sägs kommer främst från människors ansvarslöshet och missaktning mot Gud. Skulle vi kunna säga det? Du hade ingen förståelse och ändå pratade du strunt, är inte detta att vara oansvarig? Är inte detta respektlöst mot Gud? Du har studerat och lärt dig en del, förstått en del om att resonera och en del om logik, vilket du har använt och dessutom gjort det på samma gång som du känner Gud. Tror du att Gud känner sig besvårad av att höra detta? Hur kan ni försöka känna Gud genom att använda dessa metoder? Låter det inte bakvänt? Därför måste man vara mycket försiktig när det gäller kunskapen om Gud; där du känner Gud, tala bara om det. Tala ärligt och praktiskt och smycka inte ut dina ord med slentrianmässiga komplimanger och använd inte smicker; Gud behöver det inte; detta slags tal kommer från Satan. Satans sinnelag är arrogant och han tycker om att bli smickrad och höra trevliga ord. Satan blir nöjd och glad om människor räknar upp alla de ord som låter trevliga som de har lärt sig och använder dem om honom. Men Gud behöver inte detta; Gud behöver inte inställsamhet eller smicker och han kräver inte att människor ska prata strunt och lovprisa honom blint. Gud avskyr och vill inte ens lyssna på lovprisningar och smicker som inte överensstämmer med verkligheten. Så när en del människor blint lovprisar Gud och det som de säger inte motsvarar det som finns i deras hjärta, och när de blint avger löften till Gud och obetänksamt ber till honom, då lyssnar Gud inte alls. Du måste ta ansvar för vad du säger. Om det är något du inte vet, så säg det bara; om du faktiskt vet något, uttryck det då på ett praktiskt sätt. När det nu gäller det faktiska innehållet i Guds helighet, har ni någon specifik förståelse av det? (När jag visade mig upprorisk och när jag gjorde överträdelser, fick jag ta emot Guds dom och tuktan och i detta såg jag Guds helighet. Och när jag mötte miljöer som inte överensstämde med mina förväntningar, bad jag om dessa ting och sökte Guds avsikter, och när Gud upplyste och vägledde mig med sina ord såg jag Guds helighet.) Detta är taget från era egna erfarenheter, eller hur? (Jag har sett utifrån det som Gud har sagt att människan är fördärvad och skadad så här. Ändå har Gud gett allt för att frälsa oss, och utifrån detta

---

ser jag Guds helighet.) Detta är ett realistiskt sätt att tala på och det är sann kunskap. Finns det några olika sätt att se på detta? (Jag vet inte om min förståelse är korrekt eller ej. Jag ser Satans ondska i de ord han uttalade för att locka Eva att synda och när han frestade Herren Jesus. Utifrån de ord med vilka Gud talade om för Adam och Eva vad de kunde och vad de inte kunde äta ser jag att Guds ord är rakt på sak och rena, och att de är pålitliga; utifrån detta ser jag Guds helighet.) Av det ni har hört sägas av dessa människor, vems ord instämmer ni mest i? Vems ord var närmast det ämne vi delade gemenskap kring i dag, vems var mest realistiska? Hur var den sista syterns ord? (Bra.) Du instämmer i det hon sade; vad sade hon som var helt rätt? (I de ord som systemen just yttrade hörde jag att Guds ord är rakt på sak och mycket tydligt, det är inte alls som Satans svävande ord. Jag såg Guds helighet i detta.) Detta är en del av det hela. Var det rätt? (Ja.) Mycket bra. Jag ser att ni har vunnit något i dessa två gemenskaper som vi haft nyligen, men ni måste fortsätta att arbeta hårt. Orsaken till att ni måste arbeta hårt är att det är en mycket djupsinnig läxa att förstå Guds väsen; det är inget man lär sig förstå över en natt eller kan uttrycka klart med bara några få ord.

Varje sida av människors fördärvade sataniska sinnelag, deras kunskap, filosofi, tankar och synpunkter och deras personliga sidor hindrar dem kraftigt från att känna Guds inre väsen; så när ni hör dessa ämnen kan en del av dem vara bortom er räckvidd, en del kanske ni inte förstår, och vissa ämnen kanske ni i grunden inte förknippar med verkligheten. Under alla omständigheter har jag ändå hört om er förståelse av Guds helighet och jag vet att ni i era hjärtan börjar erkänna det jag har sagt och skapat gemenskap kring rörande Guds helighet. Jag vet att en önskan börjar spira i era hjärtan att förstå Guds helighets väsen. Men vad som gör mig ännu lyckligare är att en del av er redan kan använda de enklaste ord för att beskriva er kunskap om Guds helighet. Även om detta är enkelt att säga och jag har sagt det förut, för majoriteten av er återstår det fortfarande att detta tas emot eller gör intryck i era hjärtan. Icke desto mindre har en del av er tagit dessa ord till sitt hjärta, och detta är riktigt bra och en mycket bra start. Jag hoppas att de ämnen ni tänker på är djuplodande eller, beträffande de ämnen som är bortom er räckvidd, att ni ska fortsätta att fundera och delta mer och mer i vår gemenskap. När det gäller de ämnen som är bortom er räckvidd kommer det att finnas någon som ger er mer vägledning. Om ni deltar i fler gemenskaper om de områden som är inom er räckvidd nu, kommer den Helige Ande att göra sitt arbete och ni kommer att

---

nå större förståelse. Att förstå och känna Guds väsen är av yttersta vikt för människors inträde i livet. Jag hoppas att ni inte struntar i detta eller ser det som en lek, eftersom att känna Gud är grunden till människans tro och nyckeln för människan att söka sanningen och nå frälsning. Om människor tror på Gud och ändå inte känner honom, om de bara lever bland några bokstäver och lärosatser, kommer det aldrig att vara möjligt för dem att nå frälsning, även om de handlar och lever i överensstämmelse med sanningens ytliga innebörd. Det vill säga, om du tror på Gud men inte känner honom, då är din tro intet värd och innehåller ingenting av verkligheten. Ni förstår detta, eller hur? (Ja, vi förstår.) Vår gemenskap slutar här för i dag. (Tack Gud!)

4 januari 2014

Gud själv, den unike VI

Guds helighet (III)

Den fråga som vi samlades kring förra gången var Guds helighet. Vilken aspekt av Gud själv rör Guds helighet? Rör den Guds innersta väsen? (Ja.) Vilket är då det ämne som rör Guds väsen i vår gemenskap? Är det Guds helighet? Guds helighet: det är Guds unika väsen. Vilket var det huvudtema som vi samlades kring förra gången? (Insikt rörande Satans ondska. Det vill säga hur Satan fördärvar mänskligheten; han använder kunskap, vetenskap, traditionell kultur, vidskepelse och samhällstrender till att fördärva människan.) Det var den huvudfråga som vi diskuterade förra gången. Satan använder kunskap, vetenskap, vidskepelse, traditionell kultur och samhällstrender till att fördärva människan; det är de sätt på vilka Satan fördärvar människan. Det är fem sätt sammanlagt. Vilket tror du att Satan använder mest för att fördärva människan, vad som fördärvar henne mest på djupet? (Traditionell kultur. Det är för att sataniska filosofier som Konfucius och Mencius lärar är djupt inpräntade i vårt medvetande.) Vissa bröder och systrar menar att det är traditionell kultur. Någon annan? (Kunskap. Kunskap kan aldrig acceptera att vi tillber Gud. Den förnekar Guds existens och förnekar Guds styre. Det innebär att Satan säger att vi ska studera från tidig ålder och att vår framtid och vårt öde bara kan säkras genom att vi studerar och vinner kunskap.) Satan använder kunskap till att kontrollera din framtid och ditt öde, sedan för han dig i ledband; det är så du menar att Satan fördärvar människan mest på djupet. De flesta av er anser alltså att Satan använder kunskap till att fördärva människan mest på djupet. Finns det några andra sätt? Vad sägs om vetenskap och samhällstrender till exempel? Är det någon som håller på dem? (Ja.) Idag kommer jag att dela gemenskap med er igen kring de fem aspekter ur vilka Satan fördärvar människan, och när jag är färdig kommer jag att ställa några frågor till er om exakt ur vilken aspekt som Satan fördärvar människan mest på djupet.

De fem aspekter ur vilka Satan fördärvar människan är hans fem sätt att fördärva henne. Det första av de fem sätt som vi nämnde är kunskap, så låt oss först samlas kring kunskapen som tema. Satan använder kunskap som lockbete. Lyssna noga: Det är bara ett slags lockbete. Människor förleds att "studera hårt och bli bättre för var dag", att rusta sig med kunskap, som med vapen, och sedan använda kunskapen till att öppna porten till vetenskapen; med andra ord, ju mer kunskap du tillägnar dig, desto mer

---

kommer du att förstå. Allt det här är vad Satan säger till människor. Satan säger åt människor att även hysa upphöjda ideal, samtidigt som de lär sig kunskap, och han säger åt dem att ha ambitioner och ideal. Utan människors vetskap förmedlar Satan många sådana budskap som gör att människor omedvetet känner att dessa saker är riktiga eller fördelaktiga. Ovetande vandrar människor på den vägen och leds ovetande framåt av sina egna ideal och ambitioner. Steg för steg lär sig människor ovetande av den kunskap som Satan ger hur stora och berömda personligheter tänker. De lär sig också det ena efter det andra av hur de som folk betraktar som hjältar agerar. Vad i dessa hjältars handlande är det Satan förespråkar för människan? Vad vill han ingjuta i människan? Människan måste vara patriotisk, ha en nationell integritet och vara hjältemodig. Vad lär sig människan av vissa historiska berättelser eller biografier om hjältemodiga gestalter? Att ha en känsla av personlig lojalitet eller att göra något för sin kompis eller för en vän. Inom ramen för den kunskapen från Satan lär sig människorna många icke-positiva saker utan att veta det. Mitt i deras omedvetenhet sår Satan den säd som han har förberett åt dem i deras omogna sinnen. Den säden får dem att känna att de borde bli storslagna människor, bli berömda, bli hjältar, vara patriotiska, vara personer som älskar sina familjer eller vara personer som skulle göra vad som helst för en vän och ha en känsla av personlig lojalitet. Förförda av Satan vandrar de ovetande den väg som han har förberett åt dem. När de vandrar den vägen är de tvungna att acceptera Satans levnadsregler. Ovetande och själva helt omedvetna utvecklar de sina egna levnadsregler, som inte är något annat än Satans regler som med kraft har ingjutits i dem. Under inlärningsprocessen får Satan dem att utveckla sina egna mål, bestämma sina egna livsmål, levnadsregler och sin riktning i livet, samtidigt som han hela tiden ingjuter sådant i dem som är av Satan, genom berättelser, genom biografier, genom att använda alla tänkbara medel för att få människor att sluka betet lite i sänder. På det viset fattar vissa, under inlärningsgången, tycke för litteratur, somliga för ekonomi, andra för astronomi eller geografi. Sedan finns det de som fattar tycke för politik, andra för fysik, några för kemi och vissa fattar till och med tycke för teologi. Allt det här är en del av kunskapen. Innerst inne vet ni alla hur det går med sådana saker, ni har alla varit i kontakt med dem förut. När det gäller den här sortens kunskaper kan man tala i det oändliga om ett visst område. Och då framgår det hur djupt den kunskapen har satt sig i människans sinne, det visar vilken stor plats denna kunskap upptar i människans sinne

---

och vilken djup inverkan den har på människan. När någon väl har fattat tycke för en sida av kunskapen, när en människa innerst inne har blivit djupt förälskad i den, så utvecklar hon ovetande ideal: Vissa personer vill bli författare, andra vill bli skribenter, några vill göra politisk karriär och en del vill satsa på ekonomi och bli affärsfolk. Sedan finns det en grupp människor som vill bli hjältar, bli stora eller berömda. Oavsett vilken typ av person som människor vill vara så har de som mål att ta denna metod att lära sig kunskap och använda den för egna syften, till att förverkliga sina egna önskningar, sina egna ideal. Det spelar ingen roll hur bra det låter – att de vill uppnå sina drömmar, inte leva detta liv förgäves, eller att de vill satsa på en karriär – de vårdar dessa upphöjda ideal och ambitioner men, i grund och botten, vad är syftet med alltihop? Har ni tänkt på det förut? Varför vill Satan göra detta? Vad är Satans syfte med att ingjuta dessa saker i människan? Ni måste vara klara över den frågan i era hjärtan.

Låt oss nu tala om hur Satan använder kunskap till att fördärva människan. Har du börjat känna igen Satans lömska motiv av det vi hittills har talat om? (Lite.) Varför använder Satan kunskap till att fördärva människan? Vad vill han göra mot människan med hjälp av kunskap? Få människan att följa en väg av vilket slag? (Motsätta sig Gud.) Det är absolut att motsätta sig Gud. Det är en konsekvens som du kan se hos människor som skaffar sig kunskap – motstånd mot Gud. Vilka är då Satans lömska motiv? Det har du inte klart för dig, eller hur? Under processen med människans inläring av kunskap kommer Satan att tillämpa varje metod, antingen det är att förklara berättelser, bara ge henne ett stycke kunskap eller låta henne uppfylla sina önskningar eller sina ideal. Vilken väg vill Satan leda in dig på? Folk tycker att det inte är något fel med att lära sig kunskap, att det är den naturliga gången. Att ha höga ideal eller framåtanda är att ha ambitioner, minst sagt, och det bör vara den rätta vägen i livet. Om människor kan förverkliga sina ideal eller gå in för en karriär i sina liv – är det inte underbarare att leva på det sättet? Att inte bara hedra sina förfäder på det sättet utan kanske även göra ett avtryck i historien – är inte det något bra? Det är något bra i världsliga människors ögon och för dem är det riktigt och positivt. Men leder Satan, med sina lömska motiv, bara människor till den här sortens väg och beslutar sedan att det är nog? Absolut inte. I själva verket är det så att oavsett hur upphöjda en människas ideal är, hur realistiska en människas önskningar är eller hur riktiga de är, så är allt som människan vill uppnå, allt som människan söker, oupplösligt förenat med två ord. Dessa båda ord är livsavgörande

---

för varje människas liv och det är sådant som Satan har för avsikt att ingjuta i henne. Vilka är de två orden? De är "berömmelse" och "vinning". Satan använder ett mycket subtilt sätt, ett sätt som stämmer väl överens med människors föreställningar; det är inget radikalt sätt alls. Mitt i sin omedvetenhet börjar människor acceptera Satans sätt att leva, hans levnadsregler, och upprättar sina livsmål och sin inriktning i livet, och när de gör det börjar de även ovetande få ideal i livet. Oavsett hur höga dessa ideal i livet tycks vara så är de bara en förevändning som är oupplösligt förenad med berömmelse och vinning. Det enda som varje stor eller berömd person, faktiskt alla människor, följer i livet är förknippat enbart med dessa två ord: "berömmelse" och "vinning". Människor tror att när de väl har nått berömmelse och vinning kan de dra nytta av det för att skaffa sig hög status och stor förmögenhet och njuta livet. När de väl har nått berömmelse och vinning kan de dra nytta av det i sitt sökande efter nöjen och samvetslös köttslig njutning. Människor tar villigt, om än ovetande, sina kroppar, sinnen och allt de har, sin framtid och sina öden, och överlämnar dem till Satan i syfte att uppnå den berömmelse och vinning som de längtar efter. Detta gör folk faktiskt utan ett ögonblicks tvekan, alltid okunniga om behovet av att återta alltihop. Kan människor fortfarande ha någon kontroll över sig själva när de väl har tagit sin tillflykt till Satan och blivit lojala mot honom på det här sättet? Absolut inte. De är helt och fullt kontrollerade av Satan. De har också helt och fullt sjunkit ner i ett gungfly och kan inte rädda sig själva. När någon väl sitter fast i dyn av berömmelse och vinning söker han eller hon inte längre det som är ljust, det som är rättfärdigt eller sådant som är vackert och gott. Det beror på att den förföriska makt som berömmelse och vinning har över människor är för stor och detta blir något som människor strävar efter hela livet och till och med i all evighet utan slut. Är det inte sant? Vissa människor kommer att säga att inläring av kunskap bara handlar om att läsa böcker eller lära sig någonting som de inte redan kan, för att inte vara efter sin tid eller hamna på efterkälken. Kunskapen lärs bara in för att de ska få mat på bordet, för deras egen framtid eller för de grundläggande behoven. Finns det någon som uthärdar ett decennium av hårda studier enbart för de grundläggande behoven, enbart för att lösa matfrågan? Sådana människor finns inte. Så varför utstår hon dessa vedermödor och lider i alla dessa år? Det är för berömmelse och vinning: Berömmelse och vinning väntar på henne därframme, kallar på henne, och hon tror att det bara är genom egen flit, vedermödor och kamp som hon kan följa den vägen och därigenom nå

---

berömmelse och vinning. Hon måste utstå dessa vedermödor för sin egen framtida väg, för sin framtida glädje och ett bättre liv. Vad i all världen är det för kunskap – kan ni säga mig det? Är det inte levnadsregler som har ingjutits i människor av Satan, som Satan har lärt dem under tiden som de har lärt sig kunskap? Är det inte livets upphöjda ideal som ingjutits i människan av Satan? Ta som exempel stora människors idéer, de berömdas integritet, hjältefigurers modiga anda eller ridderligheten och godheten hos kampsportsromanernas huvudpersoner och fäktmästare. (Jo, det är det.) Sådana idéer påverkar den ena generationen efter den andra, och människor i varje generation förmås att acceptera dessa idéer, leva för dessa idéer och sträva efter dem i det oändliga. Det är på det här sättet, via denna kanal, som Satan använder sig av kunskap för att fördärva människan. Är det fortfarande möjligt för människor att tillbe Gud efter att Satan har lett dem till den vägen? Innehåller den kunskap och de tankar som ingjutits i människan av Satan något av gudsdyrkan? Rymmer de något som hör till sanningen? Innehåller de något om att frukta Gud och sky det onda? (Nej, det gör de inte.) Ni låter lite osäkra, men det gör inget. Så länge du inser att ”berömmelse” och ”vinning” är de två nyckelord som Satan använder för att locka in människor på ondskans väg så räcker det.

Låt oss sammanfatta helt kort igen: Vad använder Satan för att hålla människor instängda och kontrollerade? (Berömmelse och vinning.) Satan använder alltså berömmelse och vinning för att kontrollera människors tankar tills det enda de kan tänka på är berömmelse och vinning. De kämpar för berömmelse och vinning, uthärdar vedermödor för berömmelse och vinning, utstår förödmjukelse för berömmelse och vinning, offrar allt de har för berömmelse och vinning och kommer att göra vilka bedömningar eller fatta vilket beslut som helst för berömmelse och vinning. På det sättet fjättrar Satan människan med osynliga bojar. Dessa bojar tynger människor och de har varken kraft eller mod att kasta av sig dem. Så de stretar ständigt vidare med stora svårigheter, ovetande om att de bär dessa bojar. För berömmelse och vinning skyr mänskligheten Gud och sviker honom och blir allt mer ond. På det viset förstörs den ena generationen efter den andra på grund av Satans berömmelse och vinning. Om man nu betraktar Satans handlingar, är hans lömska motiv avskyvärda? Ni kan kanske fortfarande inte se igenom Satans lömska motiv därför att ni tänker att det inte finns något liv utan berömmelse och vinning. Ni tror att om människor lämnar berömmelse

---

och vinning bakom sig kommer de inte längre att kunna se vägen framför sig; de kommer inte längre att kunna se sina mål och deras framtid blir mörk, diffus och dyster. Sakta men säkert kommer ni emellertid alla en dag att inse att berömmelse och vinning är ohyggliga bojor som Satan använder för att fjättra människan. Fram till den dag då du inser detta kommer du att helt stå emot Satans kontroll och helt stå emot de bojor som Satan kommer med för att fjättra dig. När tiden är inne för dig att vilja kasta av dig allt som Satan har ingjutit i dig, då kommer du att bryta totalt med Satan och även verkligen avsky allt som Satan har gett dig. Först då kommer du att ha en uppriktig kärlek till och längtan efter Gud.

Vi har bara talat om hur Satan använder kunskap till att fördärva människan, så låt oss nu samlas kring hur Satan använder vetenskapen till att fördärva människan. Först använder Satan vetenskapens namn till att tillfredsställa människans nyfikenhet, tillfredsställa människans önskan att undersöka vetenskapen och tränga in i mysterier. I vetenskapens namn tillfredsställer Satan även människans materiella behov och människans krav på att ständigt höja sin livskvalitet. I det namnet använder Satan därför vetenskapens väg till att fördärva människan. Är det bara människans tänkande eller människans sinne som Satan fördärvar genom denna vetenskapens väg? Vad mer bland de människor, händelser och företeelser som vi kan se i vår omgivning och kommer i kontakt med använder Satan vetenskapen för att fördärva? (Den naturliga miljön.) Ni har rätt. Det verkar som att ni har blivit djupt skadade av detta och även är starkt påverkade av det. Förutom att Satan använder vetenskapens alla rön och slutsatser till att bedra människan, använder han också vetenskapen som ett medel att orsaka hänsynslös förstörelse och exploatering av den livsmiljö som människan skänktes av Gud. Han gör det under förevändningen att om människan bedriver vetenskaplig forskning kommer hennes livsmiljö att bli bättre och bättre och hennes levnadsstandard kommer ständigt att höjas, och vidare att denna vetenskapliga utveckling syftar till att tillgodose människans dagligen ökande materiella behov och hennes behov av att fortsätta höja sin livskvalitet. Varför utveckla vetenskapen om det inte vore av de skälen? Det är den teoretiska grunden till Satans utveckling av vetenskapen. Men vad har vetenskapen gett mänskligheten? Vad består vår närmaste miljö av? Har inte luften som mänskligheten andas blivit förgiftad? Är vattnet vi dricker fortfarande riktigt rent? (Nej.) Är maten vi äter naturlig? Större delen av den produceras

---

med hjälp av gödningsmedel och odlas med hjälp av genmodifiering, och mutationer produceras med hjälp av olika vetenskapliga metoder. Inte ens de grönsaker och den frukt vi äter är längre naturliga. Det är inte lätt för människor att få tag i ett naturligt ägg att äta. Och äggen smakar inte längre som de brukade, efter att redan ha blivit bearbetade av Satans så kallade vetenskap. Om man ser till den större bilden så har hela atmosfären blivit förstörd och förgiftad; berg, sjöar, skogar, floder, hav och allting över och under jord har fördärvats genom så kallade vetenskapliga landvinningar. Med andra ord, hela den ekologiska miljön, den levande miljö som människan fått av Gud, har förstörts och fördärvats av så kallad vetenskap. Även om det finns många människor som har fått vad de förväntade sig i fråga om den livskvalitet de söker och har tillfredsställt både sina lustar och sitt kött, har den miljö som människan lever i blivit förstörd och ödelagd i grunden genom de olika "landvinningar" som vetenskapen fört med sig. Nu har vi inte längre rätt att dra ett enda andetag av frisk luft, inte ens utomhus. Är det mänsklighetens bedrövelse? Finns det fortfarande någon lycka att tala om för människan som lever i det livsutrymmet? Människan lever i detta livsutrymme och från allra första början skapade Gud den livsmiljön åt människan. Det vatten människor dricker, den luft människor andas, den mat människor äter, växter, träd och hav – hela den livsmiljön skänkte Gud till människan; den är naturlig och fungerar enligt en naturlag som fastställts av Gud. Om det inte funnits någon vetenskap skulle folk ha varit lyckliga och kunnat njuta av allt i dess ursprungliga skick, i enlighet med Guds sätt och enligt det som Gud skänkte dem att njuta av. Men nu har allt detta blivit förstört och ödelagt av Satan; människans huvudsakliga livsutrymme är inte längre i sitt ursprungliga skick. Men ingen är i stånd att inse vad som orsakade den här sortens konsekvens eller hur det gick till, och allt fler människor närmar sig dessutom och förstår vetenskapen genom att använda de idéer som ingjutits i dem av Satan. Är det inte synnerligen avskyvärt och beklagensvärt? Nu när Satan har tagit det utrymme där mänskligheten existerar och dess livsmiljö och fördärvat det till detta skick, och nu när mänskligheten fortsätter att utvecklas på det sättet, finns det då ett behov av att Guds hand förstör denna mänsklighet på jorden? Om mänskligheten fortsätter att utvecklas på det sättet, vilken riktning kommer den att ta? Förutom människans giriga sökande efter berömmelse och vinning fortsätter hon att bedriva vetenskapliga undersökningar och djupgående forskning och tillfredsställer sedan oupphörligt sina egna materiella

---

behov och lustar; vad blir då konsekvenserna för människan? Först och främst finns det inte längre någon ekologisk balans och hand i hand med detta har alla människors kroppar blivit fördärvade och skadade av den här sortens miljö och olika smittsamma sjukdomar och farsoter sprider sig överallt. Det är en situation som människan inte längre har kontroll över, eller hur? Nu när ni förstår det här ... om inte mänskligheten följer Gud utan alltid följer Satan på det här viset – om den använder kunskap till att ständigt berika sig själva, använder vetenskap till att oupphörligt undersöka framtiden för mänskligt liv, och använder den här sortens metod för att fortsätta leva – inser ni då vad det naturliga slutet för mänskligheten kommer att bli? (Ödeläggelse.) Det kommer att bli ödeläggelse: den kommer att närma sig ödeläggelsen ett steg i taget! Närma sig ödeläggelsen ett steg i taget! Nu ser det ut som om vetenskapen är en sorts magisk dryck som Satan har berett åt människan, så när du försöker urskilja saker och ting ser du dem i ett töcken; oavsett hur du anstränger dig kan du inte se dem klart och oavsett hur mycket du försöker kan du inte få grepp om dem. Men Satan använder fortfarande vetenskapens namn till att reta din aptit och föra dig i ledband, ett steg i taget, mot avgrunden och mot döden. Är det inte så? (Jo.) Detta är det andra sättet.

Den tredje sättet är att Satan använder traditionell kultur till att fördärva människan. Det finns många likheter mellan traditionell kultur och vidskepelse, bara det att traditionell kultur har särskilda berättelser, allusioner och källor. Satan har konstruerat och hittat på många folksagor eller berättelser i historieböcker som har fått människor att ta djupt intryck av traditionella kulturella eller vidskepliga gestalter. Ta som exempel Kinas De åtta odödliga som korsar havet, Resan till Västern, Jadekejsaren, Nezha-erövrarna, Drakkungen och Berättelsen om Gudarnas Skapelse. Har inte dessa blivit djupt rotade i människans medvetande? Även om vissa av er inte känner till alla detaljerna känner ni ändå till berättelserna rent allmänt och det är detta allmänna innehåll som fastnar i ditt hjärta och fastnar i ditt sinne och som du inte kan glömma. Det var sådana ting som Satan ställde upp för människan för länge sedan efter att vid olika tidpunkter ha spridit sina skilda idéer och legender. Dessa ting skadar och fräter direkt på människors själar och förtrollar människor gång på gång. Det betyder att när du väl har accepterat dessa ting som härrör från den traditionella kulturen, berättelser eller vidskepelse, när dessa ting har tagit plats i ditt sinne, när de väl har fastnat i ditt hjärta, så är det som om du vore förtrollad – du blir snärjd och påverkad av dessa

---

kulturer, dessa idéer och traditionella berättelser. De påverkar ditt liv, ditt sätt att se på livet och de påverkar även ditt omdöme om saker och ting. Dessutom påverkar de din strävan mot den sanna vägen i livet: Det är sannerligen en förtrollning. Du försöker men du kan inte skaka dem av dig; du hugger mot dem men du kan inte hugga ner dem; du slår mot dem men du kan inte slå ner dem. Vidare börjar människor, efter att omedvetet ha blivit föremål för denna förtrollning, att ovetande tillbe Satan och nära bilden av Satan i sina hjärtan. De ställer med andra ord upp Satan som sin avgud, ett föremål som de kan tillbe och se upp till, och går till och med så långt att de betraktar honom som Gud. Utan att de vet om det finns dessa ting i människornas hjärtan och kontrollerar deras ord och handlingar. Dessutom betraktar du först dessa berättelser och legender som falska och sedan erkänner du ovetande förekomsten av dessa berättelser och gör verkliga gestalter av dem och förvandlar dem till verkligt existerande ting. I din omedvetenhet mottar du undermedvetet dessa idéer och existensen av dessa ting. Du tar också undermedvetet emot djävlar, Satan och avgudar i ditt eget hem och i ditt eget hjärta – det är sannerligen en förtrollning. Känner ni likadant? (Ja.) Finns det några bland er som har tänt rökelse och tillbett Buddha? (Ja.) Vilket var då syftet med att tända rökelse och tillbe Buddha? (Att be för frid.) Om man tänker på det nu, är det absurt att be till Satan om frid? Kommer Satan med frid? (Nej.) Var ni okunniga på den tiden? Ett sådant beteende är absurt, okunnigt och naivt, eller hur? Satan överväger bara hur han kan fördärva dig och kan inte ge dig frid; han kan bara ge dig tillfällig respit. Men du måste avlägga ett löfte och om du bryter din försäkran eller bryter det löfte du har avlagt till honom kommer du att få se hur han plågar dig. Genom att få dig att avlägga ett löfte vill han i själva verket kontrollera dig. När ni bad om frid, fick ni det då? (Nej.) Ni fick inte frid utan han kom tvärtom med olycka och oändliga katastrofer – sannerligen ett gränslöst hav av bitterhet. Frid finns inte i Satans domän och det är sanningen. Detta är konsekvensen för mänskligheten av feodal vidskepelse och traditionell kultur.

Den sista frågan är hur Satan drar fördel av samhällstrender för att fördärva människan. Dessa samhällstrender inbegriper många ting. Vissa säger: "Handlar det om vilka kläder vi har på oss? Handlar det om det senaste modet, kosmetika, frisyrier och gourmetmat?" Handlar det om dessa ting? De ingår i trenderna men det är inte dem vi vill tala om här. Vi vill bara tala om de idéer som samhällstrender för med sig till

---

människor, hur de får människor att bete sig i världen, de livsmål och åskådningar som de ger upphov till i människor. Dessa är mycket viktiga; de kan kontrollera och påverka människans sinnestillstånd. En efter en för dessa trender med sig ett ont inflytande som oupphörligen får människor att förfalla och oupphörligen får dem att mista samvete, mänsklighet och förnuft och sänker deras moral och försämrar deras karaktär till den grad att vi till och med kan säga att majoriteten av människor nu saknar integritet, saknar mänsklighet och inte heller har något samvete, än mindre något förnuft. Vilka är då dessa trender? Du kan inte se de trenderna med blotta ögat. När vinden från en trend sveper fram är det kanske bara ett mindre antal personer som blir trendsättare. De börjar göra någonting, accepterar någon idé eller något perspektiv. Majoriteten av människor kommer dock mitt i sin omedvetenhet att ständigt smittas, införlivas och lockas av denna trend, tills de alla ovetande och ofrivilligt accepterar den och alla är uppslukade och kontrollerade av den. För människor som inte är sunda till kropp och själ, som aldrig vet vad sanning är, som inte kan avgöra skillnaden mellan positiva och negativa ting, får den ena efter den andra av den typen av trender dem att villigt acceptera dessa trender, den livssyn och de värderingar som kommer från Satan. De accepterar vad Satan säger om hur man bör hantera livet och det sätt att leva som Satan "skänker" dem. De har inte styrkan och inte heller förmågan, än mindre medvetenheten att stå emot. Så vilka i hela friden är dessa trender? Jag har valt ut ett enkelt exempel som ni nog kommer att förstå. Till exempel så drev människor förr sina företag på ett sätt där de inte lurade vare sig gammal eller ung och sålde varor till samma pris oavsett vem som köpte. Låter det inte ana samvete och mänsklighet? När människor använde sig av trossatser av det slaget när de drev sina företag visar det att de fortfarande hade ett visst samvete, en viss mänsklighet, på den tiden. Men i och med människans krav på allt större summor pengar började de ovetande älska pengar, älska vinst och älska njutning mer och mer. Började då människor se pengar som viktigare? När människor ser pengar som viktigare försummar de ovetande sitt rykte, renommé, prestige och integritet, eller hur? När du driver ett företag ser du hur andra använder olika metoder för att bedra folk och bli rika. Trots att de pengar som tjänats är orättfäingen vinst blir de rikare och rikare. De driver samma typ av företag som du, men hela deras familj njuter mer av livet än du gör och du blir frustrerad och säger: "Varför kan inte jag göra det? Varför kan inte jag tjäna lika mycket som de gör? Jag måste

---

komma på ett sätt att skaffa mer pengar, att få framgång i mitt företag.” Sedan tänker du igenom det hela. Enligt den vanliga metoden att tjäna pengar, genom att varken lura gammal eller ung och sälja saker till samma pris åt alla, tjänar du pengar med gott samvete men det kan inte göra dig rik snabbt. Men i din brådska att göra vinst genomgår ditt tänkande en gradvis förvandling. Under den förvandlingen börjar också dina uppförandepprinciper att förändras. Första gången du lurar någon har du ett förbehåll och säger: ”Det här är sista gången jag lurar någon och jag kommer inte att göra om det. Jag kan inte lura folk. Om jag lurar folk kommer det bara att straffa sig och bringa olycka!” Första gången du bedrar någon har du vissa skrupler i ditt hjärta: det är så människans samvete fungerar – genom skrupler och genom att förebrå dig, så att det känns onaturligt när du lurar någon. Men efter att framgångsrikt ha bedragit någon upptäcker du att du nu har mer pengar än du hade förut och du tänker att den metoden kan vara mycket förmånlig för dig. Trots den molande värken i ditt hjärta vill du ändå gratulera dig själv till din framgång och du är lite nöjd med dig själv. För första gången godkänner du ditt eget beteende och godkänner ditt eget bedrägeri. Efteråt, när människan väl har blivit smittad av detta bedrägeri är det som med någon som ger sig in på att spela och sedan blir spelare. Omedvetet godkänner hon sitt bedrägliga beteende och accepterar det. Omedvetet ser hon bedrägeriet som ett legitimt affärsbeteende och ser bedrägeriet som den mest användbara metoden för sin överlevnad och sitt liv; hon tänker att hon snabbt kan bli rik genom att göra så. I början av den processen kan människor inte acceptera ett sådant beteende, de ser ner på det beteendet och det sättet att gå tillväga, sedan prövar de beteendet själva och testat det på sitt eget vis och deras hjärtan börjar gradvis att förvandlas. Vad innebär då denna förvandling? Det är ett godkännande och erkännande av den trenden, ett godkännande och ett erkännande av den idé som ingjutits i dig av samhällstrenden. Omedvetet känner du att du kommer att lida förluster om du inte luras i affärer, att du kommer att ha förlorat något om du inte luras. Dig ovetande blir bedrägeriet hela din själ, din stöttepelare och det blir också ett slags beteende som är en oundgänglig regel för ditt liv. När människan har accepterat ett sådant beteende och ett sådant tänkande, genomgår hennes hjärta då en förändring? Ditt hjärta har förändrats, så har din integritet förändrats? Har din mänsklighet förändrats? Har ditt samvete förändrats? (Ja.) Människan i sin helhet genomgår en kvalitativ förändring, från hjärta till tankar, i en sådan omfattning att de förändras

---

inifrån och ut. Den förändringen för dig längre och längre bort från Gud och du överensstämmer mer och mer med Satan och blir mer och mer lik honom.

Nu är dessa samhällstrender lätta för dig att förstå. Jag valde bara ett enkelt exempel, ett vanligt förekommande exempel som människor kommer att känna till. Har dessa samhällstrender ett stort inflytande på folk? Har de en djupt skadlig effekt på människor? (Ja.) En riktigt djupt skadlig effekt på människor. Vad är det hos människan som Satan använder den ena efter den andra av dessa samhällstrender till att fördärva? (Samvete, förnuft, mänsklighet, moral och syn på livet.) Orsakar de en successiv utveckling till det sämre hos människor? Satan använder dessa samhällstrender till att steg för steg locka människor in i ett näste av djävlar, så att människor som är fångade av samhällstrender utan att veta om det förespråkar pengar och materiella önskningar liksom de förespråkar elakhet och våld. När sådant väl har tagit sig in i människans hjärta, vad blir människan då? Människan blir djävulen Satan! Vilken psykologisk tendens i människans hjärta är förklaringen till det? Vad förespråkar människor? Människor börjar uppskatta ondska och våld. De uppskattar inte skönhet och godhet, än mindre fred. Människor är inte villiga att leva den normala mänsklighetens enkla tillvaro utan vill istället åtnjuta hög status och stor rikedom, frossa i köttets njutningar, inte spara någon möda för att tillfredsställa sitt eget kött, utan restriktioner, utan band som håller dem tillbaka, med andra ord göra allt som de önskar. Så när du som människa har blivit uppslukad av sådana trender, kan då den kunskap du har lärt dig hjälpa dig loss? Kan den traditionella kultur och den vidskepelse du känner till att hjälpa dig att överge denna hemska situation? Kan den traditionella moral och traditionella ceremoni som människan uppfattar hjälpa henne att utöva återhållsamhet? Ta treteckensklassikern som exempel. Kan den hjälpa människor att dra upp fötterna ur dessa trenders kvicksand? (Nej, det kan den inte.) På det viset blir människan allt mer ond, arrogant, nedlåtande, självisk och illvillig. Det finns inte längre någon ömhet mellan människor, inte längre någon kärlek mellan familjemedlemmar, inte längre någon förståelse mellan släktingar och vänner; mänskliga relationer har blivit präglade av våld. Varenda person vill använda våldsamma metoder för att bo tillsammans med en medmänniska; de förtjänar sitt uppehälle genom att bruka våld; de uppnår sin position och gör sina förtjänster med hjälp av våld och de gör allt de vill på våldsamma och ondskefulla sätt. Är inte en sådan mänsklighet skrämmande? (Jo.) Efter

---

att ha hört allt som jag nu har talat om, tycker ni inte att det är skrämmande att leva i denna miljö, i denna värld, och bland en sådan befolkning genom vilken Satan fördärvar människor? (Jo.) Så har ni någonsin känt att det är synd om er? Det känner ni väl lite nu? (Ja.) Av er ton att döma låter det som att ni tänker: "Satan använder så många olika sätt att fördärva människan. Han tar varje tillfälle och finns vart vi än vänder oss. Kan människan ändå bli frälst?" Kan människan ändå bli frälst? Kan människan frälsa sig själv? (Nej.) Kan Jadekejsaren frälsa människan? Kan Konfucius frälsa människan? Kan bodhisattvan Guanyin frälsa människan? (Nej.) Vem kan då frälsa människan? (Gud.) Men hos vissa människor kommer frågor att uppstå i deras hjärtan som: "Satan skadar oss så häftigt, så vildsint att vi inte har något hopp om att leva, inte heller någon tillit till att leva. Vi lever alla mitt i fördärvet och varenda människa motsätter sig ändå Gud och nu har vårt mod sjunkit så lågt som det kan. Så under tiden som Satan fördärvar oss, var finns Gud? Vad gör Gud? Vad Gud än gör för oss så märker vi det aldrig!" Vissa människor kan väl inte undgå att känna sig modfällda och lite nedslagna, eller hur? Hos er är den känslan mycket stark, för allt som jag har sagt har varit i syfte att få människor att sakta inse, känna allt mer att de är utan hopp, känna allt mer att de har blivit övergivna av Gud. Men oroa er inte. Det ämne som vi samlas kring idag, "Satans ondska", är inte vårt egentliga tema. Men för att tala om essensen i Guds helighet måste vi först tala om hur Satan fördärvar människan och Satans ondska för att bättre tydliggöra för folk vilket tillstånd människor nu befinner sig i. Ett syfte med att tala om detta är att människor ska få lära känna Satans ondska, medan ett annat är att människor ska få en djupare förståelse av vad sann helighet är.

Är de saker som jag just har talat om betydligt mer detaljerade än förra gången? (Ja.) Är då er förståelse nu lite djupare? (Ja.) Jag vet att många nu förväntar sig att jag ska säga exakt vad Guds helighet är, men när jag talar om Guds helighet kommer jag först att tala om de gärningar som Gud gör. Ni bör alla lyssna uppmärksamt, sedan kommer jag att fråga er exakt vad Guds helighet är. Jag kommer inte att säga det direkt utan istället låta er försöka komma fram till det, ge er utrymme för att göra det. Vad tror ni om den metoden? (Den är bra.) Så lyssna noga.

Varje gång Satan fördärvar människan eller ägnar sig åt hejdlös skadegörelse står inte Gud överksam bredvid, inte heller avfärdar han eller låtsas inte se dem han har valt. Allt som Satan gör är fullständigt klart och uppfattat av Gud. Oavsett vad Satan gör,

---

oavsett vilken trend han ger upphov till, så vet Gud allt som Satan försöker göra och Gud ger inte upp dem han har valt. Istället gör Gud allt som krävs, utan att tilldra sig någon uppmärksamhet, i hemlighet och tysthet. När Gud börjar verka i någon, när han har valt någon, så avslöjar han det inte för någon, inte heller avslöjar han det för Satan, än mindre gör han en stor affär av det. Han gör bara helt tyst och helt naturligt vad som krävs. Först utser han en familj åt dig; vilken bakgrund familjen har, vilka dina föräldrar är, vilka dina förfäder är – allt det var redan bestämt av Gud. Det var med andra ord inga beslut som fattades av honom i stundens ingivelse utan snarare ett verk som påbörjades för länge sedan. När Gud väl har valt en familj till dig väljer han också vilket datum du ska födas. Snart ser Gud hur du gråtande föds in i världen, ser din födelse, ser hur du säger dina första ord, ser hur du tar dina första stapplande steg och lär dig att gå. Först tar du ett steg och sedan tar du nästa ... nu kan du springa, nu kan du hoppa, nu kan du prata, nu kan du uttrycka dina känslor. Under tiden som människor växer upp är Satans blick fixerad vid var och en av dem, som en tiger som iakttar sitt byte. Men när Gud har utfört sitt verk har han aldrig lidit av några begränsningar av människor, händelser eller ting, av tid och rum; han gör vad han bör och gör vad han måste. Under din uppväxt kan du möta mycket som du inte tycker om, möta sjukdom och besvikelser. Men när du vandrar den vägen är ditt liv och din framtid under Guds stränga omsorg. Gud ger dig en genuin garanti som varar livet ut, för han finns alldeles intill dig, vakar över dig och ser efter dig. Utan att vara medveten om detta växer du upp. Du kommer i kontakt med nya ting och börjar lära känna denna värld och denna mänsklighet. Allting är nytt och fräscht för dig. Du vill gärna göra det du tycker om. Du lever inom din egen mänsklighet, du lever inom ditt eget livsutrymme och du har inte den minsta aning om Guds existens. Men Gud ser dig när du tar varje steg på vägen medan du växer och ser dig när du gör varje framsteg. Inte ens när du tillägnar dig kunskap eller studerar vetenskap har Gud vikit ett enda steg från din sida. Du är precis som andra människor i det att du, under tiden som du lärt känna och kommit i kontakt med världen, har skapat dina egna ideal, du har dina egna hobbies, dina egna intressen och du har också upphöjda ambitioner. Du funderar ofta över din egen framtid och skissar ofta på hur din framtid bör se ut. Men oavsett vad som sker på vägen så ser Gud allt med klar blick. Kanske har du själv glömt ditt förflutna men för Gud finns det ingen som kan förstå dig bättre än han. Du lever under Guds blick, växer upp och mognar. Under den perioden är

---

Guds främsta uppgift något som ingen någonsin anar, något som ingen vet. Gud talar definitivt inte om det för dig. Man kan säga att det är en garanti för att Gud kommer att frälsa en person. Det innebär att Gud vill frälsa den personen, så han måste göra det, och den uppgiften är livsviktig för både människan och Gud. Vad är det mest avgörande? Vet ni det? Det verkar som att ni inte har någon känsla för det, eller någon föreställning om det, så jag ska tala om det för er. Från den stund du föddes och ända fram till nu har Gud utfört mycket verk i dig, men han ger dig inte en detaljerad redogörelse för allt han har gjort. Gud lät dig inte veta och han talade inte om det för dig. Men för människan är allt han gör viktigt. För Gud är det något som han måste göra. I hans hjärta finns det något viktigt som han måste göra som vida överstiger något av allt detta. Det innebär att Gud måste garantera människors säkerhet från att de föds och fram till nu. Efter att ha hört dessa ord kanske ni känner att ni inte begriper helt och säger: "Är den säkerheten så viktig?" Vilken är då den bokstavliga betydelsen av "säkerhet"? Kanske menar ni att det betyder fred eller kanske menar ni att det betyder att aldrig uppleva en olycka eller katastrof, att leva väl, att leva ett normalt liv. Men i era hjärtan måste ni veta att det inte är så enkelt. Så vad i fridens namn är det som jag har talat om, det som Gud måste göra? Vad innebär säkerhet för Gud? Är det verkligen en garanti för er säkerhet? Nej. Så vad är det Gud gör? Den säkerheten innebär att du inte blir uppslukad av Satan. Är det viktigt? Du blir inte uppslukad av Satan, så berör detta din säkerhet eller inte? Det gäller din personliga säkerhet och inget kan vara viktigare. Varken din själ eller ditt kött tillhör längre Gud när du väl har blivit uppslukad av Satan. Gud kommer inte längre att frälsa dig. Gud överger sådana själar och överger sådana människor. Så jag säger att det viktigaste som Gud måste göra är att garantera din säkerhet, garantera att du inte blir uppslukad av Satan. Det är rätt viktigt, eller hur? Så varför kan ni inte svara? Det verkar som att ni inte känner Guds stora välvilja!

Gud gör mycket mer än att garantera människors säkerhet, garantera att de inte blir uppslukade av Satan; han utför också en stor mängd verk som förberedelse för att välja människor och frälsa dem. För det första, vilken personlighet du har, vilken typ av familj du ska födas in i, vilka dina föräldrar är, hur många bröder och systrar du har och situationen, den ekonomiska ställningen och villkoren i familjen som du föds in i – allt detta är noggrant planerat åt dig av Gud. Vet ni vilken typ av familjer Guds utvalda folk för det mesta föds in i, i de flesta fall? Är det framstående familjer? Vi kan inte säga

---

säkert att de inte finns. Det kan finnas några, men de är väldigt få. Är det familjer som är exceptionellt rika, som miljardärer eller multimiljonärer? Det är nästan aldrig den typen av familjer. Så vilken typ av familjer planerar Gud för det mesta till dessa människor? (Vanliga familjer.) Vilka familjer är då vanliga familjer? Det finns arbetarfamiljer. De är beroende av sin lön för att leva och har så att det täcker de grundläggande behoven. De kommer under inga omständigheter att låta dig gå hungrig men du ska inte förvänta dig för mycket när det gäller att tillgodose dina materiella behov. Sedan finns det lantbrukarfamiljer. Lantbrukare är beroende av att plantera grödor för att få mat, de har spannmål att äta och vad som än händer kommer du inte att hungra, men du kan inte få så fina kläder. Sedan finns det vissa familjer som driver mindre företag och vissa där föräldrarna är intellektuella och de kan också räknas till vanliga familjer. Det finns också en del föräldrar som arbetar på kontor eller, som mest, är statstjänstemän i en lägre ställning och de kan inte heller anses vara framstående familjer. Fler personer föds in i vanliga familjer och det hela ordnas av Gud. Det innebär för det första att den miljö du lever i inte är den familj med avsevärda tillgångar som du föreställer dig utan snarare en familj som har utsetts åt dig av Gud, och de flesta människor kommer att leva inom ramen för den typen av familjer; vi kommer inte att dryfta undantagen här. Hur är det då med den sociala statusen? De ekonomiska villkoren är genomsnittliga för de flesta föräldrar och de har ingen hög social status – för dem är det gott nog att bara ha ett arbete. Är det några som är guvernörer? Är det några som är presidenter? (Nej.) Som mest är det personer som leder mindre företag eller chefer på lägre nivå. Deras sociala status är medelmåttig och deras ekonomiska villkor är genomsnittliga. En annan faktor är familjens livsmiljö. För det första finns det inga föräldrar som tydligt skulle påverka sina barn till att gå spådomarnas och horoskopens väg; de är också väldigt få. De flesta föräldrar är rätt normala. Gud inrättar en sådan miljö för människor samtidigt som han väljer dem och detta är mycket fördelaktigt för hans verk med att frälsa människor. Utifrån sett verkar det som om Gud inte har gjort något omvälvande för människan; han gör bara allting i hemlighet, ödmjukt och i tystnad. Men i själva verket görs allt det som Gud gör för att lägga grunden till din frälsning, för att förbereda vägen vidare och förbereda alla omständigheter som krävs för din frälsning. När stunden för varje människa är kommen för Gud henne genast tillbaka inför honom – när tiden är inne för dig att höra Guds röst

---

så är det då du träder fram inför honom. Vid den tid då det sker har vissa människor redan blivit föräldrar själva, medan andra bara är någons barn. Vissa personer har med andra ord gift sig och fått barn, medan andra fortfarande är singlar och inte har bildat familj än. Men oavsett människors situation har Gud redan fastställt tiden för när du ska bli vald och när hans evangelium och ord ska nå dig. Gud har fastställt omständigheterna, bestämt genom vilken person eller genom vilket sammanhang som evangeliet kommer att förmedlas till dig, så att du får höra Guds ord. Gud har redan förberett alla de omständigheter som krävs för dig så att du utan att veta om det kommer inför honom och återförs till Guds familj. Du följer också Gud utan att veta om det och träder in i hans stegvisa verk, träder in i Guds sätt att verka som han, steg för steg, har förberett för dig. Vilka sätt använder Gud när han uträttar ting för människor vid den tidpunkten? För det första är det minsta den omsorg och det skydd som människan åtnjuter. Dessutom placerar Gud ut olika personer, händelser och ting så att människan får se hans existens och hans gärningar i dessa. Det finns till exempel människor som tror på Gud för att någon i deras familj är sjuk. När andra predikar evangeliet för dem börjar de tro på Gud och den tron på Gud har uppstått på grund av situationen. Vem ordnade då den situationen? (Gud.) Genom sjukdomen finns det familjer där alla är troende, gammal som ung, medan det finns andra familjer där tron är individuell. Till synes tror du på Gud på grund av sjukdom, men det är i själva verket ett tillstånd som du har blivit skänkt för att du ska komma inför Gud – detta är Guds välvilja. Eftersom familjelivet är krävande för somliga och de inte finner ro, uppstår en tillfällig möjlighet där någon kommer att förmedla evangeliet och säga: ”Tro på Herren Jesus så får du ro.” Omedvetet börjar de då tro på Gud under mycket naturliga omständigheter. Och är det ett slags tillstånd att deras familj saknar ro? Är det en nåd som Gud har förlänat dem? Sedan finns det de som börjar tro på Gud av andra skäl. Det finns olika skäl och olika vägar till tron, men oavsett av vilken anledning du börjar tro på honom så är det hela faktiskt planerat och väglett av Gud. Först använder sig Gud av olika sätt för att välja dig och föra dig in i sin familj. Det är den nåd som Gud skänker varje enskild individ.

Nu med Guds verk i de sista dagarna skänker han inte längre bara nåd och välsignelser till människan som han gjorde i början, och han trugar inte heller människor framåt. Vad har människor under det här stadiet av verket sett av alla

---

aspekter av Guds verk som de har upplevt? De har sett Guds kärlek och Guds dom och tuktan. Vid den här tidpunkten sörjer för, stöttar, upplyser och vägleder Gud dessutom människor, så att de successivt lär känna hans avsikter, lär känna de ord han talar och den sanning som han skänker människan. När människor är svaga, när de är modfälda, när de inte har någonstans att vända sig, kommer Gud att använda sina ord till att trösta, rådge och uppmuntra dem, så att människor i sin litenhet successivt kan finna sin styrka, resa sig upp i positiv anda och bli villiga att samverka med Gud. Men när människor är olydiga mot Gud eller motsätter sig honom, eller avslöjar sitt eget fördärv, kommer Gud inte att visa något förbarmande när han tillrättavisar och fostrar dem. Gud kommer dock att visa tolerans och tålamod med människans dåraktighet, okunnighet, svaghet och bristande mognad. På det viset mognar människan gradvis, genom allt det verk som Gud uträttar för henne, växer upp och lär känna Guds avsikter, lär känna en viss sanning, lär känna vad som är positivt och vad som är negativt, lär känna vad ondska är och vad mörker är. Gud tillrättavisar och fostrar inte alltid människan, han visar inte heller alltid tolerans och tålamod. Snarare sörjer han för varje människa på olika sätt, i hennes olika skeden och enligt hennes olika grad av mognad och kaliber. Han uträttar många ting för människan och till ett högt pris; människan uppfattar inget av det priset eller de ting som Gud uträttar, men allt han gör utförs i själva verket inom varje enskild individ. Guds kärlek är verklig: genom Guds nåd undviker människan den ena olyckan efter den andra, medan Gud visar sin tolerans mot människans svaghet gång på gång. Guds dom och tuktan låter människor successivt förstå mänsklighetens fördärv och sataniska väsen. Det som Gud tillhandahåller, hans upplysning av människan och hans vägledning låter mänskligheten allt mer känna sanningens väsen och i ökad omfattning veta vad människor behöver, vilken väg de bör ta, vad de lever för, värdet och meningen med deras liv och hur de ska vandra vägen fram. Alla dessa ting som Gud uträttar är oskiljbara från hans ursprungliga syfte. Vilket är då hans syfte? Varför använder Gud de här sätten att utföra sitt verk i människan? Vilket resultat vill han uppnå? Med andra ord, vad vill han se hos människan och få av henne? Det Gud vill se är att människans hjärta kan återupplivas. De sätt han använder för att verka i människan är till för att ständigt väcka människans hjärta, väcka människans ande, låta människan få veta var hon kommer ifrån, vem som vägleder henne, stöder henne, sörjer för henne och vem som har låtit människan leva fram till nu; de är till för att låta människan veta vem som

---

är Skaparen, vem hon bör tillbe, vad slags väg hon bör vandra och på vilket sätt hon bör träda fram inför Gud; de används till att successivt återuppliva människans hjärta, så att människan känner Guds hjärta, förstår Guds hjärta och inser den stora omsorgen och tanken bakom hans verk för att frälsa människan. När människans hjärta är återupplivat vill hon inte längre leva livet med ett degenererat, fördärvat sinnelag utan istället sträva efter sanningen till Guds tillfredsställelse. När människans hjärta har väckts till liv har hon förmåga att bryta helt med Satan, inte längre skadas av Satan, inte längre kontrolleras och luras av honom. Istället kan människan samarbeta i Guds verk och i hans ord på ett positivt sätt för att tillfredsställa Guds hjärta och på det viset uppnå gudsfruktan och sky det onda. Det är det ursprungliga syftet med Guds verk.

Att tala om Satans ondska just nu får alla att känna det som att folk lever olyckliga och att människors liv är drabbade av missöden. Men hur känner ni nu när jag har talat om Guds helighet och det verk han utför i människan? (Mycket lyckliga.) Vi kan se nu att allt som Gud gör, allt som han minutiöst planerar för människan är oklanderligt. Allt som Gud gör är felfritt, vilket innebär att det är oförvitligt, och det behövs ingen som korregerar, ger råd eller gör några förändringar. Allt som Gud gör för varje individ är utom tvivel; han leder var och en vid handen, ser efter dig i varje stund och har aldrig lämnat din sida. När människor växer upp i en sådan miljö och växer upp med en sådan bakgrund, kan vi då säga att de faktiskt växer upp i Guds hand? (Ja.) Så har ni fortfarande en känsla av förlust? Är det någon som fortfarande känner sig modfälld? Känner någon att Gud har övergivit mänskligheten? (Nej.) Så vad i fridens namn har Gud då gjort? (Han upprätthåller mänskligheten.) Den stora tanken och omsorgen bakom allt som Gud gör är odiskutabla. När Gud utför sitt verk har han dessutom aldrig ställt några villkor eller krav på någon av er för att ni ska få veta det pris han betalar för er, så att ni därför känner er djupt tacksamma till honom. Har Gud någonsin gjort något liknande förut? (Nej.) Under era långa liv har ni i princip alla mött många farliga situationer och utstått många frestelser. Det beror på att Satan finns alldeles intill dig och ständigt har blicken fäst på dig. Han tycker om när du råkar ut för olyckor, när du drabbas av katastrofer, när inget går bra för dig och han tycker om när du fångas i hans nät. Vad Gud beträffar så skyddar han dig ständigt, håller dig borta från det ena missödet efter det andra och från den ena olyckan efter den andra. Det är därför jag säger att allt som människan har – frid och glädje, välsignelser och personlig säkerhet –

---

i själva verket är under Guds kontroll och han vägleder och avgör ödet för varje individ. Men har Gud en uppblåst föreställning om sin position, som vissa påstår? Och säger han: "Jag är störst av alla, det är jag som bestämmer över er, ni måste alla tigga mig om nåd och olydnad kommer att bestraffas med döden." Har Gud någonsin hotat mänskligheten på det sättet? (Nej.) Har han någonsin sagt: "Mänskligheten är fördärvad så det spelar ingen roll hur jag behandlar den, vilken godtycklig behandling som helst kan duga; jag behöver inte planera något särskilt bra för den"? Tänker Gud på det sättet? Har Gud agerat på det sättet? (Nej.) Tvärtom är Guds behandling av var och en seriös och ansvarsfull, till och med mer ansvarsfull än du är mot dig själv. Är det inte så? Gud talar inte lättjefullt, inte heller står han på höjden och gör sig märkvärdig och inte heller tar han sig fram genom att lura folk. Istället uträttar han ärligt och tyst de ting som han själv behöver göra. Dessa ting ger välsignelser, frid och glädje till människan. De för människan fridsamt och lyckligt inför Guds åsyn och in i hans familj; sedan lever de inför Gud och tar emot Guds frälsning med lämpligt resonering och tänkande. Har då Gud någonsin varit falsk mot människan i sitt verk? Har han någonsin visat en oärlig välvilja och lurat människan med några få artigheter och sedan vänt henne ryggen? (Nej.) Har Gud någonsin sagt en sak och sedan gjort en annan? Har Gud någonsin gett tomma löften och skrutit och sagt att han kan göra det ena för dig eller hjälpa dig att göra det andra och sedan försvunnit? (Nej.) Det finns inget bedrägligt hos Gud, ingen falskhet. Gud är trofast och allt han gör är äkta. Han är den ende som människor kan räkna med och den Gud som människor kan anförtro sina liv och allt. Då det inte finns något bedrägligt hos Gud, kan vi säga att Gud är den mest uppriktiga? (Ja.) Visst kan vi det? Även om det ordet, när vi talar om det nu, är för svagt, för förmänskligt när det används om Gud, finns det inget vi kan göra åt det, eftersom det är det mänskliga språkets begränsningar. Det är något opassande här att kalla Gud för uppriktig, men vi använder det ordet så länge. Gud är trofast och uppriktig. Vad menar vi då med att tala om de aspekterna? Menar vi skillnaderna mellan Gud och människan och skillnaderna mellan Gud och Satan? Det kan man säga. Det är för att människan inte kan se ett enda spår av Satans fördärvade sinnelag i Gud. Har jag rätt i det jag säger? Kan jag få ett amen för det? (Amen!) Vi ser inget av Satans ondska uppenbarat i Gud. Allt som Gud gör och uppenbarar är helt och hållet till förmån och hjälp för människan, det görs helt och hållet för att sörja för människan, är fyllt av liv och ger människan en väg att följa

---

och en riktning att ta. Gud är inte fördärvad, så kan vi vidare, när vi ser på allt som Gud gör, säga att Gud är helig? (Ja.) Eftersom Gud inte har något av mänsklighetens fördärv och inte har något som är likt eller identiskt med mänsklighetens fördärvade sinnelag eller Satans väsen, så kan vi ur den synvinkeln säga att Gud är helig. Gud uppenbarar inget fördärv och uppenbarelsen av hans eget väsen i hans verk är all den bekräftelse vi behöver på att Gud själv är helig. Inser ni det? För att vi nu ska lära känna Guds heliga väsen, låt oss börja med att se på dessa båda aspekter: 1) Det finns inget fördärvt sinnelag hos Gud; 2) kärnan av Guds verk i människan gör så att människan kan se Guds eget väsen och hans väsen är enbart positivt. För de ting som alla slags Guds verk ger till människan är alla positiva ting. För det första kräver Gud att människan är ärlig – är det inte positivt? Han ger människan visdom – är det inte positivt? Gud gör så att människan kan skilja mellan gott och ont – är det inte positivt? Han låter människan inse betydelsen och värdet av mänskligt liv – är det inte positivt? Han låter människan se själva kärnan hos människor, händelser och ting i enlighet med sanningen – är det inte positivt? (Jo, det är det.) Och resultatet av allt detta är att människan inte längre blir bedragen av Satan, inte längre fortsätter att skadas av Satan eller kontrolleras av honom. De låter med andra ord människor befria sig helt från Satans fördärv och därmed successivt vandra på vägen där de fruktar Gud och skyr det onda. Hur långt har ni gått på den vägen nu? Det är svårt att säga, eller hur? Men har ni nu åtminstone en spirande förståelse av hur Satan fördärvar människan, vilka ting som är onda och vilka ting som är negativa? Nu vandrar ni åtminstone på den rätta vägen. Kan vi säga det? (Ja.)

Vi kommer nu att avsluta med att tala om Guds helighet, så hur många av er kan säga vad Guds helighet är, utifrån allt som ni har hört och tagit emot? Vad syftar Guds helighet, som jag talar om, på? Fundera över det ett ögonblick. Är Guds sannfärdighet hans helighet? Är Guds trofasthet hans helighet? Är Guds osjälviskhet hans helighet? Är Guds ödmjukhet hans helighet? Är Guds kärlek till människan hans helighet? Gud skänker frikostigt sanning och liv till människan – är det hans helighet? (Ja.) Allt detta som Gud uppenbarar är unikt; det existerar inte hos den fördärvade mänskligheten och kan inte heller ses där. Inte minsta spår av det kan ses under processen med Satans fördärv av människan, varken i Satans fördärvade sinnelag eller i Satans natur eller väsen. Allt som Gud är och har är unikt och endast Gud själv har ett sådant väsen,

---

endast Gud själv äger ett sådant väsen. När vi har diskuterat det här så långt, har någon av er sett någon så helig bland människor? (Nej.) Finns det då någon så helig bland de berömda personer, de stora människor och de avgudar ni tillber som människor? (Nej.) Så när vi nu säger att Guds helighet är unik, förkroppsligar han det till namnet så väl som i sanning? (Ja.) Det gör han. Vidare finns det också en praktisk sida av det. Finns det någon skillnad mellan den helighet jag nu talar om och den helighet som ni tidigare tänkte på och föreställde er? (Ja.) Hur stor är då den skillnaden? (Mycket stor!) Vad syftar människor ofta på när de talar om helighet? (Ett yttre beteende.) Beteende, eller som ett sätt att beskriva något, de säger att det är heligt. Det är bara något som ser rent och snyggt ut, något som ser bra ut eller låter bra enligt människor, inget med en faktisk kärna av helighet. Det här är teori. Förutom det, vad syftar den praktiska aspekten på hos den "helighet" som människor tänker på? Är den för det mesta det som de föreställer sig eller bedömer den vara? Till exempel så går vissa buddhister hädan under sin utövning, går bort medan de sitter där och sover. Somliga säger att de har blivit heliga och flugit till himlen. Det är också ett slags fantasi. Sedan finns det de som tycker att en älva som svävar ner från himlen är helig. I själva verket har människors föreställning om ordet "helig" alltid varit ett slags tom fantasi och teori som i grunden saknar verklig substans och dessutom inte har något att göra med helighetens väsen. Helighetens väsen är sann kärlek, men mer än så är det ett sanningens, rättfärdighetens och ljusets väsen. Ordet "helig" är bara lämpligt när det avser Gud; inget i skapelsen kan förtjäna att kallas heligt. Det måste människan förstå. I fortsättningen använder vi bara ordet "helig" för Gud. Är det lämpligt? (Ja, det är det.)

Låt oss återgå till att tala om vilka metoder som Satan använder till att fördärva människan. Vi har precis talat om de olika sätt på vilka Gud verkar i människan och som var och en av er kan uppleva själv, så jag kommer inte att gå in på för många detaljer. Men i era hjärtan är ni kanske osäkra på vilka metoder Satan använder till att fördärva människan, åtminstone vad detaljerna beträffar. Är det till nytta för er att jag går igenom det igen? (Ja.) Vill ni förstå det? Kanske frågar några av er: "Varför tala om Satan igen? Så snart vi talar om Satan blir vi arga och när vi hör hans namn blir vi helt illa till mods." Oavsett hur illa till mods ni blir så måste ni inse faktum och det måste talas klarspråk om dessa ting och de måste tydliggöras till förmån för er förståelse; i annat fall kan ni inte på allvar bryta er loss från Satans inflytande.

Vi har tidigare diskuterat de fem sätt som Satan fördärvar människan på. Bland dessa fem sätt finns de metoder som han använder. De sätt som Satan fördärvar människan på är bara ett slags täckmantel; mest lömska är de metoder som döljer sig bakom den fasaden och han vill använda dessa metoder till att uppnå sina mål. Vilka är dessa metoder? Sammanfatta dem för mig. (Han luras, förför och hotar.) Ju fler ni nämner desto närmare kommer ni. Det verkar som att ni har blivit djupt skadade av honom och har starka känslor i frågan. (Han använder också fagert tal, han påverkar och tar kraftfullt i besittning.) Tar kraftfullt i besittning – detta gör ett extremt djupt intryck. Visst är människor rädda för Satans kraftfulla besittningstagande? Några fler? (Han skadar människor våldsamt, använder både hot och bevekelsegrunder och han ljuger.) Lögner är själva kärnan i hans handlingar och han ljuger för att lura dig. Vilken är ljugandets natur? Är inte att ljuga det samma som att luras? Målet med att ljuga är i själva verket att lura dig. Några fler? Låt höra. Berätta för mig om alla ni känner till. (Han förleder, skadar, förblindar och bedrar.) De flesta av er känner likadant inför detta bedrägeri, eller hur? (Han använder smicker och fjäskar, kontrollerar människan, intar människan, terroriserar människan och hindrar människan från att tro på Gud.) Jag förstår ganska väl vad ni menar och de är alla bra. Ni känner alla till något om det, så låt oss sammanfatta dem.

Det finns huvudsakligen sex metoder som Satan använder för att fördärva människan.

Den första är kontroll och tvång. Det innebär att Satan kommer att göra allt han kan för att ta kontroll över ditt hjärta. Vad innebär då "tvång"? Det innebär att använda hotfulla och kraftfulla taktiker för att få dig att lyssna på honom och tänka på konsekvenserna om du inte lyder. Du är rädd och törs inte trotsa honom, så då underkastar du dig honom.

Den andra är att lura och vilseleda. Vad innebär att "lura och vilseleda"? Satan hittar på historier och ljuger och vilseleder dig till att tro på dem. Han säger aldrig att människan skapades av Gud, men han säger inte heller direkt att du inte gjordes av Gud. Han använder inte ordet "Gud" överhuvudtaget utan använder något annat som ersättning för det och använder detta något till att bedra dig så att du i grunden inte har en aning om Guds existens. Ett sådant vilseledande inbegriper givetvis många aspekter, inte bara denna.

Den tredje är kraftfull indoktrinering. Kraftfull indoktrinering av vad? Sker en kraftfull indoktrinering till följd av människans eget val? Sker den med människans samtycke? (Nej.) Det spelar ingen roll om du inte samtycker till den. Utan att du är medveten om det flödar den in i dig, ingjuter Satans tänkande, levnadsregler och väsen i dig.

Den fjärde är hot och incitament. Det innebär att Satan använder olika metoder för att få dig att acceptera honom, följa honom och verka i hans tjänst; han försöker uppnå sina mål med alla medel som krävs. Ibland gör han dig små tjänster men han lockar dig ändå att begå synder. Om du inte följer honom kommer han att få dig att lida och straffa dig och han kommer att använda olika sätt att angripa och snärja dig.

Den femte är bedrägeri och vanmakt. "Bedrägeri och vanmakt" innebär att Satan hittar på några vackert klingande påståenden och idéer som överensstämmer med människors föreställningar för att få det att verka som att han beaktar människors kött och tänker på deras liv och framtid, när det i själva verket bara är för att lura dig. Han fyller dig sedan med vanmakt så att du inte vet vad som är rätt och vad som är fel, så att du omedvetet blir vilseledd och därigenom hamnar under hans kontroll.

Den sjätte är förstörelsen av kropp och medvetande. Vad är det hos människan som Satan förstör? (Hennes medvetande, hela hennes varelse.) Satan förstör ditt medvetande, lämnar dig utan kraft att göra motstånd, vilket innebär att ditt hjärta ytterst långsamt vänds till Satan, mot din vilja. Han ingjuter dessa ting i dig dagligen och använder dagligen dessa idéer och kulturer för att påverka och nära dig, ödelägger ytterst långsamt din vilja, gör att du inte längre vill vara en god människa, gör att du inte längre vill stå upp för det du kallar rättfärdighet. Utan att veta om det har du inte längre viljestyrkan att simma uppströms, mot strömmen, utan flyter istället ner längs den. "Förstörelse" innebär att Satan plågar människor så svårt att de varken blir som människor eller spöken, sedan tar han tillfället i akt och slukar dem.

Alla dessa metoder som Satan använder till att fördärva människan kan göra människan maktlös att göra motstånd; vilken som helst av dem kan bli ödesdiger för människor. Med andra ord så kan allt som Satan gör och alla metoder han använder få dig att degenerera, föra dig under Satans kontroll och få dig att fastna i ett trask av ondska. Dessa är de metoder som Satan använder för att fördärva människan.

Vi kan säga att Satan är ond, men för att bekräfta det måste vi fortfarande se vilka konsekvenserna av Satans fördärv av människan är och vilka sinnelag och väsen det ger upphov till i människan. Ni vet alla en del om det, så tala om det. När Satan har fördärvat människor, vilka sinnelag uttrycker och avslöjar de? (Arroganta och högmodiga, själviska och föraktliga, oärliga och bedrägliga, lömska och illvilliga och utan mänsklighet.) På det hela taget kan vi säga att de saknar mänsklighet, eller hur? Låt andra bröder och systrar tala. (När människor väl har blivit fördärvade av Satan är de i regel arroganta och självbelåtna, självupptagna och självgoda, snikna och själviska. Det är de mest allvarliga.) (När människor har blivit fördärvade av Satan kan inget hindra dem från att vinna materiella ting och rikedom. Då blir de fientliga mot Gud, motsätter sig Gud, är olydiga mot Gud och förlorar det samvete och förnuft som en människa bör ha.) Allt det ni har sagt är i grunden samma sak med bara mindre skillnader, där vissa av er bekymrar sig mer över mindre detaljer. Sammanfattningsvis har ordet "arrogant" varit det mest nämnda – arrogant, bedräglig, illvillig och självisk. Men ni har alla missat samma sak. Människor utan samvete, som har mist sitt förnuft och inte har någon mänsklighet – det finns fortfarande någonting lika viktigt som ingen av er har sagt. Det är att svika. Den yttersta konsekvensen av dessa sinnelag som förekommer hos människan när hon väl har blivit fördärvad av Satan är hennes svek mot Gud. Oavsett vad Gud säger till människor eller vilket verk han uträttar i dem så bryr de sig inte om det de vet är sanning, det vill säga de erkänner inte längre Gud och de sviker honom: Det är konsekvensen av Satans fördärv av människan. Det är likadant med alla människans fördärvade sinnelag. Bland de sätt som Satan fördärvar människor på – den kunskap människor lär sig, den vetenskap de känner till, den vidskepelser, traditionella kulturer och samhällstrender som de uppfattar – finns det något som människor kan använda till att avgöra vad som är rättfärdigt och vad som är orättfärdigt? Finns det något som kan hjälpa människan att förstå vad som är heligt och vad som är ont? Finns det några normer? (Nej.) Det finns inga normer och ingen grundval som kan hjälpa människan. Även om människor känner till ordet "helig" så är det ingen som egentligen vet vad som är heligt. Kan då dessa ting som Satan kommer med till människor få dem att veta sanningen? Kan de få människan att leva med en tilltagande mänsklighet? Kan de få människor att leva liv med allt större förmåga att tillbe Gud? (Nej.) Det är uppenbart att de inte kan få människan att tillbe Gud eller förstå

---

sanningen, de kan inte heller få människan att veta vad helighet och ondska är. Tvärtom blir människan allt mer degenererad, allt längre bort från Gud. Det är skälet till att vi säger att Satan är ond. Efter att ingående ha granskat så många av Satans ondskefulla egenskaper, har ni sett om Satan har något drag av helighet, antingen i sina egenskaper eller i er uppfattning av hans väsen? (Nej.) Det är säkert. Har ni då sett något av Satans väsen som uppvisar en likhet med Gud? (Nej.) Finns det något uttryck hos Satan som uppvisar en likhet med Gud? (Nej.) Så nu vill jag fråga er, och använda era egna ord, vad exakt är Guds helighet? Först av allt, vad sägs det att Guds helighet har samband med? Sägs den ha samband med Guds väsen? Eller sägs den ha samband med hans sinnelag i något avseende? (Den sägs ha samband med Guds väsen.) Vi måste få en tydlig förankring i vårt önskade ämne. Den sägs ha samband med Guds väsen. Först av allt har vi använt Satans ondska som kontrast till Guds väsen, så har du sett något av Satans väsen i Gud? Hur är det med något av mänsklighetens väsen? (Gud är inte arrogant, inte självisk och sviker inte och i det avseendet kan man se Guds heliga väsen uppenbaras.) Har ni fler att lägga till? (Gud har inga spår av Satans fördärvade sinnelag. Det som Satan har är helt och hållet negativt, medan det som Gud har inte är annat än positivt. Vi kan se att från det att vi var mycket små och fram tills nu, särskilt under de perioder då vi har gått vilse, så har Gud alltid funnits vid vår sida, vakat över oss och skyddat oss. Det finns inget bedrägeri hos Gud, han luras inte. Han talar tydligt och klart och det är också Guds sanna väsen.) Mycket bra! (Vi kan inte se något av Satans fördärvade sinnelag i Gud, inget dubbelspel, inget skryt, inga tomma löften och inget bedrägeri. Gud är den ende som människan kan tro på och Gud är trofast och uppriktig. Av Guds verk kan vi se att Gud säger åt människor att vara ärliga, ha visdom, kunna skilja gott från ont och kunna urskilja olika människor, händelser och ting. I detta kan vi se Guds helighet.) Är ni klara? Är ni nöjda med det ni har sagt? Hur stor förståelse av Gud finns egentligen i era hjärtan? Och hur mycket begriper ni av Guds helighet? Jag vet att ni var och en har en viss nivå av skarpsynt insikt i era hjärtan, för alla individer kan känna Guds verk i sig och i olika omfattning får de många ting från Gud; de får nåd och välsignelser, de är upplysta och informerade och tar emot Guds dom och tuktan så att människan kan få en enkel förståelse av Guds väsen.

Även om Guds helighet som vi diskuterar idag kan kännas främmande för de flesta har vi tagit upp denna fråga, oberoende av hur den kan te sig, och ni kommer att få en

---

djupare förståelse när ni vandrar vägen fram. Det förutsätter att ni successivt börjar känna och förstå utifrån er egen erfarenhet. Nu behöver er skarpsynta förståelse av Guds väsen ännu en lång tidsperiod för att lära, bekräfta, känna och uppleva det, tills ni en dag kommer att veta innerst inne i ert hjärta att Guds helighet är Guds felfria väsen, Guds osjälviska kärlek, att allt det som Gud ger människan är osjälviskt och ni kommer att börja förstå att Guds helighet är fläckfri och oförvitlig. Dessa Guds väsen är inte bara ord som han använder för att visa upp sin identitet utan Gud använder istället sitt väsen till att tyst och uppriktigt ta sig an varje individ. Guds väsen är med andra ord inte tomt, det är inte heller teoretiskt eller dogmatiskt och det är definitivt inte en form av kunskap. Det är inte en slags utbildning för människan utan istället den sanna uppenbarelsen av Guds egna handlingar och den uppenbarade essensen av vad Gud har och är. Människan bör känna till detta väsen och förstå det, eftersom allt som Gud gör och varje ord han säger är av stort värde och stor betydelse för varje enskild individ. När du börjar förstå Guds helighet kan du verkligen tro på Gud; när du börjar förstå Guds helighet kan du verkligen inse den sanna betydelsen av orden "Gud själv, den unike". Du kommer inte längre inbilla dig att du kan välja att gå andra vägar och du kommer inte längre vara beredd att svika allt som Gud har planerat åt dig. Eftersom Guds väsen är heligt betyder det att du endast genom Gud kan gå den ljusa, rätta vägen genom livet; endast genom Gud kan du känna livets mening, endast genom Gud kan du leva ut ett riktigt liv, äga sanningen, känna sanningen och endast genom Gud kan du få liv från sanningen. Endast Gud själv kan hjälpa dig att sky det onda och befria dig från Satans skada och kontroll. Förutom Gud finns det inte någon eller något som kan rädda dig från havet av lidande så att du slipper lida: Det är bestämt av Guds väsen. Endast Gud själv räddar dig så osjälviskt, endast Gud är i slutänden ansvarig för din framtid, för ditt öde och för ditt liv och han ordnar allt åt dig. Det är något som inget skapat eller icke skapat kan åstadkomma. Eftersom inget skapat eller icke skapat äger ett sådant Guds väsen, har ingen person och inget ting förmåga att rädda dig eller leda dig. Detta är betydelsen av Guds väsen för människan. Kanske känner ni faktiskt att de ord som jag har sagt i princip kan hjälpa er lite. Men om du eftersträvar sanningen, om du älskar sanningen, kommer dessa ord i din erfarenhet framöver inte bara förändra ditt öde utan dessutom föra dig på den rätta vägen i livet. Det förstår du, eller hur? Så är ni nu intresserade av

---

att känna Guds väsen? (Ja.) Det är bra att vara intresserad. Vi kommer här att avsluta vår diskussion av dagens ämne om att känna Guds helighet.

Jag skulle vilja tala med er om något som ni gjorde som förvånade mig i början av vår sammankomst idag. Vissa av er hyste kanske just då en känsla av tacksamhet, eller kände uppskattning, och då ville ni fysiskt ge uttryck för det ni hade i sinnet. Det är inget att förebrå och det är varken rätt eller fel. Men jag vill att ni ska förstå en sak. Vad är det? Först vill jag fråga er om det ni gjorde alldeles nyss. Var det att falla ner på marken eller böja knä i tillbedjan? Kan någon berätta det för mig? (Vi föll nog ner på marken.) Ni tror att ni föll ner på marken, så vad är då betydelsen av det? (Tillbedjan.) Vad är det då att böja knä i tillbedjan? Jag har inte tagit upp det här med er förut men idag känner jag att det är nödvändigt att samlas kring den frågan. Brukar ni falla ner på marken vid era sammankomster? (Nej.) Faller ni ner på marken när ni ber? (Ja.) Faller ni ner på marken varje gång ni ber, när omständigheterna tillåter? (Ja.) Det är underbart. Men det jag vill att ni förstår idag är att Gud bara accepterar knäfall hos två typer av människor. Vi behöver inte konsultera Bibeln eller beteendet hos några andliga personer och jag ska berätta något som är sant för er här och nu. För det första är det inte samma sak att falla ner på marken och att böja knä för att tillbedja. Varför accepterar Gud knäfall hos dem som faller ner på marken? Det är för att Gud kallar någon till sig och uppmanar den personen att acceptera Guds uppdrag, så han faller ner på marken inför Gud. Det är den första typen av person. Den andra typen är den som knäböjer i tillbedjan och fruktar Gud och skyr det onda. Det finns bara de två typerna av människor. Så vilken typ tillhör ni? Kan ni avgöra det? Det är den faktiska sanningen, även om det kan såra era känslor något. Det finns inget att säga om människors knäfall under bön – det är lämpligt och som det bör vara, för när människor ber är det i regel så att de ber om något, öppnar sina hjärtan för Gud och kommer inför hans ansikte. Det är kommunikation och utbyte, hjärta till hjärta med Gud. Om ni gör det som en ren formalitet är det inte som det bör vara. Jag vill inte förebrå er för det ni gjorde idag. Ni vet att jag bara vill klargöra det för er, så att ni förstår principen, eller hur? (Vi vet.) Så att ni inte fortsätter att göra det. Har människor då någon möjlighet att falla ner på marken och böja knä inför Guds ansikte? Det kommer alltid att finnas en möjlighet. Förr eller senare kommer en dag, men tiden är inte inne än. Förstår ni? Får det er att bli ledsna? (Nej.) Det är bra. Kanske de här orden kommer att motivera och inspirera er så

---

att ni i era hjärtan kan känna den nuvarande belägenheten mellan Gud och människan och vilken typ av relation som nu finns mellan dem. Även om vi på sista tiden har talat mycket och har utbytt många tankar så är människans förståelse av Gud fortfarande långt ifrån tillräcklig. Människan har en lång väg kvar att gå på vägen mot att söka förstå Gud. Det är inte min avsikt att få er att göra detta brådstörtat eller skynda att ge uttryck för en sådan strävan eller sådana känslor. Det ni gjorde idag kan ha avslöjat och uttryckt era verkliga känslor och jag märkte det. Så under tiden som ni gjorde det ville jag bara resa mig upp och ge er mina lyckönskningar, för jag vill att ni alla ska må bra. Så i varje ord och handling gör jag mitt yttersta för att hjälpa er, vägleda er, så att ni kan få en riktig förståelse och riktig syn på allting. Visst förstår ni det? (Ja.) Det är utmärkt. Även om människor har en viss förståelse av Guds olika sinnelag, aspekterna av vad Gud har och är och det verk som Gud uträttar, så sträcker sig större delen av den förståelsen inte längre än till att läsa ord på ett papper eller förstå dem i princip eller bara tänka på dem. Det som människor saknar mest är den verkliga förståelsen och synen som kommer av faktisk erfarenhet. Även om Gud använder olika sätt att väcka människans hjärta på återstår ändå en lång väg att vandra innan människans hjärta slutligen är väckt. Jag vill inte att någon ska känna att Gud har lämnat dem ute i kylan, att Gud har övergivit dem eller vänt dem ryggen. Jag skulle bara vilja se alla på vägen mot att eftersträva sanningen och försöka förstå Gud, medan de modigt marscherar framåt med en orubblig vilja, utan betänkligheter, utan att bära några bördor. Oavsett vilka fel du har begått, oavsett hur långt du har gått vilse eller hur mycket du har överträtt, låt inte detta bli bördor eller övervikt i bagaget som du bär med dig i din strävan att förstå Gud: Fortsätt marchera framåt. Oavsett när det sker, Guds hjärta som är människans frälsning förändras aldrig: Det är den mest dyrbara delen av Guds väsen. Känner ni er lite bättre nu? (Ja.) Jag hoppas att ni kan ha rätt inställning till alla ting och orden som jag har talat. Låt oss då avsluta vår samling här. Adjö allesammans! (Adjö!)

11 januari 2014

Gud själv, den unike VII

En översikt över Guds auktoritet, Guds rättfärdiga sinnelag och Guds helighet

Känner ni ett lugn i era hjärtan i Guds närvaro när ni har avslutat era böner? (Ja.) Om människors hjärtan kan lugnas kommer de att kunna höra och förstå Guds ord och de kommer att kunna höra och förstå sanningen. Om ditt hjärta inte kan lugnas, om ditt hjärta alltid är på drift eller alltid tänker på annat, kommer det att påverka hur du kommer samman för att höra Guds ord. Vad är då kärnan i det som vi diskuterar den här gången? Låt oss alla tänka tillbaka lite på huvudpunkten. Angående att känna Gud själv, den unike, så diskuterade vi i första delen Guds auktoritet. I andra delen diskuterade vi Guds rättfärdiga sinnelag. Och i den tredje delen diskuterade vi Guds helighet. Har det specifika innehåll som vi diskuterade varje gång gjort intryck på er? Vad i den första delen, "Guds auktoritet", gjorde djupast intryck på er? Vilken del hade störst inverkan på er? (Gud kommunicerade först auktoriteten och kraften i sitt ord; Gud står vid sitt ord och hans ord ska besannas. Detta är Guds inneboende väsen.) (Guds befallningar till Satan att han får fresta Job men inte ta hans liv. Det får oss att inse auktoriteten i Guds ord.) Det är en förståelse som ni fick efter att ha lyssnat till gemenskapen. Finns det något mer att tillägga? (Gud använde ord för att skapa himmel och jord och allt som finns i dem och han talar för att ingå ett förbund med människan och ge henne sina välsignelser. Allt detta är exempel på auktoriteten i Guds ord. Dessutom ser vi, när Herren Jesus befallde Lasaros att komma ut ur sin grav, att Gud råder över liv och död vilket Satan inte har någon makt att göra, liksom att Guds auktoritet är unik vare sig hans verk utförs i köttet eller i Anden.) Utmärkt! När vi talar om Guds auktoritet, hur uppfattar ni då ordet "auktoritet"? Vad inom Guds auktoritets omfattning, i det som Gud gör och uppenbarar, ser människor? (Vi ser Guds allmakt och visdom.) (Vi ser att Guds auktoritet är ständigt närvarande och att den verkligen, verkligen existerar. Vi ser Guds auktoritet i stor skala i hans herravälde över universum och vi kan se den i liten skala när han tar kontroll över människans liv. Gud planerar och kontrollerar i själva verket de sex brytpunkterna i livet. Vidare ser vi att Guds auktoritet representerar Gud själv, den unike, och inga skapade eller icke skapade varelser kan äga den. Guds auktoritet symboliserar hans status.) Ni tycks ha en dogmatisk förståelse av orden "symboler för Guds status och Guds ställning". Har ni

---

någon konkret kunskap om Guds auktoritet? (Gud har vakat över oss och beskyddat oss sedan vi var små och det får oss att inse Guds auktoritet. Vi var inte medvetna om de faror vi var utsatta för, men Gud beskyddade oss alltid bakom kulisserna; även detta är Guds auktoritet.) Mycket bra, väl talat.

Vad är fokus, huvudpunkten, när vi talar om Guds auktoritet? Varför behöver vi diskutera det här innehållet? Syftet med att diskutera det här innehållet är för det första att människor ska bekräfta Guds status som Skaparen och hans ställning bland alla ting; det är något de kan förstå, något de kan se och känna. Vad du ser och vad du känner kommer ur Guds handlingar, Guds ord och Guds kontroll över universum. Vilken sann förståelse får då människor av allt de ser, lär sig och vet genom Guds auktoritet? Det här är det första och det har vi redan diskuterat. För det andra: när människor ser allt som Gud har gjort och sagt och kontrollerat genom sin auktoritet, kan de se Guds makt och visdom. Det gör att de kan se Guds väldiga makt att kontrollera allt och med vilken vishet han gör det. Är inte detta det fokus för och huvudpunkten i Guds unika auktoritet som vi diskuterade tidigare? Det har inte gått lång tid och ändå har vissa glömt det, vilket visar att ni inte har förstått Guds auktoritet fullt ut; man kan till och med säga att ni inte har sett Guds auktoritet. Förstår ni nu detta till en viss del? Vad kommer du verkligen att känna när du ser Guds auktoritet i verksamhet? Har du verkligen känt Guds makt? (Det har vi.) När du läser Guds ord om hur han skapade universum, då känner du hans makt, då känner du hans allmakt. Vad känner du när du ser Guds herravälde över människans öde? Känner du hans makt och hans visdom? Om inte Gud besatt den makten, om han inte besatt den visdomen, skulle han då vara kompetent att ha herravälde över universum och herravälde över människans öde? Om någon inte hade förmågan att göra sitt jobb, om han inte besatt den styrka som krävdes och saknade de rätta färdigheterna och kunskapen, skulle han då vara kvalificerad för sitt jobb? Han skulle definitivt inte vara kvalificerad; en persons möjligheter att uträtta stora ting beror på hur stor hans förmåga är. Gud besitter sådan makt och även visdomen och därför har han auktoriteten; detta är unikt. Har du någonsin känt en varelse eller person i universum som besitter samma makt som Gud? Finns det någon eller något med makt att skapa himmel och jord och alla ting och även kontrollera och ha herraväldet över dem? Finns det någon eller något som kan härska över hela mänskligheten, leda den och både vara ständigt närvarande och allestädes närvarande?

(Nej, det finns det inte.) Förstår ni nu den sanna betydelsen av allt det som Guds unika auktoritet innebär? Har ni en viss förståelse? (Det har vi.) Vi har nu gått igenom de punkter som behandlar Guds unika auktoritet.

I andra delen talade vi om Guds rättfärdiga sinnelag. Vi diskuterade inte så mycket som berörde Guds rättfärdiga sinnelag. Det beror på att i det här stadiet är Guds verk huvudsakligen dom och tuktan. Guds rättfärdiga sinnelag har uppenbarats tydligt, särskilt i rikets tidsålder. Han har sagt de ord han aldrig har sagt sedan skapelsens begynnelse; och i hans ord har alla folk, alla som har sett hans ord och alla som har erfarit hans ord, sett hans rättfärdiga sinnelag uppenbaras. Vad är då huvudpunkten i det vi nu diskuterar om Guds rättfärdiga sinnelag? Har ni utvecklat en djup förståelse av det ni har lärt er? Har ni fått förståelse av några av era erfarenheter? (Att Gud brände Sodom berodde på att människorna på den tiden hade blivit djupt fördärvade och därigenom väckt Guds vrede. Det är av detta vi ser Guds rättfärdiga sinnelag.) Låt oss först ta en titt: Om inte Gud hade ödelagt Sodom, skulle du då kunna känna till hans rättfärdiga sinnelag? Det skulle du kunna ändå, eller hur? Du kan se det i de ord han har uttalat i rikets tidsålder och även genom hans dom, tuktan och förbannelser som riktas mot människan. Ser du Guds rättfärdiga sinnelag i hur han skonade Nineve? (Det gör vi.) I den här tidsåldern kan du se något av Guds barmhärtighet, kärlek och fördragsamhet. Du kan se det när människor ångrar sig och Gud ändrar sin inställning till dem. Genom att ta dessa två exempel som utgångspunkten för en diskussion om Guds rättfärdiga sinnelag framgår det klart att hans rättfärdiga sinnelag har uppenbarats. Men i verkligheten är det inte begränsat till det som är nedtecknat i dessa båda bibelberättelser. Utifrån det ni nu har lärt er och sett av Guds ord och hans verk, utifrån er nuvarande erfarenhet av detta, vad är Guds rättfärdiga sinnelag? Diskutera utifrån era egna erfarenheter. (När människor är i stånd att söka sanningen och handla enligt Guds vilja i de miljöer som Gud skapade åt dem, då vägleder Gud dem och upplyser dem och låter dem få känna ljuset inom sig. När människor går emot Gud och motsätter sig honom och agerar mot hans vilja råder mörker inom dem, som om Gud har övergett dem. Även de ber och vet inte vad de ska säga till honom, men när de lägger sina egna uppfattningar och föreställningar åt sidan och blir villiga att samverka med Gud och strävar efter att bättra sig, då börjar Guds leende ansikte successivt att framträda. Av detta har vi erfarit heligheten i Guds rättfärdiga sinnelag; Gud framträder i det heliga

---

riket och han är dold på orena platser.) (Jag ser Guds rättfärdiga sinnelag i hur han behandlar människor. Våra bröder och systrar har olika mognad och är av olika kaliber och vad Gud kräver av var och en av oss skiljer sig också åt. Vi kan alla ta emot Guds upplysning i olika hög grad och därigenom ser jag Guds rättfärdighet. Det beror på att människor inte kan behandla varandra på det sättet, endast Gud kan göra det.) Ni har alla uttryckt en viss praktisk kunskap.

Förstår ni huvudpoängen i att känna Guds rättfärdiga sinnelag? Ni har kanske mycket att säga om era erfarenheter i det avseendet, men det finns några huvudpunkter som jag bör berätta om för er. För att förstå Guds rättfärdiga sinnelag måste man först förstå Guds känslor: vad han hatar, vad han avskyr, vad han älskar, vem han tolererar, vem han är barmhärtig mot och vilken typ av person som tar emot den barmhärtigheten. Det är en viktig punkt att känna till. Vidare måste man förstå att oavsett hur kärleksfull Gud är, oavsett hur mycket barmhärtighet och kärlek han känner för människor, så tolererar han inte att någon kränker hans status och ställning och han tolererar inte heller att någon kränker hans värdighet. Även om Gud älskar människor så skämmer han inte bort dem. Han visar människor sin kärlek, sin barmhärtighet och sin tolerans men han har aldrig gett efter för dem; han har sina principer och sina gränser. Oavsett hur mycket du har känt Guds kärlek inom dig, oavsett hur djup den kärleken är, får du aldrig behandla Gud som du skulle behandla en annan person. Även om det är sant att Gud behandlar människor som om de stod honom nära, kommer han att dölja sitt ansikte för dem och överge dem om de betraktar honom som en annan person, som om han bara var en annan skapad varelse, som en vän eller ett föremål för tillbedjan. Sådant är hans sinnelag och han tolererar inte att någon behandlar honom vårdslöst i den frågan. I Guds ord sägs det ofta om hans sinnelag: Det spelar ingen roll hur många vägar du har färdats på, hur mycket arbete du har uträttat eller hur mycket du har uthärdat, så snart du kränker Guds sinnelag kommer han att återgälda var och en av er mot bakgrund av det du har gjort. Det innebär att Gud betraktar människor som närstående, men människor får inte behandla Gud som en vän eller släkting. Se inte Gud som din kompis. Oavsett hur mycket kärlek du har fått av honom, oavsett hur stor fördragsamhet han har visat dig, så får du ändå aldrig behandla honom som bara en vän. Sådant är Guds rättfärdiga sinnelag. Visst förstår ni det? Behöver jag säga mer om det här? Har ni någon förförståelse i den här frågan? Det här är generellt sett det vanligaste

---

misstag som människor gör, oberoende av om de förstår lärosatserna eller inte har funderat över saken tidigare. När människor kränker Gud beror det kanske inte på en enstaka händelse eller en sak de sa, utan det beror snarare på en attityd de har och ett tillstånd de befinner sig i. Det här är något mycket skrämmande. Vissa personer tror att de har en förståelse av Gud, att de känner honom, de kanske till och med gör en del som kan behaga Gud. De börjar känna sig jämlika med Gud och att de har lyckats bli vänner med Gud. Den här sortens känslor är fruktansvärt fel. Om du inte har en djup förståelse av detta, om du inte verkligen förstår det, är det mycket lätt att kränka Gud och kränka hans rättfärdiga sinnelag. Det förstår ni nu, eller hur? Är inte Guds rättfärdiga sinnelag unikt? Är det jämförbart med en människas personlighet eller individuella egenskaper? Aldrig, eller hur? Därför får du inte glömma att oavsett hur Gud behandlar människor, oavsett vad han tycker om människor, så förändras aldrig hans ställning, auktoritet och status. För mänskligheten är Gud ständigt Herre över allt och Skaparen. Visst förstår ni det?

Vad har ni lärt er om Guds helighet? Vilken var huvudsaken i diskussionerna om Guds helighet, förutom att den står i kontrast till Satans ondska? Är det inte vad Gud har och är? Är det Gud har och är unikt för Gud själv? (Ja.) Inget i hans skapelse har detta. Därför säger vi att Guds helighet är unik. Det är något som ni kan förstå. Vi har haft tre möten om Guds helighet. Kan ni beskriva med egna ord, utifrån er egen förståelse, vad ni tror att Guds helighet är? (Förra gången Gud kommunicerade med oss böjde vi oss ned inför honom. Gud delade gemenskap kring sanningen om att falla ner på marken och böja sig ned för att tillbe honom. Vi insåg att det inte var i enlighet med hans vilja att vi böjde oss ner och tillbad honom när vi inte lyckats uppfylla hans krav, och av detta såg vi Guds helighet.) Helt sant. Finns det något mer? (I Guds ord till mänskligheten ser vi att han talar tydligt och klart, han är uppriktig och rakt på sak. Satan talar omständligt och är full av lögn. Av det som hände förra gången när vi låg utsträckta på marken inför Gud såg vi att han alltid är principfast i sina ord och handlingar. Han berättar alltid klart och koncist hur vi bör gå tillväga, vad vi bör stå fast vid och hur vi bör agera. Men människor är inte sådana; sedan mänskligheten blivit fördärvad av Satan försökte människorna uppnå sina egna personliga motiv och mål och sina egna personliga önskemål med sina handlingar och ord. Av Guds sätt att ta hand om mänskligheten, den omsorg och det beskydd som han ger, ser vi att allt som Gud gör

---

är positivt och mycket tydligt. Det är på det sättet vi ser Guds helighets väsen uppenbaras.) Bra uttryckt! Kan någon tillföra något? (Vi ser Guds helighet när han blottlägger Satans ondska. När Gud uppenbarar Satans väsen blir vi mer medvetna om hans ondska och ser källan till mänsklighetens lidande. Tidigare var vi omedvetna om lidandet under Satans herravälde. Det var först när Gud gjorde det känt som vi såg att Satan är upphovet till allt det lidande som kom ur strävan efter berömmelse och rikedom. Det är först genom det som vi känner att Guds helighet är mänsklighetens sanna frälsning. Gud skapar dessutom förutsättningarna för att vi ska ta emot frälsning; även om han kanske inte låter oss födas in i en mycket välbärgad familj ser han till att vi föds in i en lämplig familj och i en lämplig omgivning. Vidare gör han att vi inte drabbas av Satans åverkan och förtryck, så att vi kan ha förutsättningarna, normala tankar och ett normalt resonemang när vi accepterar Guds frälsning de sista dagarna. I allt detta ser vi det precisa i Guds planer, hans arrangemang och hur han omsätter dem i handling. Vi får en bättre förmåga att se Guds verk i detalj när han räddar oss från Satans inflytande och vi ser Guds helighet och hans kärlek till mänskligheten.) Finns det något mer att tillägga? (Den fördärvade mänskligheten saknar den sanna kunskapen om eller kärleken till Gud. Eftersom vi inte förstår Guds helighets substans är det falskt att böjer vi oss ned inför honom i tillbedjan; det har ett bakomliggande syfte och är överlagt vilket gör Gud olycklig. Vi ser att Gud är helt annorlunda än Satan; Satan vill att människor beundrar och smickrar honom, böjer sig ned och tillber honom. Satan saknar principer. Av detta förstår jag också Guds helighet.) Mycket bra! Har ni insett Guds fulländning utifrån vår gemenskap kring Guds helighet? (Vi inser den.) Inser ni hur Gud är källan till allt som är positivt? Kan ni se hur Gud är förkroppsligandet av sanning och rättvisa? Inser ni hur Gud är källan till kärlek? Inser ni hur allt Gud gör, allt som han sänder ut och allt som han uppenbarar är felfritt? (Vi inser det.) Alla dessa exempel är huvudpunkter om Guds helighet som jag talar om. Idag kanske dessa ord enbart ter sig som en lärosats för er, men en dag när du upplever och bevittnar den sanne Guden själv utifrån hans ord och hans verk kommer du att säga ur djupet av ditt hjärta att Gud är helig, att Gud skiljer sig från mänskligheten och att hans hjärta, sinnelag och väsen är heliga. Den heligheten låter människan se hans fulländning och låter henne se att Guds helighets väsen är fläckfritt. Hans helighets väsen avgör att han är den unike Guden

---

själv och det visar människan och bevisar att han är den unike Guden själv. Är inte det huvudpoängen? (Det är det.)

Idag har vi skapat en överblick över flera delar av innehållet från tidigare möten. Vi ska avrunda vår översikt här. Jag hoppas att ni alla ska ta till er huvudpunkterna i varje punkt och ämne. Tänk inte bara på dem som lärosatser; läs igenom dem ordentligt och försök att komma underfund med dem när ni har tid. Kom ihåg dem i ert hjärta och tillämpa dem i praktiken så kommer ni sannerligen att lära er allt jag har sagt om det sanna uppenbarandet av Guds sinnelag och vad han har och är. Men du kommer aldrig att förstå dem om du bara skriver dem i din anteckningsbok utan att läsa igenom dem eller fundera över dem. Det förstår du väl nu? Efter att ha kommunicerat dessa tre punkter kommer människor att ha vunnit en generell – eller till och med specifik – förståelse av Guds status, hans väsen och hans sinnelag. Men kommer de att ha en fullständig förståelse av Gud? (Nej.) Finns det nu i er egen förståelse av Gud några andra områden där ni känner att ni behöver en djupare förståelse? Det vill säga att du kanske, efter att ha fått en förståelse av Guds auktoritet, hans rättfärdiga sinnelag och hans helighet, har nått ett erkännande i ditt eget sinne av hans unika status och ställning, men du måste genom egna erfarenheter lära känna och uppskatta hans handlingar, hans makt och hans väsen innan du kan få en djupare förståelse. Ni har nu lyssnat på dessa utläggningar och kan ta denna trosartikel till ert hjärta: Gud existerar sannerligen och det är ett faktum att han styr över allt. Ingen människa får kränka hans rättfärdiga sinnelag och hans helighet är något alldeles visst som ingen människa får ifrågasätta. Dessa är faktum. Dessa utläggningar låter Guds status och ställning slå rot i människors hjärtan. När de väl har slagit rot måste människor försöka förstå mer.

Gud är livets källa för alla ting (I)

Idag ska jag dela gemenskap om ett nytt ämne för er. Vilket kommer det ämnet att vara? Rubriken för det ämnet kommer att vara "Gud är livets källa för alla ting". Är inte det ett ganska omfattande ämne att diskutera? Känns det som något som kan vara lite onåbart? Gud som livets källa för alla ting kan te sig som ett ämne som människor känner sig frikopplade från, men alla som följer Gud måste förstå det. Det beror på att den frågan är oupplösligt förenad med att varje person känner Gud, kan tillfredsställa honom och vörda honom. Därför måste det ämnet kommuniceras. Tidigare kan vissa ha haft en grundläggande förståelse av det ämnet och somliga var kanske medvetna om det.

De kan ha en naiv kunskap eller ytlig förståelse av det i sina sinnen. Andra kan ha vissa särskilda erfarenheter av det; på grund av sina unika erfarenheter har de en djup förståelse av det i sina hjärtan. Men antingen kunskapen om detta är djup eller ytlig är den ensidig för er och inte tillräcklig specifik. Därför måste det ämnet kommuniceras i syfte att ge er en mer specifik och djupare förståelse. Jag kommer att använda en särskild metod för att dela gemenskap om detta ämne med er, en metod som vi inte har använt förut och som ni kan uppfatta som lite ovanlig eller lite olustig. Hur som helst, efter ni har hört det kommer ni att känna till det, oavsett vilken metoden är. Tycker ni om att lyssna på berättelser? (Det gör vi.) Det tycks som om jag gjorde rätt i att som metod välja att berätta en historia. Ni tycker alla om att höra på berättelser. Så låt oss börja. Ni behöver inte skriva ner den i era anteckningar. Jag ber att ni ska vara lugna och inte bli rastlösa. Du kan blunda, om du känner att du blir distraherad av omgivningen eller folk omkring dig med ögonen öppna. Jag har en underbar liten historia att berätta för er. Det är en historia om ett frö, jorden, ett träd, solljuset, sångfåglarna och människan. Vilka är huvudelementen i den historia som jag kommer att berätta? (Ett frö, jorden, ett träd, solljuset, sångfåglarna och människan.) Kommer Gud att vara med i den? (Nej.) Men jag är säker på att ni kommer att känna er avslappnade och nöjda när historien har berättats. Då så, nu får ni vara tysta och lyssna.

Berättelse 1. Ett frö, jorden, ett träd, solljuset, sångfåglarna och människan

Ett litet frö föll till marken. När ett kraftigt regn dragit förbi sköt fröet ett spätt skott och rötterna grävde sig långsamt ner i jorden. Skottet växte sig med tiden större, trotsade hårda vindar och kraftigt regn och följde årstidernas växlingar allt eftersom månen tilltog och avtog. På sommaren frambringade jorden vatten som en gåva, så att skottet kunde uthärda den brännande hettan. Och tack vare jorden kände fröet inte hettan och överlevde därför sommarens hetta. När vintern kom slöt jorden skottet i sin varma famn och de höll hårt om varandra. Och tack vare jordens värme överlevde skottet den bittra kylan och klarade sig oskadd genom vinterstormarna och årstidens snöfall. I skydd av jorden växte sig skottet modigt och var lyckligt. Det växte sig högt och stolt av den osjälviska näring som jorden sörjde för. Skottet växte lyckligt. Det sjöng när regnet skvalade och det dansade och svajade när vinden blåste. Och på det viset var skottet och jorden beroende av varandra ...

Åren gick och skottet var nu ett högre träd. Kraftiga grenar växte från det med otaliga blad i spetsen och det stod stadigt på marken. Trädets rötter grävde ner sig i marken som tidigare, men nu trängde de sig djupt ner i jorden nedanför. Det som en gång hade skyddat skottet var nu grunden för det mäktiga trädet.

En solstråle föll på trädet och stammen skälvde. Trädet sträckte sina grenar långt ut och sög åt sig ljuset. Jorden nedanför andades i takt med trädet och jorden kändes förnyad. Plötsligt blåste en frisk fläkt bland grenarna och trädet darrade av förtjusning och exploderade av energi. Och på det viset var trädet och solljuset beroende av varandra ...

Människor satt i den svala skuggan av trädet och njöt av den friska, väldoftande luften. Luften renade deras hjärtan och lungor och den renade deras blod. Människorna kände sig inte längre trötta eller nedtyngda. Och på det viset var människorna och trädet beroende av varandra ...

En flock sångfåglar slog sig kvittrande ned på trädets grenar. Kanske undvek de en fiende eller så fostrade de och undervisade sina ungar, eller så tog de bara en kort paus. Och på det viset var fåglarna och trädet beroende av varandra ...

Trädets slingriga och snåriga rötter grävde sig djupt ner i marken. Stammen skyddade jorden från vind och regn och den sträckte ut sina stora grenar och skyddade marken under sig och trädet gjorde det för att jorden är dess moder. De lever tillsammans, är beroende av varandra och ska aldrig leva åtskilda ...

Det var slutet på berättelsen. Ni kan öppna ögonen nu. Jag har berättat en historia om ett frö, jorden, ett träd, solljuset, sångfåglarna och människan. Berättelsen har bara några få delar. Vilka känslor fick ni av den? Förstår ni den, så som den berättades? (Vi förstår.) Ni får gärna tala om era känslor. Så vad känner ni efter att ha hört den här berättelsen? Jag ska börja med att säga att det går att se och röra vid alla de ting som jag nämnde för er; de är verkliga ting, inte metaforer. Jag vill att ni fortsätter och funderar över det jag har tagit upp. Inget av det jag behandlade var djupt och det är några få meningar som utgör huvudpoängen med historien. (Berättelsen vi hörde målar upp en vacker bild: fröet får liv och medan det växer upplever det de fyra årstiderna: vår, sommar, höst och vinter. Jorden är som en moder i sitt sätt att ge näring. Den ger värme på vintern så att skottet kan överleva kylan. När skottet har mognat till ett träd faller en solstråle på dess grenar och skänker trädet stor lycka. Bland alla ting i Guds skapelse ser

---

vi att jorden lever och är beroende av trädet. Vi ser också att solljuset ger mycket värme till trädet och även om fåglar är en vanlig syn ser vi hur fåglarna, trädet och människorna sammanstrålar i harmoni. När vi hör den här berättelsen känner vi i våra hjärtan att allting i Guds skapelse faktiskt lever.) Vål talat! Är det någon som har något att tillägga? (I berättelsen ser vi de underbara ting som Gud har gjort, när fröet skjuter skott och växer upp till ett högre träd. Gud gjorde så att alla ting lever och är beroende av varandra och de är alla förbundna med varandra och bistår varandra. Vi ser Guds visdom, hans under, och vi ser att han är livets källa för alla ting.)

Allt det jag nyss har talat om är sådant som ni har sett tidigare, som till exempel frön. Dem känner ni väl till? Att ett frö växer upp till ett träd kanske inte är en process som ni har följt i detalj, men ni vet ju att det är ett faktum, eller hur? Ni har kunskap om jorden och solljuset. Bilden av sångfåglar som är uppflugna i ett träd är ju något som alla människor har sett, inte sant? Och människor som svalkar sig i skuggan av ett träd har ni väl alla sett? (Vi har sett det.) Så vilken känsla får ni när ni ser alla dessa exempel i samma bild? (Harmoni.) Kommer alla de exempel som förekommer i den bilden från Gud? (Ja.) Eftersom de kommer från Gud, vet han värdet och betydelsen av att alla dessa exempel existerar tillsammans på jorden. När Gud skapade alla ting hade han en plan för varje del, och varje ting han skapade visar hans avsikter och han genomsyrar dem med liv. Han skapade den levande miljön åt mänskligheten vilken tas upp i berättelsen som vi just hörde. Den tar upp det ömsesidiga beroendet mellan fröet och jorden; jorden ger näring åt fröet och fröet är bundet till jorden. Förhållandet mellan dessa båda var förutbestämt av Gud från allra första början. Trädet, solljuset, sångfåglarna och människan i denna bild är exempel på den levande miljö som Gud skapade åt mänskligheten. För det första kan inte trädet lämna jorden och klarar sig inte utan solljus heller. Vilket var då Guds syfte med att skapa trädet? Kan vi säga att det bara var för jorden? Kan vi säga att det bara var för sångfåglarna? Kan vi säga att det bara var för människorna? (Nej.) Vilket är förhållandet mellan dem? Förhållandet mellan dem är ett ömsesidigt beroende som innebär att de inte kan skiljas åt. Det vill säga att jorden, trädet, solljuset, sångfåglarna och människorna är beroende av varandra för sin existens och de ger varandra näring. Trädet skyddar jorden medan jorden ger näring åt trädet; solljuset försörjer trädet medan trädet skapar frisk luft av solljuset och bidrar till att svalka jorden efter solljusets hetta. Vem gagnar det i slutänden?

Mänskligheten gagnas av det, eller hur? Och det är en av principerna bakom att Gud gjorde den levande miljön åt mänskligheten och ett av de främsta syftena med det. Trots att det är en enkel bild kan vi se Guds visdom och hans avsikter. Mänskligheten kan väl inte leva utan jorden, eller utan träden, eller utan sångfåglarna och solljuset? Även om det var en berättelse så är den ett mikrokosmos av hur Guds skapade universum och skänkte den levande miljön till människan.

Gud skapade himmel och jord och alla ting åt mänskligheten och han skapade även den levande miljön. För det första är den huvudpoäng vi tog upp i berättelsen de ömsesidiga relationer och det ömsesidiga beroende som råder mellan alla ting. Enligt den principen är den levande miljön för mänskligheten skyddad, den överlever och består; på grund av denna levande miljöns existens kan mänskligheten frodas och fortplanta sig. Vi såg en scen med trädet, jorden, solljuset, sångfåglarna och människor. Fanns Gud där också? Människor ser det kanske inte, eller hur? Men människor kan se reglerna för de ömsesidiga relationerna mellan tingen i scenen; i och med dessa regler kan människor se att Gud existerar och att han är härskaren. Gud använder dessa principer och regler till att bevara alla tings liv och existens. Det är på det sättet han sörjer för alla ting och sörjer för mänskligheten. Har den här berättelsen någon koppling till det tema som vi just diskuterade? På ytan verkar det inte finnas någon, men de regler som Gud har gjort som Skapare och hans herravälde över alla ting är i själva verket starkt kopplade till att han är livets källa för alla ting, och de är oupplösligt förenade med varandra. Visst har ni lärt er något nu?

Gud är mästaren över de regler som kontrollerar universum, han kontrollerar de regler som styr överlevnaden hos alla ting, och han kontrollerar också universum och alla ting så att de kan samexistera; han gör så att de inte utplånas eller försvinner, så att mänskligheten kan fortsätta existera och människan kan leva i en sådan miljö genom Guds ledarskap. Dessa regler som styr alla ting är under Guds herravälde och mänskligheten kan inte ingripa och inte förändra dem; endast Gud själv känner dessa regler och endast han själv förvaltar dem. När träden ska få skott, när det ska regna, hur mycket vatten och hur mycket näring som jorden ska ge växterna, vilken årstid som löven ska falla, vilken årstid som träden ska bära frukt, hur mycket energi som solljuset ska ge träden, vad träden ska avge av den energi de får av solljuset – allt detta är ting som Gud redan hade planerat när han skapade universum och det är lagar som

---

människan inte kan bryta mot. De ting som är skapade av Gud – antingen de är levande eller tycks vara icke levande enligt människor – är alla i Guds händer och under hans herravälde. Ingen människa kan förändra eller bryta mot den regeln. Det vill säga att Gud, när han skapade alla ting, formulerade hur de skulle vara. Trädet kunde inte rota sig, skjuta skott och växa utan jord. Om inte jorden hade några träd skulle den torka. Trädet är också hem för sångfåglarna, det är en plats där de tar skydd från vinden. Skulle det vara okej om trädet var utan solljus? (Det skulle inte vara okej.) Om trädet bara hade jorden skulle det inte fungera. Allt detta är till för mänskligheten och för mänsklighetens överlevnad. Människan får frisk luft från trädet och lever på marken som det skyddar. Människan kan inte leva utan solljus, människan kan inte leva utan alla olika levande varelser. Även om förhållandena mellan dessa ting är komplexa måste du komma ihåg att Gud skapade de regler som styr alla ting så att de kan existera med en ömsesidig koppling och på ett ömsesidigt beroende sätt; varje enskilt ting som han skapade har ett värde och en betydelse. Om Gud skapade något utan betydelse skulle han låta det försvinna. Det är en av de metoder han använde då han sörjde för alla ting. Vad syftar att ”sörja för” på i denna berättelse? Går Gud ut och vattnar trädet varje dag? Behöver trädet Guds hjälp för att andas? (Nej.) Att ”sörja för” syftar i det här exemplet på Guds förvaltning av alla ting efter skapelsen; det enda han behövde var regler för att få saker och ting att fungera smidigt. Trädet växte helt av sig självt genom att det planterades i jorden. Alla förutsättningar för att det skulle växa skapades av Gud. Han gjorde solljuset, vattnet, jorden, luften och den omgivande miljön, vinden, frosten, snön och regnet och de fyra årstiderna; det är de förutsättningar som trädet behöver för att kunna växa, det är ting som Gud förberedde. Är då Gud källan till denna levande miljö? (Ja.) Måste Gud gå ut varje dag och räkna varje blad på träden? Det behövs inte, eller hur? Gud behöver inte heller hjälpa trädet att andas. Gud behöver inte heller väcka solljuset varje dag och säga: ”Det är dags att lysa på träden nu.” Det behöver han inte göra. Solljuset skiner självmant enligt reglerna; trädet tar upp solljuset när det behöver och när solljuset inte behövs fortsätter trädet att leva inom reglernas ram. Ni kanske inte har förmåga att förklara det fenomenet tydligt, men det är ett faktum som alla kan se och erkänna. Det enda du behöver göra är att medge att reglerna för alla tings existens kommer från Gud och veta att Gud har herraväldet över deras tillväxt och överlevnad. Visst förstår du det?

Används en metafor i den här berättelsen, som människor skulle kalla den? Är den antropomorf? (Nej.) Det jag talade om är sant. Allt som är levande, allt som har liv, befinner sig under Guds herravälde. Det fick liv efter att Gud skapade det; det är liv som är givet av Gud och det följer lagarna och vägen som han har skapat för det. Det behöver inte förändras av människan och det behöver ingen hjälp från människan; det är så Gud sörjer för alla ting. Visst förstår ni det? Tror ni att det är nödvändigt att människor inser det? (Ja.) Har då den här berättelsen något att göra med biologi? Har den någon förbindelse med något kunskaps- eller vetenskapsområde? Vi diskuterar inte biologi här och vi bedriver definitivt ingen biologisk forskning. Vilken är huvudpoängen som vi talar om här? (Att Gud är livets källa för alla ting.) Vad ser ni bland skapelsens alla ting? Har ni sett träd? Har ni sett jorden? (Ja.) Visst har ni sett solljuset? Har ni sett fåglar som sitter uppflugna i träden? (Det har vi.) Är mänskligheten glad över att leva i sådana omgivningar? (Det är den.) Det vill säga, Gud använder alla ting – de ting som han har skapat – till att bevara mänsklighetens hem för överlevnad och skydda mänsklighetens hem och det är så han sörjer för människan och sörjer för alla ting.

Vad känner ni inför att jag diskuterar dessa ting på det här viset och kommunicerar på det här sättet? (Det är lätt att förstå och praktiska exempel ges.) Visst är det här ett konkret sätt att diskutera saker på? Är den här berättelsen nödvändig för att hjälpa människor att erkänna att Gud är livets källa för alla ting? (Ja.) Om den är nödvändig ska vi fortsätta med nästa berättelse. Innehållet i nästa berättelse är lite annorlunda och huvudpoängen är också lite annorlunda; tingen i berättelsen är sådana som människor kan se i Guds skapelse. Jag kommer än en gång att tillämpa metoden att berätta en historia för er som ni alla får lyssna på i tystnad för att sedan fundera över vad det är jag talar om. När jag har avslutat berättelsen kommer jag att ställa några frågor till er för att se hur mycket ni har lärt er. Huvudpersonerna i den här berättelsen är ett väldigt berg, en liten å, en häftig vind och en gigantisk våg.

Berättelse 2. Ett väldigt berg, en liten å, en häftig vind och en gigantisk våg

Det var en smal å som slingrade sig fram och slutligen nådde foten av ett väldigt berg. Berget blockerade vägen för den smala ån, så ån bad berget med sin tunna, lilla stämma: "Var snäll och låt mig passera, du hindrar mig och blockerar min väg vidare." Då frågade berget: "Vart är du på väg?" På det svarade den lilla ån: "Jag letar efter mitt

---

hem.” Berget sa: ”Låt gå, sätt igång och rinn rätt över mig!” Men eftersom den lilla ån var för svag och för ung fanns det inget sätt för den att rinna över ett sådant väldigt berg, så den hade inget val utan fick fortsätta rinna fram till bergets fot ...

En häftig vind for förbi och förde med sig sand och damm fram till berget. Vinden röt till berget: ”Släpp förbi mig!” Berget frågade: ”Vart är du på väg?” Vinden tjöt tillbaka: ”Jag vill ta mig över till andra sidan berget.” Berget sa: ”Låt gå, det kan du göra om klarar av att bryta igenom mig på mitten!” Den häftiga vinden tjöt och levde om, men hur ilsket den än blåste kunde den inte bryta igenom berget på mitten. Vinden blev trött och stannade upp för att vila. Så på den sidan av berget var det bara en mild vind som blåste nyckfullt, vilket människorna där tyckte om. Sådan var den hälsning som berget gav till människorna ...

På havsstranden rullade skummet mjukt mot revet. Plötsligt höjde sig en gigantisk våg och närmade sig rytande berget. ”Flytta på dig!” ropade den gigantiska vågen. Berget frågade: ”Vart är du på väg?” Den väldiga vågen stannade inte utan fortsatte stiga samtidigt som den svarade: ”Jag utvidgar mitt territorium och jag vill sträcka ut mina armar lite.” Berget sa: ”Låt gå, om du kan ta dig över min topp ska jag flytta mig ur vägen.” Den väldiga vågen backade lite och reste sig sedan mot berget igen. Men hur den än försökte kunde den inte ta sig över berget. Den kunde inte annat än att långsamt dra sig tillbaka till varifrån den kom ...

Under flera århundraden rann den smala ån stilla runt bergets fot. Genom att följa den sträckning som berget hade gjort tog sig den smala ån tillbaka hem; den förenades med floden och rann ut i havet. Tack vare bergets omsorg kom den smala ån aldrig vilse. Den smala ån och det väldiga berget litade på varandra, de begränsade varandra och var beroende av varandra.

Under flera århundraden ändrade den häftiga vinden inte sin vana att tjuta åt berget. Den häftiga vinden blåste upp stora sandvirvlar när den ”hemsökte” berget precis som den hade gjort tidigare. Den hotade berget men bröt aldrig igenom berget på mitten. Den häftiga vinden och det väldiga berget litade på varandra, de begränsade varandra och var beroende av varandra.

Under flera århundraden vilade inte heller den gigantiska vågen och slutade aldrig bre ut sig. Den röt och reste sig gång på gång mot berget, men berget rörde sig aldrig en centimeter. Berget vakade över havet och därigenom förökade sig varelserna i havet och

---

frodades. Den gigantiska vågen och det väldiga berget litade på varandra, de begränsade varandra och var beroende av varandra.

Här är berättelsen slut. Vad kan ni börja med att berätta för mig om den här historien, om det huvudsakliga innehållet? Först var det ett berg, en smal å, en häftig vind och en gigantisk våg. Vad hände i första delen med den smala ån och det väldiga berget? Varför skulle vi prata om det väldiga berget och den lilla ån? (Eftersom berget skyddade ån kom ån aldrig vilse. De litade på varandra.) Skulle du säga att berget skyddade eller hindrade den lilla ån? (Skyddade den.) Kan det vara så att det hindrade den? Berget och den lilla ån höll ihop; berget skyddade ån och det var också ett hinder. Berget skyddade ån så att den kunde rinna ut i floden, men det hindrade den också från att rinna överallt där den kunde svämma över och bli förödande för människor. Är det huvudpoängen i det här avsnittet? Att berget skyddade ån och fungerade som en barriär säkrade människors hem. Sedan har vi den lilla ån som ansluter sig till floden vid bergets fot och senare rinner ut i havet; är det inte en nödvändighet för den lilla ån? Vad litade ån på när den rann ut i floden och sedan havet? Litade den inte på berget? Den litade på bergets beskydd och på att berget skulle fungera som en barriär; är det huvudpoängen? Inser du bergens betydelse för vatten i det här exemplet? Har Gud som sitt syfte att göra berg både höga och låga? (Ja.) Det här är en liten del av berättelsen och bara en smal å och ett stort berg visar oss värdet och betydelsen av dessa båda ting i Guds skapelse av dem. Hur han härskar över dessa båda ting visar oss också hans visdom och syfte. Är det inte så?

Vad tar den andra delen av berättelsen upp? (En häftig vind och det väldiga berget.) Är vinden något bra? (Ja.) Inte nödvändigtvis, eftersom vinden kan vara förödande om den är för kraftig. Hur skulle det kännas om du var tvungen att stanna ute i den häftiga vinden? Det beror på hur kraftig den var, eller hur? Om det var en svag bris eller om det blåste måttlig vind skulle det fortfarande vara acceptabelt, som mest kunde någon ha svårt att hålla ögonen öppna. Men skulle du kunna klara dig om vinden blåste så starkt att den blev en tornado? Det skulle du inte stå ut med. Så det stämmer inte när folk säger att vinden alltid är bra eller att den alltid är dålig, för det beror på hur stark vinden är. Vad är det då för nytta med berget här? Är det inte lite som ett filter för vinden? Berget tar den häftiga vinden och förminskar den till vad? (En mild bris.) De flesta skulle kunna röra vid den och känna den i miljön de levde i – var det en häftig vind eller

---

en mild bris som de kände? (En mild bris.) Är det inte ett av syftena med att Gud skapade berg? Är det inte hans avsikt? Hur skulle det vara för folk att bo i en omgivning där den häftiga vinden blåste omkring sandfragment utan något som blockerade eller filtrerade dem? Kunde det vara så att människor inte skulle kunna leva på land om sand och stenar blåste omkring? En del kunde bli träffade i huvudet av stenar som flög runt medan andra kunde få sand i ögonen som hindrade dem från att se. Människor kunde sugas upp i luften eller vinden kunde blåsa så hårt att de inte kunde stå. Hus skulle förstöras och alla möjliga katastrofer skulle inträffa. Har den häftiga vinden ett värde? När jag sa att den var dålig kanske människor kände att den inte hade något värde, men är det så? Har det inget värde att förvandla den till en bris? Vad behöver människor mest när det är fuktigt eller kvävande? De behöver en mild bris som sveper mjukt över dem, för att friska upp och rensa deras huvuden, skärpa deras tänkande, återställa och förbättra deras mentala tillstånd. Om ni alla exempelvis sitter i ett rum med många människor och luften är instängd, vad behöver ni då som mest? (En mild bris.) På platser där luften är disig och förorenad kan det göra att människor tänker långsammare, minska deras blodflöde och få dem att bli mindre klartänkta. Men luften blir frisk om den får möjlighet att röra sig och cirkulera och människor kommer att må mycket bättre. Även om den lilla ån och den häftiga vinden skulle kunna bli en katastrof kommer berget, så länge det är där, att förvandla dem till sådant som faktiskt gagnar människor; eller hur?

Vad handlar den tredje delen av berättelsen om? (Det väldiga berget och den jättelika vågen.) Det väldiga berget och den jättelika vågen. Här är landskapet ett berg vid havet där vi kan se berget, havsskummet och även en jättelik våg. Vad är berget för vågen i det här exemplet? (Ett skydd och en skiljevägg.) Det är både ett skydd och en skiljevägg. Målet med att skydda den är att hindra den delen av havet från att försvinna så att varelserna kan leva där och frodas. Som skiljevägg hindrar berget havsvattnet – denna vattenmassa – från att svämma över och orsaka en katastrof vilket skulle skada och förstöra människors hem. Så man kan säga att berget är både en skiljevägg och ett skydd.

Det här visar betydelsen av den ömsesidiga tilliten mellan berget och ån, berget och den häftiga vinden och berget och den jättelika vågen, och hur de begränsar varandra och är beroende av varandra som jag har talat om. Det finns en regel och en lag som styr

---

överlevnaden hos dessa ting som Gud skapade. Kan du se vad Gud gjorde utifrån det som hände i berättelsen? Skapade Gud universum och ignorerade det som hände sedan? Gav han dem regler och utformade hur de fungerar och ignorerade dem sedan? Är det vad som hände? (Nej.) Vad var det då? Gud kontrollerar fortfarande vattnet, vinden och vågorna. Han låter dem inte löpa amok och han låter dem inte skada och förstöra människors hem, och därför kan människor fortsätta leva och frodas på denna mark. Det innebär att Gud redan hade planerat reglerna för tillvaron när han gjorde universum. När Gud gjorde dessa ting säkerställde han att de skulle gagna mänskligheten och kontrollerade dem också, så att de inte skulle bli problematiska eller förödande för mänskligheten. Om inte vattnen sköttes av Gud, skulle de inte rinna överallt? Skulle inte vinden blåsa på alla håll och kanter? Följer de regler? Om inte Gud skötte dem skulle de inte styras av några regler och vinden skulle tjuta och vattnen skulle stiga och strömma omkring överallt. Om den jättelika vågen hade varit högre än berget, skulle det området av havet fortfarande kunna existera? Havet skulle inte kunna existera. Om inte berget vore lika högt som vågen skulle inte det området av havet existera och berget skulle förlora sitt värde och sin betydelse.

Ser du Guds visdom i dessa båda berättelser? Gud skapade universum och är Herre över det; han är ansvarig för det och sörjer för det medan han vakar över varje ord och handling. Han håller också uppsikt över varje del av människans liv. Så Gud skapade universum och alla tings betydelse och värde liksom deras funktion, deras beskaffenhet och deras regler för överlevnad är lika tydligt kända av honom som hans egen handflata. Gud skapade universum; tror ni att han måste utforska de regler som styr universum? Behöver Gud sätta sig in i mänsklig kunskap eller vetenskap för att utforska och förstå det? (Nej.) Finns det någon människa som har en så omfattande lärdom och ofantlig visdom att hon förstår allting så som Gud gör? Det finns det inte. Eller hur? Finns det några astronomer eller biologer som verkligen förstår hur allt lever och växer? Kan de verkligen förstå värdet av varje tings existens? (Det kan de inte.) Det är för att alla ting skapades av Gud, och oavsett hur mycket och ingående människorna studerar den kunskapen eller hur länge de försöker lära sig den kommer de aldrig kunna greppa mysteriet och syftet med Guds skapelse av alla ting, eller hur? Nu när vi har diskuterat så här långt, känner ni då att ni har en viss förståelse av bibetydelsen av meningen "Gud är livets källa för alla ting"? (Ja.) Jag förstod att många när jag tog upp den frågan

---

genast skulle tänka att "Gud är sanning och Gud använder sitt ord för att sörja för oss", men de skulle bara tänka på det på den nivån. Vissa skulle till och med känna "att Gud sörjer för mänskligt liv, sörjer för daglig mat och dryck och alla dagliga behov betyder inte att han sörjer för människan". Är det inte vissa som känner så? Är inte Guds avsikt mycket tydlig utifrån hur han skapade allt så att mänskligheten kan existera och leva normalt? Gud vårdar den omgivning som människor lever i och sörjer för allt som mänskligheten behöver. Vidare vårdar han och har herraväldet över alla ting. Allt detta gör att mänskligheten kan leva normalt och frodas normalt; det är på det sättet som Gud sörjer för alla ting och sörjer för mänskligheten. Behöver inte människor erkänna och förstå dessa ting? Kanske säger somliga: "Det här ämnet är för långt borta från vår kunskap om den sanne Guden själv och vi vill inte veta det här, för människan kan inte leva av bröd allena utan istället av Guds ord." Stämmer det? (Nej.) Vad är felet här? Kan du ha en fullständig förståelse av Gud om du bara vet vad Gud har sagt? Om du bara accepterar hans verk och hans dom och tuktan, kommer du då att ha en fullständig förståelse av Gud? Om du bara känner till en mindre del av Guds sinnelag, en mindre del av Guds auktoritet, så är det väl tillräckligt för att uppnå en förståelse av Gud? (Nej. Det är för ensidigt och då är vår kunskap urholkad. Men när vi känner Gud i varje del av Guds verk, i kombinationen med skapade ting som bergen och åarna, sjöarna, fröna, solljuset och regnet – ting som vi ser, iakttar och upplever – känner vi att vår förståelse blir verklig.) Guds handlingar börjar med att hans skapar universum och de fortsätter idag när hans handlingar är uppenbara ständigt och i varje stund. Om människor tror att Gud existerar bara för att han har valt ut några människor som han uträttar sitt verk i för att rädda dem och om de tror att inga andra ting inbegriper Gud, hans auktoritet, hans status och hans handlingar, kan det anses vara att verkligen känna Gud? Människor som har en sådan så kallad kunskap om Gud – som grundar sig på den ensidiga uppfattningen att Guds gärning är begränsad till en grupp personer. Är det en sann kunskap om Gud? Förnekar inte människor med en sådan kunskap att Gud har skapat alla ting och att han har herravälde över dem? Vissa människor vill inte ägna detta sin uppmärksamhet och kanske tänker för sig själva: "Jag ser inte Guds herravälde över alla ting, det är något som är för avlägset för mig och jag vill inte förstå det. Gud gör precis som han vill och det har inget med mig att göra. Jag är bara intresserad av att acceptera Guds ledarskap och hans ord och jag kommer att bli frälst och fullkomnad av

---

Gud. Jag kommer bara att ägna min uppmärksamhet åt dessa ting, men jag kommer inte försöka förstå något annat eller ägna det någon tanke. Vilka regler Gud än gjorde när han skapade alla ting eller vad än Gud gör för att sörja för dem och för mänskligheten har inget med mig att göra.” Vad är det för prat? Är det inte högst skamligt? Finns det några bland er som tänker så? Jag vet att det finns en stor majoritet som tänker på det sättet även om ni inte kommer att säga det. Sådana bokstavstroga personer kan använda sin egen så kallade andliga ståndpunkt i hur de ser på allt. De vill begränsa Gud till Bibeln, begränsa Gud till de ord han har talat och begränsa Gud till det ordagranna skrivna ordet. De vill inte veta mer om Gud och de vill inte att Gud ska ägna mer uppmärksamhet åt att göra andra saker. Den typen av tänkande är barnsligt och mycket religiöst. Kan människor med sådana uppfattningar känna Gud? De skulle ha svårt att lära känna Gud. Idag har jag berättat dessa båda historier och pratat om dessa båda aspekter. Efter att nyss ha hört dem och nyss ha kommit i kontakt med dem kanske ni känner att de är djupa eller till och med något abstrakta och svåra att greppa och förstå. Det kanske är svårt att relatera dem till Guds handlingar och Gud själv. Men varje person och var och en som strävar efter att känna Gud bör tydligt och rätt känna till alla Guds handlingar och allt han har gjort bland alla ting och bland hela mänskligheten. Den kunskapen kommer att ge dig en bekräftelse och tro på Guds sanna existens. Den kommer också att ge dig en exakt kunskap om Guds visdom, hans makt och hur han sörjer för alla ting. Den kommer att göra att du tydligt kan förstå Guds sanna existens och se att den inte är fiktiv och inte en myt. Den gör att du kan se att den inte är vag och inte bara en teori och att Gud förvisso inte bara är andlig näring utan sannerligen existerar. Vidare gör det att du kan känna honom som Gud genom hans sätt att alltid sörja för alla ting och för mänskligheten; Han gör det på sitt eget sätt och enligt sin egen rytm. Så man kan säga att det beror på att Gud skapade alla ting och gav dem regler att de alla på hans befallning utför sina tilldelade uppgifter, fullföljer sina åligganden och spelar den roll som de var och en blivit anvisade. Alla ting fyller sin egen roll för mänskligheten och gör det i det utrymme, i den miljö, där människor lever. Om inte Gud gjorde saker på det sättet och om inte mänsklighetens miljö vore som den är skulle varken människors tro på Gud eller att de följde honom vara möjligt; det skulle bara vara tomt prat, visst är det så?

Låt oss ta en ny titt på berättelsen vi hörde nyss – det väldiga berget och den lilla ån. Vad är nyttan med berget? Levande ting blomstrar på berget, så dess existens har ett värde i sig. Samtidigt blockerar berget den lilla ån och ser till att den inte rinner vart den vill och därmed orsakar katastrofer för människor. Visst stämmer det? I kraft av sin existens låter berget levande ting som träden och gräsen och alla andra växter och djur på berget växa, samtidigt som det styr var den lilla ån rinner; berget samlar upp vattnet från ån och leder det på naturlig väg runt sin fot där det kan rinna ut i floden och slutligen i havet. De regler som är tillämpliga här skapades inte av naturen utan ordnades särskilt av Gud vid tiden för skapelsen. När det gäller det väldiga berget och den häftiga vinden behöver berget också vinden. Berget behöver vinden för att smeka de levande ting som lever på det samtidigt som berget begränsar hur hårt den häftiga vinden kan blåsa, så att den inte tar överhanden och ödelägger. Den regeln innefattar på ett sätt det väldiga bergets plikt; utformade sig alltså den regeln om bergets plikt på egen hand? (Nej.) Den gjordes istället av Gud. Det väldiga berget har sin egen plikt och den häftiga vinden har sin plikt den med. När det gäller det väldiga berget och den jättelika vågen, skulle vattnet finna en riktning för sitt flöde på egen hand, om berget inte fanns där? (Nej.) Vattnet skulle också ta överhanden och ödelägga. Berget har sitt eget värde som berg och havet har sitt eget värde som hav. På det sättet, under de omständigheterna där de kan samexistera normalt utan att inkräkta på varandras områden, begränsar de också varandra; det väldiga berget begränsar havet så att det inte svämmas över och skyddar därmed människors hem, och detta gör också att havet kan livnära de levande ting som bor i det. Utformade sig det landskapet på egen hand? (Nej.) Det skapades också av Gud. Av de bilderna ser vi att Gud, när han skapade universum, förutbestämde var berget skulle stå, var ån skulle rinna, från vilket håll den häftiga vinden skulle börja blåsa och vart, liksom hur höga de väldiga vågorna skulle vara. Guds intentioner och syfte ryms inom alla dessa ting och de är hans gärningar. Kan ni nu se att Guds gärningar är närvarande i alla ting? (Ja.)

Vad är syftet med vår diskussion om dessa ting? Är det så att människor kan utforska reglerna bakom Guds skapelse av universum? Är det så att människor ska bli intresserade av astronomi och geografi? (Nej.) Vad är det då? Det är så att människor ska förstå Guds gärningar. I Guds handlingar kan människor bekräfta och belägga att Gud är livets källa för alla ting. Om du kan förstå den poängen kommer du sannerligen

---

att kunna bekräfta Guds plats i ditt hjärta och du kommer att kunna bekräfta att Gud är den unike Guden själv, Skaparen av himmel och jord och alla ting. Så är det till gagn för din förståelse av Gud att känna till reglerna för alla ting och känna Guds gärningar? (Ja.) Hur mycket är det till gagn? Skulle du för det första fortfarande vara intresserad av astronomi och geografi, när du förstod dessa Guds gärningar? Skulle du fortfarande ha en skeptikers hjärta och tvivla på att Gud är Skaparen av alla ting? Skulle du fortfarande ha en forskares hjärta och tvivla på att Gud är Skaparen av alla ting? (Nej.) Kommer du i ditt hjärta verkligen att tro att Gud sörjer för universum när du bekräftar att Gud är Skaparen av universum och vidare lär känna reglerna bakom hans skapelse? (Ja.) Används "sörjer för" i vilken betydelse som helst eller används det i ett särskilt sammanhang? Att Gud sörjer för universum har en mycket vid betydelse och tillämpning. Gud sörjer inte bara för människors dagliga behov av mat och dryck, han sörjer för allt som mänskligheten behöver, inklusive allt som människor ser och ting som inte går att se. Gud upprätthåller, förvaltar och styr den levande miljö som mänskligheten behöver. Oavsett vilken miljö mänskligheten behöver och oavsett vilken årstid så har Gud förberett det. Oavsett vilket klimat eller vilken temperatur som är lämplig för människans existens så är det under Guds kontroll och inga av dessa regler uppstår av sig själva eller av en slump; de är resultatet av Guds styre och hans gärningar. Gud själv är källan till alla dessa regler och han är livets källa för alla ting. Det är ett vedertaget och obestriddigt faktum, antingen du tror det eller inte, antingen du kan se det eller inte och antingen du kan förstå det eller inte.

Jag vet att den stora majoriteten bara tror på det som Gud sa och gjorde i Bibeln, och att Gud uppenbarade sina gärningar för en liten minoritet för att folk skulle kunna inse värdet av hans existens, förstå hans status och veta att han verkligen existerar. Men det faktum att Gud skapade universum och att han förvaltar och sörjer för alla ting tycks för många människor vara vagt och tvetydigt och de har till och med en tvivlande inställning. Den sortens inställning gör att människor genomgående tror att den naturliga världens lagar utformade sig själva, att den naturliga världens förändringar, omvandlingar och fenomen uppstod på egen hand liksom själva de lagar som styr naturen. Det innebär att människor inte kan föreställa sig i sina tankar hur Gud skapade och styr över alla ting, de kan inte förstå att Gud förvaltar och sörjer för alla ting. På grund av den premissens begränsningar tror inte människor att Gud skapade och är

---

Herre över alla ting och att han är försörjaren; även de troende är rätt och slätt begränsade till lagens tidsålder, nådens tidsålder och rikets tidsålder; Guds gärningar och att han sörjer för mänskligheten är alltså på något sätt avgränsade till hans utvalda folk. Det är något jag verkligen avskyr att se och det orsakar så stor smärta, för mänskligheten åtnjuter allt som Gud kommer med och ändå förnekar den samtidigt allt som han gör och allt som han ger till den. Folk tror bara att himlen och jorden och alla ting styrs av sina egna naturliga regler och av sina egna naturliga lagar och att de inte har någon härskare som styr dem eller någon härskare som sörjer för dem och beskyddar dem. Även om du tror på Gud kanske du inte tror att alla dessa är hans gärningar; det är ett av de mest förbisedda områdena för alla troende på Gud, för alla som accepterar Guds ord och för alla som följer Gud. Så snart jag börjar diskutera något som inte anknyter till Bibeln eller så kallad andlig terminologi blir somliga uttråkade eller ointresserade eller till och med illa till mods. De tycker att det verkar bli fjärrmat från andliga personer och andliga ting. Det är negativt. När det handlar om att känna Guds gärningar, även om vi inte nämner astronomi, geografi eller biologi, så känner vi till Guds herravälde över alla ting, vi vet att han sörjer för alla ting och att han är källan till alla ting. Det är en kritisk uppgift som måste studeras närmare, förstår ni det?

I de två historier jag berättade nyss ville jag ändå, trots att de kanske har en del ovanligt innehåll och kan ha berättats och framställts för er på ett unikt sätt, använda ett rättframt språk och en enkel metod så att ni kunde fatta och acceptera något mer på djupet. Det var mitt enda mål. Jag ville att dessa korta berättelser och scener skulle få er att se och tro att Gud är härskaren över alla ting. Målet med att berätta dessa historier är att ni ska se och lära känna Guds ändlösa gärningar i en berättelses begränsade omfattning. När ni fullt ut kommer att uppnå det resultatet inom er beror på era egna erfarenheter och er individuella strävan. Om du strävar efter sanningen och söker att lära känna Gud så kommer dessa ting att tjäna som en konstant och tydlig påminnelse för dig; de kommer att göra att du får en djupare medvetenhet, en klarhet i din förståelse och du kommer successivt att närma dig Guds faktiska gärningar, en närhet som inte kommer att ha något avstånd eller fel. Men om du inte söker att lära känna Gud, då kan de berättelser du hörde inte vara till skada för er. Ni kan bara betrakta dem som sanna berättelser.

Förstod ni något av dessa två berättelser? För det första, är dessa båda berättelser undantagna vår tidigare diskussion om Guds intresse för mänskligheten? Finns det ett oundvikligt samband? Är det så att vi ser Guds gärningar och hur han planerar och hanterar allt för mänskligheten i de båda berättelserna? Är det så att allt Gud gör och alla hans tankar är inriktade på mänsklighetens existens? (Ja.) Är inte Guds omsorgsfulla tanke och hänsyn till mänskligheten helt uppenbar? Mänskligheten behöver inte göra någonting. Gud har berett själva luften för människor som de andas. De grönsaker och frukter som de äter är lättillgängliga. Från norr till söder, från öst till väst, har varje region sina egna naturliga resurser och olika grödor och frukterna och grönsakerna har beretts av Gud. På tal om den större miljön gjorde Gud alla ting med en ömsesidig relation, sammanflätade och ömsesidigt beroende av varandra. Han använde den metoden och de reglerna för att värna om överlevnaden och existensen hos alla ting och på det viset har mänskligheten levt stilla och fredligt och vuxit och fortplantat sig från en generation till nästa i den levande miljön fram till idag. Det innebär att Gud balanserar den naturliga miljön. Om Guds suveränitet och kontroll inte fanns skulle ingen människa kunna bevara och balansera miljön, även om den hade skapats av Gud från början. Om människan fick göra ett frö av plast och plantera det i jorden, skulle det någonsin spira? Om människan gjorde ett träd av plast och satte det i jorden skulle det inte alstra ett blad på hundratals år, eller hur? På vissa platser finns det ingen luft och där kan människor inte leva och de bör inte gå över gränsen, det är för att skydda mänskligheten och dessa ting är mycket gåtfulla. Varje del av miljön, jordens längd och bredd och varje levande ting på jorden – både levande och döda – har beretts av Gud och han tänkte igenom dem: Varför behövs det ena tinget? Varför är det andra onödigt? Vad är syftet med att ha det ena tinget här och varför ska det andra vara där? Gud har redan tänkt igenom allt detta och människor behöver inte tänka på det. Det finns dåraktiga människor som alltid tänker på att flytta berg, men varför inte flytta till slätten istället för att göra det? Om du inte gillar berg, varför ska du bosätta dig där? Är det inte dåraktigt? Vad händer om du flyttar berget? En orkan kommer att blåsa rätt igenom eller en jättelik våg kommer att forsa fram och människors hem kommer att bli förstörda. Skulle inte det vara en dåraktig sak att göra? Människor kan bara förstöra. De kan inte ens bevara den enda plats de har att bo på och ändå vill de sörja för alla ting. Det är omöjligt.

Gud låter människan förvalta alla ting och ha herraväldet över dem, men gör människan ett bra jobb? Människan tenderar att förstöra; människan är inte bara oförmögen att bevara saker och ting så som Gud skapade dem, hon har i själva verket förstört dem. Mänskligheten har förvandlat bergen till stenflisor, täppt till haven med jord och gjort slätterna till öknar där ingen kan bo. Likväl har människan skapat industrier och byggt kärnkraftverk där i öknen och förstörelsen består i alla riktningar. Floderna är inte längre floder, havet inte längre hav ... När människor rubbar balansen och naturens regler är dagen för deras katastrof och död inte långt borta och den är oundviklig. När katastrofen kommer ska de förstå hur dyrbar Guds skapelse är och hur viktig det hela är för mänskligheten. När människan lever i en miljö med ett bra klimat är det som att vara i paradiset. Människor inser inte vilken välsignelse det är, men i samma stund som de förlorar det hela kommer de att inse hur sällsynt och dyrbart det är. Hur skulle man få det hela tillbaka? Vad skulle människor kunna göra om Gud var ovillig att skapa det igen? Vad skulle ni kunna göra? (Vi skulle inte kunna göra någonting.) Det finns faktiskt något ni kan göra och det är mycket enkelt, och när jag talar om vad det är kommer ni genast att veta att det är genomförbart. Varför har människan hamnat i sin nuvarande besvärliga miljösituation? Är det på grund av människans girighet och förstörelse? Kommer inte den levande miljön att successivt rätta till sig om människan upphör med den förstörelsen? Om Gud inte gör någonting, om Gud inte längre vill göra något för mänskligheten – det vill säga inte vill ingripa – skulle den bästa metoden för mänskligheten vara att stoppa förstörelsen och återställa saker och ting till hur de var. Att sätta stopp för all denna förstörelse innebär att upphöra med plundrandet och ödeläggelsen av de ting som Gud har skapat. Det kommer att leda till att miljön som människan lever i successivt förbättras. Om man inte gör det kommer det att leda till en fortsatt förstörelse av miljön och den kommer bara att bli värre. Är min metod enkel? Den är enkel och genomförbar, eller hur? Enkel minsann, och genomförbar för vissa, men är den genomförbar för den stora majoriteten människor på jorden? (Det är den inte.) Är den genomförbar för er åtminstone? (Ja.) Vad härrör sig ert ”ja” ifrån? Skulle man kunna säga att det innebär att upprätta en grundläggande förståelse av Guds gärningar? Skulle man kunna säga att det innebär att hålla fast vid Guds regler och plan? (Ja.) Det finns ett sätt att förändra det hela, men det är inte det ämnet vi diskuterar nu. Gud är ansvarig för varje enskilt mänskligt liv och

---

han är ansvarig ända fram till slutet. Gud sörjer för dig; om du har insjuknat av den miljö som förstörts av Satan, eller har drabbats av föroreningar eller lidit annan skada, så spelar det ingen roll; Gud sörjer för dig och han kommer att låta dig leva vidare. Har du tilltro till detta? (Ja.) Gud tar inte lätt på förlusten av mänskligt liv.

Börjar ni inse vikten av att erkänna Gud som livets källa för alla ting? (Ja, det gör vi.) Vilka känslor har ni? Sätt igång, jag lyssnar. (Tidigare hade vi aldrig tänkt på att sammankoppla bergen, havet och sjöarna med Guds handlingar. Idag förstår vi, genom Guds betraktelse, att de alltid har varit Guds handlingar och att de uppstod ur hans visdom, så vi ser att Guds skapelse av alla ting var förutbestämd från allra första början och att de alla besitter Guds goda vilja. Alla ting har en inbördes relation och mänskligheten är den slutliga förmånstagaren. Det vi hörde idag känns mycket nytt och hittills okänt och vi har känt hur verkliga Guds handlingar är. I verkligheten och i våra dagliga liv ser vi sannerligen tingen som de är när vi kommer i kontakt med levande ting.) Det ser ni sannerligen, eller hur? När Gud sörjer för mänskligheten fattas inte en stabil grundval, han yttrar inte bara några få ord och det är allt. Gud gör så mycket, även sådant som du inte ser gör han till förmån för dig. Människan lever i den miljön, det universum som Gud skapade och i det är människor och andra ting beroende av varandra, precis som den gas som kommer från växterna renar luften och gynnar de människor som andas in den. Fast somliga växter är giftiga för människor, men det finns andra växter som är motgift till dem. Det är ett av undren i Guds skapelse! Vi har inte diskuterat det ämnet idag, istället har vi huvudsakligen diskuterat det ömsesidiga beroendet mellan människan och andra ting, hur människan inte kan leva utan andra ting. Vad är vikten av Guds skapelse av alla ting? Människan kan inte leva utan andra ting, precis som människan behöver luft för att leva och du skulle snart dö om du placerades i ett vakuum. Detta är en högst grundläggande princip för att du ska kunna se att människan behöver andra ting. Så vilken attityd bör människan ha till alla ting? Värdesätta dem, skydda dem, använda dem effektivt, inte förstöra dem, inte slösa med dem och inte ändra dem på grund av en nyck, för alla ting är från Gud och mänskligheten är försedd med dem och måste behandla dem samvetsgrant. Idag har vi diskuterat dessa två frågor och ni kan gå tillbaka och fundera närmare på dem. Nästa gång kommer vi att diskutera vissa saker mer i detalj. Här är vår gemenskap slut för idag. Adjö! (Adjö!)

---

18 januari 2014

Gud själv, den unike VIII

Gud är livets källa för alla ting (II)

Låt oss fortsätta med det vi talade om förra gången. Minns ni vilket ämne vi kommunicerade förra gången? (Gud är livets källa för alla ting.) Känns ämnet ”Gud är livets källa för alla ting” väldigt fjärran för er? Förstår ni det i viss mån på ytan? Kan någon berätta för mig vad som var huvudpunkten i det här ämnet som vi kommunicerade förra gången? (Genom Guds skapelse av alla ting inser jag att Gud livnär allt och livnär mänskligheten. Förr trodde jag alltid att när Gud sörjer för människan så innebär det bara att han förser sitt utvalda folk med sitt ord; jag insåg aldrig att Gud livnär människan genom alltings lagar. Det är endast genom att Gud har meddelat den sidan av sanningen som jag har känt att han är källan till allt och att det är han som förser allting med liv, att han styr dessa lagar och att han livnär alla ting. I hans skapelse av alla ting ser jag hans kärlek.) Förra gången samtalade vi huvudsakligen om hur Gud skapade allt och hur han fastställde lagar och principer för allting. Under dessa lagar och principer lever och dör allting tillsammans med människan och samexisterar med människan under Guds herravälde och under Guds blick. Vi började med att tala om hur Gud skapade allt och använde sina egna metoder för att bestämma lagarna för hur de växer, liksom banorna och mönstren för deras utveckling. Han bestämde också alla sätt som allting överlever i det här landet, så att de kan fortsätta att växa och föröka sig och vara beroende av varandra för sin överlevnad. Dessa metoder och lagar gör att alla ting kan existera och växa framgångsrikt och fredligt på denna mark. Denna miljö är en förutsättning för att människan ska kunna ha en varaktigt hemvist och livsmiljö och under Guds ledning fortsätta utvecklas och avancera, utvecklas och avancera.

Förra gången diskuterade vi den grundläggande principen för hur Gud sörjer för alla ting. Först sörjer Gud för alla ting på så sätt att de alla existerar och lever för mänskligheten. Denna miljö existerar alltså på grund av de lagar som Gud har fastställt. Det är enbart tack vare att Gud vidmakthåller och sköter dessa lagar som människan har den livsmiljö hon har i dag. Det vi talade om förra gången är ett stort kliv från den kunskap om Gud vi talade om tidigare. Varför detta stora kliv? Det beror på att när vi tidigare talade om att känna Gud, så diskuterade vi inom ramen för hur Gud frälser och förvaltar mänskligheten — alltså frälsningen och förvaltningen av Guds utvalda folk — om att lära känna Gud, Guds gärningar, hans sinnelag, vad han har och är, vilka avsikter

---

han har och hur han förser människan med sanningen och livet. Men ämnet vi talade om sist var inte längre begränsat enbart till Bibeln och hur Gud frälser sitt utvalda folk. Tvärtom lämnade vi detta område, lämnade Bibeln och gick ut över gränserna för de tre stadierna av det verk som Gud uträttar med sitt utvalda folk för att diskutera Gud själv. Så när ni lyssnar till den här delen av min framställning får ni inte begränsa er kunskap om Gud till Bibeln och de tre stadierna av Guds verk. I stället måste ni ha ett öppet perspektiv; ni måste se Guds gärningar och vad han har och är bland alla ting och hur han förvaltar och har herraväldet över alla ting. Genom den metoden och på den grundvalen kan du se hur Gud sörjer för alla ting. Det får mänskligheten att förstå att Gud är livets sanna källa för alla ting och att detta är den sanna identiteten hos Gud själv. Det vill säga att Guds identitet, status och auktoritet och allt som är hans inte riktar sig enbart till dem som följer honom i dag — det är inte bara avsett för er, den här gruppen människor — utan till alla ting. Området för alla ting är mycket brett. Jag använder ”alla ting” som en beskrivning på omfattningen av Guds styre över allt, därför att jag vill tala om för er att det som Gud har herraväldet över inte bara är det som ni kan se med era ögon, utan förutom den fysiska värld som alla människor kan se omfattar det en annan värld utanför den fysiska världen som människors ögon inte kan se, och dessutom inkluderas rymden och planeterna utanför den plats där människan lever i dag. Det är omfattningen av Guds herravälde över alla ting. Guds herravälde över alla ting omfattar ett mycket vidsträckt område. Vad er anbelangar, vad ni ska förstå, vad ni ska inse och från vilka ting ni ska vinna kunskap — det här är vad var och en av er behöver och måste förstå, se och vara klar över. Även om detta ”alla ting” omfattar ett mycket vitt område, kommer jag inte att tala med er om det område som ni inte kan se eller komma i kontakt med över huvud taget. Jag kommer bara att tala om det område som människor kan komma i kontakt med, förstå och fatta, så att alla kan lära känna den sanna innebörden i uttrycket ”Gud är livets källa för alla ting”. På så sätt kommer inget av det jag kommunicerar till er att vara tomma ord.

Förra gången använde vi historieberättande för att ge en enkel översikt av ämnet ”Gud är livets källa för alla ting”, så att ni ska ha en grundläggande förståelse av hur Gud sörjer för allt. Vad är syftet med att ingjuta det här grundläggande konceptet i er? Syftet är att ni ska veta att utanför Bibeln och de tre stadierna i sitt verk utför Gud ännu mer som människor inte kan se eller komma i kontakt med. Detta verk utför han

---

personligen. Om Gud enbart ledde sitt utvalda folk framåt och inte utförde detta verk utöver sitt förvaltningsverk, skulle det vara mycket svårt för denna mänsklighet — inklusive er alla — att fortsätta framåt, och denna mänsklighet och denna värld skulle inte kunna fortsätta utvecklas. Det är betydelsen av uttrycket ”Gud är livets källa för alla ting” som jag samtalar med er om i dag.

Den grundläggande livsmiljö som Gud skapar åt mänskligheten

Vi har diskuterat mängder av ämnen och innehåll som handlar om uttrycket ”Gud är livets källa för alla ting”, men vet ni i hjärtat vad Gud skänker människorna, förutom att han förser er med sitt ord och utför sitt tuktande och dömande verk i er? En del kanske säger: ”Gud skänker mig nåd och välsignelser och ger mig fostran, tröst, omsorg och beskydd på alla tänkbara sätt”. Andra säger: ”Gud skänker mig mat och dryck varje dag”, medan somliga till och med säger: ”Gud skänker mig allt.” När det gäller de här sakerna som människor kan komma i kontakt med i sitt dagliga liv, har ni kanske allesamman diverse svar som relaterar till era egna fysiska livserfarenheter. Gud skänker varenda människa många saker, men det vi diskuterar här inskränker sig inte till folks dagliga behov utan gör det möjligt för var och en av er att blicka längre bort. Eftersom Gud är livets källa för allting, hur upprätthåller han då alltings liv sett ur ett makroperspektiv? Vad förser Gud alla ting med för att upprätthålla deras existens och vidmakthålla lagarna för deras tillvaro, så att allt kan fortsätta existera? Det är huvudpunkten i det vi diskuterar idag. Förstår ni vad jag har sagt? Det här ämnet är kanske väldigt främmande för er, men jag ska inte prata om några dogmer som är alltför djupsinniga. Jag ska försöka se till att ni alla förstår när ni har lyssnat. Ni ska inte känna det som en börda – det enda ni behöver göra är att höra noga på. Men jag måste ändå betona det lite mer: Vad är det för ämne jag talar om? Säg det. (Gud är livets källa för alla ting.) Hur sörjer då Gud för alla ting? Vad är det han förser allting med så att man kan säga att ”Gud är livets källa för alla ting”? Har ni några uppfattningar eller tankar om det här? Det verkar som att det här ämnet som jag talar om kammar noll i era hjärtan och sinnen. Men jag hoppas att ni kan förknippa det ämne och de saker jag ska tala om med Guds gärningar och inte koppla dem till någon kunskap eller knyta dem till någon mänsklig kultur eller forskning. Jag talar enbart om Gud och om Gud själv. Det är mitt förslag till er. Ni förstår, eller hur?

Gud har skänkt mänskligheten mycket. Jag ska börja med att tala om det som människor kan se, alltså det som de kan känna. Det här är sådant som människor kan förstå och acceptera. Så låt oss börja med den materiella världen och diskutera vad Gud har försett mänskligheten med.

1. Luft

Först — Gud skapade luft så att människan skulle kunna andas. Är inte denna ”luft” den luft som människor är i ständig kontakt med varje dag? Är inte den här luften det som människor förlitar sig på vartenda ögonblick, även när de sover? Den luft som Gud skapade är i högsta grad viktig för människan: den är den avgörande beståndsdel i varje andetag hon tar och i livet självt. Det här ämnet, som bara kan kännas men inte ses, var Guds första gåva till alla ting. Slog Gud igen butiken efter att ha skapat luften? Beaktade Gud luftdensiteten efter att ha skapat luften? Beaktade Gud vad luften innehöll? (Ja.) Vad tänkte Gud när han gjorde luft? Varför gjorde han luft och hur resonerade han? Människor behöver luft och de behöver andas. För det första måste luftdensiteten passa människans lungor. Är det någon som vet vad luftens densitet är? Det är inget som folk behöver veta; det finns inget behov av att veta det. Vi behöver ingen exakt siffra vad gäller luftdensiteten utan det räcker utmärkt med att ha en generell uppfattning. Gud gjorde luften med en densitet som skulle vara mest lämpad för människors lungor att andas. Det vill säga, det känns behagligt och det skadar inte kroppen när man andas. Det är tanken bakom luftdensiteten. Sedan ska vi prata innehållet i luften. För det första är inte innehållet i luften giftigt för människan och kommer följaktligen inte att skada lungorna och kroppen. Gud var tvungen att tänka på allt detta. Han måste beakta att den luft som människor andas skulle passera smidigt in och ut, och att den inandade luftens innehåll och volym skulle vara sådan att blodet liksom den förbrukade luften i lungorna och kroppen metaboliserades på rätt sätt, och även att luften inte skulle innehålla några giftiga ämnen. Jag vill inte mata er med en massa kunskaper om de här båda normerna, utan egentligen bara tala om för er att Gud hade en speciell tankeprocess i sinnet när han skapade varje enskilt ting – det allra bästa. När det sedan gäller mängden stoft i luften, mängden stoft, sand och lera på jorden, liksom det stoft som kommer ner från himlen, så har Gud en plan även för detta – ett sätt att rensa bort eller lösa upp det. Även om det finns en del stoft kvar, har Gud gjort så att det inte skadar kroppen och människans andning och så att stoftpartiklarna har

---

en storlek som inte är skadlig för kroppen. Är inte Guds skapelse av luften ett mysterium? Var det så enkelt som att han blåste ut ett andetag? (Nej.) Till och med i skapelsen av de enklaste ting visar sig Guds hemlighet, hans sinne, hans tankar och hans visdom tydligt. Är inte Gud realistisk? Även när Gud skapade någonting enkelt tänkte han alltså på mänskligheten. För det första är den luft som människan andas ren, innehållet är lämpligt för människans andning, det är giftfritt och skadar inte människor och lufttätheten är anpassad till människans andning. Denna luft som människor andas in och ut är livsviktig för deras kroppar, deras kött. Så människorna kan andas fritt, obehindrat och obekymrat. De kan andas normalt. Luft är det som Gud skapade i begynnelsen och den är nödvändig för människans andning.

2. Temperatur

Den andra omständigheten är temperaturen. Alla vet vad temperatur är. Temperatur är något som måste finnas i en miljö som är lämplig för människans överlevnad. Om temperaturen är för hög, låt säga att den är högre än 40 grader Celsius, skulle den inte då vara mycket krävande för människor? Skulle det inte bli tröttsamt för dem att leva? Hur är det om temperaturen är för låg och går ner till minus 40 grader Celsius? Människor skulle inte klara det heller. Därför var Gud faktiskt mycket noggrann då han fastställde temperaturintervallet. Det temperaturintervall som människans kropp kan anpassa sig till sträcker sig huvudsakligen från minus 30 grader Celsius till plus 40 grader Celsius. Det är det huvudsakliga temperaturintervallet från norr till söder. I kalla regioner kan temperaturen troligen sjunka till mellan minus 50 och 60 grader Celsius. En sådan region är inte en plats där Gud låter människan leva. Varför finns det sådana kalla regioner? I det ryms Guds visdom och avsikter. Han låter dig inte komma nära sådana platser. Gud beskyddar platser som är för varma och för kalla, vilket innebär att han inte är beredd att låta människan leva där. De är inte till för mänskligheten. Varför skulle han låta sådana platser finnas på jorden? Varför skulle Gud skapa dem, om han inte lät människan leva eller existera där? I det ryms Guds visdom. Det innebär att grundtemperaturen i miljön för människans överlevnad också har blivit måttligt anpassad av Gud. Här finns också en lag. Gud skapade vissa fenomen som bidrar till att bevara en sådan temperatur, till att kontrollera den temperaturen. Vilka omständigheter används för att bevara den temperaturen? För det första kan solen ge människor värme, men kan människor hantera det om den blir för varm? Finns det

---

någon som vågar närma sig solen? Finns det något instrument på jorden som kan närma sig solen? (Nej.) Varför inte? Det är för varmt. Det kommer att smälta när det kommer nära solen. Därför har Gud inrättat ett särskilt mått för solens avstånd till mänskligheten; han har utfört ett speciellt verk. Gud har en norm för det avståndet. På jorden finns också Sydpolen och Nordpolen. De är helt täckta med glaciärer. Kan människor leva på glaciärer? Är de lämpliga för mänskligt liv? (Nej.) Nej, så människor kommer inte att bege sig dit. Eftersom människor inte beger sig till Sydpolen och Nordpolen kommer glaciärerna att bevaras och spela sin roll, vilken är att kontrollera temperaturen. Förstår ni? Om inte Sydpolen och Nordpolen finns och solen alltid skiner på jorden kommer alla människor på jorden att dö av hetta. Är det bara dessa två fenomen som Gud använder till att kontrollera en temperatur som är lämplig för människans överlevnad? Nej, det finns också alla möjliga slags levande ting, som gräset på fälten, olika typer av träd och allehanda växter i skogarna. De tar upp solens värme och omvandlar solens värmeenergi för att reglera den temperatur som människor lever i. Det finns också vattenkällor, som floder och sjöar. Ytomfånget på floder och sjöar är inget som någon kan bestämma. Ingen kan kontrollera hur mycket vatten det finns på jorden, var vattnet rinner, i vilken riktning det rinner, vattenmängden eller flödets hastighet. Endast Gud vet. Dessa olika vattenkällor, bland annat grundvattnet och de floder och sjöar ovan mark som människor ser, kan också reglera temperaturen som människor lever i. Dessutom finns det olika geografiska formationer, som berg, slätter, kanjoner och våtmarker; dessa olika geografiska formationer och deras ytområden och storlek har alla en betydelse för temperaturregleringen. Om exempelvis ett berg har en radie på 100 kilometer så ger dessa 100 kilometer en 100-kilometereffekt. Gud har tänkt igenom hur många sådana bergsområden och kanjoner som han har skapat på jorden. Bakom existensen av varje enskilt fenomen som Gud har skapat finns med andra ord en historia och den rymmer också Guds visdom och planer. Ta exempelvis skogar och alla typer av vegetation – ytområdet och storleken på det utrymme där de växer kan inte kontrolleras av någon människa, och ingen människa kan heller få sista ordet om dessa företeelser. Ingen människa kan heller kontrollera hur mycket vatten de suger upp och hur mycket värmeenergi de tar upp från solen. Det hela är inom området för vad Gud planerade när han skapade alla ting.

Det är bara tack vare Guds omsorgsfulla planering, hänsyn och arrangemang i alla avseenden som människan kan leva i en miljö med en så lämplig temperatur. Varje enskilt företeelse som människan ser med sina ögon, så som solen, Sydpolen och Nordpolen som folk ofta hör talas om, de olika levande tingen på och under marken och i vattnet, ytområden med skogar och annan typ av vegetation och vattenkällor, olika vattenmassor, mängden havsvatten och sötvatten, och dessutom olika geografiska miljöer – Gud använder dessa omständigheter för att upprätthålla normala temperaturer för människans överlevnad. Det är ovillkorligt. Det är bara för att Gud visar dessa hänsyn som människan kan leva i en miljö med så lämpliga temperaturer. Det kan inte vara för kallt eller för varmt: platser som är för varma, där temperaturerna överstiger det som människans kropp kan anpassa sig till, har garanterat inte beretts åt dig av Gud. Platser som är för kalla och där temperaturerna är för låga; platser där människor blir så frusna på bara några minuter så snart de kommer dit att de inte kan tala, deras hjärnor fryser, de kan inte tänka och de får svårt att andas – sådana platser har inte heller beretts av Gud åt mänskligheten. Oavsett vilken typ av forskning som människor vill bedriva eller om de vill uppfinna något eller sätta sig över sådana begränsningar – oavsett vad människor tänker på så kommer de aldrig att kunna överskrida gränserna för vad människans kropp kan anpassa sig till. De kommer aldrig att kunna göra sig av med de begränsningar som Gud har skapat för människan. Det beror på att Gud skapade människan och vet bäst vilka temperaturer som hennes kropp kan anpassa sig till. Men människorna vet det inte själva. Varför säger jag att de inte vet? Vilka dåraktigheter har människorna begått? Har det inte alltid funnits åtskilliga personer som velat utmana Nordpolen och Sydpolen? De har alltid velat åka dit för att ockupera landet, så att de kan slå sig ned där och exploatera det. Är det inte en självdestruktiv handling? Låt säga att du grundligt har utforskat Sydpolen och Nordpolen. Men även om du kan anpassa dig till sådana temperaturer, leva där och ”förbättra” livsmiljön på Sydpolen och Nordpolen, skulled det gagna mänskligheten på något sätt? Kommer du att bli lycklig om all is på Sydpolen och Nordpolen smälter? Det är otänkbart. Det är en absurd handling. Människor har en miljö som de kan överleva i, men de kan inte bara stilla och samvetsgrant stanna här utan måste bege sig dit där de inte kan överleva. Varför är det så? De har tröttnat på att leva i denna lämpliga temperatur. De har åtnjutit för många välsignelser. Dessutom har den normala

---

livsmiljön i stor utsträckning blivit förstörd av människor, så de kan lika gärna bege sig till Sydpolen och Nordpolen och orsaka lite mer skada eller engagera sig i en "sak" och bli ett slags "pionjärer". Är det inte dåraktigt? Under ledning av sin förfader Satan, fortsätter alltså detta människosläkte att göra den ena absurda saken efter den andra, och förstör lättsinnigt och skoningslöst det vackra hem som Gud har skapat åt det. Det är vad Satan gjorde. Vidare vill många människor, som ser att mänsklighetens överlevnad på jorden i viss mån är i fara, finna sätt att flytta till månen och hitta en utväg genom att se om de kan leva där. I slutänden finns det inget syre på månen. Kan människor överleva utan syre? Eftersom det inte finns något syre på månen är det inte en plats där människor kan stanna. Ändå fortsätter människor att vilja åka dit. Vad är detta? Det är självdestruktivt, inte sant? Det är en plats utan luft och temperaturen är inte lämplig för människans överlevnad, så Gud har inte berett den åt människan.

Den temperatur som vi just har talat om är något som människor kan komma i kontakt med i sina dagliga liv. "Det är ganska fint väder idag, 23 grader Celsius. Vädret är vackert, himlen är molnfri och luften är klar. Andas in den klara luften. Solen skiner. Sträck ut dig i solljuset. Jag är på gott humör!" Eller: "Idag är det mycket kallt väder. Om du sticker ut dina händer kommer de att frysa direkt. Det är iskallt, så stanna inte ute för länge. Skynda dig och kom in igen, bli inte nedkyld!" Temperatur är något som alla människors kroppar kan känna av, men ingen funderar över hur temperaturen har uppstått eller vem som är ansvarig för och kontrollerar den temperatur som är lämplig för mänskligt liv. Det är det vi får veta nu. Finns Guds visdom i detta? Finns Guds handling i detta? (Ja.) Är det ett av Guds sätt att sörja för alla ting, med tanke på att Gud skapade en miljö som är lämplig för mänskligt liv? (Ja.) Det är det.

3. Ljud

Vad är det tredje tinget? Det är också något som en normal livsmiljö för människor måste vara försedd med. Det är också något som Gud fick ta itu med när han skapade allt. Det är något mycket viktigt för Gud och för alla. Om inte Gud hade handskats med det skulle det ha utgjort ett väldigt hinder för mänsklighetens överlevnad. Det innebär att det skulle ha haft en avsevärd inverkan på människans kropp och liv, till den grad att mänskligheten inte hade kunnat överleva i en sådan miljö. Det kan också sägas att alla levande ting inte kan överleva i en sådan miljö. Vad är då detta ting? Det är ljudet. Gud skapade allt och allt lever i Guds händer. I Guds ögon lever och rör sig alla ting.

Existensen hos vart och ett av de ting som Gud skapade har med andra ord ett värde och en betydelse. Det innebär att de alla är nödvändiga bortom sin existens. Alla ting har ett liv i Guds ögon; eftersom de alla är levande och rör sig kommer de att frambringa ljud. Så snurrar till exempel jorden konstant, solen snurrar konstant och även månen snurrar konstant. Ljud skapas konstant under alla tings utbredning, utveckling och rörelse. Tingen på jorden brer konstant ut sig, utvecklas och rör sig. Exempelvis rör sig och förskjuts berggrunden, medan alla levande ting i havens djup rör sig och simmar. Det innebär att dessa levande ting, alla ting i Guds ögon, är i konstant, normal och regelbunden rörelse. Vad för då den dolda utbredningen och utvecklingen och rörelsen hos dessa ting med sig? Mäktiga ljud. Förutom jorden är alla möjliga planeter i konstant rörelse, och levande ting och organismer på dessa planeter brer också ut sig konstant och utvecklas och rör sig. Det innebär att alla ting med liv och utan liv rör sig konstant framåt i Guds ögon samtidigt som de frambringar ljud. Gud har också hanterat de ljuden. Ni bör känna till anledningen till att dessa ljud hanteras, inte sant? När du närmar dig ett flygplan, hur kommer du då att påverkas av det dånande ljudet från planet? Det kommer att slå lock för öronen på dig efter ett tag. Kommer ditt hjärta att stå emot? En del personer med svagare hjärta kommer inte att klara det. Naturligtvis kommer inte heller de som har ett starkt hjärta att klara det om det pågår för länge. Det innebär att ljudet har en avsevärd effekt på människokroppen hos varje enskild individ, antingen det är öronen eller hjärtat, och ljud som är för höga kommer att skada människor. Så när Gud hade skapat alla ting och de började fungera normalt lät han dessa ljud – ljudet av alla ting i rörelse – genomgå en lämplig bearbetning. Det är också ett av de nödvändiga hänsyn som Gud tog när han skapade en miljö för mänskligheten.

För det första kommer atmosfärens höjd ovan jordens yta att påverka ljuden. Storleken på ihålligheterna i marken kommer också att influera och påverka ljuden. Sedan är det mötet mellan olika geografiska miljöer som också kommer att påverka ljudet. Det innebär att Gud använder olika metoder för att bli av med vissa ljud, så att människorna kan överleva i en miljö som deras öron och hjärtan kan tåla. I annat fall kommer ljuden att utgöra ett väldigt hinder för mänsklighetens överlevnad; de kommer att vålla betydande svårigheter i människors liv. Det kommer att vara ett stort problem för dem. Det innebär att Gud var mycket noggrann när han skapade landområden, atmosfären och de olika typerna av geografiska miljöer. Guds visdom ryms i allt detta.

Mänsklighetens förståelse av det behöver inte vara alltför detaljerad. Allt den behöver veta är att det rymmer Guds handling. Berätta nu för mig om det verk som Gud gjorde var nödvändigt, det vill säga genomförandet av en mycket exakt manipulering av ljudet för att värna om mänsklighetens livsmiljö och normala liv? (Ja.) Om det var ett nödvändigt verk, kan det sägas ur det perspektivet att Gud använde den metoden till att sörja för alla ting? Gud skapade och försåg mänskligheten med en sådan tyst miljö, så att människokroppen kunde leva helt normalt utan störningar och så att mänskligheten kunde existera och leva normalt. Är det ett av Guds sätt att sörja för mänskligheten? Var det som Gud gjorde mycket viktigt? (Ja.) Det var mycket viktigt. Så hur värderar ni det? Kan ni ändå känna hur nödvändigt det var att Gud gjorde detta, även om ni inte kan känna att det var Guds handling och inte heller vet hur Gud gjorde den gången? Kan ni känna Guds visdom eller den tanke och omsorg han la ned i det? (Ja.) Bara att ha förmågan att känna det är okej. Det räcker. Det är många ting som Gud har gjort bland alla ting som människor inte kan se och känna. Mitt enda syfte med att nämna det här är att förse er med en viss information om Guds handlingar, och det är för att ni ska kunna lära känna Gud. Dessa ledtrådar kan göra att ni känner och förstår Gud bättre.

4. Ljus

Det fjärde tinget har ett samband med människors ögon – det vill säga ljuset. Det är också mycket viktigt. När du ser ett skarpt ljus och ljusets skärpa uppnår en viss styrka kommer dina ögon att bli förblindade. Människans ögon är ju, när allt kommer omkring, ögon av kött. De är inte immuna mot skada. Vågar någon stirra rakt in i solen? Vissa har försökt. Visst kan du titta med solglasögon på? Det förutsätter hjälpmedel. Människan kan inte stirra rakt in i solen med blotta ögat utan hjälpmedel. Men Gud skapade solen för att ge mänskligheten ljus och han påverkade också ljuset. Gud lämnade inte bara solen och ignorerade den efter att ha skapat den. ”Vem bryr sig om ifall människans ögon kan tåla den!” Gud gör inte sådana saker. Han går mycket försiktigt tillväga och tar hänsyn till alla aspekter. Gud gav människor ögon så att de kan se, men Gud har också berett det ljusspann inom vilket de kan se. Det går inte om det inte finns tillräckligt med ljus. Om det är så mörkt att människor inte kan se handen framför sig kommer deras ögon att mista sin funktion och inte vara till någon nytta. En plats som är för ljus kommer att vara outhärdlig för människors ögon och de kommer inte att kunna se någonting. Så i den miljö som människor lever har Gud gett dem den ljusmängd som är

---

lämplig för det mänskliga ögat. Det ljuset kommer inte att skada eller förstöra människors ögon. Det kommer inte heller göra så att människors ögon mister sin funktion. Det var därför Gud lade till moln runt solen och jorden, och lufttätheten kan normalt sett också filtrera bort det ljus som kan skada människors ögon eller hud. Det finns ett samband där. Dessutom reflekteras solljuset och alla former av ljus av färgen på den jord som skapades av Gud, så att den del av ljusets sken som är störande för människans ögon försvinner. Det gör att människor inte alltid behöver ha på sig mörka solglasögon för att kunna röra sig utomhus och leva sina liv. Under normala omständigheter kan människors ögon se ting inom sitt synfält och kommer inte att störas av ljuset. Det ljuset kan därför inte vara för genomträngande eller för svagt: om det är för svagt kommer människors ögon att skadas och de kan inte använda sina ögon särskilt länge innan de slutar att fungera; om det är för ljus kommer människors ögon inte att utstå det utan blir oanvändbara efter 30 till 40 år eller 40 till 50 år. Det innebär att det här ljuset är lämpligt för det mänskliga ögat och Gud har genom olika metoder minimerat den skada som ljuset tillfogar det mänskliga ögat. Oavsett om ljuset för med sig fördelar eller nackdelar för människors ögon är det tillräckligt för att människors ögon ska hålla till slutet av deras liv. Har inte Gud tänkt igenom det mycket väl? Men när Satan, djävulen, gör saker tar han aldrig hänsyn till något av det. Ljuset är antingen för starkt eller för svagt. Det är så Satan går tillväga.

Gud gjorde dessa ting till människans kropp i alla avseenden – syn, hörsel, smak, andning, känslor ... för att maximera människors anpassningsförmåga till överlevnad så att de kan leva normalt och fortsätta göra det. Det innebär att den existerande livsmiljö som Gud har skapat är den mest lämpliga och förmånliga livsmiljön för mänsklighetens överlevnad. Vissa kanske tycker att det inte är så mycket och att det inte är något särskilt med det. Ljud, ljus och luft är ting som människor känner att de är födda med, ting som de kan ta i anspråk från stunden då de föds. Men de behöver veta och förstå vad Gud gjorde bakom deras ianspråkstagande av dessa ting. Oavsett om du tycker att det är nödvändigt att förstå och veta dessa ting la Gud ner tankemöda, han hade en plan, han hade vissa idéer, när han skapade dessa ting. Han placerade inte bara mänskligheten i en sådan livsmiljö, lättvindigt och utan eftertanke. Ni kanske tycker att vart och ett av de ting jag har talat om inte är så märkvärdigt, men enligt mig är varje ting som Gud försåg

---

mänskligheten med nödvändigt för mänsklighetens överlevnad. Guds handling finns i det.

5. Luftflöde

Vad är det femte tinget? Det är i hög grad förknippat med varje dag för varje människa och den kopplingen är stark. Det är något som människokroppen inte kan klara sig utan i denna materiella värld. Det tinget är luftflödet. "Luftflöde" är ett ord som alla människor förmodligen förstår. Vad är då ett luftflöde? Man kan säga att flödet av luft kallas "luftflöde". Luftflöde är vind som människans öga inte kan se. Det är också ett sätt som gaser rör sig på. Men vad är det luftflöde som vi huvudsakligen talar om här? Ni kommer att förstå det så snart jag säger det. Jorden rör sig med bergen, haven och alla ting när den snurrar och den snurrar med en viss hastighet. Även om du inte känner att något roterar, så existerar jordens rotation. Vad medför dess rotation? Blåser det om öronen på dig när du springer? Om vind kan genereras när du springer, varför uppstår inte vindkraft när jorden roterar? När jorden roterar är alla ting i rörelse. Den är i rörelse och roterar med en viss hastighet, samtidigt som alla ting på jorden brer ut sig och utvecklas konstant. Därför kommer en rörelse med en viss hastighet att naturligt ge upphov till ett luftflöde. Det är det som är luftflödet. Kommer det luftflödet att i viss mån påverka människans kropp? Ni förstår, vanliga tyfoner är inte så mäktiga, men när de slår till kan människor inte stå stilla och tycker också att det är svårt att gå i blåsten. Varenda steg är besvärligt. Tyfoner är så kraftfulla att vinden trycker upp människor mot något så att de inte kan röra sig. Det är ett av de sätt som luftflödet kan påverka mänskligheten på. Om hela jorden vore täckt med slätt skulle det vara extremt svårt för människans kropp att stå emot det luftflöde som genereras av jordens rotation och alla tings rörelse i en viss hastighet. Det skulle vara extremt svårt att hantera. Om det vore så skulle luftflödet inte bara medföra skada för mänskligheten utan även förstörelse. Ingen skulle kunna överleva i en sådan miljö. Det är därför Gud använder olika geografiska miljöer till att skingra sådana luftflöden och försvaga dem genom att ändra deras riktning, hastighet och styrka med hjälp av olika miljöer. Det är därför människor kan se olika geografiska miljöer, så som berg, bergsområden, slätter, kullar, sänkor, dalgångar, plåtar och floder. Gud använder dessa olika geografiska miljöer till att ändra ett luftflödes hastighet, riktning och styrka, och tillämpar den metoden för att minska eller ändra det till en lämplig vindhastighet, vindriktning och vindstyrka, så att människor får

---

en normal livsmiljö. Är det nödvändigt att göra det? (Ja.) Att göra något sådant ter sig svårt för människor, men det är enkelt för Gud som observerar alla ting. För honom är det så enkelt, så lätt, att skapa en miljö med ett lämpligt luftflöde för mänskligheten. Därför är varje enskilt ting bland alla ting outhärligt i en sådan miljö som är skapad av Gud. Hela deras existens har ett värde och är nödvändig. Fast Satan och den fördärvade mänskligheten förstår inte en sådan filosofi. De fortsätter förstöra och utveckla, drömmer förgäves om att förvandla bergen till plan mark, fyller upp kanjoner och bygger skyskrapor på plan mark för att skapa betongdjunglar. Det är Guds förhoppning att mänskligheten ska kunna leva lycklig, växa lycklig och tillbringa varje dag lycklig i den mest lämpliga miljö som han har berett åt den. Därför har Gud aldrig varit vårdslös när det gäller att ta hand om mänsklighetens livsmiljö. Gud har gjort avancerade planer och arrangemang för alltifrån temperatur till luft, och ljud till ljus, för att människors kroppar och deras livsmiljö inte ska bli föremål för några störningar av naturliga omständigheter utan att mänskligheten ska leva och fortplanta sig normalt och leva normalt i harmonisk samexistens med alla ting. Det har Gud försett alla ting och mänskligheten med.

Kan du se hur Gud har sört för mänskligheten av hans sätt att hantera dessa fem grundläggande villkor för mänsklig överlevnad? (Ja.) Det innebär att Gud skapade de mest grundläggande villkoren för mänsklig överlevnad. Samtidigt förvaltar och kontrollerar Gud dessa ting och även nu, när människor har existerat i tusentals år, fortsätter Gud att oavbrutet förändra deras livsmiljö och förse mänskligheten med den bästa och mest lämpliga livsmiljön så att människors liv kan bevaras normalt. Hur länge kommer de att bevaras? Med andra ord, hur länge kommer Gud att fortsätta sörja för en sådan miljö? Ända tills Gud avslutar sitt förvaltningsverk helt. Efter det kommer Gud att förändra mänsklighetens livsmiljö. Det skulle kunna vara med hjälp av samma metoder, eller med hjälp av andra metoder, men det människor verkligen behöver veta nu är att Gud oavbrutet sörjer för mänsklighetens behov, förvaltar mänsklighetens livsmiljö och vårdar, skyddar och värnar om den. Det är genom den miljön som Guds utvalda folk kan leva normalt som det gör och acceptera Guds frälsning och tuktan och straff. Alla ting fortsätter att existera genom Guds styre, under tiden som hela mänskligheten går vidare genom att Gud förser som han gör.

Har ni fått några nya tankar av den del som jag just har kommunicerat? Märker ni nu den största skillnaden mellan Gud och mänskligheten? Vem är då mästaren över alla ting? Är det människan? (Nej.) Vad är då skillnaden mellan hur Gud och människor hanterar alla ting? (Gud ordnar och styr över alla ting, medan människan tar det hela i anspråk.) Håller ni med om de orden? Den största skillnaden mellan Gud och mänskligheten är att Gud styr över alla ting och sörjer för alla ting. Gud är källan till allt och mänskligheten tar alla ting i anspråk som Gud sörjer för. Det innebär att människor tar alla ting i anspråk när de accepterar det liv som Gud skänker alla ting. Mänskligheten tar i anspråk resultatet av att Gud har skapat alla ting, medan Gud är mästaren. Vad är då skillnaden mellan Gud och mänskligheten, sett ur alla tings perspektiv? Gud kan tydligt se tillväxtmönstren hos alla ting och kontrollerar och behärskar tillväxtmönstren hos dem. Alla ting finns därför i Guds ögon och inom området för hans översyn, men mänskligheten kan inte se alla ting. Det människor ser är begränsat – de ser bara det de har framför ögonen. Om du bestiger det här berget så är berget det du ser. Du kan inte se vad som finns på andra sidan. Om du går till stranden kan du se den här sidan av oceanen, men du vet inte hur det är på andra sidan den. Om du kommer till skogen kan du se växterna framför dina ögon och runt dig, men du kan inte se vad som finns bortom den. Människor kan inte se platser som är högre, längre bort och djupare ner. Det enda de kan se är det de har framför ögonen och inom sitt synfält. Även om människor känner till mönstret med de fyra årstiderna och tillväxtmönstren hos alla ting saknar de förmåga att förvalta och behärska alla ting. Guds sätt att se alla ting är å andra sidan som om han skulle se en maskin som han själv har byggt. Han skulle känna till varje komponent i detalj. Vilka maskinens principer är, vilka dess mönster är och vilket syftet med den är – allt det känner Gud klart och tydligt till. Gud är följaktligen Gud och människan är människa! Även om människan fortsätter utforska vetenskaperna och alla tings lagar är det bara inom ett begränsat omfång, medan Gud kontrollerar allt. För människan är det oändligt. Om människor utforskar något mycket litet som Gud har gjort skulle de kunna ägna hela livet åt att utforska detta utan att uppnå några verkliga resultat. Det är därför du aldrig kommer att kunna känna eller förstå Gud, om du använder kunskap och det du har lärt dig om att studera Gud. Om du istället söker sanningen och söker Gud och ser på Gud med avsikt att lära känna honom, kommer du en dag att tillstå att Guds handlingar och visdom finns överallt och

---

du kommer även att veta varför Gud kallas mästaren över alla ting och livets källa för alla ting. Ju större kunskap du har av det slaget, desto bättre kommer du att förstå varför Gud kallas mästaren över alla ting. Alla ting och allt, inklusive du själv, är oavbrutet föremål för Guds ständiga försörjning. Du kommer också tydligt kunna känna att det inte finns någon i den här världen, och i den här mänskligheten, förutom Gud, som kan ha en sådan makt och ett sådant väsen att styra över, förvalta och värna om existensen hos alla ting. När du når en sådan förståelse kommer du i sanning att tillstå att Gud är din Gud. När du kommer fram till den punkten har du i sanning accepterat Gud och låtit honom bli din Gud och din mästare. När du har den förståelsen och når den punkten i ditt liv kommer inte Gud längre att pröva dig och döma dig, och han kommer inte heller att ställa några krav på dig, för då förstår du Gud, känner hans hjärta och har i sanning accepterat Gud i ditt hjärta. Det är ett viktigt skäl till att kommunicera dessa ämnen om Guds herravälde över och förvaltning av alla ting. Det är för att ge människor större kunskap och förståelse; inte bara för att få dig att tillstå utan för att ge dig en större praktisk kunskap och förståelse av Guds handlingar.

Den dagliga mat och dryck som Gud bereder åt människan

Vi har just talat om en del av miljön i sin helhet, det vill säga de nödvändiga villkoren för mänsklig överlevnad som Gud beredde åt människorna efter att ha skapat världen. Vi talade just om fem ting och dessa fem ting är miljön i sin helhet. Det vi ska tala om nu är nära förknippat med varje människans liv i köttet. Det är ett nödvändigt villkor som snarare motsvarar och är i linje med en persons liv i köttet. Det är föda. Gud skapade människan och placerade henne i en lämplig livsmiljö. Sedan behövde människan mat och vatten. Människan hade det behovet, så Gud beredde det åt människan. Varje steg i Guds verk och varje ting han gör är därför inga tomma ord utan något som faktiskt förverkligas. Är föda något som människor inte kan vara utan i sina dagliga liv? Är föda viktigare än luft? Det är lika viktigt. Båda är villkor och ting som är nödvändiga för människans överlevnad och ser till att det mänskliga livet fortgår. Är luften viktigare eller är vattnet viktigare? Är temperaturen viktigare eller är födan viktigare? De är alla viktiga. Människor kan inte välja, för de kan inte vara utan något av dem. Det är ett faktiskt problem, inte något du kan välja. Du vet inte, men Gud vet. När du ser mat kommer du att känna: "Jag kan inte vara utan mat!" Men om du sattes där när du precis hade skapats, skulle du då veta att du behövde mat? Det skulle du inte veta,

---

men det vet Gud. Det är först när du blir hungrig och ser att det finns frukt på träden och sädesslag på fälten som går att äta som du inser att du behöver mat. Det är först när du är törstig och vill dricka vatten som du inser att du behöver vatten. Vattnet bereddes åt människan av Gud. När det gäller föda spelar det ingen roll om du äter två mål om dagen, tre mål om dagen eller till och med mer än så; mat är kort sagt något som människor inte kan vara utan i sina dagliga liv. Det ingår i de ting som är nödvändiga för att bevara människokroppens normala överlevnad. Så varifrån kommer födan huvudsakligen? Först och främst kommer den från marken. Marken bereddes åt mänskligheten av Gud. Marken är lämplig för överlevnaden av olika växter, inte bara träd och gräs. Gud beredde frön till alla möjliga sädesslag och olika slags föda åt mänskligheten och lämplig mark och jord som människor kunde odla och få mat. Vilka typer av föda finns det? Det måste ni ha klart för er, inte sant? För det första finns det olika typer av sädesslag. Vad inbegriper sädesslag? Vete, kolvhirs, vanlig hirs, ris ... sådant som har skal. Spannmål delas också in i många olika sorter. Det finns många typer av spannmål från söder till norr, som korn, vete, havre och bovete. Olika arter är lämpliga att odla i olika regioner. Det finns också olika typer av ris. I söder finns en speciell sorts långkornigt ris som passar människor från söder för att det inte är så klibbigt. Eftersom klimatet är varmare i söder måste de äta sorter som asiatiskt ris. Det får inte vara för klibbigt, annars kommer de inte att kunna äta det utan mister aptiten. Det ris som människor äter i norr är klibbigare. Eftersom det alltid är kallare i norr måste de äta klibbigare ris. Dessutom finns det olika typer av bönor. De odlas ovan jord. Det finns också grödor som odlas i jorden, som potatis, sötpotatis, taro och mycket annat. Potatis växer i norr. Kvaliteten på potatisen i norr är mycket hög. När människor inte har säd att äta kan potatis vara huvudbeståndsdel i deras kost så att de kan fortsätta äta tre mål om dagen. Potatis kan också vara ett tillägg till kosten. Sötpotatis är inte lika bra som vanlig potatis ur ett kvalitetsperspektiv men kan ändå användas som huvudbeståndsdel så att de kan fortsätta med tre mål om dagen. Innan säden är mogen kan människor använda sötpotatis att fylla magen med. Taro, som människor i söder ofta äter, kan användas på samma sätt och den kan också vara en huvudbeståndsdel. Det finns olika sorters sädesslag som är nödvändiga för människors dagliga mat och dryck. Människor använder sädesslag till att laga nudlar, baobröd, ris och risnudlar. Gud har skänkt mänskligheten ett överflöd av dessa sädesslag. Varför finns det så

---

många sorter? I detta ryms Guds avsikter: Å ena sidan är det för att de ska passa de skilda markerna och klimaten i norr, söder, öst och väst; å andra sidan stämmer de olika komponenterna och ämnena i dessa sädesslag överens med de olika komponenterna och ämnena i människans kropp. Det är bara genom att äta dessa sädesslag som människor kan bevara de olika näringsämnen och komponenter som deras kroppar behöver. Även om födan i norr och i söder skiljer sig åt är likheterna många fler än skillnaderna. All denna föda kan tillgodose de normala behoven i människans kropp och bevara människokroppens normala överlevnad. Så anledningen till att de arter som produceras i olika områden är så fullödiga är att människans kropp behöver det som denna föda ger. De behöver det som den varierande föda som odlas på marken ger för att bevara människokroppens normala överlevnad och få till stånd ett vanligt mänskligt liv. Gud var kort sagt mycket hänsynsfull mot mänskligheten. De olika typer av föda som Gud skänkte människor är inte enformiga – de är mycket omfattande. Om människor vill äta flingor kan de äta flingor. Vissa tycker inte om att äta nudlar, de vill äta ris och då kan de äta ris. Det finns alla möjliga sorters ris – långkornigt, rundkornigt ris, och det finns för alla smaker. Så om människor äter dessa sädesslag – så länge de inte är för kräsna med maten – kommer de inte att lida brist på näring och är garanterade ett friskt liv till en hög ålder. Det var den ursprungliga tanke som Gud hade i sinnet när han skänkte mänskligheten föda. Människans kropp kan inte vara utan dessa ting – visst är det så? Mänskligheten kan inte lösa dessa faktiska problem, men Gud hade redan förberett och tänkt igenom dem. Gud har ting beredda för mänskligheten sedan en lång tid tillbaka.

Gud har gett mänskligheten mer än så – det finns också grönsaker. När du äter ris kan du lida brist på näring, om ris är det enda du äter. Om du sedan wocar ett par smårätter eller blandar en sallad och äter den till kommer vitaminerna i grönsakerna och olika spårämnen eller andra näringsämnen att tillgodose behovet hos människokroppen på ett högst normalt vis. När människor inte äter huvudmål kan de ta lite frukt, inte sant? Ibland när människor behöver mer vätska, andra näringsämnen eller olika smaker har de också tillgång till grönsaker och frukt. Eftersom markerna och klimaten i norr, söder, öst och väst skiljer sig åt har de också olika typer av grönsaker och frukter. Då klimatet i söder är för varmt finns det flera frukter och grönsaker av det svalkande slaget som kan balansera kylan och värmen i människors kroppar när de äter dem. Å andra sidan finns det färre sorter grönsaker och frukter i norr, men ändå

---

tillräckligt många att njuta av. Människor i norr kan också äta vissa frukter, lokala specialiteter och grönsaker från söder, hela året runt, till följd av samhällsutvecklingen på senare år, till följd av de så kallade sociala framstegen liksom förbättringar av transporter och kommunikationer som förbinder norr och söder och öst och väst. Så även om människor kan tillfredsställa sin aptit och sina materiella behov kan människors kroppar på det sättet oavsiktligen bli föremål för skador på olika nivåer. Det beror på att det bland den föda som Gud beredde åt mänskligheten finns mat, frukt och grönsaker som är lämpliga för människor i söder, liksom mat, frukt och grönsaker som är lämpliga för människor i norr. Därför är det lämpligt att du som är född i söder äter ting från söder. Gud beredde denna mat och frukter och grönsaker för att det är ett särskilt klimat i söder. Norr har mat som kropparna hos människor i norr behöver. Men eftersom människor har en glupande aptit har de oavsiktligen svepts med i strömmen av samhällsutvecklingen som har fått dem att oavsiktligen bryta mot dessa lagar. Även om människor känner att deras liv är bättre nu, så medför en sådan samhällsutveckling dolda skador på allt fler människors kroppar. Det är inte vad Gud vill se och inte det som Gud från början avsåg när han kom med alla ting och denna föda, dessa frukter och grönsaker till mänskligheten. Det har skett till följd av att mänskligheten bryter mot de lagar som Gud har fastställt.

Det som Gud skänkte mänskligheten är dessutom rikligt och fullödigt, och varje plats har sina egna lokala specialiteter. På vissa platser finns det till exempel gott om röda dadlar (vanligen kallade jujuber), medan det på andra finns gott om valnötter, jordnötter eller andra typer av nötter. Alla dessa materiella ting ger näringsämnen som människans kropp behöver. Men Gud förser mänskligheten med olika ting allt efter årstid och tidpunkt och skänker också rätt mängd i rätt tid. Mänskligheten eftertraktar fysisk njutning och är glupsk, vilket har gjort det enkelt att bryta mot och skada de normala lagarna för mänsklig tillväxt från när han skapade mänskligheten. Låt oss titta på körsbär som ett exempel som alla bör känna till, inte sant? De är mogna runt juni. Under normala omständigheter kommer de att ta slut i augusti. Körsbär är bara färska i två månader, men genom vetenskapliga metoder kan människor förlänga det till 12 månader, till och med till nästa års körsbärssäsong. Det betyder att det finns körsbär året runt. Är det ett normalt fenomen? (Nej.) När är då bästa säsongen för att äta körsbär? Det är perioden juni till augusti. Utanför den gränsen spelar det ingen roll hur

---

färska du håller dem, de smakar inte likadant och är inte heller vad människans kropp behöver. När bästföredatum väl har passerat spelar det ingen roll vilka kemiska ting som du använder, du kommer inte att kunna få körsbären att bli som de är när de växer naturligt. Plus att den skada som kemikalier vållar människor inte är något som någon kan göra något för att undanröja eller förändra. Vad ger då den nuvarande marknadsekonomin till människor? Människors liv tycks vara bättre, det har blivit enklare att färdas i alla riktningar och människor kan äta alla slags frukter när som helst under de fyra årstiderna. Människor i norr kan ofta äta bananer och vilken mat som helst, lokala specialiteter eller frukter från söder. Men det är inte det liv som Gud vill ge mänskligheten. En sådan marknadsekonomi medför vissa fördelar för människors liv men den kan också medföra skada. På grund av överflödet på marknaden äter många vad som helst, de äter utan att tänka. Det bryter mot de naturliga lagarna och är skadligt för deras hälsa. Så marknadsekonomin kan inte ge människor sann lycka. Visst förstår ni det? Tänk efter. Säljs inte vindruvor alla fyra årstider på marknaden? Vinddruvor håller sig i själva verket bara färska en mycket kort period efter att de plockats. Kan de fortfarande kallas druvor om du bevarar dem till juni nästa år? Kan du kalla dem skräp? De saknar inte bara vindruvornas ursprungliga sammansättning utan har också mer kemikalier på sig. Efter ett år är de inte längre färska och deras näringsämnen är också borta för länge sedan. När människor äter vindruvor säger de: "Vilken lycka! Skulle vi ha kunnat äta druvor den här årstiden för 30 år sedan? Det hade man inte kunnat ens om man hade velat. Livet är fantastiskt nu!" Är det verkligen lycka? Om du är intresserad kan du ta och undersöka druvor som har bevarats med hjälp av kemikalier och se vilken sammansättning de har och om den sammansättningen ger människor några fördelar. I Lagens Tidsålder, när israeliterna var ute på vandring efter att ha lämnat Egypten, fick de vaktlar och manna av Gud. Lät Gud folket bevara dem? Vissa var trångsynta och oroliga för att det inte skulle finnas mer nästa dag, så de la undan en del ifall de skulle behöva det senare. Vad hände då? Nästa dag hade det ruttnat. Gud lät dem inte behålla något i reserv, för Gud hade gjort vissa förberedelser som garanterade att de inte skulle svälta. Människor har inte den tilliten och de har inte heller en sann tro på Gud. De lägger alltid undan en del till sedan och kan aldrig se all omsorg och tanke bakom det som Gud har berett åt människan. De är helt enkelt alltid oförmögna att känna det, misstror alltid Gud och tänker alltid: "Guds handlingar är opålitliga! Vem vet om Gud

---

kommer att ge det till mänskligheten eller när han kommer att ge det! Om jag är riktigt hungrig och Gud inte ger det, kommer jag inte att svälta då? Kommer jag inte att lida brist på näring?” Se hur svag människans tillit är!

Sädesslag, frukter och grönsaker och alla typer av nötter är vegetarisk föda. Även om födan är vegetarisk har den tillräckligt med näringsämnen för att tillgodose människokroppens behov. Men Gud sa inte: ”Att ge den till mänskligheten är nog. Mänskligheten kan nöja sig med att äta dessa ting.” Gud slutade inte där utan beredde ting åt mänskligheten som smakar ännu bättre. Vilka är dessa ting? Det är de olika typer av kött och fisk som de flesta av er kan se och äta. Det finns så många typer av kött och fisk som Gud har berett åt människan. All fisk lever i vatten, strukturen i deras kött skiljer sig från strukturen i kött som föds upp på land, och de ger olika näringsämnen till människor. Fiskens egenskaper kan även reglera kyla och värme i människokroppen, så de är oerhört fördelaktiga för mänskligheten. Men man får inte hänge sig helt åt det som smakar gott. Samma utsaga gäller: Gud skänker mänskligheten rätt mängd i rätt tid, så att människor på ett normalt och lämpligt sätt kan njuta av dessa ting allt efter årstid och tidpunkt. Vad inbegriper fjäderfä? Kyckling, vaktel, duva etcetera. Många äter också anka och gås. Även om Gud har berett dessa typer av kött hade han vissa krav på sitt utvalda folk och begränsade det till ett särskilt urval i Lagens Tidsålder. Numera grundar sig det urvalet på individuell smak och personliga förutsättningar. Dessa olika typer av kött förser människokroppen med skilda näringsämnen som kan ge protein och järn, berika blodet, stärka muskler och skelett och ge mer energi. Oavsett vilka metoder människor använder för att tillaga och äta dessa ting kan de hjälpa människor att förhöja smaken och stärka aptiten å ena sidan och tillfredsställa deras magar å andra. Det viktigaste är att de kan förse människokroppen med dess dagliga näringsbehov. Det är de hänsyn som Gud tog när han beredde födan åt mänskligheten. Det finns vegetarisk föda såväl som kött – är det inte rikligt och fullödigt? Men människor bör förstå vilka ursprungliga avsikter Gud hade när han beredde all föda åt mänskligheten. Var det att låta människor njuta glupskt av den materiella födan? Vad händer om människor hänger sig till denna materiella njutning? Blir de inte övernärda? Leder inte övernäring till alla möjliga sjukdomar i människokroppen? (Jo.) Det är därför Gud delar ut rätt mängd vid rätt tidpunkt och låter människor njuta av olika sorters föda allt efter tidsperiod och årstid. Till exempel kommer människor, efter att ha genomlevt en mycket

---

varm sommar, att ha lagrat en hel del värme, patogen torka och fuktighet i sina kroppar. När det blir höst kommer många slags frukter att mogna och när människor äter dem kommer fuktigheten att försvinna. Samtidigt har nötboskap och får vuxit till sig, så människor bör äta kött som näring. När människor har ätit olika typer av kött kommer deras kroppar att ha fått energi och värme som hjälper dem att uthärda vinterns kyla och resultatet blir att de kan ta sig igenom vintern utan besvär. Vilken tid som vilka ting ska beredas åt mänskligheten och vilken tid som vilka ting ska växa, bära frukt och mogna – allt det kontrolleras och bemästras av Gud på ett avvägt sätt. Detta är ämnet om ”hur Gud beredde den föda som krävs för människans dagliga liv”. Förutom all slags föda förser Gud också mänskligheten med vattenkällor. Människor måste dricka vatten när de har ätit. Räcker det med att äta frukt? Människor kommer inte att klara att bara äta frukt och dessutom finns det inte frukt alla årstider. Hur kan då mänsklighetens vattenproblem lösas? Genom att Gud bereder många vattenkällor ovan mark och under marken, inklusive sjöar, floder och brunnar. Det går att dricka ur dessa källor i de fall där de inte är förorenade, behandlade eller skadade av människor. Det innebär att Gud har gjort mycket noggranna, mycket exakta och mycket adekvata förberedelser vad gäller källorna till föda hos människors fysiska kroppars liv, så att människors liv är rikliga och fullödiga och inte saknar någonting. Det är något som människor kan känna och se.

Dessutom skapade Gud, bland alla ting, vissa växter, djur och alla möjliga grässorter som särskilt används till att ta hand om skador eller behandla sjukdomar hos människan. Vad gör du till exempel om du råkar bränna dig eller blir skållad av hett vatten? Kan du spola det med vatten? Kan du bara hitta en tygbit någonstans och vira om? På det viset kan det fyllas med var eller bli infekterat. Om du till exempel får feber, blir förkyld, blir skadad genom fysiskt arbete, får magbesvär efter att ha ätit något dåligt eller utvecklar vissa sjukdomar till följd av levnadsvanor eller känslomässiga problem så som vaskulära sjukdomar, psykologiska tillstånd eller sjukdomar i de inre organen – så finns det växter som botar det. Det finns växter som förbättrar blodcirkulationen, tar bort blodstockning, lindrar smärta, stillar blödningar, ger bedövning, hjälper människor att få tillbaka en normal hud, eliminerar blodstagnation i kroppen och rensar ut toxiner ur kroppen. Alla kan de kort sagt användas i det dagliga livet. De är till nytta för människor och har beretts av Gud för människokroppen när behovet finns. Vissa av

---

dessas lät Gud människan upptäcka av en slump, medan andra upptäcktes genom vissa särskilda fenomen eller av somliga personer som förberetts av Gud. Människligheten förde dessa upptäckter vidare så att många människor fick höra talas om dem. På det viset har det ett värde och en betydelse att Gud skapade dessa växter. Dessa ting är kort sagt alla från Gud och de bereddes och planterades när han skapade en livsmiljö åt människligheten. Alla dessa ting är högst nödvändiga. Var Guds hänsyn mer uttänkta än människosläktets? Kan du se Guds praktiska sida, när du ser allt som Gud har gjort? Gud arbetade i det tysta. Gud hade redan skapat allt detta, innan människan kom in i denna värld, innan han kom i kontakt med detta människosläkte. Allt han gjorde var för människlighetens skull, för dess överlevnads skull och av hänsyn till människlighetens existens, så att människligheten kunde leva lycklig i denna rikliga och fullödiga materiella värld som Gud hade förberett åt den, utan att behöva oroa sig för mat eller kläder och utan att sakna någonting. Människligheten fortsätter att fortplanta sig och överleva i en sådan miljö.

Finns det något Gud gör, stort eller smått, som saknar värde och betydelse? Allt han gör har ett värde och en betydelse. Låt oss diskutera det med utgångspunkt i en fråga som människor ofta talar om. Många frågar ständigt: "Vad kom först, hönan eller ägget?" (Hönan.) Vad svarar du på det? Hönan kom först, det är klart! Varför kom hönan först? Varför kunde inte ägget ha kommit först? Kläcks inte kycklingen ur ägget? Ägg kläcker kycklingar, hönor ruvar på ägg. När hönan har ruvat på ägget i 21 dagar kläcks kycklingen. Den kycklingen blir en höna och lägger sedan ägg och nya kycklingar kläcks ur de äggen. Kom då hönan eller ägget först? Ni svarar "hönan" utan att tveka. Varför är det så? (I Bibeln står det att Gud skapade fåglar och djur.) Det grundar sig på Bibeln. Jag vill att ni talar om er egen kunskap, för att se om ni har någon faktisk kunskap om Guds handlingar. Är ni säkra på ert svar eller inte? (Gud skapade hönan och gav den sedan förmågan att fortplanta sig – förmågan att ruva på ägg och förmågan att få livet att fortsätta.) Den förklaringen är i stort sett rätt. Har andra bröder eller systrar någon åsikt? Känn er fria att kommunicera den. Det här är Guds hus. Det är kyrkan. Om ni har något att säga, så säg det. (Det här är vad jag tror: Gud skapade alla ting och allt han skapade är gott och perfekt. Hönan är en organisk varelse och har som funktion att föröka sig och ruva på ägg. Det är perfekt. Därför kom hönan först och sedan ägget. Det är ordningen.) Det är säkert. Det är inget djupt mysterium, men

---

människor i världen betraktar det som mycket djupt och använder filosofin i sitt resonemang. I slutänden har de fortfarande ingen slutsats. Det är precis som om människor inte visste att hönan var skapad av Gud. Människor känner inte till den principen och har inte heller klart för sig om ägget eller hönan borde komma först. De vet inte vad som borde komma först, så de kan aldrig finna svaret. Det är helt normalt att hönan kom först. Om ägget kom före hönan, då skulle det vara onormalt! Hönan kom definitivt först. Så enkelt är det. Det förutsätter ingen större kunskap. Gud skapade allt detta. Hans första avsikt var att människan skulle njuta av det. När hönan väl finns kommer äggen naturligt. Är det inte uppenbart? Om ägget skapades först, skulle det inte ändå krävas att hönan ruvade på det? Att skapa hönan direkt är så mycket enklare. Hönan kunde lägga ägg och även ruva på de nykläckta kycklingarna, medan människan också kunde äta kyckling. Visst är det lämpligt? Guds sätt att gå tillväga är precis och inte mödosamt. Varifrån kommer ägget? Det kommer från hönan. Det finns inga ägg utan höna. Det Gud skapade var ett levande ting! Människosläktet är absurt och löjligt och trasslar alltid in sig i dessa enkla ting och kommer i slutänden med en mängd absurda felslut. Så barnsligt! Förhållandet mellan ägget och hönan är uppenbart: Hönan kom först. Det är den mest korrekta förklaringen, det mest korrekta sättet att uppfatta det på och det mest korrekta svaret. Det är det rätta.

Vad talade vi just om? I början talade vi om mänsklighetens livsmiljö och vad Gud gjorde, beredde och hanterade i fråga om den miljön, liksom relationerna mellan alla de ting som Gud beredde åt mänskligheten, och hur Gud hanterade dessa relationer för att hindra alla ting från att vålla mänskligheten skada. Gud åtgärdade även de negativa effekterna på mänsklighetens miljö som orsakats av de olika element som alla ting för med sig, han lät alla ting uppnå sin maximala funktion och gav mänskligheten en gynnsam miljö och alla fördelaktiga element som gjorde det möjligt för mänskligheten att anpassa sig till den miljön och fortsätta cykeln med fortplantning och liv på ett normalt vis. Sedan var det födan som människokroppen behöver – daglig mat och dryck. Den är också en nödvändig förutsättning för mänsklighetens överlevnad. Det betyder att människokroppen inte bara kan leva genom att andas, bara med solljus och vind eller lämpliga temperaturer. Människor behöver också fylla sina magar. Även de ting som fyller deras magar är helt och hållet beredda åt mänskligheten av Gud – de är källan till mänsklighetens föda. Kan du efter att ha sett dessa rikliga och fullödiga produkter –

---

källan till mänsklighetens mat och dryck – säga att Gud är källan till försörjningen av mänskligheten och alla ting? Skulle det fungera om Gud endast hade skapat träd och gräs eller endast olika levande ting då han skapade alla ting, om dessa olika levande ting och växter endast var till för att nötkreatur och får skulle äta dem, eller till för zebror, hjortar och andra slags djur (lejon tycker till exempel om att äta zebror och hjortar, och tigrar äter lamm och grisar) utan att det fanns ett enda ting som var lämpligt för människor? Det skulle det inte. Mänskligheten hade inte kunnat överleva. Hur skulle det vara om människor endast åt trädens blad? Skulle det fungera? Skulle människor kunna äta det gräs som beretts åt får? Det skulle kunna gå om människorna försökte ett tag, men om de fortsatte äta det över tid skulle deras magar inte tåla det och de skulle inte leva länge. Och det finns även vissa saker som djur kan äta, men som människor blir förgiftade av. Det finns giftiga ting som djur kan äta utan att lida skada, men som människor inte tål. Gud skapade alltså människor, så Gud känner bäst till människokroppens principer och struktur och vad människan behöver. Gud har fullkomligt klart för sig hur den kroppen är sammansatt och vad den innehåller, vad den behöver och hur de inre organen fungerar, absorberar, eliminerar och omvandlar. Det har människor inte klart för sig utan äter och fyller på utan omdöme ibland. De fyller på för mycket och det leder till att det uppstår en obalans. Om du äter och njuter normalt av de ting som Gud har berett åt dig kommer det inte att vara något fel på dig. Om du någon gång mår dåligt och drabbas av blodstagnation så gör det inget. Du behöver bara äta en viss sorts växt så kommer blodstagnationen att lösas. Gud har berett alla dessa ting. Så i Guds ögon står mänskligheten långt över alla andra levande ting. Gud beredde livsmiljöer åt alla slags växter och föda och livsmiljöer åt alla slags djur, men människors krav på deras egen livsmiljö är de mest strikta och får inte försummas. Annars skulle inte mänskligheten kunna fortsätta utvecklas och fortplanta sig och leva normalt. Gud vet detta bäst i sitt hjärta. När Gud gjorde detta ting la han större vikt vid det än vid något annat. Kanske kan du inte känna vikten av något obetydligt som du ser och tar i anspråk eller något du känner att du är född med och kan ta i anspråk, men Gud beredde det åt dig för länge sedan i sin vishet. Gud har i möjligaste mån eliminerat och åtgärdat alla de negativa faktorer som är ogynnsamma för mänskligheten och kan skada människokroppen. Vad klargör detta? Klargör det Guds attityd till mänskligheten den här gången då han skapade den? Vilken var den attityden? Guds attityd var rigorös

---

och seriös och han godtog ingen inblandning av faktorer eller omständigheter eller fientliga krafter utanför Gud. Du kan av detta se Guds attityd när han skapade mänskligheten och hans förvaltning av mänskligheten den här gången. Vilken var Guds attityd? Den livsmiljö för överlevnad som mänskligheten tar i anspråk och dess dagliga mat och dryck och behov visar oss den ansvarsfulla attityd som Gud har haft till mänskligheten sedan han skapade den, liksom Guds föresats att frälsa mänskligheten den här gången. Kan vi se Guds äkthet genom dessa ting? Kan vi se Guds ljuvlighet? Kan vi se Guds outgrundlighet? Kan vi se Guds allmakt? Gud använder helt enkelt sina allsmåttiga och kloka metoder till att sörja för hela mänskligheten och till att sörja för alla ting. På tal om det, kan ni nu, när jag har sagt så mycket, säga att Gud är livets källa för alla ting? (Ja.) Det är säkert. Har ni några tvivel? (Nej.) Guds försörjning av alla ting är tillräcklig för att visa att Gud är livets källa för alla ting, för han är källan till försörjning som har gjort det möjligt för alla ting att existera, leva, fortplanta sig och gå vidare. Förutom Gud finns där ingen. Gud sörjer för alla behov hos alla ting och alla behov hos mänskligheten, oberoende av om det är människors mest grundläggande livsmiljö, människors dagliga behov eller försörjningen av människors själar med sanningen. När det gäller Guds identitet och hans status i mänsklighetens ögon är endast Gud själv i alla avseenden livets källa för alla ting. Stämmer det? (Ja.) Det innebär att Gud är härskaren, mästaren och den som förser i denna materiella värld som människor kan se med sina ögon och känna. Är inte det Guds identitet, i mänsklighetens ögon? Det är helt och hållet sant. Så när du ser fåglar flyga på himlen ska du veta att Gud skapade ting som kan flyga. Men det finns levande ting som simmar i vattnet och som överlever också på olika sätt. Träd och plantor som växer på marken får skott på våren och bär frukt och tappar sina löv på hösten, och på vintern har alla löven fallit och träden och plantorna tar sig igenom den. Det är deras sätt att överleva. Gud skapade alla ting och vart och ett lever i olika former och på olika sätt och använder sig av olika metoder för att visa sin makt och livsform. Oavsett metod är det hela under Guds styre. Vad är syftet med att Gud styr över alla olika livsformer och levande varelser? Är det för mänsklighetens överlevnads skull? (Ja.) Han kontrollerar alla livets lagar för mänsklighetens överlevnads skull. Det visar hur viktig mänsklighetens överlevnad är för Gud.

Det är av yttersta vikt för Gud att mänskligheten kan överleva och fortplanta sig normalt. Därför sörjer Gud konstant för mänskligheten och för alla ting. Han sörjer för alla ting på olika sätt och genom att värna om överlevnaden hos alla ting gör han det möjligt för mänskligheten att fortsätta framåt så att mänsklighetens normala existens bevaras. Dessa är de två aspekter som vi kommunicerar idag. Vilka är dessa två aspekter? (I ett makroperspektiv skapade Gud livsmiljön åt människan. Det är den första aspekten. Gud beredde också de materiella ting som människor behöver och kan se och röra.) Vi har kommunicerat vårt huvudämne med hjälp av dessa två aspekter. Vilket är vårt huvudämne? (Gud är livets källa för alla ting.) Ni bör ha en viss förståelse av hur det kommer sig att jag kommunicerade ett sådant innehåll under det ämnet. Har det förts några diskussioner som inte rör huvudämnet? Nej, visst har det inte? Kanske kommer somliga av er att ha en viss förståelse efter att ha hört detta och känna att dessa ord är mycket viktiga, medan andra bara har en viss bokstavlig förståelse och känner att orden inte har någon betydelse. Oavsett hur ni uppfattar det just nu kommer det, med tiden som er erfarenhet ökar, en dag då er förståelse når en viss punkt, det vill säga då er kunskap om Guds handlingar och Gud själv når en viss punkt, då ni kommer att använda era egna praktiska ord för att avlägga ett djupt och sant vittnesbörd om Guds handlingar.

Jag tror att er förståelse fortfarande är ganska enkel och bokstavlig men kan ni åtminstone, efter att ha hört mig kommunicera dessa två aspekter, inse vilka metoder Gud använder till att sörja för mänskligheten eller vilka ting Gud förser mänskligheten med? Har ni en grundläggande uppfattning liksom en grundläggande förståelse? (Ja.) Men står de två aspekter jag kommunicerade i relation till Bibeln? (Nej.) Står de i relation till Guds dom och tuktan i Rikets Tidsålder? (Nej.) Varför kommunicerade jag då dessa två aspekter? Är det för att människor måste förstå dem för att känna Gud? (Ja.) Det är nödvändigt att känna till dem och det är också nödvändigt att förstå dem. Begränsa dig inte till Bibeln och begränsa dig inte till Guds dom och tuktan av människan för att förstå allt om Gud. Vilket är syftet med att jag säger det? Det är att människor ska få veta att Gud inte bara är Gud för sitt utvalda folk. Du följer för närvarande Gud och han är din Gud. Men för dem som står utanför det folk som följer Gud: är Gud deras Gud? Är Gud alla tingens Gud? (Ja.) Uträttar då Gud sitt verk och utför sina handlingar enbart i dem som följer honom? (Nej.) I ett mindre perspektiv

---

omfattar det hela mänskligheten och sker bland alla ting. I ett större perspektiv är det hela universum. Så vi kan säga att Gud uträttar sitt verk och utför sina handlingar i hela mänskligheten. Det räcker för att låta människor veta allt om Gud själv. Om du vill känna Gud och verkligen lära känna och förstå honom, begränsa dig då inte till de tre stadierna i Guds verk och begränsa dig inte till berättelserna om det verk som Gud en gång utförde. Om du på det viset försöker känna honom begränsar du Gud till vissa ramar. Du betraktar Gud som alltför obetydlig. Vilken inverkan skulle sådana konsekvenser få? Du skulle aldrig kunna känna Guds ljuvlighet och överhöghet och du skulle aldrig känna Guds kraft och allmakt och räckvidden för hans auktoritet. En sådan förståelse skulle påverka din förmåga att acceptera sanningen att Gud är härskaren över alla ting samt din kunskap om Guds sanna identitet och status. Med andra ord, om din förståelse av Gud har en begränsad räckvidd är också det du kan ta emot begränsat. Det är därför du måste öka räckvidden och vidga din horisont. Antingen det är räckvidden för Guds verk, Guds förvaltning och Guds styre eller för alla ting som Gud styr över och förvaltar bör du lära känna det hela och lära känna Guds handlingar i det. Genom en sådan förståelse kommer du omedvetet att känna att Gud styr över, förvaltar och sörjer för alla ting. Samtidigt kommer du också i sanning att känna att du ingår i alla ting och är en del av alla ting. Eftersom Gud sörjer för alla ting accepterar du också Guds styre och försörjning. Detta är ett faktum som ingen kan förneka. Alla ting är föremål för sina egna lagar, som är under Guds styre, och alla ting har sina egna regler för överlevnad, som också är under Guds styre, medan mänsklighetens öde och vad den behöver också är nära förknippat med Guds styre och hans försörjning. Det är därför som mänskligheten och alla ting, under Guds herravälde och styre, har ömsesidiga relationer, är ömsesidigt beroende av varandra och sammanvävda. Det är syftet och värdet med att Gud skapade alla ting. Förstår ni det nu? (Ja.) Om ni förstår det kan vi avsluta vår kommunikation för idag. Adjö! (Tack Gud!)

2 Februari 2014

Gud själv, den unike IX

Gud är livets källa för alla ting (III)

Under den här tiden har vi talat om många ting som har att göra med att känna Gud och nyligen talade vi om ett ämne som hänger samman med detta och som är av stor vikt. Vilket ämne är det? (Gud är livets källa för alla ting.) Det verkar som om de punkter och det tema jag tog upp har gjort ett stort intryck på alla. Sist talade vi om några aspekter på den miljö för överlevnad som Gud har skapat åt mänskligheten och de många slags försörjningsmöjligheter som människan behöver för att leva och som Gud berett åt henne. Guds verk är dock inte begränsat till att ställa i ordning en miljö för människans fortlevnad eller till att sörja för hennes dagliga uppehälle. Det består i stället av att fullfölja en hel del hemlighetsfullt och nödvändigt mångfasetterat arbete som har många aspekter för människornas fortlevnad och mänsklighetens fortsatta liv. Allt detta är Guds gärning. Guds gärningar är alltså inte begränsat till att skapa en miljö för människornas överlevnad och sörja för deras dagliga uppehälle – det har en mycket större räckvidd. Utöver dessa två slags verk bereder han även många olika miljöer och livsvillkor som människan behöver för att leva. Det är ett annat ämne som vi ska ta upp i dag. Det handlar också om Guds gärningar – i annat fall vore det meningslöst att tala om det här. Om människor vill känna Gud, men bara har en bokstavlig förståelse av ”Gud” som ett ord, eller av olika aspekter av vad Gud har och är, är inte detta en sann förståelse. Vad är då vägen för att få kännedom om Gud? Det är att lära känna honom genom hans gärning och lära känna honom i alla hans många aspekter. Vi måste därför hålla fler gemenskapsmöten kring ämnet Guds gärningar vid den tid då han skapade alla ting.

Alltsedan Gud skapade alla ting har de fungerat och fortsatt att utvecklas på ett välordnat sätt och enligt de lagar han föreskrev. Under hans överinseende, under hans regler, har mänskligheten fortlevt och hela tiden har alla ting utvecklats på ett välordnat sätt. Det finns ingenting som kan ändra eller förstöra dessa lagar. Det är på grund av Guds lagar som allt levande kan fortplanta sig, och det är på grund av hans lagar och hans förvaltning som allt levande kan fortsätta att leva. Det innebär att det är enligt Guds lagar som allt levande existerar, blomstrar, försvinner och återföds på ett välordnat sätt. När våren kommer bringar det lätta regnet känslan av en ny årstid och fuktar jorden. Marken börjar tina och gräset bryter igenom jorden och skjuter nya skott

---

medan träden gradvis skiftar till grönt. Alla dessa levande ting ger jorden ny livskraft. Det är så det ser ut när allt levande börjar väckas till liv och blomstra. Alla slags djur kommer ur sina hålor och gryt för att känna vårens värme och börja det nya året. Allt levande solar sig i sommarens hetta och njuter av värmen som kommer med årstiden. De växer snabbt. Träd, gräs och alla slags växter växer snabbt tills de slutligen blommar och bär frukt. Allt levande har fullt upp under sommaren, även människorna. På hösten kommer regnen med svalka och allt levande börjar känna av att skördetiden snart är inne. Allt levande bär frukt och människan börjar också skörda allt möjligt som dessa levande varelser producerar om hösten för att ha föda under vintern. På vintern drar sig allt levande gradvis tillbaka i stillhet och vilar medan kylan sätter in, och människorna tar också paus under denna årstid. Från årstid till årstid, från vår till sommar, till höst, till vinter – dessa förändringar sker alla enligt de lagar som instiftats av Gud. Han styr alla ting och mänskligheten enligt dessa lagar och har för mänskligheten utarbetat ett rikt liv i mångfald och berett oss en miljö för överlevnad med varierande temperaturer och årstider. I denna välordnade miljö för överlevnad kan mänskligheten därför fortleva och fortplanta sig på ett välordnat sätt. Människor kan inte ändra dessa lagar och ingen människa eller varelse kan bryta mot dem. Trots att oräkneliga förändringar har skett – hav har blivit till slätter, medan slätter har blivit till hav – fortsätter dessa lagar att råda. De finns för att Gud finns, och på grund av hans ledning och hans förvaltning. Med denna typ av välordnad storskalig miljö fortlöper människornas liv inom ramen för dessa lagar och regler. Under dessa lagar har generation efter generation vuxit upp, och generation efter generation har fortlevt under dem. I generation efter generation har människorna åtnjutit denna välordnade miljö för överlevnad, liksom de många ting som Gud skapat. Även om människorna tänker sig att denna typ av lagar är naturbundna och föraktfullt tar dem för givna, och även om de inte kan känna att det är Gud som iscensätter dessa lagar, så är Gud alltid, oavsett vad, engagerad i detta oföränderliga verk. Hans syfte med detta oföränderliga verk är människans fortlevnad, och att mänskligheten ska leva vidare.

Gud sätter gränser för alla ting för att fostra mänskligheten

I dag ska jag tala om hur denna typ av lagar som Gud har instiftat för alla ting fostrar människan. Detta är ett ganska stort ämne; därför kan vi dela upp det i flera

---

delar och diskutera dessa en i taget så att de kan bli tydligt avgränsade för er. På så sätt blir det lättare för er att ta in och gradvis förstå.

Låt oss börja med den första delen. När Gud skapade alla ting drog han upp gränser för bergen, slätterna, öknarna, kullarna, floderna och sjöarna. På jorden finns berg, slätter, öknar och kullar, liksom olika slags vattendrag och sjöar. Dessa utgör olika slags terräng, inte sant? Mellan dem har Gud dragit gränser. När vi talar om att dra gränser, innebär det att bergen har sina avgränsningar, slätterna sina egna avgränsningar, öknarna har vissa gränser och kullarna har sin bestämda plats. Det finns också ett fast antal vattendrag och sjöar. Det betyder att när Gud skapade alla ting, delade han upp allting mycket tydligt. Gud har redan bestämt hur många kilometers radie ett visst berg ska breda ut sig på och hur stor omfattning det ska ha. Han har också bestämt hur många kilometers radie en viss slätt ska breda ut sig på och hur stor omfattning den ska ha. När Gud skapade alla ting fastställde han också öknarnas gränser och kullarnas sträckning och proportioner och vad de skulle avgränsas av – allt detta bestämde han. Han fastställde flodernas lopp och sjöarnas utbredning när han skapade dem – de har alla sina gränser. Vad menar vi då när vi talar om ”gränser”? Vi har nyss talat om hur Gud styr över alla ting genom att instifta lagar för alla ting. Det betyder att bergens omfattning och gränser inte kommer att öka eller minska på grund av jordens rotation eller tidens gång. De är fasta och oföränderliga och det är Gud som bestämmer deras oföränderlighet. När det gäller slätternas omfattning, deras utbredning, vad som utgör deras gränser – detta har fastställts av Gud. De har sina gränser och därför skulle det vara omöjligt för en kulle av jord att resa sig slumpmässigt från en slätt. Slätten kan inte plötsligt bli till ett berg – det skulle vara omöjligt. Det är vad de lagar och gränser vi just har diskuterat handlar om. När det gäller öknarna, så kommer vi inte att tala om vilka specifika funktioner de eller någon annan typ av terräng eller geografisk plats har, bara deras gränser. Under Guds styre kommer inte heller öknarnas gränser att utvidgas. Det beror på att Gud har gett öknen dess lagar, dess gränser. Hur stort öknens område är, vad den har för funktion, vad som utgör dess gränser och var den är placerad – det har redan fastställts av Gud. Den kommer inte att gå utanför sina gränser eller byta plats, och dess område kommer inte att utökas godtyckligt. Även om vattnet i floder och sjöar flyter välordnat och kontinuerligt kommer de aldrig att gå utöver sin omfattning eller utanför sina gränser. De flyter alla i en riktning, den riktning de ska flyta i, på ett

---

välordnat sätt. Så under Guds lagar och hans styre kommer ingen flod eller sjö att torka ut godtyckligt eller godtyckligt ändra riktning eller flöde på grund av jordens rotation eller tidens gång. Allt detta ligger inom Guds kontroll. Det innebär att alla ting som skapats av Gud bland mänskligheten har sina fasta platser, områden och gränser. När Gud skapade alla ting fastställdes alltså deras gränser och dessa kan inte godtyckligt ändras, förnyas eller bytas ut. Vad menas då med ”godtyckligt”? Det innebär att de inte slumpmässigt kommer att ändras, växa eller ändra sin ursprungliga form på grund av väder, temperatur eller jordens rotationshastighet. Ett berg har till exempel en viss höjd, dess fot har en viss area, det har en viss altitud och det har en viss mängd växtlighet. Allt detta är planerat och beräknat av Gud och höjden eller arean kommer inte att ändras godtyckligt. Vad beträffar slätter, så bor de flesta människor på slätterna och ingen förändring av klimatet kommer att påverka deras area eller värdet av deras existens. Inte ens de ting som finns i dessa olika former av terräng och geografiska miljöer som skapades av Gud kommer att ändras godtyckligt. Exempelvis öknens sammansättning, de olika typerna av underjordiska mineraldepåer, mängden sand en öken innehåller och dess färg, öknens tjocklek – inget av detta kommer att ändras godtyckligt. Varför kommer de inte att ändras godtyckligt? Det är på grund av Guds lagar och hans förvaltning. Inom alla dessa olika typer av terräng och geografiska miljöer som skapats av Gud, förvaltar han allting på ett planerat och välordnat sätt. Därför finns alla dessa geografiska miljöer fortfarande och fyller sina funktioner tusentals och till och med tiotusentals år efter det att de skapats av Gud. Även om det förekommer perioder då vulkaner får utbrott och då jordbävningar inträffar och jorden rör sig, kommer Gud aldrig att tillåta att någon form av terräng förlorar sin ursprungliga funktion. Det är bara tack vare denna Guds förvaltning, hans styre och hans kontroll över dessa lagar som allt detta – som mänskligheten kan se och njuta av – kan fortleva på jorden på ett välordnat sätt. Varför förvaltar då Gud alla dessa olika terrängformer som finns på jorden på detta sätt? Hans syfte är att allt levande som lever i de olika geografiska miljöerna alla ska ha en stabil miljö så att de ska kunna fortsätta leva och föröka sig i denna stabila miljö. Alla dessa ting – de som kan röra sig och de som är orörliga, de som andas genom sina näsborrar och de som inte gör det – utgör en unik miljö för människans fortlevnad. Bara denna sorts miljö kan fostra generation efter generation av människor och bara denna sorts miljö kan låta människorna fortsätta att leva i frid, i generation efter generation.

Det jag just har talat om är ett ganska stort ämne, så det kanske känns lite avlägset från era dagliga liv, men jag tror ändå ni kan förstå det, eller hur? Det innebär att Guds lagar inom hans herravälde över alla ting är mycket viktiga – i sanning mycket viktiga! Vad är villkoret för alla tings tillväxt enligt dessa lagar? Villkoret är Guds lagar. Det är på grund av hans lagar som alla ting utför sina egna funktioner inom hans styre. Exempelvis hyser bergen skogarna, och skogarna föder och skyddar i sin tur de olika fåglar och djur som bor i skogen. Slätterna är plattformar som beretts för människorna att odla grödor på, och för olika fåglar och djur. De gör det möjligt för den största delen av mänskligheten att leva på plan mark och de underlättar människors liv. Slätterna omfattar också gräsmarkerna – stora områden av gräsmark. Gräsmarkerna utgör ett täcke av växtlighet över jorden. De skyddar jorden och ger föda till boskap, får och hästar som lever på gräsmarkerna. Öknen har också sin egen funktion. Det är inte en plats för människan att leva på, utan dess roll är att göra fuktiga klimat torrare. Vattendragen och sjöarna ger människor dricksvatten på ett behändigt sätt. Varhelst de flyter fram har människorna vatten att dricka och alla tings behov av vatten tillgodoses på lämpligt sätt. Detta är de gränser Gud har dragit upp mellan de olika terrängformerna.

Tack vare dessa gränser som Gud har dragit upp har de olika terrängformerna bildat olika livsmiljöer, och dessa livsmiljöer har varit lämpliga för olika slags fåglar och djur och också gett dem ett utrymme för att fortsätta leva. Ur detta har gränserna för olika slags levande varelsers livsmiljöer utvecklats. Detta är den andra delen som vi ska tala om härnäst. För det första, var lever alla fåglar, djur och insekter? Lever de i skogar och lundar? Detta är deras hem. Så förutom att ha fastställt gränser för de olika geografiska miljöerna, har Gud också fastställt gränser och inrättat lagar för de olika fåglarna och djuren, fiskarna, insekterna och för alla växter. På grund av skillnaderna mellan de olika geografiska miljöerna och på grund av förekomsten av olika geografiska miljöer har de olika typerna av fåglar och djur, fiskar, insekter och växter sina olika livsmiljöer. Fåglar och djur och insekter lever bland de olika växterna, fiskarna lever i vattnet och växterna växer på land. Landet består av olika slags områden, som berg, slätter och kullar. Så när fåglarna och djuren har sina egna fasta boplatser kommer de inte att vandra omkring åt vilka håll som helst. Deras hem är skogarna och bergen. Om deras hem en dag skulle förstöras skulle denna ordning störtas i kaos. Och om

---

ordningen störtas i kaos, vad får det för konsekvenser? Vilka är de första som drabbas? (Mänskligheten.) Det är mänskligheten. Har ni lagt märke till speciella fenomen inom dessa lagar och gränser som Gud har fastställt? Exempelvis elefanter som vandrar planlöst i öknen. Har ni sett någonting sådant? Om det verkligen skulle hända vore det ett mycket egendomligt fenomen, eftersom elefanter bor i skogen och det är den livsmiljö som Gud har skapat åt dem. De har sin egen livsmiljö och sin egen fasta boplat, varför skulle de då vandra omkring? Har någon sett lejon eller tigrar vandra på havsstränderna? Nej, det har ingen. Lejonens och tigrarnas hem är i skogarna och i bergen. Har någon sett havsvarelser som valar eller hajar vandra i öknen? Nej, det har ingen. Valar och hajar har sin boplat i havet. Finns det i människornas livsmiljö människor som lever sida vid sida med brunbjörnar? Finns det människor som alltid är omgivna av påfåglar och andra fåglar, i sitt hus och utanför det? Har någon sett örnar eller vildgäss leka med apor? (Nej.) Allt detta skulle vara egendomliga fenomen. Anledningen till att jag talar om dessa ting som framstår som så egendomliga i era öron är att jag vill få er att förstå alla ting som skapats av Gud – oavsett om de är bundna till en plats, eller om de andas genom sina näsborrar – har sina egna lagar för sin fortlevnad. Långt innan Gud skapade dessa levande varelser hade han redan förberett deras boplatser och deras livsmiljöer. Dessa levande varelser hade sin egen fastställda livsmiljö, sin egen föda och sina egna fastställda boplatser, där temperaturen var lämplig för att de skulle kunna fortleva. Därför skulle de inte vandra omkring hur som helst eller undergräva mänsklighetens fortlevnad eller påverka människornas liv. Det är så Gud förvaltar alla ting och skapar den bästa miljön för människans fortlevnad. De levande varelserna bland alla ting har sin egen livsuppehållande föda inom sin egen livsmiljö. Med den födan är de för sin fortlevnad bundna till den miljö där de fötts. I den miljön kan de fortsätta leva, föröka sig och gå framåt i enlighet med de lagar Gud har fastställt för dem. På grund av denna typ av lagar och på grund av Guds förutbestämmelser lever alla ting i harmoni med människorna och människorna samlever med alla ting i ömsesidigt beroende.

Gud skapade alla ting och fastställde gränser för dem, och bland dem vårdade han alla slags levande ting. Under tiden beredde han också olika slags medel för mänsklighetens fortlevnad, så du kan se att människan inte bara har ett sätt att fortleva på, och inte heller bara en typ av livsmiljö. Vi talade förut om hur Gud berett olika slags

---

källor till föda och vatten för människorna, vilket är mycket viktigt för att människorna ska kunna fortsätta leva i köttet. Bland människorna lever dock inte alla på spannmål. Människor har olika sätt att fortleva på beroende på skillnaderna i geografisk omgivning och terrängformer. Dessa resurser för fortlevnad har alla beretts av Gud. Därför är inte alla människor i huvudsak sysselsatta med jordbruk. Det innebär att inte alla människor får sin föda från växande grödor. Detta är den tredje delen som vi ska prata om: Gränser har uppstått på grund av människornas olika levnadssätt. Vilka andra typer av livsstilar har då människorna? Vilka andra typer av människor finns det när det gäller olika födokällor? Det finns flera olika huvudtyper.

Den första är jägare, med en jagande livsstil. Alla vet vad det är, eller hur? Ni är alla moderna människor – ni vet inte hur man jagar eller använder ett vapen. Er föda produceras i jorden. Vad äter människor som har en jagande livsstil? (Vilt.) De äter skogens fåglar och djur. "Vilt" är ett modernt ord. Jägare tänker inte på det som vilt, de tänker på det som mat, som sitt dagliga uppehälle. Om de till exempel skjuter en hjort, så är det för dem som när en bonde får föda från jorden. En bonde får sin föda från jorden, och när han ser den födan är han lycklig och känner sig tillfreds. Familjen slipper gå hungrig när det finns grödor att äta. Bondens hjärta är fritt från ångslan och han känner sig nöjd. Jägaren känner sig också nöjd och tillfreds när han ser vad han har nedlagt eftersom han slipper oroa sig för hunger längre. Det finns något att äta vid nästa mål och man behöver inte gå hungrig. Detta är någon som jagar för sin överlevnad. De flesta som lever som jägare bor i bergens skogar. De odlar inte. Det är inte lätt att hitta odlingsbar mark där, så de lever på olika levande varelser, olika typer av byten. Detta är den första typen av livsstil som skiljer sig från vanliga människors.

Den andra typen är herdefolkens sätt att leva. Är det så att herdefolk också odlar marken? (Nej.) Vad gör de då? Om någon här är etnisk mongol, kan den berätta något om den nomadiska livsstilen. (Mestadels lever vi på att föda upp kor och får, utan att odla, och på vintern slaktar vi och äter upp vår boskap. Vår stapelföda är oxkött och fårkött och vi dricker mjölkte. Även om herdar har mycket att göra under alla fyra årstiderna, äter vi bra. Vi har gott om mjölk, mejeriprodukter och kött.) Mongoler äter i första hand oxkött och fårkött, dricker fårmjölk och komjolk och rider boskap och hästar för att driva sina djur på slätterna med vinden i håret och solen i ansiktet. De utsätts inte för det moderna livets stress. De ser hela dagarna stora ytor av blå himmel och

---

gräsbevuxna slätter. De allra flesta människor som lever på att driva boskap bor på gräsmarkerna och de har lyckats upprätthålla sitt nomadiska sätt att leva i generationer. Även om livet på gräsmarkerna är lite ensamt är det också ett mycket lyckligt liv. Det är inte något dåligt sätt att leva på!

Den tredje typen är fiskarnas sätt att leva. En liten del av mänskligheten bor vid havet eller på små öar. De är omgivna av vatten och lever vid havet. Dessa människor lever på att fiska. Vad är fiskarnas födokälla? Det stämmer, deras födokällor är all sorts fisk, skaldjur och annat som kommer från havet. På den tiden då Hongkong bara var en liten fiskeby levde människorna där på fiske. De odlade ingen mark, utan fiskade i stället varje dag. Deras stapelföda bestod av olika sorters fisk och annat från havet. Ibland bytte de dessa saker mot ris, mjöl och annat de behövde i vardagen. Det är en annan livsstil bland människor som lever nära havet. Eftersom de bor nära havet förlitar de sig på det för sin föda och lever på att fiska. Fisket ger dem inte bara föda, utan är också ett sätt att försörja sig.

Utöver odling av marken lever mänskligheten mestadels på de tre sätt vi tagit upp ovan. Den stora majoriteten av människor odlar dock marken för sitt uppehälle, och bara ett fåtal grupper av människor lever som herdefolk eller av fiske eller jakt. Vad behöver då människor som lever på att odla? De behöver mark. Generation efter generation lever de på att plantera grödor i jorden och oavsett om de odlar grönsaker, frukt eller spannmål är det från jorden som de får sin föda och sitt dagliga uppehälle.

Vilka är de grundläggande villkoren för dessa olika livsstilar hos människan? Är det inte absolut nödvändigt att de miljöer där de kan överleva bevaras på en grundläggande nivå? Det innebär att om jägarna skulle förlora bergens skogar eller fåglarna och djuren, skulle de inte längre ha sitt uppehälle. Så om en typ av människor eller en folkgrupp som lever på jakt skulle förlora bergens skogar och inte längre ha fåglarna och djuren och därmed inte ha någon källa för sitt uppehälle, så skulle deras framtid bli oviss. De skulle till och med kunna försvinna från jordens yta. Och de som lever på att driva boskap? Vad förlitar de sig på? Det som de i grunden förlitar sig på är inte boskapen, utan den miljö där boskapen kan leva – gräsmarkerna. Om det inte fanns några gräsmarker, var skulle herdarna låta sin boskap beta? Vad skulle korna och fåren äta? Utan boskapen skulle dessa nomadfolk inte ha någon försörjning. Vart skulle dessa människor ta vägen utan källa till sin försörjning? Det skulle bli mycket svårt för dem att

---

fortsätta leva – de skulle inte ha någon framtid. Om det inte fanns några vattenkällor, och vattendragen och sjöarna torkade ut fullständigt, skulle då alla dessa fiskar, som är beroende av vatten för att leva, fortfarande finnas till? Det skulle de inte. Skulle dessa människor som är beroende av vattnet och fisken för sitt uppehålle kunna fortsätta leva? När de inte längre har någon mat, när de mist sin försörjningskälla, kommer dessa folk inte att kunna överleva. Det innebär att om någon folkgrupp skulle få problem med sin försörjning eller sin överlevnad, skulle den folkgruppen inte kunna fortleva och den skulle kunna försvinna från jordens yta och bli utdöd. Och om de som odlar marken för sitt uppehålle förlorade sin mark, om de inte kunde odla alla slags växter och göra föda av dessa växter, vad skulle då hända? Skulle inte dessa människor svälta ihjäl utan föda? Om människor svälter ihjäl, innebär inte det att denna grupp av människor utrotas? Detta är alltså Guds syfte med att upprätthålla olika slags miljöer. Gud har bara ett syfte med att upprätthålla olika miljöer och ekosystem och alla de levande varelserna inom dessa – det är att livnära alla slags människor, att livnära människorna som lever i olika geografiska miljöer.

Om alla skapelsens ting förlorade sina egna lagar, skulle de inte längre finnas till. Om lagarna för alla ting gick förlorade skulle de varelser som lever bland alla ting inte kunna fortsätta. Mänskligheten skulle också förlora sina miljöer som den är beroende av för sin fortlevnad. Om mänskligheten förlorade allt detta skulle den inte kunna fortsätta som den har gjort och blomstra och föröka sig i generation efter generation. Anledningen till att människorna har fortlevt fram till våra dagar är att Gud har försett dem med alla ting i sin skapelse för att nära dem, för att vårda mänskligheten på olika sätt. Det är bara på grund av att Gud vårdar mänskligheten på olika sätt som människorna kunnat fortleva fram till nu, till våra dagar. Med en fastställd livsmiljö som är gynnsam och där naturlagarna är i god ordning kan alla slags människor i världen, alla olika raser, fortleva inom sina egna fastställda områden. Ingen kan gå utanför dessa områden eller överskrida gränserna mellan dem eftersom det är Gud som har fastställt dem. Varför har Gud fastställt gränser på detta sätt? Det är en fråga av yttersta vikt för hela mänskligheten – i sanning av yttersta vikt! Gud har fastställt ett område för varje slags levande varelse och fastställt medlen för fortlevnad för varje typ av människa. Han har också delat upp de olika människotyperna och de olika raserna på jorden och fastställt ett område för dem. Detta är vad vi ska diskutera härnäst.

För det fjärde drog Gud upp gränser mellan olika raser. På jorden finns vita människor, svarta människor, bruna människor och gula människor. Detta är de olika människotyperna. Gud fastställde också en räckvidd för dessa olika människotypers liv, och utan att vara medvetna om detta lever människorna i den miljö som är lämplig för dem under Guds förvaltning. Ingen kan gå utanför detta. Låt oss till exempel betrakta vita människor. Inom vilket geografiskt område lever de flesta av dem? De flesta lever i Europa och Amerika. Det geografiska område där svarta människor i första hand bor är Afrika. Och inom vilket geografiskt område bor bruna människor? De lever främst i Sydostasien och södra Asien i länder som Thailand, Indien, Myanmar, Vietnam och Laos. Gula människor bor främst i Asien, det vill säga i länder som Kina, Japan och Sydkorea. Gud har på ett lämpligt sätt fördelat alla dessa typer av raser i olika delar av världen. I dessa olika delar av världen har Gud för länge sedan berett en livsmiljö som är passande för varje typ av människa. Inom dessa livsmiljöer har Gud berett dem jordar av olika färger och beskaffenhet. Med andra ord är de beståndsdelar som vita människors kroppar består av inte desamma som de som svarta människor består av och de skiljer sig också från de beståndsdelar som utgör kropparna hos människor av övriga raser. När Gud skapade alla ting hade han redan förberett en livsmiljö för den rasen. Hans syfte med att göra detta var att när denna människotyp började föröka sig och öka i antal, skulle de kunna stanna inom ett visst område. Innan Gud skapade människorna hade han redan planerat allting – han reserverade Europa och Amerika för de vita människorna för att låta dem utvecklas och fortleva där. Så när Gud skapade jorden hade han redan en plan. Han hade ett mål och ett syfte med allt han placerade i den delen av världen och med att livnära det som han vårdade i den delen av världen. Exempelvis vilka berg, antalet slätter, antalet vattenkällor, vilka slags fåglar och djur, vilka fiskar och vilka växter som skulle finnas där, allt detta hade Gud förberett för länge sedan. När Gud förberedde en livsmiljö för en viss människotyp, en viss ras, måste han överväga många frågor ur alla slags synvinklar: den geografiska omgivningen, jordens beskaffenhet, de olika fåglarna och djurslagen, storleken på de olika fisksorterna, beståndsdelarna i fiskarnas kroppar, skillnader i vattnens kvalitet, de olika typerna av växter ... Gud hade redan för länge sedan förberett allt detta. Den typen av miljö är den livsmiljö som Gud skapade och beredde för vita människor och den tillhör dem. Har ni sett att när Gud skapade alla ting lade han ned mycket tankemöda på detta och

---

handlade efter en plan? (Ja, vi har sett att Guds omsorg om olika typer av människor var mycket genomtänkt. För den livsmiljö han skapade för olika typer av människor, vilka slags fåglar och djur och fiskar, hur många berg och hur många slätter han skulle förbereda tänkte han noga ut med största omsorg och precision.) Ta till exempel vita människor. Vilken slags föda äter vita människor i första hand? Den föda som vita människor äter skiljer sig mycket från den föda asiatiska människor äter. Stapelfödan för vita människor består huvudsakligen av kött, ägg, mjölk och fågel. Spannmål som bröd och ris är vanligtvis kompletterande föda som läggs på sidan av tallriken. Även när de äter grönsaker och sallad, brukar de lägga till en bit kött eller kyckling, och även när de äter vetebaserad föda brukar de lägga till ost, ägg eller kött. Det innebär att deras stapelföda inte främst består av vetebaserad föda eller ris – de äter stora mängder kött och ost. De dricker ofta isvatten eftersom födan de äter är mycket rik på kalorier. Därför är vita människor exceptionellt robusta. Detta är källan till deras försörjning och den livsmiljö som Gud har berett åt dem, vilket ger dem möjlighet att ha denna livsstil, en livsstil som skiljer sig från andra rasers livsstil. Det finns ingenting som är rätt eller fel med denna livsstil – den är medfödd, förutbestämd av Gud och den härrör från Guds diktat och hans arrangemang. Att människor av den här rasen har denna livsstil och dessa källor till sitt uppehålle beror på deras ras och på den livsmiljö som Gud berett åt dem. Man kan säga att den livsmiljö som Gud berett för vita människor och det dagliga uppehålle de får från den miljön är rik och överflödande.

Gud har också berett de nödvändiga livsmiljöerna för andra raser. Det finns också svarta människor – var finns de svarta människorna? De finns i första hand i mellersta och södra Afrika. Vad beredde Gud för dem i den sortens livsmiljö? Tropiska regnskogar, alla slags fåglar och djur och även öknar och alla slags växter som växer där människorna finns. De har vattenkällor, uppehålle och föda. Gud har inte varit partisk mot dem. Oavsett vad de någonsin har gjort har deras fortlevnad aldrig varit ett problem. De bebor också en viss plats och ett visst område i en del av världen.

Låt oss nu tala om gula människor. Gula människor finns främst i de östra delarna av världen. Vilka skillnader finns mellan miljöerna och de geografiska platserna i Öst och Väst? I Öst är det mesta av jorden bördig och rik på råvaror och mineraler. Det innebär att det finns gott om resurser både ovan och under jord. Även för denna grupp av människor, denna ras, har Gud berett de jordmåner, det klimat och de olika

---

geografiska miljöer som är lämpliga för dem. Även om det finns stora skillnader mellan dessa geografiska miljöer och de i Väst, har Gud också här förberett den föda, det uppehälle och de källor för fortlevnad som människorna behöver. Det är bara en annan livsmiljö än den som de vita människorna i Väst har. Men vad är det viktiga som jag måste göra er uppmärksamma på, som jag måste berätta för er om? Antalet människor av östlig ras är relativt stort, och därför lade Gud till många komponenter i denna del av världen som skiljer sig från Väst. Där lade han till många olika landskap och alla slags råvaror i överflöd. Naturtillgångarna där är mycket rikliga, terrängen är också varierad och skiftande, vilket är passande för att nära det enorma antalet människor av den östliga rasen. Vad som skiljer Öst från Väst är att i öster – från norr till söder, öster till väster – är klimatet bättre än i Väst. Det finns en tydlig skillnad mellan de fyra årstiderna, temperaturerna är lämpliga, naturtillgångarna rikliga och naturscenerierna och de olika typerna av terräng är mycket bättre än i Väst. Varför gjorde Gud detta? Gud skapade en mycket rationell jämvikt mellan vita människor och gula människor. Vad innebär det? Det innebär att varje aspekt av de vita människornas föda, de saker de använder och de saker som tillhandahållits för deras nöjen är mycket bättre än det som de gula människorna har att tillgå. Men Gud är inte partisk gentemot någon ras. Gud gav de gula människorna en vackrare och bättre livsmiljö. Detta är jämvikten. Så nu förstår ni, inte sant?

Gud har förutbestämt vilken typ av människor som ska leva i de olika delarna av världen och människorna kan inte överskrida dessa gränser. Det är en underbar sak! Även om krig och intrång kan förekomma under perioder och exceptionella tider, kan dessa krig och intrång absolut inte förstöra de livsmiljöer som Gud har förutbestämt för varje ras. Det innebär att Gud har placerat en viss typ av människa i en viss del av världen och att de inte kan gå utanför dessa gränser. Även om människor har en viss ambition att förändra eller utvidga sina territorier utan Guds tillåtelse, kommer detta att bli mycket svårt att åstadkomma. Det kommer att bli mycket svårt för dem att lyckas med detta. Exempelvis ville vita människor utöka sina territorier och koloniserade andra länder. Tyskarna invaderade några länder och Storbritannien ockuperade en gång Indien. Vad blev resultatet? De misslyckades till slut. Vad kan vi lära av deras misslyckande? Det som Gud har förutbestämt kan inte förstöras. Så oavsett hur kraftfull Storbritanniens expansion var, blev resultatet till sist att de måste dra sig tillbaka och

---

lämna landet, så att det fortfarande tillhör Indien. De som lever där är fortfarande indier, och inte briter, eftersom Gud inte tillät det. En del som forskar i historia eller politik har lagt fram teorier om detta. De anger olika skäl till varför briter misslyckades, att det kan bero på att en viss etnisk grupp inte kunde besegras, eller andra mänskliga orsaker ... Detta är inte riktiga skäl. Det riktiga skälet är Gud – han skulle inte tillåta det! Gud låter en etnisk grupp leva i en viss del av världen och etablera sig där, och om inte Gud låter dem flytta från den delen av världen kommer de aldrig att kunna flytta. Om Gud tilldelar dem ett visst område kommer de att leva inom detta område. Människorna kan inte bryta sig loss eller befria sig från dessa fastställda områden. Detta är säkert. Det spelar ingen roll hur starka inkräktarna är, eller hur svaga de som blir invaderade är, det är i slutändan Gud som avgör om invasionen ska lyckas. Det är redan förutbestämt av honom, och ingen kan ändra detta.

Det beskrivs ovan hur Gud fördelade de olika raserna. Hur gick Gud till väga för att fördela de olika raserna? Först skapade han den storskaliga geografiska miljön, med olika platser för människorna, och sedan levde generation efter generation vidare på dessa platser. Detta är bestämt – det avgränsade området för deras fortlevnad är bestämt. Deras liv, deras föda, deras dryck och deras uppehälle – Gud har sedan länge bestämt allt detta. Och när Gud skapade alla ting gjorde han olika förberedelser för olika typer av människor. Det finns olika jordmåner, olika klimat, olika växter och olika geografiska miljöer. Olika platser har till och med olika fåglar och djur, olika vattendrag har sina egna särskilda typer av fisk och vattenprodukter. Till och med de olika insektstyperna har fastställts av Gud. Exempelvis ser sparvarna i Förenta staterna inte ut som sparvarna på Kinas fastland. Allt som växer på den amerikanska kontinenten är mycket stort, mycket högt och mycket robust. Rötterna på de träd som växer i bergens skogar är alla mycket grunda, men träden växer sig mycket höga. De kan till och med bli över hundra meter höga, men de flesta träden i Asiens skogar blir inte så höga. Jag är säker på att ni alla har hört talas om växten aloe. I Japan är aloepplantan mycket smal och tunn, men aloepplantorna i Amerika är mycket stora. Det finns en skillnad där. Det är samma typ av växt, med samma namn, men på den amerikanska kontinenten växer den sig särskilt stor. Skillnaderna mellan dessa olika aspekter kanske inte ses eller uppfattas av människorna, men när Gud skapade alla ting tecknade han konturerna av dem och beredde olika geografiska miljöer, olika terrängformer och olika levande ting för olika

---

raser. Det beror på att Gud skapade olika typer av människor och han vet vad var och en av dem behöver och hurdana deras livsstilar är.

Nu då vi har talat om några av dessa ting, känner ni att ni har lärt er något om det huvudämne vi just har diskuterat? Känner ni att ni börjar förstå? Jag tror att ni nu har en någorlunda uppfattning om varför jag har valt att ta upp dessa aspekter inom det bredare ämnet. Stämmer det? Kanske ni vill berätta om hur mycket av detta ni har förstått. (Hela mänskligheten har fostrats av de lagar som Gud fastställt för alla ting. När Gud fastställde dessa lagar försåg han olika raser med olika livsmiljöer, olika livsstilar, olika födor och olika klimat och temperaturer. Detta gjorde han så att alla människor skulle kunna etablera sig på jorden och fortsätta leva där. Av detta kan jag se att Guds planer för människans fortlevnad är mycket exakta och jag kan se hans visdom och perfektion, liksom hans kärlek till oss människor.) (De lagar och gränser som Gud har fastställt kan inte ändras av någon person, händelse eller sak. Allt är underkastat hans lagar.) Om man ser det ur perspektivet att Gud fastställt lagarna för alla tings tillväxt, är då inte hela mänskligheten, i all sin mångfald, försörjd och uppfödd av Gud? Om dessa lagar kullkastades eller om Gud inte hade inrättat dessa lagar för mänskligheten, hur skulle människans framtid då se ut? När människorna förlorat sina grundläggande livsmiljöer, skulle de då ha några födokällor? Det är möjligt att tillgången på föda skulle bli ett problem. Om människorna förlorade sina födokällor, det vill säga om de inte hade något att äta, hur många dagar skulle de kunna klara sig? De kanske inte ens skulle klara sig en månad, och deras överlevnad skulle bli ett problem. Därför är varje enskild sak som Gud gör för människornas fortlevnad och uppehälle, för att de ska kunna fortsätta leva och föröka sig, av yttersta vikt. Varje enskild sak som Gud gör för sin skapelse har ett oupplösligt samband med mänsklighetens fortlevnad. Skulle Guds förvaltning kunna fortsätta om mänsklighetens fortlevnad skulle äventyras? Skulle Guds förvaltning bestå? Guds förvaltning samexisterar med hela mänsklighetens fortlevnad, som han livnär, så oavsett vilka åtgärder Gud vidtar för alla ting i sin skapelse och vad han gör för människorna, är allt detta nödvändigt för honom och en förutsättning för människans fortlevnad. Om de lagar Gud har fastställt för alla ting frångicks, om de bröts eller överträdades, skulle ingenting längre kunna finnas till, människans livsmiljöer skulle inte längre finnas till, ej heller deras dagliga uppehälle

---

och inte människan själv. Därmed skulle Guds förvaltning av mänsklighetens frälsning också upphöra att finnas till.

Allt som vi har talat om, varje enskild sak, varje enskilt ämne, är nära kopplat till varje enskild människas överlevnad. Ni kanske säger: "Det du talar om är för stort, det är inte något vi kan se", och kanske några säger: "Det du talar om har ingenting med mig att göra." Men glöm då inte att du lever som en del av alla ting, du är ett av alla de ting som skapats under Guds lagar. Det som Gud har skapat kan inte åtskiljas från hans lagar och ingen enda person kan skilja sig från hans lagar. Förlusten av hans lagar och hans försyn skulle innebära att människors liv, människors köttsliga liv, skulle gå förlorat. Detta är vad det innebär att Gud skapat livsmiljöer för mänskligheten. Det spelar ingen roll vilken ras du tillhör eller vilken del av världen du bor i, Öst eller Väst – du kan inte skilja dig från den livsmiljö som Gud har skapat för mänskligheten, och du kan inte skilja dig från den omsorg och det uppehälle som Gud har lagt ned i den livsmiljö han skapat för människorna. Oavsett var du har din försörjning, vad du förlitar dig på för att leva och vad du förlitar dig på för att upprätthålla ditt köttsliga liv, så kan du inte skilja dig från Guds lagar och hans förvaltning. Några människor säger: "Jag är ingen bonde, jag odlar inte grödor för att försörja mig. Jag förlitar mig inte på himlen för att få mat, så min fortlevnad äger inte rum i den livsmiljö som Gud har skapat. Jag har inte fått något från den typen av livsmiljö." Stämmer detta? Du säger att du inte odlar grödor för att försörja dig, men äter du inte spannmål? Äter du inte kött och ägg? Och äter du inte grönsaker och frukt? Allt som du äter och allt som du behöver är beståndsdelar i den livsmiljö Gud skapade för mänskligheten. Och källan till allt som mänskligheten behöver kan inte skiljas från alla ting som skapats av Gud, som tillsammans utgör din livsmiljö. Vattnet du dricker, kläderna du bär och alla saker som du använder – är det något av detta som inte erhållits från det som Gud skapade? Några människor säger: "Det finns en del saker som inte erhållits från de ting Gud skapade. Plast, till exempel. Det är en kemisk produkt, skapad av människan." Stämmer detta? Plast är ju verkligen framställd av människan och det är en kemisk produkt, men varifrån kommer plastens beståndsdelar från början? De ursprungliga beståndsdelarna kom från material som skapats av Gud. Det du ser och njuter av, varenda sak som du använder, allt är framställt av de saker Gud skapade. Det innebär att oavsett vilken ras en person tillhör, oavsett hur en person försörjer sig och i vilken livsmiljö han eller hon

---

lever, kan ingen skilja sig från det som Gud har tillhandahållit. Har då de saker vi har diskuterat idag ett samband med vårt ämne "Gud är livets källa för alla ting"? Faller det som vi diskuterat idag under detta bredare ämne? (Ja.) Kanske en del av det jag har talat om idag är lite abstrakt och svårt att diskutera. Men jag tror att ni förstår det bättre nu.

Under dessa senaste gemenskapsmöten har de ämnen som gemenskapsmötena handlat om varit ganska breda, och deras omfattning ganska stor, och det kräver därför en del av er att ta in allt som sagts. Det beror på att dessa ämnen är saker som aldrig har tagits upp tidigare i samband med människors gudstro. En del människor uppfattar dessa saker som mysterier och några uppfattar dem som en historia – vilket perspektiv är det rätta? Ur vilket perspektiv uppfattar ni allt det här? (Vi har sett hur metodiskt Gud har ordnat alla ting i sin skapelse och att alla ting har sina lagar, och genom dessa ord kan vi förstå mer av Guds gärning och hans noggrant uttänkta planer för människans frälsning.) Har ni under dessa gemenskapsmöten sett hur långt Guds förvaltning över alla ting sträcker sig? (Över hela mänskligheten, över allting.) Är Gud bara Gud för en människoras? Är han bara Gud för en typ av människa? Är han bara Gud för en liten del av mänskligheten? (Nej, det är han inte.) Eftersom det inte är på det viset, är det då så, enligt vad ni nu känner till om Gud, att om han bara är Gud för en liten del av mänskligheten, eller om han bara är er Gud, är då detta perspektiv det rätta? Eftersom Gud förvaltar och styr över alla ting bör alla människor se hans gärningar, hans visdom och hans allsmäktighet som uppenbaras genom hans styre över alla ting. Detta är något som människor måste veta. Om du säger att Gud förvaltar alla ting, styr över alla ting och styr över hela mänskligheten, men om du inte förstår eller har insikt om hans styre över mänskligheten, kan du då verkligen förstå och bekräfta att han styr över alla ting? Du kanske tänker i ditt hjärta: "Det kan jag, för jag ser att mitt liv helt och hållet styrs av Gud." Men är då Gud verkligen så liten? Nej, det är han inte! Du ser bara Guds frälsning av dig och hans verk i dig, och det är bara genom dessa ting du ser hans lagar. Det är ett för snävt perspektiv och det hindrar dina möjligheter att få en äkta kännedom om Gud. Det begränsar också din äkta kännedom om Guds styre över alla ting. Om du begränsar din kunskap om Gud till det som Gud ger dig och hans frälsning av dig, kommer du aldrig att kunna inse att han styr över allting, att han styr över alla ting och att han styr över hela mänskligheten. Om du inte kan inse allt detta, kan du då

---

verkligen inse det faktum att Gud styr över ditt öde? Nej, det kan du inte. Du kommer aldrig att i ditt hjärta kunna ta in och förstå den aspekten – du kommer aldrig att kunna uppnå en så hög grad av förståelse. Visst förstår ni vad jag säger? Jag vet faktiskt i vilken omfattning ni kan förstå dessa ämnen, detta som jag talar om, så varför fortsätter jag att prata om det? Det är för att dessa ämnen är saker som måste förstås av varenda en av Guds bekännare, varje enskild människa som vill bli räddad av Gud – det är av yttersta vikt att förstå dessa ting. Även om du för tillfället inte förstår dem, så kommer det en dag när ditt liv och dina erfarenheter av sanningen når en viss nivå, när förändringarna i ditt livssinneslag når en viss nivå och du når en viss grad av mognad, och först då kommer de ämnen som jag kommunicerar till dig under våra gemenskapsmöten i sanning att sörja för och tillfredsställa ditt sökande efter kunskap om Gud. Dessa ord är därför en grund för er framtida förståelse av hur Gud styr över alla ting och för er förståelse av Gud själv.

Så stor förståelse av Gud som människor har i sina hjärtan, så stor är också den plats han har i deras hjärtan. Så stor som den kunskap om Gud de bär i sina hjärtan är, så stor är också Gud i deras hjärtan. Om den Gud du känner till är tom och vag, då är den Gud du tror på också tom och vag. Om den Gud som du känner till är begränsad till ditt eget personliga liv, då är din Gud en mycket liten gud och har ingenting att göra med den sanna Guden. Att känna till Guds praktiska handlingar, att veta att Gud är sann och allsmäktig, att känna till Guds sanna identitet, att veta vad han har och är, att känna till de handlingar han manifesterat bland alla ting i sin skapelse – allt detta är alltså mycket viktigt för varje enskild person som söker kunskap om Gud. Detta har en direkt betydelse för att människor ska kunna träda in i sanningens verklighet. Om du begränsar din förståelse av Gud till bara ord, om du begränsar den till dina egna små erfarenheter, till det som du uppfattar som Guds nåd eller till dina små vittnesbörd om Gud, då säger jag att den Gud du tror på absolut inte är den enda och sanna Guden. Inte bara det, man kan också säga att den Gud du tror på är en imaginär gud och inte den sanna Guden. Det är för att den sanna Guden är han som styr över allting, som vandrar bland allting, som förvaltar allting. Han är den som håller hela mänsklighetens och alltings öde i sina händer. Det verk och de handlingar som utförs av den Gud jag talar om är inte begränsade till ett litet antal människor. Det innebär att de inte är

---

begränsade till enbart de människor som nu följer honom. Hans gärning manifesteras bland alla ting, i alla tings fortlevnad och i lagarna om alla tings förändring.

Om du inte kan se eller känna igen någon av Guds gärningar bland alla ting i hans skapelse, då kan du inte vittna om någon av hans gärningar. Om du inte kan vittna om Gud, om du fortsätter att tala om den lilla så kallade "gud" som du känner till, den gud som är begränsad till din egen uppfattning och bara finns inom de snäva ramarna för ditt sinne, om du fortsätter att tala om denna slags gud, då kommer Gud aldrig att prisa din tro. När du bär vittnesbörd om Gud, och du i ditt vittnesbörd bara vittnar om hur du själv åtnjuter Guds nåd, hur du godtar Guds disciplin och tuktan och hur du har hans välsignelse i ditt vittnesbörd om honom, då är detta inte på långa vägar tillräckligt och inte ens nära tillfredsställande för honom. Om du vill vittna om Gud på ett sätt som överensstämmer med hans vilja, vittna om den sanna Guden själv, då måste du se vad Gud har och vad han är utifrån hans handlingar. Du måste se Guds auktoritet genom hans kontroll över allting och se sanningen om hur han försörjer hela mänskligheten. Om du bara erkänner att ditt dagliga uppehälle och det du behöver i livet kommer från Gud, men inte inser sanningen, att Gud har tagit allt i sin skapelse för att försörja hela mänskligheten och att han, genom att styra över alla ting, leder hela mänskligheten, då kommer du aldrig att kunna vittna om Gud. Nu förstår ni allt detta, inte sant? Vad är mitt syfte med att säga allt detta? Det är för att ni inte ska ta för lätt på det, för att ni inte felaktigt ska tro att de ämnen jag har talat om saknar relevans för ert eget personliga inträde i livet och så att ni inte tar dessa ämnen för bara ett slags kunskap eller en doktrin. Om ni lyssnar till det jag säger med den inställningen kommer det inte att tjäna något till. Ni kommer att gå miste om detta stora tillfälle att lära känna Gud. Kommer ni att minnas detta? Det tror jag att ni kommer att göra.

Vad är mitt mål med att tala om alla dessa ting? Mitt mål är att människorna ska känna Gud, att de ska förstå Guds praktiska handlingar. När du väl förstår Gud och du känner hans handlingar, då först har du tillfälle och möjlighet att känna honom. Om du exempelvis vill förstå en människa, hur skulle du göra för att lära dig förstå henne? Skulle det vara genom att se på hennes utseende? Skulle det vara genom att se på vad hon har på sig och hur hon klär sig? Skulle du titta på hur hon går? Skulle du titta på hur mycket hon vet? (Nej.) Så hur gör man för att förstå en människa? Du bedömer människan på grundval av hur hon talar och beter sig, hennes tankar och vad hon ger

---

uttryck för och vad hon visar av sig själv. Det är så man lär känna en människa och lär sig förstå henne. Likaså, om ni vill lära känna Gud, om ni vill förstå hans praktiska sida, hans sanna sida, så måste ni lära känna honom genom hans gärning och genom varje enskild praktisk handling han utför. Det är det bästa sättet, och det är det enda sättet. Så, förstår ni nu? Det tror jag att ni gör.

Gud skapar jämvikt i förhållandena mellan alla ting för att ge mänskligheten en stabil livsmiljö

Gud manifesterar sin gärning bland alla ting och bland alla ting styr han över och kontrollerar lagarna om alla ting. Vi har just talat om hur Gud styr över lagarna om alla ting och hur han försörjer och livnär hela mänskligheten enligt dessa lagar. Det är en aspekt. Härnäst ska vi tala om en annan aspekt, som är ett sätt som Gud använder för att kontrollera allting. Jag talar om hur Gud efter att ha skapat alla ting skapade jämvikt i förhållandena mellan dem. Det här är också ett ganska stort ämne för er. Att skapa jämvikt i förhållandena mellan alla ting – är det något som människor kan åstadkomma? Nej, människor kan inte göra något sådant. Människor kan bara förstöra saker. De kan inte skapa jämvikt i förhållandena mellan alla ting, de kan inte förvalta dem, och en sådan hög auktoritet och makt går utöver människans fattningsförmåga. Bara Gud själv har makten att utföra detta slags verk. Men vad är Guds syfte med att göra detta – vad ska det tjäna till? Även detta har ett nära samband med människans fortlevnad. Varje enskild sak som Gud vill göra är nödvändig – det finns inget han kan välja att göra eller inte göra. För att han ska kunna skydda mänsklighetens fortlevnad och ge människorna en lämplig livsmiljö är det vissa oundgängliga, livsviktiga saker han måste göra.

Om vi tittar på den bokstavliga betydelsen av frasen ”Gud skapar jämvikt mellan alla ting” kan det verka som en väldigt svepande formulering. För det första säger den att ”skapandet av jämvikt mellan alla ting” också syftar på Guds herravälde över alla ting. Vad innebär då uttrycket ”skapa jämvikt”? För det första handlar ”jämvikt” om att man inte låter något bli obalanserat. Alla vet vad en balansvåg är. När man använder en balansvåg för att väga något, lägger man det som ska vägas i den ena skålen och vikter i den andra. Objektets vikt beräknas genom att man räknar de vikter som måste läggas i den andra skålen för att det ska väga jämnt – detta är att skapa jämvikt. För att vågskålarna ska hamna i jämvikt, måste vikten på båda sidor vara densamma. Gud skapade många olika slags saker, saker som är placerade på sin plats, saker som rör sig,

---

saker som lever, saker som andas och saker som inte andas. Är det lätt för alla dessa ting att skapa förhållanden av ömsesidigt beroende och kopplas samman i förhållanden där de båda stärker varandra och håller varandra under kontroll? Det finns förvisso principer för allt detta, men de är väldigt komplicerade, inte sant? Det är inte svårt för Gud, men för människor är detta en mycket komplicerad fråga att studera. Det är ett mycket enkelt ord, "jämvikt". Men om människor skulle studera detta och om människorna skulle behöva skapa jämvikten själva, vad skulle då slutresultatet bli, även om alla slags forskare och vetenskapsmän – humanbiologer, astronomer, fysiker, kemister och till och med historiker – deltog i arbetet? Slutresultatet skulle bli noll. Det är för att Guds skapelse är alltför otrolig, och mänskligheten kommer aldrig att kunna avslöja dess hemligheter. När Gud skapade alla ting fastställde han principer mellan dem, olika sätt att fortleva för ömsesidig återhållsamhet, komplementaritet och hållbarhet. Dessa olika metoder är mycket invecklade och de är sannerligen inte enkla eller enkelriktade. När människor använder sina sinnen, de kunskaper de skaffat sig och de fenomen de observerat för att bekräfta eller studera principerna bakom Guds kontroll över alla ting, är dessa extremt svåra att upptäcka och det är också mycket svårt att få några resultat. Det är mycket svårt för människor att få resultat, och det är svårt för människor att behålla sin jämvikt när de förlitar sig på mänskligt tänkande och vetande för att försöka styra över alla ting i Guds skapelse. Det beror på att om människorna inte känner till principerna för alla tings fortlevnad kommer de inte att förstå hur de ska säkra denna typ av jämvikt. Så om människorna skulle förvalta och styra över alla ting, skulle de sannolikt förstöra jämvikten. I samma stund som jämvikten förstördes skulle också människans livsmiljö förstöras, och när det hände skulle det följas av en kris för människans fortlevnad. Följden skulle bli en katastrof. Om mänskligheten tvingas leva i en katastrof, hur skulle dess framtid se ut? Resultatet skulle bli mycket svårt att bedöma och omöjligt att förutse med säkerhet.

Hur skapar då Gud jämvikt i förhållandena mellan alla ting? För det första finns det vissa platser på jorden som är täckta av is och snö året om, men på andra platser är alla årstider som våren, och det blir aldrig vinter. På sådana platser ser man aldrig någon isfläck eller en enda snöflinga. Nu talar vi om klimatet i stort och detta exempel är ett av de sätt som Gud skapar jämvikt i förhållandena mellan alla ting. Det andra sättet är följande: Om man ser på en bergskedja, är dess berg täckta av frodig grönska, med alla

---

slags växter som täcker marken och skogsområden där träden står så tätt att man inte ens kan se solen när man vandrar bland dem. Men ser man på en annan bergskedja finns här inte ett enda grässtrå, bara lager på lager av kalt och ovårdat berg. Till det yttre är båda typerna i stort sett stora högar av sten och jord som bildar ett berg, men den ena är täckt av tät skog medan den andra saknar växtlighet, inte ens ett grässtrå växer där. Det är det andra sättet på vilket Gud skapar jämvikt i förhållandena mellan alla ting. Det tredje sättet är följande: Om du tittar åt ena hållet ser du oändliga gräsmarker, ett böljande fält av grönt. Om du tittar åt andra hållet kanske du ser en öken som sträcker sig så långt ögat kan nå, ofruktsam utan en enda levande varelse i den gnisslande vindburna sanden, och än mindre någon vattenkälla. Det fjärde sättet är följande: Om du ser åt ena hållet är allt täckt av hav, men om du ser åt andra hållet kan du ha svårt att ens hitta en droppe friskt källvatten. Det femte sättet är följande: I det ena landet är det vanligt med lätt regn och klimatet är dimmigt och fuktigt, men i det andra landet skiner ofta solen starkt och det är sällan som det ens kommer en regndroppe. Det sjätte sättet är följande: Den ena platsen är en högplatå där luften är tunn och det är svårt för människorna att andas, medan det på den andra platsen finns våtmarker och lågländer, som utgör hemvist för olika sorters flyttfåglar. Detta är olika typer av klimat, det är klimat eller miljöer som motsvarar olika geografiska miljöer. Det innebär att Gud skapar jämvikt mellan mänsklighetens grundläggande livsmiljöer på ett storskaligt plan, från klimat till geografisk miljö och från de olika bestandsdelarna i jorden till antalet vattenkällor, allt för att skapa jämvikt i fråga om luft, temperatur och fuktighet i de miljöer där människan lever. Tack vare dessa kontrasterande geografiska miljöer har människorna stabil tillgång till luft och temperaturerna och luftfuktigheten under de olika årstiderna förblir stabil. Detta gör att människor kan fortsätta leva i sin livsmiljö såsom de alltid har gjort. För det första måste den storskaliga miljön vara i jämvikt. Detta sker genom utnyttjande av olika geografiska platser och terrängformationer samt växlingarna mellan de olika klimaten som gör att de begränsar och kontrollerar varandra för att uppnå den jämvikt som Gud önskar och som mänskligheten behöver. Här talar vi ur ett storskaligt miljöperspektiv.

Nu ska vi tala om de finare detaljerna, som växtligheten. Hur uppnås jämvikt bland växterna? Det vill säga, hur kan växtligheten få möjlighet att fortleva i en miljö där det råder en jämvikt för överlevnad? Svaret är: genom att de olika slags växternas livslängd,

---

tillväxttakt och reproduktionshastighet, förvaltas så att deras livsmiljö bevaras. Låt oss ta de små gräsen som ett exempel – på våren skjuter de skott, på sommaren blommar de och på hösten bär de frö. Fröna faller till marken och gräset vissnar. Nästa år gror fröet och så fortsätter det enligt samma lagar. Gräsets livslängd är mycket kort; varje frö faller till marken, sätter rötter och gror, blommar och sätter frö, och hela processen klaras av på bara tre årstider – vår, sommar och höst. Träd av alla slag har också sin egen livslängd och olika perioder för att skjuta skott och bära frukt. En del träd dör efter bara 30–50 år – det är deras livslängd. Men deras frukter faller till marken, sätter rötter och gror och lever sedan ytterligare 30–50 år. Det är trädets återväxttakt. Ett gammalt träd dör och unga träd växer; det är därför du alltid kan se träd växa i skogen. Men de har också sin egen livscykel och sina processer för födelse och död. Några träd kan leva i över tusen år, och vissa till och med i tretusen år. Oavsett vilken typ av växt det är eller hur länge den lever, förvaltar Gud dess jämvikt baserat på dess livslängd, dess reproduktiva förmåga, dess tillväxttakt och hur ofta den förökar sig och hur många nya plantor den ger upphov till. Det gör att alla växter, från gräs till träd, kan fortsätta blomstra och växa i en ekologisk miljö i jämvikt. Så när du ser på en skog på jorden ser du att allt som växer i den, såväl gräs som träd, hela tiden förökar sig och växer i enlighet med sina egna lagar. De behöver inte ytterligare insatser eller hjälp från människan. Det är bara tack vare att de har denna jämvikt som de kan upprätthålla sin egen livsmiljö. Det är bara tack vare att de har en lämplig livsmiljö som världens skogar och gräsmarker kan fortsätta leva på jorden. Deras existens föder generation efter generation av människor liksom generation efter generation av alla slags levande varelser som bor i skogen och på gräsmarkerna – fåglar och djur, insekter och alla slags mikroorganismer.

Gud kontrollerar också jämvikten mellan alla slags djur. Hur kontrollerar han denna jämvikt? Ungefär på samma sätt som för växterna – han förvaltar deras jämvikt och bestämmer deras antal på grundval av deras förmåga att föröka sig, hur ofta de förökar sig och hur många nya av sin art de ger upphov till och vilka roller de spelar i djurens värld. Exempelvis äter lejonen zebror, så om det fanns fler lejon än zebror, vad skulle då hända med zebbrorna? De skulle bli utrotade. Och om zebbrorna fick mycket färre ungar än lejonen, vad skulle då hända? De skulle också bli utrotade. Så antalet zebror måste vara mycket större än antalet lejon. Det beror på att zebbrorna inte bara

---

finns till för sin egen skull, utan också för lejonens skull. Man kan också säga så här: Varje zebra är en del av mängden av alla zebror, men den är också föda för lejonen. Lejonens förökningstakt kan aldrig bli högre än zebornas, så det kan aldrig bli fler lejon än zebror. Det är enda sättet att garantera lejonens födokälla. Därför kan man, trots att lejonen är zebrans naturliga fiende, ofta se de två arterna vila lugnt inom samma område. Zeborna kommer aldrig att bli färre eller utrotas på grund av att lejonen jagar och äter dem och lejonen kommer aldrig att öka i antal på grund av sin status som "djurens konung". Denna jämvikt är något som Gud har fastställt sedan länge. Det innebär att Gud fastställde lagar om jämvikt mellan alla djur så att de kan uppnå denna jämvikt och det är något som människor ofta ser. Är lejonen zebornas enda naturliga fiender? Nej, även krokodiler äter zebror. Att se en krokodil äta en zebra är en hemsk syn. Zebror verkar vara ett mycket hjälplöst slags djur. De har inte lejonens slagkraft och när de står inför ett lejon, denna fruktansvärda fiende, kan de inte göra annat än att springa. De kan inte ens kämpa emot. Om de inte kan springa ifrån lejonet, kan de inte göra annat än låta sig bli uppätta. Detta är något man ofta ser i djurvärlden. Vilka tankar och känslor har ni när ni ser sådana saker? Tycker ni synd om zebran? Hatar ni lejonet? Zeborna är ju så vackra! Men lejonen tittar alltid på dem med hungrig blick. Och zeborna springer dumt nog aldrig långt bort. De ser lejonet som väntar på dem i den svala skuggan under ett träd. Det kan komma och äta upp zebran när som helst. De vet detta i sitt hjärta, men de lämnar ändå inte området. Det är en underbar sak, en underbar sak som visar Guds förutsägelse och hans lagar. Du tycker synd om zebran, men du kan inte rädda den, och du hatar lejonet men du kan inte döda det. Zebran är den föda som Gud har berett för lejonet, men hur många zebror lejonen än äter kommer zeborna inte att utplånas. Antalet ungar som lejonet föder är mycket få, och de förökar sig mycket långsamt, så oavsett hur många zebror de äter kommer de aldrig att bli fler än zeborna. Det finns en jämvikt i detta.

Vad är då Guds mål med att upprätthålla denna sorts jämvikt? Det har att göra med människans livsmiljö likaväl som med människans överlevnad. Om zeborna eller något annat av lejonets bytesdjur – hjortar eller andra djur – förökar sig för sakta och antalet lejon ökar snabbt, vilken fara skulle det innebära för människorna? Lejon som äter sitt byte är en normal företeelse, men ett lejon som äter en människa är en tragedi. Denna tragedi är inget som är förutbestämt av Gud, det är inte något som händer under hans

---

styre, och ännu mindre något han åsamkat mänskligheten. Det är snarare något som människorna åsamkar sig själva. Så i Guds ögon är jämvikten mellan alla ting av yttersta vikt för människans överlevnad. Oavsett om det är växter eller djur får ingenting förlora sin egen jämvikt. Växter, djur, berg och sjöar – Gud har skapat en reglerad ekologisk miljö för människan. Det är bara när människan lever i denna sorts ekologiska miljö – i jämvikt – som hennes fortlevnad är säkrad. Om träd och gräs hade en dålig fortplantningsförmåga eller förökade sig mycket långsamt, skulle då inte marken förlora sin fuktighet? Om marken förlorade sin fuktighet, skulle den då fortfarande vara frisk? Om jorden förlorade sin växtlighet och sin fukt, så skulle den erodera mycket snabbt och ersättas av sand. Om jorden försämrades skulle också människans livsmiljö förstöras. Många katastrofer skulle följa på denna förstörelse. Utan denna ekologiska jämvikt, utan denna ekologiska miljö, skulle människor ofta drabbas av katastrofer på grund av bristen på jämvikt mellan alla ting. När det till exempel finns en bristande jämvikt i miljön som leder till att grodornas ekologiska miljö förstörs, samlas de alla på ett ställe, deras antal ökar kraftigt och människorna ser till och med stora mängder grodor på städernas gator. Om ett stort antal grodor upptog människornas livsmiljö, vad skulle man kalla det? En katastrof. Varför skulle det kallas en katastrof? Dessa små djur som är gynnsamma för mänskligheten är användbara för människor när de är på en plats som är lämplig för grodor – de kan bevara jämvikten i människornas livsmiljö. Men om de blir till en katastrof kommer de att påverka ordningen i människors liv. Alla saker och ämnen som grodor bär med sig på sin hud kan påverka människors livskvalitet. De kan till och med leda till att människors organ attackeras – det är en sorts katastrof. En annan sorts katastrof som människor fått uppleva ofta är stora svärmar av gräshoppor. Är inte detta en katastrof? Jo, det är i sanning en skrämmande katastrof. Det spelar ingen roll hur skickliga människor är – de kan bygga flygplan, kanoner och atombomber – när gräshoppssvärmarerna invaderar, vad har mänskligheten för lösning? Kan man använda kanoner? Kan man skjuta dem med maskingevär? Nej, det kan man inte. Kan man kanske använda insektsmedel för att utrota dem? Det är inte heller lätt. Vad har de små gräshopporna kommit för att göra? De äter grödor och spannmål. Varhelst gräshopporna drar fram blir grödorna helt utplånade. Under en gräshoppsinvasion kan all föda som en bonde förlitat sig på för ett helt år ätas upp av gräshopporna på ett ögonblick. För människorna är gräshoppsinvasionen inte bara ett irritationsmoment –

---

det är en katastrof. Vi vet alltså att gräshoppsinvasioner är en typ av katastrof, men hur är det med möss? Om det inte finns rovfåglar som kan äta möss kommer dessa att föröka sig snabbt, mycket snabbare än ni kan föreställa er. Och om mössen spred sig okontrollerat, skulle människorna kunna leva ett gott liv? Vad för slags situation skulle mänskligheten då stå inför? (En epidemi.) Men tror ni att en epidemi skulle bli den enda följden? Möss gnager på allt, de gnager till och med på trä. Om det så bara finns två möss i ett hus är det ett problem för alla som bor där. Ibland stjälar de olja och äter den, och ibland äter de bröd eller spannmål. Och det som de inte äter upp gnager de på och förstör. De gnager på kläder, skor, möbler – allt gnager de på. Ibland klättrar de upp på diskstället – kan tallrikarna fortfarande användas efter att mössen har gått på dem? Även om du desinficerar dem kommer du inte att känna dig bekväm, så du kastar helt enkelt tallrikarna. Det är sådana problem möss åsamkar människor. Även om möss är små varelser, har människor inget sätt att hantera dem utan är tvungna att stå ut med deras härjningar. Ett enda par möss är nog för att orsaka störningar, så föreställ er vad horder av dem skulle innebära. Om de skulle öka i antal och bli till en katastrof, vore följderna omöjliga att föreställa sig. Till och med så små varelser som myror kan bli till en katastrof. Om det skulle hända skulle de skador de kan åsamka mänskligheten inte heller kunna förbises. Det saknas inte exempel på att myror har tuggat på hus så att de till slut rasat samman. Vi får inte förbise myrornas styrka. Ni kanske har hört om myrorna som åt upp en häst? En armé av myror överföll en stor häst i våg efter våg, och till slut återstod bara skelettet. Är inte det skrämmande att föreställa sig? Och när hästens ryttare såg vad som hänt, vart flydde han? Det fanns en sjö i närheten, så han sprang till sjön och simmade över till andra sidan. Så överlevde han. Men så länge han levde kunde han aldrig glömma hur dessa små myror uppvisat en sådan formidabel styrka. De hade nästan ätit upp honom. Om de inte ätit upp hästen först, hade myrorna säkerligen ätit upp honom, och det vara bara tack vare att han lyckades lägga tillräckligt med vatten mellan sig och myrorna, och att de inte hunnit bygga en bro i tid för att hinna ifatt honom, som han undgått att bli uppäten. Om inte vattnet hade funnits där skulle både hästen och mannen ha blivit uppäten. Myrornas styrka kan inte ignoreras. Skulle det inte vara skrämmande om olika slags fåglar skapade en katastrof? (Jo.) Med andra ord, närhelst djur eller andra levande ting, oavsett art, förlorar sin jämvikt, kommer de att växa, föröka sig och leva i en onormal omfattning, en omfattning utanför

---

reglerna. Det skulle medföra oförutsebara konsekvenser för mänskligheten. Det skulle inte bara påverka människors fortlevnad och liv, utan också medföra katastrofer för mänskligheten, till och med till den punkt att mänskligheten skulle gå fullständig utplåning och utrotning till mötes.

När Gud skapade alla ting använde han alla slags metoder och sätt att skapa jämvikt mellan dem, att skapa jämvikt i levnadsvillkoren för bergen och sjöarna, växterna och alla slags djur, fåglar och insekter. Hans mål var att göra det möjligt för alla levande varelser att leva och föröka sig enligt de lagar han fastställt. Ingenting ur skapelsen kan ställa sig utanför dessa lagar, och lagarna kan inte överträdas. Det är bara inom denna typ av grundläggande miljö som människan tryggt kan fortleva och föröka sig, i generation efter generation. Om någon levande varelse överträder det antal eller den omfattning som bestämts av Gud, eller om den överträder den tillväxttakt, den reproduktionsfrekvens eller det antal som fastställts av honom, skulle mänsklighetens livsmiljö utsättas för förstörelse i olika grad. Samtidigt skulle mänsklighetens fortlevnad vara hotad. Om en sorts levande varelse blir för talrik, kommer den att beröva människorna deras föda, förstöra människornas vattenkällor och ödelägga deras hemtrakter. På så vis skulle mänsklighetens reproduktion eller fortlevnad påverkas direkt. Exempelvis är vatten mycket viktigt för allt levande. Om det finns för många möss, myror, gräshoppor, grodor eller andra slags djur, kommer de att dricka mer vatten. Efter hand som mängden vatten som de dricker ökar minskar människornas dricksvatten liksom de vattenkällor som finns inom den ram som fastställts för förekomsten av dricksvattenkällor och vattenrika områden och det blir vattenbrist. Om människornas dricksvatten förstörs, förorenas eller försvinner på grund av att alla slags djur ökar i antal, i en sådan hårdlivsmiljö kommer människans fortlevnad att bli allvarligt hotad. Om bara en sorts eller flera sorters levande varelser överstiger det antal som är lämpligt för dem, så kommer luften, temperaturen, luftfuktigheten och till och med luftens sammansättning i människans livsmiljö att bli förgiftad och förstörd i olika grad. Under sådana förhållanden kommer även människans fortlevnad och öde att utsättas för de hot som dessa ekologiska faktorer utgör. Alltså, om jämvikten går förlorad kommer luften som människor andas att bli förstörd, vattnet som de dricker att förorenas och de temperaturer de behöver kommer också att förändras och påverkas i olika grad. Om detta händer kommer de livsmiljöer som tillhör människan att utsättas

---

för enorm påverkan och stora utmaningar. Hur skulle mänsklighetens öde och framtidsutsikter se ut i denna typ av scenario, där människans grundläggande miljö för fortlevnad har förstörts? Detta är ett mycket allvarligt problem! Gud vet skälen till att varje del av skapelsen finns till för mänsklighetens skull, han vet vilken roll varje ting i hans skapelse spelar, hur varje ting påverkar mänskligheten och i vilken omfattning det gynnar mänskligheten, för i Guds hjärta finns en plan för allting och han förvaltar varje enskild aspekt av alla de ting han har skapat, och det är därför som varje enskild sak han gör är så viktig och nödvändig för mänskligheten. Så hädanefter, när du observerar något ekologiskt fenomen bland alla ting i Guds skapelse, eller hur en naturlag inverkar på Guds skapelse, kommer du inte längre att tvivla på nödvändigheten hos varje enskilt ting som Gud har skapat. Du kommer inte längre att använda okunniga ord för att fälla godtyckliga omdömen om hur Gud har ordnat alla ting och hans olika sätt att försörja mänskligheten. Inte heller kommer du att dra godtyckliga slutsatser om Guds lagar för alla ting i hans skapelse. Är det inte så?

Vad är allt detta vi just har talat om? Tänk på det en stund. Gud har sina egna avsikter med varje enskild sak han gör. Även om hans avsikter är outgrundliga för människan, har de alltid en oupplöslig och stark koppling till mänsklighetens fortlevnad. Detta är absolut nödvändigt, eftersom Gud aldrig har gjort något som är meningslöst. Principerna bakom varje enskild sak han gör genomsyras av hans plan och hans visdom. Målet och syftet bakom denna plan är att skydda mänskligheten, att hjälpa mänskligheten att avvärja katastrofer, andra levande varelsers härjningar och all slags skada på mänskligheten som kan orsakas av något annat i Guds skapelse. Kan man alltså säga att Guds gärningar som vi har granskat inom detta ämne utgör ytterligare ett sätt på vilket Gud försörjer människan? Kan vi säga att Gud genom dessa gärningar föder och vakar över människan? (Ja.) Finns det ett starkt samband mellan detta ämne och ämnet för vårt gemenskapsmöte: "Gud är livets källa för alla ting." (Ja.) Det finns ett mycket starkt samband, och detta ämne är en aspekt av det. Innan vi talade om dessa ämnen hade folk bara en vag uppfattning om Gud, om Gud själv och hans verk – de saknade den sanna förståelsen. Men när människor får höra om hans gärningar och hans verk kan de förstå och begripa principerna för Guds gärningar och få förståelse för dem och kunna greppa dem – är det inte så? Även om det i Guds hjärta finns allehanda mycket komplicerade teorier, principer och lagar närhelst han gör någonting, som att

---

skapa och styra över alla ting, är det då inte möjligt för er att i era hjärtan förstå att detta är Guds gärningar och att de är så verkliga de kan bli, bara genom att ni får lära er en enda del av dem vid våra gemenskapsmöten? (Jo.) Hur skiljer sig då er nuvarande förståelse av Gud från tidigare? Den är i grunden förändrad. Tidigare var er förståelse för ihålig, för vag, men nu innefattar er förståelse många konkreta bevis som förklarar Guds gärning, som förklarar vad Gud har och är. Därför är allt det jag har sagt här ett underbart undervisningsmaterial för er förståelse av Gud.

Det var allt för dagens sammankomst. Adjö! Ha en god kväll! (Adjö, Allsmäktige Gud!)

9 februari 2014

Gud själv, den unike X

Gud är livets källa för alla ting (IV)

I dag samtalar vi om ett speciellt ämne. Det finns bara två saker som varenda troende absolut måste känna till, uppleva och förstå. Vilka två saker är det? Det första är människans individuella inträde i livet och det andra hör samman med att känna Gud. När det gäller det ämne vi nyligen har talat om – att känna Gud – tror ni att det är uppnåeligt? Man kan nog säga att det verkligen är utom räckhåll för de flesta människor. Ni blir kanske inte övertygade av mina ord, men varför säger jag detta? Jag säger det därför att när ni lyssnade på vad jag sa förut, så kunde ni både bokstavligen och teoretiskt veta vad det handlade om oavsett hur jag sa det eller vilka ord jag använde. Men ett mycket allvarligt problem för er är att ingen av er förstod varför jag sa dessa saker eller varför jag tog upp dessa ämnen. Det här är den springande punkten. Så även om er förståelse av Gud och hans gärningar har ökat och berikats lite grand efter att ni hört dessa saker, känner ni fortfarande att det kräver oerhörd möda att lära känna Gud. Efter att ha hört vad jag sa förstår alltså de flesta av er inte varför jag sa det eller vad det har för koppling till att känna Gud. Anledningen till att ni är oförmögna att förstå dess koppling till att känna Gud är att er livserfarenhet är alltför ytlig. Om folks kunskap och erfarenhet av Guds ord förblir på en mycket ytlig nivå, kommer det mesta av deras kunskap om honom att vara vag och abstrakt; den kommer att vara generell, dogmatisk och teoretisk. Teoretiskt sett verkar eller låter det kanske logiskt och förnuftigt, men den kunskap om Gud som kommer från de flesta människors läppar är i själva verket tom. Och varför säger jag att den är tom? Det beror på att du i själva verket inte har någon klar förståelse vad gäller trovärdigheten och riktigheten i det du själv säger om detta att känna Gud. Så även om de flesta människor har hört en massa information och samtal om att känna Gud, så har deras kunskap om Gud fortfarande inte nått utöver teorier och vaga och abstrakta lärosatser. Hur kan man då lösa detta problem? Har ni funderat på det någon gång? Kan någon besitta verkligheten utan att sträva efter sanningen? Om en människa inte strävar efter sanningen saknar hon obestriddligen verklighet, och följaktligen har hon definitivt ingen kunskap om eller erfarenhet av Guds ord. Kan de som inte har någon förståelse av Guds ord känna Gud? Absolut inte; de här två sakerna hänger samman. Därför säger de flesta människor: "Varför är det så svårt att lära känna Gud? När jag pratar om att känna mig själv kan jag hålla på i timmar, men när det gäller

---

att känna Gud hittar jag inga ord alls. Även när jag kan säga lite grand i ämnet är mina ord tillkämpade och låter tomma. Det låter till och med konstigt när jag hör mig själv uttala dem.” Det här är källan. Om du känner att det är alltför svårt att känna Gud, att det kräver en massa ansträngning att lära känna honom eller att du inte har några ämnen att ta upp och inte kan komma på någonting verkligt att samtala om och ge till andra och dig själv, då visar det att du inte har upplevt Guds ord. Vad är Guds ord? Är inte hans ord uttryck för vad han har och är? Kan du då ha någon kunskap om vad Gud har och är om du inte har upplevt hans ord? Givetvis inte. Allt det här hänger samman. Om du inte har någon erfarenhet av Guds ord kan du inte förstå Guds vilja, och du vet inte heller vad hans sinne är, vad han tycker om, vad han avskyr, vad han har för krav på folk, vilken inställning han har till dem som är goda och vilken inställning han har till dem som är onda; allt det här är väldigt dunkelt och svårbegripligt för dig. Om du tror på Gud men allt runt omkring är så oklart och du sedan påstår dig vara en av dem som strävar efter sanningen och följer Gud – är det realistiskt att påstå något sådant? Nej, det är det inte! Låt oss därför fortsätta att samtala om att känna Gud.

Ni är allesamman ivriga att höra vilket tema vi samlas kring i dag, eller hur? Det här temat har också att göra med ämnet ”Gud är livets källa för alla ting”, som vi har diskuterat nyligen. Vi har pratat en massa om hur ”Gud är livets källa för alla ting” och använt oss av olika metoder och vinklingar för att upplysa folk om hur Gud härskar över allting, på vilket sätt han gör det och enligt vilka principer han förvaltar alla ting så att de ska kunna existera på denna planet som Gud skapade. Vi har också pratat en massa om hur Gud sörjer för mänskligheten: på vilket sätt han ger denna försörjning, vilka typer av livsmiljöer han förser folk med och på vilket sätt och från vilka utgångspunkter han förser människan med en stabil livsmiljö. Jag har visserligen inte talat direkt om förhållandet mellan Guds makt över och administrering av alla ting, liksom hans förvaltning, men jag har talat indirekt om skälen till att han sköter allting på detta sätt och om skälen till att han sörjer för och ger mänskligheten näring på det här viset. Allt detta har med hans förvaltning att göra. Innehållet i våra samtal har varit mycket vittomfattande: från makromiljön till mycket mindre saker som folks grundläggande behov och kost; från hur Gud härskar över alla ting och får dem att fungera på ett välordnat vis, till den rätta och passande livsmiljö han skapade för människor av alla raser, och så vidare. Hela detta omfattande innehåll har samband med hur människor

---

lever i köttet – det vill säga, alltsamman relaterar till saker i den materiella världen som är synliga för blotta ögat och som folk kan känna, till exempel berg, floder, hav, slätter och så vidare. Allt det här är sådant som man kan se och röra vid. När jag talar om luft och temperatur kan ni använda andetagerna för att direkt känna att luften finns, och ni kan använda kroppen för att känna om temperaturen är hög eller låg. Träden, gräset, fåglarna och de vilda djuren i skogarna, allt som flyger i luften och går på marken liksom de olika små djuren som kommer upp ur sina hålor – alltsamman kan folk se med egna ögon och höra med egna öron. Även om det område som alla dessa företeelser snuddar vid är väldigt omfattande, representerar de bara den materiella världen av allt som Gud skapat. Materiella ting är sådant som folk kan se och känna, det vill säga, när du rör vid dem känner du dem och när dina ögon ser dem visar din hjärna dig en avbildning av dem, en bild. Det är saker som är verkliga och konkreta; du upplever dem inte som abstrakta utan de har en form. De kan vara fyrkantiga eller runda, långa eller korta, och alla föremålen ger dig olika intryck. Alla de här tingen utgör skapelsens materiella sida. Men vad omfattar ”alla ting” i frasen ”Guds herravälde över alla ting” för honom? Det omfattar inte bara de ting som människor kan se och röra vid, utan dessutom omfattar det allt som är osynligt och ogripbart. Det här är en av de verkliga betydelserna av Guds herravälde över alla ting. De här tingen må vara osynliga för människan och omöjliga för henne att röra vid, men om Gud kan se de här tingen med sina ögon och de finns inom omfånget för hans suveränitet så existerar de faktiskt. Trots det faktum att de är abstrakta och omöjliga att föreställa sig, och dessutom osynliga och ogripbara för människan, så är de en sann realitet för Gud. Det här är en annan värld bland alla de ting som Gud råder över, och det är en annan del av den vittomfattande sfär av ting som han härskar över. Det här är det tema vi samlas kring i dag: hur Gud härskar över och administrerar den andliga världen. Eftersom det här ämnet omfattar Guds styre och förvaltning av allting, berör det världen utanför den materiella världen – den andliga världen – och följaktligen är det absolut livsviktigt för oss att förstå det. Först efter att ha samtalat om och förstått det här innehållet kan folk verkligen fatta den sanna innebörden i orden: ”Gud är livets källa för alla ting.” Det är skälet till att vi ska diskutera det här temat; syftet är att därmed avsluta ämnet ”Gud härskar över alla ting och Gud förvaltar alla ting”. När ni hör det här temat kanske det känns främmande och ofattbart, men eftersom den andliga världen är en del av allt det som Gud styr över,

---

måste ni vinna en viss förståelse av det här ämnet oavsett hur ni upplever det. När ni väl har gjort det, kommer ni att ha en djupare insikt, förståelse och kunskap om frasen ”Gud är livets källa för alla ting”.

Hur Gud styr och administrerar den andliga världen

Om det är några saker eller fenomen i den materiella världen som folk inte förstår, kan de söka efter relevant information eller använda olika kanaler för att ta reda på dessa sakers ursprung och bakgrund. Men när det gäller den andra världen som vi pratar om i dag – den andliga världen som existerar utanför den materiella världen – finns det absolut inga medel eller kanaler som folk kan använda sig av för att ta reda på något om den. Varför säger jag detta? Jag säger det därför att i mänsklighetens värld är allt som hör samman med den materiella världen oskiljbart från människans fysiska existens, och eftersom folk känner att allt i den materiella världen är oskiljbart från deras fysiska tillvaro och fysiska liv, är de flesta människor bara medvetna om (eller ser bara) de materiella ting som är synliga för deras ögon. Men när det gäller den andliga världen – det vill säga, allt som tillhör den andra världen – kan man med fog säga att de flesta människor inte tror. Eftersom folk inte kan se det och tror att de inte finns något behov av att se det eller veta någonting om det, för att inte tala om att den andliga världen är helt annorlunda än den materiella världen och sett ur Guds synvinkel är öppen – fastän hemlig och stängd för människan – har folk mycket svårt att hitta ett sätt att förstå denna världs olika aspekter. De olika sidor av den andliga världen som jag tänker tala om berör bara Guds administration och överhöghet; jag uppenbarar inga mysterier och jag berättar inte heller några av de hemligheter som ni vill lära känna. Eftersom det här berör Guds suveränitet, Guds administration och Guds försörjning, ska jag bara tala om den del som det är nödvändigt för er att känna till.

Låt mig först ställa en fråga till er: Vad tänker ni er att den andliga världen är? Rent allmänt är det en värld utanför den materiella världen, en värld som är både osynlig och icke påtaglig för människan. Men vad för sorts värld föreställer ni er att den andliga världen är? Eftersom ni inte kan se den kanske ni inte kan tänka er den. Men när ni hör vissa berättelser tänker ni ändå på den och ni kan inte sluta tänka på den. Varför säger jag detta? Det är en sak som händer många människor när de är unga: När någon berättar en kuslig historia för dem – om spöken eller andar – blir de alldeles livrädda. Exakt varför blir de rädda? Det beror på att de föreställer sig de här företeelserna; även

---

om de inte kan se dem, känner de att de finns överallt i rummen, i något mörkt eller undangömt hörn, och de är så rädda att de inte vågar somna. Särskilt på natten känner de sig så rädda att de inte vågar vara ensamma i sitt rum eller gå ut ensamma på gården. Det där är den andliga världen i er fantasi och det är en värld som folk tycker är skrämmande. Faktum är att alla fantiserar om den i viss mån och kan uppleva den lite grand.

Låt oss börja med att prata om den andliga världen. Vad är det för något? Låt mig ge er en kort och enkel förklaring: Den andliga världen är en viktig plats, en plats som är annorlunda än den materiella världen. Varför säger jag att det är viktigt? Vi kommer att diskutera detta i detalj. Den andliga världen är oupplösligt kopplad till mänsklighetens materiella värld. Den spelar en viktig roll i människans kretslopp av liv och död i Guds herravälde över alla ting; det här är dess funktion och det är en av anledningarna till att dess existens är viktig. Eftersom den är en plats som inte är urskiljbar för de fem sinnen, kan ingen med säkerhet avgöra om den andliga världen existerar eller inte. Dess skiftande dynamik är intimt knuten till människan tillvaro, och resultatet av det är att mänsklighetens livsordning också är starkt påverkad av den andliga världen. Inbegriper det Guds suveränitet eller inte? Det gör det. När jag säger det, förstår ni varför jag diskuterar det här temat: Därför att det berör såväl Guds suveränitet som hans administration. I en värld som den här – en värld som är osynlig för folk – är alla himmelska förordningar, påbud och administrativa system långt mer än lagarna och systemen i något land i den materiella världen, och ingen varelse som lever i den här världen skulle våga kränka eller bryta mot dem. Har det här samband med Guds suveränitet och administration? I den andliga världen finns det tydliga administrativa påbud, tydliga himmelska förordningar och tydliga lagar. På olika nivåer och på olika områden fullgör assistenter noga sina plikter och följer regler och bestämmelser, för de vet vad som blir konsekvensen av att bryta mot en himmelsk förordning; de är väl medvetna om hur Gud bestraffar ondska och belönar godhet och hur han administrerar och styr över allt. Dessutom ser de tydligt hur han verkställer sina himmelska förordningar och lagar. Är de annorlunda än i den materiella världen där mänskligheten lever? De är verkligen enormt annorlunda. Den andliga världen är en värld som skiljer sig helt från den materiella världen. Eftersom det finns himmelska förordningar och lagar berör detta Guds suveränitet, administration och dessutom hans sinne såväl

---

som vad han har och är. När ni har hört det här, känner ni inte att det är extremt nödvändigt att jag talar om den här saken? Vill ni inte lära känna de hemligheter den rymmer? (Jo, det vill vi.) Det här är den andliga världens koncept. Även om den samexisterar med den materiella världen och samtidigt är underkastad Guds administration och suveränitet, är Guds administration och suveränitet i denna värld långt striktare än i den materiella världen. När det gäller detaljer måste vi börja med hur den andliga världen ansvarar för det mänskliga kretsloppet av liv och död, för det här är en avgörande del av det arbete som varelserna i den andliga världen utför.

Jag delar in alla människor i mänskligheten i tre typer. De första är de icke troende, de som inte har någon religiös tro. De kallas icke troende. Den överväldigande majoriteten av icke troende förlitar sig bara på pengar; de upprätthåller bara sina egna intressen, är materialistiska och tror bara på den materiella världen – de tror inte på kretsloppet av liv och död eller på någonting som sägs om gudomligheter och spöken. Jag klassar dessa människor som icke troende, och det är den första typen. Den andra typen omfattar alla olika religiösa människor utöver de icke troende. Jag delar in mänsklighetens religiösa i flera stora grupper: Den första är judarna, den andra är katolikerna, den tredje är de kristna, den fjärde är muslimerna och den femte är buddisterna; det finns fem slag. Det här är de olika sorternas religiösa människor. Den tredje människotypen består av dessa som tror på Gud och dit räknas ni. Dessa troende är de som följer Gud i dag. De är av två slag: Guds utvalda folk och tjänstgörarna. De här huvudtyperna skiljer sig klart åt. Så nu kan ni klart skilja mellan de olika typerna av människor och deras rangordning, inte sant? Den första typen utgörs av icke troende och jag har sagt vad de är. Räknas de som förtröstar på Den gamle mannen i skyn som icke troende? Många icke troende tror bara på Den gamle mannen i skyn; de tror att vinden, regnet, åskan och så vidare styrs av detta väsen som de förlitar sig på när de ska plantera sin gröda och när de ska skörda – men när tro på Gud kommer på tal är de ovilliga att tro på honom. Kan man kalla det att ha tro? Sådana människor räknas till de icke troende. Det här förstår ni, eller hur? Blanda inte ihop de här kategorierna. Den andra typen är religiösa människor och den tredje typen är de som följer Gud i dag. Varför har jag då delat in alla människor i de här typerna? (Därför att de olika typerna av människor har olika slut och slutmål.) Det är en sida av saken. När de här olika raserna och människotyperna återvänder till den andliga världen kommer alla att ha

---

olika ställen att bege sig till och de kommer att vara underkastade olika lagar för kretsloppet av liv och död, så det är skälet till att jag har delat in människorna i de här huvudkategorierna.

1. De icke troendes kretslopp av liv och död

Låt oss börja med de icke troendes kretslopp av liv och död. När en människa har dött förs hon bort av en assistent från den andliga världen. Exakt vad hos människan är det som förs bort? Inte personens kött, utan personens själ. När en själ förs bort, kommer den till en plats som är en avdelning i den andliga världen som har till uppgift just att ta emot själarna från människor som just har dött. (Obs: Det första ställe någon förs till efter döden är främmande för själen.) När de kommer till det här stället utför en tjänsteman de första kontrollerna, bekräftar deras namn, adress, ålder och alla deras erfarenheter. Allt de gjorde medan de levde dokumenteras i en bok och uppgifternas riktighet verifieras. När allt har kontrollerats utgår man från personens uppförande och handlande under hela sin livstid då man avgör om han ska straffas eller fortsätta att återfödas som människa. Det är det första stadiet. Är det här första stadiet skrämmande? Det är inte alltför skrämmande för det enda som har hänt är att personen har kommit till en mörk och obekant plats.

Om den här personen har gjort mycket dåligt i sitt liv och begått många onda gärningar, kommer han i det andra stadiet att föras till en bestraffningsplats för att åtgärdas. Det kommer att vara det ställe som används enkom för bestraffning av folk. Exakt hur de bestraffas beror på vilka synder de har begått, liksom på hur mycket ont de gjorde innan de dog – det här är det första som äger rum i detta andra stadium. När de återföds efter att ha fått sitt straff – när de än en gång föds in i den materiella världen – kommer en del människor att fortsätta att vara mänskliga medan andra kommer att bli djur på grund av de omoraliska och onda saker de gjorde innan de dog. När en människa återvänt till den andliga världen straffas hon alltså på grund av den ondska hon begått, och på grund av de onda saker hon har gjort kommer hon förmodligen inte att återvända som en människa i nästa reinkarnation utan som ett djur. Bland de djur hon kan komma att bli finns kor, hästar, grisar och hundar. En del människor kan återfödas som fåglar, som änder eller gäss ... När de dör på nytt efter att ha varit reinkarnerade som djur återvänder de till den andliga världen. Där kommer den andliga världen, precis som tidigare, att med utgångspunkt från deras beteende före döden

---

bestämma huruvida de ska reinkarneras som människor eller inte. De flesta människor begår alltför många onda gärningar och alltför allvarliga synder, så de blir tvungna att återfödas som djur mellan sju och tolv gånger. Mellan sju och tolv gånger – är inte det skrämmande? (Det är skrämmande.) Att en människa blir ett djur – det är skrämmande. Och vad är det mest smärtsamma med att bli ett djur för en människa? Det är att inte ha något språk, att bara ha enkla tankar, att bara kunna göra sådant som djur gör och äta det foder som djur äter, att ha ett djurs enkla tänkesätt och kroppsspråk, att inte kunna gå upprätt, att inte kunna kommunicera med människor, samt det faktum att inga av människornas beteenden eller aktiviteter har någon relation till djur. Så att av alla ting bli ett djur gör dig till den lägsta av alla levande varelser och innebär avsevärt mer lidande än att vara en människa. Det här är en aspekt av den andliga världens bestraffning av dem som har gjort mycket ont och begått allvarliga synder. När det gäller straffets hårdhetsgrad så avgör den vilken sorts djur man blir. Är det till exempel bättre att vara en gris än att vara en hund? Lever en gris bättre eller sämre än en hund? Sämre, inte sant? Om folk blir kor eller hästar, kommer de då att leva bättre eller sämre än de skulle gjort som grisar? (Bättre.) Kan en människa ha det bekvämare än om hon återföds som en katt? Även då skulle hon vara ett djur, men att vara en katt är mycket behagligare än att vara en ko eller en häst, för katter kan slumra bort det mesta av sin tid. Att bli en ko eller häst är mer arbetsamt. Så om en människa återföds som en ko eller häst tvingas hon arbeta hårt – vilket är lika med ett hårt straff. Att bli en hund är lite bättre än att bli en ko eller häst, för en hund har en närmare relation till sin husbonde. När hundar har varit sällskapsdjur i många år kan en del av dem förstå mycket av vad deras ägare säger. Ibland kan en hunds anpassa sig till sin husbondes humör och krav och då behandlar han hunden bättre. Hunden äter och dricker bättre, och när den har ont blir den mer omskött. Har inte hunden då ett lyckligt liv? Därför är det bättre att vara hund än att vara en ko eller häst. På det här viset bestämmer hårdhetsgraden i en människas straff hur många gånger hon återföds som ett djur och även vilken typ av djur hon blir.

Eftersom en del människor har begått så många synder i sitt liv, straffas de genom att återfödas som djur mellan sju och tolv gånger. När de straffats tillräckligt många gånger och återvänder till den andliga världen, tas de till ett annat ställe – en plats för själar som har fått sitt straff och tillhör den typ som förbereder sig att reinkarneras som

---

människor. På det här stället delas själarna in i olika kategorier beroende på vilken sorts familj de kommer att födas in i, vilken uppgift de kommer att ha när de har återföts och så vidare. En del människor kommer till exempel att bli sångare när de kommer till den här världen, så de placeras bland sångare; andra kommer att bli affärsmän när de kommer till den här världen, och därför placeras de bland affärsmän; och om någon ska bli vetenskaplig forskare efter att ha blivit människa, placeras han bland vetenskapliga forskare. När själarna har klassificerats skickas var och en ut vid olika tidpunkter och på fastställda datum, precis som folk skickar e-post i dag. Därmed har ett kretslopp av liv och död fullbordats. Från den dagen då en människa anländer till den andliga världen fram till dess att bestraffningen är avslutad, eller till dess att hon har reinkarnerats som djur många gånger och förbereder sig att återfödas som en människa – det är den kompletta processen.

När det gäller dessa som straffats klart och inte återföds som djur – kommer de genast att sändas till den materiella världen för att inkarnera som människor? Eller hur länge kommer det att dröja innan de kan anlända bland människorna? Med vilken frekvens kan det här ske? Det finns tidsmässiga restriktioner för detta. Allt som händer i den andliga världen är underkastat de precisa tidsmässiga restriktionerna och reglerna, som ni kommer att förstå om jag förklarar med siffror. Vad gäller dem som reinkarneras efter en kort tidsperiod har förberedelser för deras återfödelse som människor redan gjorts när de dör. Den kortaste tid som detta kan ta är tre dagar. För vissa människor tar det tre månader, för en del tar det tre år, för andra tar det trettio år, för några tar det trehundra år och så vidare. Vad kan man då säga om de här tidsmässiga reglerna och vad innebär de i detalj? De utgår från vad den materiella världen – människans värld – behöver av en själ och vilken funktion det är meningen att denna själ ska ha i den här världen. När folk återföds som vanliga människor, återföds de flesta av dem väldigt snabbt, för människans värld har ett trängande behov av sådana vanliga människor – så tre dagar senare skickas de ut igen till en familj som är helt annorlunda än den de tillhörde innan de dog. Det finns emellertid en del som har en speciell funktion i den här världen. ”Speciell” betyder att det inte finns någon stor efterfrågan på dessa människor i människans värld; det behövs inte många som har en sådan funktion, så det kan dröja trehundra år. Med andra ord kommer denna själ bara en gång vart trehundra år eller till och med bara en gång vart tretusende år. Hur kommer det sig. Det beror på det

---

faktum att det inte finns något behov av denna funktion i människans värld på antingen trehundra eller tretusen år, så de hålls kvar någonstans i den andliga världen. Ta Konfucius till exempel: Han hade en djupgående inverkan på traditionell kinesisk kulturen och hans ankomst påverkade folkets kultur, kunskap, tradition och ideologi på den tiden i hög grad. Men en sådan person som han behövs inte i varje era, så han var tvungen att stanna i den andliga världen och vänta där i trehundra eller tretusen år innan han blev återfödd. Eftersom människans värld inte hade behov av någon som han, var han tvungen att vänta passivt, för det fanns väldigt få sådana uppgifter som hans och väldigt lite för honom att göra. Därför måste han förvaras passiv någonstans i den andliga världen under större delen av den tiden, för att sedan skickas ut så snart människans värld hade behov av honom. Detta är den andliga världens tidsmässiga regler för de flesta människors återfödelsefrekvens. Oavsett om folk är vanliga eller speciella har den andliga världen lämpliga regler och korrekta rutiner för skötseln av deras reinkarnationer, och dessa regler och rutiner skickas ner från Gud och bestäms eller styrs inte av någon assistent eller något väsen i den andliga världen. Nu förstår ni det här, inte sant?

För varje själ hänger dess reinkarnation, dess funktion i det här livet, vilken familj den föds in i och hurdan dess liv blir, nära samman med själens föregående livstid. Alla sorters människor kommer in i människans värld och den funktion de får liksom de uppgifter de utför varierar. Och vad är det för uppgifter? En del människor har kommit för att betala tillbaka skulder: Om de var skyldiga andra alltför mycket pengar i sina tidigare liv, kommer de att återbetala dessa skulder i det här livet. Samtidigt har en del människor kommit för att inkassera skulder: De blev lurade på många saker och mycket pengar i sitt tidigare liv, så när de kommer till den andliga världen ges de rättvisa och tillåts inkassera sina skulder under den här livstiden. Vissa människor har kommit för att återgälda tacksamhetsskulder: Under det föregående livet – alltså deras föregående reinkarnation – var någon vänlig mot dem, och genom att de har fått den stora möjligheten att reinkarneras i detta liv, återföds de för att återgälda dessa tacksamhetsskulder. Andra har återfötts till det här livet för att utkräva liv. Och vilkas liv utkräver de? De utkräver livet av de personer som dödade dem i deras föregående liv. Sammantaget hänger varje individs nuvarande liv starkt ihop med deras tidigare liv; det här bandet går inte att klippa av. Varje människas nuvarande liv påverkas alltså oerhört

---

mycket av det föregående. Låt oss till exempel säga att innan Zhang dog lurade han Li på en stor summa pengar. Har då Zhang en skuld till Li? Det har han. Är det då naturligt att Li ska inkassera sin fordran från Zhang? Följden blir att när de båda dött så finns det en skuld mellan dem som måste regleras. Hur inkasserar Li sin fordran från Zhang när de reinkarneras och Zhang blir människa? Ett sätt är att återfödas som Zhangs son; Zhang tjänar mycket pengar som Li sedan slösar bort. Det spelar ingen roll hur mycket Zhang tjänar så slösar hans son Li bort dem. Hur mycket Zhang än tjänar så är det aldrig nog; och det slutar alltid med att hans son av någon anledning spenderar sin fars pengar på olika sätt. Zhang är förbryllad och undrar: "Varför för min son alltid sådan otur med sig? Hur kommer det sig att andra människors söner uppför sig så väl? Varför har min son ingen ambition, varför är han så oduglig och oförmögen att tjäna några pengar och varför måste jag alltid försörja honom? Eftersom jag måste försörja honom kommer jag att göra det – men hur kommer det sig att han alltid behöver mer pengar oavsett hur mycket jag ger honom. Varför är han oförmögen att göra ett hederligt dagsverke? I stället gör han allehanda saker som att gå och driva, äta, dricka, gå till horor och spela bort pengar. Vad i hela friden är det som pågår?" Sedan funderar Zhang en stund. "Det kanske är så att jag har en skuld till honom från ett tidigare liv. Okej då, jag ska betala av den! Det här kommer inte att upphöra förrän jag har betalat den till fullo!" Den dagen kanske kommer när Li verkligen har fått tillbaka sina pengar, och när han kommer upp i fyrtio-eller femtioårsåldern kanske han plötsligt kommer till besinning och inser: "Jag har inte gjort en enda bra sak under hela den första hälften av mitt liv! Jag har slösat bort alla pengar som min far tjänade, så jag måste börja vara en god människa! Jag ska skärpa till mig; jag ska bli en människa som är ärlig och lever på rätt sätt, och jag ska aldrig mer göra min far bedrövad!" Varför tänker han så? Varför ändrar han sig plötsligt till det bättre? Finns det en orsak till det? Vad är orsaken? (Det är att Li har inkasserat sin fordran; Zhang har betalat sin skuld.) I detta finns orsak och verkan. Historien började för länge, länge sedan, innan deras nuvarande liv; nu har deras tidigare livshistoria nått fram till i dag och ingen av dem kan klandra den andre. Oavsett vad Zhang lärde sin son, lyssnade sonen aldrig på honom och gjorde aldrig ett hederligt dagsverke. Men den dagen då skulden var återbetald behövde sonen ingen undervisning – han förstod det själv. Det här är ett enkelt exempel. Finns det många sådana exempel? (Ja, det gör det.) Vad lär sig folk av det här? (Att de ska vara goda och

---

inte göra det som är ont.) Att de inte ska göra det som är ont och att deras missgärningar kommer att bestraffas, eller hur? Men är denna bestraffning godtycklig? Det finns en bakgrund och en anledning till straffet för varje handling. Tror du att ingenting kommer att hända dig när du har lurat någon på pengar? Tror du att du inte kommer att drabbas av några konsekvenser efter att ha lurat till dig de där pengarna? Det vore omöjligt; det kommer verkligen att bli konsekvenser! Alla människor, oavsett vilka de är och oavsett om de tror att det finns en Gud eller inte, måste ta ansvar för sitt beteende och ta konsekvenserna av sina handlingar. När det gäller det här enkla exemplet – att Zhang straffades och Li återgäldades – är inte det rättvist? När folk gör sådana saker blir det den sortens följder. Det är oskiljbart från administrationen i den andliga världen. Trots att de inte tror på Gud är dessa icke troendes tillvaro underkastad de här typerna av himmelska påbud och förordningar. Ingen kan komma undan dem och ingen kan undgå denna verklighet.

De som inte är religiösa tror ofta att allt som är synligt för människan existerar, medan allt som inte kan ses eller som är väldigt långt borta från folk inte existerar. De föredrar att tro att det inte finns något ”kretslopp av liv och död” och att det inte finns något ”straff”; därför syndar de och begår onda handlingar utan några samvetskval. Efteråt blir de bestraffade eller återfödda som djur. De flesta av de olika typerna av icketroende människor fastnar i denna onda cirkel. De vet nämligen inte att den andliga världen administrerar alla levande varelser rigoröst. Det är ett faktum vare sig du tror det eller ej; inte en enda människa eller företeelse kan fly bortom den vidd Guds ögon överblickar, och inte en enda människa eller företeelse kan undfly hans himmelska påbuds och förordningars regler och begränsningar. Därför säger detta enkla exempel alla att oavsett om du tror på Gud eller ej så är det oacceptabelt att synda och begå onda handlingar, och alla handlingar får konsekvenser. När någon som lurat en annan person på pengar blir bestraffad är detta straff skäligt. Vanliga beteenden som detta bestraffas i den andliga världen, och straffet utmäts av Guds förordningar och himmelska påbud. Därför blir ett riktigt grovt kriminellt och ondskefullt beteende – man våldtar och plundrar, svindlar och bedrar, stjälar och rånar, mördar och anlägger mordbränder – föremål för ytterligare en mängd straff av skiftande hårdhetsgrad. Vad omfattar dessa straff av skiftande hårdhetsgrad? I en del fall är avgörs hårdhetsgraden av straffets längd, i andra avgörs det av vilken straffmetod som används; i ytterligare andra fall

---

avgörs hårdhetsgraden då det beslutas var folk ska återfödas. Vissa människor är till exempel fula i munnen. Vad innebär det att vara "ful i munnen"? Det innebär att man ofta svär åt folk, vräker ur sig elakheter och förbannar andra. Vad är elakheter tecken på? De visar att personen har ett elakt hjärta. Sådana människor använder ofta ett grovt språk och svär mycket och detta elaka språk ger allvarliga konsekvenser. När de här människorna har dött och fått sitt rättmätiga straff kan de återfödas som stumma. En del människor är väldigt beräknande medan de fortfarande lever; de utnyttjar ofta andra, deras små intriger är synnerligen välplanerade och de gör andra människor stor skada. När de återföds kan det vara som sinnessvaga eller psykiskt handikappade individer. En del människor snokar ofta i andras privata angelägenheter; deras ögon ser mycket som inte angår dem och de får veta mycket som de inte borde veta. Följden blir att de kanske är blinda när de återföds. En del människor är väldigt smidiga när de lever; de slåss ofta och gör mycket som är ont. Därför kan de födas handikappade, vara förlamade eller sakna en arm; eller också kanske de reinkarneras med puckelrygg eller sned nacke, haltar när de går, har olika långa ben och så vidare. På så sätt har de blivit föremål för olika bestraffningar baserade på graden av ondska som de har begått medan de levde. Varför tror ni att en del människor har dålig syn? Finns det många sådana människor? I dessa dagar är det inte bara några få. En del människor har synfel på grund av sina tidigare liv, de använde ögonen för mycket och gjorde alltför många omoraliska saker, så de föddes i det här livet med synfel och i allvarliga fall föddes de till och med blinda. Det här är straff! En del människor kommer bra överens med andra innan de dör; de gör mycket gott för sina släktingar, vänner, arbetskamrater eller andra personer de har anknytning till. De ger till välgörenhet och vård av andra eller bistår dem ekonomiskt och folk har mycket höga tankar om dem. När sådana människor återvänder till den andliga världen blir de inte bestraffade. Om en icketroende inte straffas på något vis så visar det att han var en mycket god person. I stället för att tro på Guds existens tror han bara på Den gamle mannen i skyn. En sådan person tror bara att det finns en ande ovanför honom som vakar över allt han gör – det är allt den här personen tror på. Följden blir att han uppför sig mycket bättre. Den sortens människor är godhjärtade och medmänskliga och när de slutligen återvänder till den andliga världen blir de mycket väl behandlade och de reinkarneras snart igen. Vad kommer de att hamna i för sorts familjer när de återföds? Även om de här familjerna inte kommer att vara rika, är de fria

---

från allt ont och alla familjemedlemmarna kommer bra överens; där kommer dessa reinkarnerade människor att leva trygga, glada dagar och alla kommer att vara lyckliga och leva ett gott liv. När de här personerna blir vuxna kommer de att ha stora storfamiljer, deras barn kommer att vara begåvade och bli framgångsrika och deras familjer kommer att ha tur i livet – och detta resultat är intimt knutet till personernas tidigare liv. Var människor hamnar efter det att de dött och återföds, om de blir manliga eller kvinnliga, vad deras uppgifter blir, vad de kommer att gå igenom i livet, vilka motgångar de kommer att stöta på och vad som kommer att hända dem – det är alltså sådant som ingen kan förutse, undvika eller gömma sig för. Det innebär att när ditt liv en gång blivit fastslaget har du ingen möjlighet att bryta mot den livskurs Gud har bestämt åt dig i den andliga världen, oavsett hur och med vilka medel du försöker undvika det. När du återföds har ditt livsöde redan bestämts. Vare sig det blir bra eller dåligt måste alla försona sig med det och fortsätta att röra sig framåt. Det här är en fråga som ingen som lever i denna värld kan undvika och det finns ingen fråga som är mer reell. Ni har förstått vad jag har sagt allesamman, eller hur?

När ni har förstått det här sakerna, har ni nu insett att Gud har mycket exakta och rigorösa kontroller och administrationer för icke troendes kretslopp av liv och död? För det första har han utarbetat olika himmelska påbud, förordningar och system i den andliga världen, och så snart dessa har utfärdats verkställs de ytterst noga, så som Gud bestämt, av väsen i olika officiella ställningar i den andliga världen, och ingen skulle våga bryta mot dem. Så oavsett om någon återföds som djur eller människa i mänsklighetens kretslopp av liv och död i människans värld, så finns det lagar för båda delarna. Eftersom dessa lagar kommer från Gud varken kan eller vågar någon bryta mot dem. Det är endast tack vare denna Guds suveränitet och dessa lagars existens som den materiella värld som folk ser är regelbunden och välordnad; det är enbart på grund av denna Guds suveränitet som människorna kan samexistera fridfullt och leva i harmoni med den andra världen som är fullständigt osynlig för dem – och allt detta är hör olösligt samman med Guds suveränitet. När en människas köttliga liv dör har själen fortfarande liv, så vad skulle hända om den inte befann sig under Guds administration? Själen skulle vandra omkring lite varstans, inkräkta överallt och även skada de levande tingen i den mänskliga världen. Den skulle inte bara skada mänskligheten utan även växter och djur – men människorna skulle vara de första som skadades. Om det skulle

---

hända – om en sådan själ inte administrerades, om den skadade människor allvarligt och faktiskt gjorde hemska saker – då skulle denna själ också behandlas på lämpligt sätt i den andliga världen: Om det hela var allvarligt skulle själen snart upphöra att existera och den skulle förintas. Om möjligt skulle den placeras någonstans och sedan reinkarneras. Den andliga världens administration av olika själar är alltså välordnad och utförs i enlighet med steg och regler. Det är enbart tack vare denna administration som inte människans materiella värld har rasat samman i kaos, och det är tack vare den som den materiella världens människor äger en normal mentalitet, ett normalt förnuft och ett fungerande köttsligt liv. Först när mänskligheten har ett sådant normalt liv kommer dessa som lever i köttet att kunna fortsätta att leva och frodas och fortplanta sig generation efter generation.

Vad tänker ni om de ord ni just har hört? Är de nya för er? Vad har de teman som vi samlats kring i dag lämnat för intryck hos er? Förutom att det här är nytt för er – känner ni någonting mer? (Folk ska uppföra sig väl och vi kan se att Gud är stor och bör vördas.) (Efter att just ha hört Guds samtal om hur han arrangerar slutet för olika typer av människor inser jag att hans sinnelag inte tillåter några kränkningar och att jag måste vörda honom; jag är också medveten om vilken sorts människor Gud tycker om och vilken sort han inte tycker om, så jag vill vara en av dem som han tycker om.) Förstår ni att Gud är principfast i sitt agerande på det här området? Vilka principer är det han följer? (Han bestämmer folks slut utifrån allt de gör.) Det här handlar om de olika sluten för de icke troende som vi just pratade om. När det gäller icke troende är principen bakom Guds handlande att han belönar de goda och straffar de onda? Finns det några undantag? (Nej.) Ser ni att det finns en princip bakom Guds handlingar? Icke troende tror i själva verket inte på Gud och underkastar sig inte heller hans iscensättningar. Dessutom är de omedvetna om hans suveränitet och än mindre erkänner de honom. Det allvarligaste är att de är vanvördiga mot Gud, förbannar honom och är fientliga mot dem som tror på Gud. Men trots att de har denna inställning till Gud viker han inte från sina principer i administreringen av dem; han administrerar dem på ett välorganiserat sätt i enlighet med sina principer och sitt sinnelag. Hur betraktar han deras fientliga inställning? Som okunnighet! Därför har han tidigare sett till att sådana människor – alltså den stora majoriteten av icke troende – har återfötts som djur. Så vad är då icketroende faktiskt i Guds ögon? De är vilda djur allihop. Gud administrerar såväl vilda

---

djur som människor, och för sådana människor gäller samma principer. Även i hans administration av dessa människor kan man se hans sinnelag liksom hans lagar bakom hans herravälde över alla ting. Ser ni då Guds suveränitet i de principer han följer i sin administrering av de icke troende som jag just nämnde? Ser ni Guds rättfärdiga sinnelag? (Det gör vi.) Gud handlar med andra ord enligt sina egna principer och sitt sinnelag oavsett vilka av alla företeelser han har att göra med. Det här är Guds innersta väsen; han skulle aldrig tillfälligtvis bryta mot de förordningar eller himmelska påbud som han har bestämt bara därför att han betraktar sådana människor som vilda djur. Gud agerar principfast, inte det minsta vårdslöst, och hans agerande påverkas inte ett dugg av några omständigheter. Han följer sina principer i allt han gör. Det beror på att Gud besitter Guds eget innersta väsen; det här är en sida av hans väsen som ingen skapad varelse äger. Gud är samvetsgrann och ansvarsfull i sin hantering, sitt tillvägagångssätt, sin förvaltning, sin administrering och sitt styre över varje föremål, person och levande ting bland allt han skapade, och han har aldrig varit vårdslös i detta. Han är nådig och god mot dem som är goda; de som är onda straffar han skoningslöst; och för de olika levande varelserna gör han lämpliga arrangemang på ett lägligt och regelbundet sätt utifrån den mänskliga världens krav vid olika tidpunkter, så att dessa olika levande varelser reinkarneras på ett välordnat sätt i enlighet med de uppgifter de har och förflyttar sig metodiskt mellan den materiella och den andliga världen.

En levande varelses död – slutet på ett fysiskt liv – innebär att den levande varelsen har passerat från den materiella världen in i den andliga världen, medan ett nytt fysiskt livs födelse innebär att en levande varelse har kommit in i den materiella världen från den andliga världen och börjat ta sig an och göra sin uppgift. Oavsett om det rör sig om en varelses avfärd eller ankomst är den helt avhängig arbetet i den andliga världen. När någon kommer in i den materiella världen har Gud redan gjort lämpliga arrangemang och bestämmningar i den andliga världen när det gäller vilken familj personen ska hamna hos, i vilken era han ska anlända, vilken timme han ska anlända och vilken uppgift han ska ha. Denna individs hela liv – vad han gör och vilka vägar han tar – kommer följaktligen att fortsätta i enlighet med de arrangemang som gjorts i den andliga världen, utan minsta avvikelser. Vidare är den stund då ett fysiskt liv avslutas, liksom hur och på vilken plats det slutar, tydlig och urskiljbar för den andliga världen. Gud härskar över den materiella världen och han härskar även över den andliga världen, och han fördröjer

---

inte en själs normala kretslopp av liv och död. Han skulle heller aldrig kunna begå några fel i arrangerandet av det kretsloppet. Alla assistenter på de officiella tjänsterna i den andliga världen utför sina individuella uppgifter och gör vad de ska göra i enlighet med Guds regler och instruktioner. Följaktligen är vartenda materiellt fenomen som människan ser i mänsklighetens värld i ordning och fritt från kaos. Allt detta är tack vare Guds välorganiserade styre över allting liksom det faktum att hans auktoritet härskar över allt. Hans herravälde omfattar den materiella världen som människan lever i och dessutom den osynliga materiella världen bakom mänskligheten. Så om människorna vill ha ett gott liv och hoppas få leva i en behaglig miljö, måste de förutom hela den synliga materiella världen också förses med den andliga världen, som ingen kan se, som råder över alla levande varelser för mänskligheten skull och som är välorganiserad. Har vi inte nu ökat vår medvetenhet och förståelse av vad "alla ting" betyder när vi säger att Gud är livets källa för alla ting? (Jo.)

2. Kretsloppet av liv och död för människor av olika religioner

Vi diskuterade just kretsloppet av liv och död för människor i den första kategorin, de icke troende. Låt oss nu diskutera samma sak för den andra kategorin, människor som tillhör olika religioner. "Kretsloppet av liv och död för människor av olika religioner" är ytterligare ett mycket viktigt ämne, och det är nödvändigt att ni har en viss förståelse av det. Låt oss börja med att tala om vilka religioner som åsyftas då vi talar om "människor av olika religioner": de fem stora religionerna judendom, kristendom, katolicism, islam och buddism. De människor som tror på dessa fem religioner utgör vid sidan av de icke troende en stor andel av jordens befolkning. Det är inte många inom dessa fem religioner som har gjort tron till sitt yrke, men de här religionerna har många anhängare. De kommer att hamna på en annan plats när de dör. "En annan" än vilka? En annan plats än de icke troende – människorna som inte tillhör någon religion – som vi just talade om. När de troende som tillhör de här fem religionerna dött hamnar de någon annanstans, på ett annat ställe än de icke troende. Men det är fortfarande samma process; den andliga världen kommer att döma även dem baserat på allt de gjorde innan de dog, och sedan kommer de att behandlas därefter. Men varför skickas dessa människor till en annan plats för att behandlas? Det finns ett viktigt skäl till det. Vad är det? Jag ska förklara det för er med ett exempel. Men innan jag gör det kanske ni tänker för er själva: "Det kanske beror på att de har lite tro på Gud! De är inte helt icke

---

troende.” Men det är inte skälet. Det finns ett mycket viktigt skäl till att de hålls åtskilda från de andra.

Ta buddhismen, till exempel. Jag ska tala om en sak för er. En buddhist är för det första någon som har konverterat till buddhismen, och det är en person som vet vad deras tro innebär. När buddhister rakar håret och blir munkar eller nunnor betyder det att de har skilt sig från den sekulära världen och lämnat den mänskliga världens larm bakom sig. Varje dag reciterar de sutror och mässar Buddhas olika namn, äter enbart vegetarisk mat, lever ett asketiskt liv och tillbringar dagarna i sällskap enbart med det kalla, svaga skenet från en smörlampa. De tillbringar hela livet på detta sätt. När en buddhists fysiska liv är över gör de en sammanfattning av sitt liv, men i hjärtat vet de inte vart de kommer att ta vägen efter döden, vilka de kommer att möta eller vad deras resultat kommer att bli: Innerst inne har de ingen klar uppfattning om dessa saker. De har inte gjort annat än blint burit en sorts tro under hela sitt liv och sedan lämnar de den mänskliga världen tillsammans med sina blinda önskningar och ideal. Detta är slutet på en buddhists fysiska liv, när de lämnar de levandes värld; efter det återvänder de till sin ursprungliga plats i den andliga världen. Huruvida dessa människor kommer att reinkarneras och återvända till jorden beror på hur de uppfört sig och utövat sin tro innan de dog. Om de inte gjorde någonting ont under sin livstid kommer de snabbt att reinkarneras och skickas tillbaka till jorden igen, där de än en gång blir munkar eller nunnor. De utövar alltså självkultivering under sitt fysiska liv i linje med hur de utövade självkultivering första gången, och när deras fysiska liv är avslutat återvänder de till den andliga världen där de granskas. Om inga problem påträffas kan de sedan återvända till människans värld igen och än en gång konvertera till buddhismen och på så sätt fortsätta att utöva sin tro. Efter att ha återfötts mellan tre och sju gånger återvänder de än en gång till den andliga världen dit de kommer efter det att varje fysiskt liv är över. Om deras olika kvalifikationer och deras uppförande i den mänskliga världen har varit förenliga med den andliga världens himmelska påbud, kommer de att bli kvar där; de kommer inte längre att återfödas som människor och riskerar inte heller att straffas för onda gärningar på jorden. Det kommer aldrig mer att behöva gå igenom denna process. I stället kommer de, beroende på sina omständigheter, att inta en befattning i den andliga världen. Det här är vad buddhister kallar att ”uppnå buddhaskap”. Att uppnå buddhaskap betyder framför allt att de uppnår förverkligande som tjänstemän i den

---

andliga världen och sedan inte reinkarneras eller riskerar att bestraffas mer. Dessutom betyder det att de inte längre drabbas av de lidanden det innebär att vara människa efter att ha reinkarnerats. Finns det då fortfarande en risk att de ska återfödas som ett djur. (Nej.) Det här innebär att de kommer att fortsätta att ha en uppgift i den andliga världen och inte kommer att reinkarneras mer. Det här är ett exempel på vad det innebär att uppnå förverkligande av buddhaskap inom buddhismen. Vad gäller dessa som inte uppnår förverkligande så granskas de vid sin återkomst till den andliga världen av den relevanta tjänstemannen som upptäcker att de medan de levde inte flitigt utövade självkultivering eller varit samvetsgranna med att recitera sutrorna eller mässa Buddhas olika namn så som buddhismen föreskriver, utan att de tvärtom begått många onda handlingar och ägnat sig åt en massa onda beteenden. Då görs en bedömning i den andliga världen av deras onda gärningar och efter det kommer de tveklöst att bestraffas. I det avseendet finns det inga undantag. När kan då en sådan person uppnå förverkligande? I ett liv där de inte begår något ont – när det efter deras återkomst till den andliga världen framgår att de inte gjorde någonting felaktigt innan de dog. Då fortsätter de att återfödas och fortsätter att recitera sutrorna och mässa Buddhas olika namn och tillbringa sina dagar i det kalla, svaga skenet från en smörlampa, avstå från att döda något levande eller äta något kött. De deltar inte i människans värld, lämnar dess bekymmer långt bakom sig och har inga dispyter med andra människor. Om de inte begår några onda gärningar under denna process kommer de, efter att ha återvänt till den andliga världen och alla deras handlingar och beteenden har granskats, att skickas ut i människans värld igen, och detta kretslopp upprepas mellan tre och sju gånger. Om de inte uppför sig illa under denna tid kommer deras uppnåelse av buddhaskap inte att påverkas eller fördröjas. Det här är något som gäller alla religiösa människors kretslopp av liv och död: De kan "uppnå förverkligande" och få en befattning i den andliga världen: Det är vad som skiljer dem från icke troende. För det första, hur uppträder dessa som kan få en befattning i den andliga världen medan de fortfarande lever på jorden? De måste se till att inte göra något ont över huvud taget: De får inte mörda, inte anlägga mordbränder, våldta eller plundra; om de ägnar sig åt svindleri, bedrägeri, stöld eller rån kan de inte uppnå förverkligande. Med andra ord, om de har något som helst med onda handlingar att göra så kommer de inte att kunna undgå att straffas av den andliga världen. Den andliga världen gör passande

---

arrangemang för buddhister som uppnår buddhaskap: de kan få i uppdrag att administrera dem som verkar tro på buddhism eller på Den gamle mannen i skyn – de kan bli tilldelade en jurisdiktion. De kan också hända att de får ansvar enbart för de icke troende eller att de får befattningar med mindre plikter. Sådana placeringar bestäms utifrån deras sjäalars olika naturer. Det här är ett exempel på buddhism.

Av de fem religionerna vi har talat om är kristendomen relativt speciell. Vad är det som gör de kristna så speciella? Det här är människor som tror på den sanne Guden. Hur kan dessa som tror på den sanne Guden räknas in här? Om kristendomen bara hade med tro att göra, så skulle man kunna säga att den är en sorts tro; den skulle bara vara en sorts ritual, en sorts religion och en helt annan sak än deras tro som verkligen följer Gud. Att jag har listat kristendomen bland de fem stora "religionerna" beror på att den har reducerats till samma nivå som judendom, buddhism och islam. De flesta människorna här tror inte att det finns en Gud eller att han härskar över allt; än mindre tror de på hans existens. I stället använder de Skriften enbart för att diskutera teologi och använder teologi för att lära folk att vara vänliga, att utstå lidande och att göra det som är gott. Det är den sortens religion som kristendomen har blivit: Den koncentrerar sig bara på teologiska teorier som absolut inte har någonting att göra med Guds verk med att förvalta och frälsa människan. Den har blivit en religion av folk som följer Gud men som i själva verket inte erkänns av Gud. Gud har emellertid en princip också i sitt sätt att nalkas dessa människor. Han hanterar dem inte nonchalant eller åtgärdar dem som han behagar så som han gör med de icke troende. Han behandlar dem på samma sätt som han behandlar buddhister: Om de kristna kan utöva självdisciplin, följa de tio budorden noga och se till att leva efter lagarna och buden och hålla fast vid dem hela livet, då måste de tillbringa samma tid med att genomgå kretsloppen av liv och död innan de verkligen kan uppnå det så kallade "uppryckandet". När de har uppnått detta uppryckande blir de kvar i den andliga världen där de får en befattning och blir tjänstemän. Om de gör det som är ont på jorden – om de är alltför syndiga och begår alltför många synder – då kommer även de att ofrånkomligen straffas och fostras olika hårt. Inom buddhismen innebär förverkligandet att man går vidare till den högsta salighetens rena land, men vad kallar man det inom kristendomen? Det kallas att "komma till himlen" och bli "uppryckt". De som verkligen blir uppryckta genomgår också kretsloppet av liv och död tre till sju gånger varefter de dör och kommer till den

---

andliga världen som om de hade somnat. Om de håller måttet får de stanna kvar där och få en befattning, och till skillnad från folket på jorden kommer de inte att reinkarneras på ett enkelt eller konventionellt sätt.

Det slut som alla dessa religioner talar om och strävar efter är detsamma som förverkligandet inom buddhismen; det är bara det att detta "förverkligande" uppnås på andra sätt. De är av samma skrot och korn allihop. För dem av de här religionernas anhängare som är kapabla att uppföra sig strikt enligt de religiösa rättesnörena, tillhandahåller Gud ett passande slutmål, ett passande ställe att komma till, och behandlar dem på lämpligt sätt. Allt det här är rimligt, men det är inte som folk föreställer sig, eller hur? Vad tänker ni nu när ni har hört vad som händer folk som tillhör kristendomen? Tycker ni att deras belägenhet är orättvis? Tycker ni synd om dem? (Lite grand.) Det finns inget att göra åt saken; de har enbart sig själva att skylla. Varför säger jag så? Guds verk är sant; han lever och är verklig och hans verk är riktat till hela mänskligheten och varje enskild individ. Varför accepterar de då inte detta? Varför motarbetar och förföljer de Gud så frenetiskt? De borde skatta sig lyckliga som ens får ett resultat av det här slaget, så varför tycker ni synd om dem? Att de behandlas på det här sättet vittnar om väldig tolerans. Med tanke på hur de sätter sig upp mot Gud så borde de förgöras, men Gud gör inte det; i stället behandlar han helt enkelt kristendomen som vilken vanlig religion som helst. Finns det då någon anledning att gå in i ytterligare detaljer när det gäller de andra religionerna? Alla de här religionernas livssyn går ut på att människan ska utstå mer umbäranden, inte göra något ont, göra goda gärningar, avhålla sig från dispyter och vara god – det här är vad de flesta religioner lär. Så om dessa religiösa människor – de här anhängarna av olika religioner och samfund – kan följa sina religiösa rättesnören strikt, då kommer de inte att begå några allvarliga fel eller synder under sin tid på jorden; och efter att ha återfötts mellan tre och sju gånger kommer de flesta av dessa människor – de som är kapabla att följa religiösa rättesnören strikt – att stanna kvar och få en befattning i den andliga världen. Finns det många sådana människor? (Nej, det gör det inte.) Vad baserar ni ert svar på? Det är inte lätt att vara god och att följa religiösa regler och lagar. Buddhismen tillåter inte folk att äta kött – skulle ni kunna leva så? Om ni var tvungna att bära grå dräkter och recitera sutror och mäsas Buddhas olika namn i ett buddhisttempel hela dagen, skulle ni kunna göra det? Det vore inte lätt. Kristendomen har tio Guds bud, budorden

---

och lagarna; är de enkla att följa? Nej det är de inte! Ta till exempel det här med att inte svära åt andra: Folk är helt enkelt oförmögna att följa denna regel. De kan inte hejda sig utan svär – och när de har svurit kan de inte ta tillbaka orden, så vad gör de? Jo, när kvällen kommer bekänner de sina synder. Ibland när de har svurit åt andra hyser de fortfarande hat i hjärtat och de går till och med så långt att de planerar ett tillfälle då de kan åsamka de här personerna ytterligare skada. Kort sagt, för dem som lever bland dessa döda dogmer är det inte lätt att avstå från att synda eller begå onda gärningar. Därför är det bara en handfull människor inom varje religion som verkligen lyckas uppnå förverkligande. Du tänker att eftersom de här religionerna har så många anhängare så måste det finnas en stor andel som kommer att kunna stanna kvar och få en uppgift i den andliga världen. Det är emellertid inte så många; det är bara ett fåtal som verkligen kan uppnå detta. Det där är i stort sett allt vad gäller de religiösa människornas kretslopp av liv och död. Vad som särskiljer dem är att de kan uppnå förverkligande och det är vad som skiljer dem från icke troende.

3. Kretsloppet av liv och död för dem som följer Gud

Låt oss nu tala om kretsloppet av liv och död för dem som följer Gud. Det här rör er, så var lyssna noga: Tänk först på hur Guds efterföljare kan kategoriseras. (Guds utvalda och tjänstgörarna.) Det finns verkligen två kategorier: Guds utvalda och tjänstgörarna. Låt oss börja med att tala om Guds utvalda som det bara finns ett fåtal av. Vilka syftar ”Guds utvalda” på? När Gud hade skapat alla ting och mänskligheten blev till, valde Gud ut en grupp människor som skulle följa honom; de benämns kort och gott ”Guds utvalda”. Guds val av dessa människor hade en speciell omfattning och betydelse. Det speciella med omfattningen är att den begränsade sig till ett fåtal utvalda som måste komma när han gör viktigt verk. Och vad är betydelsen? Eftersom de utgjorde en grupp som utvalts av Gud är betydelsen stor. Gud vill alltså göra de här människorna fulltaliga och fullkomliga, och så snart hans förvaltningsverk är avslutat kommer han att vinna dessa människor. Är inte det en stor betydelse? Dessa utvalda är följaktligen väldigt viktiga för Gud, för det är dem som Gud har för avsikt att vinna. Vad tjänstgörarna anbelangar, tja, låt oss ta ett ögonblicks paus från ämnet med Guds förutbestämmelse och först prata om deras ursprung. En ”tjänstgörare” är bokstavligen en som tjänar. De som tjänar är kortlivade; de gör det inte på lång sikt eller för evigt, utan de anställs eller rekryteras tillfälligt. De flesta av dem är utvalda bland de icke

---

troende. De kom till jorden när det beslutades att de skulle fungera som tjänstgörare i Guds verk. De kan ha varit djur i sitt tidigare liv, men de kan också ha varit icke troende. Det här är tjänstgörarnas ursprung.

Låt oss prata mer om Guds utvalda folk. När de dör kommer de till en helt annan plats än de icketroende och människor av olika religioner. Det är en plats där de har sällskap av änglar och Guds budbärare; det är en plats som administreras personligen av Gud. Även om Guds utvalda folk inte kan se Gud med egna ögon på den här platsen, skiljer den sig från alla andra ställen i den andliga världen; det här är en annorlunda plats där den här kategorin människor hamnar när de dött. Även de utreds noga av Guds budbärare när de dör. Och vad är det som utreds? Guds budbärare utreder vilka vägar dessa människor har gått under sitt liv som troende, huruvida de har satt sig upp mot Gud eller förbannat honom under den tiden och huruvida de har begått någon allvarlig synd eller ond gärning. Den här utredningen avgör frågan om en viss person ska tillåtas stanna eller måste ge sig av. Vad betyder "ge sig av"? Och vad betyder "stanna"? "Ge sig av" syftar på huruvida de, baserat på sitt uppförande, blir kvar i Guds utvaldas led; att tillåtas "stanna" betyder att de kan stanna kvar bland dem vars antal kommer att göras fullständigt av Gud under de sista dagarna. Gud har speciella arrangemang för dem som stannar. Under varje period av sitt verk skickar han sådana människor att fungera som apostlar eller utföra arbetet med att blåsa nytt liv i eller vårda kyrkorna. Folk som är kapabla att göra detta arbete reinkarneras emellertid inte lika frekvent som icke troende, som återföds generation efter generation; i stället återbördas de till jorden allt efter Guds verks fordringar och steg, och de återföds inte ofta. Finns det då några regler för när de reinkarneras? Kommer de med några års mellanrum? Kommer de så frekvent? Nej, det gör de inte. Alltihop baseras på Guds verk, dess steg och hans behov, och det finns inga bestämda regler. Den enda regeln är att när Gud genomför det avslutande stadiet av sitt verk i de sista dagarna, då kommer alla dessa människor till jorden och detta blir deras sista reinkarnation. Och varför är det så? Det beror på det resultat som ska uppnås under det sista stadiet av Guds verk – för under detta sista stadium kommer Gud att göra dessa utvalda fulltaliga. Vad innebär det? Om de här människorna görs fulltaliga och fullkomliga under denna avslutande fas, då kommer de inte att återfödas mer; den process där de varit människor kommer att vara helt och hållet avslutad, liksom deras reinkarnationsprocess. Det här gäller dem som

---

kommer att stanna. Vart tar då de vägen som inte får stanna? De som inte tillåts stanna har sitt eget passande slutmål. För det första kommer även de att straffas för sina onda gärningar, de misstag de gjort och de synder de har begått. När de har straffats kommer Gud antingen att ordna så att de sänds ut bland de icketroende beroende på omständigheterna, eller ordna så att de hamnar bland anhängarna av de olika religionerna. Det finns med andra ord två möjliga resultat för deras del: Det ena är att straffas och kanske leva bland anhängarna av en viss religion sedan de blivit reinkarnerade, och det andra är att bli icke troende. Om de blir icke troende förlorar de alla möjligheter; men om de blir religiösa – om de till exempel blir kristna – kommer de fortfarande att ha en chans att återvända till Guds utvalda folks skara; det finns mycket komplexa relationer här. Kort sagt, om någon av Guds utvalda folk gör något som kränker Gud kommer han att straffas precis som alla andra. Ta Paulus, till exempel, som vi pratade om förut. Paulus är ett exempel på en person som straffas. Börjar ni få en aning om vad jag pratar om? Är omfattningen av Guds utvalda fastställd? (Ja, i stort sett.) Det mesta av den är fastställd, men en liten del av den är inte fastställd. Hur det kommer sig? Här har jag refererat till det mest uppenbara skälet: onda gärningar. När människor begår onda gärningar vill Gud inte ha dem, och när Gud inte vill ha dem kastar han ut dem bland olika raser och typer av människor. Det förlorar allt hopp och det blir svårt för dem att återvända. Allt detta har samband med Guds utvaldas kretslopp av liv och död.

Nästa tema är tjänstgörarnas kretslopp av liv och död. Vi pratade just om tjänstgörarnas ursprung; det vill säga, det faktum att de reinkarnerades efter att ha varit icke troende och djur i sitt tidigare liv. I och med att det sista stadiet av Guds verk inletts har han utvalt en skara sådana människor bland de icke troende, och denna skara är speciell. Guds väljer dessa människor med syftet att de ska tjäna hans verk. "Tjänande" är ett ord som inte låter särskilt elegant och det är inte heller i linje med vad all önskar sig, men vi måste se på vilka det riktar sig till. Att vara Guds tjänstgörare har en speciell betydelse. Ingen annan skulle kunna inneha den uppgiften eftersom de är utvalda av Gud. Och vad är dessa tjänstgörares uppgift? Den är att tjäna Guds utvalda. För det mesta är deras uppgift att tjäna Guds verk, att samarbeta med det och medverka till att Gud kan göra sin utvalda skara fulltalig. Oavsett om dessa tjänstgörare sliter, utför någon aspekt av verket, eller åtar sig vissa uppgifter – vad har Gud för fordringar på

---

dessas tjänstgörare? Ställer han mycket höga krav på dem? (Nej. Allt han begär är att de ska vara lojala.) Även tjänstgörare måste vara lojala. Oavsett varifrån du kommer eller varför Gud utvalde dig måste du vara lojal mot honom, mot alla uppdrag Gud anförtrot dig, och mot det arbete som du är ansvarig för och de plikter du gör. Vad kommer resultatet att bli för de tjänstgörare som är i stånd att vara lojala och behaga Gud. De kommer att kunna stanna kvar. Är det en välsignelse att vara en tjänstgörare som blir kvar. Vad betyder det att bli kvar? Vad är meningen med denna välsignelse? I fråga om status verkar de skilja sig från Guds utvalda; de verkar annorlunda. Men är inte det som de åtnjuter i det här livet faktiskt detsamma som för Guds utvalda? Åtminstone är det detsamma i det här livet. Det förnekar ni inte, eller hur? Guds yttranden, Guds nåd, Guds försörjning, Guds välsignelser – vem får inte del av detta? Alla åtnjuter detta i rikligt mått. En tjänstgörares identitet är en som utför tjänster, men i Guds ögon är de bara ett ting bland alla de ting som han skapade; det är bara det att de har till uppgift att vara tjänstgörare. Är det någon skillnad mellan en tjänstgörare och en av Guds utvalda i och med att de båda är Guds varelser? I praktiken är det inte det. Formellt finns det en skillnad; när det gäller deras väsen och den uppgift de har finns det en skillnad – men Gud behandlar inte denna grupp människor orättvist. Varför definieras då de här människorna som tjänstgörare? Det här är något ni måste ha ett visst hum om! Tjänstgörare kommer ur kategorin icke troende. Så snart vi nämner att de kommer från de icke troende är det uppenbart att allesamman har en dålig bakgrund: Allihop är ateister och det var det förr också; de trodde inte på Gud utan de var fiendliga mot honom, mot sanningen och mot allt positivt. De trodde inte på Gud eller på hans existens. Är de då kapabla att förstå Guds ord? Man kan med fog säga att i stor utsträckning är de inte det. Liksom djur inte kan förstå mänskliga ord, kan inte tjänstgörare förstå vad Gud säger, vad han begär eller varför han ställer dessa krav. De förstår inte; de här sakerna är obegripliga för dem och de förblir oupplysta. Därför besitter inte de här människorna det liv som vi har pratat om. Kan människor förstå sanningen utan livet? Är de utrustade med sanningen? Har de erfarenhet och kunskap om Guds ord? (Nej.) Det här är tjänstgörarnas ursprung. Men eftersom Gud gör dessa människor till tjänstgörare finns det fortfarande normer för hans fordringar på dem; han ser inte ner på dem och han är inte heller likgiltig för dem. Även om de inte fattar hans ord och inte äger livet behandlar Gud dem vänligt och det finns ändå normer när

---

det gäller hans fordringar på dem. Ni talade just om dessa normer: Vara lojal mot Gud och göra vad han säger. Som tjänstgörare måste du tjäna där det behövs och du måste tjäna ända till slutet. Om du kan vara en lojal tjänstgörare, om du kan tjäna ända till slutet och fullgöra det uppdrag som Gud har anförtrott dig, då kommer du att leva ett liv av värde. Om du kan göra detta, kommer du att kunna stanna kvar. Om du bemödar dig lite mer, om du försöker lite hårdare, om du kan fördubbla dina ansträngningar att lära känna Gud, tala lite om att känna Gud, vittna om honom och dessutom förstå något av hans vilja, samarbeta i Guds verk och ge akt på Guds avsikter, då kommer du som tjänstgörare att uppleva en förändring när det gäller lycka. Och vad kommer denna förändring att bestå av? Du kommer inte längre att bara kunna bli kvar. Beroende på hur du har uppfört dig och vad du har för personliga ambitioner och strävanden, kommer Gud att göra dig till en av de utvalda. Så kommer din lycka att förändras. Vad är det bästa med detta för tjänstgörarna? Det är att de kan bli Guds utvalda. Om de blir det, kommer de till skillnad från de icke troende inte längre att återfödas som djur. Är det bra? Det är det, och det är också goda nyheter: Det innebär att tjänstgörare kan formas. Att Gud en gång har förutbestämt att tjänstgörare ska tjäna betyder inte att de kommer att göra det för evigt; det är inte nödvändigtvis så. Gud kommer att åtgärda dem och svara på dem på ett sätt som stämmer med denna persons individuella uppförande.

Det finns emellertid tjänstgörare som är oförmögna att tjäna ända till slutet; det finns de som ger upp och överger Gud när de kommit halvvägs genom sin tjänstgöring, och det finns folk som begår flera ogärningar. Det finns även de som orsakar ofantlig skada och åsamkar Guds verk enorma förluster, och det finns till och med tjänstgörare som förbannar Gud, och så vidare. Vad kommer de oåterkalleliga konsekvenserna att innebära? Alla sådana onda handlingar kommer att betyda slutet på deras tjänst. Eftersom du har skött dig alltför dåligt under din tjänstgöring och eftersom du har gått för långt, kommer Gud så snart han ser att ditt tjänande inte håller måttet att ta ifrån dig din rätt att tjäna; han kommer inte längre att tillåta dig att tjäna; han kommer att avlägsna dig från sin åsyn och från Guds hus. Beror det på att du inte vill tjäna? Vill du inte ständigt göra det som är ont? Är du inte ständigt trolös? Nåväl, då finns det en enkel lösning: Du blir fräntagen din rätt att tjäna. För Gud innebär detta – att frånta en tjänstgörare hans rätt att tjäna – att denna tjänstgörares slut har tillkännagetts och att

---

han inte längre har befogenhet att tjäna Gud. Gud har inget mer behov av den här människans tjänster, och det spelar ingen roll vilka fina saker hon än må säga så är de orden förgäves. När saker och ting har gått så här långt är det hela oåterkalleligt; det finns ingen återvändo för tjänstgörare som dessa. Och hur hanterar Gud sådana tjänstgörare? Stoppar han dem bara från att tjäna mer? Nej. Förhindrar han dem bara från att stanna kvar? Eller lägger han dem åt sidan och väntar på att de ska göra en helomvändning? Det gör han inte. När det gäller tjänstgörare är Gud sannerligen inte så kärleksfull. Om en människa har den här sortens inställning till sin tjänstgöring åt Gud, kommer Gud som följd av denna inställning att ta ifrån henne befogenheten att tjäna och kasta tillbaka henne bland de icke troende igen. Och vad blir ödet för en tjänstgörare som har kastats tillbaka bland de icke troende? Det blir samma som för de icke troende: Han kommer att återfödas som ett djur och få samma straff i den andliga världen som en icke troende. Dessutom kommer Gud inte att ägna något personligt intresse åt dessa människors bestraffning, för sådana människor har inte längre någon relevans för Guds verk. Det här är inte bara slutet på deras liv i tro på Gud, utan också slutet på deras öde såväl som tillkännagivandet av detta öde. Om dessa tjänstgörare sköter sitt tjänande dåligt får de alltså själva ta konsekvenserna av det. Om en tjänstgörare inte klarar att tjäna ända till slutet eller fråntas sin befogenhet att tjäna halvvägs, då kommer han att kastas bland de icke troende – och om det händer kommer denna person att behandlas på samma sätt som boskap, på samma sätt som folk utan intellekt eller förnuft. När jag uttrycker det på det viset, då förstår ni, eller hur?

Nu har jag talat om hur Gud hanterar sina utvaldas och tjänstgörarnas kretslopp av liv och död. Hur känns det när ni har hört detta? Har jag någonsin tagit upp det här ämnet tidigare? Har jag någonsin pratat på temat Guds utvalda och tjänstgörarna? Det har jag faktiskt, men det kommer ni inte ihåg. Gud är rättvis mot sitt utvalda folk och mot tjänstgörarna. Han är rättvis i alla avseenden. Har jag rätt? Kan ni hitta någonting i det här som är fel? Finns det inte de som kommer att säga: "Varför är Gud så tolerant mot de utvalda? Och varför är han bara lite förlåtande mot tjänstgörarna?" Är det någon som vill försvara tjänstgörarna? "Kan inte Gud ge tjänstgörarna mer tid och vara mer förlåtande och tolerant mot dem?" Är det rätt att ställa en sådan fråga? (Nej, det är det inte.) Och varför inte? (Därför att vi faktiskt har visats ynnest enbart genom att vi har gjorts till tjänstgörare.) Tjänstgörare har faktiskt visats ynnest enbart genom att få

---

tillåtelse att tjäna! Var skulle dessa människor ha varit utan titeln ”tjänstgörare” och det arbete de gör? De skulle ha varit bland de icke troende och levt och dött bland kreaturen. Vilken väldig nåd de åtnjuter i dag då de får komma inför Gud och komma till Guds hus! Detta är en sådan oerhörd nåd! Om inte Gud gav er möjligheten att tjäna skulle ni aldrig ha en chans att komma inför honom. Milt talat, även om du är buddhist och har uppnått förverkligande så är du som mest bara en passopp i den andliga världen; du kommer aldrig att möta Gud, höra hans röst eller hans ord eller känna hans kärlek och välsignelser, och du skulle heller aldrig ha en möjlighet att komma ansikte mot ansikte med honom. Det enda buddhister har framför sig är simpla arbetsuppgifter. De kan omöjligt lära känna Gud och de bara fogar sig och lyder, medan tjänstgörarna vinner så mycket under det här stadiet av verket! För det första kan de komma ansikte mot ansikte med Gud, höra hans röst, höra hans ord och erfara den nåd och de välsignelser som han skänker människor. Dessutom kan de ta del av de ord och sanningar som Gud skänker. Tjänstgörare vinner sannerligen så mycket! Så om du som tjänstgörare inte ens kan bemöda dig ordentligt, kan då Gud ändå behålla dig? Nej, han kan inte behålla dig. Han begär inte mycket av dig, men trots det gör du inget som han begär ordentligt; du har inte gjort din plikt. Därför är det tveklöst så att Gud inte kan behålla dig. Sådant är Guds rättfärdiga sinnelag. Gud klemar inte med dig, men han diskriminerar dig inte heller. Det här är de principer Gud handlar efter. Gud behandlar alla människor och djur på detta sätt.

I den andliga världen gäller att om de olika varelserna där gör något som är fel eller om de inte sköter sitt jobb ordentligt, så har Gud också motsvarande himmelska påbud och förordningar att hantera dem med; detta är absolut. Under Guds flera tusen år långa förvaltningsverk har därför en del tjänstgörare som gjorde sig skyldiga till missgärningar utrotats, medan andra – än i dag – hålls i förvar och bestraffas. Det här är något som varenda varelse i den andliga världen måste vara beredd på. Om de gör något orätt eller begår någon ond handling så straffas de – Guds tillvägagångssätt är detsamma som när det gäller hans utvalda och tjänstgörarna. De principer som reglerar Guds agerande i både den andliga och den materiella världen förändras alltså inte. Vare sig du kan se Guds handlingar eller inte så förändras inte principerna bakom dem. Gud har alltid närmat sig allting och hanterat allting enligt samma principer. Detta är oföränderligt. Gud är god mot dem bland de icke troende som lever på ett förhållandevis

---

riktigt sätt, och han kommer att ge de människor av alla religioner som uppför sig väl och inte gör något ont en chans att spela sina roller i allt som förvaltas av Gud och göra det som de bör göra. Samma sak gäller bland dem som följer Gud och bland hans utvalda folk – Gud diskriminerar inte någon person enligt dessa sina principer. Han är god mot alla som är kapabla att verkligen följa honom, och han älskar alla som verkligen följer honom. Det är bara det att vad han skänker alla dessa olika typer av människor – icke troende, människorna av olika religioner och Guds utvalda – varierar. Ta de icke troende, till exempel: Fastän de inte tror på Gud och Gud ser dem som vilda djur har allesamman mat att äta, någonstans att bo och ett normalt kretslopp av liv och död. De som gör det som är ont straffas och de som gör det som är gott välsignas och får ta emot Guds godhet. Visst är det så? Om religiösa människor kan följa sina religiösa rättesnören strikt under liv efter liv kommer Gud till slut, efter alla dessa reinkarnationer, att utfärda sin kungörelse till dem. När det gäller er i dag, oavsett om ni tillhör Guds utvalda eller är tjänstgörare, så kommer Gud på samma sätt att bringa er i samklang med de föreskrifter och administrativa förordningar som han har upprättat och bestämma ert slut i enlighet med dem. Har Gud gett de här människotyperna, de olika typerna av troende människor – det vill säga, de som tillhör olika religioner – utrymme där de ska leva? Var är judarna? Har Gud lagt sig i deras tro? Det har han inte, eller hur? Och hur är det med de kristna? Han har inte lagt sig i deras tro heller. Han låter dem hålla fast vid sina ritualer, han talar inte till dem, ger dem inte någon upplysning och uppenbarar inte heller någonting för dem. Om du tror att det är rätt, så får du ha den tron. Katoliker tror på Maria och att det var genom henne som budskapet gavs till Jesus; det är vad de tror. Har Gud någonsin korrigerat deras tro? Han ger dem fria tyglar; han bryr sig inte om dem, utan ger dem ett visst utrymme där de får leva. Gör han inte likadant i fråga om muslimer och buddhister? Han har satt upp gränser för dem också och låter dem ha sitt eget livsrum utan att lägga sig i deras respektive trosuppfattningar. Allting är välordnat. Och vad ser ni i allt detta? Att Gud besitter auktoritet men att han inte missbrukar den. Gud arrangerar allt i perfekt ordning och gör det på ett välordnat sätt, och häri ligger hans visdom och allmakt.

I dag har vi snuddat vid ett nytt och speciellt ämne, ett ämne som rör företeelser i den andliga världen, som representerar en aspekt av Guds administration och herravälde över den världen. Innan ni förstod de här sakerna kanske ni sa: "Allt som har

---

med det här att göra är en gåta och har inget att göra med vårt inträde i livet; de här sakerna är vitt skilda från hur folk faktiskt lever och vi behöver inte förstå dem och vi vill inte heller höra om dem. De har absolut inget samband med att känna Gud.” Nå, ser ni något problem med det resonemanget? Är det korrekt? (Nej.) Det här tänkandet är inte rätt och det har allvarliga problem. Det är nämligen så att om du vill förstå hur Gud härskar över alla ting, så räcker det inte att bara förstå det som du kan se och det som ditt sätt att tänka kan greppa; du måste även förstå en del av den andra världen som må vara osynlig för dig men som är oupplösligt knutet till den här världen som du kan se. Det här rör Guds suveränitet och det rör ämnet ”Gud är källan till liv för alla ting”. Det är information om detta. Utan denna information skulle folks kunskap om hur Gud är källan till liv för alla ting vara bristfällig och ofullständig. Därför kan man säga att det vi har talat om i dag avrundade våra tidigare teman och även avslutade innehållet i ”Gud är källan till liv för alla ting”. Nu när ni förstår detta – är ni kapabla att lära känna Gud genom det här innehållet? Vad som är än viktigare – i dag har jag gett er synnerligen viktig information angående tjänstgörare. Jag vet att ni verkligen tycker om att lyssna på ämnen som detta och att ni verkligen bryr er om de här sakerna. Så, är ni nöjda med vad jag har talat om i dag? (Ja, det är vi.) En del av de andra sakerna har kanske inte gjort så djupt intryck på er, men det jag har sagt om tjänstgörare har gjort ett särskilt djupt intryck, för det är ett ämne som snuddar vid allas era själar.

Guds krav på mänskligheten

1. Guds identitet och ställning

Vi har kommit till slutet av ämnena ”Gud är källan till liv för alla ting” och ”Gud är den unike Gud själv”. Därför behöver vi nu sammanfatta saker och ting. Vad är det för sammanfattning vi måste göra? Vi måste komma till en slutsats angående Gud själv och den slutsatsen måste ofrånkomligen innefatta alla Guds sidor såväl som folk sätt att tro på Gud. Därför måste jag först av allt fråga er: Efter att ha hört de här predikningarna, vem föreställer ni er att Gud är? (Skaparen.) Den Gud ni föreställer er är Skaparen. Något mer? Gud är herre över allt. Är det riktigt att säga så? (Ja.) Gud är den som härskar över alla ting och administrerar alla ting. Han skapade allt som finns, han administrerar allt som finns, han härskar över allt som finns och han sörjer för allt som finns. Detta är Guds ställning och det är hans identitet. För alla ting och allt som existerar är Guds sanna identitet Skaparen och Härskaren över hela skapelsen. Det är

---

den identitet Gud besitter och han är unik bland alla ting. Ingen av Guds varelser – varken bland människorna eller i den andliga världen – kan använda någon metod eller förevändning för att härma eller ersätta Guds identitet och status, för det finns bara en bland alla ting som äger denna identitet, makt, auktoritet och förmåga att härska över skapelsen: vår unike Gud själv. Han lever och rör sig bland alla ting; han kan stiga upp till den högsta punkt, ovan alla ting. Han kan ödmjuka sig genom att bli människa, bli en bland dessa av kött och blod, komma ansikte mot ansikte med folk och dela väl och ve med dem samtidigt som han råder över allt som finns och bestämmer alltings öde och i vilken riktning allting rör sig. Dessutom styr han hela mänsklighetens öde och styr människosläktets inriktning. Alla levande varelser borde dyrka, lyda och känna till en Gud som denna. Så oavsett vilken grupp eller typ av människor du tillhör är det enda valet – det nödvändiga valet – för varje människa och varje levande varelse att tro på Gud, följa Gud, vörda Gud, acceptera hans styre och acceptera hans arrangemang för ditt öde. I Guds unikheter ser folk att hans auktoritet, hans rättfärdiga sinnelag, hans väsen och hans sätt att sörja för alla ting är fullständigt unikt; denna unikheter bestämmer Guds sanna identitet och den bestämmer också hans ställning. Så om någon levande varelse i den andliga världen eller bland människorna önskade ta Guds plats vore det omöjligt, liksom det vore omöjligt att lyckas med att försöka imitera Gud. Detta är ett faktum. Vad har en skapare och härskare som denne, som besitter Guds identitet, makt och status, för fordringar på mänskligheten? Det här är något som var och en måste vara klar över och något som alla måste hålla i minnet; det här är mycket viktigt både för Gud och människa!

2. Människornas olika inställning till Gud

Hur folk uppträder mot Gud avgör både deras öde och hur Gud kommer att uppträda mot dem och åtgärda dem. Här ska jag ge några exempel på hur folk uppträder mot Gud. Låt oss lyssna och se huruvida de beteenden och attityder som styr deras uppträdande mot Gud är riktiga eller inte. Låt oss begrunda hur följande sju typer av människor beter sig.

1) Det finns en persontyp som har en synnerligen absurd inställning till Gud. De här människorna tror att Gud är som en Bodhisattva eller en helig figur ur folksägnernas värld som kräver att människorna ska buga tre gånger när de möts och tända rökelse efter varje måltid. Resultatet blir att närhelst de känner sig extremt tacksamma för Guds

---

nåd och känner tacksamhet mot honom får de ofta den här sortens impuls. De hoppas så att den Gud de tror på i dag, likt den heliga varelse deras hjärtan längtar efter, kan acceptera deras sätt att buga tre gånger då de möts och tända rökelse efter varje måltid.

2) Somliga människor ser Gud som en levande Buddha som kan befria alla som lever från lidande och rädda dem; de ser honom som en levande Buddha som kan ta dem bort från lidandets hav. De här människornas gudstro innebär att de dyrkar honom som en Buddha. Även om de inte tänder rökelse, kryper för honom eller skänker offergåvor känner de innerst inne att Gud är precis en sådan Buddha som inte begär mer av dem än att de ska vara snälla och givmilda, inte döda något levande, avstå från att svära över andra, leva ett liv som verkar ärligt och inte begå några missgärningar. De tror att det här är allt Gud begär av dem; detta är den Gud som finns i deras hjärtan.

3) En del människor dyrkar Gud som om han vore en stor eller berömd person. Det innebär till exempel att de tar efter den här stora personens sätt att tala, den intonation han talar med, de ord och den vokabulär han använder, hans tonfall, hans gester, hans åsikter, handlingar och hållning – de kopierar alltihop och det här är saker som de måste lyckas framkalla till fullo under sitt liv i tro på Gud.

4) Somliga människor ser Gud som en monark och menar att han står över allt annat och att ingen vågar kränka honom – och att om någon gör det så kommer den personen att bestraffas. De dyrkar denne monark därför att monarker har en särskild plats i deras hjärta. Deras tankar, uppförande, auktoritet och natur – även deras intressen och privatliv – allt blir någonting som dessa människor känner att de måste förstå; de blir problem och förhållanden som de är intresserade sig för. Som resultat dyrkar de Gud som en monark. En sådan form av tro är absurd.

5) En del människor har särskild tro på Guds existens, och denna tro är djup och orubblig. Men eftersom deras kunskap om Gud är så ytlig och de inte har mycket erfarenhet av hans ord, dyrkar de honom som en idol. Denna idol är Guden i deras hjärta; han är någon de känner att de måste frukta och böja sig ned för, någon de måste följa och imitera. De ser Gud som en idol som de måste följa hela livet. De kopierar Guds tonfall då han pratar och utåt sett härmar de dessa som Gud tycker om. De gör ofta saker som verkar naiva, rena och ärliga, och de följer till och med denna idol som om han var en kompanjon eller följeslagare som de aldrig kan skiljas från. Detta är deras form av tro.

---

6) Det finns en typ av människor som har läst många av Guds ord och hört många predikningar, men trots det innerst inne känner att den enda principen bakom deras beteende mot Gud är att de alltid måste vara inställsamma och krypande, eller att de måste prisa Gud och lovorda honom på ett sätt som är verklighetsfrämmande. De tror att Gud är en Gud som fordrar att de ska bete sig på det här viset. Dessutom tror de att om de inte gör det, så kan de när som helst väcka hans vrede eller snubbla och synda mot honom, och resultatet av denna synd blir att Gud kommer att straffa dem. Sådan är den Gud de har i sitt hjärta.

7) Och sedan har vi majoriteten, de människor som finner andlig näring i Gud. De saknar frid och lycka och de finner ingen tröst någonstans i den här världen som de lever i; när de väl finner Gud, efter att ha sett och hört hans ord, börjar de känna hemlig glädje och upprymdhet i hjärtat. Det är på grund av att de tror att de äntligen har funnit en plats som ska göra deras ande lycklig och att de äntligen har funnit en Gud som kommer att ge dem andlig näring. När de har accepterat Gud och börjat följa honom blir de glada och deras liv känns meningsfullt. De betar sig inte längre som icke troende som går i sömnen genom livet likt djur, och de känner att de har något att se fram emot i livet. Därför tänker de att denna Gud verkligen kan tillfredsställa deras andliga behov och ge dem verklig glädje, både själsligen och andligen. Utan att själva inse det blir de oförmögna att lämna denna Gud som ger dem denna andliga näring och gläder deras ande och alla deras familjemedlemmar. De tror att en tro på Gud inte behöver ge något mer än andlig näring.

Finns det några bland er som har de här inställningarna till Gud som jag just har nämnt? (Ja.) Om en troende människa verkligen komma inför Gud om hon hyser någon av dessa attityder i sitt hjärta? Om en människa har någon av de här attityderna i sitt hjärta, tror hon då på Gud? Tror denna person på den unike Gud själv? (Nej.) Om du inte tror på den unike Gud själv, vem tror du då på? Om den du tror på inte är den unike Gud själv så är det möjligt att du tror på en idol, en stor man eller en Bodhisattva, eller att du tillber den Buddha som finns i ditt hjärta. Det är även möjligt att du tror på en vanlig människa. Kort sagt, eftersom människor har olika former av tro och inställningar till Gud ger de sin egen uppfattnings Gud en plats i sitt hjärta, påtvingar Gud sina fantasier, sätter sina attityder och fantasier om Gud jämsides med den unike Gud själv och håller sedan upp dem för att bli helgas. Vad innebär det när folk har

---

sådana oriktiga inställningar till Gud? Det innebär att de har förkastat den sanne Gud själv och dyrkar en falsk gud; det tyder på att samtidigt som de tror på Gud förkastar de och motarbetar de honom, och att de förnekar den sanne Gudens existens. Vad blir konsekvenserna om folk fortsätter att hålla fast vid dessa trosuppfattningar? Kommer de att kunna uppfylla Guds krav bättre och bättre om de har de här trosuppfattningarna? (Nej, det blir de inte.) Tvärtom gör deras åsikter och föreställningar att de kommer att irra allt längre bort från Guds väg, för den riktning de söker är motsatsen till den riktning Gud kräver att de tar. Har ni någonsin hört historien om att "åka söderut genom att köra vagnen mot norr"? Det här kan mycket väl vara precis ett sådant fall av att åka söderut genom att köra vagnen mot norr. Om folk tror på Gud på ett så löjligt sätt, då kommer du allt längre bort från Gud ju mer du anstränger dig. Därför ger jag er denna förmaning: Innan ni sätter i gång måste du först avgöra huruvida du verkligen är på väg i rätt riktning. Satsa fokuserat och se till att fråga er själva: "Är den Gud jag tror på härskaren över alla ting? Är den Gud jag tror på bara någon som ger mig andlig näring? Är han bara min idol? Vad begär denne Gud jag tror på av mig? Samtycker Gud till allting jag gör? Är alla mina handlingar och strävanden i linje med strävan att lära känna Gud. Stämmer de med hans fordringar på mig? Är den väg som jag går erkänd och godkänd av Gud? Är han nöjd med min tro?" de här frågorna måste du ställa till dig själv ofta och upprepade gånger. Om du vill söka kunskap om Gud måste du ha ett klart medvetande och klara målsättningar innan du kan lyckas med att behaga honom.

Är det möjligt att Gud på grund av sin tolerans, om än motvilligt, skulle kunna acceptera de felaktiga attityderna som jag just har talat om? Skulle Gud kunna berömma de här människornas attityder? (Nej.) Vad fordrar Gud av människorna och av dem som följer honom? Har ni en tydlig bild av vilken inställning han kräver att folk ska ha? Vid det här laget har jag sagt så mycket; jag har pratat en hel del i ämnet Gud själv, liksom om hans gärningar och vad han har och är. Vet ni nu vad Gud önskar vinna av folk? Vet du vad han vill ha av dig? Tala ut! Om den kunskap ni har fått genom upplevelser och trosutövning fortfarande brister eller är väldigt ytlig, då kan ni säga någonting om er kunskap om dessa ord. Har ni en översiktlig kunskap? Vad begär Gud av människan? (Under alla dessa sammankomster har Gud betonat sitt krav på att vi lär känna honom, lär känna hans gärningar, inser att han är källan till liv för alla ting och blir bekanta med hans status och identitet.) Och vad blir det slutliga resultatet när Gud begär att folk ska

---

lära känna honom? (De förstår att Gud är Skaparen och att människorna är skapade varelser.) När folk förstår detta, hur förändras då deras inställning till Gud, deras sätt att göra sina plikter och deras livssinnelag? Har ni någonsin funderat på det? Skulle man kunna säga att de blir goda människor när de har lärt känna Gud och förstått honom? (Tro på Gud handlar inte om att försöka vara en god människa. Det handlar snarare om att sträva efter att bli en Guds varelse som är utan brister och att vara en ärlig person.) Är det något mer? (När vi verkligen har lärt känna Gud på rätt sätt kan vi behandla honom som Gud; vi vet att Gud alltid är Gud, att vi är skapade varelser, att vi måste dyrka honom och att vi måste stanna där vi ska vara.) Mycket bra! Låt oss höra från några andra. (Vi känner Gud och kan äntligen vara människor som verkligen underkastar oss honom, vördar honom och skyr det onda.) Det är korrekt!

3. Den inställning Gud fordrar att mänskligheten har till honom

Gud är faktiskt inte särskilt krävande mot mänskligheten – åtminstone är han inte så krävande som folk föreställer sig. Om Gud inte hade yttrat några ord och om han inte hade uttryckt sitt sinnelag eller några gärningar, skulle det ha varit ytterst svårt för er att lära känna Gud, för då skulle folk varit tvungna att försöka sluta sig till hans avsikt och vilja; det skulle varit väldigt svårt att göra. Men i det sista stadiet av sitt verk har Gud talat många ord, gjort mängder av verk och ställt många krav på människan. Genom sina ord och alla sina verk har han upplyst människan om vad han tycker om, vad han avskyr och hurdana de bör vara. Efter att ha förstått allt detta borde folk ha en korrekt bestämning av Guds krav i sitt hjärta, för de tror inte på Gud i oklarhet och tror inte längre på en oklar Gud eller förtröstar på Gud mitt i oklarhet eller intighet. Tvärtom kan de höra hans yttranden, förstå normerna för hans krav och uppfylla dem, och Gud använder människans språk för att berätta för dem allt de måste veta och förstå. Om folk än i dag inte vet vad Gud är och vad han fordrar av dem; om de varken vet varför man ska tro på Gud eller hur man ska tro på honom eller behandla honom – då är det ett problem. Precis nyss pratade ni allesamman om ett specifikt område; ni är medvetna om en del saker, oavsett om de här sakerna är specifika eller generella. Men jag vill berätta om de riktiga, fullständiga och specifika krav Gud har på mänskligheten. Det omfattar bara några få ord och de är väldigt enkla; det är möjligt att ni redan känner till dem. Det här är Guds korrekta krav på mänskligheten och dem som följer honom. Han

---

ställer fem krav på dem som följer honom: sann tro, trogen efterföljelse, absolut underkastelse, genuin kunskap och innerlig vördnad.

När det gäller de här fem punkterna fordrar Gud att folk inte längre ifrågasätter honom eller följer honom med hjälp av sina fantasier eller diffusa och abstrakta synvinklar; de får inte följa Gud med några fantasier eller föreställningar som grundval. Han kräver att alla som följer honom gör det troget, inte halvhjärtat eller oengagerat. När Gud ställer krav på dig, prövar dig, dömer dig, hanterar och beskär dig eller fostrar och slår dig, då ska du underkasta dig obetingat. Du ska inte fråga varför eller ställa villkor, än mindre ska du tala om skäl. Din lydnad måste vara total. Kunskap om Gud är det som folk lider mest brist på. Ofta tvingar de på Gud talesätt, yttranden och ord som inte har med honom att göra och tror att dessa ord uttrycker kunskapen om Gud bäst. De inser inte att de här talesätten, som har sitt ursprung i människors fantasi, deras eget förnuft och deras egen kunskap, inte har det minsta med Guds väsen att göra. Därför vill jag tala om för er att när det gäller vilken kunskap Gud vill att folk ska ha, så begär han inte bara att du ska erkänna honom och hans ord, utan också att din kunskap om honom ska vara korrekt. Även om du bara kan säga en enda mening eller bara känner till lite grand, så ska denna lilla gnutta kunskap vara korrekt och sann och förenlig med Guds väsen. Gud avskyr nämligen all lovprisning och allt beröm som är orealistiskt eller mindre välbetänkt. Vad han avskyr ännu mer är när folk behandlar honom som luft. Han hatar när folk under diskussioner som berör honom talar utan att bry sig om fakta, pratar som det passar dem utan minsta tvekan och säger precis vad de behagar; vidare hatar han dessa som tror att de känner Gud, skrävlar om sin kunskap om honom och utan hämningar och förbehåll diskuterar ämnen som rör honom. Det sista av de fem kraven jag nämnde var innerlig vördnad: Det här är Guds ultimata krav på alla dessa som följer honom. När en människa har korrekt och sann kunskap om Gud kan hon verkligen vörda honom och sky det onda. Denna vördnad kommer från djupet av hennes hjärta; denna vördnad ges med glädje och är inte resultatet av påtryckningar från Gud. Gud begär inte att du ska ha en trevlig attityd mot honom, uppföra dig trevligt eller ge honom ett trevligt bemötande; vad han begär är att du vördar honom och fruktar honom i djupet av ditt hjärta. Denna vördnad uppnår du genom att ditt livssinneslag förändras, genom att du vinner kunskap om Gud och förståelse av hans gärningar, genom att du lär känna Guds väsen och erkänner det faktum att du är en av Guds varelser. Att jag

---

använde ordet "innerlig" för att definiera vördnad var för att människorna ska förstå att de måste vörda Gud av hela sitt hjärta.

Begrunda nu de här fem kraven: Är det någon av er som är kapabel att uppfylla de första tre? Jag syftar då på sann tro, trogen efterföljelse och absolut underkastelse. Är det någon av er som kan det? Jag vet att om jag räknade upp alla fem vore det garanterat inte någon av er som skulle kunna det, men jag har minskat antalet till tre. Fundera en stund på om ni har uppfyllt de här kraven eller inte. Är "sann tro" lätt att uppnå? (Nej, det är det inte.) Det är inte lätt, för folk ifrågasätter ofta Gud. Och hur är det med "trogen efterföljelse"? Vad menas med "trogen"? (Att man inte följer Gud halvhjärtat, utan helhjärtat.) Att inte följa halvhjärtat utan helhjärtat. Där slog ni huvudet på spiken! Nå, är ni då kapabla att uppfylla det kravet? Ni måste anstränga er mer, inte sant? Än har ni inte lyckats med det kravet. Hur är det med "absolut underkastelse" – har ni uppfyllt det? (Nej.) Ni har inte uppfyllt det heller. Ni är ofta olydiga och upproriska; ofta lyssnar ni inte, vill inte lyda eller vill inte höra. Det här är de tre mest fundamentala kraven folk uppfyller efter att ha uppnått inträde i livet, men ni har inte uppfyllt dem än. Har ni då stor potential för ögonblicket? Känner ni er ängsliga nu när ni har hört mig säga de här orden? (Ja.) Det är rätt, ni bör vara ängsliga. Försök inte undvika att känna ängslan. Jag är ängslig å era vägnar. Jag ska inte gå in på de övriga två kraven; det finns garanterat ingen här som är kapabel att uppfylla dem. Ni är alltså ängsliga. Nå, har ni bestämt era mål? Vad har ni för mål och i vilken riktning ska ni sträva och ägna era ansträngningar? Har ni något mål? Låt mig tala klarspråk: När ni har uppfyllt de här fem kraven, då kommer Gud att vara nöjd. Vart och ett av dem är både en slutlig målsättning och en indikator på vilken mognadsgrad en persons inträde i livet har uppnått. Samtidigt Även om jag bara valde ett enda av dessa krav och pratade om det i detalj och krävde att ni skulle uppfylla det, så skulle det inte vara någon lätt sak; ni måste uthärda en del umbäranden och lägga ner ett visst mått av möda. Hurdan mentalitet måste ni ha? Ni måste ha samma mentalitet som en cancerpatient som väntar på att lägga sig på operationsbordet. Vad menar jag med det? Om du vill tro på Gud, om du vill vinna Gud och vinna hans behag, så kommer du inte att lyckas uppnå det utan att utstå en viss grad av smärta och utan att lägga ner ett visst mått av ansträngning. Ni har hört mycket predikande men att du har hört en predikan betyder inte att du har tagit den till dig; du måste ta in den och förvandla den till något som

---

tillhör dig. Du måste göra den till en del av ditt liv och föra in den i din tillvaro, låta dessa ord och predikningar styra hur du lever och ge ditt liv en mening och ett existentiellt värde. När det händer kommer det att ha varit värt att lyssna till dessa ord. Om de ord jag talar inte åstadkommer någon uppåtgående trend i ditt liv eller ger din tillvaro något mervärde, då är det ingen mening med att du lyssnar till dem. Ni förstår det här, eller hur? När ni nu förstått det så är det upp till er vad som händer härnäst. Ni måste sätta i gång! Ni måste anstränga er på alla sätt! Ni får inte virra hit och dit; tiden rusar iväg! De flesta av er har redan trott på Gud i mer än ett decennium. Se tillbaka på de senaste tio åren: Hur mycket har ni vunnit? Och hur många decennier har ni kvar att leva i det här livet? Ni har inte lång tid kvar. Du kan glömma att Guds verk väntar på dig, att han ger dig en chans till eller att han gör samma verk igen – prata inte ens om det. Kan du kasta om kursen för de senaste tio åren av ditt liv? För varje dag som går och för varje steg du tar, har du en dag mindre kvar. Tiden väntar inte på någon! Du kommer inte att vinna något av din tro på Gud om du inte nalkas den som det viktigaste i ditt liv, till och med viktigare än mat, kläder eller någonting annat! Om du bara tror när du har tid, om du är oförmögen att ägna all din uppmärksamhet åt din tro och om du alltid sitter fast i förvirringens kvicksand, då kommer du inte att vinna någonting. Ni förstår det här, inte sant? Vi slutar här för idag. Vi ses nästa gång! (Gud vare tack!)

15 februari 2014

Bilaga: Att skåda Guds framträdande i hans dom och tuktan

I likhet med hundratal miljoner andra efterföljare till Herren Jesus Kristus håller vi fast vid lagarna och buden i Bibeln, åtnjuter den rikliga nåden från Herren Jesus Kristus och samlas, ber, lovsjunger och tjänar i Herren Jesu Kristi namn – och allt detta gör vi under Herrens omsorg och beskydd. Vi är ofta svaga och ofta starka. Vi tror att alla våra handlingar överensstämmer med Herrens undervisning. Därav följer naturligt att vi också tror att vi är på den väg där vi gör den himmelske Faderns vilja. Vi längtar efter Herren Jesu återkomst, efter Herren Jesu ärofyllda ankomst, efter slutet på vårt liv på jorden, efter rikets framträdande och efter allt som förutsades i Uppenbarelseboken: Herren kommer och för med sig en katastrof och belönar de goda och bestraffar de onda och tar med sig alla som följer honom och välkomnar hans återkomst upp i luften för att möta honom. Varje gång vi tänker på det kan vi inte undgå att gripas av sinnesrörelse. Vi är tacksamma över att vara födda under de sista dagarna och vi har turen att bevittna Herrens ankomst. Även om vi har blivit utsatta för förföljelse är det i utbyte mot ”en mycket mer överträffande och evig tyngd av härlighet”; en sådan välsignelse det är! All denna längtan och nåden som är given av Gud gör att vi ofta håller oss nyktra i bön och att vi samlas oftare. Kanske kommer Herren plötsligt nästa år, kanske imorgon eller kanske ännu tidigare när människan inte förväntar sig det, och uppenbarar sig i en grupp av människor som har väntat uppmärksamt på honom. Vi konkurrerar alla med varandra, ingen vill hamna efter, för att bli den första grupp som skådar Herrens ankomst, för att bli en av dem som blir uppräckta. Vi har gett allt, oavsett priset, för att den här dagen ska komma. Vissa har gett upp sina arbeten, en del har övergett sina familjer, några har avstått från äktenskap och somliga har till och med skänkt alla sina besparingar. En sådan osjälvisk hängivenhet! En sådan uppriktighet och lojalitet måste till och med överträffa helgonen i forna tider! Då Herren skänker sin nåd till den han önskar och har förbarmande med den han vill, tror vi att vår hängivenhet och våra offer redan har skådats av hans ögon. På samma sätt har våra uppriktiga böner redan nått hans öron och vi litar på att Gud kommer att belöna oss för vår hängivenhet. Dessutom hade Gud varit nådig mot oss innan han skapade världen och de välsignelser och löften han har gett till oss kan ingen ta ifrån oss. Vi planerar alla för framtiden och utgår från att vår hängivenhet och våra offer är förhandlingsobjekt eller förråd till vårt

---

uppryckande i luften för att möta Herren. Förutom det placerar vi oss själva, utan minsta tvekan, på den framtida tronen där vi styr över alla länder och folk eller regerar som kungar. Allt detta ser vi som ett givet faktum, som något vi kan förvänta oss.

Vi föraktar alla dem som är emot Herren Jesus. I slutänden kommer de alla att förintas. Vem sa åt dem att inte tro att Herren Jesus är frälsaren? Det händer naturligtvis att vi lär oss av Herren Jesus och är medlidsamma med världen, för människor förstår inte så vi bör vara toleranta och förlåtande mot dem. Allt vi gör sker i enlighet med Bibelns ord, för allt som inte överensstämmer med Bibeln är irrlära och kätteri. En sådan slags tro är djupt rotad i sinnet hos var och en av oss. Vår Herre finns i Bibeln och om vi inte avviker från Bibeln så skall vi inte avvika från Herren. Om vi står fast vid den principen skall vi bli frälsta. Vi sporrar varandra och stödjer varandra, och varje gång vi samlas hoppas vi att allt vi säger och gör är i enlighet med Herrens vilja och kan godtas av Herren. Trots den skarpa fientligheten i vår omgivning är våra hjärtan fyllda med glädje. När vi tänker på de välsignelser som är så nära inom räckhåll, finns det då något som vi inte kan lägga åt sidan? Finns det något som vi tvekar att skiljas från? Allt detta är underförstått och allt detta betraktas av Guds ögon. Vi, det lilla antal av de behövande som har blivit upplyfta från dynghögen, är likadana som alla vanliga anhängare till Herren Jesus: Vi drömmer om att bli uppryckta och om att bli välsignade och om att regera över alla länder. Vårt fördärv är blottlagt i Guds ögon och våra önskringar och begär är fördömda i Guds ögon. Ändå sker det hela så obemärkt, så rationellt, och ingen av oss undrar om vår längtan är rätt, än mindre tvivlar någon av oss på riktigheten i allt som vi håller fast vid. Vem känner Guds vilja? Vi vet inte att vi ska söka eller utforska eller ens engagera oss i den väg som människan vandrar. För vi bryr oss bara om huruvida vi kan bli upplyfta, huruvida vi kan bli välsignade, huruvida det finns en plats för oss i himmelriket och huruvida vi ska få ta del av vattnet i livets flod och frukten på livets träd. Tror vi inte på Herren och är hans efterföljare i syfte att erhålla allt detta? Våra synder har blivit förlåtna, vi har ångrat oss, vi har druckit den bittra kalken med vin och vi har tagit korset på vår rygg. Vem kan säga att det pris vi har betalat inte kommer att godtas av Herren? Vem kan säga att vi inte har förberett tillräckligt med olja? Vi vill inte vara de oförståndiga jungfrurna eller en av dem som lämnas kvar. Dessutom ber vi ofta och ber Herren att hindra oss från att bli lurade av falska kristus, för det står i Bibeln att "Så om någon människa säger till er: 'Se, här är

---

Kristus' eller 'Där är Kristus', tro det inte. För det skall uppstå falska frälsare och falska profeter, och de skall göra stora tecken och under, så att de, om möjligt, skall bedra till och med de utvalda" (Matt 24:23–24). Vi har alla memorerat dessa verser, vi kan dem framlänges och baklänges och vi betraktar dem som en värdefull skatt, som liv, och som referenserna för vårt uppryckande och vår frälsning ...

I tusentals år har de levande gått bort och tagit med sig sin längtan och sina drömmar, och ingen vet egentligen om de har farit till himmelriket. De döda återvänder och de har glömt alla historier som en gång utspelade sig och fortsätter följa förfädernas undervisning och vägar. Så allt eftersom åren går och dagarna förflyter är det ingen som vet om vår Herre Jesus, vår Gud, verkligen godtar allt som vi gör. Vi ser bara fram emot ett resultat och spekulerar i allt som ska ske. Under tiden har Gud tigit och aldrig framträtt för oss eller talat till oss. Och därför bedömer vi egensinnigt Guds vilja och sinnelag enligt Bibeln och tecknen. Vi har vant oss vid Guds tystnad. Vi har vant oss vid att värdera rätt och fel i vårt beteende med hjälp av vårt eget sätt att tänka. Vi har vant oss vid att använda vår kunskap, våra föreställningar och vår etik och moral för att ersätta Guds krav på oss. Vi har vant oss vid att njuta av Guds nåd. Vi har vant oss vid att Gud ger stöd när än vi behöver. Vi har vant oss vid att sträcka fram våra händer till Gud för att få allt och vid att kommendera Gud. Vi har också vant oss vid att följa en dogm och inte uppmärksamma hur den Helige Ande leder oss. Dessutom har vi vant oss vid dagar då vi är vår egen herre. Vi tror på en sådan här Gud, som vi aldrig har mött. Frågor om hur hans sinnelag är, hur hans ägodelar eller vara är, hur hans avbild är, huruvida vi ska känna igen honom eller inte när han kommer, och så vidare – ingen av dessa är viktiga. Det viktiga är att han finns i våra hjärtan, att vi alla väntar på honom och att vi kan föreställa oss hur han är. Vi uppskattar vår tro och värdesätter vår andlighet. Vi betraktar allting som dynga och trampar allt under fötterna. Eftersom vi är den ärorika Herrens efterföljare kan inget hejda våra steg när vi följer Herren, oavsett hur lång och besvärlig resan är, oavsett vilka svårigheter och faror som drabbar oss. "En flod med livets vatten, klar som kristall, som går ut från Guds och Lammets tron. På båda sidor av floden stod livets träd, som gav tolv sorters frukter, och det bar frukt varje månad, och trädens löv var till för att hela folken. Och det skall inte längre finnas någon förbannelse, utan Guds och Lammets tron skall finnas inuti den, och hans tjänare skall tjäna honom. Och de skall se hans ansikte och hans namn skall finnas på deras pannor.

Och där skall det inte finnas någon natt, och de behöver inte något vaxljus, och inte heller solens ljus, för Herren Gud ger dem ljus, och de skall härska i evigheters evighet” (Uppenbarelseboken 22:1-5). Varje gång vi sjunger de orden fylls våra hjärtan till brädden av en vidunderlig glädje och tillfredsställelse och tårarna strömmar nerför våra kinder. Herren vare tack för att han väljer oss, Herren vare tack för sin nåd. Han har skänkt oss hundrafalt nu i denna tid, har gett oss evigt liv i den värld som kommer och om han bad oss att dö nu skulle vi göra det utan att klaga det minsta. Herre! Skynda dig och kom! Dröj inte en minut längre, för vi längtar desperat efter dig och har försakat allt för dig.

Gud tiger och har aldrig visat sig för oss, men hans verk har aldrig upphört. Han ser på alla länder och styr över allt och lägger märke till människans alla ord och gärningar. Han utför sin förvaltning stegvis enligt sin plan. Den fortskrider stilla, utan dramatiska effekter, men hans fotsteg kommer ständigt närmare mänskligheten och hans domarsäte breddas ut i universum med ljusets hastighet och följs direkt av att hans tron sänks ner till oss. En sådan majestätisk scen det är, en sådan storslagen och högtidlig tablå. Som en duva och ett rytande lejon kommer Anden till oss alla. Han är vis, han är rättfärdig och majestätisk, han kommer till oss stilla, i besittning av auktoritet och fylld med kärlek och medlidande. Ingen lägger märke till hans ankomst, ingen välkomnar hans ankomst och ingen vet heller allt som han kommer att göra. Människans liv förblir oförändrat, hennes hjärta är det samma och dagarna fortlöper som vanligt. Gud lever bland oss som en vanlig människa, som en mycket oansenlig efterföljare och en vanlig troende. Han har sina egna förehavanden, sina egna mål och han har dessutom en gudomlighet som vanliga människor inte besitter. Ingen har upptäckt hans gudomlighet och ingen har uppfattat skillnaden mellan hans substans och människans. Vi lever tillsammans med honom, otvungna och orädda, för vi ser honom inte som någonting annat än en oansenlig troende. Han följer alla våra rörelser, och alla våra tankar och idéer är blottlagda inför honom. Ingen intresserar sig för hans existens, ingen har någon uppfattning om hans funktion och ingen har heller några misstankar om vem han är. Vi fortsätter helt enkelt med våra förehavanden, som om han inte hade något med oss att göra...

Som av en händelse uttalar den Helige Ande ett textavsnitt ”genom” honom och även om det känns väldigt oväntat så erkänner vi det som ett yttrande av Gud och

---

accepterar det villigt från Gud. Det beror på att vi bör acceptera dessa ord och inte kan förneka dem, oavsett vem som uttalar dem, så länge de kommer från den Helige Ande. Nästa yttrande skulle kunna komma genom mig, det skulle kunna komma genom dig eller det skulle kunna komma genom honom. Oavsett vem det är, så är allting Guds nåd. Men oavsett vem den personen är bör vi inte tillbe denna, för oavsett allt annat kan den personen omöjligt vara Gud. Vi kan på inga villkor utse en vanlig människa som denna till att vara vår Gud. Vår Gud är så stor och ärofull. Hur skulle han kunna representeras av någon så oansenlig? Dessutom väntar vi alla på Guds ankomst som ska föra oss tillbaka till himmelriket, och hur kan då någon så oansenlig vara kvalificerad för en så viktig och krävande uppgift? Om Herren kommer tillbaka måste det vara på ett vitt moln, synlig för alla. Så ärofullt det kommer att bli! Hur skulle han stilla kunna dölja sig bland en vanlig grupp människor?

Och ändå är det denna vanliga person, dold bland människor, som uträttar det nya verket med att frälsa oss. Han klargör inget för oss och berättar inte heller för oss varför han har kommit. Han uträttar bara det verk han avser att göra, stegvis och enligt sin plan. Hans ord och yttranden blir allt mer frekventa. Från att trösta, förmana, påminna och varna till att förebrå och fostra. Från en ton som är vänlig och mild till ord som är häftiga och majestätiska – alla ingjuter de medlidande och bävan i människan. Allt han säger når in till de hemligheter som är dolda djupt inom oss, hans ord plågar våra hjärtan, plågar vår ande och gör oss skamsna och förödmjukade. Vi börjar undra om Gud i den personens hjärta verkligen älskar oss och vad exakt han har för avsikt att göra. Kanske vi bara kan bli uppräckta efter att ha genomlidit en sådan smärta? I våra huvuden gör vi beräkningar ... om det slutmål som skall komma och om vårt framtida öde. Ändå är det ingen av oss som tror att Gud har antagit kött och verkar bland oss. Trots att han har varit med oss så länge, trots att han redan har talat så många ord till oss, ansikte mot ansikte, är vi fortfarande ovilliga att acceptera någon så vanlig som vår framtids Gud, än mindre är vi villiga att överlåta kontrollen över vår framtid och vårt öde till någon så oansenlig. Av honom åtnjuter vi en evig tillgång till levande vatten och tack vare honom lever vi ansikte mot ansikte med Gud. Vi är bara tacksamma för nåden från Herren Jesus i himlen och har aldrig lagt märke till känslorna hos denna vanliga person som besitter gudomlighet. Han fortsätter ödmjukt att utföra sitt verk, dold i köttet, och ger uttryck för sitt hjärtas röst, till synes opåverkad av mänsklighetens

---

avvisande av honom, och han förlåter tydligen alltid människans barnslighet och okunnighet, och är evigt tålmodig med människans vanvördighet gentemot honom.

Utan vår vetskap har denna oansenliga man steg för steg lett oss in i Guds verk. Vi genomgår otaliga prövningar, är underkastade oräkneliga tillrättavisningar och provas av döden. Vi lär om Guds rättfärdiga och majestätiska sinnelag, åtnjuter också hans kärlek och medlidande, börjar uppskatta Guds väldiga makt och vishet, bevittna Guds skönhet och skåda Guds ivriga önskan att frälsa människan. Genom orden från denna vanliga människa börjar vi lära känna Guds sinnelag och substans, börjar vi förstå Guds vilja, börjar vi lära känna människans natur och substans och se frälsningens och fulländningens väg. Hans ord får oss att ”dö” och får oss att återigen ”födas på nytt”. Hans ord ger oss tröst men gör oss också förkrossade av skuld med en känsla av tacksamhetsskuld. Hans ord skänker oss glädje och frid, men även stor smärta. Ibland är vi som lamm till slakt i hans händer, ibland är vi som hans ögonsten och får åtnjuta hans kärlek och tillgivenhet, ibland är vi som hans fiende, brända till aska av vreden i hans blick. Vi är den mänsklighet som räddats av honom, vi är maskar inför hans blick och vi är de förlorade fåren som han tänker på att återfinna dag och natt. Han är barmhärtig mot oss, han föraktar oss, han upphöjer oss, han tröstar och förmanar oss, han vägleder oss, han upplyser oss, han tillrättavisar och fostrar oss och han till och med förbannar oss. Han oroar sig för oss natt och dag, han skyddar och värnar om oss natt och dag, han viker aldrig från vår sida och han ägnar oss all sin omsorg och betalar vilket pris som helst för oss. Bland orden från detta lilla och oansenliga kött har vi åtnjutit Gud i sin helhet och skådat den slutmål som Gud har skänkt åt oss. Ändå smyger sig fåfänga in i våra hjärtan och vi är fortfarande ovilliga att aktivt godta en person som denna som vår Gud. Även om han har gett oss så mycket manna, så mycket att glädjas åt kan inget av detta ta över Herrens plats i våra hjärtan. Det är bara med stor ovilja som vi visar vår aktning för den personens särskilda identitet och status. Om han inte talar tydligt för att få oss att inse att han är Gud så kommer vi aldrig själva att erkänna honom som den Gud som snart ska komma och ändå har verkat bland oss så länge.

Gud fortsätter att yttra sig och använder olika metoder och perspektiv för att förmana oss till vad vi ska göra och han ger uttryck åt sitt hjärtas röst. Hans ord bär livskraft och visar vilken väg vi ska gå och låter oss förstå vad sanningen är. Vi börjar

---

lockas av hans ord, vi kommer att fokusera på hans ton och sätt att tala och börjar undermedvetet intressera oss för hjärtats röst hos denna oansenliga person. Han gör gedigna ansträngningar för oss, mister sömn och aptit för oss, gråter för oss, suckar för oss, stönar i sjukdom för oss, utstår förödmjukelser för vårt slutmål och vår frälsnings skull, och hans hjärta blöder och faller tårar för vår känslolöshet och upproriskhet. Ett sådant vara och sådana ägodelar som hans är bortom en vanlig person och det kan inte besittas eller uppnås av någon av de fördärvade. Han har en tolerans och ett tålamod som ingen vanlig människa besitter, och ingen skapad varelse besitter hans kärlek. Ingen förutom honom kan känna till alla våra tankar, ha ett sådant grepp om vår natur och substans, döma mänsklighetens upproriskhet och fördärv eller tala till oss och verka bland oss på det viset å Gud i himlens vägnar. Ingen förutom han kan besitta Guds auktoritet, vishet och värdighet. Guds sinnelag och det han har och är utgår i sin helhet från honom. Ingen utom honom kan visa oss vägen och ge oss ljus. Ingen utom honom kan avslöja de mysterier som inte Gud har röjt från skapelsen fram till idag. Ingen utom honom kan rädda oss från Satans slaveri och vårt fördärvade sinnelag. Han representerar Gud och ger uttryck åt Guds hjärtas röst, Guds förmaningar och Guds dömande ord till hela mänskligheten. Han har inlett en ny tidsålder, en ny era och kommit med en ny himmel och jord, ett nytt verk och han har fört med sig hopp till oss och avslutat det liv vi levde i vaghet och låtit oss att fullt ut skåda frälsningens väg. Han har erövrat hela vår varelse och vunnit våra hjärtan. Från den stunden har våra sinnen blivit medvetna och vår ande tycks bli upplivas: Denna vanliga, oansenliga person som lever bland oss och som sedan länge har blivit avvisad av oss – är han inte den Herre Jesus som ständigt finns i våra tankar och som vi längtar efter dag och natt? Det är han! Det är verkligen han! Han är vår Gud! Han är vägen, sanningen och livet! Han har låtit oss leva igen, se ljuset och har hindrat våra hjärtan från att komma på villovägar. Vi har återvänt till Guds hem, vi har återvänt inför hans tron, vi befinner oss ansikte mot ansikte med honom, vi har bevittnat hans anlete och har sett vägen framåt. Då har våra hjärtan varit fullständigt erövrade av honom. Vi tvekar inte längre om vem han är och motsätter oss inte längre hans verk och ord, utan faller fullständigt ner inför honom. Vi vill inget hellre än att följa Guds fotspår under resten av våra liv och bli fulländade av honom och återgälda hans nåd och återgälda hans kärlek till oss och lyda hans

---

iscensättningar och arrangemang, och samarbeta med hans verk och göra allt vi kan för att fullfölja det han anförtror oss.

Att bli erövrad av Gud är som en kampsportstävling.

Alla Guds ord slår mot vår dödliga punkt och gör oss sorgsna och rädda. Han avslöjar våra föreställningar, avslöjar våra fantasier och avslöjar vårt fördärvade sinnelag. I allt det vi säger och gör och i alla våra tankar och idéer avslöjas vår natur och substans av hans ord, och gör oss förödmjukade och darrande av rädsla. Han berättar för oss, en efter en, om alla våra handlingar, våra syften och föresatser, och till och med det fördärvade sinnelag som vi själva aldrig har upptäckt, och får oss att känna oss blottställda i all vår bedrövlige bristfällighet och, än mer, fullständigt övertygade. Han dömer oss för vårt motstånd mot honom, tuktar oss för vår hädelse och vårt fördömande av honom och får oss att känna att vi är värdelösa i hans ögon och att vi är den levande Satan. Våra förhoppningar är krossade, vi vågar inte längre ställa några orimliga krav eller försöka något med honom och till och med våra drömmar försvinner över en natt. Det är ett faktum som ingen av oss kan föreställa sig och som ingen av oss kan acceptera. För en stund råkar våra sinnen ur balans och vi vet inte hur vi ska fortsätta vägen fram, vet inte hur vi ska fortsätta i det vi tror på. Det verkar som att vår tro har hamnat på ruta ett igen och att vi aldrig har mött och bekantat oss med Herren Jesus. Allt vi ser gör oss förbryllade och får oss att känna att vi har hamnat på drift. Vi är bestörta, vi är besvikna och djupast i våra hjärtan finns en outhärdlig ilska och skam. Vi försöker få utlopp för den, försöker hitta en väg ut och än mer försöker vi fortsätta vänta på vår frälsare Jesus och utgjuta våra hjärtan till honom. Även om det händer att vi varken är högmodiga eller ödmjuka på ytan plågas vi inombords av en känsla av förlust som aldrig förr. Även om vi ibland kan verka ovanligt lugna på ytan utstår vi ett stormigt hav inombords. Hans dom och tuktan har tagit ifrån oss alla våra förhoppningar och drömmar, har lämnat oss utan våra orimliga önskningar, ovilliga att tro att han är vår frälsare med förmåga att rädda oss. Hans dom och tuktan har öppnat en djup avgrund mellan honom och oss och ingen är beredd att korsa den. Hans dom och tuktan är den första gången vi drabbas av en sådan kraftig motgång och en sådan stor förödmjukelse. Hans dom och tuktan har fått oss att verkligen uppskatta Guds ära och intolerans mot människans brott, och jämfört med det är vi så oansenliga och orena. Hans dom och tuktan har fått oss att för första gången inse hur arroganta och uppblåsta vi är och att människan aldrig

---

kommer att bli Guds jämlike eller likställd med Gud. Hans dom och tuktan har fått oss att längta efter att inte längre leva med ett så fördärvat sinnelag och har fått oss att längta efter att bli av med en sådan natur och substans så snart som möjligt och inte längre vara avskydda av honom och motbudande för honom. Hans dom och tuktan har gjort oss villiga att lyda hans ord och inte längre redo att göra uppror mot hans iscensättningar och arrangemang. Hans dom och tuktan har åter gett oss en längtan efter att överleva och gjort att vi glatt accepterar honom som vår frälsare. ... Vi har vandrat ut ur erövringens verk, klivit ut ur helvetet, klivit ut ur dödsskuggans dal. ... Allsmäktige Gud har vunnit oss, denna grupp människor! Han har triumferat över Satan och besegrat alla sina fiender!

Vi är bara en grupp vanliga människor som besitter ett fördärvat sataniskt sinnelag, vi är de som Gud utvalde före tidernas begynnelse, och vi är de behövande som Gud har lyft upp från dynghögen. En gång avvisade och fördömde vi Gud, men nu har vi blivit erövrade av honom. Vi har fått liv och fått det eviga livets väg av Gud. Var vi än befinner oss på jorden, oavsett förföljelse och vedermöda, kan vi inte vara utan frälsningen från Allsmäktige Gud. För han är vår skapare och vår enda försoning!

Guds kärlek tränger fram som vattnet ur en källa och ges till dig och till mig och till honom och till alla dem som uppriktigt söker sanningen och inväntar Guds framträdande.

På samma sätt som månen alltid följer solen upphör aldrig Guds verk utan det utförs på dig, på mig, på honom och på alla dem som följer Guds fotspår och godtar Guds dom och tuktan.

23 mars 2010

Gud skrev detta som förord till "Den Allsmäktige Guds kyrkas ursprung och utveckling".

Efterord

Även om de här orden inte utgör Guds uttryck som helhet är de tillräckliga för att människor ska uppnå det som är syftet, att lära känna Gud och genomgå en sinnelagsförändring. Det finns kanske en del som tänker att eftersom Guds arbete på det kinesiska fastlandet har avslutats, så visar det att han yttrat alla ord han hade att yttra och att han rimligen inte kan ha något nytt att säga därför att han bara kan tala dessa ord. Vidare finns det somliga som tror att "Ordet framträder i köttet" innehåller alla Guds uttryck i rikets tidsålder och att om man skaffar denna bok så innebär det att man skaffar Guds allt, eller att denna bok kommer att leda mänskligheten in i framtiden precis som Bibeln gjorde. Jag tror inte att de som har den här sortens uppfattningar är i minoritet, för folk vill alltid begränsa Gud. Även om alla deklarerar att Gud är allsmäktig och allomfattande gör deras natur att de ändå har lätt att stänga inne honom inom vissa ramar. Alla lär känna Gud, men samtidigt motarbetar och begränsar alla honom.

Guds verk i rikets tidsålder har bara börjat. Alla de Guds yttranden som finns i denna bok riktar sig till dem som följde honom på den tiden, och dessa yttranden är bara en del av de uttryck han gjort i sin nuvarande inkarnation; de representerar inte Gud som helhet. Man kan inte heller säga att denna bok omfattar allt det arbete Gud kommer att utföra medan han är i denna inkarnation. Gud kommer att rikta sina ord till människor av olika etniciteter och bakgrunder, och han kommer att erövra hela mänskligheten och avsluta den gamla tidsåldern. Hur skulle han då kunna lägga av efter att bara ha uttryckt en så liten del av sina ord? Det är helt enkelt så att hans verk är uppdelat i olika tidsperioder och olika stadier; han arbetar i enlighet med sin plan och uttrycker sina ord i enlighet med sina steg. Hur skulle människan över huvud taget kunna fatta Guds allmakt och visdom? Det faktum jag vill förklara här är detta: Vad Gud är och har är evigt outtömligt och oändligt. Gud är källan till livet och till allting; ingen skapad varelse kan förstå honom till fullo. Slutligen måste jag fortsätta att påminna alla: Begränsa aldrig mer Gud till böcker, till ord eller till hans tidigare yttranden. Det finns bara ett ord som kan uttrycka vad som kännetecknar Guds verk: nytt. Han tycker inte om att ta gamla vägar eller upprepa sitt verk; han vill inte heller att folk ska dyrka honom genom att begränsa honom till ett visst område. Detta är Guds sinnelag.

